Tương Kiến Hoan

Contents

Tương Kiến Hoan **5**
1. Quyển 1 - Chương 1: Quyển I : Ngân Hà Phi Độ - Tự • Tuyết Mãn Cung Đao 5
2. Quyển 1 - Chương 2: Khách Đến Điều Tra 7
3. Quyển 1 - Chương 3: Nhập Kinh 16
4. Quyển 1 - Chương 4: Học Đường 25
5. Quyển 1 - Chương 5: Biệt Ly 34
6. Quyển 1 - Chương 6: Lỗi Hẹn 44
7. Quyển 1 - Chương 7: Dạ Tập 53
8. Quyển 1 - Chương 8: Giải Vây 60
9. Quyển 1 - Chương 9: Nhầm Lẫn 69
10. Quyển 1 - Chương 10: Tha Hương 77
11. Quyển 1 - Chương 11: Huyết Thống 90
12. Quyển 1 - Chương 12: Ngọc Bội 95
13. Quyển 1 - Chương 13: Con Ta 103
14. Quyển 1 - Chương 14: Nghĩ Cách Cứu Viện 115
15. Quyển 1 - Chương 15: Cố Nhân 126
16. Quyển 1 - Chương 16: Mạo Hiểm Rời Đi 133
17. Quyển 1 - Chương 17: Ngôn Truyền 140
18. Quyển 1 - Chương 18: Lấy Mình Làm Gương 148
19. Quyển 1 - Chương 19: Không Minh 153
20. Quyển 1 - Chương 20: Vương Đạo 160
21. Quyển 1 - Chương 21: Bí Mật Gặp Mặt 166
22. Quyển 1 - Chương 22: Kềm Chế 173
23. Quyển 1 - Chương 23: Binh Lâm 180
24. Quyển 1 - Chương 24: Học Kiếm 188
25. Quyển 1 - Chương 25: Lập Thu 195
26. Quyển 1 - Chương 26: Chiến Sự 202
27. Quyển 1 - Chương 27: Sau Tràng Hạo Kiếp 208
28. Quyển 1 - Chương 28: Thế Cục 217
29. Quyển 1 - Chương 29: Uy Hiếp 223
30. Quyển 1 - Chương 30: Âm Thầm Điều Binh 231
31. Quyển 1 - Chương 31: Thư Đồng 238
32. Quyển 1 - Chương 32: Chu Toàn 244
33. Quyển 1 - Chương 33: Hiệu Trung 250
34. Quyển 1 - Chương 34: Thực Hiện Lời Hứa 257
35. Quyển 1 - Chương 35: Cảnh Giác 264
36. Quyển 1 - Chương 36: Đột Biến 272
37. Quyển 1 - Chương 37: Thành Phá 278
38. Quyển 2 - Chương 38: Quyển Ii: Hạo Tửu Thiên Chung - Hộ Tống 286
39. Quyển 2 - Chương 39: Đồ Thôn 294
40. Quyển 2 - Chương 40: Bôn Ba 299
41. Quyển 2 - Chương 41: Bội Tín 305

42. Quyển 2 - Chương 42: Cứu Vãn . . . 312
43. Quyển 2 - Chương 43: Tỉnh Lại . . . 318
44. Quyển 2 - Chương 44: Sấm Sét . . . 324
45. Quyển 2 - Chương 45: Tìm Chết . . . 330
46. Quyển 2 - Chương 46: Khom Lưng . . . 335
47. Quyển 2 - Chương 47: Cơ Hội . . . 340
48. Quyển 2 - Chương 48: Thủ Tín . . . 346
49. Quyển 2 - Chương 49: Gặng Hỏi . . . 355
50. Quyển 2 - Chương 50: Chỗ Đứng . . . 362
51. Quyển 2 - Chương 51: Mục Tướng Gia . . . 367
52. Quyển 2 - Chương 52: Xuất Phủ . . . 373
53. Quyển 2 - Chương 53: Ôn Chuyện . . . 380
54. Quyển 2 - Chương 54: Nhanh Trí . . . 387
55. Quyển 2 - Chương 55: Đêm Mưa . . . 393
56. Quyển 2 - Chương 56: Tự Tiến Cử . . . 400
57. Quyển 2 - Chương 57: Lợi Thế . . . 405
58. Quyển 2 - Chương 58: Chuyện Xưa . . . 411
59. Quyển 2 - Chương 59: Nghi Điểm . . . 418
60. Quyển 2 - Chương 60: Ngủ Ngoài Trời . . . 423
61. Quyển 2 - Chương 61: Cứu Mỹ Nhân . . . 429
62. Quyển 2 - Chương 62: Ngõ Hẹp . . . 436
63. Quyển 2 - Chương 63: Nhập Quan . . . 442
64. Quyển 2 - Chương 64: Hiến Bảo Vật . . . 448
65. Quyển 2 - Chương 65: Kiêng Kỵ . . . 454
66. Quyển 2 - Chương 66: Hách Mặc . . . 460
67. Quyển 2 - Chương 67: Ca Hát Cầu Thân . . . 467
68. Quyển 2 - Chương 68: Hiểu Lầm . . . 474
69. Quyển 2 - Chương 69: Lấp Liếm . . . 480
70. Quyển 2 - Chương 70: Hội Ngộ Giữa Đêm . . . 487
71. Quyển 2 - Chương 71: Giao Dịch . . . 494
72. Quyển 2 - Chương 72: Thích Khách . . . 500
73. Quyển 2 - Chương 73: Ám Thất . . . 507
74. Quyển 2 - Chương 74: Lo Lắng . . . 514
75. Quyển 2 - Chương 75: Lẻ Loi . . . 520
76. Quyển 2 - Chương 76: Cơ Duyên . . . 525
77. Quyển 2 - Chương 77: Thần Câu (ngựa Tốt) . . . 532
78. Quyển 2 - Chương 78: Tự Cứu . . . 539
79. Quyển 2 - Chương 79: Mắc Mưu . . . 545
80. Quyển 2 - Chương 80: Bắt Cóc . . . 551
81. Quyển 2 - Chương 81: Thoát Hiểm . . . 556
82. Quyển 2 - Chương 82: Bạc Tình . . . 562
83. Quyển 2 - Chương 83: Sắp Xếp . . . 569
84. Quyển 2 - Chương 84: Đưa Dâu . . . 576
85. Quyển 2 - Chương 85: Biệt Ly . . . 583
86. Quyển 2 - Chương 86: Dụ Địch . . . 588
87. Quyển 2 - Chương 87: Thẳng Thắn . . . 595
88. Quyển 2 - Chương 88: Luống Cuống . . . 602
89. Quyển 2 - Chương 89: Đại Xá . . . 609
90. Quyển 2 - Chương 90: Manh Mối . . . 615
91. Quyển 2 - Chương 91: Nhà Mới . . . 621
92. Quyển 2 - Chương 92: Tịch Diệt . . . 628
93. Quyển 2 - Chương 93: Dạ Yến . . . 635
94. Quyển 2 - Chương 94: Cùng Đi Học . . . 641
95. Quyển 2 - Chương 95: Trốn Học . . . 647

96. Quyển 2 - Chương 96: Lễ Vật . . . 653
97. Quyển 2 - Chương 97: Hồ Toàn . . . 659
98. Quyển 2 - Chương 98: Gặp Mặt . . . 666
99. Quyển 2 - Chương 99: Manh Nha . . . 672
100. Quyển 2 - Chương 100: Trí Kế . . . 678
101. Quyển 2 - Chương 101: Xuân Mộng . . . 684
102. Quyển 2 - Chương 102: Bái Sư . . . 689
103. Quyển 2 - Chương 103: Kháng Chỉ . . . 695
104. Quyển 2 - Chương 104: Thi Hội . . . 701
105. Quyển 2 - Chương 105: Giằng Co . . . 709
106. Quyển 2 - Chương 106: Vật Cũ . . . 715
107. Quyển 2 - Chương 107: Bạn Cũ . . . 722
108. Quyển 2 - Chương 108: Con Tin . . . 730
109. Quyển 2 - Chương 109: Dò Xét . . . 736
110. Quyển 2 - Chương 110: Nói Dối . . . 742
111. Quyển 2 - Chương 111: Du Ngoạn . . . 747
112. Quyển 2 - Chương 112: Hoa Cỏ . . . 752
113. Quyển 2 - Chương 113: Ái Tình . . . 762
114. Quyển 2 - Chương 114: Mầm Họa Trong Lòng . . . 769
115. Quyển 2 - Chương 115: Cởi Vũ Khí . . . 774
116. Quyển 2 - Chương 116: Trời Tính . . . 780
117. Quyển 2 - Chương 117: Cùng Nhau . . . 786
118. Quyển 2 - Chương 118: Thủy Tai . . . 792
119. Quyển 2 - Chương 119: Họa Ngoại Xâm . . . 799
120. Quyển 2 - Chương 120: Quỷ Kế . . . 805
121. Quyển 2 - Chương 121: Thi Đình . . . 811
122. Quyển 2 - Chương 122: Oán Hận Chất Chứa . . . 817
123. Quyển 2 - Chương 123: Giao Phong . . . 823
124. Quyển 2 - Chương 124: Lòng Tin . . . 830
125. Quyển 2 - Chương 125: Mời Chào . . . 836
126. Quyển 2 - Chương 126: Khả Nghi . . . 841
127. Quyển 2 - Chương 127: Cây Liền Cành . . . 847
128. Quyển 2 - Chương 128: Bắc Thượng . . . 854
129. Quyển 2 - Chương 129: Phá Cuộc . . . 861
130. Quyển 2 - Chương 130: Người Đã Thay Đổi . . . 868
131. Quyển 2 - Chương 131: Chuyện Năm Đó . . . 874
132. Quyển 2 - Chương 132: Tập Kích Bất Ngờ . . . 881
133. Quyển 2 - Chương 133: Bị Thương . . . 887
134. Quyển 2 - Chương 134: Trị Thành . . . 895
135. Quyển 2 - Chương 135: Lập Uy . . . 902
136. Quyển 2 - Chương 136: Tra Xét . . . 908
137. Quyển 2 - Chương 137: Cường Viện . . . 914
138. Quyển 2 - Chương 138: Khốn Cảnh . . . 920
139. Quyển 2 - Chương 139: Anh Linh Phù Hộ . . . 927
140. Quyển 3 - Chương 140: Quyển Iii: Vũ Thương Túy Nguyệt - Báo Tin Thắng Trận . . . 935
141. Quyển 3 - Chương 141: Mất Khống Chế . . . 944
142. Quyển 3 - Chương 142: Tuế Nguyệt Vô Tình . . . 950
143. Quyển 3 - Chương 143: Tin Lành . . . 957
144. Quyển 3 - Chương 144: Cố Hương Trước Mắt . . . 964
145. Quyển 3 - Chương 145: Đoạn Trạch . . . 969
146. Quyển 3 - Chương 146: Thiên Ý . . . 975
147. Quyển 3 - Chương 147: Cải Trang . . . 980
148. Quyển 3 - Chương 148: Lạc Nhạn . . . 986
149. Quyển 3 - Chương 149: Rối Loạn . . . 993

150. Quyển 3 - Chương 150: Khiếp Sợ . . . 999
151. Quyển 3 - Chương 151: Bôn Đào . . . 1006
152. Quyển 3 - Chương 152: Phân Ly . . . 1011
153. Quyển 3 - Chương 153: Tâm Tình . . . 1018
154. Quyển 3 - Chương 154: Hội Thẩm . . . 1024
155. Quyển 3 - Chương 155: Vô Tình . . . 1031
156. Quyển 3 - Chương 156: Tạm Biệt . . . 1037
157. Quyển 3 - Chương 157: Kỳ Binh . . . 1043
158. Quyển 3 - Chương 158: Lâm Nguy . . . 1049
159. Quyển 3 - Chương 159: Lập Khế . . . 1055
160. Quyển 3 - Chương 160: Vây Khốn . . . 1062
161. Quyển 3 - Chương 161: Họa Tới . . . 1069
162. Quyển 3 - Chương 162: Trao Đổi Tù Binh . . . 1075
163. Quyển 3 - Chương 163: Nghịch Chuyển . . . 1081
164. Quyển 3 - Chương 164: Khai Thành . . . 1088
165. Quyển 3 - Chương 165: Thụ Kế . . . 1095
166. Quyển 3 - Chương 166: Triều Đình Nghị Luận . . . 1101
167. Quyển 3 - Chương 167: Thù Đồ . . . 1108
168. Quyển 3 - Chương 168: Điều Kiện . . . 1113
169. Quyển 3 - Chương 169: Thệ Ước . . . 1119
170. Quyển 3 - Chương 170: Ngôn Ngữ Sắc Bén . . . 1125
171. Quyển 3 - Chương 171: Nói Toạc Ra . . . 1131
172. Quyển 3 - Chương 172: Thăm Hỏi . . . 1137
173. Quyển 3 - Chương 173: Đông Chí . . . 1143
174. Quyển 3 - Chương 174: Quốc Sách . . . 1149
175. Quyển 3 - Chương 175: Phủ Cực . . . 1154
176. Quyển 3 - Chương 176: Trở Về Chốn Cũ . . . 1161
177. Quyển 3 - Chương 177: Tạ Lễ . . . 1167
178. Quyển 3 - Chương 178: Kế Hoạch . . . 1173
179. Quyển 3 - Chương 179: Mưu Sâu . . . 1180
180. Quyển 3 - Chương 180: Cầu Tình . . . 1185
181. Quyển 3 - Chương 181: Dân Sinh . . . 1190
182. Quyển 3 - Chương 182: Hiểm Cảnh . . . 1196
183. Quyển 3 - Chương 183: Hành Thích . . . 1201
184. Quyển 3 - Chương 184: Hiện Thân . . . 1206
185. Quyển 3 - Chương 185: Tuyệt Địa . . . 1213
186. Quyển 3 - Chương 186: Liều Chết . . . 1219
187. Quyển 3 - Chương 187: Gia Yến . . . 1224
188. Quyển 3 - Chương 188: Du Hồ . . . 1230
189. Quyển 3 - Chương 189: Kéo Tơ . . . 1235
190. Quyển 3 - Chương 190: Giải Quyết Hậu Quả . . . 1241
191. Quyển 3 - Chương 191: Ngày Tết . . . 1247
192. Quyển 3 - Chương 192: Nhìn Vật . . . 1252
193. Quyển 3 - Chương 193: Căn Nguyên . . . 1258
194. Quyển 3 - Chương 194: Ủy Thác . . . 1266
195. Quyển 3 - Chương 195: Gợn Sóng . . . 1270
196. Quyển 3 - Chương 196: Xuân Đến . . . 1275
197. Quyển 3 - Chương 197: Bố Cục . . . 1281
198. Quyển 3 - Chương 198: Chuông Tang . . . 1286
199. Quyển 3 - Chương 199: Khẩn Cầu Che Chở . . . 1292
200. Quyển 3 - Chương 200: Dã Tâm . . . 1298
201. Quyển 3 - Chương 201: Đế Lăng . . . 1304
202. Quyển 4 - Chương 202: Quyển Iv: Mộ Hải Thiên Chung - Hồi Triều . . . 1310
203. Quyển 4 - Chương 203: Thâm Tàng . . . 1316

204. Quyển 4 - Chương 204: Thiệp Hiểm . . . 1322
205. Quyển 4 - Chương 205: Lần Nữa Đầu Nhập . . . 1328
206. Quyển 4 - Chương 206: Thật Giả . . . 1333
207. Quyển 4 - Chương 207: Song Ngọc . . . 1339
208. Quyển 4 - Chương 208: Mời Yến . . . 1345
209. Quyển 4 - Chương 209: Chí Thân . . . 1350
210. Quyển 4 - Chương 210: Bạch Hổ . . . 1356
211. Quyển 4 - Chương 211: Vừa Kịp . . . 1362
212. Quyển 4 - Chương 212: Khai Tịch . . . 1368
213. Quyển 4 - Chương 213: Tiền Thất . . . 1373
214. Quyển 4 - Chương 214: Nghi Vấn . . . 1379
215. Quyển 4 - Chương 215: Mật Thất . . . 1384
216. Quyển 4 - Chương 216: Ứng Biến . . . 1391
217. Quyển 4 - Chương 217: Binh Biến . . . 1397
218. Quyển 4 - Chương 218: Trước Khi Khai Chiến . . . 1403
219. Quyển 4 - Chương 219: Đồng Song . . . 1408
220. Quyển 4 - Chương 220: Khó Lường . . . 1413
221. Quyển 4 - Chương 221: Dạ Hành . . . 1418
222. Quyển 4 - Chương 222: Đồ Cùng . . . 1425
223. Quyển 4 - Chương 223: Phi Đăng . . . 1430
224. Quyển 4 - Chương 224: Lâm Triều . . . 1437
225. Quyển 4 - Chương 225: Liên Hoàn . . . 1443
226. Quyển 4 - Chương 226: Hồi Trào . . . 1450
227. Quyển 4 - Chương 227: Thanh Toán . . . 1460
228. Quyển 4 - Chương 228: Chung Chương – Vi Hoan Kỷ Hà (vui Mừng Được Bấy) (hoàn) . . . 1472

Tương Kiến Hoan

Giới thiệu
Editor – Beta: Leslie Cat Thể Loại: Hào môn thế gia thiên chi kiều tử, 1x1Nhân vật chính: Đoạn LĩnhLâm hoa tạ liễ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tuong-kien-hoan

1. Quyển 1 - Chương 1: Quyển I : Ngân Hà Phi Độ - Tự • Tuyết Mãn Cung Đao

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

QUYỂN I : Ngân Hà Phi Độ

—-o0o—-

Phong tuyết rít gào giận dữ, giữa thiên lý tuyết nguyên, quân đội như một con rắn dài ngoằn ngoèo, mấy nghìn kỵ binh dùng khí thế bài sơn đảo hải đuổi theo phía sau một tên võ tướng. Võ tướng nọ mình mặc giáp đen, tuấn mã dưới thân vì trường kỳ chạy trốn cật lực nên mũi miệng cũng tràn ra bọt máu. Vũ tiễn từ phía sau dày đặc bay tới, rậm rạp đen kịt phủ trên nền tuyết.

"Quả thực không biết tự lượng sức mình, thật quá ngu xuẩn!" Thủ lĩnh địch quân từ xa quát lớn, "Hôm nay nếu như ngươi thức thời liền thúc thủ chịu trói, theo ta quay về Đông Đô thụ thẩm!"

Võ tướng giận dữ hét to: “Ngay cả ngươi cũng phản bội ta!”

“Tiệm Hồng.” Một cánh quân khác hơn nghìn người từ cạnh sườn xông đến, song phương tiến hành vây khốn, nhất thời khắp nơi đều là quân địch.

“Ngô Vương, hiện tại người đã là bạn bè xa lánh, thế cô lực bạc, vì cái gì lại không bỏ xuống được? Cứ tiếp tục ngoan cố chống cự liền chỉ liên lụy tướng sĩ vô tội vì người mà đánh mất tính mạng.” Từ phía quân tiếp viện của phe địch, một thanh âm hùng hậu cất lên, “Tình đồng đội năm đó, ở trong lòng người còn chút phân lượng nào không?”

“Tình đồng đội?” Võ tướng tuốt kiếm khỏi vỏ, cười lạnh nói, “Lời tuyên thệ năm đó chỉ còn là quá vãng dối trá, ai còn nhớ rõ được ước định nan đầu?! Hôm nay không phải cho dù các người phải hy sinh hết tướng sĩ ở đây, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải bắt được ta sao? “

“Sinh tử khác biệt gì! Thiên địa tuy lớn lại không dung được ngươi ——!”

Hoa tuyết bay cuồn cuộn, tiếng trống rận vang rền như sấm dậy.

“Thùng! Thùng! Thùng!”

Tiếng trống giục giã bệ vệ như một vi thiên thần khổng lồ, từ cuối chân trời mênh mông đi đến, mỗi bước chân chạm xuống nhân gian đều khiến đại địa nổi lên bão tuyết cuồng phong mờ mịt.

“Buông tay thôi! Ngô Vương, người đã không còn đường để đi nữa rồi.”

Đợi đến khi đội truy binh thứ ba xuất hiện giữa màn tuyết, một gã võ tướng anh tuấn niên kỷ còn trẻ liền cởi mũ giáp xuống đặt trên tuyết địa.

Hoa tuyết sục sôi, một thanh âm nam tử hùng hậu truyền đến.

“Giao Trấn Sơn Hà trong tay người ra, uống một chén rượu nhạt, để tiểu đệ tiễn người lên đường được không?”

“Thế gian nào có ai không chết.” Một nam tử khác cất giọng sang sảng: “Hà tất lại nhìn không thấu như vậy?”

“Nói chí lý.” Vạt áo bên dưới võ giáp của Lý Tiệm Hồng lay động, giục ngựa đứng lặng giữa gió tuyết cất cao giọng nói: “Thế gian không ai không chết, thế nhưng cô vương lại tự biết chưa đến đại nạn. Người phải chết hôm nay tuyệt đối không phải là ta!!”

Ngọc Bích quan trời cao đất xa, cũng không biết là ai nổi lên một khúc Khương địch1, cô âm lay động, giữa thiên địa dày đặc tuyết hoa, thê lương chót vót. Giữa tiến trống rận, kỵ binh đồng thời dựng thẳng mũi thương, chỉ chờ tiếng trống vừa dứt ba đội truy binh liền khép chặt, đem mấy nghìn mũi vũ tiễn và ngân thương xông thẳng về phía Bắc Lương Vương Lý Tiệm Hồng,

“Hãy bớt sàm ngôn đi.” Lý Tiệm Hồng lạnh lùng nói, “Là ai cam nguyện tới đây chịu chết trước tiên?”

“Nếu người đã nghĩ muốn tại đây binh đao tương kiến, liều mạng đánh một trận, khiến cho uy danh lúc sinh tiền đều uổng phí thì tiểu nhân cũng sinh phụng bồi.” Nam tử trẻ tuổi kia đột nhiên gầm lên: “Hôm nay ai đoạt được thủ cấp của Lý Tiệm Hồng, ban thưởng nghìn vàng! Phong Vạn hộ hầu ——!”

Tiếng trống vừa dứt, tất cả kỵ binh đều rống to một tiếng, chỉ là Lý Tiệm Hồng cũng đồng thời gầm lên giận dữ, thanh âm quanh quẩn trong thiên địa cô tịch, ngay sau đó liền kéo thẳng cương ngựa, xoay người nhằm phía sườn núi lao đi. Truy binh đang đóng tại cao điểm thấy vậy cũng gầm lên, phát động xung phong.

Hơn vạn người vây bắt một người, chiến trận đã thành, binh mã không ngừng xông về phía trung tâm, Lý Tiệm Hồng dưới chân khống chế tuấn mã, tay trái cầm nỏ, tay phải rút kiếm, hào hùng nghênh đón thiên quân vạn mã, ngược dòng mà đi! Sườn dốc tuyết phủ ầm ầm đổ gục, hơn vạn binh mã liêu fhciết đuổi theo đang điên cuồng quấn lấy nhau trong sương trắng và màn tuyết lạnh.

Máu tươi phns ra, Lý Tiệm Hồng một kiếm chặt đứt trường đao của kỵ binh trước mặt, dùng thiết thương đốn ngã tuấn mã dưới thân quân địch, tiến sâu vào trong trận địa, kiếm trên tay vung đến đâu nhất thời

tứ chi bị đứt gãy văng ra đến đó, lưỡi kiếm chém sắt như chém bùn tung hoành ngang dọc giữa những địch nhân cuồn cuộn như thác lũ trước mặt!

Vạn người đánh với một người, vậy mà Lý Tiệm Hồng vẫn như hổ lạc vào bầy dê, một đường hỗn loạn xông thẳng ra khỏi chiến địa!

Trước mặt tuấn mã hiện giờ là vực sâu vạn trượng, ngay tại sau lưng, là tuyết lở ầm ầm tuôn xống, vô số tuấn mã không kịp né tránh bị chôn vùi, kỵ binh cuốn theo tuyết lở trôi dài xuống phía dưới, trên mỏm vực, Lý Tiệm Hồng khống chế tuấn mã, lăng không nhảy lên.

Sườn dốc phủ đầy tuyết trắng nhất thời chỉ nghe được tiếng ngựa hý dài, tiếng kêu la thảm thiết, tiếng tuyết lở vang vọng, sắc trời hắc ám, mây đen ùn ùn kéo đến bao trùm cả đại địa phương bắc. Thủ lĩnh địch quân ghìm cương trước vực, tuyết rơi tinh tế dày đặc, phủ một lớp mỏng lên khôi giáp của hắn.

"Tướng quân, không tìm thấy tung tích phản tặc."

"Mà thôi, tạm thời thu binh."

1/ Khương địch: Là một loại nhạc khí cổ truyền bộ thổi hoặc TQ đã có hơn 2000 năm lịch sử, lưu hành ở Tứ Xuyên, khu vực tự trị của dân tộc Khương.

Khương địch gồm có hai ống trúc kết lại, phía trên có đục lỗ (trước đây là năm lỗ, hiện tại phần nhiều là sáu), dùng trúc hoang sinh trưởng trên núi cao chế thành, đốt trúc dài, thân nảnh, là loại mọc trên độ cao 3500-4000m so với mặt nước biển. Chiều dài khoảng 13 ~19 cm, đường kính ống trúc trên dưới 2cm.

Khương địch chủ yếu dung trong độc tấu, thanh âm trong vắt thê lương, hiện nay còn có hơn mười làn điệu cổ truyền, nội dung nhạc khúc tương đương đa dạng, chủ yếu là những lời nhắn nhủ của người dân tộc Khương đến đồng bạn.

2. Quyển 1 - Chương 2: Khách Đến Điều Tra

Vong quốc sinh xuân thảo, ly cung chẳng cổ khâu.

Từ lúc Liêu đế xuôi nam, một đường công phá lên phía Trần quốc, người Hán liền triệt thoái vào Ngọc Bích quan, từ Ngọc Bích quan về phía nam ba trăm dặm hợp với phủ Hà Bắc đều quy hết về liêu. Phủ Hà Bắc có một tòa Nhữ Nam thành, từ xưa đã là nơi tập kết hàng hóa giữa vùng Trung Nguyên và tái bắc, hiện nay đã nhập vào bản đổ Liêu quốc, Hán nhân có thể tây đào liền tây đào, có thể nam triệt liền nam triệt. Đệ nhất đại thành Hà Bắc năm xựa hiện nay đã trở thành một mảnh hoang tàn đổ nát, còn lại không được ba vạn hộ.

Trong Nhữ Nam thành có một Đoạn gia.

Đoạn gia này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, trước đây làm thương đoàn qua lại hai bên đầu cơ trục lợi, có một cửa hiệu cầm đồ, một xưởng ép dầu, gia chủ không được ba mươi lăm liền bị bệnh lao mà mất, toàn gia trên dưới đều do phu nhân quản lý.

Mùng tám tháng chạp, ngoài trời một mảnh tà dương tàn chiếu, trong Nhữ Nam thành, từng phiến đá đều bị ánh mặt trời phủ lên một lớp vàng rực, từng vệt sóng dài của màu sắc quý gia kia phủ kín một con hẻm nhỏ vắng vẻ. từ trong đại viện Đoạn gia vang lên một tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế.

"Cho mày dám ăn trộm đồ của phu nhân!"

"Nói đi! Đào sinh tử1! Tiểu súc sinh!"

Từng côn mạnh mẽ như mưa giáng vào trên đầu, trên người một tiểu hài tử, phát ra thanh âm trầm đục. Tiểu hài tử quần áo tả tơi, mặt đầy nước bùn, trên mặt tràn đầy vết thương xanh tím, một bên mắt sưng vù, cánh tay bị nắm đến bầm đen, không ngừng chạy về phía nhà sau trốn tránh lại bất cẩn đụng ngã một nha hoàn đang nâng mâm gỗ, càng chọc cho bà tử tổng quản hét lên một tiếng chói tai.

Ngay sau đó, tiểu hài tử liền lao nhanh đến, giốn như không muốn sống mà đem người đàn bà đanh đá kia xô ngã xuống mặt đất, nhắm thẳng vào mặt nàng mà không ngừng hạ quyền xuống dưới.

Tiểu hài tử lại há miệng cắn mạnh, bà tử tổng quản thê lương kêu thét: "Giết người rồi —— "

Tiếng thét chói tai nọ gọi đến mã phu, tráng hán hùng hổ nọ thấy vậy, trên tay vẫn còn cầm một bó cỏ khô vội vàng xông đến. Sau ót đứa bé kia lập tức trúng phải một đòn, nhất thời hai mắt tối sầm ngất đi, tùy tiện để cho mọi người ra sức đánh mắng, khiến hài tử lại lần nữa vì đau đớn mà tỉnh lại, thẳng đến khi trên vai nó máu tươi nhễ nhại mới có người xách cổ áo nó ném vào phòng củi, đóng cửa lại, khóa trái.

"Ai hoành thánh đêyyyyyy —— "

Thanh âm của một lão nhân từ trong ngõ nhỏ truyền đến, mỗi ngày vào lúc chiều thà lão Vương liền bắt đầu dọn gánh, dạo qua khắp phố lớn ngõ nhỏ trong thành mà buôn bán.

"Đoạn Lĩnh!" Bên ngoài viện có thanh âm của một tiểu hài tử gọi khẽ.

"Đoạn Lĩnh!"

Tiếng gọi này thành công hoán tỉnh hài tử trong phòng củi, vết thương trên vai của Đoạn Lĩnh bị cỏ khô xuyên qua, trên bàn tay còn vị vật nhọn đâm ra một lỗ thủng, khấp khểnh đứng lên.

"Mày không bị sao chứ?" Tiểu hài tử bên ngoài lên tiếng hỏi.

Đoạn Lĩnh thở phì phò, ngũ quan nhăn lại thành một đoàn, ngay cả khí lực thở cũng không có, vất vả đáp lời một tiếng, tiểu hài tử kia thấy vậy liền vội vàng rời đi.

Nó chậm rãi tuột người nằm xuống, cuộn mình trên nền đất ẩm ướt âm u của phòng củi, ngây ngẩn nhìn xuyên qua cửa sổ trên mái nhà mà nhìn bầu trời xám xịt trên cao, hoa tuyết tinh tế nhỏ mịn phiêu tán hạ xuống, tại lúc cả bầu trời đều là tuyết bay mây vần, ở nơi trung tâm phảng phất có một ánh sao lóe lên.

Sắc trời dần tối, không gian yên ắng không tiếng động, khắp Nhữ Nam thành nghìn nhà vạn hộ đều nổi lên ánh đèn vàng ấm áp, nhu hòa bao trùm một tầng thảm tuyết lạnh lẽo. Duy chỉ có Đoạn Lĩnh còn đang run rẩy trong phòng củi, nó đã đói đến thần trí không rõ, trước mắt đều là hình ảnh và những thanh âm hỗn loạn.

Khi thì là đôi tay khô gầy của mẫu thân đã qua đời, khi thì là áo choảng gấm lụa của Đoàn phu nhân, khi lại là gương mặt dữ tợn của bà tử tổng quản.

"Ai —— hoành thánh đêyyyyy —— "

Ta không có ăn cắp, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, nói siết chặt hai đồng tiền trong bàn tay thêm chút nữa, trước mắt một mảnh đen kịt.

Ta sẽ chết sao? Ý thức của Đoạn Lĩnh có chiều mơ hồ, tử vong đối với nó mà nói vẫn luôn xa xôi như vậy. Ba ngày trước, nó nhìn thấy ở bên thanh kiều có một tên ăn mày chết cóng, xung quanh còn có một vòng người chỉ trỏ, cuối cùng là do tuần thành dùng xe đẩy đưa thi thể ra bãi tha ma ngoại thành chôn cất.

Ngày đó nó còn chạy theo xem náo nhiệt, cùng mấy tiểu hài tử khác chạy ra ngoài thành, nhìn thấy tuần thành dùng chiếu bọc thi thể tên ăn mày kia chôn xuống một cái hố, ở bên cạnh còn có một cái hố nhỏ nữa. Bây giờ nhớ lại, nói không chừng chính nó sau khi chết sẽ được chôn bên cạnh tên ăn mày kia đâu…

Đêm đã dần khuya, toàn thân Đoạn Lĩnh gần như cũng sắp đông cứng rồi, nó thở ra một hơi dài, hơi thở vừa ra khỏi mũi đã đông thành sương trắng mềm mại bay lên, giống như hoa tuyết lẫn trong hơi thở tùy tiện phiêu lương. Nó đang nghĩ xem trận tuyết này đến bao giờ mới có thể dừng lại, trên bầu trời lại có thái dương xuất hiện, tựa như vô số buổi sáng mùa hè mà nó đã từng trải qua, dương quang ấm áp.

Ánh mặt trời trong giấc mơ của nó biến thành một ngọn đèn đong đưa, theo tiếng "cọt kẹt" khi cửa phòng củi bị đẩy ra, một ánh đèn chiếu thẳng vào trên mặt nó.

"Đi ra!" Mã phu lớn tiếng quát.

"Nó chính là Đoạn Lĩnh?" có thanh âm của một nam nhân vang lên.

Đoạn Lĩnh nằm nghiêng trên mặt đất, tư thế co quắp, mặt hướng ra ngoài cửa, toàn thân cóng đến cứng ngắc, nó gian nan ngồi dậy, nam nhân nọ bước đến quỳ một gối trước mặt nó, tỉ mỉ xem xét gương mặt

của nó.

“Ngã bệnh?” Nam nhân kia hỏi.

Ý thức của Đoạn Lĩnh nhất thời không rõ, trước mắt ngữ như là một màn hư ảnh ảo giác.

Nam nhân một tay cầm dược hoàn đút vào trong miệng Đoạn Lĩnh, tiện đà ôm nó vào trong ngực mình.

Trong ý thức mơ hồ, Đoạn Lĩnh chỉ ngửi được mùi trên thân nam nhân kia, theo sự xóc nảy rất nhỏ từ bước chân của y, con đường cũng dần ấm áp lên.

Áo cũ của Đoạn Lĩnh bị rách một lỗ lớn, bông lau2 từ trong lớp vải bay ra dính đầy người nam nhân nọ.

Đêm đen cô tịch, hoa đèn leo lét.

Nam nhân nọ ôm lấy Đoạn Lĩnh bước qua đoạn hành lang phân nửa tối đen phân nửa chiếu sáng, một đường sau lưng bông lau tung bay.

Hai bên hành lang, trong những căn phòng ấm áp thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười càn rỡ của nữ hài, cùng tiến xào xạc của đại tuyết, tiếng xướng khúc y y nha nha, hòa quyện cùng một chỗ, mà thiên địa cũng dần dần ấm lên, cũng có ánh sáng..

Từ mùa đông giá rét đi đến mùa xuân ấm áp, từ đêm tối đến ban ngày.

Thiên địa này bất quá chỉ là quán trọ của nhân loại cùng vạn vật, năm tháng thoi đưa, từng thế hệ khách qua đường.

Đoạn Lĩnh từ từ khôi phục thần trí, hô hấp cũng dần dần chuyển nặng.

Trong phòng đèn đuốc rực rỡ, Đoàn phu nhân lười biếng dựa trên nhuyễn tháp, trong tay cầm một đoạn gấm thêu sơn thủy mà xuất thần.

“Phu nhân.” Nam nhân cất lời.

Đoàn phu nhân mang theo ý cười, hỏi: “Đại nhân nhận ra tiểu tử này?”

“Không nhận được.” Nam nhân thủy chung ôm chặt Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh cảm giác được viên thuốc lúc nãy trong cổ họng đã bắt đầu tan ra, trong bụng cũng dần nổi lên một mảnh ấm áp, khí lực phảng phất giống như lại trở về. Nó tựa vào trong ngực nam nhân, hướng mặt về phía Đoàn phu nhân, cũng không dám mở to mắt, đường nhìn chỉ thấy được một mảnh nhỏ của cái giường được trải vải gấm rực rỡ gần đó.

"Giấy chứng sinh ở chỗ này." Đoàn phu nhân còn nói.

Bà tử tổng quản mang giấy chứng sinh ra, tiện tay giao cho Nam nhân.

Đoạn Lĩnh vóc người thấp bé, xanh xao vàng vọt, rúc vào trong lòng nam nhân, có chút giống như sợ hải trốn tránh. Nam nhân thuận thế đặt nó xuống đất, Đoạn Lĩnh liền dõi mắt nhìn đối phương, chỉ thấy người này đang mặc một thân áo choàng màu đen, giày vải ướt hết một mảng lớn, trên thắt lưng còn đeo một khối ngọc bội.

Nam nhân nọ lên tiếng: "Phu nhân cho cái giá đi thôi."

"Vốn là Đoạn gia ta cũng kiên quyết không thừa nhận hài tử này." Đoàn phu nhân cười tủm tỉm nói, "Đương niên, mẫu thân của nó ôm nó về đây, băng thiên tuyết địa cũng không tìm được nơi nào lưu lại. Vẫn hay nói, trời cao có đức hiếu sinh, vừa ở lại, chính là không rời đi nữa."

Nam nhân cũng không lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn Đoàn phu nhân, chờ nàng nói tiếp.

"Nói là nói như vậy." Đoàn phu nhân lo lắng thở dài, lại nói, "Dầu gì năm đó cũng là do mẫu thân của nó đích thân giao vào tay tiện thiếp, phong thư còn ở đây. Nào! Đại nhân, người nhìn một chút?"

"Nhưng hôm nay, tiện thiếp ngay cả tên của đại nhân là gì cũng không biết." Đoàn phu nhân còn nói, "Như thế hồ hồ đồ đồ giao người cho đại nhân. Tương lai xuống dưới cửu tuyền, tiện thiếp biết ăn nói với Tiểu Uyển thế nào đây? Người nói xem?"

Nam nhân vẫn không lên tiếng.

Đoàn phu nhân nâng ống tay áo lên, phong tình vạn chủng nói: "Vốn chuyện của Đoạn Tiểu Uyển tiện thiếp cũng không rõ ràng lắm, hiện tại người đã không còn, quá khứ cũng xem như một bút xóa hết. Ngày hôm nay đại nhân đến man người đi, vạn nhất tương lai lại có người đến cửa nói là phụ thân hài tử, tiện thiếp lại phải nói thế nào? Ngài nói xem?"

Nam nhân vẫn trầm mặc.

Đoàn phu nhân mỉm cười nhìn y, lại đưa mắt nhìn đến Đoạn Lĩnh, vươn tay ngoắc nó. Đoạn Lĩnh thuận theo bản năng lui về sau nước bước, trốn ra sau lưng nam nhân, siết chặt góc áo bào của y.

“Ai.” Đoàn phu nhân nói, “Đại nhân, người dù sao cũng nên cho tiện thiếp một lời công bằng đi.”

“Cũng không có lời công bằng gì.” Nam nhân rốt cục mở miệng nói, “Chỉ có tiền, ra giá đi.”

Đoàn phu nhân: “…”

Nam nhân lần nữa rơi vào trầm mặc, Đoàn phu nhân nhìn thấy như vậy liền hiểu được người này chỉ dự định giao một chút ngân lượng, coi như thanh toán món nợ dưỡng dục này, cũng không muốn nói ra thân phận của mình, cũng không quản chuyện sau này sẽ như thế nào. Tất cả còn lại đều ném cho Đoạn gia.

Sau một lúc lâu, Đoàn phu nhân dò xét sắc diện của nam nhân nọ xong lại thấy y đưa tay vào ngực, móc ra một xấp ngân phiếu xanh xanh đỏ đỏ.

“Bốn trăm lượng.” Đoàn phu nhân rốt cuộc cũng nói ra một cái giá.

Nam nhân liền chọn một tấm ngân phiếu nhanh chóng giao cho Đoàn phu nhân.

Hô hấp của Đoạn Lĩnh cứng lại, nó không biết nam nhân này muốn làm gì, chỉ là nó từng nghe qua bọn nha hoàn nói, vào đêm mùa đông luôn có người hạ sơn mua tiểu hài tử, mang lên núi cung phụng cho yêu quái ăn tươi. Nó theo bản năng liền sinh ra sợ hãi.

“Ta không đi!” Đoạn Lĩnh hét to, “Đừng! Đừng!”

Đoạn Lĩnh xoay người muốn chạy, vừa ra tới cửa đã bị một nha hoàn nhéo lỗ tai lại, nó ở trong sự đau đớn xé rách nọ bị kéo ngược về.

“Buông nó ra.” Nam nhân trầm giọng nói, sau đó liền đặt một tay lên vai Đoạn Lĩnh.

Chỉ một cái nhấn liền như nghìn cân áp xuống, Đoạn Lĩnh nhất thời vô pháp nhúc nhích.

Bà tử tổng quản tiếp nhận ngân phiếu đưa cho Đoàn phu nhân. Lông mày Đoàn phu nhân cau lại, nam nhân nói: “Không cần đếm nữa, ta đi.”

Đoạn Lĩnh: “Ta không đi! Ta không đi ——!”

Đoàn phu nhân cười tủm tỉm nói: “Hiện giờ trời đêm gió tuyết, đại nhân muốn đi đâu? Không bằng lưu lại nơi này một đêm?”

Đoạn Lĩnh khàn giọng kêu thét, nam nhân kia cũng cúi đầu nhìn nó.

“Ngươi làm sao vậy?” Chân mày của nam nhân cau lại thật sâu, hỏi.

“Ta không đi cùng yêu quái, đừng bán ta! Đừng ——” Chân của Đoạn Lĩnh vừa dùng được chút sức muốn chạy, bàn tay nam nhân lại nhanh hơn một bước, điểm nhẹ lên hông Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh liên thẳng tắp té xuống đất.

Y ôm lấy Đoạn Lĩnh, dưới ánh mắt hoài nghi của Đoàn phu nhân ôm người ra cửa.

“Không cần sợ.” Nam nhân ôm Đoạn Lĩnh trong tay, dùng thanh âm trầm thấp nói, “Ta sẽ không đem ngươi đưa cho yêu quái.”

Vừa ra khỏi phủ, gió lạnh tựa dao, từng đợt tuyết mỏng đập thẳng vào mặt, cổ họng của Đoạn Lĩnh tựa hồ mị một luồng khí chặn lại, nó mở to miệng ra nhưng lại không thể thốt lên bất kỳ thanh âm nào.

“Ta là lang Lang Tuấn Hiệp.” Nam nhân lại nói, “Nhớ kỹ, Lang Tuấn Hiệp.”

“Ai hoành thánh —— đêyyyy” thanh âm của lão Vương thản nhiên vang lên.

Trong bụng Đoạn Lĩnh bồn chồn, nhìn về phía gánh hoành thánh, nam nhân tên Lang Tuấn Hiệp kia cũng dừng bước lại, trầm ngâm trong chốc lát rồi buông nó ra, lấy vài đồng tiền đến ném vào ống trúc trên gánh hoành thánh, phát sinh mấy tiếng “Leng keng”.

Đoạn Lĩnh trấn định lại một chút, không hiểu người này là ai? Vì sao lại dẫn mình ra khỏi Đoạn gia?

Trước gánh hoành thánh có chong một ngọn đèn nhỏ, Lang Tuấn Hiệp bước xuyên qua màn tuyết rơi lả tả, ânhs nhẹ trên lưng Đoạn Lĩnh vài cái, á huyệt vừa được giải Đoạn Lĩnh lại muốn la to. Lang Tuấn Hiệp hừ một cái, lão Vương vừa vặn đặt một chén hoành thánh nóng hổi xuống trước mặt của nó.

“Ngươi ăn đi.” Lang tuấn hiệp nói.

Đoạn Lĩnh cái gì cũng không từ chối, tiếp nhận cái bát, cũng không sợ phỏng miệng mà lập tức ăn ngay. Một chén hoành thánh thịt tươi độ lửa vừa đến, phía trên còn có hạt vừng và đậu phộng rang vàng, từng điểm váng dầu tan nhẹ trong chén, mùi hương thơm ngát tan vào mũi, phía dưới còn có một ít rau cải đã được trụng chín.

Đoạn Lĩnh vùi đầu ăn đến lang thôn hổ yết, cảm giác đói bụng đã khiến nó vượt qua nổi sợ, đợi đến khi nó ăn đến miệng dính đầy nước canh thì mới nhân ra trên người mình đang khoác một tấm áo hồ cừu.

Nó đem chén canh uống cạn đến lộ cả đáy mới để đũa xuống, thở ra một hơi, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Lang Tuấn Hiệp.

Làn da của nam nhân này có màu lúa mạch, người thoạt nhìn giống như nhân vật trong bức họa, mũi rất cao, đôi mắt thâm thúy, ảnh ngược trong con ngươi đen bóng dưới ánh đèn tù mù hiện tại, chính là một thế gian đầy trời tuyết vũ.

Một thân xiêm y trên người càng khiến vóc người của y thoạt nhìn cao lớn thẳng tắp, áo ngoài màu đen có thêu vài con quái vật dữ tợn giương nanh múa vuốt, ngón tay lại dài lại đẹp, bên hông còn đeo một thanh bảo kiếm sáng loáng mà Đoạn Lĩnh chỉ có thể nhìn thấy trên sân khấu.

Cũng đôi khi, vài người từ kinh thành trở về vinh quy bái tổ, cưỡi con ngựa lớn diễu qua bên đường, Đoạn Lĩnh cũng núp ở trong đoàn người xem náo nhiệt, chỉ cảm thấy bọn họ là một đám công tử xuân phong đắc ý, trên người đầy lăng la tơ lụa.

Chỉ là, hết thảy bọn họ cũng không đẹp bằng người này. Mà người này rốt cuộc có chỗ nào đẹp, Đoạn Lĩnh cũng là không nói nên lời.

Nó cực kỳ sợ hãi, rất sợ tên Lang Tuấn Hiệp này là do yêu quái biến hóa ra, sau một khắc liền phải lộ ra răng nanh, nuốt sống nó vào bụng. Mà Lang Tuấn Hiệp hiện giờ cũng đang nhìn nó chằm chằm.

"Ăn no rồi?" Lang Tuấn Hiệp hỏi, "Còn muốn ăn gì nữa không?"

Đoạn Lĩnh không trả lời, trong lòng không ngừng tính toán xem phải làm thế nào mới có thể chạy trốn.

"Ăn no rồi thì đi thôi." Lang Tuấn Hiệp vừa nói xong liền vương tay muốn vác Đoạn Lĩnh lên, Đoạn Lĩnh liền rúc người về phía sau, đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía lão Vương bán hoàn thánh. Lang Tuấn Hiệp lại trở tay cầm lấy bàn tay Đoạn Lĩnh, lần này Đoạn Lĩnh không dán tránh nữa, ngoan ngoãn theo y rời đi.

"Hồi bẩm phu nhân." Một gã gia đinh chạyd đến hồi báo, "Người nọ mang theo Đào sinh tử vào hẻm sau ăn hoành thánh."

Đoàn phu nhân vuốt vuốt áo choàng, bất an trừng mắt, gọi quản gia đến, nói: "Ngươi tìm một người lanh lẹ đi theo kẻ lúc nãy. Nhìn xem y đưa Đào sinh tử đến nơi nào."

Dưới ánh đèn của vạn gia Nhữ Nam thành, gương mặt Đoạn Lĩnh đông đến đỏ bừng, bị Lang Tuấn Hiệp kéo theo, ở trên mặt đất ướt đẫm chân trần đi lại. Đến khi cả hai đi đến Điểm Thúy lâu trong thành, Lang Tuấn Hiệp rốt cục cũng nhận ra Đoạn Lĩnh không có giày, chỉ đành ôm nó lên, lại đặt tay hên miệng huýt dài một tiếng. Ngay sau đó, một con ngựa lững thững chạy tới.

"Ở chỗ này chờ ta, ta đi làm ít chuyện." Lang Tuấn Hiệp giúp Đoạn Lĩnh siết chặt áo hồ cừu, đặt nó lên ngựa.

Đoạn Lĩnh cúi đầu nhìn y. Lang Tuấn Hiệp ngũ quan anh tuấn, thần sắc thoáng lộ phong mang, đường nét sâu sắc như được khắc ra từ ngọc bích, trên tóc còn dính một ít bông lau. Lang Tuấn Hiệp bảo nó an tâm

chờ đợi rồi liền xoay người bước vào màn đêm, giống như một con hùng ưng giương cánh.

Đoạn Lĩnh miên man suy nghĩ, đây là người nào? Hiện tại có nên bỏ chạy hay không? Lưng ngựa cao quá, nó không dám nhảy xuống, sợ té gãy chân, càng sợ bị ngựa đá cho một cú. Nó tính toán nhiều lần cũng không biết nên đem vận mệnh giao cho người xa lạ nọ hay giao cho mình. Mấu chốt chính là, nếu chạy thì phải đi nơi nào? Vì vậy Đoạn Lĩnh liền hạ xuống quyết tâm, dù sao việc sống chết này cứ giao cho ông trời là được. Vừa lúc đó, một thân ảnh từ con hẻm lúc nảy bước ra, Lang Tuấn Hiệp thoáng cái đặt chân lên bàn đạp, phóng người lên ngựa.

"Giá!"

Con ngựa cao to đạp lên đường đá phát sinh từng tiếng vó ngựa chắc nịch, bọn họ phi ngựa ra khỏi hẻm nhỏ, trong đêm tối không có bóng người ly khai Nhữ Nam thành.

Đoạn Lĩnh ngồi ở phía trước Lang Tuấn Hiệp, nó hít mũi một cái liền ngửi được mùi vị ẩm ướt, chỉ là y phục của Lang Tuấn Hiệp lại ngoài ý muốn mà hết sức khô ráo, phảng phất tiống như vừa đứng trước đống lửa đỏ, còn có một cổ mùi bánh nướng rất thơm, cổ tay áo đang cầm cương ngựa còn bị cháy rụi một mảnh nhỏ.

Đoạn Lĩnh nhớ rằng vị trí này lúc nãy vẫn chưa bị cháy xém, vậy vừa rồi, y rốt cuộc đã đi làm cái gì?

Đoạn Lĩnh nhớ đến một câu chuyện —— chuyện nói rằng ở trong hắc sơn cốc ngoại thành, có khách giang hồ bị vướng vào phân tranh của tiền triều mà bị giết, bỏ xác mục nát trong núi hơn trăm năm, chờ tiểu hài tử bước vào liền bắt làm thế thân. Bọn họ có thể biến được thành người, ai nấy cũng tuấn mỹ vô song, võ công cao cường, sau khi tìm được hài tử liền dãn vào trong mộ, lộ ra gương mặt hư nát, hút tinh khí của chúng.

Tiểu hài tử bị biến thành thế thân, từ đó về sau liền nằm lại trong mộ, mà yêu tinh nọ sẽ đổi lại một tầng da, nghênh ngang thành người trải qua ngày lạnh.

Đoạn Lĩnh không nhịn được run rẩy, vài lần muốn nhảy xuống ngựa chạy trốn, thế nhưng ngựa lại rất cao, chạy cũng nhanh, nếu nhảy xuống sợ rằng sẽ té gãy chân.

Người này có phải là yêu quái không? Đoạn Lĩnh miên man suy nghĩ, vạn nhất y muốn hút tinh khí của nó thì làm sao bây giờ? Không bằng dẫn y đi tìm những người khác? Không không… trăm triệu lần không thể hại người.

Ngoài cửa thành đã có người chờ sẵn mở cửa cho Lang Tuấn Hiệp, tuấn mã một đường chạy về hướng nam, ở dưới đại tuyết mù mịt dọc theo quan đạo chạy như bay, không phải đi mãi tha ma cũng không phải tiến vào sơn cốc. Đoạn Lĩnh thấy vậy thì hơi yên tâm, tại sự xóc nảy không nhịn được mệt rã rời, tựa vào lòng Lang Tuấn Hiệp, hít sâu mùi vị khô mát trên người y chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, hai bên sơn cốc tựa như hình ảnh trong kịch bóng, lần lượt lướt qua trước màn sân khấu.

Đại tuyết dày như lông ngỗng, trên núi cao gió lộng đen kịt như mực, tráng đen giao hòa từng mảnh mỹ diệu, tuấn mã ở trong cảnh sắc tựa như thủy mặc này tuyệt trần phi nhanh.

1/ Đào sinh tử: Kẻ chạy trốn, là biệt hiệu của Đoạn Lĩnh, có lẽ vì em chỉ biết chạy trốn khi bị đánh chăng??

2/ Bông lau: Thời đó cây bông ở TQ vẫn còn khan hiếm, kỹ thuật trồng trọt cũng lạc hậu nên sản lượng không nhiều, chỉ có người giàu mới mặc áo bông, người nghèo liền dùng bông lau may áo, cũng coi như có thể giữ ấm.

3. Quyển 1 - Chương 3: Nhập Kinh

"Mang lên hai chén cháo Lạp Bát."

Tiến Lang Tuấn Hiệp lanh lảnh rơi xuống, Đoạn Lĩnh mơ màng cảm thấy bên cạnh mình có ánh đèn ấm áp, chỉ là nó đã mệt đến mắt cũng không mở ra được, mờ mịt xoay người, lại bị Lang Tuấn Hiệp lay tỉnh.

Trong phòng nghỉ tại dịch trạm, tiểu nhị bưng lên hai chén cháo Lạp Bát, Lang Tuấn Hiệp đưa cho Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại lang thôn hổ yết uống cạn, trong mắt xoay tới xoay lui len lén nhìn Lang Tuấn Hiệp.

"Còn đói sao?" Lang tuấn hiệp hỏi.

Đoạn Lĩnh không quá tín nhiệm nhìn y, Lang Tuấn Hiệp bước đến bên giường ngồi xuống, Đoạn Lĩnh lại lui xuống sàng nhà, vẻ mặt khẩn trương.

Lang Tuấn Hiệp trước giờ chưa từng chăm sóc hài tử, đối với thái độ của đối phương hoàn toàn không giải thích được, trên người lại không có thứ đồ chơi hay đồ ngọt gì để dỗ hài tử, chỉ đành cởi xuống ngọc bội hình nửa vòng tròn trên đai lưng của mình, nói: "Cái này cho ngươi."

Ngọc bội trong suốt lấp lánh, giống như một thỏi kẹo mạch nha, Đoạn Lĩnh cũng không dám nhận lấy, ánh mắt không ngừng chuyển qua chuyển lại từ ngọc bội lên mặt của Lang Tuấn Hiệp.

"Ngươi thích thì cầm lấy." Lang Tuấn Hiệp lại nói.

Tuy lời nói của y mang theo hàm nghĩa ấm áp, thế nhưng trong thanh âm lại không có bất kỳ tình cảm gì, ngón tay hơi cong nhẹ, miếng ngọc bội đã bay về phía Đoạn Lĩnh..

Đoạn Lĩnh có chút lo sợ bất an tiếp nhận, lật qua lật lại xem vài lần, ánh mắt lại chuyển đến gương mặt của Lang Tuấn Hiệp.

"Ông là ai?" Đoạn Lĩnh chợt nhớ đến một người, hỏi, "Ông… ông là phụ thân của ta sao?"

Lang Tuấn Hiệp không trả lời, Đoạn Lĩnh đã nghe vô số lời đồn đãi về phụ thân của mình, có người nói phụ thân nó là quái vật trên núi, có người nói là một tên ăn mày, có người nói nam nhân đó nhất định sẽ có ngày quay về đón nó, nó là mệnh đại phú đại quý.

Nhưng mà, Lang Tuấn Hiệp lại nói: "Không phải, khiến cho ngươi thất vọng rồi, ta không phải."

Đoạn Lĩnh cũng cảm thấy không quá đúng, vậy nên chẳng mấy thất vong. Lang Tuấn Hiệp tựa hồ đang suy tư, lúc lấy lại tinh thần thì bảo nó nằm xuống, đắp chăn cho nó rồi nói: "Ngủ thôi."

Phong tuyết thổi qua bên tai Đoạn Lĩnh phát ra tiếng vang ồ ồ, nơi này đã cách Nhữ Nam thành hơn bốn mươi dặm, thế nhưng một thân vết thương của Đoạn Lĩnh mang từ nơi đó đi thì vẫn còn nguyên. Nó vừa chìm vào giấc nghủ, trong mộng lại bắt đầu thấy mình bị người ta đánh, ngay sau đó chính là ác mộng bắt đầu.

Nó khi thì toàn thân co quắp, khi thì phát ra tiếng kêu sợ hãi, run rẩy không ngớt.

Lang Tuấn Hiệp lúc đầu cũng là mang theo chăn nệm nằm dưới đất, sau nửa đêm phát hiện Đoạn Lĩnh ác mông không ngừng liền thẳng thắng ngủ bên cạnh cậu, mỗi khi cậu vươn tay thì liền đưa bàn tay to ấm áp của mình ra cho cậu nắm chặt, cứ như vậy vài lân, Đoạn Lĩnh cũng là dần dần bình tĩnh trở lại.

Ngày hôm sau, Lang Tuấn Hiệp gọi tiểu nhị đem một bồn nước nóng đến, giúp Đoạn Lĩnh chà lau tắm rửa. Thân thể của Đoạn Lĩnh gầy giơ xương, trên cánh tay trên đùi đều đầy sẹo, vết thương cũ chưa lành, trên vết thương cũ lại có vết thương mới, ngâm mình trong nước nóng cũng đau đớn như tra tấn. Nhưng dường như cơn đau này đối với Đoạn Lĩnh cũng không tính là gì, nó chỉ chăm chú chơi đùa miếng ngọc bội trên tay.

Đoạn Lĩnh: "Ông là do cha ta phái đến sao?"

"Suỵt." Lang Tuấn Hiệp dựng thẳng ngón trỏ đặt lên môi, nói, "Không nên hỏi, cái gì cũng không cần hỏi, sau này sẽ từ từ nói cho ngươi biết."

"Có người hỏi ngươi, ngươi liền trả lời chính mình họ Đoàn, phụ thân tên Đoạn Thịnh." Lang Tuấn Hiệp nói, "Ta là đang đón ngươi đến Đoạn gia ở Thượng kinh, cha ngươi ở kinh thành, là thương nhân Tây Xuyên lưỡng địa, đem ngươi phó thác trong nhà thúc phụ. Hiện tại thấy ngươi tuổi tác đã lớn nên phái ta đón về, mang ngươi đến kinh thành đi học đường. Hiểu không?"

Lang Tuấn Hiệp bôi thuốc trị thương cho Đoạn Lĩnh, mặc vào áo đơn, lại trùm lên một lớp áo hồ cừu có

chút rộng rãi, để cậu ngồi lên lưng ngựa, bản thân đứng dưới đất nhìn sau vào mắt Đoạn Lĩnh..

Đoạn Lĩnh bán tính bán nghi, cùng Lang Tuấn Hiệp đối diện, một lát sau rốt cục vẫn phải gật đầu.

“Nói lại một lần.”

“Phụ thân ta tên Đoạn Thịnh.”

Tuấn mã chạy băng băng về phía bờ sông, Lang Tuấn Hiệp tung người xuống ngựa, cẩn thận dắt ngựa trên mặt sông đóng băng, thủ hộ Đoạn Lĩnh vượt sông.

“Ta là người Đoạn gia Thượng kinh…” Đoạn Lĩnh lập lại.

“Đến kinh thành cầu học…” Đoạn lĩnh buồn ngủ, ở trên ngựa lung lay lắc lắc.

———-

Ngoài ngàn dặm, dưới Ngọc Bích quan, Lý Tiệm Hồng bước cao bước thấp gian nan tiến lên.

Hắn người đầy thương tích, thất tha thất thểu, cả người có nhiều chỗ gãy xương, bồi bạn cùng hắn duy chỉ có thanh kiếm trên lưng cùng với một sợi dây đỏ trên cổ.

Trên dây đỏ còn đeo một vật nặng làm mặt, mặt ngọc trong sáng, quả là một miếng noãn ngọc trong suốt mềm mại không chút tỳ vết được điêu thành nửa vòng tròn.

Một trận gió xoáy thổi tới, cuốn đi tuyết đọng trên mặt ngọc, lộ ra ánh sáng huỳnh quang ôn nhuân trong bóng tối.

Ở một đầu thiên địa xa xôi nào đó… cũng có một mảnh ngọc bội khác, phảng phất có một cổ lực lượng cường đại đang kêu gọi, đó cũng giống như thương ưng không vượt nổi Tiên Ti sơn, cá du không bơi đến được Đông Tuyền hà, cổ lực lượng kia là từ bên bờ bỉ ngạn phát ra, là ràng buộc, cũng là định mệnh.

Lực lượng kia phảng phất cắm rễ trong linh hồn của hắn, chảy xuôi trong huyết mạch của hắn, chống đỡ hắn gian nan tiến viền phía trước.

Trong gió tuyết, phảng phất có thanh âm gì đó đang từ từ tiếp cận, là đàn sói đói trên thảo nguyên, hay là một trận lốc xoáy đủ để nghiền nát thế gian?

“Bôn Tiêu!” Lý Tiệm Hồng quát lớn.

Một con tuấn mã cả người đen kịt, bốn vó trắng nõn đang đạp tuyết chạy băng băng về phía hắn.

"Bôn Tiêu ——!"

Tiếng hý dài của chiến mã phá tan trường không, chấm về phía Lý Tiệm Hồng, Lý Tiệm Hồng kéo cương ngựa, dùng hết khí lực toàn thân tung người lên yên nằm rạp xuống.

"Đi!" Lý Tiệm Hồng quát lên, cùng Bôn Tiêu biến mất trong màn phong tuyết.

Qua sông vượt hồ, một đường bắc thượng, ven đường dần dần có bóng người qua lại, chỉ là khí trời càng lúc càng lạnh, Lang Tuấn Hiệp nhiều lần giáo dục Đoạn Lĩnh, không thể nói cho người ngoài biết thân thế của mình, cho đến khi nó học thuộc lòng thân thế mới, Lang Tuấn Hiệp lại kể cho nó nghe những chuyện lý thú trong kinh, chọc cho nó dần quên lo lắng, thậm chí cũng quên dần đau đớn.

Ác mộng của Đoạn Lĩnh cũng giống như một thân vết thương trên người nó, trên đường dần dần khỏi hẳn, cho đến khi vết thương trên lưng kết vảy, lớp sừng bên ngoài cũng được bóc ra, chỉ còn lưu lại đường nét nhợt nhạt, Lang Tuấn Hiệp cuối cùng cũng kết thúc đoạn lữ trình dài dằng dặc này, mà Đoạn Lĩnh cũng nhìn thấy được tòa thành thị phồn hoa nhất bình sinh nó từng gặp được.

Lầu các in bóng trời, ánh dương xuyên xa mã, thái dương ngã về phía tây Tiên Ti sơn, lộ ra một điểm hồng quang từ sơn dã vô tận. Sông đào như một dãi lụa uốn quanh kinh thành, lóe ra lớp băng sáng bóng.

Tòa thành này trong lúc hoàng hôn, trầm mặc mà oai nghiêm.

"Đến rồi." Lang Tuấn Hiệp gọi tỉnh Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh được quần áo đóng gói đến nghiêm nghiêm mật mật, cả đoạn đường này thật sự là quá lạnh rồi, suốt hành trình cậu đều được Lang Tuấn Hiệp ôm vào trong ngực, hai người ngồi trên lưng ngựa ngóng về phía kinh thành, ánh mắt của Đoạn Lĩnh hơi híp lại, cảm thấy thật ấm áp.

Lúc đến Thượng kinh thì trời đã về đêm, cửa thành canh gác sâm nghiêm, Lang Tuấn Hiệp đưa ra công văn, thủ vệ bắt đầu đặc sự chú ý lên người Đoạn Lĩnh.

"Từ đâu tới?" Thủ vệ hỏi.

Đoạn Lĩnh nhìn chằm chằm về phía thủ vệ, đối phương cũng nhìn chằm chằm vào cậu.

"Phụ thân ta là Đoạn Thịnh." Đoạn Lĩnh từ lâu đã học đến thuộc lòng, bắt đầu công thức trả lời, "Ta là

người Đoạn gia Thượng kinh…"

Thủ vệ không nhịn được cắt đứt dòng tự thuật của cậu, hỏi: "Quan hệ của hai người là như thế nào?"

Đoạn Lĩnh nhìn về phía Lang Tuấn Hiệp.

"Ta là bằng hữu của phụ thân nó." Lang Tuấn Hiệp đáp.

Thủ vệ lại tra xét công văn thêm lần nữa, cuối cùng mới không quá tình nguyện cho hai người đi vào. Trong thành đèn đuốc sáng trưng, hai bên đường tuyết quét thành đống, đây cũng vừa lúc là thời điểm kết thúc một năm, bên đường có không ít hán tử say sưa chong đèn uống rượu, trên lầu ca nữ đánh đàn hát xướng. Thậm chí có người hoặc ngồi hoặc nằm, chờ đợi ở bên ngoài tửu quán xa hoa trụy lạc.

Tiếng kêu phóng túng của khách làng chơi và ca kỹ cũng vì đêm khuya mà lọt ra một hai phần, có vài quân nhân cầm bội kiếm làm nhiệm vụ tuần tra ngẩng đầu quan sát, phú thương tựa hồng ôm lục lại say đến không còn biết gì, lung lay lảo đảo, suýt nữa va vào gánh mì nước. Thỉnh thoảng có một chiếc mã xa lắc lư gõ nhịp đinh đương, bánh xe lăn trên mặt đường đóng băng nghe rôm rốp, đằng kia kiệu phu hô lên một tiếng, cỗ kiệu lớn hoa lệ vững vàng được nâng lên, giống như một gian phòng ở nhỏ biết di động, bắt đầu tản ra khắp bốn phương tám hướng của Thượng kinh.

Trên đường ;pứm lp được phóng ngựa, Lang Tuấn Hiệp liền để Đoạn Lĩnh ngồi trên xe ngựa, bản thân lại dắt cương đi về phía trước. Mặt của Đoạn Lĩnh đã bị y phục che lấp, chỉ lộ ra một đôi mắt khỏi tấm áo hồ cừu, tò mò đánh giá hết thảy những thứ xung quanh. Đợi đến khi quẹo vào ngõ nhỏ, Lang Tuấn Hiệp lần nữa phóng người lên ngựa, hoa tuyết cuồn cuộn tung bay, bóng dáng nhanh chóng tiến sâu vào ngõ tối.

Thanh âm nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, chỉ có ánh đèn vẫn chập chờn leo lét, trong hẻm nhỏ an tĩnh này hai bên đều treo đèn lồng đỏ, cả không gian chỉ có tiếng móng ngựa va vào mặt băng, phát ra tiếng gãy vỡ nhỏ vụn. ở vị trí sâu trong hẻm nhỏ có vô số trạch viện hai tầng thâm nghiêm yên tĩnh, đèn lồng từng cái từng cái treo cao trùng điệp trên đỉnh dầu, ngay cả những hạt tuyết đang rơi tán loạn kia cũng bị ánh sáng ngăn trở.

Đó là một cái cửa sau thông với ngõ tối, Lang Tuấn Hiệp ôm Đoạn Lĩnh xuống ngựa, nói "Đến đây."

Bên ngoài cửa sau còn có một tên ăn mày, Lang Tuấn Hiệp nhìn cũng không nhìn, tiện tay bắn ra một cái, có thỏi bạc vụn rơi vào trong bát của gã tạo ra vài tiếng lenh keng. Đoạn Lĩnh tò mò nhìn về phía tên ăn mày kia lại bị Lang Tuấn Hiệp tiện tay xoay lại, vỗ vỗ tuyết trên người cậu, nắm tay dẫn vào trong. Lang Tuấn Hiệp đối với nơi này đúng là xe nhẹ đường quen, sau khi nhanh chóng lướt qua vài đoạn hành lang quanh co, đã bắt đầu có tiếng đàn ưu nhã tràn vào lỗ tai bọn họ.

Vào đến thiên thính, Lang Tuấn Hiệp phảng phất như thở phào nhẹ nhõm, nói: "Ngồi đi, có đói bụng không?"

Đoạn Lĩnh lắc đầu, Lang Tuấn Hiệp để Đoạn Lĩnh ngồi lên cái ghế thấp ở gần lò sưởi, quỳ một gối xuống

giúp cậu cởi áo hồ cừu, phủi khô đôi ủng, còn tháo chiếc mũ che tay xuống. Y khoanh chân ngồi trước mặt cậu, ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt mang theo một chút ý vị ôn hòa giấu đến thật sâu, mà tia ôn hòa đó cũng chỉ thoáng hiện qua.

"Đây là nhà của ông sap?" Đoạn Lĩnh nghi hoặc hỏi.

Lang Tuấn Hiệp nói: "Chỗ này gọi là Quỳnh Hoa viện, chúng ta ở tạm vài hôm rồi sẽ dẫn ngươi đi xem nhà mới."

Đoạn Lĩnh thủy chung vẫn nhớ câu "Chuyện gì cũng không cần hỏi" kia của Lang Tuấn Hiệp, vì vậy dọc theo đường đi rất ít đặc câu hỏi, đem nghi vấn đều giấu ở trong lòng, thật giống như một chú thỏ con vừa bất an lại cảnh giác, càng lo lắng bên ngoài càng tỏ ra yên lặng. Thế nên, ngược lại là Lang Tuấn Hiệp bắt đầu chủ động giải thích cho cậu.

"Lạnh không?" Lang Tuấn Hiệp lại hỏi, tiện đà đem bàn chân lạnh như băng của Đoạn Lĩnh ủ vào trong tay, chà sát vài cái, nhíu mày nói: "Thể chất của ngươi vì sao lại hư nhược như vậy?"

"Còn tưởng rằng huynh sẽ không trở lại." Một thanh âm nữ hài thanh thúy vang lên từ phía sau Lang Tuấn Hiệp.

Đoạn Lĩnh ngẩng đầu men theo thanh âm kia nhìn đến, chỉ thấy ngoài cửa xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo thêu, phía sau còn có hai đứa nha hoàn.

"Ra ngoài làm chút chuyện." Lang Tuấn Tiệp cũng không quay đầu lại, chỉ cởi thắt lưng của Đoạn Lĩnh ra, lại xoay người mở hành trang tìm một bộ quần áo khô để cậu thay vào, đợi đến khi giũ áo choàng mới bớt thời giờ nhìn về phía cửa. Thiếu nữ cũng bước vào trong phòng, chăm chú nhìn Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh bị nàng nhìn đến có chút không được tự nhiên, nhíu mày, nàng lại lên tiếng trước: "Ai vậy?"

Đoạn Lĩnh ngồi thẳng lưng, trong đầu xẹt qua một đoạn tự sự: Ta là Đoạn Lĩnh, phụ thân tên Đoạn Thịnh…

Nhưng mà còn chưa kịp thốt ra miệng Lang Tuấn Hiệp đã giúp cậu đỡ lời.

"Đây là Đoạn Lĩnh." Lang Tuấn Hiệp chỉ Đoạn Lĩnh nói: "Đây là Đinh cô nương."

Đoạn Lĩnh nhớ đến lễ nghi Lang Tuấn Hiệp đã dạy, lập tức hướng về phía Đinh cô nương liền ôm quyền, trên dưới quan sát nàng. Cô bé kia tên gọi Đinh Chi, cũng nhanh chóng nở nụ cười, phúc người đáp lễ, dịu dàng cười nói "Kiến quá Đoàn công tử."

"Vị ở Bắc viện kia đã tới chưa?" Lang Tuấn Hiệp không yên lòng hỏi.

"Nghe biên cương báo về, tướng quân lĩnh binh đánh thành như vậy, chí ít phải ba tháng không thể đến đây." Đinh Chi ngồi vào ghế bên cạnh, phân phó nha hoàn: "Mang vài món điểm tâm đến đây, để Đoàn công tử lót dạ."

Tiếp theo Đinh Chi lại tự mình rót một chén trà nhỏ đưa đến cho Lang Tuấn Hiệp, Lang Tuấn Hiệp tiếp nhận, trước uống một ngụm rồi nói: "Trà gừng, đuổi hàn khí trên người." Xong đưa chén trà trên tay cho Đoạn Lĩnh.

Suốt cả hành trình, tất cả đồ ăn thức uống của Đoạn Lĩnh, Lang Tuấn Hiệp đều phải nếm thử trước có ổn thỏa hay không, Đoạn Lĩnh cũng đã quen rồi. Chỉ là sau khi tiếp nhận chén trà lại phát hiện trong mắt Đinh Chi mang theo thần sắc không rõ, đôi mắt xinh đẹp hơi nhíu lại, không hề chớp nhìn chằm chằm vào mình.

Lát sau nha hoàn đã dọn điểm tâm lên, đó đều là những thứ Đoạn Lĩnh chưa từng thấy qua, chưa từng nghe đến. Lang Tuấn Hiệp phảng phất cũng biết tâm tư của cậu, chỉ nhắc nhở: "Ăn từ từ, sau đó còn có cơm tối."

Dọc theo đường đi, Lang Tuấn Hiệp đã căn dặn nhiều lần, vô luận ăn cái gì cũng không thể ngấu nghiến vội vã, điều này thực sự đi ngược lại với thói quen của Đoạn Lĩnh, thế nhưng cậu không thể không nghe Lang Tuấn Hiệp, chỉ là sau này cậu cũng phát hiện đã không còn ai đến đoạt thức ăn với mình nữa. Lúc này Đoạn Lĩnh đang cầm một khối cao điểm, chậm rãi nhấm nháp. Đinh Chi lại là điềm tĩnh mà ngồi, phảng phất như trong phòng có phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không liên quan đến nàng.

Thẳng đến khi hai cái hộp thức ăn được mang lên, Lang Tuấn Hiệp lại để Đoạn Lĩnh ngồi vào bàn, ý bảo cậu có thể ăn thoải mái. Lúc này Đinh Chi lại tiếp nhận bầu rượu đã hâm nóng, ngồi xuống bên cạnh Lang Tuấn Hiệp, giúp y rót rượu.

Lang Tuấn Hiệp dùng ngón tay chặn chén rượu, nói: "Rượu vào hỏng việc."

"Đây là rượu mạnh phương nam tháng trước vừa triều cống." Đinh Chi nói, "Huynh không nếm thử sao? Là phu nhân cố ý để lại, phân phó để dành cho huynh khi về rồi uống."

Lang Tuấn Hiệp cũng không cự tuyệt mà uống một chén, Đinh Chi lại rót thêm, Lang Tuấn Hiệp tiếp tục uống, Đinh Chi rót đến chén thứ ba, Lang Tuấn Hiệp nâng chén uống xong liền lật úp chén lại đặt lên bàn.

Lúc Lang Tuấn Hiệp uống rượu, Đoạn Lĩnh vẫn gắt gao nhìn y.

Đinh Chi muốn rót rượu cho Đoạn Lĩnh, Lang Tuấn Hiệp lại dùng hai ngón tay kéo tay áo nàng lại, không cho nàng đi qua.

"Không cho hài tử uống rượu." Lang Tuấn Hiệp nói.

Đinh Chi liền cười cười nhìn Đoạn Lĩnh, ra vẻ không làm sao khác được.

Đoạn Lĩnh đúng là rất muốn thử uống một chút rượu, thế nhưng sự phục tùng đối với Lang Tuấn Hiệp lại chến thắng khát vọng với rượu.

Suốt cả bữa cơm này, Đoạn Lĩnh không nhịn được suy đoán xem đây là nơi nào, quan hệ giữa Lang Tuấn Hiệp và thiếu nữ kia lại là ra sao? Trong lúc nhất thời thần sắc bất định, cũng không nhịn được liên tục đưa mắt về phía Lang Tuấn Hiệp và thiếu nữ nọ, muốn nghe hai người họ nói chuyện nhiều hơn.

Cho đến tận bây giờ, Lang Tuấn Hiệp vẫn không nói cho Đoạn Lĩnh biết vì sao y lại đón cậu đến đây. Như vậy Đinh cô nương liêu có biết không? Vì sao nàng không hỏi thăm lai lịch của mình?

Đinh cô nương thỉnh thoảng cũng nhìn Đoạn Lĩnh, trong lòng phảng phất có tính toán gì đó. Đến khi thấy Đoạn Lĩnh dừng đũa, nàng rốt cục cũng mở miệng, Đoạn Lĩnh theo đó mà thuận thế trả lời.

"Thức ăn này có hợp khẩu vị công tử?" Đinh Chi hỏi.

Đoạn Lĩnh đáp: "Trước giờ chưa từng ăn qua, mùi vị rất ngon."

Đinh Chi liền nở nụ cười, lúc nha hoàn tiến lên dọn thức ăn, nàng liền nói: "Thiếp xin cáo lui."

"Về đi." Lang Tuấn Hiệp nói.

"Lần này trở về, huynh định ở lại trong kinh bao lâu?" Đinh Chi lại hỏi.

"Vể rồi thi không đi nữa." Lang Tuấn Hiệp tùy tiện đáp.

Đôi mắt Đinh Chi phảng phất sáng lên, mỉm cười, nói với một nha hoàn: "Đưa Tống đại nhân cùng Đoàn công tử đến biệt viện."

Nha hoàn cầm đèn đi ở phía trước, Lang Tuấn Hiệp dùng áo hồ cừu của mình bọc lấy Đoạn Lĩnh, ôm cậu đứng lên, sãi chân đi qua hành lang xoa xôi, đến một biệt viện có trồng đủ loại thúy trúc. Đoạn Lĩnh nghe được từ một gian phòng gần đó có tiếng ly tách bị ném vỡ, tiếp theo là tiếng quát mắng của nam nhân dã ngà ngà say.

"Đừng hết nhìn đông tới nhìn tây." Lang Tuấn Hiệp lay Đoạn Lĩnh phân phó. Đến khi ôm Đoạn Lĩnh vào phòng còn ném lại chon ha hoàn một câu: "Không cần hầu hạ."

Nha hoàn khom người cáo lui, trong phòng tràn ngập hương khí ôn hòa không thấy chậu than lại hết sức ấm áp, ngoài phòng còn có một ống khói thông thẳng xuống đất, dùng để dẫn khói cho địa long1 dưới lòng

đất.

Lang Tuấn Hiệp để Đoạn Lĩnh súc miệng, Đoạn Lĩnh đã mệt không chịu được, mặc một thân áo đơn nằm ở trên giường, Lang Tuấn Hiệp ngồi bên cạnh cậu, nói: "Ngày mai dẫn ngươi đi dạo phố."

"Thật vậy chăng?" Đoạn Lĩnh liền tỉnh táo.

Lang Tuấn Hiệp nói: "Ta nghỉ ở phòng cách vách."

Đoạn Lĩnh liền nắm chặt ống tay áo của Lang Tuấn Hiệp, có chút thất vọng, Lang Tuấn Hiệp không hiểu vì sao, nhìn Đoạn Lĩnh một lát, liền hiểu —— Đoạn Lĩnh muốn ngủ cùng y.

Từ khi rời khỏi Nhữ Nam thành, ven đường Lang Tuấn Hiệp chẳng bao giờ rời xa Đoạn Lĩnh quả lâu, chính là sớm cùng ăn, tối cùng ngủ. Hôm nay Lang Tuấn Hiệp nói muốn rời đi, Đoạn Lĩnh không nhịn được bắt đầu sợ hãi.

"…" Lang Tuấn Hiệp hơi chần chờ, nói, "Mà thôi, ta cùng ngươi."

Lang Tuấn Hiệp cởi áo đơn xuống, lộ ra lồng ngực cường tráng xích lõa ôm lấy Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh gối lên cánh tay cường kiện hữu lực của y cũng như lúc vừa gặp gỡ, mí mắt của cậu rất nhanh bắt đầu nặng nề, chìm vào giấc ngủ.

Trên người Lang Tuấn Hiệp có một cổ mùi da thịt nam tử cực kỳ dễ ngửi, Đoạn Lĩnh nghiểm nhiên đã quen với áo ngoài của y, thân thể của y, phảng phất chỉ cần ôm y đi ngủ, bản thân sẽ không tiếp tục nằm ác mộng. Trong mấy ngày này, cậu đã trãi qua rất nhiều chuyện, trong đầu còn có rất nhiều tin tức phức tạp chưa thể lý giải, nằm mơ cũng nhiều lắm, mà đêm thì chỉ dài như vậy, tựa hồ có ngủ thế nào cũng không hề đủ.

Sau nửa đêm tuyết cũng ngừng rơi, thế giới tĩnh lặng đến không bình thường, vô số giấc mộng bài sơn đảo hải mà đến, khiến Đoạn Lĩnh bất tri bất giác tỉnh lại, lúc xoay người chỉ ôm được một tấm chăn ấm áp.

Lang Tuấn Hiệp vốn nằm bên cạnh hiện giờ lại chẳng biết đi đâu, chỉ la trong chăn vẫn xót lại nhiệt độ của y. Đoạn Lĩnh khẩn trương không biết làm thế nào, rón rén xuống giường, đẩy cửa bước ra ngoài.

Gian phòng sát vách lộ ra ánh đèn, Đoạn Lĩnh chân trần bước xuyên qua hành lang, nhón chân lên cố nhìn qua song cửa.

Trong phòng cực kỳ trống trãi, chỉ có nửa gian phòng được một bức màn trướng buông xuống che lập, Lang Tuấn Hiệp là đang đưa lưng về phía cửa sổ, bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng.

Cổ áo của y vốn là kéo lên cao đên tận hầu kết, lúc này không nhanh không chậm cởi ra, đem thắt lưng

treo ở một bên, quần áo y trang vừa rơi xuống, nhất thời tấm lưng rộng rãi, đường hông kiên mỹ ôm chặt đôi mông hữu lực hiện ra. Thân thể xích lõa vừa nhìn không xót thứ gì, đường cong cơ thể thon gầy rắn chắt như một thớt chiến mã, nhìn nghiêng tràn ngập cảm giác lực lượng, hùng vật ngẩng cao rõ ràng có thể thấy được.

Đoạn Lĩnh nín thở, tim đập loạn, không khỏi lui lại một bước, làm ngã giàn hoa bên hành lang.

"Ai?" Lang Tuấn Hiệp quay đầu lại.

1/ Địa long: Hệ thống ống sưởi dưới lòng đất.

Mèo: Thật ra mình vẫn chưa biết cp chính của truyện này là gì Lý Tiệm Hồng x Đoạn Lĩnh, hay Lý Tiệm Hồng x Lang Tuấn Hiệp, hay là Lang Tuấn Hiệp x Đoạn Lĩnh. Nhưng dù thế nào đi nữa, từ đầu đến giờ mình thấy Đoạn Lĩnh rất có tướng thụ, được Lang Tuấn Hiệp che chờ, chỉ là khi tác giả miêu tả anh Lang Tuấn Hiệp khỏa thân thì lại đầy dụ thụ là sao thế này??? Chẳng lẽ là niên hạ công????

4. Quyển 1 - Chương 4: Học Đường

Đoạn Lĩnh xoay người bỏ chạy.

Lang Tuấn Hiệp vội vàng cầm ngoại bào lên, chân trần bước ra, chỉ thấy cửa phòng Đoạn Lĩnh "cạch" một tiếng đóng lại.

Lang Tuấn Hiệp đẩy cửa tiến vào, Đoạn Lĩnh nằm thẳng trên giường giả vờ ngủ say, Lang Tuấn Hiệp dở khóc dở cười, đến cạnh chậu nước trong phòng tùy tiện cầm lên một tấm khăn, ném ngoại bào xuống đất, xích loã toàn thân chà lau thân thể chính mình. Đoạn Lĩnh mở mắt ra, len lén nhìn nhất cử nhất động của Lang Tuấn Hiệp, mà người nọ lại hơi nghiêng người, phảng phất đang trấn an tâm tình xao động nào đó, đem cái vật phách lối ngẩng cao kia bao vào trong khăn lạnh chà sát, lệnh nó phục tùng xuống dưới.

Bên ngoài song xuất hiện một bóng người..

"Ta ngủ, sẽ không qua." Lang Tuấn Hiệp thấp giọng nói.

Tiếng bước chân rời xa, Đoạn Lĩnh trở mình hướng mặt vào tường. Một lát sau Lang Tuấn Hiệp mặc nội khố xong chui vào trong chăn, lồng ngực dán vào lưng Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh trở mình, Lang Tuấn Hiệp giơ tay lên, để cậu gối lên cánh tay của mình, Đoạn Lĩnh khôi phục cảm giác an tâm, lần nữa ngủ say trong ngực Lang Tuấn Hiệp.

Bắp thịt của Lang Tuấn Hiệp, độ ấm trên thân thể y, mùi vị dễ ngửi kia, giống như khiến cậu trg mộng có thể trở về mùa đông phương nam, lại được một đoàn mặt trời rạng ngời ấm áp ôm vào lòng.

Một đêm này, Tây Xuyên mưa rơi rả rích, tí tách thành dòng, phô thiên cái địa.

Ánh nến kéo cái bóng của song cửa thật dài, trải xuống hành lang, có hai thân ảnh đang từ từ dạo bước đến gần, phía sau còn có hai tên hộ vệ.

"Bị hai vạn binh mã vây khốn, hắn vậy mà còn có thể chạy thoát."

"Đừng quá lo lắng, ta đã bày xong thiên la địa võng vây chặt đường về Lương Châu, lối đi Đông Bắc. Trừ phi hắn có thể mọc cánh, bằng không tuyệt đối không thể vượt qua Tiên Ti sơn."

"Ta đã nói giao việc này cho bọn họ không quá thích hợp mà. Người nọ chinh chiến tái ngoại rành rẽ, quen thuộc địa hình, một khi lẫn vào sơn lâm liền không thể nhìn thấy hình bóng!"

"Hiện tại vị ở trên kia đã từ lâu hoa mắt ù tai, không hỏi chính sự, Tứ hoàng tử lại là một con quỷ bệnh, chỉ cần ta ngươi cùng nhau động thủ, liền không còn đường lui nữa. Cho dù lúc này hắn thật sự có thể trở về, chỉ cần tùy tiện gán cho một tội danh bất tuân thượng mệnh, bỏ rơi chiến địa là được. Triệu tướng quân, ngươi không phải sợ rồi chứ?"

"Ngươi!"

Người bị gọi là "tướng quân" vận trên người một bộ nhung trang, chính thị là một trong các đại trụ Nam Trần, thiên hạ binh mã đại nguyên soái Triệu Khuê.

Nam nhân cùng hắn sóng vai trò chuyện mặc một bộ quan bào đỏ tía, tượng trưng cho phẩm hàm nhất phẩm, thân phận vô cùng tôn quý.

Cái bóng của hai người chiếu ngược lên bức tường hành lang, cả không gian đều rơi vào trầm mặc. Ở sau lưng bọn họ, hai tên hộ vệ đều tự ôm cánh tay, lặng yên bất động.

Bên trái là một tên thích khách, trên cổ có một hình xăm hổ trắng, đầu đội nón sa che lại nửa khuôn mặt, khóe miệng lộ ra một độ cung nhỏ, như cười như không.

Bên phải là hộ vệ, thân hình cao lớn có chừng cửu xích, toàn thân ngoại trừ đôi mắt thì không lộ ra chỗ nào, hai tay còn mang bao tay, trên người mặc áo choàng, che mặt, ánh mắt sắc bén hung hiểm thỉnh thoảng đảo quanh, có vẻ không yên lòng.

Triệu Khuê lạnh lùng nói: "Phải lập tức phái người chặn đứng hắn, hiện tại ta ở ngoài sáng hắn ở trong tối, đêm dài lắm mộng, để lâu sinh biến."

Nam nhân tôn quý đáp: “Bên ngoài Ngọc Bích quan đã không còn là nơi ta và ngươi có thể điều binh. Kế duy nhất hiện nay chỉ còn chờ bản thân hắn tự mình hiện thân.”

Triệu Khuê thở dài: “Nếu hắn đầu nhập vào Liêu, mang theo binh mã trở về, chỉ sợ tình thế sẽ không đơn giản như bây giờ nữa.”

“Liêu Đế tuyệt đối sẽ không cho hắn mượn binh.” Tôn quý nam nhân nói: “Bên phía Nam Viện đại vương kia từ lâu đã an bày thỏa đáng, hắn nhất định sẽ chết trước khi đến được kinh đô.”

“Ngươi đã quá coi thường hắn.” Triệu Khuê xoay người, mặt hướng về vườn đông mưa rơi mờ mịt, hai bên tóc may cũng nhuốm chút hơi sương, hắn nhìn thẳng vào đối phương gằn từng chữ: “Dưới trướng Lý Tiệm Hồng có một kẻ tạp chủng, là hổn huyết giữa người Tiên Ti và Hán nhân. Mặc dù không rõ tên tuổi lại lịch, thế nhưng theo tính toán của ta, ngươi dứt khoát không thể tìm ra người nọ. Tạp chúng Tiên Ti đó lai vô ảnh khứ vô tung, thậm chí còn không có người biết y tên gì, chính là một con cờ lợi hại trong tay Lý Tiệm Hồng..”

“Nếu thật sự như vậy.” Nam nhân tôn quý nói: “Thế thì Vũ Độc và Thương Lưu Quân hơn phân nữa phải đi gặp y một lần, dù sao thế gian hiện nay, bọn họ muốn tìm một đối thủ cũng không phải dễ dàng. Đã từng nghe qua tên tuổi kẻ này chưa?”

Hộ vệ che mặt đứng sau lưng hắn đáp: “Không biết tên tuổi, chỉ nghe vài chuyện. Có người gọi y là Vô Danh khách, người này tính xấu rất nhiều, không chịu khống chế, hơn phân nửa sẽ không chịu mặc Lý Tiệm Hồng sai phái.”

Triệu Khuê hỏi: “Có chuyện xấu gì?”

“Phản bội sư môn, giết chết sư phụ, bán đứng đồng môn, thiên lý bất dung. Thủ đoạn hành sự độc ác, hạ thủ liền không lưu người sống.” Hộ vệ che mặt nói: “Táp huyết thanh phong, nhất kiếm phong hầu là đang nói về y.”

“Đối với thích khách mà nói cũng thuộc về loại tầm thường.” Nam nhân tôn quý nói.

“Nhất kiếm phong hầu.” Hộ vệ che mặt trầm giọng: “Ý tứ chính là sẽ không nghe bất cứ kẻ nào giải thích, chức trách của thích khách là giết người, cũng không phải giết người không cần thiết.”

“Dù cho có giết sai người rồi, tiểu tư kia hẳn là cũng sẽ không thèm chớp mắt.” Hộ vệ cuối cùng còn nói.

“Nếu ta nhớ không lầm.” Nam nhân tôn quý lên tiếng: “Trên tay Lý Tiệm Hồng còn có Trấn Sơn Hà, nếu như hắn dùng thứ này hiệu triệu, người này hẳn sẽ nghe lệnh của hắn.”

Hộ vệ che mặt nói: “Lý Tiệm Hồng thật sự có Trấn Sơn Hà, nếu hắn dùng đến hiển nhiên có thể hiệu lệnh mọi người..”

“Đủ rồi.” Triệu Khuê lên tiếng cắt đứt cuộc trò chuyện.

Hậu viện lần thứ hai trở nên trầm mặc. Một lúc sau…

“Vũ Độc.” Triệu khuê mở miệng gọi.

Người đội mũ sa phía sau lên tiếng.

“Đêm nay xuất phát.” Triệu Khuê nói: “Ngày đêm lên đường, thẳng đến khi tìm được Lý Tiệm Hồng mới thôi. Sau khi tìm được cũng không cần động thủ, ta sẽ phái người đến giúp đỡ ngươi. Sau khi chuyện này thành công, nhất định phải đem kiếm cùng thủ cấp của hắn về đây cho ta.”

Người nọ hơi nhếch khóe miệng, vòng tay hành lễ, xoay người ly khai.

———-

Mã xa rời khỏi cửa sau tướng phủ ra ngoài hẻm nhỏ, con đường đá ướt sũng lấp lóe phản chiếu ánh đèn từ xa.

“Ngươi đã từng gặp qua Thanh Phong kiếm chưa?” Thanh âm của nam nhân tôn quý cất lên.

“Người từng nhìn thấy Thanh Phong kiếm đều đã chết.” Hộ vệ che mặt như có điều suy nghĩ, vung roi ngựa lên, lái xe hộ tống nam nhân tôn quý rời đi.

“Theo suy đoán của ngươi.” Nam nhân tôn quý dựa người vào cẩm tháp trên xe, thuận miệng nói: “Vũ Độc so với Vô Danh khách thì thế nào?”

Hộ vệ che mặt đáp:”Vũ Độc còn có vướn bận, Vô Danh khách không có. Vướn bận của Vũ Độc chính là lòng háo thắng của hắn, hắn không thua được cũng không bỏ xuống được, mà Vô Danh khách lại không có chuyện này.”

“Không có lo lắng?” Tôn quý nam nhân hỏi.

“Không có người bận tâm, không có việc lo lắng mới là một thích khách xứng chức.” Hộ vệ che mặt thản nhiên nói: “Muốn lấy tính mệnh của người khác, trước tiên cần buông tha tính mệnh của mình. Một khi sa vào nữ nhi tình trường, thích khách sẽ không tự chủ được lo mình tiếc mạng, không dám tận hết tâm sức, do vậy liền thua. Vô Danh khách người này không có thân nhân, giết người cũng không vì công danh lợi lộc, đối với y mà nói giết người chỉ bất quá là một loại ham thích. Cái tâm cảnh này so với Vũ Độc mà nói, có hơn một chút.”

Tôn quý nam nhân lại hỏi" "Ngươi cùng Vũ Độc so sánh thì sao?"

Hộ vệ che mặt thản nhiên nói: "Thuộc hạ thật ra rất mong có thể giao thủ với hắn một lần."

"Đáng tiếc không có cơ hội này." Tôn quý nam nhân ưu nhã nói.

Hộ vệ che mặt không trả lời.

"Như vậy, ngươi cùng Lý Tiệm Hồng so ra thì làm sao?" Nam nhân kia tựa như tùy tiện hỏi.

"Hây!"

Hộ vệ che mặt hô một tiếng kéo cương dừng ngựa, vén mành xe, đỡ nam nhân bước xuống. Trước cửa gian phủ đệ này có treo đèn lồng, trên đèn lồng dán một chữ "Mục".

Thừa tướng đương nhiệm của Nam Trần: Mục Khoáng Đạt.

"Thuộc hạ, Vũ Độc, Vô Danh khách cùng Trịnh Ngạn bốn người liên thủ." Hộ vệ che mặt đáp: "Vả chăng có thể cùng Tam Vương gia đánh một trận."

Sáng hôm sau dương quang vạn trượng, Thượng kinh sau một đêm mưa, tuyết đóng thành băng thoạt nhìn tựa như một tác phẩm điêu khắc tuyệt tác, như lan tựa ngọc. Hậu viên Quỳnh Hoa viện, không khí tươi mới, lấp lánh sáng ngời tựa như tiên cảnh, tỳ nữ dâng một mâm điểm tâm lên, bẩm: "Phu nhân thỉnh Lang đại nhân sau khi dùng điểm tâm xong đến tiền viện trò chuyện."

"Không cần." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Hôm nay còn có chút việc, nấn ná lâu ngày chung quy có nhiều bất tiện, thay ta báo lại với phu nhân một câu. Cảm kích thịnh tình."

Tỳ nữ vừa đi Đoạn Lĩnh liền hỏi: "Chúng ta đi dạo phố sao?"

Lang Tuấn Hiệp gật đầu, nói: "Ra ngoài không nên nhiều lời."

Đoạn Lĩnh gật đầu, lại nghĩ đến đêm qua bản thân tựa hồ đã quấy rầy Lang Tuấn Hiệp, lại nghĩ mãi cũng không hiểu đối phương ở phòng sát vách làm gì, càng không dám mở miệng lung tung, may mà người nọ cũng phảng phất giống như đã quên mất chuyện này. Sau khi dùng điểm tâm xong, cả hai liền giống như khi đến, từ ngõ sau ra ngoài.

Bên ngoài đã có một chiếc xe ngựa đợi sẵn, màn xe cuốn lên để lộ một thiếu nữ ngồi bên trong. Đinh Chi nói: "Vừa mới ở một đêm đã muốn đi đâu rồi? Không phải người đã nói đến rồi sẽ không đi sao? Lên đây đi."

Lang Tuấn Hiệp nắm tay Đoạn Lĩnh có chút do dự, Đoạn Lĩnh lại lôi kéo tay y ra vẻ muốn rời đi.

Lang Tuấn Hiệp liền hướng về bên trong đáp: "Không dám quấy rầy, lúc này còn có chút việc muốn làm."

Đinh Chi chỉ đành thôi, Lang Tuấn Hiệp liền dẫn Đoạn Lĩnh đi về phía phố xá sầm uất, suốt cả đường đi, Đoạn Lĩnh quả thực chỉ hận mình không thể nhiều thêm vài đôi mắt. Lúc này Thượng kinh chính là nơi tập kết hàng hóa ở phương bắc, ba thành bốn mươi mốt tộc Hồ phương bắc đều đến nơi này giao dịch, hơn nữa sinh thần của Hoàng thái hậu đại Liêu vừa lúc sắp đến, đặc phái viên Nam Trần đến hiên lễ, trên đường đều là đủ loại người lưu chuyển, đồ cổ trân bảo, sơn trân dược liệu, trang sức son phấn… rực rỡ muôn màu.

Đoạn Lĩnh thấy cái gì cũng muốn ăn, thế nhưng cảm thấy thèm nhất vẫn là món thịt tẩm bột chiên năm đó ở Nhữ Nam đã từng nhìn thấy mà không dám mua. Lang Tuấn Hiệp đi trước mua cho Đoạn Lĩnh hai bộ y phục, lại đi đến cửa hàng bút mực mua đủ văn phòng tứ bảo.

"Ông biết viết chữ sao?" Đoạn lĩnh hiếu kỳ hỏi.

Chưởng quỹ lấy ra từng món một, nghiên mực Đoan Châu, mực thơm Huy Châu, bút mềm Hồ Châu, giấy mịn Tuyên Châu.

"Đây là cho ngươi dùng." Lang Tuấn Hiệp nói, "Phải nhanh chóng học vỡ lòng, đọc văn chương, bằng không cũng quá muộn rồi."

"Công tử hảo nhãn lực." Chưởng quỹ cười nói, "Đây chính là năm kia có thương nhân bắc thượng mang đến đồ tốt, chỉ là giấy nà không đủ, chi bằng đổi một nhà khác lấy thêm cho hai vị mười hai xấp đến."

"Người Liêu cũng không chú ý nhiều như vậy." Lang Tuấn Hiệp thuận miệng nói, "Bất quá tốt một chút cũng chỉ là thêm ít tiền, buổi chiều ngày mai đưa đến là được."

"Quá đắt rồi." Đoạn Lĩnh thấy Lang Tuấn Hiệp dùng tiền mà đau lòng, chỉ thoáng chốc như vậy y đã dùng một khoản thật lớn.

Lang Tuấn Hiệp lại đáp: "Thư trung tự hữu hoàng kim ốc, thư trung tự hữu nhan như ngọc1. Bản lĩnh đọc sách viết văn này chính là bảo vật vô giá."

"Ta có thể đi học sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Lúc còn ở Nhữ Nam, cậu thấy những hài tử khác được đến học đường trong lòng không khỏi có chút ít hâm

mộ, lại chẳng bao giờ ngờ được có một ngày mình cũng có thể đi học đường đọc sách, trong lòng sinh ra không ít mừng rỡ, nất thời trong mắt toát ra vẻ cảm kích, dừng bước kinh ngạc nhìn Lang Tuấn Hiệp.

Lang Tuấn Hiệp hỏi: "Làm sao vậy?"

Trong lòng Đoạn Lĩnh trăm vị rối ren, nói: "Ta phải báo đáp ông thế nào?"

Lang Tuấn Hiệp nhìn Đoạn Lĩnh, dường như có thể cậu đáng thương, trong mắt lại thêm một chút ôn nhu, cuối cùng miễn cưỡng cười cười, nghiêm túc đáp: "Đọc sách đến trường, chính là thiên kinh địa nghĩa, không cần báo đáp ta. Tương lai ngươi liền có người khác cần báo đáp."

Mua xong văn phòng tứ bảo, lại lấy thêm không ít đồ vật, Lang Tuấn Hiệp còn mua cho Đoạn Lĩnh một cái lò sưởi tay nhỏ, một cái hà bao, đem mảnh ngọc của cậu đặt vào hà bao, mang theo bên người..

"Thứ này dù thế nào cũng không được làm mất." Lang Tuấn Hiệp dặn dò, "Ghi nhớ kỹ."

Lang Tuấn Hiệp dẫn Đoạn Lĩnh rời khỏi thị tứ, vẹo vào một con ngõ dài yên tĩnh, hai bên có mấy tòa kiến trúc phong cách cổ xưa, tường trắng ngói đen, trên mái ngói còn xếp từng tầng tuyết trắng, mộc mạc mà uy nghiêm. Trong đình viện, tùng bách trắng như tuyết, còn truyền đến thanh âm hài đồng lảnh lót.

Đoạn Lĩnh vừa nghe được thanh âm của tiểu hài tử thì liền mừng rỡ, từ lúc cậu theo Lang Tuấn Hiệp đến nay đã lâu không được gặp bạn cùng tuổi, suốt ngày làm theo quy củ, không giống như khi còn ở Nhữ Nam thành, suốt ngày lăn lộn trong bùn đất giương oai. Thật không biết bằng hữu cùng tuổi ở Thượng kinh bình thường chơi đùa thứ gì.

Lang Tuấn Hiệp nắm tay Đoạn Lĩnh dẫn vào, chỉ thấy tuyết đọng trong viện từ sớm đã được dọn sạch sẽ, có ba hài tử cao xấp xỉ Đoạn Lĩnh cách đó khoảng mười bước, trong tay cầm mấy mũi tên, cố gắng ném vào một cái bình nhỏ trước mặt. Mấy hài tử nghe được tiếng bước chân liền xoay người nhìn qua, Đoạn Lĩnh thấy vậy cũng có chút thấp thỏm, lại nép gần hơn vào người Lang Tuấn Hiệp.

Lang Tuấn Hiệp cũng không dừng lại, một đường dẫn cậu vào sảnh trong, trong sảnh có một lão đầu đang ngồi uống trà, râu tóc hoa râm.

"Ở chỗ này chờ ta một hồi." Lang Tuấn Hiệp nói

Đoạn Lĩnh một thân áo ngoài màu chàm đứng ở cuối hành lang, Lang Tuấn Hiệp sãi bước vào trong, chốc lát liền truyền ra tiếng nói chuyện. Đoạn Lĩnh vừa hơi thất thần, nhìn thấy phía sau cây cột có mấy hài tử, tuổi tác ước chừng tám chín, từ xa lén lút nhìn Đoạn Lĩnh, nhỏ giọng nghị luận, có đứa dường như muốn bắt chuyện cùng cậu lại bị hài tử cao nhất kia kéo lại.

Thằng bé đứng ở dưới chiếc chuông, hướng về phía Đoạn Lĩnh hỏi: "Ngươi là ai?"

Trong lòng Đoạn Lĩnh lộp bộ đáp: Ta là Đoạn Lĩnh, cha ta là Đoạn Thịnh… thế nhưng ngoài miệng lại không thốt ra được lời nào, trong lòng sinh ra dự cảm sắp gặp phiền phức.

Thấy Đoạn Lĩnh sợ người như vậy, những đứa trẻ nọ đều nở nụ cười, Đoạn Lĩnh mặc dù không biết bọn chúng đang cười chuyện gì, thế nhưng trong lòng lại không hiểu vì sao nảy sinh tức giận.

"Ngươi từ đâu tới?" Đứa trẻ cao lớn cầm theo một cây thiết côn, vỗ vỗ trên tay đi lên phía trước.

Đoạn Lĩnh theo bản năng nổi giận, đối phương lại khoát một tay lên vai cậu, bá đạo kéo Đoạn Lĩnh vào trong lồng ngực mình, dùng thiết côn nâng cằm cậu lên, trêu chọc hỏi: "Ngươi bao nhiêu tuổi?"

Đoạn Lĩnh vốn muốn né tránh lại bị đối phương ghìm chặt, không thể động đậy, thật vất vả đẩy người ra lại không dám rời đi, chỉ vì Lang Tuấn Hiệp muốn cậu đứng tại chỗ này, cậu liền không thể làm gì khác hơn đứng đợi.

"Này." Hài tử nọ cao hơn Đoạn Lĩnh một đoạn, trên người mặc trang phục phía bắc, áo lông sói, nón đuôi hồ, trong đồng tử đen láy thoáng một chút ánh xanh, làn da ngăm đen, đứng trước mặt Đoạn Lĩnh tựa hồ có chút khí thế của một con sói con sắp đến tuổi trưởng thành.

"Đây là cái gì?" Hài tử đưa tay lên cổ Đoạn Lĩnh dò xét, kéo xuống một cái hà bao được buộc bằng dây đỏ. Đoạn Lĩnh liền né tránh.

"Qua đây." Hài tử thấy Đoạn Lĩnh chỉ nhịn mà không bộc phát, lời nói của mình như đấm vào bông không chút thú vị, liền vỗ vỗ mặt cậu, gắt: "Hỏi sao ngươi không trả lời, câm điếc sao?"

Đoạn Lĩnh nhìn hài tử kia, nắm tay siết chặt, mắt lộ hung quang. Cậu không biết trong mắt hài tử nọ, bản thân bất quá cũng chỉ là con cái nhà giàu tầm thường, thích ăn chơi trác táng, chỉ cần giáng một côn xuống liền khóc đến kêu cha gọi mẹ cầu xin tha thứ, mà trước khi động đến gậy gộc, hài tử tựa hồ còn muốn vui đùa thêm một chút…

"Đây là cái gì?" Hài tử tiến đến bên cạnh Đoạn Lĩnh, vươn tay thuận lợi kéo hà bao trên cổ cậu xuống, lại nghiêng người nhỏ giọng chế nhạo bên tai cậu, "Người vừa rồi đi vào là ca ca ngươi hay cha ngươi? Chẳng lẽ là tiểu gia đồng tướng công ngươi nuôi dưỡng? Là đang dập đầu khẩn cầu với phu tử sao? "

Đám hài tử phía sau nghe vậy đều nở nụ cười, Đoạn Lĩnh rất sợ hà bao bị kéo rách, liền theo động tác của đối phương mà nơi nghiêng người, hài tử kéo đi đông thì đi đông, kéo đi tây thì đi tây, gắt gao che chở sợi chỉ đỏ nối với hà bao.

"Này ——!" Hài tử cao lớn liền thừa cơ sỉ nhục, chỉ vào Đoạn Lĩnh nói, "Thật giống một con lừa."

Đám hài tử đang xem trò hề bên cạnh cười vang, gương mặt Đoạn Lĩnh cũng nhịn đến đỏ bừng.

Hài tử còn chưa kịp nói thêm câu sau liền thấy quả đấm của Đoạn Lĩnh giáng đến trước mặt, sau đó trên mũi truyền đến cơn đau như bị gãy, thoáng chốc liền bị đánh bật ra sau, té xoài trên mặt đất.

Sau đó chính là một hồi hỗn chiến bắt đầu, hài tử kia máu mũi chảy dài cũng không lui bước, hùng hổ xông lên phía trước muốn đánh Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại hạ thấp người nhảy lên lưng đối phương, kéo người ra khỏi hành lang, lăn đến hoa viên. Lần này đám hài đồng xem trò đều lớn tiếng trầm trồ khen ngợi trợ trận, tạo thành một vòng tròn nhìn hai người đánh nhau trong tuyết.

Đoạn Lĩnh trên mặt ăn một quyền, trong ngực lại bị dẫm một cước, mắt đầy sao xoay, bị hài tử kia cưỡi ở trên người đè xuống đánh, trên cổ đều là máu của đối phương, bị đánh đến khi trước mắt đều biến thành màu đen, sức lực áp súc đến cực hạn, đột nhiên nắm lấy mắt cá chân của hài tử, đem người hung hăng ném xuống đất.

Ngay sau đó Đoạn Lĩnh liền giống như chó điên nhào tới, cắn vào tay hài tử nọ, bọn trẻ con nhất thời ồ lên. Hài tử đau đến la to, nắm lấy cổ áo của Đoạn Lĩnh, đem đầu của cậu đập mạnh về phía chuông đồng.

"Đương" một tiếng vang thật lớn, Đoạn Lĩnh mềm oặt ngã xuống đất, trong miệng, trong mũi, màng tai tất cả đều là âm thanh "Ong ong".

1/ Thư trung tự hữu hoàng kim ốc, thư trung tự hữu nhan như ngọc: Xuất xứ từ 1 bài thơ của Tống Trân Tông Triệu Hằng, nguyên văn như sau:

Phú gia bất dụng mãi lương điền, Nhà giàu chẳng phải mua ruộng tốt,

Thư trung tự hữu thiên chung túc; Trong sách tự có ngàn bồ thóc;

An cư bất dụng giá cao lâu, An cư chẳng phải xây nhà cao,

Thư trung tự hữu hoàng kim ốc; Trong sách tự có nhà lầu vàng;

Thú thê mạc hận vô lương môi, Lấy vợ chẳng hận không người mối,

Thư trung tự hữu nhan như ngọc; Trong sách tự có người như ngọc;

Xuất môn mạc hận vô nhân tùy, Ra đường chẳng hận không tùy tùng,

Thư trung xa mã đa như thốc; Trong sách xe ngựa nhiều vô khối;

Nam nhi dục toại bình sinh chí, Làm trai muốn thỏa chí tang bồng,

Ngũ kinh cần hướng song tiền đọc Bên cửa chuyên cần đọc ngũ kinh.

Ý tứ chính là khuyến khích người học tập, chỉ cần học tập thật giỏi, những thứ như ruộng tốt nhà cao, giai nhân như ngọc đều sẽ tự nhiên đạt được. Đây cũng chính là mộng công danh của hàng vạn thư sinh cổ đại.

5. Quyển 1 - Chương 5: Biệt Ly

"Dừng tay! Mau dừng tay!"

Tiếng vang rốt cục cũng kinh đông Lang Tuấn Hiệp, chỉ thấy y nhanh như gió lao tới, phu tử theo sát phía sau giận dữ hét to: "Mau! Mau dừng tay!"

Đám hài đồng lập tức tự giác thối lui đến sau tường, hài tử cao cao nọ muốn chạy đi, phu tử nổi giận đùng đùng tiến lên bắt người. Lang Tuấn Hiệp sắc mặt trắng bệch ôm lấy Đoạn Lĩnh, kiểm tra thương thế cho cậu.

"Vì sao không gọi ta?!" Lang Tuấn Hiệp nổi giận, quả thực ăn đủ cái tính tình này của Đoạn Lĩnh, nếu cậu kêu, Lang Tuấn Hiệp hiển nhiên có thể phát hiện bên ngoài xảy ra chuyện, vậy mà người này cứ cố ý không kêu một tiếng, y nghe tiếng hài tử vui đùa ầm ĩ cũng chỉ cho rằng đang đùa giỡn gì đó.

Mắt trái Đoạn Lĩnh sưng lên thật to, vẻ mặt chật vật, chọc cho Lang Tuấn Hiệp bật cười.

Nửa canh giờ sau.

Lang Tuấn Hiệp giúp Đoạn Lĩnh rửa mặt, lau đi vết bùn trên người..

"Dâng trà cho phu tử." Lang Tuấn Hiệp phân phó, "Đi thôi."

Đoạn Lĩnh vừa bị đánh xong, đôi tay nâng khay trà không kềm được run rẩy, khiến cho nắp chung trà cũng va chạm vào miệng chung, lanh canh rung động.

"Làm học trò của ta, phải đem cái tính tình thích phô dũng đấu ngoan vừa rồi kia thu lại." Phu tử chậm rãi nói, "Không bỏ xuống được một thân lệ khí này, ta chỉ ngươi một con đường sáng, chạy đến Bắc viện đi, nơi đó tự có chỗ cho ngươi."

Phu tử chỉ nhìn Đoạn Lĩnh chữ không nhận trà của cậu, Đoạn Lĩnh nâng khay nửa ngày cũng không biết

nên nói cái gì, thấy phu tử không nhận trà liền đặt khay lên bàn, nước trà vì dao động mà bắn ra một chút, nhỏ vào ống tay áo của phu tử, nhất thời đối phương cả giận, quát: "Làm càn!"

"Phu tử." Lang Tuấn Hiệp quỳ một gối xuống, hướng về phía phu tử xin xỏ, "Hài tử không hiểu quy củ, là ta dạy không tốt."

"Ông đứng lên." Đoạn Lĩnh đã từng bị người ta làm nhục, thấy Lang Tuấn Hiệp quỳ xuống liền muốn y đứng dậy, vừa rồi những lời hèn mọn của hài tử kia như còn đang vang vọng bên tai cậu. Lang Tuấn Hiệp lại tỏ ra vẻ giận dữ hiếm thấy với Đoạn Lĩnh, nói: "Quỳ xuống! Ngươi quỳ xuống cho ta!"

Đoạn Lĩnh chỉ đành quỳ theo, phu tử lúc này mới bình ổn lửa giận, lạnh lùng nói: "Không hiểu quy củ thì đem về dạy dỗ xong hẳn dẫn đến đây. Con cháu quyền quý, chất tử phiên bang, người nào dám đến chỗ này của ta nói một câu không hiểu quy củ?!"

Lang Tuấn Hiệp không lên tiếng Đoạn Lĩnh cũng theo đó lặng yên, phu tử mắng đến miệng khô lưỡi khô, nhấp một hớp trà Đoạn Lĩnh dâng lên,nói: "Đến học đường rồi liền phải đối xử bình đẳng, lại trộm đánh nhau liền bị trục xuất."

"Đa tạ phu tử." Tảng đá lớn trong lòng Lang Tuấn Hiệp rơi xuống, lại để cho Đoạn Lĩnh đến lạy ba lạy. Đoạn Lĩnh không chút cam tâm tình nguyện cúi đầu, sau đó được Lang Tuấn Hiệp dẫn đi.

Vừa đến tiền viện liền thấy hài tử kia quỳ gối trước bức tường, diện bích sám hối, Đoạn Lĩnh vừa nhìn đối phương nhiều hơn một chút thì hài tử nọ cũng quay lại nhìn cậu, trong ánh mắt hai bên tràn ngập phẫn hận.

"Thế nào bị đánh cũng không lên tiếng?" Lang Tuấn Hiệp nhíu mày thật chặt, sau khi trở về Quỳnh Hoa viện liền giúp Đoạn Lĩnh rửa mặt bôi thuốc.

Đoạn Lĩnh nói: "Là người nọ động thủ trước."

Lang Tuấn Hiệp giặt khăn mặt, thuận miệng nói: "Ta cũng không phải đang trách cứ ngươi, nhưng ngươi đánh không lại, vì sao không chạy?"

"À." Đoạn Lĩnh đáp.

Lang Tuấn Hiệp cắn răng dằn lại tính khí, nói: "Nếu lại có người đến chọc ngươi, ngươi phải biết cân nhắc, đánh thắng thì đánh, đánh không lại thì cứ chạy trước, ta sẽ thay ngươi giải quyết. Nhất định không thể dùng tính mệnh đánh bạc mà đi đánh nhau, hiểu không?"

"Đã hiểu." Đoạn Lĩnh nói.

Gian phòng liền trở về yên tĩnh. Đoạn Lĩnh đột nhiên hỏi: "Ông biết đánh nhau không? Dạy ta một chút."

Lang Tuấn Hiệp buông khăn mặt, lẳng lặng nhìn Đoạn Lĩnh, sau đó nói: "Sau này người muốn chế nhạo ngươi, giết chết ngươi còn có rất nhiều, cho dù ngươi học được công phu giết người, trên đời này có nhiều người như vậy, mỗi người đều phải giết, ngươi giết được bao nhiêu?"

Đoạn Lĩnh không quá hiểu rõ, nghi hoặc nhìn Lang Tuấn Hiệp. Lang Tuấn Hiệp liền nói: "Ngươi phải học đọc sách, sau này nếu muốn giết người có thể dùng trăm mưu nghìn kế, vận dụng trí óc, muốn lúc nào chỉnh người thì chỉnh lúc đó? Muốn báo thù hết giận thì quy củ đọc sách đi."

"Đã hiểu chưa?" Lang Tuấn Hiệp lại hỏi.

Đoạn Lĩnh không hiểu nhưng vẫn gật đầu, Lang Tuấn Hiệp dùng ngón tay điểm điểm trán cậu, nói: "Vĩnh viễn không được giống như ngày hôm nay nữa."

"Vâng." Đoạn Lĩnh đáp.

"Ngày mai liền phải dọn vào học đường ở." Lang Tuấn Hiệp nói, "Chạng vạng ta đưa ngươi đi, nên mua thì mua, nên mượn thì mượn."

Trong lòng của Đoạn Lĩnh nhói lên, có chút hụt hẫng, trên thực tế, mấy hôm nay Lang Tuấn Hiệp đã trở thành thân nhân duy nhất của cậu. Từ lúc cậu bắt đầu có ký ức đến bao giờ, không có người nào đối với cậu ôn hòa như vậy, phẳng phất như rốt cuộc đã tìm được nơi quay về. Vậy mà, bây giờ lại muốn biệt ly sao?

"Còn ông?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ta còn có việc phải làm." Lang Tuấn Hiệp hói, "Ta đã nói với phu tử rồi, mồng một, mười lăm mỗi tháng ta sẽ đến đón ngươi về nhà hai ngày, khảo sát công khóa, nếu như ngươi làm tốt hết ta liền dẫn ngươi đi chơi."

"Ta không đi!" Đoạn Lĩnh nói.

Lang Tuấn Hiệp dừng động tác trên tay lại nhìn Đoạn Lĩnh, trong mắt hiện ra thần sắc nghiêm túc. Suốt khoảnh khắc này y không hề mở miệng, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại trực tiếp cảm thấy khí thế của đối phương —— một loại khí thế không thể phản nghịch.

Đoạn Lĩnh đành phải khuất phục, nhẫn lại dòng nước trong khóe mắt. Lang Tuấn Hiệp thản nhiên nói: "Ngươi là một đứa trẻ tốt, tương lai sẽ thành đại sự."

"Rời khỏi Nhữ Nam, bước qua quá khứ." Lang Tuấn Hiệp nói, "Thế gian liền không còn gian khổ bắt ngươi

phải chịu nữa, cho dù thật sự có thì so với trước đây cũng không có gì đáng nhắc tới. Bất quá chỉ là một mình đi học, có cái gì phải khóc?"

Lang Tuấn Hiệp có chút không hiểu nhìn Đoạn Lĩnh, phảng phất vô pháp lý giải nỗi sợ hãi cùng bi thương của cậu. Suốt đoạn thời gian này, y vẫn thỉnh thoảng cảm thấy Đoạn Lĩnh sẽ nghĩ như vậy hoặc như vậy, thế nhưng đối phương luôn luôn làm ra chuyện ngoài dự liệu của y.

Cho dù cậu có khó chịu thì ở trước mặt Lang Tuấn Hiệp cũng không hề làm càn, khi còn ở Đoạn gia Nhữ Nam, cậu đã có thể ở lại trong phòng củi không có chút ánh mặt trời kia thật nhiều năm, sau khi ra ngoài, đối với cậu mà nói, nhân gian nơi nơi chốn chốn đều hoan hỷ an nhàn ——

—— bất quá chỉ là dọn vào học đường, thế nào lại có bộ dạng giống như phải tiến vào ổ sói thế này? Lang Tuấn Hiệp chỉ xem sự bất mãn này của Đoạn Lĩnh giống như thói quen của trẻ con, không được người cưng chiều thì là cỏ cây ven đường, một ngày có người chú ý đến thì liền nũng nịu hẳn lên.

"Ăn được khổ trung khổ thì mới là nhân thượng nhân."

Lang Tuấn Hiệp suy nghĩ hồi lâu, chỉ nghĩ ra được những lời này để động viên đối phương.

Đến chạng vạng tối, tuyết lại rơi xuống, Đoạn Lĩnh đã không còn muốn đến địa phương kia nữa, thế nhưng cậu không còn lựa chọn nào khác, phảng phất như từ khi sinh ra đã không có người hỏi đến ý tứ của cậu. Lang Tuấn Hiệp càng là loại ngoài mềm trong cứng, ngày thường thì không thích quản nhiều, thế nhưng một khi không tuân theo ý của y thì liền giống như một đầu sói hoang mở bừng mắt trong đêm dài yên tĩnh, tản ra một loại khí thế nguy hiểm.

Nếu có một ngày Đoạn Lĩnh thực sự làm ngược lại ý của y, cổ khí thế này liền phát ra, trong vô hình giữ chặt linh hồn của cậu, cho đến khi cậu nhượng bộ mới thôi. Về phần tất cả những việc lớn nhỏ thường ngày, càng là nói một không hai.

Ngày hôm sau, Lang Tuấn Hiệp liền mua tất cả vật dụng hằng ngày, đóng tiền cho học đường, giúp Đoạn Lĩnh dọn đồ vào một gian phòng tĩnh lặng phía đông học viện.

"Ta đã nhờ Đinh Chi tìm một bằng hữu chiếu cố cho ngươi." Lang Tuấn Hiệp thuận miệng nói: "Quỳnh Hoa viện thường có đạt quan quý nhân đến uống rượu, nàng đã tìm người đến cảnh cáo hài tử lần trước, sẽ không có người tìm ngươi sinh chuyện nữa."

Trong viện mỗi ngày đều có tôi tớ quét tước nhóm lửa, bếp lò chiếm trọn một mặt tường, mặt dù không được bằng Quỳnh Hoa viện nhưng cũng tính là ấm áp, Đoạn Lĩnh dễ dàng quen thuộc lên. Một ngày hai bữa cơm, theo tiếng chuông tập hợp, Đoạn Lĩnh nghe xong căn dặn, lại cất tốt chén đũa Lang Tuấn Hiệp mua cho mình liền quay đầu về phòng.

Đoạn Lĩnh ngồi xuống, Lang Tuấn Hiệp khom người giúp cậu trải giường chiếu.

"Ngọc bội nhất định phải giữ kỹ bên mình." Lang Tuấn Hiệp luôn mãi dặn dò, "Lúc ngủ đặt ở dưới gối đầu, không được làm mất, khi dậy liền mang theo bên mình."

Đoạn Lĩnh không nói gì, viền mắt ửng đỏ, Lang Tuấn Hiệp chỉ coi như không nhìn thấy.

Văn phòng tứ bảo đưa tới, do quản sự học đường thay thế bảo quản.

Lang Tuấn Hiệp cuối cùng cũng dọn giường xong, ngồi xuống đối diện với Đoạn Lĩnh, trong viện này chỉ có căn phòng của Đoạn Lĩnh là có người, hiện tại sắc trời đã trễ, tôi tớ điểm thêm vào ngọn đèn. Lang Tuấn Hiệp ngồi trầm mặc dưới ánh đèn tuấn mỹ như một pho tượng điêu khắc, Đoạn Lĩnh lại là ngồi đờ ra trên tháp thượng.

Cho đến khi học đường gõ ba tiếng chuông vang, Lang Tuấn Hiệp liền đứng dậy, nói: "Đi đi, ăn cơm rồi phải cất chén đũa cho tốt."

Đoạn Lĩnh cầm theo chén đũa đi cùng Lang Tuấn Hiệp, trên đường đi Lang Tuấn Hiệp lại nói: "Ta đây cũng đi thôi, cuối tháng lại đến thăm ngươi."

Thấy Đoạn Lĩnh kinh ngạc nhìn mình, Lang Tuấn Hiệp nói: "Tự mình đi ăn cơm đi, những quy tắc của học đường ngươi đều nhớ hết rồi chứ. Chỉ cần nghe được tiếng chuông, dù sớm đến cách nào cũng không thể lười biếng, trong mấy ngày này sẽ có người đến dạy ngươi."

Lang Tuấn Hiệp đứng lại, ý bảo Đoạn Lĩnh tự mình tiến lên, Đoạn Lĩnh lại không hề di động.

Hai người nhìn nhau trầm mặc hồi lâu, Đoạn Lĩnh ôm lấy chén đũa phồng má cắn môi, muốn nói gì đó lại không nói nên lời.

Cuối cùng Lang Tuấn Hiệp nhẫn tâm một chút, chính mình rời đi, nào ngờ vừa xoay người Đoạn Lĩnh đã bước theo

Lang Tuấn Hiệp quay đầu lại liếc nhìn, không muốn ở thêm, nhanh chóng bước đi. Đoạn Lĩnh cầm chén đũa đuổi sát, một đường chạy tới cửa lớn học đường, thủ vệ liền ngăn lại không cho Đoạn Lĩnh ra ngoài, Đoạn Lĩnh liền đứng ở tại cửa nhìn Lang Tuấn Hiệp, nước mắt cũng sắp rơi xuống rồi.

Lang Tuấn Hiệp đau đầu, vừa đi vừa quay đầu lại nói: "Trở lại! Bằng không mùng một ta liền không tới!"

Đoạn Lĩnh chỉ đành dừng lại sau cánh cửa, Lang Tuấn Hiệp nhìn cũng cảm thấy chua xót, lại biết mình không thể lưu lại nữa, chợt lách người biến mất vào bóng tối.

"Đọc sách, nghiên cứu học vấn, tương lai tìm một chức vị tốt." Lão đầu trông cửa bắt đầu dụ dỗ Đoạn Lĩnh, còn khuyên, "Trở lại thôi, nào."

Đoạn Lĩnh xoay người lại, vừa lau nước mắt vừa bước đi. Sắc trời đen kịt, trong học đường đèn vàng mông lung, đi được phân nữa liền không nhận ra đường, vừa lúc phu tử cũng vài tiên sinh khác từ hành lang bước qua, nhìn thấy Đoạn Lĩnh đang ngồi ở hành lang gạt lệ trong thời tiết lạnh lẽo nước đóng thành băng này.

"Làm cái gì?!" Phu tử chưa nhận ra Đoạn Lĩnh, cả giận nói, "Yêu kiều nũng nịu, thương xuân bi thu, còn ra bộ dáng gì nữa?!"

Đoạn Lĩnh lập tức đứng dậy, rất sợ chọc giận phu tử, lại khiến Lang Tuấn Hiệp không vui.

"Đây là con cái nhà ai?" Một gã tiên sinh hỏi.

Phu tử nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh nửa ngày, rốt cuộc nhớ ra, nói: "À! Đây là tiểu tử ngày đầu tiên đã đánh nhau mà, lúc đánh nhau sao không thấy yếu ớt như vậy chứ? Theo tiên sinh về thôi."

Tiên sinh liền đưa Đoạn Lĩnh đến phòng ăn, học đồng cũng đã ăn được không sai biệt lắm, khắp nơi đều hỗn độn, tôi tớ lần nữa lấy cơm cho Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh ăn sạch sẽ xong liền để chén xuống, trên chén gỗ và hộp đũa đều có khắc tên họ, tự động sẽ có người đến thu rửa. Đoạn Lĩnh liền một mình trở về phòng ngủ của bản thân.

Cũng không biết là ai thổi lên Khương địch.

Tiếng địch văng vẳng, như gần như xa, gián đoạn ngắt quãng, có chút tựa như một khúc ly ca trong hoàng hôn tại Nhữ Nam thành, tất cả đều như một giấc mộng. Trong hơn một tháng bắc thượng này, Đoạn Lĩnh vốn cho rằng mình đã quên đi những việc ở đơn giản, chỉ có ở bên cạnh Lang Tuấn Hiệp mới chứng minh được cuộc sống mới của cậu đã bắt đầu.

Thế nhưng giữa đêm dài yên tĩnh này, trong căn phòng mờ tối, tại thanh âm lách tách của củi gỗ bị thiêu đốt, chỉ có một mình nằm trên giường, Đoạn Lĩnh liền không dám đi vào giấc ngủ —— rất sợ tái khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong phòng củi âm u, trên người đầy thương tích, trong cơn thấp thỏm lo âu, căn phòng này tựa hồ có mộng yểm1 rình rập, chỉ chờ khi cậu ngủ mất liền làm cậu mất đi tri giác, túm trở về Nhữ Nam thành đã cách xa ngàn dặm.

May mà tiếng địch du dương sâu sắc, vẽ ra trăm nghìn cánh đào rơi tán loạn trong giấc mộng của Đoạn Lĩnh, bồi cậu một đêm dài.

Lang Tuấn Hiệp đứng dưới mái hiên, trên áo choàng tuyết động thành lớp.

Y trầm mặc một lúc lâu, lấy từ trong lòng ra một phong thư tín chưa từng được gởi, vùng quanh lông mày không khỏi nhíu chặt.

Ti ểu Uy ển.

Th ấy th ư nh ư g ặp m ặt, ng ười truy ền tin là tâm t ức c ủa ta, còn có tín v ật năm đó nàng đã t ặng, l ấy ra làm ch ứng.

Nam Tr ần có ng ười ph ản b ội ta, tình th ế kh ẩn c ấp, đ ể tránh nàng b ị thích khách c ủa ng ười trong tri ều làm h ại, hãy theo ng ười đ ưa tin l ên ph ía b ắc. Tr ước ngày m ồng ba tháng giêng ta s ẽ đ ến Th ượng kinh, cùng nàng t ương ng ộ.

H ồng

Hiện tại đã là giờ tý mồng bốn tháng giêng, Lý Tiệm Hồng vẫn chưa đến.

Lang Tuấn Hiệp quay về Quỳnh Hoa viện, thu dọn đồ đạc, thay đổi một thân áo dạ hành, đem áo choàng phủ ra bên ngoài.

"Lại muốn đi đâu?" Đinh Chi xuất hiện ở ngoài cửa.

"Làm việc." Lang Tuấn Hiệp không chút dao động đáp.

"Đã giúp huynh tìm người. " Đinh Chi nói: "Đệ đệ của Tuấn ti sử sẽ chiếu khán hài tử đó."

"Thay ta mua một tòa nhà, không cần quét tước." Lang Tuấn Hiệp lấy ra một tấm ngân phiếu đặt dưới cái chặn giấy

"Lúc nào trở về?" Đinh Chi hỏi.

Lang Tuấn Hiệp đáp: "Mười lăm."

Đinh Chi bước vào phòng, trầm mặc một lúc lâu, sau đó lên tiếng: "Đứa bé mà huynh mang theo đến tột cùng có lai lịch gì?"

Lang Tuấn Hiệp một thân trang phục hắc sắc, áo choàng che kín mặt, vóc người thẳng tắp thon dài, đứng ở cạnh cửa, kéo mặt nạ lên, hai mắt trong suốt sáng ngời nhìn thẳng Đinh Chi.

Ngón cái bàn tay cầm kiếm của y khẽ đẩy về phía trước, lưỡi kiếm lóe ra hàn quang.

"Tin tức phía nam truyền đến, hoàng đế Trần quốc tước binh quyền của Lý Tiệm Hồng." Đinh chi nói: "Vũ Độc mang theo mười tám thành viên thích khách ảnh đội suốt đêm bắc thượng, có lẽ đang đuổi theo tung

tích của người kia. Muội nghĩ huynh vốn đi cùng Lý Tiệm Hồng, nào ngờ lại là một đường bảo vệ hài tử như vậy…"

Lang Tuấn Hiệp chậm rãi giơ tay trái lên, Đinh Chi liền thu lại lời nói.

"Việc này còn có ai biết?" thanh âm của Lang Tuấn Hiệp phát ra từ sau mặt nạ, vỏ kiếm gác lên cổ Đinh Chi, lưỡi kiếm bén ngót đang kề sát yết hầu của nàng.

"Chỉ có muội biết." Đinh Chi khẽ nhướn mày, ngẩng đầu nhìn thẳng và Lang Tuấn Hiệp: "Nếu bây giờ huynh động thủ liền có thể vĩnh viễn bảo trụ được bí mật này."

Lang Tuấn Hiệp trầm ngâm một chốc, tựa như đang suy tư, sau đó kiếm trong tay chưa tuốt ra liền thu lại, bước ngang qua bên cạnh Đinh Chi, nghiêng đầu nhìn nàng một cái.

"Cẩn thận Vũ Độc." Đinh Chi thấp giọng nói.

Lang Tuấn Hiệp cũng không đáp lời, một đường đi đến hậu viện tung người lên ngựa, áo choàng phất phới vội vã rời đi.

Khi Đoạn Lĩnh mở mắt ra lần nữa thì đã bình minh, tiếng chuông "Đương đương đương" vang vọng, một tiếng so với một tiếng còn lớn, bên ngoài có tôi tớ đứng gọi: "Đoàn thiếu gia, đã đến giờ thức dậy, mời."

Cả đêm Đoạn Lĩnh nằm thấy ác mộng, lúc tỉnh lại thấy mình không ở Nhữ Nam thì liền đem u sầu đêm qua ném hết ra sau đầu, nhớ đến lời căn dặn của Lang Tuấn Hiệp liền vội vội vàng vàng đứng dậy rửa mặt, gia nhập vào giờ học sớm của hài đồng.

"Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang…"

"Kim sinh lệ thủy, ngọc xuất côn cương…"

"Trì bản vu nông, vụ tư giá sắc…"

Đoạn Lĩnh ngồi vào vị trí cuối cùng, bắt chước theo đám hài đồng lắc đầu tụng niệm, nỗ lực đuổi kịp khẩu hình phát âm, lại tỉnh tỉnh mê mê, đối với nội dung mình đang đọc hoàn toàn không biết gì cả. May mà trước kia cậu từng đến tư thục nghe trộm qua, tự giác lanh lảnh học thuộc lòng, không được mấy chốc liền lẫn vào, dần dần đi theo tiết tấu.

Giờ học thuộc lòng vuổi sáng vừa xong, tiên sinh lại phát một thếp giấy vàng bắt đầu luyện chữ. Thời gian

Đoạn Lĩnh nhập học hơi trễ, nhìn thấy một xấp giấy trước mặt liền cảm thấy khó xử, nhận chữ cũng cực kỳ cật lực, nhận được một nửa thì không khỏi thất thần, nghĩ thầm không biết hài tử hôm qua đánh nhau cũng mình đang ở nơi nào.

Danh đường này là do người Hán đầu hàng lúc Liêu nhân nam chinh đứng ra xây cất, phân làm ba nơi, tư thục, mặc phòng và thư văn các, hài tử vừa vào học phải đến tư thục học chữ, nhận được toàn bộ rồi lại phải trải qua khảo hạch, sau đó được tấn cấp vào mặc phòng đọc những thư văn sâu xa hơn. Các giáo thụ trong thư văn các có thể truyền dạy cả Hán văn cùng Liêu văn, Tây Khương văn, đó là nơi dạy viết văn chương, tập luyện lục nghệ.

Đợi đến khi ở thư văn các cũng không còn gì để học liền có thể rời khỏi học đường, tiến vào Nam Xu Mật Viện bắt đầu thiết trí học Tứ thư ngũ kinh, tham dự thi cử.

Học sinh nơi này tiến độ so le không đều, hài tử hôm qua chạm mặt đang đọc sách trong mặc phòng, Đoạn Lĩnh chỉ thoáng thấy người nọ một chút vào bữa trưa. Hài tử một cước dẫm nát mặt băng, bên cạnh không ai dám ngồi, cầm một cái chén sắt trừng mắt nhìn Đoạn Lĩnh.

Một hài ngử người Hán bước đến ngồi bên cạnh Đoạn Lĩnh, nói, "Ngươi tên là Đoạn Lĩnh phải không?"

Đoạn Lĩnh có chút cảnh giác quan sát người ngồi cạnh mình, đối phương dường như lớn hơn cậu một chút, bộ dạng lại cực kỳ lão thành, một thân quần áo đẹp đẽ quý giá, cổ áo thêu kim ô, ở vạt áo trước còn thắt một khối kim thạch màu xanh, lông mày rậm như mực, môi hồng răng trắng, khí chất quý tộc.

"Ngươi… làm sao biết?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Thiếu niên quý tộc nhỏ giọng nói với Đoạn Lĩnh: "Ca ta được người nhờ vã, muốn ta chiếu cố ngươi một chút, không để ngươi bị người khác bắt nạt."

Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Ca ngươi là ai?"

Thiếu niên quý tộc không đáp, chỉ dùng một ngón tay kín đáo chỉ về phía người hôm qua đánh nhau với Đoạn Lĩnh, nói: "Hắn là người nhà Bố Nhi Xích Kim, cha hắn chỉ là một con chó của Hàn phủ, hắn lại tìm đến ngươi gây phiền phức ngươi liền đến trước mặt người nọ cáo trạng."

Lúc nói đến đó, thiếu niên quý tộc lại chỉ về phía một hài đồng cách đó không xa, đang bị một đám choai choai vây quanh. Người kia dáng điệu mập mạp, mặt mũi hiền lành, lớn lên cực kỳ phúc hậu, dung mạo không mấy sâu sắc, bên cạnh lại có không ít hài tử tùy tùng.

"Ngươi chỉ cần gọi y là Hàn công tử." Thiếu niên quý tộc lại dạy Đoạn Lĩnh, nói, "Bố Nhi Xích Kim lại tới tìm ngươi gây phiền phức, ngươi liền tìm y giúp ngươi.."

Đoạn Lĩnh không hiểu rõ lắm, lại biết người này có ý tốt, thiếu niên kia lại hỏi: "Chỗ ở của ngươi là nam

diện quan hay bắc diện quan?"

Đoạn Lĩnh chỉ có thể nói: "Ta không biết."

Thiếu niên lại hỏi: "Người Hán hay Liêu?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Hán nhân, phụ thân ta tên Đoạn Thịnh, buôn bán ở thượng kinh."

Thiếu niên gật đầu, nói: "Làm ăn sao, ta họ Thái, gọi Thái Diêm, ca của ta là Thượng kinh Tuần ti sử, tên Thái Văn. Ta là người Hán, Hàn công tử cũng là người Hán, nếu ngươi bị khi dễ thì tìm chúng ta. Trước tiên cứ vậy thôi."

Nói xong Thái Diêm cũng không giải thích gì thêm cho Đoạn Lĩnh, liền cầm chén rời đi, cũng không đem Đoạn Lĩnh để trong lòng, chỉ coi như hoàn thành một nhiệm vụ mà huynh trưởng phân phó cho mình.

Đoạn Lĩnh ăn xong, sau giờ ngọ liền ngủ một chút, đợi đến khi có tiếng chuông thì thức dậy, ngày đông biếng nhác, các hài đồng uể oải ngồi vào chỗ. Sau giờ ngọ là dạy viết chữ, trong phòng củi đốt lách tách, có rất nhiều hài tử trực tiếp gối đầu lên xấp giấy Tuyên Thành, ngủ đến chảy nước bọt.

"Viết chữ lớn một chút!" Phu tử chậm rãi nói, "Không nên tiếc giấy —— "

Ngày đầu tiên nhập học, vô số phiền não đều bị quăng đến sau đầu, Đoạn Lĩnh cực kỳ quý trọng cơ hội không dễ có này, bắt đầu hội tụ tinh thần viết chữ. Phu tử lướt qua bên người cậu, một cây thước liền rơi lên gương mặt của hài đồng ngủ bên cạnh.

Bên má của hài đồng sưng to, nhất thời khóc lớn lên, như đê đầy bị phá vỡ, bị phu tử xách cổ áo đưa đến cuối hành lang phạt đứng. Đoạn Lĩnh run rẩy một chút, sợ hãi nhìn đứa bé kia, tiện thể không dám lười biếng chút nào.

Ngày qua ngày, những việc trong dự đoán của Đoạn Lĩnh cũng không phát sinh, hài tử kia chưa từng tìm cậu để trả thù, đám người Thái Diêm đối xử với cậu cũng có vài phần tôn trọng. Mọi chuyện tuần tự mà đến, ngay ngắn rõ ràng, không ai đến hỏi xuất thân của cậu, cũng không ai hỏi cậu nguyên nhân đến đây. Đương nhiên, Đoạn Lĩnh phảng phất cũng chỉ giống như một gốc cây trong đình viện, từ sớm đã ở nơi này.

Sau khi tan học, Đoạn Lĩnh ở trằn trọc một mình trong phòng, luôn nhớ tới tiếng địch vang lên trong ngày đầu tiên kia.

Tiếng địch đêm đó chỉ xuất hiện một lần, làn điệu tản mạn rời rạc, như những đóa hoa ở phía nam sau khi héo tàn thì phiêu linh trong gió, bên trong còn mơ hồ ẩn chứa một chút mong đợi cùng phiền muộn. Mỗi lần nghe tới đó, Đoạn Lĩnh liền nhớ đến một bài từ phu tử đã dạy.

Ngày xuân ở Nhữ Nam, hiện tại hẳn là cũng đã đến rồi đi?

1/ Mộng yểm: Tên một loài yêu thú trong văn hóa Trung Quốc, thường xuyên kéo người vào trong ác mộng, ăn nỗi sợ của con người.

6. Quyển 1 - Chương 6: Lỗi Hẹn

"Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang. Nhật nguyệt doanh trắc, thần túc liệt trương. Hàn lai thử vãng, thu thu đông tàng. Nhuận dư thành tuế, luật lữ điều dương…"

Lay người lắc đầu suốt buổi học sớm, không ngừng tụng niệm Thiên tự văn suốt nửa tháng, Đoạn Lĩnh lục tục nhận được hơn phân nữa số chữ.

Tiên sinh tùy tiện chỉ ra một đoạn trong sách, Đoạn Lĩnh liền đọc thuộc lòng ra, lại đổi một câu, lại độc, lại đổi lại.

"Đây là chữ gì?" Tiên sinh hỏi.

"Quân." Đoạn Lĩnh ngồi thẳng người đáp.

"Còn đây?" Tiên sinh lại hỏi.

Đáp không được, một thước khẽ xuống bàn tay làm phần thưởng, Đoạn Lĩnh chịu đựng không dám kêu rên, bàn tay vừa đau vừa nóng.

"Bích." Tiên sinh chắp tay sau lưng, lướt qua đám hài đồng, thuận miệng giảng, "Bích trong Hoà Thị Bích, Ngọc Bích quan, có phỉ quân tử, như khuê như bích. Kế tiếp."

Đoạn Lĩnh nhịn không được chà chà tay, đem tay trái ấn vào rìa ngoài lạnh lẽo của đồ rửa bút, tiên sinh khảo sát hết một vòng, thước cũng thưởng đủ một vòng. Sắc trời hôn ám, mưa bay lất phất, nghe tiếng gõ chuông bên ngoài tiên sinh mới lên tiếng: "Tan học."

Hài đồng xôn xao cười nói, đứng dậy bỏ trốn mất dạng. Hôm nay là mồng một, ngày nghỉ về nhà, bên ngoài tiếng xe lăn ngựa hí, chen lấn chật như nêm cối, không ít hài tử ló đầu ra dáo dác nhìn ngó, tựa như chờ đến lễ tết. Đoạn Lĩnh cũng một mực chờ đợi, chờ Lý Tiệm Hồng điến đón mình, mấy ngày đầu đơn giản chính là dày vò, càng gần đến ngày nghỉ, tâm trạng bị kích động lại thần kỳ bình tĩnh lại.

Người gác cổng không ngừng đọc tên, những hài đồng bị điểm danh liền được đưa đi, không ít hài tử còn leo lên hàng rào nhìn ra ngoài, liền bị phu tử cầm thươc trong tay gõ đầu từng người, đe dọa đuổi xuống.

Đoạn Lĩnh đứng trên bậc thang, nhón chân nhìn ra ngoài, Lang Tuấn Hiệp trước giờ đều là hạc giữa bầy gà, liếc mắt liền có thể nhận ra, thế nhưng y vẫn chưa đến.

Có thể là bị xe ngựa chặn đường, Lang Tuấn Hiệp là cưỡi ngựa, thoáng chốc không vào được..

"Nguyên phủ —— nguyên thiếu gia."

"Lâm gia —— "

Người gác cổng lớn tiếng gọi, từng đứa trẻ lục tục bước ra ngoài, đem lệnh bài gửi lại. Hài tử ở tiền viện càng lúc càng ít, Đoạn Lĩnh lại nghĩ, Lang Tuấn Hiệp hẳn là bị chuyện gì kéo lại.

"Thái gia —— thái thiếu gia."

Thái Diêm bước đến, gật đầu với đám đồng môn, thấy Đoạn Lĩnh vẫn còn đang nhìn dáo dác, hắn khẽ vẫy vẫy tay, hỏi: "Phụ thân ngươi đâu?"

"Lập tức đến." Đoạn Lĩnh cũng không có giải thích với Thái Diêm người đến đón không phải cha mình. Thái Diêm bước ra cửa lớn, một người thanh niên cưỡi con ngựa cao to tiến đến, để Thái Diêm ngồi ở trước người mình, đón hắn về nhà. Đoạn Lĩnh ra vẻ hâm mộ nhìn nam nhân kia, nam nhân cũng không chút dao động thoáng nhìn về phía cậu, sau đó xoay người kéo cương rời đi.

Hai khắc sau, trong viện chỉ còn lại hơn mười người, xe ngựa bên ngoài cũng đã rất thưa thớt, thẳng đến khi người gác cổng gọi tới cái tên cuối cùng, chỉ còn duy có Đoạn Lĩnh và hài tử đánh cậu lần trước đứng lại trong cánh cửa. Cậu hiện tại đã đứng mệt, liền đơn giản ngồi xuống bậc thang, hài tử kia đổi trọng tâm lên chân khác, tiếp tục dưa vào cửa nhìn về phía ngoài.

Phu tử cùng các tiên sinh đã đổi xiêm y xong, đi qua trước mặt Đoạn Lĩnh, chắp tay chào nhau xong liền tự bung dù về nhà nghỉ ngơi.

Người gác cổng đóng cửa lớn lại, mặt trời níu kéo soi vào một tia sáng cuối cùng, tia sáng bị lớp son màu ám thành màu tím sậm, chạm vào cái bóng của cây tùn trên đầu tường.

Người gác cổng nói: "Để lệnh nài lại, như thế nếu có người đến liền đi vào tìm các ngươi."

Hài tử nọ lập tức bước qua đưa lên lệnh bài, cũng không rời đi, chỉ đứng bên cạnh vô tình cố ý không ngừng dõi mắt ra ngoài. Đoạn Lĩnh để ý đến trên lệnh bài là khắc "Bố Nhi Xích Kim • Bạt Đô".

"Chúng ta đây làm sao bây giờ?" Đoạn lĩnh có điểm lo nghĩ hỏi, ngẩng đầu liếc nhìn về phía hài tử tên Bạt Đô kia, nào ngờ đối phương cũng đã rời đi.

Người gác cổng đáp: "Đi lĩnh thức ăn xong thì tiếp tục chờ, nên làm gì thì làm đó. Nếu không có người tới đón, buổi tối liền mang theo chăn nệm đến lầu hai tàng thư các ngủ."

Đoạn Lĩnh đã đợi gần nửa tháng, hy vọng tràn ngập rơi xuống khoảng không, uể oải không gì sánh được. Nhưng mà cậu vẫn tin tưởng Lang Tuấn Hiệp nhất định sẽ đến, dù sao y trước giờ cũng chưa bao giờ lỡ hẹn, nói được thì làm được, có lẽ y là bị chuyện gì đó bám trụ, nhất thời không phân thân ra được.

Đoạn Lĩnh trở về phòng mình, chỉnh lý mọi thứ xon lại nghe tiền viện gõ chuông, bỗng nhiên trong lòng khẽ động chạy tới nhìn, xa xa đã thấy bóng lưng Bạt Đô rời đi.

Đoạn Lĩnh đột nhiên hiểu được, ý tứ của Bạt Đô chính là gọi mình đi ăn cơm.

Khí phách lúc trước cũng đã từ lâu không biết vứt đến nơi nào, cừu hận trẻ con đến nhanh đi cũng nhanh, Đoạn Lĩnh đối với người nọ đã sớm không có địch ý, trái lại còn sinh ra chút ý đồng bệnh tương liên.

Trong hai ngày này, có năm sáu tạp dịch lưu lại trong học đường, phòng bếp cũng làm một phần thức ăn lớn, người gác cổng cũng đến xếp hàng lấy một phần. Nhà ăn chỉ đốt hai ngọn đèn, để một cái bàn, Đoạn Lĩnh bưng mâm đến lại không tìm được chỗ ngồi, Bạt Đô liền nhích người sang để lộ một chỗ trống.

Trong lúc Đoạn Lĩnh còn đang chần chờ thì Bạt Đô cũng mở miệng, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn nói: "Không đánh ngươi, tọa đi, còn sợ thành như vậy?"

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, ai sợ ngươi chứ, mặt mũi có chút không bỏ xuống được, thế nhưng cũng không thể đứng ăn, vì vậy chỉ đành ngồi xuống bên cạnh người kia.

Vạn nhất Lang Tuấn Hiệp thực sự không tới thì làm sao bây giờ? Trong lòng Đoạn Lĩnh hoang mang, lại lập tức an ủi mình, Lang Tuấn Hiệp nhất định sẽ đến, có lẽ là Quỳnh Hoa viện lưu y lại uống rượu, không đi được.

Có lẽ đã say rồi, đợi đến khi tỉnh rượu liền sẽ đến tìm mình.

Sau khi ăn xong, Đoạn Lĩnh lại trở về phòng đợi một hồi, ngày nghỉ viện tử không đốt lò sưởi, trong phòng lạnh như hầm băng. Đoạn Lĩnh đứng ngồi không yên, đi tới đi lui vài vòng, chợt nhớ đến người gác cổng có nói đến Tàng thư các qua đêm, như vậy nơi đó hẳn là có đốt lửa sưởi ấm, cậu liền cuốn đệm chăn, cố gắng ôm lấy, đi xuyên hậu viện đến Tàng thư các.

Nhóm tạp dịch đã đến từ sớm, đã trãi xong chăn nệm nằm dới lầu một, ở góc bên ngoài có một lò than, cả năm không tắt, đi cùng một đường ống với trù phòng, sưởi ấm thư các. Đây cũng là điều kiện cần thiết để bảo quản sách vở, tránh cho hơi ẩm làm hư trang giấy hoặc ống trúc, khiến khối mực nứt vỡ.

Đoạn Lĩnh vừa bước vào cửa, một người liền nói với cậu: "Thiếu gia là người đọc sách, thỉnh lên lầu hai."

Lâu hai mặc dù một mảnh âm u thế nhưng cũng thập phần ấm áp, bên ngoài tuyết sắc như ban ngày, hoa tuyết mềm mại nhỏ vụng bám vào giấy dán cửa sổ, hình thành một lớp lông tuyết mềm. Cái bóng của những giá sách khổng lồ sừng sững ngang dọc khắp nơi in lên vách tường, ở chính giữa phòng có một cái bàn, trên đó còn thắm ngọn đèn thật lớn.

Những cái kệ xung quanh đều là tàng thư, quyển trục và cuộn trúc. Năm đó Liêu đế nam chinh, đem kinh thành của người Hán tẩy rửa sạch sẽ, đối với văn thư hiến tịch càng là yêu thương tha thiết, toàn bộ mang đi, đem đến Thượng kinh, Trung kinh và Tây kinh, tìm nơi thích hợp tồn trữ, nơi này còn có rất nhiều bút tích chân thực của các bậc đại sư tiền triều.

Trước trận Hoài Thủy, những sách vở này đều được Thiên tử Trần quốc giấu trong thư các Thái học viện, người bình thường khó thể nhìn thấy, hôm nay trần ai lắng đọng, từng quyển thư tịch lẳng lặng nằm yên dưới ngọn đèn leo lét lừo mờ, không biết trong những quyển sách đó có cất giấu bao nhiêu thành hồn của các bậc tiền hiền từ cổ chí kim.

Dưới đèn, Bạt Đô đã trải xong chăn đệm, còn thả gối đầu xuống. Đoạn Lĩnh do dự, không biết có nên đi qua hay không, Bạt Đô cũng chẳng thèm nhìn cậu, bước thẳng đến kệ sách chọn một quyển mang về. Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, mặc dù cậu cũng không xem đối phương là cừu nhân, thế nhưng trước sau cũng cảm thấy có chút không tự tại. Nói vậy, đối phương hẳn cũng thấy như thế đi, hai tiểu hài tử bọn họ đều cảm thấy không cần dung mặt lạnh trừng đối phương, thế nhưng lại không có ý muốn mở miệng giảng hòa trước.

Vì vậy Đoạn Lĩnh liền đặt nệm giường của mình ở phía bên kia cái bàn, xem ngọn đèn nọ như Sở hà Hán giới ngăn cách bọn họ, ai không phạm ai. Đoạn Lĩnh cũng đi tìm một quyển sách, vừa giết thời gian vừ chờ đợi Lang Tuấn Hiệp đến đón mình.

Đoạn Lĩnh vừa làm quen với chữ, muốn đọc sách phải rất cật lực, chỉ có thể độc được những quyển có nhiều tranh minh họa, trong lúc vô tình lật đến bản Thảo mộc kinh , bên trong ghi chép không ít về thảo dược và côn trùng, hình minh họa không ít cổ quái. Đoạn Lĩnh đọc mọt chút thì không khỏi nở nụ cười, hơi ngẩng đầu một chút lại phát hiện Bạt Đô đang cách một cái bàn nhìn mình chăm chăm.

Bạt Đô so với Đoạn Lĩnh thì tựa hồ vô tâm đọc sách, hắn một hồi nhấc quyển này lên, một hồi lại lật quyển kia, đống sách trước mặt mỗi quyển đều lật vài trang rồi lại ném sang một bên, đổi một tư thế ngồi, gãi gãi cái cổ, chốc lát lại cởi áo ngoài ra quấn tại bên hông, chơi đùa với sợi xích bạc trên người, lại một hồi sau có lẽ ngại lạnh, cả người trùm nệm chăn lên, bộ dạng hoàn toàn chính là lưu manh vô lại.

Đoạn Lĩnh bị đối phương khiến cho cũng không còn lòng dạ nào đọc sách, đánh một cái ngáp liền gục xuống bàn đờ người ra. Từ trong phong tuyết truyền đến một tiếng gõ canh xa xôi trên đường, đã là canh hai, Lang Tuấn Hiệp vẫn chưa đến đây.

—— hay là tối hôm nay cũng sẽ không đến.

Ý niệm trong đầu Đoạn Lĩnh nhất thời cuồn cuộn dâng trào, không ngừng nhớ lại từng chi tiết từ lúc Lang Tuấn Hiệp ôm mình rời khỏi Đoạn gia, cho đến hiện nay cũng đã hơn một tháng. Suốt đoạn thời gian ở trong học đường, mỗi ngày Đoạn Lĩnh đều ngây người hoài niệm, cậu từ từ đã biết thêm rất nhiều việc, thế nhưng vẫn như cũ không biết Lang Tuấn Hiệp vì sao lại đưa mình ra ngoài.

Ta là Đoạn Lĩnh, phụ thân là Đoạn Thịnh… ở trong lòng Đoạn Lĩnh không ngừng lật qua lật lại mấy câu nói đó, Lang Tuấn Hiệp là được phụ thân "Đoạn Thịnh" của cậu nhờ vả mới dẫn cậu đến Thượng kinh sao? Nếu quả thật là như vậy, vì sao phụ thân lại không tới gặp cậu? Lúc Lang Tuấn Hiệp rời đi có nói "Còn có chuyện phải làm", vậy là chuyện gì? Hay là trong mắt y, mình cũng không quá trọng yếu, bất quá cũng giống như một con mèo con chó, dàn xếp xong liền hết việc, lại gởi cho mình thêm một phong thư từ phụ thân, vô luận sinh tử, Lang Tuấn Hiệp liền coi như hết lòng giúp đỡ rồi.

Đoạn Lĩnh nằm trên chăn đệm trằn tọc, đột nhiên sinh ra một ý nghĩ gần như tuyệt vọng —— Có lẽ, Lang Tuấn Hiệp cũng sẽ không đến nữa.

Vì sao Lang Tuấn Hiệp phải đến đón mình? Không thân chẳng quen, chỉ bằng một câu nói?

Đoạn Lĩnh đưa tay lên ngực sờ, ngón tay vuốt ve đường viền hà bao, trong lòng dâng lên một trận chua xót không rõ, tựa nhưa ánh đèn càng lúc càng trở nên lờ mờ không thể tỏa sáng, tâm trạng của cậu cũng rơi vào tuyệt vọng thâm trầm. Hay là Lang Tuấn Hiệp chỉ đang lừa dối cậu mà thôi, tựa như lúc mẫu thân qua đời thì trù nương trong Đoạn gia cũng nói với cậu, không chừng phụ thân sẽ xuất hiện, vì vậy Đoạn Lĩnh đã chờ thật lâu, thế nhưng người phụ thân kia thủy chung cũng chưa từng xuất hiện.

Mà Lang Tuấn Hiệp hiện tại cũng là như vậy, những lời nói kia bất quá chỉ là để dỗ trẻ con mà thôi, y hẳn là sẽ không trở lại.

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, đem mặt chôn vào nệm chăn, muốn khiến chính mình cảm thấy khá hơn một chút.

Bạt Đô cũng nghe được thanh âm kia, xuyên thấu qua cái khe thấp của bàn, nghi ngờ quan sát Đoạn Lĩnh, nhìn thấy người kia co rúm trong chăn thì liền mạnh mẽ đứng dậy chống tay nhảy qua bàn, trượt đến phía bên kia.

"Này." Thanh âm của Bạt Đô truyền đến bên tai, "Ngươi là đang khóc sao? Khóc cái gì?"

Đoạn Lĩnh cố gắng không để ý đến đối phương, Bạt Đô vẫn ngồi trên bàn, quỳ một gối xuống, bàn tay chống lên mép, cố hết sức cúi đầu muốn xốc chăn của Đoạn Lĩnh lên, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại giữ lại thật chặt.

Bạt Đô liền từ trên bàn dẫm xuống một cước, đạp thẳng vào chăn của Đoạn Lĩnh, tiện đà xoay người nhảy xuống, vạch chăn ra, để lộ gương mặt của người kia. Đoạn Lĩnh không khóc, chỉ là vùng quanh lông mày vẫn nhíu thật chặt.

Bạt Đô khoanh chân ngồi xuống, đối diện với Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh nhìn kỹ đối phương, trong mắt cả hai phảng phất có một loại ăn ý nào đó, cuối cùng vẫn là Đoạn Lĩnh trước tiên xoay đầu về phía khác.

"Đừng khóc." Bạt Đô nói, "Nhịn cho ta, không nhịn được cũng phải nhịn trở lại."

Bạt Đô nói đến câu "không nhịn được" kia cũng không có nửa điểm ghét bỏ, tựa hồ hắn cũng là cố gắng như vậy.

Hắn vươn tay đặt lên đầu của Đoạn Lĩnh, dọc theo đầu tóc chậm rãi vuốt xuống dưới, còn vỗ vỗ vào tay cậu.

Trong lúc đó, Đoạn Lĩnh bỗng nhiên cảm thấy khá hơn không ít.

Ngày hôm đó, Bạt Đô vừa mười tuổi, Đoạn Lĩnh tám tuổi rưỡi, dưới ánh đèn chập chờn nhỏ như hạt đậu trong Tàng thư các, lại xuyên qua cả trời đại tuyết đốt sáng lên một đoạn ký ức mới của Đoạn Lĩnh. Tuyết trắng phảng phất đã bao trùm quá khứ của cậu, mà vào giờ khắc này, phiền não của Đoạn Lĩnh đã chân chính thay đổi.

Cả Bạt Đô và Đoạn Lĩnh trong lúc đó, dùng ngọn đèn lập lòe kia làm giới tuyến, tựa như người của hai thế giới bị tách rời. Đoạn Lĩnh kỳ quái phát hiện, ký ức của mình càng lúc càng trở nên mơ hồ, cậu đã không còn chấp nhất đòn roi mắng chưởi của Đoạn gia, cũng không lại nghĩ đến những cơn đói khắc cốt minh tâm kia nữa.

"Ngươi tên Đoạn Lĩnh, phụ thân là Đoạn Thịnh."

Theo Lang Tuấn Hiệp trau chuốt một đoạn thời gian, nhân sinh như tờ giấy trắng của Đoạn Lĩnh đã xóa bớt không ít vết ô uế loang lỗ, mà cũng có lẽ những vệt đó chỉ là bị một màu mực càng nồng đậm hơn che giấu đi, phiền não của cậu đã có chỗ bất đồng.

"Y không cần ngươi nữa." Bạt Đô lười biếng nói.

Đoạn Lĩnh và Bạt Đô sóng vai dựa vào mép bàn, ôm lấy đệm chăn ngồi dưới đất, mặt hướng về phía Họa các đối diện Tàng thư các mà xuất thần.

"Y hứa với ta sẽ trở lại." Đoạn Lĩnh cố chấp nói.

"Mẹ ta nói, thế đạo này không có cái gì thuộc về ngươi." Bạt Đô nhìn Thương Châu sơn hà đồ kim bích giao hòa trước mặt, thản nhiên nói, "Thê nhi tử nữ, phụ mẫu huynh đệ, liệp ưng bay trên bầu trời, tuấn mã chạy giữa thảo nguyên đều là do Khả Hãn ban cho…"

"… Cũng không có cái gì là hứa hẹn cùng ngươi, chỉ có duy nhất một mình ngươi." Bạt Đô cúi đầu lật lật

chiếc nhẫn của mình, trong giọng nói mang theo rất nhiều bất mãn.

Đoạn Lĩnh nghiêng đầu nhìn Bạt Đô, trên người hắn có một cổ mùi vị trời sinh giống loài dê, hòa lẫn vào khí vị áo choàng lông thú không biết bao lâu mới giặt một lần, trên tóc cũng là đầy dầu dính dấp.

"Hắn là cha ngươi?" Bạt Đô hỏi.

Đoạn Lĩnh lắc đầu.

Bạt Đô lại hỏi: "Gia thần?"

Đoạn Lĩnh lắc đầu, Bạt Đô cũng mê man rồi, lại hỏi: "Chẳng lẽ thật là tướng công nuôi ngươi từ nhỏ? Phụ thân ngươi đâu? Mẫu thân đâu?"

Đoạn Lĩnh vẫn lắc dầu, Bạt Đô cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Qua thật lâu sau:

"Ta không có cha." Đoạn Lĩnh hướng về phía Bạt Đô nói: "Ta là con hoang, những người kia gọi ta là Đào sinh tử."

Kỳ thực trong lòng cậu cũng biết, một đoạn "Cha ngươi tên Đoạn Thịnh" mà Lang Tuấn Hiệp dạy mình chỉ là cái cớ trưng ra bên ngoài, bằng không vì sao cậu chưa bao giờ nhìn thấy người tên "Đoạn Thịnh" kia?

"Còn ngươi?" Đoạn lĩnh hỏi.

Bạt Đô gật dầu nói: "Cha ta từ sớm cũng không cần ta. Ông nói mỗi tháng đón ta về nhà một lần, hiện tại cũng đã ba tháng không đến."

"Bọn họ đều gạt người." Đoạn Lĩnh nói với Bạt Đô., "Ngươi không nên tin bọn họ, cũng sẽ không bị lừa."

Bạt Đô dường như có chút hứng thú tẻ nhạt, nói: "Này, bất quá thỉnh thoảng vẫn là tin một chút."

"Ngươi cũng thường bị lừa sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Tạm được." Bạt Đô nghiêng người sang nằm trên mặt đất, nhìn thẳng vào ánh mắt của Đoạn Lĩnh nói, "Trước đây thì nhiều, hiện tại đã ít. Ngươi nếu biết rồi vì sao vẫn còn tin y?"

Đoạn Lĩnh không lên tiếng, cậu từng cho rằng Lang Tuấn Hiệp sẽ không lừa gạt mình, dù sao y và những người khác cũng không giống nhau.

Đêm dần khuya, cả thế gian chỉ còn lại thanh âm của hoa tuyết vẫn lạc, Đoạn Lĩnh và Bạt Đô một người nằm sấp một người nằm ngửa, chăn nệm bị mùi cơ thể của Bạt Đô ám vào nhè nhẹ. Bọn họ thậm chí còn không biết mình ngủ lúc nào, Đoạn Lĩnh vốn không ôm hy vọng quá lớn, cậu biết ngày mai Lang Tuấn Hiệp cũng sẽ không đến, sau này có lẽ càng là không đến. Tựa như lúc cậu còn ở Đoạn gia, những người lớn kia thường đêm người cha vốn không tồn tại của cậu ra lừa gạt cậu.

"Đào sinh tử, cha ngươi tới đón ngươi!"

Câu nói kia cậu đã nghe vô số lần, lúc đầu lần nào Đoạn Lĩnh cũng mắc lừa, sau đó cậu học được thông minh rồi, không còn tin tưởng bọn họ nữa. Nhưng những người lớn kia cũng học được gian xảo, biến đổi đủ loại đa dạng để lừa gạt cậu, lúc nói cho cậu biết có khách nhân đến, phu nhân gọi cậu ra gặp khách. Vì vậy Đoạn Lĩnh liền tràn ngập hy vọng chạy đi, khiến phòng khách bị bẩn, kết cục tự nhiên là bị đánh một trận.

Có lúc bọn họ đứng ở trước mặt Đoạn Lĩnh làm bộ xì xào bàn táng, còn lơ đãng tiết lộ một chút tin tưởng, cuối cùng là nhìn phản ứng của cậu mà thỏa mãn cười to, lại lập tức giải tán trước mặt cậu. Tựa hồ tất cả mọi người đều thích nhìn bộ dạng thương tâm khóc rống của cậu.

Có thể sau này bản thân liền bị bỏ ở chỗ này, bất quá học đường so với Đoạn gia vẫn tốt hơn nhiều lắm, chí ít ở những điểm cơ bản mà nói Đoạn Lĩnh vẫn tương đối hài lòng, con người phải biết lấy đủ làm vui, những lời này cậu nghe được từ một hòa thượng bị bệnh chốc đầu đến hóa duyên nói ra. Tuy rằng, hòa thượng nọ cuối cùng cũng chết tại Nhữ Nam…

Giấc mộng của Đoạn Lĩnh không có bờ bến, bên trong là một mảnh không khí yên lặng tường hòa, lúc cậu đang thấy mình đứng ở bờ sông Nhữ Nam thành, giữa khi xuân hạ giao thời phô bày lục sắc, ánh nước phản xạ lóe lên từng tia lấp lánh tuyệt mỹ thì Bạt Đô lay tỉnh cậu.

"Này." Bạt Đô nói, "Có người tới đón ngươi."

Đoạn Lĩnh vẫn còn buồn ngủ, vẻ mặt mờ mịt, một tay bất giác nắm lấy đối phương, lại bị Bạt Đô cảnh giác ngăn lại.

"Là hắn sao?" Bạt Đô hỏi.

Lang Tuấn Hiệp thấp giọng nói: "Đoạn lĩnh, ta tới đón ngươi."

Đoạn Lĩnh giật mình đánh thót, mở to hai mắt, không dám tin tưởng nhìn Lang Tuấn Hiệp, lại nhìn Bạt Đô.

Bạt Đô cầm đèn, ánh mắt hoài nghi nhìn về phía nửa mặt được chiếu sán của Lang Tuấn Hiệp, mà Lang

Tuấn Hiệp dường như là bị đèn chiếu có chút không thoải mái, Bạt Đô vẫn lo lắng Đoạn Lĩnh bị người không quen biết dẫn đi, tiếp tục hỏi dồn: "Có phải là y hay không?"

Đoạn Lĩnh liền đáp: "Là y." Tiện đà vươn hai tay vòng qua cổ Lang Tuấn Hiệp, muốn y ôm mình đi.

"Đa tạ chiếu cố." Lang Tuấn Hiệp mỉm cười nhìn Bạt Đô.

Bạt Đô vẻ mặt không kiêng nhẫn buông đèn, Đoạn Lĩnh buồn ngủ đến mắt mở không lên, muốn nói với Bạt Đô mấy câu đã thấy người kia chui qua bàn, quay về nằm trên đệm của mình, đem chăn kéo lên che cả gương ăntj.

Đêm tuyết Thượng kinh, toàn thành đều chìm trong giấc ngủ say, lẳng lặng nghênh đón đoạn thời gian lạnh nhất trong năm. Lang Tuấn Hiệp dùng cái mền bọc lấy Đoạn Lĩnh, phóng ngựa chạy như bay, Đoạn Lĩnh bị gió lạnh thổi có chút thanh tỉnh, thấy lộ trình không giống trở về Quỳnh Hoa viện liền hỏi: "Chúng ta đi nơi nào?"

"Nhà mới." Lang tuấn hiệp phảng phất tâm sự nặng nề, thuận miệng đáp.

Nhà mới! Đoạn Lĩnh nhất thời triệt để tỉnh táo lại, nghĩ thầm thảo nào hôm nay đối phương đến chậm, nguyên lai là bố trí nhà mói.

Cậu ngẩng đầu nhìn Lang Tuấn Hiệp, chỉ thấy sắc mặt đối phương trắng bệch, có lẽ là do mệt mỏi.

"Ông mệt nhọc sao?" Đoạn Lĩnh cảm thấy được thân thể của Lang Tuấn Hiệp tựa vào người mình, liền vươn tay sờ sờ đầu y.

"Không." Lang Tuấn Hiệp phảng phất rất buồn ngủ, bị Đoạn Lĩnh đánh thức rồi liền cố xốc lên tinh thần.

"Ông đã ăn tối chưa?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Rồi." Lang Tuấn Hiệp đáp, vươn một tay ôm lấy Đoạn Lĩnh, tay y rất lạnh, không giống ngày thường.

"Nhà mới ở nơi nào?"

Lang Tuấn Hiệp không nói lời nào, chỉ khống chế tuấn mã quẹo tới quẹo lui vài vòng, đi vào một con hẻm vắng, ngang qua một khu họp chợ nhỏ đã được dọn gọn, trong mảnh tối tâm tiến vào một khoảnh sân, trái tim Đoạn Lĩnh không khỏi hân hoan nhảy nhót, chưa kịp đợi Lang Tuấn Hiệp buộc ngựa xong đã hoan hô vọt vào trong nhà.

Nhà mới cũng không khóa cửa, bên trong còn lộ vẻ rách nát, nơi này tổng cộng có sáu gian phòng, một cái

hành lang, đèn lồng vốn nên thắp trước cửa cũng chưa treo lên, còn vứt chỏng chơ bên cái chòi cạnh cửa. Đoạn Lĩnh hỏi: "Sau này chúng ta sẽ ở đây sau?"

"Ừ." Lang Tuấn Hiệp đơn giản đáp, Đoạn Lĩnh nhìn về căn nhà nở nụ cười, phía sau vang lên thanh âm Lang Tuấn Hiệp đóng cửa, còn có tiếng chốt cửa.

Tiếp theo là một loạt thanh âm đổ vỡ va chạm, cả người Lang Tuấn Hiệp ngã xuống, ép gãy giàn trồng hoa vẫn chưa sửa sang xong trong viện, thân thể đổ ập lên nên tuyết.

Đoạn Lĩnh kinh ngạc xoay người sang nhìn, chỉ thấy Lang Tuấn Hiệp không động đậy nằm yên ở đó.

7. Quyển 1 - Chương 7: Dạ Tập

"Lang Tuấn Hiệp!" Đoạn Lĩnh hốt hoảng lay động Lang Tuấn Hiệp, không ngừng gọi tên y, chỉ là đối phương lại không phản ứng chút nào, đột nhiên tuyết đọng trên tàn cây tùng cạnh đó sụp xuống, rơi đầy người Đoạn Lĩnh.

Một khắc kia, Đoạn Lĩnh thậm chí không rảnh ngẫm nghĩ đến sự kiện đột phát này, trong đầu cậu chỉ tràn đầy sợ hãi xoay quanh không ngừng, rất nhanh liền bị một ý niệm coi như trọng yếu hơn chiếm lấy —— người nọ nhất định là lạnh đến bất tỉnh. Tuy rằng Đoạn Lĩnh vô pháp giải thích được vết máu trên người Lang Tuấn Hiệp, càng không biết y đã trải qu chuyện gì, thế nhưng vô luận như thế nào cậu cũng phải xử lý cho tốt.

Cậu gian nan thử di động Lang Tuấn Hiệp, kéo y vào trong phòng khách, sau khi làm xong Đoạn Lĩnh rõ ràng hao phí khí lực quá lớn, mà trong suốt quá trình Lang Tuấn Hiệp cũng không có dấu hiệu tỉnh lại. Đoạn Lĩnh lại gọi y vài tiếng, lại đưa tay lên trước mũi cảm nhận hơi thở đối phương, phát hiện hô hấp vẫn đều đặn, chỉ là làn môi trắng đến dọa người.

Phải đi nhóm lửa, Đoạn Lĩnh vừa nghĩ vừa tìm khắp nơi, chạy hết một vòng nhà mới cuối cùng cũng tìm được than củi cùng với một cái lò than trong nhà bếp, liền bắt đầu nhóm lửa trong phòng khách.

Phòng trong còn có đệm chăn, cậu lập tức đem đệm chăn đặt ở một bên, lúc này mới phát hiện trên người Lang Tuấn Hiệp không ngừng chảy máu.

Đoạn Lĩnh bất giác đưa mắt lần theo vết máu, ngược về ngưỡng cửa có một vũng máu đọng, dọc ra đến nền tuyết lúc nãy là một chuỗi dài ấn ký rõ ràng. Từng giọt từng giọt máu dẫn dắt ánh mắt cậu nhìn về phía cửa đại viện, một đường thông đến con ngõ dài lúc nãy bọn họ đi qua chỉ thẳng ra ngoài, lại khuất sau một cái cua ngoặt hướng về phía đường lớn.

Đoạn Lĩnh tìm tòi trên người Lang Tuấn Hiệp mấy lần cũng không thấy thuốc trị thương, chỉ có một cái hà bao nhỏ, bên trong chứa giấy chứng sinh của cậu. Làm sao bây giờ đây? Sắc mặt Lang Tuấn Hiệp trắng

bệch, hiển nhiên đã hết sức yếu ớt, còn bắt đầu sốt cao, Đoạn Lĩnh chỉ đành cầm lấy ít bạc ra ngoài mời đại phu.

Ngã bệnh phải mời đại phu, xem bệnh bốc thuốc, lúc trước ở Đoạn gia, mọi người vẫn thường sai cậu làm chạy vặt đến hiệu thuốc mua đồ.

Trong lúc Thượng kinh yên tĩnh nhất vẫn có những lực lượng thần bí dạ hành, trong đêm băng lạnh, Vũ Độc vóc người cao gầy không biết từ đâu xuất hiện, trên người mặc áo vải bông rách rưới, đội nón sa, ngón tay tiêm gầy đùa giỡn xoay vòng một cây chủy thủ, đi qua từng nhà, thỉnh thoảng còn nghiêng đầu lắng nghe.

Một gã hắc y nhân đi ở phía sau hắn, nghi thần nghi quỷ quan sát xung quanh.

Vũ Độc: "Nếu phát hiện được manh mối cũng không nên tự ý hành động."

Hắc y nhân cười lạnh nói: "Vũ Độc! Chớ quên, tướng quân chỉ phái ngươi đến hiệp trợ ta! Trên người y có vết thương, còn có thể bỏ chạy bao xa?"

"Công lao này không ai dám tranh đoạt cùng Chúc huynh, nếu huynh chê ta làm hỏng chuyện tốt xin cứ tự đi tìm người." Vũ Độc nói.

Hắc y nhân kia thoáng nhìn Vũ Độc cười lạnh một tiếng, cũng không nói lời nào liền xoay người ly khai, ẩn vào bóng tối của một viện tử gần đó.

Vũ Độc trầm ngâm trong chốc lát, dõi mắt về nơi xa xăm, cất bước đi về phía thị tứ trên đường lớn.

Điều kiện gõ cửa sau của "Vinh Xương đường", tránh khỏi gió tuyết lắc mình đi vào.

"Đại phu đã đến nhà khác khám chẩn rồi, có bệnh gì?"

"Chảy máu!" Đoạn Lĩnh khẩn cầu, "Người đã bất động! Đại phu lúc nào trở về?"

"Bị thương thế nào?" Chưởng quỹ không nhịn được hỏi, "Nam hay nữ? Bệnh nhân bao nhiêu tuổi?"

Đoạn Lĩnh liên tục khoa tay múa chân, lo lắng vạn phần, chưởng quỹ say đến mắt mông lung, chỉ nói cho cậu biết đại phu hiện tại không ở đây, mà đã đến một nhà cách hai dãy phố khám chẩn. Buổi tối lúc chưởng quỹ cùng đại phu đang uống rượu thì góc đường đông có một sản phụ khó sinh, đại phu liền xách hòm thuốc đi xem rồi, về phần chính xác là hộ nào thì chưởng quỹ cũng không hỏi rõ.

Nhìn thấy Đoạn Lĩnh cũng sắp phát điên rồi, chưởng quỹ say khướt chậm rãi nói: "Không có gì đáng ngại,

không có gì đáng ngại, ta lấy cho ngươi một chút kim sang dược, lại phối thêm vài vị dược liệu sinh cơ lưu thông máu, trước tiên dùng đã, đợi hạ sốt là tốt rồi…"

Chưởng quỹ lảo đảo lên lầu phối dược, Đoạn Lĩnh đứng ngồi không yên nhìn lên tủ thuốc, nhớ đến trước đây có người nói qua nhân sâm núi trị được bách bệnh, vì vậy liền dời cái ghế qua, leo lên mở tủ tìm kiếm nhân sâm.

Lúc này, cửa lớn lại vang lên tiếng gõ.

"Có người không?" Một thanh âm trầm thấp khàn khàn cất lên.

Đoạn Lĩnh một tay cầm đèn, một tay cầm cây nhân sâm già, có chút do dự. Cánh cửa lại vang lên vài tiếng "Răng rắc", chốt cửa rõ ràng đã gài lại, cũng không biết vị khách nhân kia làm sao vào được, Đoạn Lĩnh rón rén loạng chọng bước xuống, cất ghế đi, lại cầm đèn lên từ trong quầy nhìn ra.

Người tới là một nam nhân trẻ tuổi, một thân tuyết phủ, tay trái ủ trong ngực tựa hồ đang cầm vật gì đó, tay phải lộ ra bên ngoài, đông lạnh đến đỏ bừng.

Nam nhân ngón tay thon dài, hơi nghiêng người sang, khủy tay gác ở trên quầy, cúi đầu cao cao tại thượng quan sát Đoạn Lĩnh, trong cái nhìn của hắn, gương mặt của Đoạn Lĩnh thật nhỏ, đứng ở sau quầy cho dù có nhón chân cũng chỉ nhìn thấy được nửa khuôn mặt. Mà Đoạn Lĩnh, trong nháy mắt lại cảm nhận được uy hiếp.

Nam nhân trước mắt gương mặt thon gầy, hai mắt thâm thúy, xương gò má tiên mình, màu da hơi sâu, lông mày dày rậm tựa như nét hất khi người ta viết chữ thảo, sườn mặt phía dưới cổ còn có một hình xăm màu mực, tựa hồ là mặt cắt của một loài dị thú nào đó.

"Đại phu có ở đây không?" Nam nhân thản nhiên nói, ngón tay hơi đan vào nhau để lộ một hạt châu ánh vàng lóng lánh, Đoạn Lĩnh nhất thời bị kim châu hấp dẫn ánh mắt, kinh ngạc không thôi, cậu nhìn kim châu kia một lúc lại nhìn nam nhân nọ. Nam nhân liền dùng hai ngón tay xoay mạnh viên châu, hạt châu vàng liền không ngừng xoay quanh trên quầy hàng.

"Đại phu… đã đi trợ sản rồi." Đoạn Lĩnh bị sự đong đưa của kim châu làm cho hoa mắt suýt không mở ra được, "Đường đông… có một sản phụ khó sinh."

Ngón tay của nam nhân hơi búng nhẹ một cái, kim châu liền xoay đến trước mặt Đoạn Lĩnh.

Nam nhân làm ra một thư thế "tự lấy" rồi hỏi tiếp: "Ngoại trừ nhà kia, hôm nay còn ai đến tìm đại phu không?"

"Đã không có." Đoạn Lĩnh không chút nghĩ ngợi liền đáp.

Cậu có thể ngửi được mùi vị nguy hiểm trên người nam nhân này, cũng không dám nhận lấy kim châu của hắn, việc khác thường tất có điều khuất tất, cuộc sống khổ sở từ nhỏ khiến cậu cảnh giác hơn người thường nhiều lắm.

"Đại phu là cha ngươi sao?"

"Không phải." Đoạn Lĩnh lui ra phía sau một chút, quan sát nam nhân kia.

"Đang cầm gì trong tay đó?" Nam nhân liền chú ý đến dược liệu trong tay Đoạn Lĩnh, cậu tự nhiên không thể nói là mình lấy trộm chỉ có thể nhanh chóng bày ra một cái cớ: "Là nhân sâm cho sản phụ ngậm."

Nam nhân nọ trầm mặc một lúc, Đoạn Lĩnh rất sợ chưởng quỹ đi xuống vạch trần lời nói dối của mình, liền hỏi: "Ngươi còn có chuyện gì sao?"

"Không còn." Khóe miệng của nam nhân khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười tà khí, bàn tay đặt ở trên quầy, ngón tay có tiết tấu gõ nhẹ một chút, chỉ trong khoảnh khắc khỏa kim châu kia lập tức mở ra, trở thành một con rết trăm chân lưng mang giáp vàng bụng mang ngũ sắc!

Con rết nọ hướng về phía Đoạn Lĩnh phóng đến, Đoạn Lĩnh sợ đến quát to một tiếng, nam nhân kia ngược lại còn nở nụ cười, bàn tay hơi lóe đã thu hồi con rết lại, xoay người ly khai, hòa nhập vào trong gió tuyết.

Đoạn Lĩnh vội vàng lên lầu, nhìn thấy trên tay chưởng quỹ nắm một bao thuốc đã đổ tán loạn, ngã đầu vào một hộc tủ đựng thuốc, say đến bất tỉnh nhân sự. Tảng đá lớn trong lòng được dỡ xuống, cậu rón rén gói nhân sâm lại, còn tự mình tìm đến "Kim sang dược", tiếp đó mới chạy chậm về nhà.

Đại tuyết đã che mất vết máu Lang Tuấn Hiệp để lại trên đường, trong đêm khuya ngõ dài cựckỳ trống trải, ngựa còn đang đứng ngoài cửa lớn, Đoạn Lĩnh nhìn thấy nó lạnh cóng đến run rẩy liền dẫn vào trong chuồng ngựa nơi hậu viện, nhìn thấy một đống cỏ khô gần đó liền mang đến đặt một ít vào máng: "Tao chút nữa sẽ quay lại."

Cậu vừa xoay người thì cánh tay đã bị chụp lấy, vừa định há miệng kêu to lại có một bàn tay thô ráp bụm miệng lại.

"Ô… Ô…" Đoạn Lĩnh dùng sức giãy dụa, lực tay của người phía sau rất lớn, còn gác một lưỡi chủy thủ bén loáng sáng như tuyết lên cổ cậu, con ngươi của Đoạn Lĩnh thoáng chốc phóng đại, nhất thời không dám lộn xộn.

Sau lưng cất lên thanh âm của một nam nhân, nói "Lang Tuấn Hiệp ở nơi nào?"

Đoạn Lĩnh dựa vào lưỡi dao phản quang nhận ra mình đang bị một người mặc y phục dạ hàn chế trụ, cậu cố gắng trấn định lại, ngậm miệng thật chặt không nói câu nào.

"Chỉ đường! Y đang ở đâu? Bằng không ta sẽ giết ngươi!" Thích khách kia thấp giọng uy hiếp.

Đoạn Lĩnh giơ ngón tay chỉ về phía hậu viện, trong lòng lại nghĩ phải làm thế nào mới có thể đưa người này đi nơi khác, hoặc là nên hô to để Lang Tuấn Hiệp cảnh giác. Nam tử nọ một tay giữ chặt Đoạn Lĩnh, dựa theo hướng mà cậu chỉ tiến vào hậu viện, chỉ là trên lối đi đã đóng băng lâu ngày không khỏi có chút trơn trợn, Đoạn Lĩnh thừa dịp hắn phóng người qua hành lang thì mở miệng nhắm vào bàn tay thích khách nọ cắn mạnh một cái.

Thích khách kia bất ngờ không kịp đề phòng bị cắn trúng ngón út, nhất thời đau đến quát to, trở tay cầm chủy thủ đánh mạnh vào người Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh bị đánh bay ra một khoảng, ngã nhoài trên mặt đất, bò trườn dậy muốn chạy, trong lòng thích khách biết cậu muốn tìm cứu binh liền không nhanh không chậm đi theo phía sau.

Đoạn Lĩnh cũng là hài tử thông minh, không chạy về phía gian phòng Lang Tuấn Hiệp đang nằm mà một đường xông thẳng qua hành lang, vỗ mạnh vào cửa gỗ tạo mấy tiếng động lớn rồi hô to: "Giết người! Giết người a!" Sau đó dốc hết sức lực muốn chạy đi, trong lòng hy vọng người kia đuổi theo mình, rất sợ hắn sẽ phát hiện tung tích của Lang Tuấn Hiệp.

Thích khách nguyên bản muốn lợi dụng Đoạn Lĩnh tìm ra Lang Tuấn Hiệp, vừa thấy cậu chạy ra ngoài liền cảm thấy không ổn, mũi chân khẽ điểm người liền lao về phía trước, chộp lấy cổ áo Đoạn Lĩnh ——

Vừa mới nắm lấy, một làn kiếm phong sáng như nước đột nhiên chém ra, thích khách giơ chủy thủ đón đỡ, chỉ nghe "keng" một tiếng, chủy thủ gãy làm hai đoạn, tiếp theo lại là một kiếm thừa thế xông lên. Chỉ là hiện giờ Lang Tuấn Hiệp sắc mặt trắng bệch, khí tức suy yếu, cánh tay cầm kiếm có chút lảo đảo đâm về phía thích khách kia, chỉ là chân y phù phiếm vô lực, một chiêu này chung quy vẫn chệch đi nửa thốn.

Thích khác nghiêng người hiểm hiểm né được nguy cơ phá bụng, Lang Tuấn Hiệp vừa ra một chiêu thì hai mắt đã biến thành màu đen ngã xấp xuống đất, Đoạn Lĩnh thét to một tiếng, xoay người xông về phía trước, nằm che trên lưng Lang Tuấn Hiệp.

Thích khách cười lạnh một tiếng, bước lên đá bay trường kiếm trên mặt đất, lại tùy tiện xách Đoạn Lĩnh lên, hung hăng đấm một quyền vào mặt cậu. Một quyền kia lập tức khiên mặt của Đoạn Lĩnh lệch sang một bên, cậu vừa quay đầu lại đã nhận thêm một đấm vào viền mắt, trong đầu nhất thời "ông" một tiếng, mắt đầy sao xoay, ngã quỵ xuống đất.

Thích khách nắm tóc của Lang Tuấn Hiệp, nhấc đầu y lên, rút ra một cây chủy thủ khác gác lên cổ họng y.

"Lý Tiệm Hồng đang ở đâu?" Thích khách kia thấp giọng hỏi.

"Đừng giết đứa bé kia, ta sẽ nói cho ngươi biết…"

Môi của Lang Tuấn Hiệp khẽ động, hữu khí vô lực mấp máy.

Đoạn Lĩnh mờ mịt mở mắt, có cảm giác mắt mình giống như đã thụt vào tận sau đầu, cũng may là như vậy, cậu mới dùng hết toàn lực lần mò, vừa lúc vơ trúng thanh trường kiếm rơi trên mặt đất.

Thích khách nọ thật sự đã đánh giá thấp khả năng chịu đòn của Đoạn Lĩnh, một người ở trước sự đe dọa của cái chết có bao nhiêu ngoan cường trên thực tế có tương quan chặt chẽ với những chuyện người đó đã trãi qua trước đó. Đoạn Lĩnh từ nhỏ đã chịu nhiều trắc trở, bị ném đá, bị tát tai, bị đấm đá, từ lâu mài luyện ra một loại tài nghệ chịu đánh, cũng biết phải tránh chổ yếu hại như thế nào, biết khi bị đánh vào mặt thì phải cố tránh mũi cùng thái dương, lúc này liền dùng viền mắt đón lấy nắm tay của đối phương.

Thích khách tiến lên trước một chút, từ ảnh phản chiếu trong mắt của Lang Tuấn Hiệp nhìn thấy tình cảnh sau lưng mình. Đoạn Lĩnh nhặt lên lợi kiếm của Lang Tuấn Hiệp, mạnh mẽ nhào tới…

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thích khách vừa muốn xoay người thì mũi kiếm trong tay Đoạn Lĩnh đã cắm thẳng vào gáy hắn. Lợi kiếm xuyên qua da thịt phát ra một tiếng vang nhỏ, đem cái đầu của thích khách khia vững vàng ghim xuống mặt đất.

"Ta…"

Đồng tử của thích khách khuếch tán, hoàn toàn không thể tin tưởng bản thân lại chết trên tay một hài đồng yếu đuối, bàn tay của hắn còn co giật hai cái trên nền tuyết, sau đó mới đoạn khí.

Thời điểm một chút khí tức cuối cùng của thích khách tiêu thất, trong thiên địa tựa hồ chỉ còn hoa tuyết bay lất phất. Đây là lần đầu tiên Đoạn Lĩnh giết người, trên mặt cậu dính đầy máu tươi, không dám tin nhìn về thi thể của thích khách, tiện đà ngã xuống, nhào vào lòng Lang Tuấn Hiệp ở bên cạnh.

Lang Tuấn Hiệp nhắm hai mắt ôm chặt lấy Đoạn Lĩnh vào lòng, Đoạn Lĩnh sợ hãi quay đầu nhìn lại, thấy thích khách kia vậy mà chết không nhắm mắt, tựa hồ đang nhìn chằm chằm vào cậu. Lang Tuấn Hiệp liền giơ tay lên che lại mắt Đoạn Lĩnh, không muốn cậu nhìn thêm nữa.

Nửa canh giờ sau.

"Người nào?!"

Thương ưng không ngừng xoay quanh trên bầu trời, quan binh tuần đêm rốt cục cũng phát hiện thân ảnh một nam nhân trẻ tuổi phóng ngựa phi nhanh trên đường, nam nhân nọ đặt tay lên môi thổi lên vài tiếng hướng về phía trạm canh gác, thế nhưng chỉ nghe gió tuyết ào ạt, cũng không có tiếng trã lời.

Quan binh càng lúc càng nhiều, trạm gác cũng bắt đầu truyền tín hiệu báo động, sóng người bắt đầu từ bốn phương tám hướng vây thẳng đến đây. Nam nhân nọ nhảu khỏi nóc nhà lẫn vào hẻm nhỏ dựa vào gió tuyết che mắt trốn khỏi truy binh, nào ngờ vừa ra đến đầu ngõ lại nhìn thấy càng nhiều truy binh mai phục.

Nam nhân nọ không dám ham chiến cố gắng rút đi, cước bộ nhẹ như bèo trên mặt nước, chỉ lưu lại một

vết chân nhợt nhạt trên nền tuyết, nào ngờ quan binh mai phục phía trước đều giơ cung tiễn lên nhắm bắn, chỉ là thế trận còn chưa dọn xong nam nhân nọ đã xoay người vài vòng, áo bào tung lên, vô số ám khí hắc sắc bén nhọn bắn ra.

Một quan binh tuần phòng phóng ngựa chạy tới, giận dữ quát: "Người phương nào cả gan làm càn ở Thượng kinh!"

Mắt thấy tuấn mã đã sắp va vào nam nhân kia, vừa vặn hắn cũng cấp tốc gỡ mũ sa xuống, phất tay ném một cái, quan binh nọ lập tức ngã nhào khỏi ngựa. Mũ sa bay đi một đoạn liền theo quán tính xoay ngược trở về, nam tử nọ tiếp được nhanh chóng đội lên đầu, cũng không tiếp tục dây dưa mà thả người xông vào một con ngõ nhỏ, rốt cuộc không còn tung tích.

Hỗn loạn vẫn chưa dừng lại, sau đó quan binh liền gõ cửa từng nhà, lục soát đồng đảng.

Đoạn Lĩnh đang nhóm lửa trong phòng, để Lang Tuấn Hiệp nằm trên giường, còn bôi kim sang dược cho y, sau đó lại cắt nhỏ một đoạn nhân sâm bỏ vào bình nước nấu lên.

"Nhân sâm ở đâu ra?" Lang Tuấn Hiệp từ từ nhắm hai mắt lại hỏi.

"Trộm từ hiệu thuốc." Đoạn Lĩnh nói: "Vì sao có người tới giết ông? Họ là kẻ xấu sao? "

Lang Tuấn Hiệp đáp, "Mười hai ngày trước, ta đến Hồ Xương thành làm việc, bị thích khách Vũ Độc phát hiện tung tích, không thể cắt đuôi. Vốn muốn nhân cơ hội giết hắn, thế nhưng người nọ giảo hoạt đến cực điểm, ta trúng phải liên hoàn kế của đối phương, gấp gáp giao thủ trái lại còn thụ trọng thương. Ta dùng hết cả bản lĩnh mới có thể bỏ rơi hắn lại tại A Nhĩ Kim sơn."

"Chính là… hắc y nhân đã chết kia sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không." Lang Tuấn Hiệp từ từ nhắm hai mắt đáp: "Hắc y nhân bên ngoài kia gọi là 'Chúc', thành viên ảnh đội Trần quốc. Ảnh đội trước giờ cùng Vũ Độc không hòa thuận, có lẽ hắn cũng bám theo ta đến Thượng kinh dự định độc chiếm đại công, không ngờ đến sai sót ngẫu nhiên lại chết trong tay ngươi."

Ngươi lai Lang Tuấn Hiệp không đến đón mình là vì phải làm việc, nhưng Hồ Xương thành lại là ở đâu? Đoạn Lĩnh đầy bụng nghi vấn, chưa kịp hỏi ra thì Lang Tuấn Hiệp lại nói: "Đem thi thể giấu vào chuồng ngựa, dùng cỏ khô phủ lên, lại xúc tuyết che đi vết máu, sau đó đi thay một bộ quần áo khác."

Đoạn Lĩnh có điểm sợ, thế nhưng cậu vẫn chiếu theo lời Lang Tuấn Hiệp phân phó mà làm, thi thể người nọ vẫn mở to đôi mắt, cũng không biết có biến thành quỷ sau này về đòi mạng hay không. Đoạn Lĩnh vừa làm xong việc kia, cởi một thân ngoại bào nhuốm máu ra, mặc vào áo đơn, ngoài cửa liền vang lên một loạt tiếng vó ngựa.

“Tuần ti sử làm việc! Nhanh mở cửa!” Một gã quan binh ở bên ngoài hô lớn.

8. Quyển 1 - Chương 8: Giải Vây

Đoạn Lĩnh hơi chần chờ một chút, không biết mình có nên tiến lên mở cửa hay không —— Lang Tuấn Hiệp còn nằm ở trong phòng, trên cửa có cài then, thấy người bên ngoài lại nóng nảy vỗ thêm vài cái, Đoạn Lĩnh liền đội gió tuyết bước ra mở cửa.

“Này.” Kỵ binh cũng thập phần ngoài ý muốn, hỏi, “Sao lại để tiểu hài tử đi mở cửa? Người lớn trong nhà đâu rồi? Phụ mẫu đâu?”

Đoạn Lĩnh đáp: “Ngã bệnh.”

“Đây không phải là đứa trẻ trong học đường kia sao?” Một nam nhân từ phía sau bước đến, thoạt nhìn như đội trưởng kỵ binh, cúi đầu nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh chỉ mặc một cái áo đơn, bị đông lạnh đến môi xanh tím, nấp ở sau cửa không nhịn được mà run rẩy. Nam nhân trẻ tuổi kia xuống ngựa quan sát Đoạn Lĩnh, mà Đoạn Lĩnh đã sớm quên mất từng gặp y ở nơi nào.

“Cha ngươi đâu?” Nam nhân hỏi, “Có nhớ ta không? Ta là ca ca của Thái Diêm, Thái Văn.”

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút rồi nói: “Y đang bệnh, ta không nhớ được..”

Cậu biết Thái Diêm, thế nhưng nam nhân này Đoạn Lĩnh không nhớ ra được.

“Người lớn trong nhà ngươi có thể ra đây nói chuyện không?” Thái Văn hơi nhíu mày nhìn vết bầm trên viền mắt của Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lúc nãy bị đánh quá mạnh, mí mắt cũng sưng lên, ngón tay của Thái Văn vừa chạm vào cậu liền có chút sợ hãi lui về phía sau một bước.

“Đã ngủ rồi.” Đoạn Lĩnh không muốn để Thái Văn tiến vào, rất sợ đối phương sẽ phát hiện thị thể của thích khách. Thái Văn nhìn thấy Đoạn Lĩnh rụt rè run rẩy liền không đành lòng, một đứa bé giữa mùa đông lạnh giá chỉ mặc áo đơn, chân trần đứng ngoài cửa, chung quy không thể nhẫn tâm, nói: “Mà thôi, mau trở về nghỉ ngơi đi.”

“Nhà tiếp theo!” Thái Văn phân phó bọn lính phía sau rồi phóng người lên ngựa ly khai. Bóng lưng hơi nhoáng lên, ngựa vừa quay đầu thì Đoạn Lĩnh mới nhớ đến đây chính là nam nhân trẻ tuổi ban ngày đến đón Thái Diêm.

Binh sĩ tuần thành rời đi Đoạn Lĩnh cũng thở phài nhẹ nhõm, cẩn thận cài cửa lại rồi vào trong phòng ngủ, mùi canh sâm trên bếp tỏa ra thơm ngát cả phòng.

Đoạn Lĩnh liền nhấc cái ấm xuống, lại nghe được thanh âm Lang Tuấn Hiệp ho khan trên giường.

"Người nào?" trên trán y đổ đầy mồ hôi.

"Ca ca của Thái Diêm, Thái Văn." Đoạn Lĩnh thật tà đáp.

Lang Tuấn Hiệp nhắm mắt lại, hỏi: "Thái Văn? Cứ như vậy rời đi? Thái Diêm là ai? Ngươi nhận thức đệ đệ y?"

"Ừ." Đoạn Lĩnh đáp lời, rót canh vào chén thổi nguội, khi thấy đã vừa thì rót vào trong miệng Lang Tuấn Hiệp. Lang Tuấn Hiệp uống vài ngụm, sau đó cũng có vẻ ổn định lại, liền đem một chén canh uống hết.

"Sâm núi lâu năm…" thanh âm của Lang Tuấn Hiệp bình tĩnh mà trầm ổn, "Treo khí tục mạng, trời không tuyệt ta. Còn nữa không? Lại nấu thêmmột ít."

"Đã hết rồi." Đoạn Lĩnh nói, "Ta lại đi trộm… mua thêm một ít về."

"Đừng." Lang Tuấn Hiệp nói, "Quá nguy hiểm."

"Vậy ta đổ thêm nước, lại nấu cho ông một bát." Đoạn Lĩnh nói.

Lang Tuấn Hiệp không lên tiếng nữa, đêm đó không hiểu vì sao lại dài dằng dặc không gì sánh được. Đoạn Lĩnh nằm sấp trên bàn, cố chống ngủ gà ngủ gật, canh lửa cho ấm canh sâm.

"Lang Tuấn Hiệp?"

Lang Tuấn Hiệp không lên tiếng.

"Ông không có việc gì chứ?" Đoạn Lĩnh sợ hãi hỏi.

"Ừ." Lang Tuấn Hiệp nửa ngủ nửa tỉnh đáp, "Không chết được."

Tảng đá lớn trong lòng Đoạn Lĩnh lúc này mới rơi xuống, sắc trời bên ngoài càng lúc càng mơ hồ, duy chỉ có lò lửa trong phòng bập bùng như một thái dương ấm áp, chiếu rọi hai người bọn họ.

"Lang Tuấn Hiệp?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

"Vẫn sống." Thanh âm của Lang Tuấn Hiệp nhẹ hẫng, phảng phất như từ trong buồng phổi phát thẳng ra

ngoài.

Đoạn Lĩnh là đang ngủ gật, cái đầu nghiêng hẳn lên bàn.

Đợi đến khi cậu mở mắt tỉnh dậy đã là một ngày mới, tuyết cũng ngừng rơi, Đoạn Lĩnh đến giờ mới phát hiện mình là tựa vào bàn ngủ gật, mà Lang Tuấn Hiệp nằm trên giường thì gương mặt đã có thêm vài phần huyết sắc.

Lúc này Đoạn Lĩnh giống như một chú cún nhỏ, đứng dậy ngửi ngửi hơi thở của Lang Tuấn Hiệp, hít tới hít lui trên gương mặt đang nhíu mày thật chặt của Lang Tuấn Hiệp. Lang Tuấn Hiệp bỗng nhiên thở dài một hơi, cảm giác đầu đau như muốn nứt ra, hỏi: "Giờ gì rồi?"

Cảm tạ trời đất, Đoạn Lĩnh lo âu nhìn y, hỏi: "Còn cảm thấy khó chịu sao?"

"Không khó chịu." Lang Tuấn Hiệp đáp.

Tâm tình của Đoạn Lĩnh liền trở nên tốt đẹp, nói "Ta đi kiếm điểm tâm cho ông."

Cậu vừa đứng lên đã thấy tuyết trắng phủ khắp sân viện, mở miệng hoan hô một tiếng, liền muốn ra ngoài nghịch tuyết.

"Mặc y phục vào." Lang Tuấn Hiệp nói, "Đừng để nhiễm lạnh, có nghe thấy không?"

Đoạn Lĩnh trùm áo hồ cừu lên, tay cầm một cây gậy trúc chạy như bay ra khỏi hành lang đóng băng đà nghịch. Một chốc sau, cậu cảm thấy đã cười xong liền quay đầu lại, lại thấy Lang Tuấn Hiệp ngồi trong phòng cởi ngoại bào cùng áo đơn ra, tự mình đổi thuốc.

Đoạn Lĩnh liền buông gậy trúc, chạy vào hỏi: "Ông có đỡ hơn chút nào không?"

Lang Tuấn Hiệp gật đầu, Đoạn Lĩnh thấy sau khi tháo băng vải ra, vết thương tím đen trên bụng y cũng đã kết vảy, có ba miệng vết thương sâu cạn không đồng nhất. Vì vậy cậu liền lật đật nấu nước, giúp y lau rửa sạch sẽ, sau đó mới rắc kim sang dược lên băng lại.

Trên cánh tay cường tráng trắng nõn của Lang Tuấn Hiệp cũng có một hình xăm kỳ dị, tương tự với hình mặt hổ hay khắc trên chuông đồng, nhìn thấy thứ này, Đoạn Lĩnh bất giác nhớ đến chuyện đêm qua.

"Bọn họ vì sao muốn giết ông?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Muốn từ chỗ ta hỏi được tung tích một người." Lang Tuấn Hiệp nói.

"Ai?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Lang Tuấn Hiệp nhìn Đoạn Lĩnh, bỗng nhiên hơi cong khóe miệng, mắt cũng híp lại.

"Không nên hỏi." Lang Tuấn Hiệp nói, "Cái gì cũng đừng hỏi, sau này ngươi sẽ biết."

Đoạn Lĩnh thập phần lo lắng, bất quá nếu Lang Tuấn Hiệp còn sống thì tất cả sầu lo kia đều giống như đã tan đi, cậu lại còn rất cao hứng. Đoạn Lĩnh ngồi ở bên cạnh Lang Tuấn Hiệp, nhìn hình xăm đầu hổ trên tay y, hỏi: "Vậy cái này là gì"

"Bạch hổ." Lang Tuấn Hiệp giải thích, "Bạch Hổ cực Tây, hướng tây thuộc kim, binh sát chi khí, là thần linh của việc binh đao."

Đoạn Lĩnh không mấy hiểu, hỏi: "Ông biết dùng kiếm phải không? Ta thấy kiếm của ông rồi, rất bén."

Đoạn Lĩnh vốn muốn đi tìm thanh kiếm kia của Lang Tuấn Hiệp lại không thấy nữa, vừa chạy đến hậu viện thì đột nhiên nhớ đến thi thể của thích khách hôm qua còn nằm trong chuồng ngựa thì không khỏi sợ hãi, lại thấy cỏ khô đã bị lấy ra, thi thể cũng mất, nhất thời sợ đến hồn phi phách tán.

"Bị ta xử trí rồi." Lang Tuấn Hiệp nói, "Không cần sợ, đó là người của Ảnh đội Trần quốc trước giờ không hòa hợp với Vũ Độc. Cũng may ngày hôm qua người tìm đến là hắn mà không phải Vũ Độc, bằng không hôm nay chúng ta cũng không thể ngồi ở nơi này."

Đoạn Lĩnh cũng không hỏi Lang Tuấn Hiệp là thế nào "xử trí", lại thấy y phục nhuốm máu của mình hôm qua cũng không biết đã biến đi đâu rồi.

"Đi mua một ít thức ăn." Lang Tuấn Hiệp đưa tiền cho Đoạn Lĩnh, căn dặn, "Cái gì cũng không cần nói, cũng không cần hỏi."

Mặt trời lên cao, Đoạn Lĩnh mua vài cái bánh bao và màn thầu ở chợ, còn mua gạo và thịt ôm về. Lang Tuấn Hiệp hiện tại đã có thể đi lại, sau khi cùng Đoạn Lĩnh ăn bánh xong lại nói: "Trước tiên tạm ở như vậy đã, đợi ngươi đến học đường rồi ta sẽ từ từ bố trí lại."

"Ông còn ra ngoài không?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Sẽ không." Lang Tuấn Hiệp nói.

Đoạn Lĩnh: "Mùng một tháng sau ông có tới đón ta không?"

Lang Tuấn Hiệp đáp: "Ta bảo chứng nhất định sẽ không đến trễ, hôm qua là ta không tốt."

Đoạn Lĩnh đột nhiên hỏi: “Vậy ông có thể làm cha tôi chứ?”

Lang Tuấn Hiệp có hơi ngẩng ra, cũng dở khóc dở cười đáp: “Lời này nghìn vạn lần không thể nói trước mặt người khác.”

Đoạn Lĩnh nhíu mày, Lang Tuấn Hiệp nói: “Cha ngươi sẽ tới tìm ngươi.”

Đoạn Lĩnh: “…”

Câu nói này của Lang Tuấn Hiệp cũng giống như một đạo sấm sét đánh thẳng vào người Đoạn Lĩnh..

“Cha ta còn… còn sống?”

“Ừ.” Lang Tuấn Hiệp nói, “Còn sống.”

Đoạn Lĩnh cấp bách hỏi: “Ông ấy ở nơi nào? Nếu còn sống vì sao không đến đón ta?”

Tại phương diện này, Đoạn Lĩnh đã bị lừa gạt vô số lần, thế nhưng cậu biết lúc này Lang Tuấn Hiệp sẽ không lừa cậu. Không có lý do, chỉ là cậu có trực giác như vậy.

“Những lời này, ngươi giữ lại sau này đi hỏi ông ấy.” Lang Tuấn Hiệp nói, “Một ngày nào đó ông ấy nhất định sẽ đến, lâu thì mấy năm, nhanh thì vài tháng. Tin tưởng ta.”

Đoạn Lĩnh đang cầm chén, mở miệng, dáng dấp chính là không biết phải làm sao, chợt nghe một tin tức như vậy khiến cậu nửa vui nửa sợ. Lang Tuấn Hiệp liền để cậu bước đến tựa vào vai mình, xoa xoa mái tóc, ôm người vào lồng ngực.

Tuyết dần dần cũng sẽ tan đi, Đoạn Lĩnh có một ngôi nhà mới, điều này khiến cậu hưng phấn không gì sánh được, mà Lang Tuấn Hiệp cũng do dự hồi lâu không biết có nên tìm tạp dịch hay không, Đoạn Lĩnh lại một chút cũng không quan tâm những chuyện này. Ngày hôm đó cậu không ngừng chạy ra chạy vào, phảng phất như tinh lực vì vậy cũng không dùng hết, vừa đem đèn lồng chữ Đoạn treo lên trước cửa, và quét dọn tuyết đọng bên ngoài, cậu tựa như một chú cún con vừa được mang về nhà mới, đối với mỗi một nơi đều tràn ngập cảm giác tò mò, nhất quyết phải đem dấu chân của mình in lên mỗi một tấc đất nơi này, đem nói xem như một nhạc viên không ai biết đến mà thăm dò.

Thương thế của Lang Tuấn Hiệp vẫn chưa khỏi hẳn, y chỉ giúp Đoạn Lĩnh đắp thuốc lên mắt liền tùy ý để cậu tự do hoạt động.

“Ta có thể trồng vài thứ ở đây sao?” Đoạn Lĩnh ngồi xổm trước một mảnh đất nhỏ trong hoa viên hỏi.

"Đương nhiên." Lang Tuấn Hiệp nói, "Căn nhà này là thuộc về ngươi, bất quá ngày hôm nay đã muộn rồi, để hôm nào ta ra thị tứ mua ít hạt giống về cho ngươi.."

Đoạn Lĩnh cứ ngồi đó chăm chú xới đất, Lang Tuấn Hiệp chống một cây trượng gỗ tựa vào cửa nhìn cậu, vừa nhìn đã là nửa canh giờ, thẳng đến khi hoàng hôn đến y mới nói: "Vào nhà thôi, Thượng kinh quá lạnh rồi, muốn trồng hoa cũng không dễ sống."

Đoạn Lĩnh có chút không cam tâm vào nhà, Lang Tuấn Hiệp đã ngồi trước bếp lò nhóm lửa.

Lang Tuấn Hiệp lại nói: "Ta muốn kiểm tra một chút xem ngươi đã học được gì ở học đường?"

"Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang ——" Đoạn Lĩnh bắt đầu đọc thuộc lòng Thiên tự văn, ngày nghỉ ngắn ngủi đã sắp trôi qua rồi, ngày mai lại phải trở về đi học.

Lang Tuấn Hiệp cầm một cái chén, đặt một chút da heo vào trong bát rồi để lên lò chưng, thêm nước, lại cho vào ít đường đỏ.

Đoạn Lĩnh đọc thuộc lòng hoàn chỉnh Thiên tự văn, Lang Tuấn Hiệp lại có chút ngoài ý muốn: "Đều thuộc rồi."

Thật ra ở giữa cũng có vài chỗ sai, thế nhưng Lang Tuấn Hiệp cũng không có vạch trần, chỉ nghiêm trang nói: "Tốt, quả nhiên nhân tài đọc sách. Trên người ta có mang thương tích không thể dẫn ngươi đi chơi, hơn nữa bên ngoài cũng quá lạnh, không có gì để chơi đùa, trước tiên thiếu ngươi một lần, đợi đến khi xuân tới liền dẫn ngươi đi đạp thanh."

Đoạn Lĩnh đáp: "Dưỡng thương vẫn là quan trọng nhất, ông đang chưng cái gì? Ta nhìn thấy có đường, sẽ ăn ngon chứ?"

"Ngày mai ngươi sẽ biết." Lang Tuấn Hiệp nói như vậy.

Đoạn Lĩnh phát hiện, vô luận mình hỏi vấn đề gì, hầu như cũng không thể tìm được đáp án từ miệng Lang Tuấn Hiệp, cậu dần dần cũng đã quen rồi.

Ban đêm, Lang Tuấn Hiệp lại thả vào bát không ít hoa mai, đặt ở bên ngoài.

Sáng hôm sau, Lang Tuấn Hiệp đưa cậu đến học đường, lần này y cũng không trước tiên rời đi mà là đứng đó nhìn Đoạn Lĩnh, muốn cậu vào trường trước. Đoạn Lĩnh chỉ có thể cam tâm tình nguyện tiếp thu àn bày này, mặc dù trong lòng có chút không muốn nhưng ngoài miệng lại tỏ ra thật cao hứng, còn hướng về đối phương nói: "Ông về nhà đi."

Một lát sau, Lang Tuấn Hiệp chống trượng, mở tay ra, Đoạn Lĩnh liền ôm lấy hông y, dán mặt vào ngực

đối phương..

"Ở trong học đường, không nên tùy tiện nói cho người khác biết chuyện nhà chúng ta." Lang Tuấn Hiệp chú ý tới người gác cổng đang tò mò nhìn bọn họ, vì vậy liền ôm lấy Đoạn Lĩnh, ghé vào tai cậu thấp giọng căn dặn: "Cái gì cũng không cần nói, tri nhân tri diện bất tri tâm. Nhớ kỹ."

"Đây là cho ngươi." Lang Tuấn Hiệp đưa cái hộp đựng thức ăn cho Đoạn Lĩnh, nói, "Nhanh chóng ăn xong, khi ta còn bé mẹ ta thường làm cái này cho ta ăn."

Đoạn Lĩnh gật đầu, vẫy tay cùng Lang Tuấn Hiệp.

Từ khi bầy bạn cùng Lang Tuấn Hiệp, hai câu Đoạn Lĩnh nghe được nhiều nhất chính là "Cái gì cũng không cần hỏi" cùng "Cái gì cũng không nên nói". Lang Tuấn Hiệp phi thường cẩn thận, thế nên ngay cả Đoạn Lĩnh cũng không hiểu vì sao lúc nào cũng cảm thấy nguy cơ, ngay cả muốn hỏi cũng không biết nên hỏi thế nào.

May mà sức tưởng tượng của hài đồng luôn phong phú, Đoạn Lĩnh ở trong đầu cân nhắc mọi chuyện hợp thành một đoạn cố sự, chúng nó không ngừng bổ sung và lấn át lẫn nhau, cái cũ còn chưa hoàn thiện đã bị cái mới thay thế, mà nghề nghiệp của Lang Tuấn Hiệp cũng từ yêu quái chuyển thành lãng nhân, rồi đến phú thương, cuối cùng là một kiếp khách, không biết ở giữa còn vô số lần biến đổi.

Cậu còn nghĩ đến vị khách không mời đêm trước —— Ảnh đội gì đó đang đuổi giết Lang Tuấn Hiệp, thật vô cùng nguy hiểm nhưng hiện tại cũng coi như đã an toàn, bằng không Lang Tuấn Hiệp nhất định sẽ cùng mình dọn đi, tránh để bọn người kia tìm được.

Y nói bọn họ đuổi giết y là vì muốn tìm tung tích của một người khác —— là ai? Có phải phụ thân của cậu không?

Đoạn Lĩnh nghĩ đến đây thì huyết mạch toàn thân đều sôi lên, hoặc là cha cậu thật sự chính là một đại nhân vật, vì vậy mới phái Lang Tuấn Hiệp đến đón cậu trước, chăm sóc cậu, đợi đến khi bọn họ gặp mặt thì tất cả sẽ được phơi bày.

Đoạn Lĩnh ôm lấy hộp tức ăn Lang Tuấn Hiệp cho mình, đầu óc suy nghĩ lung tung nhưng bước chân cũng không dừng lại, cho đến trước khi vào viện thì suýt nữa va phải một người —— chính là Bạt Đô đang chuẩn bị ra ngoài.

"Làm sao vậy?" Bạt Đô lấy làm lạ hỏi, "Mắt bị ai đánh?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Không… Không có gì."

Đoạn Lĩnh muốn nhanh chóng về phòng, Bạt Đô lại nói muốn nói chuyện với cậu, còn nói muốn cầm đồ giúp, Đoạn Lĩnh nghe vậy cũng không buông tay, cho rằng Bạt Đô muốn cướp đồ của mình, sốt ruột nói:

“Ngươi đang làm gì?!”

Bạt Đô hỏi, “Y khi dễ ngươi?”

Đoạn Lĩnh nói: “Thật không có…”

“Bố Nhi Xích Kim!” Một thanh âm bén nhọn vang lên sau lưng bọn họ, chính là Thái Diêm, người nọ vẻ mặt lạnh lùng, mang theo uy hiếp nhìn Bạt Đô, chậm rãi tiến đến. Bạt Đô chỉ có thể buông Đoạn Lĩnh ra hừ lạnh một tiếng.

“Sau đó đến phòng ta một chuyến.” Thái Diêm vói với Đoạn Lĩnh, “Có chút chuyện muốn hỏi ngươi.”

Đoạn Lĩnh gật đầu, Bạt Đô nhình Thái Diêm một chút lại nhìn Đoạn Lĩnh. Thái Diêm cái gì cũng không nói, nghĩ đến Bạt Đô cũng là kẻ thức thời hẳn là cũng không đến mức quấn lấy Đoạn Lĩnh làm gì. Thái Diêm đi rồi, Đoạn Lĩnh cũng giải thích với Bạt Đô: “Là ta không cẩn thận va vào cạnh bàn.”

“Ngươi là bị người ta đánh một quyền.” Bạt Đô nói, “Dấu vết ở giữa khóe mắt kia ta có thể nhìn ra được.”

Đoạn Lĩnh nhất thời nghẹn lời, Bạt Đô lại thuận miệng nói: “Quên đi, Hán nhân các người đều là một phe, ta là Nguyên cẩu, làm gì cũng là xen vào việc của người khác. Được rồi, ta đi.”

Đoạn Lĩnh: “Bạt Đô!”

Bạt Đô cũng không quay đầu lại, một mực đi thẳng, Đoạn Lĩnh về đến phòng liền phát hiện đệm chăn hôm trước để lại ở Tàng thư các đã được mang về, còn được thu thập chỉnh tề đặt ở trên giường.

Đoạn Lĩnh trước tiên mở trap, bên trong là cao điểm Lang Tuấn Hiệp cho hắn —— đường đỏ trong suốt, bên trong là hoa mai nở rộ đông lại, cả khối lớn được cắt thành mảnh nhỏ, đường cắt chỉnh tề ngay ngắn. Đoạn Lĩnh càng nhìn càng luyến tiếc, ngẫm lại liền tự mình lấy ra một phần, còn lại gói kỹ, chuẩn bị tặng cho Bạt Đô cùng Thái Diêm, mỗi người một phần.

Sau khi buổi học thuộc lòng sớm đầu tiên kết thúc, hài đồng trong viện đều náo nhiệt lên, mọi người đều đi lấy thức ăn hoặc trao đổi quà vặt từ nhà mang đến. Thái Diêm lại đang đứng trong hậu viện, cùng vài thiếu niên khác nghe tiên sinh giáo huấn.

“Tay giơ cao.” Tiên sinh nghiêm mặt nói, “Không được khom lưng.”

Thái Diêm cùng bốn thiếu niên choai choai khác đồng thời giơ tay lên cao quá đầu, tiên sinh nhìn qua từng người, có chút không vui nói: “Chà! Đầu gối không được chùng xuống! Lúc khom người tuyệt đối không thể chùng gối, cái gọi là ‘Khom lưng uốn gối’ chính là như vậy!”

Bọn người Thái Diêm là đang học cách hành lễ, sau khi diễn luyện vài lần tiên sinh còn dặn dò: "Quân tử nói ít làm nhiều, lúc Bắc Viện đại vương đến, các ngươi phải biết khóa miệng mình lại, siêng năng hơn nữa."

"Dạ."

Đoạn Lĩnh thấy các thiếu niên kia học lễ nghi, chỉ cảm thấy bộ dạng của Thái Diêm lúc hành lễ thập phần tiêu sái, ngọc thụ lâm phong liền cũng học theo hắn, giơ tay lên cao, hướng về phía bức tường khom người. Lúc tiên sinh cho phép nghỉ ngơi, Thái Diêm liền nhìn thấy Đoạn Lĩnh đang đứng bên ngoài liền bước sang, Đoạn Lĩnh đem gói cao điểm trong ngực đưa cho đối phương, nói: "Cho ngươi ăn."

Thái Diêm cũng không hỏi là cái gì liền nhận lấy, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Đại ca của ta đêm hôm trước lúc soát thành có đi qua nhà ngươi. Không có việc gì chứ?"

Đoạn Lĩnh vội vàng lắc đầu, chỉ mình viền mắt, chủ động giải thích: "Không để tâm đụng phải."

Thái Diêm nhìn Đoạn Lĩnh, hơi nhíu mày, lại hỏi: "Thân nhân của ngươi không ở đây?"

Đoạn Lĩnh vẻ mặt mơ hồ lập tức gật đầu, đêm đó Thái Diêm nghe đại ca kể lại, Đoạn gia rất là eo hẹp, ngay cả một người hầu cũng không có, còn để thiếu gia chân trần tự mình đến mở cửa, trên mặt thậm chí có dấu vết bị đánh, trong lòng liền nổi lên tâm đồng tình.

"Ngươi đang ở cùng ở?" Thái Diêm hỏi, "Cha ngươi?"

"Ta…" Đoạn Lĩnh cũng không biết nói như thế nào về Lang Tuấn Hiệp, trong đầu bất chợt nảy ra một từ, cũng không biết đã nghe được ở đâu, liền nói" "Tướng công nuôi từ nhỏ."

Thái Diêm: "…"

Thái Diêm một tay đỡ trán, nói: "Ngươi nghe được ở đâu? Lời này không thể nói lung tung, là thư đồng của ngươi đi."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Thái Diêm lại hỏi: "Cha ngươi đâu?"

"Ở phía nam buôn bán." Đoạn Lĩnh trả lời theo những gì Lang Tuấn Hiệp đã dạy. Thái Diêm quan sát Đoạn Lĩnh hồi lâu, phát hiện người này đối với ai cũng rất quy củ, chẳng bây giờ giận dỗi, hỏi một câu đáp một câu, không khỏi dở khóc dở cười nói: "Còn thật rất nghe lời mà, thôi đi, ta cũng chỉ nhắc nhở ngươi vài câu, đi lại với người Hán nhiều một chút, có chuyện gì liền tìm Hán nhân bên cạnh. Đọc sách đến đâu rồi?"

Lúc đó Đoạn Lĩnh còn không biết ở Thượng kinh Hán nhân vẫn thường tụ tập với nhau, hình thành một vòng giao thiệp riêng biệt, mà người ngoại tộc cũng có một tầng lớp riêng của họ. Chỉ là hiện tại Thái Diêm nói cái gì cậu cũng chỉ để ý gật dầu.

"Có biết Đinh Chi của Quỳnh Hoa viện không?" Chủ đề của Thái Diêm lại chuyển biến, hỏi tới việc này.

Đoạn Lĩnh cũng không biết đáp lại thế nào, Thái Diêm quan sát thần sắc của cậu cũng đoán ra hẳn là có chút quen biết.

"Đinh Chi đang cùng đại ca ta giận dỗi." Thái Diêm nói, "Lần sau của ngươi có gặp nàng thì thay đại ca ta cầu tình một chút, nhưng cũng không cần vì việc này mà cố ý đi một chuyến đâu."

Đoạn Lĩnh gật đầu, lúc này chợt nghe được tiếng ho khan của phu tử trong viện, Thái Diêm liền vội vội vàng vàng trở vào, miễn cho bản thân bị ăn bản tử, lúc gần đi còn nói: "Có cái gì không hiểu thì tới tìm ta."

Đoạn Lĩnh từ xa xem trộm bọn họ học lễ nghi, còn học theo một hồi, không bao lâu sau lại cảm thấy trong ngực lạnh buốt, chợt nhớ tới mình còn một phần cao điểm cũng sắp bị ủ đến tan rồi, liền vội vàng đi tìm Bạt Đô.

Bạt Đô đang cùng một thiếu niên cao to khác chơi đấu vật, bên cạnh còn có không ít hài đồng vây xem, cực kỳ ồn ào. Gươgn mặt Bạt Đô phồng lên đỏ bừng, thân trên để trần, cơ thể thiếu niên cư nhiên bắt đầu hiện lên bắp thịt, từng động tác đụng, gạt, quật đều cực kỳ dứt khoát gãy gọn. Hắn đột nhiên chú ý đến Đoạn Lĩnh tới đây, tâm thần có chút chia ra, thình lình bị đối thủ bế thốc lên trời.

9. Quyển 1 - Chương 9: Nhầm Lẫn

Xung quanh tiếng cười vang vọng, Bạt Đô cũng đã giận đến đỏ mặt, nhìn thấy Đoạn Lĩnh bước lên đỡ mình thì lập tức đứng dậy, xoay người rời đi.

Bọn hài tử tò mò nhìn Đoạn Lĩnh, Bạt Đô nhanh chân vào trong..

"Bố Nhi Xích Kim." Đoạn Lĩnh đuổi theo phía sau hắn gọi, "Ta mang vài thứ đến cho ngươi."

"Không được gọi họ của ta!" Bạt Đô tức giận xoay người đẩy Đoạn Lĩnh một cái, hoa mai cao trong tay cậu rơi xuống đầy mặt đất, mà cửa viện cũng thình lình và đập một cái phát ra thanh âm thật lớn, dọa cho Đoạn Lĩnh nhảy dựng.

Mọi người đều nở nụ cười, Đoạn Lĩnh cũng không biết mình đã làm gì chọc đến Bạt Đô, vẻ mặt ngượng ngùng, lại thấy thiếu niên vừa rồi đấu vật với hắn đi về phía này, tựa hồ muốn nói gì đó, Đoạn Lĩnh có chút cảm giác sợ hãi khi bị vây trong tình cảnh xa lạ, lo mình chọc đến phiền toái, liền nhanh chóng rời đi.

Thiếu niên cao lớn kia hơi mấp máy môi nhưng lại không phát ra âm thanh, chỉ nhìn theo bóng dáng của Đoạn Lĩnh tiêu thất sau hành lang.

Hán nhân cùng Hán nhân kết bạn với nhau, những tộc người khác lại quần thành một tổ, đây là quy củ bất thành văn. Thế nhưng ở trong mắt những hài đồng choai choai này không có bao nhiêu quốc thù gia hận, cũng không biết cái gì là "Không phải tộc ta, ắt có dị tâm", chỉ là người Hán thường ngại người Nguyên, Liêu, Tây Khương không thích tắm rửa, trên người mang theo khí vị, cách hành xử thường ngày cũng thô lỗ bạo ngược, không đủ văn nhã.

Không phải người Hán lại chán ghét vẻ nho nhã của bọn họ, làm bộ làm tịch.

Đoạn Lĩnh thực sự đã hiểu lầm bọn họ, thiếu niên kia cũng chỉ muốn an ủi cậu vài câu, dạy cậu đấu vật.

Đương nhiên, cho dù Đoạn Lĩnh hiểu được hảo ý của những người này cũng chỉ có thể nói miễn cho kẻ bất tài. Bữa trưa ngày hôm đó, cậu ngoài ý muốn phát hiện trong ngoài học đường đã được quét tước vô cùng sạch sẽ, không nói đến tuyết đã được dọn sạch, ngay cả một vài mảnh lá rụng ngoài vườn cũng bị nhặt đi. Phu tử cùng các tiên sinh đều thay y phục quy củ, tất cả mọi người đều nghiêm chỉnh xếp thành hàng đứng chờ ngoài đại môn, cũng không biết đang đợi ai.

Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Đoạn Lĩnh không khỏi có chút mờ mịt, sau khi ăn xong thì mon men đến trước cổng, hiếu kỳ nhìn xung quanh.

"Trở lại! Đều trở lại!" Tiên sinh nói, "Sau giờ ngọ liền phải đi học, hôm nay đều ngoan ngoãn lại hết cho ta!"

Nghe xa xa gióng lên một hồi chuông, đám hài đồng liền vội vã trở về phòng thu thập, bắt đầu tự học. Sau giờ ngọ theo lệ chính là chương trình học vỡ lòng, trước hết đọc Thiên tự văn, sau đó chính là luyện chữ theo bảng mẫu. Đoạn Lĩnh chấm bút vào nghiên mực, vừa viết ngoài nét đã nghe được bên ngoài vang lên tiếng trò chuyện.

"Buổi sáng đọc sách, buổi chiều viết chữ." Thanh âm của tiên sinh vang lên.

"Nhân nghĩa lễ trí tín." Một thanh âm mang theo giọng mũi rất nặng nói, "Năm chữ này, phải viết được lại làm được"

"Dạ." Tiên sinh đáp, "Đều đã dạy xong, thỉnh đại nhân đi bên này."

"Ta muốn xem lớp học một chút." Thanh âm kia lại nói, tiện đà cũng không để ý đến tiên sinh nữa, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Người nọ khoảng chừng bốn mươi tuổi, cao to cường tráng, tiên sinh không chuẩn bị kịp, chỉ có thể nói với đám học trò: "Bắc Viện đại vương tới thăm mọi người, còn không nhanh chóng đứng lên hành lễ."

Đám hài đồng lục tục buông bút đứng dậy, hướng về phía Bắc Viện đại vương hành lễ, có cúi đầu, có chắp tay, còn có người nắm bàn tay phải lại đặt trước ngực trái khom lưng, cũng có người quỳ xuống hoặc quỳ

một chân, phương thức hành lễ đều tùy theo lễ tiết của từng tộc người, còn thật đúng là thiên kỳ bách quái. Trung niên nhân vừa thấy vậy nhất thời cười ha hả, hướng về phía mọi người gật đầu.

"Tương lai các ngươi đều là rường cột nước nhà. Ừ! Rất tốt."

Người đến chính là Thủ lĩnh quan lại phía bắc của nước Liêu, vốn vị trí này trước đây gọi là Bắc viện di ly cận, tên họ Gia Luật Đại Thạch. Thế nhưng Liêu Đế vừa sửa chức quan "Di ly cận" kia thành "Đại vương", chưởng quản ngũ viện binh quyền của Khiết Đan, dưới một người trên vạn người. Ngày hôm nay Gia Luật Đại Thạch bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, đầu tiên là đi dạo một vòng Ích Ung quán, buổi chiều lại đi học đường, lấy danh nghĩ vổ vũ người đọc sách.

Lang Tuấn Hiệp cũng chưa từng dạy Đoạn Lĩnh hành lễ thế nào, chỉ là sáng sớm vừa học hiện tại liền dùng đến. Đoạn Lĩnh liền đưa hai tay lên qua đầu, chánh nhi bát kinh cúi xuống.

"Không sai, không sai." Gia Luật Đại Thạch đi đến bên cạnh Đoạn Lĩnh, mỉm cười với cậu.

Đợi nhóm học trò hành lễ xong, Gia Luật Đại Thạch lại tùy tiện hỏi han vài câu, sau đó liền cùng tiên sinh xoay người ra ngoài. Đoạn Lĩnh trộm liếc về phía vị "Đại vương" kia, thấy hắn cằm rộng má phún, khổng võ hữu lực, tính tình có vẻ cũng rất tốt, mà đám hài đồng bên cạnh sau khi người nọ đi khuất liền nổi lên một trận nghị luận ồn ào, gần như muốn lật cả nóc nhà, nhưng cũng không bao lâu sau lại đột nhiên lặng ngắt như tờ, nguyên lai là tiên sinh đã trở lại.

"Để bút xuống, xếp thành hàng đi tiền viện." Tiên sinh còn dặn, "Người thấp đứng ở phía trước, nào xếp hàng, theo ta đi."

Gia Luật Đại Thạch đi vòng quanh một vòng, lại đem đám hài đồng lần lượt đi ra, chuẩn bị ban thưởng, tất cả học trò các khóa đều tập trung lại đây, xếp hàng trong hành lang chờ tiên sinh gọi tên. Đoạn Lĩnh hết nhìn đông đến nhìn tây nhưng lại không thấy Bạt Đô.

Người đứng cuối hàng bên cạnh là thiếu niên hôm nay chơi đấu vật cùng Bạt Đô, thấy Đoạn Lĩnh nhìn quanh liền đoán được suy nghĩ trong lòng cậu, liền kéo nhẹ Đoạn Lĩnh, nói: "Không đến."

"Vì sao không đến?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Thiếu niên kia lắc đầu chỉ chỉ về phía đông sương rồi buông tay, ý bảo vô kế khả thi. Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Hắn ngã bệnh sao?"

"Không… không có, hắn, hắn nói không, không muốn đến." Hóa ra thiếu niên kia bị cà lăm, bọn hài tử đứng cạnh nghe hắn lắp bắp như vậy liền cười vang. Tiên sinh có chút không hờn giận quay đầu lại nhìn, chớp mắt đội ngũ liền yên tĩnh lại.

Đoạn Lĩnh thừa dịp tiên sinh xoay đầu đi chỗ khác liền rời khỏi đội ngũ, chạy dọc theo hành lang đi tìm

Bạt Đô.

Bạt Đô đang ngồi trong viện, trên bàn còn bày hoa mai cao Đoạn Lĩnh cho hắn, Đoạn Lĩnh từ xa nhìn thoáng qua chỉ thấy tấm lưng của Bạt Đô, lại rõ ràng người kia đang cố gắng thổi bụi trên gói cao điểm, mở lớp giấy dầu bên ngoài ra cầm lấy một khối chuẩn bị bỏ vào miệng ăn.

Đoạn Lĩnh: "Bạt Đô!"

Bạt Đô bị tiếng gọi thình lình kia làm cho sợ hãi, suýt nữa bị cao điểm làm nghẹn, Đoạn Lĩnh bước lên giúp hắn vỗ vỗ lưng, vừa nuốt được xuống đặc biệt liền chật vật đi tìm nước uống.

"Đại vương tới." Đoạn Lĩnh nói, "Còn phát quà thưởng, là cho không, ngươi không đi sao?"

"Ta cũng không phải chó, ta không lấy đồ của người Liêu ban thưởng." Bạt Đô nói, "Ngươi cứ đi đi."

Bạt Đô vào phòng, Đoạn Lĩnh liền bấu người vào cửa sổ hỏi: "Vì sao?"

Bạt Đô lại nói: "Nói chung, ta không lấy, ngươi cũng đừng lấy, vào phòng ta, ta nói với ngươi.."

Đoạn Lĩnh trù trừ một phen, vừa muốn lấy phần thưởng "Đại vương" ban cho, tuy rằng cậu không không biết ban thưởng là ý vị thế nào, nhưng lại xp từ bản tính, mơ hồ cảm thấy Bạt Đô làm đúng. Tựa như ở Nhữ Nam vậy, khi đám nha hoàn kia vứt đồ cho cậu cậu chưa từng nhặt lấy, dù cho muốn ăn cũng sẽ không lấy, cậu cũng không hiểu tại sao, chỉ là giống như từ khi vừa sinh ra, cái thái độ này đã được khắc vào trong người cậu.

"Ta đây cũng không cần." Đoạn Lĩnh nói.

Bạt Đô nằm ở trên giường, hơi dịch về bên trong một chút, vỗ vỗ gối đầu ý bảo Đoạn Lĩnh cùng lên ngủ trưa. Đoạn Lĩnh lại xoay người nhìn xung quanh một chút, sau đó chạy ra ngoài.

"Này! Ngươi đi đâu vậy?" Bạt Đô đứng dậy, đuổi tới.

Đoạn Lĩnh đáp: "Ta đi xem."

Không nhận ban thưởng thì nhìn một chút hẳn là có thể đi.

Là một cây bút lông sói công thêm một lá bạc hai lượng.

Bạt Đô cùng Đoạn Lĩnh núp sau bức tường, nhìn thấy vài tên tạp dịnh xách theo cái sọt bút lông sói đi vào.

Loại này dường như không tốt bằng loại Lang Tuấn Hiệp mua cho Đoạn Lĩnh. Bạt Đô vỗ vai cậu, nói: "Đi đi."

Đoạn Lĩnh bỗng nhiên chú ý đến một tên tạp dịch cao gầy bên kia, vừa rồi lúc gã xoay người lộ ra một chút dung mạo, Đoạn Lĩnh luôn cảm thấy tựa hồ đã gặp qua ở nơi nào.

Trong nháy mắt, đầu óc như có một luồn sét đánh sẹt qua. Đoạn Lĩnh đã nhớ đến.

Đó là khuya ngày hôm trước gặp được ở dược đường, nam nhân trên người có rết! Thế nhưng hình xăm trên cổ đã biến mất, là cùng một người sao?

"Đi thôi." Bạt Đô nói, "Ngươi có đi không?"

"Chờ một chút!" Đoạn Lĩnh vẻ mặt nghi hoặc, người này tại sao lại ở đây? Hơn nữa tại sao lại trở thành tạp dịch mang vác đồ trong hậu viện?

Vũ Độc đem sọt bút lông sói dỡ xuống dọn vào tiền viện, vùng lông mày của Đoạn Lĩnh nhíu lại càng sâu, theo hắn một đường đi qua. Bạt Đô dĩ nhiên không nhìn được kéo cậu lại một chút, Vũ Độc cũng thoáng nghiêng đầu, thân ảnh Đoạn Lĩnh vừa vặn khuất sau khúc quẹo hành lang, hắn chỉ nhìn thấy được gương mặt Bạt Đô.

Ngũ quan của Bạt Đô cực kỳ phân minh, mũi cao mắt sâu, song đồng ẩn chứa lam sắc, công thêm phục sức trên người, Vũ Độc vừa thoáng nhìn đã biết là hài tử trong viện hiếu kỳ theo dõi liền không quan tâm nữa, tiếp tục cùng đội ngũ đi tới, bước chân rất nhanh, tầm mắt lại lần lượt đảo qua bọn trẻ con xếp hàng.

Hắn chưa nhìn thấy người muốn tìm, vì vậy liền hơi vòng qua phía trước cửa sổ, ôm cánh tay nghe đối thoại bên trong.

Phía trong tiền thính, bao quát cả Thái Diêm, có một đám thiếu niên choai choai đang xếp thành hàng, hành lễ với Gia Luật Đại Thạch.

"Tốt." Gia Luật Đại Thạch tỏ ra hết sức hài lòng với các thiếu niên, tiên sinh ở bên cạnh gã đọc đến tên ai thì người đó liền bước lên phía trước một bước, dập đầu với Gia Luật Đại Thạch. Gia Luật Đại Thạch lại tiếp nhận bút lông sói và lá bạc, tự mình giao cho thiếu niên, còn nói vài lời động viên cố gắng.

"Hài tử của Hách Liên gia ở nơi nào?" Gia Luật Đại Thạch nghĩ đến một chuyện, kéo tiên sinh đến hỏi.

"Hách Liên Bác! Hách Liên Bác!" Tiên sinh tự mình ra ngoài gọi vài tiếng, chỉ thấy thiếu niên nói lắp chơi đấu vật với Bạt Đô vội vàng chạy lên.

Gia Luật Đại Thạch hướng về phía cậu gật đầu, hỏi: "Ở Thượng kinh có quen hay không?"

"Hồi… hồi bẩm đại vương." Thiếu niên tên Hách Liên Bác kia nói, "Đã, đã quen rồi, tạ ơn đại vương ân điển."

Nói xong, không đợi Gia Luật Đại Thạch phân phó, Hách Liên Bác đã quả đoán quỳ xuống dập đầu ba cái vang dội, tâm tình Gia Luật Đại Thạch đại duyệt, tiếng cười sang sảng truyền ra đến ngoại viện còn nghe được, lập tức đứng lên tự mình đỡ Hách Liên Bác dậy, đem ban thưởng đặt vào trong tay của cậu, thấy cậu cầm xong còn thuận tiện vỗ vỗ lưng, thập phần thân thiết.

Hách Liên Bác gật đầu xoay người đi ra ngoài, vừa ra khỏi phòng liền phẫn nộ đến cực điểm, đem ban thưởng ném vào vườn hoa, hung hăng dẫm đạp. Vừa lúc đang muốn rời đi lại thấy Bạt Đô ngoắc ngoắc mình, chân mày Hách Liên Bác nhíu lại một chút, nhìn xung quanh không có ai liền chạy về phía đối phương.

Trong sảnh:

"Bố Nhi Xích Kim đâu?" Gia Luật Đại Thạch lại hỏi.

Tiên sinh chỉ phải đi tìm lần nữa, Bạt Đô lập tức kéo Đoạn Lĩnh nấp vào.

Trong khoảng thời gian này, Vũ Độc không ngừng xoay đầu nheo mắt, chú tâm xuyên qua song cửa quan sát các thiếu niên trong sảnh.

Tiên sinh đi tìm bạt đô một lát không về, các thiếu niên cũng vẫn đứng chờ, Gia Luật Đại Thạch liền nói: "Hàn Tiệp có ở đây không?."

"Kiến quá đại vương." Tiểu tử mập mạp của Hàn gia từ giữa đám thiếu niên bước lên một bước, hướng về phía Gia Luật Đại Thạch cúi chào, cũng không quỳ xuống.

"Lại tròn hơn rồi." Gia Luật Đại Thạch cười lớn, nói, "Cũng sắp sánh được với phụ thân kia của ngươi rồi đó."

Chúng thiếu niên đều nở nụ cười, mặt của Hàn Tiệp đều đỏ lên nhưng không nói gì, Gia Luật Đại Thạch liền tiếp lời: "Học hành cho tốt."

"Người kia rất kỳ quái." Đoạn Lĩnh thuyết.

"Người… Người nào?" Hách Liên bác cảm thấy lẫn lộn, hỏi.

Đoạn Lĩnh nói: "Hắn có một thanh kiếm."

Hách Liên Bác cùng Bạt Đô nhất thời chấn kinh rồi, Đoạn Lĩnh ý thức được nói lỡ, liền im lặng, Bạt Đô hỏi: "Là thích khách, ngươi từng gặp qua hắn?"

Đoạn Lĩnh lập tức đổi giọng, nói: "Chưa gặp qua, ngươi xem hắn không giống người có kiếm sao?"

Bạt Đô và Hách Liên Bác quan sát trong một chốc, Hách Liên Bác liền nói: "Người người…nọ, thật thật sự…"

Hách Liên Bác kích động ngay cả nói chuyện cũng không rõ ràng, vỗ vào tay của Bạt Đô, nói: "Tay! Tay!"

Bạt Đô cũng chú ý tới, nói: "Hắn là người luyện võ, kiếm giấu ở sau lưng, là một thích khách! Đoạn Lĩnh, ngươi cư nhiên lại nhìn ra!"

Đoạn Lĩnh chó ngáp phải ruồi, nhưng bây giờ cũng không nghĩ ra người này tới đây làm gì, chẳng lẽ nghề chính là thích khách, làm tạp dịch kiếm thêm?

Bên trong phòng khách, Gia Luật Đại Thạch xoay trái xoay phải, không nhìn thấy dã chủng nhà Bố Nhi Xích Kim chỉ có thể để tiên sinh tiếp tục đọc theo danh sách. Thái Diêm đứng ở vị trí cuối cùng của đội ngũ, vẻ mặt khẩn trương, nguyên nhân là vì lúc trước Đoạn Lĩnh tặng cao điểm cho cậu, cũng không nghĩ nhiều liền cất vào ngực, thế nhưng hoa mai cao là đồ đông lạnh, lúc trước ở trong viện học lễ nghi, sau đó lại đứng ở tiền viện đón khách, bởi vì không khí ngoài trời rét lạnh nên cũng không phát giác ra, lúc này bước vào phòng ấm áp, cao điểm lại cứ bị ủ trong ngực đã chảy ra, biến thành nước đường, không ngừng chảy ra ngoại bào, dọc theo áo choàng nhỏ xuống.

Thái Diêm thầm mắng chết tiệt, mà Gia Luật Đại Thạch cũng đã đi tới trước mặt của cậu.

"Ngươi là…" Da Luật tảng đá lớn suy nghĩ hồi lâu, cũng không gọi ra tên Thái Diêm.

Thái Diêm cung kính thi lễ, đang muốn trả lời, thế nhưng Gia Luật Đại Thạch lại cảm thấy nếu mình đã không ấn tượng gì với gương mặt này hẳn cũng không phải nhân vật trọng yếu gì, liền đưa cho cậu một phần ban thưởng rồi đuổi đi.

Đám thiếu niên bên ngoài nhìn thấy Thái Diêm kéo theo một dòng nước đỏ rực trên sàn chạy xuyên qua hành lang.

Chân mày của Vũ Độc cũng hơi vặn một cái, tựa hồ phát hiện chuyện gì đó mà đi theo phía sau Thái Diêm, chỉ thấy Thái Diêm liền trốn vào sau núi giả, nhanh chóng cởi áo choàng ra, lấy đến một gói giấy dầu ướt đẫm, bên trong là một đám hoa mai đỏ rực.

Thái Diêm suýt nữa nhịn điên rồi, đang không ngừng chà lau ngoại bào thì bỗng nhiên có giọng nói vang lên từ phía sau.

“Người Tiên ti tặng hoa mai cao cho ngươi?”

Thái Diêm vừa định quay đầu người nọ đã vươn tay ra che mũi miệng của cậu, Thái Diêm ngay cả một tiếng cũng không kêu được, lập tức bắt đi.

“Hắn bắt Thái cẩu đi!” Bạt Đô nghẹn họng nhìn trân trối, nói, “Là cừu nhân Thái gia? “

“Cứu?” Hách Liên Bác hỏi.

Ba người hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không thể đoán được động cơ của Vũ Độc, Đoạn Lĩnh lại biết người kia lợi hại, lập tức đuổi theo ra ngoài, Hách Liên Bác và Bạt Đô thì vội vã đuổi theo phía sau dl. Vũ Độc đi xuyên qua hành lang khúc khuỷu, tiến vào hậu viện, nghe thấy có tiếng bước chân đến gần liền cảnh giác nhìn qua, hóa ra là thị vệ của Gia Luật Đại Thạch đang dò xét, Vũ Độc liền ném Thái Diêm đã ngất xỉu vào sau một cái cây, đứng cúi đầu xuôi tay.

“Đi theo ta!” Bạt Đô nhỏ giọng nói.

Bạt Đô liền mang Hách Liên Bác và Đoạn Lĩnh đi vòng qua hậu viện, Đoạn Lĩnh muốn chạy tới cứu Thái Diêm lại bị Hách Liên Bác kéo đi, ba người vừa chạy vội vừa nói chuyện với nhau.

Đoạn Lĩnh: “Chúng ta không bẩm báo cho phu tử sao?”

“Chờ phu tử tìm người?” Bạt Đô nói, “Thi thể đều lạnh!”

“Chờ! Chờ! Hắn… muốn, muốn…” Hách Liên Bác căng thẳng thì miệng lưỡi liền không thể nói rõ, Đoạn Lĩnh và Bạt Đô nghe được càng lo lắng, hận không thể lộn ngược người lại đổ hết lời ra một lần. Cuối cùng Hách Liên Bác cũng bỏ qua ý định nói chuyện, chỉ chỉ về phía nội viện.

Đoạn Lĩnh hỏi: “Ý tứ của ngươi là, nếu không thì đi tìm đại vương?”

Hách Liên Bác vội gật đầu, Bạt Đô xua tay, nói: “Gia Luật cẩu sẽ không quan tâm tính mạng người Hán, hắn chỉ quan tâm bản thân thôi.”

“ĐÚng!” Hách Liên Bác đại triệt đại ngộ, gật đầu.

Đoạn Lĩnh lo lắng vạn phần, hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Hách Liên nói chậm.” Bạt Đô chỉ huy Đoạn Lĩnh, “Ngươi đi Tuần phòng ti tìm ca ca của Thái cẩu, ta và Hách Liên tìm cách cứu người.”

Đoạn Lĩnh lại nói: “Ta không biết Tuần phòng ti ở đâu.”

Bạt Đô: “…”

Bạt Đô chịu phục, nói: “Ta đi, hai ngươi theo hắn.”

Vũ Độc xách theo Thái Diêm đang muốn rời đi.

Đoạn Lĩnh cùng Hách Liên Bác cố gắng chạy theo Vũ Độc, vừa rời khỏi hành lang áo choàng của Đoạn Lĩnh bất chợt căng ra, bị người nào đó kéo mạnh về phía sau.

Đoạn Lĩnh vừa muốn hô to lại bị chặn miệng, quay đầu nhìn lại là một hắc y nhân dùng áo choàng che mặt.

Hách Liên Bác cũng phát hiện ra, nhào về phía trước muốn giành lấy Đoạn Lĩnh, lại bị hắc y nhân tiện tay điểm nhẹ một cái dưới cổ họng ba phân liền ngã xuống đất, nhất thời không thể mở miệng, cũng không thể động đậy.

Đoạn Lĩnh bị người che mặt ôm vào trong lòng, liền ngửi được mùi hương quen thuộc. Người che mặt liền kéo Đoạn Lĩnh về một bên, tránh khỏi đường nhìn của Hách Liên Bác, lại làm một động tác yên lặng với cậu, khóe miệng hơi cong lên, ý bảo Đoạn Lĩnh trấn định lại.

Đoạn Lĩnh: “…”

Người che mặt vỗ nhẹ Hách Liên Bác, giải huyệt cho đối phương, sau đó lắc mình đuổi ra hậu viện, đi tìm Vũ Độc xui xẻo.

10. Quyển 1 - Chương 10: Tha Hương

Người che mặt cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt từ phía sau thân cây phát động đột kích, Thanh Phong huyễn hóa ra vô số kiếm ảnh bao phủ cả người Vũ Độc.

Một chiêu này đã chặn hết toàn bộ phương vị, Vũ Độc chỉ có thể lui về tránh né, một tay rút kiếm, khóe miệng cũng vung lên nụ cười giễu cợt.

Người che mặt lại đâm một kiếm về phía yết hầu của y.

Vũ Độc mặt không đổi sắc, khóe miệng vẫn treo nguyên nụ cười, không chút tránh né, tay cầm kiếm khẽ lật đâm về phía Thái Diêm đang hôn mê.

Nào ngờ người che mặt kia lại tựa hồ không thèm để ý đến Thái Diêm, chiêu thức trên tay bất biến thế đi cực nhanh, trong nháy mắt điện quang hỏa thạch này, cho dù Vũ Độc có giết chết Thái Diêm thì bản thân y cũng sẽ bị người che mặt đâm thủng yết hầu, phải biến chiêu. Trong trường hợp này, Vũ Độc đã phán đoán sai lầm, đánh mất tiên cơ, hắn vừa nghiêng người thì chiêu kiếm của đối phương cũng sửa thành lia ngang, để lại một đạo vết máu trên mặt Vũ Độc.

Vũ Độc bị bức lui lại thêm một bước nữa, người che mặt vẫn như bóng tùy hình đuổi sát theo. Vũ Độc ý thức được thiếu niên trong tay hiện giờ đã không thể bắt làm con tin nữa, không thể không thu kiếm về, hai thanh kiếm vắt lại cùng một chỗ, dưới chân điểm mạnh bay lên nóc nhà bám vào xà ngang. Người che mặt bỏ qua kiếm, song chưởng xông lên, hướng về phía bụng của Vũ Độc.

Một chưởng này vô thanh vô tức lại ngưng tụ lực lượng toàn thân của người che mặt, nhu kình lợi hại lập tức chấn cho tạng phủ của Vũ Độc không khỏi thụ thương. Vũ Độc phun ra một ngum máu, ngã thẳng về phía sau.

Chỉ một khoảnh khắc phán đoán sai lầm, Vũ Độc suýt nữa đã phải bồi bằng tính mệnh của mình. Thế nhưng y cũng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, thời điểm dẫm chân vào trần nhà tung người ra ngoài, cổ tay trái cũng đồng thời hất lên, tung ra một vốc độc phấn. Người che mặt thấy vậy cũng bế khí, nắm chặt bội kiếm nhảy lên, Vũ Độc xuyên qua khói bột, thuận lợi vung kiếm của mình ra, lảo đảo một chút, lao về phía người che mặt.

Người che mặt liền bứt ra nhảy lên tường viện, áo choàng tung bay, Vũ Độc đuổi theo sát phía sau, hai người đạp trên mái ngói truy đuổi, xẹt qua đỉnh đầu hộ vệ. Người che mặt tựa hồ có thương tích, khí lực không đủ, Vũ Độc trong lúc giao thủ vừa rồi cũng bị hai chưởng chấn đến tạng phủ, hai người đồng thời trượt chân một chút, làm rơi vài mảnh ngói.

Bọn hộ vệ nghe được thanh âm đều bước ra nhìn lên nóc nhà.

Thừa cơ hội này, Đoạn Lĩnh cùng Hách Liên Bác nhanh chóng chạy đến, hợp lực ôm lấy Thái Diêm, kéo người vào trong hành lang.

Lúc hộ vệ ngẩng đầu lên, cả Vũ Độc và người che mặt đều không thấy bóng dáng, hai người đồng thời thi triển khinh công, cước bộ vô thanh vô tức, võ nghệ cao cường nháy mắt đã nhảy sang nóc một bộ phòng ốc khác.

Vết thương trên mặt Vũ Độc còn đang nhỏ máu, đuổi theo người che mặt đến mái nhà rộng lớn nhất gần đó.

Vũ Độc và người che mặt ngưng mắt nhìn đối phương, không ai dám khinh thường vọng động, đều biết một trận chiến này nhất định phải là ngươi chết ta sống.

Thanh âm của người che mặt trở nên cực kỳ trầm khàn, hỏi: “Ngươi đến tột cùng làm sao biết được?”

Vũ Độc cười lạnh nói: “Lưu lại cho ngươi một mạng bất quá cũng là vì muốn câu con cá lớn hơn. Thấy ngươi sau khi thoát khốn liền vội vội vàng vàng chạy về Thượng kinh, ngoại trừ muốn thủ hộ hậu nhân của hắn còn ai vào đây? Nếu hắn có con nối dòng, như vậy hiện tại cũng là cái tuổi này rồi.”

Người che mặt lại dùng thanh âm khàn khàn nói: “Cẩn thận mấy cũng có sơ sót, Vũ huynh kỹ cao một bậc.”

Vũ Độc: “Ngươi thủ hộ y được một lúc, không bảo vệ được cả đời.”

Người che mặt trầm giọng đáp: “Thủ được nhất thời thì nhất thời, hôm nay chính là ngươi thua.”

Vũ Độc cười lạnh nói: “Còn rất xa mới đoán định được.”

Người che mặt cũng không lại nói nhiều, dưới chân đột nhiên vận kình đạp xuống, nội lực trầm trọng, mái ngói nhất thời ầm ầm đổ sụp. Vũ Độc biến sắc, lúc này muốn rời đi đã không kịp, theo cùng đối phương rơi xuống!

Lúc này Gia Luật Đại Thạch còn đang ở trong đại sảnh tiếp tục ban thưởng, ngay lúc nóc nhà sụp xuống, quả nhiên là ứng với cái câu danh ngôn ‘thiên kim chi khu bất tọa thùy đường’ [1] của người Hán. Chỉ thấy hai gã thích khách từ trên nóc nhà phi thân xuống, trong phòng nhất thời đại loạn, Gia Luật Đại Thạch gầm lên tức giận, hộ vệ kêu to, phu tử la hét, đám hài đồng có đứa sợ đến mức tiểu ra quần. Đúng là nhân sinh bách thái, vô cùng náo nhiệt!

“Kẻ nào ——!”

“Có thích khách!”

“Bảo hộ đại vương!”

Gia Luật Đại Thạch cũng có thể tính là một cao thủ võ công, quyết đoán nhấc lên án kỷ, ném về phía hai người.

Vũ Độc và người che mặt có chút chật vật xoay người nhảy lên, không ai lên tiếng, đồng thời phi thân phá cửa sổ rời đi, người che mặt đi về phía đông, Vũ Độc chạy theo hướng tây, tự mình lẫn trốn. Ngay sau đó trên trăm phát cung tiễn nhất thời phát động, đuổi theo phía sau hai người.

Một mũi tên bén nhọn xược qua vệt nước đóng băng trên mái hiên, giọt nước bị cọ ra theo đó rơi xuống.

Người che mặt phi thân bay lên giả sơn trước tiền viện, tài thiện xạ của người Liêu độc bộ Thần Châu[2], toàn bộ những mũi tên bắn ra đều nhắm vào chỗ yếu hại, mắt thấy tên nhọn đuổi tới sau lưng, người che mặt híp mắt một cái chỉ thấy mũi tên thẳng tắp tạo thành một điểm đen lóe sáng.

Y lập tức mở ra song chưởng, chân đạp giả sơn, người lộn ngược ra sau, tư thế tựa hùng ưng giương cánh, trong sát na tránh được toàn bộ cung tiễn, người cũng rơi xuống phía sau tường viện.

Mà Vũ Độc lại phi thân lên tường cao, phía sau cũng có hàng loạt vũ tiễn truy đuổi, chỉ thấy hắn một cước dẫm lên đầu tường, nương theo xung lượng cả người xoay tròn, dùng vạt áo cuốn lấy tên nhọn, lại vận kình bắn ra, những mũi vũ tiễn nọ nhất thời bắn khắp bốn phương tám hướng!

Hộ vệ truy đuổi ra tiền viện, Vũ Độc đã không còn thấy bóng dáng.

Bên ngoài đường nhỏ có tiếng vó ngựa vội vã, Thái Văn đã dẫn quân tìm đến, Bạt Đô thấy Vũ Độc đáp xuống đất liền vội vàng hô to: "Chính là hắn!"

Kỵ binh dũng mãnh xông lên, Vũ Độc vốn đã bị thương cũng không dám ham chiến, hướng về một hẻm nhỏ bỏ chạy, nào ngờ vừa rời khỏi con ngõ lại có kỵ binh đuổi theo. Mắt thấy vệ binh tuần phòng đã dọc theo sông đào truy kích, tạo thành thế bao vây, Vũ Độc lăng không nhảy lên, rút ra trường kiếm, vẽ ra một đường hào quang, nhắm thẳng phía sông đào kết băng đánh tới.

"Rầm" một tiếng, băng dày mở tung, Vũ Độc lặn xuống nước, không thấy bóng dáng.

–

Đoạn Lĩnh cùng Hách Liên Bác ở trong viện đang không ngừng lay động Thái Diêm.

"Thái Diêm!" Đoạn Lĩnh lo lắng gọi to.

"Nước." Hách Liên Bác đưa nước cho Đoạn Lĩnh, muốn cậu đút cho Thái Diêm.

Người che mặt đột nhiên từ trên không đáp xuống, Hách Liên Bác kéo Đoạn Lĩnh thối lui vài bước, Đoạn Lĩnh xua tay ý bảo không có nguy hiểm. Chỉ thấy người che mặt khom lưng, một tay dò xét khí tức của Thái Diêm, lại thăm dò động mạch. Đoạn Lĩnh vốn đang muốn lên tiếng, người che mặt lại giơ tay kia lên, đặt một ngón lên môi cậu.

Chẳng bao lâu sau, ngoài viện vang lên thanh âm của Thái Văn, người che mặt chỉ chỉ về phía Thái Diêm, lại hướng về phía Đoạn Lĩnh lắc lắc ngón trỏ. Đoạn Lĩnh hiểu được, đó nghĩa là không có nguy hiểm tính mạng. Tiếp đó người che mặt lại leo tường rời đi, Thái Văn cũng vừa vặn tìm đến.

–

Xế chiều hôm đó, Gia Luật Đại Thạch tức giận phong tỏa học đường, toàn bộ hài tử đều bị đem ra truy vấn một phen, khiến cho mọi người đều hốt hoảng kiệt sức, còn có người liên tục khóc to.

Bạt Đô chạy đi tìm cứu binh nên không nhìn thấy Vũ Độc đánh nhau với người che mặt, Đoạn Lĩnh lại bị xét hỏi đến ba lần, cậu không dám nhắc đến Lang Tuấn Hiệp, còn cố ý lược bớt một vài chi tiết. Chỉ nói trên đường đi tìm Bạt Đô thì vô ý nhìn thấy Thái Diêm bị bắt, sau đó lại có một thích khách thần bí xuất hiện, vân vân…

Sau khi Thái Diêm tỉnh lại chính là một hỏi ba không biết. Gia Luật Đại Thạch tự mình xét hỏi, muốn cùng Hách Liên Bác thẩm tra đối chiếu thì đối phương lại lấp bấp kể lể, từ không rõ ý. Gia Luật Đại Thạch tình nguyện nghe Đoạn Lĩnh nói mười lần cũng thật sự không muốn nghe Hách Liên Bác kể lại một lần, cuối cùng chỉ có thể dùng khẩu cung của hai người Đoạn Lĩnh và Thái Diêm làm chuẩn, ghi chép điều tra. Thái Văn đến nơi cũng không tra được thêm gì, mọi người như lọt vào trong sương mù, chỉ có thể dừng lại

Đoạn Lĩnh bị hỏi đến cả thể xác lẫn tinh thần đều mỏi mệt, cơm tối ăn không được vài đũa đã trở về phòng, đầu óc vẫn còn chìm đắm trong sự kiện lúc ban ngày, lăn qua lăn lại không thể ngủ được. Cũng trong lúc này, tiếng địch bên ngoài viện lại lần nữa vang lên, du dương uyển chuyển, vì vậy Đoạn Lĩnh trong tiếng địch này lần nữa trở nên bình tâm, ngủ một giấc thật say.

Ngày hôm sau tất cả vẫn diễn ra như bình thường, chỉ có Thái Diêm tinh thần vẫn có chút uể oải, Đoạn Lĩnh còn nhiệt tình bước đến quan tâm một phen. Thái Diêm chỉ gật đầu đáp lại, hai người trò chuyện hồi lâu Thái Diêm cũng không đoán ra nhà mình rốt cuộc đã đắc tội với ai, chỉ nói với Đoạn Lĩnh ca ca Thái Văn của mình đã phát hiện một tạp dịch bị đánh hôn mê sau kho bút mực, nói vậy thích khách kia chính là cải trang tạp dịch trà trộn vào.

Thế nhưng vì sao lại lựa chọn lúc này trà trộn vào học đường ám sát, hơn nữa còn bắt lấy Thái Diêm uy hiếp, thân phận của người che mặt còn lại là ai, những điểm này ngay cả Thái Văn cũng không thể rõ ràng. May mà vệ binh Tuần phòng ti đã phát hiện trên sông đào ngoài thành có một điểm băng bị đánh vỡ, từ đó suy đoán, người ám sát đã thành công chạy thoát.

–

Màn đêm buông xuống. Trong Quỳnh Hoa viện.

Lang Tuấn Hiệp rắc bột thuốc ra, xoay về phía gương đồng bôi lên vết thương trên eo và sau lưng. Trước mặt y là một tấm bình phong, sau bình phong có sáu nữ thiếu nữ trang phục lộng lẫy, bao gồm cả Đinh Chi, bọn họ chính là đầu bảng của Quỳnh Hoa viện —— Lan, Thược, Cẩn, Chỉ, Mạt, Chi.

Sáu thiếu nữ, có người cầm lò sưởi tay, có người dâng trà, cầm đèn, gấm hoa rực rỡ vây quanh một nữ nhân thành thục, người này hẳn là "Phu nhân" lần trước Đinh Chi từng đề cập đến, đương gia của Quỳnh Hoa viện.

"Quả nhiên là vận khí của ngươi và hài tử kia không tệ." Phu nhân thản nhiên nói: "Không bằng vài hôm nữa lại tìm một tòa nhà, hai người lần nữa dọn đến."

Cái bóng của Lang Tuấn Hiệp ánh lên bình phong, hiện ra đường nét nửa người trên kiện mỹ xích lõa của nam tử.

“Cùng với trốn đông trốn tây, không bằng ôm cây.”

“Hài tử kia mệnh có thiên độ, người đến lúc này lại là Vũ Độc.” Phu nhân nói: “Đầu tiên là ma xui quỷ khiến, ‘Chúc’ cũng coi như là cao thủ trong Ảnh đội, vậy mà lại chết trên tay một hài tử. Nói vậy trong cũng là trong cõi minh minh tực có định số. Người tiếp theo tới đây, đã không chắc sẽ lại là Vũ Độc.”

“Cho dù là Thương Lưu Quân thì lại thế nào?” Lang Tuấn Hiệp buông bình thuốc, thuận miệng đáp.

“Đừng quá khinh địch.” Phu nhân vân đạm phong khinh nói: “Vũ Độc mặc dù thiện dụng độc, nhưng trong số các ngươi cũng là một dị loạn, có thể bỏ thuốc mê thì bỏ thuốc mê, có thể tha mạng đều tha mạng, giết người một lần lưu lại người sống cùng cừu nhân còn nhiều hơn, còn thường thường nhẹ dạ thả cho người khác một cái mạng. Tâm thái quá lương thiện, chính là một thích khách không xứng chức.”

Lang Tuấn Hiệp đã bôi thuốc xong, mặc áo ngoài vào, cột chặt đai lưng bước ra khỏi tấm bình phong.

Phu nhân một thân cẩm bào đỏ sẫm, trên áo bòa có thêu tiên hạc giương cách cực kỳ sống động, mày như núi xanh, mắt tựa suối xa, tuy đã là quản sự của Quỳnh Hoa viện thế nhưng thoạt nhìn chưa quá ba mươi, dung mạo càng có chút hương vị của người Tây Vực.

“Ta nghĩ, Thương Lưu Quân sẽ không tới.” Lang Tuấn Hiệp nói.

Phu nhân thản nhiên: “Lá gan của ngươi, xưa nay vẫn rất lớn.”

Lang Tuấn Hiệp nói: “Nam Trần đế quân lại chống đỡ cũng không còn được bao nhiêu thời gian, thế cục bắc phạt đã định, trong vòng ba năm quân đội nam trần không có khả năng vượt qua Ngọc Bích quan. Triệu Khuê cùng Mục Khoáng Đạt tiếp theo lại càng bận rộn, chỉ có thể đặt tâm tư vào nội đấu.”

“Một khi triển khai nội đấu, Vũ Độc và Thương Lưu Quân đều không dám rời khỏi chủ tử.” Lang Tuấn Hiệp cuối cùng còn nói: “Thượng kinh là địa bàn của người Liêu, ngàn dặm xa xôi, phái ra thích khách thành danh chỉ vì muốn tìm kiếm một hài tử không thể chứng thực thân phận. Đoán rằng bọn họ sẽ không làm ra chuyện buồn chán bậc này.”

Lang Tuấn Hiệp gật đầu với phu nhân, xoay người rời khỏi Quỳnh Hoa viện.

Phu nhân trầm ngâm không nói.

–

Đêm, Nam Trần.

“Lưu cho y một mạng.” Triệu Khuê nói.

“Thế nào?” Vũ Độc cho là mình nghe lầm.

Vũ Độc từ Thượng kinh trở về, chật vật bất kham, lại chưa từng nghe được tung tích của Lý Tiệm Hồng, càng không thể lấy mạng vị “Vô danh khách” trong truyền thuyết kia, duy chỉ có mang về một tin tức hữu dụng.

Triệu Khuê ngồi trong phòng khách, sau lưng ngọn đèn hôn ám, thân ảnh chìm trong bóng tối, ngọn đèn chiếu lên nét mặt của Vũ Độc, biểu tình của tên thích khách này hiện tại cực kỳ phức tạp.

“Còn có ai biết?” Triệu Khuê hỏi.

Vũ Độc lắc đầu, trả lời: “Chúc đã chết, thích khách Ảnh đội đi cùng ngay cả trà trộn vào thành cũng không được, Câu ở ngoài thành tiếp ứng. Tình báo này là do thuộc hạ đoán ra được, nhưng cũng không xác định lắm…”

“Thời gian của bệ hạ còn không nhiều.” Triệu Khuê chậm rãi nói: “Tứ vương gia không có con nối dòng, Lý Tiệm Hồng tung tích không rõ. Tương lai triều đình này chỉ sợ sẽ là thiên hạ của Mục Khoáng Đạt, nếu ta không lưu lại một đường lui, chỉ sợ hắn thế lớn không thể chế ngự. Chuyện này ngươi cứ xem như chưa từng phát sinh.”

Vũ Độc hiểu rõ, gật đầu.

“Tướng quân, chúng ta không để ý đến tung tích của Tam vương gia tại Hồ Xương thành, ngược lại còn chạy tới Thượng kinh. Hay là Mục tướng… cũng đã đoán được.?”

Triệu Khuê cười lạnh nói: “Cho dù Mục Khoáng Đạt đã biết, cũng quyết không dám tùy tiện đưa Thương Lưu Quân đến Thượng kinh, một ngày hắn không có sự bảo hộ của Thương Lưu Quân liền ăn ngủ không yên. Huống chi lần này các ngươi cũng đã gây náo động không nhỏ, nơi đó tất nhiên phòng thủ sâm nghiêm, hắn hiển nhiên cũng đã không còn cơ hội.”

–

Thượng kinh liên tiếp giới nghiêm mười ngày, xung quanh học đường còn có vệ binh tuần tra nhìn chằm chằm bọn hài tử, ngay cả các tiên sinh cũng không dám thở mạnh. Trải qua chuyện này, Thái Diêm cùng Đoạn Lĩnh vô hình trung thân cận không ít, thỉnh thoảng Đoạn Lĩnh sẽ cầm công khóa đi hỏi đối phương, Thái Diêm dù hiểu hay không cũng nhất nhất giảng cho Đoạn Lĩnh, còn đốc thúc cậu chăm chú học hành.

Vệ binh tuần tra triệt hồi cũng vừa lúc vào ngày cuối cùng của tháng giêng, hôm nay là ngày thân nhân đến đón, người đến người đi trước cửa học đường đông hơn bình thường nhiều lắm. Bọn họ đều biết sự kiện ám sát trước đó, vẻ mặt ai nấy đều lo lắng, nghị luận ầm ỉ, mã xa chật ních con đường, không ít đạt quan

quý nhân còn cố ý bố trí võ sĩ hộ vệ.

"Đoạn gia —— Đoạn thiếu gia." Người gác cổng hô to, "Chưa đến?"

Hôm nay Lang Tuấn Hiệp đến sớm nhất, chưa tới giờ mùi[3] đã đến trước cửa.

"Có! Có!" Đoạn Lĩnh vội vàng chạy ra, nộp xong lệnh bài liền lao vào lòng Lang Tuấn Hiệp, bị y một tay ôm vào trong lòng.

"Về nhà." Lang Tuấn Hiệp dắt tay Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại vẫn không nhịn được quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy xuyên qua một tầng hàng rào nơi cửa chính, Bạt Đô đang đứng ở tiền viện, từ xa nhìn về phía Đoạn Lĩnh.

Lang Tuấn Hiệp đoán được tâm tư Đoạn Lĩnh liền dừng bước lại, hỏi: "Ngươi cùng Bố Nhi Xích Kim là bằng hữu?"

Đoạn Lĩnh gật đầu.

Lang Tuấn Hiệp lại hỏi: "Có muốn mời hắn đến nhà chúng ta ăn cơm chiều? "

Đoạn Lĩnh hỏi: "Có thể chứ?"

Lang Tuấn Hiệp: "Bằng hữu của ngươi, tự nhiên là được."

"Bạt Đô!" Đoạn Lĩnh hướng về phía Bạt Đô hô to, "Chúng ta cùng đi thôi! Buổi tối tới nhà của ta."

Bạt Đô khoát khoát tay, Đoạn Lĩnh lại đợi một chút, thẳng đến khi người trong con ngõ đã rời đi không sai biệt lắm Bạt Đô cũng không có bước ra. Đoán được người nhà của hắn có lẽ cũng không tới đón, Đoạn Lĩnh lại gọi: "Đi đi!"

Bạt Đô không đáp, chỉ cầm cái gậy sắt gõ chuông của mình xoay người vào nội viện. Mặt trời chiếu xiên xiên từ ngoài ngõ vào trong, bóng người kéo dài leo lắt. Đoạn Lĩnh đột nhiên cảm thấy có chút phiền muộn.

Thế nhưng sau khi về đến nhà, một điểm phiền muộn của Đoạn Lĩnh liền biến mất không thấy tăm hơi, chỉ vì Lang Tuấn Hiệp đã làm rất nhiều món ăn ngon bày sẵn trên bàn. Đoạn Lĩnh hoan hô ngồi vào ghế, tay cũng không kịp rửa đã bắt đầu ăn ngay, lại bị Lang Tuấn Hiệp đè xuống, dùng khăn lông đã làm ướt sẵn giúp cậu lau rửa móng vuốt nhỏ lấm lem.

"Ta nấu ăn không giỏi." Lang Tuấn Hiệp nói, "Không có được công lực như Trịnh Ngạn, sau này ngươi ăn được những món ngon hơn tự nhiên sẽ không nhớ đến bàn thức ăn này. Trước hết cứ tạm ăn thế đã."

Trịnh Ngạn là ai? Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, nhưng chuyện này không trọng yếu, trong miệng cậu chất đầy thực vật, cũng vô tâm hỏi lại. Chỉ chốc lát sau bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, lông mày của Lang Tuấn Hiệp cũng khẽ nhíu lại một chút.

"Đoạn Lĩnh!" Thanh âm của Bạt Đô từ bên ngoài vang lên.

Đoạn Lĩnh nuốt một miệng đồ ăn xuống, chạy ra ngoài mở rộng cửa, áo lông dê trên người Bạt Đô hiển nhiên đã nhiều ngày không giặt, bẩn bẩn còn dính không ít bùn đất và lá cây. Hắn đứng ở ngoài cửa, nói: "Ca ca của Thái cẩu nói không sai, ngươi quả nhiên ở nơi này. Cho ngươi." Nói rồi đưa cho cậu một bao điểm tâm.

Đoạn Lĩnh hỏi: "Ngươi làm sao trộm chạy đến đây được?"

Bạt Đô nói: "Ta đương nhiên là có biện pháp."

Đoạn Lĩnh lại mời: "Mau vào ăn."

Đoạn Lĩnh kéo Bạt Đô vào nhà, Bạt Đô cũng không phải quá nguyện ý, hai người do dự ở cửa một hồi thẳng đến khi Lang Tuấn Hiệp bước đến sau lưng Đoạn Lĩnh, nói: "Vào trong uống chén trà thôi." Bạt Đô thấy vậy cũng không từ chối nữa, bước vào Đoàn phủ.

Lang Tuấn Hiệp lại mang lên cho hắn một bộ chén đũa, Bạt Đô lại nói: "Ta ăn rồi, chỉ tới tìm hắn trò chuyện."

"Hai người các ngươi cứ tùy tiện." Lang Tuấn Hiệp liền lui ra ngoài, Đoạn Lĩnh có chút thất vọng, lại thấy Lang Tuấn Hiệp đưa cho hắn một cái ghế ngồi ở ngoài cửa, Đoạn Lĩnh muốn gọi thì Bạt Đô lại lên tiếng: "Ngươi ăn đi."

Bạt Đô cầm chặt chén trà, nhìn cơm nước đầy bàn có chút ước ao. Đoạn Lĩnh luôn mãi khuyên hắn, thế nhưng Bạt Đô cũng kiên trì nói mình đã ăn rồi, Đoạn Lĩnh cũng không muốn miễn cưỡng đối phương. Hai tiểu hài nhi choai choai lại hàn huyên một hồi, vừa nói vừa cười, không khỏi nhắc đến chuyện trong học đường. Tiến độ đọc sách của Đoạn Lĩnh cũng rất nhanh, đã có thể vào Mặc phòng, đến đầu tháng liền được dời vào trung ban.

Đợi Lang Tuấn Hiệp cũng ăn cơm xong, Đoạn Lĩnh liền dọn dẹp đồ đạc của mình, tìm một bộ y phục cho Bạt Đô mặc, muốn cả hai cùng đi nhà tắm. Bạt Đô lúc đầu cũng không mấy vui vẻ, thế nhưng mùi vị trên người thực sự đã quá nồng, vừa rồi lúc đến Thái phủ hỏi đường cũng gặp không ít bạch nhãn, vì vậy cũng có chút ỡm ờ, rất nhanh đã bị Đoạn Lĩnh nhiệt tình túm đi.

Hai người ngâm mình trong phòng tắm, áo bào lông dê của Bạt Đô giao lại cho một người hầu đi giặt, hắn lại cùng Đoạn Lĩnh ngoạn nháo một hồi. Lát sau Lang Tuấn Hiệp cũng đến, y gọi một hạ nhân đến giúp Bạt Đô chỉnh sửa móng tay, bản thân thì ngồi lại giúp Đoạn Lĩnh thu thập.

“Màu mắt của ngươi giống như hồ nước vậy.” Đoạn Lĩnh soi gương, lại nhìn ảnh chiếu của Bạt Đô bên cạnh, nói, “Thật là đẹp nha, nếu như mắt ta cũng xanh như vậy thì tốt rồi.”

Bạt Đô đáp: “Ngươi ước ao mắt xanh giống ta, ta lại thích mắt đen như ngươi.”

Lang Tuấn Hiệp thuận miệng nói: “Mắt xanh có cái đẹp của mắt xanh, mắt đen có cái tốt của mắt đen. Mỗi người mỗi mạng, không ước ao được.”

Đoạn Lĩnh gật đầu, tời điểm đó cậu còn không hiểu hết ý tứ của Lang Tuấn Hiệp, thẳng đến rất lâu sau này, vào lúc đêm dài tĩnh mịch, không hiểu vì sao câu nói đó lại thường xuyên xuất hiện trong trí nhớ của cậu và Bạt Đô.

Đến đêm khuya, Bạt Đô mặt vào áo bào lông dê còn hơi ướt của mình, nói với Đoạn Lĩnh: “Ta đi.”

“Ngủ lại nhà ta thôi.” Đoạn Lĩnh giữ người.

Bạt Đô khoát khoát tay không cho Đoạn Lĩnh nói nữa, nhanh chóng chạy đi, Đoạn Lĩnh nhìn theo bóng dáng của Bạt Đô, thật lâu cũng không nói được lời nào.

Bạt Đô băng qua ngõ nhỏ, đi tới bên ngoài học đường, từ bờ giậu của hoa viên chui vào, sau đó còn dời cậu vạn niên thanh lại che khuất lỗ hổng trên bờ giậu, sau đó quay về Thư văn các ngủ.

–

“Ngươi có thể kết giao bằng hữu cùng Bố Nhi Xích Kim.” Lang Tuấn Hiệp dặn dò, “Thế nhưng cách đối nhân xử thế của hắn ngươi không thể học hết.”

Đoạn Lĩnh gật đầu.

Thiếu niên thiên tính đều thích náo nhiệt, trong học đường cũng không phải không có ai nguyện ý kết giao cùng Đoạn Lĩnh, chỉ là Đoạn Lĩnh từ trước đến nay đều thích ở một mình, còn cẩn thận tuân theo lời dặn của Lang Tuấn Hiệp, cùng với sự cảnh giác được dưỡng thành từ nhỏ, rất sợ sẽ mất hết những thứ hiện tại, càng sợ gây phiền hà cho phụ thân ở phương xa. Vì vậy liền chỉ thích một mình làm ổ trong phòng, cũng không chủ động đi kết giao bất cứ bằng hữu gì.

Trong thế giới của Đoạn Lĩnh, đại thể cũng chỉ có Lang Tuấn Hiệp và người phụ thân chưa từng gặp mặt kia.

Lúc đầu các thiếu niên cũng cho rằng cậu nhát gan không dám dung nhập cùng bọn họ, dần dần lại phát hiện Đoạn Lĩnh tựa hồ là thực sự không thích giao tiếp với người khác, bọn họ cũng tiếp nhận rồi. Bầu không khí ở Thượng kinh tự do hào hiệp, phong tục của người Liêu trước giờ không thích miễn cưỡng người

khác làm việc không muốn làm, vì vậy mọi người đều tôn trọng lẫn nhau. Thỉnh thoảng chạm mặt hai bên gật đầu chào hỏi, Đoạn Lĩnh lại càng khách khí, làm đúng như phu tử đã dạy, dừng bước lại chỉnh lý y phục, đáp lễ.

Đây mới thực là "Sơ giao", các học sinh bắt đầu hỉ hả, chỉ xem như là chuyện mới mẻ thú vị, có người lại cảm thấy Đoạn Lĩnh thanh tú sạch sẽ, lúc hành lễ rất dễ nhìn. Vì vậy trong lúc nhất thời học trò trong học đường cũng lưu hành lễ tiết quân tử, duy chỉ có Thái Diêm là đối với Đoạn Lĩnh có vài phần thật sự kính trọng, mấy phần kính trọng này tuy chưa từng nói ra miệng, thế nhưng hai bên đều ngầm hiểu với nhau. Thái Văn sau khi gặp qua Đoạn Lĩnh vài lần cũng rất thích sự an tĩnh nghiêm túc của đứa trẻ này.

Sau khi Đoạn Lĩnh đi vào Mặc phòng, bạn cùng bàn chính là Hách Liên Bác cao to lại có tật nói lắp, người bạn cùng bàn này quả ngôn thiếu ngữ, đại đa số thời gian cực kỳ trầm mặc, cũng rất hợp với tính tình an tĩnh của cậu.

Ngày tháng trôi qua như bay, bất tri bất giác ánh mặt trời đã nhiều hơn, tuyết đọng cũng hòa tan, đông đi xuân đến. So với ngốc ở học đường, Đoạn Lĩnh càng hy vọng có thể về nhà, ngoại trừ lần đầu tiên, Lang Tuấn Hiệp vẫn chưa từng đến trễ bây giờ, thậm chí lúc Đoạn Lĩnh ở trong học đường học tập vẫn luôn có cảm giác có người ở phía sau nhìn mình chằm chằm.

Khí trời cũng dần dần nóng lên, buổi học sau ngọ Đoạn Lĩnh có chút không yên lòng, gục xuống bàn ngủ gà ngủ gật, trên đầu đột nhiên lại bị ném một quả mận đau điếng.

"Ôi!" Đoạn Lĩnh ngẩng đầu, chỉ thấy đầu tường thấp thoáng một bóng người lại nhanh chóng tiêu thất vô tung, chỉ đành tiếp tục chăm chú đọc sách viết chữ. Chương trình học vỡ lòng cậu chỉ dùng ba tháng đã hoàn thành, tiến độ nhanh hơn những hài tử khác, sau đó không lâu liền được phân đến ban khác. Đọc sách càng nhiều, sở học cũng càng tạp, thiên văn thuật số, khởi, thừa, chuyển hợp… không có mục nào là không phải phí hết tâm tư.

Đêm xuân ấm áp mang theo khí tức ghẹo người, trong lòng Đoạn Lĩnh có một cổ cảm giác kỳ quái rục rịch, đầu óc luôn mơ màng nhớ đến một đêm vừa tới Thượng kinh, trong Quỳnh Hoa viện, bóng lưng của Lang Tuấn Hiệp.

Từ ngoài viện đột nhiên vang lên tiến địch du dương, tại đêm xuân trăm hoa nở rộ này phảng phất như đang thì thầm cùng cậu. Đoạn Lĩnh mơ hồ cảm giác được người thổi địch là Lang Tuấn Hiệp, thế nhưng lại không thấy được y. Đoạn Lĩnh mặc áo đơn chạy ra dưới ánh trăng, chân trần chạm đất, thẳng đến khi không thể nghe thấy tiếng địch nữa mời trở vào phòng, trằn trọc không thể ngủ say.

Nháy mắt đã nửa năm trôi qua, Lang Tuấn Hiệp cũng tuân thủ cam kết của mình, chưa từng rời nhà lần nữa, đem Đoàn phủ xử lý đến ngay ngắn gọn gang, mỗi lần Đoạn Lĩnh được nghỉ liền dẫn cậu ra ngoài đi đạp thanh, cưỡi ngựa rong ruổi trên thảo nguyên mênh mông, xem dê bò thành đàn, ngồi dưới A Nhĩ Kim sơn, uống nước tuyết lạnh thấu xương, câu cá trong sông, thỉnh thoảng còn có thể dẫn theo Bạt Đô.

Đoạn Lĩnh thường xuyên cảm nhận được mình rất hạnh phúc, thế nhưng Bạt Đô tựa hồ lại không muốn chia sẽ hạnh phúc đó của cậu, dần dần hắn luôn tìm cớ không đi cùng Đoạn Lĩnh nữa. Lang Tuấn Hiệp nói, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, có một chút việc không thể miễn cưỡng.

“Phụ thân của tôi đã tới chưa?” Mỗi lần Đoạn Lĩnh về nhà đều hỏi Lang Tuấn Hiệp như vậy..

“Sắp đến rồi.” Lang Tuấn Hiệp luôn nói với Đoạn Lĩnh, “Ngài ấy tuyệt đối sẽ không bỏ mặc ngươi.”

Lúc Đoạn Lĩnh hỏi câu này phảng phất chỉ vì muốn nghe được một loại hồi đáp. Lang Tuấn Hiệp liền hướng cậu cam kết: “Chỉ có ngươi chăm chú đọc sách mới không khiến cho phụ thân của ngươi thất vọng.”

Đoàn phủ hiện tại đã được sắp xếp ngay ngắn gọn gàng, Đoạn Lĩnh còn trồng lên không ít thảo dược trong vườn hoa, có vài loại sống, có vài loại không chống chọi được. Lang Tuấn Hiệp có chút kỳ quái, hỏi: “Ngươi muốn trồng nhiều loại dược liệu như vậy làm cái gì?”

“Chơi rất vui.” Đoạn Lĩnh lau mồ hôi trên trán đáp.

Lang Tuấn Hiệp hỏi: “Ngươi muốn học y?”

Đoạn Lĩnh cảm thấy có lẽ là muốn, có lẽ vì trước đây trải qua không ít ốm đau khiến cậu luôn cảm thấy lo lắng thấp thỏm. Sinh mệnh mong manh, mỗi người đều có thể đột ngột nghênh đón tử vong, vì vậy cậu đối với việc trị bệnh cứu người rất có hứng thú. Ngày thường ngoại trừ đọc sách, cậu còn thường mượn một ít sách thuốc, học nhận thảo dược.

“Không nên học y.” Lang Tuấn Hiệp nói, “Phụ thân của ngươi đặt kỳ vọng rất lớn vào ngươi, tương lai ngươi phải làm một phen đại sự.”

Đoạn Lĩnh cố chấp nói: “Ta chỉ muốn nghĩ.”

Lang Tuấn Hiệp nói: “Nếu ngươi thích trồng một ít hoa hoa cỏ cỏ, không ngại trồng mấy thứ này.”

Lang Tuấn Hiệp đi chợ mua cho cậu một gốc đào nhỏ, được chở tới từ phía nam. Giang Nam hoa đào đầy trời, thế nhưng chuyển đến Thượng kinh lại trở nên khó trồng, sau khi Đoạn Lĩnh trồng cây đào này xuống đất, Lang Tuấn Hiệp còn nói: “Đợi đến khi hoa đào nở thì phụ thân của ngươi hẳn là cũng phải đến rồi.”

“Thật vậy chăng?” Đoạn Lĩnh hưng phấn.

Vì vậy cậu càng thêm dốc lòng chiếu cố gốc đào kia, thế nhưng nó không hợp khí hậu, luôn có một bộ dáng dấp yếu ớt, khi mùa xuân tới chỉ kết được một hai nụ hoa, chưa kịp nở rộ đã héo tàn.

Lại một mùa thu nữa đến, ngoại thành Thượng kinh cỏ vàng đầy đất, cuồng phong không ngừng từ bên kia núi thổi tới. Lang Tuấn Hiệp dắt ngựa, ngừng lại bên bờ sông trong vắt, dõi mắt xa xa nhìn xung quanh.

Đoạn Lĩnh từ lâu đã đem Nhữ Nam quên đi không còn một mống, từ ấu ban lên tới Mặc phòng, lại đến

Thư văn các, người Mông, Liêu, Kim càng lúc càng ít, Hán nhân cũng càng lúc càng nhiều, cậu cũng vì vậy mà biết thêm rất nhiều việc mà Lang Tuấn Hiệp chưa từng nói đến ——

Giả như, người Hán ở Thượng kinh phần lớn là từ phía nam đến.

Giả như, phu tử trong học đường từng là đại nho của Nam Trần.

Giả như, Quỳnh Hoa viện là nơi Nam viện, Bắc viện đến uống rượu mua vui, các cô nương bên trong đều là do quản sự xuôi nam mua về.

Giả dụ như, trong mộng của rất nhiều người Hán ở Thượng kinh đều có một mảnh cố thổ, trong giấc mộng kia, tơ liễu tung bay, hoa đào nở rộ.

Giả dụ như, cây đào ở Thượng kinh tuy rằng khó sống, thế nhưng rất nhiều người vẫn cố chấp trồng nó. Sách của người Hán mặc dù tối nghĩa, thế nhưng vẫn có nhiều người liều mạng đi học.

Lại giả dụ như, Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô, Hách Liên Bác, Ô Nhĩ Lan… những… đồng học này, bọn họ đều có một thân phận đặc thù, gọi là "Chất"[4].

Lại giả dụ như Thái gia, Lâm gia, Triệu gia… Người nhà bọn họ ai cũng có một chức vị, gọi "Nam diện quan".

Mà tất cả mọi người đều đang tưởng niệm cố hương, tuy rằng chưa từng có ai nói ra, hầu như từ sâu trong nội tâm mọi người đều vững chắc tin tưởng như một loại tín ngưỡng —— một ngày nào đó, sẽ có thể quay về.

1/ Thiên kim chi khu bất tọa thùy đường: hành ngữ trích trong "Sử ký" của Tư Mã Thiên thời Tây Hán – nghĩa đen: người có thân thể đáng giá ngàn vàng, không ngồi dưới hiên nhà– nghĩa bóng: thân thể của người có tiền thì cực kỳ đáng quý.

2/ Thần Châu: Một cách gọi khác của Trung Quốc, giống như Hoa Hạ. Thần Châu là cách nói ngắn gọn của Thần Châu Hạo Thổ, nghĩa là đất thần tốt lành, thường được dùng trong những văn bản huyền huyễn cổ của Trung Quốc. Ngay trong Tây Du Ký cũng có đề cập đến con khỉ đá đi Thần Châu Hạo Thổ học phép, đầu nhập dưới trướng của Bồ Đề lão tổ, được ban họ Tôn.

3/ Giờ mùi: Xế trưa từ 11h đến 13h

4/ Chất: trong chất tử, nghĩa là con tin.

11. Quyển 1 - Chương 11: Huyết Thống

Rời khỏi học đường, ngày cuối cùng trước khi đến Ích Ung quán, phu tử cho mỗi hài tử một khối thanh long thach, trên thanh long thạch có khắc tên của mỗi người bọn họ, mặt trước là chữ Hán, mặt sau là chữ Liêu.

"Đây là đã trên Ngọc Hành sơn." Phu tử ngồi ở giữa phòng, chậm rãi uống trà, nói, "Không thể quên, tảng đá kia là từ nơi nào đến."

Hơn mười hài đồng cúi người chào phu tử, kể từ hôm nay bọn họ đã hoàn thành chương trình học của học đường, đến tháng sáu có thể mang theo thư hàm dẫn tiến của phu tử và các tiên sinh đến tham gia cuộc thi tiến vào Ích Ung quán.

Đoạn Lĩnh cầm lấy thư hàm, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác kỳ dị.

"Ta là Hán nhân sao?" Hôm đó Đoạn Lĩnh không nhịn được hỏi Lang Tuấn Hiệp.

"Ngươi tự nhiên là Hán nhân." Lang Tuấn Hiệp đang ở trù phòng làm cá, dùng giọng thản nhiên nói, "Ngươi là Hán nhân trong Hán nhân."

Đoạn Lĩnh đã không còn là hài tử tỉnh tỉnh mê mê trước đây, nhạy bén nắm được ý tứ bên ngoài Lang Tuấn Hiệp gởi gắm, hỏi: "Có ý tứ gì?"

Lang Tuấn Hiệp không hề rối loạn nói: "Ý tứ trên mặt chữ, đi đọc sách thôi."

Đoạn Lĩnh lại nói: "Thế nhưng ta là họ Đoàn, cũng không phải bốn họ lớn của Trung Nguyên."

Lang Tuấn Hiệp nói: "Một ngày nào đó ngươi sẽ biết."

Đoạn Lĩnh ngồi yên bên cạnh nhìn Lang Tuấn Hiệp giết cá, ngón tay của người kia cực kỳ linh xảo, thoáng cái đã đem thịt cá lóc thành những phiến mỏng như trang giấy. Đoạn Lĩnh đang muốn rat ay giúp đỡ Lang Tuấn Hiệp lại nói: "Quân tử xa nhà bếp, đi đọc sách của ngươi đi."

Đoạn Lĩnh cảm thấy không vui, thế nhưng đã ở cùng Lang Tuấn Hiệp lâu ngày, cậu cũng đã quen tuân theo lời đối phương. Vì vậy lững thững đi ra sân viện, cầm một cây trường côn lên, tiện tay múa vài cái.

"Khi nào dạy ta tập võ?" Đoạn Lĩnh lại hỏi, "Ngươi đã đáp ứng ta, sau khi ta rời khỏi học đường sẽ dạy ta cưỡi ngựa bắn cung, luyện võ."

“Hiệp dùng võ phạm cấm.” Lang Tuấn Hiệp đáp, “Chỉ có người thô lỗ dốt đặc cán mai mới học võ, có cái gì tốt để học? Học võ thuật chỉ chọc cho một thân phiền phức.”

“Nho dĩ văn loạn pháp.” Đoạn Lĩnh nói, “Không phải mọi người đều đọc tứ thư ngũ kinh sao?”

Lang Tuấn Hiệp nhất thời nghẹn lời, Đoạn Lĩnh nói có sách mách có chứng, ý nghĩ thông tuệ, đã không còn là đứa trẻ mà Lang Tuấn Hiệp nói cái gì chính là cái đó năm xưa nữa. Lúc biện luận ý nghĩ cũng xoay chuyển rất nhanh, Lang Tuấn Hiệp thậm chí thường xuyên nói không lại cậu.

“Bởi vì người là dao thớt, ta là thịt cá, không học võ nghệ ta sẽ bị đánh.” Đoạn Lĩnh nghiêm trang đáp.

“Cả đời này của ngươi tự nhiên sẽ có người bảo hộ.” Lang Tuấn Hiệp lau tay ra ngoài, nói, “Thả kiếm trong tay xuống, nhấc bút trên giá lên. Vương đạo chính là kiếm của ngươi, nhân sinh trên đời, cả đời chỉ có thể làm tốt một việc. Ngươi vừa muốn học y lại muốn học võ, làm người sao lại có nhiều tinh lực như vậy? “

Đoạn Lĩnh phân trần: “Bố Nhi Xích Kim nói, ai cũng không đáng tin cậy, chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Khóe miệng của Lang Tuấn Hiệp hơi cong lên, hỏi: “Ta cũng không đáng tin cậy?”

Đoạn Lĩnh: “Ngươi tự nhiên sẽ bảo hộ ta, thế nhưng vạn nhất ngươi… cũng gặp nguy hiểm, ta làm thế nào bảo hộ ngươi?”

“Không bảo vệ được ngươi.” Lang Tuấn Hiệp thuận miệng đáp, “Đó là ta thất trách, nếu có ngày nào đó, ta không chết cũng sẽ có người tới giết ta, đó đã là việc không còn cách nào. Sau khi ta chết, tự nhiên sẽ có người khác, tầng tầng lớp lớp đứng lên thay ngươi chặn dao nuốt kiếm…”

Lang Tuấn Hiệp vừa nói được phân nửa, Đoạn Lĩnh đã cọ cọ vào lưng y, nói: “Sẽ không, ta muốn che chắn ở trước mặt ngươi.” Tiện đà xoay người rời đi.

Ánh nắng chiếu rọi qua song cửa, đầu ngón tay của Lang Tuấn Hiệp chẳng biết từ lúc nào đã bị lưỡi dao cứa ngang qua một đạo, thế nhưng y vẫn không có phát hiện.

Đoạn Lĩnh bước ra hậu viện dựng cây sào phơi đồ lên, mắc áo đơn và khố mỏng trắng tuyết của hai người lên sào. Từ lúc dọn vào nhà mới, Lang Tuấn Hiệp chưa từng mướn người hầu, ẩm thực và cuộc sống hằng ngày đều do một tay y ôm đồm lo liệu. Đoạn Lĩnh đến trường học, Lang Tuấn Hiệp còn thường thường đi xem cậu, mang theo vài thứ đưa vào học đường.ứ.

Đến lúc nghỉ, Lang Tuấn Hiệp liền chuẩn bị ăn mặc, tất cả những việc Đoạn Lĩnh cần chẳng bao giờ thiếu thốn.

Đôi khi Đoạn Lĩnh cũng cảm thấy kỳ quái, đi hỏi Lang Tuấn Hiệp tiền từ đâu ra, Lang Tuấn Hiệp chỉ nói

với cậu không cần lo lắng chuyện đó.

Đến đầu mùa xuân, Đoạn Lĩnh bắt đầu lười đọc sách, Lang Tuấn Hiệp ngồi ở bên cạnh giúp cậu mài mực, điểm hương, chuẩn bị khăn ấm giúp cậu lau tay. Đoạn Lĩnh cả người lười biếng, chỉ cảm thấy trong lòng có một loại tâm tình kỳ quái rục rịch, đứng ngồi không yên, thấy Lang Tuấn Hiệp rời khỏi liền lén lúc chạy ra khỏi phong, cầm cái xẻng đi hoa viên chăm sóc đám hoa hoa cỏ cỏ của mình.

Lúc trước khi ở Nhữ Nam, Đoạn Lĩnh vẫn thường đi xem hoa tượng trồng hoa, cắt cành, ghép nhánh gì đó là việc mà cậu rất thích làm. Lang Tuấn Hiệp thấy khuyên nhủ vài lần không có kết quả cũng mặc kệ cậu, chỉ cần không làm trễ nãi chuyện đọc sách là được.

Đọc sách đọc sách, luôn luôn đọc sách… Đoạn Lĩnh mặc dù không bài xích đọc sách, nhưng mà đọc mãi không nghĩ cũng sinh ra bực mình. Thái Diêm lớn hơn cậu hai tuổi đã đi Ích ung quán từ lâu, Bạt Đô thì không đặt tâm tư ở việc học, từ sau khi rời khỏi học đường cũng không biết đã đi nơi nào, ngay cả lời cáo biệt cũng không có, Đoạn Lĩnh đã nhiều lần đi tìm người nhưng đều chưa từng gặp được. Nhà của Bạt Đô u u ám ám, âm trầm khủng bố, phụ thân của hắn nhìn thấy Đoạn Lĩnh liền trợn mắt vỉ vả, bảo cậu không được đến nữa, chỉ vì cậu là người Hán.

Mẫu thân của Hách Liên Bác lại hết sức ân cần, có lẽ là vì hai tộc Hán và Đảng Hạng có giao tình tốt, nàng không ngừng lôi kéo tay Đoạn Lĩnh hỏi han, luôn miệng cảm tạ cậu đã chiếu cố nhi tử nói lắp của mình.

Không đến học đường cũng không đi Ích Ung quán, Đoạn Lĩnh liền thường xuyên ở trong nhà trồng hoa.

Hôm nay, lúc cậu đang dời một gốc mẫu đơn từ chậu xuống đất, thanh âm của Lang Tuấn Hiệp lại đột nhiên vang lên sau lưng: “Hôm nào phải mời một hoa tượng đến chăm sóc, cũng miễn cho ngươi tâm thần phân tán.”

Đoạn Lĩnh giật mình, suýt nữa đã bấm gãy rễ cây, nói: “Tự ta có thể chăm sóc.”

“Tháng sáu đã phải thi rồi.” Vùng quanh lông mày của Lang Tuấn Hiệp hơi nâng lên, “Nhìn bộ dạng tâm thần bất định của ngươi kìa.”

Đoạn Lĩnh duỗi người, nói: “Đợi một lát liền đi đọc sách.”

Lang Tuấn Hiệp còn nói: “Ta hẳn là cũng nên làm một cây thước cầm tay, bằng không vừa rời khỏi học đường, không ai khẽ tay liền không quản được ngươi nữa.”

Đoạn Lĩnh cười ha hả, Lang Tuấn Hiệp cũng không đánh cậu, cho dù có trách cứ cũng không mang ít nhiều tâm tình, hoàn toàn không có đại hỷ đại bi, chỉ tựa như một gốc thanh trúc ngoài hành lang, lẳng lặng đứng thẳng.

“Hoặc là dẫn ngươi đến Quỳnh Hoa viện ngủ một đêm đi?” Lang Tuấn Hiệp hỏi.

Mặt của Đoạn Lĩnh nhất thời đỏ lên, trong học đường không ít hài tử choai choai, ngày trường đề cập đến chuyện nam nữ không có chút nghiêm túc nào. Bạt Đô và Hách Liên Bác còn từng dẫn theo cậu chui ra khỏi bờ giậu của hoa viên, len lén trốn vào Quỳnh Hoa viện, vừa vặn nhìn thấy được đang hầu hạ ca ca của Thái Diêm uống rượu.

Quỳnh Hoa viện là nơi như thế nào, Đoạn Lĩnh cũng coi như đã hiểu sơ lược, cậu liền đỏ mặt bỏ chạy vào phòng.

Lang Tuấn Hiệp trái lại hỏi: "Mặt đỏ cái gì?"

Đoạn Lĩnh quay trở vào phòng, nhìn thấy cái bóng của Lang Tuấn Hiệp đi qua đi lại, ngày xuân dễ ngủ, một chốc không khỏi gục xuống bàn ngủ mất, nào ngờ vừa mới một chút đã ngủ thẳng đến khi bầu trời tối đen, ban đêm liền không thể yên giấc, lật tới lật lui. Cậu dĩ nhên đã không cùng Lang Tuấn Hiệp ngủ nữa, chỉ thỉnh thoảng có thể nghe được một chút tiếng động bên cách vách.

"Uống nước sao?" Lang Tuấn Hiệp cách một vách tường hỏi.

Đoạn Lĩnh ậm ừ một tiếng cũng không trả lời, cảm giác được Lang Tuấn Hiệp tựa hồ đã ngồi ở ngoài cửa, cũng không có ý định rời đi.

"Ngươi không ngủ được sao?" Đoạn Lĩnh trở mình, nửa ngủ nửa tỉnh hỏi.

"Ngủ không được." Lang Tuấn Hiệp nói, "Ta ngồi một chút."

Ngày hôm sau khí trời rất đẹp, khi vừa rạng sáng thì Lang Tuấn Hiệp đã đứng ngoài phòng, nói: "Đoạn Lĩnh, ta ra ngoài làm chút chuyện, sẽ không về sớm, khoảng chừng chạng vạng liền trở lại."

Đoạn Lĩnh mơ mơ màng màng lên tiếng, còn đang mệt mỏi rã rời trên giường, dương quang ấm áp len qua khe cửa chiếu vào trên mặt cậu, Đoạn Lĩnh liền nhích đầu qua một chút tránh né.

Ánh dương quang hơi nghiêng đi một chút, Đoạn Lĩnh lại nhích thêm chút nữa, thân thể xê dịch theo hướng nắng chiếu vào, tránh bị soi lên mặt.

Lý Tiệm Hồng đứng ngoài cửa sổ, trầm mặc nhìn Đoạn Lĩnh, một thân phong trần mệt mỏi, người mặt áo gai, làn môi có chút run rẩy.

"Hắn là con ta." Lý Tiệm Hồng nói.

"Dạ, điện hạ." Lang Tuấn Hiệp đáp, tiện thể lấy ra một tờ giấy chứng sinh đã phiếm vàng từ trong ngực, cung kính dùng hai tay dâng lên cho Lý Tiệm Hồng.

Lý Tiệm Hồng cũng không cầm lấy, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn, Lang Tuấn Hiệp thấp giọng nói: "Năm đó lúc Vương phi dọc theo Ngọc Bích quan xuôi nam trở lại Đoạn gia đã hoài thai. Sau đó biên quan thất thủ, Vương phi không dám bộc lộ thân phận của tiểu điện hạ, khó sinh mà mất… duy nhất bảo trụ được, cũng chỉ có hài tử này."

Trên cổ tay lộ ra bên ngoài của Lý Tiệm Hồng tràn đầy vết đao, dưới vành tai cũng có một vết sẹo, mấy năm nay không ngừng đào vong trên đường, ở Nam Trần không ngừng lẩn trốn sự truy sát quy mô của thích khách, một mình côi cút, ăn đủ khổ sở người bình thường không thể chịu nổi, càng sợ liên lụy hài tử duy nhất của mình, không dám tùy tiện bắc thượng.

Sau khi hắn dưỡng thương xong liền mai danh ẩn tích tại thần sơn của người Tiên Ti, cũng là cố hương của Lang Tuấn Hiệp, sau đó lại tiến nhập Cao Ly, trà trộn vào đoàn thương khách, trước hết đi Tây Khương, thẳng đến khi xác nhận toàn bộ triều đình Nam Trần đều cho rằng hắn đã chết mới từ Tây Khương mượn đường về Thượng kinh.

Đoạn đường này đã hao tốn của hắn thời gian quá dài, tối hậu còn sót lại chỉ có một điểm tín niệm hư vô mờ mịt chống đỡ. Đi đến nơi Lang Tuấn Hiệp đã ước định, hắn đột nhiên không dám bước đến, không dám tin tưởng, thậm chí không dám suy đoán thứ gì đang chờ mình phía trước.

Khả năng lớn nhất chính là, không có gì cả. Một khi gõ xuống cánh cửa này, hắn liền triệt để nghênh đón tương lai, có thể là số phận vô độc vĩnh hằng.

May mà lão thiên gia đối đãi với hắn cũng không tệ, trên con đường hắc ám giơ tay không thấy năm ngón, vẫn còn chưa cho hắn một ngọn đèn mờ.

Tại giữa dòng sinh tử mênh mông, vẫn còn giữ lại cho hắn một con thuyền.

Ngọn đèn kia mặc dù mờ mịt leo lét lại đủ để thắp sáng toàn bộ sinh mệnh của hắn.

Một khắc khi vừa nhìn thấy Đoạn Lĩnh kia, hắn rốt cuộc đã đạt được một loại cứu chuộc nào đó.

Đôi mắt của Lý Tiệm Hồng yên tĩnh như một hồ nước thu, toàn thân lại tản mác ra một loại uy thế vô hình, lúc này cả người không khỏi mang theo một vẻ ôn nhu.

"Hài tử này thật giống mẫu thân nó." Lý Tiệm Hồng nói, "Đôi môi lại nhìn giống phụ hoàng, là môi của Lý gia ta."

"Dạ, điện hạ." Lang Tuấn Hiệp đáp.

Lý Tiệm Hồng nhìn Đoạn Lĩnh đang ngủ say không chớp mắt. Năm năm trôi qua, Đoạn Lĩnh trưởng thành không ít, viền môi ôn nhuận, gương mặt hài hòa, mũi cao thẳng tắp, cùng Lý Tiệm Hồng không có bao nhiêu khác biệt.

"Năm nay mười ba tuổi." Lang Tuấn Hiệp vẫn dùng hai tay nâng giấy, nói, "Sinh nhật mùng sáu tháng mười hai."

"Đúng, không sai, là tháng hai năm đó." Lý Tiệm Hồng lẩm bẩm nói, "Tiểu Uyển rời khỏi ta xuôi nam."

"Thuộc hạ vô năng." Lang Tuấn Hiệp nói, "Đã sai lại thêm sai, vừa không bảo vệ tốt Vương phi cũng không thể tiếp ứng điện hạ. Đêm đó thuộc hạ đã suốt đêm chạy về Hồ Xương tìm kiếm người, nào ngờ lại bị Vũ Độc ngăn chặn…"

"Không." Lý Tiệm Hồng gằn từng chữ, "Lang Tuấn Hiệp, sai lầm của ngươi, từ nay về sau đều xóa bỏ."

Đoạn Lĩnh xoay người, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt vẫn còn ngập tính trẻ con của cậu. Lý Tiệm Hồng bất giác bước lên một bước, suýt nữa đã va vào cửa sổ.

Hắn nhìn Đoạn Lĩnh, phảng phất như lữ khách kiệt sức giữa sa mạc vạn trượng chói chang ánh mặt trời, trước khi hấp hối lại phát hiện ở đằng xa rốt cuộc xuất hiện một mảnh ốc đảo ——

—— đó là cảm giác tràn ngập khát vọng nhưng lại sợ sệt không dám tiến lên, rất sợ trở thành tình cảnh gần nhau trong gang tất lại biển trời cách mặt, là một tòa ảo ảnh giữa cuồn cuộn khói sương.

12. Quyển 1 - Chương 12: Ngọc Bội

Đoạn Lĩnh nằm trên giường ngủ, cơ thể tự động xoay một vòng, đến khi ánh mặt trời xán lạn chiếu thẳng đến, rốt cục không thể tránh né nữa liền nóng đến tỉnh.

"Lang Tuấn Hiệp!" Đoạn Lĩnh gọi.

Bên ngoài cửa sổ, Lang Tuấn Hiệp hơi động thân, Lý Tiệm Hồng lại đưa ngón tay ra lắc lắc, thuận tiện cầm lên giấy chứng sinh của Đoạn Lĩnh, nhìn cũng không nhìn, xếp lại rồi đưa cho Lang Tuấn Hiệp, ý bảo y cất kỹ.

Đoạn Lĩnh ở trong phòng chợt nhớ đến lúc sáng Lang Tuấn Hiệp có nói phải ra ngoài làm chút chuyện. Vì vậy liền tự mình rời giường, mặc y phục tử tế, chỉnh sửa tốt ngoại bào, rửa mặt, đẩy cửa ra ngoài, ngáp dài đi qua đình viện

"Chiếu theo phân phó của ngài." Lang Tuấn Hiệp tiếp tục bẩm báo, "Đã đưa đến học đường, đọc không ít sách. Tiểu điện hạ phi thường thông minh, còn có thể viết văn."

Lý Tiệm Hồng không đáp, vội vã đi qua hành lang đuổi theo bước chân của Đoạn Lĩnh, nép người sau một

cánh cửa nhìn theo bóng dáng hài tử kia. Đoạn Lĩnh một đường đi thẳng tới trù phòng, một lát sau đã bước ra, trên tay còn cầm hộp thức ăn Lang Tuấn Hiệp đã chuẩn bị sẵn.

"Đã học võ chưa?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

Lang Tuấn Hiệp hồi đáp: "Vẫn quấn quít lấy thuộc hạ muốn học võ, nhưng thuộc hạ không dám làm trễ nãi điện hạ."

Lý Tiệm Hồng trầm mặc hồi lâu, khóe mắt hơi phiếm hồng, thủy chung vẫn nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh chưa từng rời mắt đi.

Lang Tuấn Hiệp hỏi dò: "Điện hạ?"

Lý Tiệm Hồng bước ra một chút, lại có điểm lùi bước nấp vào sau cánh cửa, trong lúc nhất thời càng không dám tiến lên. Dù cho trên chiến trường thiên quân vạn mã, hắn cũng chưa từng sợ hãi, hôm nay đứng ở trước mặt nhi tử của mình lại thủy chung không dám tiến lên.

"Hắn hận ta không?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

"Cũng không." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Vẫn chờ người trở lại. Thuộc hạ từng nói, đợi đến khi hoa đào trong viện nở thì điện hạ sẽ trở về."

Ngay cả hô hấp của Lý Tiệm Hồng cũng đều đang run rẩy, nép sau cánh cửa giơ tay lên, chỉ là sau nửa ngày cũng không dám đẩy ra.

Đoạn Lĩnh rất tự nhiên ăn bữa trưa, thấy có một chú chim bay đến liền nhín ra một chút cơm cho nó. Lang Tuấn Hiệp ở sau cửa thấy vậy thì nở nụ cười.

"Tứ thư ngũ kinh đã từng đọc qua." Lang Tuấn Hiệp còn nói, "Chỉ là biết đến, không hiểu rõ lắm, chi bằng đợi đến khi vào Ích Ung quán lại để phu tử giảng dạy kỹ lưỡng. Chữ viết vẫn là đẹp mắt, luyện theo thiếp tử của Lâm Vệ phu nhân. Mấy loại tạp thư như Tôn tử Ngô tử Tư Mã , ưu thích Kinh Thi Cổ thi , sở học quá mức tạp, ngày thường khi được nghỉ ngơi thì còn xem qua tri thức về thảo mộc."

"Đoan Bình công chúa nhất định thích con ta." Lý Tiệm Hồng thấp giọng nói, "Thiên văn thuật số, tạp học bách gia, đọc lướt qua rất rộng."

Sau khi Đoạn Lĩnh ăn cơm xong tự thu dọn hộp thức ăn, duỗi người, ngồi đờ ra tại đình viện. Ánh mặt trời chiếu trên gương mặt của cậu, gương mặt thiếu niên sạch sẽ mà tươi mát, giống như một mảnh thực vật mùa xuân sinh cơ dồi dào.

Cho dù hiện tại đang ngẩng người, trong đầu Đoạn Lĩnh vẫn là hỗn loạn không ít chuyện, nhất thời nghĩ

đến việc đọc sách, nhất thời nghĩ đến vườn dược thảo của mình —— một mảnh tiểu thiên địa kia.

"Thích ăn món cay." Lang Tuấn Hiệp còn nói, "Khẩu vị tương tự với điện hạ, thích trồng chút hoa cỏ thảo dược, là tài nghệ học được từ Đoạn gia Nhữ Nam. Hứng thú quá nhiều, quan tâm cũng rộng, thuộc hạ không dám dạy hết, chỉ chọn vài điểm hướng dẫn. Ngày thường vẫn dùng việc đọc sách làm chính."

"Nhi tử của ta ở Thượng kinh có thích nữ nhi nhà ai không?" Lý Tiệm Hồng nói.

Lang Tuấn Hiệp lắc đầu.

Khó có được một ngày Lang Tuấn Hiệp rời nhà, không có người quản lý, Đoạn Lĩnh quyết định đi chiếu cố vườn hoa của mình trước.

Bên trong đình viện, hoa đào đã nở.

Đoạn Lĩnh "Oa" một tiếng mang theo tâm tình mừng rỡ, năm nay hoa đào nở rất tốt, so với năm rồi còn nhiều hơn vài cành, trên mặt đất toàn là cánh hoa rơi lả tả. Đoạn Lĩnh vào phòng tìm đến một cái hộp gỗ, sau khi đặt cánh hoa vào trong mới bắt đầu đi tưới thảo dược.

Đợi đến khi buông thùng nước, Đoạn Lĩnh bỗng nhiên cảm nhận được phía sau có người.

"Không phải nói đến chạng vạng mới về sao?" Đoạn Lĩnh quay đầu, phát hiện là một nam nhân xa lạ, nhất thời ngẩn ra lại không cảm thấy sợ hãi, nghĩ thầm: Đây là hoa tượng mới tới sao? Lang Tuấn Hiệp sẽ thực sự mời một hoa tượng đến? Không giống nha.

Người này so với Lang Tuấn Hiệp thì cao to hơn, cũng cường tráng hơn, đường nét trên mặt sắc nét kiên cường, màu da so với người Thượng kinh thì sậm hơn một chút, hai mắt thâm thúy tựa như có thể lóe lên tinh quang, môi ôn nhuận, mũi cao thẳng, con người đen kịt bóng loáng. Tuy rằng vẻ ngoài nghèo túng, thế nhưng so với bất kỳ nam nhân nào Đoạn Lĩnh từng gặp ở Thượng kinh đều tuấn mãnh hơn. vóc người rất cường tráng, khí thế tỏa ra khiến người bên cạnh có cảm giác được bảo vệ rất an toàn.

Hắn lấy nón rộng vành trên đầu xuống, hai mắt thâm thúy như mực nhưng mang theo thần thái sáng sủa, viền mắt lại hơi đỏ lên, chăm chú nhìn vào Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy người này có chút cảm giác thân thiết kỳ dị, giống như hai người đã từng quen nhau trong mộng.

"Những thứ này đều là con trồng sao?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

Đoạn Lĩnh gật đầu, Lý Tiệm Hồng liền chậm rãi đi đến. Đoạn Lĩnh ngồi trên một cái ghế thấp nhìn mảnh vườn của mình, lại nhìn Lý Tiệm Hồng vài lần. Lý Tiệm Hồng đến bên cạnh Đoạn Lĩnh, quỳ một gối xuống

cúi người cho bằng tầm cao của đối phương, ánh mắt cũng đặt lên vườn hoa, thế nhưng chỉ một lát đã chuyển về gương mặt của Đoạn Lĩnh.

"Đây là loại hoa gì?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

"Đây là thược dược, đây là cây kê huyết đằng, hồ phong lan, cửu tầng tháp…"

Đoạn Lĩnh hăng hái giới thiệu mảnh tiểu thiên địa của mình với Lý Tiệm Hồng, mà ánh mắt của Lý Tiệm Hồng thủy chung không rời khỏi gương mặt của Đoạn Lĩnh, thỉnh thoảng, hắn còn hướng về phía cậu nở nụ cười. Đoạn Lĩnh có chút không hiểu, thế nhưng cũng nở nụ cười trả lại.

"Tại sao thúc lại khóc?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Lý Tiệm Hồng lắc đầu, một chữ cũng không nói nên lời, Đoạn Lĩnh liền dùng tay áo giúp hắn lau nước mắt, cũng nhường ra vị trí cho hắn ngồi xuống. Lý Tiệm Hồng khoanh chân ngồi phía sau Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại tiếp tục dùng cái xẻng xới đất, hỏi: "Chỗ ông có giun không? Mùa xuân tới rồi, tôi muốn thả chút giun ở đây."

"Ngày mai ta bắt cho con." Lý Tiệm Hồng đáp.

"Tôi còn phải đi học."

Sau đó Đoạn Lĩnh đứng lên bước vào thư phòng, Lý Tiệm Hồng cũng theo cậu đi vào. Lúc đầu Đoạn Lĩnh vốn cho rằng hắn chính là hoa tượng mới tới, thế nhưng nhìn kỹ lại không quá giống, hỏi: "Ông là bằng hữu của Lang Tuấn Hiệp sao?"

"Lang Tuấn Hiệp còn chưa có trở về, ngày hôm nay y ra ngoài làm việc." Đoạn Lĩnh nói

Lý Tiệm Hồng gật đầu, Đoạn Lĩnh liền cho phép hắn tiến vào thư phòng, lại pha một ấm trà mang ra, Lý Tiệm Hồng ngửi ngửi một chút rồi nói: "Biên hải tuyết trà."

"Uống ra được?" Đoạn Lĩnh cười nói, "Ta cố ý mua một chút đãi khách, lấy mặt mũi."

Đoạn Lĩnh lại đưa khăn lông ướt ra, Lý Tiệm Hồng tiếp tục hỏi: "Dạo gần đây con đang đọc cái gì?"

"Độc Lân sử ." Đoạn Lĩnh đáp.

"Đọc đến bộ nào rồi?" Lý Tiệm Hồng lại hỏi.

“ Tả truyện .” Đoạn Lĩnh mở sách, đáp, “Đang đọc Cốc lương truyện , phu tử nói tôi còn chưa hiểu thấu đáo.”

Lý Tiệm Hồng cười cười, nói: “Vậy lấy Thập tam kinh chú sơ ra, chúng ta cùng nhau đọc.”

Đoạn Lĩnh lấy quyển sách nọ ra lật vài trang, hướng về phía Lý Tiệm Hồng vẫy vẫy, nói “Sách tôi mua trong cửa hàng Thành Khang cũng đủ, thúc cũng đọc sách sao?”

Lý Tiệm Hồng nhấp một ngụm trà, đáp: “Ta độc không nhiều, tứ thư ngũ kinh cũng không đọc được hết, cũng không biết làm văn. Chỉ là học vấn của tổ tông không thể hoang phế, như con rất tốt.”

“Thúc là người Hán sao? ” Đoạn Lĩnh tò mò hỏi.

Lý Tiệm Hồng ngồi dưới ánh mặt trời, ánh mặt trời chiếu rọi, mặc dù y phục tả tơi lại mang theo một vẻ tôn quý uy nghiêm khó diễn tả được. Hắn chăm chú nhìn Đoạn Lĩnh, nói: “Phải! Nhà của ta lúc thượng cổ còn có một vị thánh nhân.”

Đoạn Lĩnh chấn kinh rồi, hỏi “Vị nào?”

“Con đoán?” Lý Tiệm Hồng nói.

Đoạn Lĩnh lại hỏi: “Xin hỏi quý tính của ngài?”

Lý Tiệm Hồng nở nụ cười, trả lời “Họ Lý.”

Đoạn Lĩnh nói: “Phiêu phong bất chung nhật, sậu vũ bất chung triêu.”

Lý Tiệm Hồng gật đầu, nói: “Thiên địa thượng bất năng cửu, nhi huống vu nhân hồ? Không sai, chính là Lý Nhĩ.”

Đoạn Lĩnh nghẹn họng nhìn trân trối, Lý Tiệm Hồng nói: “Nhà của ta có bốn huynh đệ, ta là người đọc sách ít nhất. Thường có cảm giác hổ thẹn với tổ tiên.”

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, nói “Ở những phương diện khác ngài nhất định rất lợi hại. Thứ sau lưng ngày, đó là kiếm phải không?”

Đoạn Lĩnh chú ý tới sau lưng Lý Tiệm Hồng đeo một cái hộp nhỏ thon dài, Lý Tiệm Hồng liền với tay lên lấy xuống, đặt lên án thư, mở ra cho Đoạn Lĩnh xem. Đoạn Lĩnh cực kỳ hứng thú hỏi: “Đây là bội kiếm của ngài?”

“Con thích không?” Lý Tiệm Hồng đáp.

Trong hộp là một thanh kiếm màu đen kịt, thân dài gần bằng chiều cao của Đoạn Lĩnh, trên chuôi có khắc một bộ thái cực đồ, thân kiếm còn có khắc một loạt văn tự kỳ dị, thoạt nhìn phảng phất đã có lịch sử lâu đời, chỉ là lưỡi kiếm vẫn bén loáng như mới, chiếu xạ lấp lánh. Đoạn Lĩnh muốn thử nhấc lên, lại bị Lý Tiệm Hồng dùng hai ngón tay chặn cổ tay lại, không thể cử động. Lý Tiệm Hồng cầm lấy bàn tay của cậu, cẩn thận dặn dò: “Vẫn thạch trọng kiếm, nặng bốn mươi cân, thổi hơi đứt tóc[1], chém sắt như chém bùn. Nếu không cẩn thận, đầu ngón tay nhất định bị cắt rời.”

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, Lý Tiệm Hồng che lấy bàn tay của cậu, nhẹ nhàng đặt lên chuôi kiếm, mà kiếm kia cũng phảng phất như có sinh mệnh, không ngừng rung động.

“Nó tên gọi là gì?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Có người gọi nó là ‘Trấn Sơn Hà’.” Lý Tiệm Hồng nói, “Ta gọi nó là ‘Vô danh’, bởi vì nó trước đó là một thanh đao, tên gọi ‘Vô danh đao’. Sau đó lại bởi vì sơn hà rơi vào tay giặc, lưu lạc đến tay ngoại tộc, bị thợ khéo nung chảy thành năm món binh khí phân phát đến các nơi.”

Đoạn Lĩnh nghe đến xuất thần.

“Sau đó lại, Nam Trần ta công phá Lâu Lan[2], đem nó thu hồi, lần thứ hai đúc lại thành thanh kiếm này. Nó tượng trưng cho thiên đạo, trảm sơn xuyên, đoạn trường hà, dùng tinh kim từ tây phương thiên chuy bách luyện mà thành, là truyền quốc kiếm của người Hán.”

Đoạn Lĩnh gật đầu, khép hộp lại nói” “Lang Tuấn Hiệp cũng có một thanh kiếm, vẫn rất sắc bén.”

“Kiếm của y danh gọi Thanh Phong.” Lý Tiệm Hồng giải thích, “Thanh Phong kiếm của Lang Tuấn Hiệp, Liệt Quang kiếm của Vũ Độc, Bạch Hồng kiếm của Thương Lưu Quân, Tử Điện Kim Mang của Trịnh ngạn, Trảm Sơn Hải của Trầm Xuân, Đoạn Trần Duyên của Không Minh đại sư đều là danh kiếm tiền triều truyền thừa xuống. Trong đó, Trịnh Ngạn, Thương Lưu Quân, Vũ Độc cùng Lang Tuấn Hiệp, đều là thích khách.”

“Còn ngài? Ngài từ đâu tới đây?” Đoạn Lĩnh đối với vị kiếm khách lưu lạc này hết sức tò mò, hỏi, “Ngài cũng là thích khách sao?”

Lý Tiệm Hồng lắc đầu, nói: “Ta từ phía nam đến, con đã đi qua chưa?”

Đoạn Lĩnh đáp: “Ngày xưa tôi từng ở Nhữ Nam thành, sau lại đến Thượng kinh, cũng chưa từng đi qua những nơi khác.”

Lý Tiệm Hồng nói: “Hiện tại mọi thứ cũng chỉ còn là cố quốc. Ta từng trụ ở Tây Xuyên, Tây Xuyên thập lý cẩm nhai, bích thủy như đới, Ngọc Hành Vân sơn sương mù nhiễu nhữ, Giang Châu hồng đăng lục tửu,

triệt dạ bất miên[3].”

Đoạn Lĩnh khẽ mở miệng, Lý Tiệm Hồng còn nói: “Giang Nam rất khác với thượng kinh, cây chối là màu lục mơn mởn chứ không phải xanh đậm như nơi này, vừa đến mùa xuân khắp nơi đều là hoa đào. Còn có đại hải, vô biên vô hạn.”

Đoạn Lĩnh hỏi: “Ngài đều đi qua sao?”

Lý Tiệm Hồng gật đầu, cười cười, nói: “Còn có Điền Nam, Điền Nam phong cảnh như tiên giới, cũng không có tuyết rơi, tứ quý như xuân, hồ nước của Điền nam giống như một mặt gương, so với nước ở tuyết sơn còn mới mẻ trong lành hơn. Còn có Ngọc Bích quan, Ngọc Bích quan vào thu khắp nơi đầu là rừng thông diễm lệ.”

Đoạn Lĩnh tràn đầy hướng đến, nói: “Không biết sau này liệu có thể đi xem hay không?”

Lý Tiệm Hồng lại nói: “Nếu như con muốn đi, ngày mai ta liền dẫn con đi.”

Đoạn Lĩnh: “…”

“Thật vậy chăng?” cậu có chút không dám tin hỏi lại.

“Tự nhiên.” Lý Tiệm Hồng chăm chú nhìn Đoạn Lĩnh nói, “Lấy trời làm mền lấy đất làm giường, con muốn đi nơi nào đều có thể.”

“Thế nhưng tôi còn phải đọc sách.” Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười nói, “Phải đợi… thi xong công danh, Lang Tuấn Hiệp sẽ không để cho tôi đi.”

“Y quản không được con, trên đời này chỉ cần con muốn, ta đều có thể cho con.” Lý Tiệm Hồng nói, “Tối nay chào hỏi với y một tiếng, sau đó con muốn đi nơi nào ta liền đưa con đi. Có phải con muốn học võ không? Ta cũng có thể dạy con, không muốn đọc sách liền không cần đọc.”

Đoạn Lĩnh mở to mắt, cảm thấy người này hẳn là đang trêu đùa chính mình, thế nhưng nhìn vẻ nghiêm trang của đối phương lại không thể sinh ra bất cứ tâm tình hoài nghi nào. Cậu hiện tại mặc dù đã mười ba tuổi, thế nhưng tâm tình vẫn là một thiếu niên thiên tính tham chơi, làm sao có thể ngồi yên chứ?

“Còn…còn là quên đi.” Đoạn Lĩnh vứt bỏ ý niệm vừa nhen lên trong đầu, biết rõ không có khả năng thực hiện.

“Vì sao?” Lý Tiệm Hồng nhìn kỹ Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh nói" "Tôi còn phải chờ một người, Lang Tuấn Hiệp nói cho tôi biết, người đó sẽ đến."

"Chờ ai?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, nói: "Chờ phụ thân của ta, Lang Tuấn Hiệp nói, ông ấy là một người không thể chọc giận."

Thái dương từ từ ngã về tây, thời gian phảng phất ngưng đọng lại ngay giây phút này, hoa đào ngoài cửa rụng khỏi cành, xoay tròn rơi vào mặt nước, trong ao phát ra một tiếng vang nhỏ, một con cá thảnh thơi đớp bóng.

Lý Tiệm Hồng từ trong cái túi nhỏ tùy thân của mình chậm rãi lấy ra một vật, đặt trên án kỷ, phát ra một tiếng bgich thạch va chạm nhè nhẹ, chậm rãi đẩy nó đến trước mặt Đoạn Lĩnh.

"Con ở đây chờ nó sao?" Thanh âm của Lý Tiệm Hồng còn mang theo một chút nghẹn ngào.

Hô hấp của Đoạn Lĩnh dừng lại, trước mặt là một vật thể trong suốt hình nửa vòng tròn, nhìn kỹ lại phía trên còn khắc bốn chữ.

Đoạn Lĩnh run rẩy, hoảng hốt tháo cái hà bao trên cổ mình xuống, dè dặt lấy ra nửa hình tròn còn lại, sau khi đem hai miếng ngọc bội hợp lại cùng nhau nhìn cho rõ, hóa ra là một khối ngọc bội khắc hình ưng vũ bàn long, phía trên còn có tám chữ.

Thịnh thế thiên hạ, sơn hà cẩm tú.

1/Thổi hơi đứt tóc: Nguyên văn 'Xuy mao đoạn phát', đây là một cách miêu tả sự sắc bén của binh khí, hình tượng là cầm một sợi tóc, thổi vào lưỡi kiếm, kiếm bén đến mức có thể lập tức cắt đôi.

2/ Lâu Lan: Lâu Lan là một quốc gia cổ, tồn tại vào thế kỷ thứ II Trước Công nguyên năm ở vùng Đông Bắc sa mạc La Bố ở vùng Tân Cương (nay thuộc Trung Quốc). Lâu Lan được biết đến với cái tên tiếng Nga là Krorayina. Lâu Lan quốc nằm trên con đường tơ lụa và lãnh thổ phần lớn bao quanh bởi sa mạc. Để khơi thông con đường tơ lụa này, vào năm 108 Trước Công nguyên, nhà Hán ở Trung Quốc đã tiêu diệt quốc gia này và biết nơi đây thành một chư hầu của Đại Hán và biến vương triều Lâu Lan trở thành bù nhìn của nhà Hán. Ngày nay, di chỉ còn lại của vương quốc Lâu Lan chỉ còn là các tòa thành bị vùi lấp ở sa mạc Tân Cương

3/ Thập lý cẩm nhai, bích thủy như đới, Ngọc Hành Vân sơn sương mù nhiễu nhữ, Giang hâu hồng đăng lục tửu, triệt dạ bất miên: Mười dặm phố phường rực rỡ, sông xanh uốn lượn tựa thắt lưng, núi Ngọc Hành vân sương mù giăng phủ, Giang Châu rượu đỏ đèn xanh xa hoa trụy lạc, cả đêm không ngủ

13. Quyển 1 - Chương 13: Con Ta

Đến chạng vạng tối, tà dương kéo theo cái bóng của Lang Tuấn Hiệp thật dài, một chút ánh vàng còn sót lại từ ngoài tường rọi vào, như nhuộm một tầng phong hỏa nơi tái ngoại lên lớp gạch xanh.

"Lang Tuấn Hiệp! Lang Tuấn Hiệp ——!" Đoạn Lĩnh xông qua hàng lang, chạy về phía Lang Tuấn Hiệp, hô lớn, "Phụ thân đã trở về!"

Lang Tuấn Hiệp mỉm cười, xoay người hướng Đoạn Lĩnh gật đầu.

"Ông ấy…" Đoạn Lĩnh chạy gấp đến thở không được, chỉ có thể đứng yên hổn hển.

"Ta đã biết." Lang Tuấn Hiệp thuyết.

"Ông ấy còn nói ông ấy họ Lý, tôi cũng họ Lý. Ông ấy không phải tên Đoạn Thịnh." Đoạn Lĩnh cau mày nói.

Lang Tuấn Hiệp nói: "Ngươi trưởng thành, Đoạn Lĩnh."

Đoạn Lĩnh không giải thích được nhìn Lang Tuấn Hiệp, Lang Tuấn Hiệp nói: "Đêm nay ta phải ra ngoài làm chút chuyện."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Không phải vừa mới trở về sao? Lại muốn ra ngoài?"

Lang Tuấn Hiệp cũng không giải thích, chỉ nhẹ nhàng vươn tay ra. Đoạn Lĩnh có chút mờ mịt bước lên vài bước, Lang Tuấn Hiệp liền đem cậu ôm chặt vào lòng.

"Thật tốt." Lang Tuấn Hiệp nỉ non.

Y ôm xong Đoạn Lĩnh liền đẩy cậu ra một chút, bảo cậu đứng ngay ngắn, sau đó liền hất vạt áo trước lên, quỳ cả hai gối xuống trước mặt Đoạn Lĩnh..

"A!" Đoạn Lĩnh bước lên phía trước muốn nâng lên, Lang Tuấn Hiệp lại ra dấu bảo cậu đừng cử động, sau đó dập đầu cúi rạp người xuống.

"Đã đến lúc từ biệt rồi." Lang Tuấn Hiệp nói.

“Chờ một chút!” Đoạn Lĩnh ý thức được gì đó, hỏi dồn, “Ngươi phải đi rồi? Ngươi đi đâu vậy? Cha! Cha ơi!”

“Phải.” Lang Tuấn Hiệp quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu, nắm chặt bàn tay của Đoạn Lĩnh, nhìn cậu chăm chú, “Ta đến Nhữ Nam cũng là vì tìm ngươi, may mắn không làm nhục mệnh. Hôm nay phụ tử hai người đoàn tụ, sứ mạng của ta cũng đã hoàn thành, việc ở Thượng kinh này cũng coi như kết thúc.”

“Ngươi… ngươi không cần đi! Đã nói sau này sẽ ở bên cạnh ta mà, không phải sao?”

“Có lẽ, lâu thì một năm rưỡi, nhanh thì vài tháng chúng ta sẽ gặp lại.” Lang Tuấn Hiệp nói, “Nhưng ngươi có điện… có cha ngươi chiếu cố, dù cho ngươi muốn giang sơn vạn lý Trung Nguyên hắn cũng có thể cho ngươi. Ta đối với ngươi, chỉ… Ta còn có chuyện quan trọng cần làm.”

“Không cần đi, Lang Tuấn Hiệp!” Viền mắt của Đoạn Lĩnh đỏ lên, Lang Tuấn Hiệp cũng đã mỉm cười đứng dậy.

“Đoạn Lĩnh.” Lang Tuấn Hiệp nói, “Ta chỉ là một khách qua đường trong sinh mệnh của ngươi, từ nay về sau ngươi phải nghe lời cha ngươi nói. Trên đời này nếu có người nào toàn tâm toàn ý đối đãi ngươi, tuyệt đối không lừa gạt ngươi, khi gặp phải nguy hiểm liền không để ý tính mạng cứu ngươi, mọi việc đều tận tâm tận lực vì người suy nghĩ. Trừ hắn ra, không còn người nào khác.”

Đoạn Lĩnh gắt gao siết chặt bàn tay của Lang Tuấn Hiệp, kéo y vào trong nhà, nói: “Không! Không được! Ngươi phải nói rõ ràng cho ta biết muốn đi đâu, bao lâu mới quay về!”

Lang Tuấn Hiệp bất động như núi, không chút lung lay, thanh âm của Lý Tiệm Hồng lại đột ngột vang lên từ phía sau hai người.

“Là cha phái y đi điều tra chút việc.” Lý Tiệm Hồng nói, “Việc này một ngày không tra rõ, cha vẫn không thể an tâm.”

Lang Tuấn Hiệp lại muốn quỳ xuống, Lý Tiệm Hồng lại làm một thủ thế ý bảo không cần đa lễ.

Đoạn Lĩnh rất là khó chịu, Lang Tuấn Hiệp lại nghiêm túc nói: “Đoạn Lĩnh, nghe lời, ta sẽ trở lại.”

Đoạn Lĩnh chỉ phải chậm rãi buông tay ra.

“Sau khi quay về phía nam cũng không cần nhắc đến ta.” Lý Tiệm Hồng còn nói.

“Dạ.” Lang Tuấn Hiệp đáp.

Đoạn Lĩnh còn có lời muốn nói, thế nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào, Lý Tiệm Hồng lại nói: "Hiện tại đi thôi, thừa dịp cửa thành còn chưa đóng."

Lang Tuấn Hiệp khom người nói: "Thần xin cáo lui."

"Không thể đợi tới mai hẳn đi sao?" Đoạn Lĩnh mờ mịt nói, bóng lưng của Lang Tuấn Hiệp cũng đã tạo nên một trận gió, tiêu thất ở cuối hành lang.

"Chờ một chút!" Đoạn Lĩnh nói "Ta lấy cho ngươi chút…"

Đoạn Lĩnh quay đầu chạy vào, luống cuống tay chân muốn giúp Lang Tuấn Hiệp thu dọn đồ đạc, thế nhưng bên tai lại nghe được một trận vó ngựa, người nọ đúng là nói đi là đi. Đoạn Lĩnh ôm theo gói hành trang vì Lang Tuấn Hiệp gom góp chạy ra ngoài, áo bào phất phới giữa đêm xuân.

Đoạn Lĩnh vẫn chưa phản ứng kịp, Lang Tuấn Hiệp cứ như vậy rời đi, hôm nay mọi việc đều đến quá đột nhiên, dường như còn nhiều hơn những việc mà cậu đã tiếp nhận suốt năm năm qua. Đoạn Lĩnh chạy theo phía sau bóng ngựa, hớt hãi gọi to: "Lang Tuấn Hiệp! Lang Tuấn Hiệp!"

Chỉ là thân ảnh ở phía trước cũng đã biến mất, Đoạn Lĩnh kinh ngạc nhìn theo. Lý Tiệm Hồng vừa tới Lang Tuấn Hiệp lại rời đi, giống như nhật nguyệt luân phiên, thủy triều lên xuống, hết thảy đều đột ngột như vậy.

Chân mày của Lý Tiệm Hồng nhíu chặt, nhìn Đoạn Lĩnh muốn bước lên ôm lấy, thế nhưng Đoạn Lĩnh hiện tại chính là thương tâm đến cực điểm, chỉ lo đứng yên nức nở, gương mặt nghẹn đến đỏ bừng, thiếu chút nữa đã bật lên tiếng khóc. Lý Tiệm Hồng chuyện gì cũng có thể giải quyết, duy chỉ có không thể bình tĩnh trước nước mắt của nhi tử nhà mình, lúc này hắn đã luống cuống tay chân, chẳng biết phải làm thế nào cho đúng.

"Cha là thật sự có việc cần y đi làm…" Lý Tiệm Hồng mờ mịt nói: "Nếu không lại trì hoãn? Mà thôi mà thôi…"

"Không cần." Đoạn Lĩnh một bên lau nước mắt, một bên nức nở nói: "Con hiểu."

"Đừng khóc nữa." Lý Tiệm Hồng nói, "Mấy giọt nước mắt này của con đủ khiến ta đau đầu một trận rồi."

Đoạn Lĩnh lúc này cũng dở khóc dở cười, Lý Tiệm Hồng liền ôm ngang cậu lên cùng nhau đi về nhà.

Đoạn Lĩnh cuối cùng vẫn là tích tụ tâm sự, Lý Tiệm Hồng chỉ có thể thay đổi một biện pháp khác đi dỗ dành cậu, cùng cậu trò chuyện, thật lâu sau Đoạn Lĩnh mới cảm thấy nguôi ngoai —— cũng là vì sau khi ăn cơm tối xong, Lý Tiệm Hồng liền hứa với cậu, sau khi chuyện này giải quyết xong sẽ gọi Lang Tuấn Hiệp trở về, để y chuyên môn hầu hạ cậu.

Đoạn Lĩnh hỏi: “Thật vậy chăng?”

Lý Tiệm Hồng nói: “Nếu con đã muốn, đương nhiên sẽ là thật.”

Đoạn Lĩnh luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, phảng phất hai từ “Hầu hạ” kia phân lượng quá nặng, quan hệ của cậu và Lang Tuấn Hiệp cũng không phải như vậy.

Đoạn Lĩnh đã nhìn quen đám học trò thế gia vênh mặt hất hàm sai khiến nô tài, bọn họ ở bên người đều có một vài tôi tớ cung phung, gọi đến đuổi đi. Tuy rằng Lang Tuấn Hiệp đã nói qua y là “Gia thần”, thế nhưng quan hệ của bọn họ chung quy cũng không giống với những kẻ đó.

“Tuy rằng ta để y đến đón con, chăm sóc con.” Lý Tiệm Hồng thuyết, “Nhưng ta hoàn toàn không muốn để con ta trở thành một tiểu Lang Tuấn Hiệp.”

Đoạn Lĩnh nói: “Lang Tuấn Hiệp là một người rất tốt.”

“Ừ.” Lý Tiệm Hồng không chút dao động nói, “Là một người rất tốt, ngoại trừ năm lần bảy lượt thiếu chút nữa đem cha của con dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra thì, nói tóm lại cũng không tệ lắm.”

Đoạn Lĩnh: “…”

“Con cả đời này trừ y ra còn có thể nhận thức rất nhiều người.” Lý Tiệm Hồng nói, “Phải học muốn làm sao nhìn người, phải biết đối phương là thật lòng hay chỉ là muốn cong lưng nịnh bợ.”

Đoạn Lĩnh đáp: “Con không hiểu, thế nhưng con biết y là thật lòng.”

“Nhìn một người phải dựa vào ánh mắt.” Lý Tiệm Hồng đáp, “Người thật lòng muốn kết giao với con, khi nói chuyện thường sẽ không trải qua tự hỏi, ở trước mặt con sẽ hiển lộ bản chất thật của mình, không chút giấu diếm.”

“Nhận thức một người, không thể chỉ nhìn hiện tại.” Lý Tiệm Hồng nói, “Phải nhìn quá khứ, nhìn thân thế.”

Đoạn Lĩnh nói: “Thế nhưng phu tử có dạy, gia thế không quyết định được cái gì.”

Lý Tiệm Hồng nói: “Cũng không phải gia thế, anh hùng bất luận xuất thân, gia thế là không thể lựa chọn, mà là thân thế. Bằng hữu của con là loại người thế nào, trong đó thân thế đã chiếm hơn phân nửa câu trả lời.”

Đoạn Lĩnh nghe Lý Tiệm Hồng nói như vậy, đột nhiên cũng nghĩ đến từ trước tới giờ Lang Tuấn Hiệp là

người như thế nào cũng chưa từng nói với cậu. Đoạn Lĩnh vẫn thường hỏi y, chỉ là đối phương vẫn giữ kín như bưng, không hề đề cập đến.

"Nhưng Lang Tuấn Hiệp đối với con rất tốt." Cuối cùng Đoạn Lĩnh nói, "Thân thế của y hẳn là cũng không tệ, y là một… Ừ, với con mà nói, là người tốt."

Tuy rằng phải rời khỏi Lang Tuấn Hiệp rất khó chịu, thế nhưng Đoạn Lĩnh cũng rất nhanh quen thuộc với sự hiện diện của Lý Tiệm Hồng. Trước đó Lang Tuấn Hiệp chỉ để cậu đọc sách, săn sóc cuộc sống hằng ngày và cơm nước, lại cự tuyệt dạy cậu cách đối nhân xử thế, trái lại Lý Tiệm Hồng lại nói với cậu nhiều lắm. Lúc ăn cơm tối, hắn nói với Đoạn Lĩnh khi đang nhai thức ăn thì không nên mở miệng nói chuyện, nuốt xong rồi nói tiếp. cho dù Đoạn Lĩnh hỏi bất cứ vấn đề gì hắn đều sẽ kiên nhẫn trả lời, bắt đầu nhớ từ đâu sẽ nói đến từ đó, cũng sẽ không dùng câu "Không nên hỏi, sau này ngươi sẽ hiểu" để kết thúc vấn đề của cậu.

Sau khi ăn xong, Lý Tiệm Hồng thay thế vị trí của Lang Tuấn Hiệp ngồi bên giếng múc nước rửa chén, lại còn giúp Đoạn Lĩnh giặt quần áo, phẳng phất giống như thiên kinh địa nghĩa. Đương nhiên, Đoạn Lĩnh sau khi nghỉ ngơi một hồi cũng giúp Lý Tiệm Hồng pha ấm trà ngon, lại đột nhiên nghĩ đến hắn hẳn là cần tắm rửa, liền chuẩn bị một chút bồ kết khăn lông, lại tìm đến vài bộ y phục Lang Tuấn Hiệp chưa từng mặc qua, chờ Lý Tiệm Hồng cùng nhau đi nhà thắm.

Nhà tắm công cộng của thượng kinh chong đèn cả đêm, mùa đông tắm rửa bất tiện, Lang Tuấn Hiệp vẫn thường đưa Đoạn Lĩnh đến chỗ này, có quả khô để ăn còn có rượu nếp than uống, dưới lầu còn có người kể chuyện. Đoạn Lĩnh quen tay nhanh việc, kéo theo Lý Tiệm Hồng đi về phía nhà thắm, nhón đầu ngón chân đặt ngân lượng lên quầy, còn gọi tạp dịch chà lưng. Lý Tiệm Hồng đứng sau lưng nhìn thấy cậu bận trước bận sau, trong mắt cũng dâng lên tiếu ý.

Lý Tiệm Hồng ngẩng đầu nhìn phòng ốc chong đèn rực rỡ, nói: "Cha không cần kỳ lưng, đừng gọi tạp dịch đến."

Đoạn Lĩnh nghĩ đến có lẽ Lý Tiệm Hồng không quen để người hầu hạ, liền muốn tự mình giúp hắn chà lưng. Đợi đến khi Lý Tiệm Hồng cởi áo để lộ ra thân thể xích lõa, Đoạn Lĩnh lại không khỏi giật mình hoảng sợ.

Trên người của Lý Tiệm Hồng tràn ngập vết thương, sẹo đao dấu tiễn, trên cơ bụng rắn chắc còn có một vết kiếm dài lộ rõ, phần ngực cũng có dấu trúng tên, tấm lưng dày rộng cũng có một mảnh lớn vết bỏng.

Lý Tiệm Hồng thở dài một hơi, nằm trong hồ nước nóng, trong hồ hiện giờ chỉ có hai người bọn họ. Đoạn Lĩnh cầm lấy khăn vải, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu, Lý Tiệm Hồng lại nói: "Cha thường đánh nhau với người khác, trên người đầy vết thương, con cũng không cần sợ."

"Đây là… thế nào mà có?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Thấy tay của Đoạn Lĩnh đặt trên phần sườn của mình, Lý Tiệm Hồng nói: "Một đao này là lúc bị Duyên Đà ám sát lưu lại."

"Duyên Đà là ai?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Nghe nói là đệ nhất kiếm khách của Tây Vực, bất quá bây giờ chỉ là một người chết." Lý Tiệm Hồng không chút để tâm nói, "Một đao trả một kiếm, hắn đâm vào sườn của ta, ta cắt yết hầu của hắn. Rất công bằng."

Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Như vậy nơi này?"

Lý Tiệm Hồng nghiêng người sang, nói: "Ta ở Ngọc Bích quan cùng quân Nguyên đánh trực diện, một mũi tên của Triết Biệt bắn thủng khôi giáp của ta, lưu lại thứ này."

"Triết Biệt thì sao?" Đoạn Lĩnh tò mò.

"Chạy thoát, còn sống." Lý Tiệm Hồng đáp, "Nhưng sống không được bao lâu, sau lưng là bị bỏng dầu hỏa, con có thể tận lực chà sát, không sợ rách da."

Đoạn Lĩnh một bên giúp Lý Tiệm Hồng chà sát thân thể, một bên trầm mặc đếm vết thương trên người đối phương. Thân thể trần trụi của Lý Tiệm Hồng tựa như một bộ y phục có không ít mản vá, thế nhưng lại không khiến cậu cảm thấy sợ hãi chút nào, phảng phất như mỗi đạo vết thương phối hợp với cơ thể nam nhân tràn ngập mị lực của hắn đều toát ra một mỹ cảm tràn đầy sức mạnh.

"Con có thấy vết thương này không?" Lý Tiệm Hồng nghiêng mặt sang bên để Đoạn Lĩnh nhìn kỹ đuôi mắt của mình. Mũi Lý Tiệm Hồng cao thẳng, phi thường đẹp đẽ, màu da cũng là màu đồng khỏe khoắn, nơi khóe mắt lại có một vết sẹo nhìn không quá rõ ràng, phảng phất như đã từng bị tổn thương.

Đoạn Lĩnh sờ sờ đuôi mắt của Lý Tiệm Hồng, hỏi: "Đây lại là thế nào mà có?"

"Chuyện tốt mẹ con làm." Lý Tiệm Hồng cười nói, thuận tiện cầm một khối bánh ngọt đặt trên bàn trà cạnh hồ tắm đút vào miệng Đoạn Lĩnh, dùng một tay ôm cậu, hai cái trán áp vào nhau cọ sát vài cái.

Đoạn Lĩnh cảm thấy rất thoải mái, Lý Tiệm Hồng ôm cậu vào trong lòng, hai người ngâm trong nước ấm, da thịt tương cận.

"Vì sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ta muốn nàng rời đi, nàng không đồng ý." Lý Tiệm Hồng nói, "Đêm đó nàng dùng bình hoa trong lều của Hung Nô vương Khắc Nhĩ Tô đập vào mặt cha, cũng coi như thủ đoạn độc ác. Ngươi và mẹ ngươi hẳn là cũng giống nhau đi? Bình thường có vẻ như vô hại, khi giận lên thì cái gì cũng làm ra được."

Đoạn Lĩnh: "…"

"Sau đó thì sao?" Đoạn Lĩnh hỏi tới, "Cha có đánh lại không? "

"Đương nhiên không có." Lý Tiệm Hồng nói, "Làm sao nỡ lòng?"

Lý Tiệm Hồng thở dài, ôm chặt Đoạn Lĩnh, phảng phất như đang ôm cả thế giới của mình vào ngực.

"Hài tử, con từng gặp qua mẹ sao?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

"Không có." Đoạn Lĩnh nghiêng người sang, gối lên ngực Lý Tiệm Hồng.

Tắm rửa xong, Lý Tiệm Hồng mặt lên một bộ áo bào màu xanh, y phục của Lang Tuấn Hiệp mặc trên người hắn lạilộ ra có chút nhỏ nhắn, phụ tử hai người dọc theo hẻm nhỏ, cùng đắm trong xuân phong tản bộ về nhà. Lý Tiệm Hồng cõng nhi tử trên lưng, chậm rãi đi dọc theo đường lát đá, Thượng kinh hiện tại đèn hoa rực rỡ, đêm xuân trễ nãi có chút như thiếu nữ vừa tỉnh ngủ, đem sự lười biếng của mình phô bày ra.

Hoa lê nở rộ, từng cánh hoa tung bay dưới ánh trăng, nhẹ nhàng đáp xuống hẻm nhỏ vắng lặng.

"Cha." Đoạn Lĩnh có chút mệt nhọc, ghé vào trên lưng Lý Tiệm Hồng.

"Ừ." Lý Tiệm Hồng tựa hồ đang suy tư.

Hôm nay là ngày đầu tiên Đoạn Lĩnh nhận thức Lý Tiệm Hồng, thế nhưng cậu lại kỳ quái phát hiện, bọn họ phảng phất như đã từng quen biết từ lâu, đó là loại cảm giác quen thuộc không cần bất luận hàn huyên gì đã có thể sinh ra, là loại ăn ý in sâu vào linh hồn cả hai. Không cần tự giới thiệu, cũng không cần đặt câu hỏi cho nhau, tựa hồ như Lý Tiệm Hồng suốt hơn mười năm nay vẫn một mực canh giữ bên người Đoạn Lĩnh, nếu sáng sớm rời giường không thấy thì chính là đã ra ngoài làm gì đó, buổi tối liền có thể trở về.

Tất cả phiền não giống như đã rời cậu đi thật xa, chỉ vì lúc này cậu cảm thấy rất an toàn —— đó là một loại tâm tình hiểu rõ, chỉ cần tìm được rồi sẽ vĩnh viễn không rời đi, tựa như trong nhân gian mờ mịt này, Đoạn Lĩnh từ khi vừa sinh ra đã phải đi theo hắn, sống trong thế giới của hắn.

"Cha, người đã bao nhiêu tuổi rồi?" Đoạn Lĩnh thuận miệng hỏi.

"Hai mươi chín." Lý Tiệm Hồng nói, "Lúc ta nhận thức mẹ của ngươi cũng không lớn hơn ngươi bây giờ bao nhiêu. Vừa tròn mười sáu."

"Mẹ có đẹp không? " Đoạn Lĩnh hỏi.

Lý Tiệm Hồng thản nhiên đáp: "Tự nhiên là rất đẹp, chỉ cần nàng cười rộ lên thì ngay cả tuyết địa quanh năm lạnh lẽo cũng liền bị hòa tan, trời đất mênh mông bát ngát không nơi nào không phải Giang nam tươi đẹp. Năm đó tại Khấp Huyết tuyền, lần đầu tiên ta nhìn thấy mẹ con liền yêu nàng, bằng không làm sao có thể có con chứ?"

"..."

"Ừ?"

Đoạn Lĩnh cũng không hỏi tiếp nữa, cậu cảm giác được nếu mình hỏi nữa phụ thân có lẽ sẽ khổ sở.

"Khi ở Nhữ Nam, Đoạn gia có đối xử tệ bạc với con không?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

Đoạn Lĩnh trầm mặc trong chốc lát, sau đó kiền nói dối, "Không có, bọn họ biết cha sẽ đến nên đối đãi với con rất tốt."

Lý Tiệm Hồng "Ừ" một tiếng, nói tiếp: "Lang Tuấn Hiệp phản bội ta ba lần, gián tiếp hại chết mấy vạn người, y cả đời này đều bị một bộ tính tình đó liên lụy, quá tùy tiện làm liều. Xét đến cùng, nếu không phải y nhất thời khởi niệm, cha cùng với mẹ ngươi, còn có ngươi nữa, cũng sẽ không phải chia lìa nhiều năm như vậy.."

Đoạn Lĩnh: "..."

Lý Tiệm Hồng nói: "May mà y vẫn chưa mất hết nhân tính, rốt cục cũng đưa ngươi rời khỏi Nhậm Ngã Hành, cũng coi như một cọc nhân quả mà số mệnh định sẵn. Ta đã từng hứa hẹn với hắn, chỉ cần có thể bảo vệ con thật tốt liền có thể lấy công chuộc tội, bằng không thề trước Vô Danh kiếm, ta nhất định sẽ truy sát y đến chân trời góc biển, cả đời này cũng không thể lộ diện."

Đoạn Lĩnh phảng phất như đang nghe về một Lang Tuấn Hiệp mà mình không hề nhận biết, liền hỏi tiếp "Y đã làm gì?"

"Việc này nói ra rất dài dòng." Lý Tiệm Hồng suy nghĩ một chút, nói, "Để sau này chậm rãi kể rõ đi, nếu sau khi con biết quá khứ và thân thế của y rồi vẫn xem y là bằng hữu, cha tự nhiên cũng không miễn cưỡng. Con hiện tại thật sự muốn nghe sao?"

Đoạn Lĩnh thực sự không thể tin được chuyện này, thế nhưng cậu cũng tin rằng phụ thân sẽ không lừa dối mình, chỉ có thể gật đầu.

"Ngày hôm nay con nhất định rất mệt rồi." Lý Tiệm Hồng nói: "Ngủ đi."

Về đến nhà, Lý Tiệm Hồng đặt cậu lên giường, Đoạn Lĩnh còn lôi kéo ta áo của hắn, mắt mở to không chết

nhìn Lý Tiệm Hồng.

Lý Tiệm Hồng suy nghĩ một chút liền hiểu được những lời Đoạn Lĩnh không nói ra, hơi cười cười, cởi ngoại bào, để thân trần, chỉ mặt một cái quần dài đến đầu gối ngủ ở bên cạnh Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh ôm lấy hông của hắn, gối đầu lên cánh tay mơ màng ngủ đi.

Phong quá tùng lâm, thanh âm tựa như tiếng sát phạt của thiên binh vạn mã, giữa lúc nửa đêm, chiến trường xa thẳm, máu tươi tuôn chảy, tiếng rống giận bi thống của chiến hữu trước lúc trận vong lại một lần nữa hóa thành ác mộng vô biên, trong nháy mắt liền kéo đến.

Lý Tiệm Hồng hét to một tiếng, bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, ngồi thẳng dậy.

"Cha!" Đoạn Lĩnh lại càng hoảng sợ, tim đập loạn, luống cuống tay chân ngồi lên. Chỉ thấy cả người Lý Tiệm Hồng mồ hôi ướt đẫm ngồi bên cạnh, thở dốc như bị động kinh.

"Cha?" Đoạn Lĩnh lo lắng hỏi, "Người không có việc gì chứ?"

"Gặp ác mộng thôi." Trong lòng Lý Tiệm Hồng vẫn còn có chút sợ hãi nói, "Không có việc gì, hù đến con rồi?"

"Mộng thấy cái gì?" Đoạn Lĩnh khi còn bé cũng thường thấy ác mộng, thấy chính mình bị đánh đập, thế nhưng theo tuổi tác dần tăng, bóng ma năm đó ở Nhữ Nam cũng phai đi không ít.

"Giết người." Lý Tiệm Hồng từ từ nhắm hai mắt, đáp: "Còn nhìn thấy bộ hạ đã chết đi."

Đoạn Lĩnh liền giúp hắn xoa xoa thái dương, bình ổn tâm thần, sau đó Lý Tiệm Hồng mới dần dần nằm xuống, mở to đôi mắt xuất thần.

Đoạn Lĩnh vùi trong ngực hắn, gối lên bờ ngực vững chãi, đùa giỡn mảnh ngọc bội trước ngực mình.

"Dần dần sẽ tốt lên." Đoạn Lĩnh nói.

"Con cũng thường gặp ác mộng?" Lý Tiệm Hồng đã khôi phục tinh thần, hỏi.

"Trước kia." Đoạn Lĩnh vẫn đùa giỡn miếng ngọc bội, nhìn không chuyển mắt.

"Mơ thấy cái gì?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

Đoạn Lĩnh có chút chần chờ, do dám nói cho Lý Tiệm Hồng biết mình mơ thấy chuyện bị đánh khi còn ở Nhữ Nam, dù sao cũng đã qua hết rồi.

"Thấy mẹ." Cuối cùng Đoạn Lĩnh chọn một câu trả lời an toàn.

Lý Tiệm Hồng nói: "Con cũng chưa từng gặp mẹ, hẳn là mơ thấy lúc mẹ sinh con thì đau đớn khổ sở phải không? Sinh lão bệnh tử đều là kiếp nạn của con người, dần dần sẽ quên thôi."

Đoạn Lĩnh nói: "Hiện tại sẽ không, ngày mai con mua cho người một chút thảo dược có thể an thần, dùng một thời gian là tốt rồi."

"Không nghĩ ra Lý gia lại có người thiện kỳ hoàng thuật." Lý Tiệm Hồng nở nụ cười, nghiêng người sang cọ mũi vào mũi Đoạn Lĩnh, nói, "Tương lai con muốn làm cái gì? Nghĩ hành y?"

Đoạn Lĩnh nói: "Con không biết, Lang Tuấn Hiệp thuyết…"

Đoạn Lĩnh vốn muốn nói Lang Tuấn Hiệp đã dặn cậu phải chăm chú đọc sách, tương lại làm nên một phen đại nghiệp, không thể khiến cho cha ngươi thất vọng. Thế nhưng Lý Tiệm Hồng đã nói: "Nhi tử của ta không cần quan tâm lời nói của người ngoài, tương lai con muốn làm cái gì cứ đi làm cái đó."

Đoạn Lĩnh vẫn là lần đầu nghe được cách nói như vậy, trước đây trong học đường, trên là phu tử dưới đến tạp dịch đều cho rằng người hướng chỗ cao đến, nước về nơi thấp chảy, tập thông văn võ nghệ, đứng ở đế vương gia. Nhân sinh trên đời đều phải nỗ lực phấn đấu.

Lý Tiệm Hồng vuốt ve sợi tóc của nhi tử, nhìn thẳng vào mắt cậu, nói: "Con ta muốn hành y, muốn tập võ, cho dù sau này muốn tu hành làm hòa thượng hóa duyên cũng chẳng là gì. Chỉ cần con vui vẻ là được."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, trong giờ không có ai nói với cậu muốn đi làm hòa thượng hóa duyên cũng có thể.

Lý Tiệm Hồng nghiêm túc nói, "Buổi chiều nghe con nói đến đạo lý rõ ràng, thế nhưng còn có vẻ ham chơi, có phải không thích đọc sách hay không?"

"Cũng không phải là thích hay không thích." Đoạn Lĩnh suy nghĩ một hồi, đáp, "Sách phải đọc, lại càng thích trồng hoa."

Lý Tiệm Hồng gật đầu, nói: "Sau này làm một hoa tượng, cũng là tốt."

Đoạn Lĩnh nói: "Phu tử dạy, vạn bản giai hạ phẩm, duy hữu độc thư cao."

"Đọc sách là tốt." Lý Tiệm Hồng thở dài, nói, "Nhưng nếu con thực sự không thích cha cũng không miễn

cưỡng. Cha chỉ muốn con sống vui vẻ."

"Vậy ngày mai con sẽ đổi sang trồng hoa." Đoạn Lĩnh mỉm cười nhắm hai mắt lại, ấn mặt vào miếng ngọc bội trên cổ Lý Tiệm Hồng, trên đó vẫn còn vương lại nhiệt độ cơ thể của đối phương.

Lý Tiệm Hồng cười cười, cũng ôm lấy Đoạn Lĩnh nhắm mắt lại, cúi đầu hít sâu hương bồ kết tươi mát trên tóc cậu.

Đoạn Lĩnh cũng bất tri bất giác ngủ mất, đến khi mở mắt ra nhìn đã là sáng sớm rồi. Lý Tiệm Hồng đang cởi trần luyện võ trong viện, một thanh trường côn xoay chuyển tiếng gió vù vù, hoa đào trên đất cũng cuốn lên cuồn cuộn, lại trong nháy mắt bị thổi tung ra ngoài.

Đoạn Lĩnh ngáp dài bước ra, thấy Lý Tiệm Hồng thu côn đổi thành luyện một bộ chưởng pháp, bổ xuống, đẩy ra, lật tay, thu chưởng, ánh mắt chuyên chú gợi ra nét anh tuấn phi phàm.

Đoạn Lĩnh nhìn một lát, Lý Tiệm Hồng liền thu chưởng hỏi: "Muốn học sao?"

Đoạn Lĩnh gật đầu, Lý Tiệm Hồng liền bắt đầu dạy cậu từng chiêu một, Đoạn Lĩnh còn nói: "Thế nhưng con chưa luyện qua trung bình tấn, hạ bàn không được."

Lý Tiệm Hồng đáp: "Mặc kệ những thứ này, con vui vẻ là được."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh mô phỏng theo Lý Tiệm Hồng, đem chưởng pháp đánh xong một vòng, Lý Tiệm Hồng cũng không nói cậu đánh đúng hay không chỉ đem nguyên vẹn tâm pháp dạy cho cậu một chút: "Được rồi, trước cứ học một chút, nếu con còn hứng thú thì sau này luyện tiếp, cái này gọi là 'Học sâu quên ít'."

Đoạn Lĩnh ha ha cười to, cái loại tâm tính này thực sự quá hợp ý của cậu rồi, chỉ là hai người đánh một hồi cũng mệt, Lý Tiệm Hồng cũng biết nên ăn điểm tâm. Vừa năm xong Đoạn Lĩnh liền theo thói quen chờ một câu "Đi đọc sách ", thế nhưng Lý Tiệm Hồng lại không có chút ý tứ gì muốn hối thúc cậu.

"Cha, ta muốn đi trồng hoa." Đoạn Lĩnh nói.

Lý Tiệm Hồng liền bảo cậu vui vẻ là được, Đoạn Lĩnh liền chạy đến hoa viên bắt đầu loay hoay với mảnh vườn của mình, Lý Tiệm Hồng lại đi chặt ba cây trúc lớn, nói là muốn dùng làm đường dẫn nước cho cậu tưới hoa.

Không có người đốc xúc, Đoạn Lĩnh vẫn cảm thấy có chút ái ngại, không yên lòng loay hoay một hồi vẫn là chạy đến thư phòng đọc sách.

"Trong lòng không bỏ được?" Lý Tiệm Hồng bưng chén trà ngồi ngoài thư phòng, ngẩng đầu nhìn mây trắng trên trời bay lượn.

Đoạn Lĩnh chỉ đành nói: "Dạ, vẫn cảm thấy trong lòng không nỡ."

Lý Tiệm Hồng nói: "Xem ra vẫn là muốn đọc sách."

Đoạn Lĩnh có chút ngượng ngùng, suốt mấy ngày nay Lý Tiệm Hồng vẫn ở trong phủ, cũng chẳng bây giờ ép Đoạn Lĩnh đi làm chuyện gì, cậu thích gì làm đấy, cho dù không làm gì hết, cả ngày chỉ ngồi phát ngốc uống trà cũng được. Thế nhưng tính tình của Đoạn Lĩnh xưa nay vẫn là như vậy, chèn ép cậu cậu không vui, không có người thúc giục trái lại còn nhàm chán. Vì vậy không cần Lý Tiệm Hồng đốc thúc, cậu mỗi ngày đều tự giác đọc sách, có lúc lại còn làm bộ làm tịch theo Lý Tiệm Hồng học vài bộ chưởng pháp.

Lý Tiệm Hồng lại là phảng phất một khắc cũng không rời được Đoạn Lĩnh, cho dù ra thị tứ mua thức ăn cũng muốn dẫn cậ theo, hầu như lúc nào cũng không để cậu thoát khoải tầm nhìn của mình, mà ngủ cũng phải ngủ cùng một chỗ, ban ngày làm việc cũng là trong cùng một căn phòng.

Chỉ là, Lý Tiệm Hồng luôn ra vẻ suy tư, có một ngày Đoạn Lĩnh rốt cuộc cũng không nhịn được đi hỏi hắn.

"Cha." Đoạn Lĩnh nói: "Người đang suy nghĩ chuyện gì?"

"Nghĩ con ta." Lý Tiệm Hồng nói.

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, để sách xuống, bước sang lôi kéo hắn, vùng quanh lông mày của Lý Tiệm Hồng như có phiên fnão không giải được nhìn chăm chú vào Đoạn Lĩnh, ánh mắt lại hết sức ôn nhu.

"Cha mất hứng." Đoạn Lĩnh đặt hai tay của Lý Tiệm Hồng lên má mình, lắc lắc đầu hỏi: "Có tâm sự sao?"

Cậu cảm thấy, ngoại trừ lần đầu gặp mặt, mấy ngày nay Lý Tiệm Hồng phảng phất luôn có chút tâm sự.

"Có." Lý Tiệm Hồng nói: "Cha một mực phiền não không biết có thể cho con cái gì."

Đoạn Lĩnh cười nói: "Con nghĩ muốn bánh chẻo ngọc bích của Ngũ Hồ thính ngoài thị tứ."

"Vậy dĩ nhiên là muốn đi." Lý Tiệm Hồng liền nhích người chuẩn bị cõng Đoạn Lĩnh ra cửa đi ăn bánh chẻo. Hắn vừa nắm tay Đoạn Lĩnh vừa nói: "Chỉ là tâm sự cũng không phải chỉ ở những món điểm tâm này."

Đoạn Lĩnh không hiểu nhìn Lý Tiệm Hồng.

“Con ta muốn về nhà sao?” Lý Tiệm Hồng nhìn Đoạn Lĩnh hỏi.

Đoạn Lĩnh hiểu, tựa như trong học đường nghe được nhiều người nói, người Hán đều muốn về nhà.

“Cha muốn cho con vài thứ, cũng vốn là thứ con nên có.” Lý Tiệm Hồng nói.

“Con đã rất thỏa mãn.” Đoạn Lĩnh nói: “Người mà, biết đủ liền có thể vui vẻ. Lang…”

Đoạn Lĩnh thiếu chút nữa đã hướng vào nhà gọi Lang Tuấn Hiệp, chỉ là kịp nhớ ra người nọ đã đi rồi, đành có chút mất mác nói “À! Y còn chưa trở lại ”.

Dù Lang Tuấn Hiệp đã rời đi rất lâu rồi Đoạn Lĩnh vẫn theo thói quen cho rằng y còn ở đây, rốt cuộc y bị phái đi làm chuyện gì? Vì sao đã lâu như vậy còn chưa trở lại? Chỉ là cậu cũng cảm giác được phụ thân không quá thích nhắc đến Lang Tuấn Hiệp.

Mỗi lần Đoạn Lĩnh nhắc đến y, Lý Tiệm Hồng cũng có chút đố kỵ như có như không.

Câu hỏi đầu môi của Đoạn Lĩnh cũng đã từ “Phụ thân lúc nào trở về?” đổi thành “Lang Tuấn Hiệp lúc nào trở về?”. Chỉ là lần này Lý Tiệm Hồng lại đáp: “Y đang chuẩn bị nhà mới nghênh tiếp con trở lại.”

14. Quyển 1 - Chương 14: Nghĩ Cách Cứu Viện

Tuy rằng tưởng niệm Lang Tuấn Hiệp, thế nhưng Đoạn Lĩnh dần hiểu ra một việc, nếu như phụ thân không đến Lang Tuấn Hiệp cũng sẽ không đi.

Có người đến, có người ly khai —— tựa như Lang Tuấn Hiệp đã nói vậy, chuyện tốt trên đời ngươi không thể chiếm hết toàn bộ, luôn sẽ có một chút tiếc nuối như thế.

Có rất nhiều việc, tựa như lão thiên gia đã vì cậu mà sắp xếp xong hết rồi.

Đoạn Lĩnh kinh ngạc phát hiện, nếu như mình đọc sách gặp phải vấn đề, chỉ cần hỏi Lý Tiệm Hồng, đối phương hầu như đều có thể đưa ra câu trả lời thích đáng. Cho dù câu trả lời hoàn toàn không giống với phu tử thế nhưng lại tự thành hệ thống, Đoạn Lĩnh muốn không phục cũng không được..

“Cha, người không phải đã nói mình không đọc nhiều sách sao?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Nhân sinh có giới hạn, biển học vô bờ bến.” Lý Tiệm Hồng đáp, “Thế gian này có ai dám nói mình đã đọc hết toàn bộ sách đâu? Bất quá chỉ là hạt cát giọt nước mà thôi, càng hiểu nhiều càng thấy mình biết ít.”

Đoạn Lĩnh cái hiểu cái không gật đầu, hôm nay cậu đọc một quyển sách, lại hỏi: "Cha, Khổng Tử nói quân tử có tam úy là có ý gì?"

"Nhất úy thiên mệnh, nhị úy bề trên, tam úy thánh nhân. Chính là như vậy." Lý Tiệm Hồng trả lời, "Tiểu nhân chẳng sợ thiên mệnh cũng không úy kỵ thứ gì."

"Úy, cũng không phải là sợ." Lý Tiệm Hồng hướng mặt về phía đình viện, thuận miệng tiếp tục giải thích, "Úy là tôn kính, tôn sùng thiên mệnh, tìm chốn an thân."

"Thiên mệnh lại có ý gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Trong cuộc đời của mỗi người đều có việc phải do chính mình đi hoàn thành." Lý Tiệm Hồng nói, "Đây là việc từ thời khắc con ra đời đã được định trước. Có người vì trồng trọt mà sinh, có người vì chiến tranh mà sinh, có người vì làm hoàng đế mà sinh, nhiều như cây trong rừng, lại không có ai giống ai."

"Thế nhưng, con làm sao có thể biết thiên mệnh của mình là gì chứ?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

"Không biết, chính là tại trong tình lý." Lý Tiệm Hồng buông tay thở dài, nói, "Cha cũng không biết, tam thập nhi lập tứ thập bất hoặc, ngũ thập tri thiên mệnh. Thánh nhân nói, phải đến năm mươi mới hiểu đây."

"Quá lâu rồi." Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười nói.

"Đúng vậy." Lý Tiệm Hồng nói, "Nửa đời trước tỉnh tỉnh mê mê, đánh tới đánh lui lại không biết thiên mệnh ở nơi nào, quả nhiên là lãng phí thời gian."

Lý Tiệm Hồng đứng dậy rời đi, Đoạn Lĩnh còn đang nghĩ đến những lời của phụ thân, càng nghĩ càng cảm thấy thú vị.

Một lát sau, Lý Tiệm Hồng lại bước vào phòng, bên ngoài mưa rơi rả rích, hắn đổi một thân áo choàng, trong tay cầm theo một cái tay nãi, hỏi: "Ngày hôm nay phải đến học đường đúng không? Còn muốn đọc sách chứ?"

"A!" Đoạn Lĩnh nghĩ chợt nhớ ra hôm nay đã đến ngày lĩnh quyển, phải đến học đường nộp lên quyển văn chương cuối cùng của bọn họ, chờ phu tử phê bình đắp ấn, sau đó mới có thể chuyển giao về Ích Ung quán. Cậu suýt nữa đều đã quên, thế mà Lý Tiệm Hồng cư nhiên lại nhớ, còn dẫn theo cậu cưỡi ngựa ra ngoài. Hai người cầm theo quyển tử đã chuẩn bị trước, đầu tiên đến Mặc phòng báo danh nộp quyển, sau đó lại đi ngoại thành giải sầu.

Ích Ung quán ở Thượng kinh nằm giữa con đường chính, người đến người đi, xa mã không dừng, bên ngoài có không ít người xếp hàng, đều là gia đình quan to hiển quý. Đoạn Lĩnh cùng Lý Tiệm Hồng mặc một thân bố y, đứng ở bên ngoài nhìn ngó.

“Có ước ao bảo mã hương xa như bọn họ không?” Lý Tiệm Hồng thuận miệng hỏi.

Đoạn Lĩnh lắc đầu, đến đây báo danh cũng có không ít học sinh cùng trường với cậu, bình thường học tập cùng nhau, cũng không nghĩ đến bọn họ có thân thế hiển hách như vậy. Đoạn Lĩnh nói với Lý Tiệm Hồng: “Phu tử dạy, người nếu tự cam thanh bần, bản thân nào khác bậc vương hầu.”

Lý Tiệm Hồng gật đầu nói: “Phu tử mặc dù thích nói năng bậy bạ, bất quá câu này nhưng thật ra lại không sai.”

Đoạn Lĩnh cười cười chạy vào đăng ký, Lý Tiệm Hồng lại kéo áo choàng xuống che lấy nửa khuôn mặt, nép vào góc khuất nhìn đám người đi đường qua lại.

“Đoạn Lĩnh!” Thái Diêm ở đằng xa gọi to, “Còn chờ cái gì đâu! Mau qua bên này!”

Đoạn Lĩnh mặc dù đã đi học đường ba năm, thế nhưng bình thường lại kết giao rất ít, còn có sự căn dặn của Lang Tuấn Hiệp nên bình thường ở trong học đường cũng không tiếp xúc quá nhiều người. Chỉ có Thái Diêm ban đầu đã nhận thức, Bố Nhi Xích Kim cùng với Hách Liên Bác bình thường vẫn bị phạt đứng cùng cậu là coi như quen biết.

Thái Diêm vẫn là do ca ca của hắn dẫn đến, đang ngoắc tay với Đoạn Lĩnh, Lý Tiệm Hồng cũng bước qua chào hỏi, chắp tay với Thái Văn.

“Bình thường đã chiếu cố nhiều.” Lý Tiệm Hồng nói.

“Không dám nhận.” Thái Văn cười cười, cũng chắp tay với Lý Tiệm Hồng..

Thái Diêm kéo vai Đoạn Lĩnh để cậu xếp hàng phía trước mình, hai thiếu niên còn hàn huyên vài câu. Đoạn Lĩnh rất ít khi nhìn thấy Thái Văn, không khỏi nhớ đến việc mùa đông năm ấy, lúc Lang Tuấn Hiệp bị thương, mấy hôm sau Đoạn Lĩnh về học đường đọc sách, Thái Diêm còn chủ động đi tìm cậu, thấy mắt phải của cậu sưng lên còn cho là bị người trong nhà đánh, nhỏ nhẹ an ủi một phen.

Bình thường hai người rất ít khi gặp nhau ở trường, lúc Đoạn Lĩnh đang học vỡ lòng thì Thái Diêm đã vào văn thư các học tứ thư ngũ kinh từ sớm; đợi Đoạn Lĩnh đến văn thư các cùng Thái Diêm học chung được vài tháng, Thái Diêm lại được đưa về nhà, do ca ca hắn mời người đến dạy, vì tế hai người cũng không thường gặp mặt.

Nhưng việc trong nhà Thái Diêm, Đoạn Lĩnh cũng biết sơ lược một chút, Thái Văn tuy la huynh trưởng nhưng hai người lại không cùng mẹ, ngày thường tất cả sinh hoạt ẩm thực của Thái Diêm đều do Thái Văn một tay lo lắng, cũng giống như Lang Tuấn Hiệp và Đoạn Lĩnh vậy, vì thế vô hình trung hai người lại càng trở nên thân cận. Trừ những lần thoáng nhìn trước đây, Thái Diêm cùng ca ca của hắn còn vô tình gặp gỡ Đoạn Lĩnh và Lang Tuấn Hiệp hai lần ở bên ngoài. Một lần là đêm hoa đăng trung thu, một lần là tiết thượng tị[1] đạp thanh bên sông đào.

Chỉ là Đinh Chi tựa hồ rất thích Lang Tuấn Hiệp, mà Thái Văn lại ngưỡng mộ Đinh Chi, vì lý do này mỗi khi huynh trưởng hai bên gặp nhau đều có chút xấu hổ.

Thiếu niên xếp hàng, người lớn đứng ở một bên hàn huyên, Đoạn Lĩnh đã quên giới thiệu phụ thân nhà mình với Thái Văn, Thái Văn hôm nay mặc một bộ thường phục màu thiên thanh, phong thái thập phần tuấn lãng, còn mang theo khí chất quân nhân, thoạt nhìn như một thanh lợi kiếm vừa mài. Hai bên gia trưởng nói chuyện, phần lớn đều liên quan đến việc học hành bài vở của hai thiếu niên, so với thái độ kính nhi viễn chi của Lang Tuấn Hiệp, Lý Tiệm Hồng lại là thêm một phần khách khí.

Lúc đề cập đến Lang Tuấn Hiệp, Lý Tiệm Hồng chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Y là gia phó nhà ta, nguyên bản cũng không muốn để hắn nhúng tay quá nhiều vào chuyện này, sau khi ta đến Thượng kinh y cũng rời đi, dù sao chuyện làm ăn ở phía nam cũng cần người trông coi."

Thái Văn gật đầu, nói: "Nghe nói Đoàn huynh là làm kinh thương?"

Lý Tiệm Hồng cũng gật nhẹ đầu, nói: "Làm không quá tốt, đang muốn tìm một việc sinh kế khác. Một mảnh hùng tâm tráng chí tại thời loạn thế này nơi nơi đều bị dội nước lạnh, cũng chỉ đành quay về ăn của tổ tiên, trông chừng nhi tử đến khi thành nhân rồi lại nói tiếp."

Thái Văn cười nói: "Nghe cách ăn nói của Đoàn huynh hẳn đã lường trước không thể miệng ăn núi lỡ, quá khiêm tốn, quá khiêm tốn rồi."

Trang phục của Lý Tiệm Hồng mặc dù cũng không đẹp đẽ quý giá gì, thế nhưng giơ tay nhấc chân mỗi tiếng nói cử động đều mang theo khí chất quyền quý, càng không giống người giàu xổi. Mấy năm gần đây, Thượng kinh ngư long hỗn tạp, không ít nhà quyền quý đều mang theo gia quyến đến dưới chân thiên tử nước Liêu tạm lánh một thời gian. Thái Văn mặc dù cảm thấy người trước mặt không tầm thường, thế nhưng có Đoạn Lĩnh ở phía trước, cũng không dễ dàng thay đổi ấn tượng, liền không nghĩ nhiều nữa.

Thái Diêm ở bên kia nhìn thấy thiếu niên vừa đến, có chút ngoài ý muốn chào hỏi: "Hách Liên Bác!"

Đoạn Lĩnh cũng mỉm cười lên tiếng: "Hách Liên Bác!"

"Ngươi cũng tới!" Thái Diêm hô, "Đến đây đi."

Hách Liên Bác mấy năm qua vẫn thường cùng Đoạn Lĩnh bị phạt đứng, mười bốn tuổi đã phát triển rất cao, làn da ngâm đen, một thân y phục Tây Khương, mày cao mắt sâu, ngũ quan phân minh rõ ràng, thường ngày bộ dạng không giận tự uy, chỉ là tật nói lắp vẫn chưa trị hết.

Sau lưng Hách Liên Bác còn có quản gia đi theo, hắn liền hướng về phía Đoạn Lĩnh cùng Thái Diêm gật đầu, đuổi quản gia trở về, im lặng đứng sau lưng hai đồng bạn.

"Thấy Bố Nhi Xích Kim sao?" Thái Diêm thuận miệng hỏi.

Hách Liên Bác lắc đầu, lại nhìn Lý Tiệm Hồng, hiển nhiên là lần đầu tiên gặp người này.

"Cha ta." Đoạn Lĩnh rốt cục nhớ tới phải giới thiệu.

Hách Liên Bác đưa tay lên làm lễ, Lý Tiệm Hồng liền gật đầu cũng hoàn lại một lễ, Đoạn Lĩnh quay đầu lại, nhìn thấy trên đường lại xuất hiện một chiếc xe ngựa, Hách Liên Bác chỉ về phía bên kia giải thích: "Mẹ ta."

Hách Liên Bác là do mẫu thân đưa đến báo danh, chỉ là theo phong tục của Thượng kinh nữ quyến không thể lộ diện bên ngoài, vì vậy Hách Liên Bác liền tự mình xếp hàng, còn hướng về Thái Văn chắp tay một chút, tỏ vẻ xin lỗi.

Chỉ thấy các thiếu niên trò chuyện một chốc đã đến lượt mình, Đoạn Lĩnh muốn để bọn họ đi trước, Hách Liên Bác lại làm một thủ thế "thỉnh", Thái Diêm liền để cho Đoạn Lĩnh nhỏ tuổi nhất đi vào trước.

"Rỗi rãnh có thể để Đoạn Lĩnh đến phủ chúng ta." Thái Văn nói, "Trong phủ có mời một tiên sinh từ phía nam đến, có thể dạy trước một phần bài vở đơn giản."

"Vậy thì cung kính không bằng tòng mệnh." Lý Tiệm Hồng nói.

Thái Văn tỏ vẻ không cần khách khí.

Đoạn Lĩnh mang theo quyển tử vào trong, theo lệ báo tên nộp lên lại cầm bài tử bước ra. Lý Tiệm Hồng sau khi từ biệt Thái Văn liền cùng Đoạn Lĩnh bước vào nộp học phí.

Lúc Đoạn Lĩnh trở ra thì các bằng hữu cũng không biết đã đi nơi nào, thấy cậu không ngừng quay đầu lại nhìn, Lý Tiệm Hồng hỏi: "Hoàn có bằng hữu chưa đến?"

"Bạt Đô không có tới." Đoạn Lĩnh đáp, "Đã hẹn hôm nay cùng nhau báo danh khảo thí."

Lý Tiệm Hồng trầm ngâm trong chốc lát, hỏi Đoạn Lĩnh: "Còn nhận thức những bằng hữu nào khác không?"

"Quan hệ tốt nhất là bọn họ." Đoạn Lĩnh nói, "Thế nhưng không biết vì sao, nhà bọn họ đều quản đến rất chặt."

Lý Tiệm Hồng: "Ta thật ra vẫn quên hỏi, Lang Tuấn Hiệp là quản lý con thế nào?"

Đoạn Lĩnh lắc đầu, cậu đã tách khỏ Lang Tuấn Hiệp một đoạn thời gian, mỗi khi nhớ lại đều thập phần quý trọng những khoảnh khắc an nhàn khi ở cùng với y, cũng không phải cậu không muốn đùa giỡn mà là

rất sợ làm hắn thất vọng. Chỉ là cậu đều có thể nhìn ra, Thái Diêm, Hách Liên Bác cùng với những đồng học khác đều phảng phất trải qua không mấy vui vẻ, tựa hồ có một cỗ lo lắng vẫn luôn áp tại trên đầu.

"Hách Liên Bác bọn họ…" Đoạn Lĩnh nói, "Con cũng không biết, thế nhưng bọn họ đều giống như… giống như…"

Lý Tiệm Hồng nói: "Giống như có một thứ gì đó luôn đuổi theo phía sau bọn họ, buộc bọn họ đọc sách, ngay cả cười không dám thoải mái cười ra tiếng."

Đoạn Lĩnh cười nói: "Đúng."

"Bọn họ đều là thiếu niên lão thành." Lý Tiệm Hồng nói, "Con cũng không cần giống vậy."

Đoạn Lĩnh thở dài: "Ai…."

Lý Tiệm Hồng lại nói: "Bọn họ đều là hậu nhân chất tử, tự nhiên phải hiểu chuyện từ nhỏ, so với những người khác thì tâm tư sâu hơn nhiều lắm."

"Ta cũng có biết, thế nhưng thật sự đáng sợ đến thế sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Lý Tiệm Hồng dắt tay của Đoạn Lĩnh thả bộ trên đường, đáp: "Hách Liên Bác nhi tử của hậu duệ hoàng tộc Tây Khương, Hách Liên Loan. Bố Nhi Xích Kim là hậu nhân của đại họ triều Nguyên. Hai huynh đệ Thái Diêm, Thái Văn chính là Thái gia sau khi bắt thượng làm quan ở Thượng kinh, cùng nữ tử người Liêu sinh con nối dòng."

"Nói cách khác." Lý Tiệm Hồng tiếp tục giải thích, "Cha của bọn họ đều là ngoại tộc, phần lớn là hoàng tộc, bị giữ ở chỗ này làm chất tử, đổi lấy hòa bình của hai nước. Một khi hai nước khai chiến, người đầu tiên bị giết chính là bọn họ."

Đoạn Lĩnh: "…"

"Con tin Nam Trần là ai?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Lý Tiệm Hồng nói: "Hoàng tộc Nam Trần không có con tin, bởi vì người Hán kiên cường."

"Trong học đường, những người đi học cùng con cũng không thiếu hậu nhân nam diện quan của Liêu quốc, nếu cha anh bọn họ tạo phản theo địch, Liêu đế liền hạ sát thủ." Lý Tiệm Hồng còn nói, "Con có nhận thức một tiểu hài tử họ Hàn không?"

"Có!" Đoạn Lĩnh lập tức nhớ lại vị Hàn công tử nọ.

Lý Tiệm Hồng: “Hắn thật ra cũng có thể coi như Liêu nhân, cha của hắn là Nam viện thái sư.”

Đoạn Lĩnh gật đầu, cùng Lý Tiệm Hồng đứng ở đầu đường, bên kia là ngõ Đả Ngư. Đoạn Lĩnh nhìn quanh một lát rồi nói: “Con muốn đến nhà của Bạt Đô nhìn xem.”

Lý Tiệm Hồng liền cùng Đoạn Lĩnh đi vào ngõ Đả Ngư, lại phát hiện nơi này có không ít binh sĩ Liêu quốc đang lục soát.

“Người nào?” Đối phương lập tức cảnh giác.

“Ta là…” Đoạn Lĩnh vừa mở miệng, bàn tay của Lý Tiệm Hồng đã nhẹ nhàng đè lại vai cậu.

“Mới vừa rồi lúc ta đưa nhi tử đi báo danh, ở ngoài Ích Ung quán gặp Thái tướng quân.” Lý Tiệm Hồng vân đạm phong khinh nói, “Thấy đứa trẻ nhà Bố Nhi Xích Kim không đến, tướng quân liền bảo ta đi hỏi thăm một tiếng.”

“Chuyện này không liên quan đến Thái Văn.” Vị tướng quân kia nói, “Trở về bảo hắn, bớt lo chuyện người khác.”

Lý Tiệm Hồng liền gật đầu dẫn Đoạn Lĩnh rời đi, vùng quanh lông mày của hắn cũng hơi nhướng lên.

“Bọn họ vì sao…”

Lý Tiệm Hồng đặt một ngón tay lên môi Đoạn Lĩnh, ý bảo cậu không nên hỏi nhiều, đợi đến khi về đến nhà thì Đoạn Lĩnh cũng đã quên đi việc này, vùi mình trong vườn trồng hoa. Một lát sau, Đoạn Lĩnh nhìn thấy Lý Tiệm Hồng nằm trên tháp nghiên trong viện phơi nắng, mắt híp lại tựa hồ đang suy nghĩ việc gì.

“Đa.” Đoạn Lĩnh vốn muốn bảo hắn vào trong nhà ngủ, nào ngờ Lý Tiệm Hồng lại mở mắt ra vẫy vẫy tay với cậu.

Đoạn Lĩnh liền chạy đến, ghé vào trên người Lý Tiệm Hồng. Lý Tiệm Hồng nhấc bổng cậu lên ôm vào lòng, dùng một tay nắm lấy tay cậu.

“Đây là cái gì?” Lý Tiệm Hồng nói, “Tay toàn là bùn, lại suốt ngày bôi lên mặt cha ngươi..”

Đoạn Lĩnh liền giơ tay lên xoa xoa vào y phục của Lý Tiệm Hồng, nói: “Con đói bụng.”

“Muốn ăn cái gì?” Lý Tiệm Hồng hỏi, “Hay là đi ra bên ngoài tìm tửu lâu…”

Đoạn Lĩnh đang muốn đi rửa tay thế nhưng Lý Tiệm Hồng lại không buông cậu ra, còn xoay mặt cậu nhìn thẳng vào ánh mắt mình, hỏi: "Trước tiên nói rõ việc này đã. Con vào Bố Nhi Xích Kim là hảo hữu?"

Lúc này biểu tình của Lý Tiệm Hồng đã có chút ngưng trọng, Đoạn Lĩnh thấy vậy thì không khỏi cảm thấy lo lắng, chỉ sợ Lý Tiệm Hồng không muốn mình kết giao với Bạt Đô, liền suy nghĩ xem nên trả lời thế nào mới tốt. Thế nhưng cậu chỉ hơi chần chờ một chút, Lý Tiệm Hồng lại nói: "Phải thì nói phải, không cứ nói không, chẳng lẽ còn có thể ăn thịt con?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Phải."

Lý Tiệm Hồng nói: "Người sống trên đời dù sao cũng phải có vài bằng hữu, đi rửa tay đi."

Sau ngọ, Lý Tiệm Hồng lại dẫn Đoạn Lĩnh đến tửu lâu tốt nhất Thượng kinh ăn một bữa no nê, Đoạn Lĩnh dựa cửa sổ nhìn ra ngoài, nói: "Đa, nghe nói cha của Bạt Đô bình thường rất hay đánh hắn, nhưng hắn cũng không đến tìm con."

"Hắn không tới tìm con là vì đã bị nhốt rồi." Lý Tiệm Hồng chậm rãi nói, "Kỳ Xích, cha của Bạt Đô tính tình vốn thô bạo, bị đưa đến Thượng kinh làm chất tử, đối diện với ánh mắt trào phúng của người khác càng thêm kềm nén, chỉ có thể đánh hài tử để phát tiết."

"Vậy, vì sao bên ngoài nhà họ có người canh gác, không cho chúng ta vào?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

"Sợ hắn chạy thoát." Lý Tiệm Hồng nhìn con ngõ đối diện, vừa hay chính là phủ đệ của Bố Nhi Xích Kim, bên ngoài còn tập kết không ít binh mã, phòng giữ sâm nghiêm.

"Biên cảnh hai nước Nguyên Liêu tình thế càng lúc càng khẩn trương." Lý Tiệm Hồng giải thích, "Có lẽ trong tháng này sẽ bắt đầu khai chiến."

"Làm sao biết được?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Lý Tiệm Hồng đáp: "Đoán, A Nhĩ Kim sơn thiên về phía bắc, lúc này đương kỳ đại địa hồi xuân, người Nguyên đã hao tổn cả mùa đông, đầu xuân phải dụng binh, bằng không chỉ sợ không có cơm ăn rồi."

"Nếu khai chiến thì làm sao bây giờ?" Đoạn Lĩnh hỏi, "Bạt Đô sẽ gặp nguy hiểm sao?"

Lý Tiệm Hồng nói: "Liêu đế tuổi nhỏ, thái hậu giám quốc, binh quyền đều ở trong tay Bắc viện đại vương Gia Luật Đại Thạch, toàn bộ đều phải nhìn tâm tình của gã. Tâm tình không tốt, xuất binh thất bại, trở về liền tìm cả nhà Bố Nhi Xích Kim gây phiền phức, thậm chí đem người ra chém đầu cũng có khả năng."

Đoạn Lĩnh nhất thời khẩn trương, một đường sầu lo trọng trọng. Sau khi về đến nhà, Lý Tiệm Hồng nhìn cậu một lát rồi hỏi: "Muốn cứu hắn sao?"

Đoạn Lĩnh hỏi: “Thế nào cứu? Cha, người có thể cứu hắn sao?”

Lý Tiệm Hồng đứng ở trong sân khom người rửa mặt, cũng không thèm ngẩng đầu lên nói: “Cũng không phải ta cứ hắn, là con cứu hắn.”

Đoạn Lĩnh: “Thế nhưng con làm sao cứu được chứ?”

“Đúng vậy.” Lý Tiệm Hồng rửa mặt, bước vào hành lang chốt lại một câu, “Làm sao cứu? Phải suy nghĩ thật kỹ.”

Đoạn Lĩnh: “…”

Đoạn Lĩnh nói: “Nếu như Lang Tuấn Hiệp còn ở đây thì tốt rồi, ba người vẫn tốt hơn hai người….”

Lý Tiệm Hồng nghiêm nghị nói: “Loại thời điểm này cũng không cần nhắc đến Lang Tuấn Hiệp đi, cha con dầu gì cũng là đệ nhất kiếm khách Nam Trần, lại suốt ngày bị nhi tử so đến so đi với một sát thủ, trong lòng thật đúng là không khỏi chua xót mà.”

Đoạn Lĩnh: “Vậy…”

“Cứ thế, con cứ nghĩ biện pháp là được.” Lý Tiệm Hồng nói, “Đã từng đọc binh pháp? Đã từng nghe kể chuyện? Như vậy liền coi như trong tay con có một đại hiệp, muốn sai sử thế nào, xem là lừa hay là chó, phải tự con nghĩ biện pháp thôi.”

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, gương mặt của Lý Tiệm Hồng hơi trầm xuống, nói: “Cười cái gì? Đại hiệp cũng không thể dễ dàng xuất động như vậy, cả thiên hạ này lại có cao thủ nào chỉ nghe một mình con phân phó. Lúc trở về con còn phải trả lại một chút chỗ tốt.”

Lý Tiệm Hồng đưa hai ngón tay ra hướng về phía Đoạn Lĩnh chà sát, ý bảo sau khi xong chuyện còn phải đưa lợi ích. Đoạn Lĩnh vẻ mặt khiếp sợ, Lý Tiệm Hồng liền bước thẳng ra ngoài đi vào hậu biện chuẩn bị giúp Đoạn Lĩnh giặt quần áo. Đoạn Lĩnh ngây ngẩn một hồi, sau khi hiểu rõ ý tứ của Lý Tiệm Hồng trong lòng nhất thời sinh ra một cảm xúc kích thích mãnh liệt, liền chạy thẳng về phòng lấy giấy bút.

“Cha!”

“Ừ, chuyện gì.” Lý Tiệm Hồng vắt khô bộ y phục trên tay, không chút dao động đáp lời.

Đoạn Lĩnh chạy đến, cầm địa đồ giơ ra, phía trên còn vẽ chút lộ tuyến, cũng có vài hình người nho nhỏ, tượng trưng thủ vệ bên ngoài phủ Bố Nhi Xích Kim..

"Đây là một tấm hành quân đồ." Lý Tiệm Hồng nói, "Vẽ đến xinh đẹp như vậy làm gì? Cứ đánh mấy hình tam giác là xong."

Đoạn Lĩnh gật đầu, lập tức giảng giải: "Đầu tiên phải đưa người ra ngoài, sau đó nghĩ biện pháp chờ sáng sớm, cửa thành vừa mở liền đưa người ra ngoài. Đây là nhà của hắn, buổi chiều chúng ta không phải còn uống trà trên lầu của tửu lâu bên cạnh sao?"

"Ồ, vậy sau khi cứu ra lại dấu người ở nơi nào?" Lý Tiệm Hồng hỏi, "Nhà chúng ta?"

"Nhà chúng ta cách thành môn quá xa." Đoạn Lĩnh nói, "Hơn nữa cũng không có tầng hầm linh tinh gì đó, không tiện giấu người, vạn nhất đối phương phát hiện bọn họ chạy thoát, nhất định phải lục soát từng nhà. Hơn nữa còn đóng cửa thành môn, không có chứng thực không được rời thành."

"Đúng vậy, rất thông minh." Lý Tiệm Hồng thuận miệng cười nói.

Đoạn Lĩnh nói: "Chỉ sợ là sáng sớm liền phong thành, vì vậy phải giấu người ở —— ở đây! Cách thành môn rất gần, còn có thể thần không biết quỷ không hay tiễn người rời đi!"

"Được!" Lý Tiệm Hồng nói, "Cứ quyết định như vậy, chờ cha phơi đồ xong liền có thể đi cứu người."

Đoạn Lĩnh chạy theo phía sau hỏi: "Cha còn chưa nhìn rõ vị trí đâu! Là học đường!"

Lý Tiệm Hồng căng y phục lên thanh treo, lại đổ đi nước bẩn trong chậu, nói: "Con đối với học đường vô cùng quen thuộc, tự nhiên là nơi thích hợp nhất. Đi thôi!"

Đoạn Lĩnh lại hỏi: "A? Không che mặt sao? Thích khách không phải đều cần che mặt à?"

Lý Tiệm Hồng nói: "Phế vật mới phải che mặt."

"…" Đoạn Lĩnh tự biết mình không nên đi kéo chân sau của Lý Tiệm Hồng, liền đem địa đồ giao cho hắn, nói, "Dọc theo con đường này…"

"Không nhớ được." Lý Tiệm Hồng nhấc Đoạn Lĩnh khiêng lên vai, chân như bước lên thang lầu dẫm vào tường hai bước, bước thứ ba đã lên đến nóc nhà, lướt qua mái ngói như đi trên đất bằng, cả người tiến nhập vào màn đêm.

Đoạn Lĩnh sợ đến thiếu chút nữa kêu thành tiếng, may mà nhịn được. Lý Tiệm Hồng chạy vài bước lại đáp xuống đất sửa tư thế thành cõng người, lại phi thân qua vài ngõ nhỏ, đến gần đường lớn lại nhảy vào trong viện nhà người khác, khiến con chó trong viện giật mình sủa vang.

“Này.” Lý Tiệm Hồng nói, “Con chó thật lớn mà, chỉ là vẫn chưa dữ bằng Hốt Tất Liệt.”

Đoạn Lĩnh: “…”

“Xuống thôi.” Lý Tiệm Hồng nói.

Trong nháy mắt bọn họ đã đến ngõ nhỏ bên hông phủ Bố Nhi Xích Kim, Lý Tiệm Hồng quỳ một chân trên xuống, cánh tay choàng qua hông của Đoạn Lĩnh, ý bảo cậu cúi thấp người nắm chặt lấy mái ngói, trụ vững.

“Cha, quên mang kiếm theo rồi.” Đoạn Lĩnh nói, “Quay về lấy sao?”

“Không cần.” Lý Tiệm Hồng ngẩng đầu nhìn ánh trăng, tối nay đúng lúc là mười lăm, một vầng trăng dịu dàng soi sáng đại địa.

“Một đêm đẹp như vậy. ” Lý Tiệm Hồng lẩm bẩm.

“Bên kia có góc tối, có thể yểm hộ hành động.” Đoạn Lĩnh chỉ về một phía khác trong phủ, Lý Tiệm Hồng nhìn theo cũng “Ừ” một tiếng.

Xung quanh phủ đệ có Liêu binh tuần tra, Đoạn Lĩnh chỉ chỉ xuống dưới, ý bảo Lý Tiệm Hồng cẩn thận.

Lý Tiệm Hồng thấp giọng dặn: “Chờ ở đây.” Xong rồi còn kín đáo đưa cho Đoạn Lĩnh một gói thức ăn vặt, ý bảo nếu buồn chán thì ăn một ít. Đoạn Lĩnh làm sao có thể nuốt trôi? Đem gói đồ ăn cất vào trong ngực, mà Lý Tiệm Hồng nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Lúc đội Liêu binh tuần tra đảo qua khúc quanh thì tên binh sĩ sau cùng bị gõ một phát vào gáy ngất xỉu, bị Lý Tiệm Hồng nấp trong bóng tối nhanh tay kéo về, còn tiện thể cầm theo trường cung và túi tên sau lưng, lại tháo mạch đao trên thắt lưng gã binh sĩ xuống, nhấc nhấc vài cái thử cân lượng, sau đó ném lên trên nóc nhà. Đoạn Lĩnh khẩn trương vạn phần, đưa tay ra đón, lại không chụp được.

Lý Tiệm Hồng lại ném lên lần nữa, vẫn không tiếp được.

Lần thứ ba, cuối cùng cũng chụp được rồi.

Lý Tiệm Hồng giơ một ngón tay cái lên, ý bảo cậu làm rất tốt.

Đoạn Lĩnh liền thẹn thùng.

1/ Tiết thượng tị: Là vào ngày mùng 3 tháng 3 âm lịch, thường diễn ra đồng thời cùng tiết thanh minh hoặc có xê xích cũng không nhiều. Vào ngày này người ta đi hái một loại rau dại có tên là 'tề thái' về chế biến món ăn, luộc trứng gà, ăn bữa cơm ngon, tượng trưng năm mới vạn vật sinh trưởng nuôi sống con người, cũng là trông mong một tương lai tốt đẹp ấm no.

15. Quyển 1 - Chương 15: Cố Nhân

Lý Tiệm Hồng lại phi thân lên tường vây, tiện tay cầm theo vài mũi tên, bẻ mũi nhọn ném xuống chỉ để lại phần thân và đuôi trơ trụi, giương cung cài tên, trái tim của Đoạn Lĩnh cũng nhất thời trào lên đến cuống họng.

Một mũi tên bay đi, hướng về thân cây giữa hoa viên vang lên tiếng động thật nhỏ, Lý Tiệm Hồng lập tức chuyển mình lánh vào một thân cây ở hướng khác, tam tiễn liên châu, ba trạm gác ngầm trên cây nhất thời đều hôn mê, treo mình lơ lửng trên không. Lý Tiệm Hồng lại lần nữa phi thân lên nóc nhà, một tay đè xuống mái ngói, vóc người thon dài như hòa lẫn vào màn đêm, cùng bóng tối hợp thành một thể.

"Bắt đầu thay ca, có thể đi xuống." Đoạn Lĩnh nhỏ giọng nói, "Chỉ có thời gian nửa khắc. Con vẫn chờ ở nơi này sao?"

Lý Tiệm Hồng tiếp nhận thanh đao trong tay Đoạn Lĩnh, nói: "Lúc về cũng không đi đường nóc nhà nữa, nhảy thôi!"

Lý Tiệm Hồng đem dây thừng cướp được trên người Liêu binh vung lên, móc vào một chỏm mái cong, Đoạn Lĩnh ôm lấy Lục Thừa Nghiệp, hai người dùng một độ cung vừa đúng bay qua trên đỉnh đầu Liêu binh, đáp xuống trong hoa viên Bố Nhi Xích Kim phủ.

Vừa mới chạm đến mặt đất, Lý Tiệm Hồng đã giơ mạch đao trong tay lên, cũng không tuốt ra khỏi vỏ chỉ không ngừng huy động. Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một trận, hai gã Liêu binh đã ngã dài ra mặt đất, ngay sau đó Lý Tiệm Hồng lại nắm lấy tay của Đoạn Lĩnh, chạy về phía trước ba bước, nói: "Lại nhảy!"

Đoạn Lĩnh nhảy lên, cùng Lý Tiệm Hồng đồng thời phóng qua hành lang, Lý Tiệm Hồng một tay nắm tay Đoạn Lĩnh, một tay cảnh giác giơ mạch đao, tiện tay điểm điểm hai cái liền có thêm người ngất xỉu ted xuống đất. Trong phủ còn có một toán Liêu binh tuần tra, Lý Tiệm Hồng ôm lấy Đoạn Lĩnh, thấp người nép sát xuống dưới bệ cửa sổ.

Trong phòng ánh đèn lay động, có tiếng nói chuyện truyền đến, Lý Tiệm Hồng nghiêng đầu nhìn Đoạn Lĩnh, trong mắt Đoạn Lĩnh hiện giờ tràn đầy sùng bái lại không dám phát ra âm thanh. Lý Tiệm Hồng phát hiện trên mặt cậu có một vết bẩn, liền tùy tiện dùng tay áo lau lau.

Đoạn Lĩnh nghe được thanh âm của Bạt Đô vang lên.

Bạt Đô tựa hồ phi thường kích động, dùng ngôn ngữ của người Nguyên tranh luận, lát sau lại có tiếng rơi vỡ.

"Là hắn?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

"Là hắn!" Đoạn Lĩnh gật đầu.

Lý Tiệm Hồng đứng dậy đi về phía cửa phòng, một tay vẫn nắm chặt lấy Đoạn Lĩnh, hắn nghiêng người, dưới chân khụy xuống đạp thành cung tiễn bộ, đơn chưởng vung lên đánh vào gáy binh sĩ thủ vệ, nhu kình vừa đúng, người nọ liền bất tỉnh ngất đi, bàn tay của Lý Tiệm Hồng cũng tiện thể vận lực cương mãnh đẩy người kia ra ngoài, vô thanh vô tức ném vào hoa viên.

Đoạn Lĩnh xoay người chạy ào vào phòng, Lý Tiệm Hồng cũng theo sát phía sau.

"Bạt Đô!"

Vừa chạy vào trong, Đoạn Lĩnh thình lình phát hiện, bên trong cư nhiên cũng có võ sĩ canh gác!

Bạt Đô đang cãi vã kịch liệt nhất thời cũng hơi ngừng lại, Đoạn Lĩnh lập tức kinh hãi mãnh liệt xoay người chạy về phía Lý Tiệm Hồng. Lý Tiệm Hồng lại bước nhanh lên trước, hai tay tung ra, hàng loạt quân cờ bằng gỗ dùng tư thế mãn thiên hoa vũ bắn về phía Liêu binh, đem bốn gã võ sĩ giám thị đánh ngất trên mặt đất.

"Đoạn Lĩnh?!" Bạt Đô kinh ngạc gọi.

"Đi mau!" Đoạn Lĩnh nói, "Chúng ta tới cứu ngươi!"

Đoạn Lĩnh đứng ra, những lời thuyết phục một cậu cũng không cần nói, Bạt Đô chỉ thoáng nhìn qua phụ thân của mình liền quả đoán xoay người, lập tức bước theo Đoạn Lĩnh ra ngoài.

"Ta đi thu thập ít đồ." Bạt Đô nói, "Ngươi ở đây chờ ta."

"Không có thời gian!" Đoạn Lĩnh lo lắng nói.

Phụ thân của Bạt Đô, Bố Nhi Xích Kim Kỳ Xích cũng đuổi theo ra đến, Lý Tiệm Hồng khách khí gật đầu với gã một cái, còn làm ra động tác thỉnh, ý bảo "Nhường ngươi chạy trước".

Bạt Đô dừng lại trong hành lang, Đoạn Lĩnh lôi kéo tay hắn.

"Được." Bạt Đô hạ xuống quyết tâm, "Chúng ta đi."

Đoạn Lĩnh nói: "Trước đi tìm mẹ của ngươi."

Bạt Đô đã dừng lại, cúi đầu nhìn xuống mặt đất, Đoạn Lĩnh có chút không hiểu, lắc lắc bàn tay của hắn, chỉ cảm giác được đầu ngón tay của Bạt Đô đang nhẹ nhàng siết chặt.

Bạt Đô ngẩng đầu nói với Đoạn Lĩnh: "Nàng đã đi trước rồi."

Trái tim của Đoạn Lĩnh liền thả xuống một chút, đưa hai người chạy vẫn so ba người an toàn hơn một chút, lúc quay đầu lại nhìn Lý Tiệm Hồng đã thấy đối phương chỉ chỉ về phía hậu viện.

Hộ vệ ven đường đều bị Lý Tiệm Hồng đánh ngã, Kỳ Xích nhìn thấy đám hộ vệ hôn mê trên mặt đất thì vô cùng phẫn nộ, rút vũ khí bên hông ra, lại bị Lý Tiệm Hồng một đao ngăn cản.

"Suỵt." Lý Tiệm Hồng ý bảo không sinh sự đa đoan, Kỳ Xích liền yên lặng nhìn kỹ Lý Tiệm Hồng.

Lý Tiệm Hồng xoay người bước ra cửa sau, lại điểm ngã thêm hai hộ vệ, bốn người dọc theo hẻm nhỏ thoát đi.

"Có tập kích!"

Cùng với thời gian Đoạn Lĩnh tính toán được không sai biệt lắm, thay ca kết thúc, toán thủ vệ mới đến liền phát hiện trong phủ đảo loạn, lập tức lớn tiếng cảnh báo, vệ binh tuần tra bên ngoài lập tức vây kính, trước mặt vọt tới một đội binh sĩ. Kỳ Xích rốt cuộc đã chờ đến thời cơ phát tiết, tiến lên vung một quyền, trực tiếp giáng vào đầu chiến mã, khiến đối phương cả người lẫn ngựa đều lật ngang ngã xuống đất.

Trong ngõ tối tên nhọn bay loạn, Kỳ Xích vừa đánh vừa lui, Lý Tiệm Hồng tập kích về phía trạm gác tạo ra tiếng động lớn, Kỳ Xích liền không ham chiến nữa, dọc theo ngõ ngách trong hẻm nhỏ rút đi.

Trong thành một mảnh hỗn loạn, Đoạn Lĩnh thấp giọng nói: "Chạy bên này."

Đoạn Lĩnh và Bạt Đô nắm tay chạy điên cuồng, thế nhưng kỵ binh thủ thành đã đuổi theo xa xa phía sau, Lý Tiệm Hồng liền tiến lên một tay xách một người, xoay thân nhảy vào một gian nhà không biết của ai, lại tiếp tục leo tường trốn đi, trong nháy mắt đã ra đến đường chính. Kỳ Xích thở dốc hỗn hển, lảo đảo đuổi theo, lại có một đội kỵ binh từ bên hông đánh tới.

"Chạy đi đâu!"

"Vây lại!"

Bạt Đô muốn quay lại tiếp đón phụ thân, lại bị Lý Tiệm Hồng thẳng tay kéo đi.

"Buông!" Bạt Đô tức giận thuyết.

Lý Tiệm Hồng cũng không nói tiếng nào, đem Bạt Đô ném qua một bên, Đoạn Lĩnh ôm chặt đối phương không cho Bạt Đô vọng động. Lý Tiệm Hồng liền trở mình vượt ra ngoài tường, ngay sau đó là một loạt thanh âm tên bắn, tiếng kêu thảm thiết luân phiên vang lên. Đoạn Lĩnh gắt gao che miệng Bạt Đô lại, trái tim của hai người đều nhảy lên đến cuống họng.

Ngay sau đó, Lý Tiệm Hồng lại thét to một câu tiếng Nguyên, hai đại nhân lập tức phá cửa nhà dân lắc mình tiến vào. Kỳ Xích bình yên vô sự, chỉ là không nhịn được thở dốc nhìn chằm chằm Lý Tiệm Hồng.

Trái tim của Đoạn Lĩnh và Bạt Đô đều rơi xuống, Lý Tiệm Hồng một cước đá văng cửa nhà trước mặt, thản nhiên bước vào. Bên trong có một nữ nhân hiển nhiên bị tiếng phá cửa của hắn làm cho giật mình, phát ra tiếng thét chói tai, Lý Tiệm Hồng gác vỏ đao lên cổ nàng, thuận lợi ép nàng quay về trên giường.

"Mượn đường một chút." Lý Tiệm Hồng ưu nhã nói, mang theo mọi người từ cửa chính bước ra, lại ôm lấy Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười ngoắc ngoắc Bạt Đô, chỉ thấy Kỳ Xích đã cõng Bạt Đô lên, xiêu xiêu vẹo vẹo chạy trối chết khắp Thượng kinh giữa đêm đen.

"Đi như thế nào?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

Sau khi dứt bỏ truy binh, Đoạn Lĩnh chỉ đường đi đến hoa viên của học đường, ngày hôm nay cũng không phải ngày nghỉ, thế nhưng các sư đệ trong túc xá hẳn là đều đã ngủ say.

Chậu hoa bị đẩy ra, Bạt Đô trước hết chui vào, ngay sau đó chính là Đoạn Lĩnh, Lý Tiệm Hồng đạp lên tường nhảy qua. Đoạn Lĩnh liền dẫn đường đến Văn Thư các, mà Bạt Đô hiển nhiên đã là quen đường quen lối, từ bên dưới một chậu hoa lấy ra chìa khóa dự bị, đám người cùng nhau tiến vào.

Rốt cục cũng đến được nơi tú ẩn, dọc theo đường đi Đoạn Lĩnh khẩn trương vạn phần, hiện giờ liền tựa vào bàn sách thở hổn hển. Bạt Đô thắp nến lên, cái se lạnh của đêm xuân nhất thời bị đuổi đi, thế nhưng theo tiếng bước chân vang lên, ngọn lửa còn không kịp cháy đượm đã bị Lý Tiệm Hồng bắn ra chỉ phong dập tắt.

"Ở chỗ này chờ đến hừng đông." Lý Tiệm Hồng lần lượt đóng tất cả cửa sổ của Văn Thư các, đầu cũng không thèm quay lại, nói, "Ta sẽ nghĩ biện pháp đưa các ngươi ra khỏi thành."

"Hắn là ai vậy?"

"Cha ta."

Đoạn Lĩnh nhỏ giọng trả lời Bạt Đô, lại lấy gói đồ ăn từ trong ngực ra.

"Ngươi đói bụng không?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Bạt Đô lắc đầu, Đoạn Lĩnh lại nói: "Ăn một chút đi, đến sáng mới có khí lực mà chạy."

Trong phòng một mảnh hắc ám, chỉ có ánh trăng phá lệ xuyên qua khe cửa rơi vào trên mặt Đoạn Lĩnh. Bạt Đô có chút thẩn thờ nhìn người bên cạnh, một lát sau hắn lại chậm chạp đưa tay ra vuốt ve gương mặt của đối phương.

"Làm sao rồi?" Đoạn Lĩnh nghĩ hôm nay Bạt Đô có chút không giống bình thường, cậu hơi hơi sợ hãi, theo đạo lý mà nói, Bạt Đô cũng không nên hiện cái bộ dạng này

"Không có gì." Bạt Đô nói, "Hách Liên đâu?"

"Bọn họ đều tốt." Đoạn Lĩnh đáp, "Ngày hôm nay vừa gặp, nếu không kịp cáo biệt, ta sẽ thay ngươi chuyển cáo cho bọn họ."

"Nếu như ngươi bị kéo vào thì làm sao bây giờ?" Bạt Đô nhíu mày hỏi.

Đoạn Lĩnh nói: "Không có chuyện gì, cha ta rất lợi hại, ai cũng không biết là hắn làm."

Bạt Đô thở dài tựa vào giá sách, phảng phất như khí lực toàn thân đều đã cạn hết, hai mắt nhắm lại.

"Bạt Đô, ngươi có khỏe không?" Đoạn Lĩnh nắm tay hắn, lắc lắc hắn.

Bạt Đô lắc đầu, Đoạn Lĩnh dịch ra một vị trí, để Bạt Đô gối đầu lên chân của mình, Lý Tiệm Hồng bước đến, lần lượt xoa đầu hai hài tử, còn đem một kiện ngoại bào đắp lên người bọn họ. Trên áo bào còn mang theo khí tức máu tanh, là cái vừa rồi Kỳ Xích đã mặc trên người.

Kỳ Xích ở phía xa bất chợt thốt ra một câu, Đoạn Lĩnh nghe không hiểu, thế nhưng Bạt Đô lại hiểu, lúc thanh âm vừa vang lên Bạt Đô cũng đột ngột mở to đôi mắt.

Lý Tiệm Hồng cũng đáp lại một câu, hai bên đều dùng tiếng Nguyên bắt đầu trò chuyện với nhau. Ngôn ngữ của người nguyên thô kệch mà thẳng thắn, lúc nói chuyện hai người còn thấp giọng, tựa hồ đang bí mật thương lượng chuyện gì đó, lại giống như đang cò kè mặc cả. Đoạn Lĩnh không ngờ rằng phụ thân còn biết ngôn ngữ ngoại tộc, thấy Bạt Đô vẫn giữ nguyên trầm mặc, an tĩnh lắng nghe thì hơi lay lay đối phương, hỏi: "Bọn họ nói cái gì, ngươi nghe hiểu không?"

"Cha ta và cha ngươi trước đây từng nhận thức." Bạt Đô nói với Đoạn Lĩnh, "Còn là địch nhân."

Đoạn Lĩnh cũng ngẩn ra, môi hơi mấp máy có chút không dám tin tưởng, mà một câu cuối cùng của Kỳ Xích vừa nói xong, vẻ mặt của Bạt Đô nhất thời trở nên cảnh giác cùng đề phòng, hắn ngồi bật dậy, có chút khó tin nhìn Đoạn Lĩnh.

"Ngươi…ngươi lại là…" Bạt Đô vẻ mặt khiếp sợ.

Đoạn Lĩnh vẫn còn mê man, hỏi: "Cái gì?"

"Bạt Đô!" Kỳ Xích nặng nề gọi, Bạt Đô liền không thèm lên tiếng.

"Là cái gì?" Đoạn Lĩnh lo lắng hỏi.

"Nhi tử của ta." Lý Tiệm Hồng mở miệng nói.

Trong Văn Thư các một mảnh yên tĩnh, chừng vài nhịp thở trôi qua, Lý Tiệm Hồng lại lên tiếng: "Đến bên cạnh cha."

Lý Tiệm Hồng xoay người nhìn về phía Đoạn Lĩnh, một khắc này, Đoạn Lĩnh cảm thấy dường như có một loại nguy cơ mình không biết rõ. Cậu quay đầu nhìn Bạt Đô, lại nhìn Lý Tiệm Hồng.

Cậu không quá rõ ràng, thế nhưng Bạt Đô vẫn buông lỏng tay ra, ý bảo cậu đi thôi. Phụ tử hai người ngồi xuống dưới cái giá xếp đầy họa quyển. Kỳ Xích cũng bước đến bên cạnh Bạt Đô, thở dài một tiếng rồi ngồi phệt xuống.

"Mệt nhọc sao?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

Đoạn Lĩnh quả thực đã mệt mỏi thế nhưng vẫn cố chống đỡ, cậu có chút không hiểu dụng ý của phụ thân. Bọn họ hiện tại đang cách phụ tử Kỳ Xích một cái bàn dài, tựa như tình cảnh ngày lần tiên cậu cùng Bạt Đô nói chuyện ở nơi này, duy chỉ thiếu một ngọn đèn trên án kỷ, lại nhiều ra ánh trăng màu bạc lãnh ngạo.

Đoạn Lĩnh chôn mặt vào trong ngực Lý Tiệm Hồng, dùng sức cọ cọ, cố gắng vực dậy tinh thần lắc đầu.

Lý Tiệm Hồng nói: "Người Nguyên đang tấn công Hồ Xương thành, như vậy chỉ cần hộ tống bằng hữu của ngươi ra khỏi Thượng kinh là có thể thoát hiểm. Không cần quá lo lắng."

Đoạn Lĩnh "Dạ" một tiếng, nhớ lại ánh mắt kinh ngạc vừa rồi của Bạt Đô khi nhìn mình lại ngẩng đầu hỏi Lý Tiệm Hồng: "Cha, vừa rồi người đã cùng phụ thân của Bạt Đô nói cái gì"

"Cha muốn nhờ hắn giúp một chuyện." Lý Tiệm Hồng nói, "Tương lai cũng thuận tiện vừa vặn đưa con về phía nam."

Đoạn Lĩnh: "?"

Cậu vô pháp lý giải hai phụ tử Bạt Đô cùng việc sau này bản thân quay về phía nam có quan hệ gì, chỉ nghe Lý Tiệm Hồng lại hỏi: "Con có muốn quay về phía nam sao? Con là muốn cùng cha ở phương bắc cả đời, hay là muốn chúng ta quay về cố thổ?"

Đoạn Lĩnh: "…"

"Cha sẽ cùng con quay về sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Khóe miệng của Lý Tiệm Hồng hơi cong lên, hỏi ngược lại: "Nếu như không thì sao?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Như vậy con sẽ không đi."

Lý Tiệm Hồng nói: "Được, con ở đâu cha liền ở đó."

Đoạn Lĩnh "Dạ" một tiếng, nói: "Con muốn."

Lý Tiệm Hồng không trả lời mà quay đầu nhìn về phía hai phụ tử Bạt Đô, phảng phất như câu trả lời của Đoạn Lĩnh đã đưa cho hắn một cái kết luận.

"Là người sẽ hướng về cố hương, cho dù nhi tử của ngươi được sinh ra, nuôi dưỡng ở thủ phủ của địch nhân." Lý Tiệm Hồng chậm rãi nói, "Trong thân thể đang chảy là máu của người Nguyên. Bạt Đô, ngươi từng nhìn thấy cố hương của ngươi sao?"

Thân thể Bạt Đô có chút chấn động, nghiêng đầu nhìn Kỳ Xích, đang muốn giúp hắn phiên dịch lại bị một bàn tay của Kỳ Xích xoa đầu, ý là, hắn nghe hiểu.

"Con của ngươi, cũng muốn trở về." Kỳ Xích dùng Hán ngữ trúc trắc của mình đáp lại, "Chỉ là ngươi, khát vọng không lớn, ngươi, không có theo đuổi."

Lý Tiệm Hồng nói: "Nhi tử của ngươi chưa bây giờ đi qua hồ Na Mạt xanh như minh châu lam sắc trong thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ, lại từ lâu đã vô số lần nhìn thấy nó trong giấc mộng, đây là thiên tính của hắn. Mà nhi tử của ta cũng hướng đến liễu rủ Tây hồ, hướng đến dòng sông giận dữ dưới chân Ngọc Hành sơn."

Bạt Đô suy nghĩ một chút, thật nhanh đem lời của Lý Tiệm Hồng phiên dịch ra.

Kỳ Xích vẫn không nhúc nhích, hắn nhìn chằm chằm vào Lý Tiệm Hồng, phảng phất đang suy nghĩ một đề nghị cực kỳ gian nan nào đó.

"Qua đêm nay, thiên hạ đã là của người khác." Cuối cùng Lý Tiệm Hồng còn nói, "Ta tự nhiên sẽ không ép buộc, vô luận ngươi đáp ứng hay không, sau khi mặt trời mọc các ngươi liền có thể tự mình rời đi. Đây không phải là giao dịch, ta tuyệt đối không dùng việc này bức bách ngươi, không cần thận trọng lo lắng."

16. Quyển 1 - Chương 16: Mạo Hiểm Rời Đi

Kỳ Xích rơi vào trầm mặc, Lý Tiệm Hồng lại ôm lấy Đoạn Lĩnh dựa vào tường nhắm mắt dưỡng thần, đợi đến khi bình minh lại một lần nữa bắt đầu chạy trốn trối chết.

Đoạn Lĩnh ngủ được một chút lại tỉnh, cậu cuộn tròn trong lòng Lý Tiệm Hồng, sau khi tỉnh lại ánh mắt đầu tiên là đặt lên người hắn, sau đó lại nhìn về phía Bạt Đô vẫn luôn tỉnh táo bên kia. Nghĩ đến lập tức sẽ chia lìa, tương lai chính là trời nam đất bắc, có thể cũng vô duyên tái ngộ, trong lòng Đoạn Lĩnh liền tràn đầy phiền muộn.

Bạt Đô đợi thấy Đoạn Lĩnh tỉnh lại liền hướng cậu nhẹ nhàng vẫy tay, tiện đã đè thấp người xuống dưới dự định chui qua gầm bàn. Mà Đoạn Lĩnh cũng tách khỏi cái ôm của Lý Tiệm Hồng, cúi thấp đầu xuống muốn len người sang bên kia, chỉ là hiện tại bọn họ cũng đã trưởng thành không còn là hài tử như năm đó, gầm bàn đã không thể dung nạp được hai cổ thân thể thiếu niên choai choai đang tuổi lớn kia.

Trên tay Bạt Đô cầm một thanh chủy thủ làm từ xương thú, có vỏ khắc đẹp đẽ đặt xuống trước mặt.

"Cho ngươi…" Bạt Đô khẩu hình hướng về phía Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh: "…"

Bạt Đô thu tay, ngón tay khẽ búng, thanh chủy thủ nhích nhẹ về phía Đoạn Lĩnh, ý bảo cậu nhận lấy.

Đoạn Lĩnh cũng không biết làm sao, hơn nữa trên người cậu cũng không mang theo bất cứ vật gì có thể làm quà đáp lễ tặng cho Bạt Đô, dù sao cậu vẫn còn chưa chuẩn bị tốt đã phải cáo biệt đối phương dưới tình huống như vậy. Thấy ánh mắt thành khẩn của Bạt Đô, cậu do dự một hồi lâu, tối hậu vẫn nhận lấy chủy thủ.

Kỳ Xích đột nhiên tỉnh lại, nắm lấy cổ áo của Bạt Đô kéo hắn về phía sau, ý bảo an phận một chút, không nên lại tự rước phiền phức. Gương mặt Bạt Đô đỏ lên, nhưng cũng không tiếp tục giãy dụa.

Lý Tiệm Hồng cũng mở mắt thức dậy, Đoạn Lĩnh liền thập phần thấp thỏm, dự định đem chủy thủ trả lại đã nghe hắn nói: "Cất lại đi, đây là một lời hứa hẹn."

Một luồng ánh sáng tung bay, len vào trong Văn Thư các, Lý Tiệm Hồng đứng dậy nói: "Đi."

Nơi chân trời xa thẳm lộ ra một mạt màu ngân bạch, trong hậu viện học đường, Lý Tiệm Hồng tìm được một chiếc xe ngựa chở nhu yếu phẩm hàng ngày, hắn bảo Bạt Đô lên xe trước lại phủ đầy cỏ khô lên, đem mũ sa chuẩn bị tốt. Kỳ Xích đi đến bên cạnh xe trầm mặc không nói, tối hậu lại đưa một tay lên.

Lý Tiệm Hồng cũng giơ tay lên, song phương kích chưởng ba lần, Kỳ Xích cũng nhanh chóng lên xe, chui vào giữa đống cỏ khô.

Lý Tiệm Hồng nhảy lên càng xe, thấy ánh mắt tò mò của Đoạn Lĩnh liền giải thích: "Kích chưởng lập thề, tuyệt không đổi ý."

"Hai người ước định chuyện gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Ngựa của Lý Tiệm Hồng không biết đã đến cửa sau học đường chờ tự bao giờ, hắn thắng ngựa vào, vung roi lên, thấp giọng nói bên tai Đoạn Lĩnh: "Sau khi bọn họ trở về lãnh địa của mình, cha của Bạt Đô phải điều binh lực đến gần Tướng quân lĩnh, xâm chiếm lãnh thổ Liêu quốc."

"Sau đó thì sao?" Đoạn Lĩnh mơ hồ phát hiện, Lý Tiệm Hồng tựa hồ đang trù bị đại sự gì đó.

"Cha ngươi sẽ dùng cái này đi làm một cuộc giao dich với Gia Luật Đại Thạch." Lý Tiệm Hồng không chút để tâm nói, "Xem ra hôm nay muốn đi qua cửa thành còn phải cần một điểm vận khí, để xem lão thiên gia đối đãi hai phụ tử ta như thế nào. Giá!"

Lý Tiệm Hồng đánh ngựa kéo theo một xe cỏ khô đến gần cửa thành, thành môn sáng sớm vừa mở ra, xa mã tập hợp đông đúc, người bán hàng rong bên ngoài muốn vào, người bên trong lại muốn sớm đi ra, tình cảnh chen lấn chật như nêm cối, thủ vệ đang lần lượt kiểm tra từng xe hàng hóa, thoạt nhìn cực kỳ nghiêm mật.

"Ở chỗ này chờ." Lý Tiệm Hồng nói, "Để bọn họ đi trước."

Mã xa dừng ở bên đường, Lý Tiệm Hồng từ xa nhìn chằm chằm đám thủ vệ, kéo mũ sa thấp xuống, trong bàn tay cầm ra một nắm tiền đồng, chậm rãi đếm đếm.

"Muốn mua điểm tâm sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không, đây là ám khí." Lý Tiệm Hồng đáp, tiện đà mở rộng năm ngón tay đem mấy đồng tiền kia thu vào tay áo.

"Bọn họ nhất định sẽ đuổi theo." Đoạn Lĩnh vừa nghe đã biết Lý Tiệm Hồng muốn dùng vũ lực xông qua liền khẩn trương nói.

"Đây là biện pháp cuối cùng, chuẩn bị khi hết cách." Lý Tiệm Hồng nói vớii Đoạn Lĩnh, "Mọi việc đều phải

làm tốt chuẩn bị vạn toàn."

Lý Tiệm Hồng tựa hồ vẫn đang chờ người nào đó, thẳng đến khi một chiếc xe ngựa đi vào tầm mắt của hắn.

Chiếc xe ngựa này hắn từng gặp qua, trang trí bên ngoài rất đẹp, là xe ngựa của Quỳnh Hoa viện, tựa hồ là đi từ đường lớn đến đây, đang muốn rời khỏi thành. Lông mày của Lý Tiệm Hồng cũng nhấc lên một chút.

"Đó là xe của Quỳnh Hoa viện?" Lý Tiệm Hồng có chút ngoài ý muốn.

Đoạn Lĩnh nói: "Vâng, đó là bằng hữu của Lang Tuấn Hiệp, cha cũng nhận thức sao?"

Lý Tiệm Hồng trầm ngâm chốc lát, sau đó nói: "Quỳnh Hoa viện… mà thôi, mạo hiểm cũng coi như đáng giá. Con đến chiếc xe bên kia, đưa cho người trong xe xem vật này."

Đoạn Lĩnh nghe kỹ phân phó của Lý Tiệm Hồng, sau đó liền nhảy xuống xe, chạy về phía xe ngựa của Quỳnh Hoa viện. Lý Tiệm Hồng kéo thấp mũ sa, che lại khuôn mặt tuấn tú.

Mành che xe ngựa giật lên, Đoạn Lĩnh dễ dàng tiến vào.

Chỉ là người ngồi trong xe cũng không phải Đinh Chi mà là một vị phu nhân trẻ tuổi.

"Phu nhân là ai?" Đoạn Lĩnh mờ mịt nói.

"Lời này là ta hỏi ngươi mới đúng, bé con, ngươi là ai?" Phu nhân kia mỉm cười nói.

Mấy nữ hài bên người vị phu nhân nọ cười khúc khích một tiếng, nói: "Làm cái gì? Vô duyên vô cớ chạy đến đây, vậy mà người ngồi trong xe là ai cũng không biết?"

Đoạn Lĩnh do dự một chút, có lẽ là vì cậu lớn lên môi hồng răng trắng, nhìn qua tựa như một khối mỹ ngọc, vị phu nhân kia cũng không đuổi cậu xuống xe, chỉ là tinh tế ngắm nghía gương mặt của cậu.

"Cha ta bảo ta đến đây, đưa cho phu nhân xem một vật." Đoạn Lĩnh thấp thỏm nói, kéo dây đỏ trên cổ ra, mở hà bao đưa mảnh ngọc bội cho vị phu nhân nọ xem.

Phu nhân: "…"

Sắc mặt của phu nhân nhất thời trắng bệch, suýt nữa liền không thở nổi, run giọng nói: "Công… công tử mới vừa nói gì? Cha của công tử? Người chính là…"

“người chỉ có thể nhìn, không thể chạm.” Đoạn Lĩnh thấy vị phu nhân kia run rẩy đưa tay qua muốn cầm lấy ngọc bộ liền quơ quơ tránh né, sau đó cẩn thận cất lại.

“Phu nhân?” Nữ hài lo âu hỏi.

“Cha ta nhờ ngài giúp một chuyện.” Đoạn Lĩnh lại khách khí chắp hai tay lại, hướng vị phu nhân kia làm một đại lễ. Phu nhân vội nói: “Không dám nhận, công tử gọi ta một tiếng phu nhân là được.”

Nói xong nàng cũng đứng dậy, sửa sang áo thêu đáp lễ cùng Đoạn Lĩnh.

Không bao lâu sau, mã xa của Quỳnh Hoa viện lần thứ hai khởi hành, từ một phía khác, chiếc xe chở cỏ khô của Lý Tiệm Hồng cũng chậm rãi chạy đến nối đuôi ngay sau đó.

Lúc qua thành môn, trên mã xa của Quỳnh Hoa viện lộ ra một ngọc thủ thon dài trắng mịn đưa tín vật xuất thành.

“Chiếc xe phía sau là giúp chúng ta chở hàng.”

Màn cửa sổ vén lên lộ ra nửa gò má của phu nhân, nàng chỉ hơi liếc nhìn thủ vệ kia đối phương đã vội vàng gật đầu tránh sang hai bên. Lý Tiệm Hồng thản nhiên đánh xe đi theo mã xa của Quỳnh Hoa viện, vô kinh vô hiểm rời khỏi thành môn.

Khi lên đến quan đạo Đoạn Lĩnh liền xuống xe chạy về phía Lý Tiệm Hồng, Lý Tiệm Hồng lại thì thầm bên tai cậu vài câu, Đoạn Lĩnh liên trở lại đứng trước mã xa nói: “Cha ta nói, cảm tạ phu nhân tương trợ đại ân, sau khi quay về Thượng kinh chắc chắn sẽ đến Quỳnh Hoa viện đòi một chén rượu uống.”

“Không dám nhận.” Phu nhân vừa sai nữ tử vén mành xe định bước xuống, Đoạn Lĩnh đã tiến lên ngăn lại, dựa theo lời dạy của Lý Tiệm Hồng, nói: “Nơi đây không thích hợp ở lâu, không nhọc phiền phu nhân.”

“Công tử vạn phúc.” Phu nhân khoan thai nói, “Thiên độ Đại Trần ta.”

Đoạn Lĩnh: “…”

Trên mặt đất khắp nơi xuân sắc, thảo trường oanh phi, cỏ lau hoang dã phiêu động theo gió, sợi bông phiêu dật như thiên hà mênh mông vô bờ, lướt qua một mùa vui vẻ náo nhiệt của vạn vật. Dưới ánh mặt trời rực rỡ này, Đoạn Lĩnh mơ hồ cảm thấy vài phần trang nghiêm cùng hy vọng.

“Thiên độ Đại Trần ta.” Đoạn Lĩnh lẩm bẩm, phảng phất trong lời này mang theo niềm tin không thể nghi ngờ.

“Ra đi.” Lý Tiệm Hồng nói.

Bạt Đô cùng Kỳ Xích lăn qua lăn lại một đêm đã mệt đến rã rời, dựa vào bên cạnh xe hồi thần, Đoạn Lĩnh lại nhảy lên càng xe tựa vào trong lòng Lý Tiệm Hồng, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, cảm thấy Bạt Đô không có tinh lực nói chuyện với mình liền thả lòng người, trong nhịp điệu lắc lư của xe ngựa, giữa gió xuân mơn trớn, Đoạn Lĩnh cũng dần dần thiếp đi.

Trong lúc ngủ say, cậu còn nghe được thanh âm của Bạt Đô.

“Đừng gọi hắn.” Bạt Đô nói.

Đoạn Lĩnh trở mình, trong lúc mơ mơ màng màng còn cảm giác được có người đang xoa đầu mình.

Không biết lại qua bao lâu, đợi đến khi tỉnh lại lần nữa, chiếc xe chở đầy cỏ khô đã dừng lại trên sườn núi, Lý Tiệm Hồng nằm trên đống cỏ khô, miệng còn ngậm một cọng cỏ, thản nhiên nhìn ngắm bầu trời xuân cao vút xanh tươi, mây trắng nhẹ bay.

Xuân phong thổi nhẹ vào mặt, Đoạn Lĩnh ngáp dài một cái, duỗi người, tỉnh lại trong lòng Lý Tiệm Hồng. Lý Tiệm Hồng liền thân mật hôn lên trán cậu một cái.

“Bạt Đô đâu?” Đoạn Lĩnh nhìn quanh một chút liền giật mình tỉnh hẳn.

“Đi rồi.” Lý Tiệm Hồng vỗ vỗ vai nhi tử, “Cái tên man tiểu tử kia còn muốn con làm an đáp của hắn, cái bàn tính này cũng tính được quá tỉ mỉ rồi.”

“An đáp là cái gì?” Đoạn Lĩnh hỏi.

Lý Tiệm Hồng đáp: “Đồng sinh cộng tử, may mà chúng ta cũng không phải ra tay làm cái gì, nếu không cũng là bị lừa gạt công sức mất rồi.”

Đoạn Lĩnh có điểm phiền muộn, nói: “Cha, con còn có thể gặp lại Bạt Đô sao? “

Lý Tiệm Hồng đáp: “Vạn vật thế gian đều có duyên phận của mình, duyên cũng giống như một trận gió, giữa người và người tựa như mây bay trước mắt con, có tụ có tán, đến đi vội vàng. Con còn có thể kết giao những bằng hữu khác, không cần đau buồn.”

Đoạn Lĩnh “Dạ” một tiếng, cũng không biết vì sao nghe Lý Tiệm Hồng nói như vậy, trong lòng cũng nhẹ một chút.

“Cha cũng sẽ rời khỏi con sao?” Đoạn Lĩnh đột nhiên cảm thấy thật khó chịu.

Lý Tiệm Hồng cười ha ha, nói: "Trước khi trả lời câu này, con cứ đem lợi ích đưa cho cha cái đã."

Đoạn Lĩnh: "..."

Đúng là có chuyện này, Đoạn Lĩnh nhớ ra rồi, chỉ đành hỏi: "Cha muốn thứ gì?"

Lý Tiệm Hồng quan sát Đoạn Lĩnh, lại cười nói: "Con đang mài quyền sát chưởng định làm gì? Mưu sát thân phụ sao?"

Đoạn Lĩnh cười ha hả, chỉ cảm thấy Lý Tiệm Hồng thực sự quá khôi hài, chưa hết, Lý Tiệm Hồng còn nói 1 "Tới cầm mấy cọng cỏ đến, ngoáy lỗ tai cho cha nào."

Đoạn Lĩnh liền vấn một nhánh cỏ khô, để Lý Tiệm Hồng gối lên đùi mình, tập trung ngoáy lỗ tai cho hắn. Lý Tiệm Hồng từ từ nhắm hai mắt lại tựa như đang ngủ, của là đang suy nghĩ chuyện gì.

"Con ta."

"Dạ."

"Bản lĩnh của cha như thế nào?"

"Rất lợi hại." Đoạn Lĩnh là khen tự đáy lòng.

"Bản lĩnh lợi hại như vậy, muốn sống như thế nào thì sống như thế đó, tự nhiên cũng không rời khỏi con ta, bằng không học một thân bản lĩnh như vậy làm cái gì?"

Đoạn Lĩnh nghiêm túc nói: "Nếu cha đi Quỳnh Hoa viện uống rượu sẽ nhận thức nữ nhân, nhận thức nữ nhân rồi liền tái giá, tái giá rồi dĩ nhiên phải sinh tiểu nhi tử. Như vậy lại không cần con rồi."

Lý Tiệm Hồng ngẩn ra, nói: "Tiểu tử, còn biết ghen tị?"

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, chỉ là bản thân cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, bất quá cũng chỉ là nói vui đùa. Đương nhiên, Lý Tiệm Hồng cũng biết, cậu chỉ là nói mà thôi.

Nhưng là hắn vẫn rất nghiêm túc trả lời vấn đề này.

"Sẽ không." Lý Tiệm Hồng thờ ơ nói, "Là cha nợ con, đời này sẽ không có ai đến giành vị trí của con được."

Tay của Đoạn Lĩnh run một cái, Lý Tiệm Hồng lại hô lên: “Ôi, cẩn thận.”

Một đống cảm tình phức tạp của Đoạn Lĩnh nhất thời tiêu thành mây khói, chỉ có thể cúi đầu cẩn thận giúp Lý Tiệm Hồng ngoáy lỗ tai.

“Đầu năm nay đúng là không thích hợp chơi trò hậu cung.” Lý Tiệm Hồng nói, “Dù cho là hài tử trong nhà cũng muốn đi tranh thủ tình cảm rồi.”

Đoạn Lĩnh: “…”

Đoạn Lĩnh luôn bị phụ thân chế nhạo, Lý Tiệm Hồng lại nghiêm mặt nói: “Cha hiểu được, trước đây cha cũng thường cùng tứ thúc của con chơi trò tranh thủ tình cảm. Quá bình thường rồi.”

“Tứ thúc?” Đoạn Lĩnh hỏi.

Sau khi ngoáy tai xong, Lý Tiệm Hồng hài lòng ngồi xuống, tháo ách ngựa ra, vỗ vỗ tuấn mã của mình, lại nói với Đoạn Lĩnh: “Nếu đã ra ngoài liền đi giải sầu một chút. Có muốn không? “

Lực chú ý của Đoạn Lĩnh lần nữa thành công bị dời đi, lập tức hoan hô một tiếng, cậu biết Lý Tiệm Hồng nói như vậy hơn phân nửa cũng là muốn đi chơi, trong lúc được ôm lên lưng ngựa còn hỏi: “Qua đêm sao?”

Lý Tiệm Hồng nói: “Tùy con.”

Đoạn Lĩnh: “Chúng ta sẽ về nhà ở phía nam sao? Nhà chúng ta trước kia ở phương nam? “

“Đúng vậy.” Lý Tiệm Hồng nói, “Nhưng hôm nay chưa đi. Con muốn trở về? Ở Thượng kinh này không vui rồi?”

Đoạn Lĩnh ngồi trên lưng ngựa, Lý Tiệm Hồng ở phía sau ôm cậu, tuấn mã không nhanh không chậm thả bộ về phía nam. Cảnh xuân tươi đẹp, gió nhẹ phất phơ, vạn vật phục sinh. Lý Tiệm Hồng đến Thượng kinh tới nay đã gần một tháng, đây là lần đầu tiên bọn họ cùng nhau lữ hành đường dài.

Đoạn Lĩnh hỏi: ” Đi nơi nào?”

Lý Tiệm Hồng đáp: “Đi gặp một vị lão hữu của cha, cha muốn thỉnh giáo vài vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Đoạn Lĩnh cảm thấy thập phần thú vị.

Lý Tiệm Hồng đáp: “Vấn đề về thiên mệnh.”

Đoạn Lĩnh: "..."

17. Quyển 1 - Chương 17: Ngôn Truyền

Đoạn Lĩnh có chút quá hưng phấn, lúc cậu ở cùng với Lý Tiệm Hồng nhân sinh chính là vô câu vô thúc, thiên địa bao la, vô luận phải chạy tới nơi nào cũng không lo lắng. Mà Lý Tiệm Hồng còn thỉnh thoảng để cậu khống chế ngựa, điều khiển xe hướng về phía bình nguyên bao la điên cuồng chạy loạn.

"Muốn cưỡi ngựa một chút không?" Lý Tiệm Hồng mang theo vẻ mặt thú vị hỏi thăm.

Đoạn Lĩnh cũng có chút muốn thử, cậu còn chưa bao giờ cưỡi ngựa một mình, thế nhưng nếu không có Lý Tiệm Hồng che chở cậu cũng có chút sợ.

"Thử xem!" Lý Tiệm Hồng tung người xuống ngựa, tiện tay mạnh mông ngựa, tuấn mã nhất thời hí vang lập tức tung vó chạy xa. Đoạn Lĩnh sợ đến kêu to, quay đầu gọi "Cha ——!"

Lý Tiệm Hồng phất tay với cậu một cái, lại còn huýt sáo, tuấn mã liền rướn người phóng lên, bay qua dòng suối chạy đi. Đoạn Lĩnh không ngừng kêu to, trong đầu chỉ cảm thấy kích thích, nhưng mà khi quay đầu lại liền phát hiện Lý Tiệm Hồng đã không thấy bóng dáng, cậu nhất thời kinh hoảng, thử quay đầu ngựa lại, thế nhưng tuấn mã lại không tuân lệnh, Đoạn Lĩnh chỉ có thể kinh hãi hô: "Đừng chạy nữa! Cha! Cha! Người ở chỗ nào!"

Tuấn mã vọt vào một rừng cây, Đoạn Lĩnh suýt nữa ngã xuống, đành phải ôm chặt lấy lưng ngựa, thanh âm mang theo nức nở hô to.

"Cha ——!" Đoạn Lĩnh hô, "Người đang ở đâu?!"

Tiếng huýt trầm bổng du dương lại vang lên, Lý Tiệm Hồng xuất hiện từ sau một thân cây, mỉm cười nhìn cậu.

Đoạn Lĩnh sợ đến suýt nữa ngừng thở, lập tức nhảy xuống ngựa, chạy đến ôm chặt Lý Tiệm Hồng.

"Nó tên Vạn Lý Bôn Tiêu." Lý Tiệm Hồng vỗ vỗ thần câu, thần câu liền cúi đầu lỗ mũi phát ra vài tiếng phì phì, cọ cọ vào Đoạn Lĩnh, lúc này Đoạn Lĩnh mới thở phào nhẹ nhõm.

"Là ngựa Ô Tôn." Lý Tiệm Hồng nắm lấy tay Đoạn Lĩnh, tay kia cầm lấy dây cương, nói, "Cha từng cứu Ô Tôn Vương một mạng dưới Kỳ Liên sơn. Bọn họ đưa con ngựa này đến làm tạ lễ."

"Chạy thật nhanh." Đoạn Lĩnh nói, "Suýt nữa con cũng bị quăng xuống rồi."

Lý Tiệm Hồng nói "Khi trốn khỏi tuyết mạng, là nó đã cứu cha một mạng."

Đến lúc chính ngọ, Lý Tiệm Hồng và Đoạn Lĩnh nghỉ lại trong rừng, cậu thấy rất nhiều loại trái cây không biết tên gọi liện hỏi" "Đây là trái gì?"

"Nữ nhi quả." Lý Tiệm Hồng tùy ý thoáng nhìn, nói, "Rất chua, nấm hoang quả dại bên đường không được ăn loạn, càng là những thứ sặc sở nhiều màu lại càng dễ mang kịch độc."

"Con không ăn, vậy đây là cái gì?" Lòng hiếu kỳ của Đoạn Lĩnh không giống tầm thường, cậu cũng dần dần phát hiện được một việc vô cùng trọng yếu —— vô luận cậu hỏi Lý Tiệm Hồng vấn đề gì cũng có thể đặt được một câu trả lời thỏa mãn, chứ không phải giống như Lang Tuấn Hiệp chỉ có một câu "Không nên hỏi, sau đó ngươi sẽ biết".

"Cây hồ dương." Lý Tiệm Hồng đáp, "Lúc còn nhỏ rất giốn liễu, khi lớn xòe tán rộng, chịu hạn cực tốt."

Lý Tiệm Hồng gần như không gì không biết, Đoạn Lĩnh còn nghĩ cần phải đọc sách làm gì, nếu như có việc không giải thích được liên đi hỏi cha là xong.

Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Tối nay chúng ta phải ngủ ngoài trời sao?"

"Vậy cũng không cần." Lý Tiệm Hồng nghiêm mặt nói, "Trước khi mặt trời lặn chúng ta có thể đến Hoài Đức, tìm chỗ ngủ lại ăn một bữa cơm nóng."

Đoạn Lĩnh: "Hoài Đức là nơi nào?"

"Thuộc địa phận Tín Châu." Lý Tiệm Hồng nói.

"Tín Châu là ở đâu?" Đoạn Lĩnh đối với thế gian này quả thực hoàn toàn không biết gì cả.

Lý Tiệm Hồng đáp: "Liêu Thái Tổ định đô tại Thượng kinh, từ Thượng kinh lại định ra mười chín con đường, tận cùng phía Nam chính là Tín Châu, nếu từ Tín châu lại đi về phía nam liền đến trường thành rồi."

Trường Thành Đoạn Lĩnh thị biết đến, nói: "Qua trường thành chính là Ngọc Bích quan, lại tiếp tục đi thẳng về phía nam là Hà Bắc lộ, cửa nẻo xuôi nam…"

"Đúng rồi." Lý Tiệm Hồng cúi đầu né một chạc cây, đáp, "Chỉ là hiện tại, Thượng Tử, Nhữ Nam đều là lãnh thổ của người Liêu rồi."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Thủ phủ Trần quốc là ở sâu về phía nam sao? "

“Trường Giang nam bắc quy về Trần.” Lý Tiệm Hồng phảng phất bị gợi lên hồi ức cửu viễn, thở dài nói, “Là một vùng Tây Xuyên, Giang Nam, Giang Châu rộng lớn như vậy.”

Đoạn Lĩnh lại hỏi “Vậy cha nói xem, chúng ta sau này còn có thể quay về Trần quốc không?”

“Thật muốn trở về?” Lý Tiệm Hồng hỏi.

Bất tri bất giác đã rời khỏi rừng cây, Lý Tiệm Hồng ôm Đoạn Lĩnh lên ngựa, cả hai đi dọc theo dòng suối. Đoạn Lĩnh ngồi trên ngựa nói: “Phu tử nói phía nam rất đẹp, đáng tiếc con chưa được nhìn qua.”

Đoạn Lĩnh cũng không biết, tưởng tượng một chốn đào nguyên xa xôi vô cùng nhìn thấy, đối với cậu chỉ là phí công.

“Viễn lai thị khách, tẫn sổ tư hương.”[1] Lý Tiệm Hồng phóng người lên ngựa, nói, “Phía nam trông bắc, phương bắc ngóng nam, ý niệm trong đầu Hán nhân đều là như vậy. Đúng thế, phía nam rất đẹp.”

Đoạn Lĩnh ở Thượng kinh năm năm, dần dần cũng hiểu rất nhiều chuyện, cũng biết theo gót sắt người Liêu xuôi nam, Hán nhân bắt buộc ly hương kéo dài hơi tàn, mỗi một người Hán ở Thượng kinh đều hy vọng có một ngày có thể trở về phía nam.

“Nhà chúng ta sau khi quân Liêu xuôi nam có còn không? ” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Cái gì?” Câu hỏi này cắt đứt sự suy tư của Lý Tiệm Hồng, con ngựa dưới thân vẫn không nhanh không chậm cất bước, hắn vuốt vuốt đầu Đoạn Lĩnh, đáp: “Nhà chúng ta vẫn còn, bất quá cũng không không xê xích gì nhiều..”

“Còn có ai?” Đoạn Lĩnh chẳng bao giờ nghĩ tới mình vẫn còn thân thích, thế nhưng hôm nay, cậu đột nhiên ý thức được mình cũng giống như những người khác, có phụ thân, có mẫu thân cũng có thúc bá cữu di thân tộc, tựa như vị “Tứ thúc” trong lời nói của phụ thân mà mình chưa từng gặp mặt.

“Tứ thúc của con, ” Lý Tiệm Hồng đáp, “Ngũ cô đều còn ở đó, cha nói cho con biết, con chỉ cần nhớ kỹ trong lòng, tuyệt đối không thể nói cho người ngoài biết.”

Đoạn Lĩnh gật đầu, Lý Tiệm Hồng nhân tiện nói: “Cha đứng hàng thứ ba, trên có một vị đại cả, chưa đến nhược quán liền mất sớm, nhị tỷ khômg phải con chính thê, cũng mất sớm rồi, tứ đệ còn đang ở Tây Xuyên, dưới gối chưa có con nói dòng, ngũ cô của con thì được gã về Giang Nam.”

“Cha của người thì sao?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Còn sống.” Lý Tiệm Hồng nói, “Ông ấy thích tứ thúc của con, không thích cha… Giá!”

Tình cảm của Lý Tiệm Hồng đối với phía nam rất phức tạp, Đoạn Lĩnh hiểu được, đồng thời cũng cảm nhận ra sự lảng tránh của hắn đối với chuyện cũ, vì vậy cậu rất hiểu chuyện mà không hỏi nữa.

–

Thời tiết Giang Châu vừa vặn cuối xuân đầu hạ, hoa quỳ trắng như bông tuyết nở rội khắp nơi, tám đóa cùng cành, rực rỡ tươi đẹp. Cô sơn phơi bày trần trụi ánh cùng bầu trời sáng sủa thành một bức màn lam dịu dàng tươi sáng, thi thoảng từ xa nhìn thấy một cánh diều tô vẻ sắc màu sặc sỡ tung bay, ảnh ngược in vào dòng nước một mảnh giang sơn gấm vóc, một đầu dây diều kéo dài gần như vô tận, tiêu thất ở đầu phía bên kia sơn lâm.

Lang Tuấn Hiệp mặt một bộ trường bào màu làm thiên, dắt ngựa đi dọc theo đường mòn hiểm trở xuống núi. Y chỉ tạt ngang Giang Châu mà không ghé vào, chỉ ở bờ nam Trường Giang uống một ngụm nước, sau đó liền lên thuyền viễn hành. Chiếc thuyền kia dọc theo sông lớn đi về phương bắc, vượt qua Ngọc Hành sơn đổ vào sông nhỏ, vòng qua hiểm địa đất Thục tiến về phía thủ đô Nam Trần.

Dọc theo đường đi y cũng rất ít nói chuyện, lúc khách nhân rời thuyền hắn cũng xuống theo, ngồi bên bờ sông chờ một hồi, lại khom người uống một ngụm nước. Ba tháng sau, Lang Tuấn Hiệp rốt cục cũng đến Tây Xuyên.

Trên trường thành một mảnh xanh biếc rậm rạp, đợi khi thu đến, hẳn là sẽ nở đầy hoa phù dùng.

Tiến vào thủ đô, y liền đi đến trước một cửa hàng sách đã đóng kín, tiện tay vặn gãy khóa cửa rỉ sét, bên trên phủ một tầng bụi dày. Lang Tuấn Hiệp tìm chỗ tạm an bày tuấn mã, lại lấy chút cỏ khô, sau đó đặt hành trang xuống rồi đẩy cửa bước vào trong, đột nhiên cả người khựng lại.

Tại một góc khuất tia sáng ảm đạm có người đang đứng, thích khách nọ che kín gương mặt, tựa hồ đã đợi y thật lâu, lại tựa hồ chỉ vừa mới đến.

Thích khách vóc người khôi ngô, cao chừng cửu xích, so với Lý Tiệm Hồng cũng không chút thua kém, trên tay cầm một thanh kiếm bất động như núi đứng trong đại sảnh, hai mắt lộ ra ngoài nhìn chằm chằm vòa Lang Tuấn Hiệp..

“Xin chào.” Thích khách nói câu nói đầu tiên.

Lang Tuấn Hiệp đặt một tay lên chuôi kiếm tạ thắt lưng.

“Ta là Thương Lưu Quân.” Thích khách nói câu thứ hai, lại chậm rãi đưa ngón tay ra kéo vải che mặt xuống, để lộ ra dung mạo anh tuấn.

“Ta là tới giết ngươi.”

Thương Lưu Quân nói ra câu thứ ba.

Lang Tuấn Hiệp không đợi Thương Lưu Quân nhấc tay lên đã rút kiếm, thế nhưng đối phương từ lâu đã cầm kiếm nơi tay, chỉ chờ thời khắc tiên phát chế nhân này. Kiếm của Lang Tuấn Hiệp chỉ mới rút ra được phân nữa, thần binh Bạch Hồng của Thương Lưu Quân đã thoát ra khỏi vỏ, mang theo một đạo kiếm khí xông đến trước mắt.

Trong cuộc đời Lang Tuấn Hiệp, đây là thời khắc y tiếp cận gần với tử vong nhất.

Nhưng mà cho dù vạn sự sẵn sàng, Thương Lưu Quân lại không ngờ bố trí chặt chẽ như vậy lại bị tuyệt chiêu bảo mệnh của Lang Tuấn Hiệp trốn qua một lần —— chỉ thấy tay trái của y hướng lên, tay phải ép xuống, tam tấc Thanh Phong vừa lộ ra bỗng nhiên lui ngược vào bao, nội lực phát động nhất thời khóa chặt thần binh của Thương Lưu Quân.

Một chiêu này, Lang Tuấn Hiệp cũng phải bỏ ra cái giá cực lớn, ngay sau đó tay trái của y cầm lấy vỏ kiếm, nương theo lực đạo của Thương Lưu Quân xoay người một cái, hai người trao đổi vị trí đồng thời xuất chưởng. Lang Tuấn Hiệp đẩy ra hữu chưởng, Thương Lưu Quân đáp lại tả chưởng.

Tay trái chung quy vẫn kém tay phải nửa phần lực đạo, trong nháy mắt đối chưởng khí lực mãnh liệt đủ để đánh tan bia đá của Thương Lưu Quân bị Lang Tuấn Hiệp dùng một chiêu nhu lực như có như không hóa giải, chuyển hướng đẩy thẳng vào tường. Một tiếng nổ vang, cả một mặt tường có thể bị chưởng lực của Thương Lưu Quân đánh thành vỡ nát.

Tay phải của Lang Tuấn Hiệp không biết bị thương tở đâu lại ra một tia máu tươi, lập tức phá cửa đi mất, chỉ là phương hướng kia tựa hồ cũng không phải là vào thị tứ.

Thương Lưu Quân bước lên hai bước, khom người nhặt lấy một ngón tay trên mặt đất, đội mũ sa vào, quay về phủ thừa tướng, còn tiện tay ném ngón tay nọ cho chó ăn, thả kiếm vào phòng, đi qua hành lang tiến vào thư phòng.

Mục Khoáng Đạt đang viết một bản tấu thỉnh hoàng đế thoái vị bảo dưỡng tuổi thọ.

"Ta thất thủ." Thương Lưu Quân bước đến thủ ở sau lưng Mục Khoáng Đạt.

"Nhất định là trước khi hành động phải nói đủ ba câu." Mục Khoáng Đạt hời hợt nói: "Dù sao y cũng trốn không thoát, bị thương nơi nào?"

Thương Lưu Quân "Tay phải của y, thiếu ngón tay út."

Mục Khoáng Đạt nói: "Đi gởi một phong thư cho tướng quân, hắn biết được hẳn là rất cao hứng."

–

Phía Bắc của huyện Hoài Đức cũng bao gồm một phần rộng lớn của A Nhĩ Kim sơn, không ít rừng sâu núi thẳm, muốn đến Thượng kinh đều phải đi qua con đường này, huyện thành ven quan đạo đều rất rộng rãi phồn hoa. Phía sâu bên trong còn có một cái thôn nhỏ gọi Kỳ Hạ, ẩn sâu rừng núi, chỉ có một con đường nhỏ quanh co phủ đầy mạng nhện làm độc đạo lưu thông cùng thị trấn. Mỗi khi xuân đến, sản vật trong núi phồn thịnh, Hoài Đức cũng thuận thế trở thành nơi giao lưu vật tư.

Ngoại trừ Nhữ Nam, đây là lần đầu tiên Đoạn Lĩnh rời khỏi Thượng kinh, cho dù vẫn ngồi trên ngựa cùng với Lý Tiệm Hồng, thế nhưng ánh mắt lại tràn ngập tò mò, nhìn xung quanh thị tập nhộn nhịp.

"Này! Da hổ, hổ cốt có muốn không?!"

"Từ đâu tới đây?"

"Ăn kẹo đường không?"

Đoạn Lĩnh không dám trả lời đám người xung quanh, giương mắt nhìn Lý Tiệm Hồng. Lý Tiệm Hồng nói: "Sao? Thích cái gì thì cư sấy, không cần nhìn cha, tiền tất nhiên sẽ trả giúp con."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Có phải không thể nói chuyện với người xa lạ không?"

Lý Tiệm Hồng nở nụ cười, nói: "Cũng không có quy củ này, muốn nói thì nói, muốn làm quen ai thì làm quen người đó."

Vì vậy Đoạn Lĩnh liền bước đến một sạp thảo dược gần đó: "Đây là cái gì? Là Ngưu Hoàng[1] sao?"

Trên sạp còn có không ít thảo dược hiếm lạ chỉ thấy sâu trong A Nhĩ Kim sơn, trong số đó có một khối Ngưu Hoàng lớn như một con gà hấp dẫn sự chú ý của Đoạn Lĩnh. Lý Tiệm Hồng chỉ nhìn thoáng qua một chút liền giúp Đoạn Lĩnh trả tiền mua về.

"Không phải là không thể cùng người lạ nói chuyện." Lý Tiệm Hồng dắt ngựa, cùng Đoạn Lĩnh chậm rãi tản bộ trong thị tứ, vừa lúc giảng giải, "Mà là ở hoàn cảnh xa lạ, phải hiểu được cái gì nên nói cái gì không nên nói, phải biết bảo hộ chính mình."

Đoạn Lĩnh "Dạ" một tiếng, biết Lý Tiệm Hồng đang dạy chính mình phương pháp đối nhân xử thế.

Lý Tiệm Hồng còn nói: "Một loại gạo nuôi trăm loại người, cho dù con không có lòng hại người khác cũng không chắc được người khác sẽ không tới hại con."

“Vậy làm sao biết được cái gì là nên nói, cái gì là không nên nói?” Đoạn Lĩnh lại hỏi.

“Lúc không có việc trong người thì.” Lý Tiệm Hồng giải thích, “Cái gì cũng có thể nói, thế nhưng phải quan sát đối tượng trò chuyện, đề phòng đối phương có ác ý. Đối với người nghèo không nói chuyện phú quý, đối với kẻ giàu sang không nói chuyện cơ hàn,đối với nam nhân không luận so khí phách,đối với nữ nhân không nảy sinh sắc tâm.”

“Khi có việc trong người thì không thể để người khác biết được thân phận của mình, nhất định lúc nào cũng phải đề phòng.” Lý Tiệm Hồng còn nói, “Dưới tình huống cần thiết còn phải dựa vào thế cục tạo một thân phận giả, khách điếm gì đó càng là chốn thị phi, người nhiều miệng tạp, đối với chuyện quan trọng bằng thủ khẩu như bình. Đặc biệt là chưởng quỹ khách điếm, tiểu nhị, những người không liên quan, vạn lần không thể để cho bọn họ biết rõ người muốn làm chuyện gì.”

Đoạn Lĩnh cái hiểu cái không gật đầu.

“Xét đến cùng, người ở trên đời là không nên động tham niệm.” Lý Tiệm Hồng nói, “Chỉ cần không tham lam những thứ không thuộc về mình, sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức.”

Lý Tiệm Hồng đưa Đoạn Lĩnh đi tìm chỗ trọ, báo với tiểu nhị muốn ở một đêm, lại đưa công văn chứng minh thân phận cho chưởng quỹ kiểm tra. Hiện tại Liêu quốc thế cục phức tạp, các tộc người nam bắc vãng lai, công văn mỗi nơi mỗi khác, chưởng quỹ cũng chỉ miễn cưỡng nhận ra một hai, liền phân phó mở một phòng hảo hạng.

“Cha, ngày mai chúng ta còn lên đường sao?” Đoạn Lĩnh nằm trong lòng Lý Tiệm Hồng, Lý Tiệm Hồng thì tựa vào đầu giường ôm lấy cậu, vẫn còn xuất thần.

“Không đi nổi nữa?” Lý Tiệm Hồng hỏi.

Đoạn Lĩnh thở dài một tiếng đáp lại, có chút mệt mỏi rã rời nhưng vẫn lắc đầu nói: “Đi được.”

Lý Tiệm Hồng hôn Đoạn Lĩnh một cái, Đoạn Lĩnh liền nghiêng người sang chôn đầu trên vai hắn cọ tới cọ lui. Lý Tiệm Hồng thuận miệng hỏi: “Sao, mất hứng?”

Đoạn Lĩnh cũng không lên tiếng, chỉ càng rúc sâu vào lòng Lý Tiệm Hồng, Lý Tiệm Hồng lại nói: “Đúng là nũng nịu.”

Lý Tiệm Hồng ôm Đoạn Lĩnh đặt lên trên giường cù lét, khiến cậu cười to ha hả, giãy dụa không ngừng. Hai phụ tử mặt đối mặt, Lý Tiệm Hồng liền nhìn chằm chằm vào Đoạn Lĩnh, lại đặt tay cậu lên trên mặt mình, nhắm mắt lại xuất thần.

Đoạn Lĩnh có chút buồn ngủ, mơ hồ nhìn thấy gương mặt của Lý Tiệm Hồng liền nhẹ nhàng vuốt ve gò má, đôi môi của hắn, còn tựa đầu vào vai đối phương chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Bên ngoài vang lên tiếng từng tràng tiếng huyên náo, lúc Đoạn Lĩnh thức dậy đã thấy là bình minh, trong lòng có chút hoảng hốt, sợ binh lính Thượng kinh đuổi theo bắt bọn họ: "Làm sao rồi?"

"Không sao cả." Lý Tiệm Hồng thấy Đoạn Lĩnh đã tỉnh liền đứng dậy giúp cậu nhúng khăn mặt, giúp cậu rửa mặt.

Tối hôm đó Hoài Đức binh hoang mã loạn, không ít người dẫn theo gia quyến một đường từ phía đông bắc chạy đến, luôn miệng hô to: "Người Nguyên sắp đánh tới rồi!"

"Chạy! Bọn họ là đánh về phía này!"

Đoạn Lĩnh lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, kinh hoảng sợ hãi quan sát đám người bên ngoài, bọn họ không ngừng tràn vào những con đường lớn của Hoài Đức, dõi mắt nhìn quanh, nơi nào cũng là dân chạy nạn. Hai phụ tử đang ngồi trong khách điếm ăn mì, Lý Tiệm Hồng lại tựa hồ là thấy nhiều liền quen.

"Không được vào đây!" Chưởng quỹ giận dữ nói, còn phái tiểu nhị ra ngoài cản đám nạn dân kia, loạn thế đương đào, không có tiền nửa bước khó đi. Đoạn Lĩnh thỉnh thoảng liếc nhìn ra ngoài, thấy một hài tử cũng trạc tuổi mình dẫn theo một đứa bé, cả hai trên người đầy bụi đất lẻn vào trong tiệm.

"Ăn không?" Đoạn Lĩnh cầm một cái bánh đưa cho đứa lớn, "Nghỉ một lát đi."

"Đi ra ngoài! Đều đi ra ngoài!" Tiểu nhị mắng.

Lý Tiệm Hồng liếc nhìn tiểu nhị, chỉ một cái liếc mắt, đối phương liền không dám nói tiếp nữa.

"Lại cho đệ đệ ta một cái." Đứa bé kia khom người nói, "Đa tạ ngài, nguyện ngài thượng lộ bình an."

Đoạn Lĩnh nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng không khỏi chua xót, đối phương cũng rất hiểu lễ nghi, chỉ chiếm một chút không gian nhỏ, còn để đệ đệ mình ăn bánh.

Lý Tiệm Hồng lại cầm một cái bánh nữa, xé ra ngâm vào canh thịt dê, đưa cho Đoạn Lĩnh ăn.

"Từ đâu tới đây?" Lý Tiệm Hồng thuận miệng hỏi.

"Hồ Xương thành." Đứa bé kia đáp.

"À? Thành phá?" Lý Tiệm Hồng hỏi tiếp.

"Xấp xỉ rồi." Đại hài tử nói, "Người Nguyên đến, mọi người sợ bị đồ thành[2] liền chạy đi Thượng kinh. Lão

gia, có thể cho bọn tiểu nhân chút nước không??"

Lý Tiệm Hồng liền gọi châm trà, sau đó rót cho đứa bé kia một chén, đứa bé tiếp lấy uống trước một ngụm lớn, sau đó lại đút cho đệ đệ.

"Cha mẹ hai người đâu?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

"Thất lạc." Đại hài tử nói, "Huynh nếu đi về phía bắc, liệu có thể hỏi thăm vài câu giúp chúng tôi không..."

"Chúng ta đi phía đông." Lý Tiệm Hồng nói, "Không cần lo lắng, người Nguyên còn chưa đuổi đến đây, hẳn là không có chuyện gì."

Đại hài tử gật đầu, nói: "Phía đông cùng phải cẩn thận, khắp nơi đều là kỵ binh của người Nguyên."

"Đi đi." Lý Tiệm Hồng căn dặn, lại thanh toán tiền phòng và thức ăn, mang theo đối phương rời đi, cỡi lên Bôn Tiêu vòng qua vài con đường, phi nhanh.

1/ Ngưu Hoàng: Một vị thuốc đông y, là sỏi trong túi mật của trâu bò. Có tác dụng thanh nhiệt giải độc, tan đàm.

2/ Đồ thành: Tàn sát cả thành, trong chiến tranh thường thấy, binh lính phe địch sẽ đồ thành, đồ thôn để lập uy, đe dọa phe đối địch hoặc chỉ đơn thuần là thỏa mãn nhu cầu tàn sát của binh lính. Trong lịch sử có rất nhiều vụ đồ thành, thảm sát nổi tiếng, như vụ mười ngày thảm sát dương châu khi quân Thanh tiến vào Trung Nguyên, vụ thảm sát Nam Kinh do người Nhật gây ra, ở Việt Nam mình có vụ thảm sát Mỹ Lai.

18. Quyển 1 - Chương 18: Lấy Mình Làm Gương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Chiến tranh sẽ đến sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Bôn Tiêu nghỉ chân tại một địa điểm giữa lưng chừng núi, huyện Hoài Đức đã trở thành thiên hạ của nạn dân, cuồn cuộn không dứt, bọn họ triệt thoái từ Hồ Xương, Cận Đức thành đến đây, mà mục tiêu hành trình chính là biên ải phía Tây, có thể là vượt qua A Nhĩ Kim sơn, hoặc trực tiếp tiến vào Thượng kinh, thậm chí là chạy đến Ngọc Bích quan.

"Sẽ." Lý Tiệm Hồng đáp.

"Bọn người Bạt Đô phải làm sao bây giờ?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Người Nguyên chính là tính toán đã lâu, tính toán từ lúc bắt đầu phát ra động tĩnh đến bây giờ cũng là vừa vặn. Nếu con không cứu Bạt Đô, cuộc chiến này nhất định cũng sẽ xảy ra." Lý Tiệm Hồng nói, "Bất quá là bồi thêm tính mạng của hai người bọn hắn mà thôi."

Đoạn Lĩnh lần đầu tiên chứng kiến tràng diện như vậy, lại hỏi: "Ai sẽ thắng?"

"Khó mà nói." Lý Tiệm Hồng đáp, "Con hy vọng bên nào thắng?"

Tuy nói Thượng kinh đều là Liêu nhân, thế nhưng Đoạn Lĩnh đã sinh hoạt ở đó lâu ngày, cũng xem như quê hương thứ hai của mình, từ tận đáy lòng không hy vọng Liêu quốc thua trận. Thế nhưng hai nước giao tranh, ai thắng ai bại cũng không phải là chuyện dùng ý nguyện của một người có thể quyết định.

"Cha, chúng ta cũng phải rời đi sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ta không biết." Lý Tiệm Hồng nói, "Bất quá rất nhanh sẽ có đáp án, đi."

Lý Tiệm Hồng quay đầu ngựa, Bôn Tiêu liền cất vó phi nhanh dọc theo sơn đạo, sau khi tiến nhập quần sơn không bao lâu, Đoạn Lĩnh lại vội gọi: "Cha!"

Lý Tiệm Hồng nhìn theo hướng cậu chỉ tay, chỉ thấy khe núi sáng sớm tràn đầy sương trắng, hơi nước lượn lờ, có một đội kỵ binh người Nguyên chậm rãi trườn đến. Mà bọn họ đi thêm một chốc nữa, trên mặt đất rải rác còn thấy được vài thi thể Liêu binh, hiển nhiên từng tao ngộ một hồi chiến đấu.

"Chúng ta đi đã bao lâu?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

"Sắp một canh giờ." Đoạn Lĩnh khẩn trương nói, "Vì sao lại gặp phải Nguyên quân ở đây?"

"Cầm lấy." Lý Tiệm Hồng nhặt lấy bao đựng tên, nỏ và trường cung của Liêu binh ném cho Đoạn Lĩnh, lại phóng người lên ngựa, ước chừng lực đạo của cánh cung rồi nói: "Là một đội quân tiên phong, hẳn là dự định vòng qua A Nhĩ Kim sơn đánh lén Hoài đức. Nào, cái này cho con. Đếm một chút xem bọn họ có bao nhiêu người."

"Một, năm, mười..." Đoạn Lĩnh thừa dịp Lý Tiệm Hồng điều chỉnh cung nỏ thì nhìn quanh đếm, sau đó đáp, "Một trăm người."

Lý Tiệm Hồng lại dạy Đoạn Lĩnh sử dụng nỏ, sau khi thử bắn vài phát liền giao cho cậu đeo ở sau lưng, còn bản thân thì giữ thanh trường cung, nói "Được rồi, nếu trên đường đi gặp quân tiên phong của kẻ địch, không nên kinh hoảng."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Lý Tiệm Hồng lại tiếp tục chỉ bảo: "Đầu tiên phải che giấu chính mình cho thật tốt, sau đó lại so sánh thực lực giữa ta và địch, thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Địch ở ngoài sáng ta ở trong tối, có sáu phần nắm chắc liền có thể mạo hiểm đánh lén."

"Thế nhưng chúng ta chỉ có hai người." Đoạn Lĩnh thắc mắc.

"Đủ bắt vua lệnh chư hầu." Lý Tiệm Hồng hỏi, "Còn nhớ trong sách viết thế nào không? Lấy một địch mười, có đạo chăng?"

"Có!" Đoạn Lĩnh đã từng đọc qua đoạn này, đáp, "Công kỳ bất ý, xuất kỳ bất bị!"[1]

Lý Tiệm Hồng cười cười.

"Giá!"

Hai chân của Lý Tiệm Hồng thúc vào bụng ngựa, tuấn mã phóng người rong ruổi, Bôn Tiêu xứng danh thần mã, đạp trên dốc núi chẳng khác đi ở đất bằng, rừng rậm cũng tựa như bình nguyên, nhanh chóng tiếp cận quân địch.

"Con cầm cương." Lý Tiệm Hồng nói.

Thấy Đoạn Lĩnh tiếp nhận dây cương, hắn lại nói: "Đổi hướng!"

Đoạn Lĩnh giật nghiêng dây cương, Bôn Tiêu liền lập tức chuyển hướng trên sơn đạo, Lý Tiệm Hồng dẫm lên bàn đạp, vóc người thon dài hiển lộ, trường cung kéo no căng, thả dây!

Một tiếng vang nhỏ phát ra, Lý Tiệm Hồng lại cúi xuống nằm sấp trên lưng ngựa, nói: "Lại chuyển!"

Đoạn Lĩnh lại kéo mạnh dây cương, Lý Tiệm Hồng vừa rồi bắn ra là một loạt tam tiễn liên châu, chỉ chốc lát sau dưới chân núi truyền lên một tiếng hét thảm, hiển nhiên là có quân Nguyên đã ngã ngựa, sau đó lại là hai tiếng kêu liên tiếp vang lên. Ba mũi tên, không hề có chút sai sót.

"Giữa lần mai phục đầu tiên và thích hai, cần phải nhanh, hiểm, chuẩn." Lý Tiệm Hồng kề vào bên tai Đoạn Lĩnh, nói, "Như vậy địch nhân mới có thể nghi thần nghi quỷ, không đoán ra được nội tình của chúng ta. Nếu chỉ có một mũi tên, đối phương sẽ đoán được bên ta chỉ có một người."

"Đã hiểu." Đoạn Lĩnh nói.

Lý Tiệm Hồng cùng Đoạn Lĩnh cưỡi ngựa vượt suối, giữ khoảng cách nhất định đi theo phía sau quân Nguyên, đối phương quả nhiên bắt đầu nghi ngờ, lập tức sắp xếp trận hình, không dám tùy tiện tiến lên.

"Làm sao bây giờ?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Lý Tiệm Hồng ngồi trên lưng ngựa, lấy đá đánh lửa từ trong ngực áo ra, nói: "Thiên thời không bằng địa lợi, địa lợi không bằng nhân hòa. Là ai nói?"

Đoạn Lĩnh có chút không chắc chắn: "Hình như là Mạnh tử."

Lý Tiệm Hồng vùi đầu cọ sát đá đánh lửa, nói: "Được rồi, địa lợi phải tận dụng cho tốt, nếu đã ở trong rừng bày trận, dĩ nhiên là dùng khói đem bọn họ hun ra ngoài."

Nơi này đã là thâm sơn, cây cối rậm rạp, cao vút che trời, lá rụng hỗn độn trên mặt đất, vừa mới sáng sớm, sương xuân dày đặc phân làm mấy tầng, mà lá cây dưới chân cũng là từ ướt tới khô, tầng tầng lớp lớp. Lý Tiệm Hồng tiện tay nhặt một ít lá khô nhen lửa, lại dựa vào hướng gió tìm vị trí thích hợp, lá khô cùng vài cành củi ẩm rốt cục cũng bắt lửa tản ra từng trận khói đặc, nương theo chiều gió mà bay về phía quân Nguyên.

"Chú ý cái tên ăn mặc khác biệt kia." Lý Tiệm Hồng nói, "Hắn là bách hộ trưởng."

Nguyên quân bị khói hun ho sặc sụa, thế nhưng trận hình lại không loạn chút nào, tuần tự theo khẩu lệnh lui ra khỏi rừng cây, chỉ là hiện tại khói trắng tràn lan, cảnh vật xung quanh cũng không nhìn rõ được, đột nhiên từ trong màn khói có một con tuấn mã xông ra. Đoạn Lĩnh nắm chặt dây cương, xông thẳng vào vòng vây của địch nhân, Lý Tiệm Hồng lại là hai tay nắm chặt mạch đao[2], mạnh mẽ huơ lên, nhất thời khắp nơi đều là máu tươi, một đường tiêu sái!

"Quăng thừng!" Lý Tiệm Hồng ra lệnh.

Trên tay Đoạn Lĩnh không biết từ lúc nào lại xuất hiện thêm một đoạn dây thừng, cậu nhanh chóng tròng vào cổ tên Bách Hộ Trưởngkia. Trọng lượng binh sĩ bình thường khoảng một trăm tám mươi cân khiến cậu suýt nữa cũng không trụ nổi mà té xuống ngựa, cũng may Lý Tiệm Hồng nhanh mắt, dùng một tay giúp cậu ghìm chặt dây thừng. Bôn Tiêu tung vó phóng đi, mang theo hai người trốn khỏi vòng vây vũ tiễn đầy trời.

Đoạn Lĩnh hổn hển thở dốc, sau lưng bọn họ là gã Bách Hộ Trưởng bị dây thừng xiết cổ, hai tay cố gắng lôi kéo vòng dây, bị lôi đi thất thểu trên sơn đạo.

"Nguyên binh quân luật sâm nghiêm, Bách Hộ Trưởng đã bị bắt, Ngũ Thập Hộ Trưởng liền đứng ra lãnh đạo." Lý Tiệm Hồng nói, "Vì vậy không nên vọng tưởng bắt người làm tin, quân lính đều không trúng chiêu này."

"Vậy… chúng ta bắt, bắt gã làm cái gì?" trong lòng Đoạn Lĩnh vẫn cảm thấy sợ hãi, không ngừng xoay đầu nhìn về phía sau.

Lý Tiệm Hồng nắm lấy dây thừng, nương theo lực đạo của Bôn Tiêu quấn vài vòng lên cành cây, sau đó thắt nút thật chặc, gã Bách Hộ Trưởng kia liền bị treo lơ lửng trên cành cây. Hai người lại cưỡi ngựa ly khai, nấp vào một vị trí cao hơn quan sát về phía này.

"Đây gọi là canh xác chờ người." Lý Tiệm Hồng nói, "Thấy không."

Có một nhóm quân Nguyên lao ra khỏi rừng rậm, toan đi cứu Bách Hộ Trưởng của bọn họ, Lục Thừa Nghiệp liền nhón lấy sáu mũi tên đặt lên dây cung, đợi khi đám người kia vừa vọt tới nơi liền lập tức bắn ra!

Sáu thanh tiễn nhọn như sao băng vụt qua, lại giết đi mấy người, nhìn thấy người của mình thiệt hại chật vật gã Bách Hộ Trưởng kia mắt cũng đỏ rần lên, hai chân quơ loạn xạ. Trận doanh của quân Nguyên cũng lập tức theo đó tan vỡ, bọn họ cũng phát hiện được vị trí của Lý Tiệm Hồng trên núi, thế nhưng bọn họ đang ở dưới gió, có bắn tên lên cũng không tổn thương được đối phương, chỉ đều phải tránh lui.

Trong quá trình thoái lui, Lý Tiệm Hồng một mũi tên lại một mũi tên bắn ra, giống như cắt rơm rạ vậy, thoáng cái đã giết hơn mười người..

Trái tim Đoạn Lĩnh đập loạn, Lý Tiệm Hồng lại cười hỏi: "Xem hiểu không?"

"Đã… đã hiểu rồi." Đoạn Lĩnh gật đầu, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

"Không cần phải sợ." Lý Tiệm Hồng cúi đầu, hôn nhẹ lên vành tai của Đoạn Lĩnh một cái, nói, "Chúng ta là đang giết người nhưng cũng là đang cứu người. Nếu con từng nhìn thấy tình cảnh quân Nguyên đồ thành, con liền biết vừa rồi chúng ta đã cứu mạng của bao nhiêu người."

"Con biết." Đoạn Lĩnh đã từng nghe kể về tràng diện khủng khiếp khi quân Nguyên đồ thành, chỉ là tình cảnh lúc nãy thực sự đã khiến cậu bị đả kích quá lớn.

"Đừng sợ giết người." Lý Tiệm Hồng nói, "Chỉ cần con tin rằng mình làm đúng."

Trong khi nói chuyện, Lý Tiệm Hồng vẫn bắn tên nhanh như chớp, liên tục đánh ngã địch quân. Đối phương đã không dám tiếp tục tiến lên, chỉ có thể thối lui ra khỏi tầm bắn, bi phẫn không gì sánh được, bọn họ chỉ có thể mở to mắt nhìn trọn vẹn quá trình trưởng quan của mình bị treo cổ đến chết.

Lý Tiệm Hồng lại nói với Đoạn Lĩnh, "Những người này không ai không phải tay đầy máu tươi, sở dĩ muốn xiết cổ của gã là vì khiến gã không nói ra lời, không thể cảnh báo đồng bạn, càng không thể hy sinh chính mình để chiến hữu rút lui."

"Dạ." Đoạn Lĩnh rung giọng nói.

Nhìn thấy quân Nguyên cho dù lại mù quáng cũng không dám tùy tiện tiến lên nữa, Lý Tiệm Hồng liền bắn một mũi tên cắt đứt sợi dây thừng đang xiết cổ Bách Hộ Trưởng, gã liền rơi thẳng từ chạc cây cách mặt đất vài trượng xuống dưới. Tiếp theo, Lý Tiệm Hồng lập tức quay đầu ngựa, tiêu thất khỏi vị phía sườn dốc này.

Quân Nguyên đều xông lên trước muốn cứu lại trưởng quan của mình, Đoạn Lĩnh liền hỏi: "Như vậy liền đi sao?" Lý Tiệm Hồng lại tại chỗ xoay người, lần nữa hiện thân ra ngoài góc khuất, lúc này vẫn là dùng tài bắn tên liên tục cướp lấy lợi thế, toàn bộ đám người muốn tiến lên giải cứu Bách Hộ Trưởng nhất thời kêu lên thảm thiết, thây phơi khắp nơi, máu chảy thành sông. Những người còn lại cũng không dám ham chiến, lập tức lùi về.

"Cái này gọi là 'Trá'." Lý Tiệm Hồng bổ sung, "Binh bất yếm trá."

Đoạn Lĩnh: "…"

Cuối cùng Lý Tiệm Hồng dùng một mũi tên bắn thẳng về phía Bách Hộ Trưởng, kết thúc sinh mệnh của gã, nói: "Đi."

Nhóm tiên phong một trăm người của quân Nguyên này, chỉnh chỉnh là bị Lý Tiệm Hồng mai phục lừa gạt lại đánh lén giết gần phân nửa, nhất thời giống như chim sợ cành cong, không dám lại hành động thiếu suy nghĩ.

Bôn Tiêu lại chở một lớn một nhỏ lao vào trong thâm sơn luồn lách, bên tai Đoạn Lĩnh vẫn không quên được tiếng hét thảm trước khi chết của đám người vừa rồi.

"Cha không hy vọng con sẽ lạm sát kẻ vô tội."

"… Thế nhưng cha càng không hy vọng con đứng trước nguy hiểm mà không đủ quả quyết, không có thực lực để phản kháng. Có đôi khi con không hạ được quyết tâm cũng không phải là do con không làm được, mà là không muốn làm."

"Đáng giết phải giết, nên cứu liền cứu, mặc dù có nghìn vạn người sỉ vả, trên đời này, ngoại trừ bản thân con, không có bất kỳ ai có thể thay con định tội."

Thanh âm của Lý Tiệm Hồng trầm ấm mà ôn hòa, thoáng cái đã xua tan tiếng kêu thảm thiết vẫn quấn quýt bên tai Đoạn Lĩnh..

Mặt trời đã mọc rồi, từng tia nắng ban mai xuyên qua kẽ lá nhỏ giọt lên người bọn họ, nhún nhảy lướt qua, tựa như nghìn vạn đốm lưu tinh trong đêm dài yên tĩnh, lướt qua trong phút chốc.

"Hài tử của ta, đôi mắt của con phải nhìn cho rõ ràng."

"Nhân sinh khổ đoản! Nếu đã sống trên đời này liền phải đối mặt với rất nhiều thảm liệt cũng tàn khốc."

Trong nháy mắt đó, tựa như có một tia dương quang chói chang giống như hỏa diễm lao tới soi thẳng vào bọn họ. Hóa ra hai người đã rời khỏi thâm sơn, trước mặt dương quang vạn trượng, biển mây bồng bềnh như lướt tại dưới chân. Mây trắng dập dờn cuồn cuộn vây quanh đỉnh núi, hai người cùng cưỡi một con ngựa, tựa như vừa dùng một con thuyền nhỏ tiêu dao vượt qua biển mây này.

"Khi vị trí đứng của con đủ cao." Lý Tiệm Hồng thản nhiên nói, "Hết thảy đều sẽ bị con bỏ lại sau đầu, con chỉ có thể nghe thấy, nhìn thấy những thứ cần nghe cần thấy mà thôi…"

Hắn dùng tay cầm roi ngựa đặt lên ngực trái của Đoạn Lĩnh, trịnh trọng nói: "Nghe theo trái tim của con, đừng nên e ngại."

Ảnh ngược trong đồng tử của Đoạn Lĩnh phản chiếu ra biển mây cuồn cuộn ôm lấy dãy núi, một khắc kia, cậu thật sự đã cảm thấy, dưới sự bảo vệ của phụ thân, cho dù mình có nhỏ bé như thế nào vẫn có thể đứng ở vị trí tối cao trên thế giới này. Toàn bộ chúng sinh bất quá cũng chỉ là một cái ảnh phản chiếu chìm nổi dưới chân biển mây.

Lý Tiệm Hồng thả chậm tốc độ, men theo vách núi chậm rãi tiến về phía trước.

"Con không sợ." Đoạn Lĩnh nói.

"Ta biết con đã từng giết người." Lý Tiệm Hồng nói, "Để bảo hộ Lang Tuấn Hiệp, thế nhưng con vẫn chưa hiểu được, có đôi khi giết người càng là vì bảo hộ những người chưa từng gặp gỡ, những người đó sẽ không biết ở nơi xa xôi này con đã vì bọn họ mà hy sinh bao nhiêu, thậm chí có thể cả đời cũng không có ai nói với con một tiếng 'Cảm tạ'."

"Nhưng cha vẫn mong con có thể làm." Lý Tiệm Hồng hỏi, "Con sẽ làm sao?"

"Sẽi." Đoạn Lĩnh gật đầu hứa hẹn.

Bọn họ lại đi sang một đỉnh núi khác, dõi mắt ngắm nhìn núi non trập trùng, tựa như đằng xa có một ngôi miếu nhỏ, chỉ là ngôi miếu đó hiện giờ dang hừng hực bốc cháy, cơ hồ dấy liên liệt hỏa ngập trời dưới ánh dương quang.

Đoạn Lĩnh thất thanh hô: "Bị cháy rồi!"

"Nguy rồi, chúng ta tới chậm." Lý Tiệm Hồng lẩm bẩm.

"Còn cứu kịp không?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Mong rằng vẫn chưa quá trễ… Giá!" Lý Tiệm Hồng phóng ngựa phi nhanh, vòng qua đường mòn trên núi, thẳng hướng về phía ngôi miếu.

1/ Nguyên văn đoạn này là

– Dĩ nhất địch thập, hữu đạo hồ? (Muốn dùng một địch mười, có thể làm chăng?)

– Công kỳ bất ý, xuất kỳ bất bị! (Tấn công bất ngờ, không để đối phương phòng bị!)

2/ Mạch đao: Là đao cán dài lưỡi to thường dùng trong chiến trận, được mệnh danh vua của binh khí lạnh trên chiến trường. Trên chiến trường binh hoang mã loạn, kiếm quá quân tử cũng quá mềm mại, đao thường lại ngắn không đủ tầm bao quát, mạch đao hiển nhiên là vũ khí tốt nhất, công thủ có phương, rất an toàn cũng rất khí thế. Thanh Long Yển Nguyệt đao trong tay Quan Vân Trường cũng là một dạng mạch đao.

Mạch đao ra đời từ rất sớm, khoảng thời Tần, Hán, nhưng sau đó khi quân Nguyên kỵ binh đánh chiếm trung thổ thì bắt đầu thất truyền, bởi vì với lợi thế của khinh kỵ binh, quân Thành Cát Tư Hãn duy chỉ e ngại loại vũ khí này. Sau đó trãi qua hai đời Minh Thanh, các đời vua và tướng lĩnh không ngừng phục chế mạch đao, thế nhưng kết quả cũng không quá tốt đẹp, đến hiện nay chỉ có thể tìm ra đại khái, những chi tiết tỉ mỉ như độ cong của đao, tỷ lệ thân lưỡi, mài bén mấy mặt, rãnh lấy máu được thiết kế thế nào… vẫn chưa được hoàn nguyên trọn vẹn.

Tạo hình kinh điển Quan Vân Trường cùng mạch đao.

19. Quyển 1 - Chương 19: Không Minh

Đây là một tòa cổ tháp đã có đến bốn trăm năm lịch sử, năm đó Ma Già đại sư từ Tây Vực xuôi đông, ở trên thảo nguyên gieo rắc mầm móng phật hiệu, tiến nhập Trung Nguyên, truyền kinh giáo nghiệp. Đến khi người già yếu lại một lần nữa đến nơi biên cương này, trên tay chỉ cầm một cây quải trượng đi bộ vượt qua cực tây của Tiên Ti sơn, dự định muốn đến nơi xa hơn ở phương bắc.

Cũng chẳng hiểu tại sao ngài lại dừng bước tại đây, còn ở trên đỉnh dãy núi này dựng lên một ngôi chùa như vậy. ở trong truyền thuyết lâu đời của người liêu, đây là nơi chim bay không đến, cổ tháp xây dựng đến nay đã được mấy trăm năm cũng được gọi là “Bắc tự”.

Sau đó Liêu thái tổ xuôi nam đã từng vài lần cầu đảo tại Bắc tự, lấy vận khí tiến quân Trung Nguyên. Sau khi trận Hoài Thủy giành được thắng lợi, Đại Liêu định đô tại Thượng kinh và Trung kinh, càng đem tăng nhân và kinh văn của Bắc tự cung kính mời đến Trung kinh, lập Bắc Đại Minh tự, tục xưng trấn quốc tự. Chỉ là năm đó tăng nhân Bắc tự vẫn còn vài người lưu lại tại nơi này.

Lúc này Bắc tự đang bị lửa lớn hừng hực thiêu đốt, thi thể ngổn ngang khắp nơi trên mặt đất, quân Nguyên ở bên trong trắng trợn cướp bóc, có vài tăng nhân lẻ loi tay cầm côn hộ pháp đứng thủ hộ trước Đại Hùng bảo điện.

Một tiếng ngựa hý vang lên, Bôn Tiêu tung vó nhảy qua biển lửa, xông vào đại môn, Nguyên quân hốt nhiên bị kinh động lớn tiếng la to. Ngay sau đó Lý Tiệm Hồng nghiêng người trên lưng ngựa, tứ tiễn tề phát, lại trở tay bắn thêm hai mũi tên, đem đám Nguyên quân đang canh giữ ngoài cửa chính tiêu diệt.

"Tránh đường!" Lý Tiệm Hồng quát to.

Lang Tuấn Hiệp là đến cứu viện, Nguyên quân đầu tiên là kinh hãi, sau đó lại thấy chỉ có một nam nhân trưởng thành mang theo tiểu hài tử liền xốc khí lên, tự động cầm đao xông đến. Ngay lúc có một kẻ cầm đao muốn chém vào lưng Lang Tuấn Hiệp, Đoạn Lĩnh liền giục ngựa nhanh chóng bẻ ngoặt ở trong sân viện, trên tay cậu cầm nỏ ngắn, phát động cơ quan bắn vào mắt phải của gã, tên Nguyên quân kia kêu thảm một tiếng té ngã xuống đất.

"A di đà phật ——" một tiếng thở dài từ trong điện truyền ra.

Hai người xuống ngựa tiến vào trong, Lý Tiệm Hồng che chở Đoạn Lĩnh ở trong viện vừa đánh vừa lui, quân Nguyên đột kích nơi này hiển nhiên là đội ngũ tinh nhuệ, giá trị vũ lực không phải đội trinh sát dưới chân núi có thể sánh được. Lý Tiệm Hồng hơi nghiêng đầu, Đoạn Lĩnh hô to: "Cha, cẩn thận phía trên!"

Một thanh xà nhà bị cháy sém phân nửa rơi thẳng xuống đầu Lý Tiệm Hồng, chỉ thấy hắn trở tay bắt lấy dùng sức quơ một vòng coi như vũ khí, cả thanh xà nhà rực lửa xoay chuyển vù vù sinh phong, xà nhà đi đến nơi nào quân Nguyên va phải nhất thời đều phun một ngụm máu tươi, văng ra khỏi viện!

Đoạn Lĩnh đứng trên bậc thang liên tiếp bắn tên, hộ tự tăng tự giác tìm vài thứ như nắp nồi, ván gỗ lục tục tiến lên bảo hộ Đoạn Lĩnh. Lý Tiệm Hồng lại hơi nghiêng thân đem thanh xà quơ một vòng lớn, Nguyên quân toàn bộ lui về phía sau, hắn lại giận dữ gầm lên một tiếng.

Trong thanh âm dồn tụ chân khí tựa hồ thái sơn vỡ vụn, chấn đến màng tai mọi người đau nhức, chỉ thấy song chưởng của hắn đẩy mạnh ra, xà nhà cũng theo đó bay thẳng về phía quân Nguyên, xung lực cực lớn đem toàn bộ địch nhân quét ra bên ngoài viện. Lý Tiệm Hồng lại bồi thêm một chưởng, tiếng nổ ầm ầm vang lên, thanh xà ngã xuống hóa thành từng đạo hoa hỏa văng ra bốn phía, Nguyên quân chống đối không nổi lần lượt rơi xuống vách núi

Đợi đến khi một loạt tiếng kêu thảm thiết tắt lịm Lý Tiệm Hồng mới xoay người lại, nói: "Toàn bộ tiến lên đầu tường, chuẩn bị cung tiễn, ai còn dám xâm phạm, giết trước hỏi sau!"

Lập tức không nhiều hộ tự tăng còn sót lại lập tức chiếm cứ vài cao điểm trong chùa, những tăng nhân còn lại vội vàng lấy nước cứu hỏa, bên trong Bắc tự nhất thời một mảnh hỗn độn.

"Bên ngoài là vị tướng quân nào?" Một thanh âm già nua vang lên, "Chiến hỏa dấy lên, tình thế nguy ngập, thật không ngờ còn có người nhớ đến lão hủ. Cảm kích thịnh tình, xin mời tiến vào trong tự."

Đoạn Lĩnh quay đầu lại nhìn Lý Tiệm Hồng, chợt nhớ đến bọn họ tới nơi này để 'gặp một người bạn cũ', Lý Tiệm Hồng cũng rất phối hợp gật đầu nói: "Không sai, chính là hắn, lão nhân tính tình không tốt, lúc

thấy mặt tận lực bớt lời, nếu muốn mắng người trước tiên phải trốn sau lưng cha rồi hãy mắng."

Đoạn Lĩnh gật đầu không biết nên cười hay khóc, Lý Tiệm Hồng lại giúp cậu chỉnh lại áo bào, nắm tay dẫn vào nội điện.

Trong nội điện một mảnh mờ mịt, xa xa còn có tiếng hoa lửa lách tách vang lên. Lý Tiệm Hồng dẫn Đoạn Lĩnh bước vào, một gã tiểu sai di cầm thau đồng chạy đến nhượng hai người rửa tay trước, hai phụ tử liền nhân dịp sửa sang thân thể, tiếp nhận nhang thơm, hướng về phía tượng phật cúi đầu ba lượt.

Giới luật tăng gõ vào cái chuông đồng phát ra một tiếng "Đương", thanh âm du dương uyển chuyển.

"Thỉnh vào trong nói chuyện." Giới luật tăng dẫn đường.

Lý Tiệm Hồng liền bước qua cửa hông, chỉ thấy ở sâu trong nội viện nơi cuối bậc thang còn có một gian phòng nhỏ, cửa chính mở rộng, bên trong còn một lão tăng ngồi trên bồ đoàn, cạnh đó có tám hộ pháp tăng chia ra bảo hộ, chín người đều cầm pháp khí, rì rầm tụng niệm kinh văn.

"Nguyên lai là Vương gia." Lão tăng lạnh lùng nói, "Lão hủ có nhiều bất tiện, vô pháp đứng dậy đón chào, còn xin ngài thứ tội."

Đoạn Lĩnh nghe được danh xưng "Vương gia" nhất thời khiếp sợ nhìn về phía Lý Tiệm Hồng, chỉ thấy người kia không chút dao động, nói: "Đây là nhi tử của ta. Nhi tử, tiến lên bái kiến Không Minh đại sư."

Đoạn Lĩnh tiến lên phía trước, dựa theo nghi lễ phu tử đã dạy, hai tay nâng lên quá đầu hành lễ.

Áo bào của lão tăng được gọi là "Không Minh đại sư" kia bị cháy mất một mảnh nhỏ, cả người bị ám hương vị cháy xém, lão vươn tay ra. Đoạn Lĩnh quay đầu lại nhìn phụ thân, Lý Tiệm Hồng gật đầu bảo cậu tiến lên thêm một chút, Đoạn Lĩnh liền quỳ rạp trên đất nhích đến gần Không Minh đại sư, Không Minh đại sư chậm rãi đặt một tay lên trán cậu.

"Ta ban cho ngươi phúc vận." Không Minh nói, "Ngươi sẽ lần nữa mang phúc vận đến cho vạn dân, trời độ Đại Trần ngươi. Mà thôi, mà thôi…."

Đoạn Lĩnh: "…"

"Vương gia, có chuyện mời nói." Không Minh lại lên tiếng, đồng thời cũng làm một thủ thế, đám hộ pháp tăng liền đứng dậy lui ra khỏi phòng, còn quy củ đóng chặt cửa lại. Trong điện duy chỉ còn ba người, Lý Tiệm Hồng, Đoạn Lĩnh và Không Minh đại sư.

Đoạn Lĩnh để ý thấy tay trái của Không Minh đã bị cháy đen, làn da nẻ ra tựa như than củi để lộ huyết nhục đỏ sẫm bên trong, mà Không Minh lại tựa như không cảm thấy chút đau đớn nào, còn dùng một tay

đưa đến tấm bồ đoàn còn hoàn hảo cho bọn họ. Đoạn Lĩnh cúi người tiếp nhận, lại để phụ thân ngồi xuống, còn mình thì quỳ xổm ở phía sau hắn.

Lý Tiệm Hồng nói: "Đường xa mà đến, đại sư vẫn là giống như trước kia cự người ngoài ngàn dặm, tốt xấu cũng nên mời một chén trà để Lý mỗ thấm giọng rồi hẳn nói chuyện.."

"Đến thời điểm này lại có thể gặp lại Vương gia một lần." Không Minh nói, "Ân oán ngày xưa đã như cách xa một đời, chỉ là Vương gia đã buông xuống, lão hủ lại chưa từng buông được."

"Ngươi đã là người xuất gia." Lý Tiệm Hồng nói thêm, "Cần buông dù sao cũng phải buông xuống, đại sư vẫn nên nhìn thoáng một chút, không phải chỉ là một thanh kiếm sao?"

Lý Tiệm Hồng tiếp nhận chén trà tiểu sa di dâng lên, nhấp vào một ngụm, lại tiện tay đưa cho Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh đến giờ đã cực kỳ khát nước, một mạch uống hết cả nửa chén trà, vừa nghe hai người đối thoại trong lòng vừa suy tư đến xưng hô "Vương gia" của phụ thân.

Một tiếng "Vương gia" này cũng không khiến cậu quá kinh sợ, dù sao trong học đường nếu không phải Hoàng thân cũng là ngoại thích, Hách Liên Bác, Bạt Đô… mấy người này đều là Hoàng tộc. Chỉ là phụ thân từng nói qua, bọn họ là người hán, Vương gia người Hán, nói cách khác, gia gia của cậu chính là Hoàng đế?!

Đây mới là việc khiến Đoạn Lĩnh chấn động nhất, thế nhưng cho dù thân phận của Lý Tiệm Hồng có nặng hơn nữa ở trong mắt Đoạn Lĩnh thật ra cũng không có bao nhiêu bất đồng. Hắn vẫn là hắn mà cậu cũng chỉ là cậu, sẽ không bởi vì như vậy mà xuất hiện bất cứ thay đổi nào.

Không Minh khi còn trẻ tính tình thô bạo, đến già rồi cũng không thấy thu liễm.

"Xử lý xong một việc lại thả hổ về rừng, không biết là phúc hay họa, vì vậy mới đến đây." Lý Tiệm Hồng nói, "Đang nghĩ thỉnh giáo đại sư ba việc."

Không Minh đại sư nói: "Vương gia muốn thỉnh giáo lão hủ ba việc, lão hủ lại muốn trước hết xin Vương gia chỉ giáo. Thả hổ về rừng là ý gì?"

Lý Tiệm Hồng đáp: "Đem một nhà chất tử Bố Nhi Xích Kim đưa ra khỏi Thượng kinh."

Không Minh đại sư vừa nghe liền hiểu, nói: "Ổ! Người Nguyên đánh Liêu, Bắc Viện đại vương thắng ít bại nhiều sa trường thất chí, không chống đỡ được đại quân của Oa Khoát Đài, sau khi trở về nhất định muốn giết Kỳ Xích cho hả giận. Đây cũng coi như một cọc công đức, Vương gia hẳn là nên tẩy rửa đôi tay dính đầy máu tanh của mình một chút."

Lý Tiệm Hồng thở dài nói: "Còn chưa đến lúc, ta dùng tính mệnh phụ tử Kỳ Xích đổi lấy sau khi hắn về đến nơi phải mượn một đội binh mã của Thiết Mộc Chân, tạm thời dồn hỏa lực tập trung dưới Ngọc Bích quan, án binh bất động, kết minh với người Hán. Kém cõi nhất cũng muốn ngăn trở viện quân Nam Trần…

nếu như thật sự có mà nói. Chuyện này đối với người Nguyên vốn là có lợi không hại, dù sao Oa Khoát Đài cũng không muốn hai mặt thụ địch. Đợi sau khi người Nguyên vây công Thượng kinh rồi ra mới đi tìm Gia Luật Đại Thạch đàm phán, giúp đỡ hắn chống lại người Nguyên, hứa với hắn sau khi ta trở về Tây Xuyên hồi phục địa vị liền kết minh với Liêu quốc, từ đó đổi lấy cơ hội mượn binh bình Nam, bằng không thì khó mà ăn nói với người Liêu."

"Nói như vậy, Vương gia là hạ quyết tâm phải trở về phía Nam?" Không Minh pháp sư mở to mắt nhìn chăm chú vào Lý Tiệm Hồng.

"Vẫn còn do dự, vì vậy mới đến Bắc tự, thuận tiện thỉnh đại sư ban cho nhi tử của ta một cái tên." Lý Tiệm Hồng nói

Không Minh đại sư liền đưa mắt lên mặt Đoạn Lĩnh quan sát hồi lâu, lời lẽ của Lý Tiệm Hồng có rất nhiều chỗ Đoạn Lĩnh nghe không hiểu, thế nhưng lại cảm giác được Không Minh đại sư tựa hồ không quá tán thành cách làm của Lý Tiệm Hồng, giữa hai người càng là có hiềm khích cũ.

"Lý gia ta đến thế hệ của y đã là nhân khẩu thưa thớt." Lý Tiệm Hồng nói, "Đến giờ nhập vào gia phả cũng chỉ có nhi tử của ta, lúc nhỏ lấy theo họ Đoàn của ngoại gia, tên cũng chỉ có một chữ Lĩnh. Hôm nay ta đến đây cũng là thỉnh một câu của đại sư, phùhộ y vô tai vô nạn, kiện khang trưởng thành."

"Nhân sinh trên đời nào có ai vô tai vô nạn?" Không Minh đại sư nói, "Án theo bối phận Lý gia của ngươi, chữ lót hẳn phải dùng bộ thảo[1], vậy liền gọi là Lý Nhược Như có được không?"

Lý Tiệm Hồng lại trầm ngâm trong chốc lát, Không Minh đại sư tiếp lời: "Nhược mộc dã, đông cực phù tang, tây cực nhược mộc, nhất nhật phương chí, nhất nhật phương xuất, bão kinh phong sương, bất cụ phong vũ, chung thành nghiễm hạ lương tài, tí hữu thiên hạ."[2]

"Tạ đại sư ban tên." Lý Tiệm Hồng thuyết, ánh mắt liếc về phía Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh cũng vội vàng khom người, nói: "Tạ đại sư ban tên."

Không Minh đại sư lẳng lặng nhìn Đoạn Lĩnh.

Lý Tiệm Hồng lại nói: "Còn có một việc không giải quyết được, xin thỉnh giáo đại sư."

Không Minh đại sư híp mắt nói: "Cứ hỏi đừng ngại."

Lý Tiệm Hồng mở lời: "Lần này về nam, chẳng biết có thể trọng chấn cơ nghiệp Nam Trần ta, chấn hưng non sông vạn lý?"

Không Minh đại sư thản nhiên nói: "Nếu lão hủ nói 'không thể' Vương gia liền không đi làm phải không?"

Đoạn Lĩnh: "…"

Cậu thở cũng không dám thở mạnh, mơ hồ có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Lý Tiệm Hồng, bọn họ chẳng lẽ thật sự muốn xuôi nam?

Lý Tiệm Hồng mỉm cười đáp: "Đại sư nói phải, Lý mỗ quả là quá nôn nóng rồi."

Không Minh đại sư lại nói: "Lão hủ lại hỏi Vương gia một câu, sau chiến dịch Tướng quân lĩnh, Vương gia cũng đã tiêu thất khỏi nhân gian ba năm. Như vậy là cái gì khiến Vương gia muốn khải hoàn hồi triều?"

Lý Tiệm Hồng đáp: "Bởi vì con ta muốn quay về cố thổ, không hơn."

Đoạn Lĩnh: "Cha!"

Lý Tiệm Hồng nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh vốn rất ăn ý với hắn, liền đoán được ý đồ của Lý Tiệm Hồng, nói: "Con chỉ cần chúng ta sống được thật tốt, có về được phía nam hay không cũng không quá cưỡng cầu."

Lý Tiệm Hồng lại nói: "Con cứ yên tâm đi."

Không Minh đại sư nói: "Trên cõi đời này Vương gia cũng là một nhân vật tinh minh nhất đẳng, hành sự cẩn mật chu toàn, lĩnh quân giao chiến càng hầu như chưa từng bại trận. Thế nhưng theo cái nhìn của lão hủ…"

Không Minh đại sư chậm rãi lắc đầu.

Sắc mặt Lý Tiệm Hồng hơi đổi, đại sư liền tiếp lời: "Trên đời này tự nhiên không có địa phương Vương gia không đi được, cũng không có chuyện Vương gia không làm được, chỉ mong chuyện này lão hủ đã đoán sai. Theo tính toán của lão hủ, người có đem hết khả năng ra cũng chỉ có thể hoàn thành phân nửa cơ đồ, một nửa cơ nghiệp Nam Trần trong tương lai kia, chi bằng giao phó trên vai tiểu Vương gia vậy."

Biểu tình của Lý Tiệm Hồng cũng chuyển về hòa hoãn, lại trầm ngâm trong chốc lát không nói, sau đó chậm rãi cất lời: "Vận mệnh luân hồi, vạn vật canh tân, dẫn dắt thế gian hướng về rực rỡ phồn thịnh vốn cũng là trách nhiệm của y."

Lý Tiệm Hồng lại nói: "Nếu đã như vậy, chuyện thứ ba ta cũng không cần hỏi nữa. Thế gian nguyên bản chẳng vì một người mà thay đổi, vận mệnh của một người nào phải dễ dàng xác định, huống chi là nhi tử của ta."

"Thị phi thành bại đều có duyên pháp." Không Minh đại sư nói, "Nhân quả luân hồi tự có định số, số mệnh của một người vốn là ở trong tay mình…"

Lý Tiệm Hồng không nói gì thêm, một khắc kia Đoạn Lĩnh cảm thấy một tia khí tức hắc ám, phảng phất tựa như trước khi một người từ giã cõi trần phát tán ra sự âm u lạnh lẽo. Đoạn Lĩnh khẽ rùng mình nhích gần về phía Lý Tiệm Hồng hơn một chút, người nọ vươn một tay ra ôm chặt lấy cậu.

"Đại sư?" Lý Tiệm Hồng lại hỏi.

"Trước khi chia tay, ta tặng Vương gia một câu nói." Không Minh đại sư chậm rãi nói, "Cứng quá dễ gãy, cực thịnh tất suy, có giữa trưa ắt có chiều tà, trăng tròn rồi khuyết. Ghi nhớ thật kỹ…"

Đoạn Lĩnh bình tĩnh nhìn chăm chú vào Không Minh đại sư. Lý Tiệm Hồng lại nói: "Bắc tự bảo quản bảo kiếm, chuyện đến hiện tại đại sư có giữ lại cũng không có nơi hữu dụng, không bằng liền…"

"Đã chậm." Không Minh đại sư nhắm mắt lại trầm giọng nói, "Đã bị tên sư đệ phản bội bản môn mang đi, quang vinh của Bắc tự đã đến hồi xuống dốc, tương lai nếu có cơ hội xin Vương gia thay lão hủ thanh lý môn hộ, thu hồi về Đoạn Trần Duyên… Lão hủ cả đời này, trần duyên bất đoạn…"

Thanh âm ngừng lại, Đoạn Lĩnh khẽ hô lên một tiếng, Không Minh đại sư hơi nghiêng người sang một bên nặng nề đập xuống mặt đất, đúng là đã viên tịch mất.

Ánh dương quang chiếu qua mái nhà đã bị hư hại rọi vào nhục thân của Không Minh đại sư.

1/ Bộ thảo: Là một bộ trong chữ hán, chữ ( ) là thảo, chữ Nhược là ( ), bộ thảo là đường gạch thẳng có hai nét sổ ngay trên đầu hai chữ ấy.

2/ Đoạn này có thể dịch ra như sau: 'Nhược một ý là, cực đông có phù tang, cực tây có nhược mộc, một bên là xuất ra một bên là quy về, chịu đủ phong sương không sờn mưa gió, sẽ thành một bậc lương tài tạo phúc thiên hạ.'

Theo truyền thuyết thượng cổ, phía đông có Phù Tang (cây dâu rỗng ruột), phía tây có Nhược Mộc (cây lành trí tuệ) là điểm đặt chân của kim ô (con quạ ba chân = mặt trời) trong hành trình chiếu sáng thế gian. Nếu Phù Tang tượng trưng cho sự khởi đầu hăng hái thì Nhược Mộc tượng trưng cho sự kết thúc và đúc kết, trong bối cảnh truyện chiến loạn đang dấy lên khắp nơi, cái tên Nhược Như này còn mang theo một hy vọng về sự kết thúc chiến loạn, non sông quy về một mối, điềm lành Nhược Mộc còn tượng trưng cho trí tuệ dẫn đến yên lành sung túc, vì vậy còn là lời cầu chúc cho Đoạn Lĩnh hiểu biết thông minh, đưa cơ nghiệp Nam Trần phát dương thịnh vượng.

20. Quyển 1 - Chương 20: Vương Đạo

"Trên đời này, thật sự không có một ai đủ khả năng giết được Lý Tiệm Hồng sao?"

Mục Khoáng Đạt thở ra một hơi thật dài, đứng phía sau hắn chính là Thương Lưu Quân vẫn đang che mặt.

Mà người đang đối diện với Mục Khoáng Đạt lại là đại tướng quân Triệu Khuê, hôm nay Triệu Khuê mặc lên người một bộ y phục văn sĩ ngồi trong phòng luyện chữ, bên cạnh y vẫn là Vũ Độc vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng.

"Cũng không phải không giết được." Triệu Khuê đáp, "Mà là không thể giết, Vũ Độc, Thương Lưu Quân, Trịnh Ngạn cùng với Vô Danh Khác đều chịu sự quản chế của Trấn Sơn Hà. Chỉ cần một ngày Lý Tiệm Hồng còn nắm thanh kiếm kia trong tay, bọn họ liền không thể ra tay với hắn."

Nét chữ của Triệu Khuê mạnh mẽ thay đổi, ngọn bút dưới tay không ngừng di chuyển tựa như bạo vũ ẩn giấu vô số đao phong.

"Từ sau khi Duyên Đà bỏ mạng." Triệu Khuê trầm giọng, "Thiên hạ liền khó thể tìm được người có thể đối địch với Lý Tiệm Hồng."

"Cho dù có mạnh mẽ hơn nữa chung quy cũng chỉ là con người." Mục Khoáng Đạt hời hợt nói, "Là người liền có nhược điểm. Chỉ cần có thể định liệu trước mọi việc, đem hết tất cả biến số đều nắm trong lòng bàn tay liền không thể xảy ra sai sót."

Triệu Khuê lại nói: "Vô Danh Khách có lẽ chính là biến số của hắn, người này đầu tiên phản bội sư trưởng, sau đó huyết tẩy toàn bộ môn phái, cho đến nay vẫn không có giao phó rõ ràng. Căn cứ Vũ Độc hồi báo, chúng ta đã tra được hành tung của y, nguyên quán người này vốn tại cuối dãy Tiên Ti sơn, mà trong khi Lý Tiệm Hồng đào vong dường như cũng từng dừng lại tại nơi này một thời gian ngắn."

Mục Khoáng Đạt nâng chung trà lên uống một ngụm, tầm mắt hướng về phía hành lang: "Ta đối với hắn thật sự chính là thúc thủ vô sách, chỉ đành phải giao lại cho tướng quân."

"Trừ những người đó ra trên đời này còn có một nhân vật," Triệu Khuê đặt bút xuống, "Nói không chừng có thể cùng Lý Tiệm Hồng đánh một trận."

Triệu Khuê nhìn về phía Mục Khoáng Đạt nói: "Nhưng ta mời không được gã, cũng chỉ đành giao lại cho Thừa tướng rồi."

Mục Khoáng Đạt như đang cân nhắc gì đó vẫn không có lên tiếng.

"Năm đó Vong Bi đại sư bị Duyên Đà đánh trọng thương, Đoạn Trần Duyên cũng truyền vào tay của Không Minh." Triệu Khuê thuật lại, "Không Minh còn có một người sư đệ để tóc tu hành, sau đó gã phản bội sư

môn, trộm đi Đoạn Trần Duyên."

"Vũ Độc cùng Thương Lưu Quân là không thể làm gì khác được." Triệu Khuê thở dài, nói "Trên đời này trừ Lý Tiệm Hồng ra bọn họ ai cũng có thể giết, duy chỉ có hắn là không được."

"Mà Vô Danh khách đến đây hẳn là thân mang trọng trách, người Nguyên đã khai chiến với Liêu quốc, nếu không có gì ngoài dự liệu, chỉ trong vài tháng tới chiến hỏa sẽ nổi lên khắp nơi, Lý Tiệm Hồng nhất định nắm chặt thời cơ này hiện thân."

Mục Khoáng Đạt trầm mặc một lúc lâu, không nói gì.

Người Nguyên xuôi nam, trước hết phá thành Hồ Xương, trên dưới Liêu quốc đều nhất tề bị kinh động đến, bách tính chạy nạn đều ồ ạt hướng về Thượng kinh, khoảng trung tuần tháng sáu đã có gần ba vạn người tập kết bên ngoài thành môn. Lý Tiệm Hồng cưỡi ngựa mang theo Đoạn Lĩnh một đường đi theo quan đạo đến bên ngoài cửa thành.

"Người nào!" Thủ vệ thành môn hô to, "Đưa ra công văn, lục soát toàn thân!"

Lý Tiệm Hồng quay đầu ngựa hướng về phía tường thành huýt dài một tiếng, Thái Văn cũng đang phụ trách thủ thành thoáng nhìn qua liền gọi người mở cửa, để hai người vào trong..

"Hướng về phía y cảm tạ." Lý Tiệm Hồng phân phó Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh liền ngồi trên lưng ngựa ôm quyền hướng về phía Thái Văn ở đằng xa, Thái Văn cũng đáp lễ chắp tay, lường trước công vụ bề bộn nên không bước đến chào hỏi phụ tử hai người, cũng không tìm hiểu bọn họ ra khỏi thành để làm gì.

Tuy bọn họ chỉ mới rời đi được vài ngày, thế nhưng khi về đến nhà Đoạn Lĩnh lại cảm thấy giống như đã cách một đời. Đêm đó khi nghĩ cách cứu viện Bạt Đô, từ lúc bước ra khỏi nhà bọn họ đã không tự chủ được bước lên một con đường lớn ào ào dậy sóng. Chỉ trong một đêm y trở thành Hoàng tộc Nam Trần, phụ thân cũng là đệ nhất võ tướng biên quan, chiến thần của người Hán.... Hiện tại tình huống Nam Trần biến hóa thất thường, Lý Tiệm Hồng phải lưu lạc thiên nhai, phụ tử hai người ở nơi này nương tựa vào nhau.

Nhân sinh của Đoạn Lĩnh tao ngộ không ít kịch biến, tất cả những bí mật mà Lang Tuấn Hiệp vẫn giữ kín như bưng, khi phụ thân của cậu xuất hiện —— hết thảy đều có giải thích.

Nhân sinh của mỗi người đều có lúc muốn thành một phen đại nghiệp.

Có rất nhiều lời trước kia cậu không hiểu được, hôm nay cũng thoáng cái đã nhìn thấy rõ ràng.

Đoạn Lĩnh ngồi ở hành lang, ngơ ngác nhìn vào trong viện.

"Cha."

"Ôi! Con trai." Lý Tiệm Hồng vẫn không có chút thay đổi nào, dẫn theo Đoạn Lĩnh đi tưới nước cho hoa viên.

Đoạn Lĩnh không lên tiếng, Lý Tiệm Hồng sau khi tưới hoa xong liền gánh nước, nấu cơm, ngồi bên giếng làm cá chuẩn bị thức ăn cho Đoạn Lĩnh.

Loạt biến cố này đến quá đột nhiên, Đoạn Lĩnh cũng không biết phải xử sự thế nào cho đúng, cậu nhìn bóng lưng của Lý Tiệm Hồng rồi lại nhớ đến những người mình đã nhận thức như Không Minh đại sư, phu nhân Quỳnh Hoa viện, Lang Tuấn Hiệp thậm chí ngay cả phụ thân của mình đều đã trở thành người xa lạ. Tất cả tựa như mộng ảo.

Lý Tiệm Hồng đánh xong vảy cá rồi quay đầu nhìn Đoạn Lĩnh, hỏi: "Đói bụng sao? Khoảng hai khắc nữa là dùng cơm được rồi."

"Cha." Đoạn Lĩnh gọi, "Con hiện tại phải làm cái gì?"

Lý Tiệm Hồng ngẩn ra, tiện thể nở một nụ cười, cầm con cá tiến vào trù phòng, Đoạn Lĩnh ngơ ngác đuổi theo, ở đằng xa nhìn Lý Tiệm Hồng bắt đầu nhóm lửa bắt nồi.

"Con muốn làm gì thì làm cái đó." Lý Tiệm Hồng thuận miệng nói, "Những ân oán kia đều là chuyện của cha, hoàn toàn không phải gông xiềng của con."

Đoạn Lĩnh nói: "Chuyện của cha cũng là chuyện của con, là một Vương gia cần phải làm gì?"

Lý Tiệm Hồng kéo Đoạn Lĩnh ra xa một chút, lại đứng che trước người cậu miễn cho khi thả cá vào chảo có dầu văng trúng, lại nghe 'xèo xèo' một trận, mùi thơm nhẹ nhàng xông vào mũi.

"Tứ thúc của con vẫn chưa có con nối dòng." Lý Tiệm Hồng thuận miệng nói, "Dù cho có, vị trí Đế quân Nam Trần trong tương lai cũng là của con, con không phải Vương gia, là Hoàng đế.."

Đoạn Lĩnh: "…"

Lý Tiệm Hồng lại trở tay gõ vào chảo, ngón tay trái bấn nhẹ một cái, con cá trong chảo liền lật sang mặt khác, phần đã chín vàng lộ ra ngoài mặt, lấp lánh tỏa hương.

"Đọc sách, học cách làm sao làm Hoàng đế." Lý Tiệm Hồng cười nói, "Miễn cho sau khi đăng cơ lại luống cuống tay chân, còn nhớ lão tổ tông đã nói thế nào sao??"

"Trị đại quốc…" Đoạn Lĩnh nhìn con cá trong chảo, nói, "Cũng như nấu ăn."

“Có thế chứ.” Lý Tiệm Hồng nghiêm túc nói, “Xem ra đọc sách vẫn có chỗ dùng.”

Đoạn Lĩnh nói: “Nhưng con cái gì cũng không biết.”

Lý Tiệm Hồng lại cho vào chảo nửa chén nước, ném thêm vài lát hành gừng tỏi rồi đậy nắp lại, rửa tay nói: “Không biết thì học, Bệ hạ, đi lấy chén ăn cơm nào!”

Lý Tiệm Hồng ôm ngang Đoạn Lĩnh nhấc lên, Đoạn Lĩnh bị đặt ở bên ngoài phòng ăn, ngoan ngoãn chạy đi lấy chén đũa dọn ra.

“Nếu rảnh rỗi không có việc gì thì cứ ngẫm lại xem sau khi lên làm Hoàng đế sẽ phải làm những gì.”

Lúc ăn cơm, Lý Tiệm Hồng nghiêm túc nói với Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười gật đầu, Lý Tiệm Hồng lại dặn dò: “Mọi việc trước khi xác định xong chỉ cần bản thân biết là tốt rồi, đừng nên nói với người ngoài, không tốt sẽ khiến người dố kỵ. Dù sao người trên đời này, tám chín phần mười đều là không làm được Hoàng đế.”

Đoạn Lĩnh cười ha ha, tuy rằng nói là nói như vậy thế nhưng cậu vẫn cảm giác chuyện còn rất xa xôi. Màn đêm buông xuống, Lý Tiệm Hồng ôm đầu gối ngồi ngoài hành lang nhìn lên trời cao, Đoạn Lĩnh đi lật sách đọc, chuẩn bị ứng phó với cuộc thi sắp đến, một hồi liền ghé vào bàn ngủ gật. Lý Tiệm Hồng thấy vậy liền cẩn thận ôm cậu lên đưa về phòng, cha con hai người cùng nhau say giấc.

“Sĩ không thể để ý chí không kiên định…”

Khí trời dần dần nóng lên, Đoạn Lĩnh học thuộc lòng từng đoạn thánh nhân dạy dổ, nhịn không được liếc về phía Lý Tiệm Hồng cũng đang đọc sách bên cạnh.

“… Gánh nặng mà đường vẫn còn xa.” Lý Tiệm Hồng đạm nhiên tiếp lời.

” Gánh nặng mà đường vẫn còn xa.” Đoạn Lĩnh cũng học thuộc lòng theo.

Trong lòng của cậu tràn ngập nghi hoặc, phụ thân chỉ có một người coi cút, dưới tay dường như chỉ có một mình Lang Tuấn Hiệp là có thể dùng, Nam Trần có hơn mười vạn binh mã, giang sơn vạn lý, nếu chỉ dựa vào một thân phận Hoàng tộc kia làm sao có thể thu phục?

“Cha.” Đoạn Lĩnh hỏi, “Cha nhận thức Gia Luật Đại Thạch không?”

“Ta có biết gã.” Lý Tiệm Hồng nói, “Nhưng gã vẫn luôn giả vờ không biết ta.”

Đoạn Lĩnh: "???"

Lý Tiệm Hồng chế nhạo: "Tựa như một người bị một người khác đánh, người bị đánh liền luôn đi đường vòng không muốn thấy người kia vậy."

Đoạn Lĩnh: "…"

"Như vậy ông ta sẽ tìm phiền phức cho chúng ta sao? " Đoạn Lĩnh sau khi suy tư những lời này liền hiểu thân phận của phụ thân phi thường mẫn cảm, chỉ cần một ngày bị tách ra lẻ loi, nhất định sẽ có cừu gia tìm đến cửa.

"Gã sẽ không." Lý Tiệm Hồng nói, "Trước đây chúng ta là cừu gia của gã, bây giờ đã không phải rồi. Cái tên Gia Luật Đại Thạch này phi thường giảo hoạt, từ trước đến nay theo gió mà nghiêng, huống hồ hắn còn chưa biết ta đã đến."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Phía nam làm sao bây giờ?"

"Mấy ngày nay cha đều đang nghĩ." Lý Tiệm Hồng trầm ngâm chốc lát, sau đó nói: "Không phải là mượn binh thôi sao, trước kết minh mượn hơi người Liêu đối kháng quân Nguyên. Nếu Gia Luật Đại Thạch nguyện ý cho ta mượn một vạn binh mã, muốn bắt Triệu Khuê cũng không phải chỉ là nói đùa."

"Gã sẽ nguyện ý cho chúng ta mượn binh sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Lý Tiệm Hồng đáp: "Cái này cần phải có kế sách, cha cũng là đang cân nhắc chuyện này, muốn tìm ra một lý do khiến gã chấp nhận được. Ngày đó chuyện ta nói với phụ thân của Bạt Đô cũng là đang bố trí chuyện này, ta nhượng hắn dồn binh lực về phía Ngọc Bích quan, quân đội Nam Trần liền không đến được, Thượng kinh chỉ có thể cầu viện về phía tây nam."

Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Sau đó con cũng sẽ giống như Bạt Đô, trở thành chất tử giữ lại ở nơi này…"

"Không được." Sắc mặt của Lý Tiệm Hồng trầm xuống, thanh âm cũng nặng nề, "Lời này không được nói nữa, ở trong mắt con cha là người như vậy sao?"

Đoạn Lĩnh liền gật đầu biểu thị đã biết, một lát sau lại trộm liếc Lý Tiệm Hồng, cảm thấy đối phương tựa hồ có chút tức giận liền chạy qua lấy lòng hắn. Lý Tiệm Hồng quay người lại ôm cậu, thản nhiên nói: "Tuyệt đối không thể để Gia Luật Đại Thạch biết được thân phận của con."

Đoạn Lĩnh lại "Dạ" một tiếng, Lý Tiệm Hồng nói: "Nếu có động tĩnh gì khác cha sẽ thương lượng với con, đừng lo lắng những việc này nữa."

Đoạn Lĩnh gật đầu, sau đó dựa vào trong lòng Lý Tiệm Hồng tiếp tục đọc sách. Lý Tiệm Hồng nhìn chằm

chằm vào tấm địa đồ cũ kỹ ố vàng được treo gần đó, một phương lãnh thổ rộng lớn ở phía bắc bản đồ, hợp với Ngọc Bích quan tại nam, thẳng đến Hoài Thủy nhập thành một thể, trên đó có đề chữ đỏ thật lớn —— Liêu.

Suốt mấy ngày nay Lý Tiệm Hồng đều đang suy tư, mà ngày thi của Đoạn Lĩnh cũng càng lúc càng gần. Nói ra cũng kỳ quái, Đoạn Lĩnh luôn cảm thấy mình giống như một đêm liền trưởng thành, những thứ lúc trước yêu thích hiện tại phảng phất lại không quá quan tâm lưu ý, cũng không giống như trước kia nhao nhao ồn ào muốn ra ngoài chơi đùa. Trong nhân sinh của cậu, tựa hồ còn có chuyện gì khác trọng yếu hơn đang chờ đợi.

Đây chính là thiên mệnh thôi thúc? Đoạn Lĩnh bắt đầu đối với phụ thân sinh ra một loại tình cảm mãnh liệt, sự sùng bái của cậu đối với Lý Tiệm Hồng trước giờ vẫn không qua loa, thế nhưng dần dần lại cảm thấy phụ thân cho dù vẫn là phụ thân của cậu, thế nhưng người lại còn có trách nhiệm không thể trốn tránh đối với càng nhiều người hơn nữa. Hay là cũng giống như phu tử đã nói, đó chính là cái loại gọi là Vương đạo gì đó, mà cái Vương đạo này là thuộc về cả hai người bọn họ.

Cậu bắt đầu tránh làm phiền Lý Tiệm Hồng, tận lực không cắt đứt đối phương trầm tư suy nghĩ. Mùa hè chậm rãi bước đến, tiếng ve ra rả không dứt bên tay, mùa hè thượng kinh khô ráo mát mẻ, còn có một loại khí tức tươi mát.

Hôm nay Đoạn Lĩnh đeo vào một cái túi nhỏ, bước dọc qua hành lang, hướng về phía Lý Tiệm Hồng đang uống trà trong thính đường nói: "Cha, con đi tham dự kỳ thi nhập học."

Lý Tiệm Hồng ngồi trong thính đường nhìn cậu, ánh mắt hết sức phức tạp lại tràn đầy ý tứ ấm áp yêu thương.

"Con đã trưởng thành." Lý Tiệm Hồng nói.

Đoạn Lĩnh đứng tại hành lang đắm mình trong ánh nắng mùa hè rực rỡ chiếu sáng, không hiểu vì sao khi nghe được phụ thân nói như vậy, cậu trái lại cảm thấy một chút khổ sở.

"Bất quá cha lại rất thích bộ dáng bây giờ của con." Lý Tiệm Hồng mỉm cười đứng dậy, nói, "Đi đi."

Đoạn Lĩnh vốn không muốn để Lý Tiệm Hồng hao tâm tổn sức vào chuyện của mình, Lý Tiệm Hồng lại vẫn luôn thương nhớ, đem tất cả những thứ cần thiết đều thu thập xong để ở một bên, lúc này liền buông chén trà xuống, mang theo bao quần áo đứng dậy, cùng Đoạn Lĩnh đi đến Ích Ung quán tham gia khảo thí.

Đây là lần đầu tiên trong đời Đoạn Lĩnh tham gia khảo thí, trong ngực vẫn là có chút khẩn trương, Lý Tiệm Hồng lại nói: "Không cần phải lo lắng, thi không được cha lại dùng chút tiền bạc đưa con vào trong đó chơi là được."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, cảm giác khẩn trương cũng bị hòa tan đi không ít. Ngày hôm đó trong Ích Ung quán chật ních sĩ tử dự thi, ồn ào nhốn nháo, Lý Tiệm Hồng tìm lấy một vị trí cho cậu ngồi xuống, lại thấp

giọng nói: “Cha ở ngay trên ngọn cây bên ngoài viện kia đợi con.”

Đoạn Lĩnh: “…”

“Cha cứ về trước đi thôi.” Đoạn Lĩnh cũng cảm thấy ngượng ngùng, bên trong Ích Ung quán hiện tại người qua kẻ lại cũng không có bao nhiêu người chú ý đến bọn họ. Lý Tiệm Hồng còn dọn giấy bút giúp cậu, nói thêm: “Tương lai những tràng diện lớn con phải ứng phó còn rất nhiều, tùy tiện viết thôi, năng lực của con cũng không cần dựa vào một trang giấy đến chứng minh. Cha rất tin tưởng con, không cần quá coi trọng.”

Đoạn Lĩnh đột nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Lý Tiệm Hồng, hướng về phía hắn gật đầu, học văn hay võ tốt, mưu cầu Đế vương gia, bản thân cậu đã là Đế vương gia thì còn cái gì cần lo lắng? Ý tứ của Lý Tiệm Hồng chính là làm mọi chuyện cũng không nên quá lao lực, miễn cho đột nhiên ra danh tiếng, đưa đến sự chú ý.

Lý Tiệm Hồng hướng về phía Đoạn Lĩnh dựng lên ngón tay cái, sau đó xoay người đi ra ngoài.

21. Quyển 1 - Chương 21: Bí Mật Gặp Mặt

Các sĩ tử khảo thí trong viện, khắp cả Ích Ung quán tràn ngập bầu không khí nghiêm trang, cùng với tình huống náo nhiệt bên ngoài tuyệt nhiên bất đồng. Phảng phất như khi vừa bước qua cánh cửa kia, tất cả mọi người đều không tự chủ mà trở nên nghiêm túc, không dám làm càn.

Bên trong đình viện gấm hoa rực rỡ, ánh lên nền trời màu thiển lam tựa như một bức tranh tuyệt mỹ. Các tiên sinh thận trọng phát bài thi ra, lần khảo thí nhập học này chỉ kéo dài cho đến trưa, Đoạn Lĩnh còn hơi liếc mắt về phía cái cây ngoài cổng một chút nhưng lại không thấy bóng dáng của Lý Tiệm Hồng, cậu lại nhìn quanh một vòng cũng không thấy được thân ảnh đối phương, liền bắt đầu tập trung đáp đề bài.

Một canh giờ sau, Đoạn Lĩnh đã đáp được gần phân nửa, hai tay mỏi nhừ chà xát vào nhau, bất giác ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Lý Tiệm Hồng ở tại ngoài tường, hắn dựa vào thân cây gần nhất, một chân còn thảnh thơi đung đưa ẩn hiện, cực kỳ thoải mái nhâm nhi mứt quả.

Đoạn Lĩnh: “…”

Lý Tiệm Hồng còn đưa một xâu mứt quả khác cho Đoạn Lĩnh, ý bảo hắn cũng có mua cho cậu, bảo cậu cố gắng nghiêm túc mà thi.

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, đột nhiên nhớ ra hẳn là Lý Tiệm Hồng mới tới, vậy vừa rồi hắn đi làm gì? Chẳng lẽ suốt một canh giờ đều dùng để leo cây sao?

Hai canh giờ sau, dưới ánh nắng hè chói chang.

“Thu quyển.” Giám khảo hô to.

Bên trong trường thi nhất thời ồn ào như ong vỡ tổ, các thí sinh nộp bài xong không ngừng bàn luận đáp án, phu tử thấy vậy liền ho khan hai tiếng, trong sân liền đồng loạt yên tỉnh, các thí sinh rối rít xoay người hành lễ, đồng thanh nói: “Tạ đại nhân.” Tiếp theo liền trật tự xếp hàng rời đi.

Đoạn Lĩnh chạy chậm về phía tàng cây ngoài viện, ngẩng đầu lên nhìn lại không thấy người kia đâu, còn đang không hiểu vì sao quay đầu nhìn quanh, đã bị Lý Tiệm Hồng khiêng lên, ha ha cười to mang về nhà.

“Trước hết đi tắm, buổi tối liền dẫn con đi chơi.” Lý Tiệm Hồng nói.

Đoạn Lĩnh nhắc nhở: “Ngày mai sẽ yết bảng rồi!”

Lý Tiệm Hồng đáp: “Không có gì đáng ngại, tối sẽ trở về.”

Hai cha con dùng cơm bên ngoài, lại đi tắm rồi mới về nhà. Lý Tiệm Hồng lấy cớ thức dậy quá sớm làm lý do, dụ dỗ Đoạn Lĩnh ngủ trưa một hồi, lúc cậu tỉnh lại thì mặt trời đã lặn, Lý Tiệm Hồng liền lấy quần áo mới cho cậu thay.

Đoạn Lĩnh: “?”

Y phục mới chất liệu đẹp đẽ quý giá, là dùng gấm đen hảo hạng nhất chế thành, phía trên còn thêu hoa văn bạch hổ, dù là giày hay đai lưng đều được làm mới.

“Làm từ lúc nào?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Đã làm từ sớm.” Lý Tiệm Hồng nói, “Hôm nay vừa lấy về, lúc con đang khảo thí.”

“Là có ý gì?” Đoạn Lĩnh mặc y phục mới hướng về phía gương đồng nhìn một chút, suýt nữa đều không nhận ra được chính mình. Bộ y phục này hiển nhiên dựa theo kích thước của cậu mà làm, một thân cẩm bào vừa vặn, mà đồ án bạch hổ được chỉ bạc thêu lên cũng nhìn rất sống động.

“Đây là y phục gì?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Đây là Vương phục.” Lý Tiệm Hồng đáp, “Hoàng bào là long, Vương phục dùng Tây cực Bạch Hổ, Bạch hổ là chiến thần, hàm ý lãnh binh hộ quốc, vì vậy binh phù cũng được gọi là hổ phù.”

Lý Tiệm Hồng cũng mặc vào một bộ áo bào giống hệt Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh nhìn thẳng vào phụ thân mình, ánh mắt trong thoáng chốc sáng lên.

“Thế nào?” Lý Tiệm Hồng hờ hững hỏi.

“Tốt… tốt lắm…” Đoạn Lĩnh cũng sắp không nhận ra phụ thân rồi.

Từ ngày bọn họ gặp nhau, Lý Tiệm Hồng vẫn là một thân áo vải, tóc cũng là tùy ý buộc lên, không chút chăm lo cho bản thân, hôm nay đột nhiên thay Vương phục, tuy chỉ là lẳng lặng đứng đó toàn thân cũng tản ra một cổ khí thế ngọc thụ lâm phong, thậm chí còn mơ hồ có loại uy nghiêm quân lâm thiên hạ.

“Ăn mặc như vậy muốn đi nơi nào?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Đến chỗ con không quá muốn đi.” Lý Tiệm Hồng nói, “Quỳnh Hoa viện.”

Đoạn Lĩnh vẻ mặt co quắp, biểu tình giống như đang nói ‘Mặc được trang trọng như vậy là để đi phiêu kỹ?’, khác với mấy năm trước, Đoạn Lĩnh từ đâu đã nghe nói rất nhiều việc không nên biết rồi.

“Đã biết con sẽ trưng ra biểu tình này mà.” Lý Tiệm Hồng vui vẻ nói, “Đi gặp một vị lão bằng hữu, không làm chuyện khác.”

Gương mặt Đoạn Lĩnh tràn đầy vẻ hoài nghi, hỏi: “Thực chứ?”

“Suốt cả quá trình con đều ở bên cạnh canh giữ, có câu nào khiến con mất hứng, lúc nào cũng có thể quăng bạt tai.” Lý Tiệm Hồng cười nói.

“Là cha nói đó.” Đoạn Lĩnh liếc Lý Tiệm Hồng, chăm chú nhìn hắn, cảm thấy phụ thân thật là quá anh tuấn rồi.

“Cũng không thể cứ đi như vậy.” Lý Tiệm Hồng còn lấy ra hai cái mặt nạ, đưa cho Đoạn Lĩnh một cái bảo cậu đeo vào.

Đoạn Lĩnh: “???”

Mặt nạ bắt đầu từ tóc mai che phủ đến hơn nửa gương mặt, dùng da trâu chế thành, để lộ chiếc mũi cao thẳng và đôi môi ôn nhuận của Lý Tiệm Hồng, rất có loại cảm giác nhiếp hồn người khác, còn có vẻ mỹ cảm thần bí.

Đoạn Lĩnh mang mặt nạ vào, Lý Tiệm Hồng lại để cậu lấy ngọc bội ra thắt lên đai lưng, tiện thể còn đem khối của mình ra giao cho cậu, trong mắt mang theo một chút hàm xúc.

Đoạn Lĩnh liền ngoan ngoãn cầm nửa mảnh ngọc bội kia lên giúp phụ thân buộc vào đai lưng.

Đi.” Lý Tiệm Hồng dắt tay Đoạn Lĩnh, thấy trời vừa kịp hoàng hôn liền ra khỏi cửa.

Bên ngoài đã có một chiếc xe ngựa chờ sẵn, xa phu vén mành thỉnh hai người bước lên.

“Có người khác thấy chiếc xe này không?” Lý Tiệm Hồng ngồi trong thùng xe hỏi.

“Xin ngài yên tâm.” Xa phu nói.

Chiếc xe không ngừng rẽ trái rẽ phải trong những con đường nhỏ, lộ tuyến rõ ràng không giống ngày thường, không chỉ lướt qua hai con đường lớn mà còn chạy vài vòng khắp những con ngỏ nhỏ, thậm chí còn ngang qua tây thành, nơi có đông đảo phủ đệ quan viên tọa lạc, sau đó mới quay về đường lớn, chậm rãi chạy đến Quỳnh Hoa viện, dừng lại ở cửa sau.

Đêm hè oi bức, mây đen u ám không nhìn thấy ánh trăng, chiến sự khẩn trương khiến toàn thành đều bị phủ trong một bầu không khí bất an. Ngay cả trong Quỳnh Hoa viện cũng không nghe được tiếng cười nói, chỉ có đèn lồng đủ mọi màu sắc lặng lẽ chiếu rọi.

“Bái kiến Vương gia.”

Lý Tiệm Hồng nắm tay của Đoạn Lĩnh bước qua cửa sau, đi vào hành lang, Đinh Chi tự mình cầm đèn lồng nghiêng người đoan chính dẫn đường. Tôi tớ canh giữ hai bên hành lang đợi đến Lý Tiệm Hồng và Đoạn Lĩnh lướt qua đều quỳ rạp trên mặt đất.

“Bái kiến Vương gia.”

“Bái kiến Vương gia.”

Đoạn Lĩnh: “…”

Lý Tiệm Hồng đầu cũng không thèm gật, xoay người hỏi Đoạn Lĩnh: “Đói bụng không?”

Đoạn Lĩnh vội vàng lắc đầu, Lý Tiệm Hồng nói: “Con hẳn là đói rồi, cứ ngồi xuống ăn trước một ít đã.”

“Bái kiến Vương gia.”

Vàng son rực rỡ, năm đầu bài còn lại của Quỳnh Hoa viện đều ra mặt, ở trong phòng quỳ rạp xuống khấu kiến Lý Tiệm Hồng. Quỳnh Hoa viện phu nhân một thân chính trang đứng giữa bọn họ tựa như Loan điểu phát ra ánh lửa rạng ngời chói lóa, nàng vừa thấy Lý Tiệm Hồng bước vào liền giũ thẳng ống tay áo bước lên.

“Bái kiến Vương gia, bái kiến tiểu Vương gia.” Phu nhân trầm giọng nói.

“Miễn lễ.”

Lúc này Lý Tiệm Hồng mới thốt ra một câu, uy nghiêm mười phần.

Sáu thiếu nữ đều tránh đường, Lý Tiệm Hồng để Đoạn Lĩnh tiến lên ngồi ở chủ vị, bản thân lại ngồi một bên, Từ Lan dâng khay trà lên, Khâu Cẩn lại cầm chung đưa đến trước mặt phu nhân, phu nhân đón lấy rồi dâng lên tận tay Lý Tiệm Hồng. Lý Tiệm Hồng đầu tiên là nhấp một ngụm sau đó liền tiện tay đưa cho Đoạn Lĩnh, phu nhân lại vì Lý Tiệm Hồng dâng lên một chung nữa.

“Tầm Xuân.” Lý Tiệm Hồng gọi.

“Dạ.” Phu nhân đáp.

Đoạn Lĩnh luôn cảm thấy mình tựa hồ đã nghe qua cái tên này ở đâu đó, nhưng nhất thời lại nhớ không ra, chỉ trong chốc lát lực chú ý của cậu lại bị lời nói tiếp theo của Lý Tiệm Hồng dẫn dắt đi.

“Đã đi mời người kia chưa.” Lý Tiệm Hồng hỏi

“Khâu Cẩn đã đến dâng thiếp” Tầm Xuân phu nhân thủy chung vẫn cúi đầu nhìn mặt đất, điềm đạm trả lời, “Nói vậy tối nay hẳn là sẽ đến.”

“Trong viện này còn có khách khác không?” Lý Tiệm Hồng lại hỏi.

“Có một vị tên Thái Diêm, là hài tử của Nam diện quan đang ở sân bên cạnh nghe hát uống rượu.” Tầm Xuân phu nhân nhẹ giọng đáp, “Đã phái người trông chừng, sẽ không để hắn xông đến.”

“Mang chút thức ăn lên.” Lý Tiệm Hồng cuối cùng còn căn dặn một câu, “Tiểu Vương gia đói bụng.”

Lúc này Tầm Xuân phu nhân và sáu thiếu nữ mới khom người lui ra ngoài.

Đoạn Lĩnh có chút bất an, chỉ vì lễ tiết này thực sự quá trang trọng rồi, Lý Tiệm Hồng cũng không nói gì, hai phụ tử liền cứ thất thần như thế, trong phòng còn điểm một lò đàn hương, khói thơm lượn lờ phiêu tán.

Không bao lâu sau, Lý Tiệm Hồng đột nhiên lên tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh này.

“Nếu như có một ngày cha không còn ở bên cạnh nữa, con có nhớ cha không?”

Đoạn Lĩnh quay đầu có chút mờ mịt nhìn Lý Tiệm Hồng, Lý Tiệm Hồng cũng quay đầu ngơ ngác nhìn Đoạn Lĩnh.

"Sẽ nhớ." Đoạn Lĩnh nói, "Cha sắp phải đi sao? Khi nào?"

Mấy ngày nay Đoạn Lĩnh luôn có một loại dự cảm mãnh liệt, cũng là suy đoán, nếu Lý Tiệm Hồng thật sự phát binh thu phục phương nam, như vậy hẳn là không thể mang theo cậu đi hành quân đánh giặc, càng không thể vẫn bồi bên cạnh cậu.

Khóe miệng Lý Tiệm Hồng hơi nhấc, nói: "Cũng không phải vậy, sau khi vào Ích Ung quán con liền phải ở lại trong đó, mười ngày nữa tháng mới về một lần, cha là luyến tiếc con."

Lý Tiệm Hồng vươn tay ra kéo nhẹ mặt nạ của Đoạn Lĩnh đặt lên đỉnh đầu, đưa mắt ngắm nhìn khuôn mặt của cậu. Đoạn Lĩnh cũng đồng dạng làm ra hành động tương tự, gần nhất cậu cũng đang suy nghĩ chuyện này, muốn đến trường liền phải ở lại Ích Ung quán, sẽ luyến tiếc phụ thân.

Lý Tiệm Hồng đặt bàn tay lên má Đoạn Lĩnh, nói: "Thừa dịp này lại nhìn nhiều một chút, khi đi đánh giặc cho dù phải nằm trong lều cũng có thể nhớ kỹ."

Đoạn Lĩnh không nói gì, mắt hơi đỏ lên, ngày mai Ích Ung quán yết bản, nếu cậu thuận lợi trúng cử, ngay buổi chiều sẽ phải dọn vào bắt đầu đọc sách. Ích Ung quán so với học đường quản được càng nghiêm, mỗi một tháng chỉ có thể về nhà một lần, phụ thân tuy chỉ mới bầu bạn với cậu vài tháng, thế nhưng chỉ một thời gian ngắn ngủi như vậy đã triệt để xóa đi những ủy khuất đau khổ cậu từng chịu trước đó, phẳng phất nếu tất cả trả giá kia đều là vì giờ khắc này đều vô cùng đáng giá.

Cũng không biết từ nơi nào vang lên tiếng địch, du dương uyển chuyển, như hàng vạn hàng nghìn cánh hoa phiêu theo gió giữa màn đêm tĩnh mịch, nhẹ nhàng lay động.

"Con đã từng nghe từ khúc này." Đoạn Lĩnh lấy làm lạ hỏi.

Đây chính là địch khúc lần trước cậu đã nghe ở học đường, chỉ là lúc này lại càng nhu hòa hơn, uyển chuyển hơn.

"Tương Kiến Hoan." Lý Tiệm Hồng nhìn kỹ đôi mắt sáng ngời của Đoạn Lĩnh, lẩm bẩm nói, "Lâm hoa tạ liễu xuân hồng, thái thông thông. Là bài từ của Nam Đường hậu chủ viết ra sau khi mất nước, nhân sinh vô thường, dư hận trường lưu."

Đoạn Lĩnh tựa vào trong lòng Lý Tiệm Hồng, trực giác nói cho cậu biết tối nay không tầm thường, Lý Tiệm Hồng dẫn cậu đến đây nhất định không phải vì đơn thuần uống rượu mua vui. Căn cứ đối thoại vừa rồi của hắn và Tầm Xuân phu nhân, tối nay bọn họ còn hẹn một người nữa.

Lý Tiệm Hồng xoa xoa đầu Đoạn Lĩnh, cúi người ngửi khí tức sạch sẽ trên tóc cậu, tiếng địch bên ngoài

cũng đã ngừng, chỉ nghe được một tiếng gọi khẽ "Phu nhân", sau đó là một loạt tiếng chân đến gần.

"Vương gia." Thanh âm của Tầm Xuân phu nhân vang lên.

"Tiến vào." Lý Tiệm Hồng nói.

Cửa được mở ra, Đinh Chi nâng một mâm điểm tâm bước vào bày ra sẵn sàng, cũng chính là những món ngày đầu tiên Đoạn Lĩnh đến Thượng kinh Đinh Chi đã chuẩn bị cho cậu, chỉ là lần này làm được tinh xảo hơn không ít.

"Hắn tới." Tầm Xuân phu nhân bẩm báo.

"Đợi một lát hẳn dẫn hắn đến đây." Lý Tiệm Hồng phân phó.

Tầm Xuân khom người đang muốn cáo lui, Lý Tiệm Hồng lại nói: "Tụ bát tiên có Lan, Thược, Cẩn, Chỉ, Mạt, Chi, Đường, Quyên, vì sao chỉ thấy sáu người?"

"Hồi bẩm Vương gia." Tầm Xuân đáp, "Tần Đường, Đỗ Quyên đã quá cố."

Thần sắc Lý Tiệm Hồng khẽ động, lại hỏi: "Lúc nào? Ở đâu?"

"Ngày Liêu nhân công phá kinh thành." Tầm Xuân phu nhân đáp, "Mười bảy tháng sau cũng là ngày kỵ của bọn họ."

Lý Tiệm Hồng gật đầu, lại hỏi: "Vừa rồi là ngươi thổi địch?"

"Dạ." Tầm Xuân phu nhân thủy chung vẫn rũ hạ mi mắt, Lý Tiệm Hồng đã không nói được thêm lời nào, sau một lát nàng liền an tĩnh lui ra ngoài.

Ăn xong vài thứ dằn bụng, Đoạn Lĩnh biểu hiện mình đã no, Lý Tiệm Hồng liền bảo cậu mang mặt nạ lại, còn để cậu lui ra sau bình phong. Không mấy chốc, bên ngoài lại truyền đến một loạt tiếng bước chân.

"Đại vương." Có một thanh âm nũng nịu của nữ nhân vang lên.

"Tối nay ta vốn không nên đến đây." Thanh âm của Gia Luật Đại Thạch từ bên ngoài truyền đến, "Phu nhân chọn vào lúc này mời rượu, hoặc chăng là phát hiện có người phương nào đến mưu đại sự, muốn cùng bổn vương hàn huyên đâu?"

Đoạn Lĩnh vừa nghe đến thanh âm của Gia Luật Đại Thạch nhất thời liền cảm thấy khẩn trương, ló đầu ra

khỏi bình phong nhìn ra bên ngoài. Lý Tiệm Hồng thấy vậy thì mỉm cười đặt một tay lên đầu Đoạn Lĩnh, lại đuổi cậu về sau tấm bình phong, còn đặt tay lên môi làm động tác "suỵt".

Gian ngoài.

Tầm Xuân phu nhân trầm tĩnh đáp: "Quốc gia đại sự, nào đến lượt người như nô gia xen vào? Thực không dám giấu diếm, hôm nay thỉnh Đại vương đến đây là vì có vị khách nhân hy vọng được gặp ngài một lần."

"Sao?" Gia Luật Đại Thạch chỉ phát ra một tiếng than nghi vấn cái bóng cao to đã ánh lên trên cửa, "Vị nào?"

"Ngay bên trong." Tầm Xuân phu nhân đáp, "Đại vương gặp qua liền biết."

Gia Luật Đại Thạch thập phần nghi hoặc, Tầm Xuân phu nhân liền tự mình tiến lên đẩy cửa ra nhưng cũng không bước vào. Gia Luật Đại Thạch chỉ đứng ở bậc cửa, trên mặt còn mang mấy phần men say, mắt cũng lờ đờ sương mù cố nhìn vào trong.

Lý Tiệm Hồng dựa trên ghế thấp trước bình phong, một chân đạp lên bàn trà, khủy tay trái đặt trên đầu gối đang co lại, trên mặt còn mang mặt nạ, nhìn cũng không thèm liếc nhìn Gia Luật Đại Thạch, nhàn nhã nhấp một ngụm trà, nói: "Đã lâu không gặp, Gia Luật huynh."

22. Quyển 1 - Chương 22: Kềm Chế

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ban đầu Gia Luật Đại Thạch vẫn chưa nhận ra người bên trong là ai, thế nhưng vừa nghe được thanh âm này nhất thời liền tỉnh rượu, lui ra phía sau vài bước, quát to: "Người đâu!"

Lập tức có vài thị vệ lao ra vây quanh Gia Luật Đại Thạch, Lý Tiệm Hồng buông chung trà xuống, lẩm bẩm nói: "Cô vương hôm nay căn bản không bằng chó nhà có tang, Gia Luật huynh cần khẩn trương như vậy làm gì?"

Gia Luật Đại Thạch nhất thời thất thố, đợi đến khi lấy lại tinh thần mới phát hiện trong phòng chỉ có duy nhất một mình Lý Tiệm Hồng, lập tức nhìn về phía Tầm Xuân phu nhân, nói: "Ngươi, Quỳnh Hoa viện các ngươi đúng là..."

"Nô gia cũng không nhận ra vị khách nhân này." Tầm Xuân phu nhân bình thản đáp, "Chỉ là hắn vừa đến đây liền đuổi cũng không chịu đi, nói trừ phi gặp được đại vương mới nguyện ý ly khai, đại vương xin đừng nghi ngờ."

"Tiến vào uống chén rượu thôi." Lý Tiệm Hồng nói, "Ân cũng tốt, thù cũng tốt, ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây, ngươi hà tất canh cánh trong lòng như vậy?"

Gia Luật Đại Thạch cười lạnh một tiếng, ngược lại cũng sảng khoái cất bước vào trong, Tầm Xuân ở phía sau bất chợt đóng cửa lại, đám thị vệ muốn vào trong cũng bị nàng ngăn cản, còn khoát khoát tay, ý bảo xin chớ mạo phạm.

“Các ngươi cứ đợi ở bên ngoài.” Gia Luật Đại Thạch cất tiếng, “Không được ta phân phó, ai cũng không được tiến vào.”

–

Tây Xuyên.

“Ta vẫn luôn suy nghĩ.”

Màn đêm đen kịt, nước mưa tí tách rơi xuống mặt đất, Lang Tuấn Hiệp đang đứng trong một con ngõ sâu hun hút.

Hiện tại y đã bị ép đến đường cùng, không ngừng thở dốc, một đám binh sỹ vây quanh y ngăn ở đầu ngõ, phi phong[1] trên người Triệu Khuê đón gió tung bay, hắn chân đạp nước mưa uy phong mà đến. Lang Tuấn Hiệp dựa người vào bức tường cuối ngõ, phía cánh tay bị mất ngón đã biến thành màu xanh đen, cả cánh tay đều bị phù thũng, làn da căng bóng tựa hồ phát sáng.

“Lý Tiệm Hồng đến tột cùng đã dùng biện pháp gì khiến ngươi khăng khăng một mực với hắn như vậy.” Triệu Khuê chắp tay sau lưng, hình thể cao lớn hùng tráng, ánh lửa chập chùng chiếu sáng lên nửa bên mặt của Lang Tuấn Hiệp.

“Người sống trên đời đều phải tìm một nơi để nương tựa.” Lang Tuấn Hiệp thản nhiên nói, “Nếu không phải ngươi, chính là hắn, tới tới đi đi đều là khách qua đường, có gì khác biệt?”

Trong ngõ nhỏ khắp nơi đều có cung nỏ, bốn phía đều là nhà dân, ngay cả trên mái ngói hay sau bức tường Lang Tuấn Hiệp đang tựa lưng đều có người mai phục. Triệu Khuê vì muốn bắt được y đã phát động hơn một nghìn quân lập trận tại nội thành, quả xứng danh thiên la địa võng, không có đường trốn thoát.

“Khí vận của Lý Tiệm Hồng đã hết.” Triệu Khuê nói, “Ngươi cũng nên bỏ tối theo sáng rồi, kính ngươi cũng là một trang hán tử, ta cũng không cần nhiều lời vô ích.”

Lang Tuấn Hiệp hít sâu một hơi nhắm mắt lại, sau đó lại đem một hơi kia chậm rãi thở ra.

“Ta vốn cho là, thân thủ của Thương Lưu Quân đã đến bậc này, hoàn toàn không cần dùng độc.” Lang Tuấn Hiệp thấp giọng nói.

Triệu Khuê xoay người rời đi, đám thủ hạ lại tiến lên trói Lang Tuấn Hiệp lại, áp giải khỏi con ngõ.

–

Thượng kinh.

“Uống chén rượu thôi.” Lý Tiệm Hồng thuận miệng nói, “Không thể dùng mặt thật gặp gỡ, xin quân lượng thứ.”

Lý Tiệm Hồng nói xong liền rót rượu cho cả hai, lại nâng ly lên trước tỏ lòng kính trọng.

Ly rượu kia Gia Luật Đại Thạch cũng không uống, ngón tay hắn không ngừng gõ gõ lên án kỷ, Lý Tiệm Hồng lại nói: “Phía sau bình phong là nhi tử của ta.”

Gia Luật Đại Thạch thủy chung vẫn nhìn chằm chằm vào bình phong, Đoạn Lĩnh cũng không biết có nên bước ra hay không, cuối cùng chỉ dùng cái bóng tỏ ý, đứng sau bình phong hơi chút khom người.

Đến lúc này Gia Luật Đại Thạch mới nâng ly rượu kia lên uống, sau đó đẩy ngã chiếc ly nằm ngang trên án.

“Bọn họ nói, trong đám người Hán, lá gan của ngươi là lớn nhất.” Gia Luật Đại Thạch trước đó đã ở tiền viện Quỳnh Hoa viện uống đến ngà ngà, lúc này men say đã thấm nhuần, lẩm bẩm nói, “Hiện tại ngươi chạy đến Thượng kinh là muốn làm cái gì?”

“Thiên địa tuy lớn.” Lý Tiệm Hồng thuận miệng nói, “Thế nhưng không đâu bằng nhà mình. Ta có nhà lại không thể trở về, lại không muốn cùng người Nguyên lăn lộn một đoàn, vì vậy chỉ đành đến Thượng kinh ngụ lại.”

“Ngụ lại?” Gia Luật Đại Thạch rất là nghi hoặc, nghe được đối thủ một mất một còn lại có thể lặng yên không tiếng động xâm nhập vào lãnh địa của mình, không khỏi lắp bắp hỏi, “Ngươi ngụ lại nơi nào?”

Gia Luật Đại Thạch nheo lại mắt, nhìn Lý Tiệm Hồng một lúc bỗng nhiên lại nhớ đến vụ hành thích mấy năm trước.

"Lần đó ở học đường!" Gia Luật Đại Thạch cả kinh nói.

"Không sai." Lý Tiệm Hồng nói, "Trong đó có một người là thủ hạ của ta, người còn lại là thích khách Triệu Khuê phái tới ám sát nhi tử ta."

Gia Luật Đại Thạch đứng dậy, bước vài bước tới lui trong phòng, Lý Tiệm Hồng lại tựa như cực kỳ nhàn rỗi, đem cái ly bị Gia Luật Đại Thạch xô ngã trên bàn dựng lên, nói: "Lại uống thêm một chén thế nào?"

Gia Luật Đại Thạch xoay người, lạnh lùng nói với Lý Tiệm Hồng, "Ngươi đến tột cùng là định như thế nào?"

"Cục diện Nam Trần ngươi cũng biết." Lý Tiệm Hồng nói, "Triệu Khuê tước binh quyền của ta, phụ hoàng ta còn hạ chiếu muốn áp giải ta về Tây Xuyên luận tội. Có đôi khi, sự việc cũng chỉ đơn giản như những gì ngươi thấy mà thôi. Nào, đến đây uống rượu."

Gia Luật Đại Thạch nửa tin nửa ngờ, thở ra một hơi rồi nói, "Ngươi đi đi, Thượng kinh này không dung nổi ngươi."

"Vậy liền gọi thủ hạ của ngươi vào đây, lập tức trói ta lại giải về Tây Xuyên?" Lý Tiệm Hồng thuận miệng nói.

"Ta cũng không giữ ngươi lại được." Gia Luật Đại Thạch suy nghĩ một chút, thừa nhận sự thực mình vô cùng uất ức, nói, "Ở thành Thượng kinh này, ngươi muốn đến thì đến muốn đi thì đi, như trên bình địa. Ngươi còn muốn như thế nào? "

"Ta là tới cứu ngươi." Lý Tiệm Hồng thản nhiên nói, "Chỉ vì ngươi đã sắp chết đến nơi rồi."

Gia Luật Đại Thạch bỗng nhiên xoay người trợn mắt nhìn Lý Tiệm Hồng.

"Người Nguyên xuôi nam đã phá thành Hồ Xương, hiện tại đang ở trong núi điều chỉnh đội hình, chỉ vài ngày nữa là đại quân đã đánh tới Thượng kinh" Lý Tiệm Hồng nói, "Thuật Luật Kim thủ bắc lộ, Vương Bình thủ nam lộ, lưỡng viên đại tướng của ngươi đều không thể chống đỡ được thiết kỵ của bộ tộc Bố Nhi Xích Kim. Hôm nay Kỳ Xích đã trốn thoát, hắn chắc chắn sẽ trở về tìm ngươi trả thù."

Gia Luật Đại Thạch trái lại nở nụ cười, nói: "Lý Tiệm Hồng, ngươi vẫn cứ thích ăn nói dọa người như vậy."

"Hàn Duy Dung chờ giờ khắc này, đã chờ rất lâu rồi." Lý Tiệm Hồng thản nhiên nói, "Nếu ta đoán không sai, con của gã đã dùng danh nghĩa cầu học, từ sớm chạy đến Trung kinh."

Gia Luật Đại Thạch: "…"

"Nếu ta lại không đoán sai, đợi đến khi quân Nguyên đột phá hai lộ nam bắc, tàn sát xong xuôi, viện quân của bọn ngươi vẫn cứ không đến được." Lý Tiệm Hồng lại làm một tư thế "thỉnh", nói, "Sự kiên trì của cô vương có hạn, Gia Luật huynh, ly rượu này rốt cuộc huynh có uống hay không? "

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Gia Luật Đại Thạch vẫn là chậm rãi ngồi xuống.

"Ta chấp chưởng Bắc viện đã có hai mươi hai năm." Gia Luật Đại Thạch nói, "Năm đó ta từng nói với Tiên đế, cho dù là nơi nào, chỉ cần người Hán các ngươi đến, nhất định sẽ xảy ra lục đục, gà chó không yên."

Gia Luật Đại Thạch gằn mạnh từng chữ nói xong câu này liền nhắm mắt lại, uống cạn ly rượu Lý Tiệm Hồng rót.

"Một đường từ Ngọc Bích quan về phía nam là do Kỳ Xích canh giữ." Lý Tiệm Hồng nói, "Lợi hại trong đó ta cũng không cần phải dài dòng. Ngươi uống ly rượu thứ ba này, ngày mai liền cho ta mượn một vạn binh mã, ta trước thay ngươi bình định Nguyên quân, sau đó lại một đường đi về phía nam, bình định Tây Xuyên."

Lý Tiệm Hồng rót đầy ly rượu, dùng ba ngón tay nhấc lên đặt ở trước mặt Gia Luật Đại Thạch.

"Vẫn là ta cạn trước tỏ lòng kính trọng." Lý Tiệm Hồng nhìn cũng không nhìn Gia Luật Đại Thạch, tiện tay làm tư thế "thỉnh", "Gia Luật huynh, thỉnh."

Gia Luật Đại Thạch cũng không uống ly rượu này, chỉ ngồi ở một bên án kỷ, khủy tay tựa lên trên, nhích đến gần một chút nhìn chằm chằm vào Lý Tiệm Hồng..

"Ngươi biết vì sao Triệu Khuê muốn giết ngươi chứ?" Gia Luật Đại Thạch hỏi.

"Ta không hận Triệu Khuê." Lý Tiệm Hồng nói, "Đây là lời nói thật, ta cùng với hắn cũng không có thâm cừu đại hận, mỗi người đều có con đường riêng cần đi, lại không phải trận đấu công bình, tự nhiên, nếu hắn muốn phản bội Lý gia ta, như vậy liền phải đợi lúc khác luận định lại."

Bên ngoài đột nhiên vang lên một loạt âm thanh hỗn độn, sắc mặt của Gia Luật Đại Thạch hơi đổi một chút, Lý Tiệm Hồng lại nhìn ra ngoài cửa.

"Không thể đi vào." Thanh âm của Tầm Xuân vang lên, "Đại vương đang tiếp khách ở bên trong."

"Đại vương." Thái Văn thở hổn hển nói, "Xin nhanh chóng quay về Bắc viện, người của nam bắc lưỡng lộ đã mang tin về!"

Gia Luật Đại Thạch nhất thời biến sắc, Lý Tiệm Hồng lại không thốt ra lời gì.

Thái Văn báo cáo xong liền xoay người rời đi.

"Đến dắt ngựa của Đại vương ra thôi." Thanh âm của Tầm Xuân ở bên ngoài lại nhẹ nhàng vang lên.

Tầm Xuân chậm rãi mở cửa phòng ra, Gia Luật Đại Thạch bỗng nhiên đứng dậy.

"Lần trước chúng ta giao chiến, đến bây giờ đã là cách bao lâu?"

"Năm năm" Sắc mặt Gia Luật Đại Thạch âm trầm nhanh chóng rời đi, chén rượu thứ ba thủy chung vẫn không uống

"Đến đây từ biệt." Lý Tiệm Hồng nói, "Đi thong thả không tiễn."

Gia Luật Đại Thạch nghe được câu này đột nhiên lại dừng bước, xoay người đi về phía Lý Tiệm Hồng. Lý Tiệm Hồng cũng đứng dậy, hơi hơi chỉnh sửa cẩm bảo, chắp tay sau lưng nhìn Gia Luật Đại Thạch.

Gia Luật Đại Thạch lần thứ hai dừng bước, xoay người rời đi, chỉ là lúc bước đến cửa lại lần nữa trở về. Lý Tiệm Hồng nở nụ cười nhìn hắn. Đoạn Lĩnh tò mò thò đầu ra quan sát Gia Luật Đại Thạch, nhưng lại bị Lý Tiệm Hồng đẩy đến vị trí cũ.

"Những ngày qua, ngươi cùng nhi tử của ngươi đều ở Thượng kinh?" Gia Luật Đại Thạch hỏi.

"Đúng vậy." Lý Tiệm Hồng nghiêm trang nói, "Thế nhưng ta tuyệt đối sẽ không giao nó cho ngươi, ngươi chỉ cần biết nó vẫn ở trong thành là đủ. Không nên mưu toan bước qua điểm mấu chốt của ta, Gia Luật huynh."

Gia Luật Đại Thạch lại nhìn chằm chằm Lý Tiệm Hồng một chốc, sau đó bước đến án kỷ nâng chén rượu kia lên uống một hơi cạn sạch, sau đó lại tiện tay ném xuống mặt đất. Lý Tiệm Hồng mỉm cười làm ra một động tác "Thỉnh", đem Gia Luật Đại Thạch tiễn ra khỏi cửa.

Đoạn Lĩnh thấy người đã đi mới bò ra khỏi tấm bình phong.

"Nghe hiểu không?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

"Không hiểu được bao nhiêu. " Đoạn Lĩnh lắc đầu nói.

"Vậy ăn no không?" Lý Tiệm Hồng lại hỏi.

Đoạn Lĩnh gật đầu, Lý Tiệm Hồng nói: "Thế thì về nhà thôi."

Chỉ là đêm nay Lý Tiệm Hồng tựa hồ không thể ngủ say, hắn chỉ ôm chặt lấy Đoạn Lĩnh không ngừng trò chuyện với cậu. Đoạn Lĩnh nghe mãi cũng hiểu một chút —— ba nước Liêu, Trần, Nguyên chính là vị thế khắc chế lẫn nhau, chỉ cần một phương có thế lực quá lớn thì hai phe còn lại sẽ ăn ý liên hợp lại, kềm chế quốc gia cường thịnh hơn. Trận Hoài thủy lần đó chính là chiến trường của Liêu, Trần, mà người Nguyên

đóng vai trò kềm chế bên cạnh. Lúc Liêu quốc cường thịnh thì người Hán liền mượn lực của người Nguyên, tiêu hao quốc lực Đại Liêu.

Hiện tại người Nguyên nổi dậy, thái độ của Trần quốc là cực kỳ trọng yếu, mối nhục Thượng Tử chưa bị quên đi, với tác phong của Triệu Khuê rất có thể sẽ để mặc cho Liêu, Nguyên lưỡng bại câu thương, thậm chí vô cùng có khả năng liên hợp với người Nguyên. Một ngày Nam Trần liên hợp với người Nguyên, Liêu quốc tất phải đại thương nguyên khí, cũng chính là nói Gia Luật Đại Thạch phải đối mặt với một hồi chiến tranh không có bao nhiêu cơ hội thủ thắng, mà bản thân hắn cũng sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Đoạn Lĩnh vẫn nhớ rõ câu hỏi sau cùng của mình trước khi ngủ thiếp đi:

"Nếu như cha không giữ lời hứa thì sao?"

Lý Tiệm Hồng đáp: "Nếu như ta là loại người không giữ lời hứa, Tầm Xuân cũng sẽ không ở bên ngoài thổi địch."

Đoạn Lĩnh đã không nghe thấy được, cậu không biết địch khúc nọ chỉ có người Hán hiểu, lúc thổi lên bi thương uyển chuyển, rung động đến tâm can, tựa như đang không ngừng nhắc nhở, không thể quên mối nhục Thượng Tử.

–

Tây Xuyên.

"Ta cũng không hận Lý Tiệm Hồng." Triệu Khuê nói, "Vừa vặn tương phản, ta đối với hắn là thập phần kính nể, giang sơn Đại Trần ta suốt bốn trăm năm qua, cho đến nay chỉ có duy Lý Tiệm Hồng là bực đại tài dụng binh như thần."

Cánh tay của Lang Tuấn Hiệp bị đâm mấy đạo vết thương, máu độc cuồn cuộn không ngừng chảy ra, Triệu Khuê cùng Vũ Độc đứng bên cạnh lẳng lặng nhìn. Từ khi bị mang về phủ tướng quân cho đến bây giờ, Lang Tuấn Hiệp trước sau vẫn duy trì trầm mặc, một câu cũng không nói. Vũ Độc khinh bỉ nhìn y, vùng quanh lông mày có đôi chút nhướng lên, phảng phất như đang nhìn một dược nhân.

"Mở xích chân cho y." Triệu Khuê phân phó.

Trong đám thuộc hạ liền có người tiến lên giúp Lang Tuấn Hiệp mở khóa.

Triệu Khuê ngồi xuống, nhấp một ngụm trà, nói: "Ngươi biết ta vì sao muốn giết Lý Tiệm Hồng không?"

Lang Tuấn Hiệp vẫn trầm mặc như trước.

Triệu Khuê nói: "Năm Khánh Nguyên thứ mười bảy, bốn châu Trung Nguyên trưng binh hai mươi bảy vạn, thuế phú bốn mươi mốt vạn bốn ngàn lượng."

"Năm Khánh Nguyên thứ mười chính, bốn châu trưng binh ba mươi ba vạn, thuế phú ba mươi sáu vạn."

"Năm Khánh Nguyên thứ hai mươi bảy, trưng binh ba mươi sáu vạn, thuế mười chín vạn. Trong đó đệ tử Giang Châu là tòng quân nhiều nhất, thứ nhì Ích Châu, sau đó lần lượt là Dương Châu, Giao Châu."

"Binh mỗi năm mỗi nhiều, thuế lại mỗi năm mỗi ít." Triệu Khuê nói, "Trong mười năm nay, đã có gần một trăm vạn người bị đưa đến phương bắc. Thiên hàn địa lãnh, mấy năm giao tranh liên tục, không ít thanh niên tuổi chưa đủ mười sáu đã bỏ mạng tại Ngọc Bích quan, từ nay về sau đã không thể liếc nhìn cố hương lần nữa."

Lang Tuấn Hiệp nhìn chằm chằm bồn máu loãng, thấy được ảnh ngược của trời xanh ngoài cửa sổ.

"Vì vậy khiến cho ruộng đồng vài năm liên tục không có người cày bừa, khu vực phía nam phản loạn nổi lên bốn phía." Triệu Khuê nói, "Lý Tiệm Hồng dụng binh như thần, không sai. Thế nhưng chúng ta đã không còn lương thảo, cũng không còn binh lính có thể đưa ra tiền tuyến nữa rồi."

Triệu Khuê đứng dậy, nói với Lang Tuấn Hiệp: "Hắn sinh không gặp thời, vì vậy phải chết."

“Ngươi vốn không cần nói với ta những lời này.” Lang Tuấn Hiệp thản nhiên đáp, “Trong mắt thích khách chỉ có mạng, không có người. Cho dù ngươi có chữa lành cho ta, ta cũng sẽ không nhận ân tình của ngươi.”

Triệu Khuê vội nói: “Ta không có ý mời chào ngươi, sau khi chữa vết thương này xong, ngươi có thể tự mình rời đi.”

Vũ Độc thuận miệng nói: “Nếu ngươi muốn quay lại ám sát Đại tướng quân thì xin cứ tự nhiên, mỗi người đều nhìn vào bản lãnh của mình.”

Lang Tuấn Hiệp trầm mặc.

“Bất quá, trước khi rời khỏi nơi này.” Triệu Khuê nói, “Còn phải thỉnh ngươi đi gặp một người.”

Lông mày của Lang Tuấn Hiệp có hơi nâng lên.

“Thỉnh.” Triệu Khuê đưa Lang Tuấn Hiệp vào thính đường của tướng quân phủ, bên trong có một lão phụ nhân đang ngồi, nhàn nhã uống trà bơ.

Lang Tuấn Hiệp: “…”

Triệu Khuê nói: “Nghe nói ngươi và cô nương Phí Liên gia đã định ra hôn sự.”

Lang Tuấn Hiệp không đáp, chỉ hướng vào trong phòng nói một câu tiếng Tiên Ti, lão phụ nhân kia mắt đã mờ, lập tức buông chén trà đưa tay sờ soạng, Lang Tuấn Hiệp liền bước nhanh vào trong, dùng tay phải cầm lấy tay lão, đem bàn tay trái bị mất ngón giấu ở sau lưng, lại quỳ một gối xuống, dùng trán chạm vào bàn tay của lão phụ nhân nọ.

Lão phụ nhân nở nụ cười, nói vài câu với Lang Tuấn Hiệp. Lang Tuấn Hiệp hít sâu một hơi cũng không có tiếp lời, chỉ vỗ vỗ bàn tay của nàng tỏ vẻ trấn an.

Triệu Khuê nói: “Ngươi có thể cùng nàng ôn chuyện.”

Sau khi bảo người đóng cửa lại, Triệu Khuê cũng xoay người rời đi, không để ý đến Lang Tuấn Hiệp nữa. Vũ Độc khoanh tay lại, lập tức đi theo bên cạnh Triệu Khuê.

“Tính mạng của lão còn bao lâu?” Triệu Khuê hỏi.

Vũ Độc đáp: “Không được một khắc đồng hồ, đợi một lát khi quay về, nếu tên kia đã một kiếm giết chết bà lão nọ thì người liền lập tức không có rồi.”

Triệu Khuê cười cười, lắc đầu nói: “Hẳn là sẽ không.”

Vũ Độc nói: “Người này ngay cả sư môn cũng có thể tàn sát, tất không biết niệm tình xưa.”

“Ta nghe Ảnh đội báo lại.” Triệu Khuê đứng ở hoa viên nhìn bầu trời trên cao, đáp, “Bọn họ dọc theo Tiên Ti sơn nghe ngóng không ít thôn làng, cuối cùng mới phát hiện được ngôi mộ của nữ hài đã từng đính ước với y, trước một còn có người đặt loài hoa chỉ sinh trưởng trên vách đá.”

“Ô Lạc Hầu Mục, không ngờ được còn là hậu duệ của vương thất.” Triệu Khuê nói xong còn gật đầu, không rõ là kinh ngạc hay thổn thức, chỉ xoay người rời đi.

1/ Phi phong: Loại áo choàng không tay, chỉ có một mảnh vải phía sau lưng.

sina新浪娱乐

23. Quyển 1 - Chương 23: Binh Lâm

Ngày hôm nay, bầu trời Thượng kinh trút xuống cơn mưa xối xả, mọi người chỉ có thể cố dẫm giày ướt đi đường, móng ngựa chỉ cần đạp xuống, bọt nước liền tung ra. Sấm chớp rền vang, Lý Tiệm Hồng vẫn mặc một thân bố y, ống quần cuốn lên từng vòng, dưới chân mang guốc gỗ đi dọc theo con phố, trên lưng cõng theo Đoạn Lĩnh. Mà Đoạn Lĩnh cưỡi lên lưng phụ thân của mình, tay cầm một tán dù, mắt chăm chú nhìn về phía bảng yết tên.

Trước bảng yết đều là tôi tớ, duy chỉ có hai phụ tử là tự mình chạy đến, chăm chú tìm kiếm.

"Có tên của con." Đoạn Lĩnh nói, "Xếp thứ tám! Là thứ tám!"

"Tốt quá." Lý Tiệm Hồng nói, "Hài tử của ta quả nhiên rất giỏi."

Đoạn Lĩnh không ngừng hô to, 'xếp hạng tám' khiến Lý Tiệm Hồng không khỏi buồn cười, xoay người cõng cậu vào Ích Ung quán. Người gác cổng thấy bọn họ như vậy thì nói: "Gia đinh không thể tiến vào, sẽ có người giúp công tử nhà các ngươi thu thập."

"Đây là phụ thân của ta." Đoạn Lĩnh hướng về phía trước nói.

Người gác cổng nhìn quét từ mắt nhìn Lý Tiệm Hồng từ trên xuống dưới vài lần, chỉ đành để hắn vào trong.

Cả hai gần như đều là toàn thân ướt đẫm, Ích Ung quán đến buổi chiều mới nhận sỹ tử báo danh, vì vậy Đoạn Lĩnh thuận tiện đi lĩnh danh bài, ký tên, tìm đến gian phòng của mình. Đợi đến khi mưa nhỏ hơn một chút, Lý Tiệm Hồng lại bảo cậu chờ ở trong phòng, chính mình quay về mang mọi thứ lại đây.

Trải giường, xếp chăn xong, lại uống hết một bát canh gừng khu hàn, Đoạn Lĩnh nói với phụ thân: "Người quay về trước đi, nơi này hẳn cũng như học đường, buổi tối sẽ cấp cơm."

Lý Tiệm Hồng gật đầu, hiện tại cũng đã có rất nhiều người đến, hắn đội mũ sa lên che mặt của mình, lại dựa vào cửa phòng nói với Đoạn Lĩnh.

"Những thứ của mình đều phải tự mình cất giữ." Lý Tiệm Hồng nói, "Đừng làm mất đồ, nơi này cũng thể so với trong nhà, làm mất liền không ai tìm lại giúp con."

Đoạn Lĩnh "Dạ" một tiếng, Lý Tiệm Hồng còn dặn: "Một ngày ba bữa đều phải ăn đầy đủ."

Thiếu niên đến báo danh càng lúc càng nhiều, thậm chí còn có vài người đứng trước cửa chào hỏi, Đoạn Lĩnh cũng đã đáp lại vài lần, hiện tại cậu đang nắm tay của Lý Tiệm Hồng, tiễn hắn ra cửa. Cho dù cậu thật sự rất luyến tiếc, thế nhưng cũng hiểu lúc này nghìn vạn lần cũng phải nhịn xuống, bằng không nước mắt của cậu vừa xuất hiện, Lý Tiệm Hồng càng không thể yên lòng.

“Cha trở về đi thôi.” Đoạn Lĩnh nói, “Con có thể chăm sóc tốt chính mình.”

Lý Tiệm Hồng vừa tới không được mấy tháng, Đoạn Lĩnh cũng thiếu chút nữa đã quên trước kia khi ở học đường bản thân làm sao mà vượt qua được..

“Con vào trước đi.” Lý Tiệm Hồng nói, “Đừng quản cha, khi rãnh rỗi cha sẽ đến thăm con.”

Đoạn Lĩnh gật đầu, cậu đột nhiên chạy đến ôm ngang Lý Tiệm Hồng, chôn đầu trong ngực hắn cọ cọ, sau đó mới buông hắn ra, không nói một lời chạy mất.

Lý Tiệm Hồng đứng ở ngoài cửa, nhìn vào hậu viện trống rỗng đã sớm không thấy bóng người.

“Chớ luyến tiếc nữa.” Người gác cổng khuyên nhủ, “Nhi tử của ngươi là muốn đọc sách, thi công danh không phải sao? Trở lại thôi, trở lại đi thôi”

Lý Tiệm Hồng thở ra một hơi thật dài, guốc gỗ gõ lên mặt đường đá phát sinh âm hưởng lộp cộp.

Đoạn Lĩnh nấp trong nội viện, viền mắt đỏ lên dõi theo áo bào của Lý Tiệm Hồng, vừa chạy vừa nhìn xung quanh, thẳng đến khi người đã đi xa cậu mới xoay người tựa vào tường, xoa xoa con mắt rồi bước đi.

Mưa tạnh trời quang, trong không khí còn mang theo khí tức nhẹ nhàng khoan khoái, Đoạn Lĩnh quay về phòng ngủ đã thấy Thái Văn đang vội vàng trải đệm cho cái giường còn lại trong phòng, Thái Diêm thì ngồi yên bên cạnh theo dõi.

“Những thứ lặt vặt không thể để loạn.” Thái Văn dặn dò, “Chỗ này cũng không giống như trong nhà, đánh mất liền không ai tìm giúp đệ.”

Đoạn Lĩnh nhịn không được bật cười, Thái Văn liền gật đầu với cậu, nói: “Hai đứa nên chiếu cố cho nhau.”

Đoạn Lĩnh tiến đến cùng Thái Diêm vỗ vỗ vai nhau, Thái Văn lại dặn dò vài câu, để lại vài thỏi bạc liền đi.

“Ngươi cũng ở phòng này.” Thái Diêm nói.

Đoạn Lĩnh nhìn thấy Thái Diêm thi được hạng nhất, biết hắn nhất định sẽ đến học, không nghĩ tới còn là bạn cùng phòng của mình. Thái Diêm lại nói: “Hách Liên Bác ở trong cái viện đối diện, là ở một mình.”

Đoạn Lĩnh liền chạy đi chào hỏi với Hách Liên Bác, đối phương chỉ đơn giản gật đầu một cái, nói với Đoạn Lĩnh: “Bạt Đô, đi… đi.”

"Ừ." Đoạn Lĩnh gật đầu, nói, "Hắn sẽ sống được thật tốt."

Hách Liên Bác nở nụ cười, chỉ chỉ chính mình, hai ngón tay làm ra động tác bước đi. Đoạn Lĩnh hiểu ý, nói: "Đi, đi ăn cơm."

Đám hài tử trong Ích Ung quán phần lớn đều là gương mặt quen thuộc, Hàn gia vẫn chưa đến, nghe nói là đã quay về Trung kinh rồi. Cách xa vài tháng không gặp mặt, sau khi vào Ích Ung quán phảng phất mỗi người đều bị dán lên một tấm phù chú kỳ quái, khiến các thiếu niên chỉ trong một đêm đều trở nên ổn trọng, ngay cả xưng hô cũng khách khí hơn hẳn, gặp mặt đều là chắp tay một cái, gật đầu mỉm cười.

Niềm vui gặp lại bằng hữu thoáng cái hòa tan sự khổ sở phải ly biệt phụ thân trong lòng Đoạn Lĩnh, thế nhưng sau khi ăn cơm xong trở về phòng, y lại lần nữa cảm thấy cô độc. Đoạn Lĩnh lăn qua lăn lại trên giường, tưởng niệm thân thể ấm áp của phụ thân, còn có nhiệt độ của da thịt cách một lớp áo đơn, trước kia mỗi đêm cậu đều gối đầu lên cánh tay của hắn, cảm nhận hơi thở và nhịp đập của trái tim đối phương.

"Muỗi?" Thái Diêm hỏi.

"Không." Đoạn Lĩnh cũng không dám cử động nữa, miễn cho quấy rầy giấc ngủ của Thái Diêm, đây là lần đầu tiên cậu ngủ cùng phòng với người khác ở trường, vì vậy liền tận lực cẩn thận, không muốn làm phiền đối phương.

"Nhớ nhà?" Thái Diêm lại hỏi.

"Nào có." Đoạn Lĩnh đáp, "Trước đây ở học đường cũng không phải ở trọ trong trường sao?"

"Ừ." Thái Diêm đáp, "Tướng công nuôi từ nhỏ của ngươi đâu? Còn chưa có trở lại?"

"Vẫn chưa." Đoạn Lĩnh nhớ tới ngôn ngữ hoang đường mình nói cùng Thái Diêm lúc trước thì không nhịn được phì cười, nói, "Cha ta tới, liền để y đi làm chút chuyện."

Thái Diêm quay đầu liếc mắt Đoạn Lĩnh, ánh trăng vừa lúc chiếu lên gươgn mặt của hắn, môi hồng răng trắng, Đoạn Lĩnh cũng nhìn về phía Thái Diêm, chỉ nghe đối phương nói: "Có phải nhìn rất không giống hay không?"

Đoạn Lĩnh mờ mịt hỏi: "Cái gì?"

Thái Diêm nói: "Là ta cùng với ta ca, tất cả mọi người đều nói như vậy."

Đoạn Lĩnh ban đầu cũng không có nghĩ đến việc này, chỉ cảm thấy Thái Diêm đã trưởng thành, vì vậy nghe đối phương lên tiếng chỉ có thể "Ừ" một tiếng.

“Cũng không phải là cùng một mẹ.” Thái Diêm giải thích.

“À.” Đoạn Lĩnh đáp.

Thái Văn mày rậm mắt to, Thái Diêm ngũ quan thanh tú có cổ khí chất ngạo nghễ của người đọc sách, cách hành xử cũng có chút xa cách. Hắn có mấy phần chiếu cố Đoạn Lĩnh cũng bởi vì Đoạn Lĩnh vốn không có chút tính công kích nào, cũng không có gì cạnh tranh với nhau, Thái Diêm liền đương nhiên sinh ra ý niệm bảo vệ yếu nhược trong lòng.

Bên ngoài vang lên thanh âm đứt quãng.

“Có người đang thổi địch?” Đoạn Lĩnh có hơi bất ngờ đứng lên, sau khi mở cửa ra, hương hoa mùa hè cũng theo gió đêm thổi đến.

Thái Diêm ngồi dậy, nhìn về phía xa, tiếng địch trúc trắc tựa như xuất phát từ một người chỉ vừa mới học, hơn nữa còn là vừa nghĩ vừa thổi, không quá dễ nghe, thậm chí tựa hồ còn có chút nước bọt chận vào lỗ hổng của địch.

Thái Diêm: “…”

Đoạn Lĩnh: “…”

“Tương Kiến Hoan?” Đoạn Lĩnh cuối cùng cũng nghe ra, nói, “Là Tương Kiến Hoan!”

Thái Diêm một tay chống cằm, dở khóc dở cười nhận xét: “Đây là lần ta cảm thấy từ khúc này thổi được khó nghe nhất.”

Người ở bên ngoài vẫn không ngừng thổi, Đoạn Lĩnh lại cảm thấy khó chịu thay hắn, hận không thể giúp hắn thổi hết cho xong. Thế nhưng người bên ngoài lại không chút nào hiểu được phong tình, thổi đến càng lúc càng hăng say, rất có ý tứ tự ngu tự nhạc[1].

“Là ai nha.” Thái Diêm quả thực toàn thân nổi da gà.

Đoạn Lĩnh: “…”

Đoạn Lĩnh đã đoán được là ai, lại nhịn không được mà buồn cười, thật sự không dám nói.

“Đừng thổi nữa!” Hách Liên Bác ở trong căn phòng bên viện đối diện không nhịn được nữa, mở toang cửa hét to, sau đó vứt luôn một chậu hoa ra ngoài.

"Còn có để cho người ta ngủ hay không?!" Thái Diêm lớn tiếng nói.

Tiếng địch rốt cuộc cũng dừng lại, Đoạn Lĩnh cũng không đóng cửa sổ, Thái Diêm lại nói: "Ngủ thôi ngủ thôi, ngày mai con phải đi học sớm."

Đoạn Lĩnh liền đắp chăn kín lại, an tĩnh cuộn người trên giường, nhắm mắt nhớ đến Lý Tiệm Hồng. Ở trong mộng, có một đóa hoa chậm rãi rơi xuống, từ ngoài cửa sổ bay vào tận đến bên giường của cậu, lại có một viên đá nhỏ đánh nhẹ vào song cửa, phát sinh một tiếng động nhỏ, cửa sổ liền tự động đóng lại.

"Đại học chi đạo, tại minh minh đức…"

"Biết rồi liền định, định rồi liền tĩnh…"

"Vật có đầu đuôi, chuyện có trước sau, biết trước đoán sau,

sự có chung thủy, biết sở trước sau, tiến gần đến đạo…"

Ích Ung quán có bốn vị quan viên giám thị, Tế Sự là một nam nhân trung niên hòa ái mập mạp, cũng là người lãnh đạo xử lý mọi việc trong quán, hai vị Ti Nghiệp đốc quản bài vở cùng bài tập, một vị Quán Thừa phụ trách giám sát yêu cầu của sỹ tử. Bốn vị quan viên này là do Nam Viện trực tiếp phụ trách, cũng là cơ cấu tối cao trong việc bồi dưỡng sỹ tử tại Thượng kinh.

Trong quán còn có vài học sỹ giảng dạy Ngũ kinh, cùng với không ít trợ giáo, trên từ Tế Sự dưới đến trợ giáo đều là Liêu quan có phẩm cấp, nhưng lại đều là người Hán, các học sinh trên hành lang gặp được bọn họ cũng phải đứng vững, cung kính hành lễ.

"Ừ." Mỗi lúc như vậy, hoặc Tế Sự hoặc học sỹ đều sẽ gật đầu, thế nhưng giọng mũi đáp lại thì vẫn có chút khác biệt, nếu đối diện là học sinh người Hán sẽ là "Ử", mà nếu là người Liêu lại là "À".

Cuộc sống mới cũng đã bắt đầu, từ "Thiên địa huyền hoàng vũ trụ hồng hoang" đến "Đại học chi đạo tại minh minh đức", từ "Ba người cùng đi tất có thầy của ta" đến "Bếp có thịt béo, chuồng có ngựa mập, dân mặt đói khát, nông phu gầy teo…" Ánh nắng mặt trời của mùa hè không có thay đổi, bạn học cũng không có thay đổi, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại cảm thấy hết thảy đều có khác biệt long trời lỡ đất.

Ngoại trừ đọc sách viết văn, học đồ của Ích Ung quán còn muốn luyện tập lục nghệ, lễ nhạc xạ ngự thư số, ngự chiến xa từ lâu đã không dạy, liền đổi thành cỡi ngựa. Mỗi sáng sớm Đoạn Lĩnh đều phải dậy thật sớm, chạy đến trước sân đấu vật tập hợp, mặt trời lên lại luyện bắt tên. Trần quốc lúc trước đại thể cũng không dạy cỡi ngựa bắn tên, thế nhưng Liêu quốc thượng võ, trọng văn lại càng trọng võ.

Ngày đầu tiên học cỡi ngựa liền có học sinh bị ngã gãy tay, gào khóc thảm thiết nâng trở về, Đoạn Lĩnh thấy vậy thì nơm nớp lo sợ, sợ bị móng ngựa dẫm thành bánh thịt. May mà lúc trước Lý Tiệm Hồng đã dạy cậu lên ngựa, vì vậy một loạt động tác nghiêng người, lên yên đều làm được vững vàng đẹp mắt.

"Không sai!" Giáo đầu khen, "Đã từng cỡi rồi đi, xuống thôi! Người tiếp theo!"

Thái Diêm lên ngựa, con ngựa kia liền lộn xộn một trận hại hắn té lộn nhào một cái, cũng that là chật vật, Đoạn Lĩnh lập tức tiến lên đỡ hắn trở về. Chính vào thời điểm này, bên ngoài có người tiến đến nhỏ giọng nói vài câu với giáo đầu, giáo đầu hơi ngẩng ra liền đi tìm Tế Sự, để lại cả sân thiếu niên không ngừng châu đầu ghé tai bàn luận, cùng với một thớt ngựa còn không hiểu ra sao.

"Không học sao nữa sao?" Các thiếu niên không khỏi có chút mừng rỡ, dù sao lưng mỏi chân đau, cánh tay mỏi như, ai cũng ước gì có thể nhanh chóng về phòng nằm một chút.

Xa xa loáng thoáng phát sinh từng trận âm hưởng, bên ngoài đường lớn tựa hồ có rất nhiều thớt ngựa nhanh chóng phi qua.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Thái Diêm cũng không biết, không bao lâu sau Tế Sự đã đến, sắc mặt cực kỳ không tốt, nói: "Toàn bộ chương trình học hôm nay đều tạm dừng, tất cả học đồ trở về phòng đợi, không có thông tri không được ra ngoài."

Các thiếu niên ồ lên, Ti Nghiệp lập tức nghiêm mặt quát: "Làm cái gì đó?"

Mọi người liền yên tĩnh, Tế Sự trước khi đi liền thi lễ, các thiếu niên đồng loạt đáp lễ, sau đó xếp hàng ra ngoài, toàn bộ công khóa hôm nay liền tính đến dây kết thúc. Sau khi về phòng, các học đồ không nhịn được đến thăm nhau, nghị luận rộn ràng, mà Hách Liên Bác cũng đến tìm Đoạn Lĩnh, vẫy vẫy tay với cậu.

"Sao, thế nào?" Hách Liên Bác nhìn Đoạn Lĩnh, ý tứ là "Ngươi biết không?"

Thái Diêm đứng ở trong sân, dùng khăn ướt lau mặt, nói: "Có thể phải đánh nhau."

Lời còn chưa dứt, xa xa lại truyền đến thanh âm rền vang, Đoạn Lĩnh lại càng hoảng sợ, đám học sinh cũng không ít người hét to. Đoạn Lĩnh liền lôi kéo Hách Liên Bác, nói: "Tới nơi này!"

Hách Liên Bác hiểu ý chạy đến bên tường viện, khom người chống tay xuống đất, Đoạn Lĩnh đạp lên lưng của hắn bỏ lên đầu tường, tiếp theo là Thái Diêm, sau đó cả hai lại hợp lực kéo Hách Liên Bác lên. Ba thiếu niên đi dọc theo nóc nhà túc xá cố leo đến chỗ cao hơn, từ mái hiên nhảy đến nóc của chính sảnh, đứng cao nhìn xa, có thể thấy được toàn bộ những nhà trệt trong thành.

Rất xa, phía ngoài tường thành không ngừng có đá lớn bay vào, những thanh âm rền vang liên tiếp cũng là từ đó phát sinh.

"Đánh nhau!" Hách Liên Bác hưng phấn nói.

“Đánh nhau.” Thái Diêm nhíu mày thật sâu, nói, “Thị người Nguyên? Đã đánh tới dưới thành rồi?”

Đoạn Lĩnh: “…”

Cậu nhớ đến đoạn đàm phán của phụ thân cùng Gia Luật Đại Thạch, tựa như tất cả mọi chuyện đều đã nằm trong bàn tay của Lý Tiệm Hồng, chỉ là không biết hắn lúc này đang ở đâu?

“Đánh nhau.” Đoạn Lĩnh tâm tình phức tạp nhắc lại.

Càng lúc càng có nhiều cự thạch bay đến, Tuần phòng ti phân tán khắp phố lớn ngõ nhỏ trong thành, dòng người tựa như những nhánh sông không ngừng mở rộng ra bốn phương tám hướng, tiến nhập vào các vị trí phòng thủ của trường thành. Đoạn Lĩnh nhớ đến ca ca của Thái Diêm chính là Tuần phòng ti sử, liền an ủi: “Ca của ngươi võ nghệ cao cường, không có việc gì.”

Thái Diêm “Ừ” một tiếng gật đầu, Hách Liên Bác cũng phát hiện mình hưng phấn hơi quá, vỗ vỗ vai Thái Diêm tỏ vẻ an ủi.

“Lại leo cao hơn một chút nhìn cho rõ.” Đoạn Lĩnh nói, “Không biết Bắc môn thế nào.”

Ba người lại dọc theo mái ngói bò lên trên Thư các, Thư các cao đến ba tầng, bọn họ ngồi trên lan can nhìn ra phía xa. Nơi này càng thấy được rõ ràng hơn, ngoài thành khói lửa nổi lên bốn phía, nơi cửa thành binh tướng giao tranh, dưới thành bị không ít Nguyên quân vây kín.

“Ngươi nói thủ được không?” Thái Diêm hỏi Hách Liên Bác.

Hách Liên Bác lắc đầu, Thái Diêm lại hỏi: “Các ngươi đã từng đánh với người Nguyên, bọn họ làm thế nào?”

Hách Liên Bác không nói gì, cuối cùng lại lắc đầu.

“Nhất định thủ được.” Đoạn Lĩnh nói, “Yên tâm đi.”

Thái Diêm nói: “Cũng may Bạt Đô đã đi trước một bước, bằng không lúc này nhất định sẽ mất mạng.”

Nhớ tới chuyện cũ, cả ba đều không nhịn được thổn thức, Bạt Đô có trốn hay không cùng với việc Oa Khoát Đài có đánh đến Thượng kinh hay không cũng không có quan hệ trực tiếp, nếu đêm đó bọn họ không thể rời khỏi thượng, chỉ sợ hiện tại phụ tử Kỳ Xích đã là quỷ dưới đao của Gia Luật Đại Thạch. Bởi vì, Đoạn Lĩnh lại nhịn không được nghĩ, nếu như mình trở thành chất tử, phụ thân sẽ dừng bước tiến của đại quân ở ngoài thành sao?

“Người nào!” Phía dưới một gã Ti Nghiệp quát lên giận dữ, trung khí mười phần.

Ba người thầm nghĩ không xong, đã bị phát hiện, luống cuống tay chân hoảng hốt tránh né, thế nhưng Tế Sự lại ở trong viện hòa khí nói: “Chậm đã chậm đã, không phạt không phạt, nghìn vạn lần đừng ngã.”

Ba người chậm rãi leo xuống phía dưới, Tế Sự vẫn vạn phần hòa ái, phân phó: “Quỳ ở chỗ này, không có sự cho phép liền không được đứng lên.”

Đoạn Lĩnh: “…”

Một khắc đồng hồ sau, ba người Đoạn Lĩnh, Thái Diêm, Hách Liên Bác ngoan ngoãn quỳ ở trong sân, Tế Sự chấp tay sau lưng nhàn nhã tản bộ bên cạnh.

“Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách.” Tế sự nghiêm túc nói, “Có biết các ngươi có thể làm chút gì vì quốc gia sao?”

Ba người không dám tiếp lời, rất sợ bị ăn hèo, thế nhưng tác phong của Ích Ung quán và học đường hoàn toàn bất đồng, rất ít khi dùng thước đánh người. Chỉ là Đoạn Lĩnh tình nguyện chịu đòn, chỉ vì ngôn ngữ của Tế Sự thật sự khiến cậu khó thể chịu đựng.

“Đường đại nhân.” Một gã vệ binh Tuần phòng ti chạy đến.

“Ở chỗ suy nghĩ cho kỹ.” Đường Tế Sự xoay người rời đi.

Đường Tế Sự vừa đi, động tác của ba thiếu niên cực kỳ ăn khớp, lập tức xoay đầu về phía cửa do thám, thẳng đến khi xác định đối phương đã tiêu thất sau khúc ngoặc Hách Liên Bác liền lập tức đứng dậy, nói: “Đi.”

Đoạn Lĩnh nói: “Lại quỳ một lúc thôi.”

“Đều đang đánh giặc rồi, còn quỳ cái gì mà quỳ.” Thái Diêm kéo Đoạn Lĩnh lên, nói, “Đi nhanh lên.”

1/ Tự ngu tự nhạc: Tự mình làm trò vui vẻ cho mình, có thể hiểu như tự tìm được niềm vui.a

24. Quyển 1 - Chương 24: Học Kiếm

Ba người chạy dọc theo hành lang, trốn dưới cửa sổ nghe ngóng một hồi, có lẽ bởi vì Ích Ung quán cách bắc môn qua gần, mặc dù bây giờ Nguyên binh vẫn tụ tập dưới đông môn, thế nhưng cũng không nói rõ được sẽ không có cơ hội công kích Bắc môn, Tuần phòng ti kiến nghị Đường Tế Sự dời khóa học hoặc trực tiếp cho nghỉ vài ngày.

"Phía bắc không phải là hoàng cung sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Hoàng đế không ở đây."

Thái Diêm giải thích cho Đoạn Lĩnh, nguyên lai Gia Luật thị một năm có rất ít thời gian lưu lại Thượng kinh, thay vì nói là hoàng cung không bằng nói là hành cung mới đúng. Sau Hoài Thủy chi chiến, người Liêu lập ngũ kinh, Gia Luật Hồng Cơ đại thể vẫn luôn lưu lại tại Nam phủ Trung kinh, nam diện quan cũng là ở tại Trung kinh thiết lập cơ cấu quan lại Đại Liêu.

"Bất thể cho nghỉ học." Đường Tế Sự bình thản đáp, "Các thiếu niên huyết khí phương cương, hiện tại thả bọn họ về nhà, gia trưởng cần đánh nhau liền đánh nhau, vội nghị sự thì nghị sự, không có người quản lý, không chừng sẽ làm ra chuyện nguy hiểm gì."

Người đưa tin nghe vậy liền nói: "Thế thì liền do Đường đại nhân định đoạt đi, lúc xuất phát Thái chủ soái đã phân phó, nếu Ích Ung quán không muốn tạm thời lánh đi, liền để thuộc hạ lĩnh quân bảo vệ nơi này."

"Nước đã phá rồi nào có gia toàn? Tổ đã lật sao còn trứng lành?" Đường Tế Sự còn nói, "Thỉnh quân gia chuyển cáo cho Thái tướng quân, xin hảo hảo đánh trận, không cần cố kỵ những chuyện này. Ích Ung quán tuy là nơi của người đọc sách, thế nhưng một điểm đảm đương ấy vẫn phải có."

Người đưa tin chỉ đành cáo lui, Đường Tế Sự trở lại hậu viện liền phát hiện ba thiếu niên đã trốn mất, chỉ đành lắc đầu cười khổ.

Bóng đêm bao phủ, bầu trời phía đông nam cũng bị ánh lửa hun đỏ một mảnh lớn, ngoài thành hiển nhiên vẫn đang giao chiến, Đoạn Lĩnh đã không dám trèo tường nữa, chỉ đứng ở trong sân lo lắng nhìn về phía xa. Sau khi dùng cơm tối xong mọi người đều không ngừng châu đầu xì xào, trao đổi tin tức không biết từ đâu truyền đến, mọi người đều tự suy diễn tình hình theo trí tưởng tượng của mình, lại không ngừng trao đổi, vẻ mặt vô cùng hưng phấn. sau khi ăn xong, Đường Tế Sự tự mình điểm danh học trò, còn nghiêm túc căn dặn một phen, không cho phép nửa đêm lén trốn ra ngoài, bằng không ngay cả tư cách học tập cũng bị thủ tiêu.

Đợi đến khi mọi người trở về sân viên của mình, ở bên ngoài đột nhiên bắt đầu huyên náo lên, nguyên lai là người nhà của học sinh đến đây đón người. Chiến sự ngoài thành đã càng lúc càng khẩn cấp, Gia Luật Đại Thạch cư nhiên tự mình lĩnh binh giao chiến ba lần với Nguyên quân, còn bị thương trở về. Trong nhất thời cả thành lời đồn nổi lên bốn phía, không ít phu nhân trong nhà cảm thấy không yên lòng, vội vàng muốn đem hài tử của mình đón về.

"Các vị." Đường Tế Sự vẫn là dáng dấp thong dong như vậy, hướng về một đám gia đinh trước mặt đáp lời, "Thỉnh trở về bẩm báo cho phu nhân nhà các người, Ích Ung quán chỉ nghe sự phân phó của Nam Bắc nhị viện, lời của người ngoài không hữu dụng. Hơn nữa lão gia nhà các người đại thể đều từng đọc sách ở bổn viện, nếu có nghi vấn gì cứ nhượng lão gia đến đây."

Một câu nói của Đường Tế Sự thành công chặn toàn bộ đám gia đinh ngoài cửa, bên ngoài là đám gia đinh bàng hoàng không biết làm sao, bên trong lại là các học trò mỏi mắt chờ mong hy vọng có thể về nhà. Cửa trước và nội viện của Ích Ung quán chỉ có khoảng cách vài bước, thế nhưng muốn bước qua lại khó tựa vượt sông ngân hà, khiến người ta không khỏi phiền muộn.

Sau khi bọn gia đinh trở về không đến nửa canh giờ, bên ngoài lần nữa đón tiếp một tràng huyên náo, lúc này đây cả đám quan gia nữ quyến đều cải biến sách lược, tự mình ngồi xe đến, cũng không tiến vào cửa chính mà đi vòng qua tường viện khu túc xá, dùng không ít cách lộ mặt quan sát, có không ít người còn mang theo vẻ lo lắng thống khổ, trong nhất thời liên tiếp vang lên tiếng hô "Con ơi" "Tiểu tâm can " liên tiếp, khóc lóc rấm rứt, vô cùng chua xót.

Đoạn Lĩnh thấy trước mỗi tường viện đều có vài thiếu niên nhón chân nhìn ra ngoài, thật giống như đang thăm tù vậy, thế nhưng nhìn quanh cũng không thấy Lý Tiệm Hồng, liền tràn ngập thất vọng trở về. Đoạn Lĩnh bỗng nhiên nhớ tới tiếng địch đêm qua, liền chạy vào viện tử của mình, thế nhưng tiếng địch cũng không vang lên nữa.

Minh nguyệt treo cao, thanh âm ngoài thành cũng bắt đầu nhỏ lại, phảng phất như Nguyên quân công thành cũng cần nghĩ ngơi, Đoạn Lĩnh liền tựa vào dưới tàng cây đờ ra.

"Tối nay ánh trăng vừa vặn, bệ hạ hà cớ gì nhìn trăng thổn thức?" Thanh âm của Lý Tiệm Hồng vang lên.

Đoạn Lĩnh trước mắt sáng ngời, nở nụ cười vội vàng đứng dậy, Lý Tiệm Hồng cũng nhảy từ trên chạc ngô đồng xuống. Hôm nay hắn vận một thân võ bào, Đoạn Lĩnh vốn muốn nhào đến ôm, thế nhưng ở đây là Ích Ung quán, cảm giác không giống ở nhà, rất nhiều chuyện nếu làm liền cảm thấy không quá ý tứ, liền cứ vậy đứng cười.

Lý Tiệm Hồng thoạt nhìn cũng rất vui vẻ, trang phục màu đen trên người càng khiến hắn có vẻ anh tuấn tiêu sái.

"Sao cha lại tới đây?" Đoạn Lĩnh cao hứng muốn chết, lại không biết nên nói cái gì.

"Biết rõ còn hỏi." Lý Tiệm Hồng nghiêm trang nói.

Lúc này Đoạn Lĩnh mới tiến lên, ôm chặt đối phương không muốn buông tay.

"Được rồi! Được rồi." Lý Tiệm Hồng nói, "Cẩn thận bị đồng học của con nhìn thấy."

Đoạn Lĩnh cảm thấy không quá ý tứ, Lý Tiệm Hồng lại cới một thanh bội kiếm trên thắt lưng xuống, nói: "Tặng cho con."

Đoạn Lĩnh rút thanh kiếm ra, hỏi: "Từ đâu đến?"

Lý Tiệm Hồng đáp: "Là 'mượn' ở chỗ một vị lão bằng hữu, cha trước tiên dạy ngươi vài chiêu kiếm pháp."

Lúc trước Đoạn Lĩnh suốt ngày vẫn quấn quýt lấy Lang Tuấn Hiệp muốn hắn dạy mình dùng kiếm, Lang Tuấn Hiệp không lay chuyển được liền chỉ dạy cậu rút kiếm, thu vào, đâm thẳng... những động tác đơn giản nhất. Hiện tại Lý Tiệm Hồng lại mang kiếm đến nói muốn dạy cậu, Đoạn Lĩnh quả thực là cầu còn không được.

"Cách rút kiếm và thu vào, những đường cơ bản con hản đã biết." Lý Tiệm Hồng thấp giọng nói.

"Dạ." Đoạn Lĩnh đáp.

"Hiện tại dạy con 'Móc' 'Chọc' 'Xoay' 'Quấn'." Lý Tiệm Hồng an bày.

Sau khi hắn giảng giải mấy chiêu thức nọ lại hỏi: "Nhớ không?"

Đoạn Lĩnh gật đầu, Lý Tiệm Hồng liền nói: "Hiện tại buông kiếm, chúng ta đổi sang dùng chưởng."

Lý Tiệm Hồng biến kiếm thưc thành chưởng thức, Đoạn Lĩnh đột nhiên phát hiện sau khi chuyển đổi cư nhiên lại là bộ chưởng pháp ngày đó Lý Tiệm Hồng đã dạy. Mà hôm nay Lý Tiệm Hồng dạy đến phi thường chăm chú, không nề hà để Đoạn Lĩnh đánh lại nhiều lần, một lát sau bọn họ lại đổi về dùng kiếm, rồi lại dùng chưởng, cứ như vậy từng chút quán thông.

Đoạn Lĩnh học đến gian nan gập ghềnh, thường xuyên học trước quên sau. Lý Tiệm Hồng nhẹ nhàng kéo cậu lại trước người, dùng cơ thể làm giá, ý bảo Đoạn Lĩnh dựa theo bộ pháp của mình mà đi, thân thể của hai phụ tử kề sát vào nhau, xuất chưởng, thu kiếm, Lý Tiệm Hồng tiêu sái làm một lượt, kiếm quang như nước.

Bộ thân pháp này phóng khoáng đến cưc điểm, Lý Tiệm Hồng vừa xử ra thì thần tình càng lúc càng chuyên chú, lại hồi thân, rút kiếm, xuất chưởng, Đoạn Lĩnh làm theo mà không khỏi nhìn đến thất thần.

Lý Tiệm Hồng nở nụ cười, sờ sờ đầu Đoạn Lĩnh, nói: "Thêm lần nữa."

Đoạn Lĩnh học Lý Tiệm Hồng, liên hoàn kiếm —— chưởng —— kiếm —— bộ.

"Tốt." Lý Tiệm Hồng khen ngợi, "Ngộ tính cực cao, chú ý yếu quyết."

Kiếm pháp nói cho cùng cũng chỉ là một tổ hợp của nhiều chiêu thức, Đoạn Lĩnh lúc trước cũng không thế nào chú ý, hiện tại nghe Lý Tiệm Hồng giảng dạy cơ sở lại cảm thấy bên trong võ thuật tự có càn khôn, học vấn không hề kém chút nào so với đọc sách viết văn.

Trọn hai canh giờ sau Lý Tiệm Hồng mới thu công, mà Đoạn Lĩnh cũng là cả người ướt đẫm mồ hôi.

Suốt hai canh giờ này, ngoại trừ dạy kiếm pháp, những chuyện khác Lý Tiệm Hồng đúng là một câu cũng không nói, thẳng đến lúc gần đi hắn mới lên tiếng: "Đêm đã khuya, nhanh đi về ngủ, cha cũng phải đi rồi."

"Đừng mà." Đoạn Lĩnh thất vọng hô, thế nhưng Lý Tiệm Hồng đã phi thân lên tường, tiêu thất sau cây ngô đồng.

Đoạn Lĩnh: "…"

Ích Ung quán cuối cùng cũng quyết định để học đồ nghỉ học để tránh chiến hỏa, thế nhưng vẫn yêu cầu tùy thời tập hợp, dù sao mọi người cũng đã không thể tập trung vào lớp, tránh cho vạn nhất có tảng đá nào đó bay vào liền chết một đám. Thế nhưng Tế Sự vẫn kiên trì lưu tất cả mọi người lại —— dù sao về nhà cũng không hẳn là an toàn hơn trong quán.

Quốc gia nguy nan, các học sinh vẫn giữ năm phần lo lắng, lại vì không cần lên lớp mà lén lút che giấu năm phần nừng rỡ. Duy chỉ có Thái Diêm là vẫn suốt ngày nhíu chặt lông mày, khiến cho Đoạn Lĩnh ở cạnh cũng không khỏi cùng than thở.

"Ta lo lắng cho tên ngốc kia." Thái Diêm rốt cục không thể nhịn được nữa, nói, "Ngươi lại lo lắng cái gì?"

Đoạn Lĩnh không dám nói mình đang lo lắng cho phụ thân, trên thực tế lấy thân thủ của Lý Tiệm Hồng cũng không có gì cần phải lo lắng, cậu hỏi ngược lại Thái Diêm: "Tên ngốc là ai?"

"Ca của ta." Thái Diêm nói, "Ca ca là thứ xuất, lại suốt ngày đào tâm đào phế ra đối tốt với người khác."

Đoạn Lĩnh an ủi: "Đừng nên lo lắng nữa."

Thái Diêm đi tới đi lui trong phòng, nói: "Ta muốn đi xem một chút."

Đoạn Lĩnh đặt sách trong tay xuống, ngăn cản "Đừng, quá nguy hiểm."

Đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng vang thật lớn, quân Nguyên bắt đầu công phá bắc môn rồi, cự thạch không ngừng đập lên tường thành, thành lâu mặt bắc lại rất cao, tảng đá bay không đến, mọi người thì lại vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, tràn ngập kinh hãi nhìn bắc môn đằng xa không ngừng vang ra từng hồi chấn động.

"Đừng sợ." Đoạn Lĩnh nói, "Tảng đá không bay được đến đây."

Ngay sau đó chính là một trận đạn lạc, lúc này cũng có một loạt vật nặng thoạt nhìn tựa như bộ quần áo bay đầy trời, từ phía bắc môn rơi ngược vào. Có đến hơn mười 'bộ quần áo' như vậy rơi vào trong Ích Ung quán, lúc chạm đất thì xung quanh đều nhuốm đẫm máu tươi, mũ giáp đinh đương rung động.

Trong nháy mắt bên trong Ích Ung quán vang lên từng trận tiếng thét kinh hoảng, đó nào phải bao quần áo, rõ ràng là một người máu tươi dầm dề, trên đầu con mang mũ giáp của Tuần phòng ti! Những người nọ cả thân thể máu thịt hỗn loạn, các thiếu niên thét to không dừng, mà Thái Diêm thiếu chút nữa đã phát cuồng rống lên.

"La hét cái gì?!" Tế Sự gầm lên giận dữ, toàn bộ thiếu niên đều yên tĩnh lại.

"Thu thập thi thể lại." Tế Sự khôi phục trấn định, tâm bình khí hòa phân phó, "Đưa vào khách phòng."

Các thiếu niên nơm nớp lo sợ, bắt đầu thu thập thi thể mang vào khách phòng, phần lớn đều hoảng sợ quăng ném lung tung, gan của Đoạn Lĩnh thật ra lại rất lớn, có thể nghiêm chỉnh đặt thi thể ngay ngắn.

Tung sơn tập hợp toàn bộ học sinh, ở trước phòng khách quỳ xuống dập đầu ba lần, sau đó lại đuổi Ti Nghiệp về Tuần phòng ti. Lúc xoay người, Đoạn Lĩnh rõ ràng thấy được ánh mắt của Tế Sự, có rất nhiều chuyện phảng phất đều không cần nói, liền giống như lập tức được khắc vào trong lòng cậu.

Giờ cơm tối, các thiếu niên đều tâm sự nặng nề, tựa hồ rất sợ sẽ có vật gì đó lại từ ngoài thành bay vào, trực tiếp đập chết bọn họ. Thế nhưng Tế Sự hôm nay vẫn thủy chung không nhìn ra bất cứ khác biệt gì, hướng về phía mọi người nói: "Về phòng rồi liền ngủ sớm một chút, sẽ không có việc gì."

Vào giữa đêm, toàn bộ Ích Ung quán đều chìm vào tĩnh mịch, không có người lên tiếng cũng hầu như không có đèn, ô vân tế nguyệt. Đoạn Lĩnh sờ soạng đứng lên, từ dưới giường rút ra một thanh kiếm len lén bước ra cửa.

"Định đi đâu?" Từ trong bóng tối, thanh âm của Thái Diêm vang lên.

"Ngủ không được, đứng lên đi một chút." Đoạn Lĩnh đáp.

"Ta cùng ngươi." Thái Diêm đứng lên, Đoạn Lĩnh lại vội vàng nói không cần, Thái Diêm cũng không kiên trì lại ngã người xuống.

Thái Diêm trằn trọc, một lát sau cũng ngủ không được, liền đứng dậy đẩy cửa ra ngoài.

"Đoạn Lĩnh?" Thái Diêm không thấy Đoạn Lĩnh liền cảm thấy khẩn trương, chân trần chạy quanh tìm kiếm.

Vượt qua mấy đoạn hành lang gấp khúc, đột nhiên hắn nghe được thanh âm của Đoạn Lĩnh. Trong hậu viện có thắp một ngọn đèn trên đầu tường, ánh lửa lập lòe chiếu vào thân ảnh của nam nhân cao gần cửu xích, người nọ chống tay lên đầu gối của mình, khom người gần như dán sát vào mặt Đoạn Lĩnh mà nói chuyện.

"Chừng nào người mới đuổi bọn họ đi?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Chờ lập thu." Thanh âm của nam nhân đáp lại.

"Vì sao?" Đoạn Lĩnh khó hiểu.

"Mùa thu chủ kim, chưởng quản binh sát chi khí." Lý Tiệm Hồng đáp, "Là thời gian giết người tốt nhất."

Đoạn Lĩnh: "…"

"Cũng chỉ còn nửa tháng nữa." Lý Tiệm Hồng nói, "Được rồi, đem những gì hôm qua luyện được tập lại một lần đã."

Đoạn Lĩnh chỉ đành nâng kiếm lên, cậu rất tưởng niệm Lý Tiệm Hồng, thế nhưng phụ thân mỗi lần đến đây cũng rất ít nói chuyện phiếm với cậu, chỉ không ngừng đốc thúc cậu luyện kiếm.

"Không học có được không?" Lúc này Đoạn Lĩnh chỉ muốn dựa vào lòng Lý Tiệm Hồng và trò chuyện cùng hắn, cho dù cái gì cũng không nói cũng không sao, chỉ cần Lý Tiệm Hồng ở đây, cậu đã không sợ bất cứ cái gì nữa.

"Không được." Lý Tiệm Hồng nghiêm trang nói, "Con không học vẫn còn rất nhiều người muốn học, chuyện đó không sai. Nhưng cho dù tất cả người trong thiên hạ cầu xin ta, ta cũng chỉ muốn dạy con, không dạy bọn hắn."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, Lý Tiệm Hồng còn nói: "Phải để con học được trước ta mới có thể yên tâm đi đánh giặc."

Đoạn Lĩnh còn nói: "Vậy hôm nay học xong rồi cha có thể ở lại thêm một lát sao?"

Lý Tiệm Hồng lắc đầu, thấp giọng nói: "Cha bề bộn nhiều việc, con muốn nói gì?"

"Con sợ." Đoạn Lĩnh nói.

Lý Tiệm Hồng hỏi: "Sợ cái gì? Trong tay con có kiếm, bên cạnh có cha. Tuy rằng cha không phải lúc nào cũng trông chừng con, thế nhưng bên trong Ích Ung quán tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm, không cần sợ."

Đoạn Lĩnh buông kiếm xuống, thần sắc của Lý Tiệm Hồng có chút không giải thích được, thế nhưng vẫn thở dài ngồi xuống, vỗ vỗ đầu gối của mình bảo Đoạn Lĩnh ngồi lên, sau đó ôm lấy cậu. Đoạn Lĩnh dừa vào trên vai Lý Tiệm Hồng, đem chuyện ban ngày kể lại, Lý Tiệm Hồng lại bậc cười.

"Đái trường kiếm hề hiệp Tần cung, Thủ thân ly hề tâm bất trừng. Thân ký tử hề thần dĩ linh, hồn phách nghị hề vi quỷ hùng."[1]

Sau khi Lý Tiệm Hồng nghe xong Đoạn Lĩnh nói liền trầm giọng ngâm xướng, thanh âm của hắn phi thường dễ nghe, hồn hậu mà cửu viễn. Đoạn Lĩnh cũng từng đọc qua bài Quốc thương [2] này, nhất thời cũng cảm thấy không còn khó chịu như vậy.

Lý Tiệm Hồng nhìn Đoạn Lĩnh, lông mi nhẹ nhàng nâng lên, ý bảo "Đã hiểu chưa?"

Trong lòng Đoạn Lĩnh dâng lên tâm tình phức tạp, tại đêm trường yên tĩnh, Lý Tiệm Hồng dùng một phương thức đơn giản sáng tỏ không mang theo ý tứ thuyết giáo nào khiến cậu đem linh hồn của mình cùng với sinh tử, ai điếu, thậm chí là toàn bộ hưng vong sinh diệt trong thiên địa, vạn vật canh tân… liên hệ với nhau.

"Đứng dậy tập kiếm." Lý Tiệm Hồng vỗ vai Đoạn Lĩnh bảo.

Đoạn Lĩnh cầm kiếm lên đem bài học đêm qua luyện lại một lần, Lý Tiệm Hồng sữa lại những điểm sai sót rồi lại bảo cậu luyện thêm vài lần, sau đó thuận miệng nói: "Quân tử trên xà[3], ngươi có nhìn lén như vậy cũng không học được cái gì, còn không bằng về sớm đi ngủ."

Đoạn Lĩnh: "??"

Chỉ thấy Thái Diêm từ sau một cây cột nhanh chóng bước ra, ngơ ngác nhìn Lý Tiệm Hồng.

Đoạn Lĩnh: "!!!"

"Thế thúc." Thái Diêm thành kính cầu, "Thỉnh người dạy ta!"

Thái Diêm bước nhanh đến quỳ trước mặt Lý Tiệm Hồng, Đoạn Lĩnh lại càng hoảng sợ muốn đỡ đối phương lên. Thế nhưng Lý Tiệm Hồng lại vươn tay ngăn lại, nhượng Đoạn Lĩnh không nên bước qua.

1/ Đeo trường kiếm chừ cấp Tần cung, Đầu thân chia chừ tâm không sờn. Thân vừa chết hề phách oai linh, Hồn kiên nghị hề, làm quỷ cũng uy hùng.

2/ Quốc thương: dịch là 'Hy sinh vì nước'.

3/ Quân tử trên xà: Dưới thời Đông Hán, viên quan huyện của huyện Thái Khâu (nay là huyện Vĩnh Thành tỉnh Hà Nam) tên là Trần Thực, vốn xuất thân bần hàn và là một vị quan thanh liêm. Bình thường ông có những yêu cầu hết sức nghiêm ngặt đối với bản thân và con cháu.

Một năm gặp nạn thiên tai, dân chúng thiếu ăn, thiếu mặc. Một hôm đêm khuya Trần Thực đã ngầm phát hiện thấy kẻ trộm bèn đứng dậy mặc áo ngoài, xếp dọn lại các đồ vật, rồi gọi tất cả các con cháu tới. Ông nói rất nghiêm túc những lời giảng dạy con cháu:

"Con người ta không thể không tự mình cố gắng. Những kẻ xấu không nhất thiết đều có bản tính là xấu, nhưng chỉ vì làm những việc xấu thành thói quen cho nên mới sa ngã đến bước như thế. Vị quân tử ở trên xà nhà kia chính là một người như thế đấy!".

Tên trộm đang nằm trên xà nhà nghe thấy thế cả kinh vội vàng nhẩy xuống quỳ trước mặt Trần Thực để nhận tội, Trần Thực ung dung nói với hắn: "Nom anh mặt mũi không giống một kẻ xấu, anh phải gắng sức sửa chữa bản thân mình để trở lại làm người. Hành vi này của anh thật ra cũng chỉ do bần cùng dẫn tới mà thôi". Trần Thực nói xong sai người nhà đem cho tay kẻ trộm một tấm lụa. Tay kẻ trộm hết lời cảm ơn rồi bỏ đi.

Từ đấy về sau người ta gọi đùa kẻ trộm là "quân tử leo xà nhà", nhưng câu này lại còn diễn biến trở thành một thành ngữ không những gọi đùa bọn trộm cắp mà còn chỉ những kẻ thoát ly thực tế, trên không vươn tới trời, dưới không chạm tới đất.

25. Quyển 1 - Chương 25: Lập Thu

"Ngươi muốn học kiếm làm gì?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

"Tiểu điệt là người Thái gia, danh gọi Thái Diêm..." Thái Diêm cung kính báo danh.

Lý Tiệm Hồng nhướng mày, nói: "Danh tính của ngươi ta cũng không hứng thú, chỉ hỏi vì sao muốn học kiếm."

Thái Diêm đáp: "Ca ta là quan quân, ta sợ hắn gặp nguy hiểm nên muốn học chút bản lãnh."

Lý Tiệm Hồng lại tựa hồ nhớ ra cái gì đó, hỏi Đoạn Lĩnh: "Ca của hắn chính là người đã gõ cửa nhà chúng ta hôm đại tuyết, Thái Văn sao?"

Đoạn Lĩnh gật đầu, Lý Tiệm Hồng liền nói với Thái Diêm: "Chúng ta đã nhận một cái nhân tình của ca ngươi, hiện tại liền trả cho ngươi đi. Nhưng ngươi phải ghi nhớ, mặc kệ học được mấy phần, ngươi cũng

không được dùng để đối phó nhi tử của ta."

"Chúng ta là hảo hữu." Đoạn Lĩnh nói.

"Đứng ở phía sau luyện theo đi." Lý Tiệm Hồng dặn dò, "Lại tìm một nhánh cây làm kiếm."

Thái Diêm gật đầu đứng ở phía sau Đoạn Lĩnh, Lý Tiệm Hồng lại xem như hắn không có mặt, giống như trước bắt đầu dạy Đoạn Lĩnh. Lúc này Đoạn Lĩnh đã là vừa học đã hiểu, một lúc lâu sau Lý Tiệm Hồng liền giống như đêm trước, lắc người ly khai.

Thái Diêm gật đầu với Đoạn Lĩnh tỏ vẻ cảm tạ, Đoạn Lĩnh cười cười có chút ngượng ngùng, dù sao phụ thân đối với Thái Diêm cũng thật quá không khách khí rồi, chỉ là Thái Diêm cũng không hề để ý chút nào, trái lại còn hỏi Đoạn Lĩnh: "Bộ kiếm pháp này của cha ngươi gọi là gì?"

Đoạn Lĩnh mờ mịt nói: "Ta không biết."

Thái Diêm phảng phất nhìn thấy được hy vọng, nói: "Ngày mai ta cũng đi tìm một thanh kiếm đến, để ta nhìn kiếm của ngươi một chút."

Đoạn Lĩnh đưa kiếm cho Thái Diêm, nhìn qua một chút trên vỏ kiếm có khảm không ít bảo thạch, hiển nhiên thập phần quý báu, hai thiếu niên cũng không nhìn ra phân tấc gì, cuối cùng Thái Diêm cũng lên tiếng: "Hảo kiếm."

Chiến sự kéo dài một ngày lại một ngày, Đoạn Lĩnh lần đầu tiên trải qua chiến tranh không khỏi có loại cảm giác bất an, mà cư dân Thượng kinh ban đầu cũng là bàng hoàng hoảng hốt, thế nhưng Nguyên quân vây thành một đoạn thời gian mọi người cũng bắt đầu quen đi, bên trong Ích Ung quán cũng không quản đến nghiêm như trước. Ngày hôm sau, Thái Diêm chạy vào trong thư các trộm được một thanh kiếm đồng, dự định dùng trước một chút, buổi tối lại đi theo Đoạn Lĩnh chờ Lý Tiệm Hồng.

"Đây là kiếm pháp ta tự nghĩ ra."

Lúc Lý Tiệm Hồng bị hỏi tên kiếm pháp thì chỉ đơn giản đáp lại như vậy, sau đó liền bắt đầu đốc thúc Đoạn Lĩnh.

Mấy hôm trước, tay của Đoạn Lĩnh thường xuyên mỏi đến không nâng lên nổi, bả vai cũng đau đớn từng trận, Lý Tiệm Hồng còn phải vận chân khí giúp cậu xoa bóp một chút, Đoạn Lĩnh sau khi ngủ một đêm lại cảm thấy rất kỳ quái, phát hiện vai mình đã không đau như vậy nữa.

Lý Tiệm Hồng luôn luôn vội đến vội đi, mà có Thái Diêm ở bên Đoạn Lĩnh cũng không tiện hỏi hắn đang bận những gì, thế nhưng cậu cũng quen đi, yêu cầu đã hạ thấp đến chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy Lý Tiệm Hồng đã cảm thấy mỹ mãn. Thời gian như vậy cứ kéo dài suốt một tháng, trong thành cũng xảy ra chút ít biến hóa, tuy rằng các thiếu niên vẫn luôn đọc sách không biết cụ thể thứ gì đã thay đổi, thế nhưng

lại có thể từ rất nhiều chi tiết nhỏ phát hiện khác biệt.

Tựa như, cơm cũng không thể ăn được đến no, mỗi người quy định chỉ được lấy một chén.

Thức ăn buổi trưa cũng đổi thành cháo loãng.

Cơm tối không có thịt, chỉ có rau xanh.

Nguyên quân vây thành một tháng, Thượng kinh bắt đầu đối mặt nguy cơ cạn lương.

Lúc Lý Tiệm Hồng đến đây còn mang theo một gói thịt quay ném cho Đoạn Lĩnh.

Vì vậy Đoạn Lĩnh ngồi ăn trước, thỉnh thoảng còn có thể chia cho Thái Diêm một ít, Lý Tiệm Hồng thì ngồi một bên hỏi thăm xem hôm nay cậu đã học được cái gì, đọc sách gì, đợi đến khi Đoạn Lĩnh ăn xong mới bắt đầu dạy kiếm.

Chiến sự mỗi ngày một khẩn cấp, nội thành Thượng kinh lại bắt đầu gấp rút hẳn lên, hôm nay là ngày về nhà, thế nhưng hiện tại binh hoang mã loạn, Tế Sự liền quyết định không cho ra ngoài, học trò vẫn phải ở lại trong Ích Ung quán.

Lúc này ở bên ngoài, ba mặt đông nam tây khắp nơi đều có tên lạc từ ngoài thành bắn vào, duy chỉ có bắc môn là an toàn nhất, dù cho các gia trưởng có phí bao nhiêu nước bọt cầu xin, Tế Sự cũng chỉ dùng ngữ điệu hòa ái dễ gần nói một câu, không thả chính là không thả, cho dù nói cái gì cũng không được.

Đến hoàng hôn thì Thượng kinh đón nhận cơn mưa thu đầu tiên, cơm tối cũng chỉ còn lại cháo loãng, bên ngoài tường vây không ngừng có người tiếp tế thức ăn vào trong, phần lớn chính là bánh bột ngô cùng với thịt khô. Hiện tại cho dù là quan viên phú thương cũng đã không còn thịt, có tiền cũng đã không mua được món lương thực, chỉ còn một ít gạo cũ, bột ngô và thịt khô ngày thường vẫn tích trữ.

Thái Diêm cùng Đoạn Lĩnh uống hết một chén cháo lại ăn vài miếng dưa muối, cả hai mang theo bụng đói đi xuống hành lang nhìn quanh, thế nhưng Thái Văn vẫn không có đến.

Mỗi lần nghe được tiếng vó ngựa, Thái Diêm liền đội mưa bước nhanh ra ngoài, đu người lên bờ tường nhìn quanh, đến khi phát hiện cũng không phải là Thái Văn liền chỉ đành nhường vị trí ra cho học sinh khác. Cứ như thế qua vài lần, Thái Diêm từ mong đợi chuyển thành thất vọng, thậm chí ẩn ẩn còn có phẫn nộ.

"Ta trở về ngủ." Thái Diêm nói, "Lúc cha ngươi đến thì gọi ta một tiếng."

Đoạn Lĩnh muốn an ủi Thái Diêm vài câu thế nhưng đối phương lại rất ấm ức, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt trực tiếp nằm xuống giường. Đoạn Lĩnh lại dạo qua hành lang vài vòng, cho đến nửa canh giờ sau, khi trời đã tối hẳn, phía sau tường vây mới có người xách theo đèn lồng gọi to: "Thái Diêm! Thái Diêm!"

Đoạn Lĩnh vội vàng chạy đến, nói: "Chờ một chút! Ta liền đi gọi hắn dậy."

Người bên ngoài cũng không phải là Thái Văn mà là một binh sỹ thuộc Tuần phòng ty, gã nói với Đoạn Lĩnh: "Thái tướng quân bảo ta đưa chút thức ăn cho đệ đệ của ngài ấy, phiền ngươi thay ta chuyển giao, tối nay tướng quân không thể đến."

Đoạn Lĩnh tiếp nhận một gói giấy, bên trong là thịt khô, phía trên còn có ấn quan của Tuần phòng ti, hiển nhiên là quân lương Thái Văn để dành lại. Đoạn Lĩnh liền vội vàng chạy về lay tỉnh Thái Diêm, nói: "Thái Diêm, ca của ngươi tới."

Cả người Thái Diêm đều nóng rần lên, Đoạn Lĩnh sờ thử cái trán của đối phương.

"Hắn ở nơi nào?" Thái Diêm vô lực nói, "Còn sống không?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Huynh ấy rất tốt, còn nói ngươi phải ăn nhiều một chút, hôm khác sẽ đến thăm ngươi."

Thái Diêm miễn cưỡng gật đầu, phảng phất hắn chỉ cần biết Thái Văn còn sống là được, cái khác không trọng yếu. Một lát sau, hắn lại xoay người nói với Đoạn Lĩnh: "Hắn phải ra khỏi thành đánh trận sao?"

Đoạn Lĩnh đè Thái Diêm xuống chẩn mạch, hơi lắc đầu, nói: "Ta không biết, thế nhưng bây giờ ta phải đi hốt chút thuốc cho ngươi, ngươi cứ nghỉ ngơi trước."

Đoạn Lĩnh rời khỏi viện tử, nước mưa tí tách nhỏ xuống, đêm nay cả Thượng kinh đều chìm trong tĩnh mịch.

Bên ngoài có người hướng cậu huýt sáo, thanh âm du dương uyển chuyển tựa như chim nhỏ cố ý kéo dài âm cuối, lại còn có chút cố ý cao giọng.

Đoạn Lĩnh nở nụ cười bước nhanh ra ngoài, chỉ thấy một gã võ tướng bước nhanh tiến lên, tươi cười ôm ngang Đoạn Lĩnh một cái, kéo vào trong hành lang.

Hôm nay Lý Tiệm Hồng mặc một thân áo giáp, khí tràng toàn bộ triển khai, chiến bào được từng mảnh sắt đan lại mà thành loang loáng phát sáng tựa như vẩy rồng, trên đầu hắn đội mũ chiến kỳ lân, chỉ đỏ buộc chặt dưới cằm. Lý Tiệm Hồng thuận tay dựng thanh trọng kiếm đồng đen của mình vào tường, xoay người lại duỗi thẳng hai chân, cùng Đoạn Lĩnh sóng vai ngồi trên hành lang.

"Oa ——!"

"Xuỵt…"

“Đây là cái gì?” Đoạn Lĩnh đầu tiên là sờ áo giáp của phụ thân, sau đó lại tò mò kéo tay hắn.

“Đây là hộ thủ.” Lý Tiệm Hồng giải thích, lại gỡ ra đưa cho cậu xem. Đoạn Lĩnh còn chạm chạm vào mũ sắt của hắn, Lý Tiệm Hồng nói: “Đừng lấy, cứ xem như vậy đi, thứ này dễ lấy xuống nhưng khó mang vào.”

“Cái này thì sao?” Đoạn Lĩnh hiếu kỳ hỏi.

“Là giày thôi.” Lý Tiệm Hồng buồn cười đáp.

“Vì sao bên trên còn có đinh sắt?” Đoạn Lĩnh lần đầu tiên quan sát áo giáp võ tướng gần như vậy, quả thực cũng đã bị hình ảnh phụ thân mặc khôi giáp uy phong lẫm lẫm khuynh đảo rồi.

“Mã thứ.” Lý Tiệm Hồng đáp, “Lúc đánh nhau trên lưng ngựa thì dùng để đâm vào ngựa của quân địch.”

“Người sắp phải ra trận rồi sao?” Đoạn Lĩnh hỏi, “Mặc áo giáp nặng như vậy còn có thể hoạt động thoải mái sao?”

Lý Tiệm Hồng dẫm chân trái xuống đất đấy đà, cả người tung lên, lại múa vài đường trường kích trong việc, sau đó mới xoay người trở về ngồi xếp bằng bên cạnh Đoạn Lĩnh.

Lý Tiệm Hồng lấy ra một gói giấy giao cho cậu, nói: “Ăn đi, ngày hôm nay chúng ta không luyện kiếm.”

Bên trong chính là thịt nướng đã được cắt thật chỉnh tề, Đoạn Lĩnh không chỉ ăn đến lang thôn hổ yết mà còn biết đút cho Lý Tiệm Hồng vài mẩu, Lý Tiệm Hồng nói: “Đã uống rượu rồi, có thứ sơn trân hải vị gì ta chưa từng ăn đâu. Đợi suốt nửa tháng, hôm nay rốt cuộc cũng có thể xuất thành, đem đám mọi rợ kia đều giải quyết hết.”

Đoạn Lĩnh có chút lo lắng, Lý Tiệm Hồng xoa xoa đầu cậu, nghiêm túc nói: “Cha dạy con kiếm pháp suốt nửa tháng nay cũng là vì ngày này, kiếm pháp đã nhớ kỹ chưa?”

Đoạn Lĩnh gật đầu, nói: “Con có thể cùng cha ra chiến trường sao? Đi!”

Lý Tiệm Hồng một tay đỡ trán, dở khóc dở cười nói: “Bệ hạ, người nghĩ gì thế? Còn chưa đến lúc người ngự giá thân chinh!”

Đoạn Lĩnh nói: “Ra trận phụ tử Binh, có khôi giáp không?”

Lý Tiệm Hồng dùng ngón tay điểm điểm lên mũi Đoạn Lĩnh một chút, nói: “Tối nay người xuất thành là ta, không phải con. Giờ tý bắt đầu, ta cùng với Gia Luật Đại Thạch chia làm hai đường, tập kích đốt lương thảo doanh trại địch, hiểu không?”

"Như vậy con phải làm gì?" Đoạn Lĩnh mờ mịt hỏi.

Lý Tiệm Hồng nghiêm trang nói: "Ta ra xuất thành tập doanh, liền không có người thủ hộ phía bên này của con, vạn nhất có chuyện… Tuy rằng khả năng có chuyện rất thấp, thế nhưng con cũng không thể phớt lờ, nhất định phải để mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương.."

"Sau đó thì sao?" Đoạn Lĩnh gật đầu hỏi.

Lý Tiệm Hồng nói: "Sau đó ngươi sẽ cầm thanh kiếm này của Hốt Tất Liệt…"

Đoạn Lĩnh: "Kiếm ở nơi nào?"

Lý Tiệm Hồng: "…"

Biểu tình của Lý Tiệm Hồng có chút tiếc nuối thứ tốt, ngón tay chỉ vào bội kiếm của Đoạn Lĩnh, biểu tình một bộ 'Thật hết cách với ngươi'.

"Hốt Tất Liệt ban cho Oa Khoát Đài, cha ngươi từ ngày đầu tiên đã đoạt ra từ trong tay của Oa Khoát Đài mang đến đây rồi." Lý Tiệm Hồng nói, "Là nó."

"Ồ." Đoạn Lĩnh gật đầu.

Lý Tiệm Hồng lại tiếp tục dặn dò: "Nếu có ai đến chọc con, con phải suy nghĩ cho rõ, có thể chém thì cứ chém, chém không xong thì bỏ chạy, trốn cho kỹ, biết không?"

Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Ích ung quán sẽ xảy ra chuyện sao?"

Lý Tiệm Hồng nói: "Hẳn là sẽ không, chỉ sợ vạn nhất. Mặc kệ phát sinh bất cứ chuyện gì con cũng không nên cậy mạnh can thiệp vào. Nhi tử, ta không thể mang con theo đi tập doanh, con cũng nghìn vạn lần phải bảo trụ được cái mạng nhỏ, nếu con có chuyện gì cha đây cũng không sống được.."

"Được… được." Đoạn Lĩnh hiểu, tối hôm nay Lý Tiệm Hồng tuy có nắm chắc kế hoạch sẽ thành công, thế nhưng cũng không dám chắc người Nguyên có thể ở trước khi thảm bại liền làm liều một phen. Hắn không thể canh giữ ở bên cạnh cậu cho nên suốt nửa tháng qua mới không ngừng dạy cho cậu một bộ kiếm pháp, hiện tại công lực của cậu cũng chỉ là mèo ba chân, vừa học vừa dùng, không có khả năng có thể đại sát tứ phương, thế nhưng trong lúc nguy hiểm ập đến có thể đột nhiên rút kiếm, thừa dịp địch nhân khinh địch tập kích một cái, sau đó chạy tốn đào mạng vẫn là có thể.

Lý Tiệm Hồng lại không ngừng dặn do vô số lần, còn giả thuyết nếu như vạn nhất bắc môn thất thủ, người Nguyên tấn công vào thì phải làm sao, nếu có hỏa hoạn lại nên làm thế nào, nếu gặp tên lạc thì phải chạy đi đâu, bị đá lớn ném vào nên tránh ra sao, nếu tường thành sụp đổ nên làm cái gì… Chuyện không phân

lớn nhỏ không ngừng căn dặn, lại hướng về phía Đoạn Lĩnh xác nhận nhiều lần, thẳng cho đến khi chắc chắn cậu đã nhớ kỹ, sau đó Lý Tiệm Hồng còn vẽ ra địa đồ giúp cậu quy hoạch lộ trình chạy trốn. Làm cho Đoạn Lĩnh nghe đến hầu như đã cho rằng nguyên quân đã sắp giết đến cửa Ích Ung quán, chỉ cần ra lệnh một tiếng liền bồi cậu bắt đầu diễn tập.

"Có mấy thành có thể đánh đến đây?" Đoạn Lĩnh khẩn trương hỏi.

"Không được nhất thành." Lý Tiệm Hồng làm rõ, "Thế nhưng dù cho có một chút xíu khả năng cũng tuyệt đối không thể phớt lờ."

Đoạn Lĩnh: "…"

Lý Tiệm Hồng: "Nếu như con xảy ra chuyện gì đó không hay…"

"Cha cũng không sống được."

Lần đầu tiên Đoạn Lĩnh nghe được lời này liền rất cảm động, thế nhưng sau khi nghe đi nghe lại vô số lần thì đã triệt để chết lặng.

"Đúng rồi." Lý Tiệm Hồng gần như reo lên, "Còn không thì làm thế này, vỗ tay lập thề, nhất định phải sống."

Đoạn Lĩnh liền cùng Lý Tiệm Hồng vỗ tay lập thệ, Lý Tiệm Hồng nói: "Cha đi đánh giặc, hừng đông sẽ trở lại, ngày mai liền đón con về nhà."

Đoạn Lĩnh đột nhiên ôm lấy cổ của Lý Tiệm Hồng, Lý Tiệm Hồng cười nói: "cũng đã mười ba tuổi rồi, đừng có rề rề rà rà nữa."

Lúc này Đoạn Lĩnh mới buông Lý Tiệm Hồng ra, Lý Tiệm Hồng vội vàng rời khỏi hậu viện, phóng người lên ngựa. Đoạn Lĩnh men theo hàng rào leo lên, lại treo người trên hàng rào nhìn ra, thấy Lý Tiệm Hồng cỡi chính là Bôn Tiêu, trên yên còn đeo theo một cái hợp kiếm, hắn đem trường kích đặt vào phía sau, hướng về Đoạn Lĩnh nói: "Nhanh xuống dưới đi, cẩn thận kẻo ngã."

"Phụ thân bảo trọng!" Đoạn Lĩnh nói.

Hai chân Lý Tiệm Hồng siết chặt bụng ngựa, hướng về phía Đoạn Lĩnh nghiêng người, một chân đá ra bảo trì cân bằng, đặt lên trán Đoạn Lĩnh một nụ hôn, Đoạn Lĩnh cũng đáp lại một nụ hôn lên mặt hắn. Ngay sau đó Lý Tiệm Hồng liền run cương ngựa, hô to một tiếng: "Giá!" Cả người lẫn ngựa lập tức hóa thành một trận gió, tiêu thất khỏi con ngõ nhỏ.

26. Quyển 1 - Chương 26: Chiến Sự

Đoạn Lĩnh lấy thuốc xong liền quay về giúp Thái Diêm sắc thuốc, mà Thái Diêm vẫn hữu khí vô lực nằm trên giường thều thào trò chuyện?.

"Hắn đã tới sao?" Thái Diêm hỏi.

"Ai?" Đoạn Lĩnh mờ mịt, "Cha ta sao? Người đã tới."

Thái Diêm "Ừ" một tiếng, Đoạn Lĩnh còn nói: "Ngày hôm nay không cần luyện kiếm."

Thái Diêm chậm rãi thở dài một hơi, Đoạn Lĩnh sắc thuốc xong liền đỡ Thái Diêm ngồi dậy uống thuốc. Lúc cúi xuống đỡ người cái hà bao trên cổ cũng rơi ra, sợi dây đỏ treo trên cổ đung đưa dao động, có lẽ là vừa rồi lúc nói chuyện với Lý Tiệm Hồng đã lấy ra xem, sau đó cất lại không kỹ.

"Nghe nói ngày đầu tiên ngươi đến học đường đã vì cái này đánh nhau cùng Bạt Đô." Thái Diêm cầm lấy hà bao nói, "Là một khối ngọc?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Ừ, ngươi uống thuốc đi."

Thái Diêm cười nói: "Bạt Đô vẫn luôn tò mò bên trong chứa thứ gì, thế nhưng cũng không dám lại trêu chọc ngươi." Nói xong còn lấy tay sờ sờ bên ngoài hà bao, cảm nhận hoa văn của thứ bên trong, sau đó giúp Đoạn Lĩnh đặt lại vào trong cổ áo, nói: "Nửa khối ngọc, là nửa mảnh hay là làm thành hình bán nguyệt."

"Là hình bán nguyệt." Đoạn Lĩnh đáp.

Thái Diêm uống thuốc xong thì ngoan ngoãn nằm xuống, Đoạn Lĩnh còn nói: "Đã cho ngươi dùng thuốc mạnh, tối nay ngủ một giấc thật ngon, sáng mai liền không sau nữa."

Tối đó Đoạn Lĩnh đặt thanh kiếm dưới đầu, gối lên một thứ lạnh lẽo tràn đầy sát khí như vậy thật sự không thể ngủ được, trong đầu tràn ngập hình ảnh phụ thân từng trãi kim qua thiết mã[1], nhất thời nghĩ bộ dạng lấy đầu ngươi của hắn, nhất thời lại nhớ đến tài năng bắn tiễn bách phát bách trúng, uy phong bát diện kia.

Đến nửa đêm thì, Thái Diêm nằm ở giường bên cạnh thi thoảng thở dốc vài lần, ô vân tễ nguyệt, tế vũ rì rào hạ lạc.

Từ phía hẻm sau chợt vang lên từng thanh âm trầm thấp của móng ngựa dẫm lên đường đá ướt, Đoạn Lĩnh lập tức ngồi dậy tập trung nghe ngóng, cảm giác được cách đó không xa có rất nhiều kỵ binh diễu qua, hướng về phía bắc môn. Chỉ là thanh âm kia cùng với tiếng vó ngựa lộp cộp của chiến mã bình thường không quá giống nhau, tựa hồ còn trầm thấp hơn một chút.

Đội quân phụ trách tập kích trại địch có bốn nghìn người, móng ngựa dùng vải bao lại, dưới sự dẫn dắt của Lý Tiệm Hồng vô thanh vô tức lẻn ra khỏi bắc môn, vòng qua gò núi, đi đến sau lưng doanh trại Nguyên quân ở mặt đông.

Cùng lúc đó, Nguyên quân cũng vòng qua mặt nam, dự định bất ngờ tập kích tây môn.

Trong rừng rậm ướt đẫm nước mưa, bọn người Gia Luật Đại Thạch và Lý Tiệm Hồng đều mặc sẵn áo giáp.

"Ngươi đoán không sai." Gia Luật Đại Thạch nói, "Đem tình báo giả thả ra quả thực có tác dụng."

Lý Tiệm Hồng đáp: "Ta hiện tại lo lắng nhất chính là binh lực tại bắc môn và tây môn thực sự quá ít."

Gia Luật Đại Thạch đáp: "Nếu thật đem binh lực chủ yếu đưa lên tường thành ta càng không yên lòng, Oa Khoát Đài thông minh như vậy.!"

Lý Tiệm Hồng gắt: "Gia Luật Đại Thạch, chớ có trách ta nói lời đe dọa, ngươi phải để Thái Văn điều một đội binh mã qua đó canh chừng."

Gia Luật Đại Thạch nhìn Lý Tiệm Hồng.

"Lý Tiệm Hồng, ta mới là chủ soái." Gia Luật Đại Thạch quả quyết, "Chia binh!"

Lý Tiệm Hồng chỉ đành dừng lại, cùng Gia Luật Đại Thạch tự động phân tán vào rừng núi, chia binh hai đường, lẳng lặng tiếp cận phía sau doanh trại quân Nguyên. Suốt một tháng vây khốn cùng thủ vững đều là vì chờ đến nuổi tối ngày hôm nay. Sau khi thương nghị, cả Lý Tiệm Hồng và Gia Luật Đại Thạch đều nhất trí muốn đánh một trận tiêu hao cùng quân Nguyên, đầu tiên là kéo dài tới lập thu, sau đó lại phái người truyền ra tình báo giả, mà người truyền tình báo cũng thực hiện hoàn hảo theo kế hoạch để quân Nguyên chặn lại, thế cho nên kế hoạch đêm nay liền thuận lợi tiến hành.

Đại quân người Nguyên đã chạy đến dưới tây môn, vo othanh vô tức dựng xong thang công thành.

Thái Văn lĩnh suất Tuần phòng ti, thiết lập một tường tên dày đặc mà lạnh lẽo như băng.

Lý Tiệm Hồng thống lĩnh hai nghìn quân tinh nhuệ men theo rừng núi tiếp cận hậu phương doanh trại Nguyên quân.

"Giết ——!" Lý Tiệm Hồng quát.

"Giết ——" Hai nghìn binh sỹ cảm tử vọt vào đại doanh Nguyên quân, hỏa quang nổi lên bốn phía, dầu hỏa, hỏa dược ầm ầm nổ tung, lương thảo bắt lửa cháy rừng rực sáng cả vùng trời, tiếng ngựa hý dài vang

vọng bốn phía.

Một tên Nguyên quân giơ cao cây đuốc xông lên đài cảnh báo, Lý Tiệm Hồng giục ngựa phi nhanh, một mũi tên vọt tới, tên binh sỹ kia liền úp sấp ngã vào trên chuông đồng, máu tươi văng khắp nơi.

"Giết ——" Gia Luật Đại Thạch lãnh quân đánh bọc sườn, đốt kho dầu, lại một loạt hỏa quang hừng hực.

Cùng lúc đó, thủ lĩnh nguyên quân rống giận, chỉ huy máy bắn đá đem từng nhóm hỏa dược đã được mồi sẵn bắn vào nội thành Thượng kinh.

Ánh lửa nổi lên bốn phía, Phòng thanh ti bắt đầu bắn tên, thi thể của quân nguyên lập tức trãi đầy mặt đất. Thủ lĩnh nguyên quân nhận được cấp báo hậu phương, đại doanh bị tập kích, sau đó lại phải hứng chịu một loạt hòn đá, mũi tên từ trên thành lâu bắn xuống như mưa sa liền hiểu đã bị trúng kế. Oa khoát đài lĩnh quân vọt đến lớn tiếng rống giận, Gia Luật Đại Thạch bắt đầu đánh thọc sườn kẻ địch, chỉ là quân Nguyên quân kỷ nghiêm cẩn, đội hình biến hóa gọn gàng ngăn nắp, thành công bảo hộ phần lớn đội ngũ.

Gia Luật Đại Thạch dùng tiếng Liêu, Oa Khoát Đài dùng tiếng Mông Cổ, hai bên bất chấp chướng ngại tức giận lăng mạ nhau.

"Mắng nhiều như vậy làm cái gì!" Lý Tiệm Hồng quát, "Giết người! Đừng mắng nữa!"

Lý Tiệm Hồng đốt đại bản doanh của quân Nguyên xong liền dẫn binh vọt tới, khi chi quân đội thứ ba bắt đầu gia nhập chiến trường, khu vực dưới tây môn của Thượng kinh nhất thời biến thành cối xay thịt khổng lồ. Ba hướng lui binh của Nguyên quân đều đã bị khóa lại, theo lý bọn họ nên chạy về phía nam, thế nhưng Oa Khoát Đài lại đột ngột hạ một mệnh lệnh lớn mật —— nhắm về phía quân của Gia Luật Đại Thạch đột phá vòng vây.

Lý Tiệm Hồng vừa thấy thế trận thay đổi liền thầm kêu không tốt, một mũi tên bay đi lập tức đem tên lính phất cờ miểu sát, thế nhưng cũng đã chậm, năm vạn Nguyên quân tựa như một người khổng lồ bắt đầu lần lượt đổi hướng, một bên liều mạng chống lại binh mã của Lý Tiệm Hồng, khí thế thấy chết không sờn, một bên Oa Khoát Đài thống lĩnh binh mã tinh nhuệ đẩy mạnh trùng kích vào đội quận của Gia Luật Đại Thạch.

Nguyên quân tựa như sóng biển dâng lên, Gia Luật Đại Thạch bất ngờ không kịp để phòng, đội ngũ bị phân tách khiến hắn rơi khỏi đội ngũ tiên phong. Đội quân của Lý Tiệm Hồng tựa như đao nhọn thọc tới, vừa lúc nhìn thấy Gia Luật Đại Thạch trúng tên té ngựa, tại thời khắc sinh tử quan đầu bị Lý Tiệm Hồng dùng thương hung hăng đánh lên một phát, thuận lợi mượn lực đảo người trở về lưng ngựa.

"Mở cửa thành!" Lý Tiệm Hồng quát.

Cửa nam mở ra, hai vạn người đã mai phục trước đó rốt cục ra mặt, mà Oa Khoát Đài lại hướng thẳng về phía bắc môn bỏ chạy. Lý Tiệm Hồng vừa nhìn thấy lộ tuyến bỏ chạy của Oa Khoát Đài lập tức chạy thẳng vào nam môn, trực tiếp xuyên qua nội thành Thượng kinh, chạy tới bắc môn đón đầu quân địch.

Liêu quân có hơn hai vạn, Nguyên quân đã chết trận gần vạn, còn lại hơn bốn vạn, toàn bộ đều dây dưa giao chiến kịch liệt tại tây môn. Mà quân đội tiên phong của Oa Khoát Đài đã vọt về phía bắc môn, nhất thời hỏa dược tung bay, tất cả kiến trúc phụ cận bắc môn đều bị đốt thành biển lửa.

Hỏa dược bị ném lên cao, vẽ thành hình vòng cung rơi vào Ích Ung quán. Chỉ nghe "Phanh" một tiếng nổ tung, ngọn lửa trong nháy mắt dấy lên.

Đoạn Lĩnh lập tức tỉnh dậy.

Tất cả mọi người điên cuồng la hét, tiếng mở cửa vang lên, các thiếu niên chân trần chạy loạn. Đoạn Lĩnh quơ tay nắm kiếm, chạy sang lay tỉnh Thái Diêm, lửa đỏ cư nhiên đốt đến ngay trước cửa viện của bọn họ.

"Nguyên quân đã giết vào đến!" Có người hô.

"Không nên hoảng hốt!" Đoạn Lĩnh nhảy ra ngoài cửa quát to, "Lập tức lui về hướng tây!"

Tất cả thiếu niên ngụ tại viện tử phụ cận đều đã chạy ra, có người hô to: "Đi đánh giặc! Thành đã phá! Không thể bó tay đầu hàng!"

"Đánh như thế nào! Tay không đỡ dao sắc sao?!" Đoạn Lĩnh quát, "Chạy trước! Không nên cậy mạnh!"

Không ít người vẫn còn bàng hoàng nghị luận, Đoạn Lĩnh không vui nói: "Vậy các ngươi ở lại đây đi, không thể phụng bồi!"

"Ta! Đi!" Hách Liên Bác hét lớn.

"Đợi một chút đã!" Mọi người vội vàng chạy theo phía sau Đoạn Lĩnh,.

"Tế Sự đâu?!" Có người hỏi.

"Đừng để ý!" Đoạn Lĩnh lớn tiếng nói, "Mạng của chính mình còn lo không xong đâu!"

"Lấy cung tiễn!"

"Ra ngoài rồi kiếm!" Đoạn Lĩnh cầm kiếm, vừa chạy vừa nói.

Đường Tế Sự đột nhiên xuất hiện, hô to: "Đừng nên hoảng hốt! Mọi người chạy dọc theo hẻm sau! Hướng về nơi không bị cháy mà chạy! Sau khi ổn định rồi hẳn quay về!"

Mọi người liền lao đi theo hẻm nhỏ, Đoạn Lĩnh nhìn quanh một vòng, nhớ lại lộ tuyến đào sinh phụ thân đã phân phó, cũng không tiếp tục lo lắng cho người khác, lập tức chạy về phía tây.

Binh lực của Gia Luật Đại Thạch hữu hạn, trận chiến đêm nay gần như đã huy động hết tất cả lực lượng có thể sử dụng, nhất định phải tung lưới bắt trọn Oa Khoát Đài và bộ hạ. Cũng vì như vậy, phòng thủ bắc môn hiện tại cực kỳ bạc nhược, không đến nửa khắc đã bị phá vỡ, Nguyên quân đạp lên thi thể chiến hữu cùng chiến mã vọt vào trong thành.

Mà lúc này Thái Văn cũng đã suất lĩnh Phòng thành ti hỏa tốc chạy về bắc môn, Nguyên quân vào thành có gần hai ngàn người, chia nhỏ ra khắp mọi ngõ ngách, vô luận già trẻ lão ấu, gặp người liền giết. Chỉ trong khoảnh khắc cả thành Thượng kinh nơi nơi đều là thi thể, phòng ốc cháy đượm hừng hực lần lượt đổ sụp, binh lính Tuần phòng ti liều mạng chống lại, dốc sức đem Nguyên quân ép về khu vực bắc thành.

Bên trong Ích Ung quán cũng có không ít nơi bắt lửa, bọn tạp dịch đang vội vàng xách nước cứu hỏa, nào ngờ vừa xoay người đã bị quân Nguyên một đao chém chết. Đoạn Lĩnh đã không còn khả năng lo lắng cho người khác nữa, lập tức xoay người rút kiếm, kiếm quang nhoáng lên, cùng lúc đó tên Nguyên binh kia cũng nghiêng người chém một đao đến. Cứ ngỡ Đoạn Lĩnh cứ như vậy bị chém thành hai nửa, bất giác bản năng của cậu trỗi lên, mũi kiếm chênh chếch hướng lên, đón lấy thế chém của Nguyên binh, đao phong kiếm phong giao thác, nhất thời hơn nửa cánh tay của đối phương lập tức rơi xuống!

Nguyên binh vừa ngã ngựa, Đoạn Lĩnh liền thét to: "Chạy ——!"

Cả đám thiếu niên chạy ra khỏi hẻm nhỏ, dọc đường nơi nơi hỗn loạn, hàng loạt kiến trúc đều bị lửa nuốt chửng, thi thể của Nguyên quân và binh sỹ Tuần phòng ti la liệt khắp nơi. Đột nhiên Thái Diêm hô lớn: "Lui về phía sau! Đều lui về phía sau!"

Hách Liên Bác, Thái Diêm, Đoạn Lĩnh cùng một vị đồng học khác nhanh tay nhặt lấy cung tiễn trên mặt đất, cũng không chia ra là của Liêu quân hay Nguyên quân nhanh chóng lui vào hẻm nhỏ. Có ba người nhặt lên mấy tấm ván gỗ, dùng như tấm khiên chống đỡ, sau lưng là một đám người đọc sách, có chút rối loạn như ruồi mất đầu phản kháng loạn xạ.

"Ta bắn chết gã!" Có một giọng thiếu niên hưng phấn hô to.

Mắt thấy người của Tuần phòng ti càng lúc càng ít, Thái Diêm thét to: "Ca! Ca!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một gã Nguyên binh không hiểu vì sao chen được vào phòng tuyến của bọn họ, Đoạn Lĩnh lập tức xoay người, một kiếm chém đứt chân ngựa, Nguyên binh bị ném từ lưng ngựa xuống đất. Gã binh sỹ kia lập tức đứng dậy, dùng tiếng Mông Cổ mắng to vài câu, nhanh chóng lao về phía trước, rút ra bội đao chém giết. Đoạn Lĩnh lăn người một vòng, binh sỹ kia chém vào khoảng không, Thái Diêm cùng Đoạn Lĩnh đồng thời xuất thủ, hai thanh kiếm đâm ra, một kiếm trúng tim, một kiếm xuyên lưng, Nguyên binh cứ thế mất mạng.

Đoạn Lĩnh: "…"

Nguyên quân càng lúc càng nhiều, mắt thấy Tuần phòng ti đã không chống đỡ được nữa, không ít Nguyên binh rục rịch tiến về phía bọn họ, Đoạn Lĩnh chỉ có thể thầm than phiền toái. Thái Diêm hỏi: "Chạy?"

"Không thể chạy!" Đoạn Lĩnh nói, "Vừa chạy bọn họ sẽ bắn tên! Lui! Lui!"

Nguyên quân luân phiên dùng sức nặng của chiến mã trùng kích, chỉ còn chút nữa phong tuyến liền bị phá vỡ thì vừa vặn bên ngoài đường lớn vang lên một tiếng gầm giận dữ.

"Oa Khoát Đài!!!!!!" Thanh âm của Lý Tiệm Hồng chấn động cả thiên địa.

Đoạn Lĩnh mở to hai mắt, một khắc đó, bốn vó của Bôn Tiêu tung lên đạp phá nóc nhà trệt của một viện tử gần đó, trên lưng chở theo Lý Tiệm Hồng áo giáp đã nhuốm máu đỏ rực hướng về phía hẻm nhỏ xông tới. Lý Tiệm Hồng tay trái cầm Trấn Sơn Hà, tay phải nâng trường kích, bộ dạng tựa như chiến thần hạ thế, hắn chỉ dùng thời gian một hơi thở liền đem đám Nguyên quân chặn đường chém ngang, máu tươi vẩy ra, thậm chí còn có tên cả người lẫn ngựa đều bị chém thành hai nửa!

Ngay sau đó Lý Tiệm Hồng lập tức quay đầu ngựa từ trong hẻm nhỏ xông ngược ra, lần thứ hai nhập vào viện quân, hướng về phía Nguyên quân xâm lấn bắc môn mà lướt đi.

Chiến cuộc lần thứ hai nghịch chuyển, chờ đám người Đoạn Lĩnh chạy từ hẻm nhỏ ra thì thân ảnh của Lý Tiệm Hồng chẳng biết đã biến mất về phương nào, trước mắt sinh tử một đường tràn ngập Liêu quân cùng Nguyên binh chém giết. Phòng tuyến của Nguyên binh từng bước bị ép lui về phía sau, lần nữa bị trục xuất ra khỏi bắc môn, mà Liêu quân tác chiến đều cưỡi chiến mã cao to, người mặt giáp sắc, Đoạn Lĩnh nhìn thấy ai cũng ngỡ là Lý Tiệm Hồng.

"Cha…" Đoạn Lĩnh vừa muốn gào lên cánh tay đã bị Hách Liên Bác kéo lại, né tránh chiến mã từ phía sau vọt đến.

"Đi!" Thái Diêm hô to.

Hơn mười thiếu niên chạy dọc qua đường lớn hướng về phía thành tây, Đoạn Lĩnh tuy rằng thương nhớ phụ thân nhưng cũng không dám xằng bậy, huống hồ Thái Diêm bên cạnh còn đang lâm bệnh. Mọi người có tâm chọn đường nhỏ mà chạy, xa xa vang lên tiếng vó ngựa, ba tên Nguyên binh không biết từ đâu giục ngựa vọt tới, loạn tiễn bắn ra bốn phía, tiếng gào thét cất lên vang vọng. Đoạn Lĩnh lại xông thẳng về phía chiến mã, Hách Liên Bác cùng Thái Diêm giơ cao ván gỗ chạy theo bên cạnh giúp cậu chống đỡ tên lạc, đột nhiên ba tiếng động lớn vang lên, Nguyên binh cũng theo đó ngã ngựa.

Lý Tiệm Hồng kéo chặt cương ngựa đứng phía ngoài hẻm nhỏ, sắc trời đã hửng, thế nhưng tiếng gào thét bên ngoài vẫn chưa có dấu hiệu chấm dứt.

"Dọc theo hẻm nhỏ mà đi, chạy về phía thành tây." Lý Tiệm Hồng thuyết, "Xuyên qua học đường mà chạy, đừng nên cầm đèn."

Các thiếu niên lập tức hướng vào cửa sau một căn nhà mà chạy, Đoạn Lĩnh đi ở cuối cùng xoay người ngửa đầu nhìn Lý Tiệm Hồng.

Vừa rồi ta thấy phía xa có không ít hài tử." Lý Tiệm Hồng thở phì phò, cũng không xuống ngựa mà thấp giọng nói với Đoạn Lĩnh, "Trong lòng cảm thấy không đúng, nghĩ thầm có thể cứu thêm một người thì là một cái mạng, may mà ta đã chạy đến."

Nước mắt của Đoạn Lĩnh không biết tai sao lập tức chảy thẳng xuống, Lý Tiệm Hồng chỉ vào gian nhà bên cạnh bảo cậu đi mau, còn nói: "Ta đi thôi."

1/ Kim qua thiết mã: hoặc 'Ngân thương thiết mã' đều là một, miêu tả bộ dạng của quan quân trên chiến trường, thường dùng để hình dung sự sát phạt.

27. Quyển 1 - Chương 27: Sau Tràng Hạo Kiếp

Đoạn Lĩnh gật đầu, rảo bước đuổi kịp các thiếu niên khác.

Ven đường quả nhiên không còn nguy hiểm, rời xa thành bắc, thanh âm giao tranh cũng dần nhỏ xuống, không biết tình hình chiến sự đã như thế nào, mà nơi này cách Thái gia cũng không bao xa, Thái Diêm nhân tiện nói: "Đến nhà của ta tránh một chút đi."

Cả nhóm người đã mệt lại nói, đều nhất tề gật đầu hướng cước bộ về phía Thái phủ.

Thái Diêm muốn tìm gì đó ăn, cất tiếng gọi tôi tớ vài lần nhưng không có ai trả lời, trong nhà khắp nơi bừa bộn, hiển nhiên là đã bị người mang đi, Đoạn Lĩnh lại vào hậu viện nhìn quanh, thấy trong góc tường có thi thể một tên Nguyên binh, trên lưng còn trúng một mũi tên, tựa hồ là sau khi bị bắn mới chạy vào đây, trên người vẫn còn hơi ấm.

"Có một thi thể." Đoạn Lĩnh uống nước, bình tĩnh nói.

"Mặc kệ gã." Thái Diêm nói, "Đều đến tiền thính ngồi đi."

Hách Liên Bác đem trù phòng của Thái gia gần như đều lật ngược lên, thế nhưng cái gì cũng không có, phỏng chừng cũng đã mấy ngày chưa hề nổi lửa, bếp lò một mảnh lạnh lẽo. Mọi người chỉ đành lấy chút nước từ giếng uống cho đỡ đói, lại có người hái một ít lá cây ngoài hoa viên nhai đỡ.

"Uống nhiều nước một chút." Đoạn Lĩnh nói, "Uống nước có thể lấp bụng, vỏ cây gọt giũa một chút cũng

có thể dùng đỡ đói."

Mọi người đều đã đói bụng thật lâu, Đoạn Lĩnh lại sờ sờ cái trán của Thái Diêm —— vẫn còn đang sốt. Mọi người ngồi tựa vào nhau nghỉ ngơi, Hách Liên Bác trực tiếp ngáy khò khò, ngay cả nước bọt cũng chảy xuống, Đoạn Lĩnh cầm lấy một cái gối đầu nằm xuống bên cạnh Hách Liên Bác, trong tay vẫn nắm chặt bội kiếm.

Thái Diêm là gục vào bàn ngủ mất, cả đám thiếu niên nằm vật ra đầy đại sảnh lần lượt thiếp đi, cũng không biết đã qua bao lâu, bên ngoài lại vang lên một trận vó ngựa. Mọi người hiện tại đều như chim sợ cành cong, tất cả đều giật bắn lên, Đoạn Lĩnh cầm lấy bội kiếm núp phía sau cửa, nương vào khe hở nhìn ra ngoài, thấy người tới là binh sĩ mặc sáo phục của Tuần phong ti, cả người nhiễm máu.

"Bên trong có người sao?" Binh sĩ hô to.

Hách Liên Bác đẩy cửa đi ra ngoài, Đoạn Lĩnh cũng không hiện thân, e sợ gặp phải đào binh đến đánh cướp, may mà gã binh sỹ kia lại nói: "Đánh xong rồi, mau tập trung đến giáo trường bên ngoài Tuần phòng ti, có thể lĩnh lương thực."

Tất cả mọi người đều thầm cảm tạ trời đất, Hách Liên Bác lại vội vã đuổi theo hỏi dồn: "Nguyên, Nguyên, Nguyên quân đi, đi…"

Binh sỹ kia căn bản mặc kệ hắn, lập tức xoay người rời đi, chúng thiếu niên phát ra một trận cười vang, bởi vì tối qua biến cố đến quá đột nhiên, mọi người phần lớn đều chỉ mặt áo đơn quần ngắn, ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta một chút, bất chợt có cảm giác như lần nữa đạt được tân sinh.

Đêm qua mặc dù Đoạn Lĩnh đã ăn xong thức ăn Lý Tiệm Hồng chuẩn bị cho mình, thế nhưng hiện tại cũng đã đói đến mức trước mắt đầy sao. Thế nhưng Thượng kinh có đông dân cư như vậy, bọn họ còn phải vượt qua gần phân nửa tòa thành mới đến giáo trường, còn gặp một trận mưa lớn, cả chặng đường phần lớn đều mệt nhọc đến không chịu nổi, đến khi bọn họ có mặt tại giáo trường cũng đã sắp đến hoàng hôn.

Bên ngoài Tuần phòng ti có không ít thương binh đang nằm, bọn họ đau đớn rên rỉ, khôi giáp quăng đầy mặt đất.

Lửa phía thành bắc đã được dập tắt, Thượng kinh tựa như bị tàn nhẫn gột rửa qua một trận, Đoạn Lĩnh nhìn thấy mà thập phần khổ sở, quay đầu muốn tìm kiếm Lý Tiệm Hồng. Tại nơi người đông nhốn nháo như vậy, giữa bọn họ vẫn giống như có một sợi dây liên hệ kỳ diệu, chỉ cần ở trong tầm mắt, y chỉ cần liếc mắt liền nhìn thấy được phụ thân.

Trên khôi giáp của Lý Tiệm Hồng nhuốm đầy máu khô đen kịt, hắn đang đứng ở trước cửa Tuần phòng ti trò chuyện cùng Gia Luật Đại Thạch đã thụ thương.

Đoạn Lĩnh vốn muốn tiến đến, Lý Tiệm Hồng lại là mắt cũng không liếc, biểu tình nặng nề, gương mặt vẫn hướng về phía Gia Luật Đại Thạch, thế nhưng ngón tay lại hướng về phía Đoạn Lĩnh nhẹ nhàng lắc lắc.

Đoạn Lĩnh hiểu ý, Lý Tiệm Hồng là không muốn để Gia Luật Đại Thạch nhìn thấy y, liền xoay người lẫn vào đám đông, đi khắp nơi tìm kiếm Thái Diêm.

Thái Diêm bước đến bên cạnh một binh sỹ có chút quen mặt, sốt ruột hỏi: "Ca ta đâu?"

"Thái công tử." Phía sau có người lên tiếng gọi y.

Đó là một binh sỹ thoạt nhìn còn khá lành lặn, Đoạn Lĩnh theo sau Thái Diêm bước qua, người kia đưa cho Thái Diêm một miếng bánh, nói, "Công tử dùng trước."

Thái Diêm tiếp nhận rồi tiện tay đưa cho Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh nhét vào trong lòng, theo sau Thái Diêm bước vào một cái lều trắng lớn. Trong lều khắp nơi đều là thương binh, Thái Diêm hơi chùng bước, thế nhưng binh sỹ kia vẫn tiếp tục tiến về phía trước, đến tận cuối lều, nơi đó có một người an tĩnh nằm, bị vải trắng đắp lên toàn thân.

Thái Diêm trầm mặc quỳ xuống trước thi thể, bàn tay run run giật tấm vải trắng ra, để lộ gương mặt Thái Văn lem luốc máu tươi. Lồng ngực của hắn còn lộ ra phân nửa mũi tên, trong tay nắm chặt phân nửa còn lại.

"Công phu của huynh ấy cũng không tốt, Gia Luật Đại Thạch đề bạt huynh ấy đều là nhìn vào phân thượng của phụ thân chúng ta." Thái Diêm nhìn Đoạn Lĩnh nói, "Ta cầu cha ngươi dạy ta kiếm pháp, nguyên bản cũng là muốn trở về dạy huynh ấy, dùng để bảo mệnh…"

Nói xong câu này, Thái Diêm lập tức hôn mê, ngã vào trong lòng Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh lau nước mắt, sợ sau khi Thái Diêm tỉnh dậy thấy thi thể ca ca của mình lại khổ sở liền cố hết sức ôm đối phương ra ngoài. Ở bên ngoài mọi người đều khẩn trương, thế nhưng cũng có binh sỹ đến xem qua Thái Diêm —— quả nhiên là sốt cao không lùi, dù sao y cũng là gia thuộc, hơn nữa đại huynh còn vì quốc vong thân, liền phân phó quân y đến chẩn mạch cho Thái Diêm.

Quân y mở một phương thuốc hạ sốt cho Thái Diêm, Đoạn Lĩnh lại mượn một cái nồi nhỏ đặt lên bếp lửa trong Tuần phòng ti sắc thuốc. Sau khi Thái Diêm uống xong lại giằng co khoảng chừng một đêm mới có người đi đến nói chuyện với bọn họ: "Này, các ngươi có phải học trò không? Sư phụ của Ích Ung quán đang chờ ở bên ngoài."

Binh sỹ của Tuần phòng ti lấy ra một chiếc xe đẩy nhỏ, lại đặt Đoạn Lĩnh và Thái Diêm lên, đẩy về Ích Ung quán. Lúc đến nơi trời cũng đã khuya, tình trạng của Thái Diêm có tốt hơn một chút nhưng vẫn còn sốt nhẹ, thỉnh thoảng còn mê sảng lẩm bẩm vài câu. Hách Liên Bác vốn đã thất lạc ở bên ngoài giáo trường cũng đã tìm về tới, còn có không thiếu học trò của Ích Ung quán, lúc Nguyên quân vào thành có vài người chậm chân không thoát kịp đã mất mạng, may là phần lớn đều sơ tán kịp, mà Đường Tế Sự cũng vẫn còn sống sót.

Đoạn Lĩnh cũng nhìn thấy phu tử trong học đường, phu tử dẫn theo một đám hài đồng nhỏ tuổi đang kể

"Sau đó thì sao, Quản Trọng liền bắn một mũi tên về phía công tử Bạch." Phu tử từ ái nhìn các hài đồng, tiếp lời, "Công tử Bạch quát to một tiếng, ngã ở trong xe."[1]

Đoạn Lĩnh ngồi xổm ở phía sau đám hài đồng, giương mắt nhìn lên thì thấy bên cạnh phu tử có một ngọn đèn, chiếu và trong Thư các có thể nhìn rõ bức Thiên lý giang sơn đồ được treo trên tường, không khỏi nghĩ tới ngày đó khi chia tay với Bạt đô, sinh sinh tử tử, thật giống như một tràng phù sinh đại mộng.

Ngày hôm sau, Thái Diêm rốt cục tỉnh lại, Đoạn Lĩnh lại ngủ đến mê mệt.

"Này." Thái Diêm hỏi, "Đã có gì ăn chưa."

Ngày thứ ba từ khi Nguyên quân rời khỏi, Thượng kinh rốt cục cũng dần dần khôi phục trật tự, các tiên sinh cũng bắt đầu phân phát khẩu phần lương thực, mặc dù vẫn còn rất ít ỏi.

Bất chợt, một vị đồng học họ Hô Diên rảo bước chạy nhanh qua các viện, hô to: "Tế Sự tới, gọi mọi người tập hợp."

Đoạn Lĩnh đỡ Thái Diêm ra ngoài viện, Tế Sự đang nghiêm trang ngồi ở thính đường..

"Điểm danh." Đường Tế Sự nói, "Gọi đến ai thì người đó bước ra, đi vào đại sảnh. Người thứ nhất, Tiêu Quang Vinh…"

Học trò bị gọi tên hô một tiếng "Có", Đường Tế Sự liền gạch một đường trên danh sách.

"… Có ở đây không?" Đường Tế Sự gọi đến một cái tên lại không nghe ai trả lời, bỗng nhiên có một học trò lên tiếng: "Đã mất."

"Lần cuối cùng nhìn thấy là khi nào?" Đường Tế Sự lại hỏi.

"Lúc huynh ấy bị Nguyên binh bắn chết." Người nọ đáp.

"Ừ, đã chết." Đường Tế Sự vẽ một vòng tròn lên danh sách, lại yên lặng một lúc lâu mới tiếp tục điểm danh.

"Hách Liên Bác." Đường Tế Sự gọi.

"Có." Hách Liên Bác tiến lên một bước, Đường Tế Sự gật đầu chỉ về phía ngoài, nói: "Mẫu thân của trò đến đón, cứ về đi thôi, đến khi nào nhập học lại cứ chờ thông cáo."

Hách Liên Bác nhìn Đoạn Lĩnh, trong mắt mang theo thần sắc mỏi mệt, Đoạn Lĩnh liền khoát khoát tay, y biết Lý Tiệm Hồng sẽ đến.

"Thái Diêm." Đường Tế Sự lại gọi, "Có ở đây hay không?"

Thái Diêm không trả lời, Đoạn Lĩnh liền trả lời thay: "Hắn ở đây."

Đường Tế Sự chú ý đến Thái Diêm, nói: "Đến hoa viên chờ, sau đó sẽ có người nhà đến đón."

"Không có người nhà." Thái Diêm đáp, "Ca ca của học trò đã mất."

Đường Tế Sự nói: "Vậy chính trò về trước đi, chờ thông cáo nhập học lại."

Thái Diêm xoay người đi ra ngoài, Đoạn Lĩnh lại đi theo phía sau, Đường Tế Sự nhận ra y, nói: "Đoạn Lĩnh?"

"Dạ." Đoạn Lĩnh nói.

Đường Tế Sự liền nói: "Cùng đi thôi, đưa Thái Diêm về nhà."

Đoạn Lĩnh gật đầu, theo Thái Diêm chạy ra ngoài, bọn họ ngồi giữa ánh mặt trời ban mai vừa vặn, Đoạn Lĩnh đã từng ngồi đợi ở đây rất nhiều lần, khi đó cậu là mỏi mắt chờ mong Lang Tuấn Hiệp, còn thường xuyên nhìn thấy Thái Văn cưỡi con ngựa cao to ở ngoài cửa huýt sáo với bọn họ. Lúc đó Bạt Đô vẫn chưa rời đi, hắn cũng vẫn luôn không đợi được người đến đón, khi các đồng học đều đã tản đi hết, hắn sẽ lắc lư trở về phòng ôm lấy đệm chăn, dọn đến thư các ngủ.

Ngoài cửa viện ồn ào náo động, toàn bộ gia trưởng của học trò Ích Ung quán đều đến đây đón con của mình, mọi người đều chen chúc ngoài cửa, quần áo lộn xộn mặt mày bẩn thỉu, có người còn mang theo vết máu.

"Mẹ a —— "

"Cha ngươi đi rồi…"

Tiếng khóc thổn thức bên tai không dứt, còn có người gấp gáp hô to tránh đường, vội vội vàng vàng chạy đến trước cửa viện ném danh bài ra, dẫn theo hài tử nhà mình rời khỏi.

Thái Diêm dựa vào cột trụ, ngủ gà ngủ gật.

"Thái Diêm?" Đoạn Lĩnh vốn muốn nói 'Ngươi đến nhà ta đi', Thái Diêm lại cắt lời: "Ngươi đi trước đi, để

ta ngủ thêm lát nữa."

Đoạn Lĩnh chỉ đành cởi áo ngoài ra đắp lên người đối phương.

Lúc Lý Tiệm Hồng đến, hắn vẫn mặc một thân xiêm y vải thô, trên đầu đội mũ sa, đứng ngoài hàng rào, tắm mình trong ánh dương quang mỉm cười với Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh rón rén đứng dậy, chạy đến hàng rào hỏi: "Người đã hết bận rồi?"

Lý Tiệm Hồng nói với cậu: "Vì sao lại không mặc áo choàng, nhiễm bệnh thì làm sao đây? Bao giờ về được."

Đoạn Lĩnh nói: "Đã mất bài tử, phải đi tìm Tế Sự ký tên lại một chút."

Lý Tiệm Hồng nói: "Ta đến đón nhi tử của mình còn phải ký tên cho người khác? Đây là cái đạo lý gì, chờ ta vào đã."

Nói xong Lý Tiệm Hồng liền muốn nhảy tường vào, lại bị Đoạn Lĩnh ngăn lại.

"Suỵt." Đoạn Lĩnh quay đầu lại nhìn Thái Diêm, lúc quay lại vừa muốn lên tiếng thì Lý Tiệm Hồng đã giơ tay lên ý bảo đã hiểu, khẽ vẫy tay bảo đi rồi hắn nói.

Đoạn Lĩnh liền trở lại tìm Tế Sự viết tờ đảm bảo, sau đó lắc lắc đánh thức Thái Diêm. Thái Diêm mở mắt ra, trong mắt trống trải vô thần, phảng phất không hiểu chuyện gì nhìn Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh chạm nhẹ vào cái trán của Thái Diêm, vẫn còn sốt nhẹ.

"Đến chỗ của ta." Đoạn Lĩnh nói, "Đi thôi."

"Cái gì?" Thái Diêm nhẹ nhàng hỏi.

Đoạn Lĩnh vừa thấy Thái Diêm liền đau lòng, lại không biết nên nói cái gì, Lý Tiệm Hồng không biết lúc nào đã vào đến, cúi đầu nhìn Thái Diêm, Thái Diêm lại lần nữa nhắm hai mắt lại. Đoạn Lĩnh chỉ đành ôm lấy cánh tay Thái Diêm dở sống dở chết kéo đi, Lý Tiệm Hồng thấy vậy liền khom người bế Thái Diêm lên, cùng Đoạn Lĩnh về nhà.

Màn đêm buông xuống, trong nhà có không ít thức ăn, Đoạn Lĩnh dàn xếp tốt cho Thái Diêm xong liền đi múc nước cho Lý Tiệm Hồng gội đầu. Lý Tiệm Hồng để trần thân trên, ngồi trên chiếc ghế nhỏ trên hành lang, ánh trăng chiếu lên da thịt của hắn tạo thành một vẻ nguy hiểm thần bí lại thêm vài phần thỏa thuê, thoạt nhìn như một con báo săn vừa mang thức ăn về hang ổ.

Đoạn Lĩnh giúp hắn chà lưng, lúc cọ đến trước ngực thì vị máu tanh cũng đã lan ra, Lý Tiệm Hồng lại đem bàn tay bị máu nhuộm thành màu tím bầm bỏ vào thùng nước rửa sạch.

"Cha." Đoạn Lĩnh lại xách một thùng nước đến, hướng về phía đầu của Lý Tiệm Hồng dội xuống.

"Ai, nhi tử." Lý Tiệm Hồng nói, "Làm người luôn có một số việc, cho dù biết rõ chính là đao sơn hỏa hải, biết rõ hẳn là phải chết cũng nhất định muốn làm cho bằng được. Con không cần phải thay đổi phương khổ sở."

Đoạn Lĩnh "Dạ" một tiếng.

Đoạn Lĩnh quỳ gối sau lưng Lý Tiệm Hồng, nghiêng người sang một bên ôm hông của hắn, tựa đầu vào thắt lưng đối phương thở dài.

"Chúng ta rất nhanh liền có thể về nhà."

…….

Tối đó khi vào giường ngủ, Lý Tiệm Hồng liền kéo chăn đắp lên trên người cả hai.

Đoạn Lĩnh xuất thần nhìn lên đỉnh màn, nói: "Nếu như cả thiên hạ đều không có chiến tranh thì tốt rồi."

"Lời này tứ thúc của con cũng thường hay nói." Lý Tiệm Hồng hồi tưởng, "Mỗi khi ta khải hoàn trở về đều nhớ đến những lời này của y."

Đoạn Lĩnh trở mình tựa vào cánh tay của Lý Tiệm Hồng, nhắm hai mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau khi Thái Diêm thức dậy cơn sốt cũng đã lui, chỉ là thân thể vẫn còn uể oải, y vừa muốn xuống giường đã nghe được thanh âm của Đoạn Lĩnh và Lý Tiệm Hồng..

"Cứ nhảy như vậy." Lý Tiệm Hồng nói, "Trước hết là lên chậu hoa, sau đó là bờ tường. Nào."

Lý Tiệm Hồng đang dạy Đoạn Lĩnh nhảy tường, hắn mỗi lần làm mẫu đều rất dễ dàng lên đến đầu tường, thế nhưng Đoạn Lĩnh mỗi lần đều đập vào giữa vách. Lý Tiệm Hồng chê cười Đoạn Lĩnh, y lại nói: "Là không nhảy lên được! Con cũng không có thân thủ như cha!"

Đoạn Lĩnh cũng đã đến tuổi vỡ giọng, thanh âm khàn khàn tựa như vịt kêu, Lý Tiệm Hồng nghiêm trang học theo thanh âm của Đoạn Lĩnh, nói: "Con nhảy không lên đến! Cha! Kéo con một chút!"

Đoạn Lĩnh vừa giận lại vừa cảm thấy buồn cười, không có biện pháp nhìn Lý Tiệm Hồng, Lý Tiệm Hồng lại khẽ nâng sườn của y lên, khiến y tiết kiệm một chút sức lực. Khi Thái Diêm vừa rời giường Lý Tiệm Hồng cũng đã nghe được.

"Đã đỡ hơn chưa?" Lý Tiệm Hồng hỏi.

Thái Diêm gật đầu, Lý Tiệm Hồng liền liếc mắt bảo Đoạn Lĩnh đến chiếu cố Thái Diêm, ba người bước đến trước bàn ăn điểm tâm. Suốt cả quá trình Thái Diêm đều không nói gì, đến khi bữa ăn kết thúc mới buông đũa xuống, nói: "Làm phiền rồi, đa tạ nhị vị đã chiếu cố, ta phải rời đi."

Đoạn Lĩnh nói: "Nếu không…"

Lý Tiệm Hồng lại ngắt lời y, nói: "Trở về nhà sao?"

Thái Diêm gật đầu nói: "Dàn xếp cho ca ca của ta, trong nhà không có người là không được, vẫn phải trở về nhìn một chút."

Lý Tiệm Hồng gật đầu, dùng ánh mắt hướng về phía Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh nhớ đến lời căn dặn của phụ thân vào sáng sớm, nói: "… Ngươi chiếu cố tốt chính mình, mấy ngày nữa ta sẽ tới thăm."

Thái Diêm nói: "Cảm tạ."

Cái cúi đầu này của Thái Diêm cúi đến thật thấp, Đoạn Lĩnh vội vàng đứng dậy đáp lễ, người kia liền bước nhanh qua sân viện, đi thẳng về nhà, lúc ra cửa còn không quên đóng cửa lại.

1/ Đây là một đoạn trong những sự tích về cuộc đời của Quản Trọng, một nhà chính trị tài ba. Ông có mối quan hệ cực kỳ thân thiết với Bảo Thúc Nha, là loại quan hệ mà mình cảm thấy thật giống biệt nữu nữ vương công và trung khuyển ôn nhu thụ. Các bạn có thể tra gg để biết thêm chi tiết

++++++++++++++++

Editor lảm nhảm: Lúc mình làm chương này cảm giác rất nặng nề, cái chết của Thái Văn thật sự khiến tim mình chùng xuống. Mình cứ ngỡ đôi huynh đệ này sẽ có jq, sẽ có rất nhiều tương lai phía trước, có thể kết cục của họ là BE, cũng có thể bọn họ rồi sẽ để ngõ thứ tình cảm này, thế nhưng mình chưa từng nghĩ sẽ có người phải chết, hơn nữa còn là đột ngột như vậy.

Nhân vật Thái Văn này thực ra xuất hiện không nhiều, vai trò của anh ta cũng không quan trọng, thế nhưng không hiểu sao mình lại rất thích anh ấy, thích từ khi anh ấy lo lắng cho Đoạn Lĩnh trong cái đêm đại tuyết mà Lang Tuấn Hiệp bị thương, lại càng thích hơn khi nghe Thái Diêm nói về việc anh hết cách

trước hồng bài Đinh Chi của Quỳnh Hoa viện, mình cảm thấy anh rất dễ thương. Sau đó khi Đoạn Lĩnh nhắc đến Thái Diêm cũng được Thái Văn chăm lo từng chút một như Lang Tuấn Hiệp chăm lo cho cậu, mình đã cảm thấy đôi huynh đệ này thật rất có tương lai, rồi tiếp đó lại càng có nhiều manh mối làm mình hưng phấn, nhất là khi anh ta đích thân trải giường cho cậu em bảo bối của mình ở vài chương trước. Ở chương này, khi chiến loạn xảy ra, mình thật sự có chút lo lắng cho Thái Diêm, bởi vì cậu là thiếu niên, cậu không biết võ công, càng vì cậu đang phát bệnh, thế nhưng mình lại không ngờ…

Tác giả xử lý chi tiết này rất tốt, khi mình đọc đến đoạn Thái Diêm bị dẫn đến cuối lều thương binh mình vẫn thật hy vọng chỉ là hiểu lầm, Thái Văn chỉ là đi an ủi thủ hạ, thế nhưng khi đọc đến người bị phủ vải trắng mình đã chết lặng. Từng đợt run rẩy nhẹ nhàng trên đôi tay của Thái Diêm khi kéo mảnh vải xuống, tử trạng oai hùng của Thái Văn, lời nói bỏ lững của Thái Diêm, từng chi tiết đều như gõ mạnh vào trái tim mình.

Vậy là người đó đã chết, một người sôi nổi ấm áp như ánh mặt trời cứ thế chết đi, trước khi chết anh hẳn là đang hăng say giết địch, cho dù đã bị mũi tên găm vào người cũng cố gắng bẻ ra tiếp tục chém giết. Lại nhớ đến trước đó mấy dòng, tác giả đã miêu tả trong sân sau của Thái gia có xác một tên Nguyên binh, cũng là bị trúng tên thiệt mạng, thế nhưng gã Nguyên binh này đã tháo chạy, sau đó bỏ mạng trong một góc tường nào đó, ảm đạm đáng khinh, không biết có phải tác giả cố tình hay không, nhưng mình không khỏi cảm thấy Thái Văn thật rất anh hùng, tuy anh không phải là chiến thần tái thế như Lý Tiệm Hồng, cũng không mang một cỗ cảm giác nguy hiểm lại thần bí như Lang Tuấn Hiệp, thế nhưng đối với mình, anh vẫn rất oai hùng.

Anh đã chết trong khi đang thủ hộ gia viên, chết khi đang dốc sức bảo vệ đệ đệ bảo bối của mình, có lẽ mình không đọc được một câu chuyện trọn vẹn về cuộc đời anh, hơn nữa những gì mình biết về anh chỉ là vài dòng miêu tả ít ỏi, thế nhưng, với một người như vậy, mình không thể không nói lời khâm phục. Mình lại chợt nghĩ, hóa ra mỗi nhân vật phụ, cho dù có xuất hiện ít ỏi đến đâu cũng có một nhân sinh riêng, có câu chuyện riêng của họ, lại nhớ đến những binh lính thủ thành đã bị thổi bay ở vài chương trước, nhớ đến những binh lính Tuần phòng ti đã liều mạng bảo vệ những dân chúng sau lưng trong chương này…

Thật ra mình còn ấn tượng ở một chi tiết nữa, đó là hình ảnh phu tử ngồi kể chuyện cho đám hài đồng khi Đoạn Lĩnh vừa được đón về học đường. Có lẽ có người cảm thấy nó không quá quan trọng, chỉ là đầu mối để Đoạn Lĩnh hồi tưởng về Bạt Đô, thế nhưng mình lại cảm thấy nó rất nhân văn. Miêu tả về phu tử của học đường trong những chương trước, theo góc nhìn của Đoạn Lĩnh chính là vô cùng nghiêm túc, thậm chí phải nói có phần cổ hủ cao lãnh, hoàn toàn một bộ dạng cao cao tại thượng khó thể tiếp cận. Thế nhưng ở chương này, mình đã thấy được trọn vẹn nhân cách của nhân vật đó, qua một đêm binh hoang mã loạn, cho dù là người lớn cũng cảm thấy kiệt sức tuyệt vọng, là một phu tử, nhân vật này không những đã xốc tinh thần của mình lên, còn phải chiếu cố lo lắng cho những hài tử còn xót lại bên cạnh. Cái hình ảnh từ ái của ông khi kể chuyện xưa cho đám hài đồng, khiến bọn chúng tạm quên đi thực tế khắc nghiệt bên ngoài suýt khiến mình phát khóc, nếu không phải một người có tâm, một người thầy đúng nghĩa, liệu có mấy ai có thể tỉ mỉ tinh tế đến nhường đó. Mình có thể tưởng tượng ra được, vào cái đêm huyết tinh hôm trước, ông đã vất vả che chở bọn hài đồng thế nào, lại còn phải không ngừng nghĩ cách khiến bọn chúng không bị những hình ảnh khủng khiếp kia dọa cho hoảng sợ, làm cho ám ảnh. Mình luôn tôn trọng những nhà giáo tận tâm, cảm thấy đó là một nghề nghiệp cực kỳ cao quý thiêng liêng, và có lẽ cũng vì vậy mà mình hơi thiên vị nhân vật này chăng??!

Dù sao đây cũng chỉ là những cảm nghĩ linh tinh của mình sau khi mất khoảng 3h edit chương này. Hy vọng reader đừng cảm thấy phiền phức khi phải đọc những dòng lảm nhảm cực kỳ lũng cũng và khó hiểu này của mình.

28. Quyển 1 - Chương 28: Thế Cục

Nhân sinh trên đời, luôn có một số việc cho dù phải vượt qua đao sơn hỏa hải, nước sôi lửa bỏng, biết rõ phải chết vẫn muốn đi làm.

Thái Văn không thể lựa chọn một mục tiêu khác sao?

Đối với câu hỏi này, Lý Tiệm Hồng chỉ trả lời không thể, Thái Văn đã không còn lựa chọn nào khác.

Phụ thân của Thái Văn và Thái Diêm từng là đại nho vùng Trung Nguyên, sau khi Liêu đế công phá Thượng kinh, Thái Nghiệp đầu hàng, là một trong những người đầu tiên phát thảo ra cơ chế của Nam diện quan. Sau đó Trần quốc lập kế phản gián, Thái Nghiệp bị Liêu đế hàm oan xử tử, chỉ để lại hai huynh đệ Thái Văn và Thái Diêm sống nương tựa lẫn nhau, mà Thái gia ở phía nam hiện tại cũng là nhân tài điêu linh, nhân khẩu thưa thớt, không thể nương tựa. Sau đó Gia Luật Đại Thạch lại vì Thái gia lật lại án oan, sau đó phải thu xếp người nhà họ Thái như thế nào đã trở thành vấn đề khó khăn lớn nhất.

Nếu người của Thái gia ra làm Nam diện quan nhất định sẽ người người kiêng kỵ, thế nhưng quan hệ bên Bắc viện thì lại bị người họ Hàn và Tiêu thái hậu nắm chặt trong tay, tuyệt đối không cho phép Gia Luật Đại Thạch có cơ hội lợi dụng sơ hở, duy chỉ có võ quan là thích hợp nhất với Thái Văn. Lĩnh binh sao? Không được, trong nhà còn có ấu đệ phải trông nom, vì vậy Thái Văn liền được bổ nhiệm vị trí tại Tuần phòng ty ở Thượng kinh, hắn còn không ngừng cố gắng đảm trách.

Thái gia căn bản không phải võ tướng thế gia, vì vậy cho dù Thái Văn có chăm chú khổ luyện công phu đến đâu cũng đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, căn cốt không cho phép, khó thành đại tướng, nếu không có chiến loạn còn tốt, một khi quốc gia có nạn, kết quả của hắn đã có thể nhìn thấy từ trước. Lúc Lý Tiệm Hồng bàn bạc kế hoạch cùng Gia Luật Đại Thạch đã từng hỏi đối phương không ít lần, thế nhưng Gia Luật Đại Thạch lại cho rằng mặc dù Thái Văn không đủ năng lực nhưng thắng ở trung tâm, cho dù phải liều mạng cũng sẽ nhất quyết thủ hộ kinh thành, Lý Tiệm Hồng cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Thái Văn quả nhiên đem cái mạng nhỏ của mình bồi vào Thượng kinh, hắn đã dùng tính mệnh của một đứa con vợ lẽ để đổi lấy lòng tin tưởng tuyệt đối của Gia Luật Đại Thạch với Thái gia, đổi lấy tiền đồ cẩm tú của Thái Diêm.

"Hết thảy đều sẽ qua thôi." Lý Tiệm Hồng hướng về phía nhi tử nói, "Có một số việc, dù biết rõ sẽ chết vẫn phải đi làm, đó là 'sỹ'."

Sau chiến loạn, Thượng kinh từ từ khôi phục như thường, Ích Ung quán đã bị lửa đốt qua, hiện tại còn đang chỉnh lý kiểm kê điển tịch còn lại, để các môn sinh một kỳ nghỉ dài hạn. Ba ngày sau, Đường Tế Sự chọn một địa điểm mới làm học đường, để bọn môn sinh ban ngày đến đọc sách, buổi tối thì quay về nhà.

Lúc Đoạn Lĩnh gặp lại Thái Diêm lần nữa chỉ thấy trong lòng vạn phần chua xót, thế nhưng y vẫn nhớ lời Lý Tiệm Hồng đã dạy, nếu Thái Diêm không muốn nhắc đến thì y cũng sẽ không hỏi, chỉ xem như chuyện

gì cũng chưa từng phát sinh. Sau khi Thái Văn rời đi, Thái Diêm ít lời hơn nhiều, bình thường cũng không trò chuyện với đồng môn, thậm chí đối với Đoạn Lĩnh cũng chỉ giao tiếp vài câu không mặn không nhạt, phần lớn đều có liên quan đến học tập, sau khi tan học càng là nhấc túi liền đi.

Đoạn Lĩnh thì ban ngày đọc sách, buổi tối về nhà học tập võ nghệ cùng với Lý Tiệm Hồng, hiện tại y đã bắt đầu cảm thấy thời gian cấp bách rồi, trước kia lãng phí nhiều thời gian như vậy đơn giản là một loại ấu trĩ cực độ.

Y lúc nào mới có thể học được một phần bản lĩnh của phụ thân chứ? Đoạn Lĩnh vẫn thường tự hỏi vấn đề này, thế nhưng vẫn luôn không hỏi ra miệng, tránh né một chút cất lời: "Lúc nào con mới có thể đạt được trình độ như Lang Tuấn Hiệp?"

"Thiên hạ nhiều người như vậy." Lý Tiệm Hồng đang giúp Đoạn Lĩnh lau kiếm, thuận miệng nói, "Tổng cộng cũng chỉ có bốn tên thích khách nổi danh, con sau này cũng không cần làm thích khách, học bọn họ làm gì?"

Đoạn Lĩnh không lên tiếng.

"Học một chút hay một chút." Lý Tiệm Hồng nói, "Võ công không chỉ phải học mà còn phải luyện. Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành nhìn mỗi người."

Đoạn Lĩnh "Dạ" một tiếng, đã mấy tháng qua, y cũng trầm ổn hơn rất nhiều, còn tu tập một bộ nội công, mặc dù so với cái loại quái vật như Lang Tuấn Hiệp, Vũ Độc thì còn kém xa, thế nhưng cũng có thể cố sức dùng vài bước nhảy lên mái tường.

Lại thêm một mùa đông nữa đã đến, Đoạn Lĩnh bấm đốt ngón tay tính ngày, nếu như Gia Luật Đại Thạch thật sự giữ lời, Lý Tiệm Hồng cũng sắp phải xuất phát rồi, thế nhưng y cũng không hỏi, Lý Tiệm Hồng cũng không nhắc đến. Thẳng đến khi trận tuyết đầu đông chậm rãi phủ xuống, đem cả Thượng kinh trùm lên một tấm màn trắng bạc, Ty Nghiệp cũng đưa thiếp đến thông báo, đầu xuân Ích Ung quán sẽ hoàn tất tu sửa, lịch học tập trở về như trước.

Tháng ba sẽ vào học.

Buổi học võ công ngày hôm nay với Lý Tiệm Hồng đã kết thúc, Đoạn Lĩnh thu lại tư thế, hiện tại cũng đã trôi qua gần chín tháng, y cũng chỉ học được một bộ võ công như vậy, còn bị vây trong giai đoạn ngưng thần luyện kiếm chưa thể vượt qua. Giữa lúc hai phụ tử đang cùng nhau nói vài chuyện phiếm, bên ngoài có một vị khách gõ cửa.

"Y phản." Thanh âm của Tầm Xuân phu nhân cất lên.

Lý Tiệm Hồng đứng tại hành lang, Đoạn Lĩnh vừa định bước qua hắn đã khoát tay chỉ chỉ ra sân, ý bảo tiếp tục rèn luyện, không nên vào thêm rộn.

Lý Tiệm Hồng đáp: “Trước khi rời đi ta đã phân phó, nếu cần thiết có thể rút về trạng thái ngủ đông.”

Tầm Xuân không nói gì, thân hình giấu sau tường ngoại, chỉ thấy cái bóng không hề lay động trên nền tuyết.

Lý Tiệm Hồng cất lời: “Sau này, những chuyện ở đây đều giao lại cho ngươi.”

Tầm Xuân vẫn không lên tiếng.

Một lát sau, Lý Tiệm Hồng chậm rãi nói: “Mối thù của ngươi nhất định sẽ có thể báo được, chỉ là không phải bây giờ.”

Tầm Xuân thở dài.

Lý Tiệm Hồng nói: “Trừ phi ta tự mình đến, bằng không tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào đưa tiểu Vương gia đi.”

“Dạ.” Tầm Xuân đáp.

Đoạn Lĩnh đứng trong sân viện đầu tuyết đọng nghe được một trận sột soạt, tựa như Tầm Xuân phu nhân đang tìm kiếm cái gì đó, lát sau đã nghe người kia lên tiếng: “Đây là năm đó lúc thuộc hạ cùng sư đệ mỗi người đi một ngã, sư phụ có giao lại cho hắn một phong thư. Chỉ là phong thư này thuộc hạ trằn trọc mười một năm, thủy chung cũng không giao được cho hắn.”

“Hắn đã bao lớn?” Lý Tiệm Hồng có chút thờ ơ hỏi.

“Thành danh từ năm mười sáu.” Tầm Xuân nói, “Lúc đầu nhập dưới trướng Triệu Khuê thì là mười chín. Nếu hắn biết lầm đường quay lại, xin Vương gia lưu cho hắn một cái mạng.”

“Không thể nói rõ là lạc đường hay không lạc đường.” Lý Tiệm Hồng thuận miệng nói, “Chim khôn chọn cành mà đậu, mỗi người tự có vận mạng riêng của mình, ngươi giết ta, ta giết ngươi, không gì hơn cái này. Tính cách của hắn không giống với Lang Tuấn Hiệp, nếu hắn nguyện ý vì ta hiệu lệnh, ta sẽ trọng dụng hắn. Ngươi về đi thôi.”

Tầm Xuân hơi khom người cáo lui.

Lý Tiệm Hồng xoay người lại, tựa vào cột trụ tại hành lang, Đoạn Lĩnh cầm kiếm quay đầu nhìn phụ thân, phụ tử hai người cứ thế đối diện trầm mặc một lúc lâu.

“Cha phải đi rồi.” Lý Tiệm Hồng nói.

“Bao lâu?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Nhanh thì một năm, chậm thì hai năm.” Lý Tiệm Hồng đáp.

“Dạ.” Đoạn Lĩnh lên tiếng, lại tiếp tục luyện kiếm của mình, Lý Tiệm Hồng bước qua đoạn ngoặt của hành lang bước vào trong sảnh đường. Đoạn Lĩnh vẫn luôn biết ngày này sẽ đến, phảng phất chẳng hề kinh ngạc, chỉ là vẫn có chút mất mác.

Lại luyện kiếm một chút, Đoạn Lĩnh quay đầu lại nhìn Lý Tiệm Hồng, thấy hắn ngồi ở giữa sảnh đường lẳng lặng nhìn mình, từng bông hoa tuyết tựa như chở đầy tang thương tuế nguyệt tung bay trước mặt bọn họ.

“Tương lai con không nhất định phải trở thành thiên cổ minh quân.” Lý Tiệm Hồng nở nụ cười, nói, “Thế nhưng ắt hẳn sẽ là vị hoàng đế tuấn tú nhất lịch sử.”

Đoạn Lĩnh ngượng ngùng cười cười, y đã trưởng thành, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều mang theo mấy phần khí thế Lý Tiệm Hồng trao tặng, chỉ là cũng không trương dương như hắn. Khoảng giữa sảnh đường và sân ngoài phảng phất như có một mặt gương thật lớn, chiếu rọi hình bóng có chút trẻ con của Đoạn Lĩnh cùng với gương mặt ngưng trọng thành thục của Lý Tiệm Hồng, từng đường nét chồng chất lên nhau tưởng hai mà một.

“Con rất muốn theo cùng người.” Đoạn Lĩnh nói, “Thế nhưng con biết mình không thể tăng thêm phiền toái cho cha, con…”

“Không được nói nữa.” Lý Tiệm Hồng khoát khoát tay, nói, “Con còn nói thêm một câu nữa cha liền không đi, vốn ta cũng không quá muốn đi.”

Có một ngày nào đó, Đoạn Lĩnh đột nhiên hiểu được cứ ôm chầm Lý Tiệm Hồng như vậy cũng không phải chuyện nên làm, một năm nay y học được rất nhiều, có sự bầu bạn của Lý Tiệm Hồng, quá trình trưởng thành của y nhanh chóng hơn rất nhiều, cũng lại càng thành thục, toàn bộ cách suy nghĩ và làm việc đã hoàn toàn giống như một người thành niên tinh minh.

Mùa đông này cũng là mùa đông lạnh nhất tại Thượng kinh trong suốt mười năm gần đây, tuyết lớn phong đường, tuyết đọng trong sân cũng sắp cao đến hai xích, trong gian phòng đốt một cái lò than lớn, Lý Tiệm Hồng chậm rãi giáo dục Đoạn Lĩnh về triều đình, chính vụ và những vấn đề khác của Nam Trần. Trần quốc tuy có ba tỉnh sáu bộ, thế nhưng trên thực tế dùng hai vị văn võ tướng soái chấp chưởng quyền hành.

Triệu Khuê là võ tướng lập chiến công năm đó trong trận Hoài thủy, sau khi đại quân Trần quốc bỏ chạy, là một tay Triệu Khuê bảo hộ thành viên Lý gia toàn thân thoát hiểm, triệt thoái đến Tây Xuyên.

Mục Khoáng Đạt xuất thân sỹ tộc Kinh Xuyên, vượt qua khoa cử đoạt lấy giải nguyên, sau khi vào triều liền ổn định cục diện Đại Trần, là một văn tướng xuất chúng, trụ cột quốc gia.

Hoàng đế từ sau khi dời đô đến phía nam liền trường kỳ nằm trên giường bệnh, lại chưa lập thái tử Tứ Vương gia Lý Diễn Thu ở lại trong chiều phụ tá xử lý chính vụ, Lý Tiệm Hồng đóng tại tái ngoại chinh chiến. Theo lý thuyết, lập trữ nên lập trưởng[1], ai cũng cho rằng Lý Tiệm Hồng sẽ kế vị, ban đầu Lý Tiệm Hồng có quan hệ mật thiết với quân đội, Triệu Khuê cũng trở thành hậu thuẫn lớn nhất của hắn, thế nhưng theo thời gian trôi qua, Triệu Khuê đã không muốn tiếp tục ủng hộ Lý Tiệm Hồng nữa.

"Vì sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Cực kì hiếu chiến." Lý Tiệm Hồng đáp, "Tham luyến chiến trường, bọn họ sợ sau khi ta lên ngôi hoàng đế liền đại quy mô động binh, khiến Đại Trần tự nhận diệt vong. Thế nhưng trái lại dẫn đến tình huống hôm nay, Liêu quốc đã không còn là địch nhân cường đại nhất, bởi vì người Liêu tiến nhập Trung Nguyên đã quá lâu, dần dần cũng bị người Hán đồng hóa, không còn hung mãnh nữa. Bây giờ có một đầu lang càng thiên về phương bắc nổi lên, dã tâm bừng bừng, tùy thời đều có thể xuôi nam."

"Vì vậy kế hoạch của tương lai chi bằng liên Liêu kháng Nguyên." Lý Tiệm Hồng thuyết, "Quốc thù gia hận, chi bằng tạm thời buông xuống, nếu như vẫn cứ kềm chế lẫn nhau, Liêu Hán hai nhà đều sẽ bị dòng họ Bố Nhi Xích Kim tiêu diệt. Bọn họ tựa như sài lang vậy, chỉ cần hạ được một thành trì liền đem máu nhuộm đỏ đại địa, đánh dấu lãnh thổ của mình."

Đoạn Lĩnh cũng từ chỗ của Lý Tiệm Hồng học được không ít đặc điểm của chính vụ Liêu quốc. Từ sau khi Liêu Thái Tổ nhập Trung Nguyên, triều đình Liêu quốc liền chia làm Nam diện quan cùng Bắc diện quan, Nam diện quan phần lớn là người Hán, phía Bắc diện quan thì chỉ có một nhà người Hán, còn lại đều là người Liêu. Theo quan chế của Bắc diện quan lại còn phân ra bắc viện cùng nam viện, cùng nhau chấp chưởng binh quyền.

Nam viện và Bắc viện chính là tượng trưng cho đại quyền của Liêu quốc, trong Nam viện có một người Hán duy nhất của Bắc diện quan, Hàn Duy Dung, mà hậu thuẫn phía sau gã chính là Tiêu thái hậu. Mà Bắc viện đại vương vừa vặn chính là Gia Luật Đại Thạch..

Quyền lực của Hàn Duy Dung và Gia Luật Đại Thạch tại Liêu quốc vẫn luôn nắm giữ thế cục ngang bằng. Mấy năm trước Hàn Duy Dung dùng cớ cầu học đưa nhi tử của mình là Hàn Tiệp Lễ đến Thượng kinh, cũng có ý tứ để lại làm con tin. Thế nhưng sau khi rời khỏi học đường, Hàn Tiệp Lễ liền mượn cớ rời đi, hiển nhiên là cảm thấy không quá tin tưởng Gia Luật Đại Thạch.

"Gia Luật Đại Thạch khi còn trẻ cũng là hổ dữ phương bắc." Lý Tiệm Hồng nói, "Thế nhưng mấy năm nay sống trong an nhàn, lại quanh năm chìm đắm giữa tửu sắc, thân thể đã bị đào rỗng, lần trước còn bị trúng tên ngã ngựa. Kết cục của Liêu quốc trong tương lai đã có thể nhìn lấy."

"Rượu trong Quỳnh Hoa viện có phải hay không..." Đoạn Lĩnh còn nhớ rõ những việc ngày đầu tiên cùng Lang Tuấn Hiệp đến Thượng kinh.

"Nói có độc là không thể nào." Lý Tiệm Hồng đáp, "Thế nhưng nếu trường kỳ uống vào sẽ tổn thương thân thể, hao tổn tinh thần. Mục đích của các nàng cũng không phải là Gia Luật Đại Thạch, mà là Liên đệ và Hàn Duy Dung."

"Không đợi các nàng ám sát, lão đầu Gia Luật Long Tự kia đã không chống được nữa mà băng hà. Tiểu hoàng đế Gia Luật Tông Chân hiện nay lại bị Tiêu thái hậu nhìn chằm chằm, đã nhiều năm không đến Thượng kinh, càng không có khả năng xuất hiện tại Quỳnh Hoa viện, khiến các nàng không có cơ hội."

"Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô, Gia Luật Tông Chân, Thái Diêm, Hách Liên Bác, Hàn Tiệp Lễ… Những người này, tương lai có thể đều là kẻ địch của con." Cuối cùng Lý Tiệm Hồng còn nói.

Đoạn Lĩnh trầm mặc một lúc lâu, Lý Tiệm Hồng lại lên tiếng: "Ta có thể giúp con thu thập một người liền tính một người, đợi sau khi cha về phía nam cũng sẽ không xưng đế. Gia gia của con đã không còn được bao lâu, vô pháp xử lý chính sự, chỉ có thể buộc người truyền ngôi cho Tứ thúc của con, sau đó Tứ thúc của con chỉ có thể truyền ngôi Thái tử cho con, không còn bất kỳ nhân tuyển nào khác."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Còn người?"

Lý Tiệm Hồng đáp: "Cha là không thể đảm đương được ngôi hoàng đế, hơn nữa trước tiên còn phải giúp Tứ thúc của con giãy ra khỏi sự khống chế của Mục Khoáng Đạt và Triệu Khuê đã."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Hiện tại Tứ thúc thế nào?"

"Y là một cái ấm sắc thuốc." Lý Tiệm Hồng nói, "Hơn nữa hiện tại quyền thần đương đạo, y cũng không thể làm gì. Mục Khoáng Đạt quyền khuynh triều dã, trái lại cũng dễ đối phó, phiền toái nhất chính là Triệu Khuê chấp chưởng binh quyền."

"Vì sao?" Đoạn Lĩnh hỏi, "Con lại cảm thấy Mục Khoáng Đạt rất khó đối phó."

"Bởi vì Mục Khoáng Đạt thông minh." Lý Tiệm Hồng nói, "Y là người đọc sách, y dám thay triều đổi đại tự mình làm Hoàng đế, chỉ cần có thể khống chế được Tứ thúc của ngươi y đã đạt thành ước nguyện, y coi như có quyền Hoàng đế. Nhưng Triệu Khuê không giống vậy, hắn muốn tự mình đăng cơ."

"Bởi vì hắn là quân nhân." Đoạn Lĩnh đã hiểu.

Lý Tiệm Hồng gật đầu, đáp: "Sau trận Hoài thủy hắn đã có tâm mưu phản, chiêu hiền đãi sỹ, tập hợp binh mã, tự dưỡng tư binh, chỉ chờ ngày xưng đế. Thế nhưng nếu như một ngày cha của con chưa chết thì hắn vẫn chưa thể an tâm, hắn chính là một kình địch xứng tầm."

Đoạn Lĩnh vẫn là lần đầu tiên nghe được phụ thân nói ra hai chữ 'kình địch' này, y mẫn cảm phát giác được, Triệu Khuê hẳn là một nhân vật phi thường khó đối phó. Thế nhưng Lý Tiệm Hồng nhất định hiểu rõ lai lịch của địch nhân hơn y, có đôi khi, Đoạn Lĩnh chỉ hận bản thân sao không thể nhanh chóng trưởng thành hơn một chút, có thể giúp đỡ cho phụ thân được một phần. Thế nhưng y cũng rõ ràng, hành quân đánh trận, cho dù y học cả đời cũng không thấy được bóng lưng của phụ thân.

Y bỗng nhiên hiểu được lời nói của Lang Tuấn Hiệp, cũng hiểu được câu trả lời mà mình vẫn băn khoăn

bấy lâu nay. Học võ có ích lợi gì? Học được rồi vẫn xa xa thua kém phụ thân ngươi. Muốn tạo nên một phen sự nghiệp, trở thành người hữu dụng với thiên hạ, chỉ có đọc sách.

1/ Lập trữ nên lập trưởng: Trữ ở đây là trong trữ quân, một từ cổ, có nghĩa là người kế vị đại nhiệm. Cả câu ý là, lập người thừa kế nên lập con trai lớn.

29. Quyển 1 - Chương 29: Uy Hiếp

Mỗi khi đến mùa đông, Thượng kinh đều tựa như một tòa thành băng phong, đợi đến khi tiếng pháo khắp nơi rền vang, Đoạn Lĩnh cũng nghênh đón tuổi mười bốn của mình. Đêm trừ tịch, y và Lý Tiệm Hồng ngồi đối diện với nhau

"Đây là cái tết đầu tiên chúng ta cùng nhau trải qua." Lý Tiệm Hồng mỉm cười rót chút rượu cho Đoạn Lĩnh, nói, "Uống thử một ít, rượu là có thể uống, nhưng không được uống nhiều."

Đoạn Lĩnh cùng Lý Tiệm Hồng đều tự ngồi ngay ngắn, thanh âm của Đoạn Lĩnh đã không còn trong trẻo như khi còn trẻ con nữa, y nói: "Phụ thân, con kính người một chung, khai kỳ đắc thắng."

Lý Tiệm Hồng đối ẩm cùng Đoạn Lĩnh, dưới ánh đèn, hắn nhìn chằm chằm vào nhi tử của mình một lúc rồi nói: "Con đã trưởng thành."

Đoạn Lĩnh uống xong chung rượu kia cũng thở da một hơi dài.

'Kỳ thực con hoàn toàn không muốn trưởng thành.' Đây là tiếng nói trong lòng Đoạn Lĩnh.

Chỉ là ngoài miệng cậu lại hỏi: "Trưởng thành không tốt sao?"

"Tốt." Lý Tiệm Hồng nói, "Cha thích bộ dạng trưởng thành này của con."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, Lý Tiệm Hồng vẫn luôn nói như vậy, thế nhưng Đoạn Lĩnh biết hắn không nói thật. Không hiểu vì sao, từ ngày Tầm Xuân phu nhân đến tìm Lý Tiệm Hồng, Đoạn Lĩnh liền biết đã có cái gì đó thay đổi. Lúc y trở về từ Ích Ung quán hai phụ tử cũng không ngủ cùng nhau nữa, cho dù cả hai vẫn ngủ chung một phòng, thế nhưng Đoạn Lĩnh là nằm trên giường, Lý Tiệm Hồng lại ngủ ở gian ngoài.

Đêm nay Đoạn Lĩnh có uống chút rượu, hơi nóng xông lên, ngủ không quá tốt. Lý Tiệm Hồng đi tới ngã người lên giường, Đoạn Lĩnh nhích vào một chút dành chỗ cho hắn.

“Nhi tử” Lý Tiệm Hồng nói, “Cha ngày mai sẽ phải lên đường.”

Đoạn Lĩnh: “…”

Đoạn Lĩnh xoay người nhìn tường, không hề hé răng.

Lý Tiệm Hồng kéo tay của y, đem Đoạn Lĩnh xoay về bên này, để y nhìn thẳng vào chính mình, quả nhiên đôi mắt của Đoạn Lĩnh đã đỏ lên.

“Sao lại ngượng ngùng?” Lý Tiệm Hồng cười trêu chọc, tiện thể ôm chặt Đoạn Lĩnh vào lòng.

Đoạn Lĩnh: “…”

Hiện tại Đoạn Lĩnh đã luyện võ được gần một năm, thân thể cũng từ từ nảy nở, bị Lý Tiệm Hồng ôm như vậy phảng phất lại nhớ đến ngày đầu tiên đối phương đến nơi này. Lý Tiệm Hồng hơi cúi đầu nhìn thẳng vào mắt y, lại vươn hai ngón tay kéo sợi dây đỏ trên cổ của Đoạn Lĩnh, lấy ra mảnh ngọc bội.

“Cha có lỗi với con, có lỗi với mẹ con.” Lý Tiệm Hồng nói.

Đoạn Lĩnh ngẩng đầu nhìn vào mắt của Lý Tiệm Hồng, đôi đồng tử của hắn đen kịt như màn đêm sâu thẳm không có được một vì sao.

“Cả đời này, chuyện mà cha hối hận nhất chính là không thể đến đón hai mẫu tử con.” Lý Tiệm Hồng nói.

“Đều đã qua rồi…”

“Không.”

Lý Tiệm Hồng lắc đầu, cắt lời Đoạn Lĩnh, “Lời này nếu không nói ra, cha vĩnh viễn không an lòng. Khi đó tuổi trẻ khí thịnh, luôn cảm thấy Tiểu Uyển không biết tốt xấu, cứ như vậy đã rời đi, cha vẫn nghĩ một ngày nào đó mẹ con sẽ trở về. Nào ngờ thoáng cái đã mười năm, cũng không ngờ được nàng đã qua đời.”

“Mẹ con vì sao phải đi?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Bởi vì gia gia của con không đáp ứng mối hôn sự này.” Lý Tiệm Hồng nói, “Nàng là bình dân bách tính, ta lại là Vương gia đồn trú biên ải. Nàng vẫn một mực chờ đợi, chờ ta cưới nàng, thế nhưng ta thủy chung vẫn không đáp ứng. Bọn họ muốn ta cưới muội muội của Mục Khoáng Đạt, cũng là Tứ Vương phi hiện tại.”

“Sau đó thì sao?” Đoạn Lĩnh lại hỏi.

“Sau lại Lang Tuấn Hiệp phạm sai lầm, ta muốn theo quân pháp xử trí y, nàng lại vì Lang Tuấn Hiệp cầu tình, cảm thấy tội của y cũng không đáng chết, đêm đó đôi ta cãi nhau một trận, đến hừng đông thì nàng liền rời đi. Ta lệnh cho Lang Tuấn Hiệp đi đón nàng về, người kia cầm kiếm đuổi theo, lúc trở về lại nói cho ta biết nàng cầm kiếm uy hiếp, muốn nàng trở về trừ phi là mang xác nàng đi. Cái tính tình cương liệt đó… chậc chậc.”

Lý Tiệm Hồng bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Lúc đó cha cũng là tính tình lớn, tưởng nàng một mực muốn xuôi nam là vì gả cho người khác, liền cũng cố gắng quên đi. Sau đó vẫn luôn dẫn quân chinh chiến, trong lòng không mấy khi nhớ đến, thẳng đến lúc Triệu Khuê dùng danh nghĩa triều đình tước đoạt binh quyền của ta, ta từ Tướng quân lĩnh một đường đào mạng thoát ra ngoài, lại truyền tin cho Lang Tuấn Hiệp, bảo y đi đón nàng.”

“Không nghĩ tới nàng đã đi rồi.” Cuối cùng Lý Tiệm Hồng thở dài nói, “Còn sinh con cho ta.”

“Người có hối hận không? ” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Tự nhiên là có.” Lý Tiệm Hồng nói, “Ta vẫn thường thầm nghĩ, tương lai nhất định sẽ truy phong nàng. Thế nhưng nàng đi cũng đã đi rồi, truy phong lại có ích lợi gì đâu?”

Đoạn Lĩnh cầm miếng ngọc bội trên cổ Lý Tiệm Hồng xoay xoay, lại gối lên cánh tay của hắn, Lý Tiệm Hồng lại thở ra một hơi thật dài.

“Nhi tử, tha thứ cho ta.” Lý Tiệm Hồng nói, “Con nói một câu, ‘Ta không hận ngươi’, cha… cha liền xem như con cùng mẹ đã nói với ta qua một lần.”

“Không.” Đoạn Lĩnh thấp giọng lên tiếng.

Lý Tiệm Hồng ngẩn ra, cúi đầu nhìn nhi tử đang nằm trong lòng mình.

“Nợ cha còn phải trả còn nhiều lắm.” Đoạn Lĩnh đột nhiên nở nụ cười, nói, “Cha phải sống cho thật tốt, đợi đến khi người đã già rồi con mới nói lời này cũng chưa muộn.”

Khóe miệng của Lý Tiệm Hồng hơi cong lên.

“Tốt.” Lý Tiệm Hồng nói, “Cha đáp ứng con.”

“Vỗ tay lập thệ.” Đoạn Lĩnh nói.

Lý Tiệm Hồng một tay ôm Đoạn Lĩnh một tay đưa ra cùng y vỗ ba lần. Đêm đó Thượng kinh nghênh đón trận tuyết lớn nhất trong năm, từng bông tuyết dày như lông ngỗng bay lả tả, cuốn về phía chân trời.

Ngày hôm sau, lúc ánh mặt trời chiếu đến, Đoạn Lĩnh mở đôi mắt ra thức dậy, Lý Tiệm Hồng đã rời đi rồi.

"Cha!" Đoạn Lĩnh rời giường, đi tìm một lượt tất cả các gian phòng, tất cả mọi thứ đều còn đủ, duy chỉ không thấy Lý Tiệm Hồng, trong tủ quần áo của cậu còn có đặt một thanh kiếm.

Ngày đầu tiên quay về Ích Ung quán, hoàn cảnh bên trong huyên náo rộn rã, toàn bộ phòng ốc đều đã tu sửa hoàn tất, ngay cả tấm biển gỗ bên ngoài cũng đã được đổi mới rồi. Đoạn Lĩnh cực kỳ quen thuộc mang theo hành lý của mình đến, chào hỏi mọi người, tự động trải giường.

"Cha ngươi đâu?" Thái Diêm ở bên cạnh cũng đã trải giường xong.

"Đi xa nhà một chuyến." Đoạn Lĩnh đáp.

"Lúc nào trở về?" Thái Diêm lại hỏi.

"Khoảng chừng một năm đi." Đoạn Lĩnh trả lời, cùng Thái Diêm ngồi đối diện, trầm mặc không nói gì. Thái Diêm mỉm cười, Đoạn Lĩnh cũng theo đó mỉm cười, phảng phất như trong nụ cười đó còn mang theo ý nghĩa thật đặc biệt

……

Mùng ba, Tây Xuyên.

"Lý Tiệm Hồng đã trở về." Triệu Khuê nói, "Mang theo một vạn Liêu quân, xuất phát từ khu vực ven Thượng kinh, lộ tuyến chọn đi theo Bác sơn, Khấp Huyết tuyền, Tướng Quân lĩnh, sau đó lại men theo phía tây đột kích Tây Xuyên, lộ tuyến toàn chọn những nơi hiểm yếu."

Triệu Khuê ngồi trong thư phòng, những người có mặt còn có Mục Khoáng Đạt, Thương Lưu Quân, Vũ Độc, Lang Tuấn Hiệp cùng với một gã văn sỹ. Mọi người đều dõi mắt nhìn vào tấm bản đồ treo trên tường.

"Dùng danh nghĩa gì?" Mục Khoáng Đạt hỏi.

"Thanh quân trắc[1]." Triệu Khuê nói.

"Những việc thế này không giấu diếm được Tứ điện hạ." Mục Khoáng Đạt tiếp lời.

"Hồi Thừa tướng cùng đại Tướng quân." văn sĩ kia chính là thủ tịch mưu sỹ của Mục Khoáng Đạt, gã khách khí nói, "Chúng ta không ngại an bài một tội danh đầu hàng quân địch, như vậy cũng vừa vặn dùng để thuyết phục Tứ điện hạ."

"Tốt." Mục Khoáng Đạt gật đầu.

"Chi bằng phát ra một lệnh điều binh." Triệu Khuê nói, "Sáu năm trước khi Lý Tiệm Hồng chạy trốn trối chết, chúng ta đã điều binh qua một lần. Hôm nay một đường tây lộ đều là bộ hạ cũ của hắn, chỉ sợ sẽ không đánh mà hàng."

"Điều đi." Mục Khoáng Đạt đứng dậy nói, "Việc này không nên chậm trễ, ta đây liền tiến cung một chuyến, trước tiên dùng danh nghĩa thánh ý phát ra một chiếu chỉ khiển trách chiếu cáo thiên hạ, định cho hắn hai tội thông địch cùng mưu phản, sau đó lại kéo ra tám tội trạng lớn, ký điều binh lệnh. Chỉ là nếu lúc đó mới điều binh, chỉ sợ đã không còn kịp nữa."

"Nếu muốn chế trụ hắn, ta tự có biện pháp." Triệu Khuê tự tin nói.

Mục Khoáng Đạt hơi nheo mắt lại, Triệu Khuê nói: "Thừa tướng, chuyện này xin nhờ ngài."

Mục Khoáng Đạt dẫn theo hai tâm phúc, một văn một võ ra khỏi tướng quân phủ, sau khi lên xe ngựa, Thương Lưu Quân đánh xe, văn sỹ kia và Mục Khoáng Đạt tiến vào trong khoang.

"Trương Sính." Mục Khoáng Đạt dựa vào nhuyễn tháp bên trong xe, cất tiếng gọi.

"Dạ, thừa tướng." Tên văn sỹ tên gọi Trương Sính kia cung kính nói, "Ô Lạc Hầu Mục hẳn là đã nắm giữ được nhược điểm nào đó của Lý Tiệm Hồng."

"Sẽ là nhược điểm như thế nào đâu?" Mục Khoáng Đạt lẩm bẩm nói.

Trương Sính suy nghĩ một chút, nói: "Bốn năm trước, Vũ Độc cùng Ảnh đội tiến nhập Thượng kinh, đội trưởng chết tại kinh thành, Lý Tiệm Hồng hiển nhiên cũng không ở nơi đó, như vậy là chuyện gì khiến Ô Lạc Hầu Mục không tiếc ra mặt giao thủ cùng Vũ Độc? Khi đó thuộc ha đã tính toán, rất có thể thê nhi của Lý Tiệm Hồng đang ở trong thành Thượng kinh."

"Ồ." Mục Khoáng Đạt nói, "Rất có đạo lý, nếu có thể bắt giữ thê nhi của hắn làm con tin, có thể sẽ trì hoãn được một chút. Chỉ sợ là, cũng không trì hoãn được bao lâu."

Trương Sính còn nói: "Chỉ sợ Triệu Khuê không chỉ là muốn cầm chân Tam vương gia, mà là muốn giết chết đối phương."

Mục Khoáng Đạt nở nụ cười, nói: "Như vậy thực sự có thể xem như người si nói mộng rồi."

Trương Sính nói: "Người như Triệu Khuê, làm việc cũng như dùng binh, hẳn là đã dự định trước được những bước tiếp theo, tuyệt đối sẽ không tùy tiện nói bừa. Trước hết là giết chết thê nhi của Lý Tiệm Hồng, chắc chắn có thể khiến cho đối phương tâm thần run chuyển, sau đó lần nữa dùng kế dụ định, giam

cầm, vây hãm rồi lại chặn giiết, hẳn là cũng không khó. Ô Lạc Hầu Mục hẳn là nắm chắc điểm này, thậm chí không cần y tự mình đi giáp mặt Lý Tiệm Hồng, chỉ cần đưa một vài người đi lo liệu, Triệu Khuê liền nắm chắc phần thắng."

Mục Khoáng Đạt nói: "Nếu thật là như vậy, cái đầu người này so với Tứ điện hạ vẫn dùng tốt hơn nhiều"

Mục Khoáng Đạt cười to một phen, Trương Sính cũng phụ họa vài tiếng, Mục Khoáng Đạt còn nói: "Không dễ làm rồi."

Xe ngựa dừng lại, Thương Lưu Quân xuống xe dìu Mục Khoáng Đạt ra ngoài, Mục Khoáng Đạt liền nhanh chóng tiến vào hoàng cung.

Lý Diễn Thu đang cùng Vương phi đứng trong hành lang, Mục Khoáng Đạt rảo bước đi tới trước mặt y, khom người hành lễ.

"Lui ra đi." Vương phi Mục Cẩm Chi phân phó thủ hạ.

Mục Khoáng Đạt mỉm cười với Mục Cẩm Chi, tay chắp sau lưng đứng tại hành lang không nói lời gì. Mục Cẩm chi nhìn đại ca của mình một lát, chỉ đành xoay người rời đi.

Lý Diễn Thu liếc nhìn Mục Khoáng Đạt, Mục Khoáng Đạt liền thi lễ quân thần.

"Tham kiến Vương gia." Mục Khoáng Đạt tung hô.

Lý Diễn Thu liếc nhìn Thương Lưu Quân đang đứng sau lưng Mục Khoáng Đạt, lại hướng về phía người đang quỳ trước mặt mình, hỏi" "Mục tướng gia đã có rất nhiều ngày không có nhập cung rồi."

Mục Khoáng Đạt đáp: "Hôm nay có quân tình khẩn cấp, thần đặc biệt đến đây để bẩm báo Hoàng thượng."

"Phụ hoàng vừa phục dược xong." Lý Diễn Thu nói, "Người đã ngủ say, ngươi có việc gì cứ bẩm báo với ta là được.."

Mục Khoáng Đạt nói: "Tam vương gia đã mượn được một vạn tinh binh từ chỗ Gia Luật Đại Thạch, đang trên đường xuôi nam, dùng danh nghĩa thanh quân trắc men theo tây lộ tiến về kinh thành. Trong vòng ba tháng nhất định có thể áp sát Tây Xuyên."

"Ta liền biết Tam ca không dễ dàng chết đi như vậy." Lý Diễn Thu thản nhiên nói.

Mục Khoáng Đạt không trả lời, chỉ chờ Lý Diễn Thu nói ra câu nói then chốt kia.

Lý Diễn Thu trầm mặc thật lâu, cuối cùng chỉ nói một câu.

"Ta thật sự rất nhớ hắn."

Vừa nói xong, Lý Diễn Thu cũng xoay người rời đi.

Mục Cẩm Chi nhìn thấy Lý Diễn Thu đã rời xa mới bước ra khỏi cây cột sau hành lang, chăm chú nhìn đại ca của mình.

"Ta từ trước đến nay đều là một người thức thời." Mục Khoáng Đạt mỉm cười nói, lại lấy ra một quyển tấu chương đưa cho Mục Cẩm Chi, ý bảo nàng theo đó mà làm.

Ngọn đèn từ sau song cửa lập lòe ánh sáng, chiếu rọi màn mưa đông giá rét của Tây Xuyên. Mục Cẩm Chi tựa vào án kỹ phủ hoàng cẩm, nâng bút chấm mực, giao vào tay Lý Diễn Thu.

Mục Khoáng Đạt đứng bên ngoài phòng chắp tay sau lưng mỉm cười chờ đợi, một lát sau, trong thư phòng truyền ra tiếng vang thật lớn, Lý Diễn Thu đã đem toàn bộ giá bút, nghiêng mực, văn phòng tứ bảo đẩy xuống mặt đất.

Mục Cẩm Chi mang thánh chỉ ra giao cho Mục Khoáng Đạt, Mục Khoáng Đạt tiếp nhận xong liền xoay người rời đi.

Mười lăm tháng giêng, điều binh lệnh phát tới Ngọc Bích quan, quân đội Đại Trần bắt đầu điều động.

Mồng một tháng hai, Lý Tiệm Hồng đến dưới trường thành, tựa như một cơn lốc xoáy biến mất tại đầu kia đại mạc. Mồng mười tháng hai, cả một dãy Du Lâm, Ngọc Đái rộng lớn như lâm đại địch, Lý Tiệm Hồng đảo mắt đã xuất hiện ở ngoài trăm dặm Cư Dung quan, trải qua một hồi tập kích giữa đêm, quân phân hai đường, nội ứng ngoại hợp liền phá xong ải Cư Dung. Sau đó đội quân của Lý Tiệm Hồng cũng không mạo muội tiến lên mà đóng binh tại chỗ, phát lệnh Cần Vương[2] tuyên truyền rộng rãi, triệu tập binh mã.

Phàm là tướng lĩnh của Tây Xuyên sớm đến đầu quân, toàn bộ đều dùng lấy công chuộc tội.

Mồng một tháng ba, Giang Châu, Dương Châu, Giao châu, Kinh Châu đều bị kinh động, cùng lúc đó, triều đình phát ra thánh chỉ được đóng ngọc tỷ, tuyên cáo tám tội trạng lớn của Lý Tiệm Hồng.

Lý Tiệm Hồng cũng rất có kiên trì, thủy chung đóng binh trước Cư Dung quan chờ đợi trận đánh đầu tiên, cũng là trận đánh khó khăn nhất. Đợi đến khi đông tây lưỡng lộ hợp đội binh mã, vừa lúc đường xa mệt mỏi thì phát lệnh tấn công.

…….

Không có Lý Tiệm Hồng bên cạnh, sinh hoạt của Đoạn Lĩnh trở nên cực kỳ quy luật, ban ngày đọc sách, buổi tối cùng Thái Diêm luyện kiếm một hồi, cũng cố những kiến thức cơ bản.

Thượng kinh đầu xuân, bão cát nổi lên che khuất bầu trời, thoáng cái đã đến kỳ nghỉ hàng tháng, Đoạn Lĩnh vừa thu thập hành lý chuẩn bị trở lại thì đã thấy một thiếu nữ đứng cách Ích Ung quán không xa, nàng đang nói chuyện với Thái Diêm, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía Đoạn Lĩnh.

Người đó chính là Đinh Chi, Đoạn Lĩnh cũng đã thật lâu không gặp nàng, mà nàng cùng với Thái Văn từng có một đoạn tình xưa, đến nay nhiều ít cũng đã vài lần chiếu cố Thái Diêm không còn nơi nương tựa. Đoạn Lĩnh bước đến chào hỏi nàng, vừa lại gần Đinh Chi đã giao cho y một phong thư, phần lạc khoảng phía trên hoàn toàn trống rỗng, Đoạn Lĩnh vừa nhìn đã biết là do Lý Tiệm Hồng gửi tới, lúc này liền vội vàng về nhà đọc thư.

Mở ra sáp phong[3], bức thư phía trong không được viết theo thể chữ phụ thân quen dùng, hiển nhiên là sợ bại lộ tin tức. Chữ viết ngay ngắn đoan chính, tựa như vừa dùng bản khắc[4] in ra, không có mở đầu cũng không có lạc khoảng.

(Đêm dài khó ngủ, trằn trọc nhớ người. Chinh đồ mười phần đã quá hết hai, tái ngoại khắp nơi bão cát, mờ mịt hồng trần, chỉ có nổi nhớ người là điểm màu sắc duy nhất trong thiên địa của ta, sinh cơ dào dạt.)

(Nhân sinh trên đời, đắc ý nhất bất quá chính là trên tay cầm Trấn Sơn Hà, vì người đưa lối.)

(Đốt!)

Đoạn Lĩnh thật sự luyến tiếc phải đốt bức thư này, y lật qua lật lại đọc mãi vài lần, sau đó lại nhét vào dưới gối, đến nửa đêm tỉnh dậy lại chậm rãi đọc một lần, rốt cục mới lòng như dao cắt, châm bức thư vào ánh nến.

1/ Thanh quân trắc: Thanh trừ kẻ gian nịnh bên cạnh quân vương

2/ Lệnh Cần Vương: Một loại hịch dùng danh nghĩa đế vương chiêu gọi lực lượng, dùng để phò trợ quân vương chính thống. Ở đây, Lý Tiệm Hồng có ý ám chỉ Mục Khoáng Đạt và Triệu Khuê là bọn gian nịnh tiếm quyền, Cần Vương không phải là Lý Tiệm Hồng xưng vương, mà là giúp đỡ Đế Vương tại Tây Xuyên, thanh trừ gian nịnh

3/ Sáp phong: Ngày xưa khi gởi thư người ta dùng sáp nến đổ lên phần tiếp giáp của mối giấy, lại ấn một con dấu đặc trưng lên làm dấu phong. Người nhận thư nếu thấy được dấu sáp còn nguyên nghĩa là bức thư chưa bị ai mở ra.

4/ Bản khắc: Ngày xưa muốn in một quyển sách người ta phải khắc lên gỗ tốt hoặc đúc sắt thành bản in,

sau đó nhúng mực và áp lên giấy. Vì vậy muốn in được sách phải tiêu tốn rất nhiều thời gian và công sức, bản in cũng không thể làm ra với số lượng nhiều, vì vậy giá của sách vở bị đẩy lên rất cao, dẫn đến những đệ tử hàn môn không có tiền mua sách.

Chữ như bản khắc là ám chỉ kiểu chữ ngay ngắn, rõ ràng, giống như hiện tại nói về chữ viết tay đẹp như chữ in.

30. Quyển 1 - Chương 30: Âm Thầm Điều Binh

Mười bảy tháng ba, Lý Tiệm Hồng thi thi nhiên nhiên rời khỏi Cư Dung quan, tiến hành một hồi tranh đấu trên bình nguyên, đánh bại quân cánh quân tây nam của Nam Trần, giết ba nghìn ba trăm quân, chiêu hàng hơn một vạn sáu nghìn người. Đây cũng chính là một tiếng trống nâng cao sỹ khí toàn quân, tiếp đó liên tục hạ sáu thành, quân lâm Hàm Cốc quan.

"Lý Tiệm Hồng tới bái phỏng." Lý Tiệm Hồng ngồi trên lưng ngựa, hỏi, "Triệu Khuê tới sao?"

Quân thủ thành nhất thời sợ vỡ mật, không dám nghênh chiến.

"Cần gì sợ hắn như vậy!" Tướng thủ vệ Hàm Cốc quan lớn tiếng nói, "Thủ vững đại môn! Hắn còn có thể chắp cánh bay lên hay ư?!"

Lý Tiệm Hồng đợi một lát lại hỏi: "Vẫn chưa đến? Vậy bổn Vương liền ở đây chờ hắn!"

Hơn hai vạn sáu nghìn binh mã trú đóng dưới Hàm Cốc quan, tin tức nhanh chóng truyền đi khắp nơi, mọi người bắt đầu ẩn ẩn bất an, tất cả mọi tầm mắt đều hướng về phía Giang Châu, chỉ là Thứ sử Giang Châu Thiệu Đức thủy chung vẫn không hề phát binh.

Thời gian kéo dài một tháng, triều đình không ngừng gia tăng binh lực, đợi đến mười lăm tháng tư thì binh lực đóng tại Hàm Cốc quan đã lên tới hai mươi mốt vạn năm nghìn quân.

Lý Tiệm Hồng phảng phất một mực chờ đợi, hắn rất có kiên trì, Triệu Khuê cũng đang chờ đợi, gã so với Lý Tiệm Hồng càng có tiên trì hơn.

Lúc này Triệu Khuê đang ở tại trong lều của quan quân thủ lĩnh Hàm Cốc quan, thế nhưng lại không ai biết gã đã đến.

"Đem hai mươi vạn người đồng loạt xông lên." Vũ Độc nói, "Chỉ dẫm thôi cũng đủ dẫm chết hắn."

Triệu Khuê nói: "Vẫn chưa đến lúc đó."

Vũ Độc lại nhìn địa đồ trên tường hỏi: “Ta không rõ.”

Triệu Khuê đáp: “Những chuyện người không hiểu còn có rất nhiều, có đôi khi người nên đem một việc nghĩ ngược lại mới là đúng đắn.”

Vũ Độc suy nghĩ một lúc lâu, Triệu Khuê lại nói: “Ngươi không hiểu, ngươi nói xem, vì sao Ô Lạc Hầu Mục lại phản chiến đứng về phe chúng ta.”

Vũ Độc đáp: “Đó là do, bản thân y…”

Triệu Khuê nói: “Ngươi cân nhắc thật kỹ, ngẫm nghĩ cho sâu.”

Vì vậy Vũ Độc liền không lên tiếng, Triệu Khuê lại nói: “Vì sao không ngẫm cho kỹ lại, y nguyện ý phản bội Lý Tiệm Hồng hiển nhiên phải có lý do của mình.”

“Vị lão bà kia không đủ để tạo thành lý do này.” Triệu Khuê thuận miệng nói, “Tự nhiên còn có nguyên nhân khác. Y nhất định phải phản, bởi vì có chuyện nếu như bị Lý Tiệm Hồng biết, y nhất định bị chém bay đầu.”

Vũ Độc nheo mắt lại.

“Báo ——” Một tên lính truyền tin vội vã lao vào.

“Giang Châu đã phá!” Lính truyền tin nói, “Tạ Hựu theo địch!”

……

Ngày đó Lý Tiệm Hồng đem hơn vạn binh mã Liêu quốc lưu lại dưới Hàm Cốc quan, giả tạo thanh thế thiên quân vạn mã, đợi đến khi đêm xuống liền bí mật dẫn quân vòng qua Hoàng Hà, vô thanh vô tức tiến về Giang Châu. Vì vậy trong lúc Giang Châu còn đang quan vọng về phía Hàm Cốc quan, Lý Tiệm Hồng đã dẫn binh đến dưới thành.

Giang Châu dùng đội Hắc Giáp quân mà vang danh hậu thế, dùng thủ vệ vương quyền làm sứ mệnh. Lý Tiệm Hồng cầm trong tay Trấn Sơn Hà, dừng ngựa trước Trường Giang cuồn cuộn, đối mặt năm vạn Hắn Giáp quân.

“Ta dùng thanh kiếm này.” Lý Tiệm Hồng cất cao giọng nói, “Cùng đội quân tử đệ Đại Trần sau lưng ta cùng chư vị quyết chiến một trận! Ta biết trên đời này có vài người, sinh ở thế gian, không sợ quyền, không khuất thế, chỉ vì một dãy non sông này.”

Lý Tiệm Hồng đảo mắt qua đám người trước mặt, nói: "Triệu Khuê phản quốc, chư vị nếu không nguyện phát binh trợ ta, hôm nay liền khiến ta thây phơi đồng nội, máu nhuộm nước sông, lưu tính mệnh của Lý Tiệm Hồng ở lại nơi này. Khai chiến đi! Không cần nhiều lời vô ích!"

Hắc Giáp quân nhất tề dựng thẳng lá chắn, một tiết gầm vang khí thế rung trời cất lên. Bỗng nhiên từ phía sau đội quân vang lên một thanh điệu trầm tĩnh: "Chậm đã!"

"Tam Vương gia." Một gã tráng hán cỡi hắc mã bước ra khỏi hàng, nói, "Mời ngài tiến vào trong thành, uống một chén trà Ngọc Hành sơn."

Lý Tiệm Hồng đem mũ giáp đẩy lên một chút, hiện ra dung mạo tuấn lãng đối diện cùng tráng hán nọ.

"Tạ Hựu, dạo này thế nào?" Lý Tiệm Hồng nói, "Phụ Hoàng ta cũng sắp đến lúc thiên thu vạn thế rồi! Tứ đệ lại bị quyền thần che mắt phát ra chiếu thư mắng chửi ta, chuyện này ngươi là muốn giúp hay không giúp?"

Tạ Hựu trầm giọng nói: "Nhiệt huyết còn tại, thời gian còn nhiều, thiên hạ thịnh thế, sơn hà cẩm tú phải nghiệm qua mới biết. Tam Vương gia, thỉnh ngài vào thành nói chuyện."

Hắc Giáp quân nhất tề lui về hai bên nhường ra một con đường thẳng tắp, cung nghênh Lý Tiệm Hồng vào thành. Cùng ngày, Giang Châu tuyên bố quy phục Lý Tiệm Hồng.

……

Mồng năm tháng năm, Đoan Ngọ.

Thời điểm này, hoa đào ở Thượng kinh đã nảy chồi xanh um, Đoạn Lĩnh khi về đến nhà còn mang theo phong thư thứ hai.

(Giang Châu sóng cuộn ba đào, Ngọc Hành biển mây đằng đẵng, quần sơn trùng điệp, bắc địa thênh thang. Nơi này nhìn người nhưng chẳng thấy, muốn nghe nhưng chẳng toại, chỉ nguyện trước hoa dưới nguyệt trong lòng nhớ nhau. Đã mượn đội hộ vệ riêng của ngươi trong tương lai đến dùng trước, sai phái thuận tay. Phải bảo trọng.)

(Đốt!)

Tin tức từ phía nam truyền đến, Lý Tiệm Hồng đã liên tục hạ được mười hai thành, Giang Châu quy phục vô điều kiện, thống lĩnh Tạ Hựu quy hàng, Lý Tiệm Hồng lại điều binh đến dưới Kiếm Môn quan.

Đoạn Lĩnh đọc hiểu được câu "hộ vệ riêng" kia, quân đội Giang Châu trước giờ đều là quân hộ vệ chính thống của Hoàng thất Nam Trần, qua mấy trăm năm vô số lần sắp xếp, cải tổ, thế nhưng vẫn một mực

trung thành với hoàng thất. Cho dù có người đảo chính, dùng hổ phù đưa đến trước mặt cũng vô pháp điều động, chỉ có tín vật truyền thừa, cộng thêm thân phận người kế vị ngai vàng ra hiệu lệnh mới có thể hiệu triệu bọn họ.

Hẳn là đã phá được Giang Châu rồi, hiện tại Lý Tiệm Hồng lại nắm giữ thêm năm vạn quân Giang Châu nơi tay, nhất định sẽ xua quân thẳng lên, thâm nhập vị trí hiểm yếu cuối cùng của Tây Xuyên.

Mà đám người Triệu Khuê vẫn còn chậm chạp chưa ra mặt, cho dù đã đến cũng tuyệt không hành động, liều chết giữ vững Hàm Cốc quan. Nếu hậu phương bị Lý Tiệm Hồng lấy hết vào tay, hắn chỉ có thể điều động binh mã xuôi nam cùng đối phương lấy cứng đối cứng, quyết chiến một lần.

–

"Ngươi biết Triệu Khuê vì sao đem thủ đô hết lùi lại lùi, mang theo phụ thân của ta chạy đến Tây Xuyên cũng không nguyện lập đô tại Giang Châu không?" Lý Tiệm Hồng dừng ngựa trước Kiếm Môn quan, hướng về phía Tạ Hựu hỏi

Tạ Hựu giữ nguyên trầm mặc, Triệu Khuê định đô né tránh Giang Châu tự nhiên là không muốn bị Hắc Giáp quân quản chế, bằng không nếu định đô ở nơi này, Triệu Khuê làm thế nào tạo phản? Ngụ ý của Lý Tiệm Hồng cũng là đang trách móc Tạ Hựu, chân tướng rõ ràng như vậy, vì sao lại không sớm đưa ra ứng phó.

"Nói một câu xem." Lý Tiệm Hồng thẳng chân đạp Tạ Hựu một cước.

"Sẽ không nói, chỉ biết giết người." Tạ Hựu nói, "Cũng đã thật lâu chưa từng giết người rồi."

Lý Tiệm Hồng ngẩng đầu nhìn về phía ngoài quan ải, lẩm bâm rnói: "Chỉ có thể dùng trí, không thể đánh thẳng."

Người của Triệu Khuê đã đến đây, dựa vào nơi hiểm yếu thủ vững, Triệu Khuê lại vẫn chậm chạp không hiện thân.

"Đêm dài lắm mộng." Tạ Hựu nói, "Chậm sẽ sinh biến."

"Không qua được." Lý Tiệm Hồng lắc đầu, lẩm bẩm nói, "Chi bằng nghĩ biện pháp khác, ngày còn rất dài rất dài, tính mệnh của Hắc giáp quân cũng không thể uổng phí tại nơi này. Ta cũng không muốn tiếp tục những tràng chém giết vô vị nữa, cần phải giúp Đại Trần tích điểm công đức."

"Không giống ngươi." Tạ Hựu liếc nhìn Lý Tiệm Hồng.

"Ta có nhi tử." Lý Tiệm Hồng nói với Tạ Hựu.

Tạ Hựu đáp: "Đã hiểu, tạm thời rút quân."

Hắc Giáp quân và quân đoàn tây bắc đồng thời lùi lại hơn mười hai dặm, đóng quân trước Kiếm Môn quan.

Tình hình phía nam rơi vào trạng thái giằng co, cổ nhân từng nói "Kiếm môn thiên hạ hiểm", lúc Triệu Khuê bảo hộ Hoàng thất dời đô quả thực đã chọn một thế cờ tốt, Kiếm Môn quan dễ thủ khó công, muốn vào Tây Xuyên trừ Hán Trung lộ và Kiếm Môn quan ra thì không còn lối khác. Chỉ cần có thể thủ vững nơi này, con đường nhập Tây Xuyên coi như triệt để bị ngăn chặn.

Tại Kiếm Môn quan sông lớn chảy xiết, núi non trùng điệp, Triệu Khuê đã mai phục vô số cơ quan bẫy rập tại những điểm then chốt, nếu Lý Tiệm Hồng mạnh mẽ xua quân lên liều mạng đánh một trận, khả năng chiến thắng không quá ba thành. Lúc này Triệu Khuê vẫn là đang đợi, mà phía Lý Tiệm Hồng cũng là nguy cơ tứ phía.

Toàn bộ các thế lực đều đang ngó chừng trận chiến này, chiến quả của Lý Tiệm Hồng sẽ trực tiếp phân định lại bố cục của bốn tộc Hán, Liêu, Nguyên, Tây Khương. Kiếm Môn quan nếu vẫn mãi không công phá được, đại quân vô pháp nhập chủ Tây Xuyên, thế cục của Đại Trần sẽ bị cuộc chiến này phân làm hai mảnh, chia thành Tây Trần do Triệu Khuê chấp chưởng, và Đông Trần do Lý Tiệm Hồng cai quản. Trần quốc sẽ vì trận chiến này mà triệt để sụp đổ, khiến cho đối thủ càng có cơ hội trở nên cường đại.

"Nếu như đánh không được thì sao?"

"Vậy bọn họ thì xong rồi." Một gã thiếu niên ngoại tộc tràn ngập đồng tình nói, "Liêu quốc làm sao có thể dung cho bọn họ đủ thời gian phân chia lần nữa?"

"Phía bắc có người Nguyên chằm chằm nhìn vào." Lại có người lên tiếng, "Nam viện đại vương hiển nhiên sẽ đoạt lấy Giang Nam. Lý Tiệm Hồng đánh mất sự duy trì của Tây Xuyên, Hắc Giáp quân chỉ đánh nội chiến thủ hộ Thiên tử, bọn họ không ra khỏi Ngọc Bích quan cũng không thiện đánh du kích hoặc trường chinh. Chỉ cần một ngày Đại Liêu ta binh hạ Giang Nam, nhất định là thế cục gió thu cuốn hết lá vàng…"

Chúng thiếu niên đang ở trong Ích Ung quán luyện tập bắn tên, từ sau khi Nguyên quân đánh đến Thượng kinh, võ khóa của bọn họ cũng thình lình gia tăng phân lượng, tất cả mọi người đều không muốn mặc cho kẻ khác xâm lược, lúc học kỵ xạ cũng trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

Đoạn Lĩnh trầm mặc nghe những nghị luận xung quanh mình, lặng thinh không nói.

"Nếu thật sự không đánh vào được." Lại có người nói, "Lý Tiệm Hồng chính là tội nhân thiên cổ của Nam Trần.."

Liêu quốc hết sức kiêng kỵ người Nguyên, mà mấy năm nay người Nguyên cũng càng lúc càng lộ rõ dã tâm xuôi nam. Chỉ cần phía nam đại loạn, chuyện đầu tiên Hoàng thất Gia Luật thị làm chính là lần nữa xuôi nam, đi đầu chiếm đoạt Nam Trung Nguyên. Giang Tả rộng lớn như vậy, chỉ cần triệt để cắm rễ liền có thể chậm rãi thu hết Kinh Châu, Tây Xuyên, có thể dùng trường thành làm giới tuyến, chống đỡ người Nguyên

xâm lấn.

Lý Tiệm Hồng nhìn chằm chằm Tây Xuyên, Liêu quốc lại khao khát nam diện, người Nguyên thì lăm le Thượng kinh cùng phương bắc. Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở sau, rút dây động rừng.

Sau khi khóa kỵ xạ kết thúc các thiếu niên vẫn không ngừng thảo luận về cục diện phía nam, Đoạn Lĩnh cũng không có lòng dạ nào nghe nữa, mấy hôm nay đầu tiên là có không ít tin tức tốt truyền đến, sau đó tin tức xấu lại càng lúc càng nhiều hơn. Nếu trong năm nay Lý Tiệm Hồng không thể đánh vào Kiếm Môn quan, nhập chủ Tây Xuyên, nhất định sẽ phải đối mặt với cục diện hai bề thụ địch.

"Nói không chừng Gia Luật Đại Thạch đã sớm lường tới tình huống này liễu." Lúc Thái Diêm trở về phòng thì đột nhiên nói một câu.

"Cái gì?" Đoạn Lĩnh vẫn còn đang suy tư, bị câu nói vừa rồi của Thái Diêm khiến cho tinh thần đột nhiên phục hồi lại

"Ừ... ừ." Đoạn Lĩnh đáp, "Cũng có thể, đúng vậy. Nhưng có rất nhiều chuyện cũng không phải là do Gia Luật Đại Thạch định đoạt, ta thật ra cảm thấy Hàn Duy Dung sẽ dụng binh với phía nam, nhân cơ hội cướp đoạt Hoài Thủy và quốc thổ."

"Quốc thổ." Thái Diêm lập lại.

Đoạn Lĩnh ý thức được thân phận của Thái Diêm thực ra đã là người Liêu, liền sửa lời lại: "Hán nhân quốc thổ."

"Cha ngươi lúc nào trở về?" Thái Diêm lại hỏi.

Đoạn Lĩnh nói: "Ta không biết, tin tức ở phía nam đều bị phong tỏa, ta cho rằng phụ thân có thể bảo hộ tốt được chính mình."

Thái Diêm gật đầu, hai thiếu niên vừa rửa mặt xong tiền viện bỗng gióng lên một loạt tiếng chuông, ba tiếng lại ba tiếng, hiển nhiên muốn tập hợp các thiếu niên lại có chuyện quan trọng. Hai người liền nhanh chóng xếp hàng đi đến đại sảnh.

Gia Luật Đại Thạch đến đây, Bắc viện đại vương đột nhiên giá lâm, toàn bộ Ích Ung quán nhất thời không biết phải làm sao. Đường Tế Sự dẫn đường phía trước, Gia Luật Đại Thạch, Hàn Tiệp Lễ cùng một thiếu niên quần áo đẹp đẽ quý giá cùng nhau vào sảnh đường, mà Gia Luật Đại Thạch và Hàn Tiệp Lễ lại là chậm rãi đi phía sau thiếu niên nọ.

Thiếu niên môi hồng răng trắng, cả người toát lên vẻ khí phái tôn quý, chỉ cần liếc nhìn Đoạn Lĩnh cũng đã cảm giác được —— địa vị của y hiển nhiên cao hơn Gia Luật Đại Thạch và Hàn Tiệp Lễ! Mà hôm nay tại Liêu quốc chỉ có một người có địa vị ở trên Gia Luật Đại Thạch, Gia Luật Tông Chân.

“Bệ hạ.”

Bên trong Ích Ung quán đã có người nhận ra Gia Luật Tông Chân, vội vàng khom người hành lễ, mà Gia Luật Tông Chân lại hết sức bình dị hướng về phía chúng nhân mỉm cười: “Miễn lễ.”

Nhìn bộ dạng kia của Gia Luật Tông Chân, có lẽ tuổi tác cùng Thái Diêm cũng không hơn kém là mấy, y chắp tay sau lưng dạo qua hàng thứ nhất, nói chuyện với một vài học trò, hắn hỏi cái gì người kia liền đáp.

Gia Luật Tông Chân liền chú ý đến phật châu trong tay học trò nọ, hỏi: “Trong nhà ngươi tin phật?”

Đoạn Lĩnh lập tức kéo dây đỏ đeo hà bao trên cổ mình xuống, hiện tại muốn giấu vào phòng cũng đã không còn kịp rồi, ngay lúc này Thái Diêm lại điểm điểm vào mu bàn tay của Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh thả lỏng tay ra, Thái Diêm liền đem ngọc bội cầm đi, sau đó lại khom người chỉnh lý y phục, đến khi đứng dậy thì đem hà bao lần nữa nhét vào tay Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh bóp nhẹ một cái, bên trong đã đổi thành một mảnh tiền đồng, trong lòng không khỏi khiếp sợ, Thái Diêm tựa hồ biết được tâm sự của y, chỉ là không nói toạc ra mà thôi.

Đến hàng của Đoạn Lĩnh thì y bị gọi ra phía trước, Gia Luật Tông Chân quan sát thần sắc Đoạn Lĩnh rồi mỉm cười với y.

“Ta nhận được ngươi, ngươi tên là cái gì…” Hàn Tiệp Lễ thập phần đau đầu, nhất thời nhớ không ra tên của đối phương.

“Đoạn Lĩnh.” Đoạn Lĩnh cười nói.

“Đúng đúng.” Hàn Tiệp Lễ đáp, “Là người đã đánh Bố Nhi Xích Kim một trận.”

Gia Luật tông chân nở nụ cười, nói: “Đây chính là thay trẫm báo đại thù.”

Gia Luật Tông Chân có chút nghiền ngẫm quan sát Đoạn Lĩnh, hỏi: “Trong nhà làm cái gì?”

“Bẩm, sinh ý vãng lai nam bắc.” Đoạn Lĩnh đáp.

“Đây là cái gì?” Gia Luật tông chân chú ý đến túi gấm trên cổ Đoạn Lĩnh..

“Là một vật cầu may phụ thân để lại.” Đoạn Lĩnh lấy đồng tiền ra cho Gia Luật Tông Chân nhìn qua.

Mọi người nở nụ cười.

Gia Luật tông chân gật đầu, còn muốn hỏi thêm vài câu đã thấy Thái Diêm ở phía sau nhìn xung quanh, Gia Luật Đại Thạch nhân tiện nói: "Đó là đệ đệ của Thái Văn."

Gia Luật Tông Chân hiểu được, liền gọi Thái Diêm đến, Thái Văn vì Thượng kinh đã hy sinh tính mệnh, Gia Luật Tông Chân hiển nhiên cũng phải nói vài câu trấn an dễ nghe. Đoạn Lĩnh đứng một bên quan sát, lúc đầu cậu hoài nghi Gia Luật Đại Thạch là đến tìm mình, thế nhưng nhìn tới nhìn lui lại cảm thấy không giống. Gia Luật Tông Chân đối với gia thế của mọi người cũng không quá quan tâm, trái lại là tựa như chọn người hợp mắt duyên, gặp thiếu niên bộ dạng tuấn mỹ sẽ nhiều lời vài câu, đám người còn lại chỉ hơi hơi gật đầu liền bước qua.

Sau khi Gia Luật Tông Chân gặp qua một loạt học đồ trong Ích Ung quán, Đường Tế Sự liền cho phép mọi người rời đi, tất cả đều mang theo hoang mang trở về phòng ở. Vừa mới ra khỏi chính viện, Đoạn Lĩnh liền nghĩ đến ngọc bội của mình, lúc ngước lên đã nhìn thấy ánh mắt của Thái Diêm, nhất thời có loại cảm giác bị nhìn thấu.

"Liền đổi trở về sao?" Thái Diêm hỏi, "Đó thật sự là đồng tiền bảo mệnh của ta."

Đoạn Lĩnh tự nhiên muốn đổi lại, hai người vừa định mang vật ra lại nghe Đường Tế Sự đứng trong chính viện gọi to, "Thái Diêm, Đoạn Lĩnh, trở về chính viện, có việc cần phân phó."

31. Quyển 1 - Chương 31: Thư Đồng

Trong trắc viện, Gia Luật Tông Chân đang lật xem danh sách, Hàn Tiệp Lễ thì nói chuyện gì đó cùng Gia Luật Đại Thạch. Tổng cộng có năm thiếu niên được gọi vào, Hách Liên Bác, Thái Diêm, Đoạn Lĩnh, một người họ Hô Diên thuộc dân tộc Tiên Ti, cùng với một hài tử của Bắc diện quan Liêu quốc.

Đường Tế Sự bảo Đoạn Lĩnh và Thái Diêm đi đến trước mặt Gia Luật Tông Chân, nói: "Bệ hạ hỏi cái gì các ngươi liền đáp cái đó."

Trái tim của Đoạn Lĩnh đập loạn, không biết đối phương là có dụng ý gì? Gia Luật Tông Chân là đang đến tìm người sao? Tìm người làm cái gì?

Gia Luật Tông Chân chắp tay sau lưng đi ở phía trước, năm thiếu niên theo sát đằng sau. Gia Luật Tông Chân thỉnh thoảng lên tiếng hỏi thăm, không phải hỏi đã đến Ích Ung quán mấy năm, đọc sách thế nào thì là khảo sát công khóa của mọi người. Đoạn Lĩnh nghe xong thì kinh ngạc phát hiện, vị tiểu Hoàng đế này học vấn tựa hồ cũng không ít hơn bọn họ, hiển nhiên lúc ở Trung kinh cũng đã hạ xuống một phen khổ công.

Năm người vừa đến, ngoại trừ Hách Liên Bác thì đều là những người có thành tích dẫn đầu trong kỳ xuân khảo của Ích Ung quán, văn chương đều là hạng ưu.

"Trẫm đêm qua đã xem văn chương của các ngươi." Gia Luật tông chân nói, "Văn hay chữ tốt, hôm nay gặp mặt quả đúng chữ cũng như người, phong thái thượng thừa. Không sai."

Năm người vội vàng khom lưng tạ ơn.

"Hai ngươi là Hán nhân." Gia Luật Tông Chân chọn một lương đình ngồi xuống, nói, "Mấy ngày nay tin tức của phía nam hẳn là cũng đã truyền ra khắp nơi rồi, mỗi người các ngươi đều nói vài câu cảm nhận đi."

Ti Nghiệp dâng trà và điểm tâm lên, Gia Luật Tông Chân uống một ngụm rồi cười nói: "Chúng ta cũng không cần quá coi nặng quy củ, cứ tùy ý mở miệng là được, vốn cũng không trông cậy vào các người có thể nói ra cái gì trọng đại, tùy tâm là được."

Thái Diêm lúc này lại cất tiếng: "Bệ hạ, thần là Liêu nhân."

Gia Luật tông chân đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại vui vẻ, nói: "Thái khanh nói đúng, là trẫm mạo phạm."

Thái Diêm nói: "Theo cục diện hôm nay của Giang Nam, hiển nhiên không nên mạo muội xuất binh. Đại Liêu ta nhập chủ Trung Nguyên đã có trăm năm, suốt trăm năm nay đã không ít lần xuất hiện thời cơ còn tốt hơn hiện tại, thế nhưng hoàn toàn không có khả năng chỉ cần một trận đã có thể nuốt trọn giang sơn phía nam. Không thể."

"Ừ." Gia Luật Tông Chân gật đầu, Thái Diêm còn nói: "Lý Tiệm Hồng, Triệu Khuê nhị hổ tương tranh, Lý Tiệm Hồng vốn nhận sự trợ giúp của Đại Liêu ta, không bằng cứ đơn giản dùng hắn để kềm chế Triệu Khuê, từ đó có thể đổi lấy sáu quận trung tây."

Gia Luật Tông Chân trầm ngâm không nói, Thái Diêm cảm thấy điểm đến liền dừng, cũng không nhiều lời nữa.

"Đoạn Lĩnh, ngươi lại có suy nghĩ gì đâu?" Gia Luật Tông Chân hỏi, "Văn chương của ngươi từng viết mấy câu 'Nội thánh ngoại vương', bình cũ rượu mới, thế nhưng thật sự có thể khiến trước mắt trẫm sáng ngời."

Đoạn Lĩnh đã sơ lược đoán được dụng ý của Gia Luật Tông Chân —— y cũng không phải vì mình mà tới, lại càng không phải là do đã tra được nội tình gì. Vị tiểu Hoàng đế này đến Thượng kinh với mục đích rất đơn giản, nói không chừng chỉ muốn tìm vài người về làm thư đồng, thỉnh thoảng tiêu khiển.

"Lấy vương đạo phục người." Đoạn Lĩnh đáp, "Những gì trong lòng của bệ hạ đó chính là Vương đạo. Vương đạo chính là dương mưu đường đường chính chính, mọi việc lấy đại nghĩa làm đầu, mà 'Tín' cùng 'Nghĩa' lại là một bộ phận quan trọng của Vương đạo. Thiên hạ hiện nay, người Nguyên ở gần kề không ngừng dò xét lãnh địa Đại Liêu ta, lúc này không tiện thất tín với, vô tín nan lập cơ đồ."

"Ừ." Gia Luật Tông Chân lại gật đầu, cười nói, "Nhà ngươi xuất thân kinh thương, hiển nhiên dùng tín nghĩa vi tôn, không thể thất tín, chỉ có như vậy mới có thể khiến người tâm phục khẩu phục. Không sai."

Gia Luật Tông Chân liếc nhìn Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại có chút chìm vào suy tư, chỉ trong thoáng chốc như vậy Gia Luật Tông Chân liền phát hiện đối phương còn có lời chưa nói, trong mắt mang theo vẻ hỏi thăm. Thế nhưng Đoạn Lĩnh chỉ lắc đầu, cười cười.

Gia Luật Tông Chân cũng chỉ nở nụ cười, không hỏi tới nữa.

"Các ngươi đều nguyện ý theo trẫm về Trung kinh sao?" Cuối cùng Gia Luật Tông Chân lại hỏi.

Lời của Hoàng đế đã xuất khẩu, nào ai dám nói không muốn? Đoạn Lĩnh trong lòng thầm cảm thấy không xong, thế nhưng mặt ngoài lại chỉ có thể gật đầu.

"Tốt." Gia Luật Tông Chân nói, "Mấy hôm nay liền quay về đoàn tụ cùng người nhà, đến khi cần khởi hành sẽ có người đến thông tri cho các ngươi.."

Lúc này Hàn Tiệp Lễ mới bước qua cung thỉnh Gia Luật Tông Chân, mọi người đều tiễn y đến tận cổng của Ích Ung quán, ngay cả Tế Sự, Ti Nghiệp cũng đi theo tiễn giá, nhìn Gia Luật Tông Chân lên xe rời đi.

Người vừa đi khỏi, Đoạn Lĩnh mới phát hiện lưng áo mình đã ướt đẫm mồ hôi, mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi một chút, những thiếu niên không được lựa chọn trong mắt tràn đầy hâm mộ, mà những người được lựa chọn lại mang theo không ít tâm tư riêng.

Đường Tế Sự nói: "Người vừa được lựa chọn hôm nay có thể về nhà, hoặc nếu muốn lưu lại trong Ích Ung quán cũng được, tùy tâm ý các ngươi. Nhưng tuyệt đối không được rời thành."

Nếu có thể lựa chọn, Đoạn Lĩnh chính là thập phần không muốn đi, y tin rằng Gia Luật Tông Chân vẫn chưa phát hiện thân phận của mình, nói không chừng Gia Luật Đại Thạch căn bản là không nói những chuyện kia cho Hoàng đế biết. Nhìn thấy biểu tình tâm sự nặng nề của Bắc viện đại vương ngày hôm nay, hẳn là suốt mấy tháng vừa rồi hắn đều bận rộn tranh đoạt quyền lực cùng phụ thân của Hàn Tiệp Lễ, nào có thời gian lo lắng về y.

Nhưng mà, chuyện quan trọng hơn chính là, liệu phụ thân có thể đánh thắng trận chiến lần này ở phía nam hay không? Chỉ cần Lý Tiệm Hồng thắng, tất cả vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng, cho dù y vẫn ở lại Thượng kinh hay theo Gia Luật Tông Chân đến Trung kinh cũng không quan trọng, với năng lực của phụ thân, tùy thời đều có thể trộm kèo đổi cột mang y đi ra ngoài.

Thế nhưng nếu hiện tại Liêu quốc xuất binh, dựa vào thời cơ Lý Tiệm Hồng giằng co với Triệu Khuê để mạnh mẽ xâm lấn Trung Nguyên, sự tình liền trở nên phức tạp hơn nhiều.

Lúc quay về phòng ngủ, Đoạn Lĩnh lập tức ngồi đờ ra trên giường, ánh mặt trời rạng rỡ len qua khung cửa chiếu vào.

Thái Diêm cũng đã trở về, hắn lập tức cầm ngọc bội ra đặt lên trên bàn, tạo nên một tiếng vang nhỏ.

“Thứ tốt.” Thái Diêm nói, “Chớ làm mất.”

“Cảm tạ.” Đoạn Lĩnh đáp xong lại đưa đồng tiền ra. Đoạn Lĩnh cảm thấy Thái Diêm hẳn là đã đoán được gì đó, thế nhưng chỉ cần Đoạn Lĩnh không nói, Thái Diêm cũng sẽ không hỏi.

“Kế tiếp ngươi định đi đâu?” Thái Diêm thở ra một hơi dài, ngồi ở trên giường.

Đoạn Lĩnh vốn muốn đợi ở Ích Ung quán, bởi vì nơi này có thể nghe được tin tức từ phía nam truyền đến, y đắn đo mãi không quyết, nói. “Phụ thân còn chưa trở lại, mấy người này còn làm bận rộn thêm.”

“Về nhà đi.” Thái Diêm nói, “Chúng ta được chọn làm thư đồng khiến không ít đồng học đố kỵ, nói không chừng sẽ muốn dùng ngươi làm đầu đề đàm tiếu. Ở lại dễ sinh sự đa đoan.”

Đoạn Lĩnh cũng cảm thấy không sai, chỉ đành thu dọn đồ đạc cùng Thái Diêm rời đi.

“Buổi tối ta đi nhà ngươi, có chuyện muốn nói.” Thái Diêm còn hẹn.

Đoạn Lĩnh nói: “Để ta đến Thái phủ.”

“Ta đi nhà ngươi.” Thái Diêm lặp lại.

Đoạn Lĩnh gật đầu, ước định với Thái Diêm khi hoàng hôn thì gặp nhau ở trên cầu trước, sau đó lại cùng nhau đi ăn tối và đến nhà tắm, buổi đêm sẽ ngủ lại ở Đoạn gia.

Hiện tại đã là tháng sáu, cây cối tại Thượng kinh xanh um tươi tốt, Đoạn Lĩnh mỗi tháng về nhà một lần lại phát hiện hoa cỏ trong vườn chẳng bao giờ héo rũ, hiển nhiên là có người thường xuyên đến tưới nước. Có lẽ là người của Quỳnh Hoa viện được phu nhân căn dặn, cứ cách vài ngày sẽ đến đây săn sóc sân viện giúp y.

Cây đào năm đó y trồng cùng Lang Tuấn Hiệp đã kết không ít trái non, thế nhưng vẫn luôn không thể chín hẳn, mới hơi ửng hồng đã ảm đạm rụng xuống. Đoạn Lĩnh vừa về nhà liền ngủ trưa một giấc, trong mơ còn nhìn thấy Lý Tiệm Hồng ở phía nam, thế nhưng nội dung là gì thì vừa tỉnh lại đã quên mất. Chỉ là y chợt nghĩ ra việc mình bị lựa chọn đưa đến Trung kinh hẳn là phải mau chóng tìm cách thông tri cho phụ thân, vì vậy Đoạn Lĩnh lại viết một phong thư, đồng dạng dùng một câu “Mãn thiên phong vũ hạ tây lâu” để ám chỉ việc mình phải dọn đi, sau đó lại đưa cho Tầm Xuân phu nhân, nàng hẳn sẽ biết cách báo tin cho Lý Tiệm Hồng.

Trước khi mặt trời lặn Đoạn Lĩnh phải đến Quỳnh Hoa viện một chuyến, nhìn thấy sắc trời đã không còn sớm, Đoạn Lĩnh đang định ra ngoài đã nghe được tiếng gõ cửa.

“Đây là Đoàn phủ?” Một gã vệ binh tiến đến hỏi Đoạn Lĩnh.

“Phải.” Đoạn Lĩnh đáp.

Cách đó không xa có một chiếc xe ngựa của Bắc viện đang chờ, vệ binh làm một tư thế ‘thỉnh’, trên người của Đoạn Lĩnh vẫn còn cất lá thư muốn gởi cho Quỳnh Hoa viện, cậu nói: “Ta phải thu thập vài thứ mang theo.”

Vệ binh xua tay không cho Đoạn Lĩnh trở lại, nói “Lập tức đi.”

Đoạn Lĩnh bắt đầu khẩn trương, thế nhưng y không có chút biện pháp nào chỉ có thể ngoan ngoãn lên xe ngựa, nào ngờ vừa vén màn lên đã nhìn thấy gương mặt của Gia Luật Tông Chân.

“Bệ hạ!” Đoạn Lĩnh kinh ngạc gọi.

“Suỵt.” Gia Luật tông chân cười cười, nói, “Lên xe đi.”

Đoạn Lĩnh ổn định tâm thần, lên xe cùng ngồi với Gia Luật Tông Chân, mã xa dưới sự bảo hộ của vệ binh chậm rãi hướng về thành đông. Gia Luật Tông Chân lên tiếng: “Bạt Đô đã từng viết cho ta một phong thư, trong thư có đề cập đến ngươi..”

Xưng hô của Gia Luật Tông Chân cũng biến hóa thật vi diệu, từ “Trẫm” biến thành “Ta”, mà Đoạn Lĩnh cũng cảm thấy được.

“Hắn có khỏe không?” Đoạn Lĩnh hỏi, “Cho đến nay thần vẫn chưa nhận được tin tức nào của hắn.”

Gia Luật Tông Chân nói: “Ngày tháng qua được không sai, năm đó ta cũng có duyên gặp hắn vài lần. hắn có nói, ngươi là An đáp của hắn.”

“Kỳ thực cũng không tính là vậy.” Đoạn Lĩnh đáp, “Thần còn chưa đưa tín vật cho hắn đâu.”

Gia Luật Tông Chân nở nụ cười, Đoạn Lĩnh cũng có chút ngượng ngùng mỉm cười.

Gia Luật Tông Chân thừa hưởng đôi mắt sắc bén của Tiêu Thái hậu, từng có lời đồn rằng vị tiểu Hoàng đế này chính là do Hàn Duy Dung tư thông với Tiêu Thái hậu hạ sinh. Nhiều năm trước, lời đồn này từng nổi lên khắp bốn phía tại Trung kinh, thẳng đến khi hắn lớn lên ngũ quan nẩy nở, khí tức từ đôi lông mày dày rậm toát ra hoàn toàn là bản sao từ sự thô sảng của Liêu Thái tổ, những lời đồn thổi cũng như vậy liền tan.

Hắn có một đôi mi của võ nhân, mũi cùng môi cương nghị, nếu không nói lời nào thì mang theo một điểm sát khí nội liễm, như có như không, chỉ là khi hắn cười rộ lên sự nguy hiểm đó cũng trong nháy mắt biến mất, tựa như một lưỡi đao bọc đường. Gia Luật Tông Chân lại rất thích cười, trong nụ cười mang theo cảm giác thân thiết, chỉ là lấp lánh đâu đó trong ánh mắt lại là tâm sự chẳng tan.

"Ngày hôm nay những lời ngươi còn muốn nói là gì?" Gia Luật Tông Chân dựa vào cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, ngón tay tùy tiện gõ gõ, tựa như không chút để ý hỏi.

Trong lòng Đoạn Lĩnh đột nhiên sinh ra một ý niệm lớn mật.

Nếu Bạt Đô đã kéo gần cự ly của bọn họ lại, đại biểu cho y có thể nói một vài lời quan trọng.

"Thần…" Đoạn Lĩnh trầm ngâm chốc lát.

Gia Luật Tông Chân nhẹ nhàng thêm lời, "Cứ nói thoải mái. Đoạn Lĩnh, trẫm thường xuyên nghĩ đến, nếu trên đời này còn có người thành thật nói ra lời trong lòng với ta thì tốt biết bao. Đừng làm trẫm thất vọng."

Đoạn Lĩnh đã hiểu.

"Hàn gia hy vọng có thể phát binh." Đoạn Lĩnh nói, "Sông chưa qua hết, đánh tại giữa dòng."

"Không sai." Gia Luật Tông Chân đáp.

"Bắc viện đại vương lại mong muốn cùng Nam Trần thân thiện, tiếp tục minh ước Hoài Thủy." Đoạn Lĩnh còn nói, "Cùng chung sức chống đỡ người Nguyên."

"Không sai."

Tình huống hiện tại, cả hai phía Nam Bắc viện không biết đã tranh luận qua bao nhiêu lần. Người thực tế nắm quyền tại quốc gia này chính là Tiêu thái hậu, Gia Luật Tông Chân chỉ có cái danh Hoàng đế mà không thể đưa ra những quyết định chân chính. Lần này Gia Luật Tông Chân đến Thượng kinh rất có thể không phải chỉ muốn tìm vài thư đồng đơn giản như vậy —— mục đích thực sự của y rất có thể là, muốn mật đàm với Gia Luật Đại Thạch.

Cuối cùng Đoạn Lĩnh còn nói. "Hàn gia…còn có Bắc viện đại vương…"

Gia Luật Tông Chân liếc nhìn Đoạn Lĩnh, trong ánh mắt của y còn mang theo một tia ý vị phức tạp, Đoạn Lĩnh tựa hồ đã từng thấy cảm xúc tương tự trong mắt của một người nào đó.

Là Thái Diêm, trong một khắc đó ánh mắt nếu Gia Luật Tông Chân cùng Thái Diêm có điểm tương tự đến kỳ lạ, tuy chỉ thoáng qua trong một chốc, thế nhưng Đoạn Lĩnh có thể đọc được trong đó sự bất đắc dĩ, phẫn nộ cùng không cam lòng. Nói vậy, quan hệ của Gia Luật Tông Chân với Tiêu Thái hậu và Hàn Duy Dung đã đến mức không thể tiếp tục nhẫn nhịn được nữa, khi dính vào quân quyền, đó là cái nôi tốt nhất để nuôi dưỡng cừu hận.

"Vì vậy, lúc này là hoàn toàn không thích hợp để xuất binh." Đoạn Lĩnh nói, "Bằng không tình huống càng không thể vãn hồi. Khi đó, tình huống tốt nhất chính là một vùng Giang Nam rộng lớn kia chia thành hai mảnh, Tây Xuyên về Trấn, phía bắc quy Nguyên, cứ như vậy cả hai liền kết minh tập kích lãnh thổ đại Liêu ta. Tình huống xấu nhất chính là, Liêu quốc không những không chiếm được vùng Giang Nam cũng lại không trở về được cứ điểm Trung Nguyên, Nguyên quân nhất định sẽ xua quân xâm lấn..."

"Ừ." Gia Luật Tông Chân đáp.

Đoạn Lĩnh không nói gì thêm, Gia Luật Tông Chân lại mỉm cười: "Chúng ta đêm nay sẽ đến Quỳnh Hoa viện nổi danh nhất Thượng kinh chơi đùa."

"Tốt." Đoạn Lĩnh cười nói.

32. Quyển 1 - Chương 32: Chu Toàn

Sắc trời dần tối, Đoạn Lĩnh nhớ đến lời hẹn với Thái Diêm liền nhờ của người của Gia Luật Tông Chân đi truyền tin, chỉ là Thái Diêm cũng vừa vặn đang đến Quỳnh Hoa viện uống rượu. Khi vừa đến trước Quỳnh Hoa viện, Đoạn Lĩnh bước xuống xe đã cảm thấy có gì đó không quá thích hợp.

Lần đó Tầm Xuân phu nhân giúp Lý Tiệm Hồng dẫn kiến Gia Luật Đại Thạch, Gia Luật Đại Thạch hơn phân nửa đã nổi lên lòng phòng bị, hôm nay phải đem Hoàng đế đưa đến đây, trong lòng thủy chung không khỏi lo lắng. Đoạn Lĩnh một bên suy nghĩ một bên lại đi theo Gia Luật Tông Chân, vừa bước qua hành lang thình lình lại đối mặt với Tầm Xuân.

Tầm Xuân hướng về phía Gia Luật Tông Chân nhẹ nhàng gật đầu một cái, chào hỏi: "Công tử."

Hai người vẫn chưa từng chạm mặt qua, Gia Luật Tông Chân càng là che giấu thân phận mà đến, thế nhưng Đoạn Lĩnh biết trong lòng Tầm Xuân hiển nhiên rõ như gương sáng. Quỳnh Hoa viện đã vì Hàn Tiệp Lễ an bày một gian phòng, Gia Luật Tông Chân ngồi vào chủ vị, Gia Luật Đại Thạch cũng vào chỗ, Đoạn Lĩnh liền chờ bên ngoài chờ người truyền triệu. Y rất cẩn thận tiếp nhận khăn tay, còn bước ra gian ngoài đón thức ăn, tránh cho nghe được bọn họ nói chuyện. Gia Luật Tông Chân cũng không cho gọi Đoạn Lĩnh tiến vào, chỉ cùng với Hàn Tiệp Lễ nói chuyện phiếm.

Đinh Chi lại mang rượu và thức ăn lên, đứng đối diện với Đoạn Lĩnh.

"Ta nếm thử trước." Đoạn Lĩnh nói.

Đinh Chi bình tĩnh nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh, khóe miệng mỉm cười nhón lấy một đĩa thức ăn nhỏ, ngón tay thon dài dịu dàng dâng cho Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh vốn biết ít chuyện nên mới phát ra tin tức cảnh cáo, muốn các nàng không nên khinh cử vọng động. Quỳnh Hoa viện hẳn là không đến mức trực tiếp hạ thạch tín vào rượu và thức ăn, thế nhưng lại không bảo đảm được có dùng thứ độc dược mãn tính nào hay không. Nếu thật có lòng, hiển nhiên khó thể phòng bị.

Lúc ở bên ngoài, đám thị vệ đã thử qua một lần, đợi đến gian trong Đoạn Lĩnh lại thử một lần mới quay người mang thức ăn và rượu vào, mâm bát đủ nặng, đám người bên trong nói chuyện thanh âm lại không lớn, y nghe chẳng được cái gì. Đoạn Lĩnh thầm cảm thấy như vậy thật rất phiền phức, Hàn Tiệp Lễ vẫn luôn bám theo Gia Luật Tông Chân một tấc không rời, khiến Gia Luật Tông Chân và Gia Luật Đại Thạch không có thời gian trao đổi, y hẳn là phải nghĩ biện pháp lừa người kia rời đi.

Giờ khắc này Đoạn Lĩnh mới hiểu được dụng ý chân chính của Gia Luật Tông Chân khi bảo y hộ tống đến đây. Không bao lâu sau, bên trong lại phân phó mang vào thêm một bầu rượu, Đoạn Lĩnh liền cầm lấy khay đựng, mở cửa đi vào. Gia Luật Tông Chân ngược lại cũng không trách y, thản nhiên lên tiếng: "… Nếu chiến sự kéo dài, nói không chừng Triệu Khuê còn phải điều binh một đường qua Ngọc Bích quan, phối hợp giáp công Lý Tiệm Hồng…"

Đoạn Lĩnh đạp phải vạt áo, loạng choạng vài cái, hơn nửa bầu rượu đều đổ ra vấy bẩn lên người Hàn Tiệp Lễ.

Hàn Tiệp Lễ: "…"

Đoạn Lĩnh lập tức đặt khay rượu xuống giúp Hàn Tiệp Lễ chà lau, mà công phu hàm dưỡng của Hàn Tiệp Lễ cũng rất tốt, nét tức giận vừa hiện liền tan, cau mày nói: "Đoạn Lĩnh, nên phạt ngươi ba chung."

"Quả thật đáng chết." Đoạn Lĩnh cười làm lành nói.

Gia Luật Tông Chân đang nói chuyện cùng Gia Luật Đại Thạch, nhìn cũng không nhìn Hàn Tiệp Lễ, thuận miệng căn dặn: "Nhìn trong Quỳnh Hoa viện có bộ y phục nào thích hợp không, trước mượn dùng một chút."

"Thường ngày thần đều mang theo vài bộ đề phòng." Hàn Tiệp Lễ nói, "Trên xe đã có sẵn, thần liền sai người hầu đi lấy."

Đoạn Lĩnh vội vàng gọi người đến, lại làm một động tác 'thỉnh bên này', cùng Hàn Tiệp Lễ đi đổi y phục. Trong phòng nhỏ đèn đuốc sáng rọi, Đoạn Lĩnh tiếp nhận y phục ở bên cạnh hầu hạ Hàn Tiệp Lễ.

Trong suốt quá trình hai người đều không nói được lời nào, không khí trong phòng trầm mặc đến quỷ dị, chỉ có thanh âm vải vóc ma sát. Thẳng đến khi Hàn Tiệp Lễ đổi xong y phục, rời khỏi phòng nhỏ thì bỏ lại một câu duy nhất.

"Ngẫm một chút, xuất thân của ngươi cũng không quá giống thương nhân." Hàn Tiệp Lễ nói, "Nhưng hôm nay nhìn thấy như vậy, ngược lại cũng không sai biệt mấy."

Đoạn Lĩnh cả người xuất mồ hôi lạnh, biết rằng Hàn Tiệp Lễ đã nhìn thấu dụng ý của mình, đang chế nhạo y đầu cơ trục lợi, vừa vào cuộc đã đặt tiền cược lên người Gia Luật Tông Chân. Đây là lối suy nghĩ của thương nhân, cũng là can đảm của thương nhân.

Đoạn Lĩnh cười nói: "Hàn công tử nói đùa, ngày thường người tiểu đệ thân cận nhất còn là Thái Diêm."

Thái Diêm vẫn chưa đến, Đoạn Lĩnh vẫn là có chút chú ý, Gia Luật Tông Chân đã nói sẽ phái người đi truyền hắn nhưng trên thực tế lại không có, nói vậy hẳn cũng là vì Thái Diêm ngày thường lui tới mật thiết cùng Hàn Tiệp Lễ, không muốn vách tường lại nhiều thêm một đôi tai. Đoạn Lĩnh vừa nói như vậy, Hàn Tiệp Lễ trái lại càng thêm nghi thần nghi quỷ, trong lúc nhất thời không biết phải đối đáp thế nào mới tốt. Ngoài sáng người này đưa hắn rời đi, khiến cho Gia Luật Tông Chân và Gia Luật Đại Thạch có cơ hội nói chuyện, nhưng ngầm bên dưới lại biểu thị đi theo Hàn gia bọn họ, đây là ý gì? Hàn Tiệp Lễ cảm thấy có điểm lẫn lộn, thế nhưng lại nhìn không thấu Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm binh bất yếm trá, nhất định phải khiến ngươi cảm thấy hồ đồ một chút. Dù sao tương lai ta cũng không định ở lại Đại Liêu lăn lộn ra tiền đồ, thích thế nào thì cứ để ngươi nghĩ như vậy thôi.

"Bên này, thỉnh." Đoạn Lĩnh cất lời.

Thanh âm của Đoạn Lĩnh vừa vang lên, Gia Luật Đại Thạch cùng Gia Luật Tông Chân liền có chuẩn bị, lúc quay về đến phòng thì Gia Luật Tông Chân lại lên tiếng: "Vừa rồi là do chính ngươi tự nói, phải phạt ba chung."

Vì vậy Đoạn Lĩnh liền nâng ba chung rượu lên uống cạn, Gia Luật Tông Chân cười tủm tỉm nhìn y, trong mắt đầy ý khen ngợi.

"Cũng không biết vì sao, ta vừa gặp Đoạn Lĩnh lại cảm thấy đặc biệt có duyên phận." Gia Luật Tông Chân hướng về phía Hàn Tiệp Lễ nói, "Đặc biệt thích y."

"Còn không mau khấu tạ bệ hạ?" Hàn Tiệp Lễ nói.

Đoạn Lĩnh vừa muốn bước ra quỳ lạy, Gia Luật Tông Chân lại khoát tay nói: "Người Liêu chúng ta không thịnh hành lễ tiết này. Nếu đã ra ngoài chơi đùa thì không cần quá câu nệ."

Đoạn Lĩnh biết những việc Gia Luật Tông Chân cần nói đều đã nói xong, liền lui ra ngoài đóng cửa lại, chỉ để ba người bọn họ ở trong phòng, bản thân thì đi dọc theo hành lang ra đến đại sảnh. Bỗng nhiên một tiếng địch du dương truyền đến, như có như không, hiển nhiên là thủ khúc Tương Kiến Hoan , Đoạn Lĩnh không khỏi nghĩ về ngày đầu tiên gặp được phụ thân.

Y men theo tiếng địch đi đến, thấy được một tiểu lâu hai tầng bị trúc lâm bao phủ, chính thị là nơi ngày đầu tiên Lang Tuấn Hiệp đưa y đến Thượng kinh đã lưu lại.

Tầm Xuân ngồi ở trên ghế đá, vạt áo đỏ rực phủ quanh mặt đất, khoan thai thổi địch, Đoạn Lĩnh chỉ đứng ở một bên nhìn. Tiếng địch này chính là ám hiệu gọi y, cũng chỉ có bọn họ biết đến, tiếng địch lặp lại nhiều lần, sau đó thấp dần rồi tan biến hẳn.

Trăng lạnh nửa vầng, soi rọi đại địa nhân gian.

Đoạn Lĩnh nhón tay lấy ra bức thư đã được niêmm tốt, một thị nữ tiến lên tiếp nhận.

Y vốn định ở trong thư nói thêm vài câu miêu tả tình huống Thượng kinh, thế nhưng lại lường trước với trí mưu của phụ thân cho dù y không nói hẳn cũng đã rõ ràng.

"Trong đêm đông diện kiến đầu tiên, người vẫn còn đang ngủ." Tầm Xuân nói, "Cũng đã là chuyện của sáu năm trước rồi đi. Nô gia khi đó mặc dù đã đoán được một chút, thế nhưng thủy chung không dám phán đoán. Lần thứ hai diện kiến, là lúc ở trong mã xa, là người lên tiếng trước, gọi 'phu nhân'."

Đoạn Lĩnh không nói gì, lẳng lặng nhìn Tầm Xuân.

Tầm Xuân thở dài, nói: "Một thân khí thế này, quả nhiên càng lúc càng giống Tam Vương gia.."

Thanh âm của Đoạn Lĩnh hiện tại đã là thanh tuyến trầm ấm của nam giới, hơn nữa một năm này chiều cao của y cũng tăng lên không ít, y rũ mắt đánh giá Tầm Xuân, nói, "Nếu tại Quỳnh Hoa viện làm ra chuyện gì, họa này dù sao cũng gán lên trên người Gia Luật Đại Thạch, Bắc viện liền sẽ rơi vào tay Hàn gia. Hàn Duy Dung chủ chiến, Liêu quốc vừa xuất binh nguy cơ phía nam lại dày thêm mấy phần. Phu nhân, xin nhớ kỹ, không thể tùy tiện ra tay, sau này xin cân nhắc thật cẩn trọng. "

Đoạn Lĩnh nói xong liền cung kính thi lễ với Tầm Xuân, nàng ta lập tức đứng dậy hoàn lễ. Đoạn Lĩnh cũng không nói thêm gì, cứ thế rời đi.

Trong phòng ăn uống linh đình, rượu đưa vào một bầu lại một bầu, đến khi đêm đã khuya hẳn đều tự rời đi. Lúc lên xe, Gia Luật Đại Thạch liền đi trước, để lại Hàn Tiệp Lễ cùng Gia Luật Tông Chân.

"Trẫm tiễn ngươi." Gia Luật Tông Chân nói với Đoạn Lĩnh, lại phân phó Hàn Tiệp Lễ: "Hàn khanh về trước đi."

Mã xa chậm rãi lắc lư giữa đường lớn, Gia Luật Tông Chân mang theo điểm men say, cả đường đi cũng không nói được lời nào, không khí vẫn trầm mặc thẳng đến khi xe dừng lại trước cửa nhà Đoạn Lĩnh.

"Đây là loài cây gì?"

Lúc Đoạn Lĩnh xuống xe, Gia Luật Tông Chân vô tình nhìn thoáng qua một cành cây vươn ra khỏi tường viện.

"Hồi bẩm bệ hạ, cây đào." Đoạn Lĩnh đáp.

"Ở trong mắt người Hán các ngươi, những thứ vụn vặt này đều rất đẹp." Khóe miệng của Gia Luật Tông Chân có hơi kéo lên, ngâm nga, "Đào chi Yêu yêu, chước chước kỳ hoa."[1]

Đoạn Lĩnh cười cười, Gia Luật Tông Chân lại phân phó một câu, "Trở về thôi."

Đoạn Lĩnh thi lễ thật sâu, suốt cả đoạn đường này Gia Luật Tông Chân không lên tiếng, loại trầm mặc này trái lại giống như lòng đã hiểu nhưng lời chẳng phân. Đợi đến khi vào trong nhà, Đoạn Lĩnh liền thở dài một hơi, cảm giác duy nhất của y lúc này chính là: Mệt chết rồi.

Một đám tin tức trực tiếp nghe được và ẩn ẩn đoán được kia cứ quyện vào nhau tạo thành một dòng xoáy lớn, thế tới cực nhanh khiến cho y không rảnh suy tư. Y hoài nghi Gia Luật Tông Chân vốn cũng không ôm nhiều mong đợi, thẳng đến khi y thành công đưa Hàn Tiệp Lễ ra khỏi phòng đối phương mới hạ được quyết định tương lai cho lưỡng phương Liêu, Trần.

Đoạn Lĩnh là muốn vào nhà nghỉ ngơi, vừa đi đến giữa sân bỗng nhiên nghe được bên ngoài vang lên một thanh âm vô cùng nhẹ nhàng.

Nếu là trước đây, Đoạn Lĩnh hẳn là sẽ cho rằng đó là thanh âm mèo hoang ở đâu đạp lên mái ngói, thế nhưng hiện tại thanh âm nhẹ nhàng này lại khiến y cảnh giác —— đó là thanh âm của một người vận khinh công đạp lên mái ngói, rất có thể là thích khách đang hành tẩu. Lúc Lý Tiệm Hồng vận kình dẫn theo y chạy khắp Thượng kinh, thỉnh thoảng sẽ phát ra loại thanh âm khinh nhẹ này.

"Ai?" Đoạn Lĩnh trầm giọng quát.

Âm hưởng tiêu thất, có lẽ là một loại trực giác, Đoạn Lĩnh lập tức lao vào trong viện lấy bội kiếm, rảo bước chạy vội ra đường lớn, hướng về phía mã xa của Gia Luật Tông Chân mà đuổi theo!

Thích khách! Y thoáng nhìn thấy một bóng người mặc hắc y dao động, sau đó lại vài tiếng va chạm khẽ khàng vang lên, cổ của người đánh xe đã bị ám khí xuyên qua, lập tức mất mạng. Thích khách giơ kiếm chớp nhoáng đâm thẳng vào trong xe, Gia Luật Tông Chân vừa vặn trong sát na nhào ra khỏi cửa sổ tránh thoát một kiếp. Thích khách đuổi lên phía trước, trường kiếm bắn ra, nhất thời đánh bay bội kiếm của Gia Luật Tông Chân.

Đoạn Lĩnh không do dự nữa, một bước nhảy lên đầu sư tử đá trước cửa viện gần đó lấy đà, tung người vào trong viện tử bên cạnh.

Gia Luật Tông Chân xoay người chạy, kiếm tiếp theo của thích khách liền nhắm thẳng vào lưng y.

Đột nhiên vào giữa lúc này, cánh cửa của viện tử bên đường bị đá tung, từ bên trong một người cầm kiếm lao ra, vừa vặn điểm vào lưỡi kiếm của thích khách, đường kiếm của thích khách lập tức trật đi một chút,

sượt qua da cổ của Gia Luật Tông Chân. Đoạn Lĩnh một tay cầm kiếm, một tay nắm lấy Gia Luật Tông Chân kéo mạnh, hai người lập tức thay đổi vị trí.

Trong chớp mắt điện quang hỏa thạch ấy, Đoạn Lĩnh cùng thích khách che mặt hiển nhiên đã rơi vào tình thế lấy mạng đổi mạng.

Đoạn Lĩnh hươ kiếm đâm vào yết hầu của thích khách, người che mặt lại đột nhiên thu kiếm tung chưởng, Đoạn Lĩnh liền dùng hết sức dẻo toàn thân ngã người né tránh, chỉ là khoảng cách của cả hai quá gần, thích khách lại là dùng toàn lực xuất chiêu, vì vậy Đoạn Lĩnh nhất thời mất thăng bằng, cả người ngã trên mặt đất.

"Người nào!" Xung quanh đột nhiên có không ít người lao ra, đem Đoạn Lĩnh và Gia Luật Tông Chân bảo hộ vào chính giữa.

Người che mặt thấy vậy cũng không tham chiến, phi thân lên đầu tường tiêu thất vào màn đêm.

"Đoạn Lĩnh!" Gia Luật Tông Chân tiến lên kéo Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh vẫn còn choáng váng ngơ ngác nhìn quanh.

"Đó là người gì?" Đoạn Lĩnh nói, "Thần nghe được ngoài cửa có tiếng vang, chỉ sợ vạn nhất liền đuổi theo."

Gia Luật Tông Chân lắc đầu, sợ rằng phụ cận còn có mai phục, lập tức gọi bốn gã thị vệ mặc y phục dạ hành đến hỏi: "Các ngươi là người của ai?"

Cả đám thị vệ đều quỳ xuống, một người trong đó lên tiếng: "Bọn hạ quan thuộc Bắc viện, sau khi rời khỏi Quỳnh Hoa viện liền phát hiện có người của Hàn gia vẫn bám theo bệ hạ, bọn hạ quan vì phải ngăn trở đám người Hàn gia truy tung, nhất thời đến trễ một bước, tội dáng chết vạn lần."

Gia Luật Tông Chân nói, "Trở lại báo cho đại vương của các ngươi, phải đem nơi này thu thập sạch sẽ."

Nói xong, Gia Luật Tông Chân còn thấp giọng phân phó Đoạn Lĩnh: "Không được nói với bất kỳ kẻ nào."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Gia Luật Tông Chân cũng gật đầu, dùng nhãn thần bảo Đoạn Lĩnh cứ yên tâm.

1/ Đào chi yêu yêu, chước chước kỳ hoa: Một câu thơ kinh điển trong kinh thi, rất có thể là của Khổng Tử.

33. Quyển 1 - Chương 33: Hiệu Trung

Là nam hay nữ? sau khi về đến nhà, Đoạn Lĩnh không phỏng đoán được nội tình của thích khách hôm nay, bộ dạng của đối phương che chắn đến chặt chẽ, không nhìn ra nam nữ, khả năng nhiều nhất chính là người của Quỳnh Hoa viện, bởi vì chỉ có bọn họ mới không dám đã thương Đoạn Lĩnh y. Nếu là thích khách Hàn gia phái ra, từ chiêu đầu tiên nhất định sẽ đoạt đi cái mạng nhỏ của y…

"Đã trở về?" thanh âm của Thái Diêm đột nhiên vang lên từ trong bóng tối.

Đoạn Lĩnh suýt chút nữa đã bị dọa đến xoay đầu bỏ chạy, y hít sâu một hơi rồi đáp lời, "Đã trở về, ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

"Không phải đã hẹn nhau rồi sao?" Thái Diêm ngồi trong sân tự rót rượu uống, mà mấy vò rượu này cũng không biết lấy từ đâu ra. Đoạn Lĩnh tiện tay ném kiếm ngượng ngùng bước đến ngồi đối diện Thái Diêm, cũng cầm lấy bầu rượu, tự rót cho mình một chén.

Cho dù Thái Diêm được chọn, Gia Luật Tông Chân hẳn là cũng sẽ không trọng dụng hắn, trừ phi hắn hiệu trung với đối phương, bằng không chỉ với việc hắn đi lại quá gần với Hàn gia, hiển nhiên cũng không có chỗ gì tốt. Đoạn Lĩnh cũng không quá lo lắng cho tiền đồ của Thái Diêm, bởi vì y sớm muộn cũng phải rời đi, hơn nữa dùng năng lực của Thái Diêm, muốn ứng phó những chuyện như vậy hẳn là cũng không có vấn đề gì lớn.

"Ngày hôm nay không biết vì sao, ta đột nhiên liền lại nhớ đến tiên phụ." Thái Diêm nói, "Ông ấy nếu còn tại thế, hẳn là sẽ rất cao hứng."

"Phụ thân ta nếu biết được, nhất định cũng rất cao hứng." Đoạn Lĩnh nói, "Đợi khi đến Trung kinh rồi ta sẽ gởi cho hắn một phong thư, bảo hắn lúc trở về thì đi đón ta."

Thái Diêm dốc hết một chén lại một chén, mà Đoạn Lĩnh lại không dám uống nhiều, rất sợ say rượu sẽ nói ra những lời không nên nói. Sự thật chứng minh y đã lo lắng quá nhiều rồi, Thái Diêm đã say đến rối hồ đồ loạng choạng, vừa khóc vừa cười, cuối cùng là gục xuống bàn gào khóc.

Đoạn Lĩnh dìu Thái Diêm vào phòng, để người nằm lên giường của mình, bản thân lại nằm ở vị trí gian ngoài Lý Tiệm Hồng từng ngủ. Chỉ là Thái Diêm vẫn không ngừng mê sảng.

"Thịnh thế… thiên hạ." Thái Diêm lẩm bẩm, "Thiên hạ, thiên hạ này…"

Một trái tim của Đoạn Lĩnh cũng vì vậy bị nhấc lên đến cuống họng rồi, thế nhưng cuối cùng Thái Diêm vẫn không nói gì thêm, lảm nhảm thêm vài câu không có ý nghĩa liền ngủ đến thật say.

Sáng hôm sau khi Đoạn Lĩnh thức dậy Thái Diêm đã rời đi, mà cũng cùng ngày, có một gã binh lính đến đây gõ cửa

"Có một vị đại nhân hỏi huynh đệ." Người binh lính kia nói, "Có nguyện ý hôm nay về Trung kinh hay không?"

"Cái gì?" Đoạn Lĩnh đêm qua có uống ít rượu, đầu vẫn còn chút choáng váng, hỏi, "Là vị đại nhân nào?"

"Cấp trên nói chỉ cần nói như vậy huynh đệ tự nhiên sẽ hiểu." Binh sĩ cũng là vẻ mặt mê man, nói, "Huynh đệ không biết? Nguyên văn của đại nhân chính là, hỏi huynh đệ có bằng lòng hôm nay khởi hành đi trung kinh hay không, lần này cũng chỉ báo cho một mình huynh đệ. Nếu ngươi nguyện ý, Bắc viện sẽ phái một nhóm người đến hộ tống, tuyệt đối không để lộ ra phong thanh, còn nếu huynh đệ nguyện ý ở tại Thượng kinh chờ cũng vẫn được."

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một lúc lâu đột nhiên nhớ đến Gia Luật Tông Chân, đêm qua hắn đã đi?! Mà y tự nhiên không thể lập tức rời đi, chỉ cần vừa đi, tất cả kế hoạch đều sẽ lập tức rối loạn.

"Chuyện ở nơi này tiểu đệ vẫn chưa xử lý xong." Đoạn Lĩnh nói, "Tạm thời không thể thoát thân."

Người binh lính kia nói: "Đây là đại nhân giao cho huynh đệ, trong đó có một thứ, huynh đệ nhất định phải bảo quản cho tốt, đừng nên làm mất. Huynh đệ chi bằng cũng giao cho ta một tín vật, để ta gởi đến Trung kinh."

Vị binh sỹ Bắc viện kia còn cầm theo một hộ đựng thức ăn và một cái tráp, trong hộp thức ăn chính là đủ loại điểm tâm hoa mỹ đẹp đẽ, còn có giấy bút Gia Luật Tông Chân ban tặng và một thanh kiếm. Đoạn Lĩnh lại mở cái tráp kia ra, bên trong có một cái lệnh bài bằng vàng ròng, cầm lên cực kỳ nặng tay. Vì vậy y liền hơi gật đầu xoay người vào nhà, nghĩ đến nghĩ lui cảm thấy không có gì có khả năng thặng, thế nên lại ra vườn hái một cành đào non, cho cả cành lẫn quả vẫn còn lông tơ đặt vào trong tráp, lại dán lên một phen giấy niêm đưa cho binh lính kia.

Ý tứ chính là, ăn đào tặng lý[1], cho dù không đền đáp được cũng nhận lấy hảo ý này. Tuy rằng từ đào trong thành ngữ là mộc đào, cũng là cây đu đủ, thế nhưng trong tay cũng không có sẵn thứ quả này, vì vậy chỉ có thể lấy quả đào mượn ý. Như vậy Gia Luật Tông Chân hẳn là cũng có thể hiểu.

Liên tiếp mấy ngày sau, Đoạn Lĩnh ngoại trừ ra phố mua chút lương thực liền không bước chân ra khỏi nhà, mỗi lần đi ngang qua tiệm trà y sẽ dừng lại nghe ngóng thật lâu, còn hỏi thăm tin tức từ phía nam truyền đến. Mà những tin tức này nội dung khác nhau rất lớn, có người nói Triệu Khuê tạo phản, có người nói Mục Khoáng Đạt đứng về phía Lý Tiệm Hồng, có người lại nói Hoàng đế của Nam Trần và Tứ Vương gia đều đã chết, nhất thời Đoạn Lĩnh cũng không biết nên tin ai bỏ ai.

Trong mấy ngày này, Thái Diêm có đên qua một lần, hắn nói với Đoạn Lĩnh,"Nửa tháng trước bệ hạ đã quay về Trung kinh."

Đoạn Lĩnh đang ngồi cạnh giếng giặt y phục,vẻ mặt cố tỏ ra kinh ngạc hỏi: "Cư nhiên vừa đến đã đi sao?"

Thái Diêm nói: "Binh mã Trung kinh tựa như tên đã lên dây. Gia Luật Đại Thạch viết một phong mật

thư, sau khi bệ hạ về kinh liền triệu tập chúng thần, cũng không để ý đến sự phản đối của Hàn thái sư, tạm dừng phát động binh mã."

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, thật cảm tạ trời đất, cuối cùng cũng an tâm rồi.

Thái Diêm hỏi: "Cha ngươi còn chưa có trở lại?"

"Không có." Đoạn Lĩnh nói.

"Vậy người có viết thư cho ngươi không?" Thái Diêm còn nói, "Lá thư trên bàn có phải là của cha ngươi không?"

Đoạn Lĩnh: "..."

Đoạn Lĩnh vội vàng chạy vào xem, chỉ thấy một phong thư trên bàn, cũng không bị mở ra, chẳng biết đã xuất hiện ngay ngắn trên bàn từ lúc nào. Thái Diêm thấy vậy liền cáo từ rời đi, Đoạn Lĩnh lập tức mở thư ra đọc.

(Quân vấn quy kỳ vị hữu kỳ, ba sơn dạ vũ trướng thu trì, hà đương cộng tiễn tây song chúc, khước thoại ba sơn dạ vũ thì.)[2]

(Chờ ta.)

Lý Tiệm Hồng đã đánh thắng.

–

Bảy ngày trước, Kiếm Môn quan đình trệ.

Đó là một đêm mưa, nước tuôn xối xả, sấm dài rạch ngang dãy núi, chớp giật sáng rực cả chân trời, đất đá ven bờ sông đều bị nước lũ cuốn đi, phát ra từng đợt tiếng gào thét xông thẳng về phía hạ du của dãy núi non trùng điệp.

Một vị khách lạ ôm theo hài tử, còn có một tên thị vệ che mặt đi vào đại doanh của Hắc Giáp quân.

Lý Tiệm Hồng một chân đạp lên cái rương chứa vũ khí, ngã người dốc rượu, ngọn đèn hắt cái bóng nghiêng gò má của hắn lên trên vải lều.

"Cơn mưa này thật quá lớn." Vị khách lạ nọ cởi áo tơi và mũ che trên đầu xuống, cảm thán nói, "Nếu không

phải Thương Lưu Quân một đường cõng chúng ta trèo non lội suối, Mục mỗ nghĩ bản thân hẳn là sẽ không tự đến được trước mặt Vương gia..”

“Mục tướng gia, nhiều năm không gặp.” Lý Tiệm Hồng tiện tay đẩy một cái ghế tới, nói, “Ngồi đi.”

Tạ Hựu ngồi ngay ngắn bên cạnh, trầm mặc nhìn Mục Khoáng Đạt.

“Mang cho Mục tướng gia một chén canh gừng khu hàn.” Lý Tiệm Hồng còn phân phó.

“Đây là nhi tử của Mục mỗ.” Mục Khoáng Đạt nói, “Mục Khánh, Khánh nhi, mau khấu đầu với Vương gia..”

Nhi tử của Mục Khoáng Đạt tiến lên, hướng về phía Lý Tiệm Hồng quỳ xuống, hạ thấp đầu, bàn tay của Lý Tiệm Hồng lại phất lên một cái, ý bảo không cần đa lễ.

“Từ xa tới là khách.” Lý Tiệm Hồng nói, “Mặc kệ hôm nay Mục tướng gia đến đây với ý định gì, chỉ bằng phần đảm lược này, Lý mỗ có thể bảo đảm người và công tử có thể tùy ý rời khỏi doanh trại của ta, một sợi tóc cũng không thiếu.”

“Khi Mục mỗ nói muốn tự mình đến đây một chuyến.” Mục Khoáng Đạt cũng cười nói, “Thương Lưu Quân luôn luôn lo trước lo sau. Hạ quan cũng nói, không quan trọng, nếu đã có thể toàn thân bước vào, Vương gia chắc chắn cũng sẽ khiến chúng ta toàn thân trở về.”

“Nói đi.” Tạ Hựu trầm giọng nói, “Vương gia còn đang chờ đây.”

Mục Khoáng Đạt nói: “Bệ hạ băng hà rồi.”

“Lúc nào?” Lý Tiệm Hồng thờ ơ hỏi.

“Năm ngày trước, giờ tý.” Mục Khoáng Đạt nói.

“Ta thế nào lại không biết?” Lý Tiệm Hồng thuận miệng nói.

“Triệu Khuê phái người canh gác hoàng cung, bí mật không cho phát tang.” Mục Khoáng Đạt nói, “Vương gia, đạo chiếu chỉ sáu năm trước kia cũng không phải ý định của Mục mỗ, chính là do Triệu Khuê vượt quyền mà thành.”

“Biết.” Lý Tiệm Hồng miễn cưỡng nói.

Mục Khoáng Đạt phân trần: “Điều động ảnh đội, Mục mỗ cũng vô pháp ngăn cản.”

“Biết.” Lý Tiệm Hồng lại nói.

Mục Khoáng Đạt lại nói: “Trận chiến này nếu Vương gia không tốc chiến tốc thắng, chỉ cần một ngày Hàn Duy Dung và Tiêu Thái hậu bên kia không nhịn nổi được, Liêu binh sẽ lập tức tràn vào. Đại Trần ta đã là nguy cơ trong sớm tối, càng không thể chịu được người ngoài thêm lực, huống hồ ngài dù sao cũng là Hoàng thất, lại phân chia cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.”

Lý Tiệm Hồng “Ừ.”

Mục Khoáng Đạt nói: “Triệu Khuê lần này tự phát quân lệnh, đem hơn phân nửa binh lực tại Ngọc Bích quan điều đến Trung Nguyên quyết chiến với Vương gia. Hiện tại toàn bộ Tây Xuyên đều đã bị hắn khống chế, trận này nếu như hắn không chống đỡ nổi liền dự định lập tức chạy về Tây Xuyên, dùng vũ lực soán vị.”

Vùng quanh chân mày của Lý Tiệm Hồng có hơi nhướn lên, cũng không nói thêm gì.

Mục Khoáng Đạt lại nói: “Mục mỗ sẽ ký lệnh truy nã, dùng Ảnh đội nội ứng ngoại hợp với Vương gia, ba ngày sau dùng tiếng cười làm hiệu lệnh, mở rộng Kiếm Môn quan.”

Lý Tiệm Hồng hỏi: “Mục tướng gia có điều kiện gì?”

“Tây Xuyên mười năm không tăng thuế, không chinh binh.” Mục Khoáng Đạt nói, “Thủ đô… cũng nên dời về Giang Châu rồi.”

Lý Tiệm Hồng cười nói: “Mục tướng gia cũng đã thay bổn Vương sắp xếp đến thật hoàn hảo rồi nhỉ.”

Mục Khoáng Đạt cười nói: “Từ trước đến giờ Mục mỗ đều là một kẻ thức thời.”

Lý Tiệm Hồng ngược lại đưa mắt về phía nhi tử của Mục Khoáng Đạt, Mục Khánh bị nhìn như thế thì có điểm kinh hoảng, thoáng lui về phía sau một chút.

Mục Khoáng Đạt nói: “Mấy ngày nay Khánh Nhi liền để lại bên người Vương gia đi, hài tử nên học hỏi nhiều một chút. Vương gia! Đây là hài nhi Mục mỗ yêu thương nhất, mong Vương gia…”

“Không cần.” Lý Tiệm Hồng nói, “Bổn vương tin ngươi. Trở về đi, ba ngày sau, chờ hiệu lệnh của ngươi.”

Vì vậy Thương Lưu Quân lại mang theo Mục Khoáng Đạt và trưởng tử của y rời khỏi quân doanh.

Giữa đêm ba ngày sau, khắp núi rừng vang tiếng chim kêu, thủ vệ Kiếm Môn quan đều bị triệt hạ, chỉ trong một đêm, đại quân của Lý Tiệm Hồng đã thành công hạ thành, Triệu Khuê dẫn theo hai mươi vạn đại quân chạy về phía Tây Xuyên. Đến hừng sáng, song phương lại giao chiến lần nữa ngay dưới Văn Chung sơn, Triệu Khuê gấp gáp điều quân không tránh khỏi bị bại dưới tay của Tạ Hựu, sau đó còn rơi vào bẫy phục kích của Lý Tiệm Hồng..

Đến cuối cùng, trên quan đạo tràn đầy thi thể binh lính tử trận, núi rừng đông nghẹt đào binh, Lý Tiệm Hồng tự mình dẫn quân đi truy bắt Triệu Khuê, đối phương ở trên đường lại được Vũ Độc cứu đi, chạy về phía thành Tây Xuyên.

"Chung sơn cửu hưởng, thay triều đổi đại…"

"Phong thủy lưu chuyển, đông qua xuân đến…"

Triệu Khuê vừa vội vàng chạy được đến dưới chân Văn Chung sơn, thì đã nghe được văng vẳng tiếng hài đồng đang hát một khúc đồng dao, mà ở trên quan đạo cũng có một đám người đang chờ đợi hắn, chính là Ảnh đội đã bất ngờ làm phản. Vũ Độc một người một kiếm ngăn cản Ảnh đội, Triệu Khuê lần nữa bứt khỏi vây công chạy trối chết về phía tây.

Giữa cánh đồng mênh mông bát ngát, đột ngột có một cây đại thụ xuất hiện, Triệu Khuê dẫn theo hơn mười tên hộ vệ, sơn cùng thủy tận chạy đến đây, phía xa còn thấp thoáng bóng dáng nguy nga của Văn Chung sơn.

"Sớm biết như vậy, nên đường đường chính chính nhận lấy cái chết." Triệu Khuê than thở.

Thu đến trời cao vời vợi, trên ruộng lúa mạch cũng vang lên thanh âm xào xạc, một gã thích khách thân hình cao lớn ngược gió mà đến, bọn hộ vệ đều bị kinh động, quát: "Người nào!"

Nhưng mà không chờ hộ vệ xuất thủ, vài đạo kiếm quang hiện lên, đám thân vệ của Triệu Khuê đều đã trở thành thi thể nằm trên mặt đất.

"Xin chào." Thích khách kia nói, "Ta là Thương Lưu Quân."

"Ta rốt cục cũng đợi được những lời này rồi." Triệu Khuê nói.

"Ta là tới giết ngươi." Thương Lưu Quân cởi xuống mặt nạ bảo hộ, khách khí nói.

Ý niệm cuối cùng trong đầu của Triệu Khuê chính là hình xăm bạch hổ trên sườn mặt của Thương Lưu Quân.

……

Hoàng hôn, phía chân trời đỏ rực như nhuộm máu, dưới gốc đại thụ đơn độc giữa cánh đồng bát ngát, cành lá cọ vào nhau vang ra thanh âm sàn sạt độc hữu. Vũ Độc một thân thương tích, dọc theo quan đạo đuổi về phía này, chỉ thấy đập vào mắt là đống thi thể của Triệu Khuê và đám hộ vệ, cùng với Thương Lưu Quân đang chậm rãi dùng tấm áo choàng rách trên người Triệu Khuê lau chùi lưỡi kiếm quý báu của mình.

Đồng tử của Vũ Độc thoáng phóng đại, Thương Lưu Quân cũng không thèm nhìn hắn, nói: "Ngươi có hai con đường, một là tự sát, có thể bảo toàn thi thể; hai là lập tức bỏ chạy, ta sẽ đếm từ một đến mười, sau đó ta sẽ liền truy sát ngươi."

Vũ Độc không nén được bắt đầu run nhẹ, hắn không bỏ chạy cũng không tự sát, mà là cơ thể lại bắt đầu run lên vì phấn chấn, rút trường kiếm trên thắt lưng ra.

"Ngươi cho rằng bất cứ ai cũng sẽ bỏ chạy?" Vũ Độc không khách khí chế giễu.

Thương Lưu Quân cũng nâng kiếm lên, ngay tại lúc này, hai người đồng thời biến sắc, Thương Lưu Quân cấp tốc thu kiếm vào vỏ, xoay người tựa như tiêu thất mà biến mất khỏi ruộng lúa mạch, hoàn toàn không có tăm hơi.

Vũ Độc kéo một thân thương tích lảo đảo quỳ xuống hướng về phía thi thể của Triệu Khuê, bi phẫn khóc to.

Tuấn mã dọc theo quan đạo tiến đến, Lý Tiệm Hồng một thân giáp sắt, phi phong trong gió thu phần phật tung bay. Vũ Độc lập tức xoay người nhìn thẳng vào Lý Tiệm Hồng.

"Thu kiếm." Lý Tiệm Hồng nói.

Sắc mặt Vũ Độc chần chờ bất định, chỉ thấy Lý Tiệm Hồng ném ra một phong thơ đến trước mặt hắn, Vũ Độc có hơi chấn động, chậm rãi mở bức thư ra, sau khi xem xong lại nghe thanh âm của Lý Tiệm Hồng cất lên: "Thu kiếm."

Vũ Độc bỗng nhiên thu kiếm lại vào vỏ, một tiếng kim loại va chạm ngân nga tựa như long ngâm ngang trời, chấn động cả không gian, quanh quẩn trong gió, vọng vào trong sơn cốc hình thành tiếng vang cổ kính mà cửu viễn, chấn động không ngớt.

–

Lý Tiệm Hồng không phí một binh một tốt đã khiến Tây Xuyên quy hàng, Mục Khoáng Đạt dẫn đầu bách quan xuất thành nghênh đón, Lý Diễn Thu cũng đích thân ra mặt.

"Tam ca, người đã trở về."

Lý Tiệm Hồng đang muốn nói lời gì đó, từ Văn Chung sơn ở phía xa xôi truyền đến một tiếng chuông trang nghiêm thánh khiết, giữa ánh hoàng hôn ngân nga khắp cả thiên hạ.

1/ Ăn đào tặng lý: Nguyên văn 'Đầu đào báo lý', có thể hiểu như câu 'Bánh ít đi bánh quy trở lại' hoặc 'Có qua có lại của VN. Chỉ là nếu dùng thành ngữ thuần việt lại không phù hợp với chi tiết trả cành đào, thế nên chỉ đành cố gắng Việt hóa thành ngữ kia.

2/ Cả bức thư của Lý Tiệm Hồng là trọn vẹn bài 'Dạ vũ ký bắc' của Lý Thương Ẩn, danh gia đời đường. Nội dung bài thơ là nỗi tưởng niệm cố nhân trong đêm mưa nơi đất khách, hẹn một ngày về tâm sự cho thỏa nỗi nhớ nhung.

Xin dẫn ra đây một bài dịch thơ của ông Trần Trọng San

Ngày v ề ch ư a bi ế t bao gi ờ,

Ba Sơ n mư a tố i, ao thu dâng đầ y.

Bao giờ kh ê u n ế n song t â y,

Cùng nhau kể chuyệ n mư a bay đê m n à o..

34. Quyển 1 - Chương 34: Thực Hiện Lời Hứa

Đoạn Lĩnh giật mình tỉnh lại.

Tiếng chuông rền vang, một tiếng lại tiếp theo một tiếng, bên ngoài truyền đến thanh âm kinh hoảng, y lập tức vơ lấy bội kiếm cạnh gối, cố gắng phân biệt ra được một câu: "Nguyên quân tới!" từ đám tạp âm bên ngoài.

Đây là lần thứ hai quân Nguyên tập kích Thượng kinh, lần trước cũng là khi sắp nhập thu, khoảng cách vừa đúng một năm. Đoạn Lĩnh lập tức đeo kiếm lên lưng, lại tháo trường cung treo trong phòng khách xuống, vừa bước ra khỏi phòng đã thấy đá lớn cùng hỏa dược lao qua khỏi tường thành, hỏa hoạn bắt đầu lan tràn.

Bên người nhốn nháo không ngừng có người thét to cứu hỏa, Đoạn Lĩnh lách người đi qua một con phố, gia nhập đám người xách nước, qua lại vài lần lại thấy một tảng đá lớn bay vào.

"Nơi này không chống nổi nữa!" Đoạn Lĩnh hô to, "Đều lui về phía thành bắc thôi ——!"

Phía tây thành Thượng kinh một mảnh hỗn loạn, quân Nguyên thần không biết quỷ không hay áp sát, quả thực không có một chút manh mối nào, đến khi phát hiện lửa đã cháy rừng rực bốn phía, tỉnh lan và thang mây đã áp sát tây môn, thậm chí còn có quân Nguyên giơ cao vũ khí hò hét giết vào trong thành.

Thành vẫn chưa bị phá! Chỉ là chịu một trận tập kích! Đoạn Lĩnh nhảy lên nóc nhà, giương căng trường cung, một mũi tên kết thúc sinh mạng của gã Nguyên binh lẻ loi. Gần đó có một Nguyên binh vừa cướp được ngựa, từ phía ngõ sau phóng ra, đang chuẩn bị phóng hỏa khắp nơi lại bị một mũi tên của Đoạn Lĩnh bắn ngã ngựa.

Đến mũi tên thứ ba, đã có kẻ địch phát hiện y, mắng to ầm ỹ, lại dùng cường nỏ bắn về phía này. Đoạn Lĩnh trốn sau mái hiên, xoay người nhảy xuống, cầm kiếm trên tay, nhảy khỏi hậu viện ra ngoài, một kiếm đâm chết đối phương.

Tuần phòng ti từ khắp các con đường vọt tới, chém giết quân địch tập thành, cuối cùng cũng không chế được cục diện náo loạn, thế nhưng ngoài thành cũng đã bắt đầu nổi trống, Gia Luật Đại Thạch vội vàng lãnh quân đến rồi, thành một triệt để đóng chặt, còn chặn hết tất cả thông lộ.

Đến hừng đông, Đoạn Lĩnh chạy về phía Thái phủ, chỉ là nơi này cửa lớn đóng chặt, tìm không thấy người. Đoạn Lĩnh lại chạy đến Hách Liên phủ —— cũng không còn ai cả. Trên đường phố một mảnh hỗn loạn, có người niệm phật, có kẻ chạy nạn, Đoạn Lĩnh chỉ có thể gấp rút về nhà, lại bất ngờ phát hiện có một nữ tử đang chờ trước cửa, y nhận ra là người của Quỳnh Hoa viện, chỉ là không nhớ ra tên.

"Phu nhân thỉnh Đoàn công tử đi một chuyến." Nữ tử nọ khom người bẩm báo.

Đoạn Lĩnh xếp gọn vũ khí, theo nữ tử rời đi. Thượng kinh cũng dần an tĩnh lại, đâu đó vang lên tiếng khóc rưng rức thắt ruột đoạn gan, ánh mặt trời sau ngọ gắt gao chói mắt. Khi tới Quỳnh Hoa viện, nữ hài lên tiếng: "Thỉnh Đoàn công tử nghỉ ngơi ở đây một lát, sau khi phu nhân xử lý xong sự vụ trong tay sẽ đến cầu kiến."

"Đi đi." Đoạn Lĩnh cho phép.

Nữ tử còn chưa kịp rời đi Đinh Chi đã bước đến, hai bên gật đầu chào hỏi, Đinh Chi cất tiếng: "Công tử muốn ăn chút gì không? Có thể phân phó hạ nhân chuẩn bị."

"Không cần phiền toái." Đoạn Lĩnh đáp.

Đinh Chi liền khom người một cái, bước lui ra ngoài. Đoạn Lĩnh uống một chén nước, lại dùng vài thứ điểm tâm ngọt lấp đầy bụng, buông kiếm và cung xuống đi ra khỏi phòng, nhảy lên tường viện nhìn về phía xa. Chỉ thấy ngoài tường thành khói đen nổi lên bốn phía, y liền xoay người nhảy lên nóc nhà, ngồi ở nơi đó nhìn quanh.

“Phu nhân cầu kiến.” Phía dưới vang lên thanh âm thanh thúy.

Đoạn Lĩnh hơi nhìn xuống dưới, Tầm Xuân phu nhân đã tới, nàng ta trước tiên cho lui người hầu xung quanh, sau đó mới hướng về phía Đoạn Lĩnh thi lễ.

“Chuyện là thế nào?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Khoảng thời gian này phía nam không mấy yên tĩnh, trước khi Vương gia cùng Triệu Khuê quyết chiến tại Kiếm Môn quan, Triệu Khuê đã khẩn cấp điều ba vạn binh mã đông lộ vốn đóng tại Ngọc Bích quan xuôi nam.” Tầm Xuân trầm giọng nói, “Người ngựa gấp rút hướng về Giang Châu, đoạn đi đường lui của Vương gia, sau đó hai mặt giáp công. Nhưng binh đã điều đi, cục diện lại lập không xong, viện binh vẫn chưa chạy đến Mục Khoáng Đạt liền nội ứng ngoại hợp triệt hạ Triệu Khuê. Kiếm Môn quan lập tức đình trệ.”

“Trong vòng hai ngày.” Tầm Xuân nhìn vào trong viện, nói, “Tây Xuyên lộ toàn bộ thu vào trong tay, Chung sơn cửu hưởng[1], Tam Vương gia nhập chủ Tây Xuyên thành.”

“Đồng thời, người Nguyên nhân lúc phòng thủ Ngọc Bích quan trống rỗng, men theo địa thế hiểm yếu đột nhập Liêu quốc, vòng qua Hồ Xương thành không vào, trực tiếp tập kích Thượng kinh. Ba ngày trước, bọn họ phái người ngụy trang thành một đội Hồ thương tái ngoại vào thành, đêm qua liền phát động mai phục giết chết thủ vệ quân, mở cổng thành. May mà đúng lúc phát hiện, tây môn không mất.”

Cuối cùng Tầm Xuân còn nói: “Bên ngoài có mười vạn Nguyên quân, như vào chỗ không người. Trong thành chỉ có hai nghìn Tuần phòng binh, thống quân một vạn. Bắc viện đại vương trước khi vòng vây của Nguyên quân bao kín đã cho người mang tin tức cầu viện chạy về phía nam và phía tây.”

“Gia gia của ta thế nào? ” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Băng hà rồi.” Tầm Xuân nói, “Vương gia lúc gần đi có phân phó, chỉ đại cục phía nam ổn định, vô luận người kế vị là ngài ấy hay Tứ Vương gia, công tử đều sẽ là Thái tử điện hạ, nhất định phải dùng quốc quân chi lễ đối đãi.”

Đoạn Lĩnh gật đầu, Tầm Xuân lại nói: “Vì vậy, điện hạ, xin chớ mang thân phạm hiểm. Nếu có việc gì thỉnh phân phó một lời.”

“Cảm tạ.” Đoạn Lĩnh tung người nhảy khỏi mái nhà, cũng không nhìn về phía Tầm Xuân phu nhân mà nhanh chóng rời đi.

Đến giờ y cũng chưa biết Thái Diêm đã đi nơi nào, đến lúc vào đêm Đoạn Lĩnh liền lưu lại trong Quỳnh Hoa viện. Nơi này lại tựa như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, ngoài sảnh vẫn ầm ĩ như trước, các thiếu nữ vui vẻ chuẩn bị điểm tâm cúng thất tịch trong nội viện. Đoạn Lĩnh phát hiện, mỗi khi y đi qua những nơi có người, vô luận là nam nữ, chỉ cần là người của Quỳnh Hoa viện đều sẽ dừng lại, khom người hành lễ cùng y.

Y rất lo lắng cho Thái Diêm, sợ rằng đối phương còn nhớ việc của Thái Văn, sẽ liều lĩnh đi báo thù cho đại ca, vì vậy liền nhờ người của Quỳnh Hoa viện hỏi thăm tin tức của hắn.

–

Tây Xuyên.

Lý Tiệm Hồng ngồi tại đế vị, cái ghế này đã được vận chuyển từ kinh đô Trần quốc đến đây, thế nhưng vị trí ngày xưa đặt cái long ngai này, hiện tại cũng đã thuộc về quốc thổ của người Liêu.

"Từ năm đó, long thể của Phụ hoàng đã không được tốt." Lý Tiệm Hồng nói.

Lý Diễn Thu đứng trong góc phòng, tựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ánh tà dương như máu chiếu soi vài tia vào trong phòng.

"Đệ nhớ khi chúng ta còn bé, đệ thường cùng Tam ca chơi trò đuổi bắt trước cái ghế này." Lý Diễn Thu nói, "Nháy mắt liền trôi qua nhiều năm như vậy."

"Ngươi làm hoàng đế đi." Lý Tiệm Hồng nói.

Lý Diễn Thu nói: "Huynh làm."

Lý Tiệm Hồng: "Ngươi làm. Không cho nói nữa, cứ quyết định như vậy."

Lý Diễn Thu bất đắc dĩ lắc đầu, Lý Tiệm Hồng lại nở nụ cười.

"Tam ca có một đứa con trai." Lý Tiệm Hồng nói, "Ngươi thấy y nhất định sẽ thích."

"Giấu ở nơi nào?" Lý Diễn Thu hỏi.

"Thượng kinh, đợi mấy ngày nữa, nhìn ngươi đăng cơ xong ta liền đi đón y." Lý Tiệm Hồng nói.

Lý Diễn Thu đáp: "Đệ nhất định sẽ xem đứa trẻ đó như hài tử của mình."

Lý Tiệm Hồng gật đầu, huynh đệ hai người trầm mặc một lúc lâu, Lý Diễn Thu lại nói: "Phải dời đô sao?"

"Tây Xuyên cuối cùng cũng là địa bàn của Mục thị, cứ giao lại cho bọn họ thôi." Lý Tiệm Hồng trầm giọng nói, "Năm đó định đô tại Tây Xuyên, ta vẫn có lòng phản đối."

Lý Diễn Thu nói: “Huynh chi bằng nên đề phòng y.”

“Lúc này nghìn vạn lần không thể chạm vào y.” Lý Tiệm Hồng nói, “Tân triều chưa ổn, sĩ tộc Tây Xuyên chiếm giữ không ít thế lực, chỉ có thể trước tiên ngủ đông.”

Lý Diễn Thu thở dài một cái thật mạnh.

Lý Tiệm Hồng huýt sáo một tiếng, thanh âm vang lên trong điện có vẻ cực kỳ đột ngột, bên ngoài liền có thị vệ đẩy cửa tiến vào.

“Đem tên kia vào đây.” Lý Tiệm Hồng nói, “Cũng đến lúc rồi.”

Lý Diễn Thu nói: “Huynh có thể ra lệnh cho Thương Lưu Quân giết hắn, cần gì vất vả như vậy?”

“Không muốn lại giết chóc.” Lý Tiệm Hồng mệt mỏi nói, “Đoạn đường này ta đã giết quá nhiều người rồi. Mục gia có muốn đối phó ta hay không cũng không phụ thuộc vào một kẻ như vậy.”

Chỉ trong chốc lát, binh lính đã giải Vũ Độc vào, gương mặt của hắn bầm tím, vết thương trên người đều đã băng lại, trên tay còn quấn lấy băng vải.

“Nói đi.” Lý Tiệm Hồng tựa vào long ỷ, Lý Diễn Thu ngồi bên cạnh nhìn Vũ Độc..

“Lời của ngươi quyết định ai sống, ai chết.” Lý Tiệm Hồng nhắm mắt lại, “Bao quát cả cái mạng của ngươi. Nói!”

Vũ Độc trầm mặc nhìn vào mặt sàn bạch ngọc trong điện, hoa văn bạch hổ được tạc đến cực kỳ sống động.

“Ta lưu lại cho ngươi một cái mạng cũng không phải muốn nhìn kẻ câm.” Lý Tiệm Hồng nói, “Trong kế hoạch của Triệu Khuê, Mục Khoáng Đạt tham dự nhiều ít?”

“Không có.” Vũ Độc nói, “Vong Bi đại sự còn có một tên đồ đệ, cũng là sát thủ.”

“Mục Khoáng Đạt nói?” Lý Tiệm Hồng hỏi.

“Là tướng quân nói.” Vũ Độc đáp, “Hắn muốn mời người này đi đối phó bệ hạ.”

Lý Tiệm Hồng lại hỏi: “Mục tướng gia có đáp ứng hay không?”

“Không có.” Vũ Độc đáp.

“Có cự tuyệt không?” Lý Diễn Thu lại hỏi.

“Cũng không có.” Vũ Độc đáp.

Lý Diễn Thu nở nụ cười, nói: “Đúng là một con cáo già.”

“Còn có chuyện gì nữa?” Lý Tiệm Hồng nói, “Nếu là thủ hạ của ta, hỏi một câu đáp một câu như vậy, không cần đến câu thứ hai, cái đầu liền bị ta chém xuống rồi.”

Vũ Độc đáp: “Từ đầu tới cuối y chỉ nói không làm, không có chứng cứ. Thế nhưng thật sự có lòng không phục.”

“Nếu chỉ cần có lòng không phục liền định tội được.” Lý Tiệm Hồng nói, “Như vậy không biết trên đời này đã có bao nhiêu người mất mạng rồi. Mà thôi, trước hết cứ giữ lại mạng cho y.”

Vũ Độc ngẩng đầu nhìn Lý Tiệm Hồng.

“Ngươi đi đi.” Lý Tiệm Hồng nói, “Muốn đi chỗ nào cũng tùy ngươi.”

Vũ Độc lui ra sau một chút, có hơi do dự, khi đó cửa lớn cung điện bỗng nhiên mở rộng, có một binh lính truyền tin hồng hộc chạy vào, quỳ gối trước điện, hai tay nâng quân báo trình lên.

“Nguyên nhân xuôi nam, mười vạn kỵ binh vây khốn Thượng kinh, Gia Luật Đại Thạch cầu viện! Khẩn cầu bệ hạ ra tay giải khốn cho Thượng kinh!”

Lý Tiệm Hồng vừa về đến Tây Xuyên, hậu viện đột nhiên nổi lửa, nhất thời khiến hắn không biết làm sao.

Người Nguyên thật sự đến quá nhanh, Triệu Khuê chân trước vừa điều quân khỏi Ngọc Bích quan, chân sau bọn họ đã tiến binh thần tốc, xâm nhập lãnh thổ Liêu quốc. Càng phiền toái hơn chính là, người Liêu hầu như không có chút lực chống cự nào, một vùng rộng lớn từ Hồ Xương thành về phía bắc đã rơi vào tay giặc, Trung kinh cũng đã phái ra quân đội đi trợ giúp, Gia Luật Đại Thạch nhanh chóng triệu hồi quân đội Lý Tiệm Hồng đã mượn, hy vọng hắn có thể trở về cứu cấp.

“Thần cho rằng, không thể xuất binh.”Trong buổi thiết triều sáng hôm sau, Mục Khoáng Đạt dõng dạc nói.

Kim điện của Tây Xuyên chờ đợi sắp tròn mười năm, rốt cục cũng đợi được đến ngày các đại thần cúi đầu nghe lệnh người chủ trì.

Nhưng mà Lý Tiệm Hồng cũng không muốn khoác Long bào lên người, khí tràng so với Hoàng đế các đời hiển nhiên cũng có điều khác biệt. Các đại thần tránh được một hồi tẩy trừ dưới tay Triệu Khuê, tự nhiên hết sức trung thành khuyên bảo hắn, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để tóm gọn cả hai nước Liêu, Nguyên —— Lý do rất đơn giản: Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Từ trận chiến Hoài thủy đến nay, bọn họ đã đợi nhiều năm như vậy mới gặp được một lần Liêu Nguyên khai chiến trên diện rộng. Mối thù năm đó tại Thượng Tử và Kinh sư chưa trả xong, làm sao có thể tự ý xuất binh cứu viện?

Lui lại một vạn bước mà nói, muốn đem Liêu quân đã mượn ra trả lại, cũng là được thôi.

Dù sao cũng không thể thất tín với Gia Luật Đại Thạch, để người trong thiên hạ chế nhạo. Chỉ là lỡ như hành trình có hơi chậm chạp, không đến kịp lúc vẫn là có thể đi?

Bệ hạ giúp Gia Luật Đại Thạch giữ được Thượng kinh, người Liêu phải báo ơn chính là thiên kinh địa nghĩa.

…

Lý Tiệm Hồng chỉ nghe một chút đã không nhịn được, vùng quanh lông mày nhăn thành một nút thắt.

"Bệ hạ?" Mục Khoáng Đạt lên tiếng dò hỏi.

Lý Tiệm Hồng: "Đều đã nói xong?"

Đám đại thần trong điện mở to mắt nhìn Lý Tiệm Hồng, đã sớm nghe qua tính tình cố chấp của Bắc Lương vương, quả không hổ danh.

"Bệ hạ." Mục Khoáng Đạt nói, "Tiên hoàng băng hà, nước không thể một ngay không có vua, lúc này chi bằng mau chóng đăng cơ, ổn định nhân tâm. Chuyện xuất binh này cần phải bàn bạc kỹ hơn. Thế gian tuyệt đối không có chuyện, một quốc gia dưới tình huống không có quốc quân lại phát binh đi trợ giúp nước láng giềng. Về tình về lý đều không quá thỏa đáng."

Lý Tiệm Hồng đáp: "Khoan vội gọi bệ hạ đã, ta đã đáp ứng các ngươi sao? Hiện tại nhanh đi chuẩn bị, ngày mai Tứ Vương gia sẽ đăng cơ kế vị. Bộ binh kiểm kê quân lực, chỉ được nhiều không được thiếu, ngày mai sau giờ ngọ liền xuất chinh."

"Thế nhưng đăng cơ đều phải chọn ngày…" Khâm thiên giám nói.

Lý Tiệm Hồng liếc mắt nhìn về phía Tế tự Khâm thiên giám, gã quỳ trên mặt đất nói: "Chuyện này thật sự không hợp quy củ!"

"Bệ hạ." Mục Khoáng Đạt kiên trì nói, "Trưởng ấu có phân, không thể qua loa. Cho dù là hoàng thất cũng phải tuân thủ. Xin người đồng ý đăng cơ."

"Lúc cô vương bị thủ hạ của Triệu Khuê đuổi chạy khắp bắc cương." Lý Tiệm Hồng thuận miệng nói, "Thế nào lại không nghe đám người các ngươi nói trưởng ấu có phân?"

Trong điện một mảnh vắng lặng, trong lời nói này của Lý Tiệm Hồng rõ ràng mang theo uy hiếp —— Không cho ta xuất binh, liền chờ bị lật lại nợ cũ đi.

"Như vậy lễ đăng cơ của Bệ hạ cũng nên được ưu tiên trước." Mục Khoáng Đạt rốt cục nhượng bộ, nói, "Thời kỳ phi thường có thể mau chóng cử hành nghi lễ. Sau đó bệ hạ tọa trấn triều đường, lại phái ra quân ở Nhan Châu, Dũng Châu, phối hợp cùng Ưng đội tập kích phòng tuyến của người Nguyên tại Ngọc Bích quan. Oa Khoát Đài hẳn sẽ rút quân về tự cứu, như vậy an nguy của Liêu quốc có thể bảo vệ.."

"An nguy của Liêu quốc đã xong." Lý Tiệm Hồng lạnh lùng nói, "Chỉ là Thượng kinh cũng đã bị tàn phá không còn lại gì."

"Nguyên nhân hạ thành tự nhiên phát động tàn sát." Mục Khoáng Đạt nói, "Cái tội nghiệt này tương lai đều sẽ ứng lên trên người tử tôn của bọn họ. Năm đó khi gót sắt Liêu nhân ấn lên quốc thổ Đại Trần ta cũng chính là như vậy. Bệ hạ, Thượng kinh chắc chắn là không giữ được.."

Lý Tiệm Hồng không nói thêm nữa, thuận miệng phân phó: "Bãi triều đi. Ngày mai ta cử hành đại điển đăng cơ, tất cả giản lược. Phân phó Binh bộ, tối nay trù bị lương thảo, nếu trưa mai còn chần chờ không phát thì đưa đầu tới gặp. Bãi triều." Ý tứ chính là mỗi bên nhường một bước, ta đồng ý đăng cơ, các ngươi lập tức lo việc xuất binh.

Lý Tiệm Hồng nghe khuyên lâu như vậy vẫn là dầu muối không vào, nếu ai dám bằng mặt không bằng lòng, như vậy liền trở thành đại thần đầu tiên trong sử sách bị Hoàng đế đích thân cầm kiếm trảm thủ. Cả đám ngươi ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta một chút, đều biết đại thế đã qua, chỉ có thể tự lắc đầu thổn thức một lát, sau đó nhận mệnh giải tán.

1/ Chung sơn cửu hưởng: Chuông lớn trên núi đánh vang chín tiếng. Tượng trưng cho sự thay triều đổi đại, hoàng cung, hoặc thành quách tiếp nhận một chủ nhân mới

35. Quyển 1 - Chương 35: Cảnh Giác

"Ta thực sự không thích hợp làm hoàng đế." Lý Tiệm Hồng nói với Lý Diễn Thu đang nhàn nhã trêu chim trên hành lang.

“Mục Khoáng Đạt tuy rằng xem trọng quyền lực.” Lý Diễn Thu ho khan vài tiếng đáp, “Thế nhưng cũng là tự mình hiểu lấy, gừng càng già càng cay, thành thật mà nói, lời của y có đôi khi cũng không phải không có lý lẽ.”

“Nào phải chỉ không có lý lẽ?” Lý Tiệm Hồng nói, “Những gì y nói đều là đúng, chỉ là ngươi không làm được.”

Lý Diễn Thu hỏi: “Khi nào đăng cơ?”

“Ngày mai.” Lý Tiệm Hồng đáp.

“Lúc nào xuất binh?” Lý Diễn Thu lại hỏi.

“Ngày mai.” Lý Tiệm Hồng vẫn đáp như trước.

Lý Diễn Thu nói: “Để đệ đi thôi, đệ còn chưa gặp chất nhi đâu.”

Lý Tiệm Hồng lắc đầu.

“Nghỉ ngơi cho tốt.” Lý Tiệm Hồng nói.

“Gần đây bệnh tình của đệ cũng tốt hơn nhiều rồi.” Lý Diễn Thu nói, “Nhờ phúc của tam ca, đệ cuối cùng cũng không cần cùng Vương phi lá mặt lá trái, bới móc thiếu sót của nhau nữa.”

Lý Tiệm Hồng bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, xoay người ly khai.

Ngày hôm sau, Lý Tiệm Hồng một thân nhung trang tiến lên đài tế thiên, lấy cớ giữa lúc quốc nạn đột nhiên tiếp nhận đế vị, hơn nữa cố thổ phương bắc chưa thu phục không dám cử hành đại điển. Sau đó hắn lập tức lãnh quân đi về phía tây bắc vượt qua Hổ Lao quan, đón đầu ngăn chặn Nguyên quân.

Lúc này, Thượng kinh đã nghênh đón công thành chiến đến ngày thứ năm, tường thành hư tổn bất kham, Nguyên quân châm lửa đốt thảo nguyên ngoài thành, khói đặc cùng liệt hỏa cuồn cuộn bao phủ, trực tiếp nhấn chìm cả tòa thành thị trong ngày tháng không nhìn thấy mặt trời.

Tràng hạo kiếp năm ngoái đã để lại giáo huấn cùng ấn tượng sâu sắc cho người dân Thượng kinh, lúc này bọn họ đã dự trữ đầy đủ lương thực. Chỉ là lần này quân Nguyên công thành cũng không phải chỉ có một cánh quân như năm ngoái mà gần như đã dốc trọn lực lượng cả nước, mấy hôm nay chỉ là quân tiên phong ra trận mà thôi, mỗi ngày đều lục tục có quân tiếp viện, tổng số đã gần lên đến mười vạn người.

Nô lệ người Tiên Ti kéo xe công thành đến tận vùng đất bị cháy trơ trụi bên ngoài, binh lực trong tay Gia

Luật Đại Thạch hiện nay đã còn không đến một vạn, máy bắn đá không ngừng công kích nam môn, tường thành bị phá hủy lại tu bổ, tu bổ xong lại bị phá tan. Binh lính Tuần phòng ti chính là dùng máu thịt của mình ngăn chặn trên tường thành, liều mạng chống địch, khổ chiến đủ ba canh giờ mới vượt qua được đợt tiến công thứ hai của Nguyên quân.

Nếu lại không có tiếp viện, Thượng kinh này không quá mười ngày chắc chắn bị công phá.

Khí tức kinh hoảng bao phủ khắp thành, Đoạn Lĩnh rốt cục cũng tìm được Hách Liên Bác cùng Thái Diêm.

"Chạy." Hách Liên Bác chỉ nói một câu ngắn gọn với Đoạn Lĩnh.

"Chạy đi đâu?" Đoạn Lĩnh trải địa đồ ra, nói, "Khắp cả bốn phía đều là quân Nguyên."

Trên bản đồ vẽ đầy vòng tròn, Thái Diêm nhìn một chút rồi nói: "Ngươi ngay cả cửa thành cũng không ra được."

Đêm qua đã có người bỏ lại vợ con của cải muốn lẫn trốn khỏi thành, thế nhưng lại bị quân Nguyên bắt được chém đầu treo lên xe công thành, khiến sĩ khí của Thượng kinh rơi xuống tận đáy.

"Vì sao viện binh còn chưa đến?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Ba người trầm mặc nhìn nhau.

"Không đi, chết!" Hách Liên Bác cả giận nói với Đoạn Lĩnh.

"Đi cũng chết!" Đoạn Lĩnh đáp, "Trừ phi bên ngoài khai chiến mới có cơ hội chạy trốn!"

"Chờ!" Hách Liên Bác nói.

Thái Diêm nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Rồi lại chạy đi đâu?"

"Nhà của ta." Hách Liên Bác nói.

Đoạn Lĩnh hiểu, Hách Liên Bác muốn dẫn bọn họ chạy về Tây Lương.

"Ta không đi." Thái Diêm nói, "Ta không còn chỗ nào có thể trốn tránh, cha ta, ca ta đều vì Đại Liêu tuẫn thân. Ta vô luận có chạy đến đâu cũng chỉ là chó nhà có tang."

Hách Liên Bác nhìn Thái Diêm, sau một hồi thì gật đầu, biểu thị mình có thể lý giải.

"Ngươi, đi." Hách Liên Bác nói với Đoạn Lĩnh.

"Ta không thể đi." Đoạn Lĩnh nói, "Xin lỗi, Hách Liên."

Trong mắt Hách Liên Bác mang theo thần sắc chất vấn, Đoạn Lĩnh nói: "Ta đang đợi một người."

Hách Liên Bác gật đầu, cũng không kiên trì nữa, một mình xoay người rời đi, Đoạn Lĩnh đuổi theo hỏi: "Khi nào thì đi? Ta giúp ngươi trốn ra ngoài."

Hách Liên Bác khoát khoát tay, quay lại ôm chặt Đoạn Lĩnh, lại liếc nhìn Thái Diêm, nhanh chóng rời khỏi Quỳnh Hoa viện.

Thái Diêm thở dài, hai người nhìn theo bóng lưng của Hách Liên Bác. Đoạn Lĩnh nói với đối phương: "Ngươi tạm thời ở lại đây thôi, cũng tiện chiếu cố lẫn nhau."

Thái Diêm nói: "Không được, ta phải về nhà bầu bạn cùng ca ca."

Đoạn Lĩnh chỉ có thể gật đầu, các bằng hữu của y đều đã rời đi, bên ngoài lại truyền đến thanh âm công thành, Đoạn Lĩnh đối với những động tĩnh này đã gần như chết lặng. Mấy ngày nay, y thường một hồi nghe có người nói thành đã bị phá, một hồi lại nghe Nguyên quân đã tràn vào, tất cả mọi người đã thấy nhiều thành quen, nhàm chán tự đi làm chuyện của mình.

"Phu nhân cho mời." Đinh Chi đi đến trước cửa, nhỏ giọng bẩm báo Đoạn Lĩnh.

Đêm mai chính là mồng bảy tháng bảy, trong phòng của Tầm Xuân tràn đầy xiêm áo và các thức bánh trái, lúc Đoạn Lĩnh bước vào trong đã thấy nàng lau chùi một thanh kiếm, Đinh Chi lui ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

"Đây là kiếm của ta." Tầm Xuân nói.

"Trảm Sơn Hải." Đoạn Lĩnh đáp.

Tầm Xuân có chút ngoài ý muốn, nhìn Đoạn Lĩnh gật đầu, nói: "Nô gia đã thật lâu không chạm đến kiếm rồi. Trước khi sư nương chết ta đã thề với nàng, cả đời này sẽ không ra tay giết người nữa."

"Thành không giữ được sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Chỉ sợ không giữ được." Tầm Xuân than nhẹ một tiếng, "Tin tức từ Trung kinh truyền đến, viện binh Gia Luật Tông Chân phái ra bị người Đảng Hạng cầm chân, trì hoãn không đến được."

Đoạn Lĩnh cả kinh, Tầm Xuân nói: "Theo tình thế trước mắt, người Nguyên hẳn là đã bí mật đạt thành hiệp nghị cùng Đảng Hạng. Sau trận chiến này, Tây Lương có thể thoát ly khỏi sự khống chế của người Liêu, lần nữa phục quốc."

Đoạn Lĩnh hỏi vội: "Phía phụ thân thì sao?"

"Bệ hạ đã đăng cơ, sau đó lập tức phát binh dọc theo tây lộ đi Thượng kinh. Như vậy trong vòng ba ngày hẳn là có thể đến nơi." Tầm Xuân đáp, "Hiện tại binh mã Nam Trần đã trở thành hy vọng duy nhất của Gia Luật Đại Thạch."

Tầm Xuân cẩn thận lau chùi con rồng được khắc uốn lượn trên lưỡi kiếm, nói: "Hoàng gia tại bốn trăm năm trước đã ban thưởng thanh kiếm này cho sư môn của nô gia, nô gia tự nhiên sẽ dốc sức hộ vệ điện hạ chu toàn. Nguyên quân hiển nhiên cũng đã nhận được tin tức quân tiếp viện của phía nam, vì vậy trong hai ngày này thế công nhất định sẽ càng lúc càng mãnh liệt. Nô gia đã làm ra hai chuẩn bị, nếu như Gia Luật Đại Thạch có thể thủ vững, tự nhiên là vô cùng tốt đẹp."

"Thế nhưng vạn nhất không thể thủ được." Tầm Xuân nói, "Người của Quỳnh Hoa viện cho dù phải liều mạng vẫn sẽ bảo hộ điện hạ chu toàn ra khỏi Thượng kinh, yểm hộ người hội họp cùng bệ hạ.."

"Sẽ không." Đoạn Lĩnh nói, "Phụ thân nhất định sẽ đến đón ta."

Tầm Xuân đáp: "Đúng là như vậy, thỉnh điện hạ không nên tùy tiện tin tưởng bất luận kẻ nào. Gia Luật Tông Chân đã phái người đưa tin tức đến xin Bắc viện đại vương tìm cách đưa điện hạ đến Trung kinh, thế nhưng nhìn thế cục trước mắt, thật sự quá hung hiểm."

"Ta đã biết." Đoạn Lĩnh hiểu rõ ẩn ý của Tầm Xuân, y không cần cùng Hách Liên gia rời đi, cũng không nên để Gia Luật Tông Chân đưa đi. Lưu lại ở trong thành, vạn nhất có phát sinh chuyện gì vẫn là có thể khống chế.

–

Dưới Hổ Lao quan, Lý Tiệm Hồng còn chưa ra khỏi quan ải trinh thám đã điều tra được phục quân của Tây Lương, hiển nhiên là muốn trì hoãn bước chân của hắn tại nơi này. Thế nhưng Lý Tiệm Hồng lại nhanh chóng chia binh thành ba đường, trước tiên vòng qua cánh quân của Tây Lương, phát động một hồi tập kích nất ngờ, Tây Lương quân nhất thời tan vỡ.

Đoạn Lĩnh biết, hiện tại phụ thân đã cách nơi này không đến sáu trăm dặm, thế nhưng một đêm này, cũng là đêm Thượng kinh gặp phải hung hiểm nhất.

Đến canh tư, từ phía xa vang lên một tiếng vang thật lớn, sau đó chính là tiếng binh mã xôn xao, bách tính hoảng loạn. Bọn họ đã sớm quen với việc nửa đêm giật mình tỉnh giấc, chỉ là lần này tựa hồ so với những lần trước nghiêm trọng hơn nhiều.

"Đương —— đương —— đương —— "

Nhịp điệu này, chính là hiệu lệnh báo quân ta thu binh.

Đoạn Lĩnh mấy hôm nay vẫn mặc nguyên y phục mà ngủ, nghe được thanh âm liền nắm chặt cung kiếm, ngồi dậy rời giường, lao ra khỏi phòng. Chỉ thấy thành nam ánh lửa sáng như ban ngày, rực đỏ cả một vùng trời.

Nguyên quân đã giết vào thành rồi!

Đêm mùng sáu tháng bảy, Nguyên quân lần nữa tiếp nhận một đợt viện quân, triển khai tổng tiến công vào Thượng kinh. Gia Luật Đại Thạch thấy khó thể cố thủ liền dẫn quân ra ngoài nghênh địch, song phương giao chiến dưới thành, máu chảy thành sông.

Tùy theo tiếng trống trận gần như tuyệt vọng, nghìn vạn khối hỏa dược tựa như mưa sao băng từ phía chân trời, trong nháy mắt bị ném vào trong tường thành!

Hỏa dược bắt lửa hừng hực rơi xuống đất, nổ tung, khiến cho khói lửa bao trùm hơn phân nửa thành nam, lửa lại bị gió dấy lên, hướng về hai phía đông tây lan tràn. Thượng kinh hiện tại đã biến thành biển lửa, chìm trong khói đen cuồn cuộn, từng đợt tiếng kêu thống khổ và rên rĩ thảm thiết vang vọng, tựa như địa ngục trần gian.

Vài tên Liêu quân vọt vào Quỳnh Hoa viện, Đoạn Lĩnh nắm chặt trường kiếm trong tay, đứng tại sân viện, quát: "Làm cái gì! Đều cút ra ngoài cho ta!"

Mấy tên quân lính này hiển nhiên đều là đào binh, trên người dính đầy vết máu nhìn Đoạn Lĩnh thở dốc. Phía trong Quỳnh Hoa viện vang lên vài tiếng quát to, toàn bộ nữ nhân đều đi ra, trong tay còn cầm cường nỏ chỉ thẳng về phía đào binh.

Đào binh dần dần lui ra ngoài, chỉ là vừa đến cửa lớn liền bị kỵ binh cưỡi tuấn mã tiến đến dùng một mũi tên bắn chết. Trên người gã kỵ binh này ám một mùi cháy khét khó ngửi, nhìn trang phục thì chính là thân binh Bắc viện, gã vội vàng xuống ngựa, nói: "Tầm Xuân phu nhân đâu?"

Đinh Chi bỏ cường nỏ xuống, dẫn gã vào trong, một lát sau thân binh vẫn chưa thấy rời đi, Tầm Xuân đã vội vàng đến tìm Đoạn Lĩnh, nhìn thấy y đang rửa mặt trong viện cũng không chần chờ, cất lời, "Điện hạ, vết thương cũ của Gia Luật Đại Thạch tái phát, hôm nay dẫn quân ra thành liền chịu thêm thương mới. Hiện tại về thành liền muốn gặp điện hạ một lần, nô gia đã cự tuyệt."

"Cửa thành làm sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Tầm Xuân thoáng lắc đầu, nói: "Còn chưa phá, Hách Liên gia cũng thành công bỏ chạy, Gia Luật Đại Thạch vì muốn thả cho bọn họ một con đường sống không tiếc rời thành ứng chiến. Năm ngoái hắn trúng tên ngã ngựa, thân thể vẫn không quá tốt. Điện hạ có muốn đi chứ? Nếu muốn, hiện tại đã có thể phân phó, nô gia vì ngài chuẩn bị xe."

Đoạn Lĩnh không biết Gia Luật Đại Thạch vì sao muốn gặp mình, có lẽ đã đoán được thân phận của y, hoặc là bởi vì lời dặn dò của Gia Luật Tông Chân… Thế nhưng nhìn sắc mặt của Tầm Xuân, thương thế của Gia Luật Đại Thạch hẳn là không quá lạc quan, vạn nhất vết thương quá nặng không thể chống qua, lúc đó Thượng kinh liền triệt để rơi vào tay giặc.

Lần này nhất định phải đi gặp mặt, nếu như Gia Luật Đại Thạch không qua khỏi, y còn phải lập tức trở về báo cho Quỳnh Hoa viện, lập kế hoạch chu toàn trốn khỏi Thượng kinh,

Cuối cùng Đoạn Lĩnh hơi gật đầu, Tầm Xuân lập tức an bày, lúc gần đi còn nhắc nhở: "Không thể ở lại quá lâu."

Thượng kinh nghênh đón mùng bảy tháng bảy, trời vừa mờ sáng, không khí trong thành đã dồn nén đến khiến người ta khó chịu, phía thành nam vẫn còn dang bốc cháy, tâm trạng của mọi người ngột ngạt chẳng khác gì đang kẹt trong một cái lồng hấp thật lớn. Mã xa chạy nhanh qua vài con phố, dừng lại bên ngoài Vương phủ của Bắc viện đại vương, phía trong còn có không ít người nôn nóng chờ đợi.

Thân binh vội vàng dẫn Đoạn Lĩnh vào phòng. Y vừa bước đến đã nghe được một trận ho khan kịch liệt, Vương phi và vài thị tỳ ở bên cạnh chiếu cố Gia Luật Đại Thạch, những người đang có mặt ở nơi này đều là thân tín lâu năm của hắn.

Trong lòng Đoạn Lĩnh cả kinh, đây chẳng phải là tình hình chuẩn bị hậu sự sao? Chỉ nghe thân binh bên cạnh lên tiếng: "Đại vương, người ngài muốn tìm đã đưa đến."

"Đều… lui ra." Gia Luật Đại Thạch thều thào phân phó.

Tất cả mọi người đều lui đi, chỉ để lại Đoạn Lĩnh trong phòng.

Gia Luật Đại Thạch nói: "Ngươi… tiến đến để ta nhìn rõ một chút."

Đoạn Lĩnh liền tiến lên vài bước, đối diện cùng Gia Luật Đại Thạch. Trên vai của Gia Luật Đại Thạch bị đâm một vết thật sâu, đã dùng băng vải băng lại. Đoạn Lĩnh có chút chần chờ gọi: "Đại vương?"

Gia Luật Đại Thạch hơi giơ một tay lên, Đoạn Lĩnh vội vàng đỡ lấy: "Đại vương, không cần vội."

Sau đó ngón tay của Đoạn Lĩnh ấn lên mạch môn Gia Luật Đại Thạch, lại quan sát tình huống của hắn. Thấy đối phương vừa lên tiếng, cả mũi miệng đều trào lên bọt máu liền vội vàng giúp hắn lau chùi, tình huống thế này hẳn là ở trên chiến trường bị va đập, thậm chí có thể bị dẫm đạp, khiến phế phổi tổn thương, trên người mặc dù không tìm được miệng vết thương thế nhưng nội tạng đều đã xuất huyết, rõ ràng không thể cứu lại.

"Là ngươi." Gia Luật Đại Thạch nói, "Có đúng hay không… là ngươi."

Đoạn Lĩnh: "…"

Gia Luật Đại Thạch ngắt ngứ lấy hơi, nói: "Đêm đó, cùng bệ hạ… ở trong Quỳnh Hoa viện… khi ta uống rượu xong nhìn lên, cái bóng phía sau bình phong… cái bóng của ngươi…. Ta… thật sự… cho rằng, là ngươi…"

Đoạn Lĩnh trong lòng ngũ vị tạp trần, đáp: "Là ta, đại vương."

"Cha ngươi quả nhiên… Không lừa ta." Gia Luật Đại Thạch nói, "Ngươi… quả nhiên… còn… ở đây. Ta biết… phụ thân ngươi… nhất định sẽ đến… Bảo hắn… cẩn thận… có người… có người… bán đứng…"

Đoạn Lĩnh hít sâu một hơi, trái tim đập mạnh.

Gia Luật Đại Thạch nhìn Đoạn Lĩnh, biểu tình mang theo vẻ mong đợi, tựa như muốn hỏi y Lý Tiệm Hồng đã đi đến đâu, lại phảng phất như muốn nói cho y biết chuyện gì. Đoạn Lĩnh hiểu Gia Luật Đại Thạch đã đến giây phút dầu hết đèn tắt, vội vàng tiến lên phía trước, hỏi: "Đại vương?"

Nhưng Gia Luật Đại Thạch đã bị bọt máu ngăn chặn khí quản, một câu này nói thế nào cũng không ra được, chỉ có thể kịch liệt ho khan. Vương phi đang chờ bên ngoài nghe vậy liền kinh hoảng dẫn theo đại phu chạy vào, run giọng gào lên: "Đi ra ngoài! Đều đi ra ngoài!"

Đám thân binh vội vội vàng vàng kéo Đoạn Lĩnh ra ngoài, y còn chưa kịp cất lời đã nghe thấy bên trong truyền đến thanh âm khóc lớn. Gia Luật Đại Thạch đã chết.

Trong Vương phủ một mảnh hỗn loạn, đã không còn người để ý đến Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh càng nghĩ càng sai, vội vàng rời đi, lúc lên xe ngựa liền căn dặn: "Nhanh, quay về quỳnh hoa viện!"

Xe ngựa quay đầu theo đường cũ trở về, Đoạn Lĩnh tựa vào nhuyễn tháp, từ từ nhắm hai mắt lại ngẫm nghĩ, lông mày nhíu chặt, luôn cảm thấy Gia Luật Đại Thạch giống như còn muốn nói gì đó. Biểu tình kia, tựa hồ đang muốn nhắc y phải cẩn thận.

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu la, Nguyên quân đã chuyển binh đánh về phía tây môn, mã xa lại rẽ vào hướng khác. Đoạn Lĩnh xốc lại tinh thần, vén mành xe lên nhìn ra bên ngoài, thấy phương hướng này rõ ràng không phải trở về Quỳnh Hoa viện mà là đang hướng thẳng đến bắc môn, trong lòng đột nhiên dâng lên cảnh giác thế nhưng lại không dám dò hỏi, tránh cho xa phu nghi ngờ. Y nhớ từ lúc rời khỏi Vương phủ

cho đến bây giờ, xa phu vẫn chưa nói lời nào, ngay cả một tiếng "Giá" cũng không phun ra khỏi miệng.

Nhưng lúc rời đi từ Quỳnh Hoa viện, xa phu rõ ràng có mở miệng lên tiếng! Khả năng duy nhất chính là, lúc đợi ngoài Vương phủ người đã bị đổi mất!

Đoạn Lĩnh vẫn duy trì an tĩnh, nhân lúc bất ngờ từ trong xe nhảy ra ngoài, mã xa dừng lại, xa phu kia lập tức xoay người xuống xe đuổi theo Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh lại sớm có chuẩn bị, lắc mình tiến vào hẻm nhỏ, tùy tiện chọn một lối rẽ gần đó xông vào, dùng vạt áo che lại mũi miệng, xông thẳng vào màn khói dày đặc.

Xa phu thấy không thể đuổi theo liền dừng bước lại, chậm rãi gỡ mũ che xuống, suy nghĩ trong chốc lát rồi xoay người đuổi về phía Quỳnh Hoa viện.

36. Quyển 1 - Chương 36: Đột Biến

Một tiếng nổ thật lớn vắt ngang đường chân trời, tia sét như du long đánh tan mây đen lượn lờ, ngay sau đó, vô số thiểm điện như đằng long xuất hải trong nháy mắt đồng thời bắn thẳng về phía Thượng kinh.

Cơn mưa mịt mờ thiên địa đổ xuống, tựa như bầu trời đã bị lật ngược lại, điêu cuồng dốc hết nước trong những đám đổ đi hòng dập tắt đại hỏa trong thành. Tiếng trống trận của Nguyên quân từ xa truyền đến, tạm thời thu binh.

Đoạn Lĩnh ho khan chui ra từ bên trong phế tích, lại quẹo khỏi mấy con đường nhỏ trở về Quỳnh Hoa viện. Chỉ thấy trong viện một mảnh yên tĩnh rợn người.

"Tầm Xuân!" Đoạn Lĩnh hô to, "Có người giết xa phu…"

Y bước nhanh vượt qua góc ngoặt hành lang, thanh âm bỗng nhiên dừng lại, chỉ thấy trong màn mưa xối xả, tại tiền viện có hai người đang đứng.

Một thân trường bào hoa lệ của Tầm Xuân bị xối đến ướt đẫm, tóc mai dán vào gương mặt, trong tay cầm Trảm Sơn Hải.

Lang Tuấn Hiệp đầu đội mũ rộng vành đứng ở trong viện, trên tay cầm Thanh Phong kiếm, hai người đối diện giằng co.

Đoạn Lĩnh thả chậm cước bộ đi vào trong sân, kinh ngạc nhìn Lang Tuấn Hiệp.

"Là ta." Lang Tuấn Hiệp nói, "Ta tới đón ngươi rời đi, nơi này quá nguy hiểm."

"Không nên đi cùng hắn!" Tầm Xuân quát, "Điện hạ!"

Trong lúc nhất thời, Đoạn Lĩnh thật sự có chút không biết phải làm sao.

Lang Tuấn Hiệp: "Ngày hôm nay Thượng kinh nhất định sẽ bị công phá, không thể lưu lại nơi này."

Tầm Xuân: "Bệ hạ phân phó, trừ phi chính người thân lâm, bằng không không ai có thể mang điện hạ đi."

Mưa tuôn xối xả mờ mịt cả đất trời, tiếng nước rào rạt khiến người ta không thể nghe được thanh âm nào khác nữa, bỗng một tiếng sét đánh xuống vang dội. Đoạn Lĩnh gào to: "Dừng tay!"

Lời còn chưa dứt, Tầm Xuân đã bất chợt xuất thủ, thanh kiếm trên tay Lang Tuấn Hiệp cũng di chuyển một góc cực nhỏ, phản xạ ánh sáng của tia sét, chiếu thẳng vào mắt Tầm Xuân.

Tầm Xuân hơi híp mắt, lập tức mất đi tiên cơ, Lang Tuấn Hiệp một kiếm đâm thẳng vào yết hầu của nàng, ngay sau đó Tầm Xuân xoay người lại, một bước đạp trên dòng nước, hồng bào tung lên mang theo nước mưa xoay tròn.

Nghìn vạn giọt mưa tung ra, phảng phất đọng lại trong chớp mắt sấm chớp vang rền, giọt mưa trong suốt phản chiếu cảnh tượng nơi trần thế, mỗi một giọt nước đang rơi khỏi mái hiên tựa như cũng đang khóa lại khoảnh khắc trước mắt này —— Đoạn Lĩnh rút kiếm, Tầm Xuân thu tay, Lang Tuấn Hiệp đâm thẳng.

Tầm Xuân rút trâm cài tóc ra, ném mạnh.

Một kiếm của Lang Tuấn Hiệp đâm trúng bụng dưới của Tầm Xuân, trâm cài của Tầm Xuân phá không mà đi, mũi nhọn xé phá giọt nước trên lộ tuyến của mình vỡ ra tung tóe, ghim vào sườn của Lang Tuấn Hiệp.

Sau một khắc, Lang Tuấn Hiệp rút Thanh Phong kiếm ra, Tầm Xuân lại liều mạng đỡ lấy một kiếm hung hiểm đó, nhoài người lao tới, song chưởng đồng thời đánh vào giữa ngực của Lang Tuấn Hiệp. Nội lực của nàng bạo phát trong cơ thể y, thêm nữa vị trí của cây trâm vừa rồi chính là ngay đại huyệt cản trở đường lưu thông nội tức, khiến lục phủ ngũ tạng của Lang Tuấn Hiệp nhất thời chấn động thụ thương.

Lang Tuấn Hiệp xoay người tựa vào cột gỗ, hướng về phía Đoạn Lĩnh vọt lên một bước, Đoạn Lĩnh bỗng nhiên giơ trường kiếm lên chỉ về phía Lang Tuấn Hiệp, Lang Tuấn Hiệp hiển nhiên đã bị thương rất nặng, bước tiếp theo không kịp thu về, ngã thẳng vào mũi kiếm. Đoạn Lĩnh lập tức lùi về phía sau, rất sợ sẽ làm y bị thương..

Lúc này Lang Tuấn Hiệp mới phun ra một ngụm máu, cả lưỡi kiếm trên tay Đoạn Lĩnh đều nhuốm máu tươi, sau đó y xoay người chạy khỏi Quỳnh Hoa viện, biến mất. Trước khi rời đi, Lang Tuấn Hiệp còn ngoái đầu đối mặt với Đoạn Lĩnh một lần cuối cùng, Đoạn Lĩnh nháy mắt cảm nhận được gì đó, thế nhưng lại nói không nên lời.

Bạo vũ cuồng phong, Đoạn Lĩnh đuổi theo vài bước, khó khăn lắm mới quyết định dừng lại cước bộ, xoay người quay vào.

"Tầm Xuân!" Đoạn Lĩnh lo lắng gọi.

Bụng dưới của Tầm Xuân bị đâm xuyên, cả áo bào đều thấm máu đỏ. Đoạn Lĩnh dìu nàng vào trong phòng, Đinh Chi từ bên trong bước ra, kinh hô một tiếng, bước lên phía trước kiểm tra thương thế của Tầm Xuân.

–

Cùng lúc đó, quân Nam Trần đã tiếp cận Tây sơn, chỉ còn cách Thượng kinh hai trăm dặm, mưa chợt kéo đến, càng lúc càng lớn, đường núi lầy lội chậm chạp tiến tới, gần bốn vạn quân cứ thế tiếp cận hậu phương của Nguyên quân.

"Báo ——" thám báo vọt đến.

"Tăng viện của Nguyên quân đã đến Thượng kinh, tổng cộng mười vạn!" Thám báo nói.

Lý Tiệm Hồng môt thân ướt sũng, nước mưa dọc theo áo giáp của hắn chảy xuôi xuống thấm vào da thịt, vô cùng băng lãnh.

"Thành phá?"

Lý Tiệm Hồng chỉ cảm thấy thanh âm cực kỳ xa xôi, phảng phất như cũng không phải của bản thân mình.

"Đang chiến đấu trên đường lớn." Thám báo thở hổn hển nói, "Bộ đội tiên phong đã cứu được một nhóm học sinh từ Ích Ung quán thoát ra. Bọn họ nói, Gia Luật Đại Thạch đã chết."

"Dẫn người đến đây." Lý Tiệm Hồng nói.

Vài học sinh được dẫn tới, cả người đầy nước bùn, vừa nhìn thấy Lý Tiệm Hồng đã chạy đến gần, không quản mặt đất lầy lội, đồng loạt quỳ xuống.

"Tướng quân!" Nhóm học sinh khóc lớn, "Tướng quân, xin cứu mạng —— "

"Có bao nhiêu người trốn ra được?" Lý Tiệm Hồng thở hổn hển hỏi.

"Cũng chỉ có mấy người tiểu nhân!" Học sinh khóc ròng nói, "Tế Sự trông chừng cho mọi người chạy trước, bị một mũi tên của quân Nguyên bắn chết?…"

Lý Tiệm Hồng chỉ cảm thấy một trận đất trời đảo lộn, mấy ngày hành quân gấp gáp tinh thần của hắn đã căng thẳng đến đỉnh, vừa nghe được những lời này thì không khỏi cảm thấy một trận choáng váng.

Thế nhưng trong nháy mắt biến cố nổi lên, một học sinh trong đám người bỗng nhiên ngẩng đầu, cánh môi vừa hé, một mũi phi châm xuyên qua màn mưa phá không bay tới ghim lên tay phải của Lý Tiệm Hồng. Lý Tiệm Hồng lập tức lui thân, tay trái rút kiếm, nghiêng người, thích khách hóa trang thành học sinh cũng nhanh chóng nhào tới, bị một kiếm của Lý Tiệm Hồng xuyên thủng yết hầu.

"Bệ hạ!"

Tùy tùng vô cùng sợ hãi, chen chúc tiến lên, không đến mấy chốc đã đem vài tên 'học sinh' kia bắn thành tổ ong. Tay phải của Lý Tiệm Hồng trúng châm, hít sâu một hơi đã cảm thấy cảm giác tê dại lan tràn khắp cả cánh tay, hắn lập tức gác ngón áp út trúng châm lên lưỡi kiếm, nhấn mạnh một cái, đem cả ngón tay cắt xuống, tại miệng vết thương máu đen tuôn trào, sau đó lại chuyển thành đỏ sậm, độc tố đã lan đến toàn bộ cánh tay.

"Mau gọi quân y!" Có người hô.

"Không cần." Lý Tiệm Hồng nói, "Phân phó gấp rút khởi hành, nói cho Liêu quân trong đội ngũ, Thượng kinh còn chưa phá, vẫn còn cơ hội, bảo bọn họ xốc lên tinh thần tiến về phía trước!"

Xế chiều hôm đó, Lý Tiệm Hồng dẫn một vạn binh mã mượn từ Liêu quốc và bốn vạn kỵ binh Nam Trần trèo đèo lội suối vượt qua Tây Sơn, mạo hiểm chọn lối tắt chênh vênh nguy hiểm chạy thẳng đến Thượng kinh.

"Báo —— "

Bộ đội tiên phong lại phát ra thám báo, một người mạo hiểm mưa to giục ngựa chạy về.

"Tiền phương có phục binh." Vũ Độc lấy nón che mưa xuống, gương mặt ướt sũng, hướng về phía Lý Tiệm Hồng nói, "Khoảng một vạn người, mai phục trong sơn cốc hiểm yếu của Tây Sơn. Khống chế cả sơn đạo, bệ hạ, quá nguy hiểm."

"Nghiền qua." Lý Tiệm Hồng nói, đồng thời kiên quyết quát to: "Đưa nhóm Liêu binh theo quân lên làm tiên phong! Binh mã Đại Trần nối tiếp theo đó! Một canh giờ sau phải vượt qua Tây Sơn! Cung tiễn thủ cũng lên!"

Vũ Độc ngạc nhiên, Lý Tiệm Hồng lại đem hai cây trường đao ném về phái hắn, Bôn Tiêu hăng hái dẫn trước vọt vào sơn cốc.

Ngay sau đó, đám Liêu quốc tâm đặt tại Thượng kinh thét lớn như bài sơn đảo hải vọt vào thung lũng Tây sơn, mỗi người đều tự giơ lên tấm chắn hộ vệ cho trung quân càn quét, móng ngựa đạp xuống nước bùn

văng tung tóe. Năm vạn đại quân của Lý Tiệm Hồng suất lĩnh lần này chính là vô tình đụng phải trận phòng ngự của quân Nguyên.

Nguyên quân đã bày sẵn không ít bẫy rập cơ quan trên dọc đường đi, chỉ đợi Lý Tiệm Hồng dẫm vào liền đem bố trí phát động. Lại không ngờ Lý Tiệm Hồng trực tiếp mãnh liệt xông vào, song phương vừa va chạm, Trấn Sơn Hà một kiếm chém qua, đem lá chắn thịt của Nguyên quân lập tức chia thành hai nửa, máu thịt văng tung tóe. Phi phong đỏ tươi của hắn đón gió tung bay, những nơi đi qua đều như cối xay thịt nghiền ép, một đường đao quang kiếm ảnh lạnh lùng vô tình nghiền qua sơn cốc Tây sơn.

Liêu quân tiên phong xông qua, ngay sau đó chính là bốn vạn kỵ binh Nam Trần, nhất thời khí thế như nước lũ xông phá phòng tuyến Nguyên quân. Lý Tiệm Hồng chém giết đến cánh tay thoát lực, đã gần như không nhìn thấy phía trước là gì. Mưa to che mờ hai mắt, đường nhìn một mảnh không rõ, trong lúc đánh nhau kịch liệt, độc tố trên cánh tay vẫn chưa tan hết đã dọc theo máu lan tràn, xâm nhập trái tim.

Bờ môi của hắn trở nên tái nhợt, thế nhưng vẫn ở giữa chiến trường liều chết xung phong, mắt thấy cự ly thoát khỏi thung lũng còn chưa đến ngàn bước, đã có thể thoát ra trong gang tấc. Trên vách đá bỗng nhiên vang lên một tiếng gió thổi, có bóng người như khỉ vượn từ trên cao lao xuống vạn quân.

Một khắc kia, trực giác đã trải qua tôi luyện của vô số lần sinh tử sát na báo cho Lý Tiệm Hồng một dự cảm, hắn trong nháy mắt ngửa người ra sau, một chân đạp lên lưng ngựa, tung người xoay tròn lên không trung. Bôn Tiêu cũng hý dài một tiếng tránh né, ngay sau đó một gã thích khách phi thân xông tới, trên tay cầm một thanh cự kiếm, đem tên Liêu binh đang đứng trước mặt mình chém thành hai nửa!

Khóe miệng của thích khách hơi cong lên.

Đất bằng chấn động, mưa xối ầm ầm, sấm chớp rền vang, song phương không nghe được lời nói của nhau. Tại trong chiến trường vạn quân náo loạn, thân hình của thích khách cực kỳ linh hoạt khóa chặt vị trí của Lý Tiệm Hồng, bước qua chiến mã cùng binh sĩ, cầm đại kiếm một đường truy giết. Lý Tiệm Hồng xoay người nhảy lên vách đá, thích khách đuổi tới, xuất kiếm.

Lý Tiệm Hồng huơ Trấn Sơn Hà, thích khách vung cự kiếm, hai bên va chạm, "keng" một tiếng, thanh âm kim khí ma sát vang rền quẩn quanh trong sơn cốc, lại chợt bị tiếng thét tuyệt vọng của vạn quân lấn át chìm đi.

Vũ Độc chìm trong đại quân nhắm thẳng về phía lối ra sơn cốc, trong tiếng mưa xối xả nhạy bén bắt được thanh âm kia. Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phía Lý Tiệm Hồng.

Lý Tiệm Hồng nói cũng không nói, song phương trực tiếp cuốn vào nhau giao thủ hơn mười chiêu trên vách đá, càng đánh càng nhanh, đường kiếm của thích khách tựa tật phong sậu vũ, chiêu thức của Lý Tiệm Hồng lại là nộ hải cuồng lan[1]. Tới sau cùng, tất cả đều hóa thành chiêu thức bản năng của những người đạt đến đỉnh cao võ học. Thiên địa mênh mông, một đạo sấm chớp rạch ngang, trong đồng tử của Lý Tiệm Hồng hiện ra ảnh ngược của thanh kiếm kia.

Đoạn Trần Duyên——

Nhân sinh khổ đoản, liễu đoạn trần duyên.

Lý Tiệm Hồng gầm lên một tiếng giận dữ, cầm Trấn Sơn Hà liều mạng, trái tim của hắn lại đột nhiên cảm thấy như dao cắt khiến cánh tay run rẩy dữ dội. Hai kiếm va chạm lần nữa, mũi kiếm chênh chếch, Lý Tiệm Hồng liền dùng sức nặng cơ thể tựa lên, men theo Đoạn Trần Duyên áp thẳng tới trước. Thích khách nọ nhanh chóng nhảy lùi lại, bốn ngón tay theo đó bị chém đứt đoạn!

Mà Đoạn Trần Duyên cũng kéo qua hộ thủ của Lý Tiệm Hồng, bàn tay của hắn nhất thời máu tươi nhễ nhại. Lúc Lý Tiệm Hồng nhào người tới dự định đem thích khách kia phân thây dưới kiếm thì vừa vặn đối phương cũng đột nhiên mở miệng, phun ra một nắm phi châm mảnh như lông trâu.

Thời điểm đó Vũ Độc rốt cục cũng chạy tới, hai tay tung lên đẩy về phía trước, giữa bàn tay hiện ra một cái vật nhỏ hình bánh xe, toàn bộ phi châm bay đầy trời đều bị hút tới leng keng dính vào chỉ nam thạch[2] trên tay hắn. Lý Tiệm Hồng lại xông lên phía trước, thích khác cũng đã rớt xuống vách núi, rơi vào trong thiên quân vạn mã.

Lý Tiệm Hồng chống kiếm lên đất, trước mặt một mảnh đen kịt.

"Bệ hạ?!" Vũ Độc lớn tiếng gọi.

"Cho ngươi lập công chuộc tội." Lý Tiệm Hồng nói, "Là một trong những quyết định chính xác không nhiều mà ta đã đưa ra trong cả đời…"

Vũ Độc nói: "Bệ hạ, đã thu được ám khí của bọn họ, hẳn là xà độc, cái này thuộc hạ có thể phối chế giải dược."

Lý Tiệm Hồng thở dốc một lát, cảm nhận được độc tố qua tràng tỷ đấu vừa rồi đã khuếch tán khắp toàn thân khiến hắn có chút tê dại. Hắn chỉ có thể kiệt lực vận công, đem độc tố áp về cánh tay phải.

"Để ta nghỉ ngơi một chút." Lý Tiệm Hồng trầm giọng nói, lại nhìn tình thế binh mã dưới sơn cốc, vẫn không ngừng thở dốc.

Vũ Độc không dám nói lời nào chỉ đứng cạnh lẳng lặng chờ đợi. Lý Tiệm Hồng chậm rãi lấy lại sức, tra Trấn Sơn Hà vào vỏ, nói: "Đi!"

Đại quân lao khỏi thung lũng, đã có thể thấy được thành Thượng kinh ở phía chân trời. Mưa tuôn xối xả, tường thành đã bị phá hủy đi mấy đoạn, bên trong khói đặc cuồn cuộn xông thẳng lên không trung.

"Báo ——" lính liên lạc xông lên trước nói: "Tây Lương thông lộ đã mở, Hách Liên Vương phi về nước, binh mã Trung kinh đã qua khỏi biên giới Tây Lương, đang hỏa tốc đuổi về Thượng kinh ——!"

"Đã đến nơi nào?" Lý Tiệm Hồng nhìn một mảnh tàn tích mơ hồ của Thượng kinh, mưa to tiếp tục đổ xuống, Nguyên quân cư nhiên có thể chú ý đến có quân địch áp sát, hậu quân liền biến trận, điều ra năm vạn người ứng phó bọn họ.

"Còn có hai ngày nữa có thể đuổi đến!" Lính liên lạc nói.

"Vũ Độc đâu?" Thanh âm của Lý Tiệm Hồng trầm thấp mà khàn đặc.

"Đã đi tìm thuốc giải cho bệ hạ." Tùy tùng bên cạnh nói, "Vào trong A Nhĩ Kim sơn, nửa ngày có thể quay về."

"Không sai, theo ta xông lên." Lý Tiệm Hồng nói, "Giết vào Thượng kinh ——!"

Lời còn chưa dứt, trận quyết chiến sau cùng rốt cục triển khai. Bốn vạn binh mã Nam Trần, một vạn Liêu quân dưới sự thống lĩnh của Lý Tiệm Hồng dùng khí thế khuynh đảo thiên địa giết vào đại trận vừa mới bố trí của Nguyên quân.

———————-

1/ Tật phong sậu vũ và nộ hải cuồng lan: Tương đương với 'mưa to gió lớn' và 'biển cuộn sóng gầm'. Nhưng trong ngữ cảnh này mình thích để Hán Việt.

2/ Chỉ nam thạch: Là nam châm.

37. Quyển 1 - Chương 37: Thành Phá

Sấm chớp rền vang, cơn mưa tầm tã dường như đã kéo sụp cả bầu trời đen kịt, Thượng kinh sau mười hai ngày chịu đựng sự công kích liên tục của Nguyên quân, rốt cục không chống đỡ nổi mà tan vỡ, cửa thành ngã xuống phát ra một tiếng vang thật lớn vô tiền khoáng hậu. Bắc đô của Liêu quốc sừng sững trăm năm, ngày hôm nay rốt cục triệt để rơi vào tay giặc.

Quân Nguyên tiến thẳng vào thành như vào chỗ không người, đại địa từng trận nổ vang.

"Thành phá ——!"

Bình sinh, đây là lần đầu tiên Đoạn Lĩnh đối mặt với quân địch như hồng thủy mãnh thú, phụ thân từng nói qua, trong vạn quân, cho dù có võ nghệ độc bộ thiên hạ, dưới sự trùng kích cuồng loạn kia vẫn là khó thể chống đỡ. Đến lúc đó, chỉ còn biết giết người.

Chỉ còn biết giết người.

"Thành phá!"

Tiếng thét này vừa dứt, từng trận mưa tên từ trên cao giáng xuống, đem những bách tính không kịp trốn tránh mạnh mẽ ghim xuống mặt đất.

"Viện quân tới!" Lại có người quát lên, thế nhưng ngay sau đó lại là tiếng hét thảm. Đoạn Lĩnh nhảy lên nóc nhà, hàng loạt mưa tên xuyên qua màn nước bay loạn khắp nơi, chiến trường cực kỳ khốc liệt đã dời vào nội thành, quan quân của Tuần phòng ti hiện tại còn dư lại không nhiều lắm, đang liều mạng chống chọi.

Theo lệ cũ, thành vừa phá quân Nguyên liền bắt đầu giết người cướp của, gian dâm phóng hỏa đồ thành ba ngày, ai cũng không sống nỗi. Người người nhặt lên vũ khí, mặc kệ có biết võ nghệ hay không, dù sao cũng chỉ có một cái mạng, liền cùng quân Nguyên đồng quy vu tận.

Một nữ tử vừa chạy vào Quỳnh Hoa viện đã bị tuấn mã của Nguyên quân phía sau dẫm chết, có một tên Nguyên quân oa oa kêu lên, khiến càng nhiều binh sỹ như hổ lang kéo tới, nhất thời đứng đầy trong viện. Đinh Chi hô to: "Lui vào hậu viện! Bảo hộ phu nhân!"

Đoạn Lĩnh đang giúp Tầm Xuân may vết thương, trên tay đều là máu tươi chảy dài, đột nhiên cửa sau bị người đá văng ra tạo thành tiếng động lớn, Đoạn Lĩnh lập tức cầm trường kiếm lên, không nói lời nào liền lao đến, cúi đầu đâm thẳng vào ngực một gã quân Nguyên, lại nhanh chóng xoay người, trường kiếm tà tà chếch lên, đem người thứ hai mổ bụng, rồi liền lập tức tung người ra sau, lưỡi kiếm lia ngang, cắt dứt yết hầu gã thứ ba. Chỉ trong khoảnh khắc đã lấy mạng ba người.

"Đồng loạt bắn!" Đoạn Lĩnh lớn tiếng ra lệnh, sau đó lập tức thấp người lăn một vòng để lại khoảng trống cho chư nữ phía sau phát động cường nỏ. Một đợt tên nhọn bay ra đánh ngã mấy người, đám quân Nguyên còn sót lại cũng bị kinh động, tản ra khắp hành lang chậm rãi bao vây, lại có gã cầm theo loan đao chém thẳng về phía Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh liền đưa kiếm lên đỡ lấy, mắt vô ý thức nhắm lại, chỉ nghe "Đinh" một tiếng, loan đao của đối phương lập tức gãy lìa.

Trường kiếm trong tay y là bội kiếm của Thành Cát Tư Hãn, do thợ khéo thiên chuy bách luyện rèn thành, mặc dù còn thua kiếm Trấn Sơn Hà do thiên ngoại vẫn thạch rèn nên trong tay Lý Tiệm Hồng, thế nhưng binh khí tầm thường nào phải đối thủ của nó?! Đoạn Lĩnh ỷ vào bảo kiếm lợi hại, xông thẳng về phía Nguyên quân thẳng tay chém giết, cho đến khi đối phương không còn người dám tiến lên mới lui vào trong phòng.

"Giết ——!"

Lúc này tình huống ngoài thành đều là loạn tiễn cùng tuấn mã cuồng bôn, Nguyên quân vì muốn bảo hộ binh mã phe mình đã tiến vào Thượng kinh, thật sự dùng hết sức lực ngăn chặn thiết kỵ của Lý Tiệm Hồng. Lớp trận hình thứ nhất bị phá tan, lớp thứ hai mãnh liệt xông đến.

Lúc này trái tim của Lý Tiệm Hồng mãnh liệt quặng đau, hắn mở miệng muốn ra lệnh nhưng chỉ thấy thanh âm cách mình càng lúc càng xa xôi. Tên nhọn bắn ra bốn phía, hắn dốc hết sức lực cuối cùng giơ cao Trấn Sơn Hà chỉ về phía trước, hai chân thúc mạnh vào bụng ngựa.

Bôn Tiêu hý dài một tiếng chạy ào về phía trước, lập tức vượt lên dẫn đầu, chỉ đường cho hơn bốn vạn người phát động xung phong!

Tiếng vó ngựa cuồn cuộn tựa như đất rung núi lỡ, làn sóng đầu tiên là Liêu binh đánh lên tiền trận của quân Nguyên, sau đó lại là kỵ binh Nam Trần mãnh liệt tiến công, tựa như hai cỗ nước lũ cùng sóng biển không ngừng thôn phệ tất cả chướng ngại trước mặt, binh mã của Nam Trần không ngừng chèn ép Nguyên quân lui vào trong thành.

Tiếng trống rận rền vang, Oa Khoát Đài lại triệu tập thêm càng nhiều binh mã, xoay người lại đón đánh Lý Tiệm Hồng.

Trước mắt Lý Tiệm Hồng hiện giờ chỉ còn một mảnh mờ mịt, bảo kiếm trong tay huơ lên, máu tươi tung tóe, bộ dạng của hắn thoạt nhìn tựa như tử thần từ trên trời giáng xuống. Hắn cưỡi ngựa tiến nhập sâu vào chiến trường, miễn cưỡng vận kình mở ra một đường máu.

“Bệ hạ ——!”

“Bệ hạ!”

Lý Tiệm Hồng trúng tên ngã ngựa, trong khoảnh khắc đã bị loạn quân bao phủ.

Trước mắt một mảnh hỗn loạn, Nguyên nhân lần thứ hai vây kín, đã không còn phân được người nào là quân Trần, người nào là Liêu quân, Nguyên quân. Mọi người đều cầm vũ khí trên tay, vừa thấy người là hung hăn chém giết, nước bùn vẩy ra, Lý Tiệm Hồng chống kiếm thất tha thất thểu bò dậy giữa đống bùn đất, đem mũi tên trên lưng nhổ xuống, ngẩn đầu nhìn lên phía trên.

Cao cao tại đầu trường thành đã bị hủy hoại, có một tên thích khách tay cầm cường nỏ nhắm thẳng vào hắn.

Lại một mũi tên xé gió lao tới, Lý Tiệm Hồng dùng tay chụp lấy, một kiếm chém chết tên Nguyên quân đang xông đến trước mặt, đoạt lấy trường cung bắn về phía tường thành. Tên vừa rời cung, thích khách cũng ngã xuống, trong khoảnh khắc bị vạn mã dẫm đạp biến thành thịt nát.

Lý Tiệm Hồng đoạt lấy một con ngựa, mạnh mẽ vung roi vọt vào cửa thành, trên đường đi qua, Trấn Sơn Hà không ngừng thôn phệ huyết nhục, Liêu quân cùng Trần quân lần nữa nhìn thấy Lý Tiệm Hồng tựa như tử thần nghiền qua cửa thành liền liều mạng xông lên. Quân Nguyên đã chiếm thành lâu, bắt đầu dùng mưa tên bắn xuống, Lý Tiệm Hồng cơ hồ bất chấp mưa tên một đường xông vào cửa thành, trên cánh tay, chân, và vai của hắn đều bị trúng tên.

Chiến mã vừa mới vào thành liền hý thảm một tiếng, kiệt lực ngã xuống, Lý Tiệm Hồng bị ném bay đi, nặng nề tiếp đất.

Viện quân rốt cục đã vào thành, mưa càng lúc càng lớn, sau đó nữa, giữa thiên địa tựa như đều là màn nước. Lý Tiệm Hồng gian nan đứng dậy, thất tha thất thểu phóng nhanh vào trong một đường nhỏ.

Cả Thượng kinh đều nghênh đón ngày diệt vong, đổ nát bất kham, trên đường tràn đầy thi thể, Lý Tiệm Hồng ở trong ngõ nhỏ giết ra một đường máu, chống kiếm nhìn thấy thành tây đang phát hỏa hừng hực, ngôi nhà của hắn và Đoạn Lĩnh cùng với cả con đường đều bị đốt cháy, cho dù nước mưa ngập trời cũng không thể dập tắt thế lửa.

–

Nguyên quân càng lúc càng nhiều, từ bốn phương tám hướng giết vào Quỳnh Hoa viện.

Tầm Xuân ôm bụng, tay cầm trường kiếm chạy tới ra lệnh: "Hộ tống điện hạ ra khỏi thành!"

"Ta không thể đi!" Đoạn Lĩnh gầm lên giận dữ, sau đó lại phát hiệu lệnh: "Đồng loạt bắn!"

Từ sau cửa sổ vô số ám tiễn bay ra, đem đám Nguyên quân đang muốn xông vào Quỳnh Hoa viện bắn đến người ngã ngựa đổ, Đoạn Lĩnh tông cửa phòng xông đến, điên cuồng tàn sát kẻ địch, đem toàn bộ những người chưa bị ám tiễn lấy mạng đều kết liễu. Tầm Xuân lại tiến lên trợ giúp, đến khi giết được hơn mười tên, quân Nguyên rốt cục thoái lui ra ngoài, Đoạn Lĩnh lại quăng kiếm đổi cung, lắp tên nhắm chuẩn, đem mạng những kẻ chạy ra khỏi Quỳnh Hoa viện đều lưu lại.

"Điện hạ!"

Đinh Chi kinh hô, Đoạn Lĩnh cư nhiên giết người đến thoát lực, hôm nay trường kiếm của y không biết đã nhuốm máu của bao nhiêu người. Lúc y tựa vào cột trụ thở dốc, Đinh Chi vội vàng tiến lên săn sóc, nào ngờ vừa chạm nhẹ vào lưng y đã đau đến kêu to, hóa ra không biết từ lúc nào đã bị trúng tên.

"Nhổ." Đoạn Lĩnh nhắm chặt hai mắt, khi Đinh Chi nhổ tên, Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy trái tim mình thắt lại một vòng, trước mắt biến thành màu đen, gần như không thể hô hấp nổi. Lại có một nữ tử bước lên phía trước, dìu y vào trong phòng nghỉ ngơi.

Mưa dần dần nhỏ đi, gia đinh bước ra đóng cửa lại, then vừa hạ xuống đã nghe "Oanh" một tiếng thật lớn, hiển nhiên có người đang phá cửa. Tầm Xuân lạnh lùng nói: "Điện hạ, đi mau!"

"Viện quân đã tới!" Đoạn Lĩnh hô to, "Trụ vững!"

"Viện quân sẽ không tới!" Tầm Xuân nói, "Lập tức men theo ám đạo tại hậu viện rời đi!"

“Không!” Đoạn Lĩnh nói, “Ta biết cha ta đã tới!”

–

Lý Tiệm Hồng gỡ khôi thủ xuống, tóc tai bù xù, nhắm hướng Quỳnh Hoa viện mà đến. Nơi đó có hy vọng cuối cùng của hắn.

Khắp cả đường đi đều là thi thể, tràn ngập trước mắt đều là Nguyên quân soát nhà cướp của, phóng hỏa gian dâm. Có người phát hiện ra Lý Tiệm Hồng, nâng loan đao lên hướng hắn vọt tới, Lý Tiệm Hồng một kiếm đem người chém chết, lại có càng nhiều quân Nguyên bao vây lập thành thế trận, đao thương san sát đâm thẳng về phía hắn.

“Đi… chết cho ta…” Lý Tiệm Hồng giận dữ hét, “Nhường đường ——!”

Ngay sau đó, Lý Tiệm Hồng đem hết toàn lực mở một đường máu giết ra, không thèm để ý đến tên nhọn của quân nguyên, nhắm thẳng về hướng Quỳnh Hoa viện. Đến sau cùng, Trấn Sơn Hà trên tay hắn đã vô lực rút ra khỏi người kẻ địch, khi kết thúc xong tên quân Nguyên cuối cùng, Lý Tiệm Hồng rốt cuộc đã không kiên trì nổi, ngã trên mặt đất.

Cơn mưa bao trùm đại địa này kéo dài đủ một ngày một đêm, rốt cục cũng chịu vơi đi, sau đó đột nhiên tạnh hẳn.

Độc tố đã lan tràn đến cổ Lý Tiệm Hồng, nửa người bên phải của hắn đã tê dại vô pháp cử động, thế nhưng tay trái vẫn nắm chặt Trấn Sơn Hà, nước mưa từng giọt chậm rãi nhỏ xuống cọ rửa gò má của hắn.

Ở xa xa phía trước, một tiếng gầm lớn xé rách màn đêm yên tĩnh.

“Cha sẽ lập tức đến đây! Ta không rời đi!”

Đó là thanh âm của Đoạn Lĩnh..

“Con ta… con ta…” Đôi môi Lý Tiệm Hồng run rẩy.

Thanh âm kia phảng phất đã hồi sinh hắn, vì thân thể kiệt quệ của hắn rót vào một cỗ lực lượng cường đại, lực lượng nọ đủ để phá vỡ trời đêm mây đen cuồn cuộn, để lộ ra bầu trời đầy sao lấp lánh.

Một dãy ngân hà vắt ngang bầu trời, tại tòa thành bị tàn phá hoang phế này, hàng trăm tỷ mặt nước đọng đều đồng thời phản chiếu tinh không rực rỡ phía trên.

Lý Tiệm Hồng chống kiếm, lung lay lảo đảo tiến về phía cánh cửa kia.

Một tiếng cơ quan phát động nhẹ nhàng vang lên.

Cách đó khoảng bốn mươi bước, mũi tên lóe ra hàn quang bay vụt về phía Lý Tiệm Hồng, chỉ thấy hắn đột nhiên xoay người, Trấn Sơn Hà rời tay bay về phía tiếng động vang lên, mãnh liệt đâm thẳng về phía thích khách chờ trên mái hiên đã lâu.

Thích khách hiện ra thần tình ngạc nhiên, bị Trấn Sơn Hà đâm vào giữa ngực trái, ngã xuống.

Chỉ là mũi tên kia cũng mang theo lực đạo bài sơn đảo hải hung hãn xuyên qua áo giáp của Lý Tiệm Hồng, ghim vào trái tim của hắn.

Thân hình cao lớn của Lý Tiệm Hồng ngã về phía sau, trước ngực phun r tia máu, cơ thể nặng nề ngã xuống đất, tạo thành bọt nước tung tóe.

"Nhân lúc này đi thôi, điện hạ, nếu không đi sẽ không kịp nữa rồi." Tầm Xuân thúc giục, "Còn nhiều thời gian."

Đột nhiên, toàn bộ thế giới đều giống như an tĩnh lại, trong Quỳnh Hoa viện, Đoạn Lĩnh dựa lưng vào vách tường, nghe tiếng khóc như có như không từ xa truyền đến, tựa hồ đang hát một khúc bi ca tế điện linh hồn của đấng anh hùng.

Chẳng biết tại sao, trong lòng của Đoạn Lĩnh giờ phúc này cực kỳ yên tĩnh, y chậm rãi dựa vào vách tường ngồi xuống, bức tường đó là ranh giới phân cách y cùng một con ngõ dài ướt sũng, đầy khoảnh nước đọng.

Phía bên kia bức tường, máu tươi của Lý Tiệm Hồng chậm rãi loang ra, hòa vào dòng nước thấm xuống đất lạnh.

Hắn mở to hai mắt, hầu kết khẽ rung động, nói "Con ta…".

Lý Tiệm Hồng muốn gọi to, thế nhưng lại không thể phát ra bất kỳ thanh âm gì, chỉ có thể yếu ớt thở dốc. Một lát sau, ảnh phản chiếu bầu trời đầy sao trong mắt hắn cũng từng chút từng chút tan rã.

Đồng thời, Đoạn Lĩnh ngẩng đầu nhìn ngân hà hoa lệ, trong mắt ngập đầy ánh nước.

"Cha sẽ đến." Đoạn Lĩnh nức nở nói, "Cha đã dặn ta phải chờ người, nơi nào cũng không cần đi…"

Y nhìn gương mặt của những người còn sống sót trong Quỳnh Hoa viện, ánh mắt của các nàng đồng dạng mang theo bi thương sâu sắc.

"Đi." Đoạn Lĩnh ngẩng đầu nuốt nước mắt xuống, viền mắt dỏ bừng.

Phía bên kia bức tường, hai mắt của Lý Tiệm Hồng rốt cuộc cũng nhắm lại, một điểm tinh quang cuối cùng theo đó chậm rãi tiêu thất.

Hắn an tĩnh nằm trên mặt nước đang phản chiếu cả dãy ngân hà, tựa như đang nằm trên trăm triệu vì sao lấp lánh, khóe miệng của hắn nhẹ nhàng nâng lên, tựa như nụ cười ôn nhu chân thành mà hắn lộ ra mỗi khi nhìn thấy nhi tử của mình.

Mùng bảy tháng bảy, thiên tôn dệt gấm, đem dãy ngân hà sáng lạn huy hoàng đón lấy thân thể vĩ ngạn của hắn.

Mùng bảy tháng bảy, tiêm vân lộng xảo, phi tinh truyền hận, ngân hán điều điều ám độ. Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước, nhân gian vô số.[1]

Mùng bảy tháng bảy, Trần Võ Đế Lý Tiệm Hồng băng hà.

1/ Trích từ tác phẩm 'Thước kiều tiên' của Tần Quán

Tiêm vân lộng xảo

Phi tinh truyền hận

Ngân Hà điều điều ám độ

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng

Tiện thắng khước nhân gian vô số

Nhu tình tự thủy

Giai kỳ như mộng

Nhẫn cố Thước kiều quy lộ

Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì

Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ

Mây viền khoe đẹp,

Sao bay đưa hận,

Thầm qua sông Ngân vời vợi.

Gió vàng, móc ngọc một gặp nhau,

Hơn biết mấy người đời gần gụi.

Tình mềm tựa nước,

Hẹn đẹp như mơ,

Cầu Thước nhìn về ngại nỗi.

Hai tình ví phỏng mãi lâu dài,

Đâu cứ phải mai mai tối tối

Đây là một tác phẩm miêu tả lại cảnh gặp nhau của Ngưu Lang và Chức Nữ vào ngày mồng bảy tháng bảy.

==========

Editor lảm nhảm: Tớ chỉ đơn giản là đã khóc thôi.

Hoàn quyển nhất

Ngân Hà Phi Độ

38. Quyển 2 - Chương 38: Quyển Ii: Hạo Tửu Thiên Chung - Hộ Tống

Quyển II: Hạo Tửu Thiên Chung

Kim cổ bắc mang sơn hạ lộ, hoàng trần lão tẫn anh hùng. Nhân sinh trường hận thủy trường đông. U hoài thùy cộng ngữ, viễn mục tống quy hồng.

(Xưa nay dưới chân Bắc Mang sơn, bụi trần già cỗi tẫn anh hùng. Nhân sinh trường hận như nước vẫn mãi chảy về đông. Nỗi u hoài ai người cùng hiểu, chỉ đành dõi mắt xa xăm theo cánh hồng nhạn.)

Cái thế công danh tương để dụng, tòng tiền thác oán thiên công. Hạo ca nhất khúc tửu thiên chung. Nam nhi hành xử thị, vị yếu luận cùng thông.

(Công danh cái thế mang ra dùng, trước giờ thế gian có bao nhiêu oan khuất đều phải trách ông trời. Hát một khúc ca hào hùng dốc cạn nghìn chén rượu. Nam nhi làm việc nào phải giải thích với ai.)

Diễn giải của Editor:

Bắc Mang sơn là một địa danh nổi tiếng chuyên chôn cất các vương hầu. Câu đầu tiên ẩn ý nói về Lý Tiệm Hồng, dù là vương hầu, là hào kiệt, đến khi bụi trần đọng lại cũng chỉ còn một nắm mồ dưới chân núi Bắc Mang. Nhân sinh có bao nhiêu oán hận, bao nhiêu chí hướng kỳ vọng chưa được hoàn thành cũng sẽ như dòng nước chảy về đông, không níu kéo được, không quay lại được. Nỗi lòng này liệu có ai là người thấu tỏ để trò chuyện cùng ta, thôi đành chỉ dùng ánh mắt xa xăm dõi theo cánh hồng nhạn. Chữ 'hồng' trong Lý Tiệm Hồng cũng là hồng trong 'Hồng nhạn'.

Câu thứ hai là luận về Lang Tuấn Hiệp và Vũ Độc, có thể nói là luận về thích khách nói chung. Công danh cả đời bọn họ đều chỉ là những thứ được sắp đặt bày bố, là mưu toan vô nghĩa, trên đời có bao nhiêu trớ trêu, những việc bọn họ không muốn nhưng bất đắc dĩ phải làm đều là lỗi của ông trời, là ông trời muốn bọn họ hết lần này đến lần khác đều mang tiếng bất nghĩa. Thế nhưng nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, hát một khúc ca uống nghìn chén rượu, chuyện bọn họ đã làm chỉ cần không thẹn với lòng cũng không cần giải thích với người nào.

***

Mùng bảy tháng bảy, Thượng kinh thất thủ, quân Nguyên tàn sát gần mười vạn hộ.

Mùng bảy tháng bảy, viện binh Trần, Liêu cùng quân Nguyên kịch liệt giao tranh trong thành Thượng kinh, viện binh bị đại quân của Oa Khoát Đài luân phiên trùng kích, lại thất lạc chủ soái phải tạm thời thu quân. Thế nhưng Liêu quân ôm tâm trạng đập nồi dìm thuyền[1], đồng quy vu tận, đem máu thịt của mình giết vào nội thành.

Sau một ngày đêm, quân Trần đoạt lại được thi thể tướng soái, bốn vạn người bi phẫn không gì sánh được, lần lẫn thứ hai giết vào thành.

Thượng kinh hiện tại điêu linh, tòa thành phồn hoa gần như đã bị trận chiến này sang thành bình địa, hai mươi vạn hộ bách tính hoặc chết ở trong loạn tiễn, hoặc chết dưới loan đao Nguyên quân.

Lại một ngày nữa, quân Liêu tiếp viện từ Trung kinh phái đến rốt cục gia nhập chiến đoàn, Nguyên quân đại bại ẩn mình vào trong khu hoang dã phương bắc. Liêu quân giết đến đỏ mắt, đuổi theo ra ngoài tám mươi dặm, lại bị thế trận của Oa Khoát Đài vây khốn, song phương quyết chiến một trận trên bình nguyên Bạch Lộc, thây phơi đầy đất, thảm liệt không gì sánh được.

Trận đánh này giằng co đủ gần nửa tháng, khu vực ven thành Thượng kinh, phía tây từ Tiên Ti sơn dọc đến biên ải phía bắc, mười nhà mất chín. Sau lần chiến loạn này, có vài tòa thành thậm chí bị tiêu thất.

Tại đêm thất tịch, khi Thượng kinh rơi vào tay giặc, mọi người trong Quỳnh Hoa viện đã dọc theo ám đạo rút lui. Đoạn Lĩnh thở dốc phì phò, cõng một nữ tử bị thương đi ở phía trước.

"Điện hạ, người có thương tích, không thể…"

"Lúc này còn quản điện hạ cái gì?" Đoạn Lĩnh nói.

Cả người của y đều là máu, cũng không biết là từ vết thương chằng chịt trên người đổ ra hay là máu của nữ tử trên lưng. Đến lúc trời gần sáng, bọn họ đã đi được đến cửa ra địa đạo, chỉ là phía trên đỉnh đầu không ngừng vang lên âm hưởng chiến đấu.

Một đội quân ngang qua, lại một đội quân ngang qua, kèm theo đó là tiếng bắn cung, tiếng kêu la thảm

thiết.

Mọi người hoảng loạn ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào tấm ván gỗ ngăn chặn lối ra ám đạo, ánh sáng xuyên qua khe hở của những mảnh gỗ chiếu xuống, còn có không ít máu tươi thấm vào.

Tầm Xuân chỉ chỉ mặt trên, Đoạn Lĩnh khoát tay dùng khẩu hình vẽ ra hai chữ —— Nguyên quân.

Một lát sau xung quanh đều đã yên tĩnh, Đoạn Lĩnh khe khẽ đẩy tấm ván gỗ bước ra ngoài.

Khắp nơi đều là thi thể của binh sỹ Trần quốc, trời tờ mờ sáng, bốn phía rừng rực hỏa diễm, Đoạn Lĩnh thả nữ tử trên lưng xuống, dò xét hơi thở của nàng.

Nàng không biết đã đoạn khí từ khi nào.

"Nàng đã chết." Tầm Xuân nói.

Đoạn Lĩnh hỏi: "Nàng tên là gì?"

"Khâu Cận." Tầm Xuân đáp, "Đi thôi."

Đoạn Lĩnh đặt nàng lên mặt cỏ mềm, Khâu Cận bị một đao của Nguyên quân bổ vào xương bả vai tạo thành vết thương sâu hai thốn, trước khi chết nàng nhắm chặt mắt, khuôn mặt tái nhợt, thế nhưng biểu tình thả lỏng. Có lẽ chết cũng là một cách để giải thoát.

Đoạn Lĩnh liếc nhìn Tầm Xuân, bên cạnh bọn họ còn dư lại hơn mười người. Tầm Xuân nói: "Dọc theo lối nhỏ phía sau Tuần phòng ti mà đi, có thể thông ra ngoại thành. Đi."

Vị trí trúng tên của Đoạn Lĩnh ở sau lưng đã được băng bó, thế nhưng máu vẫn không ngừng rỉ ra, y do dự vài lần, trong lòng biết rõ phụ thân đã vào thành, thế nhưng hiện tại cục diện rối loạn, binh mã Trần quốc lại không biết đóng ở nơi nào. Tầm Xuân ở bên cạnh cũng tận lực khuyên nhủ, nói rằng giữ mạng vẫn quan trọng hơn, không thể tùy tiện trở lại.

Đám người dọc theo con đường hẹp sau lưng Tuần phòng ti mà đi, bất chợt lại có Nguyên quân bắn tên tập kích, Tầm Xuân gào to: "Lui ra phía sau!"

Đám Nguyên quân này hiển nhiên chờ đợi đã lâu, vốn bọn chúng muốn phục kích Liêu quân, không ngờ đến lại gặp bách tính chạy nạn, vì vậy một bên không ngừng đánh giá, một bên lại rối loạn tìm nơi ẩn náu. Trong phút chốc lại có hai người bị bắn chết, Đoạn Lĩnh vừa bắn tên vừa yểm hộ đám người, Tầm Xuân gầm lên giận dữ xông lên phía trước, đạp hai bước lên vách tường tung người lên chỗ cao, một kiếm đâm chết cung tiễn thủ, Đoạn Lĩnh ở dưới đất giúp nàng thủ hộ. Nào ngờ cung tiễn thủ vừa ngã xuống, phía sau lại có càng nhiều Nguyên quân xông vào!

"Đi!" Tầm Xuân ra lệnh.

Quân Nguyên càng lúc càng nhiều, Đoạn Lĩnh dẫn đám người chạy về phía sâu trong Tuần phòng ti, ván cửa rất nhanh bị mạnh mẽ phá ra, một bóng người đột ngột lao đến chỉ cung tên vào Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh giật mình kinh ngạc, nhìn kỹ hóa ra chính là Thái Diêm.

Ngay sau đó Thái Diêm buông tên, bắn thẳng về phía Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh vô ý thức đứng vững, mũi tên kia sượt qua bả vai của y cắm vào một gã quân Nguyên cỡi ngựa vọt tới phía sau.

"Theo ta chạy!" Thái Diêm hô to.

Đoạn Lĩnh không kịp cùng Thái Diêm nói lời tương phùng thắm thiết gì đã bị đối phương mạnh mẽ kéo đi. Tầm Xuân tay trái nắm Trảm Sơn Hải, tay phải cầm mạch đao vừa mới đoạt được, hai tay cùng múa, xoay người hướng mười mấy tên Nguyên quân kia xông đến, quát to: "Ta đoạn hậu cho các ngươi, mau xuất thành!"

Đoạn Lĩnh vừa muốn mở miệng lại bị Thái Diêm lôi vào trong một ngách nhỏ phía sau Tuần phòng ti.

Mọi người thở dốc hồng hộc, trên đùi của Thái Diêm cũng đã trúng tên, bọn họ chạy dọc theo con đường nhỏ này, lại dùng một sợi dây thừng thả dọc theo tường thành leo xuống, rốt cục cũng thoát khỏi địa ngục trần gian

"Ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Thành phá, trong nhà cũng không giữ được, ta nghĩ muốn đến Tuần phòng ti thủ hộ, có thể giết một người cũng là một người." Thái Diêm thở phì phò nói, "Ngươi thế nào… bọn họ nói Trần quân đánh tới, nói không chừng có thể thắng, ngươi…"

Đoạn Lĩnh nhìn Thái Diêm, hai người đều duy trì trầm mặc, ai cũng không nói gì, cuối cùng Thái Diêm vẫn không nói toạc ra.

Xa xa bỗng vang lên một tiếng động thật lớn làm kinh động mọi người, đó là thanh âm bắc môn sụp đổ.

Trên nóc Tuần phòng ti, vạt hồng y của Tầm Xuân đang bay lượn, mà Nguyên quân lại như châu chấu thành đàn xông đến, chỉ trong nháy mắt đã dọc theo các con đường lớn tràn vào.

"Đi." Đoạn Lĩnh nói.

Thái Diêm cùng Đoạn Lĩnh đếm qua một lượt, đến lúc này, ngoại trừ hai người bọn họ chỉ còn lại chín người.

Thế nhưng phải đi nơi nào? Tiên Ti sơn? Mỗi con đường đều có nguy hiểm, phía nam chính là chiến trường của mười vạn đại quân, sợ rằng chưa vượt qua được đã bị loạn tiễn bắn chết, mà đông, tây lưỡng đạo đều là đào binh

"Trước tiên chạy về phía bắc đi." Đoạn Lĩnh nói, "Vào núi trốn một đoạn thời gian."

Quân Nguyên càng ngày càng nhiều, bọn chúng không ngừng tìm tòi khu vực thành bắc, vừa thấy có người sống liền trực tiếp đoạt mạng.

Mọi người chọn một con đường nhỏ dọc theo hoang sơn dã lĩnh mà chạy trốn, không tiến đến gần những khu vực có dân cư hay đồng ruộng. Lý Tiệm Hồng đã dạy y, phàm muốn chạy thoát khỏi chiến trường thì không đâu không có nguy hiểm, một khắc cũng không được thả lòng, lúc nào cũng phải liên tục bảo trì cảnh giác, bởi vì ngươi sẽ không thể đoán trước được khi nào sẽ có đào binh phát hiện ra ngươi.

So với quân chính quy mà nói, đào binh càng thêm nguy hiểm, bọn chúng chỉ sợ có người để lộ tung tích của mình với quân đội, vì vậy càng sảng khoái làm chuyện giết người diệt khẩu.

Bọn họ đi dọc theo bìa rừng ước chừng hơn nửa ngày, thái dương treo cao, chiếu đến Đoạn Lĩnh một trận choáng váng, vết thương phía sau vai lại theo đó nhói đau không ngừng. Hiện tại thảo dược khuyết thiếu, ngay cả nước sạch cũng không có, vì vậy y liền bắt đầu phát sốt, đi tới đi tới lại bắt đầu hoa mắt buồn nôn, mềm nhũn ngã xuống mặt đất. Thái Diêm vội đỡ y, lay gọi: "Đoạn Lĩnh!"

Chúng nữ cũng chật vật bất kham, lúc vượt qua hoang sơn đã thất lạc vài người, Thái Diêm liền cõng Đoạn Lĩnh tìm một nơi để nghỉ ngơi, lại có người quay trở về tìm đồng bạn.

"Nguyên nhân đến ——!" Một tiếng thét chói tai phá vỡ bầu trời, "Đi mau ——!"

Đám nữ tử trong Quỳnh Hoa viện ít nhiều đều biết võ công, có thể chống đỡ một hồi, thế nhưng Nguyên nhân cưỡi trên tuấn mã, hơn nữa mỗi người thể trạng cường tráng, lấy khỏe đánh mệt, các nàng không ngừng trốn chạy cả đêm, hiển nhiên cả thể lực lẫn tinh thần đều kiệt quệ, một loạt tên nhọn, mạch đao, quyền cước đánh qua, quả thực khó thể chống đỡ. Nghe được Nguyên quân đã đến, chúng nữ đều tự giác che trước Đoạn Lĩnh và Thái Diêm, quát lên: "Các ngươi đi trước!"

Thái Diêm đau đớn gầm to một tiếng, muốn rút đao xông lên liều mạng, lại bị Đinh Chi một hơi nắm áo kéo về

"Nếu ca ngươi còn sống." Đinh Chi nhìn thẳng vào mắt Thái Diêm, lạnh lùng nói, "Tất sẽ không muốn ngươi chịu chết ở đây."

Thái Diêm thở hổn hển mấy cái, Đinh Chi còn nói: "Đi!"

Thái Diêm chạy đến cõng Đoạn Lĩnh lên lưng, cùng Đinh Chi chọn một ruộng lúa mạch ở phía xa xông vào.

Từ xa truyền đến tiếng hét thảm thiết, lại có người bị giết chết, Đinh Chi không dám quay đầu lại nhìn, cố gắng đè nén ý nghĩ quay về cứu viện trong đầu.

Đoạn Lĩnh hỗn loạn, ở trên lưng Thái Diêm không ngừng xóc nảy, Đinh Chi che chở bọn họ chạy đến một cái hồ ven ruộng lúa mạch, nơi đó có một con thuyền nhỏ, cách không xa còn có một gian nhà tranh.

"Dọc theo cái hồ này, một đường đi về phía đông nam." Đinh Chi nói, "Chỉ cần vào được trong núi các ngươi có thể an toàn."

Đinh Chi cởi dây thừng neo thuyền ra, chợt từ xa truyền đến một loạt thanh âm, Nguyên binh đã giục ngựa đuổi kịp bọn họ.

Thái Diêm đặt Đoạn Lĩnh lên thuyền, Đinh Chi lại kéo thuyền trở về giấu trong bụi cỏ lau.

"Không được xông ra." Đinh Chi dùng thanh âm cực thấp nói, "Cho dù nghe được cái gì cũng không được xông ra…"

Thái Diêm: "…"

Đinh Chi đối diện cùng Thái Diêm, một lát sau để lộ nụ cười ôn nhu, sờ sờ gò má chưa kịp trưởng thành trước mặt.

"Không…" Trong mắt Thái Diêm dâng lên dòng nước, Đinh Chi lại che kín cái miệng của hắn, đẩy hắn nằm xuống bên cạnh Đoạn Lĩnh rồi xoay người rời đi, bàn tay bất giác chạm vào chủy thủ trong ngực áo, chạy về phía gian nhà bên cạnh. Ngay sau đó, từ phía xa truyền đến tiếng Nguyên quân kêu thảm thiết, lại có một vài thanh âm vang lên, đột nhiên không gian bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Giữa lúc tĩnh mịch, lại có một tiếng hét thảm của Đinh Chi truyền đến.

Đoạn Lĩnh bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt tràn đầy sợ hãi, lại bị Thái Diêm gắt gao đè xuống, qua hồi lâu, Đinh Chi đã hoàn toàn không có thanh âm gì nữa, Nguyên quân lại giục ngựa tìm kiếm quanh bờ, chỉ thấy được một đoạn dây thừng, lập tức quát lớn vài tiếng, liền truy đuổi dọc theo bờ hồ.

Cỏ lau bạt ngàn tầm mắt, lay động trong gió, lúc thái dương hạ sơn cả mặt hồ đều bị nhuộm một sắc cam hồng, sóng gợn lấp lánh.

Bầu trời như bị màu lam dội rửa, trong không khí thoang thoảng vị ngọt của cỏ khô, mây trắng lơ đãng, trời cao trong vắt. Thi thể của Đinh Chi ở trong nước chậm rãi tản ra máu tươi như khói nhạt, đầu tóc rối loạn, cả người xích lõa, đôi mắt mở to, trong đồng tử còn phản chiếu bầu trời mùa thu cao vời vợi nơi tái ngoại.

–

Một ngày sau.

“Uống nước.” Thái Diêm thấp giọng nói.

Đoạn Lĩnh run run tỉnh lại, ho khan vài tiếng, phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng lụp xụp, Thái Diêm cầm một chén thảo dược đút cho y, lại giúp y thay lớp vải băng bó khác.

“Đây là địa phương nào?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Thôn nhỏ.” Thái Diêm đáp ngắn gọn, “Sống bằng nghề hái thuốc, đã ba ngày.”

Đâu là một thôn nhỏ nằm ở phía đông nam Tiên Ti sơn, cả thôn chỉ có hơn mười hộ dân, dùng việc hái thuốc để sinh nhai. Đoạn Lĩnh uống thuốc xong cảm thấy khá hơn một chút, lại nhìn Thái Diêm hỏi: “Các nàng đâu?”

“Đều thất lạc.” Thái Diêm đáp.

Sau giờ ngọ, gió thu thổi tới len qua nghìn vạn phiến lá tạo thành thanh âm xào xạc, dưới ánh mặt trời rực rỡ, không khí thanh lương, tất cả kinh hoàng đã qua tựa như một giấc mộng không chân thật. Đoạn Lĩnh nặng nề thở ra một hơi, nằm lại trên giường.

“Có tin tức của phụ thân ta sao?” Đoạn Lĩnh giùng giằng xuống giường.

“Không biết.” Thái Diêm nói, “Không kịp hỏi, lưu được núi xanh, sợ gì không có củi đốt.”

Đoạn Lĩnh liếc nhìn Thái Diêm, Thái Diêm nói: “Trước trị tốt thân thể đã, sau đó tìm cách quay về phía nam. Ngươi về Tây Xuyên, ta về Trung kinh.”

Đoạn Lĩnh nghỉ ngơi một hồi đã có thể xuống giường đi lại, sờ lên ngực một cái mới phát hiện không có ngọc bội.

Thái Diêm chỉ ngồi ngoài cửa, vẫn không nhúc nhích.

Nguy rồi, Đoạn Lĩnh thầm nghĩ đã rơi ở nơi nào? Vạn nhất trên đường đi gặp Trần quân tới cứu viện lại không có tín vật làm sao được. Y tìm khắp cả người thủy chung vẫn không thấy ngọc bội.

“Ngươi đang tìm cái này?” Thái Diêm lấy ngọc bội ra đưa cho Đoạn Lĩnh.

"Cảm tạ." Đoạn Lĩnh như trút được gánh nặng, đem ngọc bội đeo lên, Thái Diêm còn nói. "Kiếm cũng mang theo cho ngươi, đáng tiếc vỏ kiếm đã mất."

"Không quan trọng." Đoạn Lĩnh đối với thanh kiếm này thật ra không có chấp niệm gì, y nhìn Thái Diêm một hồi, đột nhiên lại hướng đối phương quỳ xuống. Thái Diêm nhanh chóng bước đến đỡ lên, nói: "Đừng! Ngươi là Thái tử!"

"Đa tạ ngươi đã cứu tính mạng của ta." Đoạn Lĩnh nói.

"Cha ngươi dạy ta võ nghệ là vì muốn ta bảo vệ ngươi." Thái Diêm nói, "Mọi người có thể bất chấp tính mạng của mình bảo vệ ngươi, không phải vì tình cảm, mà là vì…"

Đoạn Lĩnh trầm mặc một lúc lâu, Thái Diêm nhất thời chẳng làm sao mở miệng, chỉ có thể bỏ lại mấy chữ: "Thân phận của ngươi."

Đoạn Lĩnh gật đầu, thở dài.

Không bao lâu người ra ngoài nghe ngóng đã quay về, Thái Diêm liền chạy đến hỏi thăm tình huống của Thượng kinh, người đó nói quân tiếp viện Liêu quốc đã đến rồi, Thượng kinh tuy rằng đã hoang tàn đổ nát thế nhưng rốt cục cũng đã về lại dưới danh nghĩa Liêu quốc. Về phần Nguyên quân đi nơi nào —— không biết.

"Quân đội Trần quốc đâu?" Thái Diêm hỏi.

"Đã trở về." Một lão nông phu có vẻ hiểu biết nói, "Dù sao cũng phải trở về —— đầu tiên là Đại Ngu, rồi lại tới Đại Hạ, tiếp theo là Đại Trần, sau nữa là Đại Liêu… Thế sự biến thiên, ngươi đã hát xong đến ta lên đài mà thôi —— "

Đã rút quân? Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, phụ thân hẳn là không tìm được mình nên mới bỏ đi, chắc là vậy rồi. Cũng tốt, bằng không quá nguy hiểm. Thế nhưng hắn thật sự sẽ rời đi sao? Nói không chừng còn đang tìm mình đi.

Đêm đó Đoạn Lĩnh ôm đầu gối tựa vào cửa, nhìn trời đêm đầy sao, không khỏi nhớ đến phụ thân.

Lúc này người nhất định vội muốn chết, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, thế nhưng lại có thể làm sao đây? Chẳng lẽ hiện tại chạy ra ngoài? Không được, vạn nhất gặp phải quân Nguyên chỉ càng nguy hiểm hơn, Oa Khoát Đài đã nhận lấy thất bại, dọc đường tuyệt đối không ngừng cướp bóc đốt giết.

Thế sự xoay vần, thay đổi khôn lường, mọi viêc trên thế gian ở tại thôn xóm bị ngăn cách trong thâm sơn này phảng phất là xa xôi không thể tiếp cận. Đoạn Lĩnh từng nghe phụ thân đề cập đến, lúc người bị truy sát từng tiến vào sâu trong Tiên Ti sơn, đến nhà của Lang Tuấn Hiệp, nói vậy lúc đó người hẳn cũng có tâm tình thế này đi.

“Ngủ đi, gió mát.” Thái Diêm nói, “Bên ngoài đánh thành như vậy, chẳng sợ đã chết hơn mười vạn người, tại thôn này lại hoàn toàn là dáng dấp không chút liên quan đến mình.”

Đoạn Lĩnh nói: “Dân chúng chính là như vậy.”

Đoạn Lĩnh vừa muốn đi vào, đột nhiên nghe được một tiếng hét thảm từ xa truyền đến.

Tiếng hét thảm thiết kia kinh động toàn bộ thôn xóm, ngay sau đó là tiếng vó ngựa, y đối với thanh âm này đã quen thuộc đến không thể thể quen thuộc hơn được, lập tức áp tai xuống đất, dựa vào rung động của tiếng vó ngựa này, ước chừng có hơn một nghìn tuấn mã.

“Nguyên quân giết tới rồi ——!”

–

Cùng lúc đó, Lang Tuấn Hiệp khống chế Bôn Tiêu dừng lại trước mặt hồ dập dờn trong đêm đen, y vớt thi thể của Đinh Chi ra khỏi hồ đặt ở một bên, sau đó nhìn khắp xung quanh, huýt dài một tiếng phóng người lên ngựa, đuổi thẳng về phía Tiên Ti sơn.

1/ Một sự tích nổi tiếng trong cuộc đời hành quân của Hạng Vũ. Trước trận Cự Lộc, khi toàn bộ quân Sở đã vượt sông, ông lập tức hạ lệnh đập hết nồi bát, đánh chìm thuyền nhỏ, dùng hành động này nói cho mọi người biết đã không còn đường quay lại, muốn sống chỉ có thể giết tới, chỉ có thể chiến thắng. Quả nhiên, Sở quân đã thắng lớn trong trận đánh này.

Sau này thành ngữ ‘Đập nồi dìm thuyền’ hoặc tiếng Hán ‘Phá phủ trầm chu’ đã được dùng để biểu thị quyết tâm cao độ, vứt bỏ khả năng quay lại.

39. Quyển 2 - Chương 39: Đồ Thôn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đoạn Lĩnh và Thái Diêm còn chưa hạ quyết định nên chạy về hướng nào Nguyên quân đã vọt vào trong thôn, cướp đoạt phóng hỏa, nơi nơi đồ sát. Đáng thương cho thôn dân chất phác, có không ít người còn đang ngủ say, không biết chút gì đã đánh mất tính mệnh, có người toàn thân bắt lửa lao ra, lại bị ngựa dẫm, trúng tên mà chết.

Quân Nguyên cười ha hả, coi người sống cũng như một món đồ chơi, lại bắn cung thêm một lượt, sau đó phá cửa từng nhà tìm kiếm phụ nữ. Tới khi đứng trước một gian nhà, liền bị Đoạn Lĩnh nấp phía sau cửa đột nhiên đâm ra một kiếm cắt đứt yết hầu, ngã quỵ xuống.

Đoạn Lĩnh đem người kéo vào trong phòng, lại cùng Thái Diêm tựa vào cửa sổ lén lúc dò xét bên ngoài. Lại có càng nhiều quân Nguyên đến đây, tựa hồ đã chọn cái thôn này làm cứ điểm.

"Phải lập tức chạy đi." Đoạn Lĩnh nói, "Tất cả đều là tàn binh, người nhất định là càng ngày càng nhiều, nếu không chạy liền không kịp nữa!"

Thái Diêm hít sâu nhìn Đoạn Lĩnh, đang muốn nói mình sẽ yểm hộ y, Đoạn Lĩnh lại nắm chặt cổ tay của hắn, chậm rãi lắc đầu.

Thái Diêm hiểu được ý tứ của Đoạn Lĩnh, y không muốn lại có người hy sinh vì mình, cho dù có chết cũng phải cùng chết. Hai người lúc này cực kỳ cẩn thận, từ phía cửa sau lặng lẽ bỏ trốn.

Vừa rời khỏi phạm vi thôn nhỏ đã bị một gã nguyên quân phát hiện, hai mũi tên vùn vụt bắn qua đều bị Đoạn Lĩnh cùng Thái Diêm né người tránh được. Nguyên quân ghìm cương ngựa nghi ngờ nhìn một chút, cũng không truy bắt ahi người mà xoay người về phía thôn xóm.

Trái tim Đoạn Lĩnh thình thịch đập loạn, Thái Diêm cho rằng đã thoát được đại nạn, nào ngờ phía sau lại vang lên càng nhiều tiếng gầm lùng sục, chấn động cả núi rừng.

"Chạy mau!" Thái Diêm gào lên.

Nguyên quân cười ha hả, hiển nhiên xem bọn họ giống như những thôn dân trốn chạy kia, đều là con mồi trong cuộc chơi khát máu, bọn binh lính kia thúc ngựa đuổi theo, phảng phất giống như đây chỉ là một trò tranh tài, ai có thể bắt được hai con mồi kia trước liền thắng cuộc. Trong đêm tối, Đoạn Lĩnh biết đã đến khoảnh khắc sinh tử, nếu lần này trốn không thoát chỉ còn một con đường chết.

Đoạn Lĩnh cắn răng không dám phát ra thanh âm, mang theo Thái Diêm hướng vào bóng tối lẩn tránh, địa hình Tiên Ti sơn phi thường phức tạp, hai người càng là chưa bao giờ đặt chân đến nơi này, hoàn toàn không tưởng tượng phía trước sẽ là cái gì đang chờ mình. Đám cỏ gai, cành khô va quẹt tạo ra hàng loạt vết thương trên người hai thiếu niên, thế nhưng bọn họ lại không dám dừng bước, rừng núi quanh co, tùy thời có thể một cước đạp xuống khoảng không, rơi vào vực sâu vạn trượng, bóng cây kẽ lá lay động hệt như quỷ ảnh rình rập khắp mọi phương hướng.

Ta không thể chết được… Phụ thân còn đang chờ ta…

Đó là ý niệm duy nhất trong đầu Đoạn Lĩnh, chống đỡ cho y tiếp tục chạy trốn.

Nhưng mà từ phía sau có một sợi dây thừng bay đến tròng vào cổ Đoạn Lĩnh.

"Chạy!" Đó là lời nói cuối cùng Đoạn Lĩnh dùng tất cả sức lực gào lên.

Thái Diêm xoay người muốn cứu, Đoạn Lĩnh lại bị sợi dây kia kéo đến cả người tung lên, bay về phía lùm cây, ngay sau đó là một tràng cười to của đám quân lính, đem Đoạn Lĩnh kéo xuống sườn núi. Cả người Đoạn Lĩnh bị đá tảng, bụi cây va đập khắp nơi, xóc nảy đến không chịu được, bàn tay lại cố gắng nắm chặt dây thừng, tránh cho cổ bị siết chặt.

Y bị đám quân lính một đường kéo về thôn nhỏ ban đầu, toàn thân đều mang theo thương tích, cái cổ cũng sắp bị gãy lìa. Ngay sau đó đám quân Nguyên lại quay về phía y cười lên vài tiếng dâm đãng, xôn xao nói chuyện với nhau, một gã kéo tóc của y qua, dùng chủy thủ cắt đứt dây thừng đang xiết chặt của y, Đoạn Lĩnh quỳ rạp xuống mặt đất, há miệng nôn khan, thở dốc.

Quân Nguyên lại đem Đoạn Lĩnh kéo qua, thuần thục lột áo khoác, xé nội y, còn không ngừng sờ mó vùng ngực của y, ngay cả ngọc bội trên cổ cũng bị tiện tay kéo đứt, cùng với áo khoác bị ném sang một bên.

Gã Nguyên binh đột nhiên ngẩng ra, sau đó bốn phía vang lên tiếng cười giòn giã, giống như vừa mới phát hiện Đoạn Lĩnh là nam nhân vậy.

Đoạn Lĩnh chợt hiểu, đám binh sỹ kia cho mình cùng Thái Diêm là một đôi phu thê trong thôn, liều mạng nắm tay chạy trốn, bọn họ muốn bắt phụ nữ, nam nhân liền không hề quan tâm.

Nguyên binh không chút lưu tình giáng cho Đoạn Lĩnh một bạt tai, Đoạn Lĩnh bị đánh đến trong đầu kêu "ong" một tiếng, lúc này nếu y muốn phản kháng chỉ cần đem bội đao trên thắt lưng của đối phương đoạt

lấy, tùy thời có thể chấm dứt sinh mệnh của gã ta. Thế nhưng y cũng sẽ lập tức bị bọn lính điên cuồng kia bắn thành một cái sàng.

Vì vậy Đoạn Lĩnh cũng không có phản kháng, cho dù bị đánh đến khóe miệng rỉ máu y cũng cố chờ đợi cơ hội thích hợp nhất. Một gã Nguyên binh trực tiếp kéo y vào phòng, lập tức thô bạo đẩy y xuống, bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng

Trên giường còn có một cổ thi thể khác, Nguyên binh ở bên cạnh thi thể cởi đến toàn thân xích lõa, lại xoay sang muốn xé quần của Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh mặc cho gã hành động, thẳng đến khi trong miệng đối phương vang lên vài tiếng lầm bầm, cũng không biết là đang nói gì, một tay của Đoạn Lĩnh chạm vào thanh cốt đao giấu trong giày.

Ngay sau đó Nguyên binh nắm tóc của y nhìn chằm chằm trong chốc lát, rồi liền kéo sát lại xem y như phụ nữ mà mãnh liệt hôn lên. Đoạn Lĩnh liền đột nhiên đâm thẳng vào người gã.

Một đao đó vô cùng tinh chuẩn, cắm thẳng vào ngạch cổ của Nguyên binh, cắt đứt cổ họng của đối phương. Nguyên binh ôm cổ, miệng không ngừng thử phát ra tiếng kêu, thế nhưng thanh quản đã đứt đoạn vô pháp lên tiếng cầu cứu. Đoạn Lĩnh lại đem cốt đao hung hăng cứa mạnh, máu tươi phun ra, ngay sau đó y cẩn thận đem Nguyên binh thả xuống đất, bên ngoài đám đông còn đang uống rượu cuồng hoan, sẽ không có người chú ý đến nơi này.

Y leo qua cửa sổ lặng lẽ chạy trốn, chọn một phía yên tĩnh hẻo lánh mà đi, trước mặt chính là vách đá vạn trượng, chỉ cần sơ sảy một chút liền có thể ngã xuống. Y dán người sát vào bách đá, chậm rãi di động, hướng về phía vật thể cách mình gần nhất, mơ hồ là một khe hở nhất tuyến thiên[1], thế nhưng mây đen đã che phủ ánh trăng, y thật sự không phân biệt được một mảnh đen kịt trước mắt rốt cuộc là rừng cây hay vách đá bờ bên kia.

Ta không thể chết được, ta không thể chết được.

Phụ thân còn đang tìm ta.

Đoạn Lĩnh nhớ tới những thứ Lý Tiệm Hồng thường ngày dạy bảo, lúc này không tiếp tục sợ hãi, hít sâu một hơi dồn sức nhảy qua, đến khi đáp xuống lại là còn kém một chút, dưới chân lung lay khẽ trượt, bàn tay quơ quào chợp được một sợi dây leo, y đặt hết trọng lượng cơ thể lên đó, tiếp theo lại là một tiếng đứt lìa.

Ngay sau đó, Đoạn Lĩnh mang theo vô số vết thương trên người, cầm một đoạn dây leo đứt, rơi vào trong bóng tối.

–

Ánh lửa rọi đỏ nửa bầu trời đêm, Thái Diêm lạc đường, mò theo ven sơn đạo xuống núi, đột nhiên nghe được một trận tiếng vó ngựa, hắn lập tức nép vào trong rừng cây.

Một người một ngựa, dọc theo sơn đạo tiến lên, người đó ghìm cương dừng ngựa, rút kiếm ra tung người nhảy xuống, tìm kiếm trong bụi cây rậm rạp.

Thái Diêm: "…"

Đối phương đột nhiên xuất kiếm, Thái Diêm đón không được lại trúng một chưởng, nhất thời lục phủ ngũ tạng đều cuộn lên, thanh kiếm vừa vặn vắt ngang cổ hắn.

"Đoạn Lĩnh?" Thanh âm của Lang Tuấn Hiệp vang lên.

Thái Diêm lập tức nói: "Là ta!"

Trên lưng Bôn Tiêu có hai người cùng ngồi, lao nhanh trên sơn đạo gập ghềnh, sau khi Thái Diêm kể xong những chuyện đã xảy ra, Lang Tuấn Hiệp vẫn trầm mặc không lên tiếng.

"Ngươi từ người đỉnh núi xuống?" Lang Tuấn Hiệp nói, "Ta biết cái thôn đó, giá!"

Một lúc lâu sau, Lang Tuấn Hiệp cùng Thái Diêm cũng đến được cái thôn kia, toàn bộ thôn xóm đã bị một ngọn lửa thiêu trụi, thế lửa hừng hực, mà Nguyên quận lại chẳng biết đã rời đi nơi nào. Trời đã tờ mờ sáng, Lang Tuấn Hiệp gọi to: "Đoạn Lĩnh ——!"

"Đoạn Lĩnh!" Thái Diêm cũng lớn tiếng kêu gọi.

"Đoạn Lĩnh!" Thanh âm của Lang Tuấn Hiệp quanh quẩn trong sơn cốc, một lát sau y bắt đầu dập lửa, mùi của thịt và mỡ cháy khét đến buồn nôn, chung quanh tất cả đều là thi thể đã cháy đen kịt, chỉ là thế lửa càng lúc càng lớn

"Đừng xông vào!" Lang Tuấn Hiệp che mũi miệng vọt vào, một lát sau lại thất tha thất thểu đi ra, Thái Diêm mạnh mẽ kéo y qua một bên.

Hai người tựa vào một thân cây đầu thôn, Thái Diêm bắt đầu lớn tiếng khóc to.

Lang Tuấn Hiệp quát: "Ngươi thề đi! Ngươi nói cho rõ! Thật là ở đây sao?!"

Thái Diêm không nói gì, bi thương không gì sánh nổi.

Lang Tuấn Hiệp thở dốc một lát, đứng lên, nhìn cảnh tượng biển lửa cắn nuốt vạn vật.

"Ngươi vì sao không tới sớm một chút!" Thái Diêm giận dữ hét, xông đến đẩy mạnh Lang Tuấn Hiệp.

Thế lửa càng lúc càng lớn, gần như liên lụy cả một đỉnh núi, bọn họ lui lại từng chút một, cứ lần lữa như vậy, đột nhiên một cơn mưa to đổ xuống, chậm rãi dập tắt tất cả mầm lửa, đất đá cũng lần lượt bị hòa tan.

Lang Tuấn Hiệp tiến vào thôn trang đã bị cháy thành phế tích, y từ trong đám tro bụi tìm được miếng ngọc bội lấp lóe quang mang, nó đã bị nước mưa xối thật lâu, trở nên bóng loáng như mới.

Sau đó, y quỳ trên mặt đất nhìn vào một thi thể, chạm vào xương cánh tay đã cháy đen từ lâu của thi thể, xác nhận đó có phải là Đoạn Lĩnh hay không[2].

"Ngươi tên là gì?" Thái Diêm đã khôi phục lại bình tĩnh.

Lang Tuấn Hiệp không trả lời.

Thái Diêm còn nói: "Ngươi vì sao không tới sớm một chút để bảo hộ y?!"

Lang Tuấn Hiệp lại tìm kiếm, lần nữa chạm vào một cái cổ tay đen kịt, nỗ lực phân biệt cái xác kia có phải là Đoạn Lĩnh hay không.

Thái Diêm còn muốn nói gì nữa, Lang Tuấn Hiệp đã xoay người hung hăng đá một cước vào ngực hắn, Thái Diêm đập vào gốc cây, ngất đi.

Không biết qua bao lâu, hắn dần dần tỉnh lại, lúc mở mắt ra vẫn thấy người đàn ông kia không ngừng lục lọi trong thôn.

"Người đã chết." Thái Diêm nói, "Cho dù ngươi có hối hận hơn nữa cũng vô ích."

Lang Tuấn Hiệp quỳ gối ở giữa thôn, uể oải bất kham, đầu tựa vào trong bùn lầy.

–

Trong thanh âm ầm ầm của dòng nước mãnh liệt lao từ trên cao xuống. Đoạn Lĩnh chậm rãi tỉnh lại.

Toàn thân y đều đang chảy máu, mấy con linh cẩu từ xa xa nhìn y, dòng thác gầm gừ mãnh liệt, Đoạn Lĩnh thất thểu tách khỏi đường nhìn của đám linh cẩu, lảo đảo chạy trốn.

"Con nếu có chuyện gì…"

"Biết rồi, nếu con có chuyện gì, người cũng không sống được. "

Đoạn Lĩnh cũng không biết khí lực của mình từ nơi nào tới, có lẽ là vì câu nói kia vẫn một mực quanh quẩn bên tai y. Y dùng hết tất cả tinh lực chạy ra khỏi thung lũng, mơ mơ màng màng tìm được một sơn động, lập tức chui vào, nằm sấp trong động thở dốc.

Y lại bắt đầu phát sốt, cũng sốt liên tục cả một ngày, thế nhưng giống như kỳ tích vậy, trong mộng của y câu nói kia luôn không ngừng vang lên, lập lại "Nếu con có mệnh hệ gì, cha cũng không sống được.", phảng phất giống như bờ môi ôn nhu của Lý Tiệm Hồng đang ghé sát vào tai y, thấp giọng khích lệ. Y nhất định phải sống tiếp.

Ta không thể… không thể chết ở nơi này.

Lúc Đoạn Lĩnh mở mắt ra lần nữa, ý niệm duy nhất của y cũng chỉ có sống sót.

Y tìm một chút dược thảo mọc trong khe suối, tươi sống ăn vào, lại bới ra một ít rêu xanh và vỏ cây cùng nuốt xuống bụng. Y vẫn hướng về phía nam mà đi, ven đường không hề gặp phải sói hổ hay mãnh thú gì, thầm nghĩ quả nhiên lão thiên vẫn chưa tuyệt đường ta.

Đi hết mấy ngày, chân của y đã không còn một mẩu da lành lặn, máu tươi nhễ nhại, nhiều chỗ xương phồng, chỉ dùng vỏ cây bao lại. Những tao ngộ khi còn thơ bé đã khiến y kiên cường dẻo dai không gì sánh được, không có thức ăn y liền đi tìm trứng chim, hái trái cây, ăn hoa, ăn cả cá sống vừa bắt được —— ăn tất cả những gì có thể ăn.

Cho đến khi rời khỏi bìa đông của Tiên Ti sơn, y liền biết mình sẽ sống.

Xa xa có một thôn xóm thật nhỏ, y trốn trong đống rơm, kiên nhẫn đợi đến đêm xuống thì vào thôn trộm một bộ y phục đắp lên người, lại tìm một đôi giày để mang, cầm lấy hai cái trứng gà đập ra ăn sống, lại thăm dò tìm được mấy cái bánh bột nóng hổi trong bếp lò, vội vã nhét vào trong ngực, tiếp tục chạy đi.

Lúc thay quần áo, hắn sờ trên người một cái mới nhớ ra đã đánh mất ngọc bội.

Mà thôi, so với tính mệnh của mình, cho dù phụ thân biết mình đã đánh mất ngọc bội nhất định cũng sẽ không nặng lời trách mắng.

Đây là nơi nào? Đoạn Lĩnh chỉ theo bản năng nhìn sao Bắc Đẩu, hướng về phía nam mà đi, chỉ cần nghe được thanh âm con người liền trốn mất, tựa như chim sợ cành cong, lại cũng biết cứ men theo đường lớn chắc chắn sẽ gặp thôn xóm. Quả nhiên, ven đường y có nhìn thấy một vài thôn làng, nhìn phục sức và sinh hoạt của những người đó, hẳn là tộc Tiên Ti.

Mỗi lần y đến một thôn xóm lại trộm ít lương thực, không ngừng suy nghĩ chẳng biết khi nào là an toàn, có thể đường đường chính chính đi về phía nam. Dưới bầu trời đêm đầy sao, y nép vào một góc cây, lật qua lật lại suy nghĩ, tưởng tượng đến khi Lý Tiệm Hồng không tìm được mình có phải vô cùng tuyệt vọng, thiếu chút nữa liền rút kiếm tự sát, lại như thế nào bị đám thủ hạ ngăn lại, đợi đến khi nhìn thấy y còn sống trở về, sẽ là mừng đến rơi lệ ra sao, thế nào ôm nhau khóc rống…

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút không khỏi cảm thấy buồn cười, nhịn không được phát ra tiếng cười giòn giã. Cười cười rồi lại bắt đầu nghẹn ngào, cuộn tròn dưới tàn cây ô ô khóc lóc.

Lần này chỉ cần có thể bình an trở lại, bọn họ liền không bao giờ… tách khỏi nhau nữa.

Gương mặt Đoạn Lĩnh đẫm lệ, trong lúc ngủ say đột nhiên có cái gì đó đụng vào y, ngay sau đó y choàng dậy thét to, có một con chó đang nhào tới!

Đoạn Lĩnh cuống quýt định rút chủy thủ ra chống cự, lại nghe được có tiếng người đến, trong lòng đột nhiên khẽ động, cũng không chống lại nữa. Người đến nói tiếng Tiên Ti, trong tay cầm theo một ngọn đèn soi vào mặt y.

1/ Nhất tuyến thiên: Một kiểu địa hình chỉ xuất hiện ở các ngọn núi đá lớn, là hai vách đá kề sát vào nhau, khoảng cách gần gũi đến mức nếu nhìn từ xa liền giống như một sợi chỉ dẫn thẳng lên trời. Là kiểu địa hình một người trấn thủ vạn quân khó qua.

Ở trong tình huống này, hẳn là Đoạn Lĩnh đã chạy đến một bên vách đá, suy đoán phía dưới là thung lũng, như vậy phần đen đen phía bên kia rất có thể là mảnh còn lại của nhất tuyến thiên, thế nhưng bởi vì trời quá tối nên không thể xác định.

2/ Đoạn Lĩnh khi ở Nhữ Nam từng bị đánh gãy tay, vì vậy Lang Tuấn Hiệp dò xét xương tay của những xác chết để tìm Đoạn Lĩnh.

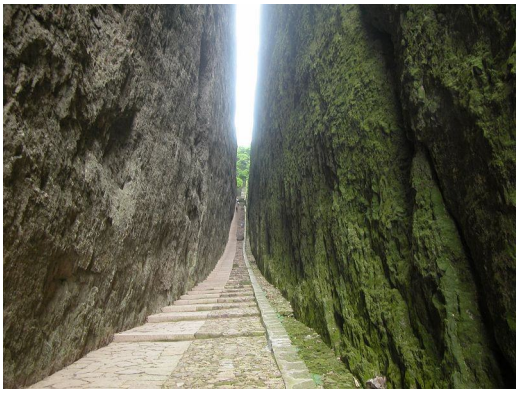

40. Quyển 2 - Chương 40: Bôn Ba

Đó là một nhà nông đi ngang qua, thấy Đoạn Lĩnh nằm trên đường như vậy mới dừng lại xem xét, Đoạn Lĩnh nắm chặt chủy thủ trong tay, chỉ cần đối phương có cử động gì liền nhào đến chấm dứt sinh mệnh của gã. Cũng may, sau khi đối phương phát hiện Đoạn Lĩnh là người Hán cũng không tỏ ra quá nghi hoặc, chỉ ra dấu bảo y ngồi lên xe bò của mình, lại treo đèn lên xe, tiếp tục chạy đi.

Đoạn Lĩnh nằm trên đống cỏ khô, mấy ngày liên tục chạy trốn trối chết đã hao tổn hết tất cả khí lực của y, giờ đây khi vừa được ngã lưng lên đống cỏ khô liền ngủ thật say. Cũng không biết bọn họ đã chạy đi bao nhiêu dặm đường, đến lúc trời sáng, Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy mình đang ôm lấy một cỗ thân thể ấm áp.

Đầu lưỡi của con chó nọ không ngừng liếm tới liếm lui trên mặt y, Đoạn Lĩnh lập tức tỉnh lại, bàn tay theo bản năng nắm chặt chủy thủ, con chó lớn kia lại còn rất thức thời, dùng mũi ủi ủi chủy thủ về phía y. Đoạn Lĩnh thấy vậy chỉ có thể dở khóc dở cười sờ sờ con chó lớn.

Đồng ruộng bát ngát đến tận chân trời, cuối thu khí trời sảng khoái, người nhà nông tối hôm qua phát hiện Đoạn Lĩnh đang ngồi bên đường nói chuyện phiếm với người khác, phía cuối con đường là một thôn xóm vang lên tiếng gà chó ồn ã yên bình.

Đoạn Lĩnh xuống xe, cúi đầu thật sâu đa tạ người cứu mình, đối phương lại 'Ai ai' vài tiếng gọi y, đưa đến một cái túi nhỏ, bên trong còn có mấy khối bánh.

Đoạn Lĩnh lang thôn hổ yết ăn bánh, vừa ăn vừa đi, lúc khát liền uống chút nước suối. Khí trời dần dần lạnh xuống, y thừa dịp hôm nay nắng đẹp ấm áp, cởi sạch quần áo nhảy xuống suối tắm rửa, lúc đang ngồi trên mỏm đá gội đầu, vô tình Đoạn Lĩnh nhìn thấy ảnh ngược của mình phản chiếu dưới nước, cơ thể trần trụi rắn chắc, gương mặt từ lâu đã không còn nét non nớt của hài đồng mà đã đổi thành thiếu niên tuấn lãng.

Ta đã trưởng thành —— Đoạn Lĩnh nghĩ thầm.

Sang năm y đã mười lăm tuổi, so với lúc còn ở Nhữ Nam thì cao hơn rất nhiều, bắp tay cũng tráng kiện hơn, bởi vì thường giương cung bắn tên nên bờ vai cũng trở nên rộng lớn, phần ngực lờ mờ có thể nhìn ra được đường viền của các bắp cơ. Đoạn Lĩnh nhìn thân thể kiện mỹ phản chiếu trong nước suối, cảm thấy có chút không quá chân thực.

Y giặt sạch quần áo, đợi hơi ráo rồi mặt vào, đem túi vải khoác lên lưng, lại huýt dài một tiếng, bi thương mà cô độc tiếp tục đi về phía trước.

Đến khi chiếc lá cuối cùng trên cành rụng xuống thì mùa đông cũng tới, Đoạn Lĩnh vẫn còn đạp trên con đường đi về phía Ngọc Bích quan.

Bên ngoài Ngọc Bích quan đều là dân chạy nạn, y xen lẫn trong đám người, nghe đủ tiếng nói của Liêu, Hán, Tiên Ti, Đảng Hạng… khẩu âm khắp nơi trộn lẫn cùng một chỗ. Mọi người có kẻ dẫn theo gia quyến, có người thê nhi ly tán, côi cút phiêu linh, người khóc vẫn khóc, người kể lể vẫn kể lể, chậm rãi xuôi nam.

Y đi trong đám đông, liếc nhìn lại dòng người cuồn cuộn, chừng ba bốn mươi vạn người, chẳng biết nơi nào mới là điểm kết thúc.

Ngọc Bích quan không cho đi qua, dân chạy nạn chỉ có thể men theo Tướng Quân lĩnh qua biên giới. Có người bị Nguyên quân bắn chết, có người bị té xuống vách núi tan xương nát thịt, quần áo và hành trang của đống thi thể ven đường đều bị lột xuống trơ trọi. Dọc theo đường đi Đoạn Lĩnh đã quen nhìn thấy tử vong, thế nhưng lúc gặp cảnh tượng này vẫn không nhịn được mà rơi lệ.

May mắn là, trước khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống, Ngọc Bích quan rốt cục cũng mở cửa, dân chạy nạn vui đến kinh thiên động địa, tràn vào Trung Nguyên.

Chỉ là Đoạn Lĩnh vào trong Ngọc Bích quan, nhìn thấy ngã ba đường trước mặt, nhất thời không biết đi về hướng nào.

“Xin hỏi một chút.” Đoạn Lĩnh cao giọng, “Đi Tây Xuyên phải theo đường nào?”

“Tây Xuyên?” Có người đáp, “Rất xa nha…”

Một câu vẫn chưa nói xong, phía sau đã có người lên tiếng giục giã, đem Đoạn Lĩnh cùng người đáp lời phân ra. Đoạn Lĩnh chỉ có thể liên tục hỏi xem đường nào đi đến Tây Xuyên. Lại có người hỏi: “Ngươi đi Tây Xuyên làm gì?”

“Tìm Cha ta!” Đoạn Lĩnh lách người né tránh một nam nhân thoạt nhìn đã chết lặng, hướng về phía người ở ngoài năm bước đang nói chuyện với mình.

“Tây Xuyên, tự nhiên là dọc theo phía tây mà đi!” Người nọ đáp.

Vì vậy Đoạn Lĩnh lại rẽ về một con đường khác. Thế nhưng bước chân của y cũng không thể nhanh hơn phong tuyết, càng đi càng lạnh, mùa đông quan nội đã ùa tới.

Từ lúc Đoạn Lĩnh rời khỏi Tiên Ti sơn liền một đường quần áo tả tơi chẳng khác gì một gã ăn mày, ven đường cướp được mấy bộ quần áo lành lặn liền mặc vào trên người, không quản rộng chật, tóc tai rối loạn, bàn chân đều là vết thương rỉ máu.

Đợi đến khi đến được Tây Xuyên, có lẽ cha cũng không nhận ra được mình nữa rồi, Đoạn Lĩnh âm thầm tự giễu.

Người lần y nhìn thấy binh mã Nam Trần đi qua, đột nhiên có loại xung động muốn tiến lên ngăn ngựa, nói 'Ta là Thái tử của các ngươi, mau đưa ta đi Tây Xuyên.'

Thế nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ một chút, vừa ngẫm cũng biết, những người khác nghe vậy đều chỉ coi y thành một người điên. Đoạn Lĩnh chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, thẳng đến khi vào Lạc Nhạn thành thì đã thật sự không thể đi nổi nữa.

Nếu cứ đi tiếp như vậy, y chỉ có thể bị chết cóng trên đường mà thôi.

Cả phương bắc đều chìm trong mùa đông, Đoạn Lĩnh phải tìm một nơi trong Lạc Nhạn thành tránh rét.

Trận tuyết lớn đầu tiên phủ xuống không hề báo trước, hoa tuyết lả tả dịu dàng ôm trọn lấy đại địa, chỉ trong một đêm đã biến cả thiên hạ thành tường băng thềm ngọc. Trong ngôi miếu đổ nát, đầu đường cuối ngõ đều là lưu dân trốn tránh chiến loạn, may mà Đoạn Lĩnh đã sớm chen được một vị trí trong ngôi miếu đổ, dựa vào bức tường cản được nửa phần gió tuyết kia, bảo vệ một cái mạng nhỏ của mình.

Cảm giác đã từng rất quen thuộc lần thứ hai kéo tới, đói quá, thật lạnh, đau đớn... những ký ức đã khắc sâu lúc thiếu thời đang không ngừng gặm nhấm linh hồn của y. Cơn đói giống như một đầu sói tham lam, không ngừng nhấm nuốt ngũ tạng lục phủ, chẳng chút lưu tình cuộn bọn chúng lại thành một đoàn; giá rét tựa như đôi tay xương xẩu, càng không ngừng vuốt ve cơ thể chỉ có một tầng vải thô bọc lại của Đoạn Lĩnh, cơn lạnh ùa đến như kim châm vào da thịt, cảm giác tê dại lướt qua toàn thân. Từng trận dằn vặt này khiến cả cơ thể của y đều bị tôi luyện tàn bạo, trở nên dày dạn đau thương.

Đoạn Lĩnh vòng tay ôm lấy cơ thể của mình, cuộn lại thành một đoàn, run rẩy từ cái lỗ nhỏ trên tường ngắm nhìn bên ngoài, nhìn ngọn đèn ấm áp trong những ngôi nhà và đại tuyết bay lả tả, mỗi một nơi tuyết hạ xuống đều phủ lấp tất cả, phủ trùm người sống cũng lấp đi xác người đã chết, tạo thành một sợi chỉ bạc xỏ xuyên ngàn dặm không gian, vạn năm thời gian.

Sau lưng Đoạn Lĩnh chính là một bức tượng Bồ Tát cổ xưa đã tróc hết nước sơn, Bồ Tát hiền hòa tay nhón niêm hoa, mắt khép từ bi, môi cười khuynh thành, thế nhưng tượng đá dẫu sao cũng chỉ là tượng đá, nhìn lâu liền thấy được một cỗ bi thương rét lạnh sâu đến tận linh hồn.

Một đêm này, trước mắt Bồ Tát, trong Lạc Nhạn thành, có hơn một nghìn bốn trăm lưu dân chết rét.

Sáng sớm hôm sau, Đoạn Lĩnh lảo đảo đứng lên chạy ra khỏi miếu nát, những người tạm thời trú lại nơi này, đã có hơn một nửa người ngừng hô hấp.

Y phải lập tức chạy ra thị tứ tìm một công việc nuôi thân, bằng không chỉ cần qua một đêm nữa, ngay cả y cũng sẽ chết ở nơi này rồi. Trên phố chợ kẻ đến người đi, ai cũng kéo chặt vạt áo, Đoạn Lĩnh đứng ở trong tuyết, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn mỗi một người đến quan sát mình, đã cóng đến vô pháp mở miệng.

"Bán mình sao?" Có người hỏi y.

"Chỉ bán sức, không bán thân." Đoạn Lĩnh run rẩy đáp.

Mấy tên du côn chỉ cảm thấy buồn cười, vỗ vỗ vào má của y muốn y há miệng, kiểm tra hàm răng xem có chỉnh tề hay không, còn bảo y đi vài bước. Đoạn Lĩnh vừa mới cố gắng bước đi, ánh mắt của bọn họ đã bị một trò thú vị khác thu hút mất.

Đoạn Lĩnh do dự có nên đem cầm chủy thủ của mình đi, hay trực tiếp dùng nó kề vào sau lưng người khác cướp lấy ít tiền, cho dù là giật một nắm tiền trên sạp hàng nào đó bỏ chạy, nói không chừng còn có thể cứu cấp một lần. Tất cả đất đai trên thiên hạ này, tất cả tiền bạc lưu thông trên thế gian theo lý mà nói đều là của y, thế nhưng y thủy chung cũng không làm như vậy.

"Ta không có trộm tiền! Ta không có trộm tiền của phu nhân!"[1]

Câu nói kia một mực vang vọng trong đầu của y, cho đến hoàng hôn thì, từ một phía bỗng có tiếng động lớn vang vọng đến đây, có người hô: "Đến sưởi ấm nha!"

Lúc này quầy hàng trong chợ đều đã dọn dẹp, Đoạn Lĩnh liền theo dòng người chạy đi, hóa ra trong một con hẻm có căn nhà bị cháy, còn có không ít người vây ở bên ngoài sưởi ấm. Đoạn Lĩnh nghe thấy bên trong có tiếng trẻ con kêu khóc nỉ non, vội vàng vốc lên một nắm tuyết cho vào vạt áo, đắp lên trên mặt, vọt người vào trong.

"Là hài tử của ai?!" Đoạn Lĩnh sau khi thoát khỏi đám cháy, ôm chặt đứa bé sốt ruột hỏi.

Không có người trả lời, Đoạn Lĩnh hỏi khắp chung quanh cũng không có ai lên tiếng.

Y xông vào bên trong đám cháy cứu được một đứa trẻ sơ sinh, thế nhưng lại không có ai nhận, đây là cái đạo lý gì? Quan binh đã đến, chỉ là thế lửa đã mãnh liệt, bọn họ cũng không có cách gì dập tắt, chỉ có thể nhìn căn nhà chậm rãi cháy trụi, mà Đoạn Lĩnh cũng chỉ đành ôm lấy đứa bé, vẻ mặt chết lặng ngồi bệt xuống trước cửa một dược đường.

Cha, con lạnh quá, con đã sắp chết rồi…

Đoạn Lĩnh mơ màng nghĩ ngợi, mà tiếng khóc của đứa trẻ trong lòng cũng từ từ thấp xuống, không biết là do mệt nhọc hay đã không còn chống đỡ nổi nữa. Đoạn Lĩnh nhẹ nhàng vỗ vỗ nó mấy cái, đứa trẻ phảng phất như thấy có hy vọng, lại một lần nữa cất lên tiếng khóc khản đặc của mình gào to một phen.

Bất chợt cửa của dược đường mở ra.

"Ôi, đây là có chuyện gì?" Chưởng quỹ của dược đường nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì cảm thán, lại nói, "Vào đi"

Đoạn Lĩnh run rẩy bò vào, một khắc kia, y thật sự cảm thấy như được hồi sinh. Đoạn Lĩnh tựa vào bếp lò cuộn người ngủ một giấc, tiểu nhị của dược đường vừa từ chức về quê, chưởng quỹ phải tự mình phối dược, sắc thuốc, chưng đan, nấu cao da chó, viết đơn thuốc, chuẩn bị gửi cho các hộ phú quý trong thành. Đoạn Lĩnh ngồi trong một góc, đói đến hai mắt tối đen, đến khuya chưởng quỹ lại mua về hai cân rượu, tự rót tự uống, thuận tay ném cho y hai khối bánh, Đoạn Lĩnh liền bẻ vụn mớm cho đứa bé kia một ít.

"Là trộm từ nơi nào?" Chưởng quỹ liếc mắt nhìn y.

Đoạn Lĩnh đáp: "Cứu được từ trong hỏa hoạn."

"Quá đáng thương rồi." Chưởng quỹ nói, "Cho lão đi, lão cũng đang muốn ra ngoài nhận một đứa."

Bản thân Đoạn Lĩnh cũng không thể tự lo được cho mình, huống chi còn phải cưu mang một đứa trẻ, ở thế đạo này, có thể sống sót đã là không sai. Vì vậy vị chưởng quỹ và phu nhân không thể sinh con kia liền nhận nuôi đứa bé, mà Đoạn Lĩnh lại trải một tấm chăn xuống kề bên quầy thuốc, trở thành người làm tạm thời trong dược đường.

Phần lớn lưu dân khác vào thành đại thể cũng không có bản lĩnh gì, muốn sống sót chỉ có thể trộm vặt qua ngày, thế nhưng tay chân của Đoạn Lĩnh lại hết sức sạch sẽ lưu loát, có thể nhận được dược liệu, còn biết viết chữ, lúc chép phương thuốc thì nét chữ kia rõ ràng đoan chính, lúc phối dược cũng không có sai lầm, thế nên chưởng quỹ cũng vui lòng thu lưu y. Chỉ là chưởng quỹ vẫn sợ quan phủ phát hiện lão thu nhận lưu dân, chỉ để Đoạn Lĩnh trốn trong một căn phòng tối, khắp phòng đều là dược liệu, không ngừng sắc thuốc, phơi thuốc, giã thuốc, phối dược, mỗi bữa sẽ có thức ăn đưa đến. Phu nhân của chưởng quỷ thỉnh thoảng cũng sẽ ôm hài nhi đến đây thăm y, còn có thể cho y vài đồng tiền.

Chưởng quỹ đối với biểu hiện của Đoạn Lĩnh rất là thỏa mãn, quyết định để y lưu lại, một lần lưu lại này chính là kéo dài ba tháng.

Thời gian rét lạnh nhất của mùa đông cuối cùng cũng vượt qua được, Đoạn Lĩnh gom góp mấy tấm áo bông chưởng quỹ không cần nữa để mặc, vừa ấm lại không cần dùng tiền, rất tốt, còn có thể để dành được một ít lộ phí, rốt cục có thể đi Tây Xuyên rồi.

Đoạn Lĩnh hỏi đường, nghe nói muốn đến Tây Xuyên còn hơn nửa tháng lộ trình, y lại không có giấy hộ tịch, có thể sẽ không vào thành được. Tthế nhưng lo lắng làm gì, đến nơi rồi tính, chẳng lẽ y đã đến được

dưới thành còn sợ không vào được?

Lúc tuyết bắt đầu tan Đoạn Lĩnh liền thu thập tất cả gia sản của mình, nhìn qua một chút đứa trẻ vẫn thích gào khóc suốt ngày kia, sờ sờ đầu bé một tý, lại xoay người đóng cửa dược đường. Y để lại phong thư cáo biệt, trên lưng đeo một gói hành trang nhỏ, tiếp tục hành trình về nhà.

Mùa xuân dần đến, Lạc Nhạn thành phảng phất chỉ giống như một trang không chút quan trọng trong cuộc đời của Đoạn Lĩnh, y dọc theo quan đạo mà đi, sau nửa tháng đã tới được Giang Châu.

Đây là Giang Châu mà phụ thân từng nói, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm.

Nơi này thật sự phồn hoa như trong lời kể của Lý Tiệm Hồng, thế nhưng lại không có hoa đào, chắc là thời gian còn chưa đến.

Đoạn Lĩnh tìm người hỏi thăm, phương ngôn Giang Châu y nghe không hiểu lắm, thế nhưng cũng có người đáp ứng đưa y đi Tây Xuyên, chỉ là người ta thật ra cảm thấy bộ dạng hồ đồ của y rất thú vị nên mới lên tiếng trêu đùa, sau đó y còn bị lừa mất một chút tiền trên tay. May mắn là, rốt cục y cũng tìm được một bến thuyền ở ngoại ô Giang Châu, chỉ cần thanh toán một trăm hai mươi đồng tiền liền có thể lên thuyền, lại còn có thể cùng người chèo thuyền ngã ra sàn nghỉ ngơi, sinh hoạt. Cứ thế, Đoạn Lĩnh ngồi thuyền ngược dòng đi Tây Xuyên, vừa đến phía nam không khí liền ấm áp hơn hẳn, ánh mặt trời cũng càng thêm rực rỡ, Đoạn Lĩnh thả lỏng ngồi ở mũi thuyền, không ngừng tán gẫu.

Hai bên bờ sông núi xanh như mực, khiến y nhớ đến cái đêm Lang Tuấn Hiệp đưa mình rời khỏi Nhữ Nam.

Đã đến Tây Xuyên rồi.

Nhìn Văn Chung sơn, dòng Hán thủy, thành Tây Xuyên, đây đều là những nơi Lý Tiệm Hồng từng nhắc với y.

Tất cả phảng phất như vô cùng quen thuộc lại cực kỳ xa lạ, Đoạn Lĩnh đứng trên quan đạo ngửa mặt đón một cơn gió ấm thổi đến, hai bên đường lúa mạch xanh mượt, đã bắt đầu vào vụ xuân.

Hôm nay, cách cái ngày y hoảng loạn trốn khỏi Thượng kinh, đã vừa đúng nửa năm.

1/ Nhắc cho bạn nào nhỡ quên, ở chương 1 Đoạn Lĩnh từng bị đánh và nhốt vào phòng củi vì chịu hàm oan trộm đồ của phu nhân Đường gia.

41. Quyển 2 - Chương 41: Bội Tín

Bộ dạng hiện tại của Đoạn Lĩnh giống như một hiệp khách hoang dã, trên thắt lưng giắt một thanh chủy thủ ngắn, treo trên ngang eo là một túi thuốc nhỏ, quần áo vật dụng đều được gói vào một túi hành trang quàng qua vai, buộc chặt lên người. Bởi vì ngày tháng màn trời chiếu đất đã khiến y gầy đi rất nhiều ven đường cũng bị nắng ăn đen.

Y bồi hồi ở ngoài thành một lúc lâu, nhìn thấy binh sỹ tra xét công văn mới cho nhập thành liền không dám mạo muội tiến tới, sợ sẽ bị bắt vào tù.

Chỉ thiếu chút nữa là có thể vào thành, thế nhưng mọi việc khi đi đến một bước cuối cùng cũng là lúc phải cực kỳ cẩn thận. Đoạn Lĩnh không ngừng nhớ lại những tình huống trước kia từng gặp, trong đầu vẫn không ngừng vang lên lời dạy của Lý Tiệm Hồng —— khi đã sắp tiếp cận thành công, lại càng phải cẩn thận hơn nhiều nữa.

Tình huống xấu nhất chính là vừa vào thành đã bị bắt lại, vạn nhất hiện tại Mục Khoáng Đạt vẫn có thể một tay che trời, có thể che giấu Lý Tiệm Hồng trực tiếp nhốt y vào trong đại lao cũng không phải việc không thể xảy ra. Vì thế, tuyệt đối không được mạo muội vào thành.

Đoạn Lĩnh quan sát hồi lâu, thấy thành Tây Xuyên người ra vào nườm nượp, công tác kiểm tra cũng không quá nghiêm mật. Đoạn Lĩnh đợi đủ ba buổi tối, thẳng đến một đêm vệ binh thủ thành uống say mới thử vận công nhảy lên vài bước, vượt qua phần tường thành thấp nhất lén lúc vào trong.

Thế nhưng, phải đi nơi nào đây? Tây Xuyên thành lúc giữa đêm vô cùng yên tĩnh, kỵ binh tuần tra lướt qua, Đoạn Lĩnh liền nép vào góc tối trong một con đường nhỏ, cảnh giác nhìn về phía ngoài.

Hoàng cung ở hướng nào đây? Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, tiếp tục như vậy thực sự không được, chẳng lẽ y còn có thể lén lúc một đường vượt tường nhảy mái chạy thẳng đến kim điện sao? Như vậy phải tìm một người thích hợp để nhắn lời, thế nhưng phải nhắn cái gì đây?

Ngọc bội đã không còn, tín vật duy nhất có thể đưa đến chính là cây chủy thủ này, Lý Tiệm Hồng chính là đã thấy qua nó. Hay là nói dối, tự xưng mình là sứ giả? Như vậy có thể dâng thanh chủy thủ này lên đến trước mặt phụ thân sao? Ngày đó hắn chỉ là nhìn thoáng qua, vẫn còn có thể nhớ rõ chứ? Hẳn là vẫn nhớ đi.

Đoạn Lĩnh khẩn trương đến cả đêm không chợp mắt, buổi sáng cơ thể vô cùng mệt mỏi, thế nhưng đầu óc lại là hết sức thanh tỉnh.

Hợp chợ trong thành Tây Xuyên vào mùa xuân luôn cực kỳ huyên náo, Đoạn Lĩnh đói bụng đến đầu choáng mắt hoa, len lén từ trong hẻm nhỏ bước ra, thấy có người đánh giá mình liền rảo bước nhanh hơn. Y dừng lại ở một quán hàng ăn một bát hoành thánh lớn, quyết định chạy đến trước hoàng cung thử thời vận.

Nếu như cách này không thành, liền học như lúc ở Lạc Nhạn vậy, cứ đi tìm một công việc tạm thời lưu lại Tây Xuyên, sau đó chậm rãi nghĩ biện pháp.

“Nhường đường nhường đường —— “

Có tiếng người quát dẹp đường, cỗ kiệu của Mục Khoáng Đạt dọc theo đường lớn mà qua, dân chúng đã tập mãi thành quen, Đoạn Lĩnh chỉ có thể xa xa đứng nhìn. Mục Khoáng Đạt quả nhiên còn sống.

Đến sau giờ ngọ, Đoạn Lĩnh đã quanh quẩn trước cửa hoàng cung, cầm chặt tín vật duy nhất của mình, là thanh chủy thủ bằng xương mà Bạt Đô đã tặng y.

“Xin hỏi.” Đoạn Lĩnh lên tiếng.

Thị vệ canh giữ trước cửa hoàng cung quan sát Đoạn Lĩnh, thế nhưng không nói lời nào.

“Bệ hạ ở trong cung sao?” Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Không chiến được câu trả lời nào, hiển nhiên đám thị vệ này đã tập mãi thành quen, Đoạn Lĩnh mới đưa tay vào ngực sờ soạng một lát, thủ vệ nhất thời cảnh giác quan sát Đoạn Lĩnh.

“Đi!” Hai gã thị vệ rút đao, Đoạn Lĩnh vội vàng lui về phía sau vài bước, nói: “Ta có một vật nhỏ muốn trình lên bệ hạ!”

“Vật gì?” Bên trong lại có một người bước ra, phía sau còn hai tên thị vệ tùy tùng, hiển nhiên là một tiểu đội trưởng. Gã cất tiếng hỏi: “Tên gọi là gì?”

“Họ Đoàn.” Đoạn Lĩnh đáp, dùng hai tay nâng chủy thủ trình lên, nói: “Vật quy nguyên chủ, trả lại cho bệ hạ.”

Gã đội trưởng kia kỳ quái quan sát Đoạn Lĩnh, hỏi: “Từ đâu tới? Giấy hộ tịch đâu?”

“Ta từ Tiên Ti sơn tới.” Đoạn Lĩnh nói, “Cũng không phải người Tây Xuyên.”

Gã lại hỏi: “Đang ở nơi nào? Lưu lại một cái địa chỉ, trở về chờ tin.”

“Ta ở chỗ này chờ.” Đoạn Lĩnh đáp lại, dù sao y cũng không có nơi ở.

Gã đội trưởng liền nói: “Bệ hạ không ở trong cung, ngươi có chờ cũng vô dụng.”

Đoạn Lĩnh trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, nghĩ thầm nguy rồi, Cha không ở đây?! Y có xung động muốn mở miệng hỏi người đã đi đâu, thế nhưng cũng hiểu được mình sẽ không nghe được câu trả lời. Thế nhưng, vạn nhất vị đội trưởng này đưa chủy thủ đến cho một người khác thì phải làm thế nào? Y nhớ kỹ Lý Tiệm

Hồng từng nói, mình còn một vị tứ thúc… hẳn là không đến nổi rơi vào tay của Thừa tướng đi, dù sao Mục Khoáng Đạt cũng không biết ý nghĩa của thanh chủy thủ này.

"Lúc nào bệ hạ sẽ về?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không biết." Đội trưởng đáp.

Đoạn Lĩnh cứ thế đứng cạnh một đống rương hòm không biết ai đã chất tại đầu đường, nhìn về phía cửa lớn của hoàng cung.

Thái dương từ từ ngã về tây.

Đoạn Lĩnh đã đứng đến mệt mỏi, đổi một chân khác dựa vào đống rương bên cạnh, mỗi lần có người xuất cung, cho dù là thái giám, thị vệ, cung nữ đều khiến y dấy lên hy vọng, chỉ là bọn họ xuất hiện rồi lại vội vàng rời đi, không có ai dừng lại lâu thêm một chút. Sắc trời càng lúc càng tối, y phải đi tìm chỗ nghỉ lại một đêm, vừa rồi lúc đến đây có đi ngang qua một cây cầu, phía dưới gầm cầu kia tựa hồ có thể ngủ lại.

Phụ thân đã đi đâu rồi? Đoạn Lĩnh không ngừng nghĩ ngợi, nhìn thấy trong hoàng cung đã bắt đầu châm đèn, trời cũng đã tối đen, y vẫn quyết định trước tiên đi tìm chỗ ngủ, ngày mai lại đến đây.

Lại có một người đi ra, một khắc kia, Đoạn Lĩnh vô cùng khiếp sợ, cơ thể hoàn toàn bất động.

"Người ở nơi nào?" Thanh âm của Lang Tuấn Hiệp vang lên.

Lang Tuấn Hiệp hiện giờ đang mặc một bộ y phục đẹp đẽ, hoàn toàn không giống người mà Đoạn Lĩnh đã biết. Ngày đó ở Quỳnh Hoa viện vội vàng lướt qua, bộ dạng của Lang Tuấn Hiệp như gà rơi xuống nước, chỉ là ngay khoảnh khắc đó, Đoạn Lĩnh vẫn có loại xung động muốn nhào đến ôm lấy y.

Mà hôm nay, khi lần nữa tương ngộ, Lang Tuấn Hiệp mặt một thân võ bào đỏ sậm, đai lưng màu đen, khiến cho vóc người cao ngất càng trở nên lộ rõ, dưới chân mang một đôi ủng cao đen nhánh, trên đầu cũng đội mũ đen, còn có hai sợi chỉ đỏ rũ xuống. Làn môi ôn nhuận, lông mày dày rậm, thắt lưng còn đeo Tam Xích Thanh Phong được tra vào vỏ, thật sự giống như một pho tượng ngọc bích không chút tỳ vết.

Đoạn Lĩnh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Lang Tuấn Hiệp ăn mặc như vậy, hiển nhiên đã là làm quan, lại nhớ đến những chuyện đã xảy ra trong Quỳnh Hoa viện, thấp thỏm không gì sánh được. Y bất giác rúc người trốn sau cái rương, nhất thời không dám tiến lên.

Trong khi trốn tránh, y vô số lần đã nghĩ đến, ngày đó vì sao Lang Tuấn Hiệp lại muốn đưa y đi, vì sao đối phương cái gì cũng không nói, mà người phản bội trong miệng Gia Luật Đại Thạch liệu có phải là đối phương không… thế nhưng y vẫn ngoan cố tin tưởng, sẽ không. Chỉ vì một ánh mắt sau cùng của Lang Tuấn Hiệp ở Quỳnh Hoa viện ngày đó.

"Đoạn Lĩnh?" Thanh âm của Lang Tuấn Hiệp lại vang lên.

Y xoay người, hướng về phía Đoạn Lĩnh đang trốn.

Trái tim của Đoạn Lĩnh thình thịch đập loạn, nhìn Lang Tuấn Hiệp tìm kiếm xung quanh, lại tra hỏi thị vệ, thị vệ tuy rằng không hiểu rõ, thế nhưng vẫn hết sức cung kính trả lời.

Trên cổ tay Lang Tuấn Hiệp có đeo một chuỗi phật châu, một bên hông có đeo lệnh bài, phía ngoài dãy thắt lưng màu đen còn có một vòng chỉ ám vàng thêu thành hoa văn, võ bào trên người có thêu hình mây trắng, mãnh hổ, dưới sự chiếu xạ của ánh đèn hơi có chút lấp lánh.

Thật đẹp mà, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, trước kia Lang Tuấn Hiệp vẫn chỉ mặc áo vải xanh, hầu như chưa từng nhìn thấy đối phương mặc qua trang phục nghiêm chỉnh nào cả.

"Đoạn Lĩnh!" Lang Tuấn Hiệp phảng phất biết y đang ở phụ cận, lo lắng nói, "Ra đi! Ta biết là ngươi! Tin tưởng ta!"

Trong lòng tuy vẫn còn bất an lo lắng, thế nhưng Đoạn Lĩnh vẫn đứng lên, Lang Tuấn Hiệp lơ đãng nhìn sang, hai người trong nháy mắt đã đối diện.

Vành mắt của Đoạn Lĩnh nhất thời mông lung, Lang Tuấn Hiệp tiến lên một bước, Đoạn Lĩnh theo bản năng lui ra phía sau, Lang Tuấn Hiệp bước nhanh đến nắm lấy tay y, hung hăng kéo người vào lòng ôm chặt.

"Lang Tuấn Hiệp…" Đoạn Lĩnh nức nở gọi.

Lang Tuấn Hiệp nhắm chặt đôi mắt, nặng nề thở dài một hơi, phảng phất như đã tiêu tốn hết khí lực của cả cuộc đời. Đoạn Lĩnh vòng tay ôm lấy lưng y, đột nhiên nhớ đến cái ngày tuyết rơi tán loạn năm xưa, tuy y đã bị thương vẫn một đường đuổi về cho kịp lúc đón mình, lúc đó y cũng đặt cả trọng lượng lên người mình như vậy, tựa hồ hoàn toàn kiệt sức.

–

Trong một gian nhà tại kinh thành, Lang Tuấn Hiệp bước vào cửa, xoay người cài then. Đoạn Lĩnh thấp thỏm nhìn y, sau khi gặp mặt đến giờ bọn họ một câu cũng không có nói, y hiểu rõ nếu Lang Tuấn Hiệp thực sự muốn giết mình thì cho dù thế nào đi nữa y cũng trốn không thoát. Có rất nhiều chuyện, chính là vừa mới ban đầu đã chú định xong kết cuộc, thế nên tâm tình của Đoạn Lĩnh trái lại càng thêm thản nhiên.

"Đây là nhà của ngươi sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Lang Tuấn Hiệp nói: "Là bệ hạ ban cho, bình thường vẫn hay lưu lại trong cung."

"Cha ta đâu?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

"Còn đang ở bên ngoài tìm ngươi." Lang Tuấn Hiệp nói, "Ngoại trừ tháng trước về kinh lưu lại mấy ngày, đến giờ vẫn chưa trở về."

Đoạn Lĩnh nói: "Mau gửi thư cho người."

Lang Tuấn Hiệp đáp: "Lúc nhìn thấy thanh chủy thủ kia ta liền đoán nhất định là ngươi, cũng đã bí mật phái người truyền tin rồi. Hiện giờ Mục Khoáng Đạt quyền khuynh triều dã, một tay che trời, bệ hạ chưa về đến, người nghìn vạn lần cũng không thể lộ diện."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Lang Tuấn Hiệp lại nói: "Trước hết tắm rửa sạch sẽ, còn chuyện gì thì sau khi dùng cơm xong ta sẽ nói cho ngươi.."

Trong nhà lớn bày biện phú quý đường hoàng, thế nhưng lại không có mấy người hầu hạ. Lang Tuấn Hiệp để Đoạn Lĩnh vào trong nhà tắm rửa. Đoạn Lĩnh ngâm mình trong nước ấm, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhỏm, y có quá nhiều việc muốn hỏi, thế nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên, Lang Tuấn Hiệp đã vào tới, Đoạn Lĩnh cũng giống như khi còn bé vậy, nằm dài trong bồn tắm, để Lang Tuấn Hiệp vén tay áo giúp mình gội đầu.

"Cơm đã nấu xong." Lang Tuấn Hiệp nói.

Đoạn Lĩnh: "Ngày đó ngươi…"

"Ngày đó, Mục tướng sai ta đến Thượng kinh giết ngươi, đem đầu giao cho Vương gia." Lang Tuấn Hiệp một bên giúp Đoạn Lĩnh gội đầu, một bên không chút che giấu nói, "Ta vốn không nghe lệnh, thế nhưng lại cũng không dám nói ra, sợ rằng trong thành còn có gian tế của Mục Khoáng Đạt. Mà người ta hoài nghi chính là Tầm Xuân.."

"Ta không có mệnh lệnh, cũng không dám đi gặp Vương gia, liền tự tiện chủ trương, muốn mang ngươi tạm lánh một chút, miễn cho ngươi bị hai bên truy đuổi."

Nói xong, Lang Tuấn Hiệp lại từ trong lòng lấy ra một vật, chính là mảnh ngọc bội trong suốt sáng bóng kia.

Y đem ngọc bội đeo lại lên cổ Đoạn Lĩnh, mà Đoạn Lĩnh vừa nhìn thấy thứ này đã chấn kinh rồi.

"Ngươi… là tìm được ở đâu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Trong dược thôn trên Tiên Ti sơn." Lang Tuấn Hiệp nói, "Lần này không thể làm mất nữa. Lúc tìm thấy nó ta còn tưởng ngươi đã chết, không dám giao cho bệ hạ, muốn giữ lại cho ngài một tia hy vọng. May mà, thiên độ Đại Trần ta, ngươi còn sống."

"Tầm Xuân không có bán đứng ta, nàng chính là hộ tống ta một đường trốn chạy." Đoạn Lĩnh đáp, "Còn hy sinh tính mạng của mình."

Lý Tiệm Hồng cũng không nói thêm gì, Đoạn Lĩnh vừa tắm rửa xong, lúc đứng dậy thì có chút ngượng ngùng.

"Ngươi trưởng thành." Lang Tuấn Hiệp nói.

Y đưa một bộ quần áo mới đưa cho Đoạn Lĩnh, để y mặc vào, sau đó lại giống như khi Đoạn Lĩnh còn nhỏ, nắm lấy tay y, dẫn y đi qua hành lang bước vào thính đường.

Lang Tuấn Hiệp chỉ làm vài món ăn đơn giản, Đoạn Lĩnh vừa ngồi xuống liền bắt đầu cầm đũa gắp lia lịa.

"Đợi bệ hạ trở về." Lang Tuấn Hiệp nói, "Liền để ngài đến gặp ngươi. Hiện tại trong triều thế cục bất ổn, những việc còn lại nhất định phải bàn bạc kỹ hơn."

"Vì sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Một cơn trầm mặc ngắn ngủi lướt qua, Lang Tuấn Hiệp mở miệng nói: "Tứ vương gia vô tự, đã thú muội muội của Mục Khoáng Đạt, Mục Cẩm Chi làm vương phi, bọn họ muốn Mục Cẩm Chi sinh hạ thái tử. Nếu ngươi không xuất hiện, đế vị liền rơi xuống đầu hậu duệ Mục gia."

"Thế nhưng cha ta sẽ không mặc cho bọn họ…"

"Ngài không muốn trở về." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Ngài nói, chỉ cần một ngày không tìm được ngươi, ngài cũng sẽ không về lại Tây Xuyên. Ngài đã mất đi Tiểu Uyển, không thể lại mất cả ngươi.."

Đoạn Lĩnh không nói lên tiếng, tựa như một hài tử đang khổ sở, chỉ đờ ra nhìn Lang Tuấn Hiệp.

"Ngươi từng gặp mẫu thân của ta, phải không?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Lang Tuấn Hiệp không nói gì, chỉ uống một ngụm rượu.

Đoạn Lĩnh nhìn Lang Tuấn Hiệp ngẩn người, đột nhiên trong đầu cảm thấy có chút choáng váng, bao tử lại là một trận quặng đau.

“Lang Tuấn Hiệp, ta đau bụng.” Đoạn Lĩnh nói.

Lang Tuấn Hiệp kinh ngạc nhìn Đoạn Lĩnh, một lát sau, Đoạn Lĩnh phảng phất hiểu được cơn đau đớn này là chuyện gì xảy ra.

Bọn họ cứ nhìn nhau như vậy, bụng của Đoạn Lĩnh càng lúc càng đau, đau đến cuối cùng y chỉ có thể cắn chặt môi, lông mày nhíu thật sâu, toàn thân giống như đã chìm vào hồ băng, thần trí một mảnh không rõ.

Y mở to miệng, thế nhưng không thể phát ra bất cứ thanh âm gì, chỉ có thể chậm rãi tựa vào bàn nằm xuống, rốt cục hai mắt cũng nhắm lại thế giới biến thành một màn tối đen. Một khắc cuối cùng, y nhìn thấy bàn tay của Lang Tuấn Hiệp vươn qua đặt lên lưng mình, bàn tay kia thiếu mất một ngón.

Ý nghĩ sau cùng của Đoạn Lĩnh chính là: Người nào đã tổn thương y.

Lang Tuấn Hiệp từ đầu đến cùng vẫn nhẹ nhàng nắm lấy tay Đoạn Lĩnh, Thái Diêm đã đứng bên ngoài, cách một song cửa sổ, thấp giọng nói: “Ngươi xem, y không hỏi đến ta, có thể đã cho rằng ta phải chết rồi.”

Lang Tuấn Hiệp trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Ngươi có muốn nhìn y hay không?”

Thái Diêm cũng không tiến lên, sau đó Lang Tuấn Hiệp tận tay cởi ngọc bội trên cổ Đoạn Lĩnh xuống đặt lên bàn, rồi ôm lấy cậu đứng lên, đạp cửa ra ngoài. Trong thời khắc đó, Thái Diêm lập tức tách ra, tiêu thất ở cuối hành lang.

Tay của Đoạn Lĩnh hơi rũ xuống, y vừa tắm xong, da thịt sạch sẽ thơm mát, tóc ẩm rối tung, hai mắt nhắm nghiền, tựa như đang ngủ say vậy.

Lang Tuấn Hiệp ôm y đi xuyên qua hành lang, lại bước đến cửa sau, đặt y vào một chiếc mã xa.

Lang Tuấn Hiệp khom người, chăm chú chỉnh lý y phục của Đoạn Lĩnh, lại cởi ngoại bào của y ra, chỉ để lại áo đơn, nhẹ nhàng xoa xoa trán y.

Lang Tuấn Hiệp giơ roi giục ngựa, đánh xe rời khỏi trạch viện, tiến về phía cửa thành.

Thái Diêm tay cầm ngọc bội, đứng trên lan can lầu hai, trầm mặc nhìn về phía xa.

Hoa đào phô thiên cái địa tung bay giữa bầu trời đêm, dưới ánh trăng, xe ngựa dừng lại bên bờ sông, dòng nước cuồn cuộn chảy về đông.

Lang Tuấn Hiệp ôm Đoạn Lĩnh từ trên xe xuống, ôm chặt lấy y, ở dưới ánh trăng chậm rãi bước lên vách núi Lâm Giang.

Phía sau hoa đào lay động, chiết xạ ánh trăng, ở trong gió phiêu du ly tán, bay về viễn phương.

Lang Tuấn Hiệp ôm lấy Đoạn Lĩnh, cũng tựa như ngày đó y ôm lấy cậu bé một đường từ Nhữ Nam đến Thượng kinh, thoát khỏi tử vong, tiếp nhận mùa xuân ấm áp. Hôm nay y lại tiễn người nọ rời khỏi đêm xuân rực rỡ, đi vào hắc ám vĩnh hằng.

Trong thanh âm của địch khúc du dương uyển chuyển, Lang Tuấn Hiệp ôm lấy Đoạn Lĩnh, phảng phất từ nơi kim qua thiết mã đi tới thập lý đào hoa, từ đại mạc bão bát bước đến Giang Nam tươi đẹp.

Phù sinh nhược mộng, vui vẻ vì đâu?

Vạn vật lần thứ hai ngủ say, thiên trường địa cửu.

Thi thể của Đoạn Lĩnh từ trên vách đá rơi thẳng xuống, chạm vào mặt nước, phát ra một tiếng động lớn, lại bị dòng nước mãnh liệt lôi vào trong vòng xoáy sâu không thấy đáy.

42. Quyển 2 - Chương 42: Cứu Vãn

Đêm khuya, mã xa dừng ở bên ngoài cung, một gã thị vệ vén mành lên để Thái Diêm xuống xe.

"Điện hạ."

Thái Diêm vừa đi vừa giắt ngọc bội vào thắt lưng, nghe thị vệ kia thấp giọng bẩm báo: "Ô Lạc Hầu Mục đánh xe đến ven sông, ném cổ thi thể kia xuống nước.."

Thái Diêm hỏi: "Trên đường từng dừng lại sao?"

Thị vệ lắc đầu, Thái Diêm liền gật đầu, lại có một gã thị vệ tiến lên báo: "Bệ hạ đã tỉnh, đang tìm ngài."

"Ô Lạc Hầu Mục hồi cung liền bảo y đi nghỉ ngơi, không cần đến gặp ta."

Thái Diêm bước nhanh đi đến, cả con đường đèn đuốc sáng choang, không có một góc tối nào.

–

Trên sông Trường giang, tại một bãi đá.

Tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, có một nữ hài mặc nam trang phóng ngựa cực nhanh, áo bào vung lên, phía trước còn có hai con chó săn dọc theo bờ sông chạy đến, vây quanh tử thi bên bờ loạn thạch ngửi ngửi. Thiếu nữ vẻ mặt nghi hoặc nhìn vào bụi cỏ.

Chó săn "Uông uông" sủa to, ngửi ngửi gương mặt của Đoạn Lĩnh, phía sau lại có một nam tử giục ngựa đuổi tới, gọi to: "Quận chúa!"

Nữ tử kia chính là nữ nhi của Đoan Bình công chúa và Hoài Âm Hầu, sắc phong Từ Bình quận chúa, danh gọi Diêu Tranh, hôm nay nàng ta mặc một bộ nam trang cỡi ngựa xuất thành, men theo đường núi đến cạnh bờ sông, lại thả ra hai con chó săn yêu quý của mình khắp nơi nô đùa, chạy trốn đến không thấy hình bóng. Diêu Tranh thấy hai con chó yêu của mình quanh quẩn một góc không đi liền từ xa chạy đến, thấy thi thể của một thiếu niên tấp vào bãi loạn thạch thì có chút mạc danh kỳ diệu.

Nam tử cỡi ngựa đuổi theo phía sau một thân hắc bào, đai lưng tung bay, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt của hắn, tuấn mỹ tà khí, còn ai nữa ngoài Vũ Độc.

"Quận chúa." Vũ Độc có chút bất đắc dĩ nói, "Nơi này sơn đạo khó đi, xuân tới rắn chuột nhiều, không mấy an toan, vẫn là nên quay về."

"Ngươi có thân phận gì? Khi nào đến phiên ngươi tới quản ta?" Diêu Tranh nói, "Không muốn đi cùng thì cứ tự mình quay về!"

Vũ Độc thấy trên bãi đá không còn người khác, ánh dương sáng lạn, trăm hoa nở rộ, liền tung người xuống ngựa nhìn ngó xung quanh, xác định cũng không có những thứ rắn rết sâu độc gì mới gật đầu, yên lặng ngồi cạnh bờ sông.

Diêu Tranh "Xuy" một tiếng, Vũ Độc tận lực đè nén phẫn nộ, lông mày cau lại nhìn quanh một lần, thấy hai con chó săn đang hướng về bụi cỏ sủa to liền bước đến xem. Diêu Tranh tung người xuống ngựa đứng trên bờ sông, ánh mắt có chút lóe lên.

"Quận chúa." Vũ Độc lại xoay người nói, "Đừng đến gần bờ sông quá, nơi này mạch nước rất mãnh liệt."

Diêu Tranh không thèm để ý đến Vũ Độc, Vũ Độc tiến lên vài bước liền phát hiện thân thể Đoạn Lĩnh mang đầy thương tích. Diêu Tranh đứng yên một hồi liền bước đến, nhìn thấy một cái xác thì nói: "Ồ, nơi này làm sao lại có người chết đâu?"

Vũ Độc quỳ một gối xuống đất, dò xét hơi thở của Đoạn Lĩnh, phát hiện đã sớm không còn hô hấp.

Vũ Độc nói: "Trên người không có vết thương trí mệnh gì, chẳng biết là con cái nhà ai?"

"Đã chết sao." Diêu Tranh hỏi.

Vũ Độc nhìn ngang qua gò má của Đoạn Lĩnh, Diêu Tranh nói: “Đi thôi.”

“Cứ ở lại thêm một chút.” Vũ Độc nói.

Diêu Tranh cười nhạo: “Nếu còn không quay về sẽ hại ngươi bị chủ tử mắng rồi.”

Vũ Độc quay đầu liếc nhìn Diêu Tranh, giống như muốn nói câu gì đó nhưng rốt cuộc vẫn nhịn xuống, đúng lúc này, kinh mạch trên gò má của Đoạn Lĩnh bỗng nhiên có chút co giật.

Lông mày Vũ Độc nhíu chặt, lẩm bẩm: ” Là bị độc chết?”

Diêu Tranh đột nhiên nói: “Này, Vũ Độc, nghe nói ngươi có thể đem người sống độc chết, cũng có thể đem người chết cứu sống. Ngươi đi nhìn một chút xem, nếu thật có thể cứu sống người chết, ta liền giúp ngươi nóiv ài câu tốt đẹp trước mặt phụ thân.”

“Ta hành sự đường đường chính chính.” Vũ Độc nói, “Cũng không có ái gì đặc biệt muốn, trước mặt Hoài Âm Hầu, Quận chúa chỉ cần nói thật là được.”

Vũ Độc lại quỳ một chân xuống bên cạnh Đoạn Lĩnh, biểu tình có chút không giải thích được, lại lấy từ trong túi một bình sứ, đổ ra mấy viên thuốc.

“Thật đúng là có thể cứu sống?” Diêu Tranh nghĩ Vũ Độc quả thực khó thể lý giải.

Vũ Độc cũng không trả lời, chỉ đem dược hoàn bóp nát đút vào miệng Đoạn Lĩnh, lại bóp lấy cổ họng của y ép thuốc trôi xuống, sau đó lại đứng dậy nói với Diêu Tranh: “Bất quá nếu y thực sự sống lại, cái lần đánh cuộc này liệu có tính hay không?”

Diêu Tranh nhướn cao đôi mày nhình Vũ Độc, một hồi lâu sau lại bước khỏi bãi đá phóng người lên ngựa, nhìn nước sông chảy ngoài xa, chậm rãi cất tiếng: “Bản Quận chúa thiên kim chi thân, nhất ngôn cửu đỉnh, đương nhiên chắc chắn.”

Vũ Độc nghe được ý tứ châm chọc trong lời nói của Diêu Tranh, sắc mặt có chút biến đổi, một lát sau mới lên tiếng: “Người xem đi, y đã bắt đầu hô hấp rồi.”

“Mà thôi.” Diêu Tranh chỉ cảm thấy Vũ Độc giống như một đống bông mềm, đánh không đánh lại, mắng không phản ứng, suốt cả đường đi cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ cảm thấy thật rất không thú vị. Nàng thuận miệng nói, “Ta đi tìm Ô Lạc Hầu Mục chơi đùa, ngươi cũng không cần đi theo.”

“Chờ một chút!” Vũ Độc nhấc chân đuổi theo, Diêu Tranh lại giống như một cơn gió giục ngựa men theo sơn đạo rời đi, hai con chó hướng về phía Vũ Độc sủa vài tiếng, thoạt nghe cũng có chút ý tứ hả hê kinh miệt, sau đó liền đuổi theo Diêu Tranh rời đi.

–

Tháng ba đầu xuân, trong hoàng cung Tây Xuyên dệt thành tơ bông, gió mát êm dịu, Thái Diêm đang ngồi chờ bên ngoài chánh điện.

Lý Diễn Thu đang được đám cung nhân hầu hạ rửa mặt, nhìn thấy bóng của Thái Diêm thấp thoáng ngoài cửa liền hỏi: "Thái tử đã tới?"

"Hồi về bệ hạ." Cung nữ đáp, "Thái tử điện hạ đã đợi ở bên ngoài được một lúc rồi."

Lý Diễn Thu nói: "Để hắn vào đi."

Thái Diêm bước vào, hướng về Lý Diễn Thu ân cần thăm hỏi, còn tiến lên hầu hạ.

"Đêm qua lúc chất nhi trở về tiểu thúc đã ngủ." Thái Diêm nói, "Mấy hôm nay người ngủ không được ngon sao?"

"Mơ thấy một giấc mơ." Lý Diễn Thu nói, "Sau đó liền nghĩ đến ngươi, có chút đứng ngồi không yên, muốn hỏi một chút xem ngươi đang làm gì."

Mọi người trong điện đều chú tâm vào phận sự của mình không chút ngơi tay, Lý Diễn Thu vươn bàn tay ra, có cung nữ thái giám vội vàng tiến lên giúp y đeo nhẫn, Thái Diêm lại cầm lấy nửa khối ngọc bội trong hợp gỗ, quỳ một gối chạmd đất, cẩn thận thắt lên đai lưng của Lý Diễn Thu.

"Mơ thấy cái ngày ngươi trở về đó." Lý Diễn Thu ôn hòa cười cười, nói, "Chỉ có một mình ngươi, mơ hồ, cố mấy cũng không nhìn rõ bộ dạng của ngươi. Ta vô cùng sốt ruột."

Lý Diễn Thu mang theo ưu thương mỉm cười, chỉ là Thái Diêm cũng không cười đáp lại, vẻ mặt còn hiện lên chút khổ sở.

Cung nữ mang theo một bát thuốc dâng lên.

Lý Diễn Thu nhìn cũng không nhìn, lập tức nhận lấy uống cạn. Thái Diêm lại nói: "Đêm qua chất nhi ngủ cũng không ngon, mơ thấy phụ thân."

"Có lẽ là huynh ấy về báo mộng cho con." Lý Diễn Thu hít sâu một hơi, nói, "Trong mấy ngày nay, huynh ấy cũng chưa từng xuất hiện trong mộng của ta. Có lẽ còn đang trách ta đâu."

Thái Diêm nói: "Hẳn là không phải như vậy, tiểu thúc đã nghĩ quá nhiều rồi."

"Cũng đúng." Lý Diễn Thu cười cười, thuận miệng nói, "Đường tỷ của con đã đến tìm con chưa?"

Thái Diêm lắc đầu, Lý Diễn Thu liền phân phó thị vệ: "Truyền Quận chúa nhập cung, trưa nay ở lại dùng bữa cơm."

Đến quá ngọ, Diêu Tranh vẫn mặc nguyên một thân nam trang hồi cung, trên giày còn mang theo bùn, hướng về phía Lý Diễn Thu và Thái Diêm chào hỏi một tiếng, chỉ là tối qua Thái Diêm ngủ không ngon, tinh thần có chút bay bỗng.

"Ai, Cữu cữu." Diêu Tranh hỏi, "Ô Lạc Hầu Mục đâu?"

Thái Diêm ở bên cạnh đáp: "Đêm qua đệ ngủ không được muốn đi ra ngoài dạo một chút, y phải theo bồi. Hôm nay ta bảo y không cần theo hầu, hơn nữa chuyện của y cũng không ít, buổi chiều tỷ muốn đi đâu chơi sao?"

Diêu Tranh đáp: "Chưa nghĩ ra, đến lúc đó rồi hãy nói. Có lẽ sẽ lên Văn Chung sơn chơi một chút, đệ có muốn đi không?"

"Đệ không đi." Thái Diêm nói, "Còn phải xem tấu chương."

"Ai." Diêu Tranh dở khóc dở cười.

Lý Diễn Thu lại hỏi Diêu Tranh: "Phụ thân con bao giờ phái người đến đón?"

Diêu Tranh nói: "Con muốn ở đây, không đi."

Lý Diễn Thu nói: "Như vậy cũng tốt, vừa lúc giúp con nói chuyện hôn nhân rồi."

Diêu Tranh biến sắc, suy nghĩ một chút, lộ ra nụ cười sầu khổ, nói: "Hắc hắc, tiểu cữu, cái kia…"

Lý Diễn Thu nói: "Con ở nhà là bị buộc đi thành thân, đến chỗ của tiểu cữu cũng là mù gả. Con tự quyết định đi."

Diêu Tranh không dám nói tiếp nữa, chỉ có thể cúi đầu gắp thức ăn, chốc lát sau lại có người bẩm báo Ô Lạc Hầu Mục đến. Thái Diêm liền để y chờ ngoài cửa, Lý Diễn Thu lại ban thức ăn, để y dùng cơm ngoài thiên điện.

Lại có người bẩm báo: "Vũ Độc cầu kiến quận chúa."

Lý Diễn Thu thuận miệng nói: “Bảo hắn trở về đi, người như vậy tới chỉ khiến khó chịu mà thôi?”

Người nọ liền lui xuống truyền lui Vũ Độc.

Lúc đó, Vũ Độc vốn không có lệnh bài nhập cung, chỉ có thể đứng chờ bên ngoài cung. Lúc này hắn đang cưỡi ngựa, trên lưng ngựa còn có một thứ gì đó, được đắp vải che lại.

Đợi đủ nửa canh giờ, thị vệ trong cung liền truyền lời tới bảo hắn trở về, Quận chúa không gặp. Vũ Độc liền dắt ngựa vòng qua đường ớn, trở về chỗ ở của mình —— thiên viện trong phủ Thừa tướng.

Tướng phủ có tứ đại tiến, bốn mươi tám viện, hơn trăm gian phòng, lại nuôi không ít môn khách, ở góc ven hẻo lánh nhất mở ra một cái thiên viện, ba phòng một sân, một chuồng ngựa một phòng củi. Sau khi Lý Tiệm Hồng hy sinh, đám người Tây Xuyên lần nữa bắt đầu chia phe, Vũ Độc liền bị Mục Khoáng Đạt mời chào, coi như cũng tìm được một lối ra.

Thường có người gọi hắn là ‘gia nô ba họ’, đầu tiên theo Triệu Khuê, sau đó lại ngắn ngủi đầu nhập vào dưới trướng của Lý Tiệm Hồng, cuối cùng lại lăn lộn đến trong phủ của Mục Khoáng Đạt làm một gã thực khách. Nhiều năm như vậy, tứ đại thích khách dương danh lập dạng, Ô Lạc Hầu Mục bảo hộ Thái tử trở về, lập được đại công; Trịnh Ngạn Tắc ẩn cư hoài âm, đối với bên ngoài đều nói rằng không hỏi thế sự, trên thực tế chính là tâm phúc thân mật của Hoài Âm Hầu; Thương Lưu Quân thủy chung được Mục Khoáng Đạt trong dụng; chỉ có Vũ Độc hắn là thời vận không đủ, mỗi lần chấp hành nhiệm vụ đều lấy thất bại quay về, hai vị chủ công còn trong sau bỏ mình, chỉ có thể giống như chó nhà có tang, đầu nhập vào dưới trướng Mục gia.

Có môn khách từng nhắc nhở Mục Khoáng Đạt, Vũ Độc chú định khắc chủ, người có nô tính nặng như vậy vẫn không nên tiếp nhận, còn có người hoài nghi, Lý Tiệm Hồng căn bản là bị hắn ám sát, đủ loại tin đồn xôn xao. Mục Khoáng Đạt nghe được chỉ cười cười, vẫn là đón nhận Vũ Độc đầu nhập, trong ba nghìn một khách chừa lại một vị trí nhỏ nhoi cho hắn.

Dù sao, Vũ Độc cũng biết không ít chuyện Triệu Khuê đã làm, người đến bực này chỉ có thể hoặc giết, hoặc mời chào, không thể đuổi đi. Tuy rằng, danh tiếng của hắn đã gần đến nông nỗi bị xua đuổi, thế nhưng cái xưng hô một trong tứ đại thích khách ít nhiều vẫn có chỗ dùng được.

Mục Khoáng Đạt mặt ngoài dùng lễ chi sỹ đãi Vũ Độc, nhưng trên thực tế lại chưa từng thông truyền hắn, đại đa số thời gian đều giống như nuôi một người nhàn rỗi, mà Thương Lưu Quân lại càng là coi thường hắn. Vì vậy Vũ Độc vẫn cứ ở trong Tướng phủ ảm đạm như vậy, cũng không có người nào đến đây quản hắn.

Thương Lưu Quân từng nhắc nhở Mục Khoáng Đạt, sợ rằng Vũ Độc là giả vờ đầu nhập, một ngày kia sẽ vì Triệu Khuê báo thù. Mục Khoáng Đạt đối với thuyết pháp này chỉ nhàn nhạt đáp: “Tuyệt đối sẽ không, Vũ Độc từ đầu đến cuối vẫn không thể tính là đối thủ của các ngươi, chỉ vì hắn cho đến bây giờ cũng không biết mình muốn thứ gì, chỉ là một tên đần độn.”

Thương Lưu Quân ngẫm thấy cũng phải, người như Vũ Độc không có quá nhiều kiên trì, võ công cũng

không xem được vào mắt, liền không thèm lưu ý đến hắn nữa. Lúc đầu trong thiên viện chỗ của Vũ Độc còn có vài tôi tớ hầu hạ, sau đó thấy Mục gia không coi trọng Vũ Độc liền mỗi ngày lười biến, cuối cùng Vũ Độc cũng coi như phát ra tính khí, đem toàn bộ tôi tớ đuổi đi, cả thiên viện này chỉ còn lại một mình hắn ở.

Vũ Độc về đến nhà, kéo tấm vải che ra xách Đoạn Lĩnh xuống, quăng bừa vào một góc sân, còn tiện tay đổ một bát rượu mạnh tạt vào trên mặt y. Đoạn Lĩnh lên cơn suyên kịch liệt, thế nhưng vẫn không tỉnh lại, Vũ Độc nhìn trái nhìn phải một lúc, vừa vặn có người đến truyền lời, nói Thừa tướng cho mời.

Thế nên Vũ Độc liền xoay người rời đi.

43. Quyển 2 - Chương 43: Tỉnh Lại

Mục Khoáng Đạt là đang pha trà, Thương Lưu Quân lại ngồi bên cạnh dùng bữa trưa, trên cái bàn thấp còn bày tấm khăn che mặt của hắn, hình xăm đường nét phân minh, vừa ăn vừa chằm chằm nhìn Vũ Độc..

"Bảo ngươi cùng Diêu Tranh đi du ngoạn." Mục Khoáng Đạt không chút dao động hỏi, "Vì sao lại để người chạy mất, bản thân một mình trở về?"

Vũ Độc nói: "Nàng coi thường ta."

Mục Khoáng Đạt rót một chén trà đặt ở trước mặt Vũ Độc, trong mắt Vũ Độc dâng lên một tia sợ hãi, vươn tay tiếp nhận, uống một ngụm.

"Thứ như mặt mũi." Mục Khoáng Đạt nói, "Là chính mình tìm cho chính mình."

"Dạ." Vũ Độc tự giác cảm thấy xấu hổ, suốt một lúc lâu cũng không biết nên nói cái gì, Mục Khoáng Đạt cũng là điểm đến liền thôi, còn nói: "Bản lĩnh dỗ nữ nhân, nếu ngươi không biết liền học thêm một ít. Ngươi vẫn chính là không bỏ được tính tình quật cường của mình, muốn ngươi đi giết người, ngươi không đi, muốn ngươi dỗ dành Quận chúa ngươi cũng không làm được. Như vậy chính ngươi nói xem, muốn làm cái gì?"

"Ta sẽ đi." Vũ Độc nén giận, đáp.

"Xem toa thuốc này một chút." Mục Khoáng Đạt lại giao cho Vũ Độc một toa thuốc, nói, "Ngươi đi điều chế, hiệu quả thế nào trong vòng một tháng phải báo lại với ta."

Vũ Độc vội vàng gật đầu đáp ứng, Mục Khoáng Đạt còn nói: "Nếu đắn đo không rõ, liền đi tìm một người thử thuốc."

Đến lúc này Vũ Độc mới đứng dậy xin cáo lui, Thương Lưu Quân đột nhiên lên tiếng nhắc nhở: "Trà."

Vũ Độc chỉ đành phải quay lại, đem chén trà được ban thưởng kia uống cạn, khom người với Mục Khoáng Đạt, lại gật đầu với Thương Lưu Quân rồi mới xoay người ly khai.

–

Đoạn Lĩnh vẫn còn nằm ở trong sân, y đã tỉnh từ lâu thế nhưng lại không dám mở miệng, rất sợ dẫn họa sát thân.

Y nghe được tiếng ván cửa bị thô lỗ xô ra, hẳn là có người trở về.

Vũ Độc quay về phòng, một cước đạp sụp bàn chế thuốc, khuất nhục đến cực điểm. Hắn thở dài một hơi, ngồi bệt xuống bậc cửa ngẩng đầu nhìn trời xanh vạn lý, một lát sau lại tiến lên nắm lấy tóc Đoạn Lĩnh giật lên. Đoạn Lĩnh chỉ có thể nở mắt ra, khi bị Vũ Độc ném qua một bên thì ánh mắt tràn ngập sợ hãi nhìn chằm chằm đối phương.

Y chỉ dùng thời gian rất ngắn đã nhận ra Vũ Độc, chỉ vừa nhìn thấy hình xăm trên cổ hắn những việc đã qua liền toàn bộ hiện ra, đại tuyết tại Thượng kinh, con rết vàng cuộn thành một đoàn… Đoạn Lĩnh cảm thấy, lần này y chính là trốn không thoát.

"Tên gì?" Vũ Độc lạnh lùng hỏi.

Vũ Độc mở miệng, thế nhưng lại không nói ra lời.

Vùng quanh lông mày của Vũ Độc nhíu chặt, vẻ mặt đằng đằng sát khí, nhìn Đoạn Lĩnh một hồi, lại tựa như nghĩ đến điều gì, hỏi: "Người nơi nào?"

Đoạn Lĩnh không dám trả lời, từ hai câu hỏi này y đã có thể phát hiện một việc: Hiện tại mà nói có lẽ y vẫn an toàn, Vũ Độc tựa hồ không nhận ra y.

Lần đầu tiên y gặp Vũ Độc chính là ở dược đường trong Thượng kinh, đêm đó ngọn đèn u ám, tuyết bay đầy trời, hơn nữa y cũng chỉ có tám tuổi, trốn sau quầy cao chỉ lộ ra đôi mắt. Lần tiếp theo, Vũ Độc căn bản chính là không biết đến sự hiện diện của y.

"Câm điếc?" Vũ Độc lại hỏi.

Đoạn Lĩnh nép vào góc tường, vì để tránh cho Vũ Độc nghi ngờ, y bắt đầu giả vờ phi thường sợ hãi, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Vũ Độc quan sát Đoạn Lĩnh một chốc, có chút mạc danh kỳ diệu quát: "Nói đi."

Đoạn Lĩnh lắc đầu mở miệng, muốn nói câu gì đó nhưng lại phát hiện mình không thể lên tiếng, lời đã đến cổ họng nhưng dây thanh lại không chịu khống chế, chỉ có thể cúi đầu "a a" vài tiếng.

Vũ Độc đã hiểu, thiếu niên này là người câm. Hắn hơi cau mày, cảm thấy dường như có chỗ nào không thích hợp, thế nhưng lại không nói ra được, sau một lát lại xoay người vào trong..

Lúc Vũ Độc di chuyển, Đoạn Lĩnh liền cảnh giác quan sát hành động của hắn, thấy mục tiêu của đối phương cũng không đặt trên người mình liền thoáng yên tâm, bắt đầu tự hỏi.

Đây là chỗ nào? Y sửa sang lại ký ức của mình một chút, cố gắng xâu chuỗi mọi việc, đầu cũng theo đó không ngừng đau nhức. Y đầu tiên là đuổi đến Tây Xuyên, sau đó tìm được Lang Tuấn Hiệp, hai người uống rượu, Lang Tuấn Hiệp lại hạ độc trong rượu và thức ăn…

Đoạn Lĩnh nhìn y phục của mình, ướt hơn phân nửa, ngón tay bị ngâm đến nhăn nheo.

Lang Tuấn Hiệp muốn giết y? Đúng vậy, chí ít ở một khắc cuối cùng y đã cảm thấy như thế, chỉ là vì sao y vẫn chưa chết? Còn đi đến chỗ này? Hóa ra Vũ Độc ngược lại đã cứu y sao?

Vũ Độc chính là vào phòng ngủ trưa, không bao lâu sau liền thức dậy, lại nhìn thoáng ra ngoài sân, thấy Đoạn Lĩnh vẫn còn ở chỗ đó không đi, chỉ ôm lấy đầu gối ngủ gà ngủ gật, thật giống chó trông cửa.

"Ăn đi." Vũ Độc ném ra hai cái bánh lăn lốc trên mặt đất, lại múc một chén nước đến đặt trước mặt Đoạn Lĩnh..

Đoạn Lĩnh liếc nhìn Vũ Độc, y không dám đụng vào thứ mà hắn đưa. Vũ Độc xoay người vào phòng, Đoạn Lĩnh nhìn quanh sân viện một vòng, lại thấy Vũ Độc lấy sách ra nghiên cứu một toa thuốc gì đó, dường như không rảnh để y đến y, cơn đói đã chiến thắng lý trí của Đoạn Lĩnh, y vươn tay nhặt bánh lên, ăn.

Cổ họng đau nhói, Đoạn Lĩnh thử thì thầm vài tiếng, phát hiện mình quả thật không thể nói chuyện, hẳn là bị độc câm rồi.

Lang Tuấn Hiệp vì sao muốn giết mình? Đoạn Lĩnh cảm thấy vô cùng nguy hiểm, nếu như Lang Tuấn Hiệp phát hiện y còn chưa chết, chắc chắn sẽ truy sát khắp nơi. Nếu y muốn giữ lại cái mạng này nhất định phải mau chóng rời khỏi Tây Xuyên.

Thế nhưng phụ thân đang ở đâu vậy? Người hẳn là không có ở Tây Xuyên, lại không nghe được phương hướng hành tẩu, với tính tình của người nói không chừng đã một người một kiếm, cưỡi trên lưng vạn lý Bôn Tiêu rời khỏi hoàng thành, lưu lạc thiên nhai tìm tung tích của mình. Bọn họ bây giờ mới có thể tương phùng?

Trước mặt Đoạn Lĩnh hiện giờ có hai con đường, một cái chính là nhân lúc Vũ Độc còn chưa phát hiện thân phận của mình mau chóng đào tẩu, đi tìm Lý Tiệm Hồng.

Còn lại chính là tạm thời trốn tại chỗ này, thế nhưng phải vô cùng cẩn thận, nơi này hẳn là Mục gia, đám người Vũ Độc đều không biết thân phận của y, chỉ có Lang Tuấn Hiệp là nhận ra được. Thế nhưng dựa vào hành động của đối phương hẳn là không muốn giao mình cho bất luận kẻ nào, lập tức tự tay thủ tiêu, như vậy mà nói, Lang Tuấn Hiệp nhất định không muốn để người khác biết y đang ở Tây Xuyên.

Lựa chọn thứ hai ngược lại an toàn hơn một chút, chí ít có Vũ Độc ở đây, chỉ cần không để Lang Tuấn Hiệp phát hiện, y có thể chờ được ngày Lý Tiệm Hồng trở lại hoàng thành.

Vì vậy, Đoạn Lĩnh quyết định tạm thời quan sát một thời gian.

Vũ Độc giằng co với phương thuốc nọ hết một buổi chiều, tựa hồ có điểm đau đầu, lại bước ra ngoài sân đứng một hồi, lấy theo một cái dây thừng buộc vào cổ Đoạn Lĩnh, thắt chặt.

Mặt của Đoạn Lĩnh nhất thời đỏ lên, còn cho rằng Vũ Độc muốn treo cổ chính mình, hai tay nắm chặt mối dây muốn khiến nó lỏng ra một chút. Vũ Độc thế nhưng không nói lời nào, chỉ đem một đầu dây khác buộc vào chốt cửa của phòng củi, tựa như xích chó mà xích lại Đoạn Lĩnh, sau đó liền rời khỏi sân viện.

Phạm vi của sợi dây vừa vặn có thể đi được nhà xí, phòng củi, Đoạn Lĩnh liền cứ thế bị nuôi nhốt trong sân của Vũ Độc.

Ban đêm, lúc Vũ Độc trở về vẻ mặt phiền não, lại ném cho Đoạn Lĩnh một ít thức ăn, Đoạn Lĩnh chụp lấy nhai ngấu nghiến. Vũ Độc vào phòng chong đèn, cái bóng chiếu lên cửa sổ, đến đêm khuya hắn lại bước ra nhìn thoáng qua.

Hắn cư nhiên không nhìn thấy thiếu niên kia ngoài sân.

Một đầu của sợi dây vẫn buộc trên song cửa phòng củi, một đầu khác là kéo vào bên trong, hiển nhiên là Đoạn Lĩnh đã tìm được một góc trong phòng củi để ngủ.

Vũ Độc đột nhiên cảm thấy buồn cười, đóng cửa lại, ngủ.

Đoạn Lĩnh nằm trong phòng củi, cố tìm cách cởi ra mối dây trên cổ, thế nhưng sợi thừng này là làm bằng gân bò, lại thắt nút vô cùng chặt, y vô luận cố gắng thế nào cũng mở không ra, chỉ có thể mang nó đi ngủ, cảm thấy rất khó chịu.

Trong đầu của y không ngừng suy nghĩ, nhớ đến bàn thức ăn kia của Lang Tuấn Hiệp, sau khi nghĩ xong cũng không có nửa điểm phẫn nộ, chỉ cảm thấy phi thường khổ sở. Y không rõ nỗi khổ sở này là do không tìm được phụ thân, hay là vì Lang Tuấn Hiệp đã phản bội niềm tin của mình mà đau khổ.

Đêm nay, y nằm trong nền đất băng lãnh cứng rắn của phòng củi mà nằm mộng.

Y mộng thấy mình tỉnh dậy trong hoàng cung huy hoàng, vừa kêu hai tiếng phụ thân đã thấy có cung nhân tiến lên, bẩm lại với y: "Thái tử điện hạ, bệ hạ đang lâm triều, lát nữa sẽ trở về."

Đoạn Lĩnh cứ nằm trên long sàng thêm một lát, không bao lâu sau Lý Tiệm Hồng mặt một thân triều phục oai nghi mỉm cười đi tới, ngồi ở cạnh giường, hỏi: "Đã tỉnh?"

Đoạn Lĩnh rầm rì, còn muốn ngủ thêm một hồi, Lý Tiệm Hồng để nguyên áo nằm xuống bồi nhi tử bám giường, lại hướng bên ngoài phân phó vài câu, muốn hái một ít cành đào cho Thái tử, cắm vào bình hoa.

Đoạn Lĩnh tựa hồ đã trở về khi còn bé, đầu gối lên cánh tay của Lý Tiệm Hồng, đùa giỡn với miếng ngọc bội bên hông đối phương.

–

Ánh dương gắt gao từ bên ngoài rọi vào, chiếu đến trên mặt Đoạn Lĩnh, y mở choàng mắt ra, gương mặt hướng lên nóc của phòng củi, còn có thể thấy được từng tia nắng chiếu rọi những hạt bụi tung bay trong không khí, sàn nhà lạnh như băng, mùi củi gỗ và than quẩn quanh trong không khí. Y bò ra khỏi phòng củi, phủ thừa tướng vào sáng sớm chim hót líu lo không dứt, mà cửa phòng của Vũ Độc vẫn còn đóng chặt.

Đoạn Lĩnh sờ sờ sợi dây trên cổ, một đêm trôi qua cổ của y đã bị mài đến rách da, y bước đến bên cạnh giếng xách nước rửa mặt, tắm táp, tẩy đi mùi hôi thối bám trên người.

Vũ Độc nghe được bên ngoài có thanh âm thì tâm sinh cảnh giác, một thân áo đơn tuyết trắng, vóc người cao to đứng ở trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Đoạn Lĩnh sau khi rửa mặt xong còn thuận tiện tưới nước cho đám hoa hoa thảo thảo trong viện, thế nhưng có nhiều góc quá xa, y lại bị dây gân hạn chế phạm vi hoạt động, chỉ có thể bỏ qua.

Cuối cùng thiếu niên còn xách một thùng nước đặt ngay giữa sân, lại hướng về hắn đẩy một cái, Vũ Độc liền hiểu đó là cho mình.

Sau khi Đoạn Lĩnh làm xong hết liền ngồi vào bên cạnh mấy giò lan, tựa vào tiền viện, nhìn lên bầu trời xanh thẳm.

Sau khi Vũ Độc đứng lên cũng liền vội vã rửa mặt thay quần áo, rời khỏi viện tử.

Đoạn Lĩnh ngồi ngây người trong viện một hồi, vẫn không ngừng tự hỏi phương hướng sau này, đợi đến khi hoàn toàn thoát khỏi kích động của biến cố lần này, tâm tình của cậu từ từ bình phục lại. Căn cứ theo hành vi của Lang Tuấn Hiệp mà đoán, Mục Khoáng Đạt hẳn là phi thường kiêng kỵ sự tồn tại của cậu, trước mắt chi bằng cố gắng bảo trụ mạng nhỏ, thời gian còn nhiều.

Suốt mấy ngày nay, Vũ Độc không ngừng ra ra vào vào, buổi sáng ra cửa, lúc trưa trở về luôn là nổi giận đùng đùng, sau giơ ngọ liền bắt đầu phối dược sắc thuốc. Cho đến mấy ngày sau, Vũ Độc bưng một chén thuốc ra, hướng về phía Đoạn Lĩnh hạ lệnh: "Mở miệng."

Đoạn Lĩnh hơi mở miệng ra, Vũ Độc liền đổ chén thuốc đó xuống cổ họng của y, lúc thuốc kia trôi qua cổ họng quả thực khó chịu như bị lửa đốt. Đoạn Lĩnh vô cùng thống khổ, không ngừng ghé vào tường nôn khan, Vũ Độc lại cười nhạt quan sát phản ứng của Đoạn Lĩnh.

Lục phủ ngũ tạng của Đoạn Lĩnh đều không ngừng co rút đau đớn, một lát sau lại nằm úp sấp một bên, ôm lấy giò hoa lan mà nôn mửa. Vũ Độc nhìn một hồi, phát hiện cổ của Đoạn Lĩnh đã bị gân bò ma sát thành vết thương, lộ ra phần máu thịt đỏ rực, hắn liền xoay người bước đến, tay cầm theo kiếm, tùy tiện chém về phía cổ Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh theo bản năng hơi tránh một chút, thế nhưng kiếm kia nhanh như thiểm điện, phút chốc đã cắt đứt dây thừng trên cổ y.

Đoạn Lĩnh nôn ra một hổi, cực kỳ kiệt sức nằm trêm mặt đất, tựa như một con chó chết. Vũ Độc cầm cái ghế ngồi vào bên cạnh, lạnh lùng hỏi: "Là ai hạ độc ngươi? "

Đồng tử của Đoạn Lĩnh dần dần phóng đại, Vũ Độc quan sát một chút con mắt của y, lại hỏi: "Biết viết chữ không?"

Ngón tay Đoạn Lĩnh giật giật, Vũ Độc đem một thỏi than nhét vào ngón tay y, Đoạn Lĩnh lại nắm không được, bàn tay liên tục run rẩy, thỏi than rớt xuống mấy lần. Thanh âm của Vũ Độc chợt xa chợt gần, Đoạn Lĩnh nghe hắn đang nói: "Bộ dạng này của ngươi thật sự giống như trúng phải Tịch diệt tán, loại độc này không dễ lấy vào tay như vậy, là ai cùng ngươi có thâm cừu đại hận như thế đâu."

Ngũ giác của Đoạn Lĩnh cũng từ từ quay lại, y há miệng vô thức phát sinh vài tiếng "a a" thanh, Vũ Độc lại quan sát một hổi rồi nói: "Độc còn chưa giải hết, trước cứ như vậy đi."

Cũng vừa lúc này, có người đẩy cửa bước vào, chính là Thương Lưu Quân.

"Đây là cái gì?" Thương Lưu Quân nghi ngờ hỏi.

"Là dược nhân của ta." Vũ Độc nói, "Dùng để thí nghiệm thuốc."

Thương Lưu Quân nghe vậy cũng không hỏi nhiều nữa, nói: "Mục tướng gia truyền ngươi."

Vũ Độc chỉ đành đứng dậy, lại ném Đoạn Lĩnh vào một góc, rời đi.

Đoạn Lĩnh trong bụng cào xé, thượng thổ hạ tả một phen xong mới cảm thấy khá hơn, chạng vạng lúc Vũ

Độc trở về đã thấy Đoạn Lĩnh từ sớm dọn xong những nơi mình nôn ra, còn đang xới đất cho đám hoa lan. Trên tay Vũ Độc cầm một gốc cỏ Độc Long, tìm một nơi trong viện trồng xuống.

Đoạn Lĩnh nhìn thấy cử động của Vũ Độc cũng không có hỏi nhiều, sau khi Vũ Độc trồng cỏ Độc Long xuống xong liền muốn tưới nước cho hoa lan, Đoạn Lĩnh lại chạy đến ngăn lại khoát khoát tay, ý bảo hiện tại không thể tưới. Vũ Độc vẻ mặt nghi hoặc đứng dậy, Đoạn Lĩnh lại làm ra vài thủ thế, ý là để cho mình đến.

Vũ Độc liền một cước đạp y sang bên cạnh, tưới nữa chén nước xuống gốc cỏ, kết quả hai ngày sau, lá của Độc Long thảo dần dần biến vàng, chính là trồng không sống.

Vũ Độc nhổ nhánh cỏ ra, phát hiện bộ rễ đã bị úng nước, chỉ có thể đi tìm Mục Khoáng Đạt phái người đi tìm thêm một gốc nữa, đến khi cầm về thì thẳng thắn giao cho Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh liền dùng tay vốc lấy một ít đất, đầu tiên là đặt Độc Long thảo trong chén uống nước nhỏ của mình, sau đó lại dùng ngón tay phun một ít nước lên lá, đặt vào trong nơi râm mát.

"Ngươi là hoa tượng?" Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh yên lặng nhìn Vũ Độc. Vũ Độc nghĩ thầm, người này xuất hiện bên bờ sông, nói không chừng là từ trên thượng du trôi xuống, nếu như phụ thân của y là hoa tượng hoặc biết làm nông, như vậy ngược lại hắn cũng là tiết kiệm không ít công sức.

44. Quyển 2 - Chương 44: Sấm Sét

Vũ Độc lại cho Đoạn Lĩnh một chén cơm, mỗi ngày hai bữa, để y bưng chén ngồi ăn ngoài cửa viện. Đoạn Lĩnh tự mình ăn tự mình rửa chén đũa, Vũ Độc cảm thấy giống như nuôi một con chó vậy, cũng rất thú vị, hắn có hôm còn đi đến phòng củi nhìn một chút, thấy bên trong dọn dẹp rất chỉnh tề, còn đặt chén đũa gọn gàng.

Chỉ là Đoạn Lĩnh như vậy vẫn luôn ăn không đủ no, thiếu niên mười lăm tuổi chính là lúc cơ thể phát triển, mỗi bữa ăn chỉ có non nửa chén cơm mấy đũa rau xanh, phần lớn thời gian đều là đói, thế nhưng cũng không dám trộm đồ ăn. Đôi khi Vũ Độc tâm tình không tốt, ăn cũng không bao nhiêu, sau khi ăn cơm xong liền đem tất cả đồ ăn và cơm thừa cho vào cái tô cơm chó của Đoạn Lĩnh, chén đũa thì ném vào thùng gỗ. Đến khi xoay người nhìn lại thì Đoạn Lĩnh đã ăn xong rồ.

"Ăn nhiều như vậy."

Có lần Vũ Độc đột nhiên hứng thú, muốn nhìn xem Đoạn Lĩnh đến tột cùng có thể ăn bao nhiêu, liền cho y thêm nhiều cơm, Đoạn Lĩnh ăn hết, Vũ Độc lại đưa thêm, Đoạn Lĩnh lại ăn, sau đó hắn lại đưa ra mấy cái bánh bột, Đoạn Lĩnh vẫn một hơi ăn hết, cuối cùng Vũ Độc đưa cho y hai cái màn thầu, lúc này Đoạn Lĩnh đã ăn không được nữa, gian nan nuốt xuống, Vũ Độc nhìn thấy mà buồn cười. Một lát sau, Đoạn Lĩnh liền đem cái màn thầu còn lại cất vào phòng củi, chuẩn bị cho khi đói bụng lại lấy ra ăn.

Vũ Độc nở nụ cười, Đoạn Lĩnh cũng cười một cái tự giễu.

Vũ Độc không cười nữa, hắn đột nhiên nhìn thấy từ trên người thiếu niên này một loại chua xót kỳ quái, phảng phất cũng giống như bản thân mình đang giả câm giả điếc mà sống, thật sự còn không bằng một con chó hoang.

Vũ Độc ném cho y một bộ quần áo mình không cần nữa, Đoạn Lĩnh liền nhặt lên, nghĩ rằng Vũ Độc muốn y giặt nó, vì vậy ngày hôm sau khi quần áo đã phơi khô ráo liền xếp gọn đặt ở ngoài cửa.

Vũ Độc kỳ quái nhìn thoáng qua, nói: "Đây là đưa cho ngươi."

Đoạn Lĩnh lúc này mới có chút mất tự nhiên gật đầu, đem quần áo cất lại.

Nuôi con chó lâu ngày cũng sẽ có cảm tình, tuy rằng con chó này cũng không quá quấn quýt lấy mình, thế nhưng mỗi ngày Vũ Độc về đến đều thấy Đoạn Lĩnh đang ở trong viện bận trước bận sau liền có loại cảm giác kỳ quái, cho dù ở bên ngoài có bị người khác châm chọc khiêu khích, về đến nhà cũng có thể thư thái hơn một chút.

Có lúc ở bên ngoài làm việc qua giờ cơm, Vũ Độc đột nhiên còn có thể nhớ đến cún con trong nhà còn không có ăn đâu, lại phải đói bụng rồi.

"Ngươi bao lớn?" Một ngày nào đó, Vũ Độc hỏi Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh đang ở trong sân viện chiếu cố một đám kỳ hoa dị thảo của Vũ Độc, y chỉ hơi xoay người, tay trái giơ ngón trỏ lên, tay phải mở ra, lòng bàn tay hướng xuống dưới, ý tứ chính là mười lăm.

Y biết Vũ Độc sớm muộn gì cũng sẽ bắt đầu hiếu kỳ với thân phận của mình, chi bằng từ sớm chuẩn bị tốt một thân phận giả, bằng không sẽ bị người hoài nghi, như vậy sẽ càng thêm nguy hiểm.

Vũ Độc quan sát Đoạn Lĩnh, trong lòng sinh ra một chút cảm xúc đồng bệnh tương liên, vỗ vỗ cái bàn, nói: "Đem chén thuốc này uống hết."

Đoạn Lĩnh buông cái xẻng nhỏ xuống, bước đến gần cửa cũng không dám tiến vào. Vũ Độc cô độc ngồi sau cái bàn, một tia nắng rọi vào gương mặt của hắn, hắn lên tiếng nói: "Vào đi."

Đoạn Lĩnh đi vào, nâng chén lên uống, đột nhiên cổ họng một trận đau nhức tựa như vạn kim châm vào, ngứa đến khó thể chịu được. Y lảo đảo chạy ra ngoài, ôm chặt cổ họng của mình gào lên.

"Hét đi." Vũ Độc lạnh lùng nói, "Hét to một chút, cổ họng của ngươi tự nhiên sẽ phát ra âm thanh lại được."

Đoạn Lĩnh ho khan, khàn giọng kêu thét, thanh âm phều phào, lăn lộn trên mặt đất.

"Là đang mắng sao." Vũ Độc dở khóc dở cười nói, tiếp tục quay lại làm bạn với đám thuốc của mình, trầm ngâm không nói.

Đến khi chạng vạng, Đoạn Lĩnh đã có thể mở miệng phát ra vài tiếng "A a", đến lúc ăn cơm Vũ Độc còn đến xem, lại ra lệnh cho y: "Nói."

Đoạn Lĩnh "A" lên một tiếng, Vũ Độc lại bảo: "Nói 'Ta'."

"Ta… Ta." Tiếng nói của Đoạn Lĩnh đã chậm rãi khôi phục.

Vũ Độc nói: "Ăn."

Đoạn Lĩnh cúi đầu ăn, Vũ Độc không nhịn được đá y một cước, nói: "Bảo ngươi nói 'Ăn'."

Đoạn Lĩnh phun ra một ngụm cơm, lại uống mấy hớp nước, ngẩng đầu hướng về phía Vũ Độc nói: "Ăn… Ăn."

Vũ Độc lại nói: "Lặp lại, lúa non nắng lửa nản lòng, lão nông nức nở lấy nong nia về."[1]

Đoạn Lĩnh: "…"

"Núa non… lắng lửa nản lòng…" y chỉ có thể ngọng nghịu lặp lại, Vũ Độc liền chỉ vào y cười ha ha, cười đến nước mắt cũng chảy cả ra, bà bản thân Đoạn Lĩnh cũng là chảy cả nước mắt, hướng về phía Vũ Độc gật đầu, do dự liệu có nên quay xuống dập đầu với hắn để cảm tạ hay không. Thế nhưng ý nghĩ ấy vừa thoáng qua, Vũ Độc lại không để ý đến y nữa, xoay người vào phòng.

"Ngươi tên là gì? Nhà ở phương nào?" Vũ Độc hôm nay tâm tình tốt, trong lúc ăn cơm thuận miệng hỏi.

Ta là Đoạn Lĩnh, cha ta là Đoạn Thịnh… trong đầu Đoạn Lĩnh đầu tiên hiện ra một chuỗi này.

Ta là Lý Nhược Như, cha ta là đương triều Hoàng đế Lý Tiệm Hồng… đây là câu thứ hai hiện ra.

"Vương…" Đoạn Lĩnh nói, "Sơn."

Đoạn Lĩnh không dám nói cho hắn biết mình tên Lý Nhược Như, cũng không dám nói mình tên Đoạn Lĩnh. Vạn nhất Mục gia đã biết hai cái tên kia, liền tương đương y tự đẩy mình vào hiểm cảnh.

“Vương Tiểu Sơn” Vũ Độc lại hỏi, “Ngươi là người nơi nào?”

“Tầm Bắc.” Đoạn Lĩnh dùng thanh âm khàn khàn nói.

“Người Tầm Bắc?” Vũ Độc có chút khó hiểu, “Ngươi là người Tầm Bắc đến nơi này làm cái gì?”

Đoạn Lĩnh: “Cha… cha ta bán thuốc bị đánh cướp.”

Vũ Độc giống như muốn chứng thực một suy đoán nào đó, lại hỏi: “Là bị cướp ở nơi nào?”

Đoạn Lĩnh: “Đồng Quan.”

“Mạng lớn.” Vũ Độc thuận miệng nói.

Trong một tháng này, Đoạn Lĩnh đã tính toán phi thường tỉ mỉ, y nói gia hương ở Tầm Bắc, vừa lúc khẩu âm không sai biệt lắm với mình, hơn nữa trong lúc chạy trốn người Nguyên truy sát y cũng từng đi qua đây, lưu lại thời gian không ngắn, nếu có hỏi thêm vài thứ dân phong thủy thổ vẫn có thể trả lời được. Câu chuyện Đoạn Lĩnh đặt ra vốn là, mẫu thân vì gặp chiến loạn bỏ mình, y cùng với phụ thân rời khỏi cố hương đi Tây Lương làm ăn, buôn bán dược liệu, muốn dọc theo Tây Xuyên lộ đầu cơ trục lợi. Nào ngờ thiên hạ đại loạn, hai phụ tử bị một toán cướp phục kích, bản thân bị bọn cướp bắt được đút thuốc độc ném xuống sông, nào ngờ mạng lớn, bị cuốn xa như vậy lại vẫn còn sống, hơn nữa còn dạt vào ngoài thành Tây Xuyên.

Cứ như vậy, tiền căn hậu quả vừa lúc khớp lại, Vũ Độc cũng không hoài nghi thêm nữa, duy chỉ có chỗ không rõ chính là loại độc dược trên người Đoạn Lĩnh.

“Là loại cướp gì lại có thể dùng Tịch diệt tán đi đối phó ngươi?” Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh đáp: “Không… không biết, đó… đó là bí phương… cha ta mua ở Tây Lương … “

Vũ Độc nghe vậy cũng không nghi ngờ nữa, không tiếp tục hỏi thêm về thân thế của Đoạn Lĩnh mà chuyển về Tịch diệt tán. Độc dược trên thế gian nhiều như sao trời, phẩm loại đa dạng, theo sự lý giải của hắn với thiên hạ độc vật, Tịch diệt tán là loại phi thường sang quý, quá trình luyện chế cũng thập phần phức tạp, hiển nhiên lại rất hiếm thấy. Vũ Độc lại hỏi vài câu, Đoạn Lĩnh dựa vào tưởng tượng của mình, điều động tất cả tri thức đến kéo dài lời nói dối này, thậm chí còn đặt ra một cái chợ bí mật tại Tây Lương, nói rằng mình và phụ thân vốn chỉ ở chợ chọn mua một cái tráp xuất xứ từ Tây Vực, nào ngờ lại phát hiện bên trong có thiên hạ kỳ độc, liền cất giữ bên người, lúc đi qua ngoại ô Đồng Quan thì bị sơn tặc để mắt tới, cuối cùng lại bị đem ra thử độc.

Cái này Vũ Độc tin, tuy rằng có chút ly kỳ thế nhưng vẫn là trong phạm vi có thể tiếp thu.

“Tráp Tây Vực.” Vũ Độc hỏi, “Lớn bao nhiêu?”

Đoạn Lĩnh liền dùng tay vẽ ra một cái vòng, ý tứ là lớn như vậy.

Vũ Độc liền không hỏi thêm nữa, lên tiếng phân phó: “Đem y phục đi giặt.”

Trăng treo giữa trời, trong đêm hè, Đoạn Lĩnh ngồi trong sân viện giặt tẩy y phục, Tây Xuyên đã bắt đầu nóng lên, Vũ Độc chỉ mặc một cái quần tơ dài phủ đầu gối, thân trên để trần, hai chân gác lên bàn, một thân cơ thể thon gần cường tráng, thuận miệng nói: “Nhìn da non thịt mềm, hơn phân nửa cũng là bảo bối trong mắt phụ mẫu, tương lai có cơ hội thì hỏi thăm một chút, nếu cha ngươi có tin tức, chỉ cần đưa đến một hai mươi lượng chuộc người, ta cũng không nhiều giữ ngươi lại.”

Đoạn Lĩnh cúi đầu giặt áo không lên tiếng, trên gò má còn vươn vết tích rơi lệ.

Lúc đêm khuya, bên ngoài lại có khách tới bái phỏng, từ bên ngoài viện truyền đến tiếng báo: “Có người cầu kiến.”

“Người nào?” Vũ Độc hỏi.

“Khách nhân nói là ‘Hạc’.”

“Mau mời Hạc lão vào trong..”

Người đến là một ông lão, Vũ Độc mặc y phục vào, luống cuống thu dọn gian phòng, Đoạn Lĩnh thấy vậy cũng lau khô tay, lấy nước sạch vào bếp, bắt đầu nhóm lửa pha trà.

“Sư thúc.” Vũ Độc vội vàng khom người chào hỏi.

Lão già râu bạc liếc nhìn Đoạn Lĩnh..

“Là nhặt được trên núi.” Vũ Độc vội vàng giải thích, “Sư thúc mời ngồi.”

“Lần trước ngươi muốn vài thứ ta đều đã mang đến, tất cả ở trong này.” Hạc lão lấy ra mấy viên đan dược cùng với một gói hành trang. Vũ Độc vội vàng nhận lấy tạ ơn: “Làm phiền sư thúc phải cất công đến đây một lần.”

“Không có gì đáng ngại.” Hạc lão nói, “Vừa lúc ta cũng muốn hạ sơn một chút, chỉ là thuận tiện mang đến. Gần đây ta có chế ra một loại thuốc, vừa lúc ngươi cũng thử xem một chút.”

Đoạn Lĩnh pha trà dâng lên xong lại bước ra ngoài giặt quần áo.

"Độc này vô sắc vô vị, lúc dùng không thể nhìn ra." Hạc lão nói, "Chỉ là cần một thứ làm vật dẫn, vật dẫn đến rồi liền độc dậy thân vong."

Vũ Độc cũng không có cầm loại dược kia lên xem, chỉ trầm ngâm không nói.

"Vũ Độc nha." Hạc lão còn nói, trong giọng nói tựa hồ mang theo trách cứ, tựa hồ còn có thúc giục, "Nhân sinh trên đời, luôn sẽ có một số việc nhất định phải làm."

"Đệ tử không qua được một ải trong lòng kia." Vũ Độc yên ổn ngồi đó, đem thuốc đẩy ngược trở lại: "Sư phụ nói, hạ độc không phải là vì sát nhân."

Hạc lão ngồi trước án kỷ, đối diện với Vũ Độc, uống một ngụm rồi nói: "Cái tên quỷ bệnh kia dù sao cũng không chống đỡ được bao lâu, làm sao phải khổ như vậy chứ? Ban đầu ngươi đã đứng sai trận tuyến, nên từ sớm đi theo Thái tử."

Đoạn Lĩnh đang giặt áo giúp Vũ Độc, nghe được như thế thì động tác trên tay chợt dừng lại.

Ánh mắt của y mở ra thật to, phía chân trời mặt trăng trắng bạc huyền ảo soi sáng cả người y.

"Bên cạnh Thái tử còn có Ô Lạc Hầu Mục." Vũ Độc nói, "Hắn không dung được đệ tử, huống hồ các người nói đều đúng, tiên đế nói cũng đúng. Đệ tử chỉ là một kẻ lòng dạ đàn bà, không làm nổi đại sự. Đương sơ đệ tử không có giúp Triệu tướng quân báo thù, hiện tại cũng không báo thù cho tiên đế."

Hạc lão lại nói: "Ngươi đi theo bên người Triệu Khuê ba năm, đi theo Lý Tiệm Hồng chỉ có mười ngày, bên nào nặng bên nào nhẹ chính ngươi phải rõ ràng. Cái chết của Lý Tiệm Hồng cũng không oán ngươi được."

Đoạn Lĩnh nghe đến đó thì, trái tim không nhịn được mà run rẩy, hô hấp cũng dừng lại.

Vũ Độc vẫn không có lên tiếng đáp lời, chỉ nhấp một ngụm trà.

"Tiên đế nói đệ tử thủy chung không rõ bản thân muốn cái gì." Vũ Độc nói, "Ngài nói đúng, đệ tử cũng giống như lục bình trên sông, không có phương hướng, gió thổi bên nào đệ tử liền hướng về bên đó. Trước là theo Triệu tướng quân, Triệu tướng quân đi rồi liền theo Lý Tiệm Hồng, Lý Tiệm Hồng tử trận đệ tử lại về dưới trướng Mục thừa tướng…"

Đoạn Lĩnh nghe được cái câu "Lý Tiệm Hồng tử trận kia", trong nháy mắt hết thảy thanh âm đều xa rời y, bên tai không còn bất kỳ tiếng động nào khác, cả người đều chết lặng, huyết quản như bị rót vào kịch độc chảy xuôi khắp cả người, tất cả tri giác đều dần dần biến mất.

“Đệ tử sẽ thử loại thuốc này một chút.” Vũ Độc mở gói thuốc ra, bên trong có một ít thuốc bột cùng với mấy khỏa dược hoàn.

“Thuốc bột là độc.” Hạc lão giải thích, “Dược hoàn là dẫn, trước ăn thuốc bột, sau dùng dược hoàn, không đến một canh giờ lập tức sẽ mất mạng.”

Hạc lão đứng dậy, Vũ Độc liền mang guốc gỗ vào tiễn lão ra tận cửa lớn.

1/ Hiển nhiên là anh Độc dùng câu đồng âm líu lưỡi để trêu chọc em Lĩnh, thế nhưng nguyên văn hẳn là người Việt mình không hiểu, vì vậy mình mạo muội chọn một câu khác trong Tiếng Việt để thế vào. Câu tiếng Hoa cũng không có nghĩa gì quan trọng nên mình sẽ không dẫn ra.

2/ Tầm Bắc: Một tên khác của vùng Cửu Giang, Giang Tây.

45. Quyển 2 - Chương 45: Tìm Chết

Lúc Vũ Độc trở về đã thấy Đoạn Lĩnh quỳ trước bàn chế thuốc của mình, đem tất cả thuốc bột đều nuốt vào một lần, lại đem dược hoàn cho hết vào miệng, với lấy chung trà nguội trên bàn uống xuống.

“Này!” Vũ Độc hô to một tiếng cuống quýt xông vào, thấy tất cả độc dược đã bị Đoạn Lĩnh ăn sạch lập tức quay xang điểm mấy đại huyệt của y, kéo đầu của đối phương xuống lên gối vào bụng, bàn tay dùng nội lực vận mãnh kình đẩy mạnh một phen.

Đoạn Lĩnh “Ọe” một tiếng liền há to miệng phun ra tất cả những thứ đã uống, không ngờ còn có thể phun luôn cả cơm tối. Vũ Độc mạnh mẽ đánh ba lần, Đoạn Lĩnh gần như nôn mãi không xong. Đợi đến khi tình huống tạm ổn, Vũ Độc hung hăng giáng cho y một bạt tai, giận dữ hét: “Ngươi đang làm cái gì!”

Vũ Độc quăng Đoạn Lĩnh qua một góc, xoay người đi tìm thuốc cho y xúc dạ dày, Đoạn Lĩnh lại bò trên mặt đất lục lọi, từ trong đám uế vật nôn mửa tìm lấy viên thuốc kia tống vào trong miệng.

Vũ Độc đang tìm thuốc được nửa đường bất giác quay lại, nhìn rõ Đoạn Lĩnh đang làm cái gì thì lập tức vọt tới như một cơn gió, xách cổ áo y lên bạt tay một trận. Hắn liên tục tát hơn mười cái, đánh đến Đoạn Lĩnh sao bay đầy trời ngất lịm đi.

Thấy Đoạn Lĩnh đã ngã người nằm bẹp xuống, Vũ Độc mới bước đến tìm thuốc xúc dạ dày, dùng một ly trà pha loãng, để Đoạn Lĩnh nằm ngửa ra, dùng ống sậy cắm vào lỗ mũi y mạnh mẽ đổ xuống.

Chỉ trong chốc lát, Đoạn Lĩnh liền cảm thấy trong dạ dày phiên giang đảo hải, mạnh mẽ phun ra, Vũ Độc liền kéo y qua, ném ra ngoài sân. Đoạn Lĩnh nằm nghiêng trong viện liên tục co quắp, Vũ Độc đúng là giận đến không có chỗ phát tiết, đem ấm trà quăng về phía đối phương, nước nóng văng lên cơ thể, Đoạn Lĩnh cảm thấy cổ và sau lưng mình bỏng rát, thế nhưng cũng không cử động, đôi mắt vô thần mở to thẳng tắp nhìn về phía Vũ Độc đang đứng ngay ngưỡng cửa.

Trong ánh mắt đó tràn đầy tuyệt vọng, Vũ Độc thật sự đoán không ra được, đành tiến lên đá đá vào Đoạn Lĩnh, hỏi: "Đang suy nghĩ gì?"

Hắn xách cổ áo Đoạn Lĩnh lên, ngón tay để trước mặt y búng tay tạo ra thanh âm, thế nhưng Đoạn Lĩnh vẫn không nhúc nhích, hai mắt vẫn vô thần nhìn thẳng về phía trước. Vũ Độc không nhịn được tát y một bạt tai, tiếng va chạm thanh thúy vang lên, Đoạn Lĩnh cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Y mở to đôi mắt, có nước mắt đang chậm rãi chảy ra, đồng tử trong suốt ánh ngược dung mạo của Vũ Độc.

Vũ Độc có chút không hiểu làm sao, chỉ có thể buông đối phương ra không để ý nữa, bởi vì vào trong phòng quét dọn đám lộn xộn Đoạn Lĩnh gây ra, ngoài ý muốn phát hiện lúc nãy đối phương còn nôn ra một miếng thịt còn nguyên lành chưa kịp tiêu hóa, hiển nhiên là lúc tối đói bụng, ăn quá gấp rồi.

Vũ Độc lại nhìn Đoạn Lĩnh, thấy y thủy chung vẫn nằm bẹp trong viện, không hề nhúc nhích, tựa như đã chết vậy.

Vũ Độc cau mày, ném chổi nằm xuống, cũng nghiêng đầu nhìn y, thấy dưới sàn có không ít nước, là đôi mắt của Đoạn Lĩnh cũng là đang không ngừng rơi lệ, chảy xuống mặt đất, đọng lại thành một vũng nước nhỏ, từ đó phản chiếu dãy ngân hà trên trời, phảng phất như một nhất phương thế giới thu nhỏ.

"Rốt cuộc là thế nào?" Vũ Độc nói, "Này!"

Đoạn Lĩnh chậm rãi nhắm mắt lại, Vũ Độc cũng không hiểu tại sao y lại hành động như vậy nên lại đứng dậy quét tước. Đang quét quét, bỗng nhiên nghĩ thông suốt ——

Thiếu niên này vốn là muốn tự tìm cái chết, chỉ là không nghĩ ra được biện pháp tốt, nhìn bộ dạng kia không chừng chính là phụ thân đã chết sau đó mới nuốt độc dược nhảy sông tự vẫn, lại được chính mình cứu lên. Lúc đầu khi tỉnh lại còn có chút khôi phục ý chí sinh tồn, tối nay nghe đến loại thuốc độc kia thì chẳng biết bị cái gì kích thích, lại nổi lên ý niệm muốn tìm chết.

"Này."

Sau khi Vũ Độc quét dọn xong lại bước ra ngưỡng cửa ngồi xuống, khủy tay đặt trên đầu gối, ống tay áo cuốn lên, quan sát thiếu niên đang nằm trong viện, nói: "Ta muốn hỏi ngươi, ngươi cũng nên nói thật. Ban đầu có phải chính do bản thân ngươi tự uống độc, nhảy sông không?"

Đoạn Lĩnh không hé răng một tiếng, y đã đánh mất nhận thức đối với thời gian này, trong đầu trống rỗng, mọi ký ức chỉ dừng lại khi có phụ thân làm bạn bên người. Giống như giữa y và thế giới vừa dựng lên một hàng rào trúc, đem tất cả những thứ dư thừa đều chắn bên ngoài.

"Tây Xuyên mười dặm cẩm nhai, bích thủy như đái, Ngọc Hành sơn vân vụ nhiễu, Giang Châu xa hoa trụy lạc, triệt dạ bất miên, dĩ thiên vi bị, dĩ địa vi tịch…"

"Vừa đến mùa xuân, nở đầy hoa đào. Còn có biển rộng, vô biên vô hạn…"

"Mọi thứ trên đời này, chỉ cần con muốn, ta đều có thể cho con."

"Cuộc đời của mỗi người đều có định mệnh mà mình nhất định phải hoàn thành. Có người là vì chiến tranh mà sinh ra, có người sinh ra là vì làm Hoàng đế…."

"Đây là cha thiếu con, đời này sẽ không có ai đến thay thế vị trí của con."

"Nhân sinh khổ đoản, sống ở trên đời này liền phải đối mặt với rất nhiều việc tàn khốc thảm thiết."

"Con đã trưởng thành."

"Con nói thêm một câu nữa cha liền không đi, vốn là không muốn đi…"

"Con ta."

"Cha ngươi có phải đã chết không?" Thanh âm của Vũ Độc trong nháy mắt đánh sụp bức tường nọ, khiến ý thức của Đoạn Lĩnh từng chút một quay về.

Vũ Độc còn nói: "Cha ngươi khẳng định muốn ngươi sống cho thật tốt, chẳng lẽ ngươi muốn hắn chết cũng không yên?"

Đồng tử của Đoạn Lĩnh dần dần có tiêu điểm, trong mặt có một cái bóng ngồi trên bậc thềm, vóc người cao to như báo săn, mơ mơ hồ hồ có chút tương tự với Lý Tiệm Hồng, đối phương đang mỉm cười với y.

"Con cho rằng cha đã chết sao?"

Lý Tiệm Hồng ôn hòa nhìn thẳng vào y, nói "Nhi tử, cha vẫn ở bên cạnh con."

Rất nhiều ý niệm vụn vặt tràn vào đầu Đoạn Lĩnh, có lẽ là vừa khớp, cũng có lẽ là thiên ý, cho đến tận lúc này y mới biết được phụ thân đã qua đời.

Tin tức này đến quá đột nhiên, trong nháy mắt đã đánh sụp y.

Thế nhưng tin tức này đến cũng vừa đúng, không khiến y tuyệt vọng chết tại vách núi trên Tiên Ti sơn, không chết trong phong tuyết của Lạc Nhạn thành, càng không phải bỏ mình trong dòng nước lạnh lẽo chảy xiết. Tin tức này đến từ một người xa lạ, sau khi y đã yên ổn ở đây được một tháng mới bất ngờ biết được.

Hơn nữa, y muốn tìm chết lại không chết được, lại bị Vũ Độc cứu về rồi.

Trước đó chính là ý niệm phải gặp lại phụ thân không ngừng chống đỡ thân thể của y, mới khiến y thành công xuất hiện trước mặt người này. Tựa như trong cõi vô minh, anh linh của Lý Tiệm Hồng phảng phất dùng hết mọi lực lượng khiến nhi tử mà hắn thương yêu nhất có thể tiếp tục sống sót trên đời này.

Dù cho thăng trầm khốn khó, dù bị cô lập xa lánh… hắn cũng không muốn để cho Đoạn Lĩnh biết được sự thật này. Vì vậy lão thiên gia vẫn còn đang phù hộ Đại Trần của bọn họ, y cuối cùng cũng có thể kiên trì suốt cả hành trình, còn thành công về được đến nhà.

Mỗi một lần y mơ thấy Lý Tiệm Hồng, đều có người phảng phất mang theo một phần duyên phận cùng thiên mệnh đi đến trước mặt của y. Thân ảnh của Lý Tiệm Hồng lần nữa biến mất, chỉ còn lại gương mặt của Vũ Độc, mà thần trí của Đoạn Lĩnh cũng đã dần dần tìm về được.

"Nghĩ cho rõ ràng." Cuối cùng Vũ Độc bỏ lại một câu, "Người sống trên đời đến cùng đều phải chết, chết có tử tế cũng không bằng gian nan tìm đường sống."

Vũ Độc đứng dậy, quay về phòng mình, đóng cửa tắt đèn. Dưới trăng vằng vặc, Đoạn Lĩnh cô cô linh linh nằm trên mặt đất, lúc này cái mũi của y không ngừng lên men, nước mắt tựa như vỡ đê liên tục trào ra. Đây là thời điểm y cảm thấy bi thương nhất, bất lực nhất từ lúc sinh ra đến nay, y giãy dụa bò về phòng củi, dùng cái áo choàng trên mặt đất che mặt, chôn sâu vào gối đầu, ô ô không ngừng nức nở.

Y còn nhớ rõ, khi đó phụ thân đưa y đến Ích Ung quán, đứng ở cửa sổ nhìn y, luyến tiếc rời đi. Chính y lại còn xua đối phương đi nhanh một chút, miễn cho bị đồng học nhìn thấy đàm tiếu chê cười.

Cái đêm trước khi phụ thân lãnh binh xuất chinh, khi bọn họ nói lời biệt ly, phụ thân đã khẩn khoản: "Con nói cho cha nghe 'Ta không hận ngươi, ta tha thứ cho ngươi'. "

Khi đó Đoạn Lĩnh còn không chịu đáp ứng, còn muốn đối phương vỗ tay phát thệ, kỳ thực y làm sao có thể hận phụ thân? Lúc y còn rất nhỏ đã mòn mỏi mong chờ phụ thân xuất hiện, cho dù thế nào vẫn chấp nhất tin tưởng, tin rằng một ngày nào đó đối phương sẽ xuất hiện, bọn họ sẽ nương tựa lẫn nhau mà sống. Cuối cùng Lý Tiệm Hồng cách trở thiên sơn vạn thủy, vượt bao gian nan cũng đã trở về tìm được y. Cả đời của y thủy chung hầu như đều đang chờ đợi Lý Tiệm Hồng, thế nhưng tháng ngày gần gũi của bọn họ lại ngắn ngủi như bóng câu qua cửa sổ, ngay cả một tiếng cáo biệt cũng chưa từng có được đã vội vã rời đi.

Nhân sinh khổ đoản —— Đoạn Lĩnh rốt cuộc cũng đã hiểu được bốn chữ này.

Cửa đột nhiên bị đá ra, Vũ Độc cầm theo một ngọn đèn chiếu vào mặt y, Đoạn Lĩnh mặt đầy nước mắt ngẩng đầu nhìn lên. Biểu tình của Vũ Độc thật sự vô cùng bất đắc dĩ, vẻ mặt phiền não, mạnh mẽ cạy miệng y ra rót một chén thuốc xuống.

Đoạn Lĩnh uống xong chén thuốc kia thì cơn buồn ngủ liền kéo tới, nghiêng người nằm xuống, ý thức một mảnh hỗn độn, nghĩ rằng chén kia hẳn là thuốc an thần, để cho y không rảnh nghĩ ngợi nhiều nữa.

Sáng ngày hôm sau, Đoạn Lĩnh tỉnh lại, Vũ Độc thì ngáp dài ngồi ăn điểm tâm, lại quan sát Đoạn Lĩnh một hồi. Thấy y quả thực như mấy hôm trước tưới nước trồng hoa, không lại có hành động tìm chết, liền nói: "Thị phi tốt xấu, ta cần nói đều đã nói xong, ngươi cho dù lại tự tử ta cũng không quản nữa. Chỉ là muốn chết thì ra ngoài mà chết, đừng phiền ta phải xử lý thêm một cổ thi thể. Hiểu không?"

Đoạn Lĩnh nhìn Vũ Độc, hắn đứng trong hành lang, đột nhiên cảm thấy thiếu niên này có chút đáng ghét, thế nhưng trong ngực lại có một tia cảm xúc không rõ, là đồng tình thương hại hay là có điểm kính nể đây. Đứa trẻ này cố được đến đây hẳn là trên đường đã chịu không ít khổ sở.

"Đem trong phòng dọn dẹp lại một chút." Vũ Độc nói, tiện thể thay một bộ xiêm y hợp quy cách bước nhanh ra ngoài.

Đoạn Lĩnh cởi giày bước vào giúp Vũ Độc thu thập căn phòng, đến giờ ngọ lại không có cơm ăn, y ngẩn ngơ ngồi nhìn bầu trời xanh không gợn bóng mây. Trên cây ve đã bắt đầu kêu vang, thế nhưng y còn có rất nhiều chuyện nghĩ không ra, mọi việc đều có tiền căn hậu quả, lại cũng vì thế mà không ngừng hỗn loạn.

"Nhân sinh trên đời, có một số việc dù có thế nào cũng phải đi làm, thậm chí phải vượt núi đao biển lửa…"

Thế nhưng y phải làm cái gì?

Một cơn gió đầu hạ quét tới, lá cây lốm đốm úa vàng cọ vào nhau vang lên thanh âm xào xạc, bóng nắng rọi lên người y lúc ẩn lúc hiện.

Nếu như hỏi hiện tại y muốn làm cái gì, Đoạn Lĩnh chỉ muốn biết Lý Tiệm Hồng được mai táng ở nơi nào, tìm đến trò chuyện cùng phụ thân

Y ngồi đờ ra, lần lượt nhớ đến những lần mình đã đối diện với tử vong, ngay cả lần bị Lang Tuấn Hiệp hạ độc, thế nhưng y đều có thể sống tiếp, ngay cả tìm chết cũng không được, y còn có thể nghĩ quẩn sao?

Hoặc là rời khỏi Tây Xuyên lưu lạc thiên nhai, mai danh ẩn tích, làm một kẻ không người quen biết? Nhưng như vậy lại có ý nghĩa gì đâu? Y vĩnh viễn sẽ không quên những chuyện đã xảy ra, cho dù thể xác này có chết đi, chấp niệm của linh hồn y cũng không thể tiêu tan.

Nếu đã không đi, còn có thể làm gì? Lưu lại?

Phụ thân đã chết như thế nào? Người đã ra đi ở đâu?

Đoạn Lĩnh ngồi suốt một buổi chiều, rốt cuộc chậm rãi nghĩ rõ. Y không thể cứ như vậy mà chết, hoặc là nói, y hiện giờ còn muốn làm rất nhiều việc, tuy rằng độ khó của những việc này đối với y mà nói không thua gì dời núi lấp biển, hơn nữa hiện tại y lại không còn phụ thân bảo hộ bên cạnh, vì y an bày xong tất cả, mà chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đi tới đâu tính tới đó thôi, Đoạn Lĩnh nghĩ lúc nào không còn chống đỡ nổi nữa thì cũng có thể xem như giải thoát.

Vũ Độc đã trở về, giống như là cho chó ăn vậy, ném cho Đoạn Lĩnh hai khối thịt bò đã chính, Đoạn Lĩnh tiếp nhận, nhìn thoáng qua liền ăn. Vũ Độc nhìn vào phòng, vẫn là tương đối hài lòng, ngồi vào bàn uống trà, lại bắt đầu đọc sách thuốc của mình.

"Biết chữ không?" Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh gật đầu, Vũ Độc không hề nhắc lại chuyện đêm qua, chỉ giao cho Đoạn Lĩnh một cái toa thuốc, nói: "Chiếu theo đó mà làm."

46. Quyển 2 - Chương 46: Khom Lưng

Đoạn Lĩnh thấy đó là phối phương của thuốc độc, cũng không biết là cho ai, chỉ có thể thuận theo bốc thuốc phối dược. Những việc này lúc Đoạn Lĩnh còn ở Lạc Nhạn thành đã làm đến thuần thục gọn gàng, thế nhưng cách dùng dược của Vũ Độc đúng là có một phong cách riêng, đại hàn cùng đại nhiệt đều phục chung trong một toa, còn có thật nhiều loại độc ẩn tính.

"Vì sao phải dùng như vậy?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc dừng động tác trên tay lại liếc nhìn y, Đoạn Lĩnh liền ý thức mình vừa hỏi một câu không nên hỏi.

"Hỏi thêm một câu nữa." Vũ Độc nói, "Sau khi dược phối xong liền lấy ngươi ra thử thuốc."

Đoạn Lĩnh không nói gì, Vũ Độc đột nhiên nghĩ đến tên nhóc này ngay cả chết cũng còn không sợ, tự nhiên sẽ không bị lời nói của hắn chấn trụ. Hắn thở dài một hơi, nghĩ nghĩ, đúng thật là không có biện pháp mà.

Đoạn Lĩnh sau khi dựa vào đơn tìm thuốc xong thì bắt đầu mài thuốc thành bột, thêm mật vo viên, sau đó lại dùng lửa sấy khô. Theo suy đoán của y, đây là một loại độc mãn tính, người ăn vào trong thoáng chốc khó thể phát hiện, thế nhưng cần phải đúng giờ uống thuốc giải, bằng không sẽ độc phát thân vong.

"Ngươi có phải đang nghĩ bản thân ngay cả chết cũng không sợ, tự nhiên không ngại ta độc chết ngươi?" Lúc này Vũ Độc lại tùy ý nhìn thoáng qua Đoạn Lĩnh, cất tiếng: "Ta có không ít biện pháp có thể khiến ngươi muốn sống không được muốn chết không xong."

Đôi môi của Đoạn Lĩnh giật giật, định nói không phải, thế nhưng khóe miệng hơi cong lên kia đã thoáng cái chọc giận Vũ Độc, hắn đặt bút xuống, tiến tới xách cổ áo của Đoạn Lĩnh lên, lạnh lùng hỏi: "Cười cái gì? Ngươi đang cười cái gì?"

Đoạn Lĩnh cứng người căng thẳng, ánh mắt hiện ra vẻ sợ hãi, Vũ Độc đột nhiên cảm thấy phảng phất như ánh mắt này hắn đã gặp qua ở nơi nào, thế nhưng lại không nhớ ra được.

May mà Vũ Độc phần lớn thời gian đều là miệng cứng lòng mềm, chỉ hung hăng uy hiếp vài câu liền buông Đoạn Lĩnh ra, bảo y đi làm việc. Chỉ cần Đoạn Lĩnh không lên tiếng, không chủ động trêu chọc hắn, Vũ Độc cũng sẽ không nhàn rỗi đến mức đi tìm y gây phiền phức.

Tròn một ngày đêm, Đoạn Lĩnh đều nghĩ xem sau này phải làm thế nào. Y nhớ đến đối thoại giữa Vũ Độc và Hạc Lão, trong đó có nhắc đến một câu 'Thái tử', nói cách khác, sau khi phụ thân băng hà, Đại Trần đã có Thái tử, mà vị Thái tử này có khả năng rất lớn không phải huynh đệ thật sự của mình, hơn nữa Lang Tuấn Hiệp còn hạ độc… Đoạn Lĩnh bỗng nhiên có cái ý tưởng, mà ý tưởng này khiến y sợ hãi cùng cực…

Chẳng lẽ sau khi phụ thân băng hà, Lang Tuấn Hiệp lại tìm một người đến giả mạo chính mình? Mục Khoáng Đạt có biết chuyện này sau? Nếu như là hắn cùng với Lang Tuấn Hiệp hợp mưu mà nói, như vậy chuyện mình đang lưu lại trong phủ Thừa tướng tuyệt đối không thể để Lang Tuấn Hiệp phát hiện. thế nhưng nếu như Mục Khoáng Đạt biết, lúc mình xuất hiện Lang Tuấn Hiệp vì sao không đem mình giao cho họ Mục mà lại trực tiếp hạ độc thả trôi sông?

Vì vậy Đoạn Lĩnh lại đưa ra một giả thiết cực kỳ lớn mật, tuy rằng có chút thái quá nhưng lại phù hợp tám chín phần mười: Lang Tuấn Hiệp lừa gạt mọi người mang về một Thái tử giả, Mục Khoáng Đạt đối với sự tồn tại của y chính là hoàn toàn không rõ. Từ đó tính ra, sau khi phụ thân băng hà, Mục Khoáng Đạt vốn tưởng có thể nắm chặt binh quyền kềm chế tứ thúc, một mình độc đại triều chính, không ngờ đến đột nhiên xuất hiện một gã Thái tử nhiễu loạn bố cục. Vì vậy, độc dược trên tay y đang phối, đến rốt cục là dùng để đối phó người nào?

Tâm niệm của Đoạn Lĩnh thay đổi thật nhanh, nếu như chân tướng giống như suy đoán của y, như vậy cơ hội sống sót của mình phi thường lớn, dù sao nơi này vẫn là Tây Xuyên, lui một vạn bước mà nói, cho dù Lang Tuấn Hiệp biết mình còn chưa chết cũng không dám tùy tiện lẻn vào phủ Thừa tướng giết người.

Vì vậy, hiện tại cứ đợi ở bên người Vũ Độc chính là lựa chọn an toàn nhất, sau đó cố gắng thu thập thêm tin tức rồi mới xác định bước tiếp theo nên đi như thế nào.

Đoạn Lĩnh vừa bình tĩnh lại đầu óc liền hoạt động cực nhanh, y một bên mài dược liệu thành phấn, một bên không ngừng xoay chuyển vô số ý niệm trong đầu, ngay cả việc thân phận thật sự của vị Thái tử giả kia cũng cân nhắc đến rồi. Nếu nói là sau khi phụ thân hồi Đại Trần gặp một mỹ nhân nào đó, lưu lại một giọt máu hoàng gia, vậy liệu chừng… Không, khả năng này không lớn, đừng nói phụ thân yêu mẫu thân đến thế nào, chỉ cần nói phụ thân đã hứa hắn là Thái tử duy nhất của Đại Trần liền biết chuyện này hoàn toàn

không thể. Cho dù thật sự có một Thái tử, hiển nhiên cũng chỉ là một đứa trẻ sơ sinh, không đáng phải tốn công sức dùng chiêu thức hạ độc này để đối phó, hơn nữa, toa thuốc này rõ ràng là dùng cho người trưởng thành.

Đúng lúc này, một thiếu niên lạ mặt bước vào sân viện.

"Vũ Độc!" Người nọ thoáng nhìn Đoạn Lĩnh, sửng sờ một chút, hiếu kỳ liếc y thêm vài lần.

Đoạn Lĩnh thấy thiếu niên kia mặt mày tuấn tú ôn nhuận, xiêm y bất phàm, nghĩ thầm hơn phân nửa là có chút địa vị, bên người lại còn có một tiểu tư đi theo, nhìn bộ dạng hơn phân nửa là có việc muốn nhờ.

Vũ Độc từ trong phòng bước ra, cất tiếng chào hỏi thiếu niên: "Mục thiếu gia."

Người này chính là nhi tử của Mục Khoáng Đạt, Mục Khánh. Mục Khánh quan sát Đoạn Lĩnh từ trên xuống dưới mấy lượt, ngẩng cằm hất hàm ra lệnh cho Vũ Độc: "Ngươi phối cho ta một liều thuốc."

"Không có mệnh lệnh của Thừa tướng, không thể phối dược cho thiếu gia." Vũ Độc nói, "Nếu thiếu gia cần độc dược, chi bằng xin thủ dụ hoặc lệnh bài của Thừa tướng đến phân phó."

Mục Khánh đưa ra một toa thuốc, Vũ Độc lại thủy chung không nhận, chân mày của Mục Khánh cau lại, không vui nói: "Ngươi thật dám không phối?"

Vũ Độc không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng trên hành lang, Mục Khánh tiện tay ném một cái, phương thuốc theo gió tung lên rơi xuống mặt đất: "Nghĩ cho rõ ràng, cho ngươi ba ngày."

Mục Khánh cũng không chờ Vũ Độc trả lời, lập tức xoay người rời đi.

Vũ Độc giận đến run rẩy, một lát sau khom người nhặt phương thuốc nọ lên ném trước án thư.

Đoạn Lĩnh ở bên này sấy thuốc viên xong, rửa tay sạch sẽ, nhìn thoáng qua phương thuốc. Lúc đầu y còn nghĩ là cái bí phương gì không thể đi bên ngoài bảo dược đường phối chế? Vừa nhìn lại không ngờ, là một loại thôi tình tán tráng dương trợ hứng.

"Phối sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc ngồi bên án, rót cho mình một chén trà, lạnh lùng nói: "Cút."

Đoạn Lĩnh liền đem phương thuốc thu lại, sau khi dược hoàn được chuẩn bị xong, Vũ Độc lại cầm một cái hộp gỗ qua, Đoạn Lĩnh đem dược hoàn sắp xếp vào gọn gàng rồi lui ra ngoài.

Một đạo thiểm điện ngang trời mà qua, mưa đêm giữa hạ, nóc nhà trong viện còn có vài nơi dột nước.

Vũ Độc ăn được phân nửa bữa cơm, có người đến báo Thừa tướng triệu kiến, hắn chỉ đành để đũa xuống đi gặp Mục Khoáng Đạt, khi trở về thì ướt như chuột lột, lại cầm cái hộp lên quay người rời đi.

Đoạn Lĩnh cầm lấy vài cái bồn gỗ, ở trong phòng Vũ Độc nhìn chỗ dột hứng nước, tiếng mưa tí tách khắp trong phòng vô cùng náo nhiệt. Tiếng sấm ầm ầm vang rền, Đoạn Lĩnh cuộn tròn trong phòng củi, không biết qua bao lâu Vũ Độc lại đẩy cửa tiến vào.

"Đã gọi ngươi mấy tiếng, không nghe thấy sao?!"

Vũ Độc để trần thân trê, bờ vai cường tráng ướt sũng nước, dưới thân chỉ mặc một cái quần trắng hơi mỏng đã ướt đẫm dán sát vào đùi, hiện ra màu da nâu đồng.

"Chuyện gì?" Đoạn Lĩnh mờ mịt hỏi.

"Bảo ngươi vào phòng!" Vũ Độc cả giận nói.

Đoạn Lĩnh liền chạy chậm theo sau lưng hắn vào phòng, Vũ Độc lại ra lệnh: "Đem y phục và sách hong khô."

Đoạn Lĩnh liền cầm lấy bộ quần áo đến bên cạnh bếp lò, vắt khô nước đọng, còn giúp đối phương hong giày, mở mấy cuốn sách ra để tựa vào tường. Nhìn thấy vách tường đã bị ẩm không ít, Đoạn Lĩnh liền dời giá sách ra một chút, đem mỗi trang sách mở ra cẩn thận hong khô.

"Ngủ ở đây." Vũ Độc chỉ vào góc tường, ý bảo Đoạn Lĩnh không cần về phòng củi ngủ, Đoạn Lĩnh liền tiến lên trải giường cho hắn trước, sau đó mới đem đệm chăn trãi xuống đất cho mình. Đêm mưa rả rích, Đoạn Lĩnh nghe tiếng nước tí tác nhỏ vào chậu gỗ, dần dần đi vào giấc ngủ, đến nửa đêm, Vũ Độc lại ném qua một vật làm y giật mình tỉnh giấc.

"Nhỏ giọng một chút." Vũ Độc nói, "Không để cho người ta ngủ sao."

Đoạn Lĩnh có chút khó hiểu, đột nhiên nghĩ đến bản thân có thể đã nói mớ mới giật mình đổ ra một búng mồ hôi lạnh, lật đật đem chậu nước đã đầy đổ ra ngoài sân.

Trận mưa này rơi suốt ba ngày, Đoạn Lĩnh không có cách nào đi ra ngoài, Vũ Độc cũng là cả ngày ngâm mình trong phòng, Mục Khoáng Đạt không gọi hắn ra ngoài, trời mưa cũng chẳng có việc cần ra cửa, cơm nước một ngày hai lần đưa đến, đôi khi còn không có khẩu vị gác qua một bên không dùng. Vũ Độc vốn cũng không có bao nhiêu tiền bạc, lúc Triệu Khuê rơi đài thì một chút gia sản của hắn đã bị triều đình sung công, cũng không thấy Mục Khoáng Đạt thay hắn cầm về, hiện tại trong tay chỉ có một chút ban thưởng lúc vừa đầu nhập cho Mục Khoáng Đạt nhận được.

Ngày đó Đoạn Lĩnh thấy Vũ Độc đếm tiền, một lượng, hai lượng, ba, bốn lượng… không đến mười lượng bạc vùn, cảm thấy người này thật ngheo mà. Đoạn Lĩnh cho đến bây giờ cũng chưa kiếm ra tiền, thế nhưng trải qua không ít gian khổ, nhiều ít cũng biết một chút tầm quan trọng của tiền, một phân tiền đủ làm khó anh hùng hảo hán, Vũ Độc lại còn phải thường mua dược liệu, thường xuyên ra ngoài, cũng không dành dụm được bao nhiêu.

Lúc Vũ Độc đang tính toán gia sản thì có người đến, hắn liền đem mớ bạc vụn của mình thu vào trong túi tiền.

"Căn phòng này thật sự cần phải tu sửa lại rồi." Người cầm ô bước đến là Thương Lưu Quân, dưới ô còn có Mục Khánh.

"Thuốc đã phối xong chưa?" Mục khánh hỏi.

"Thừa tướng không có lệnh." Vũ Độc nói, "Không thể phối dược cho người khác."

Mục Khánh quay đầu nhìn Thương Lưu Quân, Thương Lưu Quân và Mục Khánh đều đứng trong sân không bước vào phòng, Vũ Độc cũng không đi ra. Thương Lưu Quân nói" "Ngươi cứ phối đi, cũng không cần nhiều quy củ như vậy. Phối dược xong ta liền bảo người sửa cái viện này lại cho ngươi."

Vũ Độc: "…"

Mục Khánh lại nói: "Cho ngươi thêm hai ngày, tự mình nhìn đi. Chúng ta đi."

Đoạn Lĩnh đứng trong góc phòng nhìn Vũ Độc, thấy Thương Lưu Quân và Mục Khánh ở bên ngoài đã rời đi, Đoạn Lĩnh liền tiến lên phối dược cho Mục Khánh.

Đoạn Lĩnh vừa kéo tủ thuốc ra, Vũ Độc bỗng nhiên đứng dậy, Đoạn Lĩnh có chút hoảng sợ né tránh, vô tình đụng ngã cái ghế bên cạnh tạo ra thanh âm thật lớn. Ngay sau đó, Vũ Độc lao đến nâng cái bình hoa bên cạnh, hướng thẳng về phía đầu của Đoạn Lĩnh tựa hồ muốn đập xuống. Bình hoa còn chưa đập đến, Đoạn Lĩnh đã sớm hoảng sợ hét thảm, Vũ Độc nghe được thì khựng lại, mạnh mẽ ném ngang qua một bên.

Đoạn Lĩnh nhắm chặt mắt, nghe được tiếng gốm sứ vỡ vụn nhưng trên người không có cảm giác gì thì quay đầu nhìn Vũ Độc. Biểu tình của hắn bất lực mệt mỏi, lên bước vào trong phòng, ném lại một câu: "Ngươi cứ phối dược, phối đi, ta xem ngươi có thể làm ra thuốc gì."

Đoạn Lĩnh chỉ đứng yên đó, một lát sau Vũ Độc lại giận dữ thét" "Phối đi! Làm sai lão tử lấy mạng của ngươi!"

Đoạn Lĩnh giật mình đánh thót, mở ra ngăn kéo, cố gắng nhớ lại nguyên liệu trong phương thuốc, quy củ cân đếm, sau đó lại đưa qua cho Vũ Độc nhìn.

"Chỉ những thứ này." Đoạn Lĩnh nói, "Trong nhà đều có đủ."

"Đi lấy dao và cối mài đến đây." Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh chậm rãi làm theo từng bước, đem thuốc bột phối tốt, Vũ Độc liền ngoắc ngoắc y đến: "Lại đây."

Đoạn Lĩnh cảm thấy có chút nguy hiểm, lui về phía sau, Vũ Độc lại tiến lên, tay trái mạnh mẽ bóp hàm Đoạn Lĩnh, đem cả túi thuốc bột đều đổ vào.

Đoạn Lĩnh không nhịn được mà run rẩy, trong miệng đều là thôi tình tán, y biết nếu nuốt vào có thể sẽ chết người. May mà Vũ Độc cũng không làm khó y hơn nữa,. Đoạn Lĩnh liền chạy ra ngoài mạnh mẽ xúc miệng.

Sau khi súc miệng sạch sẽ, Đoạn Lĩnh quay vào phòng đã thấy Vũ Độc xoay người lên giường ngủ trưa, y cẩn thận dọn dẹp mấy thứ lộn xộn vừa rồi, cố gắng không đánh thức Vũ Độc. Lúc thu dọn đám sách vở lại phát hiện một quyển Dược thánh kinh , trên đó ghi lại không ít những thứ kỳ lạ mà y chưa hề biết, thậm chí còn có những loại thực vật chưa từng nghe đến tên gọi. Đoạn Lĩnh cứ thế chìm vào nội dung quyển sách, đến tận khi mặt trời xuống núi mới bị hành động xuống giường của Vũ Độc làm cho giật mình.

Vũ Độc tiến đến tủ thuốc, tự mình phối dược làm thuốc, Đoạn Lĩnh vừa nhìn, cũng chính là loại thôi tình tán mãnh liệt buổi trưa mình làm, nghĩ thầm, 'Ngươi như vậy không phải tự làm khó mình sao? Có người làm sẵn không muốn, phải chính mình đích thân làm một lần.'

Buổi tối, Vũ Độc phối dược xong, đem một cái gói nhỏ ném cho Đoạn Lĩnh, nói: "Đưa đi, đưa cho ai chính ngươi tự biết."

Đoạn Lĩnh không muốn đi ra ngoài, thế nhưng nếu không đi lại sợ sẽ bị đánh, bị đánh thì cũng thôi, chỉ sợ không khỏi khiến Vũ Độc hoài nghi. Y chỉ dành bao kỹ gói thuốc, đội mưa đi ra ngoài tìm Mục Khánh.

47. Quyển 2 - Chương 47: Cơ Hội

Nhân cơ hội ra ngoài này hỏi thăm tin tức? Thế nhưng lần đầu tiên ra ngoài đã làm như vậy, chỉ sợ sẽ khiến cho Vũ Độc cảnh giác, vạn nhất bị hoài nghi gì đó thì nguy rồi.

Đoạn Lĩnh đứng lặng trong mưa nhìn con đường trước mặt một lúc lâu, cuối cùng vẫn nhịn xuống quay đầu hướng về phía nội viện phủ Thừa tướng. Cửa hông thông giữa hai viện tử đã đóng, Đoạn Lĩnh tìm nửa ngày mới thấy được cửa sau, còn bị hộ vệ gây khó khăn một phen, đầu tiên là tra hỏi, rồi lại tra hỏi, cuối cùng mới được dẫn vào.

Mục Khánh đang đứng tại hành lang bị một người trung niên giáo huấn, bên cạnh còn có bình đựng dế mèn, xung quanh đang đứng sáu bảy thiếu niên, tất cả đều dùng thần tình nơm nớp lo sợ nhìn người trung niên kia.

"Đem đập đi." Người trung niên kia nói.

Nha hoàn dẫn Đoạn Lĩnh vừa đến gần đã thấy Thừa tướng nổi giận, nhất thời không dám nói nhiều, Đoạn Lĩnh nhìn thấy nam nhân kia khí độ bất phàm thì âm thầm rùng mình, suy đoán người này sẽ không trùng hợp là Mục Khoáng Đạt đi.

"Có nghe hay không?" Người trung niên lại gằn giọng.

Mục Khánh cắn răng đem bình đựng dế bằng sứ Long Tuyền men xanh kia hung hăng đập xuống mặt đất, chỉ nghe mấy tiếng vang lanh lảnh, cái bình đã vỡ vụn. Người trung niên lại nói: "Tự mình giết chết."

Mục Khánh: "…"

Đoạn Lĩnh trốn sau cột trụ, nhớ tới phụ thân của mình. Nếu y chơi đá dế, Lý Tiệm Hồng hẳn là sẽ không để y đi giết dế, nói không chừng còn có thể bắt mấy con đến chơi cùng y đâu.

Mắt của Mục Khánh đỏ lên, cuối cùng vẫn đem con dế mèn kia một cước dẫm chết.

"Trở lại đọc sách." Người trung niên chỉ tay vào phòng, Mục Khánh liền ngoan ngoãn bước vào.

Sau đó y lại hướng về một đám thiếu niên bên cạnh nói: "Nếu còn để ta thấy thiếu gia chơi đá dế nữa, các ngươi không cần trách ta. Hiện tại đều tự về chỗ của mình đi."

Mấy thiếu niên sợ đến hồn phi phách tán, cuống quýt tản ra..

Lúc này, ánh mắt của người trung niên lại hướng về cuối hành lang, Đoạn Lĩnh vốn đang muốn rời đi cũng đã bị phát hiện.

"Ai đang lén lút ở đó?" Người trung niên lại hỏi.

"Lão gia." Nha hoàn khụy chân hành lễ với người trung niên, Đoạn Lĩnh cũng theo đó khom người, miệng gọi một câu "Lão gia". Quả nhiên người trung niên kia chính là Mục Khoáng Đạt.

Lúc này Đoạn Lĩnh vẫn đang mặc y phục của Vũ Độc, hoàn toàn không vừa người, tay áo kéo lên, vạt dài còn phải buộc thành một cái kết cố định bên hông, thoạt nhìn cực kỳ hoạt kê.

"Là ai?" Mục Khoáng Đạt hỏi.

Đoạn Lĩnh không dám trả lời, biết lúc này do nha hoàn mở miệng sẽ tốt hơn tự mình giải thích, độ tin cậy cũng cao hơn một chút. Nha hoàn cũng rất hiểu chuyện, thay y đỡ lời: "Hồi lão gia, người này là tên sai vật trong viện của Vũ Độc, có thứ muốn trình cho thiếu gia."

Mục Khoáng Đạt hỏi: "Đưa thuốc đến đây cho ta xem."

Đoạn Lĩnh lấy gói thuốc từ trong ngực ra đưa cho nha hoàn trình lên Mục Khoáng Đạt quan sát một chút còn nhíu mày nắm một nhúm thuốc lên ngửi. "Đây là cái gì"

"Lão gia đang hỏi ngươi đấy." Nha hoàn đẩy đẩy Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh nhìn vào trong phòng thấy vẻ mặt Mục Khánh tràn đầy lo lắng, thấp thỏm nhìn về phía này.

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, đây là nhi tử của ngươi đặc biệt phân phó Vũ Độc chế tác xuân dược mãnh liệt, nếu ngươi biết liệu có đánh chết hắn không. Thế nhưng y lại đột nhiên nghĩ đến, lúc này nếu bán cho Mục Khánh một cái nhân tình, nói không chừng tương lai sẽ hữu dụng... vì vậy ngoài miệng liền đổi thành: "Thức ăn cho dế."

Mục Khoáng Đạt liền bước ra hoa viên, mở gói thuốc bột đem toàn bộ đổ vào trong hồ nước.

"Lại cứ không chịu thành thực đọc sách." Mục Khoáng Đạt than thở, "Quả thực mất mặt nhà họ Mục mà."

Mục Khoáng Đạt lại quan sát Đoạn Lĩnh, nói: "Ta cũng không biết Vũ Độc có thu một đồ đệ, đúng là một đôi thầy trò tài giỏi."

Thấy Đoạn Lĩnh đứng yên không lên tiếng, Mục Khoáng Đạt còn nói: "Nếu thật muốn lấy lòng thiếu gia liền khuyên hắn đọc thêm vài quyển sách, đừng suốt ngày khuyến khích hắn chơi đùa."

Đoạn Lĩnh vội vàng đáp ứng, Mục Khoáng Đạt có chút tâm thần bất định liền xoay người rời đi.

Đoạn Lĩnh theo bản năng sờ sờ khóe miệng của mình, nghĩ thầm Mục Khoáng Đạt hẳn là không nhìn ra đi, hơn nữa ngay cả Lý Tiệm Hồng cũng nói mình lớn lên không giống hắn, càng giống như người mẹ đã quá cố kia, với tình huống như vậy, cứ tiếp tục ở trong Mục phủ cũng là an toàn. Chỉ là khóe môi của mình có chút tương tự với Lý Tiệm Hồng, thế nhưng nếu không nghiêm túc nhìn kỹ, hơn nữa lại có một 'Thái tử' đã lấp sẵn vào đó, Mục Khoáng Đạt có như thế nào hẳn cũng sẽ không nghĩ đến trên người mình đi.

"Ngươi, tiến đến." Mục Khánh gọi Đoạn Lĩnh..

"Thiếu gia gọi ngươi vào trong, ngươi liền vào thôi." Nha hoàn phân phó.

“Cũng không có gọi ngươi.” Mục Khánh giận dữ quát nha hoàn, “Ngươi nhiều lời làm gì?!”

Nha hoàn chỉ đành khom người rời đi. Đoạn Lĩnh vào trong phòng, Mục Khánh hiển nhiên còn đang rất phiền não, đầu tiên là bị mắng đến tơi tả, sau đó số thuốc thật vất vả mới có được lại bị phụ thân đổ hết xuống hồ, thật sự là uất ức.

Mục Khánh mở ngăn kéo ra, ném cho Đoạn Lĩnh một gói tiền, lại nói: “Đây là thưởng cho chủ nhân nhà ngươi sửa viện tử.”

“Đa tạ thiếu gia ban thưởng.” Đoạn Lĩnh nhặt cái gói lên, đang muốn lui ra ngoài thì bị đối phương gọi lại: “Chậm đã, ngươi có biết loại thuốc kia phải phối như thế nào không?”

Đoạn Lĩnh câu nệ gật đầu, Mục Khánh liền nói: “Ngươi nhân lúc Vũ Độc không có mặt lại thay ta phối một lần. Làm tốt sẽ có phần thưởng, nếu tiết lộ tin tức ra ngoài, ngươi tự biết kết quả của mình”

“Dạ.” Đoạn Lĩnh quy củ đáp.

Mục Khánh lại nhìn thẳng vào y, chống lại ánh mắt của Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh lập tức hứa hẹn” “Nhất định không cho lão gia biết, cũng sẽ không để Vũ Độc biết, thiếu gia yên tâm.”

Mục Khánh thầm nghĩ tên tiểu tử này thật biết thức thời, liền phất tay nói: “Đi thôi.”

Vẻ mặt Đoạn Lĩnh trấn định, sau khi trở về liền giao tiên cho Vũ Độc, bên trong gói có hai lượng bạc. Vũ Độc cũng không nói gì, chỉ cất bạc vào túi, lại ngồi cạnh cửa sổ nhìn mưa. Đoạn Lĩnh lại nhân lúc trầm ngâm cân nhắc chuyện nhà Mục gia, thiếu niên ý chí chưa vững, nếu có thể tiếp xúc được Mục Khánh thì tin tức của y sẽ linh thông hơn nhiều. Thậm chí, nếu vận khí tốt một chút, chỉ cần lợi dụng cái bia Mục Khánh kia thật tốt, cơ hội gặp được tứ thúc, cũng là Hoàng đế hiện tại cũng không xa xôi như vậy.

Nhưng nếu thật sự đi theo bên cạnh Mục Khánh, độ phiêu lưu cũng sẽ theo đó tăng lên, bởi vì y rất cth ngoài ý muốn gặp được ‘Thái tử’ hoặc Lang Tuấn Hiệp. Vị Thái tử giả kia có thể cũng không nhận ra được y, thế nhưng Lang Tuấn Hiệp tuyệt đối không lừa dối được… trước tiên phải giữ được tính mạng đã.

Đoạn Lĩnh nhớ đến phụ thân đã từng nói với mình, có đôi khi chỗ nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất. Lang Tuấn Hiệp tất nhiên không biết y còn chưa chết, càng sẽ không nghĩ đến y cư nhiên lại trốn trong phủ Thừa tướng.

Rồi ngày tháng trôi qua, chờ đợi đằng đẳng, Đoạn Lĩnh rốt cục cũng đã chờ được cơ hội.

“Đi mua hai cái bánh nướng làm cơm tối.” Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh.

Vũ Độc lấy ra mấy đồng tiền ném cho Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh cảm thấy cuộc sống như vậy thật sự quá khó khăn rồi, trái lại nổi lên tâm đồng tình với Vũ Độc. Theo đạo lý mà nói, một người ăn không uống không như y cũng không có tư cách nghĩ ngợi như vậy, thế nhưng thấy tiền của Vũ Độc mỗi ngày mỗi ít, trong lòng y ngược lại cũng là chua xót.

Đoạn Lĩnh cầm mười đồng tiền ra cửa, nghĩ thầm nếu tương lai có thể mặc hoàng bào, mỗi ngày đều sẽ cho người này ăn thịt ăn cá... Thế nhưng nhớ đến tình cảnh hiện tại, cái suy nghĩ kia làm sao không phải một hồi hoa trong gương, trăng trong nước đâu?

Đoạn Lĩnh nhịn không được quay đầu lại liếc nhìn Vũ Độc, Vũ Độc trái lại rất cảnh giác, hỏi: "Nhìn cái gì? Trong đầu ngươi đang suy nghĩ chuyện gì?"

Đoạn Lĩnh cũng chỉ đành cất mấy đồng tiền kia, nói với Vũ Độc: "Ta đang nghĩ chúng ta có thể tự mình nấu ăn, muốn gì nấu đó, cũng không cần đi ra ngoài mua."

Lúc này khí tràng của Vũ Độc mới có chút bình ổn xuống, nói: "Dong dài, bảo ngươi mua thì cứ mua đi."

Đoạn Lĩnh liền gật đầu, thức thời rời đi.

Hôm nay y thật vất vả mới ra ngoài được một chuyến, cũng không dám đi loạn, Lang Tuấn Hiệp vẫn đang ở kinh thành, nhỡ không may đối phương đột nhiên cao hứng ra ngoài đi dạo, chạm mặt cũng không phải không thể. Trên đường, Đoạn Lĩnh vẫn là có chút căng thẳng, luôn tự nói với mình không được quá nghênh ngang cũng không nên ra vẻ lén lén lút lút, tự nhiên sẽ không bị ai nghi ngờ. Khi vừa vào đến thị tứ, Đoạn Lĩnh đầu tiên liền đem chuyện Vũ Độc giao phó hoàn thành, sau đó mới đến quán trà nghe xem có tin tức gì không.

Hiển nhiên, mọi người cũng sẽ không tùy tiện thảo luận về vị Hoàng đế đã chết cả nửa năm rồi, vì vậy y nghe ngóng nửa ngày cũng không được gì, càng là không dám mở miệng hỏi thăm, chỉ sợ làm trễ nãi thời gian, chỉ có thể rảo bước trở về.

Quả nhiên Vũ Độc cũng tỏ ra không vui, hỏi: "Chỉ đi mua mấy cái bánh nướng làm sao lại lâu vậy? Ngươi là chờ chủ quán mua lúa mạch về xay bột sao?"

"Ta không biết đường." Đoạn Lĩnh nói, "Đi lạc mất, cũng nhờ một người hảo tâm dẫn ta về đây."

Đoạn Lĩnh cũng là biết nói dối, hơn nữa còn chu toàn đến thiên y vô phòng, Vũ Độc cũng không nghi ngờ gì, đáp: "Thôi thôi thôi, ăn cơm đi."

Muốn từ quán trà hỏi thăm tin tức cũng không phải biện pháp tốt gì, hơn nữa nhiều người nhiều miệng, là chốn thị phi, lần sau vẫn là đổi sang nơi khác thôi. Chạy đến bên ngoài thư phòng Thừa tướng nghe trộm? Đây chính là tìm chết. Đoạn Lĩnh nghĩ nghĩ, cảm thấy năm đó khi đọc sách trong Ích Ung quán trái lại có thể nắm được tin tức nhanh nhất, không biết Tây Xuyên có học đường hay không?

Đoạn Lĩnh vội vàng lo lắng chuyện của mình, nhiều lần còn giả vờ lơ đãng hỏi thăm Vũ Độc tình huống trong hoàng cung. Thế nhưng lo lắng là lo lắng, tình huống hiện tại vẫn là quá nguy hiểm, dù sao lòng người cách một lớp da, vạn nhất lại gặp Lang Tuấn Hiệp, hiện tại đã không còn ai cứu y nữa.

Thế nhưng sau khi quan sát mấy ngày, Đoạn Lĩnh phát hiện tuy rằng Vũ Độc có sở trường về độc dược thế nhưng lại là một người chính phái. Hắn có một thân võ nghệ, không trộm không cướp, cũng không ỷ vào bản lĩnh dùng độc mà kiếm chác lợi ích, thái độ đường đường chính chính. Mỗi sáng, y thỉnh thoảng còn có thể thấy Vũ Độc đứng ngoài sân luyện một bộ chưởng pháp, đôi bàn tay tung bay tựa như cánh chim ưng oai hùng.

Hôm nay, sau khi luyện chưởng xong, Vũ Độc lại ném cho Đoạn Lĩnh một túi tiền lẻ, nói: "Mua mấy cái bánh nướng, lại đong nửa cân rượu."

Đoạn Lĩnh cầm tiền, thầm nghĩ cơ hội lại tới rồi, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa.

Từ miệng của đám học đồ tư thục không nghe được tin tức đáng giá gì, Đoạn Lĩnh lại hỏi đường đi đến Thái học viện, học sinh nơi này hẳn là sẽ hiểu biết nhiều hơn đi.

Đoạn Lĩnh lần mò xung quanh Thái học một vòng, sau đó nhắm hướng hoa viện, dời hai khối đá đến lót chân, đứng ở ngoài tường lấp ló nhìn vào bên trong cửa sổ. Vừa lúc có mấy học sinh tản bộ đến gần, đứng ngoài hoa viên nói chuyện phiếm.

"…Thế cục như vậy, miễn lao giảm thuế cũng là chuyện tốt." Một người lên tiếng, "Phía nam chúng ta đã không dằn vặt nổi nữa, chi bằng cứ nghỉ ngơi lấy sức, chỉ tiếc hiện nay Đại Trần không còn mãnh tướng, không động can qua cũng là việc bắt buộc…"

Cũng giống như ngày xưa khi còn ở Ích Ung quán, đám học sinh hàng ngày nhàn rỗi liền thích ra vẻ thành thục, dùng bộ dạng tương đương lão thành thảo luận chính sự. Mà cuộc trò chuyện hiện tại đại thể chính là, có người cho rằng nên nhân lúc Liêu Nguyên giao chiến mà tích trữ thực lực, dù sao có Liêu quốc chống đỡ, người Nguyên nhất thời cũng không đánh tới được, đợi đến khi Liêu bị Nguyên đánh cho hấp hối, Đại Trần vừa lúc làm ngư ông đắc lợi. Hiện tại Mục Khoáng Đạt đã khởi thảo tân pháp, giảm bớt thuế khóa của Tây Xuyên thậm chí là Giang Châu, bách tính đối với y chính là thập phần tin phục. Lúc Triệu Khuê cầm quyền thì trọng võ khinh văn, trái lại dễ gặp chuyện không may.

Nói nói một lát, chủ đề xoay chuyển, không hiểu thế nào lại chuyển đến trên người Lý Diễn Thu. Lý gia trước nay dùng vô vi trị quốc, đại thể mặc kệ chính vụ, thế nhưng sau khi Thái tử hồi triều lại tỏ ra chuyên cần phê duyệt tấu chương, cần chính nghiêm túc, chỉ là phần lớn chính vụ vẫn là do Mục Khoáng Đạt thao túng.

Đoạn Lĩnh nghe nghe một lát liền quên thời gian, thẳng đến khi Vũ Độc đợi không được nữa ra ngoài tìm y. Đến khi tìm được thì thấy đối phương đang đứng trên mấy khối đá nhìn vào hoa viên trường Thái học, ánh dương rọi lên gương mặt của y, biểu tình cực kỳ khao khát.

Vũ Độc đứng sau lưng Đoạn Lĩnh nhìn một lát, cau mày hỏi: "Ngươi chạy tới chỗ này làm cái gì?"

Đoạn Lĩnh bị làm cho hoảng sợ, thiếu chút nữa thì ngã xuống, mà mấy học sinh bên trong cũng đã rời đi từ trước, y vội vàng giải thích: "Chỉ là đúng dịp đi qua, liền… liếc nhìn vào trong một chút."

Y cho rằng Vũ Độc còn phải giáo huấn mình một phen, nào ngờ đối phương lại không nói gì, chỉ xoay người rời đi. Đoạn Lĩnh chạy theo phía sau hắn, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Thái học, trong lòng không ngừng xâu chuỗi những tin tức nghe được. Sau khi về đến nhà, Đoạn Lĩnh liền vào phòng giúp Vũ Độc lau chùi kệ sách, trên kệ còn có một cái bao vải, bên trong tựa hồ có một cái tráp cùng một thanh vũ khí.

Vũ khí chính là bội kiếm bình thường Vũ Độc quen dùng, phía trên cái tráp còn có một quyển sách, tuy rằng Đoạn Lĩnh thật sự rất muốn nhìn xem trong tráp có cái gì, thế nhưng y cũng hiểu rõ lòng hiếu kỳ có thể đoạt mạng của người ta, liền không dám chạm vào.

48. Quyển 2 - Chương 48: Thủ Tín

Đến tối thì Vũ Độc bước đến gần kệ, kiểm tra cái tráp và kiếm của mình. Đoạn Lĩnh nằm ở một góc tường ngủ say, nghe được động tĩnh thì hơi nghiêng người nhìn qua, thấy Vũ Độc đang hướng lưng về phía mình, mở tráp lấy ra một thứ gì đó, bước đến ngoài cửa, ngồi xuống.

Một lát sau, tiếng địch đứt quảng vang lên, tựa hồ còn đang tìm lại thanh âm. Lỗ tai của Đoạn Lĩnh liền dựng lên, đón lấy từng âm hưởng phiêu hốt tại không trung, nối liền chúng lại thành một chuỗi tạo thành nhạc khúc.

Tương Kiến Hoan!

Từ khúc này là Tương Kiến Hoan!

Đoạn Lĩnh đã từng nghe từ khúc này vô số lần, lúc ở Thượng kinh, đêm đầu tiên vào học đường đã từng nghe, đêm cùng Lý Tiệm Hồng đến Quỳnh Hoa viện cũng đã nghe Tầm Xuân thổi qua, còn có địch khúc phụ thân trúc trắc thổi lên… Vũ Độc vậy mà cũng có thể thổi được từ khúc này. Lúc Đoạn Lĩnh nghe được tiếng địch, nháy mắt cả người liền ngây dại.

Tiếng địch Vũ Độc thổi rõ ràng ban đầu mang theo một cỗ khí bất bình, thế nhưng thanh âm sau đó lại tựa như thác nước vậy, tự nhiên tuôn chảy, phảng phất một khúc nhạc này đã mở ra một triền núi hoa đào mười dặm, bao la không bờ bến, tràn đầy mong muốn cùng hy vọng, còn có sự tiêu sái phong trần.

Lần đầu tiên Đoạn Lĩnh nghe từ khúc này là tham trầm nội uẩn, tựa như có chuyện muốn nói lại không có cách nào mở miệng; làn điệu Tầm Xuân thổi ra u oán mà đau thương, mang theo tuyệt vọng bi thống; Lý Tiệm Hồng lại là vừa học dùng địch, thanh âm leng keng hữu lực. Mà khi Vũ Độc thổi từ khúc này, Đoạn Lĩnh lại có cảm giác hoàn toàn không giống với trước đây, thuần hậu mà không khí phách, sâu sắc lại không đau thương, dường như phong cảnh của một mảnh sơn thủy Tây Xuyên vậy, rộng rãi mà hào hiệp.

Đoạn Lĩnh mặc áo đơn quần ngắn, kìm lòng không đặng mà bước đến cạnh cửa ngắm nhìn khoảng không bên ngoài, nhìn thấy Vũ Độc ngồi một mình trên bậc thang, sườn mặt thập phần anh tuấn, ánh mắt mang theo một tia lạnh lùng cùng bất đắc dĩ. Địch khúc tạm dừng, Vũ Độc buông địch, phía chân trời trăng sáng vằng vặc, cảnh giới huyền ảo của thanh âm hòa vào thiên nhiên, Đoạn Lĩnh chìm đắm trọn vẹn cùng nhạc khúc.

"Đây là cái gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc nghiêng đầu, nhìn một vòng Đoạn Lĩnh từ đầu đến chân, khóe miệng hơi run run.

Vũ Độc: "Chưa thấy qua địch?"

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh vốn tưởng rằng Vũ Độc sẽ nói thêm vài câu, giải thích một chút về từ khúc này, thế nhưng đối phương lại không thích nhiều lời với y, chỉ buông địch xuống ngồi thẩn thờ nhìn ánh trăng.

"Lúc ta bằng tuổi ngươi cũng đã biết giết người.."

Đoạn Lĩnh nghe Vũ Độc lên tiếng liền bước ra, ôm lấy đầu gối ngồi tại hành lang.

Trong một mảnh yên tĩnh, Vũ Độc hớp một hớp rượu, lẩm bẩm: "Năm ấy ta mười lăm tuổi, sư nương cho ta một quyển Dược kinh , một thanh địch, một chuôi Liệt Quang kiếm rồi bảo ta hạ sơn đi tìm sư tỷ."

Đoạn Lĩnh nhớ đến Tầm Xuân cũng biết thổi từ khúc này, nhưng vẫn không cắt lời Vũ Độc.

"Sư nương là một người cố chấp." Vũ Độc vẫn tiếp tục, "Nàng nói, trên đời này có một số việc, dù cho ngươi phải mạo hiểm tính mạng bao nhiêu lần, lâm vào cảnh cường đường mạt lộ cũng phải đi làm. Khí tiết là thứ so với mạng sống còn quan trọng hơn."

"Cũng vừa vặn, ta từng nghe một người khác nói." Vũ Độc vẫn thản nhiên, "Trên đời này, có một số việc cho dù núi đao biển lửa chắn ở trước mặt, phải vượt qua dầu sôi lửa bỏng cũng phải làm xong…"

Trong mắt Vũ Độc mang theo men say, tựa hồ còn có một chút ngây ngô, hỏi: "Ngươi từng đọc sách?"

Đoạn Lĩnh gật đầu, Vũ Độc lại nói: "Ngươi có biết ngươi muốn làm gì không? Nghìn vạn lần đừng giống ta, đi làm thích khách."

Đoạn Lĩnh nhìn Vũ Độc một chốc rồi nói: "Gia phụ lúc sinh tiền muốn ta đọc sách, đi thi công danh."

Vũ Độc thở dài lặp lại: "Thi công danh."

Hắn nở nụ cười lắc đầu, cũng không biết là đang cười nhạo Đoạn Lĩnh hay tự giễu chính mình: "Đọc bao nhiêu sách? Niệm vài câu ta nghe."

"Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang…" Đoạn Lĩnh niệm ra.

"Đổi câu khác." Vũ Độc nói, "Cái này người nào không biết?"

"Học nhi thì tập chi, bất diệc nhạc hồ…"

"Đổi một câu." Vũ Độc từ từ nhắm mắt, thuận miệng nói, "Nghe đến lỗ tai mọc kén rồi."

"Đại học chi đạo, tại minh minh đức…"

"Nghe không hiểu, đổi lại."

"Xuân hoa thu nguyệt hà thời liễu, vãng sự tri đa thiểu."

Vũ Độc uống một hớp rượu, không tiếp tục cắt lời Đoạn Lĩnh nữa, Đoạn Lĩnh liền dốc hết những thơ phú phu tử đã dạy ra đọc cho hắn nghe. Lúc thì "Cao đường minh kính bi bạch phát, triêu thành thanh ti mộ thành tuyết", khi lại "Hành hành trọng hành hành, dữ quân sinh biệt ly"[1], Vũ Độc nghe nghe, thỉnh thoảng lại hớp một ngụm rượu, sau khi uống hết nửa cân hắn đã tựa vào lan can nhắm mắt lại, không hề động đậy.

Đoạn Lĩnh sợ hắn ngủ bên ngoài nhiễm lạnh liền cố sức dìu người vào trong giường, chỉ là Vũ Độc lại không có ngủ mà mở mắt ra nhìn Đoạn Lĩnh. Hắn đã say ngà ngà, tựa hồ muốn nói câu gì đó, một khắc kia, trái tim của Đoạn Lĩnh bỗng nhiên mãnh liệt nhảy dựng lên.

"Đôi môi này của ngươi thoạt nhìn thật giống Diêu Tranh." Vũ Độc cười nhạo nói, "Vừa nhìn đã khiến ta muốn tát ngươi vài bạt tai."

Đoạn Lĩnh vội hỏi: "Diêu… Diêu Tranh là ai?"

Vũ Độc không để ý đến y, Đoạn Lĩnh liền dìu hắn nằm xuống thoải mái, sau đó lại quay về góc nhỏ của mình ngã lưng. Vũ Độc thế nhưng lại mở to mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng Đoạn Lĩnh.

"Ta vì sao lại luôn cảm thấy đã gặp ngươi ở nơi nào đó?" Vũ Độc còn nói.

"Có sao?" Đoạn Lĩnh có chút bất an hỏi.

Vũ Độc xoa xoa mi tâm, thế nhưng hiện tại hắn đã không nghĩ được gì nữa, Đoạn Lĩnh thấy vậy thì nằm xuống, đưa lưng về phía Vũ Độc, giả vờ hờ hững nói: "Có lẽ ta với ngươi hữu duyên."

"Sao lại nói vậy?" Vũ Độc nhắm mắt lại, nhàn nhạt hỏi.

Đoạn Lĩnh nói: "Ngươi đã cứu ta hai lần, ta thiếu ngươi nhiều như vậy, hiện giờ lại không có gì có thể báo đáp."

"Ta không phải người tốt lành gì." Vũ Độc thuận miệng nói, "Có thể bây giờ hứng khởi liền cứu ngươi, cũng có thể vì nhất thời mất hứng lại giết ngươi. Ngươi đừng cao hứng quá sớm."

Đoạn Lĩnh biết Vũ Độc chỉ là đang phô trương thanh tế, tự nhiên sẽ không vô duyên vô cớ mà giết mình, chỉ là Vũ Độc vừa nói xong câu này liền ngủ mất.

Sáng hôm sau, Đoạn Lĩnh quyết định bắt đầu thực hành kế hoạch của mình —— nghĩ biện pháp tiếp cận Mục Khánh, lấy được sự tín nhiệm của y, thậm chí có thể trở thành một người quen mặt dưới tay vị thiếu gia này. Thế nhưng những việc này phải xây dựng trên tiền đề không khiến cho Vũ Độc cảnh giác hoặc không vừa ý với bản thân, bằng không, mất đi sự bảo hộ của Vũ Độc, nếu như bị Lang Tuấn Hiệp phát hiện, cái mạng nhỏ của Đoạn Lĩnh bất cứ lúc nào cũng có thể đi tong.

Đoạn Lĩnh liếc nhìn Vũ Độc, hắn vừa luyện công xong, công pháp của hắn cũng cùng lộ số với Lý Tiệm Hồng, đều là luyện ngoại công để thúc đẩy nội công, dùng một bộ chưởng pháp hoặc kiếm pháp đến thôi động kinh mạch trong cơ thể, hướng nội tức hoàn thành chu thiên lưu chuyển không ngừng. Sau khi luyện công xong, cả người Vũ Độc đều là mồ hôi, Đoạn Lĩnh liền mang chậu nước lớn đến hầu hạ hắn gội đầu.

"Mục Khánh có việc sai bảo ta." Đoạn Lĩnh nói.

"Chuyện gì?"

Đoạn Lĩnh xối một gáo nước lên tóc Vũ Độc, nói: "Muốn ta phối dược." Rồi cũng kể rõ chuyện xảy ra hôm trước.

Vũ Độc lại hỏi: "Vì sao lần trước không nói?"

Đoạn Lĩnh không lên tiếng, chỉ hỏi: "Vậy phải làm sao?"

Đoạn Lĩnh đã có chút hiểu rõ Vũ Độc, biết chỉ cần nói xong nguyên nhân hậu quả hắn sẽ không tùy tiện nổi giận, quả nhiên y đã đoán đúng.

“Làm sao nữa chứ?” Vũ Độc lạnh lùng nói, “Ngươi coi như cũng thức thời.”

Đoạn Lĩnh im lặng không lên tiếng, sau khi gội đầu xong lại giúp Vũ Độc lau tóc. Vũ Độc hiển nhiên không né tránh, thoải mái để y chạm vào tóc mình, còn lên tiếng: “Y bảo ngươi phối thì ngươi cứ phối thôi.”

Đoạn Lĩnh thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ như vậy đã thành công được phân nửa rồi, liền đi giúp Mục Khánh phối thuốc, chỉ là cũng không nôn nóng đưa qua mà là đặt trên án của Vũ Độc. Mà Vũ Độc thì không nói lời nào, chỉ trở tay lật sách.

Tới sau giờ ngọ, hắn mới lên tiếng: “Đưa đồ cho thiếu gia đi.”

Đoạn Lĩnh liền cầm theo gói thuốc ra ngoài, lần này lúc tiến vào phủ Thừa tướng cũng thuận lợi hơn không ít. Lúc đến nơi Đoạn Lĩnh liền thấy Mục Khánh phiền muộn ngồi trong thư phòng đọc sách, vừa thấy y đến liền ngoắc vào, hỏi: “Mau vào đây, dược đã phối xong?”

Đoạn Lĩnh lấy gói thuốc ra, tiến đến bên cạnh Mục Khánh, nói: “Một lần chỉ có thể uống nửa tiền, không được nhiều hơn.”

Mục Khánh như nhận được chí bảo, cẩn thận thu vào túi, lại lấy ra chút bạc tưởng thưởng, hỏi “Tên của ngươi là gì?”

“Vương Sơn.” Đoạn Lĩnh đáp.

Mục Khánh gật đầu, Đoạn Lĩnh thật vất vả mới đến được đây, còn đang lo nghĩ xem phải tìm lý do gì để trò chuyện với Mục Khánh một chút, dễ đối phương vui vẻ, sau này mới có cơ hội tiếp cận. Thế nhưng sự thật chứng minh, Đoạn Lĩnh chính là lo lắng quá nhiều rồi, mấy ngày hôm nay Mục Khánh luôn bị giam trong thư phòng đọc sách, cũng không có hồ bằng cẩu hữu đến tìm y chơi đùa, bọn họ đều sợ sẽ giống như con dế mèn kia bị Mục Khoáng Đạt nghiền chết. Mục Khánh nhìn quanh cũng chỉ có mấy nha hoàn nhàm chán hầu hạ, đã buồn đến điên rồi.

“Ngươi có mê dược không?” Mục Khánh thấp giọng hỏi, “Tốt nhất là cái loại sau khi hôn mê thì cái gì cũng không nhớ, nghĩ rằng mình ngủ gật. Chúng ta chụp cho thị vệ xong liền trốn ra ngoài chơi đùa.”

Đoạn Lĩnh nghĩ nghĩ, sau đó ra vẻ thành thật đáp: “Không có, thiếu gia.”

Mục Khánh hỏi: “Mê dược thông thường thì sao? Vũ Độc hẳn là phải có chứ?”

“Không có.” Đoạn Lĩnh đáp, “Hắn không cần mê dược.”

Mục Khánh sầu mi khổ kiểm quay lại nhìn trang giấy trước mặt, trên đó cũng chỉ viết có mấy hàng chữ, Đoạn Lĩnh không khỏi tò mò nhìn qua.

“Ngươi là người ở đâu?” Mục Khánh lại hỏi, “Chỗ của ngươi cái gì chơi vui không? Ta cho ngươi ngân lượng, ngươi mua về cho ta xem.”

Đoạn Lĩnh đáp: “Thiếu gia, lão gia sẽ lột da tiểu nhân.”

Mục Khánh: “…”

“Có biết viết chữ không??” Mục Khánh nói, “Còn đáp đề mục nữa, hiểu chứ?”

Đoạn Lĩnh nhìn đề mục trên giấy, Tử Lộ, Tằng Tích, Nhiễm Hữu, Công Tây Hoa hầu chuyện , là một đề mục xuất từ luận ngữ , lại thấy một đống giấy vụn bị Mục Khánh xoa tròn vứt tại một bên, lúc này trong đầu lại chuyển qua vài cái ý niệm.

Mục Khánh quả thực không đủ kiên nhẫn, lập tức nhảy qua nhuyễn tháp giang người thành hình chữ đại thở dài. Đoạn Lĩnh cúi đầu nhìn bàn giấy, nâng bút chấm mực bắt đầu viết chữ.

Mục Khánh lăn qua lăn lại một lát thì đứng dậy duỗi người, cũng không cản Đoạn Lĩnh viết chữ, chỉ đứng ở trong phòng nhìn ra sân vặn vặn eo, hỏi: “Biết võ công sao?”

“Tiểu nhân không biết.” Đoạn Lĩnh đã bắt đầu để tâm vào trang giấy, thuận miệng đáp.

Mục Khánh cũng không quay đầu lại, chỉ tiếp tục duỗi duổi thắt lưng, kỳ quái hỏi: “Vũ Độc trước giờ không phải chỉ cơ một mình sao? Ngươi là mới đến viện của hắn gần đây à? Hắn tìm ngươi đến làm gì?”

Trong ấn tượng của Mục Khánh, Vũ Độc là một tiên tính tình cổ quái, cái lời đồn đại gia nô ba họ kia cũng không cần nhắc lại, người này còn không biết lấy lòng phụ thân y, suốt ngày bị Thương Lưu Quân xa lánh. Nếu đổi thành một người khác sớm đã rời đi, thế nhưng tên thích khách này còn có thể nén giận lưu lại.

Đoạn Lĩnh nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có trả lời thẳng câu hỏi, chỉ đáp:”Hồi thiếu gia, ta là người Tầm Bắc.”

“Ồ? Tầm Bắc.” Mục Khánh tuy là một tên hoàn khố, tuy rằng không phấn đấu thế nhưng dù sao cũng lớn lên trong gia tộc thư hương môn đệ, một chút hiểu biết cũng là phải có, nói: “Tầm Bắc… Tầm dương dĩ bắc, nơi đó có gì chơi vui?”

“Là ở phía tây Thượng tử.” Đoạn Lĩnh đáp, “Trên núi có nhiều thú hoang.”

“Hôm nào có thể đi săn là tốt rồi.” Mục Khánh nói, “Ta cho ngươi tiền, ngươi thay ta ra chợ mua một con ngựa, cũng không cần ngựa lớn, ngựa Điền[2] là tốt rồi, nuôi ở trong cái viện kia của ngươi, lúc rảnh rỗi ta sẽ sang nhìn một chút… Ngươi đang làm gì?”

“Thay thiếu gia đáp công khóa.” Trong lúc Đoạn Lĩnh nói chuyện đã viết xong một thiên văn chương, y gá bút lại khom người với Mục Khánh.

Mục Khánh trợn tròn mắt, nói: “Ngươi còn từng đọc sách?”

Đoạn Lĩnh lui ra một bên không nói lời nào, ánh mắt rũ xuống, Mục Khánh nhìn văn chương từ đầu đến chân một lần, nói: “Thật… thật đã xong, tốt quá rồi!”

Đoạn Lĩnh đáp: “Thiếu gia cũng không thể chép hết rồi đi nộp, chi bằng sửa một chút phần mở kết, mấy chữ đoạn giữa cũng nên thay đổi hợp theo thói quen.”

“Tốt! Tốt!” Mục Khánh cười nói, “Là nhờ có ngươi!”

Mục Khánh ngồi xuống, Đoạn Lĩnh lại giúp y mài mực, Mục Khánh liền chiếu theo tờ giấy kia chép lại một lần, sửa chữa một vài chỗ cho hợp với trình độ của mình. Đợi y viết xong Đoạn Lĩnh liền đứng dậy, Mục Khánh từ túi tiền lấy ra mấy lượng, lại nghĩ nghĩ, cũng không thưởng cho Đoạn Lĩnh mà cất lại, lên giọng phân phó: “Sáng mốt lại đến đây một chuyến, bây giờ thì về đi.”

Đoạn Lĩnh đáp ứng, Mục Khánh lại mặt mày rạng rỡ nhìn xuống đám văn chương đã chép, y bị giam đã gần nửa tháng, rốt cục cũng có thể giao công khóa.

1/ Các bài trích thơ lần lượt là

Ngu mỹ nhân kỳ 1- Lý Dục

Xuân hoa thu nguyệt hà thời liễu

Vãn sự tri đa thiểu

Tiểu lâu tác dạ hựu đông phong

Cố quốc bất kham hồi thủ nguyệt minh trung

Điêu lan ngọc thế ưng do tại

Chỉ thị châu nhan cải

Vấn quân năng hữu kỷ đa sầu?

Kháp tự nhất giang xuân thuỷ hướng đông lưu

Đã mấy lần hoa xuân thu nguyệt

Hết khi nào ai biết ra sao

Việc qua nhiều ít thế nào

Đêm nghe gió thổi lao xao tiểu lầu

Trông vời cố quốc nơi đâu

Lòng không kham nổi ngoảnh đầu dưới trăng.

Vẫn còn nguyên thềm lan bệ ngọc

Mà nay đà đổi khác dung nhan

Hỏi người sầu được cho chăng?

Tựa dòng xuân thủy theo làn xuôi đông.

- Tướng tiến tửu – Lý Bạch:Bài này dài quá, không tiện dẫn, xin tra gg. Theo trí nhớ của ta trong sgk môn Văn nâng cao lớp 10 hay 11 có bài này, chỉ là chuyện đã nhiều năm, không biết đã cải cách chư

- Một trong mười chín bài cổ thi:Đây là bài thứ nhất trong 19 bài ngũ ngôn cổ thi khuyết danh đời Hán, bắt chước thơ của Lý Lăng, Tô Vũ.

Những bài thơ này đánh dấu việc thơ ngũ ngôn đã trở nên thuần thục uyển chuyển. Hai câu cuối bài ý nói những lời dặn dò từ khi chia tay đến nay cũng thấy không cần thiết nữa, duy chỉ còn mong một điều là chàng hãy tự bảo trọng.

Hành hành trùng hành hành,

Dữ quân sinh biệt ly.

Tương khứ vạn dư lý,

Các tại thiên nhất nhai.

Đạo lộ trở thả trường,

Hội diện an khả tri?

Hồ mã y bắc phong,

Việt điểu sào nam chi.

Tương khứ nhật dĩ viễn,

Y đới nhật dĩ hoãn.

Phù vân tế bạch nhật,

Du tử bất cố phản.

Tư quân linh nhân lão,

Tuế nguyệt hốt dĩ vãn.

Khí quyên vật phục đạo,

Nỗ lực gia xan phạn.

Đi đi lại đi đi,

Cùng chàng sinh biệt ly.

Xa nhau hơn vạn dặm,

Mỗi kẻ một phương chia.

Đường dài bao hiểm trở,

Gặp nhau biết có khi?

Ngựa Hồ run gió bắc,

Chim Việt đậu cành nam.

Đã lâu ngày xa cách,

Áo mặc cũng rộng thêm.

Trên trời mây che khuất,

Người đi chẳng ngoái xem.

Nhớ chàng người già héo,

Chợt sắp hết tháng năm.

Lời xưa thôi nói lại,

Chỉ mong bữa thêm cơm

2/ Loại ngựa lùn giống Mông cổ, chẳng cao hơn lừa là bao, ngựa cao bây giờ chúng ta hay thấy là ngựa lai giống Ai Cập hoặc Châu Âu.

49. Quyển 2 - Chương 49: Gặng Hỏi

Đoạn Lĩnh cất phần tiền thưởng kia vào ngực, trước hết ra chợ mua một ít rượu và thức ăn về, còn cắt thêm mấy đồng thịt xá xíu, lúc về đến viện tử liền nghe Vũ Độc hỏi: "Vì sao đến giờ mới về?"

"Đi nghe đọc sách, có chút mải mê quên thời gian." Đoạn Lĩnh đáp, lại bày cốc chén dọn thức ăn và rượu ra, đưa số tiền còn lại cho Vũ Độc..

Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh, ánh mắt hết sức phức tạp.

"Nhận được tiền thưởng, hẳn là phải nên cao hứng." Vũ Độc nói, "Có rượu uống cũng có thịt ăn."

Đoạn Lĩnh nghe ra được Vũ Độc là đang nổi giận, thế nhưng tựa hồ cũng không phải do y trở về trễ giờ, huống hồ y cũng không có nán lại bao lâu, viết một thiên văn chương cũng chỉ tốn gần nửa canh giờ. Đoạn Lĩnh có chút không đoán được tâm tư của Vũ Độc, đang định mở miệng giải thích thì bên tai vang lên tiếng động thật lớn, cả cái bàn, thức ăn và rượu đều bị Vũ Độc đạp ra ngoài cửa. Đoạn Lĩnh lại càng hoảng sợ, ánh mắt nghi hoặc bất an.

"Lão tử học một thân võ nghệ." Thanh âm của Vũ Độc rét lạnh, "Lại giống như một con chó, phải giúp thiếu gia phủ Thừa tướng phối xuân dược mới nhận được mấy lượng tiền thưởng, mới có thể mua được rượu và thức ăn. Ta cũng không biết phải cao hứng thế nào cho đúng."

Đoạn Lĩnh hiểu được nhưng lại không biết nên an ủi hắn như thế nào, chỉ thấy Vũ Độc chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài hành lang ngồi xuống.

Đoạn Lĩnh cẩn thận dọn dẹp đống đổ vỡ, dựng cái bàn lên, lại lấy phần thức ăn còn lại ra bày chỉnh tề như trước, nói: "Ăn cơm đi."

Hai người liền ngồi vào bàn ăn cơm, ăn xong Đoạn Lĩnh lại đi rửa chén tựa như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, Vũ Độc cũng theo quy cũ vào phòng ngủ trưa.

Sáng hôm sau, khi thấy Vũ Độc đánh quyền trong viện, Đoạn Lĩnh thầm nghĩ có lẽ cũng đến lúc rồi, liền chạy đến đứng sau hắn khoa tay múa chân.

"Ta không thu đồ đệ." Vũ Độc thuận miệng nói, sườn mặt của y nghiêm nghị lạnh lùng, xoay người xuống tấn, một thế khai sơn chưởng đẩy đến. Đoạn Lĩnh chăm chú nhìn động tác của hắn, nhắm mắt làm theo, bày ra tư thế.

Vũ Độc đột nhiên dừng lại, nhấc chân đá vào đoạn cong đầu gối của y, Đoạn Lĩnh thình lình mất thăng bằng ngã nghiêng một chút, Vũ Độc lại duỗi chân gạt chân y, Đoạn Lĩnh liền sấp xuống. Sau đó, Đoạn Lĩnh còn rất ngoan cường đứng lên tiếp tục bắt chước Vũ Độc, Vũ Độc lại gạt chân, Đoạn Lĩnh lại ngã, cứ thế bốn năm lần, Vũ Độc cũng không khỏi buồn cười.

"Bộ quyền này ngươi luyện chẳng khác gì con quay cả." Vũ Độc cười nhạo nói.

Đoạn Lĩnh cũng thấy buồn cười, đứng dậy phủi phủi một thân tro bụi trên người. Vũ Độc lại nói: "Ngươi cũng không phải người có khiếu luyện võ, tính lại đi."

Lúc Vũ Độc vào phòng, Đoạn Lĩnh lại dựa vào ký ức lần nữa luyện lại bộ quyền cước kia, không khỏi bị đối phương châm chọc đã kích một phen. Vũ Độc ngồi trên bậc cầu thang, không ngừng cười nhạo Đoạn Lĩnh.

Lát sau lại có một nha hoàn tiến đến cắt đứt thú vui của hắn, bảo rằng thừa tướng cho mời, tiện thể cũng bảo hắn dẫn theo Đoạn Lĩnh.

Sắc mặt của Vũ Độc hơi đổi một chút, nhớ tới việc hôm qua Đoạn Lĩnh đã nói, cho rằng Mục Khoáng Đạt gọi hắn đến như vậy cũng không phải chuyện lạ.

"Nếu như Thừa tướng hỏi đến lai lịch của ta..." Trong ngực Đoạn Lĩnh có chút bồn chồn hỏi Vũ Độc.

Vũ Độc cũng tự biết không thích hợp, ở trong phủ Thừa tướng mạc danh kỳ diệu thu nhận tiểu tư, việc này nói lớn không lớn nhỏ không nhỏ. Nếu như không nói rõ ràng, Mục Khoáng Đạt nể chút mặt mũi này của hắn để y lại cũng coi như thôi, nhỡ như thực sự muốn đem xung quân hoặc bán làm nô lệ, Vũ Độc cũng không có biện pháp nào.

"Lát nữa Thừa tướng có hỏi gì ngươi cũng không cần trả lời." Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh. "Ta thay ngươi trả lời."

Đoạn Lĩnh gật đầu đi phía sau Vũ Độc tiến vào nội viện phủ Thừa tướng, đã có người ở đó đợi sẵn dẫn bọn họ tiến vào chính viện.

Chỉ thấy Mục Khoáng Đạt ngồi trước án kỷ, bên cạnh là Mục Khánh thấp thỏm bất an, sau lưng còn có Thương Lưu Quân vẫn che kín mặt, đứng dưới sảnh là một lão nhân, hẳn là phu tử.

Vũ Độc hơi nheo mắt lại, Mục Khoáng Đạt rất tự nhiên uống trà, trước mặt là bản công khóa Mục Khánh sao chép lại từ tay Đoạn Lĩnh..

"Ngươi tên gì?" Mục Khoáng Đạt hỏi Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh không hé răng, Vũ Độc nhíu mày, hướng về phía y quát: "Thừa tướng hỏi ngươi, ngươi điếc sao?"

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, còn không phải ngươi bảo ta không được nói sao, mới đi mấy đoạn hành lang đã quên rồi.

"Tiểu nhân tên Vương Sơn." Đoạn Lĩnh đáp, không dám nhìn Mục Khoáng Đạt, Mục Khoáng Đạt chỉ là liếc mắt một cái liền nhớ ra, nói: "Đúng rồi, hôm đó ta đã gặp ngươi, đến đưa thức ăn cho dế mèn. Ta sống nhiều năm như vậy thật ra cũng là lần đầu tiên được mở rộng tầm mắt, hóa ra dế mèn cũng có thức ăn riêng. Vũ Độc, ngươi cả ngày chính là nghiên cứu mấy thứ này sao."

Vũ Độc không nói gì, cả phòng chìm vào yên lặng, Mục Khoáng Đạt cầm công khóa của nhi tử lên hỏi Đoạn Lĩnh: "Vương Sơn, thiên văn chương này là do ngươi thay thiếu gia đáp đề?"

“Là y chỉ điểm ta viết…” Mục Khánh giải thích.

“Câm miệng!” Mục Khoáng Đạt cả giận nói, Mục Khánh nhất thời sợ đến không dám nói lời nào.

Vũ Độc có chút kỳ quái nhìn Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh đáp: “Là tiểu nhân làm giúp thiếu gia.”

Mục Khoáng Đạt lại nói: “Phu tử lại ra đề cho ngươi, ngươi hiện tại liền đáp, viết ngay ở chỗ này.”

Đoạn Lĩnh hơi liếc nhìn Mục Khánh, vẻ mặt của Mục Khánh hiện ra vẻ áy náy, gật đầu tỏ vẻ cổ vũ. Đoạn Lĩnh liền cúi đầu ngồi xuống một bên, phu tử trước hết nâng bút viết hai dòng, sau đó lại giao bút lại cho Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh nhận lấy, đọc đề, trầm ngâm một chút mới đặt bút viết.

“Ngồi đi.” Lúc này Mục Khoáng Đạt mới lên tiếng nói với Vũ Độc.

Vũ Độc ngồi xuống bên cạnh, hai mắt thủy chung vẫn nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh, nhãn thần cực kỳ phức tạp.

“Ta cũng không biết ngươi mua được tên tiểu tư này như thế nào.” Mục Khoáng Đạt hỏi Vũ Độc.

Cổ tay đang viết chữ của Đoạn Lĩnh hơi run lên, Vũ Độc nhìn y thật lâu, Mục Khoáng Đạt lại tự nhiên nâng chén trà lên. Đoạn Lĩnh rốt cục nhịn không được giương mắt liếc qua Vũ Độc, trong ánh mắt mang theo nét khẩn cầu.

Có lẽ bộ dạng ngày đó của y trước trường Thái học, ánh mắt mong đợi và góc độ tia sáng của ánh dương đã làm Vũ Độc xúc động, hoặc có lẽ, trong khoảnh khắc chớp mắt ngẩng đầu đó, ánh mắt của y lại khiến Vũ Độc thêm lần nữa sinh ra sự đồng tình.

Vũ Độc chung quy vẫn là không đành lòng, thuận miệng biên ra vài câu giải thích giúp Đoạn Lĩnh: “Phụ thân của y là một nhà buôn dược thảo, cũng là bạn cũ của thuộc hạ, nguyên quán ở Tấm Bắc, mẫu thân tảo thệ. Sau khi Tấm Bắc bị phá, hai phụ tử y một mực ở tái ngoại làm ăn, rồi thì phụ thân y cũng mất không còn chỗ để đi liền đến đây tìm thuộc hạ. Thuộc hạ cũng là niệm mấy phần ân tình cố nhân nên mới để y tạm thời ngụ lại trong viện tử, còn đang định tìm cho y một công việc trong phủ. Bất quá hiện tại nhìn qua, thuộc hạ cũng là quá thích xen vào việc của người khác rồi.”

Vũ Độc nói xong còn nhìn Mục Khoáng Đạt, chỉ là đối phương cũng không nhìn hắn, chỉ nhìn về phía Đoạn Lĩnh, hỏi: “Từng đi học tư thục?”

Đoạn Lĩnh không hé răng, Vũ Độc lại thay y đáp: “Phụ thân của y vốn muốn để y đọc sách thi công danh, thế nhưng loạn thế mài người, không thể không trễ nãi mấy năm.”

Mục Khánh vươn cổ dài ra lén nhìn văn chương Đoạn Lĩnh viết, Mục Khoáng Đạt ho khan vài tiếng, cái cổ

của Mục Khánh liền giống như rùa lập tức rụt trở về.

Mục Khoáng Đạt hiển nhiên không thích nói chuyện với Vũ Độc, sau khi hỏi xong trong phòng lại lần nữa chìm vào yên tĩnh, chỉ có tiếng đầu bút lông trên tay Đoạn Lĩnh ma sát vào giấy Tuyên Thành, phát ra thanh âm sột soạt.

Trong bầu không khí yên lặng này, Vũ Độc lại là người lên tiếng trước.

"Mấy hôm nay viện của thuộc hạ đã không có người đưa cơm tới." Vũ Độc nói, "Nếu phủ Thừa tướng không còn muốn nuôi người rảnh rỗi như Độc mỗ, mỗ đang định đợi mấy hôm nữa liền từ biệt cùng Mục tướng gia."

Một miệng trà của Mục Khoáng Đạt suýt nữa phun ra, đầu tiên có chút ngẩn người, sau đó liền đoán được là chuyện gì.

Mặt mũi của Thừa tướng vẫn là phải có, mở cửa đón môn khách lại không chịu cấp một ngày ba bữa, nếu như chuyện này truyền ra ngoài nhất định sẽ bị người ta cười nhạo. Mục Khoáng Đạt vừa xoay chuyển liền biết đây là do Thương Lưu Quân muốn hạ nhục Vũ Độc, chỉ là cũng không nói rõ mà liền gọi gia đinh đến phân phó, "Truyền lệnh cho trù phòng, bắt đầu từ hôm nay nếu còn dám tự tiện bỏ qua bữa cơm của một viện tử nào, dùng gia pháp trượng tễ."

Sắc mặt Vũ Độc lúc này mới dễ nhìn hơn một chút, như vậy chuyện này cũng không phải do Mục Khoáng Đạt làm để chỉnh hắn. Trong lúc tâm tình của mọi người vẫn còn bất định thì Đoạn Lĩnh đã gác bút lên giá tạo ra một tiếng vang nhỏ, phu tử liền nâng mảnh giấy lên, khom người đặt trước mặt Mục Khoáng Đạt.

Mục Khoáng Đạt chỉ nhìn thoáng qua liền nói với Đoạn Lĩnh: "Bắt đầu từ ngày mai, ban ngày đến bồi thiếu gia đọc sách, sau giờ ngọ thì quay về hầu hạ nghĩa phụ của ngươi."

Nói xong, Mục Khoáng Đạt lại nói với Vũ Độc: "Giết người chỉ cần một đao, nuôi một người lại cần cả đời. Đây cũng coi như việc công đức trong số mệnh của ngươi."

Thương Lưu Quân tiếp lời: "Đổi nghề làm thầy dạy học cũng không sai."

Mục Khánh "Phốc" một tiếng bật cười, trong đại sảnh yên tĩnh, tiếng cười kia vang lên có chút đột ngột.

Trái tim treo cao của Đoạn Lĩnh rơi xuống, mặc dù tình huống hiện tại các mục tiêu của y vẫn là xa xôi ngàn dặm, thế nhưng cho dù có chút mạo hiểm, tất cả đều phẳng phất như đang phát triển theo phương hướng có lợi cho y nhất.

"Trở về đi." Mục Khoáng Đạt nói, "Thuốc của ngươi đã làm được thế nào rồi?"

Vũ Độc đáp: “Thuộc hạ vẫn đang nghiên cứu.”

Đoạn Lĩnh vội vàng đứng dậy, bước theo Vũ Độc ra ngoài.

Vũ Độc đi rồi, Mục Khoáng Đạt lại nhấp một ngụm trà, nói: “Sĩ khả sát bất khả nhục, Thương Lưu Quân, ngươi có thể rộng lượng một chút không? Suốt ngày đùa dai như vậy là có ý gì?”

Thương Lưu Quân chỉ phải khom người tỏ vẻ nghe lệnh.

“Lui xuống đi.” Mục Khoáng Đạt lại hướng về Mục Khánh nói: “Hạn ngươi trong vòng một tháng phải viết xong thiên văn chương này.”

“Nếu còn dám đối phó lung tung, mỗi ngày ta vào triều ngươi liền lấy theo một cái ghế ngồi phía sau ta và Ngự Sử đại phu, đem đám văn chương rắm chó đánh cũng không thông kia của ngươi vào triều mà viết.”

Mục Khánh không ngừng gật đầu, chỉ cố gánh tránh đi một kiếp.

Trên đường về phòng, Đoạn Lĩnh nhận ra Vũ Độc tuy rằng lúc nãy đã bao che cho y, thế nhưng rõ ràng có chút không vui, phản ứng này y đã sớm liệu đến, chỉ là trước mặt đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể liều mạng đắc tội với Vũ Độc mới có đường đi. Nhớ đến những việc mà đối phương đã làm cho mình y cũng không khỏi cảm thấy áy náy, trước kia y vốn không biết nói dối, từ sau lần Lang Tuấn Hiệp dẫn y đến Thượng kinh, đó là lần đầu tiên trong đời y học được nói dối.

Ta tên Đoạn Lĩnh, cha ta là Đoạn Thịnh…

Vì muốn sống sót y phải nói dối, chậm rãi y bắt đầu hiểu được ý vị phía sau lời nói dối kia là như thế nào, sau đó lại bắt đầu biên càng nhiều lời nói dối hơn, lừa gạt rất nhiều người để bảo vệ mình. Thế nhưng vô luận là lừa gạt ai, cũng không giống như lần lừa gạt Vũ Độc này khiến y áy náy như vậy.

Suốt cả đường đi, sắc mặt của Vũ Độc cực kỳ xấu xí, một câu cũng không nói.

Trở lại viện tử, Đoạn Lĩnh vừa xoay người liền bị Vũ Độc nắm áo ném vào sân, ngã nhoài trên mặt đất. Y vừa lảo đảo đứng dậy bàn tay to lớn của Vũ Độc đã bóp chặt cổ của y, đẩy hắn vào trong góc tường.

“Nhìn không ra ngươi thật rất có tâm kế.” Trong mắt Vũ Độc tràn đầy lệ khí, “Ngươi muốn bò lên cao đến vậy sao?”

Đoạn Lĩnh bị bóp cổ, đau đến nước mắt không ngừng ứa ra, y quả thực vô cùng khổ sở, chỉ có thể dùng ánh mắt tràn ngập áy náy nhìn Vũ Độc. Vũ Độc vẫn giữ chặt y như vậy không hề cử động, dần dần, lửa giận của hắn bị ánh mắt của Đoạn Lĩnh làm cho lắng xuống, tay cũng buông lỏng ra.

Đoạn Lĩnh ngồi bệt trên mặt đất liên tục ho khan, Vũ Độc đứng trước mặt y biểu tình âm trầm, thế nhưng cũng không còn giận dữ như vừa nãy nữa.

"Xin lỗi." Đoạn Lĩnh cất lời.

Y không rũ bỏ trách nhiệm, mặc dù y có thể đem hết tất cả chuyện này đổ lên trên đầu Mục Khánh, ví dụ như lúc đưa thuốc bị đối phương lôi kéo uy hiếp muốn y giúp đỡ viết công khóa, còn đáp ứng sẽ ban tiền thưởng… Thế nhưng sự thật chính là, tất cả chuyện này đều nằm trong dự đoán của y, bao quát cả phải giải thích thế nào cũng đã chuẩn bị tốt.

Chỉ là hắn không muốn lừa gạt Vũ Độc, chỉ đơn giản nói: "Ngươi nói đúng, ta thật sự muốn bò lên."

"Đi hầu hạ chủ tử mới của ngươi đi." Vũ Độc quát, giận dữ trở về phòng đá cửa khép lại.

Đoạn Lĩnh vẫn ngồi thẩn thờ ngoài sân, Vũ Độc hiển nhiên cũng có chút ngoài ý muốn vì Đoạn Lĩnh không đưa ra giải thích, chỉ hời hợt thừa nhận "Ta thật sự muốn bò lên" như vậy, trái lại khiến hắn không có cớ để phát hỏa mà.

Một lát sau, Vũ Độc lại kéo cửa ra, hướng về phía Đoạn Lĩnh quát: "Còn không đi?!"

Đoạn Lĩnh: "…"

Vũ Độc luôn dễ nổi giận, thế nhưng cơn giận này đến nhanh mà đi cũng nhanh, tựa như sét đánh giữa trời mưa lớn, cực kỳ sảng khoái nhưng cũng nhanh chóng trôi qua, thanh âm của hắn lần thứ hai vang lên cư nhiên đã không còn nóng nảy như lúc đầu nữa, mà đã mang theo chút mùi vị miệng cọp gan thỏ.

"Ta nghèo lâu rồi." Đoạn Lĩnh ôm gối ngồi trên hành lang, thầm thì nói, "Cũng phiêu bạt lâu rồi. Ta không muốn lại bị người trợn mắt khinh thường, bị phản bội, bị bán đứng nữa. Ta muốn tự quyết định nhân sinh của mình."

Vũ Độc vẫn đóng chặt cửa phòng không nói gì.

Đoạn Lĩnh còn nói: "Ta không muốn để cho người khác đến quyết định ta phải sống lúc nào, chết lúc nào, vì sao lại chết, làm sao mà sống. Ta sợ rồi, ta thật muốn hảo hảo sống tiếp."

Đoạn Lĩnh quay đầu nhìn vào trong căn phòng kia, cánh cửa bị đá đóng lại kia vẫn hé ra một khe hở.

"Vì vậy ta muốn bò lên." Đoạn Lĩnh nói, "Xin lỗi, Vũ Độc."

Đoạn Lĩnh bước đến trước cửa, từ khe hở kia nhìn vào, thấy Vũ Độc ngồi trong một góc u ám im lặng

không lên tiếng, y liền đẩy cửa ra, ánh mặt trời rọi vào căn phòng sáng rực, rơi xuống trên người Vũ Độc. Đoạn Lĩnh cũng không nói gì nữa, chỉ xoay người gánh nước tưới hoa, chiếu cố đám cây cỏ trong sân.

"Cả đời này, ngươi có thể quyết định sinh mệnh của rất nhiều người."

Một câu nói từng nghe đã rất lâu vang lên trong đầu Vũ Độc, cửu viễn đến mức hắn thậm chí đã quên sự ôn nhu trong thanh âm của đối phương.

"Mỗi người chết dưới tay ngươi, dù cho bọn họ có một vạn lý do không muốn chết, thế nhưng vào một khắc kiếm của người đâm vào kia, tất cả những việc lúc còn sống đều tan thành mây khói. Thế nhưng ngươi thì sao? Trong tay ngươi nắm giữ đại quyền sinh sát bọn họ, ngươi có từng nghĩ tới chính bản thân mình?"

50. Quyển 2 - Chương 50: Chỗ Đứng

Chiều nay đã không cần ăn bánh nướng nữa, người của phủ Thừa tướng đã đưa cơm đến, thậm chí so với ngày thường còn phải phong phú hơn, ngoài ra có thêm một bình rượu nhỏ. Lần này Vũ Độc cũng không lại khí phách hất bàn, Đoạn Lĩnh dọn cơm xong hai người đều có chút xấu hổ, Đoạn Lĩnh đợi Vũ Độc cầm đũa trước bản thân mới ăn cơm.

"Tên tiểu tử này, tiền đồ bất khả hạn lượng." Vũ Độc đột nhiên nói.

Đoạn Lĩnh im lặng rót rượu cho Vũ Độc, Vũ Độc uống xong cũng không nói thêm gì nữa.

Màn đêm buông xuống, Đoạn Lĩnh vẫn vào ổ chăn nhỏ của mình chuẩn bị ngủ, không có chút ý tứ rời đi nào, Vũ Độc cũng không đuổi y nữa. Sáng hôm sau Đoạn Lĩnh thấy Vũ Độc đánh quyền trong viện lại chạy đến học theo một hồi, Vũ Độc cau mày hỏi: "Còn chưa đi?"

Đoạn Lĩnh thuận tiện đáp: "… Ta đi."

Đoạn Lĩnh chào Vũ Độc chạy về phía nội viện phủ Thừa tướng, chính thức bắt đầu kiếp sống thư đồng của mình. Trước đây y đối với Mục Khánh không hiểu nhiều lắm, chỉ cảm thấy người này cũng giống Bạt Đô, mà thu thập loại người giống như Bạt Đô y đã có kinh nghiệm —— thiên biến vạn hóa không ngoài cốt lõi, đại để chỉ dùng bốn chữ "nhìn nhiều thành quen" là đủ rồi.

Thế nhưng Đoạn Lĩnh đã đoán sai, Mục Khánh và Bạt Đô hoàn toàn bất đồng, Bạt Đô chính là khẩu bất đối tâm, mà ngay ngày đầu tiên, ấn tượng của Mục Khánh trong lòng Đoạn Lĩnh đã triệt để trở thành, nói năng nhanh nhảu, không biết giữ miệng.

"Ngươi tên là Vương cái gì?" Mục Khánh hỏi Đoạn Lĩnh.

“Hồi thiếu gia, tiểu nhân là Vương Sơn.” Đoạn Lĩnh nói với Mục Khánh.

Phu tử ho khan vài tiếng, Mục Khánh hoàn toàn không thèm để ý, lại hỏi Đoạn Lĩnh: “Vì sao là Vương Sơn? Có ý nghĩa gì sao?”

Phu tử liếc nhìn Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại nghĩ bây giờ là lúc lên lớp nha, ngươi vì sao lại nhiều lời như vậy?

Chỉ là phu tử lại nói: “Thiếu gia đã hỏi thì ngươi cứ nói.”

Vì vậy, Đoạn Lĩnh vì không muốn bị phu tử coi thường, mở miệng đáp: “Vương, là quẻ Khôn trong kinh dịch, một dọc ba ngang, thanh đọc thứ sáu. Sơn, ba nét dựng thẳng, chính là tam dương, thuộc quẻ Càn. Vì vậy Vương Sơn cũng ứng đủ Càn Khôn.”

Mục Khánh: “…”

Phu tử: “…”

” Vậy, tại sao không gọi Vương Xuyên?” Mục Khánh lại hỏi.

“Không tại sao.” Đoạn Lĩnh đáp, “Nếu thiếu gia thích, tiểu nhân đổi tên thành Vương Xuyên cũng không sao.”

Mục Khánh liền nhanh chóng khoát khoát tay, tiếp tục đọc sách. Phu tử vừa giảng đến phân nửa, bỗng nhiên Mục Khánh lại hướng về phía Đoạn Lĩnh hỏi: “Ngày hôm lúc trở về Vũ Độc có nổi giận không?”

Đoạn Lĩnh: “…”

Phu tử cũng ngừng giảng bài, có lẽ bình thường bị Mục Khánh cắt lời cũng đã sớm thành thói quen rồi, vừa lúc còn có thể uống hớp trà. Đoạn Lĩnh lại nói với Mục Khánh: “Không có, thiếu gia.”

“Vậy có cho ngươi ăn sao?” Mục Khánh lại hỏi.

Lần này Đoạn Lĩnh gần như đã mò được tâm tư của Mục Khánh, nói: “Đã cho, tiểu nhân còn chưa bao giờ được ăn ngon như vậy.”

Mục Khánh nghe vậy liền chớp mắt vài cái với Đoạn Lĩnh, trong lòng âm thầm đắc ý.

Phu tử lại bắt đầu giảng bài, sau một lúc lâu, Mục Khánh lại không chút nể mặt hỏi Đoạn Lĩnh: “Trong

phòng Vũ Độc có loại độc dược gì thú vị không?"

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, làm phu tử trong phủ Thừa tướng đúng là thật không dễ dàng, liền ngắn gọn trả lời Mục Khánh vài câu. Bình thường Mục Khánh tuy không thiếu người chơi đùa, thế nhưng đây là lần đầu y gặp một người như Đoạn Lĩnh vậy, tiểu tư bình thường đều là vẻ mặt nịnh hót, hoặc là thường xuyên cùng y hồ nháo, hoặc là cúi đầu nghe theo, cung kính nhu thuận, hỏi tới nói đi đều là mấy chuyện tầm thường như vậy, ánh mắt cũng thiển cận, chỉ có thể làm lâu la, không có ý nghĩa gì.

Đoạn Lĩnh lại giống như một cái hồ sâu không thấy đáy, ổn trọng, nội liễm, thoạt nhìn còn đọc qua không ít sách, có chút kiến thức. Mục Khánh đối với đối phương không khỏi hiếu kỳ, giống như là vừa mua được một món đồ chơi mới vậy, dự định sau khi lý giải rõ trong trong ngoài ngoài của Đoạn Lĩnh rồi mới chịu bỏ qua.

Thế nhưng vừa hết một buổi sáng, hứng thú của Mục Khánh đối với Đoạn Lĩnh lại càng lúc càng đậm. Sau giờ ngọ, Đoạn Lĩnh còn bồi y chơi một trận xúc cúc[1], năm đó ở Thượng kinh đọc sách, mọi người lúc rỗi rảnh không phải chơi ném tên thì là xúc cúc, mọi người đối với hai loại kỹ năng này quả thực là chơi đến xuất thần nhập hóa, mà Hách Liên Bác càng là một tay hảo thủ, vẫn thường chiếm được nổi trội giữa đám bằng hữu. Đoạn Lĩnh nhận được Hách Liên Bác một thân chân truyền, lại có võ nghệ làm nền, chỉ tùy tiện xử ra vài chiêu đã khiến Mục Khánh tràn đầy sùng bái.

"Như vậy, như vậy." Đoạn Lĩnh đem yếu quyết dạy cho Mục Khánh, Mục Khánh trăm triệu lần không ngờ tiểu tử này còn là cao thủ trong nghề, bọn tùy tùng trước đây bất quá chỉ đá lung tung vài đường, nào có bản lĩnh này? Hơn nữa Đoạn Lĩnh còn không giấu nghề mà dạy hết cho y, hai người ngươi đến ta đi chơi đùa một lúc liền đến giờ ngọ. Dùng ngọ thiện xong, Mục Khánh liền nằm lên nhuyễn tháp ngủ trưa một chốc, đến khi tỉnh lại lại thấy Đoạn Lĩnh đang ngồi quạt cho y, một bên còn cầm quyển sách say sưa đọc.

"Dụng công như vậy." Mục Khánh mơ mơ màng màng nói.

"Trong nhà nghèo." Đoạn Lĩnh đáp, "Không dụng công không được."

Mục Khánh trở mình ngủ tiếp, không được mấy chốc cũng tỉnh, lại ngồi xuống ngáp dài một cái liếc nhìn Đoạn Lĩnh. Buổi chiều phu tử quay lại, hai người liền tiếp tục đọc sách.

Tới chạng vạng, Đoạn Lĩnh hầu hạ Mục Khánh xong thì phải đi, Mục Khánh lại có chút luyến tiếc. Từ lần trước sau khi Mục Khoáng Đạt phát hỏa, cả đám hồ bằng cẩu hữu của Mục Khánh liền không dám đến tìm y nữa, mấy tên tiểu tư cũng không dám tùy tiện chơi đùa với y, chỉ sợ truyền vào trong tai Tướng gia sẽ bị gia pháp đánh chết.

Vì vậy, Mục Khánh liền trở thành kẻ tội nghiệp chỉ có thể chơi một mình, đợi đến mấy hôm sau mới có Đoạn Lĩnh đến trò chuyện với y. Lúc Đoạn Lĩnh gần rời đi, thấy Mục Khánh đờ ra trên hành lang cũng cảm thấy đáng thương, thế nhưng Vũ Độc cũng đã ở trong viện cả ngày không ai bồi tiếp, như vậy cũng đáng thương không kém. Vì vậy, Đoạn Lĩnh liền hướng về phía Mục Khánh khom người nói: "Thiếu gia, tiểu nhân đi."

Mục Khánh có chút ngây ngô, cũng không biết là đang nghĩ gì, tiện tay phẩy phẩy vạt áo ý bảo y có thể trở về.

Trở về viện tử, trên án kỷ của Vũ Độc đã bày sẵn thức ăn, Đoạn Lĩnh lại mang theo một ít món mặn, sau khi rửa tay xong Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Sao lại không ăn?"

"Đây là phân lượng của Vương thiếu gia." Vũ Độc nói, "Ta làm sao dám quá phận?"

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, cung cung kính kính hầu hạ Vũ Độc, hắn mới trưng gương mặt bất mãn ra bắt đầu ăn cơm chiều, lại hỏi Đoạn Lĩnh về chuyện Mục Khánh đang đọc sách gì. Đoạn Lĩnh sau khi đáp lời xong liền giống như bình thường đi rửa chén giặt quần áo, đến tận khuya mới ngủ.

Cứ thế kéo dài hơn nửa tháng, Mục Khánh ban đầu chỉ xem Đoạn Lĩnh như bạn cùng chơi, thế nhưng thái độ chăm chú của y lại kéo theo Mục Khánh, khiến Mục Khánh cũng đọc thêm được vài trang sách. Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, câu cổ ngôn này vẫn là không sai, Đoạn Lĩnh ở cạnh Lý Tiệm Hồng và Lang Tuấn Hiệp thật lâu, cũng học được bộ dạng đoan đoan chính chính như một khối ngọc sáng, bình thường tựa như vô hại với cả người lẫn vật lại loáng thoáng mang theo bén nhọn, nếu nói có lệ khí lại lúc nào cũng biết thu liễm vào trong, khiến cho người ta có cố tìm cũng không thấy được.

–

"Có chút tiến bộ." Mục Khoáng Đạt nói.

"Thiếu gia có tiến bộ, văn chương của Vương Sơn lại giống như một võ nhân đọc sách." Phu tử bẩm báo với Mục Khoáng Đạt, "Là mầm móng tốt."

Mục Khoáng Đạt uống trà, chậm rãi lật ra văn chương của nhi tử và thư đồng viết, hạ bút bình luận.

"Võ nhân đọc sách?" Mục Khoáng Đạt nói, "Bản chất vẫn là văn nhân đi."

Trượng nghĩa đều là kẻ sát nhân, bạc tình thường gặp người đọc sách. Bình sinh Mục Khoáng Đạt ghét nhất đám võ nhân thích tự xưng trượng nghĩa kia, toàn là kẻ hành động theo cảm tính, thường xuyên đem bố cục y đã bày trí tốt quấy ra không ít chuyện xấu, cuối cùng vẫn luôn làm đến hỏng bét. Người đọc sách mặc dù có chút bạc tình, thế nhưng cũng có câu nói 'Vạn bàn giai hạ phẩm, duy hữu độc thư cao', chỉ hận trong gia tộc người thích đọc sách lại quá ít, mà nhi tử của y lại không nên thân, thật là y có tâm mà không quản được.

"Ta lại thưởng một ít tiền cho Vương Sơn đi." Mục Khoáng Đạt nói, "Tiên sinh vừa vặn cũng muốn về thăm nhà, vậy liền để khuyển tử thêm hai ngày nghỉ, vừa vặn cũng coi như là khen thưởng cho Khánh nhi. Lúc đó cứ để bọn họ ra ngoài du ngoạn một vòng, cũng để Vũ Độc đi theo, tốt xấu vẫn là một thích khách, cứ giữ hắn trong viện cũng là lãng phí."

Phu tử cầm công khóa đi gặp Mục tướng gia, Mục Khánh và Đoạn Lĩnh liền ở trong thư phòng chờ truyền gọi. Mục Khánh thấp thỏm bất an, Đoạn Lĩnh lại hết sức bình tĩnh đi dạo một vòng, còn lấy một quyển sách trên giá xuống lật vài trang, dự định ngày mai phu tử xin nghỉ về nhà thì mang theo đọc.

Mục Khánh phảng phất luôn cảm thấy cỗ khí thế trên người Đoạn Lĩnh y đã gặp qua ở nơi nào đó, du nhàn, ưu nhã, tựa như tất cả mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay đối phương. Cái người kia… y trong thoáng chốc lại nhớ không nổi là ai.

"Đừng lo lắng." Đoạn Lĩnh nói, "Đã làm được rất tốt rồi. Dù sao những chuyện này không phải chưa từng trải qua, lúc phu tử trở về sẽ mắng thiếu gia một trận, lại khơi ra không ít chỗ sai lầm của tiểu nhân, chúng ta như vậy phải cố vui vẻ thêm chút nào hay chút đó mới đúng."

Mục Khánh ngồi trước án thư vẽ ra một hình người, lại vẽ hai chòm râu dài, cười ha hả. Đoạn Lĩnh cũng đã quen với việc tìm niềm vui trong đau khổ này, lúc đọc sách cũng thả lỏng hơn một chút.

"Ta sợ nhất là 'Vấn chính sự'." Mục Khánh nói, "Nếu như là ta, ta liền thu hết tiền của kẻ giàu có chia cho người nghèo. Mọi người đều vui vẻ."

"Thế nhưng nếu dùng hết bạc thì phải làm sao?" Đoạn Lĩnh hỏi Mục Khánh, "Xét đến cùng, vẫn là nên làm nông nghiệp."

"Mua đất cho bọn họ sao?" Mục Khánh hỏi.

Khảo đề tháng này là làm thế nào an trí dân chạy nạn, năm trước hai phen đại chiến, nạn dân hai nước Liêu, Trần có trên trăm vạn người chạy vào Trung Nguyên và Giang Nam. Bọn họ mất đi ruộng đất của chính mình, lại chịu đủ sự chà đạp của Nguyên quân, trên đường xuôi nam lại chết rét không ít, cả đường chạy về Giang Châu, thậm chí vượt qua Trường Giang đi càng sâu về phía nam.

Vì vậy, đạo đề Mục Khoáng Đạt ra lần này chính là một câu trong Mạnh tử "Phu nhân chính, tất tự kinh giới thủy", nhằm vào vấn đề điền địa của Nam Trần đang cực kỳ phức tạp. Mục Khánh dưới tình huống không có sự giúp đỡ của Đoạn Lĩnh cũng đã hiểu ra ý tứ của Mục Khoáng Đạt, bởi vì Đoạn Lĩnh đã từng nói với y "Nhất định phải nghĩ cho ra những vấn đề ẩn sâu dưới đề mục khảo thí."

"Mua đất ruộng." Đoạn Lĩnh nói, "Sẽ luôn có người cần cù, kẻ biếng nhác; có người hảo vận, có kẻ không may, tiền và ruộng đất rồi sẽ từ từ tập trung vào trong tay một nhóm người. Đến cuối cùng, cũng sẽ có người không có gì hết, có người chễm chệ sở hữu vạn khoảnh ruộng tốt."

"Vậy lại tiếp tục phân chia." Mục Khánh nói.

"Vòng đi vòng lại, không ngừng tuần hoàn." Đoạn Lĩnh cười nói, "Thế nhưng muốn thiếu gia tan hết gia tài giúp đỡ nạn dân, người cam tâm tình nguyện sao?"

“Cam tâm tình nguyện nha.” Mục Khánh nói.

Đoạn Lĩnh: “…”

Dùng tâm tính của Mục Khánh, y đã nói được như vậy hẳn là thực sự tình nguyện, nếu tất cả mọi người trên đời đều giống như Mục Khánh ngược lại cũng là chuyện tốt. Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, một người như Mục Khoáng Đạt cư nhiên lại sinh nhi tử như Mục Khánh, thật sự khiến người ta dở khóc dở cười mà.

Phu tử đã trở về, còn báo cho hai người biết công khóa đáp được không sai, Mục Khánh nhất thời hoan hô không dứt. Phu tử còn báo cho bọn họ nghỉ phép hai ngày, Đoạn Lĩnh liền thu dọn đồ đạc muốn trở về bồi Vũ Độc, Mục Khánh hoan hô xong thấy Đoạn Lĩnh như vậy đột nhiên có chút mất mác, lúc này mới nhận ra, nếu phu tử nghỉ Đoạn Lĩnh cũng sẽ không đến, nhất thời không biết phải làm gì cho đúng.

Hiện tại nếu bảo Mục Khánh đi tìm đám hồ bằng cẩu hữu trước kia chơi đùa y cũng không muốn, Đoạn Lĩnh ngược lại là một người bạn chơi rất tốt, nghe nhiều nói ít, còn tinh thông đủ loại kỹ năng, bắt được châu chấu thả được diều, viết tốt văn chương còn có thể bắn cung, rảnh rỗi còn đưa câu đố cho y đi đoán, có thể nói có sách mách có chứng, còn có thể đem thánh nhân ra nói chuyện đùa. Hai người tuy rằng tuổi tác tương cận, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại thành thục trầm ổn hơn rất nhiều.

“Ngươi định thế nào?” Mục Khánh hỏi.

“Tiểu nhân vẫn nên về thôi.” Đoạn Lĩnh nói, “Nếu không Vũ Độc sẽ đánh tiểu nhân.”

Mục Khánh vốn muốn giữ Đoạn Lĩnh lại dùng vãn thiện, thế nhưng nghe y nói như vậy chỉ phải phất tay cho y rời đi. Đầu năm nay bằng hữu thích hợp không dễ tìm, nếu không phải a dua nịnh hót thích nói mấy lời xiểm nịnh thì chính là chân chất ngốc nghếch, không biết linh động. Có thể thấy được, cho dù không phải trông mặt bắt hình dong, người với người vẫn còn phân ba bảy loại, tất cả mọi người đều thích làm bằng hữu với người thú vị, có nội hàm lại cần cù.

1/ Xúc cúc: là tiền thân của bộ môn bóng đá hiện nay, chỉ là luật lệ và những chi tiết nhỏ còn có nhiều khác biệt.

51. Quyển 2 - Chương 51: Mục Tướng Gia

Đoạn Lĩnh vẫn như trước đây, vừa về đến viện tử liền chuẩn bị bày bàn ăn, ngày hôm nay y được ban thưởng không ít, mà biểu tình của Vũ Độc vẫn là nhàm chán nhìn như trước.

“Nguyệt khảo hôm nay thế nào?” Vũ Độc hỏi.

“Dựa theo phân lượng ban thưởng mà nói, hẳn là không sai.” Đoạn Lĩnh đáp, “Còn ngươi?”

Vũ Độc nói: “Lúc nào ta cũng chỉ là một tên lang trung chỉ biết phối dược, muốn đổi nghề thì quên đi.”

Đoạn Lĩnh nâng một đôi đũa lên khách khí đặt ở trước mặt Vũ Độc, hai người chuẩn bị dùng cơm. Đoạn Lĩnh cười nói: “Trị bệnh cứu người là chuyện ta thích nhất.”

Vũ Độc quan sát Đoạn Lĩnh, nói ra cũng kỳ quái, mặc dù Đoạn Lĩnh thừa nhận mình thực sự muốn bò lên cao thế nhưng Vũ Độc trái lại cũng không cảm thấy thế nào, dù sao việc này cũng là chuyện thường tình của con người, chẳng sợ chân tiểu nhân, chỉ sợ ngụy quân tử. Trong mắt của Vũ Độc, Đoạn Lĩnh có đôi khi thật đáng ghét, có đôi khi lại cực kỳ thú vị, chưa kịp trưởng thành lại suốt ngày suy nghĩ những việc người ta không lường được, nói ra những lời không thể tưởng tượng nổi.

“Sinh thần của ngươi là ngày nào?” Vũ Độc hỏi.

“Đã quên.” Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, nếu Lang Tuấn Hiệp vẫn cầm giấy chứng sinh của mình, như vậy vị ‘Thái tử’ kia hẳn cũng sẽ dùng ngày sinh thần đó, không thể để lộ. Vì vậy tùy tiện đáp “Hình như là… mồng bảy tháng bảy.”

Vũ Độc nói: “Đã sắp tới.”

“Ngày mai nghỉ?”

“Nghỉ.” Đoạn Lĩnh đáp, phàm là thức ăn Vũ Độc thích ăn y liền ăn ít một chút, còn những món Vũ Độc không đụng đến y liền ăn nhiều hơn. Mà Vũ Độc cũng là ý niệm này, chỉ vì cơm nước và ban thưởng đều là do Đoạn Lĩnh tranh tới, hắn cũng muốn chừa lại chút thức ăn đối phương yêu thích, hai người cứ thế câu nệ tránh đi, trái lại cũng ăn không được bao nhiêu.

“Nếu đã có được ngày nghỉ, vậy ta mang ngươi đi ra ngoài chơi một chút vậy.” Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh vẫn ra rất muốn đi chơi, còn đang tìm cơ hội ra ngoài một chút. Chỉ là hẹn Vũ Độc thì sợ hắn không đi, tự mình ra ngoài ngộ nhỡ đụng phải Lang Tuấn Hiệp, tuy rằng Lang Tuấn Hiệp không có khả năng nhàn nhã thoải mái ra ngoài đi dạo như vậy, thế nhưng vẫn nên làm ổn thỏa mới tốt.

“Đi chỗ nào chơi?” Thoáng chốc, ánh mắt của Đoạn Lĩnh cũng mang theo tiếu ý.

“Ăn đi.” Vũ Độc nói, “Đừng để dong dài, đợi ta tìm được loại thuốc dẫn tối hậu rồi hẳn bàn đến.”

Đoạn Lĩnh biết Vũ Độc vẫn một mực bận rộn nghiên cứu thuốc cho Mục Khoáng Đạt, thời gian lâu như vậy cũng không phải do Vũ Độc chần chờ mà là do phương thuốc ban đầu Mục Khoáng Đạt giao ra có chuyện. Đây vốn là một loại độc muốn dùng làm độc mãn tính, thế nhưng dược hiệu lại quá mãnh liệt.

Vũ Độc dụng độc là có tâm tư, hắn một không dính đến những thứ tạp nham, ví dụ như mê dược, xuân dược, thạch tín, hạc đỉnh hồng… gì đó là không cần nhắc đến. Hai, không thể để cho người khác tra ra phối phương của mình, bằng không không khỏi đem uy danh đi quét rác. Ba, không thể đơn giản thô bạo đem người trực tiếp độc chết, mà là phải ưu nhã khiến ngươi trúng độc đến chết.

Cái phương thuốc Mục Khoáng Đạt tìm tới ngay cả Đoạn Lĩnh cũng có thể hiểu được, quá dễ bị tra ra. Đặt ở trước mặt Vũ Độc càng là phá hư mỹ cảm, quả thực giống như dùng một cây chùy lớn đánh thẳng vào gáy người khác mưu sát vậy. Đứng trước một cao thủ dùng độc mà nói, làm sao có thể nhẫn?

"Đã tìm được sao? " Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không có." Vũ Độc nói, "Đã đọc mấy quyển sách, dường như trong quyển Bản thảo cương mục có mấy vị dùng được, thế nhưng nhất thời không nhớ ra."

"Ta có chìa khóa thư các trong phủ." Đoạn Lĩnh nói, "Nếu không hai ta cùng đi tìm sách."

Vũ Độc suy nghĩ một chút, Đoạn Lĩnh lại sửa lời: "Hay để ta đi xem trước?"

Vũ Độc trầm ngâm thoáng chốc, đầu hơi gật nhẹ.

Sau khi Đoạn Lĩnh ăn xong liền men theo cửa sau vào phủ, chỉ nói là thiếu gia gọi vào, thị vệ cũng không cản y lại. Đoạn Lĩnh quen việc nhanh tay, vòng qua hoa viên vào thư các, thắp một ngọn đèn đặt trên bệ cửa sổ rồi đi tìm sách. Bây giờ đã là cuối hè đầu thu, bên ngoài thư các thổi vào một trận gió, đèn liền vô thanh vô tức tắt đi.

Đoạn Lĩnh đang muốn thắp lên lần nữa đột nhiên lại nghe tiếng bước chân hướng về phía này, có người đang lên cầu thang muốn tiến vào thư các.

Mục Khoáng Đạt nhỏ giọng nói: "Để Thương Lưu Quân tìm liền không được, hắn không biết chữ, việc này chỉ ngươi biết là được đừng để người khác chê cười hắn. Chi bằng để ta tự mình đến."

Đoạn Lĩnh trong lòng khẽ động, không biết Mục Khoáng Đạt đêm khuya đến thư các là có chuyện gì, xem ra phía sau còn có người đi theo, lại không phải Thương Lưu Quân.

Ngọn đèn chiếu theo bóng người dần dần đến gần, Đoạn Lĩnh đứng trong một nơi ẩn mật nhìn thấy Mục Khoáng Đạt dẫn theo một tên văn sỹ tiến vào thư các. Thương Lưu Quân vốn trước giờ bảo hộ bên cạnh Mục Khoáng Đạt một tấc cũng không rời lại không theo lên, cũng có nghĩa là chỉ cần Đoạn Lĩnh trốn sau giá sách, hẳn là sẽ không bị phát hiện.

Nên trốn đi nghe trộm, hay là…

Chỉ trong chớp mắt, Đoạn Lĩnh đã đưa ra lựa chọn. Y bước ra khỏi giá sách, hướng về phía Mục Khoáng Đạt cất tiếng: "Bái kiến lão gia."

Mục Khoáng Đạt mà văn sỹ đều có chút ngẩn ra, không ngờ lúc này trong thư các còn có người, trong lòng đều không khỏi than một tiếng "Nguy hiểm thật". Trong tình huống này, song phương đều là người thông minh, cử chỉ của Đoạn Lĩnh chính là đang biểu hiện thuần phục không chút tỵ hiềm, Mục Khoáng Đạt càng là lòng sáng như tuyết, nghĩ thầm thiếu niên này quả nhiên không giống bình thường.

"Đây là thư đồng của Khánh nhi." Mục Khoáng Đạt nói với văn sỹ, văn sỹ kia cũng gật đầu, trong mắt hiện ra vẻ khen ngợi.

Đoạn Lĩnh cầm sách, nói: "Là muốn tra vài thứ, không ngờ gặp được lão gia..."

Mục Khoáng Đạt khoát khoát tay, Đoạn Lĩnh hiểu ý, Mục Khoáng Đạt và văn sỹ kia nói không chừng còn muốn mật đàm, vì vậy lập tức cáo lui. Mục Khoáng Đạt lại gọi y về: "Đến đây."

"Trong bụng Tể tướng có thể chống thuyền." Văn sĩ cười nói, "Tự nhiên là không sao."

Mục Khoáng Đạt và Đoạn Lĩnh đều nở nụ cười, Mục Khoáng Đạt lại hướng Đoạn Lĩnh nói: "Vị này chính là Trương Sính tiên sinh, Tham Tri trong phủ."

Đoạn Lĩnh hướng văn sỹ hành lễ, lại hướng về phía ngọn đèn đặt trên bệ cửa châm lên. Mục Khoáng Đạt giao cho Đoạn Lĩnh một cái chìa khóa, nói: "Ngăn tủ trong cùng, đem quyển tấu chương ghi ngày hai mươi bảy tháng sáu năm ngoái đến đây."

Đoạn Lĩnh dựa theo phân phó mà làm, trong tủ cất giữ không ít thứ, đa số đều là tấu chương. Lại nghe Trương Sính nói với Mục Khoáng Đạt: "Nếu tiến hành dời đô, đại thế của Tây Xuyên tất phải hao tổn nguyên khí."

"Triệu Khuê vừa vong, đời đô đã là việc nhất định phải làm." Mục Khoáng Đạt nói, "Nếu không giải quyết trong mấy năm này, chỉ sợ sau này vô lực động đến."

Đoạn Lĩnh lấy quyển tấu chương ra, thổi bụi đi hết, biết Mục Khoáng Đạt thưởng thức mình, cũng không dự định đuổi mình rời đi liền đem tấu chương đặt lên bàn, lại đi lấy một bộ ấm nhỏ, đem ngọn đèn vặn to hơn một chút, đặt ấm nhỏ lên trên nấu nước.

"Sỹ tộc Giang Châu rắc rối khó phân." Trương Sính nói, "Ba họ Tô, Ngô, Lâm chiếm lấy Giang nam, tân pháp khó thể mở rộng, Tạ Hựu còn nuôi một chi Hắc giáp quân, của cải tiêu tốn thật lớn. Tuy nói nuôi quân nghìn ngày, dụng binh nhất thời, thế nhưng số quân phí này cũng không khỏi quá nhiều rồi."

Lúc Đoạn Lĩnh đang còn xuất thần thì Mục Khoáng Đạt đã tấu chương ra, Đoạn Lĩnh bất giác liếc qua một chút.

“Đây là tấu chương từ thời tiên đế.” Mục Khoáng Đạt nói với Đoạn Lĩnh.

Dưới quyển tấu chương kia có một chữ “Duyệt”, lại có ba chữ nhỏ “Nên nhân nhượng”. Đoạn Lĩnh đối với kiểu chữ này đã vô cùng quen thuộc —— đây chính là chữ của Lý Tiệm Hồng.

Trong lúc nhất thời vô số tư lự phức tạp xông lên trong lòng y, khiến Đoạn Lĩnh không biết phải làm thế nào, y chỉ muốn giằng lấy tấu chương nhìn cho thật kỹ, thế nhưng không dám ra tay trước mặt Mục Khoáng Đạt.

“Tiên đế tại vị mười ngày, khi vừa đăng cơ chỉ kịp phê ba phần tấu chương đã vội vã rời đi.” Mục Khoáng Đạt nhấp một ngụm trà, thổn thức nói, “Một phần là dời đô, phần thứ hai là cử hành đồn điền, phần thứ ba chính là giảm thuế.”

“Quả là ba đạo kim bài.” Đoạn Lĩnh nói.

Mục Khoáng Đạt dữ Trương Sính đều nở nụ cười.

“Tấu chương này giữ ở trong tay ta cũng đã có một thời gian.” Mục Khoáng Đạt nói, “Vừa lúc mượn cơ hội này danh chính ngôn thuận đề nghị việc dời đô. Ngươi qua bên kia thay ta chép lại một bản.”

Đoạn Lĩnh gật đầu, cầm tấu chương qua một bên sao chép. Đầu tiên là đọc qua một lần, không khỏi sợ hãi than thầm, Mục Khoáng Đạt viết tấu chương trật tự rõ ràng, sức thuyết phục rất mạnh, mở đầu chuyển ý không một nơi nào rườm ra dài dòng, cũng không dùng từ ngữ hoa lệ trau chuốt tân trang. Đầu tiên là luận sự, sau đó từ chi tiết cắt vào, tiện đà giải thích toàn cục, ngôn ngữ sắc bén gọn ghẽ nhắm thẳng vào yếu điểm, trong một câu nói lại thường cất giữ mấy loại ý tứ.

Cái loại năng lực nghị sự này thật khiến Đoạn Lĩnh mặc cảm, lúc đầu y còn cho rằng văn chương bản thân viết cũng coi như có chút trình độ, thế nhưng nếu so sánh với tấu chương của Mục Khoáng Đạt, bản thân quả là trình độ dốt đặc cán mai.

“Cười cái gì?” Mục Khoáng Đạt chú ý tới biểu tình của Đoạn Lĩnh.

“Đọc được văn chương tốt, vì vậy kềm lòng không đặng.” Đoạn Lĩnh đáp.

Trương Sính cười nói: “Ngươi còn chưa đọc được tấu chương buộc tội người khác của Thừa tướng, đó mới thật sự khiến người thoải mái cười to.”

Mục Khoáng Đạt cũng nở nụ cười lắc đầu, tiếp tục cùng Trương Sính bàn luận việc dời đô, Giang Châu mặc dù xa ngoài ngàn dặm, Mục Khoáng Đạt lại có thể nắm rõ được tình hình trong lòng bày tay. Hai người mang giấy ra, bắt đầu hoạch định những chi tiết cần làm sau khi dời đô, thuế phú phải đặt thế nào, làm sao cử hành khoa cử, thu nam sỹ tộc Giang Châu vào triều làm quan.

Đoạn Lĩnh nhất tâm nhị dụng, vừa sao chép tấu chương vừa dụng tâm nghe ngóng, thật sự là nghe quân nói một buổi, hơn đọc sách mười năm —— Mục Khoáng Đạt có thể ngồi được lên vị trí này, không thể phủ nhận khả năng của y là cực kỳ xứng đáng. Kinh tế, nông canh, thế lực chính trị nên phân phối thế nào, quân đội của Tạ Hựu và quyền tự trị của vùng Giang Tả phải điều động ra sao… từng cái mang ta đều xử lý đến ngay ngắn rõ ràng, không chút hỗn loạn, vừa không động đến lợi ích cố hữu của các đại gia tộc bản địa, lại muốn bảo đảm cho tập đoàn chính trị dùng Tân đế và Thái tử làm đại biểu giành được một vị trí vững chắc ở Giang Châu.

"Còn phải mở một lần ân khoa." Trương Sính nói, "Lệnh tam đại gia tộc cử sỹ nhập triều."

"Được." Mục Khoáng Đạt nói, "Ngự Sử đài và Hộ bộ, chi bằng để ở chúng ta bên này."

Lúc Đoạn Lĩnh chép xong tấu chương đã đối với sự đa mưu túc trí của Mục Khoáng Đạt bội phục sát đất. Thậm chí không lâu sau Trương Sính còn mang một cái bàn tính tới, hai người chia nhau ra, dùng đơn vị là nghìn lượng, tại chỗ tính toán thuế khóa Giang Châu.

"Ngươi phải nhớ kỹ." Mục Khoáng Đạt nói với Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh lại lấy một quyển sổ ra, bắt đầu ghi chép hạch toán điền địa và thuế phú, chi phí quân tài mà Mục Khoáng Đạt và Trương Sính tính ra. Thương lượng lại thương lượng đi, đến cuối cùng Đoạn Lĩnh đều cảm thấy có chút hỗn loạn, Mục Khoáng Đạt lại giống như đã định liệu trước, để ý đến rõ ràng rành mạch, nói nói một chút, trọng tâm câu chuyện lại bắt đầu chuyển đi, trở thành làm sao mới có thể bãi bình tam đại tộc ở Giang Châu.

"Còn phải tác hợp một đoạn nhân duyên." Trương Sính nói.

Mục Khoáng Đạt "Ồ" lên một tiếng: "Thái tử cũng đến tuổi nói chuyện hôn nhân, thế nhưng ba gia tộc này…" Mục Khoáng Đạt chậm rãi lắc đầu, ý tứ chính là không quá hài lòng đi.

Trương Sính lại nói: "Theo tại hạ phỏng đoán, ý tứ của bệ hạ là muốn Thái tử thú nữ nhi của Tạ Hựu."

"Bàn bạc kỹ hơn đi ——" Mục Khoáng Đạt bất đắc dĩ nói, vừa nói đến đây y cũng đã mệt mỏi, hơi duỗi người than thở "Thừa tướng quả là không dễ làm, vừa phải tính toán đám sổ sách hồ đồ kia, còn muốn quản Hoàng gia thú nương tử."

Trương Sính và Đoạn Lĩnh đều nở nụ cười, Mục Khoáng Đạt nhìn thoáng qua những bút ký của Đoạn Lĩnh trên sổ, gật đầu nói: "Không sai."

Trương Sính lại nói với Mục Khoáng Đạt: "Ngày mai tại hạ liền đi Giang Châu một chuyến, thay Tướng gia an bày vài chuyện."

Mục Khoáng Đạt nói: "Mang theo tiền bạc nhiều chút, những nơi cần chuẩn bị đều không thể thiếu."

Trương Sính liền nói "Vâng", Mục Khoáng Đạt lại nói: "Ta đây liền chỉnh sửa lại tấu chương, ngày mai lúc lâm triều liền mang cả hai bản theo."

Đoạn Lĩnh không đợi phân phó liền nhấc đèn lên dẫn đường phía trước, rọi sáng lộ trình Mục Khoáng Đạt và Trương Sính bước ra thư các. Thương Lưu Quân đang đứng chờ bên ngoài thấy đột nhiên nhiều hơn một người thì trong ánh mắt mang theo cảnh giác, Mục Khoáng Đạt xua tay ý bảo không ngại, chậm rãi bước ra, lại thấy Vũ Độc đã chờ ngoài sân viện.

Mục Khoáng Đạt vừa thấy Vũ Độc liền biết là đến tìm Đoạn Lĩnh: "Tối nay cùng vị tiểu bằng hữu trong viện ngươi hữu duyên, lại không thể không trì hoãn một chút thời gian của y."

Vũ Độc gật đầu, nói: "Tự nhiên tùy Thừa tướng sai phái."

"Nếu nói như vậy." Mục Khoáng Đạt lại nói, "Còn làm phiền ngươi đợi thêm nửa canh giờ, nếu còn chưa vội ngủ hãy cùng ta đi một chuyến."

Vũ Độc từ lúc và phủ Thừa tướng, loại đãi ngộ nửa đêm mời đến trò chuyện này còn là lần đầu hưởng thụ, vốn còn cho rằng Mục Khoáng Đạt muốn hỏi hắn chuyện thuốc độc liền cất bước đuổi theo. Vì vậy Đoạn Lĩnh dẫn đường phía trước, Mục Khoáng Đạt cùng Trương Sính thuận miệng nói chuyện phiếm, Vũ Độc và Thương Lưu Quân bước theo phía sau vượt qua mấy đoạn hành lang hướng về thư phòng.

Đi đến nửa đường, Trương Sính lại chắp tay khom người, nói: "Tại hạ xin cáo lui."

Mục Khoáng Đạt hướng về phía hắn y đầu, cũng chắp tay, nói: "Tiên sinh thuận buồm xuôi gió."

"Thác phúc của Tướng gia." Trương Sính cười nói, thong thả rời đi.

Còn lại Đoạn Lĩnh cầm đèn lồng chiếu sáng, Mục Khoáng Đạt lại như đang suy tư gì đó. Đoạn Lĩnh bỗng dưng phát hiện, hai phụ tử Mục gia vẫn là có chỗ giống nhau, Mục Khánh giống phụ thân mình ở điểm đều rất biết chiêu hiền đãi sỹ, hòa ái dễ gần, khi ở bên cạnh thuộc hạ thái độ thập phần hiền hòa. Cũng khó trách bậc nhân tài như Trương Sính sẽ đi theo Mục Khoáng Đạt, không muốn nhập triều lĩnh chức quan, cam tâm tình nguyện ở lại trong phủ Thừa tướng làm một tên môn khách.

Đoạn Lĩnh mở cửa thư phòng bước vào, sau đó là Mục Khoáng Đạt, Thương Lưu Quân tự giác đứng ở một bên, Vũ Độc muốn theo vào lại bi Thương Lưu Quân cản trở, ý tứ chính là nơi này không có chuyện của hắn.

52. Quyển 2 - Chương 52: Xuất Phủ

Trong phủ Thừa tướng người hầu đông đảo, bình thường Mục Khoáng Đạt muốn viết một phong tấu chương tự nhiên có người chuẩn bị sẵn bút mực. Thế nhưng hiện tại đêm cũng đã khuya, Mục Khoáng Đạt

không quá muốn gọi thư đồng, hơn nữa Đoạn Lĩnh cũng đã nghe được khá nhiều, khiến y hầu hạ cũng coi như không ngại. Mà Đoạn Lĩnh cũng coi như đoán được suy nghĩ của Mục Khoáng Đạt, vả lại tất cả những việc nghe được tối nay đối với y đã là phần thưởng lớn nhất.

Cử chỉ lúc này của Mục Khoáng Đạt là đang biểu lộ sự thưởng thức với Đoạn Lĩnh, cho dù là lúc ở thư các hay là đã về đến thư phòng. Mục Khoáng Đạt là người thức thời, cũng rất biết thưởng thức người thức thời, mà thiếu niên này ở trước mặt y, nên nói cái gì làm cái gì cũng đều vừa vặn, không có một câu một lời dư thừa nào.

Đoạn Lĩnh chuẩn bị tốt bút mực, lại mở quyển sổ ghi nhớ vừa nãy ra đặt lên bàn. Mục Khoáng Đạt tựa ở trên ghế, tiện tay chỉ cái thau đồng gần đó, Đoạn Lĩnh hiểu ý, liền mang nước nóng đến, nhúng khăn mặt vào hầu hạ đối phương lau mặt.

Mục Khoáng Đạt suy nghĩ một hồi, hiển nhiên là đang sắp xếp câu từ, chốc lát sau liền nâng bút viết tấu chương.

Đoạn Lĩnh hơi chút do dự, vốn định yên lặng cáo lui, thế nhưng nếu Mục Khoáng Đạt không lên tiếng, y có ở lại thêm một chút hẳn là vẫn được.

Chữ viết của Mục Khoáng Đạt theo Nhan tự[1], phóng khoáng mạnh mẽ, rất có bút lực, tấu chương bắt đầu từ vụ mùa thu hoạch năm nay làm khai mở, hạ bút hành văn liền mạch lưu loát, không chơi đùa văn chương cũng không sáp nhập cảm tình, càng không lộ ra vẻ bắt ép, chỉ lần lượt thương nghị về Tây Xuyên và Giang Châu, sau đó đem dự đoán hao tổn cần thiết khi dời đô liệt kê ra, còn phân tích vì sao phải dời đô, nên dời lúc nào thì tốt. Cứ như vậy, Đoạn Lĩnh từ một kẻ bàn quan bắt đầu tiếp cận đến những chuyện quốc gia đại sự liên quan đến vận mệnh Đại Trần, tất cả đều bắt đầu từ buổi tối hôm nay.

Bất tri bất giác đã đến canh tư, Mục Khoáng Đạt để bút xuống, Đoạn Lĩnh lại nâng quyển tấu chương lên quạt cho ráo mực, trong lòng y cực kỳ rõ ràng, quyển tấu chương mỏng manh này chính là vận mệnh hơn mười năm tới của Đại Trần, liên quan trực tiếp đến số mạng của nghìn vạn con người.

"Trở về ngủ đi." Mục Khoáng Đạt nói với đối phương, "Cố gắng xem xét việc học tập của thiếu gia, đừng để tâm tính thiếu niên làm hỏng chuyện."

Đoạn Lĩnh đáp vâng rồi lui ra ngoài, y biết canh năm sẽ phải vào tảo triều, hiện tại Mục Khoáng Đạt nắm chắc thời gian còn có thể nghỉ ngơi một thoáng.

Vũ Độc và Thương Lưu Quân canh giữ ngoài cửa nhưng không nói gì với nhau, thấy Đoạn Lĩnh đi ra Vũ Độc liền dẫn y rời khỏi. Trong lòng Đoạn Lĩnh không ngừng hồi tưởng câu từ mà Mục Khoáng Đạt đã nói, càng ngẫm càng cảm thấy lợi hại, bản thân y trên con đường học tập còn kém rất xa.

"Nghe trộm bị bắt tại trận?" Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh lại giải thích một chút, lúc này Vũ Độc mới gật đầu, Đoạn Lĩnh còn nói: "Bọn họ đang bàn

chuyện dời đô…”

Vũ Độc lại ra dấu bảo y không cần nói nhiều..

“Thừa tướng thưởng thức ngươi.” Vũ Độc nói, “Đó là vận khí của ngươi, cũng là vì ngươi hợp tâm ý của ngài. Những chuyện của Thừa tướng không được đem ra nói cùng người ngoài.”

“Ngươi cũng không phải người ngoài.” Đoạn Lĩnh thuận miệng nói.

Vũ Độc không trả lời, chỉ là Đoạn Lĩnh tựa hồ thấy khóe miệng của y hơi cong lên giống như đang cười, chỉ là khi nhận ra Đoạn Lĩnh có ý dò xét, Vũ Độc liền lập tức khôi phục lại biểu tình lạnh lùng.

Trở về trong viện Đoạn Lĩnh đã buồn ngủ không chịu được, vùi vào góc nhỏ của mình nằm xuống, vừa ngã lưng liền ngủ mất. Vũ Độc thật ra còn cầm một cái thảm đắp lên người y, cầm quyển Bản thảo cương mục y mang từ thư các ra chậm rãi nghiên cứu.

Ngày hôm sau vốn là được nghỉ, Đoạn Lĩnh ngủ đủ cả ngày, đến buổi trưa Vũ Độc liền đá tỉnh y, gọi y ra dùng cơm. Chỉ là Đoạn Lĩnh cũng không thức dậy, chỉ trở mình ngủ tiếp, Vũ Độc cũng không quản y, thẳng đến lúc hoàng hôn Đoạn Lĩnh mới đói đến tỉnh, mắt nhắm mắt mở đi tìm cơm ăn, lúc ngồi ngẩn ngơ ngoài sân thì lại thấy Vũ Độc đổi một bộ quần áo.

“Phải ra ngoài sao?” Đoạn Lĩnh ngồi cạnh giếng giúp Vũ Độc giặt áo, thuận miệng hỏi. Vũ Độc chỉ “Ừ” một tiếng, liền xoay qua xoay lại trước gương chỉnh sửa y phục.

Từ lúc đến ở cùng nhau, Vũ Độc vẫn luôn mặt một thân xiêm y vải thô, cũng chưa bao giờ cố ý trang điểm chính mình, hành động này khiến Đoạn Lĩnh không khỏi nhớ đến những ngày tháng còn ở cùng phụ thân. Người có bản lĩnh, có tự tin liền tự nhiên có được khí chất, mặc cái gì cũng dễ nhìn, tương phản người có khí tràng hèn mọn, mặc cái gi cũng đều cảm thấy hèn mọn.

Mà hôm nay Vũ Độc mặc vào một bộ trường bào màu lam đậm có thêu hoa văn, cũng không biết là lấy từ nơi nào ra, bên trên còn có một cỗ mùi vị, như vậy hẳn là rất lâu không mặc qua rồi.

“Trông rất đẹp.” Đoạn Lĩnh nhìn ảnh phản chiếu của Vũ Độc trong gương nói.

Vũ Độc không lên tiếng, lát sau lại cởi trường bào ra, Đoạn Lĩnh hỏi: “Làm sao vậy?”

“Quên đi.” Vũ Độc nói, “Không có ý tứ.”

Đoạn Lĩnh: “???”

Vũ Độc nói: "Thừa tướng có thưởng cho ngươi một bộ y phục mới, mặc vào nhìn một chút."

Đoạn Lĩnh "Ai" một tiếng rồi đi xem xét số ban thưởng trưa hôm nay đưa đến, là một kiện áo bào màu lam nhạt vô cùng mới mẻ. Vũ Độc lại nói: "Mặc vào đi, sửa sang lại cho sạch sẽ, ta dẫn ngươi ra ngoài dạo chơi."

Lúc Đoạn Lĩnh thay xong y phục quay lại soi gương, đột nhiên nhớ đến bộ y phục năm đó phụ thân mang từ Quỳnh Hoa viện đến, cả đời này y chỉ mới mặt một lần, sau lại sợ bị Gia Luật Đại Thạch phát hiện nên cũng không dám lấy ra. Chỉ là bản tính của thiếu niên vẫn thích sự xinh đẹp.

Đoạn Lĩnh nhìn thẳng vào gương, theo bản năng muốn tìm mảnh ngọc bội vốn được đeo trên cổ, lại nhớ đến hiện tại thiên hạ chưa phải thịnh thế mà sơn hà cẩm tú đã sớm đổi chủ, không khỏi có vài phần thất lạc.

"Quên đi." Đoạn Lĩnh cũng cởi áo bào ra, Vũ Độc nhất thời dở khóc dở cười, hỏi: "Như thế nào lại thương xuân bi thu rồi? Mặc vào, mặc vào, ra ngoài cũng đừng khiến ta mất mặt."

"Đi chỗ nào?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ăn bữa cơm." Vũ Độc nói, "Gặp một vị 'lão bằng hữu'."

Đoạn Lĩnh trước giờ cũng chưa từng nghe Vũ Độc nói ở Tây Xuyên còn có bằng hữu, thế nhưng nhìn thấy biểu tình khinh bỉ trên mặt hắn, Đoạn Lĩnh cũng rất thức thời không tiếp tục hỏi thêm.

"Đi thôi." Đoạn Lĩnh sửa tốt y phục, cuối cùng cũng đã có thể quang minh chính đại đi ra ngoài rồi, hiện tại đã là ban đêm, hơn nữa Tây Xuyên đông đúc, hẳn là không dễ bị người quen nhìn thấy.

Có đôi khi y cảm thấy mình cũng là quá khẩn trương rồi, lúc nào cũng như chim sợ cành cong, Lang Tuấn Hiệp phải ở trong cung cùng với Thái tử, càng là nghĩ rằng y đã sớm chết rồi, chỉ cần cẩn thận một chút hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề

Tây Xuyên về đêm xa hoa trụy lạc, ngõ dài phồn hoa như mộng, đây là cảnh tượng Đoạn Lĩnh đã mơ đến từ rất lâu.

Vũ Độc hỏi: "Ngươi muốn ăn cái gì?"

"Ta không kén chọn." Đoạn Lĩnh nói, "Còn vị bằng hữu kia của ngươi?"

"Trước hết mặc kệ." Vũ Độc nói, "Ăn xong lại đi tìm bọn họ."

Đoạn Lĩnh thích ăn hoành thánh, sau khi đi dạo một vòng trên đường, Vũ Độc liền che chở y khỏi sự chen lấn của người khác, bước vào một quán hoành thánh bên đường.

Người đi đường qua lại thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn Vũ Độc, thấy hắn vóc người cao to tuấn lãng lại dẫn theo một thiếu niên thanh tú, mà Đoạn Lĩnh lại ăn mặc ngăn nắp nổi bật, khiến cho Vũ Độc thoạt nhìn giống như một gã gia đinh. Hai người ngồi trong quán ăn hoành thánh, chỉ là hôm nay Vũ Độc tựa hồ có chút không yên lòng.

"Ngươi đang nghĩ cái gì?" Đoạn Lĩnh vui vẻ hỏi.

Vũ Độc ngẩn ra, đáp: "Không có gì."

Đoạn Lĩnh thấy hắn không muốn nói cũng lười hỏi tiếp, Vũ Độc nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lên tiếng giải thích: "Lát nữa khi đi gặp vị bằng hữu kia ngươi không cần lộ diện, tránh cho đa sự. Ngươi chỉ cần để ý chơi đùa chuyện của mình, sau khi xong việc ta sẽ giải thích với ngươi."

Đoạn Lĩnh gật đầu, có chút hoài nghi nhìn Vũ Độc, sau đó lại đột nhiên nở nụ cười.

"Lại đang oán thầm cái gì?" Vũ Độc nheo mắt lại.

Đoạn Lĩnh thấy Vũ Độc ở trong phủ Thừa tướng cũng sắp đợi không nổi nữa, cho rằng đối phương muốn tìm bằng hữu đã tìm được chỗ tốt mưu một đường ra. Khó có được một lần đối phương bắt đầu có tâm tư tính toán, Đoạn Lĩnh cũng không khỏi vì hắn mà cao hứng.

"Nói cho ngươi biết cũng không sao, người này hẹn ta nhiều lần." Vũ Độc nói, "Lúc trước ta cũng không muốn nói chuyện với hắn, thế nhưng hôm nay ngẫm lại vẫn là nên làm cho trọn vẹn."

Đoạn Lĩnh "Ừ" một tiếng, y cảm thấy vận mạng của Vũ Độc và mình phảng phất như bện chặt vào nhau, có một loại liên hệ kỳ dị. Ví dụ như nói y đạt được sự thưởng thức của Mục Khoáng Đạt, Vũ Độc cũng theo đó được nâng cao địa vị, giống như ngày đó ở ngoài thư phòng, ý tứ của Mục Khoáng Đạt cũng là lệnh Vũ Độc giúp mình trông cửa.

Nào phải ai cũng có thể giúp Thừa tướng giữ cửa, chỉ cần nhìn người cùng giữ bên ngoài với hắn là Thương Lưu Quân liền biết, đây cũng là một loại tỏ thái độ.

Chỉ là tâm tư Vũ Độc đơn giản, không nói chính là không biết, hoàn toàn chẳng thể lý giải sự thâm ảo của những thứ ý tại ngôn ngoại kia.

Đoạn Lĩnh đã nghĩ qua nhiều lần, nếu ngày nào đó có thể lấy lại được những thứ thuộc về mình, y nhất định sẽ để Vũ Độc theo bên cạnh làm cận vệ, cho hắn quan to lộc hậu. Nếu Vũ Độc rời khỏi phủ Thừa tướng, kế hoạch của mình cũng sẽ theo đó mà biến động, chỉ là hắn thật sự muốn đổi một nơi khác sao? Hiện tại hắn đã đổi chủ ba lần, nếu lại đổi nữa, cũng không nhất định sẽ tốt hơn so với bây giờ.

Đoạn Lĩnh quan sát biểu tình của Vũ Độc, cảm thấy hắn cũng là đang do dự.

"Đi thôi." Cuối cùng Vũ Độc cũng hạ quyết định, dẫn theo Đoạn Lĩnh đi qua đường lớn. Đoạn Lĩnh tò mò nhìn một đoàn xiếc ảo thuật bên đường, Vũ Độc đi qua vài bước phát hiện bên cạnh không có người liền quay lại, một tay kéo theo Đoạn Lĩnh rời đi.

"Đại gia —— "

"Ôi, đại gia —— "

Trường mắt là một tòa kiến trúc phi thường hoa lệ, vừa mới vào cửa đã có mấy cô nương trang điểm nồng đậm ra chào đón, dọa đến Đoạn Lĩnh nhảy dựng, vội hỏi: "Các người muốn làm cái gì?"

Đoạn Lĩnh lui ra phía sau vài bước, ngẩng đầu nhìn lên, trên sảnh đường có một tấm bảng lớn viết "Quần Phương Các", lại còn là bút tích của vị Hoàng đế nào đó từ trăm năm trước lưu lại, lúc này có chút dở khóc dở cười.

"Tiến vào bên trong." Vũ Độc nói.

Mấy cô gái tò mò quan sát Vũ Độc và Đoạn Lĩnh. Thoạt nhìn bộ dạng của Đoạn Lĩnh giống như công tử nhà giàu, mà Vũ Độc chỉ là gia đinh, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại không dám làm trái ý Vũ Độc, quan hệ của hai người liền trở nên hết sức kỳ lạ.

Đoạn Lĩnh nói: "Ta… ta sẽ không vào trong, ta đứng bên ngoài đợi ngươi."

Vũ Độc không nhịn được nắm lấy cổ áo của Đoạn Lĩnh kéo lên lầu, Đoạn Lĩnh vội nói" "Tự ta đi! Đây là áo mới, đừng làm rách!"

Lúc này Vũ Độc mới buông tay, tìm một cô nương ăn mặc có vẻ mộc mạc hơn, hỏi: "Vị khách nhân đặt phòng chữ thiên đã tới chưa?"

"Vẫn chưa tới." Cô nương này thoạt nhìn chỉ là nha hoàn, rất lễ phép thi lễ với Vũ Độc, nói, "Hai vị gia đại gia thỉnh vào bên trong."

"Gọi vài người đến hầu hạ vị gia này." Vũ Độc nói, "Dẫn y vào gian phòng cách vách."

Chỉ là Đoạn Lĩnh vẫn nhắm mắt đi theo sau lưng Vũ Độc, Vũ Độc lại nhìn một vòng Đoạn Lĩnh từ trên xuống dưới, nói: "Cứ đi theo ta làm cái gì? Đi đi, ngay cả đi kỹ viện cũng muốn ta dạy ngươi?"

"Không không." Đoạn Lĩnh vội vã xua tay, mấy cô nương bên cạnh thấy vậy đều cười rộ lên, Vũ Độc lại

xoay người lạnh lùng nhìn y.

"Lúc trước nói như thế nào?" Vũ Độc nói.

"Ta đây… qua bên cạnh chờ ngươi một chút." Đoạn Lĩnh nói, "Sau khi ngươi làm xong việc sẽ gọi ta."

"Ngươi tùy tiện ăn tùy tiện gọi." Vũ Độc nói, "Cũng không cần chúng ta bỏ tiền."

Đoạn Lĩnh liền được dẫn vào căn phòng cách vách, nơi này hầu hạ vẫn là rất chu đáo, y chưa ngồi được bao lâu đã có một đám cô nương tiến vào, Đoạn Lĩnh vốn cho rằng bọn họ đến để phục vụ, nào biết quy củ ở chỗ này là đem toàn bộ cô nương đến, để y chọn một người vừa ý: "Tất cả đi xuống đi, không cần quản ta."

Quỳnh Hoa viện mặc dù cũng là thanh lâu, thế nhưng thân phận của Đoạn Lĩnh vẫn đặt ở đó, không có người nào dám đến đùa giỡn y, vì vậy từ lúc sinh ra đến nay Đoạn Lĩnh chưa thấy qua loại việc này. Các cô nương ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi một chút, bọn họ đã từng ứng phó không ít loại khách hàng khẩu bất đối tâm này, vừa muốn đi kỹ viện lại vừa muốn giả vờ thanh cao, tất cả mọi người đều có kinh nghiệm. Vì vậy bọn họ liền bắt đầu áp sát, luôn miệng gọi: "Công tử."

"Thực sự không cần." Đoạn Lĩnh kêu khổ nói, "Thỉnh, thỉnh… để ta một mình."

Đoạn Lĩnh cũng không phải không hiểu chuyện nam nữ, năm đó ở cùng một đám hảo bằng hữu như Bạt Đô, Hách Liên Bác… đến giờ cũng đã đến tuổi lập gia đình rồi, bọn họ là Vương tộc, nếu có thể bình an về đến nơi hẳn cũng đã bắt đầu nói chuyện hộn sự, duy chỉ có Thái Diêm không biết hiện giờ sinh tử ra sao. Mà y cũng từng mơ ước mình có thể có một gia đình, tìm một người làm bạn như phụ thân làm bạn với mẫu thân, yêu thương sâu sắc.

Nhưng mà tình huống lại càng lúc càng phức tạp, không có lúc nào không ảnh hưởng đến y, lúc còn nhỏ những chuyện nam nữ đã từng gặp qua sẽ giống như giấc mộng không thể nào quên được, thỉnh thoảng lóe qua trong đầu Đoạn Lĩnh. Đêm đó chuyện của Lang Tuấn Hiệp và Đinh Chi đã đánh vào y quá sâu, khiến y đối với những chỗ như thanh lâu từ trước đến nay cũng không có cảm giác tốt.

Sau đó, đến khi thân quen với đám nữ tử trong Quỳnh Hoa viện, Đoạn Lĩnh cũng học theo phụ thân, lúc nào cũng dùng thái độ quân tử đối diện. Bọn họ đều là những nữ tử đáng thương nước mất nhà tan, y làm sao có thể đối xử với các nàng như Gia Luật Đại Thạch đã làm?

Cho đến tận bây giờ, y quả thật vẫn chưa động tâm với một ai, đôi khi Đoạn Lĩnh cũng không khỏi cảm thấy nhân sinh của mình có chút quá mức bất đắc dĩ.

1/ Nhan tự: Thể chữ Nhan, một cách viết chữ được sáng tạo bởi nhà thư pháp Nhan Chân Khanh thời đường. Cũng giống như thể chử Khải, chữ Thảo, chỉ là một kiểu nét chữ mà thôi.

53. Quyển 2 - Chương 53: Ôn Chuyện

Đoạn Lĩnh dựa vào trên bàn, các cô nương nhìn y một hồi, y lại khoát khoát tay thành khẩn nói: "Thỉnh các tỷ tỷ về đi, để tiểu đệ nghỉ ngơi một lát."

Có người đi ra ngoài gọi tú bà, lát sau liền có một nữ nhân trung niên phấn son tươi đẹp bước vào, nói: "Công tử, các cô nương chỉ là bồi rượu."

"Không cần." Đoạn Lĩnh nói, "Tiền vẫn sẽ thanh toán, ma ma nói bao nhiêu thì là bao nhiêu, cứ tìm vị khách quan sát vách là được."

Con ngươi của tú bà đảo một vòng như là lĩnh ngộ cái gì đó, lại không lên tiếng dò hỏi, dù sao cũng không tiện để khách nhân lạnh lẽo, liền nói với Đoạn Lĩnh: "Vậy thì gọi một cầm nhi[1] tới, vừa có thể giúp khách quan giải buồn, vừa thuận tiện nghe phân phó."

Đoạn Lĩnh nghĩ nghĩ cảm thấy vẫn là có thể liền gật đầu, tú bà liền đi ra ngoài thông truyền, lát sau lại có một tiểu quan bước vào.

Đoạn Lĩnh: "…"

Tiểu quan môi hồng răng trắng, thập phần ôn nhu, rụt rè ngồi vào bên cạnh Đoạn Lĩnh dò hỏi: "Để tiểu nhân giúp công tử xoa bóp được chứ?"

Đoạn Lĩnh xua tay, nói: "Ngươi cũng đi ra ngoài, ta không cần."

Tiểu quan sửng sờ một chút, Đoạn Lĩnh lại nghĩ nếu người đã tới thì cứ lưu lại thôi, miễn cho càng thêm phiền phức, liền sửa lời: "Thôi, như vậy cũng được, ngươi trước cứ lưu lại, đừng để người khác tiến đến."

Tiểu quan liền đứng bên cạnh Đoạn Lĩnh, rót rượu dâng đên môi, Đoạn Lĩnh lại nói: "Ta không uống rượu."

Đoạn Lĩnh chính là sợ say rượu nói mớ dẫn tới họa sát thân, vì vậy cự tuyệt dùng rượu, tiểu quan thấy vậy cũng chỉ đánh gắp thức ăn đút cho Đoạn Lĩnh. Trong lòng Đoạn Lĩnh sấm chớp từng trận, thế nhưng cảm thấy tiểu qan này cũng không đáng ghét, mọi người đều là người khổ mệnh, liền gật đầu khích lệ đối phương vài câu: "Bộ dạng của ngươi rất đẹp."

"Công tử mới là tuấn tú đẹp mắt." Tiểu quan cười nói.

"Người lớn lên xinh đẹp." Đoạn Lĩnh rất có cảm xúc nói, "Luôn luôn chiếm chút tiện nghi. Trong mắt bọn họ thế gian này chính là yên ổn hơn không ít, bởi vì người bình thường khi thấy bọn họ đều sẽ mỉm cười."

Tiểu quan không ngờ rằng Đoạn Lĩnh sẽ đột nhiên cảm khái một câu như vậy, chỉ đành lúng túng cười cười.

"Ngươi ngồi đi." Đoạn Lĩnh nói, "Không cần hầu hạ đâu." Nói xong liền tiện tay chỉ về phía bên kia bàn, tiểu quan chỉ đành an phận ngồi xuống.

Đoạn Lĩnh lại nói: "Tiền thưởng hẳn là không ít, ngươi cứ coi như nghỉ ngơi một chút."

Tiểu quan ngồi một lát, không ngờ đến khí tràng của Đoạn Lĩnh còn quá mạnh mẽ, một chút biện pháp cũng không có, lát sau lại nói: "Công tử thích ăn cái gì? Tiểu nhân đến trù phòng gọi bọn họ mang lên cho ngài."

"Hoành thánh." Đoạn Lĩnh đáp, "Chỉ là vừa ăn xong, ngươi đi lấy chút nước quả là được rồi."

Tiểu quan cúi người rời đi, lại nghe thanh âm của tú bà ở bên ngoài hỏi vài câu, Đoạn Lĩnh chỉ nghe được loáng thoáng mấy chữ "Không thích" rồi người kia liền lui ra. Y chỉ thầm khấn vái thiên địa, đừng để thêm người đến quấy rầy y mới tốt.

Đoạn Lĩnh dựa vào ghế, nhìn thấy trên bàn có quả nho, thứ này đúng là cực kỳ quý hiếm liền ăn vài viên, chua chua ngọt ngọt, càng ăn càng thích, liền ôm lấy đĩa bắt đầu ăn, đồng thời còn tự hỏi lý tưởng nhân sinh của mình. Suốt thời gian qua, có quá nhiều chuyện ập đến khiến y cũng không biết nên làm gì, hôm nay thong thả lại có thể nghĩ ra rất nhiều chuyện, tựa như việc 'tác hợp một cọc nhân duyên' mà Mục Khoáng Đạt và Trương Sính đã nói tối qua.

Mồng sáu tháng chạp năm nay y cũng đã tròn mười sáu rồi, nếu phụ thân còn sống nhất định sẽ vì y lựa chọn thê tử, thế nhưng y lại không nghĩ đến chuyện này, hết thảy đều rất xa xôi, hoặc giả y cũng nên cân nhắc giống như vị "Thái tử" kia, tìm một đại gia tộc liên hôn? Từ mùa xuân năm nay, trong cơ thể y đã bắt đầu nảy lên một cổ dục vọng cần phải phát tiết, thế nhưng có lẽ là do còn lo toan nhiều chuyện khác, nên cũng không cảm thấy cấp bách lắm.

Ngẫm lại một chút, những cảm giác này bắt đầu xuất hiện từ lúc nào đâu? Có lẽ là khi vừa đến Tây Xuyên, sau khi bị Lang Tuấn Hiệp hạ độc thì bắt đầu nhận ra đi. Chỉ là cũng sau lần đó, cổ họng của y vẫn luôn có chút trầm khàn, không thể khôi phục lại.

Ngơ ngẩn một lát, Đoạn Lĩnh chợt nghĩ, nếu vậy y muốn tìm một thê tử như thế nào đâu? Sinh ra đứa con lại như thế nào?

Đoạn Lĩnh cảm giác mình không đảm đương được một người cha tốt, y vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, nếu không thể mang đến hạnh phúc cho hài tử, như vậy vĩnh viễn đừng nên sinh ra. Ngay cả mạng sống của y còn mơ hồ nguy hiểm, làm sao có thể liên lụy đứa trẻ đâu? Nhưng lại tỉ mỉ nhớ đến, phụ thân năm đó cũng là lưu lạc khắp nơi, thậm chí y ra đời suốt mười ba năm cũng chưa từng nhìn thấy mặt hắn… thế nhưng khi nghĩ đến, Đoạn Lĩnh vẫn rất quyến luyến phụ thân.

Chỉ là cái loại vị đắng này chỉ một mình y chịu là đủ rồi, trừ phi y có thể trở về đúng thân phận của mình

mới bắt đầu lo lắng chuyện thành hôn, chỉ là… cái mục tiêu này có thể cả đời cũng không đạt thành được. Cho dù ngày nào đó, liệt tổ liệt tông Đại Trần phù hộ để y ngồi lên ngai vàng, thế nhưng chỉ nhìn nội bộ triều đình lục đục lợi hại như vậy, làm hài tử của y cũng không có được bao nhiêu hạnh phúc.

Không bằng làm một người bình thường…

Đoạn Lĩnh thả hồn theo tiếng ti trúc từ bên ngoài vọng đến, trằn trọc trước sau, đột nhiên lại có người gõ cửa, trực tiếp bước vào.

"Đương gia phái tiểu nhân đến hầu hạ công tử." Một thanh âm nam tử hùng hậu cất lên.

Người tới là một nam nhân vạm vỡ, thể hinh cao ngất, khôi ngô cường tráng, mặc một cái áo ngắn thả vạt để hở cơ ngực, trong tay còn bưng mâm đựng thức ăn, một cước đá cửa đóng kín lại.

Đoạn Lĩnh liền phun cả ngụm trà trong miệng ra.

"Công tử?" Tráng hán tiến đến vỗ lưng cho y, lại muốn đút nho vào miệng y.

"Ngươi ngồi đó cho ta!" Đoạn Lĩnh lập tức nói, "Không được cử động!"

Tráng hán kia cơ thể to lớn, da màu đồng cổ, mặt mày tục tằng khổng võ hữu lực, rất có sức hấp dẫn của nam tử oai hùng, cứng đờ mỉm cười với Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh quả thực đã giận đến nhất phật xuất thế nhị phật thăng thiên, dùng tay đỡ trán không biết nói gì.

Nam tử này không biết là từ nơi nào tìm tới, nhìn bộ dạng hẳn là không phải tiểu quan trong nội viện Quần phương các, hơn phân nửa là tay chân côn đồ lâm thời mời đến, vừa vặn đưa đến cho y.

"Công tử bộ dạng rất tuấn tú, tiểu nhân hát cho ngài nghe một khúc đi?" Tráng hán kia nói.

Đoạn Lĩnh lập tức lên tiếng: "Huynh đệ, không cần phiền phức, người chỉ cần ngồi là được."

Tráng hán thức thời gật đầu, lại hỏi: "Công tử là người nơi nào?"

Đoạn Lĩnh: "…"

Tráng hán nói: "Đương gia của Quần Phương viện dùng tiền gọi tiểu nhân đến đây, công tử dù sao cũng nên sai phái tiểu nhân làm chút gì đó chứ. Ban đầu tiểu nhân cũng không nghĩ đến, bất quá người cũng

quá tuấn tú rồi…"

"Uống rượu đi." Đoạn Lĩnh nghĩ thầm mọi người cũng đều không dễ dàng, liền dùng trà thay rượu, ý bảo hắn chỉ cần uống rượu là được. Thế nhưng tráng hán kia thật ra lại rất mừng rỡ, không ngừng ăn uống, đến khi đã no bụng liền nói với Đoạn Lĩnh: "Đội ơn thiếu gia thưởng cơm, nếu đã ăn no, vậy…"

"Ngươi ngồi đó cho ta!" Đoạn Lĩnh rốt cục không thể nhịn được nữa.

Tráng hán liền chỉ đành quy củ ngồi yên.

Một lát sau, bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa, Đoạn Lĩnh cũng sắp bị phiền đến điên rồi, kêu khổ nói: "Là ai nữa?"

"Ta." Vũ Độc lên tiếng, tiện đã đẩy cửa tiến vào, vừa thấy trong phòng còn có một tráng hán đang ngồi đối đối diện với Đoạn Lĩnh thì "…"

Đoạn Lĩnh: "…"

"Làm cái gì vậy?" Biểu tình của Vũ Độc cực kỳ đặc sắc.

Tráng hán kia vừa muốn giải thích Đoạn Lĩnh liền phất tay ngăn cản, thật sợ càng bôi càng đen. Y nói với tráng hán: "Ngươi ra ngoài đi."

Người nọ rốt cuộc cũng rời đi, chỉ còn lại Vũ Độc và Đoạn Lĩnh trong phòng, Đoạn Lĩnh lại mang theo ánh mắt dò hỏi nhìn Vũ Độc.

"Sao ngươi lại tới đây?"

"Có người đến chỗ ta hỏi." Vũ Độc thuận miệng nói, "Vị công tử sát vách nam không thích nhữ cũng không thích, phải làm sao bây giờ? Vì vậy ta đành phải tự mình đến đây hâu fhạ."

Đoạn Lĩnh bỗng nhiên buồn cười, Vũ Độc thì lại dở khóc dở cười nhìn y, hỏi: "Ngươi không phải cũng giống như Mục Khánh chứ, có… bệnh không tiện nói?"

"A?" Đoạn Lĩnh vẻ mặt mờ mịt, hỏi, "Cái gì là bệnh không tiện nói?"

"Mà thôi mà thôi." Vũ Độc cũng lười nhiều lời cùng y, ngồi xuống cạnh bàn. Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Vị bằng hữu kia của ngươi vẫn chưa đến sao?"

"Vẫn chưa." Vũ Độc nói, "Ta nghĩ một lúc, vẫn cảm thấy nên quay về thôi."

Đoạn Lĩnh hiểu được, tối nay Vũ Độc hẳn là phải làm ra một ít lựa chọn, hoặc là rời khỏi phủ Thừa tướng tìm đường khác mưu sinh, của là cứ ở lại như vậy. Mặc dù Đoạn Lĩnh thật sự mong muốn Vũ Độc không cần rời đi, bằng không tình cảnh của y càng trở nên khó khăn nguy hiểm, thế nhưng đây dù sao cũng là chuyện liên hệ đến tương lai của đối phương, vẫn phải để Vũ Độc tự nghĩ rõ ràng.

Hai người trầm mặc trong một lát, Đoạn Lĩnh nghiêng người sang gối vào vai Vũ Độc, Vũ Độc vẫn ngây ngô ngồi yên.

"Đi thôi." Vũ Độc nói, "Về nhà."

Đoạn Lĩnh thở dài một hơi, xem ra Vũ Độc vẫn định tiếp tục ở lại trong phủ Thừa tướng. Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng người truyền đến: "Khách quan, bằng hữu của ngài đã tới, đang ở cách cách."

"Đã như vậy ta liền đi gặp một chút." Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh. "Ngươi ở đây chờ, cũng chỉ nói vài câu mà thôi."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Vũ Độc liền đứng dậy rời đi.

Trong phòng chữ thiên, ánh đèn được chỉnh xuống thấp nhất, lúc Vũ Độc đẩy cửa bước vào, bên ngoài liền có người đóng cửa lại.

"Đã lâu không gặp, Vũ khanh." Một thanh âm vang lên, "Mời ngồi."

Dưới ánh đèn leo lét, Lang Tuấn Hiệp ngồi ở một bên rót rượu vào chung, Thái Diêm ngồi ở vị trí chủ vị nhìn thẳng vào Vũ Độc, mỉm cười gật đầu.

"Bái kiến Thái tử điện hạ." Vũ Độc tiến lên một bước, đầu gối trái quỳ xuống hành lễ. Thái Diêm lại bước lên nâng Vũ Độc đứng dậy, chỉ là bàn tay của Thái Diêm vừa chạm vào Vũ Độc đã lập tức đứng lên, lui ra phía sau nửa bước.

Thái Diêm lần nữa làm một tư thế mời ngồi, Vũ Độc cũng không ngồi mà chỉ an tĩnh đứng đó.

"Thật sự vội vàng như vậy?" Lang Tuấn Hiệp thản nhiên nói.

Vũ Độc hít sâu một hơi, gật đầu, nói: "Có lời gì xin điện hạ cứ nói."

"Ấn tượng sâu nhất của bổn cung với khanh là lúc ở Thượng kinh." Thái Diêm nói, "Không nghĩ tới chỉ vừa nháy mắt đã nhiều năm như vậy. Vốn đêm thất tịch còn muốn mời hẹn khanh ra uống một chén rượu, tế

anh linh của phụ thân, thế nhưng lại không đi được. Vì vậy mới hẹn sớm một chút."

Vũ Độc đáp: "Năm đó mạo phạm điện hạ, tội thần đáng chết vạn lần. Vì người làm việc, Vũ Độc cũng chỉ là bất đắc dĩ."

"Vì người làm việc, bổn cung tự nhiên sẽ không trách khanh." Thái Diêm cười nói, "Vũ khanh dự định vẫn đứng nói chuyện với bổn cung như vậy sao?"

Lúc này Vũ Độc mới bước đến ngồi xuống bên cạnh.

"Chén rượu này, là cám ơn ngươi đã đoạt lại thi thể của phụ hoàng."

Thái Diêm đợi đến khi Lang Tuấn Hiệp đã đặt chén rượu đến trước mặt Vũ Độc mới hướng hắn nâng chén, Vũ Độc nâng ly lên nhìn thoáng qua, nghĩ đến hắn dù thế nào cũng coi như là cao thủ dùng độc, đối phương hẳn là không đến mức múa rìu qua mắt thợ, ba người liền nâng chén lên uống cạn.

"Trong thời gian này, bước vẫn chưa đến tìm khanh." Thái Diêm nói, "Cũng không phải không muốn, mà là không thể."

Vũ Độc trầm mặc một lúc lâu, sau đó thoáng nhìn qua Lang Tuấn Hiệp, lại nhìn về phía Thái tử 'Lý Vinh', Thái Diêm còn nói: "Lúc phụ hoàng sinh tiền, duy chỉ có hai người từng đi theo bên cạnh, một là Ô Lạc Hầu Mục, còn lại chính là khanh. Sau khi hồi triều, ý niệm đầu tiên của bổn cung chính là gọi khanh vào cung, thế nhưng bên cạnh đã có Ô Lạc Hầu Mục, lại gọi khanh đến cũng là đại tài tiểu dụng, vì vậy mới có an bày khác. Nói như vậy, những ý tứ trong đó khanh hẳn đã hiểu, bổn cung cũng không muốn nói nhiều."

Vũ Độc ngẩn ra, lại phảng phất như vừa hiểu được điều gì, ánh mắt hơi nheo lại.

Lang Tuấn Hiệp vẫn an tĩnh nhìn chén rượu trước mặt, tựa như dù có chuyện gì xảy ra y vẫn bất động như núi.

"Hôm nay lúc lâm triều, nhìn thấy tấu chương Mục tướng gia trình lên, bổn cung liền nghĩ, không thể kéo dài nữa." Thái Diêm nói, "Tối nay tới gặp khanh, dù đối với khanh hay bổn cung mà nói đều là hành động mạo hiểm. Nhưng một khi việc dời đô được thông qua, nhân sự tất sẽ có biến động, bổn cung sợ nếu không báo cho khanh biết trước, hành động của khanh sẽ càng khó khăn hơn."

Thái Diêm mong đợi nhìn Vũ Độc, phảng phất như muốn hắn đưa ra phản ứng gì, thế nhưng cả Lang Tuấn Hiệp và Vũ Độc đều ngồi yên như hai thứ bày trí bằng gỗ trong phòng, lặng lặng không nói.

"Vũ khanh, ngươi là nghĩ thế nào?" Thái Diêm ôn hòa vấn, "Không ngại nói một lời."

Vũ Độc thở dài ra một hơi, nói: "Ngày đó điện hạ thịnh nộ, định tội hộ vệ tiên đế bất lực cho tội thần, tội

thần vốn tưởng người thật sự muốn lấy đi cái mạng nhỏ này. Hôm nay nhớ đến, không khỏi hiểu ra một khúc mắt."

Nói xong, Vũ Độc đi tới trước mặt Thái Diêm, quỳ cả hai gối xuống đất, nằm rạp người khấu đầu. Thái Diêm lại tiến lên đỡ dậy, lần này là chân tình ý thiết muốn hắn đứng dậy.

"Là bổn cung ủy khuất khanh." Thái Diêm trong mắt hàm lệ, viền mắt đỏ lên.

"Sau khi dời đô về Giang Châu." Thái Diêm nói, "Bổn cung dự định thiết lập một cái Ngự vệ ti, tên gọi là gì vẫn chưa nghĩ xong, nhất định phải có thể sử dụng, do người thân tín chưởng quản. Bổn cung nghĩ tới nghĩ lui, chỉ cảm thấy duy có khanh là người thích hợp."

Vũ Độc lần nữa trầm mặc, Thái Diêm lại nói: "Theo suy nghĩ của bổn cung, Ngự vệ ti chi bằng sẽ được xây dựng trên cơ sở Ảnh đội trước đây của Đại Trần, làm một tổ chức tinh báo dò thám địch nhân, điều tra thế lực trong triều đình. Khanh hiện tại vẫn ở dưới trướng Mục tướng gia, y nhất định sẽ không nghi ngờ khanh.."

Vũ Độc hơi nhíu mày, Lang Tuấn Hiệp vẫn một mực quan sát thần sắc của hắn.

"Điện hạ…" Vũ Độc tựa như đang phải quyết định một việc rất gian nan.

"Không cần phải trả lời ngay lập tức." Thái Diêm giơ tay lên cắt lời Vũ Độc. "Sau khi trở về khanh vẫn có thời gian suy nghĩ. Lần này bổn cung vốn muốn ban thưởng cho khanh, nhưng vàng bạc châu báu kia sợ sẽ làm nhục cả tấm lòng son của khanh đối với tiên đế, đối với Đại Trần…."

Nghe đến đây, viền mắt Vũ Độc đột nhiên đỏ lên, từ sau khi Lý Tiệm Hồng tử trận, Vũ Độc giết vào Thượng kinh đoạt lại di thể của Võ Liệt đế, lúc hồi triều Lý Diễn Thu liền giận dữ bắt giam hắn vào trong ngục. Mấy tháng sau, Ô Lạc Hầu Mục hộ vệ Thái tử trở về, Thái tử muốn phán tội chết cho hắn, vẫn là Mục Khoáng Đạt ra mặt lý luận mới có thể bảo vệ cái mạng nhỏ của hắn.

Suốt thời gian qua, không người nào để ý đến hắn, cũng không có ai đồng tình hắn, cho đến tận hôm nay, cái gông xiềng nặng nề trên cổ hắn mới được một câu "cả tấm lòng son" kia gỡ xuống.

1/ Cầm nhi: Một kiểu thanh quan, bán nghệ không bán thân, đánh đàn mua vui trong thanh lâu.

54. Quyển 2 - Chương 54: Nhanh Trí

"... Duy chỉ có một chén rượu nhạt thay cho tâm ý của bổn cung." Thái Diêm lại kính Vũ Độc chén rượu thứ hai, Vũ Độc cũng không nói gì, trầm mặc uống cạn.

"Có chút đắng." Vũ Độc nói như vậy.

"Cái gì?" Thái Diêm nhất thời không hiểu được, Vũ Độc lại lắc đầu cười cười, nhìn thẳng vào Thái Diêm. Thái Diêm từ lúc đến Tây Xuyên sợ nhất có người nhìn thẳng vào mình, nhất thời có chút mất tự nhiên, Lang Tuấn Hiệp rất đúng lúc đứng dậy, đem một bộ con dấu đặt trước mặt Vũ Độc.

Ánh mắt của Vũ Độc liền chuyển lên con dấu, Thái Diêm lại nói với hắn "Con dấu này có thể tùy tiện điều động ngân lượng trong nội bộ tứ đại tiền trang Thông Bảo, Xương Long, Vân Tể, Kiền hưng, là dùng cho khanh mời chào thuộc hạ, không cần trình báo, thấy ấn liền xong."

Vũ Độc hơi ngẫn ra, tiếp đó đặt một tay xuống đầu gối, chuyển tư thế thành đứng dậy.

"Vi thần không thể nhận." Vũ Độc nói, "Chỉ sợ cô phụ kỳ vọng của điện hạ."

Câu này vừa dứt, cả gian phòng đều chìm trong yên lặng, ba người đều không nói gì. Sau một hồi lâu, Vũ Độc lại thở ra một hơi, nói: "Tiên đế thưởng thức vi thần, ân tình này vi thần tự nhiên ghi khắc, cũng sẽ tẫn hết sức đền đáp. Chỉ là nếu đi đến một bước này, lại không dễ nói."

Sắc mặt của Thái Diêm lúc đầu cực kỳ cứng ngắc, thế nhưng nghe được câu này thì lại nở nụ cười, phảng phất như vừa thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vũ khanh, thật không ngại nói với khanh một câu thật lòng, trên đời này, ngoại trừ Ô Lạc Hầu Mục cùng khanh, ta đã không còn có thể tin tưởng ai nữa."

Vũ Độc mỉm cười gật đầu, hướng về Thái Diêm ôm quyền, khom người nói: "Cáo từ."

"Chén rượu thứ ba này, ngươi còn chưa uống." Lang Tuấn Hiệp mở miệng lần nữa.

"Sau này sẽ uống." Vũ Độc nói, "Ta trước tiên phải vì điện hạ tìm về Trấn Sơn Hà, bằng không không có mặt mũi uống chén rượu này."

Vũ Độc xoay người ly khai, cửa lần nữa được đóng lại, chỉ còn Thái Diêm và Lang Tuấn Hiệp yên lặng ngồi trong phòng, cái ấn kia vẫn nằm yên trên bàn như trước.

Thái Diêm rất muốn ném chén rượu xuống đất, thế nhưng thủy chung vẫn nhịn lại, rất sợ thanh âm ném chén đạp bàn sẽ bị Vũ Độc chưa đi quá xa nghe được, khiến bản thân đánh mất phong độ.

"Hắn không tin tưởng ngươi." Rốt cục Lang Tuấn Hiệp cũng lên tiếng, "Tính tình người này vẫn luôn là

như vậy, sẽ vì vài lời mà đối với ngươi khăng khăng một mực, cũng sẽ có thể vì một vài chuyện gì đó mà giữ mãi trong lòng. Ban đầu, thuận thế đưa hắn vào Mục phủ làm ám tuyến vốn là một nước cờ không tốt."

"Hắn cũng là một người thông minh." Thái Diêm nói, "Giết hắn đối với ta cũng chẳng có chỗ tốt gì?"

Lang Tuấn Hiệp nói: "Không phải người nào cũng có thể nhìn thấu rõ ràng như vậy.."

Thái Diêm bất đắc dĩ nói: "Ta đã giải thích với hắn."

"Lý trí của hắn tiếp nhận rồi." Lang Tuấn Hiệp nói, "Thế nhưng tình cảm lại không chấp nhận được."

Thái Diêm nói: "Như vậy, hắn đến tột cùng là loại người khăng khăng một mực hay là trong ngoài bất nhất?"

Lang Tuấn Hiệp đáp: "Đối với người như thế, ngươi cần phải dỗ ngọt."

Thái Diêm không lên tiếng, sau một hồi lại nói: "Lang Tuấn Hiệp, ta lại cầu ngươi lần nữa, ngươi lưu lại đi."

"Không cần nói nữa." Lang Tuấn Hiệp lắc đầu, "Ngươi chỉ cần thường xuyên dỗ dành hắn, khiến hắn tin tưởng ngươi, hắn sớm muộn cũng sẽ đối với ngươi khăng khăng một mực. Sớm muộn cũng sẽ có ngày thay thế được ta."

Thái Diêm mấp máy môi tựa hồ muốn nói thêm gì đó, Lang Tuấn Hiệp lại ngắt lời Thái Diêm: "Hắn sẽ bảo vệ ngươi, huống hồ hắn cái gì cũng không biết. Tội của ta đời này không thể chuộc lại, kiếp sau, thậm chí kiếp sau nữa ta đều phải đọa thân dưới địa ngục, bị lửa lớn đốt cháy, xông qua núi đao biển lửa, mổ bụng cắt lưỡi, vĩnh bất siêu sinh."

Lang Tuấn Hiệp đứng dậy, Thái Diêm nói: "Chưa hiểu sinh, sao biết tử? Ngươi giết một người lại cứu cả thiên hạ, ta cũng đã lập thệ, cả đời này vô luận như thế nào cũng sẽ không đối với ngươi…"

Lang Tuấn Hiệp giương mắt nhìn Thái Diêm, nói: "Đao phủ đem ta thiên đao vạn quả cũng chính là bản thân ta, chỉ có ta mà thôi."

Thái Diêm trầm mặc nhìn Lang Tuấn Hiệp, hồi lâu không nói được lời nào.

–

Lúc này Đoạn Lĩnh đang nằm trên giường ăn nho, còn thuận tay cầm một quyển đông cung đồ đến lật xem. Y phát hiện mình đối với đông cung đồ vẫn là rất có hứng thú, cũng không biết là do bầu không khí kiều

diễm nơi này khiến dục vọng của y phát tác, nhiệt huyết sôi trào, hay vốn là do tuổi tác này vẫn luôn sung mãn như thế. Chỉ là nghĩ đến sau này phải chiếu theo đông cung đồ làm như vậy, rồi lại như vậy thì không khỏi cảm thấy cực kỳ thẹn thùng.

Đoạn Lĩnh lật xem một hồi cũng không khỏi cảm thấy miệng khô lưỡi khô, mà quả nho đang ngậm trong miệng cũng không cắn vỡ, để ở giữa môi răng chơi đùa liếm tới liếm lui.

Vũ Độc đã trở về, Đoạn Lĩnh lập tức thu đông cung đồ lại, chùi đi vết nước bọt nơi khóe miệng, có chút mất tự nhiên chỉnh lý áo bào ngồi dậy, nói: "Nhanh như vậy đã trở về?"

Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh, nhất thời có chút thất thần, lại đột nhiên sinh ra cảm giác kỳ quái. Có lẽ vừa rồi nhìn thấy bầu không khí giữa Ô Lạc Hầu Mục và Thái tử thập phần trầm trọng, lúc này có thể về đến bên người Đoạn Lĩnh liền cảm thấy cả thế giới giống như đều sáng bừng lên rực rỡ.

"Ngươi không sao chứ?" Đoạn Lĩnh luôn cảm thấy thần sắc của Vũ Độc không đúng lắm.

Vũ Độc lắc đầu, xoay người ngồi lên giường, nói với Đoạn Lĩnh: "Như vậy đi, chờ bọn họ đi rồi chúng ta hẳn trở về."

Đoạn Lĩnh nghĩ Vũ Độc phảng phất như vừa xúc động, viền mắt cũng có chút ửng đỏ tựa hồ muốn khóc. Đoạn Lĩnh nhìn một lát, thăm dò vươn một tay ra đặt lên gáy của Vũ Độc, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Vũ Độc lắc đầu, lấy lại tinh thần. Đoạn Lĩnh hỏi: "Là ai?"

"Thái tử." Vũ Độc nói.

"Oanh" một tiếng, sấm sét đánh thẳng vào trong đầu Đoạn Lĩnh, nhất thời trong lòng y dâng lên vô số tâm tình phức tạp, lặp lại: "Thái tử điện hạ ở cách vách?"

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ thật quá nguy hiểm rồi, Vũ Độc thì lại dùng hai ba câu đem những chuyện vừa rồi kể lại, chỉ là Đoạn Lĩnh không nghe được bao nhiêu, trong đầu có cực nhiều ý niệm lẫn lộn khó phân, cái này vừa hiện ra cái kia lại ùa tới, va chạm vào nhau vụn vỡ thành mảnh nhỏ. Sau khi thất thần hết nửa ngày, y mới quay đầu nhìn Vũ Độc.

Chỉ là lần này đến phiên Vũ Độc kỳ quái, cất tiếng hỏi Đoạn Lĩnh: "Thế nào?"

Đoạn Lĩnh lắc đầu, Vũ Độc lại hỏi: "Uống rượu sau?"

Vũ Độc cau mày, ngửi ngửi hơi thở của Đoạn Lĩnh, thế nhưng lại không cảm nhận được mùi rượu. Mà Đoạn Lĩnh lại đang nghĩ đến chuyện của 'Thái tử', người nọ tìm Vũ Độc làm gì? Trên thực tế Vũ Độc đã nói ra hết, chỉ là lúc nãy Đoạn Lĩnh có chút thất thần nên không có nghe kỹ.

Cử chỉ áp đến gần của Vũ Độc khiến Đoạn Lĩnh lấy lại tinh thần, chỉ là lúc này gương mặt của hai người lại quá mức gần nhau, khiến cho Đoạn Lĩnh không khỏi lập tức đỏ mặt, mà Vũ Độc cũng hiểu được cũng có điểm mất tự nhiên, liền tiện tay vỗ vỗ mặt của y, nói "Này."

Động tác kia lại càng tối nghĩa, trước kia Vũ Độc cũng từng bạt tai Đoạn Lĩnh, chỉ là lần này không hiểu sao trong sự nhẹ nhàng con mang theo không ít mờ ám, khiến hai người lại đột nhiên lúng túng. Đoạn Lĩnh có chút tâm thần bất định, Vũ Độc lại nghe được bên ngoài có tiếng cười của mấy vị cô nương, dưới lầu lại có tiếng tiễn khách, như vậy hai vị kia hẳn là đã rời đi. Hắn liền nói với Đoạn Lĩnh, nói: "Chúng ta cũng đi thôi."

Đoạn Lĩnh gật đầu cùng Vũ Độc đứng lên, hai người vừa đẩy cửa ra đã thấy gian phòng bên cạnh cũng vừa vặn mở rộng cửa, Thái Diêm và Lang Tuấn Hiệp cùng nhau bước ra.

Một khắc kia Đoạn Lĩnh cực kỳ khiếp sợ, vị trí gian phòng của bọn họ lại là nơi muốn xuống cầu thang nhất định phải ngang qua. Thái Diêm cũng đang xoay người về phía này, hắn đã thấy được Vũ Độc, còn thấy thấp thoáng sau lưng hắn bóng dáng một thiếu niên.

"Thế nào lại là bọn họ?" Vũ Độc cũng không ngờ tới, hướng về Đoạn Lĩnh nói, "Đi chào hỏi thôi."

Biến cố tới quá nhanh, Đoạn Lĩnh gần như không kịp suy tư, lập tức làm ra một động tác khiến Vũ Độc cũng không khỏi rung động.

Đoạn Lĩnh nhón chân ôm lấy cổ Vũ Độc kéo xuống, gương mặt của Vũ Độc thoáng cái đỏ bừng, hai tay cũng trở nên cực kỳ mất tự nhiên.

"Không thể để bọn họ thấy ta." Đoạn Lĩnh nhỏ giọng cấp tốc nói bên tai Vũ Độc.

Ngay sau đó Đoạn Lĩnh dùng tay che ngang gò má của Vũ Độc, khiến người ngoài tưởng như bọn họ đang hôn môi, Vũ Độc nhất thời không nghĩ được rõ ràng, chỉ theo bản năng phối hợp động tác của Đoạn Lĩnh, đặt thân thể y lên vách.

"Nếu như ngươi bị bọn họ biết được có mang người của phủ Thừa tướng đến đây." Mũi của Đoạn Lĩnh khẽ chạm vào mũi Vũ Độc, vùng quanh lông mày cũng có chút nhướn lên, nói, "Sẽ hoài nghi ngươi là gian tế, cố ý để lộ tiểu tử…."

Tình cảnh như vậy thật giống như trước khi Vũ Độc rời đi, ôm hôn từ biệt một tiểu quan thân thiết quyến rũ của nơi này.

"Ồ." Vũ Độc nhìn chăm chú vào mắt của Đoạn Lĩnh, đột nhiên nói, "Cẩn thận đùa mà thành thật, ngươi chẳng lẽ thực sự…"

Hơi thở của hai người đan xen, Đoạn Lĩnh lại cảm thấy cơ thể mình có một loại phản ứng kỳ quái, nhất thời

xấu hổ không gì sánh được, lại không dám tách người ra. Ánh mắt giao nhau, hai người đều đang nhìn vào mặt đối phương, Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy trái tim đập rộn lên, ánh mắt không ngừng chuyển động, nhưng chỉ chốc lát lại rơi vào đường nhìn của Vũ Độc. Y đột nhiên cảm thấy người này bộ dạng thật sự rất tuấn tú, thoạt nhìn cũng không phát hiện, hiện tại nghĩ lại rõ ràng là loại người càng nhìn càng thấy ấn tượng.

"Ngươi… nói gì đó đi?" Đoạn Lĩnh thực sự cực kỳ lúng túng.

"Nếu như ngươi là nữ nhân." Vũ Độc nói, "Chỉ ôm một cái như vậy, ta liền nhất định phải thú ngươi.."

"Ngươi có nữ nhân trong lòng sao?" Đoạn Lĩnh thuận miệng hỏi, vốn định đổi chủ đề thế nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại cảm thấy giống như đang tỏ tình, khiến bầu không khí lại càng trở nên lúng túng hơn nữa.

"Trước kia thì có." Vũ Độc nói, "Bây giờ không có, cũng không muốn nhắc đến nàng nữa."

Cho đến khi phía sau truyền đến tiếng chân xuống lầu hai người mới tách ra, Đoạn Lĩnh sợ bọn họ từ dưới lầu nhìn lên nhận ra, liền lắc mình lánh vào phòng.

"Người đi rồi?" Đoạn Lĩnh nép người vào phòng hỏi.

Vũ Độc không nói gì.

"Vũ Độc?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Đến giờ Vũ Độc mới lấy lại tinh thần, một khắc vừa rồi quả thực khiến hắn không yên lòng.

"Đi rồi." Vũ Độc nói, "Cứ nán lại thêm một chút."

Lại chờ thêm một đoạn thời gian, Vũ Độc mới nói: "Đi."

Đoạn Lĩnh nghe vậy mới rụt rè bước ra, hai người dọc theo cầu thang xuống sảnh, trong lòng Đoạn Lĩnh vẫn luôn bất ổn. Vũ Độc chợt nói: "Ngươi quả nhiên là loại người lòng đầy tâm kế."

"Tâm kế nhiều quá, sống cũng rất mệt mỏi." Đoạn Lĩnh thở dài.

"Ngươi trở về thì có thể mang ta bán đi." Vũ Độc nói, "Nói không chừng Thừa tướng sẽ ban thưởng cho ngươi một tòa nhà lớn."

Đoạn Lĩnh nghiêm túc nói: "Mới vừa rồi ngươi nói gì, từ lúc nghe được Thái tử đến ta đã khiếp sợ đến mức không nghe được thêm gì nữa, nếu không ngươi lặp lại một lần, ta sẽ cố gắng nhớ kỹ, ngày mai mới có thể

bán ngươi triệt để."

Vũ Độc nở nụ cười, hai người rời khỏi Quần Phương các.

–

Trên một chiếc xe ngựa, Thái Diêm vén màn xe lên nói với Lang Tuấn Hiệp đang đánh xe: "Vừa rồi, ở cửa Quần Phương các, người đi trước chúng ta và Vũ độc là người của Mục phủ?"

"Không thấy rõ ràng." Lang Tuấn Hiệp nói, "Chỉ đi ngang qua xe ngựa, liếc mắt một cái, tựa hồ là đúng."

"Do Vũ Độc dẫn tới?" Thái Diêm cau mày thật sâu.

Lang Tuấn Hiệp dừng xe trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Không đến mức, chỉ sợ hắn là bị người ta theo dõi. Chỉ là nếu thật sự theo dõi… cũng không nên dùng mã xa có ký hiệu rõ như vậy."

–

Trên đường lớn, họp chợ đã dần tan, chỉ còn lại lác đác vài quầy hàng đang thu dọn. Vũ Độc và Đoạn Lĩnh sóng vai bước đi.

"Thái tử muốn chiêu mộ ta, vậy thì thế nào?" Vũ Độc không yên lòng nói, "Là vừa ý một thân bản lĩnh của Vũ gia sao? Chuyến này có thể đi không?"

"Học văn rồi tập võ, bán cho đế vương gia." Đoạn Lĩnh nói, "Tự nhiên là như vậy, thế nhưng Mục phủ thì sao? Nếu ngươi đi như vậy, phải xử lý thế nào?"

Vũ Độc suy nghĩ một chút, lắc đầu. Đoạn Lĩnh hiểu, hơn phân nửa là Thái tử giả kia còn cần một trợ thủ đắc lực.

Nếu như Thái tử là Lang Tuấn Hiệp mang về, hắn sớm muộn cũng sẽ phải diệt trừ người biết nội tình, dù sao chỉ cần giết chết Lang Tuấn Hiệp, hắn liền có thể vô tư mà sống, thế gian liền không còn ai biết được chân tướng.

Chỉ là Lang Tuấn Hiệp cũng không dễ giết như vậy, Thái tử nếu có tâm tư khác, như vậy trừ y ra còn phải bồi dưỡng thế lực chân chính thuộc về mình, mà nhân vật này, chỉ có Vũ Độc có thể đảm nhiệm được. Lang Tuấn Hiệp cũng không phải ngốc, đoán chừng y cũng đã sớm nhìn thấu vị Thái tử này.

"Ban đầu cũng không làm việc gì đối nghịch với Thừa tướng." Vũ Độc nói, "Tương lai, phải xem vận khí thôi."

"Ta thật ra lại thấy." Đoạn Lĩnh nói, "Nếu là ta, nếu có thể ta sẽ cố gắng thỏa mãn cả hai bên, nhưng tuyệt đối không phục tùng bên nào. Nói như thế nào đây? Vẫn là vấn đề đó, ngươi phải hiểu được bản thân mình…"

Lúc này hai người đã đi tới một khúc quanh, rẽ vào một con đường nhỏ dẫn tới viện tử của Vũ Độc.

Đoạn Lĩnh vừa nói được phân nửa liền cảm thấy không đúng lắm.

Vũ Độc khẽ nhíu mày, Đoạn Lĩnh theo ánh mắt hắn nhìn lại, chỉ thấy trong đường nhỏ có một người đang đứng ——

—— Lang Tuấn Hiệp.

55. Quyển 2 - Chương 55: Đêm Mưa

Đoạn Lĩnh có muốn tránh cũng không thể tránh được, trên đường treo đầy đèn lồng, ánh sáng rọi vào gương mặt của y rõ ràng, trọn vẹn.

Lang Tuấn Hiệp nhìn Đoạn Lĩnh, ánh mắt cực kỳ phức tạp, chỉ là thứ tình cảm lộ ra đó Đoạn Lĩnh đã không còn tâm tư mà dò xét.

Hai người tựa như tượng đá lẳng lặng đứng đối mặt nhau, phảng phất đã trải qua nghìn vạn quang niên, rồi lại phảng phất như chỉ mới ngắn ngủi trong một cái chớp mắt.

"Chuyện gì?" Vũ Độc phá vỡ trầm mặc.

"Lúc nãy trước Quần Phương các phát hiện một chiếc mã xa của tướng phủ." Lang Tuấn Hiệp mở miệng nói, "Nhìn không quá rõ, thế nhưng trong phủ hẳn là có người đã đến, điện hạ cố ý bảo ta đến đây nhắc ngươi một tiếng. Ngày mai nếu có người hỏi tới thì không cần giấu diếm, cứ nói rõ là được."

"Đã biết." Vũ Độc nói.

Lang Tuấn Hiệp quan sát Đoạn Lĩnh, tựa hồ muốn mở miệng nhưng rốt cuộc vẫn nhịn xuống. Vũ Độc gật đầu, Lang Tuấn Hiệp liền chậm rãi rời khỏi tầm nhìn của bọn họ.

"Y vẫn nhìn thấy ngươi." Vũ Độc nói.

"Dây dưa không bằng bạo lực." Đoạn Lĩnh đáp.

Ngày hôm nay rốt cuộc cũng tới, chỉ là lại tới đột nhiên như vậy khiến y trở tay không kịp, những việc cần phải chuẩn bị vẫn chưa xếp đặt hoàn hảo. Thế nhưng, hết thảy đều là số mệnh, Đoạn Lĩnh tuyệt đối không e ngại.

Người cần sợ là các ngươi mới đúng, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, chờ xem, chỉ cần một ngày ta còn không chết, các ngươi chắc chắn vẫn sẽ bất an đêm ngày.

Một tiếng sấm rền vang chấn động chân trời, trận mưa to tầm tả nói đến là đến, Đoạn Lĩnh và Vũ Độc bị mưa xối đến cả người ướt đẫm như gà nhúng nước chạy vội về viện tử. Trên đường nước đọng không ít, bùn đất cũng nhiều, Vũ Độc kêu lên vài câu, Đoạn Lĩnh lại hỏi "Ngươi nói cái gì?!"

Vũ Độc là sợ Đoạn Lĩnh làm bẩn áo mới, lúc này cũng không muốn nói nhiều liền trực tiếp ôm ngang đối phương, bàn chân dùng sức lao về phía tiểu viện.

Ánh đèn thấp sáng, cả gian phòng tựa hồ cũng được sưởi ấm, Đoạn Lĩnh ngồi bên cửa nhìn màn mưa xối xả bên ngoài, y có cảm giác như mình đã trở về trong một thành trì vững chắc, cho dù trong tòa thành này chỉ có hai người là y và Vũ Độc, thế nhưng chỉ cần ở lại nơi này, tuyệt đối sẽ không có ai có thể xúc phạm tới y.

Lang Tuấn Hiệp đã biết y còn sống, thế nhưng đối phương chắc chắn là không dám nói ra, nếu không chỉ bằng một tội danh giả mạo Thái tử kia Lang Tuấn Hiệp nhất định sẽ phải chết rất thảm. Dựa theo luật pháp Đại Trần, chí ít cũng phải bị lăng trì.

Biện pháp duy nhất chính là ám sát y, thế nhưng cho dù là ai cũng không dám dưới ánh mắt của mọi người đột nhập vào phủ Thừa tướng. Cho đến bây giờ Đoạn Lĩnh mới hiểu được, võ nghệ của phụ thân năm đó đơn giản chính là độc bộ thiên hạ, đêm đó khi cứ Bạt Đô và Kỳ Xích có thể ra vào trong phủ đệ được trọng binh canh gác như vào chỗ không người.

Lang Tuấn Hiệp tuyệt đối không làm được đến như vậy, huống chi y cũng không thể thường xuyên xuất cung. Chỉ là từ giờ trở đi, Đoạn Lĩnh cần phải cố gắng ở lại bên cạnh Vũ Độc, nghìn vạn lần không nên rời khỏi đối phương.

Lang Tuấn Hiệp sẽ không dễ dàng ra tay, bằng không một khi gợi lên sự cảnh giác của Mục Khoáng Đạt, bọn họ còn phải dính vào nhiều phiền phức hơn nữa —— Là duyên cớ gì khiến cho cận thần bên cạnh Thái tử muốn đi ám sát một thiếu niên vô danh? Trong đó tất có điều uẩn khúc. Chỉ cần một ngày khiến người khác nổi lòng nghi ngờ, kết quả chính là trí mạng.

Đoạn Lĩnh cũng tuyệt đối không thể nói ra, dù sao y hiện tại cũng không hiểu rõ mục đích của Mục Khoáng Đạt, đối phương là địch, là bạn? Từ thế cục trước mắt mà nhìn, địch nhiều bạn ít.

Đoạn Lĩnh có đôi khi cảm thấy rất bất đắc dĩ, lại có đôi khi không khỏi buồn cười, cuối cùng ba bên cư nhiên dùng một phương thức như vậy đến cân bằng. Mà y và Thái tử giả kia, ai cũng tựa như đang đi trên dây thừng giăng tại vách núi cao vút vạn trượng, chỉ cần sơ sảy một chút liền ngã đến tan xương nát thịt.

Đoạn Lĩnh không nhịn được liếc nhìn Vũ Độc, thầm nghĩ muốn tìm một cái biện pháp thế nào mới có thể thời thời khắc khắc ở cùng đối phương, không thể phân ra.

Vũ Độc vừa trở về liền nhanh chóng thay quần áo, đổi một cái quần khô, thân trên rắn rỏi để trần, lại bước đến cạnh tủ thuốc mở mấy cái ngăn kéo ra tìm dược khu hàn. Hắn ném vào nồi mấy mẩu gừng khô, lại thêm vào đường đỏ, lục lọi một hồi cư nhiên còn phát hiện được hoa cúc.

Đoạn Lĩnh chăm chú nhìn hắn, Vũ Độc cũng có cảm giác quay đầu lại nhìn Đoạn Lĩnh, ánh mắt của hai người vừa chạm vào nhau, Đoạn Lĩnh không khỏi có điểm mất tự nhiên.

"Nhìn cái gì?" Vũ Độc nói, "Còn nhìn đến đắm đuối như vậy."

Đoạn Lĩnh nhất thời dở khóc dở cười, Vũ Độc không nói Đoạn Lĩnh hoàn không nghĩ tới, vừa nghe như thế ngược lại y cũng cảm thấy vóc người của Vũ Độc thật sự rất đẹp mắt, giống như một con báo săn.

"Vạn nhất có người muốn giết ta…" Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc: "?"

Vũ Độc phảng phất như nghe được một câu chuyện thần kỳ, hắn thong thả đậy nắp nồi lại, còn dùng tay đặt lên trán Đoạn Lĩnh, lại bị Đoạn Lĩnh đẩy ra.

"Ta hoài nghi người kia muốn giết ta." Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi có để ý đến ánh mắt ngày hôm nay hắn nhìn ta sao? Dù sao ngày hôm nay, ta đã biết được nhiều lắm."

"Ô Lạc Hầu Mục ăn no không việc gì làm mới nghĩ đến giết ngươi." Vũ Độc không nhịn được nói, "Hắn không dám tới trêu chọc lão tử."

Đoạn Lĩnh thăm dò nói: "Ta nói vạn nhất đâu?"

Vũ Độc kỳ quái quan sát Đoạn Lĩnh, nói: "Không có vạn nhất, cho dù y thật sự muốn giết ngươi diệt khẩu, chỉ cần vừa tiến vào viện này ta liền có thể phát hiện. Huống chi y cũng đã thấy ngươi ở cùng ta, tự nhiên liền đem ngươi coi thành người của ta, muốn giết ngươi làm gì?"

Đoạn Lĩnh nói: "Thế nhưng bên ngoài mưa lớn như vậy, ngươi thật sự có thể nghe thấy tiếng bước chân của y?"

"Ngươi xong chưa?" Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh đành phải dừng lại, Vũ Độc cảm thấy hôm nay Đoạn Lĩnh quả là không được bình thường, sau

khi nấu canh gừng xong liền bảo Đoạn Lĩnh nhanh uống cho hết, uống xong liền ngủ, đừng tiếp tục dây dưa lằng nhằng. Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Ta có thể ngủ cùng với ngươi hay không?"

Vũ Độc: "Ngươi có ý gì?"

Đoạn Lĩnh nói: "Ý của ta là, ta muốn ngủ ở cạnh giường của ngươi."

Vũ Độc nói: "Cẩn thận nửa đêm ta đi uống nước, một cước dẫm chết ngươi.."

Đoạn Lĩnh cũng phải im miệng không nói nữa.

Uống canh gừng xong, Vũ Độc cầm chén đi cất, vừa xoay người đã thấy Đoạn Lĩnh trải chăn đến cạnh giường của mình, lúc này biểu tình của hắn cũng cực kỳ rối rắm.

"Ngươi đến tột cùng muốn làm cái gì?" Vũ Độc lại hỏi.

Đoạn Lĩnh thiếu chút nữa liền muốn liều mạng nói hết chân tướng cho Vũ Độc, thế nhưng lại sợ hắn không chịu tin tưởng. Cho dù hắn có tin, thế nhưng liệu đối phương có thể bán đứng y hay không vẫn là một vấn đề, tuy rằng y thật sự cảm thấy Vũ Độc sẽ không làm vậy.

Đương nhiên, y cũng đã từng nghĩ Lang Tuấn Hiệp sẽ không bán đứng mình.

"Ta sợ người kia sẽ nhảy cửa sổ vào giết ta." Đoạn Lĩnh chỉ về phía cửa sổ.

Vũ Độc: "…"

Vũ Độc nói: "Dù cho là bất kỳ ai trong Ô Lạc Hầu Mục, Trịnh Ngạn, Thương Lưu Quân cũng không dám tùy tiện xông vào phòng ta khi ta chưa gật đầu. Nếu có người dám xông vào đây một bước, lại có thể đụng được đến ngươi, ta lập tức liền đem cả đầu của ta và hắn tiễn đi."

Đoạn Lĩnh nhìn thẳng vào mắt Vũ Độc, nói: "Thế nhưng ngươi cũng sắp ngủ rồi."

Vũ Độc không nhịn được nói: "Ta chỉ là ngủ, cũng không phải chết!"

Đoạn Lĩnh: "…"

Vũ Độc cảm thấy Đoạn Lĩnh hôm nay quả là kỳ lạ cổ quái, từ lúc rời khỏi gian phòng của Quần Phương các thì liền bắt đầu cư xử không đúng, vừa bình thường được một chốc lại bắt đầu nghi thần nghi quỷ, lo lắng có người giết mình.

"Lúc ngươi ngủ cũng có thể cảm nhận được động tĩnh bên cạnh sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh hỏi: "Ta sắc cho ngươi một chén canh an thần đi, ngươi có phải đã phát điên rồi không?"

Đoạn Lĩnh liên tục xua tay nằm xuống, lúc này Vũ Độc mới bấn ngón tay một cái, dùng kình phong dập tắt nến. Tuy rằng hắn ghét bỏ Đoạn Lĩnh kỳ lạ, thế nhưng cũng không ra lệnh đối phương dời đống chăn nệm dưới giường hắn đi nơi khác. Hai người cứ như vậy say ngủ.

Đoạn Lĩnh nằm yên một hồi, nghe được tiếng hít thở đều đều của Vũ Độc, cảm thấy đối phương đã ngủ say.

Bên ngoài tiếng mưa gió cũng đã nhỏ dần.

Vũ Độc thật sự có thể cảm giác được động tĩnh xung quanh sao? Đoạn Lĩnh cẩn thận đứng lên, Vũ Độc nửa điểm phản ứng cũng không có, ngay sau đó Đoạn Lĩnh đột nhiên tung một chưởng thẳng về phía cổ của Vũ Độc, mà Vũ Độc hiển nhiên lại càng nhanh hơn, đôi mắt vốn đang nhắm lại mở ra, tay trái đánh tay phải chụp, thoáng cái đã gạt bỏ chưởng lực của Đoạn Lĩnh, còn xiết chặt yết hầu của y.

Đoạn Lĩnh: "…"

"Ngươi có bệnh sao!" Vũ Độc cả giận nói.

"Được rồi, được rồi." Đoạn Lĩnh vội nói, "Ta đi ngủ."

Vũ Độc xoay người ngồi dậy, lại xách Đoạn Lĩnh lên giường mình, kỳ quái hỏi: "Ngày hôm nay ngươi rốt cuộc làm sao vậy?"

Đoạn Lĩnh nói: "Ta chỉ là cảm thấy hôm nay đã nghe được rất nhiều chuyện không nên nghe… sợ bị cái người gọi là Ô Lạc gì đó… diệt khẩu."

"Không có khả năng." Vũ Độc đơn giản là không còn cách nào khác, liên tục cường điệu những chuyện đó là không có khả năng.

Đoạn Lĩnh vội vàng gật đầu, chỉ là Vũ Độc phát hiện Đoạn Lĩnh quả thật là đang lo lắng, hắn nhìn vào mắt đối phương một chút lại phát hiện, y vốn không thể dỡ đi sự nghi gờ trong lòng. Vì vậy Vũ Độc liền thay đổi một cách khác, không tiếp tục cường điệu Ô Lạc Hầu Mục sẽ không đến giết y, lại hỏi: "Ngươi không tin võ công của ta?"

Đoạn Lĩnh lập tức đáp: "Tin."

Vũ Độc lại trầm ngâm một chốc, nói: "Ngươi không phải không sợ chết sao? Sao hiện tại lại tiếc mạng như thế?"

Đoạn Lĩnh cũng cảm thấy được có chút đột nhiên, y không phải không sợ chết sao? Hiện tại vì sao lại bất an như vậy?

"Trước đây không sợ chết." Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói, "Là bởi vì cảm thấy cuộc đời này không còn thứ gì đáng để lưu luyến. Hiện tại lại sợ, là bởi vì… ừ, nhân sinh còn có thứ phải theo đuổi."

Vũ Độc: "Theo đuổi cái gì?"

Đoạn Lĩnh nhìn Vũ Độc, đột nhiên cũng cảm thấy buồn cười, liền xoay người trở về đống chăn đệm của mình dưới giường của hắn, nhắm mắt ngủ.

Vũ Độc thấy y đột nhiên không lên tiếng thì thăm dò nhìn qua, chỉ thấy đối phương cuộn tròn trên mặt đất, có vẻ không muốn nói nữa.

"Này." Vũ Độc gọi.

"Ừ?" Đoạn Lĩnh đáp.

Vũ Độc cũng không nói gì, chỉ thở dài một hơi ngã lưng xuống giường, hai người cứ thế nằm yên không nói chuyện, một lát sau, khi Đoạn Lĩnh còn đang xuất thần thi một tay của Vũ Độc từ trên giường vươn xuống đến trước mặt Đoạn Lĩnh, búng lên một tiếng vang thanh thúy.

"Như vậy ngươi nhớ kỹ cho ta." Vũ Độc nói, "Mạng của ngươi là do ta cứu, ngoại trừ ta, cũng không ai có thể mang đi."

Khóe miệng của Đoạn Lĩnh mang theo tiếu ý, nói ra cũng kỳ quái, chỉ một câu như vậy đã đủ khiến cho y yên tâm, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

–

Một đêm này gió mưa không dứt, Lang Tuấn Hiệp tựa như từ trong nước lao ra, cả người ướt đẫm. Y vượt qua hành lang bên ngoài đông cung, về phòng thay y phục, tháo chuỗi phật châu trên tay mình xuống, lại cúi đầu nhìn vết máu nhiễm trên đó.

"Ô Lạc Hầu Mục đại nhân, điện hạ cho mời." Thị nữ thấp giọng thông truyền.

"Vẫn chưa ngủ sao?" Lang Tuấn Hiệp nói.

Thị nữ cầm đèn dẫn đường phía trước, bên ngoài sấp chấp trận trận lóe lên.

Thái Diêm tựa vào đầu giường nhìn Lang Tuấn Hiệp.

"Sao lại đi lâu vậy? " Thái Diêm hỏi.

Lang Tuấn Hiệp nghĩ nghĩ, đáp: "Nhớ tới một ít chuyện cũ, muốn đi nhìn mưa một chút."

Thái Diêm lại hỏi: "Truyền lời thế nào rồi?"

"Đã theo phân phó truyền lời." Lang Tuấn Hiệp xoay xoay phật châu trên tay, có điểm không yên lòng. Thái Diêm cũng phát hiện tình huống của y tối nay không đúng lắm, nhướn mày hỏi: "Thế nào?"

Lang Tuấn Hiệp: "?"

Lang Tuấn Hiệp nhướn mày lên nhìn thẳng vào Thái Diêm, Thái Diêm lại hỏi: "Gặp được Mục Khoáng Đạt sao?"

"Không có." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Chỉ nhìn thấy Vũ Độc."

Thái Diêm gật đầu cũng không nói nữa, chỉ tiếp tục chăm chú đọc tấu chương trên án, thỉnh thoảng còn dùng mực đỏ khoanh tròn vài nơi.

"Sau khi chuyện dời đô được phê duyệt, ngươi sẽ rời đi?" Thái Diêm hỏi.

Ngón tay của Lang Tuấn Hiệp gãy gãy phật châu, lại kéo qua một hạt.

"Đột nhiên nhớ tới ta còn chút chuyện ở nơi này chưa làm xong." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Tạm thời sẽ không đi."

Thái Diêm cực kỳ bất ngờ, chỉ là nghe được câu trả lời như vậy, vùng quanh lông mày rốt cục cũng giãn ra, sắc mặt cũng bắt đầu khôi phục lại sinh khí, gật đầu nói: "Tốt… rất tốt."

Lang Tuấn Hiệp nói: "Đêm đã khuya, đi ngủ sớm một chút đi. Điện hạ."

Nói xong cũng không hành lễ mà xoay người liền đi. Mà Thái Diêm vẫn còn lẩm bẩm: "Tốt, rốt cục không đi".

56. Quyển 2 - Chương 56: Tự Tiến Cử

Sáng sớm, mưa đã tạnh tự lúc nào, Đoạn Lĩnh mang theo cái đầu bừa bộn vô vàn ý niệm, trằn trọc lăn lộn, bình an thuận lợi sống đến hừng đông.

Tất cả những biến cố tối qua tựa như một hồi phù du đại mộng, y bắt đầu tự hỏi tiếp theo cần phải làm thế nào mới bảo đảm được an toàn của mình. Lang Tuấn Hiệp là một trong tứ đại thích khác, nói cách khác, mặc kệ lúc nào bên cạnh y ít nhất cũng phải có một cao thủ đẳng cấp như Vũ Độc hoặc Thương Lưu Quân mới có thể an toàn. Mặc dù không đến mức một tấc cũng không rời, thế nhưng cũng phải cố gắng bảo đảm bản thân vẫn có mặt trong tầm mắt của bọn họ.

Lúc đến thư phòng học bài cùng Mục Khánh thì sao? Đoạn Lĩnh bắt đầu tự hỏi, tốc độ vận chuyển đầu óc cực kỳ nhanh chóng. Lang Tuấn Hiệp hẳn là cũng không thể hành động vào ban ngày, dù sao giữa thanh thiên bạch nhật lẻn vào phủ Thừa tướng mục tiêu cũng quá lớn, ban đêm y chỉ cần ở cùng với Vũ Độc là được. Như vậy, ban ngày vẫn có thể cùng Mục Khánh đọc sách đi? Mặc dù vẫn có chút mạo hiểm, nhưng người nếu muốn sống dù sao cũng phải mạo hiểm.

Sau khi dùng điểm tâm xong, Vũ Độc lại lấy ra một cái hộp gỗ có vẻ rất mới, thay y phụ ca ngoài, Đoạn Lĩnh vẫn là vội vàng đuổi theo phía sau.

Vũ Độc: "..."

Vũ Độc liếc nhìn một vòng Đoạn Lĩnh từ đầu đến chân, chợt hiểu ra y còn đang sợ sự việc kia.

"Đi đâu?" Đoạn Lĩnh nói, "Ta cùng đi với ngươi."

Đoạn Lĩnh tiếp lấy hộp gỗ trên tay Vũ Độc, dùng ánh mắt mong đợi nhìn hắn.

Vũ Độc chỉ đành phải dẫn theo Đoạn Lĩnh rõ ràng có chút không yên lòng vào phủ Thừa tướng, một lát sau, hắn thấp giọng nói với Đoạn Lĩnh: "Đêm qua, những gì Ô Lạc Hầu Mục nói ngươi đều nghe được?"

Khi đó tâm trí của Đoạn Lĩnh hoàn toàn không đặt trên lời nói của Lang Tuấn Hiệp, bây giờ nhắc lại đột nhiên cũng cảm thấy không đúng.

"Y nói có mã xa của phủ Thừa tướng bên ngoài Quần Phương các." Đoạn Lĩnh cau mày nói.

"Xuỵt." Vũ Độc nói, "Lát nữa nếu Mục tướng gia có hỏi, ngươi cái gì cũng không cần nói, ta sẽ trả lời."

Mục Khoáng Đạt là đang dùng điểm tâm, y phảng phất từ đã đoán được Vũ Độc hôm nay sẽ đến, vì vậy còn bảo tôi tớ pha sẵn cho hắn một ấm trà. Mà Thương Lưu Quân lại đang ngồi ở một bên chà lau bội kiếm của mình.

Vũ Độc đặt hộp gỗ ở trước mặt Mục Khoáng Đạt, hơi mở hộp ra một chút, bên trong có chín ngăn riêng biệt, vừa vặn dùng để chứa chín phần dược liệu. Sau đó hắn còn mở một tờ giấy vàng ra đặt bên cạnh hộp gỗ.

"Toa thuốc lần trước Tướng gia đưa cho thuộc hạ hàn nhiệt tương trùng, cách dùng quái dị." Vũ Độc nói, "Dễ bị đại phu thầm thường nhìn ra độc tính, sẽ dẫn đến phiền toái không cần thiết. Thuộc hạ đã đem phối phương kia sửa đổi ba lần, bốn vị đổi thành bảy vị, còn thêm hai thứ làm thuốc dẫn, chế ra loại thuốc này. Sau đó còn đặt cho noe một cái tên, gọi là Cửu Hồn thang."

"Tốt." Mục Khoáng Đạt đáp, "Có dược hiệu thế nào?"

"Thoạt nhìn chỉ là dược liệu điều hòa chứng khó ngủ, hay gặp ác mộng, còn có hiệu quả bổ dương ít khí. Sau khi phụ dụng, đối tượng sẽ ít khi nằm mộng, chỉ là ban ngày sẽ có chút thất thần, từ từ dẫn phát tâm mạch mất cân đối." Vũ Độc nói, "Bắt đầu từ lần phục dụng thứ ba sẽ thấy được hiệu quả, khiến đối tượng cả ngày tâm tình bất an, tâm tư đa đoan, thần trí rối loạn, lâu ngày càng trở nên nghiêm trọng."

"Nếu lại dùng các loại phương thuốc an thần tĩnh tâm ngược lại sẽ dẫn phát buồn ngủ không ngừng, cứ thế cho đến khi tâm mạch suy kiệt. Nếu dùng những dược liệu đại bổ như nhân sâm, lộc nhung đến bồi dưỡng thân thể, dùng thêm một lần dược sẽ khiến thân thể có triệu chứng không chịu nổi bồi bổ, thêm hai lần dược nữa liền dồn phát khiến thất khiếu chảy máu mà chết."

"Tốt." Mục Khoáng Đạt phi thường hài lòng, "Dùng thuốc gì có thể giải?"

"Băng tằm nhộng, tuyết xà đan." Vũ Độc đáp, "Dùng hai vị thuốc này có thể phá giải, phối phương cụ thể viết tại mặt sau phương thuốc."

Mục Khoáng Đạt cầm mảnh giấy vàng lên, lật qua lật lại nhìn độc phương cũng giải phương vài lần, trong mắt mang theo vẻ tán thưởng, chậm rãi gật đầu, nói: "Quả nhiên danh bất hư truyền."

Vũ Độc cũng không nói gì, chỉ nâng chén trà kia lên uống. Chợt nghe Mục Khoáng Đạt hỏi: "Đêm qua phong vũ dai dẳng, ngủ có ngon giấc?"

Đoạn Lĩnh nghe được ý tại ngôn ngoại: Mục Khoáng Đạt khẳng định đã biết. Lang Tuấn Hiệp cũng đoán được Mục Khoáng Đạt đã biết, mà Vũ Độc cũng biết được Mục Khoáng Đạt đã biết, chỉ có bản thân Mục Khoáng Đạt không biết đối phương biết rằng mình đã biết…

Một đám cong cong nhiễu nhiễu này thực sự quá phí đầu óc rồi, thế nhưng cũng may nhờ câu nhắc nhở của Lang Tuấn Hiệp, phe mình mới có thể chuyển từ bị động thành chủ động, cũng không biết là phúc hay là họa.

Trong ánh mắt của Thương Lưu Quân mang theo tiếu ý nhìn Đoạn Lĩnh, chỉ là Đoạn Lĩnh cũng không có phục hồi tinh thần, mà trong ánh mắt đó nhiều hơn phân nửa chính là có chút thỏa thuê.

“Đêm qua có đến Quần Phương các một lần.” Vũ Độc thuận miệng nói, “Đưa đứa nhỏ này đi gặp một người quen cũ.”

“Ồ?” Mục Khoáng Đạt thật ra liền nở nụ cười, “Hẳn là vui đùa được rất tận hứng.”

Trong lòng Đoạn Lĩnh không khỏi bồn chồn, nhớ đến câu kia của Lang Tuấn Hiệp, “Nếu Mục Khoáng Đạt hỏi liên cứ thẳng thắng là được”, trong nháy mắt đó, suy nghĩ của y liền xoay chuyển không ít ý niệm, tầm mắt cũng mở rộng hơn một chút —— Lang Tuấn Hiệp vẫn là người cực kỳ thông minh, lập tức nghĩ đến việc đem quyền chủ động giao cho Vũ Độc. Thái tử giả muốn chào mời hắn, Vũ Độc lại đang ở trong lòng địch, trước tiên giả vờ bán cái tình báo này cho Mục Khoáng Đạt, đổi lấy sự tín nhiệm của y, tương lại tùy thời có thể tận dụng. Mà Vũ Độc bên ngoài là môn khách của Mục Khoáng Đạt, bên trong kỳ thực lại là người của Thái tử và Lang Tuấn Hiệp, sau khi trở thành gián điệp hai mang hiệu quả ngược lại sẽ tốt hơn không ít.

Đương nhiên, loại phương pháp an bày này chỉ có thể áp dụng với Vũ Độc, bởi vì tính tình của hắn cực kỳ phù hợp.

“Không quá tận hứng.” Vũ Độc đáp, “Chuyện cũ rất nhiều, càng nghĩ càng cảm thấy nên báo lại một lời với Tướng gia.”

Mục Khoáng Đạt trầm mặc một lát sau đó gật đầu, người thông minh điểm đến là dừng, lời nói đến đây hiển nhiên đã đủ.

“Ân tình Tướng gia vì Vũ Độc xin tội, cả đời này Vũ Độc không quên.” Cuối cùng hắn còn nói, “Nếu đã không còn chuyện, thuộc hạ xin cáo lui.”

Mục Khoáng Đạt lại nói: “Chậm đã.”

Vũ Độc đang muốn rời đi liền khựng lại, Mục Khoáng Đạt lại liếc nhìn Thương Lưu Quân, Thương Lưu Quân liền cầm ra một phong thư đưa đến.

“chuyện này còn phải làm phiền ngươi một lần.” Mục Khoáng Đạt nói, “Ngươi cứ xem phong thư này trước.”

Đoạn Lĩnh muốn nhìn lại không dám nhìn, tuy rằng y đã hết sức tò mò.

Mục Khoáng Đạt lại hướng về phía Đoạn Lĩnh, nói: “Vương Sơn, ngươi mỗi ngày theo thiếu gia đọc sách, tuy rằng cũng không coi như người dưới trướng của ta, thế nhưng cũng cách không bao xa. Thế nên không cần quá cẩn trọng tư thái như vậy, làm thanh niên, có việc nên nói cũng không ngại nhiều lời một chút, đừng để mình chẳng khác gì ông cụ non.”

Đoạn Lĩnh biết Mục Khoáng Đạt đây là đang tỏ thái độ với Vũ Độc, vì vậy cũng đồng loạt xem y là người trong phủ Thừa tướng, thế nên liền cúi người cung kính đáp: “Dạ.”

Vũ Độc mở thư ra, đó là một phong quân báo, không có xưng hô cũng không có lạc khoản, chỉ có ghi lại một ít giấy tờ thống kê quân phí và quân khí trong kho, kế hoạch luyện binh mùa đông, còn có hồi báo về tiến độ dùng một vạn bốn nghìn tám trăm lượng bạc trắng đi Tây Lương mua Đại Uyển.

"Nhìn ra được là thư tín của ai không?" Mục Khoáng Đạt hỏi.

"Chữ của Biên Lệnh Bạch." Vũ Độc nói, "Tướng trấn thủ Đồng Quan, Quan Tây an sát sứ."

"Không sai." Mục Khoáng Đạt nói.

Đoạn Lĩnh không biết bối cảnh của người này, lại càng không có tư cách lên tiếng. Chỉ là không hiểu Mục Khoáng Đạt đột nhiên để Vũ Độc xem một phong thư là có ý gì? Chẳng lẽ muốn phái hắn đi giết người?

"Biên Lệnh Bạch tòng quân mười ba năm." Mục Khoáng Đạt nói, "Xuất thân từ quân Quan Đông, đã từng trãi qua hơn hai mươi lần khổ chiến cùng Liêu quốc, thắng bại đều có. Lúc Gia Luật thị chiếm Thượng Tử, Nhữ Nam, hắn xuất quân tập kích hậu phương kẻ địch, lập đại quân công. Năm đó sau khi dời đô người này liền trở thành thống xuất quân Quan Đông, bảy năm trước lại liên thủ với Hổ Uy tướng quân Hàn Tân, làm phản tại Tướng Quân lĩnh, cướp đoạt binh quyền tiên đế."

"Giết?" Vũ Độc thuận miệng nói.

Mục Khoáng Đạt không lên tiếng chỉ nhấp một ngụm trà, ánh mặt trời từ khe cửa sổ sau lưng y chiếu vào rực rỡ.

"Là bộ hạ cũ của Triệu Khuê." Mục Khoáng Đạt nói, "Tiên đế không để tâm đến nhưng ta không thể không tính toán. Người này cấu kết cùng Tây Lương đã lâu, không ngừng chiêu binh mãi mã trù bị quân lương, phong thư này trong tay ta chính là chứng cứ. Phía trên là bằng chứng gã bí mật tàng trữ quân bị, tham ô quân phí, và thư tín giao dịch chiến mà cùng người Đảng Hạng."

"Người này dưới mắt không người, vì vậy lúc này chỉ sợ gã đã có suy nghĩ ôm quân tự thủ, đuôi to khó vẫy."

Đối với những việc liên quan đến nhân mạng, từ trước đến nay Mục Khoáng Đạt vẫn rất thận trọng.

Vũ Độc nói: "Đã biết, mấy hôm nay liền xuất phát."

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ chuyện này không tốt, nếu ngươi rời đi thì ta làm sao bây giờ?

Mục Khoáng Đạt lại nói: "Ngoại trừ giết hắn, ngươi còn phải sưu tập tội chứng tạo phản của gã."

Vũ Độc lại nhíu mày, không trả lời.

“Vũ Độc.” Mục Khoáng Đạt nói, “Ngươi không thể chỉ biết sát nhân.”

Mục Khoáng Đạt đứng dậy bước ra ngoài hành lang, cơn gió mùa hè nhẹ nhàng thổi đến, chuông gió khe khẽ ngân nga: “Ta đã từng gặp Biên Lệnh Bạch một lần, người này dã tâm rất lớn. Triệu tướng quân bỏ mình ta cũng khó chối trách nhiệm, gã sẽ không chịu ôn hòa trò chuyện với ta, nếu gặp mặt, không chờ ta ngồi xuống gã đã rút đao quyết chiến.”

“Ngươi không phải biết dịch dung sao?” Thương Lưu Quân đột nhiên nói một câu.

Vũ Độc đáp: “Dịch dung chỉ có thể dùng để ẩn nấp. Muốn sưu tập chứng cớ câu kết Đảng Hạng ý đồ tạo phản còn phải trực tiếp giao thiệp, như vậy, giọng nói, động tác, cử chỉ, tiếp xúc qua một thời gian liền không thể gạt được..”

Mục Khoáng Đạt trầm ngâm không nói.

“Còn có một biện pháp khác.” Vũ Độc nói, “Bắt gã về đây, còn cụ thể nên thẩm vấn thế nào liền giao cho Tướng gia. Là tự tạo chứng cứ hay thật sự dò ra manh mối đều không liên quan gì đến thuộc hạ. “

“Không thích hợp.” Mục Khoáng Đạt chậm rãi lắc đầu, “Kim thượng nhất định sẽ tha mạng cho người này, dù cho chứng cứ có xác thực đến thế nào gã cũng nhiều lắm chỉ bị sung quân, sẽ còn lưu lại một cơ hội Sơn Đông tái khởi. Ta muốn chính là hắn phải vô thanh vô tức chết đi tại Đồng Quan, chứ không phải rầm rộ công khai giết chết gã, để quân đội của gã có cơ hội tạo phản.”

“Vậy để tiểu nhân đi thôi?” Đoạn Lĩnh bỗng nhiên cất tiếng.

Gian phòng lập tức chìm vào an tĩnh, Đoạn Lĩnh biết chuyện này là rất hoang đường, thế nhưng y cũng không có lựa chọn nào khác. Vũ Độc vừa đi, cái mạng nhỏ này của y liền chẳng khác gì cá trên thớt, tùy tiện để cho Lang Tuấn Hiệp xâm lược.

“Ngươi?” Vũ Độc phảng phất nghe được chuyện thần kỳ gì đó, hướng về phía Đoạn Lĩnh nói. “Đây là đi giết người!”

Chỉ là Mục Khoáng Đạt thật ra vô cùng bất ngờ, y liếc nhìn Đoạn Lĩnh, nói: “Quả thực là một lời kinh động, ngươi hãy để cho y nói một chút xem có biện pháp tốt gì.”

“Ồ… hiện nay tiểu nhân vẫn chưa có kế hoạch xác thực.” Đoạn Lĩnh nói, “Chi bằng sau khi tới Đồng Quan xem xét tình hình rồi hẳn tìm cách. Nếu như Vũ Độc hóa trang thành… thân nhân của tiểu nhân? Lại do tiểu nhân đứng ra thu hút sự chú ý, nói không chừng Biên tướng quân sẽ không hoài nghi?”

Mục Khoáng Đạt không lên tiếng, Vũ Độc lại nhướng mày muốn ngăn cản, chỉ là vừa nhìn sang đã thấy Đoạn Lĩnh dùng ánh mắt thỉnh cầu nhìn mình.

"Cách này thật ra không tệ." Mục Khoáng Đạt nghe Đoạn Lĩnh nói như vậy cũng cảm thấy khá tốt, "Năm ngoái Biên Lệnh Bạch vừa bi điều động từ Tướng Quân lĩnh về Đồng Quan. Hiện tại cũng sắp đến giỗ đầu của Triệu Khuê rồi, thời cờ vừa vặn, chỉ là phải dùng thân phận gì đi tìm gã mới tốt?"

Nói xong Mục Khoáng Đạt lại nhìn về phía Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh bị nhìn đến có chút sợ hãi, thế nhưng cũng đúng lúc này trong đầu y bỗng lóe lên một đạo linh quang. Đây là đã phát hiện được gì sao, còn có không ít nghi ngờ? Vì vậy Đoạn Lĩnh không khỏi đánh cuộc một lần, biết Mục Khoáng Đạt đang dò xét chính mình, chỉ là trong lòng vẫn tìm kiếm một thân phận thích hợp.

"Hậu nhân của Triệu Khuê? Không thích hợp lắm." Mục Khoáng Đạt lẩm bẩm, "Triệu Khuê có ba nhi nhất nữ, đều bị trảm thủ rồi. Con nuôi thì sao? Vũ Độc, ngươi cảm thấy thế nào? Liệu có dụ dỗ gã tạo phản không?"

Dụ dỗ tạo phản, thật sự là một kế hoạch cực kỳ âm hiểm cay độc.

"Thế nhưng, phải dùng thân phận gì để ngụy trang cho Vũ Độc khi đến đó đây?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

"Cái này cũng dễ nói." Mục Khoáng Đạt phất tay, "Chỉ cần cầm theo một phong mật thư, trong đó nói ta phái Vũ Độc đi điều tra tung tích bảo kiếm truyền quốc Trấn Sơn Hà là được. Nếu như Vũ Độc có thể nhân cơ hội này đến tiếp xúc với Biện Lệnh Bạch, cũng không quá khiến người khó tin đi."

Vũ Độc nói: "Triệu Khuê còn có một cháu trai, tên gọi Triệu Dung, phụ thân Triệu Bộ, chính là người cai quản Hải vệ doanh Sơn Đông, kiêm nhiệm phó tướng Tuần Sát ti. Bốn năm trước giặc Oa xâm chiếm, Triệu Bộ trúng tên bỏ mình, Triệu Dung thì bị ngã xuống biển chết đuối, thế nhưng có nhiều người không biết tin này, chỉ có Triệu Khuê nhận được tin cháu trai đã chết. Nếu dùng danh nghĩa của người này có thể tiếp xúc Biên Lệnh Bạch."

"Không sai." Mục Khoáng Đạt nói, "Ta cẩn thận suy nghĩ lại một chút, phải hành động một lần đắc thủ. Hai ngươi cứ về trước đi, ta sẽ an bày chu đáo sau."

57. Quyển 2 - Chương 57: Lợi Thế

Quay về tiểu viện.

"Ngươi cho đây là đi chơi sao?" Vũ Độc cau mày nói.

"Ta nghĩ muốn cùng đi với ngươi." Đoạn Lĩnh lập tức nói, "Trừ ở bên cạnh ngươi, chỗ nào ta cũng không muốn đi."

Vũ Độc trực tiếp bị một câu nói của Đoạn Lĩnh làm cho nghẹn lời, một lát sau chỉ có thể một tay đỡ trán,

một tay xua xua, cái gì cũng không nói mà bước vào trong viện.

Đoạn Lĩnh tò mò nhìn theo bóng lưng của Vũ Độc, người này quả thực không có cách nào đối phó y sao.

"Ngươi không phải nói muốn bò lên trên sao?" Vũ Độc dở khóc dở cười hỏi, "Cơ hội có thể đọc sách cùng thiếu gia tốt đến như vậy lại không quý trọng, lúc này muốn chạy đến đến Đồng Quan làm cái gì?!"

"Ta… đây cũng là một cách để bò lên mà." Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc luôn cảm thấy Đoạn Lĩnh đang gạt mình chuyện gì đó, hắn chăm chú quan sát đối phương, thiếu niên này lúc nào cũng phảng phất như có chỗ nào đó không được tầm thường. Những suy nghĩ và hành động của y xao động bất thường, thoắt ẩn thoắt hiện hiện như bị một tầng sa mỏng phủ lại.

"Ngươi đến tột cùng đang gạt ta chuyện gì?" Vũ Độc hỏi.

Hắn thủy chung vẫn nghĩ có nơi nào đó không đúng, thế nhưng lại không nói ra được, đây có thể là một lần hắn cố gắng tiếp cận gần nhất đến chân tướng.

Một khắc kia, Đoạn Lĩnh đột nhiên có loại xúc động muốn nói hết ra. Chỉ là cuối cùng vẫn tìm một lý do thoái thác

"Ta muốn đi tìm cha ta."

Vũ Độc nghe vậy cũng cảm thấy khá hợp lý, vùng quanh lông mày thoáng giãn ra, gật đầu.

Đoạn Lĩnh nói: "Lần cuối cùng ta nhìn thấy người là ở bên ngoài Đồng Quan, tuy ta cũng không nghĩ có thể tìm được, thế nhưng… vẫn là muốn thử một lần."

"Như vậy lần này xuất hành ngươi nhất định phải nghe theo sự phân phó của ta." Vũ Độc nói, "Không thể tự tiện hành động."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Vũ Độc lại càng bình tĩnh hơn, bắt đầu sắp xếp mọi chuyện: "Thu dọn đồ đạc đi."

Đoạn Lĩnh liền chạy đi thu thập hành lý đơn giản cho hai người, thầm may mắn lại tránh được một kiếp. Lần này y vừa chạy chính là trời cao Hoàng đế xa, Lang Tuấn Hiệp cho dù có muốn giết y cũng tìm không được người. Về phần sau khi quay lại phải làm thế nào? Trở lại hẳn nói đi.

Vũ Độc không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh thu dọn đồ đạc, đột nhiên lên tiếng: "Mặc kệ kết quả thế nào, ngươi không thể lại tự sát nữa. Biết không? "

Đoạn Lĩnh xoay người lại mỉm cười với hắn: "Sẽ không, có ngươi ở đây, ta nhất định sẽ sống thật tốt."

Từ khi Đoạn Lĩnh đến đã chăm sóc vườn hoa tươi tốt, một đám hoa thơm cỏ lạ rực rỡ như tranh, lúc y xoay người vừa vặn dùng mấy khóm hoa làm nền, hình ảnh thiếu niên mỉm cười giữa vạn đóa hoa kia bỗng nhiên khiến Vũ Độc không hiểu sao ngẩn ra một chút.

Sau giờ ngọ lại có một lần ban thưởng đưa đến, lần này chính là áo bào xuất hành, gấm lụa thượng đẳng và vàng bạc cần chi dùng trên đường, còn có một thanh chủy thủ cho Đoạn Lĩnh phòng thân.

Đến đêm, Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh bàn bạc kế hoạch lên đường, đây là lần đầu tiên Đoạn Lĩnh xa nhà nghiêm túc đi làm việc, vậy nên tâm tình không tránh khỏi có chút hưng phấn.

"Ở bên ngoài tận lực nói ít một chút." Vũ Độc nói, "Nếu như không có gì ngoài kế hoạch, thân phận của ta hẳn là gia thần trong nhà ngươi. Là một thiếu gia, không cần việc gì cũng phải đi làm."

Đoạn Lĩnh chỉ là gật đầu, cuối cùng lại hỏi: "Trấn Sơn Hà là cái gì?"

Câu này chính là biết rõ còn hỏi, Đoạn Lĩnh nghe được kiếm truyền quốc thất lạc liền biết, ngày đó lúc Thượng kinh bị phá thanh kiếm kia cũng thất tung. Chỉ lord à không biết nếu có thể tìm về Trấn Sơn Hà, liệu có phải y cũng có thể chỉ huy tứ đại thích khách?

"Là một thanh vũ khí trấn quốc." Vũ Độc đáp, "Thái tử đang tìm nó."

"Hiện tại vật kia đang ở trong tay Biên Lệnh Bạch sao? " Đoạn Lĩnh lại hỏi.

"Không nhất định." Vũ Độc nói, "Nhưng trong những người tiếp viện cuối cùng giữ trách nhiệm thanh lý chiến trường, hắn là người đáng nghi nhất."

Đoạn Lĩnh lại càng hoài nghi thanh kiếm kia đã rơi vào tay người Nguyên hoặc Liêu, thế nhưng nếu đã không rõ tung tích thì cứ thuận tiện tra xét một chút cũng là không sai.

Tối đó hai người thương nghị thật lâu, lúc chuẩn bị nghỉ ngơi thì Mục Khoáng Đạt lại cho người đến triệu, vẫn là dùng hình thức mật đàm để giao phó nhiệm vụ cho hai người..

"Trương Sính đang ở Giang Châu, muốn tìm y hỏi kế sách cũng đã không còn kịp nữa." Mục Khoáng Đạt nói, "Trong lúc gấp rút ta tự mình định ra một kế hoạch, cũng không biết có thỏa đáng hay không, vốn việc này nên để mưu sỹ nghĩ kế thì mới là trọn vẹn. Vì vậy ta gọi hai người đến đây là muốn cùng nhau thương nghị xem có nơi nào không thích hợp, dù sao hai người mới là người trực tiếp chấp hành."

Nói xong Mục Khoáng Đạt liền giải thích tình huống cụ thể với Đoạn Lĩnh và Vũ Độc. Đầu tiên bọn họ cũng không cần tranh thủ sự tín nhiệm của Biên Lệnh Bạch, mà trước hết phải giả mạo thân phận cháu

của Triệu Khuê, triệu tập bộ hạ cũ muốn cắt đất tự phong, vì bá phụ báo thù, nếu như vậy Vũ Độc liền không cần dịch dung, giảm thiểu tỷ lệ bị lộ.

Sau khi đắp nặn được thân phận, Đoạn Lĩnh mới cần tiếp cận và giành lấy tín nhiệm của Biên Lệnh Bạch, dò hỏi tình báo, nghĩ cách trộm thư tín lui tới của Biên Lệnh Bạch và Tây Lương dùng làm chứng cớ, sau đó giết chết đối phương, quay về phục mệnh. Còn về những phương diện như trình báo Kim thượng, tra thêm chứng cớ… Mục Khoáng Đạt tự biết cách sắp xếp ổn thỏa.

Dù sao quan hệ giữa người Đảng Hạng và người Hán vẫn cực kỳ khúc chiết, Tây Lương trước kia cũng là một đại quốc, sau đó bị người Liêu chiếm đoạt, trước sau không ngừng dao động giữa Liêu, Trần. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ý tứ của Mục Khoáng Đạt hẳn là muốn nghĩ cách tranh thủ sự ủng hộ của Tây Lương.

Mà trong nội bộ của Tây Lương cũng có không ít phe phái, từ lúc Hách Liên Bác cùng với mẫu thân về nước, trong triều liền phân liệt ra thành hai thế lực, một phái chi trì Hách Liên gia vừa chạy khỏi sự khống chế của người Liêu, tự lập môn hộ, một phái khác lại muốn án binh bất động theo dõi động tĩnh.

Đoạn Lĩnh nghe được một hồi thì đầu óc cũng không khỏi đau nhói, lúc trước vì bảo mệnh mới không thể không tự tiến cử, bây giờ phải đối mặt với tình huống chưa hiểu rõ gì đã bị đưa đến tiếp cận với một võ tướng đã đạt phẩm cấp thượng tướng, thậm chí muốn lừa gạt đối phương như thế nào cũng chưa quá hiểu rõ.Vốn là y ở trong Mục phủ cũng không bị vạch trần thân phận, lại được Vũ Độc giúp hoàn thiện thân thế trước mặt Mục Khoáng Đạt, những gì cần biên ra cũng chỉ có hạn, thế nhưng nếu đứng trước mặt Biên Lệnh Bạch, không chỉ cần thêu dệt trọn vẹn thân phận mà còn phải chú ý cử chỉ hành động, độ khó không phải có thể so sánh.

"Tiểu nhân chỉ sợ không chiếm được sự tín nhiệm của đối phương, trái lại gây ra lỗi lầm." Đoạn Lĩnh nói.

"Không quan trọng." Mục Khoáng Đạt nở nụ cười, biểu tình thập phần cáo già, "Chúng ta có vật mà hắn nhất định muốn xem, như vậy cho dù Biên Lệnh Bạch có nghi ngờ cũng phải tưởng tượng ngươi."

Nói xong Mục Khoáng Đạt liền đưa ra một cái hộp gỗ nhỏ, Đoạn Lĩnh mở ra thì thấy bên trong chính là một cuộn giấy đã ngả vàng, có họa một khu địa hình sông núi.

Đoạn Lĩnh: "!!"

Mục Khoáng Đạt nói: "Đây là một tấm bảo tàng đồ lúc ta kê biên phủ của Triệu Khuê thì thu được."

Đoạn Lĩnh mở to miệng, tấm bản đồ này được họa trên chất liệu giấy mảnh như cánh ve nhưng vẫn rõ ràng sắc nét

"Biên Lệnh Bạch từ lâu đã thèm khát thứ này, chỉ là sau khi phủ của Triệu Khuê bị tịch biên hắn vẫn không tìm được, hiện nay chính là hoàn toàn không có tin tức. Ta từ sớm đã đoán được một bước này nên đã giữ tấm bản đồ kia lại, còn ngụy tạo một phong thư như Triệu Khuê đã viết lúc sinh tiền, ngươi có thể mang

đi."

Đoạn Lĩnh nhận lấy tàng bảo đồ cất kỹ, lại hỏi: "Bảo tàng có những gì?"

"Vàng bạc châu bảo, đủ có thể sánh được một quốc gia." Mục Khoáng Đạt khí định thần nhàn nhấp trà, nói, "Đây hẳn là đường lui cuối cùng Triệu Khuê chuẩn bị cho mình, nhỡ như mưu phản thất bại hắn liền đi khai quật bảo tàng này, cao bay xa chạy. Đến Tây Vực tìm một địa phương nhỏ, nuôi tám vạn mười vạn tư binh, làm một tên thổ Hoàng đế. Đây cũng có thể xem như một cọc sinh kế không tệ."

Đoạn Lĩnh đã không còn muốn hỏi gì thêm, sờ sờ vào vị trí cất bảo đồ trong ngực, Mục Khoáng Đạt lại dặn dò: "Biên Lệnh Bạch tự nhiên sẽ không tin tưởng ngươi, chỉ bằng vào khả năng của ngươi liền tuyệt đối không thể tiếp xúc những cơ mật hạch tâm của hắn. Nhưng dã tâm của người này rất lớn, bằng vào điều kiện hiện tại của ngươi, lại mang theo Vũ Độc, muốn trà trộn vào trong quân đội của hắn cũng không phải việc khó."

Đoạn Lĩnh trong nháy mắt liền hiểu rõ, thân thế, tàng bảo đồ gì đó căn bản đều là râu ria, thứ y cần làm chỉ là tranh thủ thời gian cho Vũ Độc mà thôi.

"Tiểu nhân đã hiểu." Đoạn Lĩnh nói, "Nhất định không làm nhục sứ mệnh."

Mục Khoáng Đạt thoả mãn gật đầu, nói: "Kế tiếp, liền để Vũ Độc dẫn ngươi đi làm quân tử leo xà thôi."

"Đã biết." Vũ Độc đáp.

"Đầu tiên là đánh cắp cơ mật." Mục Khoáng Đạt nói, "Tốt nhất là có thể đem toàn bộ sổ sách và thư từ của hắn một lần trộm hết, giá trị cụ thể các người tự mình thương lượng, cái gì có thể lấy cái gì phải để lại đều cần tính toán, sau đó liền đem hắn diệt trừ. Đợi có chứng cứ rồi, chúng ta có thể an bày đàm phán với Tây Lương. Biên Lệnh Bạch trước giờ đều có tâm mưu phản, sau khi Triệu Khuê bị diệt đã không còn ai có thể khống chế hắn nữa, vì miễn cho đêm dài lắm mộng, chi bằng nhanh chóng giải quyết."

Vũ Độc gật đầu, biết sau khi hoàn thành chuyện này Mục Khoáng Đạt nhất định sẽ không bạc đãi chính mình, thật đúng với cái câu 'bò lên cao' kia của Đoạn Lĩnh. Muốn lên cao không phải dễ dàng, đây là nhiệm vụ ám sát đầu tiên của y sau khi đầu nhập vào Mục Khoáng Đạt, cũng là một tờ công trạng ra mắt, y không còn lựa chọn khác.

"Nếu như hắn là vô tội thì sao?" Đoạn Lĩnh đột nhiên hỏi một câu.

Vũ Độc nhất thời biến sắc. Mục Khoáng Đạt lại nở nụ cười, nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh biết những lời này mình vô luận thế nào cũng không nên hỏi, thế nhưng y vẫn hỏi.

“Tốt.” Mục Khoáng Đạt chậm rãi gật đầu, nói, “Nếu hắn là vô tội, ngươi giết hay là không giết?”

Mục Khoáng Đạt chính là đá ngược trái bóng về, trong ánh mắt mang theo hàm xúc tính toán sâu đậm.

Đoạn Lĩnh hít sâu một hơi, đang lúc muốn trả lời thì Mục Khoáng Đạt lại lên tiếng: “Nếu hắn là vô tội, liền do ngươi tạm thời tùy cơ ứng biến.”

“Dạ.” Đoạn Lĩnh thả tảng đá lớn trong lòng xuống.

Mục Khoáng Đạt thủy chung vẫn nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh,dường như muốn nhìn thấu nội tâm của y.

“Cố gắng nhanh chóng quay về.” Mục Khoáng Đạt còn nói, “Sau khi dời đô liền tổ chức ân khoa, không thể để bài vở hoang phế.”

Lúc này Đoạn Lĩnh mới cùng Vũ Độc đứng dậy cáo lui.

Trên đường trở về, Đoạn Lĩnh càng cảm thấy Mục Khoáng Đạt tính toán không chút sơ sót, cuối cùng đối phương còn nhấn mạnh vài lần, phải tạo hiện trường giả khiến cái chết của Biên Lệnh Bạch tựa như ngoài ý muốn, như vậy khi triều đình lại phái võ tướng đến tiếp nhận quân đội Đồng Quan sẽ không đến mức quá náo động.

“Cho dù hắn có vô tội cũng phải giết.” Vũ Độc thấp giọng nói.

“Ta biết.” Đoạn Lĩnh nói, “Chỉ là ngươi không phải không thể hạ thủ sao? Ta cũng không hạ thủ được. Võ tướng có thể thủ vững viên quan Đại Trần ta đã không còn nhiều lắm, chỉ cần hắn không phản bội ta liền không thể lạm sát.”

Nói xong bọn họ cũng đã đến cửa viện, Đoạn Lĩnh bởi vì vào trong phòng, dùng ngữ điệu hân hoan mà nói với Vũ Độc: “Trước nói ra những lời này để phòng ngừa, nếu tương lai chúng ta không tra được cái gì, ngươi cũng không cần quá xem trọng lời cam kết đó. Lạm sát trung lương, cái tội này trước sau gì cũng phải tính toán trên đầu của ngươi.”

Lông mày của Vũ Độc nhíu chặt, nghiêng đầu nhìn Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh cũng vừa vặn nhìn thẳng vào hắn, trong ánh mắt hai người mang theo một loại ăn ý không lời.

“Ngủ đi.” Vũ Độc nói, “Sáng sớm sẽ lên đường, đừng để ngủ quên.”

Đoạn Lĩnh vừa muốn trải đệm ra, Vũ Độc lại nói: “Ngươi lên giường ngủ cùng ta, mấy hôm nay trởi mưa, mặt đất cũng ẩm ướt không ít.”‘

Đoạn Lĩnh nghe vậy liền không khách khí bò lên giường mà ngủ, Vũ Độc vẫn ngồi ở trước án kỷ, nương theo ánh đèn mờ nhìn mảnh tàng bảo đồ kia. Đến nửa đêm Đoạn Lĩnh mơ mơ màng màng tỉnh lại một lần, thấy Vũ Độc còn chong đèn thì nói: "Ngươi còn chưa ngủ sao?"

Vũ Độc "Ừ" một tiếng, lách thân thể qua che ánh sáng lại, hai ngón tay cầm lấy tàng bảo đồ soi lên ánh đèn nhìn thêm một lúc lâu mới lên giường ngả lưng, nằm ở bên cạnh Đoạn Lĩnh, chuẩn bị đi ngủ.

Đoạn Lĩnh ngủ đến mơ mơ màng màng, thấy bên cạnh có độ ấm liền trở mình, một chân gác lên hông đối phương, đôi tay siết lại tựa vào tay Vũ Độc, cả người gần như quấn lên người hắn.

Vũ Độc: "…"

Vũ Độc đẩy ra cũng không được, ôm vào càng kỳ quái hơn, chỉ là bị một thiếu niên ôm chặt như vậy, hắn nhất thời cảm thấy khác thường, toàn thân cũng đông cứng lại.

58. Quyển 2 - Chương 58: Chuyện Xưa

Lúc tia nắng ban mai đầu tiên chiếu xuống đại địa, cũng là lúc Lang Tuấn Hiệp vội vàng rời khỏi hoàng cung, trên người mặc một bộ áo vải màu nâu tựa như dân chúng tầm thường, trà trộn vào trong thị tứ.

Y đi qua đường tây, thẳng tắp hướng về phía viện tử ở góc ven trong phủ Thừa tướng mà đi đến, đột nhiên y dừng chân trước ngõ nhỏ, tiện thể thong thả lui về sau núp vào một góc khuất gần đó.

Ở phía bên đường có một chiếc xe ngựa, Đoạn Lĩnh vẫn còn đang buồn ngủ, cố gắng vài lần cũng không leo lên được, Vũ Độc không nhịn nổi xách y nhét vào trong xe, lại xoay người mua một chút điểm tâm ở gian hàng bên cạnh. Hôm nay Vũ Độc đã đổi một thân xiêm y mới, có vẻ rất phấn khởi, trên lưng đeo hộp kiếm, cất giọng sang sảng với ông chủ gánh hoành thánh.

"Nửa cân nhân tôm tươi, nửa cân nhân thịt." Vũ Độc vừa dứt lời liền nhạy bén cảm thấy cái gì đó, lập tức quayd đầu dò xét, mày hời nhíu lại.

Lang Tuấn Hiệp lại lần nữa lui về sau một chút, tránh né đường nhìn của Vũ Độc. Vũ Độc mua hoành thánh xong liền lên xe, nhưng vẫn cẩn thận vén mành nhìn quanh một lần.

Đoạn Lĩnh ngủ đến say sưa ngọt ngào, vừa rồi mới bị Vũ Độc thô lỗ đánh thức, mang đi rửa mặt thay đổi xiêm y, vừa vào được trong xe đã lăn ra ngủ tiếp.

"Có ăn?" Đoạn Lĩnh ngửi được hương vị thức ăn liền có chút tỉnh táo, tiếp nhận chiếc đũa cầm ống truc bắt đầu ăn. Sau khi ăn xong lại nghiêng đầu một cái tựa vào trên vai Vũ Độc ngủ.

Mà Mục Khánh ở trong phủ Thừa tướng cũng là vừa tỉnh lại, biết được Đoạn Lĩnh muốn ra ngoài làm nhiệm vụ liền nhanh chóng đuôi theo, chỉ là khi chạy đến thì mã xa cũng đã khởi hành rồi

–

Xa phu vội vàng thúc ngựa mang hai người ra khỏi thành, quan đạo cuối hè đầu thu tràn đầy thanh âm xào xạc của lá cây, khắp nơi đều là một màu xanh đậm ngút ngàn, từng phiến lá chặn đi ánh sáng, dùng cái bóng của mình lung lay trên nóc xe, không khí cực kỳ mát mẻ sảng khoái. Vũ Độc liền treo mành xe lên, một chân dẫm lên ghế, tư thế cực kỳ khí phách lại có chút lười biếng ngồi trong xe, khủy tay tựa về phía sau, Đoạn Lĩnh lại đang nằm nghiêng trên tháp, gối lên đùi Vũ Độc.

Tiếng ve kểu âm ran không dứt, Đoạn Lĩnh trở mình, bị ánh sáng chiếu thẳng vào mắt làm tỉnh giấc.

Lúc nở mắt ra đã thấy trên người Vũ Độc nửa bên bị mặt trời chiếu thẳng vào, nửa bên lại bị bóng của cây cối bên ngoài phủ lại, tia sáng như sao băng không ngừng lướt qua cơ thể của bọn họ. Vũ Độc còn đang suy tư không lên tiếng, trên người toát ra một loại tà khí mờ mịt, phảng phất như nhìn cái gì cũng không vừa mắt, coi thường vạn vật chúng sinh.

“Đã tỉnh?” Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh ngáp dài một cái, ngồi xuống, úp sấp người nhìn qua cửa sổ.

“Oa!” Đoạn Lĩnh không ngừng vì cảnh sắc bên ngoài mà kinh hô.

Vũ Độc lại nói: “Đừng tùy tiện nhảy nhót.”

Đây là lần đầu tiên được ra ngoài du ngoạn, Đoạn Lĩnh làm thế nào cũng rất hưng phấn, thậm chí còn ghé cả nửa người lên thân thể của Vũ Độc, lướt qua hắn nhìn về phía cửa sổ, không gian bên trong xe vốn nhỏ hẹp, Vũ Độc lại không dam slộn xộn, chỉ đành hơi vươn tay ra đỡ y. Lần trước y đến Tây Xuyên là đi con đường dọc theo Giang Châu, vượt qua Kiếm môn, vì vậy con đường Hán Trung này là lần đầu tiên đi qua, chỉ cảm thấy cảnh sắc ven đường cực kỳ mới lạ.

Nước tĩnh như hồ, ruộng đồng ngàn dặm xanh mượt, thỉnh thoảng còn có một gốc cổ thụ đột ngột xuất hiện giữa cánh đồng, Bầu trời tựa như được tắm gội qua một màu xanh thẳm, tiếng ve râm ran da diết không ngừng. Toàn bộ tạo thành một bức tranh hàm xúc, trời cao vạn lý, đại thụ cũng bị ép đến nhỏ nhoi..

Xa phu dừng lại dùng bữa trưa, Đoạn Lĩnh liền chạy theo Vũ Độc đến ngồi dưới tàng cây, lúc này y đã thật sự cảm nhận được lời nói của phụ thân, vùng Trung Nguyên nơi này cũng là giang sơn mỹ cảnh.

Chỉ là Vũ Độc lại có một loại phiền muộn không tên, cúi đầu nhìn bùn đất dưới tàng cây, dùng ngón tay đào đào vài cái, lại đổi một chỗ khác đào đào.

“Có vật gì không?” Đoạn Lĩnh tò mò nhìn.

“Xác ve.” Vũ Độc đáp.

Vũ Độc tìm xác ve lại dùng túi giấy gói kỹ, xa phu ăn cơm xong liền đứng trên quan đạo goi ‘A A’ vài tiếng, hai người liền chậm rãi bước đến. Lúc gần rời khỏi Vũ Độc lại quay đầu, ngơ ngẩn nhìn cái cây kia một chốc, Đoạn Lĩnh cảm giác được nơi này tựa hồ có ý nghĩa đặc thù gì đó với hắn.

“Ở đây đã xảy ra chuyện gì sao?” Đoạn Lĩnh lại hỏi.

“Không có gì.” Vũ Độc đáp, “Đi thôi.”

Đoạn Lĩnh đối với quá khứ của Vũ Độc vẫn luôn rất tò mò, thế nhưng Vũ Độc lại ít khi nahức đến, phảng phất như nếu nói ra sẽ là một chuyện cực kỳ mất mặt.

“Này, Vũ Độc.” Đoạn Lĩnh quơ quơ nhánh cỏ đuổi mèo trong tay, lật qua lật lại vừa nhìn vừa lẩm bẩm.

Vũ Độc: “?”

Hai người ngồi ở trong xe, rời khỏi cái cây nọ càng lúc càng xa.

Đoạn Lĩnh: “Dưới gốc cây chúng ta vừa ngồi kia, đã từng có người chết.”

Vũ Độc: “…”

Vũ Độc cau mày nói: “Làm sao ngươi biết?”

“Dưới rễ cây có vết máu.” Đoạn Lĩnh nói, “Hẳn là cách đây không lâu, nhiều nhất không vượt quá một năm.”

Vũ Độc không khỏi nhìn Đoạn Lĩnh với cặp mắt khác xưa.

“Ngươi rất thông minh.” Vũ Độc thuận miệng nói.

Đoạn Lĩnh chỉ chần chờ trong chốc lát, y cảm thấy Vũ Độc ngồi lại dưới tàng cây kia nhất định là vì nơi đó đã có ý nghĩa đặc biệt gì đó, người chết ở chỗ này rất có thể là thân nhân hoặc bằng hữu của hắn, vì vậy Đoạn Lĩnh vẫn do dự không biết có nên mở miệng an ủi Vũ Độc hay không, thuận tiện tìm hiểu thêm về hắn một chút. Mỗi lần ở cùng Vũ Độc, y luôn luôn nhớ lại bản thân mình hoàn toàn không biết gì về Lang Tuấn Hiệp cả, có thể đó mới chính là căn nguyên của tất cả mọi sự phản bội.

Người chết dưới gốc cây kia… là Triệu Khuê sao? Nếu dựa theo thời gian mà tính cũng rất có thể. Đoạn Lĩnh không khỏi tưởng tượng ra tình cảnh Triệu Khuê bị phụ thân truy sát, thẳng đến tận nơi này, sau đó chết dưới tàng cây. Vũ Độc đã không còn nơi để trốn chỉ có thể buông kiếm hiệu trung dưới chân phụ thân.

Y rất muốn hỏi thêm vài câu nữa, thế nhưng như vậy sợ rằng sẽ khiến cho Vũ Độc nghi ngờ, dù sao y cũng không nên ra vẻ mình quá thông minh.

Chỉ là Vũ Độc lại chủ động mở miệng nói với y.

"Là Triệu tướng quân." Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh lại làm ra một động tác "xuỵt" chỉ về phía xa phu bên ngoài, tai vách mạch rừng miễn cho sinh sự đa đoan. Vũ Độc khoát khoát tay ý bảo không có vấn đề gì, lại gác một tay lên vai Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh lần nữa tựa vào Vũ Độc, nửa nằm nửa ngồi, lười biếng duỗi người.

Trên người Vũ Độc có một cổ mùi vị rất thoải mái, tựa như mùi cỏ xanh hòa với hương vị khỏe mạnh trên làn da nam nhân. Vũ Độc trước giờ không cảm nhận được, trái lại Đoạn Lĩnh lại có cảm giác rất thân thiết, người này hành sự tùy ý hào hiệp, tựa như một gã đại ca giang hồ phóng khoáng.

"Ngươi không phát hiện xa phu là người điếc sao?" Vũ Độc hỏi Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh nghe vậy mới biết hóa ra người xa phu này vừa câm vừa điếc, nghĩ lại cũng đúng, Mục Khoáng Đạt đích thân phân phối xe ngựa cho bọn họ, xa phu này vừa câm vừa điếc, tự nhiên sẽ không bị tra khảo làm lộ tin tức.

"Triệu tướng quân đối xử rất tốt với ngươi sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Tạm được." Vũ Độc nói, "Kỳ thực hắn rất khinh thường ta."

Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Vì sao?"

"Đã là chuyện rất lâu rồi." Vũ Độc thản nhiên nói, "Ta có một sư tỷ gọi là Tầm Xuân, nàng cũng giống như ta, đều biết thổi từ khúc Tương Kiến Hoan kia, là do sư nương đã dạy. Sư nương trước đó có một tình nhân cũ, người này là Triệu tướng quân."

"Sư phụ ngươi đâu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Từ sớm đã chết rồi." Vũ Độc cau mày, "Luyện cái gì Trường sinh ích thọ đan, phương thuốc cũng không biết tìm được từ nơi nào, cho vào không ít thủy ngân, sau khi uống xong liền trực tiếp phi thăng rồi."

Đoạn Lĩnh nghe xong liền rất muốn cười, nhưng lại ngại mặt mũi của Vũ Độc, không dám cười ra tiếng.

"Thái thái thượng hoàng." Vũ Độc nói, "Là lão cha của Hoàng đế hiện tại, Thái thượng hoàng của Hoàng đế băng hà năm ngoái, cũng tin cái thứ này. Suốt ngày ở trong cung tìm đạo sỹ luyện đan uống thuốc, cầu tiên dược."

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, đó là gia gia của ta, bất quá ta cũng chưa từng gặp mặt, không có bao nhiêu hảo cảm, cứ tùy theo ý ngươi nói là được..

"Ngươi vì sao lại đầu phục Triệu tướng quân?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

"Bởi vì sư nương đã chết." Vũ Độc nói, "Là lúc người Liêu vượt qua trường thành, sau đó ta cùng sư tỷ liền giã biệt, Triệu Khuê mời chào ta, muốn ta thay hắn làm việc. Sư tỷ lại muốn đi Thượng kinh báo thù, hiện tại cũng không biết còn sống hay không."

Đoạn Lĩnh nhớ lại kết cục của Tầm Xuân lại không dám nói cho Vũ Độc biết, chuyện đến bây giờ y còn có rất nhiều điểm không hiểu rõ.

"Cái hình xăm này cũng là dấu hiệu sư môn của ngươi sao?" Đoạn Lĩnh khụy người xuống tò mò nhìn hình xăm trên cổ Vũ Độc, Vũ Độc nghiêng đầu để y nhìn được rõ hơn, Đoạn Lĩnh lại dùng tay chạm vào cổ áo của đối phương, muốn gạt ra một chút để nhìn cho thật kỹ. Chỉ là gương mặt của Vũ Độc bỗng dưng lại đỏ lên, hơi mất tự nhiên chỉnh lại cổ áo, nhìn cũng không nhìn Đoạn Lĩnh chỉ dùng một ngón tay chỉ lên giường, ý bảo y ngồi yên không được lộn xộn.

"Ừ." Vũ Độc không chút giấu diếm nói.

"Tên gọi là gì?" Đoạn Lĩnh tò mò.

"Ngươi vì sao lại có nhiều vấn đề như vậy?" Vũ Độc không nhịn được gắt.

Đoạn Lĩnh nói: "Thỏa mãn một chút lòng ham học hỏi của ta, tìm hiểu đến cùng, chết cũng không dừng."

Vũ Độc đáp: "Bạch Hổ Đường."

Đoạn Lĩnh: "Chưa từng nghe qua."

Vũ Độc: "..."

Hắn nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh liền lập tức cất lời lấy lòng: "Là ta cô lậu quả văn, vì vậy mới thỉnh giáo Vũ gia mà."

“Biết Trấn Sơn Hà sao?” Vũ Độc nói, “Ta nhớ ngươi không biết đến.”

Vừa khen một câu ngươi đã muốn làm tàng, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, trong lòng lại có chút đắc ý.

“Là một thanh kiếm.” Đoạn Lĩnh nói.

“Đúng vậy, một thanh kiếm.” Vũ Độc nói, “Thanh kiếm này là do Bạch Hổ Đường rèn ra.”

Năm đó sơn hà Đại Ngu tan vỡ, loạn thế phiêu linh, bên ngoài trường thành Hồ tộc lâm le xâm chiếm, Vô Danh đao lưu lạc thế gian bị Hồ tộc mang đi nung chảy đúc thành mấy thanh đoản kiếm phân cho các bộ tộc lớn. Sau đó vẫn là do một gã hiệp khách người Hán được giang hồ gọi là Vạn Lý Phục, dùng thời gian ba ngày ba đêm không ngủ không nghĩ ám sát thống lĩnh của bốn bộ lạc lớn Hung Nô đoạt về toàn bộ đoản kiếm, sau đó đúc lại thành một thanh kiếm sức giao cho hậu nhân của Lý thị đang chấp chưởng ngọc tỷ. Sau đó, Vạn Lý Phục lại ở tại Tây Xuyên thành lập một tổ chức du hiệp gọi là ‘Bạch Hổ’, đem một thân võ học truyền lại cho bốn tên đệ tử, căn dặn bọn họ phải quy phục chủ nhân của Trấn Sơn Hà, khôi phục non sông

Mười ba năm đằng đẵng trôi qua, cuối cùng Đại Trần thành lập, Vạn Lý Phục cũng thành công lui thân, ba tên đệ tử đều rời khỏi tổ chức ‘Bạch Hổ’ tự lập môn hộ, thế nhưng thủy chung vẫn ghi nhớ lời răn dạy của Vạn Lý Phục, phàm là người thừa kế y bát đều phải xăm hình bạch hổ trên cổ.

Đó là tín ngưỡng thuộc về thích khách, cũng là sự tiêu sái của đám người “Hiệp dùng võ phạm cấm”, tượng trưng cho chỉ cần mưa gió loạn thế nổi lên, vạn dân lầm than, cơ đồ nghiêng ngửa, đám thích khách vốn ẩn thân trong chốn giang hồ sẽ lần nữa xuất hiện, dùng năng lực cá nhân nghịch thiên của mình can thiệp vào vận mệnh quốc gia

Vạn Lý Phục tự nhiên là nhân vật cực kỳ hùng mạnh, ngay cả danh tự của y cũng mang theo một phong vị cổ kính hùng hồn “Thừa thắng vạn lý phục”. Y ngoại trừ dạy dỗ được bốn đại đệ tử còn đem sở học của mình đưa ra bên ngoài, chính là Sơn Hà kiếm phổ cùng Hổ khiếu sơn lâm quyền truyền cho Lý gia.

Vì vậy, sau khi bốn gã đệ tử lang bạt giang hồ, trên người đều mang theo hình xăm bạch hổ, sư đồ nhất mạch truyền thừa, mà sư môn của Vũ Độc chính là tiếp nhận y bát từ vị đệ tử nhỏ nhất của Vạn Lý Phục.

Đoạn Lĩnh nghe xong câu chuyện này, suốt nửa ngày vẫn kinh ngạc bất định. Dù sao những bí mật giang hồ kia hiện giờ đã có rất ít người biết được, mà phụ thân năm đó cũng chưa từng kể cho y nghe tỉ mỉ như vậy.

Nói cách khác, tứ đại thích khách đều là hậu nhân Bạch hổ, mà sư môn của Vũ Độc truyền thừa loại tài nghệ trọng yếu nhất chính là —— độc.

“Do đó.” Vũ Độc thuận miệng nói, “Sư nương lúc sinh tiền vẫn ghi nhớ trách nhiệm này, sau khi sư phụ mất sớm, nàng liền đích thân xăm hình xăm này cho ta. Bất quá đã truyền thừa nhiều năm như vậy, đến đến đi đi, ai cũng có chút tâm tư riêng, chỉ là trách nhiệm vẫn cứ còn đó”

“Vậy sao?” Đoạn Lĩnh không quá rõ ràng, liền hỏi, “Là trách nhiệm gì?”

“Trách nhiệm hạ độc.” Vũ Độc nói.

“Trách nhiệm hạ độc?” Đoạn Lĩnh lại càng không hiểu.

Vũ Độc nói: “Ngươi không hiểu.”

“Vậy thì ngươi nói cho ta hiểu, ta thật sự rất muốn biết.” Trực giác nói với Đoạn Lĩnh chuyện này rất trọng yếu, vì vậy y liền mở to đôi mắt mong đợi nhìn Vũ Độc.

Vũ Độc suy nghĩ một chút liền nói với Đoạn Lĩnh: “Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, có người trời sinh chính là thiên tài võ học, công phu có thể đạt đến cảnh giới độc bộ thiên hạ, ngươi có hiểu không?”

“Có.” Đoạn Lĩnh gật đầu.

“Ta cũng gặp qua một người như vậy.” Vũ Độc nói, “Chính là tiên đế, đương nhiên lúc ta gặp người, ngươi đã là Hoàng đế rồi, ta không có khả năng hạ thủ với người. Vì vậy, trừ Hoàng đế ra thì sao?”

Đoạn Lĩnh rất muốn nghe Vũ Độc nói thêm về phụ thân, thế nhưng Vũ Độc lại chăm chú giải thích chuyện này: “Vì vậy đối tượng của ta không phải là tiên đế mà là một người khác. Nếu gặp được một người như vậy„ thậm chí nếu trong tứ đại truyền nhân Bạch hổ có thể sản sinh ra một cao thủ thiên hạ vô địch, gã liền tùy thời có thể giết chết bất luận lẻ nào, cũng không bị quy tắc giang hồ trói buộc. Vây công hắn, hắn có thể chạy thoát, một chọi một liền không phải đối thủ của hắn. Một người đã mạnh mẽ đến không còn gì có thể trói buộc, một khi làm chuyện thương thiên hại lý liền khiến chúng sinh lầm than.”

“Đúng là như vậy.” Đoạn Lĩnh cũng cảm thấy không sai, người càng mạnh mẽ, một khi bị tâm ma quấy phá làm ra điều ác lại càng đáng sợ hơn người thường.

“Vì vậy, đến khi đã không còn cách giải quyết.” Vũ Độc nói, “Hạ độc chính là biện pháp sau cùng. Một người cho dù không ăn không uống cũng phải hít thở, trách nhiệm sau cùng chính là của môn phái bọn ta, dùng độc đi giải quyết tất cả nhân tố không thể khống chế, thu hồi danh kiếm.”

Đến đây Đoạn Lĩnh đã triệt để hiểu rõ, cuối cùng Vũ Độc còn nói: “Năm đó ba trong bốn đệ tử của Vạn Lý Phục đều rời khỏi Bạch Hổ, mà bọn ta chính là truyền nhân còn lưu lại, vì vậy bọn ta mới là hậu nhân chính thức, nhận được đầy đủ truyền thừa từ Bạch Hổ.”

59. Quyển 2 - Chương 59: Nghi Điểm

Đoạn Lĩnh cảm giác được Vũ Độc còn có lời muốn nói nhưng lại trầm mặc, y vẫn còn muốn biết nhiều hơn liền lên tiếng dò hỏi: "Triệu tướng quân chết như thế nào?"

Vũ Độc tựa vào giường nhỏ, có chút tẻ nhạt nhìn về phía mặt trời chiều bên ngoài, nói: "Tạo phản bất thành bị Tiên đế đánh bại, cuối cùng là do Thương Lưu Quân kết liễu hắn."

"… Tiên đế thì sao?" Đoạn Lĩnh nói nhiều như vậy, chỉ là vì một câu cuối cùng.

"Tất cả mọi người đều nói người chết trong chiến loạn." Vũ Độc lắc đầu, nói, "Những người nghĩ như vậy hoàn toàn không hiểu được ngài, người như Tiên đế vĩnh viễn không thua cuộc, người đầu tiên là bị một thích khách mai phục…"

Trái tim Đoạn Lĩnh nhói lên.

"… Sau đó lại bị thích khách Hạ Lan Yết gây thương tích trúng kịch độc Kim Tuyến Minh…"

Trái tim lại nhói lên một lần nữa.

"Ta cầu người không được vọng động xuất chiến, thế nhưng thời cơ gấp gáp, ta chỉ có thể tiến sâu vào trong Tiên Ti sơn, đến Bắc tự nơi Không Minh đại sư đã từng làm trụ trì tìm phối dược giải độc. Trong lúc còn chưa kịp quay về Tiên đế đã không trụ được, lọt vào sự vây công của đám thủ hạ Hạ Lan Yết…"

"Hạ Lan Yết là ai?" Đoạn Lĩnh lập tức hỏi, "Loại độc người trúng phải là cái gì? Kim Tuyến Minh lại là thế nào?"

Vũ Độc đáp: "Kim Tuyến Minh là một loại rắn độc, Hạ Lan Yết cùng ta cũng là người dùng độc, thế nhưng cách hành sự của hắn âm ngoan tàn độc,cùng Ô Lạc Hầu Mục có chút tương tự, đều là người đã từng làm ra chuyện phản bội sư môn."

Đoạn Lĩnh biết sư môn đối với người trong giang hồ là cực kỳ trọng yếu, tội danh 'Khi sư diệt tổ' cũng là tối kỵ, Hạ Lan Yết lại là ai? Vũ Độc nhìn ra sự nghi hoặc của Đoạn Lĩnh, hắn nói: "Hạ Lan Yết, người này cuối cùng vẫn chạy thoát."

"Người đó vì sao muốn giết…" Đoạn Lĩnh trong lòng chấn động, suýt nữa đã nói ra câu "Người đó vì sao muốn giết phụ hoàng của ta", may mà có thể kịp thời đổi thành "bệ hạ của chúng ta". Vũ Độc liếc nhìn Đoạn Lĩnh, đối với biểu tình hiếu kỳ rõ ràng của cậu như vậy cũng cảm thấy có chút kỳ quái, thế nhưng đây dù sao cũng coi như thiên hạ đại sự, là câu chuyện trà dư tửu hậu trong mắt mọi người.

Vũ Độc lắc đầu, không tiếp tục nói nữa, Đoạn Lĩnh nghe được phân nửa lại bị cắt đứt cũng cực kỳ nóng ruột, chỉ là không dám biểu hiện quá bức thiết, một lát sau lại đẩy đẩy Vũ Độc, hỏi: "Tại sao không nói

nữa?"

Vũ Độc không nhịn được nói: "Không muốn nói tiếp."

Đoạn Lĩnh: "Nói cho ta biết đi."

Vũ Độc đột nhiên phát hỏa, nói: "Không, muốn, nói!"

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh không ngờ rằng Vũ Độc sẽ đột nhiên nổi giận, nhất thời bầu không khí trong xe cũng trở nên khẩn trương Đoạn Lĩnh chỉ đành im lặng ngồi vào một bên, chỉ là y vừa nhớ đến phụ thân viền mắt lại ửng đỏ.

Vũ Độc: "…"

Vừa rồi Vũ Độc tâm tư rối loạn mới quát Đoạn Lĩnh một câu, không ngờ rằng phản ứng của đối phương lại lớ như vậy.

"Được rồi được rồi." Vũ Độc nói, "Chỉ là do ta không muốn nói tiếp nhưng ngươi lại cứ hỏi mãi."

Đoạn Lĩnh liếc nhìn Vũ Độc, khóe mắt hồng hồng cố nén rơi lệ.

Vũ Độc đối với Đoạn Lĩnh đơn giản là hết cách rồi, không phải chỉ là hơi lớn tiếng chút thôi sao? Thế nào lại trưng ra biểu tình muốn bao nhiêu ủy khuất thì có bấy nhiêu như vậy. Hắn một bên cảm thấy người này thật sự quá phiền phức, một bên lại không khỏi cảm thấy áy náy, khi nhìn vào biểu tình của Đoạn Lĩnh thì trong lòng lại giống như bị móng mèo cào cào vài cái.

"Được rồi, được rồi, ta nói." Vũ Độc biết không thể tránh được, chậm rãi nhắm mắt lại thở ra một hơi, thanh âm mang theo rầu rĩ cùng chua xót.

"Mỗi người đều không ngừng hỏi ta." Vũ Độc nói, "Hỏi ta Tiên đế đã chết như thế nào, ta không ngừng giải thích, chỉ là bộ dạng của bọn họ, cái nhìn của bọn họ đối với ta…"

Đoạn Lĩnh đã hiểu, Vũ Độc hẳn là đã lặp lại một đoạn hồi ức này rất nhiều lần, hắn nhất định đã bị Lý Diễn Thu, Thái tử giả, Mục Khoáng Đạt… tất cả mọi người đều nghi ngờ tra hỏi. Bọn họ vì mục đích riêng tư của mình không kiêng nể mà nhiều lần hướng Vũ Độc xác nhận, mưu cầu… chờ một chút, cầu cái gì?

Từ trong những lời cảm thán này, Đoạn Lĩnh bỗng nhiên ý thức được một vấn đề cực kỳ trọng yếu.

"Đã có những người nào hỏi ngươi vấn đề này?" Đoạn Lĩnh cố gắng giãy dụa thoát khỏi sự ràng buộc của tâm tình.

Vũ Độc mở mắt ra quan sát Đoạn Lĩnh, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, thuận miệng nói: "Thừa tướng, Hoài Âm hầu, Đoan Bình công chúa, Kim thượng, Thái tử, Tạ Hựu."

"Tạ Hựu là ai?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Thống soái Hắc giáp quân." Vũ Độc đáp, "Thân binh của Hoàng đế Trung Nguyên, ai làm Hoàng đế gã liền là người của kẻ đó."

"Hoài Âm hầu là ai?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

"Phò mã đương triều." Vũ Độc nói, "Trượng phu của Đoan Bình công chúa."

Cái chủ đề này đã bị lệch đi rất xa, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại cấp tốc chỉnh lý lại suy nghĩ của mình, hỏi: "Thích khách là ai phái đến?"

"Không biết." Vũ Độc nói, "Hạ Lan Yết phản bội sư môn cướp đi Đoạn Trần Duyên xong thì vô cùng cẩn thận, còn tập hợp một đám thích khách làm thủ hạ, phiêu bạt ra tái ngoại, ai cho gã tiền gã liền giúp đối phương giết người. Chỉ là gã cũng sợ Không Minh đại sư tìm mình gây phiền phức, vì vậy rất ít tiếp xúc với người Hán. Lúc đầu ta còn tưởng là Mục tướng gia tìm gã, thế nhưng con đường tiếp xúc giang hồ của Mục tướng gia chỉ có một mình Thương Lưu Quân, mà Mục tướng gia lại cực kỳ sợ chết, tuyệt đối không thể để Thương Lưu Quân cách mình quá xa, đừng nói đến việc để hắn đi tái ngoại tìm một người không nhất định sẽ giao dịch với mình."

"Triệu Khuê ư…" Vũ Độc suy nghĩ một chút, lại nói, "Người này cũng không tìm được Hạ Lan Yết, vì vậy đến nay ai cũng không biết rốt cục là kẻ nào muốn ám hại Tiên đế."

"Nếu như là Mục tướng gia đã hạ thủ thì sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Vậy dĩ nhiên chỉ có thể đi tìm y mà hỏi." Vũ Độc nói, "Chỉ là Mục tướng gia đến nay vẫn một mực điều tra tung tích của Trấn Sơn Hà, cũng từng nói chuyện với ta, ta nghĩ hẳn không phải là y. Cho dù y có tư tâm muốn ám sát Tiên đế, thế nhưng với tài trí và tầm nhìn của y, tuyệt đối không lựa chọn thời điểm đó."

"Như vậy." Đoạn Lĩnh nói, "Nhìn đi nhìn lại, trong đám người tìm ngươi dò hỏi cái chết của Tiên đế, nhất định có một người là hung thủ sau màn."

Vũ Độc: "…"

Câu nói này của Đoạn Lĩnh như một gậy đánh thẳng vào đầu Vũ Độc, nhất thời lay tỉnh hắn.

Vũ Độc lẩm bẩm: "Đúng rồi, ta vì sao lại không nghĩ đến đâu?"

Người nọ vì sao lại nhiều lần đề ra nghi vấn với Vũ Độc, dò hỏi toàn bộ quá trình Lý Tiệm Hồng băng hà? Chỉ vì đối phương muốn xác nhận có để lộ manh mối gì hay không? Vũ Độc có nghi ngờ ai là chủ mưu sai khiến Hạ Lan Yết mưu hại tiên đế hay không? Đây là một khoảng ân oán cực lớn, nhất định phải xóa đến không còn vết tích, bằng không sau này một khi bản án được lật lại nhất định càng liên lụy rộng lớn hơn, nhất là sau khi Thái tử về triều…

"Là ai đây?" Vũ Độc lẩm bẩm.

Hoài Âm hầu, Đoan Bình công chúa, Mục Khoáng Đạt, Lý Diễn Thu, Thái tử, Tạ Hựu…

"Tạ Hựu không có bao nhiêu khả năng." Vũ Độc nói, "Nếu như hắn muốn ám sát Tiên đế đã có thể hạ thủ từ trước, người này có thể bài trừ."

"Nếu như là bị người mua chuộc thì sao?" Đoạn Lĩnh nói, "Cũng có thể hắn đã về dưới trận doanh của kẻ khác, ví dụ như nói… hắn cùng Tứ vương gia là một phe."

Đoạn Lĩnh nghĩ xong cũng cảm thấy kinh hoảng, y mặc dù không có vào triều thế nhưng cũng vì sai sót của Lang Tuấn Hiệp khiến tính mạng của y gặp một lần trắc trở, đồng thời cũng thay đổi rất nhiều chuyện. Nếu như bây giờ y đang ngồi trên vị trí Thái tử những chuyện y cần đối mặt nhất định sẽ càng nhiều, mỗi một thời khắc đều có thể dẫn họa sát thân.

"Tứ vương gia sao?" Vũ Độc nói, "Ta nhìn không thấu y, Hoài Âm hầu cũng rất có thể, dù sao…"

Vũ Độc lắc đầu, hắn thật sự cũng không nghĩ ra, Mục Khoáng Đạt trái lại biến thành người ít bị nghi ngờ nhất.

Đoạn Lĩnh hỏi: "Trấn Sơn Hà là bội kiếm của tiên đế sao?"

Vũ Độc buồn bực, Đoạn Lĩnh thế nào lại có điểm hơi quá thông minh rồi, có thể từ trong những tin tức ít ỏi như vậy tổng hợp phân tích, sau đó suy đoán ra thật nhiều manh mối, hắn nhịn không được nhìn đối phương một cái.

"Làm sao vậy?" Đoạn Lĩnh vẫn còn đang chìm trong suy tư.

"Ngươi rất thông minh." Vũ Độc nói, "Nhưng ta vẫn phải nhắc nhở ngươi một câu. Có mấy lời khi đứng trước mặt Mục tướng gia, ngươi nghìn vạn lần không thể thùy tiền nói ra miệng."

"Được… Ta biết." Đoạn Lĩnh hôm nay mình đã nói với Vũ Độc không ít, may mà vẫn chưa khiến hắn hoài nghi.

"Chỉ cần tìm ra Trấn Sơn Hà đang ở trong tay ai." Vũ Độc nói, "Liền biết được hung thủ sau màn ám sát tiên đế. Còn có một khả năng, ai cũng không phải, Hạ Lan Yết là do Hốt Tất Liệt phái tới."

Lại tăng lên một khả năng, Đoạn Lĩnh cực kỳ đau đầu, chỉ đành tạm thời không nghĩ đến nữa.

Xa xa chân trời yên hà như máu, đêm nay bọn họ nghỉ lại trong trạm dịch, Đoạn Lĩnh trắng đêm lăn lộn khó ngủ, lại nghe trong viện vang lên tiếng địch của Vũ Độc, phảng phất mang theo ít nhiều phiền muộn.

Vũ Độc là một người nghiêm túc, Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, sự mệt mỏi cùng cao ngạo của hắn chỉ là bằng chứng cho tính nghiêm túc mà thôi. Hắn là loại người chẳng bao giờ nghĩ đến việc cùng người khác thông đồng làm bậy, trước sau đều là lưỡi dao sắc bén được giấu kín trong vỏ, dựa vào những lời nói hôm nay của hắn, trong lòng Đoạn Lĩnh lại có một ý niệm, Vũ Độc là người có thể tin tưởng.

–

Đêm nay, Tây Xuyên cực kỳ oi bức, đó là dấu hiệu cho một hồi cuồng phong bạo vũ sắp đến.

Thái Diêm vội vàng bước qua hành lang, trên người đầy mồ hôi dính dấp, sắc mặt không quá tự nhiên, lúc bước vào tẩm điện hắn liền hành lễ với Lý Diễn Thu. Lý Diễn Thu là đang uống thuốc, trên bàn còn để một phong tấu chương.

"Trong lúc dời đô, mọi việc con đều phải suy tính cẩn thận." Lý Diễn Thu nói.

"Dạ." Thần sắc của Thái Diêm có chút bất định.

Lý Diễn Thu uống được nửa chén thuốc thì cũng chú ý thấy biểu tình của Thái Diêm, hỏi: "Ô Lạc Hầu Mục đâu?"

"Đã rời kinh." Thái Diêm nói.

Lý Diễn Thu lại hỏi: "Hoàng nhi ngủ không ngon?"

Thái Diêm miễn cưỡng cười cười, Lý Diễn Thu liền ngoắc ngoắc tay ý bảo hắn tiến đến gần. Lý Diễn Thu gọi Thái Diêm là 'Hoàng nhi' cũng có nghĩa đã xem hắn như con ruột của mình, đối xử cực kỳ thân cận, sau khi gọi hắn đến gần còn lấy bát tổ yến đặt trên bàn đưa cho, nhìn hắn uống cạn.

Vùng quanh lông mày của Thái Diêm như có như không nhíu chặt, Lý Diễn Thu lại hỏi: "Ngày ngươi trở về ta đã từng nói, Ô Lạc Hầu Mục là loại người ai cũng không để vào mắt, để y đi theo con ta cuối cùng cũng không quá yên tâm. Lần này y lại ra ngoài làm cái gì?"

Thái Diêm suy nghĩ một chút, nói: "Hồi hương tế tổ."

Lý Diễn Thu thở dài, ngẫm lại một chút rồi nói: "Gọi Trịnh Ngạn đến đây đi, Ngũ cô của con mấy ngày trước cũng có đề cập đến."

Thái Diêm lắc đầu, ngược lại nhìn kỹ tấu chương trên bàn muốn nói lại thôi, Lý Diễn Thu để ý đến liền bảo cung nhân hầu hạ lui đi.

"Giang Châu cách Hoài Âm quá gần." Thái Diêm lúc này mới lên tiếng, "Để Trịnh Ngạn tiến cung, con luôn cảm thấy không quá vững vàng."

Lý Diễn Thu không trả lời, chỉ gật đầu

Một hồi im lặng khá lâu, Lý Diễn Thu lại nói: "Dù sao vẫn phải duy trì mặt ngoài với Diêu Phục, may mà con hiện tại tuổi tác vẫn còn nhỏ, lại có Tứ thúc ở đây, huống hồ hắn còn phải kiêng kỵ Mục gia, bên ngoài lại có Tạ Hựu coi chừng. Cuối năm dời đô hẳn là có thể ổn thỏa, tương lai vài năm nữa hẳn là cũng không xảy ra loạn lạc gì."

"Nếu Hoàng huynh còn tại." Lý Diễn Thu ôn hòa cười nói, "Lúc này huynh ấy hẳn sẽ nói 'Đã sớm nên dời đi, cần gì phải sợ gã!'. Hoàng huynh chính là người như vậy, Diêu Phục cũng phải kiêng kỵ huynh ấy ba phần, điểm này con không giống phụ thân cho lắm."

Sắc mặt của Thái Diêm có chút biến đổi, nói: "Tứ thúc nói phải, dù sao cũng phải dời đô."

Lý Diễn Thu khoát khoát tay, nói: "Cân nhắc kỹ càng là chuyện tốt, thế nhưng đôi khi cũng không nên quá e ngại, những việc cần học cứ học, tương lai chậm rãi sẽ hiểu rõ."

60. Quyển 2 - Chương 60: Ngủ Ngoài Trời

Phía chân trời mơ hồ truyền đến tiếng sấm chớp vang rền, Vũ Độc về phòng lại thấy Đoạn Lĩnh đã nằm trên giường, mắt vẫn mở to nhìn về phía mình.

"Còn chưa ngủ?" Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh lắc đầu, dự định ngồi dậy nhường giường lại cho Vũ Độc..

"Ngươi ngủ bên trong đi." Vũ Độc nói, "Trên mặt đất bẩn, lúc nãy đã thấy tiểu nhị lau sàn, cái thùng nước kia không biết đã dùng bao lâu, ngay cả thành giếng cổ trăm năm so với nó còn sạch hơn mấy phần."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười. Hai người cùng nhau đồng hành, đến nơi này lại chen chúc trong một căn phòng hảo hạng của dịch trạm, tuy là nói có chút không quen, thế nhưng giường vẫn có thể coi như khá lớn.

"Lúc trở về không chừng cũng đã dời đô rồi." Vũ Độc thuận miệng nói, "Nếu thật lập được đại công, Mục Khoáng Đạt hẳn là không thể không cấp cho chúng ta một gian viện rộng rãi hơn."

Đoạn Lĩnh thì lại vẫn nhớ đến chuyện buổi chiều đang nói, cất giọng hỏi: "Tạ Hựu vẫn đóng tại Giang Châu sao?"

Vũ Độc "Ừ" một tiếng, Đoạn Lĩnh suy nghĩ đến xuất thần, thế nhưng vừa nhớ đến những lời buổi chiều Vũ Độc nói thì lại cảm thấy muốn biết nhiều thêm nữa. Chỉ là Vũ Độc dù sao cũng là người trong giang hồ, hắn không hiểu được chiêu số đùa giỡn chính trị của Mục Khoáng Đạt, vì vậy cũng không biết được nhiều lắm. Từ xưa đến nay, quân quyền cùng tướng quyền, địa phương và trung ương đều là tiết chế lẫn nhau, hai bên đấu sức hệt như một trận thi đấu kéo co.

Đoạn Lĩnh từ từ phát hiện, Đại Trần đã trải qua không ít chiến loạn rốt cục cũng có thể vượt qua giai đoạn nguy nan nhất, thế nhưng giữa lúc nghỉ ngơi lại sức này, mạch nước ngầm nội đấu lại bắt đầu cuồn cuộn khởi động, chỉ cần sơ ý một chút cả chiếc thuyền lớn Đại Trần liền triệt để lật úp, không thể cứu vãn. Hoài Âm ở tây bắc Giang Châu, sau khi Thượng Tử rơi vào tay giặc, nơi này cũng trở thành trọng địa trấn giữ giang bắc của Đại Trần, thế lực địa phương ngang ngược thịnh vượng, ẩn ẩn có ý thao túng vương quyền, mà hôn sự của Đoan Bình công chúa chính là một thủ đoạn dùng để lung lạc Hoài Âm hầu Diêu Phục.

Lúc này dời đô liền tương đương với việc công khai trở mặt với Hoài Âm hầu, cũng biểu lộ rõ ý định lần thứ hai muốn dùng vùng Trung Nguyên làm cứ điểm, quyết tâm thu phục phương bắc của Lý gia. Người ở sau lưng chỉ đạo hết thảy thoạt nhìn là Mục Khoáng Đạt, trên thực tế kẻ nắm quyền quyết định sau cùng chính là Lý Diễn Thu, chỉ không biết tên Thái tử giả kia có đủ dũng khí cùng sự sáng suốt kia hay không.

"Thái tử là người như thế nào?" Đoạn Lĩnh đột nhiên hỏi.

Vũ Độc trở mình không để ý đến cậu, Đoạn Lĩnh lay lay Vũ Độc vẫn không chiếm được đáp án chỉ đành thôi. Y mở to mắt tự hỏi, nếu đổi vị trí với nhau, dưới tình thế chỉ có y cùng Tứ thúc chèo chống giang sơn, liệu y có sợ không? Chỉ là dù nghĩ bao nhiêu đi nữa, việc dời đô cũng thật sự đã sắp tiến hành rồi. Đoạn Lĩnh vừa nghĩ đến đây, trái tim lại mơ hồ hưng phấn không ngừng, đây chính là cảm giác hưng phấn trước khi bước vào một cuộc phiêu lưu nguy hiểm…

–

"Ngươi thế nào suốt ngày đều trưng ra bộ dạng thiếu ngủ như vậy?"

Hôm sau, lúc Vũ Độc muốn khởi hành thì Đoạn Lĩnh vẫn còn buồn ngủ, mắt nhắm mắt mở, vừa rời khỏi giường liền chỉ muốn nằm lại, nếu không ai quản thì ngay cả đường y cũng không đi được. Hôm nay mưa rào cả ngày, từ sáng đến chiều trăm vạn giọt mưa cứ không ngừng rơi tí tách xuống mặt đường, trời sắp vào thu rồi, khu vực phía bắc Tây Xuyên cũng bắt đầu dần dần lạnh xuống.

Lúc tới bên bờ Mân giang cũng vừa lúc hoàng hôn, mưa vẫn không có dấu hiệu gì tạnh lại, Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh: "Bắt đầu từ bây giờ, ngươi là thiếu gia, ta là tùy tùng."

"Được." Đoạn Lĩnh gật đầu, đem y phục sửa lại ngay ngắn, Vũ Độc cũng rất tận tình chỉ bảo y, khi gặp người nào nên nói như thế nào, nói cái gì mới không để lộ sơ hở. Đoạn Lĩnh gật đầu không ngừng, vẻ mặt khiêm tốn, chỉ là trong lòng vẫn đang suy nghĩ chuyện khác.

Vũ Độc dần dần phát hiện Đoạn Lĩnh quả thực không phải người thường, có lẽ phải nói, cũng không phải người bình thường như trước đó hắn vẫn cho là. Tiểu tử này nghĩ nhiều nói ít, mọi việc trước khi nói ra đều phải cân nhắc nhiều lần, thoạt nhìn tựa như không yên lòng thế nhưng lại nhìn đến cực kỳ thấu triệt, thậm chí còn có thể chú ý tới những chi tiết ngay cả hắn cũng sơ xuất không nhận ra.

Mấy ngày liên tiếp mưa dầm không ngừng, sơn đạo trơn trợt, có không ít nơi gặp cảnh đất đá sụp lở, xa phu chỉ có thể đi đường vòng. Tối nay, xa phu đã hoàn toàn lạc đường, gã hướng về phía Vũ Độc không ngừng 'A a' gọi, Vũ Độc chỉ đành nhảy lên ngọn cây nhìn khắp xung quanh quan sát địa hình.

"Làm sao bây giờ?" Đoạn Lĩnh muốn rời khỏi xe, Vũ Độc lại bảo y ngồi yên.

"Ngươi cứ hấp tấp như vậy làm sao có thể làm thiếu gia." Vũ Độc lẩm bẩm mở ra địa đồ, bốn phía tối đen không có thứ gì để làm mốc, khắp nơi gió thổi mưa tuôn, lạnh đến cả người run rẩy.

"Người của trạm dịch nói phải đi con đường này." Đoạn Lĩnh chỉ vào một con đường trên bản đồ, "Mà chúng ta dường như đã bỏ lỡ."

"Ta hoài nghi chúng ta đã rẽ nhầm đường." Vũ Độc thực sự rất đau đầu, xa phu là câm điếc, nói không nói được mắng không mắng xong, chỉ có thể dựa vào thủ thế chỉ hướng, lúc còn ở Tây Xuyên vẫn tốt, vừa vào đến Hán Trung liền trở thành kẻ mù đường.

"Như vậy quay lại thôi." Đoạn Lĩnh nói.

"Lối rẽ nhiều lắm." Vũ Độc đáp, "Nếu cứ đi tiếp cũng không biết sẽ đến chốn thâm sơn cùng cốc nào, chi bằng cứ qua đêm tại đây."

Xa phu đánh xe đến ven đường, lại đắp một cái lán nhỏ, Đoạn Lĩnh ngồi trong xe, Vũ Độc nói: "Ta đi xem tình hình xung quanh."

"Ta cũng đi xem." Đoạn Lĩnh cầm lấy thanh chủy thủ Mục Khoáng Đạt cho y phòng thân nhảy xuống xe.

Vũ Độc nhìn y, có chút ngoài ý muốn.

"Lúc này lá gan tại sao lại lớn lên rồi?" Vẻ mặt của Vũ Độc chính là không sao hiểu được..

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh vừa rời khỏi Tây Xuyên liền cảm thấy sinh mệnh không còn nguy hiểm, lá gan cũng lập tức lớn lên. Dù sao ngoại trừ Lang Tuấn Hiệp cũng sẽ không có ai vô duyên vô cớ đến giết y, trước đó ở thượng kinh tốt xấu Đoạn Lĩnh cũng đã học võ công suốt một năm, sau này bình thường vẫn có luyện tập, hẳn là không tệ lắm.

"Ta… chỉ là muốn đi xem một chút." Đoạn Lĩnh đáp.

"Ở chỗ này chờ." Vũ Độc nói.

Vũ Độc xoay người ly khai, lại càng nghĩ càng lo lắng, hắn nhanh chóng đảo người trở về, lấy ra một viên thuốc đút cho Đoạn Lĩnh, nói: "Nuốt vào."

"Là cái gì?" Đoạn Lĩnh bị đẳng đến giật mình, chỉ là nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vũ Độc thì đành phải nuốt xuống, trong bụng đầu tiên là cảm thấy mát lạnh, sau đó lại ấm lên không ít, Vũ Độc lại đưa cho y một hạt châu màu vàng.

Đoạn Lĩnh: "!!!"

Đoạn Lĩnh vẫn nhớ rõ hạt kim châu này, đó là một con rết độc!

Y không dám nhận, càng không dám nhìn Vũ Độc, Vũ Độc gắt: "Cầm!" rồi ném cho y, Đoạn Lĩnh chỉ đành phải tiếp nhận, cắn môi liều mạng một lần. Dù sao nếu như y bị cắn rồi Vũ Độc cũng sẽ cho y thuốc giải, chỉ là lúc nhận lấy, con rết kia cũng không có dấu hiệu muốn tỉnh lại, chỉ lẳng lặng cuộn tròn.

"Cất nó vào trong ngực." Vũ Độc lại nói, "Ta đi tìm cho ngươi một ít nước uống, sẽ về nhanh thôi."

Vũ Độc rời đi, Đoạn Lĩnh không dám cầm kim châu lộn xộn càng không muốn cất giữ vào người, đầu tiên y vẫn để ở một bên quan sát hết nửa ngày, lại đột nhiên nghĩ đến viên thuốc vừa rồi Vũ Độc bảo mình ăn, bên trong hẳn là sẽ có vài vị như hùng hoàng gì đó, như vậy con rết này hẳn sẽ không cắn y. Đoạn Lĩnh nơm nớp lo sợ không rõ ý tứ của Vũ Độc, thế nhưng y vẫn chiếu theo lời hắn mà làm, đem kim châu cất vào trong ngực.

Trong bóng tối, xa phu lấy ra một cái tẩu thuốc, ngồi xổm trong lán trú mưa bập từng làn khói, Đoạn Lĩnh lấy ra một cái bánh chia cho xa phu một nửa, lại lung tung chỉ trỏ vài cái ý tứ nói đối phương đã vất vả rồi, chỉ là hai bên ngôn ngữ không thông, chỉ đành để mặc.

Xa xa truyền đến một tiếng huýt dài, Đoạn Lĩnh nhất thời bị kinh động vén màn xe nhìn ra.

Trời đã tạnh mưa, xung quanh một mảnh yên tĩnh, bóng đêm đen kịt nhìn không thấy đầu ngón tay, chỉ

có tẩu thuốc của xa phu lúc mờ lúc tỏ ánh lên tia sáng leo lét. Đoạn Lĩnh rời khỏi mã xa nhìn về phía cuối đường.

Mây đen bị gió xua tan, từng vũng nước đọng lớn nhỏ đồng loạt phản chiếu trời sao, Đoạn Lĩnh tựa hồ nhìn thấy trên cây có vật gì đó bay đi bay lại liền tiến gần hơn một chút để nhìn, đột nhiên chợt thấy một đôi mắt lấp lánh ánh sáng nhìn chằm chằm vào mình liền sợ đến thét to. Giữa chốn đồng không mông quạnh, tiếng thét đó lập tức truyền đi thật xa.

"Làm sao vậy!" Vũ Độc bị tiếng thét vừa rồi của Đoạn Lĩnh làm cho kinh hãi, lập tức dùng kinh công vọt về gần chỗ mã xa.

"Có… có một con chim." Đoạn Lĩnh chỉ lên tán cây, trên đó có một con chim, dân gian thường gọi là cú mèo. Vũ Độc gương mặt co quắp xoay người, cầm theo bầu nước đi đến cái hồ gần đó tìm nước sạch.

Đoạn Lĩnh đi theo phía sau Vũ Độc, trời đêm trong vắt, không khí tươi mát, nhất thời tâm trạng của y cũng trở nên thả lỏng không ít.

"Phụ cận nơi này cũng có người." Đoạn Lĩnh nói, "Dường như là ở bên kia, chúng ta có nên đi qua chào hỏi không?"

"Xuất môn ra ngoài không nên chào hỏi lung tung với người khác." Vũ Độc đáp, "Không phải người nào cũng là kẻ hiếu khách."

Vũ Độc sau khi lấy nước xong liền nhảy xuống hồ tắm rửa, hắn để trần thân trên, tiện tay cầm theo hầu bao, trên người chỉ mặc một cái quần cùng Đoạn Lĩnh sóng vai quay về mã xa.

"Đói bụng không?" Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh vừa rồi đã ăn nửa cái bánh, y liền lấy phần còn lại ra đút cho Vũ Độc, Vũ Độc một bên hong khô quần áo một bên ăn bánh trên tay Đoạn Lĩnh, nói: "Đợi đến khi tới Đồng Quan liền dẫn ngươi đi ăn bữa ngon…"

Vừa dứt lời, đột nhiên xa xa truyền đến một tràng ngựa hý, tựa hồ có chuyện gì đó đã xảy ra, Đoạn Lĩnh và Vũ Độc nhất thời đều bị kinh động.

"Không tốt!"

Xe ngựa ầm ầm lay động, mặt đất rung chuyển không ngừng, xa phu thét lên kinh hoảng, sau đó tiếng kêu lại im bặt, trực giác được rèn luyện qua vô số lần đứng trước ranh giới sinh tử của Đoạn Lĩnh nhất thời bùng lên.

"Đi mau!" Y lập tức gào to, kéo theo Vũ Độc chạy trốn, hai người hướng về phía cây cối rậm rạp nhất mà lẫn vào.

"Mọi thứ đều ở trên xe!" Vũ Độc nói.

Chỉ là một giây chần chờ, sau đó Vũ Độc liền cam chịu làm theo quyết định của Đoạn Lĩnh, hai người lẻn và trong bụi cỏ, chỉ giây lát sau liền có một mũi tên nhọn bay thẳng về phía bọn họ ẩn thân, Đoạn Lĩnh lập tức xoay người né tên, cùng Vũ Độc chạy về phía hồ nước.

Có người cỡi ngựa vọt vào trong rừng cây, xung quanh lúc này đều là bụi rậm, Vũ Độc không mang theo binh khí, Đoạn Lĩnh chỉ có một thanh chủy thủ vừa được ban thưởng vẫn cầm theo từ đầu, lập tức giao nó cho Vũ Độc. Vũ Độc nhìn cũng không nhìn lập tức nhấn đối phương vào sau một bụi rậm, đem vải ướt chặn miệng và mũi của y lại, sau đó tung ra một loại thuốc bột có chứa huỳnh quang, thuốc bột tựa như đom đóm bay ra, rơi vào đống cỏ gần đó

Chỉ thấy khắp nơi đều có người vây đến, ngôn ngữ của bọn họ cực kỳ xa lạ, hoàn toàn không nghe được, Đoạn Lĩnh liền hiểu ra, bọn họ đụng phải một nhóm người Đảng Hạng! Dịch trạm bọn họ nghỉ lại cách Tây Lương không xa, như vậy lần lạc đường này đã đưa bọn họ đến biên giới giữa Đại Trần và Tây Lương, người Đảng Hạng vốn thích làm đạo tặc, tình huống hiện giờ hẳn là bọn họ đã là món hàng trong mắt người khác.

Ngay sau đó, đám đạo tặc ăn mặc theo lối người Đảng Hạng nhất thời giương cung chỉ về phía Đoạn Lĩnh và Vũ Độc đang ẩn nấp, cả đám người đông đúc đứng vây thành nửa vòng tròn, cao giọng la hét gì đó.

Vũ Độc chậm rãi giơ tay lên, ý bảo bản thân không có vũ khí.

"Không được bước ra." Vũ Độc nói, "Bế khí."

Đoạn Lĩnh ẩn thân phía sau bụi rậm, y thật ra không chút lo lắng cho Vũ Độc, với bản lĩnh của người này, thế gian hiện nay ngoại trừ ba vị đại thích khách kia đích thân xuất thủ, sợ rằng chưa có người nào có thể làm khó được hắn, chỉ là y không khỏi hiếu kỳ muốn xem Vũ Độc rat ay như thế nào.

Đám đạo tặc lại áp sát hơn một chút, Vũ Độc đột nhiên khom người, cả đám đạo tặc đồng thời phản ứng, chỉ là bọn họ vừa hít vào một hơi đã cảm thấy phế phổi đau nhức, bàn tay cầm cung cũng buông lỏng không ngừng kêu to. Nhìn tình huống thế này, cả đám mã tặc hiển nhiên đều đã trúng độc, tràng diện hoàn toàn hỗn loạn, Vũ Độc vốn đang đứng yên lại lộn ngược ra sau nhảy lên trên chạc cây, còn thuận tay bẻ lấy một nhánh cây dài nhất.

"Không được ra mặt!" Vũ Độc lo lắng Đoạn Lĩnh sẽ làm ra hành động hồ đồ, lần thứ hai lớn tiếng căn dặn, sau đó thân ảnh liền như một ngọn gió thổi thẳng vào đám mã tặc.

Nhánh cây ở trong tay Vũ Độc chẳng khác gì lợi khí nguy hiểm, hắn chỉ nhẹ nhàng vung lên liền thoải mái vạch một đường ngang cổ họng của gã đạo tặc gần nhất, máu tươi phun ra lên láng. Đám người đến lúc

này mới ý thức được Vũ Độc không dễ chọc vào, liền càng sợ hãi rống to hơn, đồng loạt lui ra phía sau. Trên tay Vũ Độc chỉ có một nhánh cây dài hơn nửa xích, thế nhưng khí thế lại hệt như lưỡi dao sáng loáng cực kỳ nguy hiểm.

Đám người kia sợ hãi vạn phần, ôm cổ hét thảm chạy trối chết.

Vũ Độc tiện tay ném nhánh cây qua một bên, Đoạn Lĩnh khẽ nhếch môi phát hiện một vấn đề.

Vũ khí đầy đất, đám đạo tặc đều đã bỏ trốn, nền cỏ vấy đầy máu tươi… thế nhưng lại không có xác người chết.

Đoạn Lĩnh: "Đều chạy thoát? Thế nhưng… ngươi không phải cắt đứt cổ họng bọn họ sao?"

Vũ Độc nói: "Ta chỉ rạch lớp da cổ mà thôi, dọa dẫm một chút, cái cổ đã phun máu lại còn ai dám đánh tiếp? Đương nhiên là lập tức chạy đi rồi."

Đoạn Lĩnh: "…"

Nói rồi hai người lại nhìn ra phía xa, Đoạn Lĩnh đột nhiên nhớ đến.

"Không đúng! Đồ trên xe ngựa đều mất hết rồi!"

Vũ Độc chợt tỉnh ngộ, vội vàng men theo quan đạo truy đuổi về phía đám đạo tặc bỏ trốn.

61. Quyển 2 - Chương 61: Cứu Mỹ Nhân

Lúc hai người chạy qua chỗ khi nãy dừng mã xa, Đoạn Lĩnh còn dừng lại thăm dò mạch đập của phu xe, may mà vẫn còn hô hấp chỉ là đã hôn mê. Đoạn Lĩnh kéo phu xe đến gốc cây dàn xếp xong, Vũ Độc cũng đã chạy đến một phía khác tra xét.

"Chờ… chờ một chút!" Đoạn Lĩnh mệt bở hơi tai chạy theo phía sau Vũ Độc, Vũ Độc khẽ điểm chân phi thân lên một ngọn cây gần đó, Đoạn Lĩnh cũng lấy thế dùng lực nhảy lên, giữa đường còn mượn lực ở một nhánh cây, nhảy hết vài lần mới lên đến bên cạnh Vũ Độc..

Vũ Độc hướng về phía bình nguyên rộng lớn quan sát tìm kiếm tung tích kẻ địch, chỉ là vừa mới thoáng chốc như vậy, đám đạo tặc kia cư nhiên chạy trốn không thấy tung tích.

"Nguy rồi." Vũ Độc nói, "Ngay cả mã xa cũng đã bị trộm đi."

Đoạn Lĩnh: "…"

Vũ Độc nghiêng đầu nhìn Đoạn Lĩnh, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái.

"Ngươi làm sao lên đây được?" Vũ Độc hỏi.

Chân của Đoạn Lĩnh lảo đảo thiếu chút nữa đã ngã xuống, cũng nhờ Vũ Độc vươn tay kéo lại, y mới thoát được một kiếp.

"Đồ đạc và thư tín đều ở trên xe." Đoạn Lĩnh nói.

Chuyện này quá phiền toái rồi, Đoạn Lĩnh nhìn về phía bình nguyên, sau khi cả hai rời khỏi ngọn cây, Đoạn Lĩnh nhìn quanh một chút, nhặt lên một bộ cung tên của đám đạo rặc bỏ lại, cung tên của người Đảng Hạng chế tác qua loa, chỉ là miễn cưỡng có thể sử dụng. Vũ Độc kinh ngạc nói: "Ngươi còn biết bắn tên??!"

"Học qua một chút." Đoạn Lĩnh tùy tiện trả lời, trong lòng lại nghĩ 'Nếu như ngươi biết ta học phi thân với ai phỏng chừng liền bị hù đến chết'.

Vẻ mặt Vũ Độc tràn đầy nghi hoặc, Đoạn Lĩnh chỉ có thể viện ra một cái cớ hàm hồ lừa gạt hắn.

"Vừa rồi ngươi rốt cuộc làm thế nào lên được ngọn cây?" Vũ Độc vẫn chưa từ bỏ ý định, không ngừng truy vấn Đoạn Lĩnh.

"Bò lên!" Đoạn Lĩnh nói, "Hiện tại ngươi nhất định phải hỏi rõ chuyện này sao? Nhanh chóng đi tìm mã xa thôi!"

Phía xa đột nhiên lóe lên ánh lửa, Vũ Độc lần thứ hai ngẩng đầu, chỉ thấy vài con cú đêm bay về phía tây bắc.

"Hẳn là chỉ ở gần đây thôi." Vũ Độc ngẫm nghĩ một chút rồi nói với Đoạn Lĩnh, "Nếu không trước hết ta đưa ngươi đến…"

Đưa đến chỗ nào đây? Vũ Độc cũng không tiện để một mình Đoạn Lĩnh lại ở nơi thâm sơn cùng cốc này, hơn nữa bênh cạnh còn có một xa phu đang hôn mê. Trong lúc hai người còn đang bất đắc dĩ, từ phía xa truyền đến một thanh âm kêu cứu: "Người đâu! Cứu mạng —— "

"Cứu tôi với!"

Vũ Độc hơi nhíu mày, hai người nhìn nhau, đều đang nghĩ xem đây có phải là một cái bẫy hay không. Vũ Độc rảo bước xuyên qua một khoảnh rừng rậm rạp, chỉ thấy một người trung niên đang đứng giữa trời la

hét: “Người đâu mau đến đây! Cứu mạng!”

Đoạn Lĩnh dùng cung tiễn chỉ vào người nọ, người nọ liền thở phì phò té nhào trước mặt bọn họ.

“Tha mạng! Xin tha mạng!”

Người trung niên mồ hôi tuôn ra như tắm, thần trí hoảng loạn cực độ, Vũ Độc quan sát trong chốc lát rồi dùng mồi lửa đốt một nhánh cây lên, soi vào gần mặt của đối phương.

Ở nơi hẻo lánh như vậy lại có người sao?

“Tiểu thư nhà ta… bị đạotặc cướp đi!” Người trung niên nói, “Các ngươi là ai? Xin rủ lòng thương cứu tiểu thư nhà ta một mạng!”

Đoạn Lĩnh bỗng nhiên hiểu được, đám đạo tặc vừa rồi mục tiêu nhất định là mã xa!

“Tiểu thư nhà ngươi là ai?” Vũ Độc nhíu mày nhìn người trung niên kia, người trung niên đột nhiên cảm thấy nguy hiểm, không dám nhiều lời.

“Là… là… Tiểu thư nhà ta đang trên đường đi thăm người thân.” Người trung niên ấp úng nói.

“Ngươi chiếu cố người này.” Đoạn Lĩnh chỉ về phía xa phu đang hôn mê dưới tán cây nói, “Chúng ta đi tìm người.”

“Hai vị là…”

Đoạn Lĩnh xua tay xoay người rời đi, Vũ Độc lại gọi: “Này! Chờ một chút!”

“Ta đã hiểu rồi.” Đoạn Lĩnh nói, “Đám đạo tặc cũng không phải muốn phục kích chúng ta.”

Đoạn Lĩnh vừa nói xong Vũ Độc cũng hiểu được, nói: “Chuyện này cũng quá trùng hợp rồi.”

Đám đạo tặc này phục kích đã lâu lúc ra tay cũng cực kỳ nhanh chóng, hẳn là sớm có dự mưu, lúc nãy còn dùng tiếng Đảng Hạng thảo luận hẳn là đã phát hiện sai lầm, chỉ là không tìm được người muốn tìm lại hoài nghi trong đó có bẫy, vì vậy muốn giết trước tìm sao. Nhưng vì sao lại mang luôn cả mã xa đi?

Lần này thật sự là giữa đường gặp chuyện bất bình, anh hùng cứu mỹ nhân. Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh dọc theo quan đạo đuổi tới, chỉ thấy vết bánh xe dẫn vào trong một khoảnh ruộng lúa mạch. Sắc trời cũng đã gần đến bình minh, Đoạn Lĩnh thủy chung vẫn đuổi không kịp Vũ Độc, chỉ có thể ở phía sau vừa chạy vừa

nghỉ.

Vũ Độc rốt cuộc không nhịn được nữa, nói: "Ngươi về trước đi!"

"Ta không biết đường!" Đoạn Lĩnh thở hồng hộc nói.

Vũ Độc: "…"

Nơi này ngoại trừ bình nguyên chính là núi, màn đêm vừa đi, ánh nắng ban mai vừa rọi xuống thì cả thế giới đều thay hình đổi dạng. Bây giờ đã chạy được gần một canh giờ, muốn Đoạn Lĩnh tìm đường trở về, nằm mơ sao?

Vũ Độc chỉ đành thả chậm cước bộ, tỉ mỉ xem xét xung quanh, vết bánh xe đến nơi này liền biến mất, trước mặt lại là một bãi đá hỗn loạn, trong thung lũng này lúc mờ sáng sương mù dày đặc, giương bàn tay không thấy ngón.

"Như vậy đám đạo tặc kia phục kích là muốn cướp vị tiểu thư này." Đoạn Lĩnh đi tới dòng suối nhỏ trước mặt, từa người lên một tảng đá lớn nghỉ ngơi, nói, "Chỉ là đã cướp lầm người, đem xe của chúng ta xem như mục tiêu."

Vũ Độc bây giờ còn trần nửa thân trên, y phục của hắn đều để trong xe, trên vai chỉ có một cái khăn vắt ngang, thắt lưng tùy tiện buộc lại. Hắn đột nhiên ngồi bật dậy liếc nhìn về phía xa, Đoạn Lĩnh đang muốn nói gì đó đã thấy Vũ Độc nằm rạp trên mặt đất, nghiêng đầu áp tai lắng nghe động tĩnh, hắn còn xoay người hướng về phía y 'suỵt' một tiếng, ra hiệu im lặng. Sau một chốc, Vũ Độc đứng dậy chậm rãi lội qua con suối, còn xoay người ngoắc Đoạn Lĩnh, ý bảo y cũng đi sang.

Phía bên kia dòng suối có một bãi đất trống, xe ngựa của bọn họ đang đậu ở đó, bên cạnh còn có mấy tên đạo tặc trông chừng, bọn họ đang không ngừng trò chuyện, giúp nhau bôi thuốc, lại nhìn vào phía trong một chút, chính là một sơn động.

Trời vừa mờ sáng, sơn động này thoạt nhìn giống như một doanh trại lâm thời, bên trong còn treo một ngọn đèn, trên mặt đất tựa hồ có vài bóng người đang ngồi.

"Có thể một lần hạ gục toàn bộ không?" Đoạn Lĩnh hỏi Vũ Độc.

"Mấy người bên ngoài thì có thể." Vũ Độc nói, "Nhưng muốn hạ luôn những người trong sơn động thì không được, cần phải hai lần. Chỉ là hiện tại trên tay ta không có gì hết, chẳng lẽ dùng đai lưng này đánh nhau, thuốc bột trong tay cũng không còn nhiều, chỉ dùng được một lần, những người còn lại cũng chỉ có thể trực tiếp chém giết."

Đoạn Lĩnh: "Như vậy chúng ta trước hết liền dụ người đến đây."

Đoạn Lĩnh dùng một nhánh cây vẽ địa đồ giản lược trên mặt đất, cùng Vũ Độc lập kế hoạch..

"Sau đó ngươi liền đi lấy đồ của chúng ta, chuyện này chỉ trông cậy vào ngươi." Đoạn Lĩnh dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến của Vũ Độc.

Vũ Độc suy nghĩ một chút thì gật đầu, lại nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh: "Chuyện gì?"

"Lá gan thật lớn." Vũ Độc nói, "Ai dạy ngươi cái này?"

Trong lúc Đoạn Lĩnh đang tìm cớ nói quanh co thì Vũ Độc lại nói: "Việc này không nên chậm trễ, hành động đi."

Đoạn Lĩnh tách khỏi Vũ Độc, y hít sâu một hơi kéo căng trường cung, mũi tên đầu tiên chỉ là thử cung, tài bắn cung của y không quá nổi trội nhưng cũng không bị hoang phế, trường cung của người Đảng Hạng mặc dù muốn kéo ra có chút phí sức, cũng khiến y mệt chết được, chỉ là mũi tên nhờ vậy lại bay xa hơn không ít.

Vũ Độc ẩn mình trong rừng cây, tay chống lên gối khom người chờ đợi, hắn hơi nghiêng đầu nhìn Đoạn Lĩnh.

Ánh sáng bên trong sơn động cực kỳ tù mù, một mũi tên vun vút bay qua cự ly năm mươi bước bắn thẳng vào bên trong, chính xác bắn vào đoạn dây thừng treo đèn trên vách, trong lúc đám đạo tặc còn chưa phản ứng kịp chao đèn liền rơi xuống mặt đất, lửa bắt vào dầu hừng hực bốc cháy.

Trong sơn động nhất thời vang lên từng trận kinh hô, đám thủ vệ bên ngoài cũng vội vã chạy vào dò xét, tràng diện hỗn loạn ồn ào, không ít đạo tặc bên trong đẩy đám thủ vệ lao ra. Đoạn Lĩnh nhân dịp này lại bắn thêm một mũi tên, gã thủ lĩnh cảnh giác né được chỗ hiểm thế nhưng vẫn bị bắn vào đùi.

Thủ lĩnh đạo tặc rống giận, hiển nhiên đã phát hiện có người đánh lén, lúc này cả đám người lại bắt đầu phát sinh một hồi hỗn chiến. Vũ Độc thủy chung vẫn chờ trong rừng cây, vị trí đầu hướng gió, hắn ưu nhã đánh mồi lửa đốt vài mảnh lá khô, trên lá khô lại rắc một chút thuốc bột tạo thành một làn khói xanh mỏng manh, lượn lờ theo gió bay về phía đám đạo tặc.

Những người đứng gần nhất ngã xuống đầu tiên, Đoạn Lĩnh vừa di chuyển vừa bắn tên, mắt thấy đám đạo tặc đều bị dụ ra khỏi sơn động, sau đó lần lượt ngã xuống mặt đất, Vũ Độc lại lắc mình chạy đến bãi đất trống, nhảy lên xe ngựa.

Chỉ là lúc đầu Đoạn Lĩnh vẫn đánh giá sai nhân số của đám đạo tặc, không ngờ trong cái sơn động nho nhỏ kia lại có thể chứa được gần ba bốn mươi người, giữa lúc đối phương đã phát hiện được chỗ ẩn thân của y thì Vũ Độc lại huýt dài một tiếng, trong tay cầm Liệt Quang kiếm, thân trên vẫn để trần, trên lưng con đeo hộp kiếm từ sau mã xa xông ra.

Vừa rồi chính là ám hiệu Vũ Độc thông báo cho Đoạn Lĩnh đã lấy được đồ vật, sau đó bàn tay của hắn tung ra, phi tiêu đầy trời đem đạo tặc ghim thẳng xuống đất.

Đoạn Lĩnh cũng thu hồi cung tiễn, khom người chạy ra khỏi rừng cây, chỉ thấy Vũ Độc lần nữa nhảy lên trần xe phát ra một thanh âm huýt sáo khiêu khích. Đám đạo tặc nhất thời giận dữ, giương cung chạy vọt về phía hắn, thế nhưng Vũ Độc vừa lui đến sau mã xa liền đá mạnh một cước, cả càng xe đều bị đá tung ra ngoài, vì vậy đám đạo tặc vừa xông lên đã bị càng xe nặng đến hai mươi cân áp đến lảo đảo.

Đoạn Lĩnh dùng một mảnh vải ướt che lại mũi miệng vọt vào trong sơn động, không ngờ bên trong lại cực kỳ rộng lớn, từ phía một góc khuất còn truyền đến tiếng ho khan kịch liệt, là một thiếu nữ trẻ tuổi. Trong sơn động khói đen tràn ngập, phân không rõ phương, Đoạn Lĩnh chỉ có thể lờ mờ nắm lấy tay của đối phương, lại dùng chủy thủ cắt đám dây thừng trói chặt nàng, kéo người đứng dậy.

"Đi!" Đoạn Lĩnh đem vải ướt chặn lên miệng thiếu nữ, kéo nàng vội vã rời đi.

Lúc hai người rời khỏi sơn động, Vũ Độc đã cầm chặt chuôi kiếm không ngừng dao động giữa đám mã tặc, chỉ trong khoảnh khắc liền đánh người ngã ra đầy đất. Đoạn Lĩnh lập tức chạy đi cướp ngựa, đầu tiên là để thiếu nữ kia lên ngựa.

"Ngươi đi trước!" Vũ Độc quát to.

Đoạn Lĩnh liền tung người lên ngựa cùng thiếu nữ, chân đạp thật mạnh phi ngựa phóng qua dòng suối, chạy thẳng vào trong rừng cây.

"Ngươi là ai?" Thiếu nữ kia hỏi.

Đoạn Lĩnh lại quay đầu nói: "Vậy ngươi là ai?!"

Sau khi chạy được một đoạn vào sâu trong rừng, Đoạn Lĩnh mới kéo thẳng dây cương cho ngựa dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau, do dự xem có nên trở về tiếp ứng cho Vũ Độc hay không. Thế nhưng Vũ Độc đã bảo y rời đi trước, hẳn là sẽ không có chuyện gì.

"Ngươi là ai?" Thiếu nữ kia lại hỏi, "Họ gì? Ngươi là người Hán? Phải không? Không phải người Đảng Hạng chứ?"

Lúc này Đoạn Lĩnh mới chú ý đến thiếu nữ bên cạnh, gương mặt của cả hai đều bị khói ám đen kịt tựa như một con mèo mun. Đoạn Lĩnh nhìn thấy nàng liền buồn cười, nhịn không được cười phá lên, thiếu nữ lại là dở khóc dở cười, những nghi vấn của nàng đều không được đáp lại.

"Để ta nghĩ xem nên chạy như thế nào… " Đoạn Lĩnh nói: "Trước hết phải tìm chỗ hội họp đã."

Bất chợt từ phía xa truyền đến một trận tiếng động, tựa hồ có người đang tới gần, Đoạn Lĩnh dò hỏi: "Vũ Độc?"

"Vũ Độc?" Nữ hài lặp lại.

"Suỵt." Đoạn Lĩnh nhận ra nguy hiểm đang đến gần, y sờ vào túi tên lấy ra mũi tên cuối cùng, nhắm thẳng về phía rừng rậm. Bỗng nhiên lại có một thanh âm thét to vang lên khiến hai người giật nảy mình.

Sau đó tiếng bước chân lại từ từ xa dần rồi tiêu thất.

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh chậm rãi hạ cung, đột nhiên hiểu được nơi này chính là ngõ vào doanh địa của dạo tặc! Nơi phát ra thanh âm hẳn là một trạm gác, chỉ là vừa nãy y cùng Vũ Độc đã vòng qua một con đường khác mà đến. Mà thanh âm thét lên vừa rồi tựa hồ là một loại ám hiệu, chỉ là ám hiệu có nghĩa là gì thì y không quá rõ ràng.

Đoạn Lĩnh lập tức quay đầu ngựa lại hướng về phía rừng rậm phóng đi, đợi đến khi rời khỏi thung lũng mới dừng ngựa bên cạnh một ruộng lúa mạch. Lúc này trời đã sáng hẳn, thấp thoáng phía bên kia mảnh ruộng rộng lớn này chính là quan đạo.

"Ở chỗ này chờ." Đoạn Lĩnh cưỡi ngựa tìm tới nơi đã ước định cùng Vũ Độc, là vị trí bọn họ bị cướp mã xa, sau đó đỡ thiếu nữ xuống ngựa.

"Đừng đi loạn." Đoạn Lĩnh nhìn quanh một vòng lại thở hổn hển mấy hơi, hỏi thiếu nữ bên cạnh, "Khát không?"

Bất chợt từ phía sau có người tung một chưởng đến, chưởng phong vừa đảo qua trong nháy mắt Đoạn Lĩnh liền cảm thấy nguy hiểm theo bản năng đón đỡ. Chỉ là y vừa chụp được cổ tay đối phương thì mới phát hiện tay người này cứng như cương thiết, không, đó chính là cương thiết! Đoạn Lĩnh bị lực chấn đến suýt nữa gãy xương, đau đớn kêu to.

Thích khách kia không hề dừng lại mà tiếp tục động thủ, một cước quét qua, Đoạn Lĩnh lại nghiêng người né tránh, đối phương vừa tung ra một chiêu Đoạn Lĩnh đã bị đánh ngã xuống mặt đất.

"Tránh xa y ra!" Thiếu nữ thét to nhào tới trước mặt thích khách, lại bị thích khách nắm áo vứt qua một bên.

Thích khách từng bước ám sát, cúi đầu nhìn Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh từng chút lui về phía sau.

Đây là ai? Đoạn Lĩnh nhìn thẳng vào mắt của thích khách, kẻ này chột một bên mắt, đồng tử mang theo

một tia màu xám nhàn nhạt, gã dùng bên mắt hoàn hảo còn lại quan sát Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh đột nhiên dâng lên một trận kinh hoảng —— đây là một thích khách chân chính, là loại thích khách không hề có nhân tính.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Vũ Độc thình lình xuất hiện từ sau ruộng lúa mạch, di chuyển nhanh đến phảng phất xuất hiện tàn ảnh, vượt qua biển lúa mạch mênh mông, một kiếm chỉ thẳng vào yết hầu gã thích khách nọ! Mà thích khách kia cư nhiên lại đưa một cánh tay lên đỡ lấy Liệt Quang kiếm của Vũ Độc.

Đoạn Lĩnh không khỏi cả kinh, hầu như đã tưởng tượng ra được một màn cánh tay của thích khách kia bị chặt đứt, thế nhưng lúc tay gã và lưỡi kiếm chạm vào nhau chỉ có tiếng vải vóc xé rách và kim khí va chạm. Cái nơi vốn nên là cánh tay của thích khách hiện ra một phần móc sắt, ôm dọc theo lưỡi của Liệt Quang kiếm ma sát tạo thành tia lửa.

"Là ngươi?!" Vũ Độc kinh hãi nói, tiện đà trở tay thu kiếm, chỉ là lúc lưỡi kiếm vừa thu về ống tay áo lại phất ra một chút, một nắm thuốc bột cùng chưởng phong lập tức đánh về phía thích khách che mặt.

Đoạn Lĩnh nhìn thấy mà không khỏi tán thưởng! Một chiêu kia của Vũ Độc cơ hồ là vô pháp phá giải, chỉ cần đối phương đón lấy một chưởng này của hắn nhất định phải vận khí chống đỡ, thế nhưng trong chưởng phong còn có phấn độc, chỉ cần hít vào liền trúng độc.

Chỉ là ý niệm này vừa mới lóe lên trong đầu Đoạn Lĩnh, thích khách che mặt lại lựa chọn lui về phía sau, chỉ một nhịp thở tiếp theo Vũ Độc đã đuổi kịp, lần nữa tung ra một chưởng, nhìn cũng không nhìn đẩy thích khách nọ vào trong ruộng lúa, tay phải khẽ đẩy, Liệt Quang kiếm chém thẳng về phía thích khách rồi trở về trong tay Vũ Độc.

62. Quyển 2 - Chương 62: Ngõ Hẹp

Thích khách bị đánh rơi xuống cũng cực kỳ chật vật, lập tức xoay người đứng lên.

"Mau dừng tay lại ——!"

Đoạn Lĩnh từ xa nhìn thấy quan binh lao tới liền vội nói: "Đừng đánh! Trở về!"

Vũ Độc vẫn nhìn chằm chằm vào thích khách kia, mà đối phương cũng không lập tức chạy trốn, thẳng đến khi quan binh đã đứng chiếm hết con đường, lại có một người trung niên xông ra hô to: "Tiểu thư! Tiểu thư!"

Thiếu nữ vừa này được Đoạn Lĩnh cứu mới bất chợt khôi phục từ trong kinh hách, gào to một tiếng lao về phía người trung niên.

Một lúc lâu sau.

Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh cùng cưỡi một con ngựa lên đường, xe đã mất, hành lý cũng đã đánh mất, Vũ Độc còn trần nữa thân trên, sau lưng đeo theo một cái hộp kiếm, thoạt nhìn chẳng khác thợ rèn là bao. Cả gương mặt Đoạn Lĩnh lại là bị khói đen ám bẩn, y ngồi phía trước Vũ Độc, nhìn theo đám quan binh dẫn đường đằng trước từ từ mà đi.

"Gã là ai vậy?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc ghé vào sát bên tai Đoạn Lĩnh, thấp giọng nói: "Hắn là Hạ Lan Yết."

Đoạn Lĩnh nhất thời chấn kinh rồi, Vũ Độc còn nói: "Tiên đế chính là bị gã hạ độc băng hà. Ngươi nghìn vạn lần không nên để gã đến gần."

"Gã vì sao muốn giết ta?" Đoạn Lĩnh có chút không dám tin hỏi, y đột nhiên bắt đầu lo lắng, tuyệt đối đừng để toan tính của y thất bại trong gang tấc, bị hủy trong tay kẻ thù nha.

"Không có lý do." Vũ Độc nhỏ giọng nói, "Gã nhìn ai không vừa mắt liền ra tay giết kẻ đó."

Lúc này Hạ Lan Yết đang cỡi ngựa ở phía trước liền quay đầu liếc nhìn Đoạn Lĩnh và Vũ Độc, Đoạn Lĩnh bị gã nhìn đến kinh hoảng không ngừng.

"Gã tại sao lại xuất hiện ở đây?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Hai người vốn cưỡi chung một con ngựa lại còn tựa đến quá gần, Đoạn Lĩnh vừa nghiêng đầu thì suýt nữa đã hôn lên môi Vũ Độc.

Vũ Độc: "…"

"Ngươi không phải rất thông minh sao?" Vũ Độc nhìn một vòng những người xung quanh, thấp giọng nói, "Đoán một chút xem?"

Đoạn Lĩnh hiện tại tâm loạn như ma, kẻ thù giết cha đang ở rất gần y, thế nhưng y lại không có biện pháp nào đối phó với gã, lại càng không thể nói cho Vũ Độc biết thân phận của bản thân, nhất thời trong lòng thấp thỏm bất an, tâm trí hoàn toàn không cách nào tập trung lại.

"Làm sao vậy?" Vũ Độc kỳ quái hỏi,

Đoạn Lĩnh lắc đầu, tận lực khiến chính mình thanh tỉnh lại, bắt đầu cân nhắc những quan hệ phức tạp trước mắt.

"Ta hiểu rồi." Đoạn Lĩnh lẩm bẩm nói, "Gã đầu phục Biên Lệnh Bạch. Biên Lệnh Bạch phái gã đến tìm thiếu nữ này."

"Đúng vậy." Vũ Độc lạnh lẽo nói, "Hai người kia hẳn là cũng đi Đồng Quan, phỏng chừng là tìm Biên Lệnh Bạch, chẳng ngờ nửa đường bị đạo tặc vây bắt, Biên Lệnh Bạch liền phái Hạ Lan Yết đi điều tra. Chỉ là thân phận của thiếu nữ kia là gì chúng ta vẫn không rõ lắm."

Đoạn Lĩnh gật đầu, nói cách khác, đạo tặc là vì nhận lầm người mới đi cướp bọn họ.

Tới lối rẽ, Đoạn Lĩnh vừa nhìn thấy một chiếc xe ngựa liền nhất thời hiểu rõ —— xe ngựa của thiếu nữ này rất giống chiếc xe của bọn họ, bọn đạo tặc kia hẳn là vì vậy mới tìm lầm người, nhất thời hồ đồ lại không có cách về báo cáo, chỉ đành đem chiếc xe quay về. Trên đường quay lại vô tình đụng đến mục tiêu chân chính liền lập tức đưa người đi, chỉ có người trung niên thoạt nhìn như quản gia kia trốn thoát, chạy ra ngoài tìm đường cầu cứu.

Mà Đoạn Lĩnh lần này đã đoán được đúng đến tám chín phần mười, khi gặp được vị đội trưởng của cận vệ Đồng Quan đang chờ trong dịch trạm phía trước hai người bọn họ mới biết, nguyên lai từ sau khi rời khỏi dịch trạm hôm trước bọn họ đã bắt đầu lạc đường, chạy thẳng về phía biên giới của Đại Trần và Tây Lương, mà cái dòng suối nhỏ bọn họ đã thấy kia vừa vặn là ranh giới tự nhiên, băng qua liền thuộc lãnh thổ Tây Lương

Sau khi bọn họ rời đi, người trung niên liền mang theo xa phu chạy đến dịch trạm gần đó cầu cứu, mà cận vệ Đồng Quan cũng vừa lúc được lệnh đến đây chờ đợi thiếu nữ này, song phương gặp nhau tại dịch trạm, sau khi biết rõ tình hình cận vệ Đồng Quan liền hỏa tốc phái người đến trợ giúp.

Mà xa phu của bọn họ cũng không có gì đáng ngại, sau khi tỉnh lại đã được sắp xếp nghỉ ngơi trong sài phòng của trạm dịch, Đoạn Lĩnh lại bắt mạch cho gã, đúng là không có tổn thương gì nghiêm trọng.

Đám mã tặc kia suốt mấy năm gần đây tàn sát bừa bãi, trường kỳ quấy nhiễu dân chúng, đám cận vệ Đồng quan đã tìm mọi cách để ngăn chặn nhưng vẫn uổng công, lần này khách quý được phía trên ra lệnh nghênh tiếp còn bị đạo tặc bắt đi, bọn họ liền không khỏi một phen phí công trấn an nhận lỗi.

"Tiểu thư xin yên tâm." Đội trưởng cận vệ Đồng Quan nói với thiếu nữ, "Từ giờ trở đi tiểu thư sẽ không gặp được nguy hiểm gì nữa."

Thiếu nữ kia còn đang vì cái chết của đám nha hoàn tôi tớ bên cạnh mình mà thương tâm, không nghe được an ủi, chỉ hướng về phía gã đội trưởng kia gật đầu. Đội trưởng thấy vậy cũng không tiếp tục làm phiền nàng mà xoay người đi về phía Đoạn Lĩnh và Vũ Độc.

"Này." Đội trưởng hỏi, "Các ngươi là ai?"

"Người qua đường." Vũ Độc nói, "Đừng chọc đến ta ta."

Câu này vừa dứt, đám cận vệ xung quanh nhất thời đều rút đao, Đoạn Lĩnh đang nằm ngủ sau lưng Vũ Độc nghe được thanh âm đao kiếm liền sợ đến bật người tỉnh dậy. Vũ Độc xoay người lại vỗ vỗ lưng Đoạn Lĩnh, lại đỡ y chậm rãi nằm xuống.

"Hạ Lan đại nhân của các ngươi còn là bại tướng dưới tay ta." Vũ Độc nói, "Thủ lĩnh đã như vậy, đám thuộc hạ các ngươi cho rằng sẽ đỡ được mấy chiêu của ta?"

Một tên cận vệ chạy tới nói nhỏ vài câu vào tay của gã đội trưởng kia, Đoạn Lĩnh vẫn tựa vào sau lưng Vũ Độc, mà Vũ Độc vẫn ngồi yên thư thả uống trà. Vũ Độc ném ra một phong danh thiếp. nói: "Phái người mang về đưa cho Biên tướng quân của các ngươi nhìn, bảo hắn chuẩn bị sẵn sàng nghênh khách."

Đội trưởng nhìn Vũ Độc một hồi mới nhặt danh thiếp lên, phái người đưa đi.

Đám người trong trạm dịch phân thành ba nhóm, cận vệ Đồng Quan cùng tên thích khách Hạ Lan Yết kia tụ cùng một chỗ, Hạ Lan Yết tay trái mang bao tay, tay phải để lộ ra cái móc sắt, thời thời khắc khắc nhìn chằm chằm động tác của Vũ Độc. Mà thiếu nữ ngày hôm qua bị bắt lại ngồi ở một bên, vẫn đang nước mắt ròng ròng, người trung niên không ngừng nhỏ giọng an ủi nàng.

Vũ Độc và Đoạn Lĩnh hiển nhiên là nhóm thứ ba trong trạm dịch, Đoạn Lĩnh một đêm mất ngủ đã mệt đến sắp không mở mắt ra được, sau khi ngủ xong một giấc khá lâu Vũ Độc mới gọi y dậy ăn cơm.

Đoạn Lĩnh hỏi: "Còn ngươi?"

"Ta ăn rồi."

Đoạn Lĩnh nghe vậy liền ngồi xuống bàn, Vũ Độc lại ở bên cạnh giúp Đoạn Lĩnh phủi giày, thoạt nhìn như một vị đại ca kiên nhẫn vậy.

Thiếu nữ kia tò mò quan sát hai người bọn họ, vị quản gia trung niên kia bước đến cảm tạ, lại muốn mời Đoạn Lĩnh đến trò chuyện, chỉ là Vũ Độc lại nói: "Thiếu gia nhà ta hiện tại không có tâm tình, đợi đến Đồng Quan rồi hãy nói."

Vị quản gia kia chỉ đành quay về báo lại, Đoạn Lĩnh chậm rãi dùng cơm nhưng tâm tư hoàn toàn đặt lên người kẻ thù giết cha đang ở đối diện, cái lọa thù hận chảy xuôi trong huyết quản này từng chút đã bị câu dẫn nổi lên. Y cầm lấy cao điểm cắn nhẹ, nghĩ đến nếu không phải vì cái người tên Hạ Lan Yết này phụ thân của y sẽ không chết, y cũng không phải lâm vào hoàn cảnh như hiện giờ. Hồi ức chồng chất, những ngày tháng hạnh phúc bên cạnh Lý Tiệm Hồng cùng với sự phản bội của Lang Tuấn Hiệp, ngày tháng lang thang nghìn dặm đến Tây Xuyên chằng chịt đan xen khiến y vô cùng phẫn nộ.

'Vũ Độc! Giết hắn cho ta!' Đây là những lời hiện tại Đoạn Lĩnh muốn nói nhất. Đương nhiên, y không có khả năng để Vũ Độc đi giết người vì mình, bây giờ là như vậy, sau này cho dù y có khôi phục thân phận Thái tử cũng là như vậy. Bởi vì Vũ Độc không phải là loại người có thể gọi đến đuổi đi, làm công cụ giết người cho kẻ khác.

“Làm sao vậy?” Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh lấy lại tinh thần, y phát hiện mỗi khi tâm tình của y có chút dao động bất an, không hiểu vì sao Vũ Độc luôn có thể nhận ra rõ ràng.

“Không… không được ngon giấc.” Đoạn Lĩnh nói, “Gã vẫn nhìn chúng ta.”

Vũ Độc nói: “Gã đã coi như tàn phế, lúc ở Thượng kinh gã bị Tiên đế chém mất bốn ngón tay, cũng không biết hiện tại vì sao cả cánh tay phải cũng bị mất, vì vậy cả đời này gã đã không thể tiếp tục dùng kiếm.”

“Gã nhất định còn muốn giết ta.” Đoạn Lĩnh đã nhận ra.

“Vũ gia của ngươi còn muốn giết gã đâu.” Vũ Độc thản nhiên nói, “Không cần sợ gã.”

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, người bị đứt ngón tay muốn dùng kiếm cũng không phải không được, thế nhưng như vậy sẽ không thể sử dụng cổ tay linh hoạt, những yếu quyết, trở, chuyển, móc, hất, đoạt đều không thể thực hiện, từ nay về sau liền không còn cơ hội tranh hùng.

Màn đêm buông xuống, Vũ Độc gọi tiểu nhị của dịch trạm đến ngăn một tấm bình phong ra, hai người liền tìm một chỗ sau bình phong nghỉ ngơi. Trong đầu Đoạn Lĩnh không ngừng nhớ đến những lời của Không Minh đại sư năm đó, cái tên đệ tử phản bội sư môn trộm đi Đoạn Trần Duyên kia nhất định chính là Hạ Lan Yết.

Những chuyện ngày đó đã xa xôi đến mức hiện tại nhớ lại liền giống như hồi ức từ kiếp trước, khiến Đoạn Lĩnh không khỏi có chút cảm giác không chân thật. Y suy nghĩ một chút lại cảm thấy Lang Tuấn Hiệp cũng giống như Hạ Lan Yết, cả hai người đều đã từng phản bội sư môn, khiến y tổn thương, thế nhưng chẳng biết vì sao, y đối với Hạ Lan Yết chính là tràn đầy thống hận, chỉ hận không thể mang gã đi thiên đao vạn quả, chỉ là đối với Lang Tuấn Hiệp… càng nhiều hơn chính là cảm giác đau lòng khi bị phản bội.

“Ngươi định đối phó gã như thế nào?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Hiện tại còn chưa thể động đến gã.” Vũ Độc nghiêng người sang, cực thấp giọng thì thầm bên tai Đoạn Lĩnh, “Chi bằng trước hết cứ tìm hiểu xem quan hệ của gã và Biên Lệnh Bạch là như thế nào đã.”

“Nhất định gã đã quy phục làm thủ hạ của Biên Lệnh Bạch.” Đoạn Lĩnh thấp giọng nói, “Không thể nghi ngờ.”

“Ừ.” Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh mong đợi nhìn Vũ Độc, đây là lần đầu tiên y mong muốn nghe được chuyện ‘sát nhân’ từ trong miệng của Vũ Độc.

“Ngươi muốn tha cho gã một mạng sao? ” Đoạn Lĩnh lại hỏi.

“Cái gì?” Vũ Độc kỳ quái đáp, “Ta tha tính mạng cho gã làm cái gì? Đợi sau khi chúng ta làm xong việc rời đi, tự nhiên liền kết thúc tính mạng của gã, ngươi vì sao lại hỏi như vậy? “

Đoạn Lĩnh thiếu chút nữa liền cảm động đến phát khóc, chỉ muốn ôm Vũ Độc hôn một cái, Vũ Độc lại mơ hồ phát hiện phản ứng của Đoạn Lĩnh tựa hồ không đúng lắm.

Trong mắt của Đoạn Lĩnh, Vũ Độc là loại người nếu thực sự muốn ra tay liền không thèm do dự, vì vậy ở trong mắt của y, cái người tên Hạ Lan Yết này cũng tương đương với đã chết, chỉ là hiện tại vẫn không thể kinh động Biên Lệnh Bạch mà thôi.

Ngày hôm sau, bên ngoài dịch trạm lại càng có nhiều người hơn, từ lúc sáng sớm Đoạn Lĩnh chưa kịp mở mắt đã nghe tiếng vó ngựa không dứt, cận vệ Đồng Quan được nghiêm chỉnh huấn luyện, cho dù trong lúc vội vã vó ngựa cũng không chút rối loạn, cực kỳ đều nhịp. Đoạn Lĩnh từ từ nhắm hai mắt âm thầm đếm, một, năm, mười, hai mươi, năm mươi… có chừng trăm người đi về phía này.

Có một gã thống lĩnh cận vệ Đồng Quan tiến vào dịch trạm, đầu tiên là thỉnh thiếu nữ kia ra ngoài, sau đó Hạ Lan Yết cũng rời khỏi, dịch trạm chỉ trong khoảnh khắc đều rời đi sạch sẽ, Vũ Độc nói: “Đã tỉnh rồi thì đứng lên đi.”

Đoạn Lĩnh chỉ phải ngồi dậy, nhìn quanh một chút liền phát hiện không còn ai rồi.

“Đều đi?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Đều đang ở bên ngoài.” Vũ Độc nói, “Cứ ngồi sau tấm bình phong này, trước hết không muốn bước ra.”

“Không ngờ tới lá gan của ngươi lại lớn như vậy.” Một thanh âm cất lên, “Cư nhiên dám chạy đến Đồng Quan.”

Vũ Độc cười lạnh: “Biên Lệnh Bạch, ta bảo ngươi rửa cổ cho sạch, ngươi đã làm theo chưa?”

Một gã võ tướng chừng ba mươi tuổi bước đến, hai chân mở có chút rộng đứng ngay ngưỡng cửa, sau đó cận vệ Đồng Quan nối đuôi nhau vào bao vây bốn phía, trên tay còn cầm nỏ tiễn đã lắp tên nhắm thẳng về phía Vũ Độc.

Vũ Độc vẫn thản nhiên ngồi trước bình phong, còn ngáp dài một cái, có chút không kiên nhẫn nhìn Biên Lệnh Bạch.

“Lão tử nếu thật muốn giết ngươi.” Vũ Độc nói, “Lúc nãy ở cửa liền cho ngươi một kiếm, vào thời điểm ngươi vừa bước vào đây liền lập tức chết rồi, làm gì có cơ hội bày binh bố trận như vậy? Đã đến cũng

không biết nhìn trước nhìn sau, thật giống như đám chó săn của ngươi vậy, đều ngu xuẩn. Có phải ngươi ngốc ở Đồng Quan quá lâu rồi nên mới trì độn thành như vậy chăng?."

"Ngươi..." Biên Lệnh Bạch giận dữ.

Đoạn Lĩnh ngồi sau bình phong nghe được chỉ cảm thấy buồn cười.

"Ngươi tới nơi này làm gì?!" Biên Lệnh Bạch lạnh lẽo hỏi.

"Đưa một người đến gặp ngươi." Vũ Độc miễn cưỡng đứng dậy, nói, "Nếu ngươi còn dùng nỏ tiễn chỉ vào chúng ta như vậy, chúng ta liền rời đi."

"Chờ một chút." Biên Lệnh Bạch phất tay ra lệnh cho thuộc hạ rút lui, Vũ Độc lại khinh khỉnh nói: "Thay ngươi cứu người, ngươi không nói một tiếng tạ ơn thì cũng thôi, Biên Lệnh Bạch, ngươi thật cho là thiên hạ này không có người có thể kềm chế được ngươi sao?"

Sắc mặt của Biên Lệnh Bạch cực kỳ xấu xí lại không dám phản bác lời của Vũ Độc. Dù sao năm đó Vũ Độc chính là người gần gũi với Triệu Khuê nhất, không biết có bao nhiêu tin tức vãng lai tuyệt mật của chốn biên quan bị hắn nắm trong tay. Biên Lệnh Bạch chỉ đành cười nhạt, nói: "Có gan liền tiến thẳng đến Đồng Quan đi."

Biên Lệnh Bạch xoay người ra ngoài, lúc này Vũ Độc mới dẫn theo Đoạn Lĩnh ra cửa, tìm một chiếc xe ngựa ngồi lên còn để cận vệ Đồng Quan đánh xe, một đường hướng thẳng về Đồng Quan.

63. Quyển 2 - Chương 63: Nhập Quan

Đồng Quan là địa danh ở phía bắc ngạn Hoàng Hà, tựa núi nhìn sông, địa thế hình thành một quan ải tự nhiên địa hình hiểm yếu, trải qua nghìn năm kiến thiết đã nghiễm nhiên trở thành tây bắc đệ nhất thành thị, cũng là cửa ải quan trọng kềm chế Tây Lương. Đoạn đường cuối cùng trước khi vào Đồng Quan cũng là mỏm đất cực kỳ thích hợp cho việc ngắm thủy triều. Chỉ thấy Hoàng Hà cuồn cuộn, trời xanh mây trắng, phía nam dọc về phía Tây Xuyên một mảnh xanh biếc ngút ngàn tầm mắt, lại dõi mắt trông về Tây Lương, lại là đại địa thê lương.

Sau vài trận mưa dầm, trong không khí cũng mang theo mùi vị của mùa thu, không ít thương nhân Tây Vực đều tập trung về đây trao đổi hàng hóa, đủ loại ngôn ngữ ồn ào rộn rã. Những người Đảng Hạng thường qua lại nơi này cũng rất nhiều —— phần lớn bọn họ đều có mấy phần huyết thống người Hồ, mắt sâu mũi cao, hoặc khoác trường bào màu sắc sặc sỡ, hoặc vận bộ váy da thú nhẹ nhàng cuồng dã, trên đầu đội mũ lụa kết, bên thành mũ còn cắm một cái lông đuôi chim nhạn, bọn họ gọi thứ này là vũ linh.

Độ hiếm thấy của vũ linh cũng tượng trưng cho địa vị của chủ nhân chiếc mũ trong bộ tộc, vì vậy chỉ cần liếc nhìn qua liền có thể phân biệt được đối phương là bình dân hay quý tộc.

Lúc Vũ Độc mang theo Đoạn Lĩnh tiến vào phủ vệ Đồng Quan thì Biên Lệnh Bạch như lâm đại địch, khắp nơi đều nhìn thấy bóng dáng của thị vệ canh gác nghiêm mật, Đoạn Lĩnh còn nhận thấy trong phủ của Biên Lệnh Bạch phòng thủ sâm nghiêm, bọn thủ vệ đều đeo theo vũ khí.

Hai người vừa vào phòng, thủ vệ liền đóng chặt cửa lại, chỉ thấy Biên Lệnh Bạch đang ngồi trong đại sảnh thoải mái uống rượu, Hạ Lan Yết thì đứng ở bên cạnh, một âm thanh cũng không phát ra.

"Nói đi." Biên Lệnh Bạch ngồi ở chủ vị, thoải mái nói, "Những gì ngươi nói sẽ quyết định việc ngươi có mạng rời đi khỏi nơi này hay không.."

Vũ Độc đứng ngược sáng, cả người tỏa ra khí thế cư cao lâm hạ nhìn thẳng vào Biên Lệnh Bạch.

"Biên Lệnh Bạch." Vũ Độc nói, "Ngươi không phải làm thổ Hoàng đế lâu quá liền quên mất bản thân có bao nhiêu cân lượng rồi? Nhìn ngươi chọn thủ hạ như thế nào đi, chỉ như vậy đã muốn mạng của lão tử?"

Hạ Lan Yết phẫn nộ tiến lên, Biên Lệnh Bạch lại quát to: "Lui xuống!"

Song phương trầm mặc một lúc lâu, Vũ Độc thong thả bước lên vài bước, nói: "Triệu tướng quân cúc cung tận tụy với Đại Trần ta, cuối cùng lại rơi vào kết quả như vậy. Trận chiến cuối cùng ở Tây Xuyên, ngươi nhận nhiệm vụ canh gác Khương quốc không thể tự tiện bức ra, ta cũng không trách ngươi được, triều đình càng không thể định tội ngươi. Lợi hại trong đó, ngươi cũng là người thông minh, ta hẳn là không cần dài dòng thêm nữa."

Biên Lệnh Bạch trầm mặc, Đoạn Lĩnh thủy chung cũng không lên tiếng, đây chính là ước định mà y đã thương lượng với Vũ Độc trên đường đến đây. Mục Khoáng Đạt muốn giết Biên Lệnh Bạch, Đoạn Lĩnh lúc xuất phát trong lòng còn nuôi một tia may mắn, thế nhưng sau khi nghĩ kỹ liền biết bọn họ căn bản không có lựa chọn khác. Biên Lệnh Bạch người này, không phản cũng nhất định phải phản.

Vì sao? Người này đã từng tham dự sự kiện cướp đoạt binh quyền của Lý Tiệm Hồng, sau đó lại đi theo Triệu Khuê mưu phản, hôm nay triều đình vì muốn ổn định biên giới Tây Lương cũng chỉ có thể tạm thời trấn an hắn, có giận cũng không phát ra được. Hiện tại đã chuẩn bị dời đô, Tây Xuyên không cần lại đối mặt với sự uy hiếp trực tiếp của Tây Lương, huống hồ Thái tử tại triều, vì vậy có rất nhiều món nợ sớm muộn gì cũng phải thanh toán. Biên Lệnh Bạch hiển nhiên phải phản, bằng không hắn cũng chỉ có một con đường chết.

Chỉ nghe Biên Lệnh Bạch hừ lạnh một tiếng, nói: "Biên mỗ tôn Triệu tướng quân làm thầy, từ lúc mười bốn tuổi tòng quân đã đi theo tướng quân, đến nay có hơn mười ba năm, chưa từng làm ra nửa chuyện phụ lòng bách tính trái với lương tâm. Cho dù hôm nay Thái tử đứng trước mặt ta, ta cũng chỉ nói một câu như vậy! "

"Thái tử sẽ không đến trước mặt ngươi." Vũ Độc nói, "Cũng sẽ không nghe ngươi giải thích, nhìn ngươi như vậy hóa ra là ta quá lo lắng rồi, không lại quấy rầy. Cáo từ."

Vũ Độc xoay người nói với Đoạn Lĩnh: “Chúng ta đi.”

Đoạn Lĩnh lại nhìn Biên Lệnh Bạch, bàn chân không dời đi nửa tấc. Mà Biên Lệnh Bạch cũng đang dò xét nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh.

Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh, chỉ là lực chú ý của Đoạn Lĩnh cũng không ở trên người Vũ Độc.

“Ngươi nhận thức thúc thúc của ta sao?” Đoạn Lĩnh hỏi Biên Lệnh Bạch.

Vũ Độc khẽ nhíu mày, Biên Lệnh Bạch lại thở dài một tiếng.

Đây cũng là chuyện trong kế hoạch của Vũ Độc và Đoạn Lĩnh, Vũ Độc nói xong liền đến phiên Đoạn Lĩnh lên sàn, theo suy đoán của y, Biên Lệnh Bạch không có khả năng mặc kệ cháu trai của Triệu Khuê, cho dù chỉ vì muốn giành một phần danh tiếng cũng sẽ ra mặt chiếu cố y, dù sao thân phận của Vũ Độc cũng tương đương với thân tín có thể nhận ủy thác của Triệu Khuê.

Nói cách khác, nếu Biên Lệnh Bạch thật sự có tâm mưu phản, nếu đuổi y đi trái lại cũng không có một chút chỗ tốt này. Trong thư đã viết rõ ràng, thiếu niên tên ‘Triệu Dung’ này may mắn thoát khỏi cảnh mất đầu xét nhà, đã cùng đường mạt lộ mới đến tìm Biên Lệnh Bạch nương tựa.

“Thúc thúc ngươi chính là thầy của ta.” Biên Lệnh Bạch nói, “Để ta nhìn ngươi một chút.”

Đoạn Lĩnh chậm rãi tiến tới, Biên Lệnh Bạch nương theo ánh sáng quan sát y, Đoạn Lĩnh đột nhiên có chút khẩn trương, rất sợ bị đối phương quan sát ra dung mạo có gì đó không đúng.

“Ta đã gặp phụ thân ngươi.” Biên Lệnh Bạch nói, “Lần đó đến Sơn Đông xử lý công sự, chúng ta từng vội vã lướt qua một chút.”

Đoạn Lĩnh biết mình lúc này nên rơi vài giọt nước mắt, thế nhưng y đối với những gì Biên Lệnh Bạch nói lại không có bất kỳ cảm xúc gì, chỉ đành nhìn thẳng vào đối phương. Biên Lệnh Bạch nhìn một hồi, cũng không phát hiện manh mối gì trên người Đoạn Lĩnh, lại hỏi: “Học văn hay học võ?”

“Đều học một chút.” Đoạn Lĩnh nói.

“Biết chữ không?” Biên Lệnh Bạch lại hỏi.

Đoạn Lĩnh gật đầu, Biên Lệnh Bạch nhân tiện nói: “Trước hết cứ ở lại trong phủ, về phần Vũ Độc…”

“Chất nhi ở cùng Vũ Độc.” Đoạn Lĩnh nói, “Hắn đi đâu chất nhi theo đó.”

Đoạn Lĩnh rất sợ Biên Lệnh Bạch sẽ đuổi Vũ Độc đi, như vậy kế hoạch của bọn họ sẽ lập tức rối loạn, Vũ Độc chỉ có thể lén lút hành động, hơn nữa sự có mặt của Hạ Lan Yết càng là bất ngờ, hắn sẽ gặp phiền toái hơn không ít.

Biên Lệnh Bạch tựa hồ không có chút biện pháp nào, Vũ Độc nói: "Ta phụng lệnh của Mục Khoáng Đạt đi điều tra tung tích thanh kiếm kia."

"Ngươi tìm đến chỗ ta cũng vô dụng." Biên Lệnh Bạch lạnh lùng nói, "Nếu muốn đem Trấn Sơn Hà hiến cho tân chủ tử của ngươi, ngươi tìm nhầm chỗ rồi."

Vũ Độc cũng mỉa mai trả lời: "Đó là tự nhiên, chỉ bằng đám thuộc hạ công phu như mèo ba chân của ngươi, muốn giành bảo vật cũng không giành được đến tay."

Mỗi lần Biên Lệnh Bạch muốn làm nhục Vũ Độc đều tự rước lấy nhục, lần này hắn đã giận đến không nhẹ, Vũ Độc còn nói: "Dàn xếp cho Triệu Dung xong ta liền trở lại, bằng không Thừa tướng sẽ sinh lòng nghi ngờ."

Biên Lệnh Bạch nghe vậy chỉ có thể hít sâu một hơi nén giận, phất tay ý bảo hạ nhân đến an bày chỗ nghỉ cho bọn họ.

"Triệu Dung." Biên Lệnh Bạch nói, "Ăn cơm tối xong lại đến gặp ta một chút."

Đoạn Lĩnh biết đây chính là đối phương đã đón nhận chính mình, cũng là muốn an bày y như một môn khách, cũng có lẽ sẽ nhìn ở phân thượng cố chủ Triệu Khuê mà bồi dưỡng y. Nói chung, nhiệm vụ này bước đầu tiên đã tiến hành tương đương thuận lợi, sau đó phải trông cậy vào Vũ Độc rồi.

Biên Lệnh Bạch an bày cho bọn họ một gian phòng khách, vốn còn phái hạ nhân đến hầu hạ lại bị Vũ Độc đuổi đi, trong phòng còn có mớ hành lý của bọn họ đã đánh mất, hẳn là sau khi cận vệ Đồng Quan vây bắt mã tặc xong liền đưa đến nơi này. Đoạn Lĩnh vừa nhìn thấy hành lý thì liền bước đến thu thập, thế nhưng lại bị Vũ Độc ngăn trở.

"Cẩn thận lộ sơ hở." Vũ Độc nói, "Theo đạo lý ngươi hẳn không biết làm việc nhà."

"Triệu Dung lang bạt kỳ hồ." Đoạn Lĩnh nói, "Chật vật tránh họa sát thân, sau đó lại được ngươi cứu, xét ra cũng không phải quan hệ chủ tớ, ngươi chỉ là niệm một chút tình cũ cố nhân mà thôi. Vì vậy mọi việc đều tận lực tự mình động thủ, đây cũng là chuyện đương nhiên."

Vũ Độc cảm thấy cũng đúng, vì vậy hai người liền cùng nhau thu thập phòng ở, sau đó Đoạn Lĩnh liền đóng cửa lại, Vũ Độc liền tung người lên giường nghỉ ngơi.

"Tiếp đó phải ở lại nơi này." Vũ Độc nói, "Hay là phải tốn thêm ít thời gian nữa. Chỉ là ta thật không ngờ được hắn có thể tiếp nhận ngươi dễ dàng như vậy, mấy món đồ kia cũng không cần lấy ra. Ngươi nghĩ hắn

thật sự tin sao?"

"Có tin hay không cũng khó nói." Đoạn Lĩnh đáp, "Hắn lại không phải là người thông minh như vậy, đổi thành kẻ khác cũng chỉ xem như có người đến nương tựa mà thôi, hẳn là không đến nổi sai người đi âm thầm tra xét, nếu có đề phòng chúng ta nhiều lắm cũng chỉ là bình thường tránh né không gặp mặt. Huống chi, Biên Lệnh Bạch ngay cả Hạ Lan Yết còn dám chứa chấp, không kém chút thân phận của chúng ta."

"Ừ." Vũ Độc có chút suy tư nằm xuống.

Đoạn Lĩnh nằm xuống bên cạnh hắn nhắm mắt ngủ, Vũ Độc nói: "Ngươi làm sao lại ngủ rồi?"

Đoạn Lĩnh có chút khó hiểu hỏi: "Ngươi không phải cũng ngủ trưa sao?"

"Ta là đang luyện công." Vũ Độc nói.

"Luyện công phu gì?" Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười nói, "Võ ngủ sao?"

Vũ Độc không thèm để ý đến y, lại xuất thần một lúc, Đoạn Lĩnh lại lên tiếng: "Hắn nhắc đến chuyện ở Sơn Đông nhưng lại không hỏi sâu thêm, có vấn đề gì chăng."

"Hắn cũng không quen Triệu Bộ." Vũ Độc nói, "Cẩn thận ứng phó, đừng quá phớt lờ."

Trên đường Đoạn Lĩnh không ngừng cầm tư liệu Mục Khoáng Đạt đưa học thuộc, những việc những người trước kia ở Sơn Đông y đều rành rẽ không ít, đến đây lại hoàn toàn không dùng được khiến y ít nhiều có chút sợ hãi. Dù sao nơi này cũng hoàn toàn lạ lẫm, lại là mang theo ý đồ mà đến, Đoạn Lĩnh thật sự không thể bình tâm, nếu nói việc khiến y có thể cảm thấy an toàn hơn một chút, đó chính là sự hiện diện của Vũ Độc.

"Này." Đoạn Lĩnh kéo kéo Vũ Độc, Vũ Độc lại ngủ mất rồi.

Đoạn Lĩnh: "…"

Xem ra thật sự là luyện việc ngủ, Đoạn Lĩnh nghiêng đầu nhìn gương mặt của Vũ Độc. Lông mày của người này rất dễ nhìn, đường nét gương mặt cũng rõ ràng, có chút vị đạo hào sảng, lúc ngủ say thì cái loại khí tức lưu manh kia cũng không thấy nữa, trái lại khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ ôn nhu.

Đoạn Lĩnh nhớ đến đêm trước Vũ Độc bôn ba suốt đêm, vừa cứu người vừa truy địch, tối hôm qua lại có Hạ Lan Yết ở bên cạnh nhìn chằm chằm, hẳn là cũng không ngủ được ngon, vì vậy cũng không lên tiếng gọi, chỉ rón rén đứng lên kiểm tra hành lý của bọn họ. Đồ đạc không mất, chỉ là có chút rối loạn, hẳn là Biên Lệnh Bạch cũng từng khám xét qua.

Chỉ là, Hạ Lan Yết vì sao lại ở Đồng Quan chứ?

Lúc hoàng hôn, khi Đoạn Lĩnh được mời đến dự tiệc trong biên phủ lại nghĩ, sự hiện diện của Hạ Lan Yết có phải đại biểu cho Biên Lệnh Bạch cũng là một thành viên trong sự kiện hành thích phụ thân? Nếu thật như vậy, người đứng sau lưng Biên Lệnh Bạch bày mưu đặt kế rốt cuộc là ai?

Vũ Độc vừa tỉnh ngủ, có chút cảm giác khó chịu khi bị đánh thức, lông mày chau lại không vui. Chỉ là khi bọn họ ngồi vào bàn tiệc mới phát hiện Hạ Lan Yết cũng không ở đây, chỉ là những người có mặt lại có chút bất ngờ —— thiếu nữ được bọn họ thuận tiện cứu trên đường, hôm nay nàng ta y phục sạch sẽ lại trang điểm một phen, thoạt nhìn có vẻ còn nhỏ hơn Đoạn Lĩnh vài tuổi. Lúc bọn họ đến nơi, Biên Lệnh Bạch vẫn đang trò chuyện cùng thiếu nữ.

Đoạn Lĩnh dùng lễ nghi tân khách ra mắt bọn họ, thiếu nữ kia bỗng nhiên đỏ mặt lên, cũng không lên tiếng.

"Vị này chính là Diêu tiểu thư của Diêu gia Hoài Âm." Biên Lệnh Bạch hướng về phía Đoạn Lĩnh giới thiệu, "Hai người trên đường cũng đã nhận thức."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Biên Lệnh Bạch lại nói với thiếu nữ kia: "Đây cháu trai của tiểu tướng, tên gọi 'Biên Dung'."

Thiếu nữ kia chính là đường muội của Diêu Tranh, Diêu Tĩnh, nghe Biên Lệnh Bạch nói như vậy liền hướng về phía Đoạn Lĩnh gật đầu. Thiếu nữ chưa có hôn ước theo đạo lý không thể để lộ phương danh với người ngoài, mặc dù Biên Lệnh Bạch là người đánh giặc cũng không coi trọng những quy củ này, thế nhưng lại phải lo lắng mặt mũi của Diêu gia, chỉ giới thiệu sơ lược cả hai với nhau.

Đời này Đoạn Lĩnh đã có không ít cái tên, nhân sinh như hý, một hồi diễn cái tên này, một hồi lại đeo tên kia lên diễn. Đoạn Lĩnh, Lý Nhược Như, Vương Sơn, Triệu Dung, Biên Dung… người xuống đài lại tới ta lên diễn, mặt nạ này đổi sang mặt nạ kia, trong thoáng chốc y có chút hoảng hốt, lại có loại cảm giác mất mác không rõ.

"Diêu hầu đưa nàng đến Đồng Quan." Biên Lệnh Bạch giải thích với Đoạn Lĩnh, "Chính là muốn nghị thân với một thế gia Tây Lương, không ngờ trên đường lại bị đạo tặc mơ ước. May mà có chất nhi cùng Vũ Độc ra tay viện trợ."

"Đa tạ ân cứu mạng của nhị vị đại ca." Diêu Tĩnh nâng ly, tuy tuổi tác còn nhỏ nhưng tư thái cũng rất phóng khoáng thành thục.

Đoạn Lĩnh cười cười nói với Vũ Độc: "Có người mời ngươi đấy."

Vũ Độc vừa mới tỉnh ngủ không muốn nói chuyện, chỉ tùy tiện "Ừ" một tiếng, sau đó vội cầm ly rượu lên uống cạn, Đoạn Lĩnh thấy hắn uống xong mới chậm rãi nâng ly.

64. Quyển 2 - Chương 64: Hiến Bảo Vật

Trong phòng trầm mặc một hồi, Biên Lệnh Bạch tựa hồ đang suy nghĩ gì đó không ngừng liếc về phía Đoạn Lĩnh, cuối cùng vẫn là Đoạn Lĩnh lên tiếng phá vỡ tràng diện xấu hổ này, "Lúc nào thành hôn?"

"Khoảng tháng bảy." Diêu Tĩnh đáp, "Đại bá bảo ta đến Đồng Quan chờ, bên Tây Lương sẽ phái người tới đón."

"Suốt đường đi chất nữ cũng cực khổ rồi." Biên Lệnh Bạch nói với Diêu Tĩnh, "Bên cạnh không có hạ nhân sai sử cũng không thuận tiện, Biên thúc sẽ đưa đến vài người, bình thường để bọn họ cùng chất nữ ra thị tứ đi dạo giải buồn."

"Dạ." Diêu Tĩnh tựa như lại nhớ tới chuyện nha hoàn và nô bộc của mình bị sát hại, thần sắc có chút ủ rũ.

"Trở về nghỉ ngơi đi." Biên Lệnh Bạch hiểu ý căn dặn.

Diêu Tĩnh gật đầu cáo từ, Đoạn Lĩnh nhìn theo bóng lưng của nàng trong lòng lại âm thầm kinh ngạc.

Cháu gái của Hoài Âm Hầu cư nhiên phải nghị thân cùng Tây Lương, nghị thân viễn xứ còn chưa tính, lên đường lại chỉ có ít tùy tùng hộ tống như vậy, còn gặp phải đạo tặc cướp bóc. Đón dâu càng không phải là kiệu lớn tám người khiêng quang minh chính đại đến cửa Diêu gia đón người mà là đưa đến Đồng Quan, tất cả quá trình hôn sự đều giao cho Biên Lệnh Bạch chuẩn bị. Đây là cái đạo lý gì?

Khả năng duy nhất chính là —— không được sủng.

"Thế nào?" Biên Lệnh Bạch uống một ngụm rượu, hướng về phía Đoạn Lĩnh nói, "Coi trọng Diêu gia tiểu thư?"

Đoạn Lĩnh cười nói: "Coi trọng cũng không tới lượt."

Biên Lệnh Bạch cười ha ha, nghĩ thiếu niên này quả thực ăn nói thẳng thắn, rất có ý tứ, liền mở miệng giải thích: "Thúc phụ của ngươi năm đó cũng từng nghĩ đến việc liên hôn với Diêu gia, thế nhưng nữ nhi trong phủ bọn họ đều còn nhỏ, chưa đến tuổi cưới gả, Triệu tướng quân còn hỏi ta, nếu hỏi Diêu Tranh cho ngươi thì có được không. Nếu như người còn sống, với thân phận của ngươi hiển nhiên chướng mắt cô nương này."

Đoạn Lĩnh gật đầu, biểu tình còn mang theo điểm thổn thức, Biên Lệnh Bạch lại nói: "Qua một thời gian người nghênh thân bên Tây Lương sẽ đến, đợi xử lý xong mối hôn sự này ta sẽ dàn xếp chuyện của ngươi."

"Chất nhi còn có một món đồ." Đoạn Lĩnh nói, "Đặc biệt mang đến hiến tặng Biên thúc…"

"Ừ?" Biên Lệnh Bạch thoáng nhìn Đoạn Lĩnh, ơ thờ đáp. Vũ Độc lại khẽ nhíu mày ho khan một tiếng.

Đoạn Lĩnh có chút ý dò hỏi nhìn Vũ Độc, Vũ Độc lại lộ ra biểu tình do dự, mày vẫn nhíu chặt.

Đoạn Lĩnh lại gật đầu với Vũ Độc, Biên Lệnh Bạch lại có điểm không nhịn được, nói: "Chuyện gì mà lại thần thần bí bí như vậy?"

Đoạn Lĩnh liền lấy từ trong ngực ra một vật, tiến lên giao cho Biên Lệnh Bạch. Biên Lệnh Bạch căn bản vốn không thèm để ý, cho đến khi Đoạn Lĩnh lấy tấm tàng bảo đồ chậm rãi trải ra trước mặt Biên Lệnh Bạch thì hắn mới đưa mắt nhìn chăm chú vào Đoạn Lĩnh.

"Đây là cái gì?" Biên Lệnh Bạch hỏi.

Đoạn Lĩnh thầm nói 'Đây chính là tàng bảo đồ ngươi một mực tìm kiếm', chỉ là ngoài miệng hiển nhiên không dám nói như vậy, chỉ gật đầu với Biên Lệnh Bạch, trở về chỗ ngồi.

Vũ Độc cười lạnh một tiếng, nói: "Tiện nghi ngươi."

Biên Lệnh Bạch mạc danh kỳ diệu nhìn vào tấm bảo đồ, trong nháy mắt sắc mặt khẽ biến, gò má cũng hơi run rẩy, có chút khó thể tin nhìn Đoạn Lĩnh.

"Lúc thúc phụ sinh tiền đã kẹp nó vào giữa một quyển binh thư, sai người đưa đến cho chất nhi." Đoạn Lĩnh đem lý do mình đã chuẩn bị trước ra trình bày cặn kẽ, đại ý chính là Triệu Khuê đã có bao nhiêu kỳ vọng vào y, bảo y đọc thuộc binh thư, lại đem tờ bảo đồ này giấu giữa những trang giấy giao lại cho mình. Mà bản thân mình sau khi trốn tránh quan binh, vô tình làm rách quyển binh thư kia mới phát hiện được nó.

Trong câu chuyện này có quá nhiều lỗ thủng, ví dụ như tấm bản đồ này vì sao Triệu Khuê không giao lại cho con trai ruột của mình lại giao cho đứa cháu cách xa vạn dặm. Thế nhưng Đoạn Lĩnh vừa nhìn thấy ánh mắt của Biên Lệnh Bạch liền biết, chỉ cần bảo đồ ở đây, tất cả những việc còn lại đều không trọng yếu.

"Tốt… tốt." Ánh mắt của Biên Lệnh Bạch lộ ra tia kỳ quái, nhìn không chớp mắt tấm bảo đồ trước mặt.

Trong lúc bất chợt, Đoạn Lĩnh cảm giác được loại ánh mắt này y tựa hồ đã nhìn thấy ở đâu đó.

Tựa hồ, Thái Diêm đã từng dùng ánh mắt tương tự như vậy nhìn vào ngọc bội của mình.

Trái tim của Đoạn Lĩnh thoáng cái nảy lên, thần trí mơ hồ, lại bị tiếng cười điên cuồng của Biên Lệnh Bạch kéo về thực tại.

"Tốt! Tốt!" Biên Lệnh Bạch nói, "Hiền chất ở đây chờ một chút."

Biên Lệnh Bạch cấp tốc thu hồi bảo đồ, một lời cũng không nói lập tức rời đi. Đoạn Lĩnh có chút không rõ quay đầu nhìn Vũ Độc, Vũ Độc cũng không nhiều lời thoải mái dùng cơm, thẳng đến khi bên ngoài vang lên tiếng gõ mõ cầm canh, Biên Lệnh Bạch vẫn chưa có trở lại.

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, người kia hẳn là đã chạy đi xác định tính chân thực của tấm bản đồ này rồi, chỉ không biết mọi chuyện tiếp theo có phát triển thuận lợi như kế hoạch hay không, nơi này tai vách mạch rừng, y cũng không dám bàn bạc với Vũ Độc, chỉ có thể an tĩnh chờ. Cho đến tận khuya mới có thị vệ đến mời Đoạn Lĩnh đến thư phòng của Biên Lệnh Bạch, nhưng Vũ Độc lại bị cản bước.

Đoạn Lĩnh trao đổi một ánh mắt với Vũ Độc, Vũ Độc gật đầu, biết khảo nghiệm chân chính của Đoạn Lĩnh đã đến.

Biên Lệnh Bạch ngồi trong thư phòng, bên cạnh lại có một vị trưởng giả ngồi cùng. Nam nhân nọ đã không còn trẻ, thế nhưng không có râu mép, tay đeo thủ trạc cẩn thận dò xét bảo đồ, chỉ hướng về phía Đoạn Lĩnh khẽ gật đầu.

"Vị này là Phí tiên sinh." Biên Lệnh Bạch nói với Đoạn Lĩnh, "Tục danh thượng Hoành hạ Đức, tiên sinh lớn hơn hiền chất hai bối phận, năm đó từng đi theo thúc phụ của hiền chất và tiên đế, rất có kiến thức."

Đoạn Lĩnh hành lễ vấn an với đối phương.

"Ngươi lấy được tấm bảo đồ này ở chỗ nào?" Vị trưởng giả kia hỏi Đoạn Lĩnh.

Vì vậy Đoạn Lĩnh liền lặp lại một lần những lời đã nói với Biên Lệnh Bạch, trưởng giả liền chậm rãi gật đầu lộ ra nụ cười nói với Biên Lệnh Bạch: "Chúc mừng tướng quân, đợi đến khi tìm được bảo tàng này, quân đội của chúng ta liền có thể trang bị đầy đủ, còn mở rộng ra không ít."

Biên Lệnh Bạch lại nói với y: "Quả là trời cũng giúp ta, theo tính toán của tiên sinh, khi nào có thể khai quật bảo tàng này?"

"Còn phải chờ một chút." Phí Hoành Đức cuộn bảo đồ lại, nói, "Nghìn vạn lần không thể kinh động người bên ngoài, đợi thuộc hạ tự mình thăm dò xong liền báo cho tướng quân biết."

Biên Lệnh Bạch lại suy nghĩ một chút, vội vàng gật đầu, còn nói: "Có cần ta phái một đội binh mã đến cho tiên sinh, vừa có thể nghe người sai phái vừa thuận tiện bảo vệ người."

Phí Hoành Đức lại nói: "Chỉ cần phái vài người cải trang thành mã tặc canh giữ dưới chân núi là được, nếu như suốt hai mươi năm nay đã không có người phát hiện ra chỗ này, như vậy chúng ta cũng không cần nóng lòng quá mức. Hiện tại chỉ có thuộc hạ, người cùng Triệu công tử là biết việc này, hẳn là không thể tiết lộ tiếng gió, tướng quân không cần lo lắng.."

"Ừ." Biên Lệnh Bạch nói, "Lời này hữu lý."

Nói xong Biên Lệnh Bạch lại cười ha hả, ngoắc tay với Đoạn Lĩnh bảo y ngồi vào cạnh mình, thân thiết vỗ vỗ bả vai y nói: "Là thượng thiên phái hiền chất đến trợ giúp ta, việc này tất thành!"

Đoạn Lĩnh gật đầu mỉm cười, biểu hiện ra tâm tình cao hứng thay Biên Lệnh Bạch. Phí Hoành Đức lại dùng ánh mắt dò xét nhìn Đoạn Lĩnh, hỏi: "Dọc đường công tử hẳn cũng đã chịu nhiều cực khổ, mới đây ta cũng vừa đi Tây Lương một chuyến trở về."

Đoạn Lĩnh nói: "Vẫn tốt, cũng may có Vũ Độc đi cùng."

"Ừ." Phí Hoành Đức còn hỏi, "Công tử đến Tây Xuyên khi nào?"

"Đầu xuân năm nay." Đoạn Lĩnh bình tĩnh đáp lời.

Phí Hoành Đức lại hỏi: "Cánh Sơn Đông còn bộ hạ cũ của cha công tử lúc sinh tiền, đã đổi từ hậu quân sang bộ binh, công tử không đi tìm bọn họ ngược lại nương tựa Vũ Độc, nước cờ này đi được không sai."

Đoạn Lĩnh đáp: "Không dám để lộ tung tích, dù sao lòng người cách một lớp da."

Phí Hoành Đức gật đầu, lại nói: "Biểu tỷ của công tử bây giờ đã gả đến đâu rồi?"

Trái tim Đoạn Lĩnh nảy lên, biết gã Phí Hoành Đức này mặt ngoài tựa như đang ôn chuyện kỳ thực là muốn thăm dò thân phận của mình. May mà Mục Khoáng Đạt từ sớm đã đưa đầy đủ gia phả của nhân vật Triệu Dung này cho y, mà y cũng chưa từng lơ là bất cẩn: "Không biết tiên sinh đang nhắc đến vị biểu tỷ nào?"

Phí Hoành Đức cười nói: "Người già trí nhớ không tốt, chỉ là năm đó lúc làm việc ở Sơn Đông từng nghe nói bên mẫu tộc của công tử có một vị tiểu thư khuynh quốc khuynh thành…"

"Là tứ biểu tỷ." Đoạn Lĩnh vội đáp, "Chỉ tiếc sau lại bị bệnh."

Phí Hoành Đức chậm rãi gật đầu, Biên Lệnh Bạch lại nói với Đoạn Lĩnh, "Phí tiên sinh đi qua không ít địa phương. Tuy xuất thân là người Đảng Hạng nhưng cũng là nhân vật trung kiên trong quân ta, hiền chất ngày thường nên hướng tiên sinh lĩnh giáo nhiều một chút, nhất định sẽ có lợi ích."

"Dạ." Đoạn Lĩnh cung kính đáp.

Phí Hoành Đức lại nói với Biên Lệnh Bạch: "Tướng quân còn phải mang địa đồ của Đồng Quan đến xem một chút, chuyện này chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn."

Đoạn Lĩnh nghe vậy liền biết ở nơi này không còn chuyện của mình nữa, Biên Lệnh Bạch còn giả lả căn dặn

một phen, phải nghỉ ngơi một chút, thái độ so với lúc vừa gặp nhau đã cách biệt một trời một vực, nghiễm nhiên đã đặt mình vào vị trí trưởng bối dàn xếp cho y.

Lúc Đoạn Lĩnh đi rồi, Biên Lệnh Bạch liền hỏi Phí Hoành Đức: "Làm sao?"

Phí Hoành Đức hơi trầm ngâm, sau đó trả lời Biên Lệnh Bạch: "Thân phận hẳn là không có sai lầm, phải là người nhà của Triệu tướng quân."

Lúc này Biên Lệnh Bạch đã có chút yên tâm, nhưng vẫn nói: "Mạo danh thế thân cũng là có khả năng."

Phí Hoành Đức đáp: "Khả năng không lớn, người cũng nhìn thấy, hài tử này nhất định xuất thân thi thư, lại có một chút khí chất hậu nhân binh gia, lúc mở miệng nói chuyện mang theo mấy phần ổn trọng tự nhiên, khi nhìn thấy người càng không e ngại, tự tin xuất phát ở trong lòng, loại người này cũng không phải tùy tiện liền có thể tìm được, càng không dễ dàng cấu kết với người khác làm chuyện xấu. Vũ Độc phải đi đâu tìm một thiếu niên đầy đủ khí chất, tuổi tác vừa vặn như vậy? Huống hồ nếu như đây thật sự là giả mạo, Vũ Độc cũng không có chút chỗ tốt nào."

Biên Lệnh Bạch cảm thấy cũng không sai, tìm một thiếu niên giả vờ mang theo bảo đồ, nghìn dặm đưa đến đây đối với Vũ Độc mà nói lại có chỗ tốt gì?

"Người này đầu tiên là phản bội Triệu tướng quân, sau lại hại chết Lý Tiệm Hồng." Biên Lệnh Bạch dở khóc dở cười nói, "Mặc dù đã đầu nhập dưới trướng Mục Khoáng Đạt cũng không có tiền đồ tốt lành gì, nếu như tìm một đường khác mưu sinh."

"Vũ Độc một tính cách quả quyết." Phí Hoành Đức nói, "Sau khi đầu nhập dưới trướng Mục tướng gia, Thương Lưu Quân tất không cho phép hắn trở nên nổi bật, trừ việc đến đây quy thuận tướng quân hắn đã không còn con đường nào khác có thể đi. Đây cũng là việc có thể đoán trước.."

"Nếu không phải Hạ Lan Yết đã đến dầu nhập trước." Biên Lệnh Bạch nói, "Vũ Độc có thể quy thuận dưới trướng của ta ngược lại cũng không tệ."

Phí Hoành Đức thở dài nói với Biên Lệnh Bạch: "Nói đến Hạ Lan Yết, thuộc hạ thủy chung vẫn phản đối tướng quân thu lưu người này. Nếu bị triều đình phát hiện, món nợ ám sát tiên đế kia tướng quân liền phủi không sạch được."

"Mà thôi mà thôi." Biên Lệnh Bạch không nhịn được vung tay lên, nói, "Không cần nói nữa."

Phí Hoành Đức gật đầu, nói: "Mấy hôm nay thuộc hạ sẽ dốc công thăm dò tấm bảo đồ này."

Phí Hoành Đức đứng dậy cáo từ, đợi đối phương đi rồi, Biên Lệnh Bạch lại trưng ra nụ cười vui vẻ, mở tàng bảo đồ ra xem xét nhiều lần, biểu tình toát lên vẻ tham lam.

Vũ Độc và Đoạn Lĩnh cùng bước xuyên qua dãy hành lang tối tăm về phòng.

Gió lạnh thổi tới, Đoạn Lĩnh đột nhiên dừng bước, giống như cảm giác được cái gì đó mà đứng yên trên hành lang.

Trăng ở Đồng Quan rất sáng, to tròn đến tựa như một cảnh tượng huyền ảo không thật, ánh trăng bàng bạc lãng đãng rọi xuống mặt đất. Vũ Độc dừng bước lại, lông mi hơi động, có chút không hiểu nhìn Đoạn Lĩnh.

"Làm sao vậy?" Vũ Độc hỏi.

Chỉ là cổ cảm giác kỳ quái trong lòng vẫn không tiêu tán, nhưng lại chẳng nói được nên lời.

Vũ Độc khoát một tay lên vai Đoạn Lĩnh, đứng ở sau lưng y cùng ngắm ánh trăng mông lung bên ngoài, Đoạn Lĩnh có một loại ảo giác, phảng phất như y đã thật sự trở thành cái người tên "Triệu Dung" kia.

"Nước tại Điền Trì, trăng sáng Đồng Quan." Vũ Độc nói, "Tùng xanh Ngọc Hành, Lam Quan tuyết bạc."

Đoạn Lĩnh lập tức quay đầu hỏi Vũ Độc: "Ngươi cũng biết?"

"Biết cái gì?" Vũ Độc không giải thích được hỏi lại.

"Này..." Đoạn Lĩnh nhớ đến Lý Tiệm Hồng ngày xưa cũng từng miêu tả một gánh sơn hà Trung Nguyên bằng những câu này, y trầm mặc một lát, sau đó lại nói: "Cha của ta trước đây cũng từng nói, trên đời còn có nhiều nơi rất đẹp."

"Người trong giang hồ, đều có một trái tim không bị ước thúc." Vũ Độc thuận miệng nói.

"Nguyên lai đây chính là trăng sáng Đồng Quan." Đoạn Lĩnh nói, "Còn có rừng phong dưới Ngọc Bích quan..."

"Ngươi sẽ thấy được." Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh, "Đi thôi."

"Ngươi đang nói, sẽ mang ta đi xem sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Nếu ngươi nghĩ như vậy cũng được." Vũ Độc thuận miệng nói.

Hai người đang ở trong phủ đệ của Biên Lệnh Bạch, không tiện nói quá nhiều chuyện, thế nhưng Đoạn Lĩnh hiểu ý tứ của Vũ Độc, sau khi làm xong chuyện này nếu y thật muốn đi chơi, hắn tự nhiên sẽ đưa y

ra ngoài xem một chút.

65. Quyển 2 - Chương 65: Kiêng Kỵ

Nhưng mà hai người vừa mới ngoặc qua hành lang đã thấy trước mặt có một người đứng chờ —— Hạ Lan Yết. Trong lòng Đoạn Lĩnh cả kinh, Vũ Độc liền đè vai y lại, cổ tay thoáng chuyển kéo y ra sau lưng mình.

"Muốn động thủ ở đây?" Vũ Độc nói, "Hủy đi trạch viện của chủ nhân ngươi ta cũng không bồi thường."

Hạ Lan Yết đứng ở dưới ánh trăng, gương mặt chằng chịt vết sẹo của hắn bị ánh trăng như mộng ảo kia ánh thêm mấy phần kinh khủng.

"Vũ Độc." Hạ Lan Yết nói, "Ngươi nhớ kỹ cho ta, ta sẽ không giết ngươi."

Rồi Hạ Lan Yết dùng bàn tay lắp móc sắt của mình chỉ về phía Đoạn Lĩnh đứng sau lưng Vũ Độc.

"Ta sẽ đem y lột da." Hạ Lan Yết dùng tiếng Hán đã có mấy phần lơ lớ của mình nói, "Dùng làm đèn lồng."

Đoạn Lĩnh: "…"

"Nếu ngày nào đó ngươi phát hiện y đã mất tích." Hạ Lan Yết âm lãnh cười nói, "Cứ chờ nhặt xác cho y."

Vũ Độc đặt tay lên chuôi kiếm, một khắc kia cả người của hắn đều tản ra sát khí cường đại, thế nhưng lại bị Đoạn Lĩnh đè lại. Tình huống hiện tại, cho dù bọn họ làm ra phản ứng gì cũng không phải thời cô tốt nhất, vì vậy chỉ có thể nhìn Hạ Lan Yết rời đi, mà trong lòng Đoạn Lĩnh không khỏi dâng lên một trận lạnh lẽo.

"Thời gian tiếp theo ngươi nhất định phải ở bên cạnh ta, một tấc cũng không rời." Vũ Độc nói.

Trước đó không phải cũng là như vậy sao? Đoạn Lĩnh nghĩ thầm.

"Hắn vì sao lại nhất định phải giết ta như vậy?" Thứ làm Đoạn Lĩnh sợ chính là một chuyện khác, Hạ Lan Yết đã từng đối mặt giao thủ với phụ hoàng, hẳn là sẽ không nhận ra y đi? Cũng không đúng, Lý Tiệm Hồng là một nhân vật phong vân của Đại Trần, Biên Lệnh Bạch đã gặp, Mục Khoáng Đạt đã gặp, thậm chí ngay cả Vũ Độc cũng đã từng gặp qua hắn, thế nhưng bọn họ cũng không nhận ra y. Lẽ nào thật sự tên Thái tử giả kia vào trước liền làm chủ, không ai lại nghi ngờ, hoặc là, y thật sự không có chút nào nhìn giống phụ hoàng.

Y thật sự hy vọng Hạ Lan Yết không nhận ra thân phận của mình, thế nhưng nếu không phải như vậy, đến tột cùng là chuyện gì khiến Hạ Lan Yết phải dùng ngữ điệu thâm cừu đại hận như vậy tuyên bố muốn giết y?

"Hắn chỉ là muốn báo thù." Vũ Độc nói.

Lúc Đoạn Lĩnh nghe được như vậy thì không tránh khỏi rùng mình.

"Báo thù gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Báo mối thù ta đã quấy rầy một chiêu của hắn." Vũ Độc nói, "Người như Hạ Lan Yết, ngươi không thể dùng suy nghĩ của người bình thường đến phán đoán, ngay cả sư môn hắn cũng có thể tru diệt, căn bản là một con chó điên"

"Thế nhưng vì sao hắn không trực tiếp tìm ngươi báo thù mà lại muốn giết ta?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Vũ Độc liếc mắt nhìn y không nói gì.

Đoạn Lĩnh có chút khó hiểu, Vũ Độc lại nói: "Mà thôi mà thôi, đừng dây dưa nữa, nhanh trở về luyện công thôi."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đêm nay cả hai đều đã mệt mỏi, lại đến tận giữa đêm mới có thể ngả lưng, không khỏi có chút trông mong. Lần này Vũ Độc để Đoạn Lĩnh nằm phía bên trong, bản thân lại ngủ ở ngoài để bảo hộ y, dù sao lần này Hạ Lan Yết quả thực có chút sức uy hiếp, không giống với sự vọng tưởng 'Ô Lạc Hầu Mục sẽ giết ta' lần trước, vậy nên Vũ Độc cũng là để ở trong lòng.

Ngủ thẳng đến nửa đêm.

"Buông ra thôi." Vũ Độc kêu khổ nói, "Đã lớn như vậy rồi vì sao lúc ngủ vẫn muốn ôm chặt người bên cạnh như vậy?"

"Cái gì?" Đoạn Lĩnh vốn đang mơ thấy mình ôm một con cá bơi lội trong nước lại bị Vũ Độc đánh thức, mặc dù đã nhập thu thế nhưng khí trời vẫn có chút oi bức, hai người ôm sát vào nhau không khỏi mồ hôi ướt đẫm, Đoạn Lĩnh vừa mở mắt ra liền giật mình ngồi dậy hỏi Vũ Độc: "Có ai đến sao? Chuyện gì xảy ra?"

Vũ Độc: "…"

Vũ Độc lại kéo Đoạn Lĩnh nằm xuống, lại cầm một cái quạt phe phẩy vài lượt, Đoạn Lĩnh thật ra là ngủ được đến thoải mái, một giấc thẳng đến hừng đông.

Ngày hôm sau, Biên Lệnh Bạch lại gọi hai người bọn họ đến ăn điểm tâm, thái độ đối với Đoạn Lĩnh cũng đã thân mật hơn không ít, những lời nói ra đều là chuyện cũ trong phủ Triệu Khuê, mà nhân vật Triệu Dung này may mắn cũng không quá thân cận cùng Triệu Khuê, vì vậy chỉ cần ngồi yên nghe ngóng là được.

Sau khi dùng điểm tâm xong, Phí Hoành Đức lại tiến lên nói: "Hôm nay lão phu muốn rời Đồng Quan một chuyến, không bằng ta đưa Triệu công tử theo mở rộng tầm mắt."

Biên Lệnh Bạch liền dặn dò Đoạn Lĩnh vài câu, còn gọi người chuẩn bị ngựa, để y cùng Vũ Độc theo Phí Hoành Đức xuất thành.

Mặt trời đứng bóng, Đoạn Lĩnh ngồi trong xe theo Phí Hoành Đức xuất thành, Vũ Độc lại không nhanh không chậm cưỡi ngựa theo phía sau, hắn biết có Phí Hoành Đức ở đó, tên thích khách chó điên kia nhất định không dám động thủ.

Đoạn Lĩnh thấy Phí Hoành Đức từ trong tay áo lấy ra một cái la bàn liền biết người này hiểu thuật phong thủy, như vậy lần này xuất thành hẳn là muốn thăm dò bảo địa mà Triệu Khuê đã giấu vàng bạc.

"Sáng sớm hôm nay, lão phu có đi thăm tiểu thư Diêu gia." Phí Hoành Đức một bên điều chỉnh la bàn, một bên ôn hòa trò chuyện cùng Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh gật đầu hỏi: "Nàng có khỏe không?"

"Phải gả đến tận Tây Lương, trong lòng hẳn là không được vui vẻ." Phí Hoành Đức nói, "Phu gia chính là Thường công tử của tán kỵ Tây lương, gọi là Thường Nhạc Quan."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Diêu gia vì sao muốn gả nàng đi xa như vậy?"

Phí Hoành Đức thuận miệng nói: "Từ sau trận Thượng kinh, quan hệ của Tây Lương và Liêu quốc như gần như xa, đây là dấu hiệu cho một cơn bão lớn. Nếu không có gì đặc biệt xảy ra, đợi Biên Lệnh Bạch chết rồi, Trần quốc và Tây Lương nhất định sẽ lần nữa nhấc lên minh ước."

Trong sát na cơ thể của Đoạn Lĩnh run lên một cái, suýt nữa làm rớt la bàn trên tay, trong mắt Phí Hoành Đức lại hiện ra một tia giảo hoạt, khẽ gật đầu, tựa hồ hết sức hài lòng với biểu hiện của Đoạn Lĩnh.

"Ngươi vẫn còn quá non." Phí Hoành Đức mỉm cười nói với Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh cảnh giác nhìn đối phương, chậm rãi hỏi: "Tiên sinh có ý tứ gì?"

Đoạn Lĩnh không khỏi sinh ra ý niệm nguy hiểm, lão già Phí Hoành Đức này tựa hồ biết rất nhiều chuyện, còn nhìn thấu được mục đích y và Vũ Độc đến đây! Làm sao bây giờ? Hiện tại liền giết người diệt khẩu?

"Cất thanh chủy thủ trong tay áo của ngươi lại." Phí Hoành Đức nói, thoải mái xoay người cầm lên mấy cái thẻ tre, nhẹ nhàng tiếp tục, "Vẫn chưa tới lúc rút dao, nếu ngươi giết ta trên chiếc xe này lại phải ăn nói thế nào với đám hộ vệ bên ngoài?"

Đoạn Lĩnh: "…"

Phí Hoành Đức còn nói: "Trương Sính là sư điệt của ta, người giao mật thư cho Tây Xuyên chỉ tội Biên Lệnh Bạch chính là ta. Bất quá ta thật sự không ngờ đến, Mục tướng gia lại phái một thiếu niên như ngươi cùng Vũ Độc đến đây."

Đoạn Lĩnh thả tảng đá trong lòng xuống, lại thở dài một hơi, biết tạm thời đã không còn họa sát thân, thế nhưng y cũng không dám thả lỏng cảnh giác, nghi ngờ hỏi, "Tiên sinh vì sao phải…"

Phí Hoành Đức nói: "Cả đời này của ta chỉ hiệu trung cùng thiên hạ và đạo nghĩa. Sau khi tiên đế băng hà, Biên Lệnh Bạch phái người tới mời chào ta, ta cho rằng Đồng Quan là lá chắn tây bắc, nếu nơi này không giữ được chỉ sợ Tây Xuyên và Trung Nguyên cũng không khỏi kiếp số lầm than. Vì vậy ta liền ở lại bên cạnh Biên tướng quân chờ dợi thời cơ."

Đoạn Lĩnh quan sát Phí Hoành Đức, hỏi: "Tiên sinh từng gặp qua tiên đế?"

"Năm đó đám người Triệu Khuê, Biên Lệnh Bạch đã sớm có lòng mưu phản." Phí Hoành Đức nói, "Ta từng hướng tiên đế hiến kế, chỉ là còn không đợi chúng ta bố trí thỏa đáng Triệu Khuê đã phát động âm mưu, thế nên mới có sự kiện tam quân đoạt quyền vây công Tướng Quân lĩnh."

Đoạn Lĩnh không nói gì, nhất thời bán tín bán nghi, thật sự không hiểu Phí Hoành Đức có phải là đang gài bẫy y hay không? Thế nhưng ngay sau đó đối phương lại nói: "Trước khi xảy ra sự kiện đoạt quyền, ta đã từng nhắc nhở tiên đến, người cũng đã phái Ô Lạc Hầu Mục đi đến Nhữ Nam tìm kiếm tung tích của vương phi, tính đến hôm nay cũng đã nhiều năm qua rồi."

Đoạn Lĩnh trầm mặc không nói, Phí Hoành Đức lại lên tiếng: "Các ngươi cứ tiếp tục kế hoạch của Thừa tướng, mặc dù ta không biết y muốn làm gì, thế nhưng lão già như ta cũng sẽ nghĩ cách yểm hộ các ngươi."

Đoạn Lĩnh thấy Phí Hoành Đức không có ý nói nữa liền gật đầu.

Xe ngựa dừng lại, Phí Hoành Đức phảng phất như vừa nhớ đến một chuyện, nói: "Đúng rồi, đêm qua khi gặp người lão già ta đây tựa hồ thấy lại một vị cố nhân."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh còn chưa kịp phản ứng thì Phí Hoành Đức đã xuống xe.

Có ý gì? Lời nói vừa rồi của Phí Hoành Đức đã khiến Đoạn Lĩnh chấn động cực độ, trong lời nói của lão có chứa rất nhiều tin tức, vì vậy lúc Vũ Độc nhìn thấy Đoạn Lĩnh liền phát hiện sắc mặt đối phương trầm như màu đất.

"Làm sao vậy?" Vũ Độc kinh ngạc hỏi.

"Lão đã biết…" Đoạn Lĩnh rung giọng nói, "Lão chuyện gì cũng đều biết?"

Vũ Độc mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Phí Hoành Đức rời đi, lại bị Đoạn Lĩnh ngăn trở, hai người đối mắt nhìn nhau, đều thấy rõ sự sợ hãi trên mặt đối phương.

Phí Hoành Đức đã xuống xe, bước qua một bên dùng la bàn dò xét phương hướng, Biên Lệnh Bạch vì không kinh động quá nhiều người chỉ phái cho bọn hai tổ thân binh quân chế năm người.

"Không cần khẩn trương." Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh, "Trước khi lên đường, Mục tướng gia quả thực đã nói chúng ta sẽ có người tiếp ứng. Người này rất có thể chính là lão."

"Vì sao ta không biết?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Sáng sớm, ngươi đang ngủ." Vũ Độc nói, "Ta không muốn đánh thức ngươi."

"Sau đó tại sao lại không nói?" Đoạn Lĩnh lại nói.

"Đã quên." Vũ Độc trả lời.

Đoạn Lĩnh: "…"

"Phí Hoành Đức có địa vị rất cao." Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh, "Có không ít kẻ sĩ vùng Trung Nguyên đều là môn sinh của lão, không cần quá lo lắng, nếu như đêm qua lão muốn bán đứng chúng ta, chúng ta đã sớm bị lộ. Hơn nữa lão có thể cái gì cũng không cần nói, cũng không cần chủ động kể với ngươi về việc này, nếu như lão đã nói hẳn là cũng tin tưởng ngươi."

"Vạn nhất lão chỉ muốn lợi dụng chút ta dò thám bố trí của Mục tướng gia thì sao?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Vũ Độc nhíu mày tựa hồ có điểm đau đầu, nói: "Ngươi vì sao lại nghĩ nhiều như vậy?"

Được rồi, Đoạn Lĩnh thừa nhận, y đã nghĩ quá nhiều..

“Lão nói lão từng phục vụ cho tiên đế.” Đoạn Lĩnh nói.

“Đúng rồi.” Vũ Độc gật đầu nói, “Phẩm cách của lão thật sự không có vấn đề.”

“Đó là chuyện khi nào?” Đoạn Lĩnh lại hỏi.

“Ta không biết.” Vũ Độc đáp, “Lúc ấy ta cùng bọn họ không phải người cùng một chủ, chỉ là lão có thể sẽ quen biết với Ô Lạc Hầu Mục.”

Khiến Đoạn Lĩnh lo lắng chính là câu nói sau cùng của Phí Hoành Đức kia, thế nhưng lại không dám nói ra sự bất an của mình với Vũ Độc. Chỉ là nếu đối phương thật sự đã nhận ra, như vậy lão nhất định sẽ tìm thời gian Vũ Độc không có mặt đến dò xét y.

Trong sơn cốc một mảnh yên tĩnh, Phí Hoành Đức vẫy tay với Đoạn Lĩnh, nói: “Triệu Dung, công tử xem ngọn núi này, sông dài như long ôm trọn lấy chân núi, là một nơi rất tốt.”

Đoạn Lĩnh có chút tâm thần bất định, Phí Hoành Đức vươn tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay của y, ý bảo y nên bình tâm lại.

“Công tử cảm thấy, thúc phụ của ngươi sẽ đem những thứ của công tử chôn ở vị trí nào?” Phí Hoành Đức nói.

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Cũng không phải cho ta… Ừ, bất quá, nếu như ta là thúc phụ, ta sẽ không đặc biệt đào hầm, rất dễ bị phát hiện.”

“Đúng vậy.” Phí Hoành Đức nói, “Tần Lĩnh địa thế hiểm trở, muốn đào một tòa địa cung chôn giấu báu vật cực kỳ khó khăn, nhưng nơi này cũng vừa vặn có không ít lăng mộ tiền triều, lão đây đoán thúc phụ của công tử sẽ đem đồ vật giấu trong lăng mộ. Phong thủy là học vấn của người Hán chúng ta, số mệnh của một người cũng là vận khí, khí theo gió mà tán, theo nước mà tụ, cách thức tụ khí cũng chính là ‘Phong thuỷ’.”

Đoạn Lĩnh vừa nghe mấy câu như vậy cũng cảm thấy rất có học vấn, sự tò mò lấn át đề phòng của y đối với Phí Hoành Đức, lập tức dõi mắt quan sát xung quanh. Chỉ thấy dưới chân Tần Lĩnh có một dòng sông lớn chảy qua, liền nhân tiện nói: “Đúng, hẳn là được giấu trong ngọn núi này.”

“Ta đi xuống dưới xem xét.” Phí Hoành Đức nói.

“Người chậm một chút.” Đoạn Lĩnh vội vàng đuổi tới.

Phí Hoành Đức dọc theo triền núi đi xuống, Đoạn Lĩnh cũng lao theo phía sau, chỉ là Phí Hoành Đức lại xua tay với y, ý bảo y không nên đi theo.

66. Quyển 2 - Chương 66: Hách Mặc

Phí Hoành Đức dọc theo triền đất đi xuống dưới, Đoạn Lĩnh muốn đi theo lại bị đối phương xua tay ngăn cản, y liền ngồi trên mỏm đá chờ đợi, Vũ Độc đứng sau lưng đưa bình nước đến cho y thấm giọng. Thân binh tản ra bốn phía, bộ dạng lười biếng, tựa hồ hôm nay chỉ đơn giản là ra ngoài đạp thanh.

Gió nhẹ lướt qua, nước suối phản chiếu một chút ánh vàng, không khí mùa bè ấm nồng, đột nhiên cái loại cảm giác quen thuộc kia phảng phất lại xuất hiện, cũng chính là thứ cảm giác quen thuộc hôm qua lúc y cùng Vũ Độc đi qua hành lang đã nảy lên được.

Không hiểu vì sao, Đoạn Lĩnh lại luôn cảm thấy cảnh tượng này giống như đã từng quen biết.

Y quay đầu lại nhìn Vũ Độc, người kia đang ở bên cạnh cũng nhướn mày nhìn y.

"Ta..." Đoạn Lĩnh muốn nói gì đó.

"Thế nào?" Vũ Độc có chút thờ ơ hỏi.

Đoạn Lĩnh đột nhiên muốn lại gần Vũ Độc thêm chút nữa, thậm chí là tựa vào người hắn, có một loại bất an không tên đang dâng trào khắp không gian, tình cảnh này, đẹp đến khiến người sợ hãi.

Nhưng mà chỉ một khắc sau, liền có tiếng động nhỏ vang lên. Tiếp đó dưới vách núi, Phí Hoành Đức hét thảm một tiếng.

"Có người!" Vũ Độc lập tức đứng dậy kéo Đoạn Lĩnh ra sau lưng mình, đám thân binh đều lao xuống vách núi, Vũ Độc lại sợ đây là kế điệu hổ ly sơn liền vững vàng canh giữ bên người Đoạn Lĩnh. Không bao lâu, từ xa xa truyền đến một loạt âm hưởng, có người ẩn nấp trong rừng cây.

"Còn chưa đi!" Đoạn Lĩnh nói, "Là ai?"

Đoạn Lĩnh vọt tới bên cạnh một thớt ngựa đoạt lấy cung tiễn, Vũ Độc không nói lời nào lập tức ôm ngang người y, dọc theo khe núi trượt xuống. Phí Hoành Đức cư nhiên chẳng biết đã biến dâu mất, ở phía rừng cây đối diện đột nhiên lóe lên một thân ảnh, Đoạn Lĩnh nhạy bén bắt được sát na kia, mũi tên nhọn trong tay liền vọt đến.

"Bảo hộ phí tiên sinh!" Vũ Độc quát lớn.

Đám thân binh đã vọt xuống từ trước, xa xa nhìn thấy Phí Hoành Đức nằm úp sấp bên cạnh dòng suối không hề cử động, cách đó còn có một khe núi nhỏ, lúc bọn họ chạy tới đã không thấy bóng dáng địch nhân.

Vũ Độc vừa chạy tới bên bờ suối thì bóng dáng của địch nhân trong rừng cây cũng đã biên smất.

Đoạn Lĩnh một mình lội qua dòng suối, tay cầm cung tiễn dõi mắt nhìn xung quanh.

Đối diện con suối là một rừng cây rậm rạp, gió thổi từng đợt thanh âm xào xạt vang lên hòa vào cái nóng hừng hực giữa ngày hè, phảng phất như đưa người ta vào trong một cơn mộng dài mệt mỏi.

"Ai?" Đoạn Lĩnh lớn tiếng quát.

Một nam nhân mặc y phục thích khách màu đen ẩn mình trong góc hẹp, lợi dụng cây cối rậm rạp chặn đi đường nhìn của Đoạn Lĩnh, từ vị trí của hắn nhìn qua, toàn bộ hành động của những người bên bờ suối đều thấy được rõ ràng.

Hắc y nhân hơi nheo mắt lại tựa như đang cười, Đoạn Lĩnh vẫn không phát hiện được tung tích của hắn, sau đó hắn liền ném một viên đá nhỏ đi, rơi vò vách núi cách đó không xa tạo ra tiếng vang nữa. Đoạn Lĩnh lập tức hướng cung tiễn về phái vách núi, cuồng phong thổi tới, tất cả cây cối phảng phất đều đang rung động, thích khách nọ liền nương theo sự xao động này mà rời khỏi rừng cây.

Đoạn Lĩnh chậm rãi tiến về phía phát ra thanh âm, đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai y, khiến Đoạn Lĩnh sợ đến mức suýt nữa thét to.

"Ta không ngừng gọi ngươi." Vũ Độc đuổi vào trong rừng cây, giận dữ hỏi, "Vì sao không nghe lời mà cứ nơi nơi chạy loạn chứ?"

Lúc nãy Vũ Độc không ngừng gọi 'Triệu Dung', một đường đuổi theo vượt qua suối giày cũng bị ướt, chỉ là Đoạn Lĩnh vẫn chưa thích ứng với cái tên giả này, vẫn không nhận ra đối phương đang gọi mình.

"Có một người." Đoạn Lĩnh nói, "Một nam nhân, ta nhìn thấy."

"Không nên chạy loạn!" Vũ Độc thô bạo kéo cổ áo của Đoạn Lĩnh đặt người lên thân cây bên cạnh, uy hiếp nói, "Ngươi đã quên Hạ Lan Yết sao? Địch nhân cách xa như vậy có thể dùng một mũi tên bắn trúng Phí tiên sinh, còn núp trong bóng tối. Vạn nhất đối phương thật sự muốn giết ngươi thì làm sao bây giờ?"

"Được, được." Đoạn Lĩnh cũng rất nhanh chóng nhận sai.

"Làm ta sợ muốn chết." Vũ Độc thở ra một hơi, lại nhìn hoàn cảnh xung quanh,

Đoạn Lĩnh nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Vũ Độc, trong lòng đột nhiên rất cảm động —— hắn không biết thân phận của y, cũng không có bất cứ ý tưởng lợi dụng gì, chỉ đơn thuần là lo lắng cho y mà thôi.

“Ta nghe được bên kia có thanh âm.” Đoạn Lĩnh chỉ về phía sâu trong rừng.

“Có người cũng đã sớm chạy.” Vũ Độc cười nhạt nói, “Chờ ngươi tới bắt sao?”

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, nói không chừng là bị ngươi dọa chạy, thế nhưng Vũ Độc đã nói như vậy y cũng không tiện phản bác. Mà Vũ Độc tuy có hơi bất mãn nhưng cũng dựa theo phương hướng Đoạn Lĩnh vừa chỉ bước lên mấy bước, chỉ là vừa đi lại thấy Đoạn Lĩnh cũng không đi cạnh sau lưng.

“Đuổi theo mau.” Vũ Độc có chút không hiểu nói, “Ngươi còn đang lo lắng cái gì?”

Đoạn Lĩnh cũng nhắm mắt chạy theo, chỉ là vừa đi được một đoạn hắn đã dừng lại, tấm lưng rộng lớn của đối phương che mất tầm mắt của Đoạn Lĩnh, đợi đến khi y nhìn kỹ lại thì không thấy gì đáng ngờ ở nơi này. Vũ Độc nhặt lên một khối đá, rõ ràng khác biệt với các hòn đá còn lại, nhìn quanh một vòng.

“Dương đông kích tây.” Vũ Độc nói, “Tảng đá này nhặt ở bên cạnh bờ suối.”

Đoạn Lĩnh có chút kinh ngạc, không ngờ Vũ Độc còn tỉ mỉ như vậy, y căn bản không để ý được hòn đá này không phải nguyên bổn ở đây. Ngay sau đó, Vũ Độc lại tìm kiếm trong đám dây leo trên vách đá, phát hiện ở đây có một sơn động, từ trong động còn không ngừng có gió thổi ra, mà vị trí này cũng khá gần gũi với nơi lúc này Đoạn Lĩnh nghe thấy tiếng động.

“Vào trong thăm dò?” Vũ Độc hỏi.

“Phí tiên sinh thế nào?” Đoạn Lĩnh lại nói.

“Tính mệnh tạm thời không ngại.” Vũ Độc đáp, “Bị bắn trúng vai.”

“Trước vẫn nên về thôi.” Đoạn Lĩnh nói xong liền xoay người đi, chỉ là vẫn tò mò nhìn quanh một vòng, thầm nghĩ, đây chính là lối vào bảo tàng sao? Bên trong liệu có thể còn có cơ quan không? Hoặc là có núi vàng núi bạc?

“Rốt cuộc có đi không?” Vũ Độc nói.

“Quên đi.” Đoạn Lĩnh nói, “Ta đối với tiền cũng không có bao nhiêu ham muốn, đi thôi.”

Trong lúc sinh tử giao thác, trực giác của Phí Hoành Đức đã cứu lão một mạng, vừa cảm giác được sát khí từ phía rừng cây bên kia liền lập tức khom người, cự ly của người bắn tên với vị trí của lão có chừng hơn mười bộ, thời gian mũi tên rời khỏi cung cho đến lúc bay đến vị trí cũng đủ để lão thoát khỏi đại nạn.

Vũ Độc cầm một mảnh khăn vải ấn chặt lên vai Phí Hoành Đức cố gắng cầm máu, mọi người tâm sự nặng

nề gấp rút quay về. Khi đến Đồng Quan, Biên Lệnh Bạch nghe tin lại càng kinh hoảng, thậm chí còn nổi giận đùng đùng.

"Các ngươi rốt cuộc đang làm cái gì!" Biên Lệnh Bạch tự mình cầm roi quất vào đám thân binh mấy mươi roi mới có chút nguôi giận.

Đoạn Lĩnh không nói cho Biên Lệnh Bạch biết bọn họ có lẽ đã tìm được đường vào bảo tàng, Vũ Độc lại càng không nói, phương diện càng là thần sắc trấn định, lên tiếng: "Tướng quân hà tất nổi giận như vậy? Sinh tử đều là mệnh."

Biên Lệnh Bạch dò xét thương thế của Phí Hoành Đức, nôn nóng đi qua đi lại trong phòng vài vòng, nói: "Liên lụy tiên sinh bị thương nặng như vậy tại hạ rất hỗ thẹn, chỉ là lần này do ai ra tay ta cũng không tra được, thật không biết là kẻ nào gan lớn đến mức dám hành động ngay trong địa bàn của ta!"

Vết thương trên vai của Phí Hoành Đức cũng không nặng lắm, chỉ là lúc khom người thì chân bị trật khớp, trên đường mặc dù Vũ Độc đã giúp sửa lại, thế nhưng bởi vì lão cũng đã lớn tuổi, lần này ít nhất cũng phải nằm trên giường hai ba tháng, chỉ là hắn cũng không làm hổ danh vọng của mình, trực tiếp an ủi Biên Lệnh Bạch, nói: "Tướng quân không cần quá lo lắng, phương vị đại thể đã xác định, những chuyện tiếp theo ta sẽ dặn dò Triệu công tử, để ngài ấy dẫn người vào trong."

"Liệu có phải..." Biên Lệnh Bạch ngập ngừng hỏi, "Nên phái thêm một nghìn người canh gác vùng núi này?"

"Không cần." Lúc Đoạn Lĩnh rời đi đã cùng Vũ Độc che chắn cửa vào sơn động, hơn nữa y luôn cảm thấy nơi này không quá giống vị trí cất giấu kho tàng, bằng không thích khách của đối phương cũng đã từ sớm ra tay cướp đoạt, không ai sẽ có đủ sức chống cự với số tiền lớn như vậy mà không động tâm. Lúc này, Đoạn Lĩnh lại tiến bên bẩm báo cùng Biên Lệnh Bạch: "Thúc thúc, chất nhi thấy chúng ta vẫn nên đợi vài hôm nữa hẳn đến xem, để tránh đêm dài lắm mộng."

"Tốt lắm." Biên Lệnh Bạch lẩm bẩm, "Tốt."

Nói xong hắn liền không hỏi đến vết thương của Phí Hoành Đức nữa. Đoạn Lĩnh đến giờ cũng đã nhận ra, bề ngoài của Biên Lệnh Bạch có một cái túi da thật tốt, thế nhưng nội tâm chỉ có tư lợi, chỉ cần không trực tiếp xúc phạm đến lợi ích của hắn, cái gì cũng dễ bàn.

Trong mắt Phí Hoành Đức mang theo ý cười giảo hoạt nhìn Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút lại nói: "Để vãn bối khai cho tiên sinh một phương thuốc cường gân tráng cốt, phụ trợ tiên sinh khôi phục vết thương.."

"Không sai." Phí Hoành Đức thuận miệng nói, "Triệu gia thật không hổ là gia học uyên nguyên."

Trong phòng hiện giờ chỉ có Vũ Độc, Đoạn Lĩnh và Phí Hoành Đức, Đoạn Lĩnh cũng không có tâm sức đối đáp với người này chỉ tiện tay cầm lấy một tờ giấy, vì tránh người khác nghi ngờ lại giao cho Vũ Độc viết.

“Làm gì?” Vũ Độc không giải thích được nhìn Đoạn Lĩnh.

“Ngươi viết.” Đoạn Lĩnh nói, “Ta kê phương thuốc.”

“Ngươi còn sai sử ta?” Vũ Độc nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh.

“Ôi chao, cứ viết đi.” Đoạn Lĩnh đưa bút qua lại mài mực cho hắn, Vũ Độc liền nói: “Ngươi bị ngốc sao? Ở đây viết phương thuốc xong còn phiền Phí tiên sinh tự mình hốt thuốc, sắc thuốc sao? Vì sao không trở về sắc xong rồi đưa đến?”

Đoạn Lĩnh nghe vậy cảm thấy cũng phải liền cáo từ rời đi, Phí Hoành Đức chỉ mỉm cười phất tay. Vừa về đến nơi Vũ Độc liền bắt đầu viết phương thuốc, chỉ là Đoạn Lĩnh vẫn không ngừng tranh cãi với hắn xem nên dùng loại thảo dược gì, hai người ồn ào suốt nửa ngày, rốt cục Vũ Độc cả giận quát: “Ngươi biết dùng thuốc! Ngươi học mấy năm? Lão tử học mấy năm!”

“Mấy loại thuốc này dược hiệu quá mãnh liệt rồi!” Đoạn Lĩnh nói, “Phí tiên sinh cũng đã lớn tuổi!”

Đoạn Lĩnh phát hiện hóa ra không phải chỉ có nhìn văn hiểu người, nhìn thuốc cũng có thể hiểu người, chỉ cần nhìn dược thảo trong đơn thuốc có thể xét đoán mấy phần tính tình của đại phu, chỉ là vừa nghĩ đến đó y không khỏi phì cười. Mà biểu tình của Vũ Độc lại là co quắp, nói: “Chính là muốn dùng mấy loại dược tính mãnh liệt tương hổ mới có thể điều hòa gân cốt cho lão. Ngươi thì biết cái gì, trên đời này chẳng có đại phu nào lợi hại hơn Vũ gia.”

“Hảo hảo.”

Theo suy nghĩ của Đoạn Lĩnh vốn chỉ là muốn dùng thảo dược ôn hòa giúp Phí Hoành Đức điều dưỡng mấy ngày, nhưng lại không lay chuyển được suy nghĩ của Vũ Độc, chỉ đành nhắm mắt cho qua. Sau đó Vũ Độc muốn đi lấy thuốc, Đoạn Lĩnh cũng là lẽo đẽo theo sau, hai người quả là một tấc cũng không rời, cho dù vừa cãi xong một trận cũng là không thể tách ra, tình huống này quả thực khiến Đoạn Lĩnh có chút dở khóc dở cười.

Ngày tiếp theo, sau khi Đoạn Lĩnh sắc thuốc xong liền đưa đến cho Phí Hoành Đức, Biên Lệnh Bạch cũng theo thôgn lệ đến thăm, nhìn thấy Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc lại đi cùng nhau liền hỏi: “Hai người các ngươi thế nào lại luôn dính chặt vào nhau như vậy?”

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, chuyện thích khách ngươi thu lưu muốn giết ta ta còn chưa nói cho ngươi đây..

Vũ Độc lạnh lùng nói: “Biên Lệnh Bạch, quản được càng nhiều chết lại càng nhanh, ngươi có hiểu đạo lý này không?”

Biên Lệnh Bạch hừ lạnh một tiếng, hắn vốn muốn tìm ‘Triệu Dung’ nói mấy câu, chỉ là thấy Vũ Độc vẫn luôn dính chặt với đối phương như khối da trâu, bỏ không bỏ được, lại phảng phất giống như thấy được cái

bóng âm trầm tràn đầy lực uy hiếp sau lưng Triệu Khuê năm đó, tâm tình cực kỳ không tốt.

Phí Hoành Đức lại hàn huyên với Biên Lệnh Bạch vài câu, còn nhắc đến chuyện buôn bán đồ sắt cùng Tây Lương, tình huống bố phòng biên cảnh, nhân lực phân bố khắp nơi… Biên Lệnh Bạch vốn không quá tình nguyện trò chuyện trước mặt Vũ Độc, mày có hơi nhíu lại, thế nhưng vẫn tiếp lời Phí Hoành Đức. Đoạn Lĩnh ở bên cạnh nghe được liền âm thầm ghi nhớ, biết Phí Hoành Đức đây là đang thừa dịp tiết lộ cơ mật.

Bọn họ vừa nói đến phân nửa thì đã có thủ hạ chạy vào mật báo, Biên Lệnh Bạch vừa nghe xong một câu đã cất tiếng nói với mọi người: "Phái đoàn nghênh thân của Tây Lương đã tới, ta phải đi tiếp đãi bọn họ. Hiền chất cứ ở lại trò chuyện với Phí tiên sinh, lúc bày tiệc tối ta sẽ phái người đến đây tìm."

"Dạ." Đoạn Lĩnh đáp.

Biên Lệnh Bạch đi rồi, Phí Hoành Đức ý vị thâm trường liếc nhìn Đoạn Lĩnh.

"Đều nhớ kỹ sao?" Phí Hoành Đức hỏi.

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút cảm thấy cũng không cần lừa gạt đối phương, vì vậy gật đầu.

Sứ giả đón dâu của Tây Lương tới sớm hơn dự tính của Biên Lệnh Bạch, hôm nay khí trời oi bức xông đến cả người của ai cũng là mồ hôi ướt đẫm. Sứ giả được cử đến đây tổng cộng có bảy người, lúc vào đại sảnh năm đứng hai ngồi, vừa mở miệng liền hỏi tiểu thư Diêu gia ở nơi nào, bao giờ mới có thể thấy mặt.

Biên Lệnh Bạch nói: "Án theo quy củ của Hán nhân, trước khi thành thân không thể gặp mặt."

Một nam tử cao lớn cầm đầu được giới thiệu là công tử nhà họ Thường của tán kỵ Tây Lương bước lên hỏi Biên Lệnh Bạch: "Như vậy ta không nhìn, để thủ hạ của ta đi nhìn có được không? Đây chính là tùy tùng của ta, từ nhỏ đã lớn lên cùng ta."

Nói xong gã liền chỉ về thiếu niên ngồi bên cạnh, thiếu viên vận nhung trang, tuy rằng xiêm y thập phần mộc mạc chẳng khác gì trang phục thị vệ tầm thường, thế nhưng cốt cách lại tỏa ra một cổ khí chất nội liễm.

Biên Lệnh Bạch quan sát một chút cũng hiểu quy củ của người Tây Hạ không giống người Hán, để bọn họ từ xa liếc nhìn Diêu Tĩnh một chút cũng không có gì quá đáng, vì vậy chỉ hơi do dự một chút liền gật đầu.

Thường Nhạc Quan liền nói vài câu đơn giản với thiếu niên kia, thiếu niên cũng chỉ gật đầu 'Ừ' một tiếng biểu thị đã biết. Mà đám hộ vệ lại thường xuyên liếc nhìn về phía thiếu niên kia, phảng phất như hắn mới là người chủ trì đại cuộc.

Tuy rằng Biên Lệnh Bạch cảm thấy có chút kỳ quái lại không tiện hỏi ra, chỉ nói: "Hôm nay các vị đường

xa mà đến, cũng không tiện xếp đặt, không bằng trước hết ngủ lại trong phủ một đêm, ngày hôm sau lại vì Thường công tử an bày?"

Thường Nhạc Quan hơi liếc nhìn vị thiếu niên kia, thiếu niên liền thoáng gật đầu. Đến đây Biên Lệnh Bạch đã nhìn ra, thân phận của người này tựa hồ còn cao hơn cả Thường Nhạc Quan..

"Ta… ta hỏi ngươi một… một việc." Thiếu niên kia mở miệng nói.

Biên Lệnh Bạch nghìn vạn lần không ngờ người này lại bị nói lắp, chỉ đành tận lực trưng ra biểu tình không chút kỳ quái đáp lời: "Công tử mời nói."

"Hắn gọi Hách Mặc." Thường Nhạc Quan nói với Biên Lệnh Bạch. "Hắn có vài chuyện muốn nhờ vả, chính là thế này, Đồng Quan thương đội nam bắc vãng lai, tin tức lưu thông khá nhiều, Biên tướng quân cũng có không ít tình báo khắp vùng Trung Nguyên, thậm chí Tây Xuyên, con đường của ngài tự nhiên rộng hơn chúng ta."

Biên Lệnh Bạch gật đầu, hắn để ý đến thiếu niên kia vừa có điểm kích động môi khẽ nhúc nhích thì những người còn lại cũng liền yên tĩnh, chờ đợi hắn mở miệng trước, không ai dám ngắt lời. Hiển nhiên, thiếu niên này hơn phân nửa ở Tây Lương cũng có địa vị không thấp.

"Ta muốn ngươi giúp ta thu thập tin tức, tìm… một người…người tại… quan nội." Thiếu niên tên Hách Mặc kia lại vươn ngón tay lên cường điệu yêu cầu 'tìm một người', sau đó lại phất tay làm một thủ thế chỉ tất cả mọi người trong phòng, lại nói với Biên Lệnh Bạch, "Bảo tất cả bọn họ lui xuống."

Thường Nhạc Quan vẫn ở lại, Biên Lệnh Bạch không hiểu ra sao nhưng cũng cho đám tùy tùng lui ra, Thường Nhạc Quan liền tiến lên đóng cửa đại sảnh. Biên Lệnh Bạch mơ hồ cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

"Xin cứ nói đừng ngại." Biên Lệnh Bạch vội vàng đon đả.

"Ngươi phải bảo… bảo mật." Thiếu niên lại dặn dò.

Biên Lệnh Bạch nói, "Tự nhiên."

"Là người Hán như các… các ngươi… tên 'Đoạn Lĩnh'. Ngươi từng… từng nghe đến chưa?" Thiếu niên chăm chú nhìn Biên Lệnh Bạch.

"Đoạn Lĩnh?" Biên Lệnh Bạch suy nghĩ một chốc lại đáp: "Không có, Hách công tử tìm y làm gì?"

"Tìm được… rồi thì." Hách Mặc nói, "Tạ ơn lễ ba trăm dật hoàng kim, ta… ta ra một trăm dật."

Biên Lệnh Bạch: "…"

Hách Mặc: "Còn có một người, cũng… ra một trăm dật."

Biên Lệnh Bạch: "…"

Hách Mặc hơi liếc nhìn Thường Nhạc Quan, thấy đối phương gật đầu thì nói: "Lại có một người, cũng… ra một trăm… một trăm dật hoàng kim. Tổng cộng ba trăm dật hoàng."

Một trăm dật hoàng kim là khái niệm gì? Một dật hai mươi bốn lượng, một trăm dật chính là hai nghìn bốn trăm lượng hoàng kim, ba trăm dật chính là bảy nghìn hai trăm lượng —— cũng chính là tương đương bốn trăm năm mươi cân vàng ròng lấp lánh.

Từ sau khi Thượng Tử bị công phá, hàng năm Đại Trần phải nạp cống phẩm cho người Liêu tương đương tám nghìn lượng hoàng kim, nói cách khác, số tiền lần này Hách Mặc ném ra chỉnh chỉnh ngang bằng với một năm cống phẩm của Đại Trần. Biên Lệnh Bạch nhất thời có loại cảm giác đầu rơi máu chảy, tâm thần choáng váng.

"Ba trăm dật kim, mua thủ cấp của người này." Biên Lệnh Bạch đã hiểu.

"Mua thủ cấp của ngươi mới đúng!" Hách Mặc nhất thời rống giận vỗ bàn, ly tách trên bàn nhất thời rung động, trà nước lênh láng, Thường Nhạc Quan lập tức tiến lên trấn an Hách Mặc, Biên Lệnh Bạch cũng vội vàng đính chính: "Đúng! Là muốn người sống! Do bổn tướng hiểu lầm!"

Thiếu niên đến lúc này mới hít thở được bình thường, vừa rồi hắn chỉ hơi nổi giận lại có đủ uy thế của sồ sư[1], Biên Lệnh Bạch bỗng nhiên mơ hồ đoán được thân phận của thiếu niên này.

1/ Sồ sư: Là sư tử con, nhưng nếu để sư tử con thì hơi không đủ oai phong, vì vậy mình để nguyên từ gốc.

67. Quyển 2 - Chương 67: Ca Hát Cầu Thân

"Có họa ảnh sao?" Biên Lệnh Bạch hỏi.

"Ta.. ta vẽ… cho ngươi." Hách Mặc đáp.

Ba trăm dật hoàng kim, cho dù phải đào sâu ba thước, đem toàn bộ lãnh thổ của Đại Trần lật ngược lên

một lần, Biên Lệnh Bạch cũng phải tìm ra người này! Vì thế song phương liền nhanh chóng thương nghị chi tiết, Hách Mặc cũng đáp ứng đưa ra tranh vẽ, hiện tại liền tạm trở về nghỉ ngơi.

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc ra ngoài mua dược liệu, lúc hồi phủ thì thấy một nhóm người Tây Lương đang khuân đồ vào trong, liền đứng lại nhìn thêm một chốc.

"Đầu năm nay muốn thú tức phụ cũng không dễ dàng." Vũ Độc cảm khái nói, "Nhìn sính lễ một rương lại một rương khuân ra kia xem, kẻ nghèo nàn như ta tự nhiên là không thú nổi."

"Người Đảng Hạng có tiền." Đoạn Lĩnh nói, "Chỉ bán ngựa cũng đủ cho bọn họ ăn cả đời. Chờ đến khi ngươi thú tức phụ, tiền sính lễ ta ra hết cho ngươi cũng là chuyện nên làm." Nói xong Đoạn Lĩnh lại liếc về phía Vũ Độc, trong lòng có chút chua chát, mặc dù ngoài miệng y nói như vậy thế nhưng trong lòng cũng không khỏi âm thầm luyến tiếc, phảng phất giống như đồ đạc của mình lại bị người nào đó chiếm mất vậy.

Vũ Độc cười xòa một tiếng lại bâng quơ nghị luận thêm vài câu, sau đó lại về viện tử giúp Phí Hoành Đức chuẩn bị dược liệu, mà Đoạn Lĩnh lại ở ngoài cửa phơi thuốc, lặng lẽ nghe Vũ Độc cùng Phí Hoành Đức đối thoại trong phòng.

"Vốn không quen biết." Phí Hoành Đức nói, "Hai vị lại tận tâm chiếu cố như vậy, lão thật sự rất băn khoăn."

"Người như lục bình, phiêu linh thiên địa." Vũ Độc cất lời, "Sư phụ thường nói, người trong giang hồ hẳn là nên chiếu cố lẫn nhau, không nên phân biệt có nhận thức hay không."

Hai người lại trầm mặc trong chốc lát, Vũ Độc đột nhiên lại hỏi:"Tiên sinh đối với thân phận của thích khách kia có bao nhiêu suy đoán?"

Phí Hoành Đức không trả lời, Đoạn Lĩnh nghe đến đó không nhịn được liếc nhìn thoáng qua, vừa vặn đối phương cũng đang quan sát y.

Sau khi bị tập kích trở về, Biên Lệnh Bạch liền phái người truy đuổi thích khách, thế nhưng Phí Hoành Đức thủy chung cũng không đề cập đến khiến cho Đoạn Lĩnh nghi ngờ thật lâu, hiện tại rốt cuộc cũng bị một lời này của Vũ Độc đánh thức. Người sống đến mức độ như Phí Hoành Đức làm sao không có chút suy đoán nào, chẳng lẽ là tư thù?

"Là người Đảng Hạng sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Sau khi trở về Đoạn Lĩnh đã cùng Vũ Độc xem qua mũi tên tập kích Phí Hoành Đức —— là loại mũi tên cực mảnh màu đen, có rãnh rút máu làm bằng gang mà đám mã tặc người Tây Vực và Đảng Hạng vẫn thường sử dụng. Nếu như thật sự là Tây Lương phái người đến ám sát tâm phúc của Biên Lệnh Bạch, rất có thể là đang hướng hắn phát sinh một lời cảnh cáo nào đó.

Nhưng nếu thực sự là kế hoạch được thiết đặt cẩn mật, tên thích khách kia hẳn là nhất kích lấy mạng, tự

nhiên sẽ không dại dột dùng loại cung tiễn đặc trưng như vậy. Nếu nghĩ theo cách, này, ai cũng có khả năng, ngay cả Hạ Lan Yết cũng có thể…

"Ta đoán là thích khách phía Tây Lương phái tới." Phí Hoành Đức nói.

"Là đoàn người nghênh thân sao? " Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Phí Hoành Đức lắc đầu, nói: "Còn nhớ chuyện hai người lọt vào phục kích trên đường đến Đồng Quan không?"

Đoạn Lĩnh đã loáng thoáng liên hệ được một vài chuyện.

"Chuyện của Biên tướng quân đang làm bất quá cũng chỉ là ý tứ của hắn." Phí Hoành Đức chậm rãi nói, "Mà dụng ý trên mã xa của tiểu thư Diêu gia, lại là một vụ giao dịch mà Hoài Âm Diêu thị từ lâu đã bàn tốt với Tây Lương."

"Giao dịch gì?" Đoạn Lĩnh đem thuốc đã phơi xong tiến vào giao cho Vũ Độc, tiện tay còn đóng cửa lại, an tĩnh nhìn Vũ Độc phối dược.

"Mậu dịch, " Phí Hoành Đức nói, "Quân sự. Diêu Phục đầu tiên cần chiến mã, thứ hai cần kềm chế Tây Xuyên, thứ ba, cũng là quan trọng nhất, Diêu Phục muốn liên hợp với Tây Lương chống lại thế lực Hàn thị Nam viện Liêu quốc. Năm ngoái, sau trận Thượng kinh, con đường thương lộ Tây Vực vốn đi qua Sa Châu của Tây Lương bị phong tỏa, chuyện mậu dịch của Kinh thành cũng đình trệ, nếu muốn mở lại một đường sinh cơ phải làm buôn bán tơ lụa cùng Giang Nam."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Mục tướng gia không biết sao?"

"Biết." Phí Hoành Đức mang theo ánh mắt tán thưởng, gật đầu nói, "Nhưng Diêu Phục không muốn đem việc này báo lên triều đình, bằng không sau đó lợi nhuận khổng lồ kia nhất định sẽ bị triều đình phân chia kềm chế."

"Đúng vậy." Đoạn Lĩnh nói, "Nếu như Đại Trần chính thức kết minh cùng Tây Lương, triều đình nhất định sẽ nghĩ cách tiếp quản con đường mậu dịch này."

"Vì thế." Phí Hoành Đức thản nhiên nói, "Lần này Diêu Tĩnh xuất giá cũng là lỗ hổng lớn nhất trong kế hoạch của Diêu gia, nếu suy đoán của lão không sai, lần này nàng phải gả cho Thường gia có quan hệ mật thiết với Thái hậu Tây Lương. Hiện tại Tây Lương chia làm hai phái, một dùng vị Thái hậu xuất thân người Thổ Phồn làm đầu lĩnh, gồm có ngoại thích, hậu nhân của Tây Lương vương, thậm chí Vương phi Hách Liên thị cùng với nhi tử đều phụ thuộc phe phái này, mà Thường gia của tán kỵ Tây Lương nắm quân quyền xu mật viện, cũng là nòng cốt trong đó. Một phái còn lại dùng huynh trưởng của Tây Lương vương, Hách Liên Đạt cầm đầu, thống lĩnh quan viên tranh đấu, mà phe phái này lại thân cận với Nam viện của Liêu quốc hơn một chút."

Đoạn Lĩnh gật đầu hỏi: "Như vậy chuyện nghị thân này triều đình có biết không?"

"Ngươi nghĩ xem?" Phí Hoành Đức nói, "Lão phu hoài nghi đám mã tặc kia vốn là cố ý dàn xếp ra, mục đích là muốn cản trở chuyện nghị thân của Diêu gia và Thường gia, mà Diêu Tĩnh kia… nếu phải gả hẳn cũng không phải gả cho Thường gia, mà là trực tiếp tiến cung."

Đoạn Lĩnh nghe vậy liền dần dần hiểu rõ thế cục Tây Lương, chuyện đến nước này phe phái thân Liêu của Tây Lương nhất định tìm mọi cách phá hoại hôn sự cũng là chuyện có khả năng. Thế nhưng nếu nói có liên quan đến chuyện Phí Hoành Đức bị tập kích cũng không có bao nhiêu căn cứ.

"Ngươi nghĩ sao?" Đoạn Lĩnh hỏi Vũ Độc.

"Nghe không hiểu." Vũ Độc thuận miệng đáp.

Phí Hoành Đức nở nụ cười, Vũ Độc lau tay ném số thuốc đã nghiền tốt qua, nói: "Ta không hiểu được tâm tư đám văn nhân các người. Mau mang đi đắp lên vết thương cho Phí tiên sinh."

"Vũ huynh đệ là người tự do tự tại, là cánh hải âu trong thiên địa." Phí Hoành Đức cười nói.

"Một phân tiền làm khó anh hùng hán, không được như xưa." Vũ Độc thuận miệng đáp lời.

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, hiện tại ngươi mới bao nhiêu tuổi, trong lời nói có cần mang theo một cổ cảm khái tang thương như vậy không?

Đoạn Lĩnh quy củ giúp Phí Hoành Đức đắp thuốc, Phí Hoành Đức lại nói: "Năm đó lão và mẫu gia của Diêu Tĩnh coi như cũng có chút giao tình, vốn lần này muốn cùng nàng tâm sự lại không ngờ xảy ra việc như vậy. Công tử nếu chẳng bận rộn, liệu có thể thay lão đến thăm hỏi nàng hay không?"

Đoạn Lĩnh có hơi ngẩn ra rồi lại trầm ngâm một chút, biết ý tứ trong lời nói của Phí Hoành Đức nhất định không đơn giản như vậy. Nếu Diêu Tĩnh là được gả cho Thường gia, nói cách khác, nàng nhất định mang theo nguyện vọng gì đó của Diêu Phục đến Tây Lương, nếu y có thể đi lại thân cận với nàng cũng là chuyện tốt, nói không chừng còn nghe ngóng được chuyện gì.

Đoạn Lĩnh nhìn thoáng qua Vũ Độc, Vũ Độc lại nói: "Ngươi muốn đi thì cứ đi."

"Như vậy không biết cần phải truyền đạt những gì?" Đoạn Lĩnh hỏi, "Xin tiên sinh chỉ điểm một hai?"

"Ngươi liền nói cho nàng biết…" Phí Hoành Đức suy nghĩ một chút, muốn nói lại thôi, cuối cùng lại thở dài, "Mà thôi, người trong thiên hạ, các nhân tự có thiên tướng, cũng không nên cưỡng cầu. Chỉ là theo suy đoán của ta, Diêu Tĩnh rất có khả năng không phải gả cho Thường Nhạc Quan mà là một người khác, ngươi có thể thăm dò một chút xem nàng có biết việc này hay không, khi có câu trả lời rồi chúng ta mới

quyết định."

Đoạn Lĩnh hiểu được mục đích của Phí Hoành Đức đợi ở Đồng Quan là gì, với trình độ của lão căn bản không đem Biên Lệnh Bạch để vào mắt. Gã Biên Lệnh Bạch kia căn bản chỉ là một mãng phu, mà chính lần nghị thân này của Diêu gia cùng Tây Lương mới là nhiệm vụ chủ yếu của Phí Hoành Đức..

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc rời đi, bước đến bên ngoài viện của Diêu Tĩnh nhìn quanh.

"Nàng ở trong này sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ngươi cầu kiến là được." Vũ Độc nói, "Xoay xoay kéo kéo làm cái gì?"

Đoạn Lĩnh nói: "Ta không hiểu chuyện này."

Trong khái niệm của Đoạn Lĩnh, nữ nhân tựa như một chủng tộc lạ lẫm, phụ hoàng đã dạy cho y gần như tất cả mọi thứ nhưng lại không nói cho y biết cách giao lưu với nữ nhân. Mà trong ấn tượng của y, một người như Lý Tiệm Hồng cũng không biết lại làm thế nào mới có thể bắt được phương tâm của mẫu thân y.

Vũ Độc nhảy lên tường viện nhìn vào bên trong, nói: "Nàng ta đang vẽ tranh trong sân, ngươi vào đi thôi, ta không xuất hiện, có tị hiềm."

Đoạn Lĩnh còn có chút xấu hổ, chỉ là vị quản gia trung niên của Diêu Tĩnh vốn đang quét sân, nghe được động tĩnh liền bước ra, nhìn thấy Đoạn Lĩnh liền chào đón: "Biên công tử! Xin mời vào trong!"

Đoạn Lĩnh mới đầu còn chưa ý thức được tiếng "Biên công tử" kia là đang gọi mình, đợi đến khi nghe được bên trong truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng thì đành phải kiên trì bước vào. Diêu Tĩnh thấy y liền vội vàng đứng dậy chào đón, lại ngồi sang một bên đem chủ vị nhường cho Đoạn Lĩnh, còn phân phó người trung niên dâng trà.

"Nếu công tử đã là người nhà của Biên tướng quân." Diêu Tĩnh cười nói, "Không ngại tiểu muội mượn cái thuận lợi, gọi một tiếng đường ca chứ?."

"Diêu tiểu thư không cần khách khí." Đoạn Lĩnh nói, "Chúng ta cũng đều là người nhà với nhau."

Nếu bàn về quan hệ thân sơ, cô cô của Đoạn Lĩnh gả cho đại bá của Diêu Tĩnh đúng là có thể tính thành bà con xa, nhưng mà nữ tử trước khi lấy chồng, đường huynh đệ có thể gặp mặt, biểu huynh đệ lại cần tránh né[1]. Diêu Tĩnh ở Đồng Quan vốn là thân phận ăn nhờ ở đậu, cố ý dùng một câu 'Đường ca' xưng hô Đoạn Lĩnh vừa có ý chỉ quan hệ của Diêu Phục và Biên Lệnh Bạch không cạn, vừa có thể miễn đi lời dị nghị của người ngoài, đúng là một cô nương cực kỳ thông minh.

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, cô nương Diêu Tĩnh này từ nhỏ đến lớn nhất định sống được không dễ dàng, không

khỏi có chút cảm giác đồng tình.

"Hôm nay sứ đoàn nghênh thân của Tây Lương cũng đã tới." Đoạn Lĩnh nhấp một ngụm trà, trò chuyện với Diêu Tĩnh.

"Muội cũng có nghe nói." Diêu Tĩnh mỉm cười hỏi, "Biên huynh đã gặp qua Thường công tử sao?"

"Phu quân tương lai của muội?" Đoạn Lĩnh hỏi ngược lại, suy nghĩ một chút liền nói: "Vẫn chưa có duyên này, nhưng nếu muội muốn ta sẽ vì muội đi gặp hắn một lần."

"Thường công tử đích thân đến đây sao?" Diêu Tĩnh hỏi.

"Ừ." Đoạn Lĩnh có lòng dò xét, "Muội thật sự phải gả cho Thường gia sao?"

Diêu Tĩnh nghe được câu hỏi này không khỏi có chút mờ mịt, gật đầu, Đoạn Lĩnh nhìn ra nàng không biết chuyện thì dâng lên niềm thương cảm. Tương lai của nàng, gả cho vương đình Tây Lương cũng được, gả cho Thường gia cũng tốt, chờ đợi nàng nhất định không phải là sinh hoạt giản đơn, phu thê cầm sắt hòa minh.

Nhất thời Đoạn Lĩnh thật sự không biết nên an ủi nàng thế nào, Diêu Tĩnh trái lại có chút hiểu rõ lòng người, cười nói: "Nghe nói người Tây Lương đều thích uống rượu, cưỡi ngựa rong ruổi trên thảo nguyên. Nếu Đường tỷ ở đây, nàng nhất định sẽ thích."

Đoạn Lĩnh nói: "Đạt quan quý nhân hẳn là không như vậy, tuyệt đối không thô lỗ."

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, vị quản gia trung niên kia lại đi vào, nói: "Tiểu thư, bên ngoài có… một người Tây Lương đang đi về phía này, chẳng biết tiểu thư có nên…"

Lời còn chưa dứt, từ ngoài viện đã vang lên một trận thanh âm ầm ỹ, Diêu Tỉnh không hiểu ra sao nhưng Đoạn Lĩnh lại nghe được một chút tiến Đảng hạng, biết nhất định là đám người đón dâu đến đây náo loạn. Những tộc người ngoài biên giới phía tây có Tây Lương, Nguyên, Nhu Nhiên, Hung Nô đều có nghi lễ hôn nhân khác với người Hán, thịnh hành phong tục 'Ca hát cầu hôn', tức là sau khi đính hôn, trước khi đón dâu, vị hôn phu phải tụ tập một đám bằng hữu tốt xông vào nhà tân nương chưa xuất giá, leo lên vách tường nhà thiếu nữ ca hát, nữ hài lại dùng tiếng hát ôn nhu đáp lại từ trong phòng, để người ngoài vui vẻ nghe ngóng.

Chỉ là phong tục của người Hán hiển nhiên không giống, mà chuyện này Thường gia cũng không thể không biết, hiện tại náo loạn như vậy hẳn là do tâm tính thiếu niên muốn chơi đùa mà thôi.

"Không cần phản ứng bọn họ." Đoạn Lĩnh nói, "Muội cứ ngồi yên là được, sau đó ta sẽ giúp muội đuổi người."

“Đây là ‘Ca hát cầu thân’ sao?” Diêu Tĩnh nói, hiển nhiên cũng đã từng nghe qua phong tục này.

“Đúng vậy.” Đoạn Lĩnh nói, “Có tổng cộng ba lượt, sau đó ta liền thay muội hát hai câu bọn họ sẽ tản đi.”

Vũ Độc nhìn thấy một vòng người vây lấy viện tử ca hát liền biết là phong tục tái ngoại, cũng không để ý tới, tiện tay bứt một cái lá cây ngậm vào miệng, ngồi trên mái hiên quan sát xung quanh.

Lượt thứ nhất lời ca đại khái chính là, Thiếu nữ xinh đẹp, ngươi vì sao không để ý đến ta, sau này chúng ta sẽ thành thân, cùng ngươi ngày đêm đối diện…

Ngay sau đó đợt thứ hai lại bắt đầu rồi, đám thiếu niên đều đồng loạt nhảy lên đầu tường. Tiếng nhạc vừa vang lên, Đoạn Lĩnh đang ngồi uống trà cũng không khỏi phun ra một ngụm, bọn họ còn đặc biệt mang theo đàn lute[2], đúng là quá có ý tứ rồi. Y cũng không khỏi tò mò nhìn ra ngoài một chút, chỉ thấy một đám thiếu niên quần áo đẹp đẽ đang ngồi trên đầu tường gảy đàn ca hát.

Lời hát đợt thứ hai có ý tứ đại khái là, Nếu nàng còn ngượng ngùng như vậy, ta bây giờ mới có thể nhìn thấy mỹ mạo của nàng… Theo lễ tiết Tây Lương mà nói, cô nương được cầu hôn lúc này nên ra ngoài sân viện, dùng khăn che mặt yên lặng đứng, đợi các thiếu niên không ồn ào nữa rồi cất lên giọng ca.

“Thật là dễ nghe.” Diêu Tĩnh có thể nghe được trong lời hát sự nhiệt tình và sinh mệnh lấp lánh của thiếu niên, cùng với lời ca ngợi tình yêu tốt đẹp.

“Đây là do thi nhân Ba Tư viết.” Đoạn Lĩnh nói, “Ý tứ chính là, hoa viên của ta từ này về sau chỉ trồng loài hoa nàng thích, chỉ để cho nàng ca xướng, mặc cho nàng bay lượn.”

Diêu Tĩnh nhẹ nhàng thở dài, nàng đang định đứng dậy đã bị Đoạn Lĩnh ngăn lại: “Muội không nên ra mặt.”

1/ Đường huynh đệ chính là anh em trai bên nhà nội, biểu huynh đệ là bên nhà ngoại, theo phong tục cổ, đường huynh muội không thể lấy nhau, biểu huynh muội lại là đối tượng lý tưởng có thể cân nhắc, vì vậy thiếu nữ trước khí gả chồng không tiện gặp biểu huynh đệ mà chỉ có thể tiếp xúc với đường huynh đệ.

2/ Đàn lute: Một loại đàn phổ biến ở Châu Âu và các dân tộc du mục trên thảo nguyên phụ cận sa mạc Gobi, Đây là loại đàn có thiết kế khá đặc biệt với phần thân gần giống tỳ bà cổ đàn gập ra sau, có rất nhiều dây và đều thành số chẳng tư thế lúc chơi là đặt ngang tương tự ghi ta chứ không cầm dọc như tỳ bà. Các dây đàn được chia thành từng cặp dây song song sát nhau (courses) và được chơi bằng các miếng gảy đàn (plectrum/pick). Có cả loại đàn lute có ngăn phím và không có ngăn phím. Là loại đàn cổ, xuất hiện từ xa xưa và không rõ ràng về nơi xuất xứ. Được sử dụng rộng rãi như một nhạc cụ nền trong thời Trung Cổ và cuối thời kì Baroque. Trở thành một trong những nhạc cụ chủ đạo trong thời kì Phụ Hưng (Renaissance) và cũng có thể được dùng để đệm hát.

68. Quyển 2 - Chương 68: Hiểu Lầm

Sau khi lượt hát thứ hai kết thúc, trên đầu tường có chút tĩnh lặng.

Ngay tiếp đó là một đợt thanh âm dây đàn run rẩy, tựa như có người đang thử âm, rồi lại có một giọng hát trầm ấm du dương bắt đầu ngâm xướng.

Đoạn Lĩnh đứng dậy, chỉnh lại ngoại bào bước ra ngoài nghênh đón, đây cũng là một lễ tiết trong quá trình ca hát cầu thân này, nếu như thiếu nữ ngượng ngùng không muốn ra mặt có thể do huynh trưởng trong nhà thay mặt đáp lời. Thông thường trong một bộ lạc, những người trẻ tuổi đều quen biết với nhau, ngay cả người cầu hôn thiếu nữ phần lớn đều là người thân thuộc, như bằng hữu của huynh trưởng hoặc thế giao lâu đời.

Lúc này, huynh đệ của thiếu nữ có thể thay thế trả lời, ý tứ chính là ta đáp ứng đem muội muội gả cho ngươi, hôm nào chuẩn bị lễ vật cho tốt hẳn quay lại đây.

Vì thế Đoạn Lĩnh thay mặt Diêu Tĩnh kết thúc cái nghi lễ này cũng coi như phù hợp yêu cầu.

Y cố gắng nhớ lại những ca khúc Tây Lương trước đây mình đã học, tuy chỉ biết được vài câu, thế nhưng cũng đủ ứng đối rồi.

Hiện giờ đã là sau ngọ, thiếu niên kia chậm rãi hát, người ngồi ở bờ tường ôm lấy đàn lute, một chân dẫm lên tường một chân thả xuống đong đưa, mặt nghiêng anh tuấn, ánh dương chênh chếch núp sau lưng hắn rọi ánh sáng vào sân viện, hình thành một cái bóng mông lung.

Thiếu niên mặt một bộ áo cưỡi ngựa của người Đảng Hạng màu lam đậm, trên vạt áo còn thêu đồ đằng chim nhạn tượng trưng cho điềm lành và địa vị, ngón tay đeo bốn chiếc nhẫn khảm đá quý báu, dưới ánh mặt trời lấp lóe quang mang, ngón tay nhẹ nhàng đảo qua dây đàn ngâm xướng đoạn cuối của ca khúc, Đoạn Lĩnh lập tức hát nối vào cùng đối phương.

Thanh âm của Đoạn Lĩnh ôn hòa trầm ấm, tựa như dòng Kherlen[1] êm đềm chảy dọc thảo nguyên.

Vũ Độc trên mái hiên nghe được thanh âm thoáng nhìn qua, nhất thời ngơ ngẩn.

Ánh dương quang rọi vào người Đoạn Lĩnh, trên mặt y còn mang theo chút nụ cười biếng nhác, ngũ quan thanh tú tinh xảo, môi hồng răng trắng, tựa như một gốc cây xanh um tươi tốt được tắm gió xuân, sinh mệnh lực đầy ắp mà dịu dàng tràn ngập khắp không gian.

Vũ Độc hiện tại đơn giản chỉ là nằm dài trên mái ngói nóc nhà, hai chân bắt chéo phơi nắng, hắn nhắm mắt lại lắng nghe tiếng hát của Đoạn Lĩnh, một lát sau, thiếu niên kia cũng cảm thấy thanh âm rất êm tay,

nhẹ nhàng gảy đàn vì y đệm nhạc.

Gảy đàn được một lúc, thiếu niên kia quay đầu nhìn lại, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Đoạn Lĩnh chưa kịp thấy rõ dung mạo của thiếu niên kia, chẳng qua cảm thấy người này rất thú vị liền tiếp tục hát, sau đó thiếu niên liền trực tiếp vượt tường nhảy vào trong viện. Đoạn Lĩnh vốn vẫn chưa hát xong, thầm nghĩ đây lại là chuyện gì, không lẽ kết lễ là nhà trai nhảy vào sân viện của nhà gái sao? Vì sao mình chưa từng nghe vậy!?

Chỉ là thiếu niên kia lại cấp tốc lao thẳng về phía Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh chỉ đành dở khóc dở cười vừa hát vừa trốn vào trong phòng, đối phương vẫn cứ thẳng tắp đuổi theo.

Các thiếu niên còn lại cảm thấy chuyện này dường như rất thú vị, cũng hùa nhau đuổi theo.

Bên trong hò hét náo loạn, Đoạn Lĩnh vội vàng chạy trốn, Vũ Độc nghe được tiếng bước chân trong nội sảnh cũng không hiểu thế nào, chỉ có thể mở mắt ra nhìn vào sân viện, không còn ai rồi.

Vũ Độc nhíu mày nhảy khỏi mái ngói.

"Chờ một chút! Chờ!" Đoạn Lĩnh chạy từ ngoài sân vào đến đại sảnh lại lách người vào sương phòng, thiếu niên kia một đường đuổi theo, cất tiếng hô: "Chờ! Dừng!"

Vừa nghe được thanh âm này, trong nháy mắt Đoạn Lĩnh cũng như bị sét đánh! Y lập tức quay người lại, đúng là Hách Liên Bác!

Đoạn Lĩnh: "…"

Biểu tình của Hách Liên Bác giống như đang mơ vậy, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc, Đoạn Lĩnh cũng thét to một tiếng lao về phía hắn ôm chặt lấy nhau, đồng thời y cũng ý thức được nguy hiểm, lập tức tách ra nhìn quanh, may mà xung quanh không có người.

"Đoạn… Lĩnh!" Môi của Hách Liên Bác không kềm được mà run rẩy, lại muốn tiến lên ôm lấy Đoạn Lĩnh.

Trong mắt Đoạn Lĩnh đều là nước mắt, không ngờ lưu lạc đến thời khắc này còn có thể gặp được Hách Liên Bác, chỉ là y vẫn cố giữ bình tĩnh, nói: "Không nên hỏi! Ta sẽ giải thích cho ngươi sau!"

Hách Liên Bác kinh ngạc đến cực điểm nắm chặt tay Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại nói: "Nhanh, quay về! Ta sẽ đi tìm ngươi!"

Hách Liên Bác không nói gì, Đoạn Lĩnh nắm lấy tay hắn vỗ vỗ, nói: "Mau trở về đi!"

Bên ngoài đã bắt đầu có người ồn ào vây lấy Diêu Tĩnh, Đoạn Lĩnh cố sức đẩy tay của Hách Liên Bác ra, nói "Hách Liên! Nghe ta!"

Hách Liên Bác vẫn lôi kéo tay áo của Đoạn Lĩnh, nói: "Đi… đi qua… qua bên kia nói…nói…"

Đoạn Lĩnh: "Không được, hiện tại không được, tối nay ta đi tìm ngươi!"

Đoạn Lĩnh ngoắc ngoắc, Hách Liên Bác lại nghiêng đầu qua, lúc ở Thượng kinh Hách Liên Bác vốn đã cao to hơn bọn họ, hiện tại vóc người lại phát triển không ít, hắn cúi đầu mặt hướng về phía Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại nhỏ giọng thì thầm bên tai hắn: "Hiện tại ta tên Triệu Dung, nghìn vạn lần không được gọi loạn cái tên trước kia…"

Lúc này Vũ Độc đã đuổi vào, vì vậy ở góc độ của hắn liền nhìn thấy Hách Liên Bác ôm chặt Đoạn Lĩnh, còn ghé mặt vào mặt đối phương. Vũ Độc đầu tiên là ngẩn ra, sau đó đột ngột lửa giận dâng lên, quát: "Làm gì! Buông y ra!"

Hách Liên Bác buông Đoạn Lĩnh, xoay người nhìn Vũ Độc, cũng cả giận gào lên "Cút!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Vũ Độc lập tức tiến lên một bước nắm lấy cổ áo của Hách Liên Bác, giáng một quyền vào mặt hắn.

Ý niệm duy nhất của Đoạn Lĩnh chính là: Để ta chết luôn đi.

Hách Liên Bác gào lên một tiếng, bên ngoài lập tức yên tĩnh, ngay sau đó đám hộ vệ hỏa tốc vọt vào hậu viện, vừa thấy Vũ Độc đang đánh Hách Liên Bác nhất thời đều rút đao xông lên.

"Đừng đánh ——!" Đoạn Lĩnh quát.

Đoạn Lĩnh vội vàng ngăn cản Vũ Độc, kéo hắn lui ra sau, Hách Liên Bác bị đánh đến thập phần chật vật, may mà bản thân cũng có chút căn cơ võ công, Vũ Độc lại chỉ có ý định giáo huấn chứ không hạ độc thủ, vì vậy vẫn không bị thương nặng lắm.

Đoạn Lĩnh ôm chặt Vũ Độc, kéo hắn qua một bên.

Vũ Độc phách lối chỉ thẳng vào Hách Liên Bác: "Ngươi có ý gì? Lôi lôi kéo kéo làm cái gì? Nếu còn làm

phiền y nữa ta liền để ngươi chết không toàn thây!"

"Đó là Thái tử Tây Lương!" Đoạn Lĩnh nhỏ giọng nói.

"Hoàng đế tới ta cũng đánh." Vũ Độc cười lạnh.

Đoạn Lĩnh: "…"

Hách Liên Bác lảo đảo đứng lên, nhìn thấy sự khẩn cầu trong mắt Đoạn Lĩnh cũng có chút ngộ ra, lại không tiện nổi giận với đối phương, chỉ đành liếc nhìn Vũ Độc một chút rồi đứng dậy rời đi.

Bọn hộ vệ vứt cho Vũ Độc một ánh mắt khiêu khích, Vũ Độc lại xoay người kiểm tra Đoạn Lĩnh, hỏi: "Lúc nãy hắn đã làm gì với ngươi?"

"Cả hai đều là nam nhân!" Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, "Còn có thể làm gì?"

Vũ Độc không lên tiếng, lại nâng cằm Đoạn Lĩnh lên quét mắt nhìn y, thấy không có gì khác biệt, quả thực không giống như bị Hách Liên Bác cưỡng ép làm gì, chỉ là ánh mắt bất giác dừng lại trên môi y. Đoạn Lĩnh lúc nãy vừa gặp lại Hách Liên Bác, tâm thần còn có chút bất định viền mắt ửng đỏ, chỉ là lúc này bất chợt đối mắt với Vũ Độc hai má cũng không khỏi nóng lên, có chút mất tự nhiên đẩy đối phương ra.

"Hắn lại dám động tay động chân với ngươi." Vũ Độc nói, "Lão tử liền cho hắn đẹp mặt."

Vũ Độc tới quá nhanh, Đoạn Lĩnh lúc này mới phát hiện tay áo của mình vừa rồi bị Hách Liên Bác xé mất, tìm khắp nơi cũng không thấy, hẳn là bị đối phương vô ý kéo xuống mang đi, lúc này cũng không khỏi dở khóc dở cười.

"Tây Lương đều là người man rợ." Vũ Độc lấy khăn tay ra cho Đoạn Lĩnh lau mặt, lại nói, "Ngay cả ngựa đều làm *(ấ y ấ y đ ấ y ạ)*, ngươi trông cậy bọn họ biết cái gì là lễ nghĩa liêm sỉ sao?"

Đoạn Lĩnh ậm ừ trả lời, thế nhưng tâm tư lại hoàn toàn không đặt ở đây. Hách Liên Bác đã xuất hiện, có phải cũng đồng nghĩa với việc đã có người có thể chứng minh thân phận của y?! Thế nhưng triều đình Đại Trần sẽ tin lời của người ngoại tộc sao?! Lúc này trong lòng y chỉ thầm nghĩ làm thế nào không để cho Biên Lệnh Bạch phát hiện, tránh khỏi dẫn họa sát thân. Thế cục hiện giờ đã loạn đến mức y không nhìn rõ được gì, vạn nhất bị Biên Lệnh Bạch phát hiện thân phận thật… ngẫm lại đã thấy kinh khủng.

Hách Liên Bác sau khi trở về sẽ có phản ứng gì đây? Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, người này từ trước đến nay đều hành xử thẳng thắng không có tâm kế gì, vạn nhất bị người khác hỏi thăm thì nguy rồi. Đoạn Lĩnh cũng không lo lắng cho mình, chỉ sợ Hách Liên Bác cũng bị cuốn vào.

"Hắn dẫn theo bao nhiêu người đến?" Đoạn Lĩnh hỏi.

“Không được mười người.” Vũ Độc nói, “Buổi tối ta đi giáo huấn bọn họ.”

“Đừng!” Đoạn Lĩnh vội nói, “Chuyện cũng không phải như ngươi nghĩ.”

Vũ Độc: “Vậy là như thế nào? Giải thích đi?”

Đoạn Lĩnh: “…”

Ngươi muốn ta giải thích thế nào đây! Đoạn Lĩnh thầm rống giận trong lòng.

Cùng lúc đó, Hách Liên Bác cũng đi tới đi lui trong phòng mình vô cùng kích động, trên bàn còn vẽ một bức họa mới hoàn thành được phân nửa. Thường Nhạc Quan gõ cửa tiến vào, Hách Liên Bác liền theo đối phương ra ngoài gặp Biên Lệnh Bạch.

Đoạn Lĩnh trong lòng bất ổn muốn đi gặp Hách Liên Bác để giải thích rõ, nhưng lại không thể tách khỏi Vũ Độc, nhất thời không biết làm thế nào mới tốt. Bất chợt nghĩ đến một cứu tinh.

“Ta đi gặp Phí tiên sinh.” Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc vốn vẫn đang tức giận, nghe y nói như vậy thì cũng đứng dậy đổi áo choàng, cầm kiếm lên tay muốn cùng Đoạn Lĩnh ra ngoài.

“Ngươi cũng không cần như vậy..” Đoạn Lĩnh bất đắc dĩ.

Vũ Độc: “Bớt dài dòng, đi thôi.”

Đoạn Lĩnh chỉ đành đi gặp Phí Hoành Đức, báo lại chuyện Diêu Tĩnh chỉ biết mình gả cho Thường Nhạc Quan, sau khi Phí Hoành Đức nghe xong liền gật đầu nói với Đoạn Lĩnh: “Còn phải tiếp xúc cùng đối phương nhiều thêm nữa, thăm dò xem trong sự kiện mã tặc lần trước có uẩn khúc gì không. Biên tướng quân đã thanh trừng mã tặc ắt sẽ thu được không ít vật phẩm, để bọn họ đi nhận diện một chút, nếu như có chứng cứ cũng thuận tiện giao lại cho Thường Nhạc Quan, để bọn họ trở về xử lý chuyện nội bộ.”

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút liền gật đầu, không khỏi bội phục sự đa mưu túc trí của Phí Hoành Đức, nếu Tây Lương đã có người muốn cản trở mối hôn sự này của Hách Liên Bác, y liền đem chứng cứ giao cho hắn liền thuận tiện nhất.

Lúc này, Biên Lệnh Bạch cũng vừa vặn xuất hiện.

“Tại sao lại ở chỗ này?” Biên Lệnh Bạch nói.

Biểu tình của Đoạn Lĩnh có chút mất tự nhiên, y không biết Biên Lệnh Bạch có nhận được tin tức Vũ Độc và Hách Liên Bác đánh nhau hay chưa.

Biên Lệnh Bạch nhìn lướt qua Đoạn Lĩnh, lại dõi mắt nhìn Vũ Độc, hiển nhiên hắn đã biết.

"Vũ Độc, ta kính ngươi là khách, cũng nể trọng việc ngươi thời thời khắc khắc bảo vệ Triệu Dung, thế nhưng ngươi cũng không cần gây sự trong phủ của ta." Biên Lệnh Bạch uy hiếp.

Vũ Độc cười lạnh: "Ta không chỉ gây sự ở chỗ của ngươi mà còn muốn giết ngươi nữa! Ngươi làm gì được ta? Chẳng lẽ ngươi sẽ ra lệnh cho tên thích khách ngay cả tay cũng không có dưới trướng mình dùng chân giết ta sao?"

Đoạn Lĩnh: "…"

"Vũ Độc!" Biên Lệnh Bạch giận dữ hét, "Không nên khinh người quá đáng!"

"Đừng nói nữa!" Đoạn Lĩnh điều đình.

"Ngày hôm nay là chuyện gì xảy ra?!" Biên Lệnh Bạch chất vấn.

"Chất nhi ở trong hậu viện giúp muội muội đáp lễ nghi thức ca hát cầu hôn." Đoạn Lĩnh nghĩ thầm quả nhiên là tai bay vạ gió, châm chước giải thích, "Hắn lại đột nhiên xuất hiện, sau đó liền… liền…"

"Liền cái gì?" Biên Lệnh Bạch mở to hai mắt.

Đoạn Lĩnh: "…"

Vũ Độc: "Biên Lệnh Bạch!!!!"

Đoạn Lĩnh phất tay ý bảo Vũ Độc không nên vọng động, lại nói với Biên Lệnh Bạch: "Người Tây Lương nhiệt tình như lửa, ách… người kia, hẳn là chỉ muốn kết giao bằng hữu."

Biên Lệnh Bạch lại nói: "Vừa rồi hắn cũng có đi tìm ta, đặc biệt yêu cầu muốn hiền chất đến làm bạn cùng hắn, ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mới cố ý đến đây hỏi một chút."

Vũ Độc: "…"

Ánh mắt đang nhìn Biên Lệnh Bạch của Vũ Độc, chỉ đơn giản là đang nói muốn kết liễu đối phương..

Biên Lệnh Bạch lập tức sửa lời: “Ta không phải là đến hỏi ý kiến hai người sao?”

“Y không đi.” Vũ Độc lạnh lùng đáp.

“Ta muốn đi.” Đoạn Lĩnh nói, “Vừa lúc thay Phí tiên sinh hỏi thăm chút chuyện… Có thể chứ?”

Vũ Độc liền đứng dậy bỏ đi, Đoạn Lĩnh gấp gáp đuổi theo, trong lòng đắn đo có nên nói thật cho hắn biết hay không?

1/ ông Kherlen (hay gòn gọi là Kerulen) là con sông dài 1.254 km chảy trên lãnh thổ Mông Cổ và Trung Quốc.

Con sông này bắt nguồn từ sườn phía nam của dãy núi Khentii, trong Vùng bảo tồn nghiêm ngặt Khan Khentii, cách Ulan Bator 180 km về phía đông bắc. Từ đấy, Kherlen chảy gần như theo hướng đông qua tỉnh Khentii, qua Ulaan Ereg và Choibalsan, và vào lãnh thổ Trung Quốc tại 48°3 B 115°36 Đ, chảy thêm 164 km thì chảy vào hồ Hulun Nuur.

Đây là dòng sông được dân du mục coi như sông mẹ, sản sinh mọi sinh mệnh trên thảo nguyên bao la.

69. Quyển 2 - Chương 69: Lấp Liếm

“Chờ ta một chút, Vũ Độc!” Đoạn Lĩnh chạy xuyên qua hành lang đuổi theo Vũ Độc.

“Vũ…” Đoạn Lĩnh vẫn chưa dứt lời, Vũ Độc đột nhiên xoay người rút kiếm.

Trong nháy mắt đó, trái tim của Đoạn Lĩnh cũng theo động tác của đối phương mà ngừng đập.

Y chưa từng thấy qua biểu tình cẩn mật tỉnh táo này của Vũ Độc, ánh mắt của đối phương bình tĩnh như nước, mũi kiếm trên tay đâm thẳng vào cổ họng của y.

Đoạn Lĩnh: “…”

Trong mắt y hiện ra thần sắc kinh hoảng, dạ dày quặng lên đau nhói, đây thuần túy chỉ là phản ứng bản năng, phảng phất như rất lâu trước đây y đã có được loại phản xạ đối diện với tình huống sinh mệnh bị uy hiếp này.

Hắn muốn giết ta.

Không, hắn sẽ không giết ta!

Hắn…

Trong sát na này, đầu óc Đoạn Lĩnh đột nhiên liên tiếp nãy lên ba ý niệm, ngay sau đó lưỡi kiếm của Vũ Độc lướt ngang qua cổ của Đoạn Lĩnh, cắt đứt vài sợi tóc của y, sau lưng vang lên một tiếng 'đinh', hô hấp của Đoạn Lĩnh trong nháy mắt đình trệ.

Một cái móc câu bén nhọn bằng sắt đen đang muốn móc vào cổ y bị kiếm của Vũ Độc đẩy ra.

Ngay sau đó, Vũ Độc tay trái ôm Đoạn Lĩnh, tay phải chém ra một kiếm mắt cũng không nhìn về phía lưỡi kiếm mà gắt gao khóa chặt Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh bị đối phương kéo đến mất thăng bằng, thân thể ngửa ra vừa vặn đối mắt với Vũ Độc, chỉ nhìn thấy trong mắt đối phương mang theo một tia lạnh lùng, xác nhận y vẫn chưa thụ thương liền thu mắt nhìn sang hướng khác.

"Oanh" một tiếng, trái tim của Đoạn Lĩnh phảng phất như ngừng đập.

Vũ Độc một tay kéo hông của y, để y đứng tựa vào mình, một kiếm đâm thẳng về phía yết hầu của Hạ Lan Yết đã không tổn thương được đối phương —— Hạ Lan Yết đột lao đến, móc sắt hất lên, Liệt Quang kiếm trong tay Vũ Độc nhất thời bị uốn thành hình cung, hai người cùng lúc mượn lực lui ra sau vài bước.

"Keng ——" tiếng động thiết khí ma sát vang lên khiến màng tai Đoạn Lĩnh nhói lên đau buốt.

Hạ Lan Yết một lời cũng không nói, chỉ dồn trọng lực xông về phía trước, Vũ Độc dùng kiếm chặn móc sắt của đối phương lại, đến lúc này Đoạn Lĩnh mới phản ứng kịp, hóa ra lúc nãy y đã suýt bị Hạ Lan Yết kéo đi. Hiện tại y chỉ thấy Vũ Độc vẫn đứng trước người mình, cùng Hạ Lan Yết đối chiêu, kiếm dài câu ngắn, Liệt Quang kiếm dùng ưu thế áp đảo đánh lui Hạ Lan Yết về phía sau liên tục.

"Cút!" Vũ Độc lạnh lùng quát.

Trong ánh mắt Hạ Lan Yết mang theo thần sắc âm độc, đột nhiên rút lui.

Chỉ nhìn thấy bọn họ so đấu vài chiêu ngắn ngủi như vậy cả người Đoạn Lĩnh cũng đã toát mồ hôi lạnh, thân thể dựa vào cột lớn trên hành lang, sắc mặt tái nhợt thở dốc liên tục, y ngẩng đầu nhìn Vũ Độc, bao tử quặng thắt.

Vũ Độc vẫn còn đang tức giận, đem kiếm thu vào trong vỏ trên lưng mình, thanh âm ma sát ngân nga kéo dài, lại xoay người đi về phía cuối hành lang. Đoạn Lĩnh từ từ nhắm hai mắt lại, bao tử càng lúc càng đau thắt, thậm chí đã nói không ra lời.

“Còn không đi!” Vũ Độc ở bên kia hành lang cả giận quát, “Chờ ta cõng ngươi về sao?”

Đoạn Lĩnh ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, không hiểu vì sao y đột nhiên lại có phản ứng như vậy, chỉ là một khắc vừa thấy Đoạn Lĩnh xuất kiếm kia, phảng phất như trong ký ức của y có một cảm giác sợ hãi nào đó ngủ yên đã lâu nay mạnh mẽ trỗi dậy.

“Lang Tuấn Hiệp, ta đau bụng…” Y thều thào nói.

Vũ Độc đứng ở đầu kia hành lang không hiểu được nhìn thẳng vào y, ý thức được Đoạn Lĩnh tựa hồ đã trúng độc liền nhanh chóng quay lại, đè ngón tay lên mạch môn của đối phương, lại mở mí mắt ra nhìn.

“Không có trúng độc.” Vũ Độc nói, bàn tay khẽ vỗ vào mặt Đoạn Lĩnh, hỏi: “Này, ngươi làm sao vậy?”

Trong mắt Đoạn Lĩnh mang theo bi thương nhìn thẳng vào Vũ Độc, trái tim của Vũ Độc hơi nảy lên: “Này! Không nên giả bộ!”

“Vũ Độc, ta đau bụng…” Y đã nhìn rõ người đứng trước mặt mình.

Vũ Độc đột nhiên hiểu được, đối phương hẳn là đã bị một kiếm bất ngờ vừa rồi của mình dọa sợ, có vài người khi khiếp sợ đến tột độ sẽ dễ dẫn phát cơ thể co quắp, tựa như lúc quá căng thẳng sẽ dẫn đến đau bao tử vậy. Vũ Độc nâng Đoạn Lĩnh lên lưng, gấp gáp cõng người về phòng, bận rộn tìm kiếm dược thảo sắc ra một chén thuốc nồng đậm cho y uống.

Sau khi trở về phòng, cảm giác đau đớn của Đoạn Lĩnh cũng đã giảm bớt, đợi đến khi uống thuốc xong một cảm giác ấm áp tản ra khắp cơ thể, ý thức rốt cục cũng khôi phục lại.

“Đã khá hơn chưa?” Vũ Độc hỏi.

Lúc này Đoạn Lĩnh mới gật đầu nhìn thẳng vào Vũ Độc, viền mắt ửng đỏ.

“Ta tưởng rằng ngươi muốn giết ta.” Đoạn Lĩnh nói.

“Được rồi được rồi.” Vũ Độc đơn giản chính là không có biện pháp với Đoạn Lĩnh, “Hạ Lan Yết ngay phía sau ngươi, ngươi nói ta còn có thể làm gì?”

Đoạn Lĩnh nằm nghiêng trên giường, Vũ Độc xác định đối phương không sao liền gấp gáp thu dọn đồ đạc, Đoạn Lĩnh nhìn Vũ Độc, tâm tình vô cùng phức tạp.

“Xin lỗi.” Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc không nói gì, trầm mặc thu dọn dược thảo, đột nhiên hắn liếc nhìn Đoạn Lĩnh.

"Ngươi có đúng hay không…" Vũ Độc nhíu mày, chỉ hỏi nữa câu liền ngưng lại.

Có đúng hay không cái gì? Trái tim của Đoạn Lĩnh đột nhiên gia tốc, vừa rồi có phải Vũ Độc đã nghe được cái gì.

Hai người trầm mặc một lúc lâu, Vũ Độc quan sát Đoạn Lĩnh mấy lần từ trên xuống dưới thật kỹ. Lúc này dược lực trong chén thuốc vừa rồi cũng bắt đầu phát tác, mí mắt của y dính lại vào nhau, đợi không được Vũ Độc lên tiếng đã bắt đầu say ngủ. Vũ Độc thấy Đoạn Lĩnh đã ngủ mất cũng không muốn nói nữa, sau khi dọn dẹp xong mọi chuyện liền cởi áo lên giường, nằm ở bên cạnh Đoạn Lĩnh.

Chiều ta ấm áp, ánh mặt trời chênh chếch chiếu vào, Đoạn Lĩnh ngủ đủ bỗng dưng quát to một tiếng ngồi dậy, Vũ Độc ở bên cạnh cũng bị làm cho hoảng sợ.

"Ai." Vũ Độc đẩy đẩy Đoạn Lĩnh, hóa ra Đoạn Lĩnh vẫn còn đang ngủ, Vũ Độc liền dìu y nằm xuống, chỉ là lưng đối phương vừa chạm giường đã ôm chặt lấy hắn, mặt vùi vào ngực hắn, khí lực cực lớn. Vũ Độc cũng đã quen với tư thế này, vẫn nằm yên không cử động, vẻ mặt tràn ngập bất đắc dĩ. Hắn cúi đầu nhìn Đoạn Lĩnh, bỗng dưng cảm thấy thiếu niên trước mắt thật sự cũng khổ cực rồi, vốn hết thảy những việc này không hề liên quan đến y, thế nhưng vì bồi tiếp mình mới phải đi một chuyến đến Đồng Quan xa xôi, lại còn chịu uy hiếp đến tính mạng. Vũ Độc vừa nghĩ như vậy thì cơn giận gì cũng tiêu tán mất.

Vũ Độc tiện tay vỗ vỗ lên lưng Đoạn Lĩnh, động tác mềm nhẹ tựa như đang dỗ tiểu hài tử ngủ, mà Đoạn Lĩnh đang chìm trong giấc mộng tựa hồ cũng cảm giác được, cánh tay lại càng xiết chặt hơn nữa.

–

"Hách Mặc muốn biết, vị thiếu niên trong phủ có quen biết với Diêu Tĩnh kia là lai lịch gì?"

Thường Nhạc Quan nhấp chén trà sữa, hướng về phía Biên Lệnh Bạch dò hỏi.

Biên Lệnh Bạch thực sự cũng sắp bị đám người Đảng hạng này lăn qua lăn lại đến chết, đây đơn giản chính là đám khách nhân phiền toái nhất mà Đồng Quan từng tiếp đãi, một hồi muốn đi xem tân nương chưa gả ra, một hồi lại muốn phi lễ với thiếu niên vừa tới nương tựa dưới trướng hắn. Biên Lệnh Bạch thường nghe người Tây Lương hoang dã thượng võ, không biết lễ nghĩa liêm sỉ, hôm nay vừa gặp liền cảm thấy lời kia không sai, một bên vừa xin cưới nữ nhi của Diêu hầu, một bên lại muốn mang đi cả nam nhân dưới trướng mình, cũng không biết đây là quy củ thế nào.

"Đó là chất nhi của ta." Biên Lệnh Bạch suy nghĩ một chút, nói, "Thị vệ bảo hộ hắn cũng là thuộc hạ của ta, người kia tính tình không được tốt mạo phạm nhị vị, xin nhị vị đại lượng bỏ qua."

Thường Nhạc Quan chỉ "Ừ" một tiếng, Biên Lệnh Bạch lại nói: "Hài tử này thuở thiếu thời quá quá mức

cực khổ, từ nhỏ cũng không hưởng qua vinh hoa phú quý gì. Cái kia… nếu Hách công tử thật muốn cất nhắc y, cùng y thân cận cũng là phúc khí của y, chỉ là…"

"Tiền?" Hách Liên Bác chỉ phun ra một chữ, đánh đúng trọng tâm.

Biên Lệnh Bạch vốn đang suy nghĩ làm sao có thể đặt một cái giá cao cho tiểu tử này, Hoài Âm Hầu không thiếu tiền, sính lễ của Diêu Tĩnh chỉ cần xem có chút ý tứ đưa về bên đó là được. Nếu đối phương lại coi trọng Triệu Dung môi hồng răng trắng cũng không sai nha! Chỉ cần đưa thêm một phần sính lễ là ổn rồi, thiếu niên Hách Mặc này có thể khiến Thường gia đang lúc quyền thế nghiêng trời nịnh nọt lấy lòng, lường trước địa vị cũng sẽ không thấp…

Trong lúc Biên Lệnh Bạch đang suy tính, Hách Liên Bác lại liếc nhìn Thường Nhạc Quan, thấy Thường Nhạc Quan khẽ gật đầu, ý tứ chính là có thể.

"Gọi… tên?" Hách Liên Bác cầm mảnh tay áo của Đoạn Lĩnh trên tay lật qua lật lại, vô ý thức chơi đùa, trong lỗ mũi còn bị đút hai cuộn vải nhỏ, dùng để ngăn máu mũi do Vũ Độc đánh ra ngoài lúc nãy.

"Gọi Biên Dung." Biên Lệnh Bạch nói, "Chưa từng lấy tự."

Hách Liên Bác có chút chau mày, cái tên này tựa hồ không giống Đoạn Lĩnh đã nói, nhưng nếu đối phương đã đổi từ họ Đoàn thành họ Triệu, cũng không ngại đổi thêm một cái.

"Tiền." Hách Liên Bác lại cường điệu lập lại lần nữa với Thường Nhạc Quan.

Thường Nhạc Quan gật đầu, ý bảo đã hiểu. Biên Lệnh Bạch thấy vậy nhất thời hoa tâm nộ phóng, hai gã Đảng Hạng này là muốn đưa thêm tiền đến? Đầu tiên là mối làm ăn trị giá ba trăm dật hoàng kim, hiện tại lại hào phóng đưa tiền, nhấthời trong tai Biên Lệnh Bạch đều là thanh âm vàng bạc lanh canh va chạm.

"Cái kia… Thường công tử." Biên Lệnh Bạch nói, "Bức họa của người tên Đoạn Lĩnh nọ?"

Hách Liên Bác khoát khoát tay, Thường Nhạc Quan cũng xua tay, Biên Lệnh Bạch nghĩ rằng người Đảng Hạng không giỏi thư họa, có lẽ vẫn chưa vẽ xong nên cũng không hỏi thêm nữa. Nào ngờ lúc nãy Hách Liên Bác nói 'tiền' là đang cho rằng Đoạn Lĩnh thiếu tiền, mà cái xua tay vừa rồi có nghĩa là, chuyện làm ăn ba trăm dật kia cũng không cần nữa.

–

Tới chạng vạng, bên ngoài viện của Đoạn Lĩnh có người nhỏ giọng gọi: "Biên công tử?"

Vũ Độc chậm rãi kéo móng vuốt của Đoạn Lĩnh xuống, rời giường mở cửa, lại nhìn thấy một người Đảng Hạng đang đứng bên ngoài, là do quản gia trong phủ tự mình đưa đến dẫn kiến.

“Thường công tử mời người cùng Biên công tử gặp mặt một lần.”

“Không rảnh.” Vũ Độc không kiên nhẫn, hắn không muốn dây dưa với đám mọi rợ này, liền tùy tiện nói: “Biên công tử ngã bệnh.”

Người Đảng Hạng lại xì xào một hồi hỏi quản gia, quản gia đáp lại mấy câu, đối phương liền vội vàng xoay người đi. Lông mày Vũ Độc nhíu chặt, lại phân phó mấy câu muốn quản gia đưa cơm tối vào phòng xong cũng đuổi lão đi.

Lúc quay vào phòng liền thấy Đoạn Lĩnh cũng đã tỉnh, chuyện vừa xảy ra quả thực khiến y nguyên khí đại thương, cả người ủ rũ, chỉ lén lúc liếc nhìn xem Vũ Độc còn tức giận hay không. Vũ Độc lại vẫn cứ như ngày thường, tìm một cây côn gỗ đứng trong sân luyện côn pháp, Đoạn Lĩnh đột nhiên lên tiếng: “Này, Vũ Độc.”

“Cái gì?” Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh muốn tìm chuyện để nói, thế nhưng không biết làm sao mở miệng, suy nghĩ một hồi đột nhiên chỉ thốt ra được câu: “Ta nhớ nhà.”

Vũ Độc: “…”

Đoạn Lĩnh quả thực có chút muốn về Tây Xuyên rồi, cứ ở mãi nơi này quả thực cả người không được thoải mái, cảm giác chỗ nào cũng không đúng. Tuy rằng ở Tây Xuyên Lang Tuấn Hiệp sẽ tìm cách giết y, thế nhưng cái trạch viện của Vũ Độc trong phủ Thừa tướng kia vẫn luôn có cảm giác thân thiết hơn một chút.

“Nhanh chóng làm xong nhiệm vụ liền có thể đi.” Vũ Độc đáp.

Đoạn Lĩnh quan sát sắc mặt của Vũ Độc, y quả thực nhìn không thấy hắn: “Lúc nào?”

Vũ Độc thu côn, nói: “Buổi tối liền đi.”

“…” Đoạn Lĩnh muốn nói lại thôi.

Vũ Độc cất xong trường côn lại đột nhiên nghĩ đến một việc —— buổi tối hắn muốn đi trộm thư tín cơ mật của Biên Lệnh Bạch? Thế nhưng thiếu niên này lại phải sắp xếp thế nào?

“Ta đi chung với ngươi?” Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc vốn muốn để Đoạn Lĩnh ở trong phòng, thế nhưng vạn nhất Hạ Lan Yết lại đến thì làm sao bây giờ?

“Hạ Lan Yết rốt cuộc có thù gì với ta?” Đoạn Lĩnh không hiểu ra sao nói, “Ta cũng không trêu chọc đến hắn.”

“Hắn nhìn ngươi không vừa mắt.” Vũ Độc không nhịn được nói, “Hắn muốn tìm ta báo thù, vì vậy muốn ra tay với ngươi.”

“Ồ…” Đoạn Lĩnh gật đầu.

Lúc hai người còn đang nói chuyện, bên ngoài lại có một đám người Đảng Hạng tiền hô hậu ủng đi tới, trong lòng Đoạn Lĩnh lộp bộp một chút thầm nghĩ không tốt, Hách Liên Bác là muốn làm gì đây?! Đừng nên vừa xông vào đã hô to Đoạn Lĩnh đến Đoạn Lĩnh lui, như vậy y liền xong đời. Đoạn Lĩnh vừa mới tỉnh táo lại đã nghĩ ra trăm nghìn lý do lấp liếm cái sơ hở này, trước đây không phải nói y cùng phụ thân làm buôn bán dược liệu ở Đồng Quan sao? Như vậy liền nói bọn họ và Vương tử Tây Lương từng cùng bị một đám sơn tặc bắt, sau đó bản thân trong lúc ngẫu nhiên lại cứu được vị Vương tử Đảng Hạng này???

Cùng lắm lúc vừa gặp mặt liền dùng tiếng Tây Lương ngăn chặn Hách Liên Bác, dù sao đối phương cũng có tật nói lắp, vô luận mình nói cái gì hắn cũng chỉ có thể gật đầu, cho dù Vũ Độc có hoài nghi cũng không tìm được manh mối khác.

Thế nhưng Hách Liên Bác lại không xuất hiện, chỉ có đám người Đảng Hạng trước tiên nâng mấy hộp đựng thức ăn vào, theo sau là hai khối thanh kim thạch lớn vô cùng quý giá, còn có mấy mâm vàng thỏi, mười tấm da nai, hai cây lộc nhung, cuối cùng còn có mấy nhánh nhạn linh dùng để cắm lên vành nón.

Vũ Độc: “…”

Đoạn Lĩnh: “…”

Đoạn Lĩnh nói với đám người kia: “Nhanh mang về! Ta không cần những thứ này!”

Người Đảng Hạng lại nói với Đoạn Lĩnh: “Đây là Điện hạ chuẩn bị cho công tử, thỉnh người nhất định phải nhận lấy, còn nói đây là tình hữu nghị giữa hai người.”

“Ngươi còn biết nói tiếng Tây Lương?!!! ” Vũ Độc có chút khó thể tin được.

Đoạn Lĩnh: “…”

“Ta trước đây… từng đi qua Tây Lương.” Đoạn Lĩnh không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng biên ra một câu chuyện lừa gạt Vũ Độc, “Lúc đi buôn bán cùng phụ thân cũng học được một ít, buổi trưa không phải ta còn dùng tiếng Tây Lương ca hát sao?”

Vũ Độc bán tín bán nghi, đã hoàn toàn bối rối.

Đám người Đảng hạng lại nói với Đoạn Lĩnh: "Điện hạ nói, canh ba chờ công tử ngoài viện."

Nói xong liền xoay người rời đi, Đoạn Lĩnh cầm một nhánh nhạn linh lên nhìn, phía trên nhánh lông vũ còn có một chỏm màu lam sắc, rõ ràng là lông đuôi chim đầu đàn.

"Câu cuối cùng gã nói là gì?" Vũ Độc vấn.

"Nghe không hiểu." Đoạn Lĩnh lập tức giả ngu.

Vũ Độc liền bước ra ngoài gọi mấy tên Đảng Hạng kia lại: "Nào nào nào, quay lại, đừng có không nói rõ ràng đã rời đi như vậy, các người là có ý tứ gì?"

Chỉ là đám người này tựa hồ đã được Hách Liên Bác dặn dò qua, nhấn lời xong liền lập tức rời đi, hiện tại đã không thấy bóng dáng.

70. Quyển 2 - Chương 70: Hội Ngộ Giữa Đêm

Vũ Độc liếc nhìn mấy thỏi vàng, một thỏi hai lượng, trên đĩa có ba mươi sáu thỏi, tương đương bảy mươi hai lượng vàng ròng, hai khối Thanh kim thạch đều lớn cỡ nửa lòng bàn tay. Thanh kim thạch là một loại khoáng thạch đắt đỏ, vùng Trung Nguyên không sản sinh được, chỉ có thể mua về từ con đường tơ lụa, dùng Thanh kim thạch mài thành bụi phấn chính là thuốc màu quý giá, rất nhiều văn nhân đều tranh nhau sở hữu. Một khối Thanh kim thạch lớn như vậy cũng có giá trị đến gần trăm lượng bạc.

Đoạn Lĩnh tiến đến dùng vải phủ lên mấy mâm vàng, có chút chột dạ nói: "Những … thứ này đều phải trả về."

Vũ Độc đã giận đến hóa cười, Đoạn Lĩnh nhớ tới một chuyện khác, nói "Ta đột nhiên có một chủ ý."

Vũ Độc: "…"

Đoạn Lĩnh nói: "Buổi tối ngươi cứ đi làm việc của mình, ta đến chỗ người Tây Lương một hồi. Hạ Lan Yết hẳn là không dám bắt ta trước mặt người Đảng Hạng đâu, đúng không?"

"Không cái đầu ngươi!" Vũ Độc giận dữ hét, nâng tay lên định giáng cho Đoạn Lĩnh một bạt tai. Đoạn Lĩnh nhắm hai mắt lại, theo bản năng nghiêng người né tránh, chỉ là cái bạt tai kia lại chậm chạp không hạ xuống.

Đoạn Lĩnh lấy can đảm nhỏ giọng nói: "Dù sao cũng phải đi một lần, ta thuận tiện liền đem mấy thứ này đều trả về còn có thể nghiêm túc nói chuyện rõ ràng với đối phương. Ngươi dù sao cũng phải làm việc, nếu

để lỡ có hội này, đợi người Đảng Hạng đi mất sẽ không tiện ra tay nữa."

Vũ Độc do dự một chút, đột nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, khóe miệng tạo thành nụ cười xấu xa: "Có thể, cứ thế mà làm."

Đoạn Lĩnh: "???"

Vũ Độc nói: "Đi đi, ta đáp ứng ngươi, lúc nào?"

Đoạn Lĩnh nói: "Vẫn là quên đi."

"Không sao cả." Vũ Độc nói, "Ngươi muốn đi ta tự nhiên không ngăn cản ngươi."

Đoạn Lĩnh hoài nghi Vũ Độc là đang nói mát, đối phương lại không nhịn được mắng: "Vũ gia nhà ngươi nhất ngôn cửu đỉnh, ta lừa ngươi làm cái gì! Có kẹo ăn sao?"

Dễ nói chuyện như vậy? Đoạn Lĩnh trái lại cảm thấy kỳ quái, y chậm rãi giải thích với Vũ Độc: "Ta dù sao cũng nên thăm dò một chút tin tức, Phí tiên sinh cũng không phải nói cái gì cũng đúng. Ngươi đi trộm đồ, nếu thuận tiện còn có thể đem Hạ Lan Yết cùng Biên Lệnh Bạch một lần diệt sạch…"

"Đi." Vũ Độc thâm ý sâu xa nói, "Thực sự không ngăn ngươi."

Đoạn Lĩnh luôn cảm thấy ở nơi nào đó có bẫy, Vũ Độc vì sao lại giống như biến thành một người khác rồi. Vì vậy lại nói: "Thế thì ta đi."

Vũ Độc làm ra một động tác xua đuổi, Đoạn Lĩnh lại nói: "Bây giờ còn chưa đến lúc, đợi tối rồi ngươi đi làm việc của ngươi, ta đến gặp hắn."

Vũ Độc cũng không nói thêm nữa, khẽ gật đầu, không khí giữa hai người bắt đầu có chút lúng túng. Lại ngồi một hồi, Biên Lệnh Bạch cũng nghe nói Đoạn Lĩnh ngã bệnh, còn đặc biệt phái người đến hỏi han vài câu. Đến đêm, Vũ Độc không biết lấy từ đâu ra một bộ quần áo dạ hành thay đổi.

Vóc người của hắn rất tốt, vai rộng eo nhỏ, tay chân thon dài, mặt vào bộ đồ dạ hành của thích khách thì càng tôn lên gương mặt anh tuấn thon gầy, có một phen cảm giác tuấn lãng khác lạ.

Đoạn Lĩnh giúp hắn buộc chặt dây giày trên cổ chân, hỏi: "Ngươi lại còn mang theo cái này."

"Nếu không làm sao có thể thám thính tin tức?" Vũ Độc nói, tiện đà cầm lên một cái vuốt hổ đeo vào ngón tay, thử thử một chút lại khởi động cơ quan mở ra ngăn ngầm, bên trong trang bị đầy đủ các loại thuốc bột.

Đoạn Lĩnh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thứ vũ khí này của đối phương, Vũ Độc lại lấy ra một miếng vải đen, vừa chuẩn bị này nọ vừa nghiêng đầu muốn Đoạn Lĩnh giúp hắn buộc lên.

Một lát sau.

Vũ Độc: "…"

Đoạn Lĩnh: "…"

Vũ Độc: "Ngươi che mắt ta là muốn ta chơi trốn tìm?"

Đoạn Lĩnh vội vàng sửa chữa sai lầm, đem vải che mặt dịch xuống dưới một chút lộ ra ánh mắt của Vũ Độc. Vũ Độc lại giắt theo bốn miếng phi tiêu vào đai lưng.

"Mang theo kiếm sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc xua tay, lại xoay đầu nhìn thoáng qua mặt gương, hỏi: "Nhận ra được sao?"

Đoạn Lĩnh nghĩ vóc người này vừa xuất hiện là hạc giữa bầy gà, làm sao có thể không nhận ra được…

"Ngươi đã nhìn quen hiển nhiên có thể nhận ra." Vũ Độc thấy tâm tư của Đoạn Lĩnh đều đã viết ra mặt, liền nói.

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, vậy ngươi hỏi ta để làm gì. Lại cảm thấy đối phương hẳn đã nguôi giận rồi, hơn nữa cũng không giống như đang nói mát.

"Đi thôi." Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh vốn muốn nói, ngươi cẩn thận một chút. Thế nhưng lại cảm thấy với thân thủ của đối phương cũng không cần cẩn thận làm gì, ở nơi này không có ai có thể làm đối thủ của hắn. Vũ Độc đẩy cửa tung người ra ngoài, cái bóng vừa nhoáng lên Đoạn Lĩnh đã không nhìn thấy hắn nữa.

"Liền đi như vậy sao?" Đoạn Lĩnh lẩm bẩm.

Y nhìn quanh một vòng sân viện sau đó lại thở phào nhẹ nhõm. Không có Vũ Độc ở bên cạnh, cảm giác cũng có chút kỳ quái.

"Còn ngây ngô cái gì?" Thanh âm của Vũ Độc đột nhiên vang lên, "Đi thôi!"

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh ngẩng đầu liền thấy Vũ Độc lười biếng ngã người trên mái hiên, hai tay thả lỏng tựa như một con mèo mun lớn vậy.

"Ngươi không cần phải lo lắng cho ta." Đoạn Lĩnh nói.

"Chỉ là quãng đường vài bước?" Thanh âm của Vũ Độc có chút trào phúng, "Vạn nhất tên tàn phế kia mai phục ngươi trên đường thì sao? Nhanh lên một chút!"

Đoạn Lĩnh chỉ đành rảo bước theo hành lang, bỗng nhiên lại có chút cảm giác giống như mình đang cùng Vũ Độc lén lút hẹn hò yêu đương, thế nhưng lén lút hẹn hò dù sao so với lén lút đi gặp 'tình nhân cũ' vẫn tốt hơn đi. Chỉ là chính sự vẫn quan trọng hơn… Đoạn Lĩnh trong lòng không ngừng suy nghĩ lung tung, phía sau không có bất cứ cảm giác hơi thở nào, duy có tiếng gió vù vù lướt ngang. Chỉ là y vẫn cảm giác được ánh mắt của Vũ Độc ở trên mái hiên hoặc trên nóc hành lang dõi theo mình, một lúc ở bên trái, một lúc ở bên phải.

"Hết nhìn đông tới nhìn tây làm cái gì?" Vũ Độc ném một hòn đá nhỏ qua rơi vào trong áo Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh giũ vạt áo một chút, cũng không tiếp tục phân vân nữa thoải mái rảo bước.

"Hạ Lan Yết không có canh giữ trên đường." Đoạn Lĩnh nói.

"Xem như mạng hắn lớn." Vũ Độc nhảy xuống, thuận miệng nói, "Một đêm nguyệt hắc phong cao như thế này, vốn ta thật muốn chém cho hắn một đao."

Đoạn Lĩnh đi đến trước khách viện, nhẹ nhàng gõ cửa, có mấy tên tùy tùng người Đảng Hạng bước ra nghênh đón, Đoạn Lĩnh hầu như có thể rõ ràng cảm giác được Vũ Độc đang ẩn mình trong ánh trăng, thẳng đến khi hộ vệ người Đảng Hạng đưa y vào phòng mới lắc mình rời đi.

Hách Liên Bác đang ngồi cùng Thường Nhạc Quan, nhìn thấy Đoạn Lĩnh liền kích động, khẩu âm vẫn cứ lắp bắp, từ không rõ ý. Đoạn Lĩnh xác nhận không còn người đáng nghi nào mới mỉm cười gọi: "Hách Liên."

Lúc này Hách Liên Bác cũng không nói thêm lời nào, chỉ ôm lấy Đoạn Lĩnh thật chặt, Đoạn Lĩnh nở nụ cười nhảy lên một chút liền cưỡi trên người đối phương, tựa như lúc hai người còn thiếu niên, một người cõng một người đánh tới. Hai người ha ha chơi đùa nửa ngày, cuối cùng Hách Liên Bác lại ngã vào trên giường ném Đoạn Lĩnh xuống, cười đến không thở được.

Thường Nhạc Quan rất thức thời lui ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa.

"Sao ngươi lại tới đây!" Đoạn Lĩnh chọc chọt Hách Liên Bác, lại trở mình hướng về phía cái bàn bên cạnh giường, trên đó có đặt một đĩa nho khô, y rất thoải mái vốc một nắm cho vào miệng.

“Tức phụ!” Hách Liên Bác có chút khổ sở nói.

Đoạn Lĩnh cùng Hách Liên Bác từ trước đến nay vẫn rất ăn ý, y hơi kinh ngạc nói: “Diêu Tĩnh là tức phụ của ngươi?”

Hách Liên Bác gật đầu, vẻ mặt nhăn nhó liên tục lắp bắp rồi khoa tay múa chân. Đoạn Lĩnh chỉ vào hắn cười to, muốn ném nho khô vào miệng đối phương nhưng lại ném nhầm vào lỗ mũi, Hách Liên Bác đè xuống một bên mũi thở ‘phụt’ ra một tiếng, hai người cười tới mức ngã lăn ra giường.

Ngày xưa khi người nhà của Hách Liên Bác đưa nho khô đến, hắn liền cùng Đoạn Lĩnh, Bạt Đô ba người ở trong học đường đùa giỡn. Đoạn Lĩnh nhớ lại quãng thời gian thơ ấu đó nhất thời trăm mối ngổn ngang, không khỏi nảy lên bi thương, Hách Liên Bác lại vỗ vỗ vai Đoạn Lĩnh, ý bảo ngươi nghe rõ cho ta, đừng đùa giỡn nữa.

Nguyên lai hôm đó Hách Liên Bác cùng mẫu thân chạy khỏi Thượng kinh, vốn muốn dẫn Đoạn Lĩnh cùng đi nhưng y lại kiên trì thủ ở trong thành. Lúc đó Tây Lương bắc giáp Liêu quốc, nam ven một dãy Tây Xuyên của Đại Trần, nếu chọn tuyến đường vượt qua Thái sơn ở tỉnh Kính cũng là gần nhất. Thế nhưng Hách Liên Đạt cùng Nam viện Hàn thị bí mật đạt thành hiệp nghị, cự tuyệt lời thỉnh cầu cứu viện của Gia Luật Tông Chân, vì vậy mới khiến cho Gia Luật Đại Thạch và Lý Tiệm Hồng bỏ mạng tại thượng kinh.

“Đại Thạch?” Hách Liên Bác hỏi.

“Đã chết.” Đoạn Lĩnh nói, “Sau khi hộ tống các người ra khỏi thành liền kẹt giữa đại quân, bị thương không chống nổi.”

Biểu tình của Hách Liên Bác hết sức phức tạp, ngẩn ngơ xuất thần, trong mắt còn mang theo phẫn nộ.

“Làm sao vậy?” Đoạn Lĩnh kéo kéo khủy tay của hắn, Hách Liên Bác nhìn về phía Đoạn Lĩnh lắc đầu.

Trước kia khi Đoạn Lĩnh ở học đường vẫn không hiểu rõ, thế nhưng khi đến Ích Ung quán thì cũng mơ hồ đoán được một ít, quan hệ giữa Gia Luật Đại Thạch và mẫu thân của Hách Liên Bác nhất định có chỗ không thể để người khác biết, bởi vì mỗi lần mẫu thân Hách Liên Bác đến đón, hắn tựa hồ đều có một chút bài xích. Đoạn Lĩnh cùng Bạt Đô cũng từng đi Hách Liên phủ làm khách, mẫu thân Hách Liên Bác đối xử với đồng học của nhi tử rất tốt, chỉ là Hách Liên Bác một câu cũng không muốn nói nhiều với mẫu thân của mình.

“Đều đi qua rồi.” Đoạn Lĩnh nói với Hách Liên Bác.

Hách Liên Bác gật đầu, nói: “Tông Chân, tìm ngươi. Bạt Đô, tìm ngươi. Ta, tìm ngươi.”

Mũi của Đoạn Lĩnh bỗng chốc lên men, nhịn giữ nước mắt không cho rơi xuống, hướng về phía Hách Liên Bác mạnh mẽ gật đầu.

Trước khi Thượng kinh thất thủ, Gia Luật Tông Chân từng phái một đội binh mã đến muốn nghĩ cách cứu viện Đoạn Lĩnh, thế nhưng đại cục đã mất, cổ thành trăm năm huy hoàng cũng trở thành một mảnh phế tích, liên quân Liêu Trần liều mạng quyết chiến. Giữa tình huống đó muốn tìm một thiếu niên như Đoạn Lĩnh quả là như mò kim đáy biển.

Đoạn Lĩnh nhớ đến lúc Gia Luật Tông Chân ở Thượng kinh suýt nữa đã bị thích khách của Hàn Duy Dung ám sát thành công, là do y đã cứu hắn một mạng, mặc dù thời gian nhận thức chỉ ngắn ngủi có mấy ngày, người này cũng là kẻ có tình có nghĩa. Về phần Bạt Đô… phụ hoàng băng hà, Thượng kinh rơi vào tay giặc, tất cả đều do người Nguyên gây ra, tâm tình Đoạn Lĩnh không khỏi có chút phức tạp.

Ngày ấy từ ly hôm nay đã trời nam đất bắc, thật ứng với câu "Nhân sinh bất tương kiến, cách biệt tựa Sâm Thương[1]".

"Tông Chân." Hách Liên Bác lại làm ra một động tác, đem cái chén để ở một bên, nói, "Bạt Đô, trở mặt rồi."

Đương nhiên, Đoạn Lĩnh cũng biết, giữa Gia Luật Tông Chân và Bạt Đô còn có quốc cừu gia hận, chỉ có thể thông qua Hách Liên Bác đến hỏi thăm tin tức Đoạn Lĩnh đang lưu lạc ở phía nam, Hách Liên Bác còn nói bọn họ đều ra một số tiền lớn để đi tìm Đoạn Lĩnh. Hắn còn lấy ra một bức tranh cho Đoạn Lĩnh xem, là chân dung của y đã họa được một nửa.

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, lúc Hách Liên Bác đến học đường đã thiện đan thanh[2], hiện tại đúng là thủ nghệ càng lúc càng tốt. Nhưng mà y đột nhiên nghĩ đến, Tông Chân vốn không biết thân phận của mình, Bạt Đô tựa hồ biết được một chút.

Như vậy hai người bọn họ làm sao 'tìm' chính mình?!

Chẳng lẽ bọn họ đã gặp Thái tử giả rồi?! Đoạn Lĩnh nhất thời có chút khẩn trương.

"Bạt Đô nói như thế nào?" Đoạn Lĩnh hỏi vội.

"Ngươi khả năng, đã chết." Hách Liên Bác nói, "Bạt Đô nói, hắn từng viết gia thư cho ngươi, sinh tử bất minh hẳn là gặp nguy hiểm. Nhất định phải tìm được ngươi, sống phải thấy người chết phải thấy xác, bằng không, san bằng Nam Trần. "

Đoạn Lĩnh: "…"

"Hắn điên rồi." Hách Liên Bác hiển nhiên đối với cách nghĩ của Bạt Đô không thể lý giải, "Lại liên quan gì đến Nam Trần? Vốn là do tộc nhân của hắn đánh đến Thượng kinh mới ra nông nỗi. May mà, ngươi sống, may mà!"

Viền mắt của Hách Liên Bác đỏ lên, nặng nề vỗ lên vai Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh vậy mới biết Bạt Đô cư nhiên đã viết 'gia thư' cho mình, hẳn là đã gởi đến triều đình Nam Trần! Thế nhưng y vừa hỏi thêm Hách Liên Bác cũng lắc đầu nói không biết, vì vậy Đoạn Lĩnh suy đoán, Bạt Đô nhất định cũng che giấu thân thế của y với Hách Liên Bác.

Hách Liên Bác chỉ biết là Bạt Đô có cách liên lạc với người nhà Đoạn Lĩnh, vì vậy viết thư sang tìm lại không nhận được hồi âm. Đoạn Lĩnh từ trong những tin tức có hạn kia khâu vá lại thành thông tin hoàn chỉnh —— sau khi Thượng kinh thất thủ, Bạt Đô nghe nói Thái tử Nam Trần đã quy vị liền sai người đưa mật thư tới, hoặc là dùng tín hàm đại biểu phụ thân của hắn làm ngụy trang.

Thế nhưng bọn họ đối với nhau đã hiểu rõ như huynh đệ ruột!

Dù cho thư hồi âm đã được văn quan sao chép một lần, không thể dựa vào nét chữ để nhận người, thế nhưng chỉ dựa vào ý tứ giữa những hàng văn tự Bạt Đô cũng dễ dàng phát hiện đối phương không phải Đoạn Lĩnh!

Như vậy Bạt Đô chỉ cần tỉ mỉ thăm dò sứ giả một chút, nhất định sẽ phát hiện điểm khả nghi.

Bạt Đô quá thông minh!

Thế nhưng như vậy lại có ích lợi gì? Lẽ nào còn để Bạt Đô đứng ra chứng minh thân phận của y sao?

Vùng quanh lông mày Đoạn Lĩnh nhíu chặt, thong thả bước vài bước trong phòng, lúc vô tình nhìn về phía Hách Liên Bác thì phát hiện, đối phương cũng đã không giống với thiếu niên năm đó mỗi ngày đều tìm mình đấu vật.

Hách Liên Bác mày rậm mắt to, giữa hàng lông mày có cổ anh khí ngời ngời, bả vai rộng rãi phóng khoáng, lúc ngồi thẳng lên mơ hồ có phong phạm đế vương, nhưng mi mục lại hết sức thân thiện.

"Ngươi, gầy." Hách Liên Bác nói, "Chịu khổ sao?"

Hai người đối mặt trầm lặng hồi lâu, Đoạn Lĩnh mỉm cười.

"Chịu không ít khổ." Y cười nói, "Thế nhưng còn giữ được mạng, vẫn là đáng giá."

1/ Nhân sinh bất tương kiến, các biệt tựa Sâm Thương: Nguyên văn là 'Nhân sinh bất tương kiến, động như tham dữ thương'. Trong đó Tham (hay Sâm) và Thương là tên của hai ngôi sao, ứng với sao Hôm và sao Mai trong văn hóa Việt. Ý chỉ sự xa cách lâu dài, gần như không có ngày gặp lại.

2/ Đan thanh: Là màu xanh đỏ, chỉ hội họa. Giống như dùng bút mực để chỉ thư pháp.

71. Quyển 2 - Chương 71: Giao Dịch

Đêm khuya.

Vũ Độc một thân hắc y lẻn vào thư phòng của Biên Lệnh Bạch, trên tay mang bao tay tàm ti bắt đầu lục lọi trên kệ công văn bám đầy bụi bặm, cố hết sức để không lưu lại dấu tay nào.

Trong hộp công văn lưu lại không ít thư tín, còn dùng bút mực ghi chú đánh dấu lại, Vũ Độc vừa nhìn thấy liền trầm ngâm một chút, sau đó bỏ qua nơi này lại dò xét một vòng xung quanh. Một lúc sau Vũ Độc đột nhiên dừng tay lại, xoay người ngồi vào vị trí của Biên Lệnh Bạch, tay đặt trên đầu gối nghiêm túc nhìn thi họa trong phòng.

Ánh mắt của hắn đảo qua tranh chữ trên tường, những vật trang trí trên kệ, gạch xanh lót dưới nền, bày biện tại án thư, mỗi một phân tấc đều không buông tha.

–

Phí Hoành Đức nằm ở trên giường nhẹ nhàng ho khan mấy tiếng.

Cửa phòng không gió tự mở, một người vô thanh vô tức tiến vào bên trong.

"ban đầu ta cũng không quá xác định." Thanh âm của Phí Hoành Đức có chút khàn đặt, nói, "Thẳng đến khi ngươi ra tay giết ta, ta mới khẳng định."

Lưỡi kiếm ánh ngược vầng trăng lạnh lùng trong trẻo, hắc y nhân che mặt chậm rãi tiến đến.

"Ngươi thực sự không nên làm như vậy." Phí Hoành Đức lại nói, "Giấu đầu hở đuôi, vị Thái tử kia là từ đâu đến?"

"Một thiếu niên đã từng gặp qua Lý Tiệm Hồng, đồng môn của hài tử kia."

Thích khách kéo vải che mặt xuống lộ ra dung mạo anh tuấn trắng nõn, giữa chân mày phong mang lộ rõ lại có mấy phần ôn nhuận như ngọc, người này chẳng ai khác chính là Lang Tuấn Hiệp một đường truy đuổi từ Tây Xuyên đến đây.

"Ngươi đáng ra nên giết chết y." Phí Hoành Đức nói, "Để ta cả gan đoán thử một lần, ngươi có phải đã

từng thử hạ sát hài tử kia rồi không."

"Ta không hạ thủ được." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Y là do ta thả ra ngoài, bất quá ta quả thực đã thiếu chút nữa giết chết y."

Phí Hoành Đức nói: "Ngươi luôn thích động thủ sát nhân trước, đợi đến khi phát hiện giết người không thành mới bắt đầu bàn điều kiện.."

"Đây là sư phụ dạy." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Lúc có thể giết người thì không cần bàn điều kiện làm gì."

"Thế nhưng nếu đã bị ngươi giết qua một lần." Phí Hoành Đức chậm rãi ngồi dậy, khoác ngoại bào lên nhìn chằm chằm vào Lang Tuấn Hiệp, nói, "Làm sao đối phương lại có thể bàn điều kiện với ngươi?"

"Lý Tiệm Hồng bị ta giết ba lần." Lang Tuấn Hiệp nói, "Vẫn có thể bàn điều kiện với ta."

"Trên đời này cũng chỉ có người đó mà thôi." Phí Hoành Đức ra hiệu cho y ngồi xuống, "Ngồi đi, Lang Tuấn Hiệp, cửu biệt trùng phùng, làm sao có thể không ôn chuyện ngày xưa?"

Lang Tuấn Hiệp nheo mắt lại có chút do dự, Phí Hoành Đức lại nói: "Người cầm kiếm, trên tay thường đều đeo theo một chuỗi phật châu."

"Ánh mắt của tiên sinh vẫn tinh minh uyên bác như vậy. " Lang Tuấn Hiệp đáp.

"Ta còn nhớ mình tựa hồ đã nhìn thấy chuỗi phật châu này ở đâu đó." Phí Hoành Đức thản nhiên nói, "Xem ra ngươi vẫn đang cầu sinh. Cũng được, đã như vậy ta dùng cái mạng già này của mình thành toàn ngươi, thế nào?"

Lang Tuấn Hiệp trầm mặc không nói, Phí Hoành Đức lại cười ha hả.

"Ngửa cổ đợi chém, ngươi ngược lại là không thể rat ay sao?" Phí Hoành Đức còn nói.

Ánh mắt của Lang Tuấn Hiệp hơi dao động, chậm rãi thu hồi kiếm.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên một trận thanh âm.

"Phí tiên sinh." Biên Lệnh Bạch gọi.

Phí Hoành Đức đứng dậy, đang muốn trả lời lại bị lưỡi kiếm của Lang Tuấn Hiệp gác lên ngang cổ. Phí Hoành Đức mỉm cười buông tay nhìn đối phương, ý bảo ngươi muốn thế nào?

"Phí tiên sinh?" Biên Lệnh Bạch gọi thêm lần nữa, tùy tùng cũng theo đó gõ cửa vài cái vẫn không nghe được đáp lời.

Lang Tuấn Hiệp do dự một lúc lâu, thủy chung vẫn không hạ thủ được, Phí Hoành Đức cứ yên tĩnh đứng đó chờ đợi đối phương hạ quyết định sau cùng.

Giữa lúc sinh tử nhất niệm này, Biên Lệnh Bạch đột nhiên cảm giác được có chỗ không đúng, gấp gáp gọi: "Phí tiên sinh!"

Ngay sau đó hắn liền đẩy mạnh cửa phòng xông vào, Lang Tuấn Hiệp tông cửa sổ nhảy ra.

"Có thích khách!" Biên Lệnh Bạch kinh hãi gào lên, "Người đâu——!"

Vũ Độc còn đang trầm tư trong thư phòng Biên Lệnh Bạch, tay chống gối có chút mệt nhọc, hắn ngáp dài một cái lấy lại tinh thần, đến giờ vẫn chưa tìm được cơ quan ẩn mật, những thứ quân tình kia rốt cuộc đã giấu ở đâu rồi?

Chân mày Vũ Độc nhíu chặt, ánh mắt nheo lại, đột nhiên hắn nghe được bên ngoài có động tĩnh.

"Mau đi đến khách viện ——!" Có người hô to.

Vũ Độc đang muốn đứng dậy rời đi lại nghe thấy tiếng bước chân xa dần, từng đoàn hộ vệ xách đèn chạy vụt qua, vì vậy lại nhàm chán chống kiếm ngồi xuống. Thế nhưng chỉ một khắc sau, Biên Lệnh Bạch lại cùng Phí tiên sinh tiến vào thư phòng.

Ngay trong sát na cánh cửa được mở ra, Vũ Độc nhấc chân đạp mạnh án thư.

Lúc đó Biên Lệnh Bạch mới bước vào phòng, ánh đèn leo lét trên tay chỉ vừa kịp rọi sáng thân hình của một hắc y nhân tràn ngập khí phách ngồi trên chính vị, dung mạo hoàn toàn không rõ.

Ngay sau đó, án thư bị Vũ Độc đạp mạnh bay thẳng về phía Biên Lệnh Bạch.

Biên Lệnh Bạch còn chưa kịp thét lên đã bị án thư mạnh mẽ đập vào ngực, "Hộc ——" một tiếng bị đánh bay ra ngoài sân viện. Vũ Độc xoay người nhảy qua cửa sổ, tiêu thất vô tung.

"Người đâu ——!" Biên Lệnh Bạch ngã vào hồ nước tạo ra tiếng vang ầm ỹ, chỉ kịp hô ra nửa câu.

Trong lúc cả phủ đệ đang ồn ào, Đoạn Lĩnh vẫn còn đang cùng Hách Liên Bác cầm tay rơi nước mắt nhớ lại chuyện năm xưa, không hề biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Thường Nhạc Quan vội vã gõ cửa tiến vào, Đoạn Lĩnh hỏi: "Làm sao vậy?"

Thường Nhạc Quan đầu tiên nhìn Đoạn Lĩnh sau đó mới nhìn Hách Liên Bác, Hách Liên Bác phẫn nộ, đối phương chỉ đành lui ra ngoài.

"Có, một nhóm người." Hách Liên Bác nói với Đoạn Lĩnh, "Bá phụ ta… không cho ta… thú Diêu gia."

Trong nháy mắt đối phương phẳng phất nghĩ ra được chuyện gì, đi lại mấy bước xung quanh Hách Liên Bác, lẩm bẩm: "Ta hoài nghi Biên Lệnh Bạch cũng có làm giao dịch với hắn."

Mã tặc!

Chính là đám mã tặc mưu đồ bắt cóc Diêu Tĩnh kia!

Đoạn Lĩnh hỏi tiếp: "Vậy bọn họ đã có hành động gì chưa?"

Hách Liên Bác liếc nhìn Đoạn Lĩnh, không chút do dự làm ra một động tác cắt cổ.

"Không nghe lời, giết." Hách Liên Bác nói.

Trong lòng Đoạn Lĩnh bỗng nhiên nhói lên.

"Giết ai?"

Hách Liên Bác nhướn mày, ý bảo ngươi nghĩ người nào thì chính là kẻ ấy. Trái tim của Đoạn Lĩnh nhất thời dấy lên một trận sóng gió.

Biên, Lệnh, Bạch!

Hách Liên Bác ngồi xuống, tiện tay lật bức họa của Đoạn Lĩnh lại, dùng bút phát họa một tấm bản đồ địa hình xung quanh Đồng Quan, hắn dùng bút khoanh mấy cái vòng lại đánh dấu vài địa điểm, Đoạn Lĩnh nhìn xong suýt nữa cũng thổ huyết.

"Phục binh." Hách Liên Bác nói với Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh: "…"

"Bao nhiêu người?" Đoạn Lĩnh dự cảm lần can qua này vô cùng không đơn giản, Hách Liên Bác giơ hai ngón tay lên với Đoạn Lĩnh —— hai vạn nhân mã.

“Mã tặc sao?” Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Hách Liên Bác lắc đầu, ý tứ chính là không biết, Đoạn Lĩnh hiểu rõ, ngày đó đám mã tặc phục kích xe ngựa của bọn họ chỉ là một tiểu đồi nhỏ. Nhiều người như vậy tản vào rừng núi trùng điệp của Đồng Quan là muốn làm cái gì? Đoạn Lĩnh lập tức cuốn tấm bản đồ kia lại cất vào trong ngực, nói với Hách Liên Bác: “Ta sẽ nghĩ biện pháp dụ bọn họ lộ mặt.”

Hách Liên Bác nhìn Đoạn Lĩnh xua tay, trong mắt có một phần thâm ý.

Xua tay có nghĩa là không cần, mà ánh mắt kia là đang nói, những người này cũng là tộc nhân của hắn.

“Trao đổi.” Đoạn Lĩnh nói.

Ngày xưa khi còn ở học đường bọn họ vẫn thường dùng từ này, ta dùng thức ăn ngon đổi lấy đồ chơi của ngươi, thiếu niên tâm tính đơn thuần, những đồ vật nhỏ kia luôn có thể trao đổi cho nhau chơi đùa. Hách Liên Bác, Đoạn Lĩnh, Bạt Đô, qua lại đến cuối cùng cũng không biết món đồ là đang ở trên tay ai.

Hách Liên Bác nghe được từ này bất giác cũng nở nụ cười, xoay người ngồi nghiêm chỉnh trên giường, hướng về phía Đoạn Lĩnh, ý bảo: “Nói.”

Hách Liên Bác ngồi trên giường, một chân đạp bàn, tuy rằng chỉ có mười bảy tuổi nhưng lại mơ hồ mang theo oai nghi quân lâm thiên hạ. Đoạn Lĩnh nhìn người trước mặt, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, bọn họ đều đã trưởng thành rồi, hiện giờ y lại sắp đại biểu cho một quốc gia đưa ra giao dịch với Hách Liên Bác sao?

Thế nhưng, y lại không có bất kỳ lợi thế gì có thể đưa ra trao đổi với Hách Liên Bác, thần kỳ hơn chính là đối phương cũng không cần hỏi đến lai lịch của y. Ví dụ như, y tộ cùng có thân phận gì, vì sao lại đi tới Đồng Quan, tựa hồ chỉ cần Đoạn Lĩnh nói một câu ‘trao đổi’, Hách Liên Bác liền rất đương nhiên để y định giá.

“Mở lại con đường tơ lụa.” Đoạn Lĩnh không chút do dự nói.

Hách Liên Bác rơi vào tự hỏi, vẫn chưa trả lời.

Đoạn Lĩnh biết mở lại con đường tơ lụa là chuyện Tây Lương rất mong muốn, cũng là mục đích của đám hỏi lần này trong lòng Hoài Âm Hầu Diêu Phục. Chỉ là, Hách Liên Bác nhất định muốn giành lấy quyền khống chế thương lộ này.

“Sau khi mở lại con đường này.” Đoạn Lĩnh lại nói, “Thương đội phải dùng công văn thông quan mới có thể tiến vào Đồng Quan, trên công văn nhất định phải có ấn ký chấp thuân của Hách liên gia. Đồng Quan thủ vệ chỉ nhận ấn không nhận người..”

Ánh mắt của Hách Liên Bác sáng rực lên, thế nhưng cũng không trực tiếp trả lời.

Có thể làm được chuyện này sao? Trong lòng Đoạn Lĩnh nhanh chóng tính toán. Sau khi Biên Lệnh Bạch mất mạng, Đồng Quan nhất định sẽ được triều đình phái tới một vị tướng trấn thủ khác, toàn bộ tiền cược của Diêu Phục trên người Biên Lệnh Bạch đều đã mất trắng, quyền lực thông quan đều nắm trên tay Mục Khoáng Đạt. Về phần thuế thu làm sao, vận hàng thế nào cùng với Đoạn Lĩnh y không quan hệ.

Nếu như y là Thái tử, quả thật có đủ tiền vốn để thuyết phục triều định, nhận định Hách Liên Bác làm người chấp hành hợp pháp. Thế nhưng y bây giờ cái gì cũng không phải, cơ hội Mục Khoáng Đạt sẽ đáp ứng giao dịch này lại có bao nhiêu?

"Ngươi, là, ai?" Hách Liên Bác lại hỏi.

"Ta không phải Đoạn Lĩnh sao?" Đoạn Lĩnh giơ giơ cánh tay bảo Hách Liên Bác nhìn, nếu giả bao đổi.

"Nếu như ngươi không yên tâm." Đoạn Lĩnh còn nói, "Ta liền viết một phong thư gởi về Tây Xuyên, ngựa không dừng vó một gnày đem có thể hồi đáp. Ngươi có thể trước tiên suy nghĩ kỹ càng, hoặc là có thể phái người về nhà hỏi thăm một chút."

Ngay lúc này, bên ngoài lại vang lên một hồi thanh âm ồn ào, chỉ nghe có người hô: "Bắt thích khách!"

Đoạn Lĩnh và Hách Liên Bác lập tức kết thúc cuộc nói chuyện, Đoạn Lĩnh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ngoài viện có không ít người xông vào, Hách Liên Bác vẻ mặt cực kỳ nghi hoặc. Đoạn Lĩnh lại lo lắng không biết có phải là Vũ Độc đã bị phát hiện hay không?! Thế nhưng nhìn thấy mọi người đều đang hô hào bắt thích khách, như vậy Vũ Độc hẳn đã đoán được, vạn nhất Biên Lệnh Bạch tự mình đến tra lại phát hiện chỉ có mình y ở đây, chuyện này khó nói…

Thế nhưng thời gian quá cấp bách, y cũng không nghĩ được nhiều nữa, cửa phòng đột nhiên vang lên một tiếng thật lớn, có hai tên hộ vệ đánh sập cửa lớn tiến vào, theo ngay sau đó là Hạ Lan Yết. Hắn giơ móc sắt lên hướng về y phục của Đoạn Lĩnh ghim qua, giật người kéo về, cùng lúc đó Hách Liên Bác cũng tung người lên, một chân đạp lên bàn, lợi dụng thời gian ở giữa không trung rút đao ra. Đoạn Lĩnh lập tức nghiêng người né tránh đao phong, loan đao của Hách Liên Bác lóe lên chém về phía Hạ Lan Yết!

Hạ Lan Yết đổi thành tay trái giữ Đoạn Lĩnh, móc sắt bên tay phải giương cao mượn lực vung lên, đem loan đao của Hách Liên Bác đánh bay.

"Quả nhiên Vũ Độc không ở đây!" Hạ Lan Yết cười to quái dị, "Đi với ta gặp tướng quân!"

Hạ Lan Yết trực tiếp kéo Đoạn Lĩnh phi thân lên tường viện, Đoạn Lĩnh thầm nghĩ không xong, Hạ Lan Yết xông đến đây quá nửa là bắt không được thích khách, muốn tìm mình thế tội, thậm chí trực tiếp sát nhân!

"Buông!" Đoạn Lĩnh mạnh mẽ giãy dụa, khủy tay thốc mạnh vào bụng Hạ Lan Yết. Chỉ nghe bên tai vang lên một tiếng động nhỏ.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một hắc y nhân thân thủ mẫn tiệp, tay cầm kiếm sáng loáng đâm về phía cổ họng của Hạ Lan Yết, thế công không thể không cứu, Hạ Lan Yết vốn vừa phi thân lên tưởng còn chưa đứng vững chỉ có thể chật vật né tránh, lần nữa nhảy xuống sân viện. Trong khoảnh khắc đó, hắc y nhân đã kịp xé vạt áo Đoạn Lĩnh khỏi tay Hạ Lan Yết, ôm người vào lòng.

Đám người Hách Liên Bác cho đến bây giờ vẫn chưa biết chuyện gì phát sinh, chỉ có thể vây chặt viện tử, hắc y nhân vừa ôm được Đoạn Lĩnh liền tung người rời đi, Hạ Lan Yết gầm lên giận dữ lập tức đuổi theo. Thân ảnh của cả ba người lần lượt chìm vào bóng tối mất hút.

72. Quyển 2 - Chương 72: Thích Khách

"Mau trở về!" Đoạn Lĩnh ôm riết lấy hắc y nhân, hắc y nhân lại vòng tay qua eo y, kéo y vượt qua một đạo rồi một đạo tường chắn.

Ngay sau đó cả hai lại gặp phải tập kích, hai cây chủy thủ từ xa lao đến, hắc y nhân nghiêng người né tránh. Kẻ tấn công tay cầm chủy thủ hung ác đâm về phía cổ tay của hắc y nhân, hắc y nhân cũng không dễ dàng buông tay, tay kia khẽ đảo đâm thẳng vào yết hầu đối phương.

Đoạn Lĩnh nhìn thấy trước mặt lại xuất hiện thêm một hắc y nhân nữa thì cũng há hốc miệng.

Một tiếng vang nhỏ xuất hiện, chủy thủ chém trúng cổ tay của người đang nắm lấy Đoạn Lĩnh lại tựa như bị một vật kim thiết gì đó chặn lại, người mới đến cũng kịp lúc né tránh lưỡi kiếm, thoát được một lần nguy hiểm.

Đoạn Lĩnh cực kỳ bối rối, đây là ai với ai rồi?!

Ngay sau đó, hắc y nhân mang theo Đoạn Lĩnh đáp xuống một khoảnh sân, lúc Đoạn Lĩnh đang nhìn trước nhìn sau thì người kia lại buông y ra, ngay sau đó hắc y nhân vừa xuất hiện lại nắm lấy tay y, kéo y che ở sau lưng mình.

Mà người cứu Đoạn Lĩnh khỏi tay Hạ Lan Yết lại không hề rời đi chỉ lui về sau nửa bước, tiếp tục huơ kiếm tiến lên! Quả nhiên muốn cướp lấy Đoạn Lĩnh!

Đoạn Lĩnh: "…"

Hắc y nhân đang che chắn cho Đoạn Lĩnh đẩy y qua một bên, bàn tay vung ra phi tiêu bắn đến ngăn cản bước tiến của đối thủ.

Đoạn Lĩnh chạy qua một bên nhìn hai người mặc áo đen liên tục giao thủ mấy chiêu, đã hoàn toàn phân không được người nào là ai, chỉ là có một chút suy đoán. Là Vũ Độc sao? Y bỗng nhiên nhớ ra, lúc Vũ Độc rời khỏi không có mang kiếm! Mà ý niệm này vừa lóe lên, hắc y nhân cầm kiếm và người cầm song chủy thủ đã quấn chặt binh khí vào nhau, hai bên dùng sức, vũ khí đều bị hất bay đi, chủy thủ găm vào cột trụ, trường kiếm ném xuống nền cỏ. Hai người cũng không quay lại nhặt binh khí, mũi chân dùng sức nhào tới bắt đầu dùng quyền cước giao thủ.

Không xong! Đoạn Lĩnh vừa thấy hai người động thủ liền bất an, đêm tối như vậy, y đã không thể phân biệt ai là Vũ Độc nữa!

Quyền cước giao thác, chỉ thấy một gã hắc y nhân tung người lên cướp lấy hai thanh chủy thủ trên cột, một người khác lại lăn vòng qua mặt đất chộp lấy trọng kiếm.

Hắc y nhân cầm chủy thủ tay trái lướt qua mặt ao trong sân, kình lực cuốn theo giọt mưa tung lên, tay phải cầm chặt một thanh chủy thủ khác nối liền với chủy thủ trong tay trái.

Đoạn Lĩnh đã từng học qua một chiêu này, trong lòng không khỏi tán thưởng một tiếng! Chiêu này là Lý Tiệm Hồng dạy cho y, tên gọi Hồ Quang thức! Vừa là chưởng pháp vừa là kiếm chiêu! Không ngờ còn có thể dùng song chủy thủ để sử dụng.

Thích khách dùng chủy thủ nhất định là Vũ Độc!

Chỉ thấy hai thanh chủy thủ trên tay Vũ Độc cắt nhau thành hình chữ thập, hai tay đồng thời sử dụng lực đạo ấn vào. Chỉ là lực tay của cao thủ cực kỳ cương mãnh, trên đời chỉ có vũ khí cứng rắn như Trấn Sơn Hà có thể thừa thụ, quả nhiên lưỡi của chủy thủ trên không trung bị uốn thành một hình cung, mơ hồ lóe sáng tựa ánh trăng.

Hắc y nhân còn lại lập tức phi thân lên không, trở mình nằm ngang, vóc người thon dài đẩy mạnh trường kiếm đón lấy một thức!

Hồ Quang thức hạ xuống, kiếm khí hướng lên, đối thủ ngang người mượn lực, chỉ nghe bốn tiếng "Boong boong boong boong", vũ khí hai bên đều có tổn hại. Hắc y nhân dùng chủy thủ hét to một tiếng, vừa nghe được thanh âm này Đoạn Lĩnh liền khẳng định! Đối phương chính là Vũ Độc!

Hồ Quang thức thế đi chưa hết, kình phong lướt qua trên người hắc y nhân còn lại, ở giữa không trung đánh bay khăn che mặt của y.

Trong sát na đó trái tim của Đoạn Lĩnh không ngừng đập loạn.

Nhưng mà người này đã không dám ham chiến, một tay giữ chặt khăn che mặt, dưới chân mượn lực đạp xuống đầu tường thả người biến mất.

Lúc này Vũ Độc mới cởi khăn che mặt xuống, quay đầu nhìn Đoạn Lĩnh, trong mắt tràn ngập mê man.

"Người kia là ai?" Vũ Độc hỏi Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh mờ mịt lắc đầu.

Xa xa truyền đến tiếng quát tháo, hiển nhiên có người đã chạm mặt tên thích khách bỏ trốn kia. Đoạn Lĩnh lấy lại tinh thần hô: "Nhanh! Đi!"

Đoạn Lĩnh kéo theo Vũ Độc chạy về viện của mình. Vũ Độc hiểu ý vừa về đến nơi đã chộp lấy một cái áo khoác mặc lên người. Đoạn Lĩnh lại nói: "Không! Cởi!" vừa dứt lời liền cấp tốc cởi y phục dạ hành của Vũ Độc.

"Giày cũng cởi!" Đoạn Lĩnh nói, "Chủy thủ đeo lên!"

Vũ Độc: "…"

Đợi đến khi hai người đuổi ra lần nữa Đoạn Lĩnh liền âm thầm khấn vái: Hy vọng thích khách kia nghìn vạn lần vẫn chưa thoát vây!

Thủ hạ Đảng Hạng của Hách Liên Bác, hộ vệ Biên phủ, Hạ Lan Yết đều đã đuổi theo thích khách kia đến chính sảnh ngoại viện. Thích khách nhẹ nhàng đạp lên mái ngói tiêu thất, Vũ Độc thân trên xích lõa chỉ mặt một cái quần, chân trần hô to một tiếng: "Chạy đi đâu!"

Vũ Độc lập tức xông lên, ngay sau đó thích khách cũng bay người qua tường viện, Đoạn Lĩnh nhìn thấy hình ảnh sau cùng đó trong lòng liền thầm hô, quá tốt!

Biên Lệnh Bạch: "…"

Hạ Lan Yết vừa nhìn nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

Vũ Độc có chút mờ mịt nhìn quét qua đám người, cười nhạo nói: "Đúng là phế vật, chỉ một thích khách như vậy ngươi thế nào cũng đánh không lại, cuối cùng vẫn là bị Vũ gia dọa chạy."

Đoạn Lĩnh: "…"

Biên Lệnh Bạch: "Ngươi… Vũ Độc, ngươi vừa rồi đã ở đâu?"

Vũ Độc cả giận nói: "Ta là đang nằm ngủ, ngươi nhìn thế này còn không biết sao?!"

Biên Lệnh Bạch liền nhìn về phía Hạ Lan Yết nổi lửa: "Chuyện gì xảy ra?! Ngươi không phải nói hắn là Vũ Độc sao?"

Đoạn Lĩnh nhìn Biên Lệnh Bạch lại nhìn Hạ Lan Yết, vẻ mặt nghi hoặc, đúng lúc hỏi: "Thích khách này là người thế nào?"

Biên Lệnh Bạch cũng không hiểu ra sao, Hạ Lan Yết thì dùng ánh mắt âm hiểm quan sát về phía Đoạn Lĩnh và Vũ Độc.

Một lát sau.

Biên Lệnh Bạch dẫn theo Đoạn Lĩnh, Vũ Độc và Phí Hoành Đức vẫn phải chống quải trượng bước vào tẩm thất.

"Mọi thứ đều ở đây." Biên Lệnh Bạch nói, "Mục tiêu của thích khách lần này thật khiến người khó hiểu."

Đoạn Lĩnh giả vờ quan tâm đến tàng bảo đồ trên bàn, y cùng với Vũ Độc nhân lúc Biên Lệnh Bạch cúi đầu liền quét mắt ghi nhớ bố trí bên trong phòng ngủ. Đoạn Lĩnh quan sát các kệ đựng vật phẩm, Vũ Độc lại miết mắt trên sàn, cuối cùng ánh mắt cả hai đồng thời rơi trên một khối gạch xanh.

"Đêm nay kinh động Phí tiên sinh, là muốn thỉnh giáo một chút vị trí giấu bảo tàng." Biên Lệnh Bạch nói, "Ta đã nhìn xem nhiều lần vẫn luôn cảm thấy không quá chắc chắn. Nếu Phí tiên sinh đã khôi phục, không bằng chúng ta chọn một ngày thích hợp khởi hành xem xét?"

Đoạn Lĩnh cảm thấy được Biên Lệnh Bạch đã có chút gấp gáp rồi, thế nhưng vừa nghĩ đến đêm dài lắm mộng, một bảo tàng kếch sù đã ở ngay bên cạnh, nào có mấy ai không muốn lập tức chiếm đoạt? Chỉ không biết chuyện này có quan hệ gì với bố trí bên Hách Liên Bác hay không?

"Đây là tự nhiên." Phí Hoành Đức nói, "Tối nay tướng quân vô tình xuất hiện lại thật sự cứu được một mạng của lão phu."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Lai lịch của thích khách là thế nào?"

Phí Hoành Đức nói: "Thích khách đến đây tìm ta là muốn tra vấn mục đích lần trước xuất hiện ở Tần Lĩnh."

Thân thể Biên Lệnh Bạch chấn động, hắn tựa hồ đã sớm có phỏng đoán, mà một câu này của phương diện càng khiến hắn khẳng định suy nghĩ của mình.

"Tướng quân xin cứ yên tâm." Phí Hoành Đức nói, "Nơi bảo tàng hạ lạc, hôm nay đại khái chỉ có lão phu cùng công tử biết, lão đang định lừa gạt đối phương thì tướng quân đã xuất hiện. Thích khách thấy tra vấn

không được, có lẽ vì muốn tìm tàng bảo đồ nên mới chạy đến thư phòng."

"Thì ra là thế…" Biên Lệnh Bạch nheo lại mắt, gật đầu.

Là như vậy sao? Đoạn Lĩnh tuy rằng luôn cảm thấy suy đoán của Phí Hoành Đức không có sơ hở, thế nhưng lại giống như có chỗ nào đó không đúng.

Phí Hoành Đức lại nói: "Nói vậy, thích khách này hẳn chính là kẻ lúc đầu mai phục lão phu bên dòng suối tại Tần Lĩnh. Sau đó y tra được manh mối gì đó nên mới mắt đầu hoài nghi, tự mình tìm đến đây, may mà bị Vũ tráng sỹ dọa chạy…"

Đoạn Lĩnh: "…"

Vũ Độc: "Đó là tự nhiên."

Đoạn Lĩnh cạn lời đối đáp, Phí Hoành Đức lại nắm lấy tay của Biên Lệnh Bạch, thấp giọng nói: "Không chắc được đối phương là người Đảng Hạng, tướng quân, hiện tại không thể tùy tiện vọng động để tránh khỏi bại lộ vị trí của bảo tàng. Đợi thêm vài ngày nữa tiếng gió vơi đi, chúng ta thừa dịp đêm khuya xuất phát, một lần đem toàn bộ bảo tàng vận về, tránh cho đêm dài lắm mộng."

"Phí tiên sinh nói phải." Biên Lệnh Bạch đồng thuận.

Đêm đã về khuya, mọi người đều tự về phòng mình, đợi đóng cửa lại Đoạn Lĩnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Là ai?" Đoạn Lĩnh hỏi, "Thật sự là người Đảng Hạng sao?"

"Không có khả năng, người Đảng Hạng không có nhân vật bản lĩnh bực này." Vũ Độc đáp, tiện thể nheo mắt lại quan sát Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh cảm giác được Vũ Độc cũng có suy đoán của mình, chỉ là không muốn nói cho y biết.

"Ngươi từng tiếp xúc rất gần với thích khách kia." Vũ Độc nói, "Cảm giác được cái gì sao? Bất luận cái gì cũng có thể là đầu mối."

"Không có." Đoạn Lĩnh nói, "Ban đầu ta vẫn nghĩ đó là ngươi, vì vậy không hề chú ý."

Vũ Độc: "Ngươi ngay cả ta cũng có thể nhận sai?!"

Đoạn Lĩnh đáp: "Ta nghĩ đến tối nay chỉ có ngươi mặc y phục dạ hành, làm sao ngờ được còn có kẻ khác!"

Đoạn Lĩnh loáng thoáng nhớ lại một đầu mối, nói: "Có một mùi vị."

"Mùi vị gì?" Vũ Độc lập tức muốn biết.

"Mùi mồ hôi." Đoạn Lĩnh nói, "Y có lẽ đã mấy ngày chưa tắm."

Vũ Độc: "…"

"Ngủ đi ngủ đi." Vũ Độc nói, "Tối nay thực sự là thất sách."

"Đồ vật cần thiết đã tìm được chưa?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không có." Vũ Độc không nhịn được nói.

Đoạn Lĩnh lại nói: "Ta đoán hẳn là được giấu trong phòng ngủ của Biên Lệnh Bạch…"

"Ta cũng không phải mù." Vũ Độc nói, "Có thể nhìn thấy."

Đoạn Lĩnh gật đầu nằm xuống giường ngủ, Vũ Độc cũng ngã lưng nghỉ ngơi, Đoạn Lĩnh liền áp sát vào người hắn ngửi tới ngửi lui, Vũ Độc lúc này thân trên vẫn để trần, nét mặt nhuốm lên khí tức xấu hổ. Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút lại không nghĩ ra nguyên cớ, Vũ Độc lại tùy tiện hỏi: "Thế nào? Nghĩ nam nhân?"

Đoạn Lĩnh mặt đỏ tới mang tai, nói: "Ngươi đang nói gì đó!"

Vũ Độc đột nhiên nhớ ra một việc khác, tà ác quan sát Đoạn Lĩnh, nói: "Tên mọi rợ Đảng Hạng kia có động tay động chân với ngươi không?" Nói xong liền nhấc tay sờ sờ Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh vội tránh né, hỏi: "Để làm chi?"

Vũ Độc nói: "Cùng đám mọi rợ kia thân thân thiết thiết, bây giờ không để Vũ gia chạm vào một chút được sao? Nếu ta thật muốn làm ngươi, ngươi muốn la cũng không được." Đoạn Lĩnh đột nhiên đỏ mặt, muốn nhảy xuống khỏi giường thế nhưng lại bị Vũ Độc đè ngửa ra, trong nháy mắt đồng tử của hắn phiếm lên tia nguy hiểm quan sát Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh dở khóc dở mếu rất sợ Vũ Độc thật sự muốn động thủ, nhất thời trái tim nhảy loạn.

Thật ra Vũ Độc cũng chỉ luồn tay vào trong ngực y, lấy từ trong vạt áo ra một quả kim châu, vừa liếc nhìn liền tiện tay đặt lại chỗ cũ.

Đoạn Lĩnh: "!!!"

Thế mới biết, Vũ Độc làm sao sẽ để mặt cho y đi gặp Hách Liên Bác chứ, quả nhiên vẫn không yên lòng, bí mật đặt rết trên người y, nếu có người dám chạm vào y phục của y liền bị nó cắn một cái. Tại chỗ mất mạng có lẽ không đến, thế nhưng phải chịu một phen tội tình thì ắt không thiếu được..

"Ta đã nói." Đoạn Lĩnh hờn giận, "Hắn sẽ không làm gì ta."

Vũ Độc có chút trào phúng: "Cho dù hắn có làm gì ngươi cũng không liên quan đến ta."

Khóe miệng của Đoạn Lĩnh co quắp, sau đó Vũ Độc lại tìm được trên người Đoạn Lĩnh một mảnh giấy, mở ra hỏi: "Đây là cái gì?"

Đoạn Lĩnh cũng vừa nhớ ra, liền nói với Vũ Độc: "Hách Liên… Hách Liên công tử nói, gần đây có không ít người mai phục."

Vũ Độc: "Cái gì?"

Đoạn Lĩnh đem tin tức Hách Liên Bác đã nói kể cho Vũ Độc, Vũ Độc không khỏi tỏ ra khiếp sợ, Đoạn Lĩnh lại nói: "Ta… chuyện này, ta nghĩ Đồng Quan đã rất nguy hiểm, chúng ta nhất định phải cấp báo cho Mục tướng gia, bằng không sẽ gặp phiền phức rất lớn."

"Không nhất định." Vũ Độc nghe Đoạn Lĩnh miêu tả xong hết liền khoanh chân ngồi trên giường nói: "Vạn nhất gã mọi rợ kia gạt ngươi thì sao?"

"Hắn sẽ không gạt ta." Đoạn Lĩnh nói, "Gạt ta lại có chỗ tốt gì?"

Đoạn Lĩnh vốn không nghĩ đến chỗ này, thế nhưng vừa nghe Vũ Độc nói vậy y cũng không khỏi suy tư. Hách Liên Bác sẽ gạt y sao? Không, hắn sẽ không. Tuy rằng quan hệ giữa y và Hách Liên Bác cũng là một điểm quan trọng, thế nhưng trong việc này, Đoạn Lĩnh biết Hách Liên Bác cũng rất cần ổn định thế cục Tây Lương, sẽ không buồn chán đến mức đem một tấm bản đồ ngụy tạo như vậy ra lừa gạt mình.

Trong mắt y mang theo do dự nhìn Vũ Độc.

Vũ Độc cầm tấm bản đồ lên nhìn kỹ, vừa lật lại liền gật đầu nói: "Đúng vậy, sẽ không lừa ngươi, là ta quá lo lắng."

Đoạn Lĩnh nhìn thấy mặt trái của tờ giấy, là chân dung của mình

Đoạn Lĩnh: "…"

Vũ Độc híp mắt liếc nhìn y: "Chân dung vẽ thật không sai, giống như đúc. Hóa ra cả đêm hai người đều

rất tuân thủ lễ nghi, cũng không cởi áo tháo đai lưng mà chậm rãi nói chuyện yêu đương, còn họa tranh cho nhau?"

Đoạn Lĩnh vội đính chính: "Không…"

Vũ Độc muốn xuống giường, Đoạn Lĩnh lại vội vàng kéo hắn lại, khổ sở nói: "Ngươi tha cho ta đi! Thực sự không có chuyện này!" Giường cũng chỉ nhỏ như vậy, bốn phía còn bị màn chặn lại, Đoạn Lĩnh bị vây cùng Vũ Độc trong một không gian chật hẹp đến thế, chỉ cần tay chân cử động không khí liền trở nên mờ ám. Thế nhưng Vũ Độc lại tựa như tâm phiền ý loạn, hơi xoay người một chút điểm nhẹ vào sườn của Đoạn Lĩnh, nửa thân trên của y nhất thơi tê dại không làm ra được cử động gì. Vũ Độc cứ thế đứng dậy rời đi.

Đoạn Lĩnh thấy Vũ Độc lại muốn phát giận thì gấp gáp không biết làm gì, chỉ đành quát to một tiếng ngã xuống giường.

Vũ Độc thấy vậy có chút hoảng sợ, lập tức quay đầu xem xét. Đoạn Lĩnh ôm bụng kêu to: "Đau bụng, đau bụng quá…"

Vũ Độc chỉ phải bước lên nhìn kỹ, Đoạn Lĩnh liền nằm bất động, ánh mắt mang theo khẩn cầu nhìn Vũ Độc.

Vũ Độc: "…"

Đoạn Lĩnh vừa phá rối như thế, lửa giận của Vũ Độc cũng đã tiêu mất.

"Ngươi…" Vũ Độc nhẹ nhàng điểm điểm cái trán của Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại hơi bĩu môi như đang muốn nói gì đó. Thế nhưng dựa theo sự hiểu biết của y với Vũ Độc, cho dù giải thích thế nào cũng không có kết quả.

73. Quyển 2 - Chương 73: Ám Thất

"Ngủ ngủ ngủ." Vũ Độc vẻ mặt buồn bực leo lên giường.

Đoạn Lĩnh thấy vậy cũng yên tâm hơn, nhỏ giọng thủ thỉ bên tai Vũ Độc: "Kế tiếp nên làm sao bây giờ?"

Vũ Độc lại không muốn nghe y dong dài thêm, trở mình dùng lưng đối diện với Đoạn Lĩnh.

"Này." Đoạn Lĩnh đẩy đẩy vai hắn.

"Chúng ta phải nghĩ cách chứ." Đoạn Lĩnh nói, "Trước hết phải ổn định Đồng Quan, nếu không vạn nhất

hai vạn người kia giết thẳng đến đây, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm."

Vũ Độc vươn tay qua che lên mặt Đoạn Lĩnh, đem y trực tiếp đè xuống gối.

"Lo lắng nhiều như vậy làm cái gì?" Vũ Độc nói, "Chuyện này cũng không phải do chúng ta quản."

"Thế nhưng…"

Vũ Độc không để ý đến Đoạn Lĩnh nữa, Đoạn Lĩnh trằn trọc bất an không biết nên làm cái gì mới tốt? Càng nghĩ càng không có biện pháp, muốn đem tin tức truyền về Tây Xuyên, thế nhưng Mục Khoáng Đạt sẽ đáp ứng điều kiện y đề ra sao? Nhất định không thể để đối phương trực tiếp sát hại Biên Lệnh Bạch, bằng không mọi thứ liền rối loạn.

Kế hoạch ban đầu chính là giết người, trộm chứng cứ, đắc thủ liền rời đi. Mà bây giờ tình thế của Đồng Quan lại bị người Đảng Hạng rình mò canh chừng, nếu như Biên Lệnh Bạch trước đi bọn họ liền tùy thời giết đến. Đoạn Lĩnh lo âu từ từ nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy nơi nơi đều là phiền phức, thế nhưng hiện tại bọn họ vẫn chưa tìm được chứng cứ Biên Lệnh Bạch mưu phản, chỉ là lời nói ngoài miệng mà thôi… tuy rằng hắn quả thực có ý định này.

Trong đêm tối, Đoạn Lĩnh đang nằm yên bỗng nhiên cảm giác được Vũ Độc giật giật, hắn đem bàn tay của Đoạn Lĩnh đang gác trên người mình đặt qua một bên, còn cẩn thận đỡ cái chân của Đoạn Lĩnh đang choàng qua lưng hắn thả xuống giường.

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, ngươi muốn đi nhà xí thì cứ đi, cần phải cẩn thận như vậy sao?

Kế tiếp Vũ Độc xoay người chậm rãi xuống giường, vô thanh vô tức chân trần bước đi, lại lôi ra bộ y phục dạ hành vừa rồi đã giấu kỹ, lần nữa mặc vào.

Đoạn Lĩnh: "Đi đâu?"

Vũ Độc thình lình bị làm cho hoảng sợ, Đoạn Lĩnh nói: "Mang theo ta, nhất định phải mang theo ta."

"Khuya khoắt rồi, còn chưa ngủ?" Vũ Độc gắt.

"Chính ngươi cũng không ngủ." Đoạn Lĩnh mơ hồ đoán được, nói, "Đi tẩm thất của Biên Lệnh Bạch sao?"

Vũ Độc "Ừ" một tiếng, Đoạn Lĩnh cũng phải thầm khen hắn thông minh, địch nhân vừa chạy mất, tuy rằng cả phủ canh phòng sâm nghiêm, thế nhưng đối với Biên Lệnh Bạch mà nói cũng là lúc tinh thần thư giãn nhất. Dù sao thích khách vừa thất thủ, thông thường đều phải tạm thời thoái lui ngủ đông, chờ thời cơ khác.

Vũ Độc do dự một chút, đẩy cửa nhìn ra ngoài, nói: "Đừng mang giày, sẽ phát ra thanh âm, đi."

Đoạn Lĩnh chỉ mặc áo đơn đã vội vàng chạy theo, y phục cả người thuần trắng, mà đối phương lại là hắc y. Đoạn Lĩnh có chút dở khóc dở cười, thầm nghĩ bạch y dạ hành, mục tiêu rõ ràng như vậy, cho dù Vũ Độc có đổi thành hắc y thì có ý nghĩa sao? Nếu bị bắt liền bị bắt cả đôi.

Y đang muốn chạy ra ngoài lại bị Vũ Độc ôm ngang lên, chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên nhẹ bổng.

Vóc người Đoạn Lĩnh cũng không phải thuộc loại nhỏ nhắn, thế nhưng Vũ Độc ôm y lại không có chút cố sức nào, guồng chân bước nhanh qua mái viện, tới trước hành lang thì nhẹ nhàng đẩy cửa, cả hai lắc mình vào trong. Vũ Độc nắm chặt cổ tay của Đoạn Lĩnh, hai người nép vào trong một góc quanh ẩn thân trong bóng tối, lát sau liền có hai gã lính tuần tra bước qua sát cạnh, nhưng lại không phát hiện được tung tích hai người.

Vũ Độc cảnh giác xung quanh, vành tai hơi hơi giật giật, lại kéo Đoạn Lĩnh chạy qua một góc quanh, nhảy lên xà nhà, lại từ mái hiên đu lên nóc viện. Đoạn Lĩnh không khỏi nghĩ đến năm đó ở Thượng kinh, Lý Tiệm Hồng võ nghệ cao cường cũng đã từng mang y giữa đêm chạy khắp nơi cứu viện Bạt Đô.

Trăng sáng rọi Thiên Sơn, biển mây xa mờ mịt.

Dưới ánh trăng đêm nay, Đoạn Lĩnh đột nhiên đối với Vũ Độc sinh ra một loại tình cảm kỳ quái, phảng phất như phụ thân đã trở về bên cạnh y.

Đoạn Lĩnh nghiêng đầu tựa vào vai của Vũ Độc, vòng tay ôm lấy hông đối phương.

Vũ Độc: "!!"

Vũ Độc vốn đang hành tẩu rất nhanh, thế nhưng dưới chân lại trợt đi một chút, mái ngói lăn lông lốc rơi khỏi mái nhà, mà hắn cùng Đoạn Lĩnh cũng ôm nhau ngã xuống, Đoạn Lĩnh đau đến thiếu chút nữa kêu thành tiếng, hai người nhanh chóng lẫn vào góc khuất.

"Người nào!"

"Có thích khách ——!"

Tiếng vang nọ nhất thời kinh động thị vệ, biểu tình của Vũ Độc quả thật đã sắp phát điên, Đoạn Lĩnh vẫn cứ mờ mịt không rõ. Hai người trốn sau núi giả, Vũ Độc dùng tay đỡ trán, vẻ mặt biểu hiện 'Anh danh một đời của lão tử đều bị cuốn đi'.

Bọn thị vệ tâm tình căng thẳng tay cầm chặt đao kiếm vây lấy hành lang, kiểm tra khắp nơi cũng không phát hiện được gì. Vũ Độc lại nhặt lên một hòn đá ném về phía xa xa, hòn đá bay theo một đường vòng

cung, rơi xuống phía nóc nhà cách đó hơn mười bước, phát ra tiếng vang.

"Từ bên kia vọng tới!" Thị vệ nói, "Mau đuổi theo!"

Người trong viện nhất thời đều đi mất, Vũ Độc cả giận hỏi Đoạn Lĩnh: "Ngươi đang làm cái gì?"

"Ta nào có làm gì." Đoạn Lĩnh nói, "Ta đã làm cái gì sao?"

Lại có người tới, Vũ Độc chỉ đành nhanh chóng kéo Đoạn Lĩnh qua hành lang áp sát tẩm thất của Biên Lệnh Bạch. Vũ Độc hướng về phía Đoạn Lĩnh làm ra một động tác im lặng, trái tim của Đoạn Lĩnh không ngừng đập loạn, ngoài cửa còn có hai vệ binh canh gác, Vũ Độc nhẹ nhàng vòng đến sau lưng tẩm thất, đứng dưới cửa sổ.

Vũ Độc một thân hắc y, chân trần đứng thẳng, nghiêng đầu nghe ngóng, lỗ tai hướng vào trong phòng, tựa như mọi thanh âm trên thế gian trong giờ khắc này đều im bặt. Đoạn Lĩnh nhắm mắt lại, phảng phất có thể nghe được tiếng hoa nở giữa đêm vắng lặng.

"Cư nhiên đêm hôm khuya khoắt cũng không về ngủ." Vũ Độc đẩy cửa ra nhảy vào, Đoạn Lĩnh cũng theo sát phía sau, còn cẩn thận xoay người đóng cửa sổ lại. Trong phòng không có hơi người, Biên Lệnh Bạch chẳng biết đã đi nơi nào, có thể hôm nay hắn đã chịu kinh hách quá độ, muốn tìm người thương lượng.

Tấm tàng bảo đồ vốn để trên án kỷ hiển nhiên cũng đã bị Biên Lệnh Bạch mang đi.

"Phiến gạch này." Đoạn Lĩnh liền hướng về phiến đá xanh trên mặt đất tìm kiếm, Vũ Độc lại đứng ở bên cạnh ngẩng đầu nhìn quanh, chỉ chốc lát sau liền tìm được cơ quan, liền vươn tay kéo Đoạn Lĩnh đứng dậy cùng xem xét, trên vách tường có một cái khe nhỏ, cạnh miệng khe còn có vết tích kim loại va quẹt. Vũ Độc cầm chủy thủ trong người ra cắm vào khe hở, vách tường nhất thời có chút rung động, nhẹ nhàng tách ra.

"Tìm được rồi!" Đoạn Lĩnh thấy bên trong là ám thất vừa vặn cho một người bước vào, khắp nơi bố trí không ít sổ sách quyển trục, vừa mở ra nhìn đều là tên người, còn có vài phong tín báo không biết đã cất giữ từ bao giờ.

"Nhanh." Vũ Độc thúc giục.

Đoạn Lĩnh cầm một tập giấy lên, nương theo ánh trăng mông lung xem rõ —— là một sổ ghi chép, bên phía tên người chỉ dùng một chữ để ghi chú, Đoạn Lĩnh không nhận thức được bao nhiêu, phía sau lại viết một con số.

"Đây rất có thể là danh sách đút lót." Đoạn Lĩnh không biết được bao nhiêu tên tuổi quan viên trong triều nên không quá xác định, còn muốn nhìn thêm một chút nữa. Vũ Độc lại nói: "Không cần xem quá kỹ, chỉ cần lấy thứ quan trọng nhất là được. Số còn thừa lại đợi sau khi hắn chết có thể chậm rãi lấy về."

Nếu đã tìm được vị trí giấu đồ, bọn họ muốn trực tiếp xuống tay giải quyết Biên Lệnh Bạch cũng là có thể, thế nhưng chuyện náo loạn thời gian tới vẫn còn nhiều lắm, vạn nhất quan quân Đồng Quan bất ngờ làm phản, hoặc là còn có thân tín nào đó của hắn biết được chỗ này thì càng phiên toái hơn.

Trong lúc hai người đang tìm kiếm thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Vũ Độc biến sắc lập tức áp chặt vào người Đoạn Lĩnh, cả hai nép vào phòng tối, còn nhanh tay rút chủy thủ ra chậm rãi xoay bức tường gần như khép hẳn lại.

Đoạn Lĩnh: "..."

Vũ Độc nhắm hai mắt lại tính toán cước bộ, ngay khi tiếng chân dừng lại, trong nháy mắt Biên Lệnh Bạch mở cửa Vũ Độc cũng nắm chặt thời gian đem ám thất đóng lại.

Một bên mở cửa một bên đóng cửa, tiếng động cùng vang, thiên y vô phòng.

"Theo ý của ngươi thì phải làm sao bây giờ." Thanh âm của Biên Lệnh Bạch chậm rãi vang lên.

Trong ám thất không gian cực kỳ chật hẹp, vốn khoảng trống chỉ dùng cho một người nay lại phải nhồi nhét hai người, vì vậy Đoạn Lĩnh và Vũ Độc phải gắt gao ôm chặt lấy nhau, hai tay của Đoạn Lĩnh không có chỗ đặt không ngừng cử động, Vũ Độc chỉ đành phải cúi đầu để y ôm lấy cổ của mình.

Hô hấp hai người giao thoa, trái tim của Vũ Độc nảy lên như bị thiên quân vạn mã giày xéo, ánh mắt dán chặt vào người Đoạn Lĩnh.

"Tối nay liền xuất phát." Hạ Lan Yết trầm giọng đáp, "Y nhất định chưa chạy xa, ta thề phải báo mối thù chặt tay này."

Biên Lệnh Bạch cáu gắt quát: "Vậy kế hoạch vốn đã định tốt thì làm sao bây giờ?! Ngươi nói muốn đi là đi sao?"

"Biên Lệnh Bạch!" Thanh âm của Hạ Lan Yết trầm đục xen lẫn vào tiếng nghiêng mực giá bút trên án kỷ bị hất rơi xuống đất, ngay sau đó lại là tiếng vật nặng ngã đổ.

"Đừng quên là ai phái ta tới đây." Trong giọng nói của hắn mang theo vẻ uy hiếp.

Khí thế của Biên Lệnh Bạch nhất thời yếu đi, Đoạn Lĩnh chậm rãi nhắm mắt lại đoán rằng Biên Lệnh Bạch hơn phân nửa đã bị móc sắt của Hạ Lan Yết kề sát cổ họng. Biên Lệnh Bạch lại nói: "Lúc này nếu ngươi tự ý ly khai, ai sẽ đến lấy mạng chó của Hách Liên Bác? Đừng quên, chủ tử Hách liên Đạt của ngươi tuy không hy vọng hắn chết ở Đại Trần, càng không muốn hắn chết trong cảnh nội Tây Lương."

Trái tim Đoạn Lĩnh mạnh mẽ nhấc lên, chỉ nghe được Hạ Lan Yết hậm hực hừ một tiếng.

“Đã phụng mệnh hành sự, ta tự nhiên sẽ làm được.”

Biên Lệnh Bạch: “Ngươi làm sao có thể xác định…”

“Chuyện này không cần ngươi lo lắng.” Hạ Lan Yết lại nói.

“Lúc nào trở về?” Biên Lệnh Bạch trầm giọng hỏi, “Cho ta một thời điểm, hiện tại đã không thể kéo dài nửa. Cho dù ước định cùng Hách Liên Bác đến nay vẫn chưa đạt thành, thế nhưng vẫn nên giải quyết nhanh chóng.”

Hạ Lan Yết nói: “Hiện tại liền định ra địa điểm phục kích, bảy ngày sau ta sẽ có mặt ở đó hội họp cùng ngươi. Về phần làm sao có thể dẫn dụ Hách Liên Bác qua đó là chuyện của ngươi..”

“Nơi đó không quá thích hợp…” Trong giọng nói của Biên Lệnh Bạch mang theo một chút phiền não, sau đó lại là một loạt tiếng bước chân đi qua đi lại trong phòng, có vẻ bồn chồn khó nghĩ.

Đoạn Lĩnh ngẩng đầu nhìn thấy trong mắt Vũ Độc tràn đầy mê man thì cử động ngón tay viết chữ trên người đối phương. Vũ Độc bắt bàn tay của y lại khẽ lắc đầu, ý bảo hiện tại không nên cử động, tránh cho sơ hở.

Hạ Lan Yết chờ đến có chút không kiên nhẫn, nói: “Chọn nơi này đi, không cần dài dòng nữa.”

“Không được!” Biên Lệnh Bạch cuống quít thu hồi địa đồ trên mặt bàn, nói, “Đây không phải hành quân đồ.”

Hạ Lan Yết không nói gì thêm, thân ảnh tựa như một trận gió tiêu thất khỏi phòng.

“Chờ một chút!” Biên Lệnh Bạch thu hồi tàng bảo đồ nhanh chóng đuổi theo.

Đợi đến khi cước bộ của bọn họ xa xa dần, cửa ám thất lần nữa mở ra, Đoạn Lĩnh và Vũ Độc cả người đều ướt đẫm mồ hôi thở dài một hơi.

“Nhanh.” Vũ Độc nói, “Biên Lệnh Bạch rất nhanh sẽ quay về.”

Đoạn Lĩnh còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi, nhất thời tâm tình bất định, đáp “Được… xong! Tìm được rồi!”

Vũ Độc liền ôm cả Đoạn Lĩnh và sổ sách vào lòng nhảy khỏi cửa sổ, ngay sau đó cửa lớn của tẩm thất lại vang lên thanh âm lần nữa. Biên Lệnh Bạch đã trở về.

Nguy hiểm thật, hồi tưởng lại hành động tối nay, Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy Vũ Độc đối với việc nắm giữ thời gian thật sự quá sành sỏi.

Đã gần đến hừng đông, hai người quay về phòng, Vũ Độc xách nước rửa chân hướng về phía Đoạn Lĩnh hỏi: "Là nó sao?"

Đoạn Lĩnh nhìn ánh bình minh mờ ảo nơi chân trời một hồi rồi đáp: "Là nó."

Quyển sổ này không có tên cũng không có đánh dấu đặc biệt, bên trong ký lục giao dịch chiến mã và thiết cụ. Nếu tính cả số nợ chưa hoàn, Biên Lệnh Bạch cư nhiên thiếu người Đảng Hạng đến mười một vạn hai nghìn lượng bạc trắng, thảo nào hắn lại gấp gáp muốn đào bảo tàng như vậy, hóa ra là do bị nợ quấn thân.

"Ngày hôm nay liền động thủ đi." Vũ Độc nói, "Ngươi có thể thả lỏng ngũ một giấc, sau khi hạ độc xong ta liền thông báo với ngươi, chúng ta cũng nhanh chóng ly khai."

"Không được." Đoạn Lĩnh lập tức nói, "Hiện tại không thể giết hắn, bằng không Biên Lệnh Bạch vừa chết Hách Liên Đạt liền chịu thiệt lượng lớn kim ngân, hắn từ lâu đã mơ ước tài lộ của Đồng Quan, hơn nữa hiện tại còn mai phục nhiều người như vậy, thiên thời địa lợi đều có, nhất định sẽ đánh tới. Tây Xuyên đang chuẩn bị dời đô, nếu một ngày mất đi lá chắn tây bắc này nhất định sẽ càng rối loạn."

Vũ Độc nghe y nói như vậy cũng cau mày.

"Giết hắn." Vũ Độc đề nghị, "Chúng ta lập tức quay về xin Mục tướng gia phái người tới trấn thủ."

"Phái ai?" Đoạn Lĩnh nói, "Ngày hôm nay chúng ta lấy mạng Biên Lệnh Bạch liền gấp rút hồi kinh, qua lại một chuyến, cho dù là cưỡi thiên lý mã cũng cần sáu ngày đêm. Chỉ là sáu ngày này cũng đã đủ phát sinh không ít chuyện."

Vũ Độc "Ừ" một tiếng, cũng không tiếp tục nói nữa.

Đoạn Lĩnh nhìn Vũ Độc, Vũ Độc cũng trừng y: "Nghĩ biện pháp đi, trừng mắt nhìn ta làm cái gì? Mang ngươi đi theo không phải vì muốn ngươi xử lý những loại chuyện này sao?"

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chốc, đột nhiên nảy ra một kế sách mạo hiểm —— thích khách kia tuy rằng không rõ lai lịch nhưng cũng đã trốn thoát, mà Hạ Lan Yết lại dứt khoát muốn đuổi theo y trả thù chặt tay…như vậy cánh tay kia của hắn nhất định là bị đối phương chém xuống? Hơn nữa Hạ Lan Yết còn định thời hạn bảy ngày, như vậy đã đủ thời gian cho Vũ Độc chạy một chuyến Đồng Quan Tây Xuyên rồi trở về.

Nếu Hạ Lan Yết không ở đây thì an toàn của y không cần quá để ý. Nếu như có thể để Vũ Độc mang theo sổ sách cùng tín hàm y viết đưa về Tây Xuyên, lại cầm theo thủ dụ của Mục Khoáng Đạt quay về, đưa một gã khâm sai đến cùng Hách Liên Bác liên minh. Như vậy chỉ cần Biên Lệnh Bạch vừa chết, bọn họ có thể lập tức tiếp thu quân quyền Đồng Quan…

74. Quyển 2 - Chương 74: Lo Lắng

Hiện tại chỉ có Vũ Độc là có thể hoàn thành nhiệm vụ này, thế nhưng y phải giao phó với Biên Lệnh Bạch thế nào đây? Dù sao một người đột nhiên rời đi như vậy có nói thế nào cũng không thông, cuối cùng vẫn phải để Vũ Độc tự mình nghĩ biện pháp, còn Đoạn Lĩnh thì trước hết phải viết xong tín hàm cái đã.

Phong tín hàm này đơn giản là khiến Đoạn Lĩnh vận dụng hết sở học bình sinh của mình, còn mô phỏng theo giọng điệu của Mục Khoáng Đạt khi viết tấu chương, rất có cảm giác buồn cười của thiếu niên lão thành, chỉ là y viết rồi lại xé, xé rồi lại viết, thế nào cũng cảm thấy không đúng. Phong tín hàm này, thứ nhất phải báo cho Mục Khoáng Đạt hiểu rõ tình huống Đồng Quan, nhắc nhở y nghìn vạn lần phải cẩn thận nhưng không thể mang theo ngữ điệu uy hiếp. Thứ hai, phải biểu đạt kiến nghị của bản thân nhưng lại không thể để đối phương nhận ra tư tâm của mình, càng không thể để lộ quan hệ cá nhân của y và Hách Liên Bác. Thứ ba, phải phân tích rõ ràng quan hệ của Diêu Phục, Biên Lệnh Bạch và Hách Liên Bác.

Đoạn Lĩnh một bên vừa viết vừa sửa sang lại suy nghĩ, hiện nay Diêu Phục và Biên Lệnh Bạch hẳn đã là một phe, Diêu Phục có thể đem chất nữ của mình giao cho Biên Lệnh Bạch, để hắn thay mặt mình gã Diêu Tĩnh đến Tây Lương, còn chọn phe cánh của Hách Liên Bác. Mà Biên Lệnh Bạch lại âm thầm đạt thành hiệp nghị với bá phụ của Hách Liên Bác, không chỉ phản bội Diêu Phục mà còn chuẩn bị đem Hách Liên Bác thần không biết quỷ không hay giết chết ở quan ngoại.

Nếu không cũng viết cả chuyện Hạ Lan Yết mưu hại Tiên Đế vào đây? Đoạn Lĩnh suy nghĩ một hồi cũng không biết nên viết hay không, theo cách nghĩ của y —— nếu có thể lợi dụng cơ hội lần này kết minh với Hách Liên Bác thì cực tốt, song phương đều có lợi ích để trao đổi, chia cắt quyền lợi trên con đường tơ lụa. Sau khi Biên Lệnh Bạch chết đi, quyền khống chế phía bắc của thương lộ này liền nằm trong tay Hách Liên Bác, phía nam do Mục Khoáng Đạt và triều đình quản chế. Về phần Hách Liên Đạt thì bại lộ âm mưu, Diêu Phục cái gì cũng không lấy được, Biên Lệnh Bạch thậm chí còn mất mạng.

Nhưng chỉ cần Biên Lệnh Bạch vừa chết, sổ nợ trong tay của Hách Liên Đạt liền trở thành giấy trắng đối phương nhất định sẽ lập tức tiến quân Đồng Quan đoạt lấy quyền khống chế, sau đó lại xua binh nam hạ, cho dù không thành công cũng có thể vừa cướp bóc trong quan nội vừa lui quân, không hề thiệt thòi.

Vì lẽ đó, trừ khi bọn họ đã làm tốt chuẩn bị tiếp thu quân quyền, bằng không cái mạng này của Biên Lệnh Bạch vẫn là phải giữ lại, thế nhưng nếu không mau chóng giết chết người này hắn lại muốn tạo phản. Đoạn Lĩnh viết đến cuối cùng đã chuẩn bị xong tinh thần bị Mục Khoáng Đạt xé nát tín hàm, giận dữ hất bàn. Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?! Muốn trong vòng bảy ngày có thể danh chính ngôn thuận tiếp thu quân quyền Đồng Quan? Làm sao có thể?

Bất chợt, Đoạn Lĩnh linh cơ khẽ động —— y không phải là ứng cử viên tốt nhất sao?

Đối ngoại Biên Lệnh Bạch xưng y là 'Biên Dung', có quan hệ tông tộc, cũng liền có ý nghĩa, nếu như Biên Lệnh Bạch chết không minh bạch, y hoàn toàn có thể dùng ấn tính của vị thúc phụ tiện nghi này hiệu triệu cận vệ Đồng Quan báo thù cho Biên Lệnh Bạch!

Nhưng đây là cách làm khi không còn đường khác, Đoạn Lĩnh vẫn viết ra để Mục Khoáng Đạt tự phán đoán, sau khi niêm tính hàm lại y liền giao cho Vũ Độc. Vũ Độc cầm theo sổ sách, nhìn cũng không nhìn đã mang theo Đoạn Lĩnh đến từ biệt Biên Lệnh Bạch.

Biên Lệnh Bạch bị giằng co suốt một đêm, hiện tại mới sáng sớm lại bị Vũ Độc gọi dậy, cả gương mặt đều ngập tràn vẻ thống khổ.

"Ta phải ly khai một chuyến." Vũ Độc nói với Biên Lệnh Bạch.

Biên Lệnh Bạch mang theo nét buồn ngủ quan sát hai người bọn họ, Vũ Độc lại nói: "Triệu Dung giao phó cho ngươi, nếu có bất kỳ sơ suất nào liền dùng cái mạng chó của ngươi bồi thường.."

Ngay sau đó Vũ Độc lắc mình tiêu thất.

Biên Lệnh Bạch: "…"

Biểu tình của Đoạn Lĩnh cũng thập phần xấu hổ, đến bây giờ Biên Lệnh Bạch mới giật mình tỉnh ra, hỏi: "Hắn đi chỗ nào?"

"Hắn muốn đi tìm một thứ." Đoạn Lĩnh nói, "Gọi là Trấn Sơn Hà."

Biên Lệnh Bạch có chút nghi hoặc nhìn Đoạn Lĩnh, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

"Muốn đi đâu tìm?" Biên Lệnh Bạch nói, "Thứ kia cũng đã thất tung một năm."

Đoạn Lĩnh đáp: "Có thể là thích khách hôm qua khiến hắn nhìn ra manh mối gì chăng?"

Biên Lệnh Bạch bước đi vài bước, tự mình lắc đầu nói: "Không, khả năng không lớn."

Đoạn Lĩnh giả vờ hỏi: "Trấn Sơn Hà là cái gì?"

"Bội kiếm của tiên đế." Biên Lệnh Bạch nói, "Lúc người Nguyên công phá Thượng kinh, Tiên Đế băng hà…"

Đoạn Lĩnh vốn đã biết đoạn cố sự này, thế nhưng vừa nghe Biên Lệnh Bạch nhắc đến trong ngực không tránh khỏi nhói lên.

"… Trấn Sơn Hà chẳng biết hạ lạc nơi nào." Biên Lệnh Bạch còn nói, "Chẳng lẽ đêm qua thích khách là người Nguyên? Ôi chao…"

Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Tiên đế chết như thế nào? Ai giết người?"

"Ngươi không biết?" Biên Lệnh Bạch kinh ngạc quan sát Đoạn Lĩnh, nếu đã bị gọi dậy hắn cũng thuận tiện phân phó hạ nhân dọn điểm tâm lên, cùng Đoạn Lĩnh ngồi xuống uống cháo.

Biên Lệnh Bạch đối với đứa 'chất nhi' này vẫn tương đối có hảo cảm, dù sao y là xa xôi nghìn dặm đến đây nương tựa, còn thuận tiện giúp hắn giải quyết nguy cơ nợ nần. Lúc trước hắn chỉ là bất mãn với Vũ Độc, hiện tại cái gai trong mắt đã rời đi, cũng thuận tiện tâm sự với nhau một chút.

"Tiên Đế là một hán tử anh hùng." Biên Lệnh Bạch nói, "Người vì trả ơn Gia Luật Đại Thạch cho mươn binh mà một đường giết đến Thượng kinh, lại trúng phải mai phục của Hạ Lan Yết kia, kiệt sức hy sinh. Đời này Biên thúc của ngươi không kính trời không nể đất, chỉ tôn kính một người là hắn."

"Hạ Lan Yết… chính là…"

"Ừ." Biên Lệnh Bạch có chút thất lạc nhìn ra ngoài nói, "Bảy ngày nữa vừa đúng lễ Thất tịch. Vì vậy ngươi cũng hiểu, Biên thúc ngay cả tên thích khách kia cũng đã chứa chấp liền biểu thị không còn đường lui. Ta từ sớm đã theo Triệu tướng quân đối phó Mục gia, Mục gia sớm muộn cũng phải diệt trừ ta."

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, Mục tướng gia bây giờ cũng đã đối phó ngươi rồi, kẻ biết chuyện sau cùng quả nhiên không có kết cục tốt. Thế nhưng ngoài miệng lại nói: "Thúc, người không cần sợ y, đợi chúng ta khai quật bảo tàng xong liền có tiền, cũng không lo lắng quân lương nữa."

"Chuyện nào dễ như vậy…"

Biên Lệnh Bạch uống cháo, lắc đầu cười khổ.

Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Hạ Lan Yết tại sao muốn ám sát tiên đế chứ?"

Biên Lệnh Bạch nói: "Cũng không phải chuyện khó lường gì, tên đầy tớ kia vốn là…" Nghe đến đây trái tim của Đoạn Lĩnh cũng đã nhấc lên, thế nhưng Biên Lệnh Bạch tựa hồ cũng ý thức được mình thiếu chút nữa đã lỡ lời, sửa miệng nói: "… một tên liều mạng. Sau khi ám sát Tiên Đế xong hắn trước hết chạy đến Tây Lương, Tây Lương không dám dung hắn nên mới chạy về quan nội Đồng Quan. Ôi —— "

Biên Lệnh Bạch liên tục thổn thức khiến Đoạn Lĩnh cũng cảm thấy tang thương thay hắn, y rất muốn hỏi thêm nữa chỉ sợ khiến đối phương sinh lòng ngờ vực.

Dùng điểm tâm xong, Biên Lệnh Bạch lại nói với Đoạn Lĩnh: "Nào, trong phủ chỉ còn hai thúc chất ta, ngươi về trước thu dọn một chút, hôm nay ta đưa ngươi ra ngoài đạp thanh."

Đoạn Lĩnh biết Biên Lệnh Bạch là muốn đi xem bảo tàng của hắn đã bị ai đào lên chưa, vì vậy cũng ngoan

ngoãn đáp ứng, đang muốn rời đi Biên Lệnh Bạch lại gọi y về hỏi: "Ngươi còn thúc bá gì không?"

Đoạn Lĩnh lắc đầu, nói: "Triệu gia đều bị tru diệt sạch."

Biên Lệnh Bạch lại nói: "Sau này ta chính là thúc thúc ruột thịt của ngươi, với người bên ngoài chúng ta cũng nói như vậy, ngươi liền là nhi tử của đại huynh ta, đến Đồng Quan tìm thúc thúc nương tựa."

Đoạn Lĩnh tỏ vẻ cảm kích gật đầu, nghĩ thầm thúc thúc thật của ta đang ở Tây Xuyên, ngươi cẩn thận lúc làm quỷ bị gia gia của ta đánh chết. Đoạn Lĩnh một đêm không ngủ đủ thật sự đã mệt đến không chịu được, vừa về đến phòng liền ngã xuống giường. Chỉ là vừa ngủ được một giấc dậy đầu óc bỗng nhiên lại hỗn loạn, chẳng qua trong lúc mộng mị tựa hồ không ngừng nghe được thủ khúc Tương Kiến Hoan.

Nói ra cũng kỳ quái, Đoạn Lĩnh đã từng nghe bốn người thổi thủ khúc này, Lang Tuấn Hiệp, Tầm Xuân, Lý Tiệm Hồng và Vũ Độc. Ấn tượng sâu sắc nhất là lúc còn ở học đường, khi đó y vừa tới Tây Xuyên, giữa lúc cô đơn đến vạn vật đều không còn âm sắc, tịch mịch như tuyết, thẩn thờ tựa cửa thì nghe được Lang Tuấn Hiệp thổi thủ khúc này.

Lang Tuấn Hiệp.

Mỗi lần nhớ tới ba chữ ấy cơ thể Đoạn Lĩnh đều bất giác run lên, y thậm chí không muốn nhớ lại tướng mạo của người đó, càng không tình nguyện nhắc đến cái tên kia. Đoạn Lĩnh theo bản năng trở mình vươn tay ra, chỉ là không ôm được Vũ Độc, y mở choàng mắt, cảm giác tiếng địch kia tựa hồ thật sự tồn tại, thế nhưng bản thân vừa tỉnh lại thanh âm cũng liền im bặt.

Vũ Độc đã rời đi.

Đây là lần đầu tiên trong mấy tháng qua y rời khỏi Vũ Độc, trước đây khi y tỉnh ngủ Vũ Độc vẫn luôn nằm bên cạnh, hoặc là ở ngoài sân luyện quyền, tưới hoa, cũng có thể đang thu dọn phòng ốc.

Hiện tại vừa mở mắt trước mặt liền trống rỗng, nhất là hình ảnh thái dương ngã về tây kia khiến y không hiểu sao có chút hoảng hốt. Chỉ là hôm nay mới là ngày đầu tiên, còn có sáu ngày nữa.

Đoạn Lĩnh ngơ ngác nhìn ra ngoài sân, trời thu cao vút, mùa thu ở Đồng Quan có vị đạo hiu quạnh tiêu điều, lá cây trong gió không ngừng khu động, sau đó từng chiếc từng chiếc rơi xuống.

"Vũ Độc…" Đoạn Lĩnh lẩm bẩm.

"Nghĩ gì thế." Vũ Độc ngồi xổm nơi chân giường, đột nhiên mở miệng nói.

Đoạn Lĩnh lại càng hoảng sợ, quát lên: "Ngươi thế nào còn chưa đi?!"

“Xuỵt.”

Vũ Độc mặc một thân quần áo dạ hành, ngón trỏ thon dài dựng thẳng trên môi, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh.

“Ta vẫn là không yên lòng.” Vũ Độc nói, “Cùng đi thôi.”

Đoạn Lĩnh nói: “Không, không được.”

“Quá nguy hiểm.” Vũ Độc cau mày nói, “Thực sự không yên lòng.”

Đoạn Lĩnh nói: “Nếu chúng ta cùng bỏ đi như vậy, ai sẽ giám sát Biên Lệnh Bạch?”

Vũ Độc đáp: “Ta đã hạ vào cháo của hắn ‘Thất nhật phong’, bảy ngày sau hắn liền phát bệnh phong cuồng, miệng sùi bọt mép, thất khiếu đổ máu mà chết. Lúc đó chúng ta cũng vừa kịp lúc quay về.”

Đoạn Lĩnh nói: “Vạn nhất Mục tướng gia có an bài khác thì sao? Hạ Lan Yết sẽ còn trở lại.”

Vũ Độc nói: “Vạn nhất ngươi bị hắn phát hiện, đã chết, ta lại phải làm sao bây giờ?”

Đoạn Lĩnh vừa nghe hắn nói như thế trong lòng không hiểu vì sao dâng lên một trận rung động. Chỉ là biểu tình của Vũ Độc lại hết sức lãnh tĩnh không có chút do dự nào, Đoạn Lĩnh biết hắn thật sự là đang đắn đo việc này, mỗi khi Vũ Độc nghiêm túc đều bày ra biểu tình như vậy.

Vũ Độc hơi cau mày, nói: “Ta lúc rời khỏi liền trước tiên hạ độc vào cháo của hắn, còn xem hắn uống cạn. Ta sợ ta vừa đi hắn liền đối phó ngươi.

“Ngươi xem, hiện tại cũng không có chuyện.” Đoạn Lĩnh nhìn về phía cửa, lại hỏi Vũ Độc, “Hắn hiện tại đang làm gì?”

Vũ Độc đáp: “Đang thương lượng với Phí tiên sinh, rất nhanh sẽ đến tìm ngươi.”

Đoạn Lĩnh nói: “Ngươi còn nhớ rõ lời Tiên Đế nói với ngươi sao? Người nói, có một số việc cho dù biết rõ sẽ mất mạng cũng phải đi làm.”

Vũ Độc trầm mặc, ánh mắt của hắn phi thường thâm thúy, lông mi hơi nâng lên nhìn Đoạn Lĩnh.

“Lá gan của ngươi rất lớn.” Vũ Độc cười nói, “Thế nhưng ngươi cẩn thận mấy cũng có sơ sót, còn có một chuyện, ngươi nghĩ ra không?”

“Chuyện gì?” Đoạn Lĩnh mờ mịt nói.

Vũ Độc: “Nếu Biên Lệnh Bạch phát hiện sổ sách mất rồi thì phải làm sao?”

Đoạn Lĩnh như chợt tỉnh từ trong mộng, nói: “Quả là thất sách, đáng ra ta nên làm giả một quyển trả về mới đúng. Chỉ là hiện tại đã không còn kịp nữa, nếu như hắn hỏi cũng chỉ đành giả ngu, để hắn chết không đối chứng thôi.”

Vũ Độc đáp: “Phí tiên sinh đã thay ngươi ngụy tạo một quyển, buổi chiều ta để lại chỗ cũ.”

Cảm tạ trời đất, Đoạn Lĩnh tuôn mồ hôi lạnh ướt áo. Vũ Độc lại nói: “Ta đều đã chạy đến ngoài thành rồi mới nhớ ra việc này, vì vậy đặc biệt trở lại một chuyến, xong việc cũng muốn nhắc ngươi mấy lời.”

Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh nở nụ cười.

“…” Vũ Độc muốn nói lại thôi.

Đoạn Lĩnh còn mơ hồ ngồi ở trên giường, cả người áo đơn trắng nõn, Vũ Độc liếc mắt nhìn y, lại nói: “Ta liền đi.”

“Ngươi… đi đường cẩn thận.” Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc đáp: “Ta nhớ ngươi biết bắn tên, nếu gặp nguy hiểm liền bỏ chạy, phải bảo vệ tốt chính mình. Ngươi cũng… nghìn vạn lần phải cẩn thận.”

Vũ Độc vóc người cao to, cho dù đang ngồi xổm trên đất cũng đối diện được với Đoạn Lĩnh, giữa hai người chỉ nghe được tiếng hô hấp và tiếng lá cây nhẹ nhàng lìa cành bên ngoài, chiếc lá nọ chao đảo không ngừng trên không trung rồi mới đáp xuống bụi hoa, có một con ong mật bị phiến lá làm cho giật mình, đập cánh bay đi.

Vũ Độc xoay người phi thân ra khỏi phòng, lại nương theo mái hiên ẩn người biến mất.

Đoạn Lĩnh có chút thất thố, chỉ vì lúc bọn họ biệt ly trong lòng y lại vang lên một câu nói đã nghe từ rất lâu, thanh âm kia tựa như thủy triều ồ ạt mang theo vô tận bi thương nhấn chìm lấy y, thế nhưng cũng tựa như thủy triều lên xuống, ngay sát na trước khi nhấn chìm trái tim của y, cơn sóng kia trong nháy mắt đã ôn nhu lui ra ngoài.

75. Quyển 2 - Chương 75: Lẻ Loi

Hoàng hôn, độc đạo Đồng Quan.

Vũ Độc thúc ngựa phi nhanh qua sơn đạo tiến nhập bình nguyên.

"Giá!"

Ra roi thúc ngựa một đường tuyệt trần, đường về Tây Xuyên xa xôi cách trở, nếu hắn một mực không màng gian khổ trở về, một đường không chướng ngại mà nói, chưa đến ba ngày đã có thể trở lại Đồng Quan.

Tịch dương níu kéo trên đầu non cũng chậm rãi lặn xuống, ráng chiều nhuốm đỏ thiên địa phủ khắp dãy núi, những cái bóng chập chùng chồng chất vào nhau. Chẳng biết bắt đầu từ khi nào Vũ Độc đã không quá thích buổi tối, mỗi khi màn đêm buông xuống cảm giác thê lương của một ngày liền ập đến, cũng chẳng biết kể từ lúc nào, hắn đã quen với việc hành tẩu dưới ánh mặt trời, không muốn trở lại màn đêm.

"Ngươi là thích khách, thích khách không có ban ngày, chỉ có bóng đêm."

Cái thanh âm kia lần nữa vang lên bên tai hắn.

Vũ Độc giục ngựa hướng về phía tia nắng sau cùng của thái dương đuổi gấp, phảng phất như không muốn nhìn thế gian này chìm vào hắc ám nhanh như vậy, hắn không ngừng đuổi theo từng tia ánh sáng rời rạc cuối cùng đến tận khi thái dương hoàn toàn khuất bóng, màn trời rũ sau bóng núi chỉ còn lại một sắc màu xanh đậm hoa mỹ, cũng vừa vặn để lại cho hắn không gian yên tĩnh vô tận cùng với giấc mộng muôn màu muôn vẻ.

Hắn nhớ rõ, khi bản thân còn bé hắn không thích ban ngày chỉ mê đắm cùng màn đêm, tựa như hòa làm một thể cùng bóng tối, chỉ có khi đó mới cảm thấy an toàn kiên định. Thế nhưng bây giờ hắn càng tình nguyện nhìn ngắm thế giới rực rỡ ánh dương, ban ngày hiển nhiên so với bóng đêm càng thêm náo nhiệt thú vị, sáng sớm tiểu tử kia sẽ tỉnh lại, sẽ cùng hắn cười nói, mang hắn bận rộn khắp nơi, thế giới từng chút từng chút cũng sinh động lên.

Khi đêm đến, vạn vật chìm vào giấc ngủ, bọn họ cũng không thể trò chuyện với nhau nữa, Vũ Độc phảng phất như bị quăng về thế giới của mình, dùng toàn bộ sinh mệnh canh giữ phiến cửa đang đóng, chờ khi Đoạn Lĩnh thức dậy lại cùng nhau trò chuyện, đợi khi một ngày kết thúc, đến lúc ngủ rồi, cánh cửa kia lại đóng chặt.

Tựa như chiếc đồng hồ Tây Dương mà hắn đã từng nhìn thấy lúc còn ở phủ của Triệu Khuê, mỗi khi đến giờ cánh cửa nhỏ trên chiếc chuông sẽ mở ra, sau đó một con chim xuất hiện rộn rã hót vài tiếng. Lần đầu tiên Vũ Độc nhìn thấy thứ đó chỉ cảm thấy thật buồn cười, thế nhưng chú chim kia chỉ đến đúng giờ mới xuất hiện, vì vậy sau đó mỗi khi hắn đi ngang qua căn phòng nọ, nếu công việc thong thả sẽ nghỉ chân lại một chút, chờ chim con báo giờ.

Nhân sinh của hắn cũng chỉ có một chút lạc thú như vậy, Vũ Độc không khỏi cảm thấy, bản thân thực sự cũng quá thất bại.

Sao trời rực rỡ, chòm Bắc Đẩu giữa trời thu lập lòe chiếu sáng, chỉ dẫn phương hướng cho hắn đi tới, chỉ vài hôm nữa đã là Thất Tịch rồi.

Đêm Thất Tịch nên làm gì đây? Chỉ sợ cái kỳ hạn cuối cùng đó cũng sẽ bề bộn nhiều việc, không dễ dàng thoát đi như vậy… Vũ Độc bất giác nhớ lại những chuyện sau khi mình rời khỏi sư môn, trước giờ vẫn cứ cô đơn một mình, ăn tết không giống ăn tết, lễ lộc không giống lễ lộc. Lần này xong việc, hắn vẫn là nên nghỉ ngơi cho thật tốt.

Vũ Độc luôn cảm thấy mình nhìn không thấu tiểu tử kia, thiếu niên tên 'Vương Sơn' này từ ngày đầu tiên đến bên cạnh hắn trong lòng vẫn tựa như cất giấu không ít chuyện, mà còn giấu được rất sâu, phảng phất như lúc nào cũng mang lên một tấm mặt nạ. Thế nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, thiếu niên Vương Sơn này cho đến hiện tại cũng chưa có hành động quá mức dị thường nào.

Y, có khi tinh khôn chẳng khác hồ ly, có khi lại ngốc nghếch ngơ ngác, thật không biết kẻ nào mới là y…

Đêm đen yên tĩnh, sơn đạo không ngừng có gió lạnh thổi qua, vó ngựa cũng tựa như nhẹ đi, lá rơi tung bay lướt qua thân hình của Vũ Độc vang lên thanh âm xào xạc, tất cả đều bị hắn quăng ra sau đầu. Con đường hướng về phương bắc cũng đã đến điểm cuối cùng, Vũ Độc lại men theo sơn đạo ngoằn ngoèo sửa hướng về phía Tây Nam, tiến vào địa phận quan nội.

–

Ngày hôm sau, Đoạn Lĩnh ngủ đến thiên hôn địa ám, sắc mặt uể oải.

Hôm nay sương giăng dày đặc, vừa ra khỏi cửa đã tựa hồ giơ tay không thấy ngón, Đoạn Lĩnh theo bản năng gọi tên Vũ Độc lại nhớ đến đối phương đã quay về Tây Xuyên. Quản gia tiến đến thông tri, Đoạn Lĩnh liền theo đối phương đi gặp Biên Lệnh Bạch.

Chân của Phí Hoành Đức đã hồi phục không sai biệt lắm, hai người đều đang chờ Đoạn Lĩnh đến dùng điểm tâm, trong phòng khách còn có vài gã võ tướng.

Biên Lệnh Bạch nói với Đoạn Lĩnh: "Mấy hôm trước khi hiền chất tới đây công việc bận rộn, thúc thúc không giới thiệu mấy vị này được. Những người ở đây đều là Phó tướng Đồng Quan, so với chất nhi thì ngồi bối phận thúc bá."

Đoạn Lĩnh vừa đứng dậy hành lễ, vài gã võ tướng đều nghiêng đầu khiêm nhượng.

"Không dám nhận không dám nhận."

Biên Lệnh Bạch lại giảng giải thêm vài câu, nơi này có hai gã Phó tướng, hai gã Giáo quan, một gã Chủ bộ. Hai Phó tướng một người họ Vương, một người họ Tạ, ngoại trừ Biên Lệnh Bạch thì có địa vị tối cao, Chủ bộ trái lại không quản được bao nhiêu chuyện, Biên Lệnh Bạch có hành động gì đều trưng cầu quân sư tối cao Phí Hoành Đức bên cạnh mình, nội vụ càng là không nguyện để Chủ bộ nhúng tay. Vì vậy sau khi ăn cơm xong, Giáo quan và Chủ bộ đều lui ra ngoài, chỉ có hai người Vương, Tạ là lưu lại.

Điểm tâm vừa xong Biên Lệnh Bạch đã hạ lệnh điểm binh, dẫn theo Đoạn Lĩnh rời khỏi Đồng Quan hướng về phía Tần Lĩnh, muốn kiểm tra xem bảo tàng của hắn có còn nguyên vẹn hay không.

Đồng Quan tựa lưng vào núi, nam thông Tây Xuyên, đông giáp Hoài Âm, Thượng tử, Bắc gặp Tây Lương, từ xưa chính là nơi binh gia giao tranh. Vừa ra quan ải, Đoạn Lĩnh đứng trên chỗ cao dõi mắt ra xa, chỉ chợt cảm thấy trong lòng trống trải.

Biển mây mênh mông, sương mù dày đặc, tầm nhìn theo độ cao càng lúc càng mở rộng. Dãy núi này tựa như từ một phân hai vậy, thác mây uốn lượn thẳng đến khi xuất sơn mới tan mất. Từ xa nhìn thấy Hoàng Hà cuồn cuộn, núi non tụ lại, sóng trào giận dữ, sơn hà trong ngoài Đồng Quan lộ đều mang theo một sự thô dã mê người..

"Dung nhi." Biên Lệnh Bạch cưỡi ngựa, không nhanh không chậm sóng vai cùng Đoạn Lĩnh.

"Dạ, thúc thúc." Đoạn Lĩnh đáp.

"Ngươi quá ít lời." Biên Lệnh Bạch nói, "Vẫn luôn yên lặng như vậy, nói người thành thục ổn trọng cũng được, nói ngươi rụt rè nhát gan, chỉ sợ không làm nên chuyện cũng được.."

Đoạn Lĩnh nói: "Lúc chất nhi ở nhà cũng là như vậy, thúc phụ giáo huấn rất đúng, sau này chất nhi sẽ cố gắng học hỏi ngôn thuyết."

"Phụ thân ngươi là người thận trọng." Biên Lệnh Bạch nói, "Nói nhiều tất sai, nói nhiều sai nhiều là suy nghĩ chính xác, thế nhưng cũng không thể vì vậy mà không nói ra chính kiến của mình. Ngươi tới phân tích một chút tình thế của Liêu quốc và Tây Lương hiện nay xem thế nào?"

Đoạn Lĩnh biết Biên Lệnh Bạch có dự định tạo phản, mà Biên Lệnh Bạch cũng không tận lực dối gạt y, chỉ hàm hàm hồ hồ tựa như tiết lộ cho y một chút, rồi lại không nói thẳng ra toàn bộ kế hoạch của mình, hẳn là đang thử sự trung thành của y.

"Thúc phụ nghĩ như thế nào chất nhi liền xem thế đó." Đoạn Lĩnh đáp.

Biên Lệnh Bạch cười ha hả, hắn không nghĩ đến Đoạn Lĩnh sẽ nói như vậy. Thông thường kẻ ngu dốt đều không nhận ra sự ngu xuẩn của mình, thế nhưng cũng thích đề phòng người bên cạnh quá thông minh —— đây là Lý Tiệm Hồng dạy y.

"Ngươi thay ta làm một chuyện." Biên Lệnh Bạch nói, "Ta xem vương tử Đảng Hạng rất yêu thích ngươi, ngươi thay ta hẹn hắn xuất thành một lần. Ta có an bày khác."

"Được." Đoạn Lĩnh không chút nghĩ ngợi liền dứt khoát đáp ứng.

Biên Lệnh Bạch vô cùng kinh ngạc, Đoạn Lĩnh cư nhiên cái gì cũng không có hỏi, thế nhưng thái độ chỉ nghe lệnh không hỏi lý do này lại cực kỳ hợp tâm ý của Biên Lệnh Bạch.

"Thế nhưng chất nhi sợ làm không tốt." Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, nói, "Vạn nhất hắn không muốn đi cùng chất nhi thì làm sao bây giờ? Hoặc là... sợ hắn nghi ngờ? Thúc phụ, nếu như vậy chất nhi nên làm gì?"

Biên Lệnh Bạch mang theo thâm ý liếc nhìn Đoạn Lĩnh, nói: "Ngươi không biết tự nghĩ biện pháp sao? "

Đoạn Lĩnh không lên tiếng, Biên Lệnh Bạch lại nói: "Thường xuyên đến tìm hắn, có chuyện gì không hiểu thì đi hỏi Phí tiên sinh."

Đoạn Lĩnh ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, ngươi là đang muốn ta bán đứng nhan sắc sao? Bất quá như vậy cũng vừa vặn, y còn đang nghĩ phải lấy cớ gì mới có thể thoải mái tâm sự vài ngày với Hách Liên Bác.

Sương mù tản ra, trong dãy Tần Lĩnh thủy chung vẫn bị mây đen che phủ, lúc bọn họ đi đến nơi lần trước gặp phục kích Đoạn Lĩnh liền chỉ ra: "Chính là ở phụ cận nơi này."

Biên Lệnh Bạch đang muốn phân phó binh lính tản ra tìm kiếm, Đoạn Lĩnh lại nhẹ nhàng kéo chéo áo của hắn, nói: "Thúc phụ, chất nhi có chuyện muốn nói."

Biên Lệnh Bạch theo y đi qua một bên, Đoạn Lĩnh nhớ đến Phí Hoành Đức không có tới thì đột nhiên không khỏi bội phục lão hồ ly này. Lúc đó hắn là Phí Hoành Đức đã biết y và Vũ Độc tìm ra lối vào bảo địa! Thế nhưng một chữ lão cũng không hé ra.

"Chất nhi hoài nghi một nơi." Đoạn Lĩnh nhỏ giọng nói bên tai Biên Lệnh Bạch, "Chất nhi cũng chưa nói cho ai biết."

"Mau dẫn ta qua xem." Biên Lệnh Bạch nói, cũng thuận tiện ra lệnh cho thuộc hạ ở tại chỗ chờ đợi: "Ngươi biết sử dụng đao kiếm không? "

"Chỉ biết bắn tên." Đoạn Lĩnh đáp.

Biên Lệnh Bạch liền lấy cung và túi đựng tên đưa cho y, lại ném qua một thanh kiếm, bản thân cũng mang kiếm theo, ra hiệu cho Đoạn Lĩnh lên ngựa. Đoạn Lĩnh chỉ ra phương hướng, hai người liền giục ngựa lẫn vào rừng rậm.

"Chuyện này." Đoạn Lĩnh nói, "Lần trước khi chất nhi đi ngang qua nhìn thấy, cũng không kịp nói cho Phí tiên sinh."

Lời này của Đoạn Lĩnh ý là, ta không nói cho Phí tiên sinh nghe, ngươi cũng đừng làm lộ. Biên Lệnh Bạch lại xuyên tạc ý tứ của y, vô thức gật đầu nói: "Ừ, ngoan."

Đoạn Lĩnh nhất thời dở khóc dở cười.

Biên Lệnh Bạch cẩn thận xuống ngựa, hai người chậm rãi bước về phía huyệt động hôm đó thích khách đã đi qua quan sát khắp nơi, bên trong thổi ra từng trận gió lạnh, Biên Lệnh Bạch liền trực tiếp tiến vào. Đoạn Lĩnh giương cung cài tên theo sát phía sau yểm hộ, lúc mũi tên lơ đãng lướt qua gáy của Biên Lệnh Bạch thì không nhịn được run rẩy.

Nếu như hiện tại y buông tên mọi chuyện đều kết thúc, thế nhưng hiện tại cho dù y bắn ra cũng không chạy thoát. Vẫn là chờ Vũ Độc về thôi.

"Vào đi." Biên Lệnh Bạch nói vọng ra ngoài.

Đoạn Lĩnh kiểm tra vết tích xung quanh, bên trong hiển nhiên còn có thông đạo quanh co dẫn vào nơi sâu nhất trong hang, trước mặt là một vách núi trống trãi. Đoạn Lĩnh đốt đuốc lên để Biên Lệnh Bạch nhìn, quả nhiên phía vách núi bên kia có vết tích đặt chân.

"Thúc phụ, không thể lại tiến lên." Đoạn Lĩnh nói.

Thần sắc của Biên Lệnh Bạch có chút dao động bất định tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì đó.

"Người xem phía sau." Đoạn Lĩnh còn nói, "Còn có dây thừng chắn lại."

"Là nơi này." Biên Lệnh Bạch chậm rãi gật đầu, "Hôm nào chúng ta quay lại lấy bảo tàng, phải để Phí tiên sinh định ra ngày tốt."

"Đi thôi." Biên Lệnh Bạch che ở trước người Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh đột nhiên có chút không muốn giết hắn nữa. Người này ngoại trừ tạo phản và muốn giết Hách Liên Bác tựa hồ cũng chưa làm chuyện gì quá đáng với mình.

Biên Lệnh Bạch quay đầu lại nhìn Đoạn Lĩnh, ánh mắt kia có điểm kỳ quái tựa hồ có chút không yên lòng, Đoạn Lĩnh đang nghĩ xem Vũ Độc lúc nào trở về đột nhiên lại bị Biên Lệnh Bạch gạt chân, Đoạn Lĩnh vừa mất thăng bằng liền rơi thẳng xuống vách núi, nhất thời hoảng sợ hô to một tiếng, cánh tay bám chặt vào vách đá.

Biên Lệnh Bạch trầm mặc nhìn về phía Đoạn Lĩnh, biểu tình cực kỳ tiếc nuối.

"Xin lỗi Dung nhi." Biên Lệnh Bạch nói, "Bí mật này thúc thúc càng suy nghĩ càng cảm thấy vẫn đừng nên để nhiều người biết đến. Dù sao Triệu gia của ngươi cũng đã tuyệt hậu rồi, ngươi xuống dưới còn có thể đoàn tụ với phụ thân. Cứ như vậy đi, đến lễ tết thanh minh thúc sẽ đốt cho ngươi thêm ít tiền giấy."

Tiếp đó Biên Lệnh Bạch hung hăng dẫm một cước vào tay của Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh phát ra một tiếng thét kinh hoàng, trực tiếp rơi thẳng xuống vực sâu.

–

Chạng vạng, Vũ Độc khoái mã không ngừng tiến vào Tây Xuyên thành.

Lệnh dời đô đã phát ra, sau đó chưa đến nửa tháng những gia đình phú quý đều đã rút khỏi Hoàng thành nghìn năm này, khắp nơi đều rối loạn.

"Thừa tướng đâu?" Tính cả cái đêm đi trộm sổ sách đó, Vũ Độc đã chừng hai ngày ba đêm không hề chợp mắt, tròng mắt hiện ra tơ máu. Hắn vừa vào phủ đã đi tìm Mục Khoáng Đạt, thế nhưng chính viện trống rỗng chẳng thấy một ai, ngay cả nô tài hầu hạ cũng chẳng có, chẳng lẽ Thừa tướng đã sớm dời đi Giang Châu.

Vũ Độc thầm than không xong, nghìn vạn lần đừng là như vậy, bằng không nếu phải đến Giang Châu một chuyến thời gian sẽ không đuổi kịp!

Thương Lưu Quân đang cùng Mục Khánh chơi cầu trong hoa viên, hai người nhìn thấy Vũ Độc đều liếc mắt chú tâm.

Mục Khánh kinh ngạc nói: "Vũ Độc?! Vương Sơn đâu?! Hai người đã đi nơi nào?!"

Thương Lưu Quân mang theo vẻ hoài nghi dùng ánh mắt dò xét Vũ Độc, Vũ Độc thở dốc cố gắng đứng vững nói: "Ta muốn cầu kiến Mục tướng gia, có quân tình khẩn cấp."

Thương Lưu Quân cười nhạo nói: "Cư nhiên dùng cả 'Cầu kiến'? Xem ra thật sự có việc khẩn cấp, chỉ là quá không đúng dịp rồi, Mục tướng gia vừa khởi hành đi Giang Châu không lâu."

Vũ Độc: "…"

76. Quyển 2 - Chương 76: Cơ Duyên

Vũ Độc đứng ở trong viện, thong thả rút trường kiếm ra.

“Thương Lưu Quân.” Vũ Độc lạnh lùng nói, “Lão tử có việc gấp, đừng ép ta động thủ.”

Mục Khánh chỉ coi Vũ Độc là đang nói đùa, ung dung bước qua một bên nghịch ngợm cùng quả cầu của mình.

Thương Lưu Quân thu liễm thần tình, cũng rút trường kiếm ra, hai người đối diện giằng co.

Vũ Độc biết Mục Khoáng Đạt nhất định đang ở trong phủ, chỉ vì y sợ chết, y không có khả năng một mình đi đến Giang Châu lại không giữ Thương Lưu Quân theo bên cạnh.

“Có chuyện gì xảy ra?” Thanh âm của Mục Khoáng Đạt từ trên lầu vọng xuống, “Ngươi thế nào lại trở về một mình, Vũ Độc?”

Lúc này Thương Lưu Quân mới thu kiếm, Vũ Độc vẫn giữ chặt trường kiếm nơi tay, hai mắt khóa chặt động tác của Thương Lưu Quân.

Mục Khoáng Đạt đi đến trước mặt hai người, một tay giữ lấy chuôi kiếm của Vũ Độc, lúc này Vũ Độc mới thu hồi Liệt Quang kiếm, vẫn nhìn chằm chằm vào Thương Lưu Quân, ngoài miệng lại nói: “Có chuyện quan trọng bẩm báo Mục tướng gia.”

“Bắt đầu nói đi.” Mục Khoáng Đạt đáp, thuận tiện dẫn Vũ Độc lên lầu.

Trong gian phòng trên lầu hai tia sáng mông lung, cả người Vũ Độc đều là mồ hôi, hắn cởi giày bước vào phòng.

“Là Vũ khanh?” thanh âm của Thái Diêm có chút ngoài ý muốn cất lên.

Vũ Độc trăm triệu lần không ngờ đến Thái tử đương triều sẽ đích thân đến Mục phủ, mà bên cạnh Thái Diêm có một tùy tùng đang ngồi, cũng không phải Lang Tuấn Hiệp.

“Điện hạ đang muốn tìm ngươi.” Mục Khoáng Đạt nói, “Không nghĩ tới ngươi lại trở về đúng lúc như vậy.”

Vũ Độc trước hết hành lễ với Thái Diêm, tiện thể mang theo chút nghi hoặc quan sát tùy tùng bên cạnh hắn.

Gã tùy tùng nọ mặt một thân võ bào gấm vóc màu đỏ sậm, nhàn tản lơ là uống rượu trên án, tay trái còn đeo một cái ngọc ban chỉ[1] và ba chiếc nhẫn quý báu khác, tay phải mang thủ trạc bằng sa mỏng, trên tay là dạ quang bôi, mắt say lờ đờ mông lung, nấc lên một hơi rượu hướng về phía Vũ Độc nâng ly, ý bảo mời hắn uống rượu.

“Tại sao ngươi lại ở đây?” Vũ Độc cau mày hỏi.

“Bệ hạ cho đòi ta.” Nam nhân trẻ tuổi tựa như lưu manh kia cười cười, thuận miệng đáp, “Ta liền tới, có chuyện sao?”

“Trịnh Ngạn, hai ngươi nhận thức?” Lần này đến phiên Thái Diêm kinh ngạc.

“Ồ.” Nam tử kia tên gọi Trịnh Ngạn, lơ đãng liếc nhìn Thái Diêm một chút, lại mang theo nụ cười xem Vũ Độc.

“Ôn chuyện cứ để sau này đã.” Mục Khoáng Đạt nói, “Vũ Độc, ngươi có chuyện gì muốn báo?”

Vũ Độc cố kỵ Thái Diêm và Trịnh Ngạn đang ở bên cạnh cũng không mở miệng, lúc trước Thương Lưu Quân không chịu thông truyền hẳn là bởi vì Thái tử đang ở trong phủ, tự nhiên không tiện kể lại tỉ mỉ. Vì vậy hắn liền lấy từ trong ngực ra một túi giấy dầu, dâng cho Mục Khoáng Đạt.

Mục Khoáng Đạt hớn hở nói: “Rất tốt.” Y vừa nói vừa nhìn về phía Thái Diêm: “Nếu Trương Sính đã đưa tin về, thỉnh điện hạ dung cho vi thần đi chỉnh lý một lần, sau đó lại sao chép cho điện hạ. “

“Không ngại.” Thái Diêm hướng về phía Mục Khoáng Đạt, “Bổn Thái tử cũng đang muốn cậy Vũ khanh chút chuyện nhỏ.”

“Dạ.” Mục Khoáng Đạt liền thuận thế lui ra ngoài, còn vì Vũ Độc và Thái Diêm đóng cửa lại, quay về thư phòng chậm rãi đọc thư của Đoạn Lĩnh.

Yên tĩnh một lát, Thái Diêm lại nói với Vũ Độc: “Trịnh Ngạn là người một nhà.”

Vũ Độc làm ra một tư thế ‘suỵt’, ý bảo hiện tại không nên nói nhiều.

Thái Diêm suy nghĩ một chút cũng gật đầu, nói vào chính đề: “Ô Lạc Hầu Mục nửa tháng trước liền không biết đi đâu, ngay cả thư cũng không để lại cho ta.”

Trịnh Ngạn ‘phụt’ một tiếng nở nụ cười.

“Chim khôn chọn cành mà đậu.” Trịnh Ngạn nói với Thái Diêm, “Điện hạ, người cũng không cần chấp nhất như vậy”

Trong mắt của Thái Diêm hiện lên vẻ tức giận, hiển nhiên rất không hài lòng với sự vô lễ của Trịnh Ngạn, thế nhưng lại không dám làm gì đối phương. Vũ Độc vừa nhìn đã biết, Lang Tuấn Hiệp âm thầm chạy đi, Trịnh Ngạn liền thay thế vị trí của y thủ hộ Thái Diêm, chuyện này hơn phân nửa là do Lý Diễn Thu sai

khiến.

Chỉ là vị thiếp thân thị vệ này, phảng phất Thái Diêm cũng không sai xử được quá thuận lợi, chỉ nhìn Trịnh Ngạn dám xen lời lúc Thái Diêm đang nói chuyện liền biết, vị Thái tử này hẳn là đã nhịn hắn rất lâu.

"Ô Lạc Hầu Mục đã từng phản bội tiên đến nay lại phản bội điện hạ." Vũ Độc nói, "Vẫn nên đem người này tập nã quy án."

Thái Diêm thở dài, khoát khoát tay nói: "Bổn cung cũng không phải trách tội hắn, dù sao ngay cả Trịnh khanh cũng không đoán được Ô Lạc Hầu Mục sẽ đi nơi nào… Vũ Độc… khanh nếu biết tung tích của y…"

"Điện hạ cứ ăn ngay nói thật là được." Trịnh Ngạn không nhịn được nói, "Cũng không cần cong cong nhiễu nhiễu như vậy."

"Ngươi cút ra ngoài cho ta!" Thái Diêm tức giận gào to một tiếng.

Vũ Độc hết sức khó xử, mà Trịnh Ngạn cũng không tiếp tục mặt dày ngồi lại, lập tức cầm bình rượu lảo đảo ra ngoài, lúc đóng cửa lại còn dùng không ít sức, tạo nên một tiếng 'phanh' thật lớn.

Sắc mặt của Thái Diêm đã đen đến mức đáng sợ.

Vũ Độc nói: "Thần làm thế nào mới có thể phân ưu cùng điện hạ?"

Thái Diêm do dự một chút, cuối cùng cũng nói: "Hôm nay bổn Thái tử đến đây ngoại trừ muốn thương lượng việc dời đo cùng Mục tướng gia cũng là muốn cậy nhờ khanh một việc. Hy vọng khanh có thể giúp bổn Thái tử nghe ngóng tin tức của Ô Lạc Hầu Mục."

Vũ Độc trầm mặc một lát rồi gật đầu, đáp: "Bạch Hổ Đường mặc dù từng là thống lĩnh của tứ đại thích khách, thế nhưng truyền đến thế hệ này của thần cũng là nhân tài điêu linh. Ô Lạc Hầu Mục xuất thân từ dân tộc Tiên Ti, càng là từng làm ra chuyện tàn sát sư môn, hẳn là cũng không đến mức nghe hiệu lệnh của thần. Thế nhưng chỉ cần một câu của điện hạ, bắt sống y thần không dám đảm bảo, phần thi thể vẫn là có thể cầm về."

Thái Diêm không lên tiếng, vùng quanh lông mày cũng nhíu chặt lại, phảng phất như đang phải đưa ra quyết định cực kỳ gian nan gì đó.

"Tận lực bắt sống đi." Cuối cùng Thái Diêm nói.

Vũ Độc gật đầu, đúng lúc này Mục Khoáng Đạt lại gõ cửa bước vào, tiến đến bên cạnh Vũ Độc nói: "Ta đã biết, ngươi ngày đêm bôn ba cực khổ, trước cứ về dùng cơm nghỉ ngơi bổ sung thể lực, trước bình minh còn phải đi chuyển thư giúp ta một chuyến."

Vũ Độc biết nếu Mục Khoáng Đạt muốn đưa thư về Đồng Quan thì hơn phân nửa đã đồng ý với đề nghị của Đoạn Lĩnh, liền hướng về phía Thái Diêm hành lễ, lui ra ngoài. Mục Khoáng Đạt lại ngồi xuống trước mặt Thái Diêm, mở ra một bản tấu chương.

Lúc Vũ Độc ra ngoài thì thấy mặt trời vừa lặn, khi đi qua hành lang liền gặp Trịnh Ngạn đã say ngà ngà, tay nghiêng bình ngọc nói chuyện cùng Mục Khánh, mà Thương Lưu Quân vẫn ôm tay ngồi cạnh hành lan quan sát bọn họ. Trịnh Ngạn vừa thấy Vũ Độc liền ngoắc ngoắc tay, nói: "Đến đây, đến đây, hôm nay liền cùng ta uống mấy vò, không say không về!"

Trịnh Ngạn bước đến, Vũ Độc liền xoay người lại, mũi kiếm chỉ thẳng vào yết hầu của Trịnh Ngạn.

"Gia phải về đi ngủ." Vũ Độc lạnh lùng nói.

Trịnh Ngạn chỉ đành gật đầu: "Khi dậy lại uống vài chén với ta."

"Lúc đó lại nói." Vũ Độc thu kiếm lại nghiêng đầu liếc nhìn Thương Lưu Quân, Thương Lưu Quân chỉ cười nhạt. Vũ Độc không để ý đến hắn nữa, vội vàng quay về viện tử mình cùng Đoạn Lĩnh từng ở.

Đồ vật trong viện vẫn chưa từng bị động qua, đám hoa có của Đoạn Lĩnh đều đã chết héo rồi, Vũ Độc cởi áo ngoài ra nằm lên giường, ngã đầu liền ngủ.

–

Bên trong huyệt động Tần Lĩnh.

Đoạn Lĩnh vừa tụt xuống liền biết không tốt, trong khoảnh khắc lập tức phản ứng lại, ngay khi Biên Lệnh Bạch đẩy tay y ra thì Đoạn Lĩnh cấp tốc cởi trường cung sau lưng xuống, lớn tiếng hét to để đánh lạc hướng Biên Lệnh Bạch. Ngay khi bàn tay vừa rời khỏi vách núi, y đột ngột sử dụng dây cung móc lấy mỏm đá nhô ra cách đó không xa.

Ngón tay của Đoạn Lĩnh nắm chặt thân cung, treo người lơ lửng trên vách đá, bàn chân khẽ đạp, một khối đá lộp cộp rơi xuống đáy vực phát ra thanh âm vang động.

Tiếng bước chân của Biên Lệnh Bạch chậm rãi xa dần, cả người Đoạn Lĩnh đều ướt đẫm mồ hôi bám vào vách núi, thầm nghĩ tình thế này thật nguy hiểm.

Trước đó một khắc Biên Lệnh Bạch còn đang phân phó y đi dụ Hách Liên Bác, có thể thấy được sau khi Hách Liên Bác rời khỏi Đồng Quan nhất định sẽ gặp họa sát thân. Thế nhưng vừa đến đây Biên Lệnh Bạch liền quyết đoán đạp y xuống vực, nhất định là do sau khi phát hiện bảo tàng liền nảy lòng tham.

Nguyên bản ý nghĩ của Đoạn Lĩnh là trước tiên nói cho đối phương biết nơi giấu bảo tàng, như vậy Biên

Lệnh Bạch nhất định sẽ có lần thứ hai tiến đến, chỉ cần chờ Vũ Độc trở về liền bảo hắn bố trí độc vật ở đây, hoặc là trực tiếp đặt con rết vàng kia lên người Biên Lệnh Bạch cắn một ngụm, nhất định là thần không biết quỷ không hay, chết không đối chứng.

Đến lúc đó bọn họ chỉ cần ngựa không dừng vó nhiệt tình đưa Biên Lệnh Bạch về Đồng Quan tìm y vấn thuốc liền không bị nghi ngờ, sau đó Đoạn Lĩnh cũng có thể danh chính ngôn thuận thay thế đối phương tạm thời khống chế đại cục. Ngàn tính vạn tính y cũng không ngờ được, đối phương một khắc trước vừa trò chuyện chân thành, sau khi phát hiện bảo tàng liền nổi sát tâm. Về phần Hách Liên Bác phải dụ ra như thế nào, sau khi Vũ Độc trở về phải ăn nói làm sao cũng không còn trong phạm vi lo lắng của Biên Lệnh Bạch lúc ấy, ý niệm duy nhất của hắn chính là giết người trước đã. Đoạn Lĩnh từ trước đến giờ đã quen giao tiếp với người thông minh, chiều hướng phát triển như vậy quả thực không hợp với lẽ thường, mà y cũng đã đánh giá quá thấp trình độ ngu xuẩn của Biên Lệnh Bạch..

Đoạn Lĩnh treo người trên vách đá tối tăm một hồi liền bắt đầu đu đưa sang hai bên, không ngừng tìm một địa điểm thích hợp để đặt chân, sau một hồi cũng mò được một phần gốc cây lộ ra ngoài vách đá.

Phần gốc này cũng không dài mà bám sát vào phần vách dựng đứng, phía trên có đủ không gian cho một người đứng thẳng. Đoạn Lĩnh nắm lấy gốc cây nọ chậm rãi bò lên, y lại không biết Biên Lệnh Bạch đã đi xa chưa nên cũng không dám tùy tiện bước ra ngoài, theo đạo lý mà nói, Biên Lệnh Bạch hơn phân nữa sẽ phái người ở lại canh gác.

Nếu như là vậy, hiện tại quân hộ vệ còn đóng ở bên kia dòng suối, Biên Lệnh Bạch muốn phát lệnh điều động cũng cần một chút thời gian đi thông tri, chỉ cần thừa cơ hội này rời khỏi huyệt động, nói không chừng còn có thể bỏ chạy thành công. Đoạn Lĩnh lặng lẽ tiếp cận cửa động, tận lực không để phát sinh tiếng bước chân, lại bất ngờ nghe thấy thanh âm Biên Lệnh Bạch truyền đến.

"… Canh gác ở đây, không cho bất cứ ai đi vào…"

Đoạn Lĩnh chỉ đành cấp tốc lui về, nép mình vào một góc khuất trong huyệt động, một loạt tiếng bước chân hỗn độn truyền vào khiến y kinh hoảng đến thiếu chút nữa đã trượt chân rơi xuống vách núi, không khỏi toát ra một trận mồ hôi lạnh. Cũng may tiếng chân của bọn lính chỉ tới lối vào đã ngừng lại.

Đoạn Lĩnh lại lui về bên cạnh vách núi, dọc theo phương hướng vừa rồi nhìn xuống chỉ thấy vách núi trống rỗng và gốc cây vừa nãy đã cứu mạng mình. Trước không lối thoát sau có truy binh, Đoạn Lĩnh chỉ đành phải kiên trì dùng trường cung móc vào vách đá lởm chởm thử bước lên gốc cây nọ, chỉ là thứ này lại bất ngờ vững chắc hơn tưởng tượng.

Vì vậy sau khi y đã ổn định thân hình liền định thần nhìn kỹ, đợi đến khi đôi mắt đã thích ứng với bóng tối lại phát hiện ở cách y khoảng một bước chân cũng có một thân cây khác ẩn dấu trong bóng đêm, tựa hồ đã hòa với vách núi làm một thể.

Đoạn Lĩnh: "…"

Gốc cây bám chặt vào những nơi khuất tầm nhìn như vậy, nếu không phải vừa rồi y bị rơi xuống vách núi

căn bản sẽ nhìn không thấy. Đoạn Lĩnh bước lên gốc cây thứ hai, ngay sau đó lại phát hiện càng nhiều gốc cây hơn —— tất cả liên kết với nhau tạo thành một con đường hẹp, không phải kéo dài về phía đáy vực như bọn họ vốn tưởng mà là đi thông vào vách núi bên trái!

Đoạn Lĩnh men theo những gốc cây chậm rãi vượt qua con đường lơ lửng trên không, đợi đến khi đi được khoảng trăm bước thì lại nhìn thấy một mỏm đá rộng lớn, đồng thời còn nghe được tiếng nước róc rách —— mà diện tích của mỏm đá này so với sự tưởng tượng của y thì còn phải lớn hơn một ít. Sau đó Đoạn Lĩnh lại phát hiện khuất trong vách đá có một đường hầm, y chậm rãi bước vào lại đá phải vật gì đó vang lên thanh âm lạch cạch. Đoạn Lĩnh vội vàng khom người chụp lại, sau đó mờ mịt sờ soạng trên mặt đất, tìm thấy một ít củi gỗ đã đốt hơn phân nửa, còn có một ít mồi lửa và dầu hỏa.

Đoạn Lĩnh mò mẫm đốt đuốc lên, nhìn một vòng xung quanh, phát hiện nơi này có vết tích của người ở lại, hơn nữa thời gian cách cũng không lâu.

Đến tột cùng là ai?

Hắn đột nhiên nhớ đến tên thích khách không rõ thân phận đã đánh lén Phí Hoành Đức. Sẽ là y sao? Người đến Biên phủ trộm đồ hôm đó cũng là y? Mục đích của y là gì chứ? Đi một hồi lại phát hiện một lối hẹp tối mịt, Đoạn Lĩnh lách người bước vào, nhìn thấy bên trong có cửa đá kiên cố chắn đường, mà khóa sắt trên đó đã bị một loại binh khí lợi hại nào đấy chém làm hai nửa, dây xích bị ném sang một bên.

Đoạn Lĩnh đẩy cửa ra, phía sau là một gian phòng tối, hàng loạt rương sắt được đánh số và sắp xếp chỉnh tề đột ngột hiện ra trước mặt y, một trong số những chiếc rương đó đã bị nạy khóa. Đoạn Lĩnh tìm thấy một chậu than trong mật thất liền châm lửa thắp sáng, ánh lửa bập bùng dấy lên, ngay sau đó chính là một đợt kim quang lập lòe thiếu chút nữa đã chói mù hai mắt Đoạn Lĩnh.

Vàng ròng, cả một mật thất đều chất đầy vàng ròng! Tất cả đều được đúc thành khối trọng lượng tương đương, Đoạn Lĩnh cầm một thỏi lên nhìn kỹ, quả thực không thể tưởng tượng. Y bắt đầu tính toán, ấn theo một thỏi là hai mươi lượng, một rương sẽ có một nghìn lượng, trong mật thất này có năm mươi sáu rương vàng ròng, chừng năm vạn sáu nghìn lượng!

Ngay cả trong quốc khố sợ rằng cũng không có nhiều vàng như vậy! Hô hấp của Đoạn Lĩnh ngưng trệ.

Nhưng đó cũng không phải là thứ quý giá nhất, Đoạn Lĩnh nhìn quanh khắp nơi phát hiện trong mật thất còn có một cái hang lõm vào, bên trong hang đá có vết tích chứa đồ, dựa theo hình dáng bốn cạnh vuông góc này, có lẽ lúc trước cũng có một cái hộp được đặt ở đây, sau đó mới bị người cầm đi.

Là thứ gì có thể quan trọng hơn cả năm vạn sáu nghìn lượng vàng ròng? Nhìn dấu vết để lại, cái hộp nọ phảng phất chỉ lớn bằng một bàn tay. Như vậy có thể kết luận, đầu tiên đã có người từng đi qua nơi này, thứ hai, người đó đối với vàng ròng không hề động tâm mà chỉ muốn mang đi thứ trọng yếu nhất trong mật thất. Là tên thích khách kia sao? Đoạn Lĩnh ngẫm lại cũng thấy có thể lý giải, nếu đổi lại là y, nhất định cũng sẽ không muốn mang theo mấy khối vàng ròng bên người đi làm việc.

Đoạn Lĩnh xoay người rời đi đóng lại cửa mật thất, tìm kiếm một lối ra khác, lại ngoài ý muốn phát hiện

ngoài mỏm đá có một sợ dây thừng rũ xuống vách núi. Y do dự một chút, sau đó vẫn quyết định xuống xem cho rõ, vì vậy liền dọc theo dây thừng leo xuống.

Chỉ là, những rương vàng ròng kia làm sao có thể chuyển được vào đây, là dùng lối mòn được tạo ra từ những gốc cây kia ư? Đoạn Lĩnh hoàn toàn không giải thích được, mà đoạn dây thừng y đang bám theo này kéo dài đến khoảng phân nửa vách đá thì kết thúc, trước mặt y lại xuất hiện một cái hang động có thể để một người đi qua. Đoạn Lĩnh giơ đuốc lên tiếp tục tiến vào, lối đi quanh co hướng lên, cảm giác cực kỳ mất sức, thế nhưng qua một chốc thì đã thấy được gió lạnh từ phía trước thổi tới, đi đến lại đi đến không ngừng, đột nhiên trước mắt rộng mở thông suốt.

Trong lòng núi chẳng biết ngày đêm, hiện tại trời cũng đã tối rồi, trời sao soi sáng đại địa, vị trí Đoạn Lĩnh đang đứng là trên lưng chừng núi nhưng đã có thể nhìn bao quát xuống thung lũng, nơi có lối vào mà y đã dẫn Biên Lệnh Bạch đến. Trước mặt là rừng cây chằng chịt chắn đường, còn có không ít bụi gai xen lẫn, thích khách trước đó đã dùng kiếm chém ra một con đường đi thông lên đỉnh núi, còn chặt đứt một thân cây làm ký hiệu. Đã ra được đến đây, đoạn đường sau đó cũng không khó đi, Đoạn Lĩnh trèo ngược lên đỉnh núi, phát hiện một gốc cây đã bị sét đánh cháy xém, y dập tắt ngọn đuốc trên tay tránh cho gây sự chú ý, khi nhìn xuống dưới đã thấy được phần rìa của Tần Lĩnh, dõi mắt không xa có thể thấy được Đồng Quan.

Đây là ngày thứ ba Vũ Độc rời đi.

1/ Ngọc ban chỉ: Loại nhẫn ngọc được đẽo với đường kính lớn và có chiều cao khoảng một lóng tay, dùng để đeo ở ngón cái.

77. Quyển 2 - Chương 77: Thần Câu (ngựa Tốt)

Đêm khuya Tây Xuyên, quần tinh ló dạng, trong thành một mảnh hắc ám, nơi này sau khi dời đô liền giống như một tòa tử thành, cố đô to lớn nghìn năm trước theo sự xuôi nam của người Liêu mà nghênh đón thời kỳ phồn hoa hưng thịnh nhất trong lịch sử của mình, thế nhưng sau khi tân đế đăng cơ một năm lại triệt để yên tĩnh xuống, chờ đợi lần tỏa sáng tiếp theo của mình.

Sau khi Vũ Độc tỉnh ngủ liền bước đến cạnh giếng rửa mặt, còn xối nước qua toàn thân, thay quần áo sạch ngồi một mình trong sân viện. Giữa khi mọi thứ thanh âm đều lắng đọng, hắn có thể nghe được tiếng ngáy mơ hồ từ ngoài viện truyền đến, khi mở cửa ra chỉ thấy được Trịnh Ngạn đã say ngã trước cửa, vì vậy cũng chỉ đành kéo người về, xối một thùng nước lên đầu đối phương.

Trịnh Ngạn bị nước lạnh làm cho giật mình, lập tức tỉnh lại, nhìn thấy Vũ Độc đang đứng trước mặt thì liền mỉm cười ha ha đứng dậy.

Người hầu trong phủ đã đưa cơm tối đến đặt trong hành lang, còn để lại một tờ giấy nhắn lại cho hắn, sau

khi tỉnh dậy liền đến chỗ Mục Khoáng Đạt nhận lệnh. Vũ Độc ngồi xuống một mực dùng cơm, nhìn cũng không nhìn Trịnh Ngạn.

Trịnh Ngạn đánh một cái ngáp ngồi ở cạnh hành lang, y quan bất chỉnh nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao.

"Ta vốn tưởng ngươi sẽ ngủ đến hừng sáng." Trịnh Ngạn nói.

"Mộng về một vị cố nhân, vì vậy tỉnh lại." Vũ Độc quét sạch thức ăn trên mâm, bưng trà súc miệng.

Trịnh Ngạn lắc lắc bình rượu rót cho Vũ Độc một chén, Vũ Độc lại đẩy chén ra nói: "Có chuyện quan trọng trong người, không thể uống rượu."

"Phù sinh như mộng, được mấy vui mừng?" Trịnh Ngạn không chút dao động, thuận miệng nói, "Uống một chút đi, đêm nay hay đêm khác, người đến rồi lại đi bất quá cũng chỉ là chuyện trong một cái chớp mắt."

Câu nói này thành công đánh động Vũ Độc, hắn nâng chén lên uống một ngụm, đem ly không đặt trước mặt Trịnh Ngạn, Trịnh Ngạn lại châm rượu thêm cho hắn. Bình rượu và chén chạm nhẹ vào nhau phát ra một thanh âm nhỏ.

"Phù sinh như mộng

"Phù sinh như mộng, được mấy vui mừng." Vũ Độc trầm ngâm một chốc, sau đó lại lắc đầu cười khổ.

Trịnh Ngạn còn muốn rót rượu cho Vũ Độc, thế nhưng Vũ Độc đã che miệng chén lại đẩy về phía y, nói: "Đợi đến khi về Giang Châu gặp nhau, sẽ cùng ngươi uống cho thỏa thích."

"Mộng gặp người nào rồi?" Trịnh Ngạn uống rượu, nhàn nhã hỏi.

"Trấn Sơn Hà." Vũ Độc đáp, "Chỉ trong một đêm, tất cả mọi chuyện đều thay đổi. Ta còn nhớ ngày đó người đã nói với ta 'Liệt Quang kiếm ở trong tay ngươi chỉ là một thanh dao mổ giết heo chém chó, đến bây giờ mới có thể trọng chấn thanh uy của Bạch Hổ Đường?' "

"Ngày đó ta được một câu này của người chấn tỉnh." Vũ Độc trầm ngâm, sau đó nói, "Chỉ là không nghĩ đến chỉ sau một đêm, người cứ như vậy rời đi. Thời cuộc thay đổi tựa như nước sông chảy loạn, mỗi người đều đang bị vây trong xoáy nước, hoảng sợ chẳng biết ngày mai."

Trịnh Ngạn thản nhiên nói: "Cũng sắp đến ngày kỵ của tiên đế rồi."

"Tháng bảy sơ thất." Vũ Độc thở dài, "Bệ hạ chọn đêm thất tịch dời đô cũng không biết có phải là vì duyên cớ này hay không? Sau khi cúng tế xong cả nước liền dời về phía đông, trước khi đi phải báo lại rõ ràng,

miễn cho người không tìm được đường về nhà."

"Đường về nhà."

Trịnh Ngạn nở nụ cười quan sát sân viện, nói: "Năm đó từ biệt, không ngờ đến ngươi lại bắt đầu thích những thứ hoa hoa thảo thảo này. Trong viện này lẽ nào còn giấu người khác?"

"Là một đứa bé mà thôi." Vũ Độc nói, "Nhặt về."

"Người đâu?" Trịnh Ngạn dùng bình rượu gõ vào khung cửa nói, "Gọi ra cho ta diện kiến."

Vũ Độc lạnh lùng nói: "Trịnh Ngạn, không được động thủ động cước với y, bằng không lão tử liền hạ độc vào rượu của ngươi."

Trịnh Ngạn đứng dậy muốn bước vào đi tìm, Vũ Độc lại không nhịn được nói: "Say đến mụ mị rồi sao?! Người không ở nơi này!"

Trịnh Ngạn chỉ dành phải thôi, Vũ Độc đứng lên nói: "Hếu ngươi muốn ở lại nơi này ta có thể cho ngươi mượn tạm, hiện tại ta còn có việc, phải lập tức rời đi."

"Đi chỗ nào?" Trịnh Ngạn nói, "Ta ở trong cung thủ đến bực mình, không bằng ra ngoài dạo chơi một chút…"

"Cút!"

Vũ Độc ném cho y một chữ rồi tung người tiêu thất khỏi sân viện.

Bên trong thư phòng vẫn sáng đèn, Vũ Độc vừa đến cửa thanh âm của Mục Khoáng Đạt đã từ trong truyền ra: "Không cần vào đây, ngươi theo ta tiến cung một chuyến."

Vũ Độc khẽ nhíu mày, hoàn toàn không hiểu ý định của Mục Khoáng Đạt, chỉ thấy Thương Lưu Quân hộ tống y ra khỏi thư phòng, bước lên xe ngựa đã đậu sẵn tại cửa sau. Thương Lưu Quân đánh xe, Mục Khoáng Đạt ra dấu bảo Vũ Độc cũng lên xe.

"Không cần nóng nảy." Mục Khoáng Đạt nói, "Mọi chuyện lần lượt giải quyết. Chuyện thứ nhất, đây là hồi âm cho Vương Sơn."

Mục Khoáng Đạt đưa cho Vũ Độc một phong thư, nói: "Tất cả sự vụ lớn nhỏ của Đồng Quan đều có thể tùy cơ hành sự."

Tảng đá lớn trong lòng Vũ Độc rơi xuống, gật đầu, Mục Khoáng Đạt lại giao ra một quyển trục được phong kín, còn bọc Hoàng cẩm bên ngoài, nói: "Chuyện thứ hai, đây là ngự chỉ, cất cử Phí Hoành Đức tiên sinh làm khâm sai thay quyền triều đình, có thể công khai tuyên chỉ cũng có thể giữ kín không nói ra. Tùy tình huống thực tế mà định."

"Tối nay ngay sau khi ngươi khởi hành, triều đình lập tức sẽ phái Trịnh Lệ tiếp nhận chức Thứ sử Đồng Quan, thế nhưng từ lúc tuyên chỉ, khởi hành, xuất phát đi nhậm chức ít nhất cũng phải mất bảy ngày, hơn nữa Trịnh Lệ tuổi tác đã cao, đường xá xóc nảy vô pháp đẩy nhanh hành trình. Trước khi lão đến nơi, ngươi và Vương Sơn nhất định phải cùng tiến cùng lui, đồng tâm hiệp lực giữ vững Đồng Quan."

"Đã biết." Vũ Độc đem tất cả những thứ Mục Khoáng Đạt giao cho cất kỹ, vừa định xoay người xuống xe Mục Khoáng Đạt đã kéo hắn lại, nói: "Còn có chuyện thứ ba, tiến cung riìu nói."

Hiện tại đã là canh năm, trong cung đèn đuốc huy hoàng, tổng quản Ngự mã giám cung kính dắt một con ngựa ra ngoài. Con ngựa này cả người đen kịt, bốn vó đạp tuyết dường như đang đứng trên tuyết trắng, hai mắt lóng lánh như sơn, bờm đỏ như đang rực lửa. Vũ Độc vừa thấy thần câu này nhất thời liền sửng sốt.

"Sau khi Tiên đế băng hà liền không còn ai có thể cưỡi được con ngựa này, Ô Lạc Hầu Mục dẫn theo nó trở về, thế nhưng thần câu này cũng không tuân theo mệnh lệnh của y, Thái tử đã từng muốn cưỡi nó, chỉ là Bôn Tiêu cũng không tiếp nhận." Mục Khoáng Đạt thấp giọng nói với Vũ Độc.

"Là ai ra lệnh cũng không nghe?" Vũ Độc cũng thấp giọng đáp.

Mục Khoáng Đạt nói: "Lời của bệ hạ nói nó vẫn nghe, chỉ là bệ hạ thân thể yếu nhược rất ít cưỡi ngựa. "

Vũ Độc đặt tay lên sườn mặt của Bôn Tiêu, nhẹ nhàng vuốt ve, Bôn Tiêu nghiêng đầu nhìn thẳng vào Vũ Độc, trong mắt phản chiếu gương mặt của hắn.

Thái Diêm một đêm không ngủ, bởi vì chuyện dời đô hắn hiển nhiên cũng chịu không ít mệt nhọc, chỉ là khi vừa đặt chân vào Ngự mã giám hắn liền tươi cười rạng rỡ, miễn cưỡng xốc lên tinh thần bày tỏ sự thân mật cùng Vũ Độc.

"Từ khi Phụ Hoàng băng hà nó liền cực kỳ nóng nảy." Thái Diêm nói, "Trong những ngày cuối cùng, người Phụ Hoàng ở chung lâu nhất là khanh, hôm nay vừa nhìn, quả nhiên nó có thể nhận ra Vũ khanh."

"Ô Tôn danh mã." Vũ Độc đáp, "Tính nết cao ngạo, chậm rãi thì tốt rồi."

Thái Diêm lại nói: "Vì phục tùng nó, chúng ta thực sự đã dùng hết mọi cách. Phóng mắt khắp Đại Trần này, nó cũng chỉ nhận thức một mình Tứ thúc, những người khác chỉ cần đến gần liền bị nó ngó lơ. Ô Lạc Hầu Mục cưỡi nó trở về, thế nhưng sau khi tin tức Phụ Hoàng tử trận truyền ra, nó liền không bao giờ nghe lệnh của Ô Lạc Hầu Mục nữa. Thừa tướng nói mấy hôm nay Vũ khanh cước trình mệt nhọc, ta liền nghĩ đến không bằng tặng nó cho khanh, cũng coi như thành toàn một chuyện tốt…"

Vũ Độc nghe vậy lại hoảng sợ, vội nói: "Nghìn vạn lần không được! Ngựa yêu của Tiên Đế chỉ nhận thức người của Lý gia…"

Thái Diêm khoát khoát tay, ngăn Vũ Độc tiếp tục nói, mỉm cười giải thích: "Phàm là bảo mã lương câu liền cần phải tung hoành thiên hạ, Tứ thúc xưa nay không thích kỵ xạ, để nó bị vây trong một tấc thiên địa này ngược lại chính là bôi nhọ nó. Khanh cứ thử trong một chút xem nó có chịu nghe lời khanh hay không, chuyện vẫn còn chưa quyết định đâu. Nếu thật không được, bổn cung còn có tính toán khác."

Vũ Độc chần chờ một chốc, Mục Khoáng Đạt liền khuyên: "Điện hạ muốn ban thưởng lương câu cho ngươi, ngươi liền thử một chút đi."

Vũ Độc biết đây là Thái tử đang bày tỏ thiện ý, nguyên nhân là muốn hắn một lòng làm việc vì Đại Trần, tính ra lễ vật này cũng không quý, liền thẳng thắng tung người lên bàn đạp, mọi người xung quanh đều tự động thối lui. Ngự mã quan còn chạy đến che chở trước người Thái Diêm, để tránh cho Bôn Tiêu lại lần nữa phát cuồng, va chạm Thái tử.

Vũ Độc xoay người ngồi vững lên lưng Bôn Tiêu.

Vạn lý Bôn Tiêu hoàn toàn không có một điểm mất kiên nhẫn nào, để mặt cho Vũ Độc ngồi trên lưng mình, vẫn yên tĩnh đứng đó.

Vũ Độc: "…"

Bốn phía trong sát na lặng ngắt như tờ.

"Thực sự là kỳ quái." Thái Diêm cười nói.

Vốn tưởng rằng, Vũ Độc cho dù cuối cùng có thể thuần phục được Bôn Tiêu cũng phải phí một phen công phu, nào ngờ thần câu thiên lý này lại không biểu hiện một chút phản kháng nào, chỉ lẳng lặng đứng yên như vậy.

Vũ Độc vừa nghe những lời miêu tả lúc nãy liền thời thời khắc khắc đề phòng, thế nhưng Bôn Tiêu dưới thân lại hoàn thành không làm ra bất cứ hành động phản kháng nào.

"Giá!" Vũ Độc cất tiếng thúc giục.

Bôn Tiêu liền chạy nước kiệu một vòng quanh giáo trường.

"Ngự ——!" Vũ Độc ghìm ngựa.

Bôn Tiêu dừng lại, nghiêng đầu quan sát mọi người.

Vũ Độc quấn dây cương vào tay hai vòng, có chút mờ mịt nhìn Mục Khoáng Đạt, Mục Khoáng Đạt hiểu ý, nhìn về phía Thái Diêm mở lời: "Như vậy, thần liền thay Vũ Độc tạ ơn điện hạ ban thưởng."

Thái Diêm điềm đạm mỉm cười, thế nhưng trong lòng lại có điểm bất an. Con ngựa này ai cũng không cho cưỡi, ngay cả bản thân hắn ba tháng trước cũng từng miễn cưỡng một lần, còn bị nó hất thẳng xuống đất, suýt nữa là bị dẫm chết, chỉ hận không thể giết được nó. Thế nhưng Lý Diễn Thu lại yêu tha thiết con ngựa này, thật sự không tiện ra tay.

Hôm nay hắn tặng Bôn Tiêu cho Vũ Độc, một phần là muốn lung lạc, một phần là muốn tống đi đại họa trong lòng, nhất cử lưỡng tiện.

"Vũ Độc cáo từ." Vũ Độc ngồi trên ngựa chắp tay hành lễ với Thái Diêm, lúc rời khỏi Ngự mã giám lại nhìn về phía Mục Khoáng Đạt.

"Lên đường cẩn thận." Mục Khoáng Đạt căn dặn Vũ Độc.

Vũ Độc gật đầu, kéo cương Bôn Tiêu rời khỏi Hoàng cung.

"Giá!" Vũ Độc quát to.

Vạn lý Bôn Tiêu đã có một năm chưa từng rời khỏi Hoàng cung, vừa ra khỏi thành nhất thời như cưỡi mây đạp gió xẹt qua Chu Tước nhai, dùng khí thế gió cuốn mây tan chạy ra khỏi Tây Xuyên. Đoạn đường những con ngựa bình thường phải chạy nửa canh giờ, Bôn Tiêu chỉ dùng thời gian hai khắc.

"Giá!" Vũ Độc lại quát to, hắn bị tâm trạng của Bôn Tiêu ảnh hưởng, khiến bản thân cũng thoải mái không ít.

Thần câu giống như một trận cuồng phong lướt trên quan đạo, trong khoảnh khắc đã biến mất ở cuối chân trời. Vũ Độc hạ người nép sát vào lưng ngựa, áo bào bị gió thổi phần phật, sông núi rừng cây, phong vân tễ nguyệt tựa hồ đều bị bỏ lại phía sau.

Xa xa nơi chân trời phía đông hiện ra một tia mây rạng, dưới mây vàng cuồn cuộn, thiên lý lương câu phi nhanh trên sơn đạo quanh co, đạp núi vượt nước, nhảy qua loạn thạch như giẫm trên đất bằng, nhắm thẳng hướng tây bắc tiến lên.

–

Đồng Quan, sắc trời sáng rõ, khắp núi rừng mây mù giăng phủ.

Đoạn Lĩnh chọn một nơi an toàn trong núi ngủ lại, sau khi thức dậy liền đi rửa mặt và hái ít quả dại, trứng chim lấp bụng, đợi khi nhận rõ phương hướng liền rời khỏi dãy Tần Lĩnh. Những người khác nếu lạc tại nơi này, không phải mất phương hướng thì cũng bị gấu ăn thịt, thậm chí trực tiếp chết đói, gần như không có khả năng sống sót. Thế nhưng tình cảnh này lại không làm khó được Đoạn Lĩnh, năm đó lúc y chạy trốn khỏi Thượng kinh đã lưu lạc trong chốn rừng thiên nước độc Tiên Ti sơn không ít tháng ngày, so với dãy Tần Lĩnh khí hậu ấm áp cây cối xum xuê này, hiện tại y thật sự giống như đang ở chốn thiên đường.

Không biết sau khi Biên Lệnh Bạch trở về sẽ bào chữa cho sự mất tích của y như thế nào? Nói y rơi xuống vách đá? Hách Liên Bác nhất định sẽ tìm đến. Đột nhiên thiếu mất một người như vậy căn bản không dễ dàng giải thích, hơn nữa, Biên Lệnh Bạch hẳn là cũng sẽ không thành thật thú nhận với Phí Hoành Đức.

Rất có thể Biên Lệnh Bạch sẽ nói với mọi người đã phái y đi ra ngoài làm việc, về phần phái đi làm việc gì? Tự nhiên không ai dám hỏi.

Nếu như Đoạn Lĩnh là Biên Lệnh Bạch, đây chính là lý do tốt nhất để tránh khỏi hậu quả. Thế nhưng đối phương lại hành động không tuân theo lẽ thường, vì vậy y cũng không thể tùy tiện suy đoán, bằng không sẽ lại gặp phải sai lầm.

Việc cấp bách hiện tại chính là nghĩ cách thông báo cho Vũ Độc đang trên đường trở về, tránh cho Biên Lệnh Bạch chó cùng rứt giậu. Hạ Lan Yết lúc này còn đang ở bên ngoài truy bắt thích khách, chỉ cần không để người của Biên phủ phát hiện, y hẳn là sẽ không gặp nguy hiểm.

Đoạn Lĩnh quyết định mạo hiểm một lần, tiến vào Đồng Quan xem xét.

Y trà trộn vào trong đám đông bách tính ra vào Đồng Quan, sau khi nhập thành y liền men theo đường nhỏ, tránh khỏi từng tốp binh lính tuần tra miễn cho bị nhìn ra sơ hở. Đồng Quan dựa núi mà xây, khắp nơi đều dùng đá tảng xây dựng, đường phố cũng ngoằn ngoèo phức tạp như mê cung. Đoạn Lĩnh chui loạn khắp đường lớn ngõ nhỏ, sờ sờ một chút cái bụng trống không, thầm nghĩ biết vậy thì nên mang theo mấy thỏi vàng ra ngoài, may mà trong thắt lưng vẫn còn giắt ít bạc vụn, cũng đủ mua vài món điểm tâm lấp bụng. Trong lúc y đang ngấu nghiến gặm bánh nướng, cân nhắc xem có nên đến gần Biên phủ dò xét hay không thì đột nhiên thấy được hai bóng người bước vào cửa hàng y phục trước mặt.

Bóng lưng vừa thoáng lướt qua kia chính là Diêu Tĩnh.

Đoạn Lĩnh nhắm hướng chạy đến hẻm nhỏ sau lưng cửa hàng y phục, lại rón rén mở cửa tiến vào, chỉ nghe bà chủ tiệm nói với Diêu Tĩnh.

"Cái khăn choàng này là từ Đại Thực[1] đưa đến, mùa đông chỉ cần khoát lên vai liền cực kỳ ấm áp."

Trong lúc Diêu Tĩnh còn đang đắn đo, bà chủ lại nói: "Phía sau có một cái gương lớn, cô nương không ngại thì cứ vào xem một chút."

"Ta đi xem." Diêu Tĩnh nói với quản gia, sau đó đi thẳng vào trong.

Nào ngờ mới bước vào phòng trong liền có một bàn tay vươn đến bịt kín miệng nàng, đem tiếng kinh hô của nàng chặn ngược trở lại

"Là ta." Đoạn Lĩnh thấp giọng nói.

Ánh mắt Diêu Tĩnh tràn đầy kinh ngạc, Đoạn Lĩnh lại ra hiệu cho nàng đừng nên lên tiếng, kéo nàng vào một góc khuất.

1/ Đại Thực: là triều đại Hồi giáo thứ ba của người Ả Rập. Nó được cai trị bởi các vị khalip của nhà Abbas, những người đã xây dựng kinh đô của họ ở Bagdad sau khi lật đổ chính quyền của nhà Omeyyad trên tất cả các vùng đất của người Ả Rập chỉ trừ có vùng Al-Andalus ở Tây Âu.

Theo bối cảnh truyện, con đường tơ lụa đã được khai phá từ lâu, vì vậy hàng hóa của Ả Rập xuất hiện ở một thành trì biên giới đầu mối của con đường tơ lụa như Đồng Quan là chuyện vô cùng bình thường.

78. Quyển 2 - Chương 78: Tự Cứu

"Tiểu thư có gặp Hách… Hách Mặc không?" Đoạn Lĩnh hỏi Diêu Tĩnh.

Diêu Tĩnh nói: "Công tử không phải đã ra ngoài làm việc rồi sao?"

Đoạn Lĩnh nghe vậy liền biết, quả nhiên giống như những gì mình đã đoán, lại hỏi: "Là thúc thúc ta nói?"

Diêu Tĩnh kinh ngạc nhìn Đoạn Lĩnh tật đầu, Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Hắn nói ta đã đi đâu?"

Diêu Tĩnh nhíu mày, Đoạn Lĩnh liếc nhìn qua gương liền thấy bộ dạng lôi thôi lếch thếch của mình, liền biết đối phương đã sinh lòng hoài nghi. Thế nhưng Diêu Tĩnh đã sắp gã cho Hách Liên Bác hoặc Thường Nhạc Quan, người duy nhất y có thể tiếp cận lại không hướng về Biên Lệnh Bạch chính là nàng. Đoạn Lĩnh đơn giản nói: "Xin tiểu thư giúp ta nhắn với Hách Mặc một lời, khi mặt trời lặn ta sẽ đợi hắn tại sườn núi Lạc Hà ngoài Đồng Quan."

"Vị công tử Đảng Hạng kia sáng nay đã rời thành." Diêu Tĩnh đáp, "Còn mang theo không ít người, Biên tướng quân sợ hắn hối hôn còn đặc biệt hỏi qua. Đây là Đặng thúc nói cho tiểu nữ biết."

Đoạn Lĩnh kỳ quái, đây lại là chuyện gì rồi? Vội hỏi: "Sau đó thì sao?"

Diêu Tĩnh nói: "Đối phương chỉ nói ở trong thành lâu nên phiền muộn, muốn ra ngoài săn thú, chẳng biết khi nào trở về."

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ không xong, Hách Liên Bác thực sự là tự mình muốn rời thành sao? Hoặc là do Biên Lệnh Bạch đến khuyên, muốn đưa hắn vào bẫy rập đã chuẩn bị sẵn.

"… Tiểu thư có thể giúp ta nhắn lời cho Phí tiên sinh sao?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Cái này hẳn là có thể, Diêu Tĩnh gật đầu, Đoạn Lĩnh liền để nàng rời đi. Khoảng chừng khá lâu sau có một chiếc xe ngựa dừng lại trước ngõ nhỏ, Phí Hoành Đức vén mành lên nhìn thoáng qua, Đoạn Lĩnh liền mau chóng lên xe.

"Ta liền biết tên giặc kia một mình trở về, hẳn có nội tình." Phí Hoành Đức nghe Đoạn Lĩnh kể lại tình hình xong, cả tấm lưng đều là mộ hôi lạnh, lẩm bẩm nói, "Ông trời có mắt, không để cho ngươi chết dưới vách núi."

Đoạn Lĩnh thế mới biết, nguyên lai Biên Lệnh Bạch vừa trở về Phí Hoành Đức liền phát hiện không thấy 'Triệu Dung', cảm thấy có chỗ kỳ lạ, Biên Lệnh Bạch liền giải thích đứa cháu tiện nghi này đã bị hắn phái đi giang châu truyền tinh ổn định triều đình. Thế nhưng chuyến đi này không có một chút dấu hiệu nào, hơn nữa lời nói của Biên Lệnh Bạch trăm ngàn sơ hở, muốn gạt được một lão hồ ly như Phí Hoành Đức nào đơn giản như vậy?

Phí Hoành Đức là người đầu tiên suy đoán có lẽ Đoạn Lĩnh đã bị Biên Lệnh Bạch hạ thủ ở trong Tần Lĩnh, chỉ không biết lão do lo lắng bị tiết lộ thân phận hay vì gì khác mà không trực tiếp đi tìm, mà là chạy đến báo cho Hách Liên Bác, nói rằng Đoạn Lĩnh đang gặp nguy hiểm.

Lúc đó biểu tình của Hách Liên Bác phi thường lo lắng, thậm chí Phí Hoành Đức từ khí thế trên người hắn cảm giác được, quan hệ của hắn cùng Đoạn Lĩnh nhất định không đơn giản như vậy.

Thế nhưng Phí Hoành Đức cũng cực kỳ thức thời không hỏi thêm nhiều, Hách Liên Bác liền thống lĩnh thủ hạ của mình rời thành, dùng danh nghĩa đi săn để tìm kiếm tung tích Đoạn Lĩnh.

"Ta đã đặc biệt chỉ đường cho hắn." Phí Hoành Đức nói, "Còn dặn dò hắn nghìn vạn lần phải đề phòng trú quân của Biên Lệnh Bạch ở ngoài Đồng Quan."

"Chúng ta không thể đợi Vũ Độc nữa rồi." Đoạn Lĩnh nói, "Chúng ta cần phải nhanh chóng hành động. "

Phí Hoành Đức trầm ngâm hồi lâu, nói: "Chỉ dựa vào chúng ta khó thể hành sự. Thiếu gia, nghe lão khuyên một câu…"

"Không." Đoạn Lĩnh không chút nghĩ ngợi liền đáp.

Lông mày của Phí Hoành Đức cau lại, tựa hồ có chút không vui, thế nhưng câu nói tiếp theo của Đoạn Lĩnh lại khiến lão khiếp sợ, quyết định dứt bỏ ý niệm khuyên bảo trong đầu.

"Ta không muốn tiếp tục chờ đợi người khác đến hỗ trợ." Đoạn Lĩnh nghiêm trang nói, "Dù cho ta phải thủ hộ một tòa cô thành ta cũng không thể chỉ trốn mãi trong đó, mơm mớp lo sợ chờ người đến cứu. Đợi người đến cứu chi bằng ra tay tự cứu, ta không muốn lại phạm sai lầm, tuyệt đối không muốn…"

Trong một năm này, Đoạn Lĩnh đã vô số lần nhớ đến bảy ngày định mệnh đó, nếu như đổi thành y hiện tại, y nhất định sẽ không thủ trong Quỳnh Hoa viện chờ Phụ Hoàng đến đón, ngược lại sẽ sớm đeo cung tiễn và đao kiếm một đường giết chóc xông ra khỏi thành, thuận tiện đi tìm Phụ Hoàng.

Y dần dần sẽ trưởng thành theo thời gian, thế nhưng có vài người, vài việc sẽ không ở lại chờ đợi y.

"Ta tin tưởng Vũ Độc." Đoạn Lĩnh nghĩ tới đây lại nói với Phí Hoành Đức, "Ta tin tưởng năng lực của hắn, cũng tin tưởng tấm lòng của hắn. Ta muốn động thủ sớm không phải là vì không tín nhiệm, mà là muốn tự mình nỗ lực."

Phí Hoành Đức nghe vậy thì mỉm cười: "Nếu đã là như vậy, không biết thiếu gia đã có phương pháp ổn thỏa nào chưa? Người nếu như tin đường lão phu không ngại nói ra, hai ta cùng thảo luận một chút."

Đoạn Lĩnh đáp: "Ta muốn độc chết Biên Lệnh Bạch, đồng thời giả mạo tử trạng của hắn thành bị độc trùng tổn thương."

"Có thể làm sao?" Phí Hoành Đức nói.

Đoạn Lĩnh gật đầu, Phí Hoành Đức lại trầm ngâm trong một chút, sau đó nói: "Chuyện này có thể sẽ thành."

Hai người lại thương lượng một chút, quyết định phân ra hành sự, Đoạn Lĩnh đi tìm Hách Liên Bác, mà Phí Hoành Đức thì trở về lừa gạt Biên Lệnh Bạch chuẩn bị thời cơ. Nếu lần này không nhanh chóng hạ thủ, chỉ sợ sẽ sinh ra nhiều biến số khó lường.

"Kế hoạch rất tốt." Phí Hoành Đức nói rằng, "Lão phu liền trở về chuẩn bị."

Đoạn Lĩnh lại mượn Phí Hoành Đức một con ngựa, thừa dịp đêm tối lẻn ra khỏi thành.

–

Cùng lúc đó, Vũ Độc một ngày đã chạy hết bố trăm dặm rời khỏi địa phận Tây Xuyên, bắt đầu bước lên quan đạo Đồng Quan. Bôn Tiêu đã chạy vội cả ngày vẫn không hề có biểu hiện uể oải nào, trái lại càng lúc càng hưng phấn, có lẽ là do đã bị giữ trong cung lâu lắm, một ngày vừa thoát ra liền tựa như ưng bay trên

trời cao, tự do tự tại mà rong ruổi.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, hắn chỉ cần chạy một ngày rưỡi nữa là có thể về đến Đồng Quan, Vũ Độc nhìn thấy thời gian cũng không gấp rút lắm liền thả Bôn Tiêu ven một dòng suối cho nó uống nước, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái bờm đỏ rực.

"Mày rất có linh tính." Vũ Độc nói với Bôn Tiêu.

Bôn Tiêu cúi đầu uống nước, dòng suối trong vắt phản chiếu hình ảnh một người một ngựa.

"Nhưng tại sao mày lại không thích Thái tử chứ?" Vũ Độc lại hỏi nó.

Con ngựa không thể trả lời, chỉ nghiêng đầu vặt mấy nhánh cỏ non nhai.

"Mày biết tao muốn đi cứu người, phải không?" Vũ Độc lại nói.

Vạn lý Bôn Tiêu không biết có nghe hiểu hay không, thế nhưng có lẽ là do trong thời điểm cuối cùng, nó đã bồi Lý Tiệm Hồng xông thẳng vào Thượng kinh muốn cứu tiểu chủ nhân của mình, chỉ là trong ấn tượng của Vũ Độc, Bôn Tiêu dù có cố cách mấy cũng không tìm được tiểu chủ nhân, mà con ngựa thông minh này sau khi Thượng kinh thất thủ, thậm chí đã vượt qua thiên sơn vạn lý về đến Tây Xuyên vẫn không hề quên đi sứ mệnh cuối cùng mà Lý Tiệm Hồng đã giao cho nó.

"Mày đã cứu Thái tử về rồi." Vũ Độc thì thầm bên tai Bôn Tiêu, "Lần này chúng ta chỉ là đi tìm một người không can hệ đến mày. Thế nhưng cho dù ra sao, tao vẫn thật cám ơn ngươi."

Trong lòng Vũ Độc ít nhiều vẫn còn chút áy náy, hắn đột nhiên cho rằng mình đã hiểu lý do vì sao Bôn Tiêu không chấp nhận Thái tử, hẳn là bởi vì trong suy nghĩ của con ngựa này vẫn còn lưu lại ấn tượng về Lý Tiệm Hồng, càng đơn thuần cảm thấy người mình cần cứu đã không cứu được. Vì vậy tuy rằng nó tạm thời nghe lệnh của Lang Tuấn Hiệp, thế nhưng sau khi về đến Tây Xuyên lúc nào cũng bực bội bất an, cảm thấy vẫn chưa tìm được tiểu chủ nhân.

Lần này nó nguyện ý làm tọa kỵ của hắn, theo hắn rời đi có lẽ cũng là cho rằng hắn đang dẫn nó đi tìm tiểu chủ nhân. Xét đến cùng, hắn vẫn là đang lợi dụng lòng trung thành tận tâm của con bảo mã này.

"Đi thôi!" Vũ Độc phóng người lên ngựa, nói, "Sơn nhi cũng sẽ cảm kích mày cả đời."

Vì vậy Bôn Tiêu lần nữa tung vó, ngày đêm không nghỉ chạy thẳng về Đồng Quan.

–

Đoạn Lĩnh giục ngựa qua sơn đạo, hiện nay khí hậu trong Tần Lĩnh cực kỳ oi bức, giữa không gian luôn tràn ngập bầu không khí bất an kềm nén. Y buộc ngựa vào bên một thân cây, rón rén hướng về phía dòng suối Phí Hoành Đức đã từng bị tập kích, đối diện nơi này là một khu rừng, tiến vào khu rừng là sơn động giấu bảo tàng.

Bên ngoài rừng rậm có sấp sỉ hai mươi cận vệ Đồng Quan đang canh gác, thậm chí có người đang nhóm lửa bên cạnh bờ sông chuẩn bị nấu nước.

Hách Liên Bác sẽ ở đâu chứ? Đoạn Lĩnh nhình quanh, đem bản thân đặc vào vị trí của Hách Liên Bác, cố gắng suy đoán xem đối phương sẽ làm như thế nào? Hách Liên Bác đã biết y gặp nguy hiểm tại nơi giấu bảo tàng, như vậy theo tính tình của hắn nhất định sẽ trước tiên mai phục ở gần đây, âm thầm chờ đợi thời cơ tiến vào sơn động tra xét. Ban đêm là thời điểm thích hợp nhất để đánh lén, đợi đến khi binh sỹ canh gác mệt mỏi buông lỏng, Hách Liên Bác sẽ nhân cơ hội động thủ.

Cùng với chờ đối phương giết sạch quân canh gác xông vào hang động, còn không bằng chính y sớm cho hắn một tín hiệu.

Vì vậy Đoạn Lĩnh bắt đầu đốt lá khô bên cạnh.

Hiện tại đã là cuối thu, trong rừng không thiếu lá khô, mồi lửa bén vào đụn lá hừng hực dấy lên, không ngừng cắn nuốt thân cây, sau lại dọc theo tán lá chậm rãi lan ra xung quanh. Nhất thời ánh lửa rừng rực chiếu sáng cả một vùng quanh đó.

"Cháy rồi!" Binh sỹ canh gác lập tức hô to, có người lập tức lấy túi nước ra hứng đầy nước dập lửa. Đoạn Lĩnh lại lén lúc lui vào phần rừng rậm trên gió, mà khói dặc theo gió tản đi bay về phía hang động chứa bảo tàng, chỉ một lát sau liền có không ít người bị hun chay ra ngoài.

Bất chợt từ trên không có một mũi tên bay đến, nhắm thẳng vào binh sỹ đang cứu hỏa.

"Có người đánh lén!"

Đoạn Lĩnh lập tức phát hiện điểm xuất phát của mũi tên, lập tức cởi trường cung xuống bắn ngược về phía nơi mũi tên kia phát ra.

Mũi tên kia vừa bắn ra liền bay thẳng vào trong rừng, ghim chặt lên một thân cây khô. Hách Liên Bác nghe được thanh âm đó liền bảo người ra ngoài dò xét. Chỉ thấy từ trong bóng tối xuất hiện thân ảnh một kỵ sỹ lao về phía dòng suối nhỏ, trường cung trên tay không ngừng bắn về phía binh sỹ đang cứu hỏa, sau đó đối phương lại quay ngựa trở về xông lên trên núi.

Trái tim Đoạn Lĩnh đập loạn, thế nhưng y cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần, sự thực chứng minh y đã cược thắng rồi, đám người mai phục ở gần đây chỉ có thể là Hách Liên Bác đã biết được địa điểm chính xác.

Lửa nương theo gió càng lúc càng lớn, khi phát hiện có người thét to một tiếng lao xuống sườn núi, Đoạn Lĩnh liền dùng tiếng Tây Lương quát to: "Là ta ——!"

Song phương đều cực kỳ sửng sốt, không ngờ đến hai bên đều có phục binh, tên nhọn đầy trời bắn đến đuổi theo ngựa của Đoạn Lĩnh, lúc con ngựa này đang leo dốc núi thì bất ngờ trúng tên, móng trước mềm nhũn quỵ xuống. Mắt thấy cả người lẫn ngựa của Đoạn Lĩnh đều sắp lăn xuống sườn núi, Hách Liên Bác lập tức nhào đến túm lấy dây cương tung người thẳng xuống, sau đó cơ thể tạo thành một vòng cung bàn chân đạp mạnh, tay chụp lấy Đoạn Lĩnh kéo thẳng về phía mình.

"Đi!" Đoạn Lĩnh nói, "Không nên ham chiến!"

Hách Liên Bác huýt lên một tiếng lanh lảnh, kéo theo Đoạn Lĩnh đến bên cạnh một con ngựa tung người cưỡi lên, đồng thời không quên kéo Đoạn Lĩnh theo cùng mình. Tất cả mọi người đều tản vào trong rừng rậm tiêu thất không thấy bóng dáng, bỏ xa đám bộ binh Đồng Quan truy đuổi phía sau.

Chiến mã của người Đảng Hạng đều là ngựa tốt, băng rừng vượt núi không tốn bao nhiêu sức lực, nhất là một khi tản vào núi rừng thì tuyệt đối không tìm được tung tích. Đoạn Lĩnh trải qua một lần hữu kinh vô hiểm, mồ hôi lạnh ướt đẫm cả người, Hách Liên Bác lại gắt lên với y: "Ngươi! Thiếu chút nữa! Hù chết ta!"

Đoạn Lĩnh cười ha ha, Hách Liên Bác tức giận nhìn sang, lại giơ nắm đấm lên dí dí vào y. Đoạn Lĩnh vỗ vỗ vai của hắn, nói: "Nghĩ biện pháp tập hợp lại."

Hách Liên Bác dẫn theo Đoạn Lĩnh rời khỏi ngọn núi có giấu bảo tàng, Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Này này, Hách Liên, ngươi không có tức giận chứ."

Dưới khe núi có một con sông khá cạn, nơi này còn có vết tích nhóm lửa, Hách Liên Bác vừa dừng ngựa lại liền kéo Đoạn Lĩnh xuống đất, mà Đoạn Lĩnh cũng nhờ có chút căn cơ võ công mới không trực tiếp té lăn quay. Ngay sau đó, Hách Liên Bác liền nhào đến, Đoạn Lĩnh né sang một bên, lách người lui về sau hai nước, tụ lực chuẩn bị nghênh đón chiêu tiếp theo.

Hai người vừa thoát hiểm xong trong chớp mắt lại bắt đầu đánh nhau, đám người Đảng Hạng lục tục tập hợp nhìn thấy một màn này thì không khỏi ngạc nhiên, thế nhưng lại sợ thiên hạ không loạn, tới tấp trầm trồ khen ngợi, xuống ngựa vây thành một vòng tròn, cực kỳ hưng phấn xem vương tử của mình và thiếu niên người Hán áp dụng phương thức đấu vật để giải quyết "Ân oán cá nhân".

Đoạn Lĩnh đẩy mạnh vào ngực Hách Liên Bác đánh hắn lui về sau nửa bước, Hách Liên Bác vừa lảo đảo cũng liền kịp thời nhấc chân quét qua hai chân của Đoạn Lĩnh. Chỉ là phản ứng của Đoạn Lĩnh vẫn nhanh hơn hắn một chút, trong khoảnh khắc đã nhảy lên lưng Hách Liên Bác xử ra một chiêu lộn người, Hách Liên Bác lập tức bị mất đi thăng bằng.

Ở phương diện đấu vật, Hách Liên Bác là sư phụ của Đoạn Lĩnh, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại từ chỗ của Lý Tiệm Hồng học được bí quyết vận dụng xảo kình, năm đó khi còn ở Thượng kinh đã gần như có thể cùng Hách Liên Bác bất phân thắng bại. Chỉ là cách biệt một năm, Đoạn Lĩnh ở phía nam không được rèn luyện thường xuyên khiến cho Hách Liên Bác chiếm được một chút thượng phong, cuối cùng là do Hách Liên Bác

nhào lên cơ thể của Đoạn Lĩnh, dùng sức nặng của mình quật y xuống đất.

Đoạn Lĩnh thét to một tiếng ngã vào đám đá cuội trên bờ sông, Hách Liên Bác thấy vậy thì hoảng sợ vội vàng kéo y lên, kiểm tra cái trán của y —— đã bị sưng lên một khối.

Đoạn Lĩnh vội vàng xua tay ý bảo không sao cả, đám người Đảng Hạng đang vây xem bên cạnh ngàn vạn lần không ngờ thiếu niên người Hán này thật sự có thể cùng vương tử đánh một trận, lúc này đều xôn xao bước đến vỗ vào vai của y, ý tứ là, thua được đẹp mắt.

Hách Liên Bác chỉ là muốn phát tiết cơn giận, lại không ngờ khiến cho Đoạn Lĩnh bị đập trán sưng đến như vậy, lúc này cũng có chút ngại ngùng.

Đoạn Lĩnh cũng bất đắc dĩ, buồn bực nói với Hách Liên Bác: "Có đồ ăn không? Ta vẫn chưa ăn cơm tối, sắp chết đói rồi."

79. Quyển 2 - Chương 79: Mắc Mưu

Hách Liên Bác đưa phần lương khô của mình cho Đoạn Lĩnh, Thường Nhạc Quan thấy đã tìm được người muốn tìm rồi liền phân phó thủ hạ bắt đầu tuần tra nhằm tránh bị phát hiện. Đoạn Lĩnh vừa cầm được lương khô liền bắt đầu nhồi thẳng vào miệng bổ sung thể lực.

" Biên Lệnh Bạch quả thực muốn chỉnh chết ta…" Đoạn Lĩnh mở miệng nói.

Hách Liên Bác liên tục xua tay, ý bảo 'Mẹ nó! Ngươi đã đói bụng thì trước hết cứ ăn cho no đã, đừng nói chuyện làm gì'. Đoạn Lĩnh liền xoay người nghiêm túc gặm thịt khô, thứ này vừa dai lại mặn, Hách Liên Bác còn đưa cho y một miếng phô mai coi như làm trơn cổ họng, đám người Thường Nhạc Quan thì mang đến một cái đùi thỏ đã nướng chín, hiển nhiên là được lưu lại sau bữa cơm tối, cực kỳ hợp ý Đoạn Lĩnh.

Ăn uống no đủ, Đoạn Lĩnh thở dài một tiếng nói với Hách Liên Bác: "Ta còn muốn đi tắm."

Hách Liên Bác cùng Đoạn Lĩnh đến bên bờ sông, Đoạn Lĩnh vươn tay ngoắc ngoắc ý bảo 'Ngươi cũng xuống tắm', cả hai liền cởi hết quần áo nhảy vào dòng sông, lăn qua lăn lại nửa ngày, ta dìm ngươi ngươi dìm ta uống đầy bụng nước, sau đó mới lên bờ mặc quần áo tử tế, sóng vai nằm trên sườn núi nhìn bầu trời lấp lánh sao đêm.

"Một, một năm!" Hách Liên Bác nói.

Lúc này Đoạn Lĩnh mới nhớ đến, cái ngày bọn họ giả biệt ở Thượng kinh, cho đến hôm nay đã vừa vặn một năm.

Hách Liên Bác còn nói: “Đúng rồi, xin lỗi.”

“Cái gì?” Đoạn Lĩnh ngồi dậy, có chút mờ mịt nói với Hách Liên Bác. Hách Liên Bác lại tỏ ra vừa áy náy vừa lo lắng nhìn về phía Đoạn Lĩnh: “Ta… ta… ta không nên nói điều kiện, không… không…. Không… không nói điều kiện. Ta xin lỗi ngươi… là ta không không… không… không tốt. Đoạn… Đoạn… Đoạn… Đoạn Lĩnh, ta… ta… ta chỉ có… có ngươi là huynh… huynh đệ.”

Đoạn Lĩnh: “???”

“Không cần điều kiện.” Hách Liên Bác lại vội vàng giải thích, “Không cần… gì hết… huynh đệ…ta…đi giết!”

Nói xong Hách Liên Bác liền vỗ vỗ bộ ngực của chính mình, lông mày nhíu chặt, nét mặt lo lắng còn mãnh liệt hơn những gì lời nói đã biểu đạt. Đoạn Lĩnh từ trước đến nay vẫn rất ăn ý với Hách Liên Bác, khi còn ở học đường, mỗi lúc Hách Liên Bác muốn nói chuyện, Hô Diên Cách Luật sẽ trêu chọc hắn, Bạt Đô không kiên nhẫn chỉ muốn bảo hắn câm miệng, trong mắt Thái Diêm mang theo thần sắc cười nhạo, ngay cả phu tử cũng chỉ là gật đầu cho có lệ, ý bảo đã biết.

Chỉ có Đoạn Lĩnh là chăm chú nghe những gì Hách Liên Bác nói, cũng chỉ có y sẽ lý giải Hách Liên Bác.

Hách Liên Bác trước giờ vẫn cố dùng lời ngắn gọn biểu đạt tâm ý, tránh cho bệnh nói lắp của mình chọc người chê cười, chỉ là mỗi khi khẩn trương đều ấp úng không ngừng, thậm chí có phần nghiêm trọng hơn bình thường.

“Ngươi… ngươi… ngươi có phải vì ta không… không đáp ứng liền… liền đi làm chuyện… chuyện nguy hiểm. Ta… ta… ta cũng sợ đến… đến phát điên rồi…”

Đoạn Lĩnh đã hiểu.

Sau khi Biên Lệnh Bạch trở về bên cạnh thiếu đi một người, dù sao cũng phải tìm một lý do để nói, vì vậy lúc Hách Liên Bác tìm tới hắn liền nói rằng mình đã phái Đoạn Lĩnh đi làm chút chuyện. Mà ngay sau đó Phí Hoành Đức cũng liền chạy đến, không quá tỉ mỉ nói rằng Đoạn Lĩnh có khả năng gặp nguy hiểm, đã mất tích ở một chỗ trong Tần Lĩnh, mà Biên Lệnh Bạch rất có thể đã cấu kết cùng thúc phụ Hách Liên Đạt của hắn muốn lấy mạng hắn. Sau đó Phí Hoành Đức cái gì cũng không nói rõ, chỉ vẽ ra một tấm bản đồ bảo Hách Liên Bác nhanh đi tìm người.

Hách Liên Bác cho rằng, hôm đó khi bàn điều kiện, Đoạn Lĩnh bởi vì không tìm ra được lợi ích gì để ‘trao đổi’ nên bí quá hóa liều, tự mình nghĩ cách điều tra bố cục mai phục của quân lính Tây Lương trong Tần Lĩnh, kết quả là không thể trở về, cũng không biết là bị đánh gục hay là bị mất đi. Lúc này Hách Liên Bác liền hối hận đến điên rồi, hắn chỉ lỡ lời một câu lại hại chết tính mệnh của người huynh đệ quan trọng nhất, vì vậy chỉ đành ôm lấy một hy vọng cuối cùng xông vào Tần Lĩnh tìm người, nào ngờ lại đụng phải Đoạn Lĩnh không chút sứt mẻ gì, còn bị chính hắn hại đến đầu u người mệt… thế nhưng đó lại là một chuyện khác.

Lần này, Hách Liên Bác cũng không đợi Đoạn Lĩnh lên tiếng mà lập tức chủ động nói: "Ta… ta… ta trở lại liền tìm người lui… lui binh! Nhất định… định lui binh!"

Đoạn Lĩnh vội vàng xua tay, ý bảo Hách Liên Bác trước hết hãy nghe mình nói. Hách Liên Bác hơi hơi nghi hoặc, liền chăm chú nghe Đoạn Lĩnh nói.

"Bắt đầu từ đâu đây?" Đoạn Lĩnh thở dài, thiên ngôn vạn ngữ nhất thời cũng không biết nên nói thế nào.

"Ta kỳ thực không phải là Biên Nhung gì hết." Đoạn Lĩnh nói với Hách Liên Bác, "Cũng không phải Triệu Dung."

Hách Liên Bác gật đầu, Đoạn Lĩnh nói: "Ta là Vương Sơn, chí ít bây giờ gọi là Vương Sơn."

Hách Liên Bác: "???"

Hách Liên Bác đầu óc quay cuồng, Đoạn Lĩnh chỉ đành khoát tay nói: "Ta tên gì cũng không quan trọng."

Hách Liên Bác lập tức gật đầu vỗ vỗ vai Đoạn Lĩnh, ngay sau đó liền thô lỗ kéo người vào trong ngực mình ôm chặt.

"Ngươi… ngươi… ngươi là ai cũng… cũng không sao. Ngươi… ngươi là huynh… huynh đệ tốt… tốt nhất… của ta." Hách Liên Bác gật đầu lia lịa nói.

Đoạn Lĩnh thiếu chút nữa liền khóc lên, thầm nghĩ: 'Cái tên mọi rợ Tây Lương như ngươi có thể học thêm một ít hàm xúc của người Hán không? Chuyện gì cũng đừng nói thẳng như vậy, thật khiến người ta cảm xúc lẫn lộn mà.'

Hách Liên Bác lại vỗ vỗ vai Đoạn Lĩnh, ý bảo y nói tiếp.

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một lúc lâu vẫn là quyết định không nói rõ thân phận của mình cho hắn biết, nguyên nhân đơn giản là vì, coi như Hách Liên Bác biết được thì lại làm sao? Chẳng lẽ y còn có thể mượn binh phục quốc? Tình huống của Hách Liên Bác hiện tại ở Tây Lương đã khó tự mình bảo toàn, huống chi nếu hai nước giao tranh, người phải chết cũng chỉ là những binh sỹ và bách tính vô tội.

Huống chi, tình huynh đệ vốn x không phải là việc như vậy.

"Ta đang làm việc thay Thừa tướng Nam Trần." Đoạn Lĩnh nói, "Mạo danh Triệu Dung, lẻn vào nội bộ Đồng Quan điều tra Biên Lệnh Bạch, thu thập chứng cứ tạo phản của hắn…"

Sau đó Đoạn Lĩnh liền ngã bài sạch sẽ với Hách Liên Bác, bao quát cả việc buôn bán giữa Biên Lệnh Bạch

và Hách Liên Đạt và chuyện hai vạn quân mai phục trong Đồng Quan, muốn đem hắn giết chết trên lãnh thổ Nam Trần. Còn nói hiện tại Biên Lệnh Bạch đang phải chờ Hạ Lan Yết quay về, sau đó liền hạ thủ đoạt mạng.

Mặc dù Hách Liên Bác đã trưởng thành hơn rất nhiều, thế nhưng đối với những việc như vậy hắn vẫn cảm thấy đầu mình không đủ dùng, hoàn toàn mờ mịt ngây ngô, chỉ đành ra hiệu cho Đoạn Lĩnh, nói mình cần chút thời gian suy nghĩ.

"Vũ Độc đã quay về Tây Xuyên thỉnh lệnh." Đoạn Lĩnh nói, "Chỉ cần công văn của Thừa tướng vừa đưa đến ta sẽ chép lại cho ngươi một bản, để ngươi mang về Tây Lương…"

"Vũ Độc." Cũng không biết đầu óc của Hách Liên Bác đang nghĩ cái gì, tất cả chi tiết đều không nắm được, chỉ bắt chặt lấy cái tên này gặng hỏi Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười nói: "Hách Liên? Ngươi có nghe rõ không?"

Hách Liên Bác gật đầu, ý bảo những thứ khác không quan trọng, lại hỏi: "Vũ Độc là… là… là cái gì… của ngươi?"

Đoạn Lĩnh đang muốn nói là huynh trưởng của ta, cũng gần giống với ngươi vậy, đột nhiên lại cảm thấy không đúng.

"Là …" Đoạn Lĩnh do dự nói, là thủ hạ sao? Hình như không đúng. Người hợp tác? Lại càng kỳ quái. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một câu 'thân nhân' là có thể hình dung. Thế nhưng bây giờ y không có người nhà, mà Hách Liên Bác đã từng gặp qua Lang Tuấn Hiệp, trước kia còn từng đến nhà hắn ở Thượng kinh dùng cơm… thế nên y không muốn đề cập đến những việc phức tạp này, càng không muốn giải thích với hắn lý do vì sao hiện tại mình không ở cùng Lang Tuấn Hiệp.

"Nói chung… ngươi không nên hỏi." Đoạn Lĩnh đáp.

"Ừ ——" Hách Liên Bác kỳ quái nở nụ cười.

"Ừ cái gì chứ!" Đoạn Lĩnh lập tức cảm thấy, nụ cười của cái người Đảng Hạng 'Ngay cả ngựa cũng làm' trong truyền thuyết cực kỳ không có ý tốt[1], "Ngươi cười cái gì!"

Hách Liên Bác độ lượng khoát khoát tay, ý tứ chính là cũng không thể trách hắn. Đoạn Lĩnh lúc này mới nhớ đến, lần trước Vũ Độc và Hách Liên Bác thật sự đã đánh một trận, Hách Liên Bác còn chưa tìm người kia tính sổ, lần này cũng xem như xóa bỏ.

Nói một hồi lâu, Đoạn Lĩnh đột nhiên cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, vẫn là khi còn bé sống được tự do vui vẻ hơn, vì vậy liền ngã người xuống nằm sóng vai cùng Hách Liên Bác, thở dài.

"Là hắn đã cứu ta một mạng." Đoạn Lĩnh xuất thần nhìn lên bầu trời, đêm nay không có ngân hà rực rỡ chỉ có mây đen vần vũ, y nghiêng đầu nói với Hách Liên Bác: "Ta cũng không biết hắn là cái gì của ta, hắn chỉ là hắn, là Vũ Độc mà thôi."

Hách Liên Bác "Ừ" một tiếng, Đoạn Lĩnh còn nói: "Lúc trước ta không tiện tìm ngươi cũng là vì có chuyện gạt hắn. Dù sao ta ở trong phủ của Biên Lệnh Bạch mỗi bước đều đang đi trên lưỡi dao, chỉ cần hạ sai một quân cờ cả bàn đều thua trắng. Xin lỗi, Hách Liên."

Hách Liên Bác lại nở nụ cười, nói: "Sống… sống… sống… tốt."

Sống là tốt rồi, Đoạn Lĩnh cũng nghĩ như vậy.

–

Trong phủ Đồng Quan, Biên Lệnh Bạch suốt đêm triệu tập Phí Hoành Đức nghị sự, Phí Hoành Đức đã sớm có chuẩn bị, trên người mặc áo ngủ rộng rãi, rề rề rà rà đi đến, vừa vào chủ viện đã nghe được mấy tên lính đang bẩm báo chuyện bị đánh lén, Biên Lệnh Bạch chính là đã bắt đầu rối loạn trận tuyến rồi.

"Lập tức, lập tức…" Biên Lệnh Bạch gấp đến độ chỉ biết cuống quýt đi tới đi lui ở trong phòng.

"Tướng quân đừng vội hành động bất cẩn." Phí Hoành Đức nói, "Thứ nhất, người đánh lén còn không đắc thủ đã đi, đây nhất định chỉ là thử nghiệm."

Nói xong Phí Hoành Đức liền hướng về phía tên binh sỹ kia phân phó: "Ngươi đi xuống trước đi, dưỡng thương cho tốt."

Binh sỹ nọ được dìu xuống phía dưới, Phí Hoành Đức đích thân tiến lên đóng cửa lại, lúc này mới hướng về phía Biên Lệnh Bạch giải thích: "Thứ hai, trừ người và lão, Triệu công tử Vũ Độc, tổng cộng bốn người, ai cũng không biết bên trong sơn động là giấu cái gì."

"Phải… phải." Biên Lệnh Bạch lau mồ hôi trên tóc, đến giờ mới nhớ chuyện bảo tàng cũng chỉ có bốn người biết.

"Vũ Độc vì sao phải rời đi?" Phí Hoành Đức chính là đã biết rõ còn hỏi.

"Đi phương bắc tìm Trấn Sơn Hà đã thất lạc của tiên đế." Biên Lệnh Bạch nói.

"Với cá tính của Vũ Độc hẳn là sẽ không thông đồng với địch." Phí Hoành Đức chậm rãi đáp, "Nếu yếu thông đồng với địch, cũng sẽ không chờ cho tới hôm nay."

"Hiển nhiên." Biên Lệnh Bạch tuy rằng đối với cá nhân Vũ Độc rất không vừa mắt, thế nhưng đứng trước những chuyện chính sự vẫn là có chút công bằng, thế nhưng khi Phí Hoành Đức nói đến mấy chữ 'Thông đồng với địch' gương mặt già nua của hắn vẫn đỏ lên một chút.

"Triệu công tử còn trẻ." Phí Hoành Đức thành khẩn nói, "Nhất thời phạm phải sai lầm lớn cũng không kỳ lạ."

"Không có khả năng." Biên Lệnh Bạch phản bác, tên tiểu tử kia đã bị hắn đạp xuống vách núi, còn rõ ràng nghe được tiếng rơi tan xương nát thịt của y, làm gì còn mạng trở về?

"Như vậy, không phải tướng quân cũng không phải lão phu." Phí Hoành Đức nói, "Liệu có phải là thích khách lần trước đến tập kích…"

Thân thể của Biên Lệnh Bạch bỗng nhiên chấn động như nghĩ tới điều gì, Phí Hoành Đức lại nói: "Theo lão phu suy đoán, người này rất có thể là do Hách Liên Đạt phái đến."

Biên Lệnh Bạch nghi thần nghi quỷ, thậm chí có chút ngờ vực Phí Hoành Đức đã biết kế hoạch của hắn, chỉ là câu tiếp theo của lão lại lập tức chuyển thành một chủ đề khác: "Hách Liên Đạt và Hách Liên Bác đều bị vây trong trận tranh đoạt quyền lợi của Tây Lương, là hai nhân vật tiêu biểu cho cuộc nội đấu giữa vị Thái hậu xuất thân Thổ Phồn và quan viên nội chính, lần này đám người Thường Nhạc Quan hẳn là đã nắm chắc phải chết trong địa phận Đồng Quan, nhằm khơi lên sự bất hòa giữa hai quốc gia. Thích khách kia hẳn là mai phục đã lâu, lần trước thấy lão phu và Triệu công tử tiến vào Tần Lĩnh hẳn là đã sinh lòng hoài nghi, lần này lại phái người đến dò thám âu cũng là hợp lý."

"Không sai." Sát niệm của Biên Lệnh Bạch trong nháy mắt lóe lên rồi biến mất, thầm nghĩ người như Phí Hoành Đức nhất định không thể lưu lại, quá mức thông minh, thế nhưng hiện tại còn có chỗ phải dùng lão.

"Xin tiên sinh chỉ bảo, kế tiếp nên làm thế nào cho phải?" Biên Lệnh Bạch lại hỏi.

"Theo cách nhìn của lão phu, hiện tại không cần khẩn trương." Phí Hoành Đức nói, "Lúc này đã sắp hừng đông, dù cho người Đảng Hạng thật sự tìm được nơi đó cũng không thể chuyển bảo tàng đi. Tướng quân chỉ cần lại phái một nhóm binh mà đóng trên sơn đạo canh chừng, tận lực không để đối phương khép kín vòng vây, còn phải thời thời khắc khắc truyền đạt tin tức lại. Đợi đến đêm lão phu liền cùng tướng quân rời thành, tự mình giám sát quá trình đào bảo, sau đó lập tức vận hết về thành."

Biên Lệnh Bạch trầm ngâm một chốc, hắn cũng cảm thấy đây tựa hồ chính là biện pháp tốt nhất, Phí Hoành Đức lại an ủi: "Địch nhân chỉ biết nơi này có điều đặc biệt nhưng lại không biết rõ ràng, chỉ cần tướng quân không tự mình hiện thân liền không đến mức khiến người mơ ước, đối phương không biết hư thực chỉ có thể thử phản ứng của chúng ta. Nếu tướng quân lập tức vọng động, chỉ sợ sẽ rơi vào cái bẫy đã được bố trí sẵn của đối phương, vạn hại vô lợi."

"Hiện nay cũng chỉ có thể dùng kế sách này." Biên Lệnh Bạch liền vội vội vàng vàng đi bố trí, để cận vệ Đồng Quan chạy trước đến cánh đông Tần Lĩnh, tản vào sơn lâm chiếm đóng cao điểm, quan sát nhất cử nhất động của người Đảng Hạng.

–

Đợi đến khi sắc trời sáng rõ, Đoạn Lĩnh vẫn ngủ say trên nền đất, chợt nghe có người đang bẩm báo gì đó với Hách Liên Bác mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, biết được Đồng Quan đã tăng cường binh mã nhưng Biên Lệnh Bạch vẫn thủy chung không xuất hiện, liền nắm chắc đây là hiệu quả kế hoạch của mình và Phí Hoành Đức.

Hôm nay là ngày thứ tư Vũ Độc rời đi, Đoạn Lĩnh đoán rằng hắn đã lấy được thứ cần thiết ở Tây Xuyên, hẳn là đang gấp rút trở về.

"Tối nay hắn sẽ trở về." Đoạn Lĩnh nói với Hách Liên Bác, "Nào, mọi người theo ta đến đỉnh núi đối diện, lưu lại hai người tuần tra, tùy thời truyền đạt tin tức."

Sau đó Hách Liên Bác và thủ hạ bắt đầu xác định phương thức liên lạc, sử dụng khói lửa truyền tin. Nếu bọn họ đốt lửa từ vị trí này thì ở phía ngọn núi đối diện có thể thấy được rõ ràng. Đến lúc đó lại phái một người chờ ở ngoài cửa động, chỉ cần thấy được ánh lửa liền đi vào thông báo.

"Bọn họ là…là dũng… dũng sỹ… Tây Lương." Hách Liên Bác giải thích với Đoạn Lĩnh, Tây Lương có một đội hộ vệ đặc thù, những thành viên được lựa chọn đều là cao thủ nhất đẳng, từ khi Đảng Hạng kiến quốc, đội thiếp thân thị vệ này đã tồn tại, dựa theo tính chất cũng có chút tương tự với Tứ đại thích khách của Nam Trần.

Tâm tư Đoạn Lĩnh có chút phức tạp, Hách Liên Bác lại vỗ vỗ ngực ý bảo y không cần lo lắng, cho dù thật sự là Biên Lệnh Bạch và Hách Liên Đạt hợp mưu muốn giết hắn. Hắn vẫn có thể từ trong thiên quân vạn mã giết ngược trở ra.

———-

1/ Ngay cả ngựa cũng làm: Nguyên văn viết 'Liên mã cũng cảo', từ cảo ở đây có ý ám chỉ phương diện tình dục và giới tính, tựa như 'cảo cơ' là chỉ gay, 'cơ' là một cách chỉ gay trong tiếng Hoa.

Vì vậy cụm từ này là đang ám chỉ Hách Liên Bác có suy nghĩ đen tối về mối quan hệ của Đoạn Lĩnh với Vũ Độc.

80. Quyển 2 - Chương 80: Bắt Cóc

Đoạn Lĩnh dẫn Hách Liên Bác và đám hộ vệ tiến vào sơn lâm, tìm được con đường hôm trước mình đã đi qua tiến vào trong động khẩu, sau đó là một đoạn hành trình dài trong lối mòn tối tăm. Lúc nhìn thấy dây thừng Đoạn Lĩnh liền muốn đi trước dẫn đường, thế nhưng Hách Liên Bác lại kéo y về, phái vài tên hộ vệ lên trước dò đường..

Một lát sau có tiếng báo lại không gặp nguy hiểm, mọi người mới lần lượt trèo lên, bởi vì sợ dây thừng không chịu nổi sức nặng của nhiều người, vậy nên đợi khi toàn bộ đều lên được đến nơi cũng tốn không ít thời gian. Lúc bước vào mật thất giấu bảo tàng thì ngay cả Hách Liên Bác cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều vàng đến như vậy, đôi mắt nhất thời mở to.

"Đây… đây… đây…"

"Hừ." Đoạn Lĩnh nói với Hách Liên Bác, "Có muốn không, nếu muốn thì tự mình lấy, ta biết ngươi không cần thế nhưng cũng phải chia cho bọn họ một ít."

Đoạn Lĩnh biết Hách Liên Bác từ trước đến giờ đều không lấy những thứ không thuộc về mình, thế nhưng đám hộ vệ đi theo hai người cũng đã chịu nhiều cực khổ, cho bọn họ một chút vàng cũng không tính cái gì, vì vậy Đoạn Lĩnh liền hướng về bọn vệ sỹ của Hách Liên Bác nói: "Đều là của ta, muốn ít nhiều chính mình lấy."

Dù sao vốn cũng là của y, đây đều là của cải đáng ra đã phải sung vào quốc khố của Triệu Khuê, lần trước vì quá lo lắng y không nhớ phải mang theo một ít, đói bụng còn phải ngờ Hách Liên Bác tiếp tế, quả thực là nghẹn khuất muốn chết. Lần này y liền rất hào phóng cầm lấy mấy thỏi vàng ném cho bọn vệ sỹ, một người ném vài thỏi, mà bản thân mình cũng giữ lại hai thỏi phòng bị những lúc ngoài ý muốn

Hách Liên Bác tỏ vẻ hiện tại vẫn còn thời gian, muốn Đoạn Lĩnh nghỉ ngơi một chút, Đoạn Lĩnh liền gật đầu, mọi người lui trở về mỏm đá, Hách Liên Bác lại bố trí chuẩn bị đánh lén Biên Lệnh Bạch. Hiện tại có Hách Liên Bác phối hợp, quá trình hành động liền an toàn hơn rất nhiều —— kế hoạch ban đầu của Đoạn Lĩnh chính là tự mình trốn sau rương vàng, đợi đến khi Biên Lệnh Bạch mở rương liền phóng rết cắn hắn, sau đó lại giả vờ mang theo Biên Lệnh Bạch đã trúng độc ra ngoài kêu cứu.

Về phần làm sao giải thích việc y đến tận lúc này mới lộ diện, chỉ cần nói cho mọi người, nhiệm vụ bí mật mà Biên tướng quân phái y đi làm chính là —— canh giữ bảo tàng, hơn nữa y lại có Phí Hoành Đức phối hợp, ai cũng không thể hoài nghi.

Chỉ là hiện tại Đoạn Lĩnh lại có thể nhờ vả đám vệ sỹ của Hách Liên Bác mai phục tập kích, dù sao hiện tại Hạ Lan Yết không ở đây, với lòng tham và sự đa nghi của Biên Lệnh Bạch, hắn tuyệt đối sẽ không phái bao nhiêu người đi theo. Vì vậy không bằng bọn họ trực tiếp bắt giữ hắn và những người khác, sau đó lại ép hỏi chủ nhân sai khiến Hạ Lan Yết, nhất định thu hoạch sẽ còn nhiều hơn nữa.

Đoạn Lĩnh khẩn trương kích động chờ đợi thời khắc sau cùng này, mọi người đầu tiên đều nghỉ ngơi một lát, Hách Liên Bác lại an bày tất cả vệ sỹ tản ra, những vệ sỹ này thân thủ mẫn tiệp, bọn họ chỉ cần dùng một đoạn đinh sắt găm vào vách núi đã có thể cố định thân hình của mình lơ lửng giữa lưng chừng vách núi, dựa vào địa thế tự nhiên ẩn mình, gương cung cài tên chuẩn bị sẵn sàng.

Đợi sau khi sắp xếp xong, Hách Liên Bác cũng víu vào vách đá đu mình lên cao, ẩn thân vào trong bóng đen, lại huýt sáo một tiếng thật dài, ý bảo đã chuẩn bị xong.

Vực thẳm sâu không thấy đáy một mực vắng lặng, chỉ có tiếng nước chảy men qua đầu thạch nhũ nhỏ

xuống mặt đất. Một con đường nhỏ vắt ngang không trung, hai bên đều là vách đá sắc như lưỡi dao, tựa hồ là một nơi vô tận hắc ám, trên vách đá chỉ có mỏm đá Đoạn Lĩnh đang đứng là có thể dung người, cùng với mật thất giấu bảo tàng thông đến một lối đường hầm khác.

Hách Liên Bác cùng vệ sỹ đều ẩn thân hoàn hảo tại hai bên vách núi, tầm bắn bao trùm cả mỏm đã, chỉ cần Biên Lệnh Bạch dẫn theo tùy tùng đến đây, bọn họ liền lợi dụng yếu tốt bất ngờ bắn chết cận vệ của đối phương, lại phế bỏ năng lực hành động của hắn.

Từ sâu trong sơn động cũng truyền đến một tiếng huýt sáo trả lời, đó là ám hiệu khi Đoạn Lĩnh và Hách Liên Bác còn bé quen dùng để phối hợp với nhau. Đoạn Lĩnh có chút không yên lòng trốn vào vị trí sâu nhất trong bảo thất, lại dõi mắt nhìn quanh một lần, bỗng nhiên phát hiện một chuyện cực kỳ quỷ dị ——

—— y thấy được phía trước những rương vàng có một vết chân, vừa vặn đúng ngay vị trí y đã từng đứng.

Nhất thời lưng của Đoạn Lĩnh dấy lên từng đợt gai ốc. Đây là có chuyện gì?! Vừa rồi khi bọn Hách Liên Bác vào đây chia vàng thì y không thấy được có vết chân này, chẳng lẽ lại có người khác từng đến đây?!

Y kiểm tra bốn phía, không có một bóng người, thế nhưng Đoạn Lĩnh cũng rất xác định lần đầu tiên đến đây tuyệt đối không có dấu chân kia. Nói cách khác, sau khi y rời đi đã từng có người đến đây, nhất định là kẻ lúc trước đã từng ở nơi này!

Đoạn Lĩnh khẩn trương đến cực điểm, chậm rãi bước đến phía trước đối chiếu dấu giày, lớn hơn chân của y một vòng. Hô hấp của Đoạn Lĩnh bỗng chốc dừng lại, thầm nghĩ nhất định cũng đã có người đến đây, đồng thời còn đứng ở cùng một nơi giống y, kiểm tra khắp cả bảo thất.

Cùng lúc đó, một cái móc sắc mang theo quang mang từ phía sau lưng thong thả vươn đến kề vào cổ y.

–

Hoàng hôn, Vũ Độc không ngừng bôn tẩu gấp rút trở về, thế nhưng thật sự sức người có hạn, hắn đành dừng lại buộc Bôn Tiêu vào một gốc cây, Bôn Tiêu liền quỳ mọp xuống nằm bên cạnh Vũ Độc ăn cỏ, còn bản thân hắn lại tựa vào gốc cây nghỉ ngơi một chốc. Chỉ trong thời gian hai khắc ngắn ngủi này, hắn nằm mơ một giấc mộng cực kỳ lộn xộn, mơ thấy mình đang đứng ở Quần Phương các, Đoạn Lĩnh đột nhiên tiến lên ôm cổ hắn, ghé vào bên tai nói nhỏ.

"Cái…cái gì?" Vũ Độc mơ mơ màng màng tỉnh lại, cả người xao động, hắn chậm rãi tiến đến cạnh hồ nước rửa mặt, sau đó tiếp tục lên đường.

Còn chưa đến một canh giờ nữa đã đến Đồng Quan, lần này rốt cục cũng đuổi kịp.

–

Tận sâu trong sơn động, lúc Đoạn Lĩnh cảm giác được móc sắt chạm vào da thịt thì đã quá trễ, muốn dốc hết khí lực hô to một tiếng cổ họng đã bị chặn lại, tiếng kêu quanh quẩn trong miệng không thoát ra ngoài được, sau đó cả người y bị kéo về phía sau, tầm nhìn cũng xoay đảo vài vòng.

Hách Liên Bác rống giận, bọn vệ sỹ lập tức cảnh giác, thế nhưng biến cố này đến thực sự quá nhanh, Hách Liên Bác muốn hạ lệnh bắn cung thế nhưng Hạ Lan Yết đã đem Đoạn Lĩnh chắn trước người mình, không ai dám thật sự buông tên.

Tay trái của Hạ Lan Yết ôm lấy Đoạn Lĩnh, dọc theo đường nhỏ tạo thành từ gốc cây mà Đoạn Lĩnh đã từng đi qua nhanh chóng trốn thoát, Hách Liên Bác không kịp đuổi theo chỉ có thể hướng về phía trạm gác ngoài động huýt dài một tiếng, thông tri cho đám thuộc hạ đang canh gác bên ngoài, chặt chẽ giám sát động tĩnh bên ngoài hang động.

Ý niệm đầu tiên của Đoạn Lĩnh chính là —— Vì sao hắn lại ở đây!

Ý niệm thứ hai chính là —— Nguy rồi, kế hoạch toàn bộ bại lộ!

Ngay lúc Hạ Lan Yết bước khỏi động khẩu, vệ binh Biên Lệnh Bạch bố trí bên ngoài quát lớn: “Người nào!”

Hạ Lan Yết đầu tiên là đấm vào bụng Đoạn Lĩnh một quyền, Đoạn Lĩnh trước mắt tối sầm vô lực giãy dụa, sau đó huyệt đạo cũng bị phong lại. Hạ Lan Yết nhanh chóng xoay người dùng vai va chạm, tên lính gác kia bị văng vào vách đá, đầu óc vỡ toan. Tên nhọn bay đến, đám lính gác bên ngoài căn bản mặc kệ sinh tử của Đoạn Lĩnh, may mà thân thủ Hạ Lan Yết mẫn tiệp nhanh chóng xuyên qua rừng cây chạy đến bên dòng suối nhỏ, kéo theo Đoạn Lĩnh va chạm khắp nơi biến mất trong ánh hoàng hôn.

Thân thể của Đoạn Lĩnh không chịu khống chế, theo quán tính va chạm không ít lần, sau đó càng đi càng xa bị bắt đến một ngọn núi cao vút và hiểm trở cuối sơn đạo. Trên núi có một triền đất cheo leo giữa trời, trên đó còn có một gốc tùng cao lớn, Hạ Lan Yết lấy ra một đoạn dây thừng trói chặt hai tay của Đoạn Lĩnh, lại đem y ném ra ngoài, Đoạn Lĩnh lập tức lơ lửng trước vực sâu vạn trượng, chỉ cần Hạ Lan Yết buông tay, y nhất định sẽ rơi đến tan xương nát thịt.

Chỉ là y cũng không trực tiếp rơi xuống vực sâu, Hạ Lan Yết tròng một đầu dây thừng treo vào trên nhánh cây tùng, Đoạn Lĩnh hai tay bị trói treo lơ lửng giữa không trung, trên không đến trời, dưới không chạm đất.

Đoạn Lĩnh thở phì phò, y cứ bị treo như vậy, cả thế giới giống như cũng yên tĩnh lại.

Dây thừng trên đầu Đoạn Lĩnh thong thả xoay tròn trên không trung, mang theo y xoay trở khắp nơi.

“Thu hoạch ngoài ý muốn.” Hạ Lan Yết tháo khăn che mặt xuống nở một nụ cười quỷ dị, gương mặt của hắn chằng chịt vết sẹo, nụ cười này đột ngột hiện lên giữa đêm khuya thật kinh khủng chẳng khác gì dã quỷ.

Cú đêm kêu thét.

"Ngươi… ngươi tại sao lại ở nơi này?" Đoạn Lĩnh giãy dụa kêu to, "Thả ta ra ——!"

Hạ Lan Yết nhìn Đoạn Lĩnh không chớp mắt, đáp: "Ta muốn tìm cừu nhân, ngươi lại đưa đến cửa, quả thực quá trùng hợp rồi."

"Ngươi đã đợi trong động bao lâu?" Đoạn Lĩnh thở hổn hển hỏi.

"Vừa mới đi vào." Hạ Lan Yết đáp.

Đoạn Lĩnh trầm giọng nói: "Ngươi muốn bắt ai?! Vũ Độc và ngươi lại có ân oán gì?"

"Ồ! Vũ Độc?" Hạ Lan Yết lẩm bẩm nói, "Ta thật ra cũng đã quên mất chuyện này, ngươi thật ra là ai?"

Đoạn Lĩnh không nói lời nào quan sát Hạ Lan Yết. Hạ Lan Yết thân hình linh hoạt như khỉ vượn nhảy lên nhánh tùng, nhánh cây liền đột ngột oằn hẳn xuống, Đoạn Lĩnh cố gắng khống chế không để mình phát ra tiếng thét.

Hạ Lan Yết đứng trên nhánh cây, giơ cánh tay đã trở thành móc sắt của mình lên nói: "Ngươi có biết Vô Danh khách? Cái tay này của ta, y phải dùng tính mệnh trả lại."

"Vô danh khách là ai?" Đoạn Lĩnh cau mày nói.

Đoạn Lĩnh thật sự không biết, cho dù y có nghĩ vỡ đầu cũng không hiểu đến tột cùng Hạ Lan Yết vì sao lại xuất hiện trong tàng bảo động.

Hạ Lan Yết hừ lạnh một tiếng cũng không thèm nhắc lại, khoanh chân ngồi trên cây tùng.

Nhánh tùng đã sắp không chịu nổi thể trọng của hai người, cong thành một hình cung nguy hiểm.

Đoạn Lĩnh giương mắt nhìn, bầu trời sao đêm lấp lánh.

Ban đầu là kẻ này hại chết Phụ Hoàng của y, hiện tại hắn lại treo y trước vực thẳm, chẳng biết dưới dãy ngân hà này liệu còn ai có thể nói một tiếng "Thiên độ Đại Trần" hay không?

Vũ Độc còn đang ở trên đường, mặc kệ cừu nhân của Hạ Lan Yết có xuất hiện hay không, kẻ điên này cũng sẽ không lưu lại tính mạng của y.

"Ngươi bắt ta làm con tin có ích lợi gì?" Đoạn Lĩnh nói, "Ta cũng không quen biết Vô Danh khách."

Hạ Lan Yết cười lạnh một tiếng, nói: "Không cần nói dối nữa, ngày gặp các ngươi lão tử đã nhìn thấy rất rõ, lúc trong doanh trại của đám mã tặc thủ hạ Hách Liên Bác, chính là Vô Danh khách giết chết thủ vệ trạm gác cứu ngươi và Diêu Tĩnh một mạng. Ngươi cùng y làm sao lại không có quan hệ?"

"Cái gì?" Lông mày của Đoạn Lĩnh cau lại.

"Đêm khuya ám sát." Hạ Lan Yết nói, "lén lúc đột nhập phủ tướng quân nhất định cũng là vì ngươi, ta mất một phen công phu mới tìm được chỗ của hắn ẩn thân, hóa ra là nơi Biên Lệnh Bạch giấu bảo tàng."

Đoạn Lĩnh: "…"

"Nếu Biên Lệnh Bạch đến đây." Hạ Lan Yết nói tiếp, "Nhất định sẽ làm kinh động đến y, ở đây cũng nhiều vàng như vậy, cái tên đó nhất định không đành bỏ mặc… Không ngờ đến ta đợi suốt mấy ngày lại đợi được ngươi!"

"Ta đoán hắn chỉ là muốn mang một món đồ nào đó rời đi." Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi tiết kiệm tâm sức một chút thôi, nói không chừng hiện tại y đã cao chạy xa bay, sẽ không ở lại nơi này chờ ngươi.."

"Chờ xem." Hạ Lan Yết nói, "Nếu hắn không xuất hiện, ta trước hết liền giết ngươi."

"Ngươi liệu có phải nên gởi cho hắn một bức thư hay không?" Đoạn Lĩnh đáp, "Ta dù sao vẫn muốn có người đến cứu. Ta và ngươi vốn không oán không cừu, cũng không muốn bỗng dưng vô cớ đánh mất cái mạng của mình."

Hạ Lan Yết cười lạnh nói: "Người cùng ta không oán không cừu lại phải chết dưới tay ta không được một vạn cũng có tám nghìn, không kém một kẻ như ngươi. Đợi đến hừng đông ngươi nhất định phải chết, sau đó ta lại đuổi giết y đến chân trời góc biển cũng là tự nhiên."

81. Quyển 2 - Chương 81: Thoát Hiểm

"Y sẽ không tới." Đoạn Lĩnh lại nói.

Hạ Lan Yết không tiếp lời, chỉ chăm chú quan sát Đoạn Lĩnh đang lơ lửng trên không trung.

Đoạn Lĩnh lại ngước lên nhìn dãy ngân hà sáng như ngọc, lẩm bẩm: "Ta biết y sẽ không tới."

Hạ Lan Yết nói: “Ngươi quả nhiên nhận thức y.”

Đoạn Lĩnh lại nói: “Đợi ta chết ngươi liền giúp ta giao một thứ cho y, đồ vật ở trong ngực ta.”

Hạ Lan Yết nghi ngờ nhíu mày trên thực tế Đoạn Lĩnh cũng không biết vô danh khách là ai, chỉ là muốn lừa gạt đối phương một phen, mà Hạ Lan Yết quả nhiên cũng trúng kế chậm rãi tiến đến. Đoạn Lĩnh biểu hiện phảng phất như thật sự quen biết ‘Vô Danh khách’ là vì muốn Hạ Lan Yết lục soát người mình, sau đó bị rết vàng của Vũ Độc cắn một cái, như vậy y hẳn là có thể thoát hiểm.

Thế nhưng Hạ Lan Yết vừa đi đến bên cạnh đột nhiên liền thay đổi chủ ý lui trở lại.

Đoạn Lĩnh hỏi “Làm sao vậy?”

Hạ Lan Yết âm lãnh cười: “Suýt chút nữa ta đã trúng kế của ngươi rồi, nếu ngươi đã là tiểu tư của Vũ Độc, như vậy trên người nhất định sẽ mang theo vài thứ gì đó.”

Đoạn Lĩnh đang nghĩ ‘Người thế nào lại thông minh như vậy’, vừa định nghiêng đầu tiếp tục khuyên bảo thì đã thấy một hắc y nhân vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Hạ Lan Yết, trên tay còn cầm một thanh kiếm hàn quang lấp lóe đâm thẳng vào lưng hắn.

Mà Hạ Lan Yết lại đang không ngừng lui về phía sau, đem sống lưng của mình từng tấc một tiếp cận cùng mũi kiếm

Trái tim của Đoạn Lĩnh không ngừng đập loạn, thầm nghĩ chẳng lẽ đây chính là ‘Vô Danh khách’?! Mau ra tay! Mau ra tay đi!

Hạ Lan Yết đang muốn nói thêm cái gì nữa, Vô Danh khách phía sau đã xuất chiêu.

Trường kiếm chợt hóa thành một đạo cầu vồng phản chiếu ánh sao lạnh lùng mà trong trẻo, tựa như thiểm điện đâm thẳng và lưng Hạ Lan Yết! Thế nhưng chỉ sau một khắc Hạ Lan Yết đã nổi giận gầm lên, thanh kiếm trong tay hắc y nhân bị uốn cong thành một hình vòng, chỉ là vẫn không thể xuyên qua thân hình của Hạ Lan Yết!

Móc câu trong tay Hạ Lan Yết bổng trở ngược về sau hướng thẳng về phía bụng của Vô Danh khách, máu tươi trong ngực bắn ra, sau đó lập tức nhảy lên cây tùng, móc câu tay phải nhắm về phía đối phương.

Vô Danh khách đánh lén một chiêu không thành, lưỡi kiếm trong tay khẽ rung, tam thức hư chiêu đồng thời phong tỏa cổ họng, trái tim và bụng dưới của Hạ Lan Yết. Hạ Lan Yết lại đột ngột xoay người tránh né kiếm phong của Vô Danh khách đang hướng về cổ họng của mình, lúc này đây ngay cả Đoạn Lĩnh cũng nghe được một tiếng vang nhỏ, tựa như là lưỡi kiếm ma sát cùng kim loại.

Áo ngoài của Hạ Lan Yết bị cắt đứt để lộ ra nhuyễn giáp tơ bạc bên trong! Vượt qua một chiêu liều mạng như vậy, Hạ Lan Yết lại ném ra một câu, thành công đã thương được cánh tay của Vô Danh khách!

Đoạn Lĩnh một bên khẩn cầu Vô Danh khách nghìn vạn lần phải thủ thắng, một bên lại nghĩ cách tự cứu chính mình, không ngừng mạnh mẽ vùng vẫy, nỗ lực đu người bám lên thân cây.

Ngay lập tức Hạ Lan Yết lại dẫm lên nhánh tùng, nhánh tùng trực tiếp cong xuống, hai chân của Đoạn Lĩnh cũng bị xung lực làm tách ra, treo đong đưa giữa không trung. Vô Danh khách triệt để bám theo, trường kiếm đinh đinh vang lên vài tiếng trong khoảnh khắc đã giao thủ được với Hạ Lan Yết năm chiêu, Hạ Lan Yết cũng không tiếp cận y mà trái lại càng kéo giãn khoảng cách. Lúc Vô Danh khách tung người nhảy lên cây tùng, phần chạc cây đột nhiên ầm ầm rung động, tựa hồ lúc nào cũng có thể gãy lìa rơi thẳng xuống dưới

Hạ Lan Yết cười gian nói: "Đạp lên đi, ngươi có kiêng kỵ gì sao??"

Cành tùng phát ra âm thanh gãy rạn, Đoạn Lĩnh khẽ giãy dụa giữa không trung, có vài lần đã suýt chộp được ngọn cây lại bị lực lượng tiến lui của Hạ Lan Yết và Vô Danh khách làm cho lần nữa ngã xuống.

Máu tươi nhỏ giọt rơi lên đầu Đoạn Lĩnh mang theo một cỗ mùi thanh hôi, cái móc sắt này của Hạ Lan Yết có kịch độc! Vô Danh khách đánh lén không thành mất đi tiên cơ, lại bị trúng độc của Hạ Lan Yết, động tác rõ ràng chậm chạp hơn nhiều. Ngay thời khắc này, vết gãy trên cành tùng cũng càng lúc càng rộng, máu của Vô Danh khách nhiễm đỏ khắp nơi nhưng vẫn không bỏ trốn, dùng toàn lực xuất kiếm đánh trả. Bất chợt có thanh âm gãy đổ vang lên, Hạ Lan Yết vọt người lên không, xoay người xẹt qua ngay trên đỉnh đầu Vô Danh khách.

Vô Danh khách cũng lập tức xoay người chạy gấp đánh về phía Hạ Lan Yết, Đoạn Lĩnh hoảng sợ thét lớn, cành tùng dưới cú mượn lực vừa rồi của Hạ Lan Yết đã gần như triệt để gãy mất. Vô Danh khách dùng tính mệnh của mình đánh bạc, trường kiếm nhanh như vũ bão đánh úp về phía đối phương.

Chịu đựng! Đoạn Lĩnh rốt cục cũng đã đu được người lên cành tùng, cố gắng gỡ mối dây đang trói mình đi, mà cành tùng giờ khắc này cũng gần như đã gãy mất, sắp không chống đỡ nổi nữa mà rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Ngay lúc này Vô Danh khách lại nhảy lên vách đá, dùng lưỡi kiếm va chạm với móc câu của Hạ Lan Yết mài ra tia lửa, bức đối phương lui về sau mấy bước, mỗi chiêu đều nhắm thẳng vào chỗ yếu hại. Hạ Lan Yết đã giết đến đỏ mắt, mặt cho lợi kiếm của Vô Danh khách chém lên người mình cũng không thèm để ý, lao người nhào tới, móc sắc lần thứ hai đã thương cánh tay của Vô Danh khách.

Vô Danh khách kêu lên một tiếng đau đớn, bàn tay bị móc sắt đâm thủng, vốn đang ép cả người Hạ Lan Yết vào vách núi lại bị đối phương phản đòn ném xuống mặt đất, trường kiếm tuột khỏi bàn tay. Vô Danh khách cầm lấy một hòn đá vận kình ném mạnh về phía huyệt thái dương của Hạ Lan Yết, nhất thời máu tươi phụt ra, Hạ Lan Yết tựa như thú hoang xổng chuồng hung hăng dùng đầu đập mạnh vào trán Vô Danh khách, gương mặt hai người máu tươi lênh láng.

Đoạn Lĩnh đã leo lên được nhánh cây, đột nhiên nhìn thấy Vô Danh khách bị Hạ Lan Yết ôm cổ gian nan nghiêng đầu nhìn về phía mình, trong ánh mắt kia tràn ngập lo lắng, tựa như đang bảo y nhanh chóng chạy trốn.

Trái tim của Đoạn Lĩnh nhất thời thót lên một chút, y liều lĩnh đạp lên nhánh cây sắp gãy kia nhào người về phía vách núi, Hạ Lan Yết lại đột nhiên buông Vô Danh khách ra, xoay người đá thẳng vào Đoạn Lĩnh, tựa hồ như thật sự muốn giết chết Đoạn Lĩnh trước mặt Vô Danh khách! Đoạn Lĩnh vừa đạp một chân lên vách núi đã thấy bàn chân của Hạ Lan Yết bay đến đạp thẳng vào ngực của mình, đá y vọt ra bên ngoài, rơi thẳng xuống vực sâu.

"A ——!" Đoạn Lĩnh thét to, hoảng loạn nắm lấy nhánh cây bên cạnh, cành tùng rốt cục gãy rời kéo theo một mảnh rêu xanh và vỏ cây bị mạnh mẽ xé ra, cùng Đoạn Lĩnh rơi xuống vực sâu.

Tại thời điểm đó, Đoạn Lĩnh bất chợt nghe được thanh âm chiến mã.

Cái thân ảnh quen thuộc kia đạp sao bay qua cưỡi trăng mà đến, vượt cả ngân hà cuồn cuộn đáp xuống cạnh y.

Vạn lý Bôn Tiêu ——!

"Cha." Bờ môi Đoạn Lĩnh khẽ rung, y hiện giờ đang lơ lửng giữa không trung hai tay giang rộng, y cho rằng hết thảy đến đây đã là kết thúc.

Bôn Tiêu lao đến hất Hạ Lan Yết bay thẳng ra ngoài, nam tử cao lớn ngồi trên lưng ngựa đạp mạnh xuống bàn đạp tung người hướng về phía Đoạn Lĩnh ở giữa không trung, thật sự là muốn cùng y đồng sinh cộng tử.

Khi hai người còn ở giữa không trung, vd ôm lấy ngang hông Đoạn Lĩnh quát to: "Không nên cử động!"

Vũ Độc kéo mạnh y vào lòng ôm chặt, chân đạp cành tùng đang rơi xuống mượn lực, nhảy cao một thước.

Lại một khối đá lăn xuống, Vũ Độc thi triển khinh công 'Thượng thiên thê'[1], ở giữa không trung không ngừng mượn lực từ đám đất đá lăn xuống, lại nhảy lên thêm một thước.

Đồng tử của Đoạn Lĩnh đột nhiên co rút lại.

Lăng nhai phi bộ, đạp không vạn trượng.[2]

Một cước cuối cùng, Vũ Độc đạp lên một mẩu đá ngay giữa không trung, khiến nó lập tức đập thẳng xuống vực như phi đạn, hắn dốc hết tu vi cả đời mình cùng Đoạn Lĩnh đồng thời xoay người trên không trung, áo bào tung ra, ngang trời nhào lộn, rốt cục cũng lên được vách núi.

Lúc bọn họ vừa nhảy lên được vách đá, ngay lập tức cánh tay không trọn vẹn của Hạ Lan Yết hướng thẳng về phía này phát động ám khí, Vũ Độc lập tức đem Đoạn Lĩnh che ở sau người, tay phải rút ra Liệt Quang kiếm đem dây trói trên cổ tay của y chém đứt, tay trái giơ lên để lộ một thỏi chỉ nam thạch hình bánh xe không biết đã được lấy ra từ lúc nào, đem toàn bộ ám khí như bạo vũ lê hoa của Hạ Lan Yết toàn bộ đều thu về, sau đó giận dữ hét to một câu: "Trả lại cho ngươi ——!"

Cũng không biết Vũ Độc phát động cơ quan nào, số ám khí vốn đã bị chỉ nam thạch thu về kia lập tức bắn ngược về phía Hạ Lan Yết, lại bị áo giáp mềm của y ngăn lại, thế nhưng Hạ Lan Yết cũng biết tình huống bất ổn, lập tức lùi lại tránh né, nhân cơ hội trốn vào rừng núi.

Đoạn Lĩnh thở phì phò, Vũ Độc khẩn trương nhìn về hướng Hạ Lan Yết trốn chạy, hai người trầm mặc một lát Vũ Độc mới xoay người nhìn chăm chú vào Đoạn Lĩnh, thế nhưng cả hai thủy chung vẫn không mở miệng lên tiếng. Vũ Độc cầm lấy cánh tay của Đoạn Lĩnh, kéo y vào trong ngực mình ôm chặt.

Hai người tại rìa của mỏm đá chênh vênh, trước vực sâu vạn trượng, gắt gao ôm chặt lấy nhau.

Đoạn Lĩnh ngả đầu vào ngực Vũ Độc, thả lỏng lắng nghe nhịp tim của hắn.

Tiếng tim đập này làm y nhớ lại cảm giác của vô số buổi tối trước đây, khi an ổn gối đầu lên cánh tay của Lý Tiệm Hồng đi vào giấc ngủ, nhớ tới hô hấp phập phồng trong ngực của phụ thân, lại nhớ đến tình cảnh thiên quân vạn mã nghiền nát đất bằng bên ngoài Thượng kinh, nhớ đến đã từng cùng người nọ ngồi trên lưng ngựa, vượt qua thảo nguyên nơi chim nhạn ngàn dặm tìm về, hướng về phía tiếng trống bập bùng mơ hồ nơi chân trời xa thẳm.

Người đó phảng phất như còn đang sống ngay trước mặt của y, thế nhưng hắn là hắn, lại cũng đã không còn là hắn. Đoạn Lĩnh ngẩng đầu nhìn nam nhân đang ôm lấy mình, tựa hồ đã gặp lại được phụ thân, dẫu vậy đối phương vẫn chỉ là Vũ Độc, nhưng đây cũng là một nam nhân đồng dạng có thể bất chấp mọi giá bảo vệ y, không cần biết nguyên nhân hay hậu quả.

'Nếu như phụ thân của ta còn sống, người nhất định sẽ rất cảm kích ngươi.' Trong lòng Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, bờ môi run run, thế nhưng cái gì cũng không nói nên lời.

Vũ Độc dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Đoạn Lĩnh, cái gì cũng không nói, nhất thời quả thật có chút chân tay luống cuống. Hắn muốn nói chút gì đó, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại sống chết không bỏ cứ ôm chặt lấy hắn, chôn mặt vào vai hắn.

"Được rồi…" Vũ Độc mất tự nhiên nói, "Có người nhìn… đó… là ai?!"

Đoạn Lĩnh cũng nhớ đến, vội vàng xoay người.

Vách đá trống rỗng, 'Vô Danh khách' vốn đang ở đó hiện tại đã mất tích.

“Chúng ta trước hết phải quay về Đồng Quan một chuyến.”

Vũ Độc một tay dắt ngựa, một tay dẫn theo Đoạn Lĩnh không hề có ý tứ buông ra, bọn họ đi dọc theo sơn đạo, vừa đi vừa nói chuyện: “Ta đầu tiên là trở về Đồng Quan, trong phủ của Biên Lệnh Bạch không có một người có thể làm chủ, sau đó lại đi tìm Diêu Tĩnh, vừa nghe chuyện có chút không đúng liền rời thành đi tìm người. Bên ngoài tàng bảo động đều là quân lính, khi gặp người Đảng Hạng tuần tra bên ngoài mới hỏi được ngươi đã bị bắt đi, Thường Nhạc Quan điều động mọi người tìm khắp núi rừng. Ta thực sự không có manh mối nào chỉ có thể cưỡi Bôn Tiêu lên núi, vừa lúc thoáng thấy xa xa có một người bị treo trên mép liền vực vội vàng đi đến. Cũng nhờ bảo mã này mà ta mới có thể nhanh chóng đến nơi, bằng không cũng là không kịp.”

Đoạn Lĩnh dừng bước lại ôm chặt lấy đầu của Bôn Tiêu, Vũ Độc ở bên cạnh nói: “Đương niên lúc tiên đế đánh Đồng Quan từng đi qua sơn đạo này, không ngờ Bôn Tiêu vẫn nhớ kỹ.”

“Đúng vậy.” Đoạn Lĩnh nhìn Bôn Tiêu mỉm cười, trong nụ cười kia tràn đầy khổ sở, nói, “Thế nào cũng phải cảm tạ nó.”

“Tại sao không nói cảm tạ ta?” Vũ Độc không vui.

Đoạn Lĩnh liếc nhìn Vũ Độc, nói: “Muốn chỗ tốt gì?”[3]

“Chỗ… chỗ tốt?” Biểu tình của Vũ Độc nhất thời cứng đờ, Đoạn Lĩnh lại ngả vào lòng hắn cọ cọ, Vũ Độc giật nảy lên nói” “Quy củ một chút, đi thôi đi thôi, chính sự còn chưa có làm xong đâu ngươi đang suy nghĩ lung tung gì đó!”

Đoạn Lĩnh bật cười ha hả, Vũ Độc lại ôm y đặt lên ngựa, nói: “Có người nói con ngựa này chỉ để người của Lý gia cưỡi, nó không hất ngươi xuống hẳn là xem mặt mũi của ta, ngươi biết điều một chút cho ta.”

“Tốt tốt.” Đoạn Lĩnh âm thầm lặp lại một lần câu nói vừa rồi của Vũ Độc: ‘Con ngựa này chỉ có người của Lý gia chúng ta mới có thể cưỡi, nó không hất ngươi xuống là xem mặt mũi của ta, biết điều một chút cho ta.’

Đoạn Lĩnh chịu giằng co cả đêm đã có chút mệt nhọc, lúc này có Vũ Độc ở sau lưng liền nhịn không được vùi người vào ngực hắn nghỉ ngơi.

“Đừng cọ nữa.” Vũ Độc nói, “Còn chưa mắng ngươi đâu, một mình lại dám xông vào chuyện nguy hiểm như vậy… hiện tại biết sợ?”

“Ừ.” Đoạn Lĩnh lưu luyến hít sâu hương vị trên người của Vũ Độc, tràn đầy khí tức phong trần mệt mỏi thế nhưng lại khiến y thập thần thư thái, cước bộ của Bôn Tiêu trên sơn đạo cực kỳ ổn định, trên đầu là ngân hà rực rỡ một đường kéo dài đến tận cuối dãy Tần Lĩnh.

Có hắn bên cạnh, phảng phất như trên đời đã không có thứ gì cần phải lo ngại nữa. Loại cảm giác yên tâm tuyệt đối kia lần nữa quay về bên cạnh Đoạn Lĩnh.

1/ Thượng thiên thê: Thang lên trời, tên của một loại khinh công.

2/ Lăng nhai phi bộ, đạp không vạn trượng: Bước trên không trung, cao vút giữa trời, là một cách miêu tả khoa trương, mang theo ý tứ tung hô về loại khinh công này

3/ Ở mấy chương trước, Vũ Độc từng đòi 'chỗ tốt' mới chịu giúp Đoạn Lĩnh làm việc, từ 'chỗ tốt' này nguyên văn là 'hảo xử', thường cũng được hiểu là 'tiện nghi' trong ngữ cảnh 'Ngươi chiếm tiện nghi của ta', chỉ việc sàm sở và táy máy tay chân, mang hơi hướm đùa bỡn liên quan đến tính dục.

Vì vậy chỗ này Đoạn Lĩnh là muốn nhắc lại chuyện cũ trêu đùa Vũ Độc nhỏ mọn, nhưng anh Vũ Độc lại bắt đầu nghĩ lung tung muốn chiếm 'tiện nghi' em nó.

82. Quyển 2 - Chương 82: Bạc Tình

"Người nọ đến tột cùng là ai?" Đoạn Lĩnh hỏi Vũ Độc.

Đoạn Lĩnh không biết, Vũ Độc càng không hiểu ra sao, Đoạn Lĩnh còn nói: "Hạ Lan Yết gọi y là 'Vô Danh khách', ngươi đã từng nghe qua cái tên này chưa?"

Vũ Độc bỗng nhiên chấn động, nhớ tới những lời Thái Diêm từng nói mà lông mày cũng cau lại.

"Vô Danh khách?" Vũ Độc hỏi, "Ngươi xác định?"

Đoạn Lĩnh gật đầu xoa xoa cổ tay đã đỏ lên. Vũ Độc lại nói: "Không, không thể là y, y đến đây để làm gì chứ?"

Đoạn Lĩnh kinh ngạc nói: "Ngươi nhận thức hắn?"

Vũ Độc hít sâu một hơi, trong đầu cực kỳ rối loạn. Đoạn Lĩnh không tiếp tục truy vấn, Vũ Độc liền không nói thêm.

"Y chặt tay của Hạ Lan Yết." Đoạn Lĩnh nói, "Sở dĩ Hạ Lan Yết muốn tìm y báo thù. Y tại sao muốn làm như vậy?"

Vũ Độc đáp: “Ta không biết.”

Đoạn Lĩnh lại hỏi: “Vô danh khách là ai?”

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói Vô Danh khách đã cứu y một mạng, nếu như người kia không xuất hiện, dưới tình huống như vậy Vũ Độc có thể đến kịp không, lại có thể tránh được mai phục của Hạ Lan Yết hay không cũng rất khó nói. Đến cuối cùng, Vô Danh khách lại còn đánh cược tính mạng giúp y tranh thủ thời gian.

Từ xa vang lên một tiếng huýt, đó là phương thức truyền tin của người Đảng Hạng, Đoạn Lĩnh lập tức cũng đáp lại một tiếng, trong rừng cây có một bóng người chạy đi, ai ai cũng vô cùng khẩn trương, đợi đến khi thấy Vũ Độc mang Đoạn Lĩnh trở về mới hoàn toàn yên tâm.

“Điện hạ đang chạy khắp nơi tìm ngài.” Hộ vệ kia dùng tiếng Đảng Hạng nói, “Biên Lệnh Bạch còn chưa đến, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?”

Đoạn Lĩnh trả lời bằng tiếng Đảng Hạng: “Đừng tùy tiện hành động, ta lập tức đến ngay.”

Biên Lệnh Bạch vẫn chưa diệt trừ, Đoạn Lĩnh kể đơn giản lại mọi chuyện với Vũ Độc, Vũ Độc lập tức sắp xếp suy nghĩ lại. Trong mắt hắn, Biên Lệnh Bạch và Hạ Lan Yết đều không đủ uy hiếp, vì vậy liền gật đầu: “Nếu đã sắp xếp xong xuôi thì cứ tiến hành theo kế hoạch đi.”

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, quyết định thay đổi vài chi tiết. Để người của Hách Liên Bác rút khỏi sơn động sửa thành mai phục bên ngoài đề phòng bất trắc, nếu Vũ Độc đã trở về liền không cần thực sự dùng vũ lực giải quyết Biên Lệnh Bạch. Y lại bố trí mọi thứ một lần nữa, phái người đi giám thị dọc theo đường đi, tới khi về đến doanh trại lâm thời của người Đảng Hạng liền quyết định nghỉ ngơi một chút rồi hẳn xuất phát. Vũ Độc tựa hồ còn đang suy tư lý do vì sao ‘Vô Danh khách’ lại xuất hiện ở chỗ này, Đoạn Lĩnh liền đem tất cả mọi chuyện sau khi hai người giả biệt kể giản lược lại một lần, đến khi Vũ Độc nghe đến cái tráp nhỏ kia liền chấn động.

“Có phải là một cái tráp lớn như vậy?” Vũ Độc hướng về phía Đoạn Lĩnh dùng tay diễn tả.

“Đúng vậy!” Đoạn Lĩnh nói: “Trong hộp có thứ gì quan trọng sao?”

Y cảm nhận được cái tráp này đối với Vũ Độc mà nói tựa hồ rất trọng yếu, Vũ Độc lại hỏi: “Cuối cùng rơi vào tay ai rồi?”

Đoạn Lĩnh mờ mịt lắc đầu, Vũ Độc thoáng cái liền hiểu được, nói: “Thảo nào người kia sẽ tìm đến nơi này, thế nhưng y làm sao biết được chuyện tàng bảo đồ chứ?”

“Là ai?” Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh, do dự một chút, lúc hắn đang muốn mở miệng thì xung quanh đột nhiên trở nên ồn ào, có hai gã hộ vệ Đảng Hạng đang lớn tiếng quát to, lại bị một người áo đen đánh ngã.

Là y!

Đoạn Lĩnh không khỏi lui ra phía sau một bước, hắc y nhân kia vẫn thất tha thất thểu xông thẳng vào doanh địa của bọn họ.

Trên người y chằng chịt vết thương, ánh mắt bất an đảo về phía Đoạn Lĩnh và Vũ Độc.

Vũ Độc rút kiếm, trong tay đối phương lại không có vũ khí.

Người nọ cởi khăn che mặt của mình ra, để lộ gương mặt vô cùng quen thuộc với Đoạn Lĩnh —— Lang Tuấn Hiệp.

Trong sát na, đầu óc Đoạn Lĩnh hoàn toàn trống rỗng, trời đất gần như đảo lộn, cổ họng căng lên sợ hãi vạn phần. Bất giác nắm chặt tay Vũ Độc.

Trên móc sắt của Hạ Lan Yết có bôi kịch độc, vì vậy vết thương trên ngực, bụng và cánh tay của Lang Tuấn Hiệp đều biến đen, môi hiện ra màu xanh tím.

"Ngươi… Ngươi…" Đoạn Lĩnh đã nói không ra lời.

"Điện hạ mệnh ta mang ngươi về." Vũ Độc nói, "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Không nghĩ tới ngươi còn thức thời như vậy, cũng tiết kiệm một phen khí lực của ta."

Một tay Lang Tuấn Hiệp đặt xuống đất giữ thăng bằng, chậm rãi nói: "Đổi giải dược với ngươi."

Sau đó y lấy một cái tráp nhỏ bằng đàn mộc từ trong ngực ra, chậm rãi đặt trên mặt đá.

Vũ Độc trầm mặc một lát, nói: "Đây vốn cũng là đồ của ta, ngươi dùng đồ của ta đến đổi giải dược với ta?"

Lang Tuấn Hiệp tháo chuỗi phật châu trên tay xuống để lên trên cái tráp, nói: "Đưa cho tiểu bằng hữu của ngươi."

Vũ Độc trầm mặc một chốc, sau đó cũng lấy một bình sứ từ trong ngực ra.

"Cũng đủ ngươi dùng một lần." Vũ Độc nói, "Phối dược phiền phức, chuyện còn lại ngươi tự cầu nhiều phúc đi."

Bình sứ bay lên vẽ thành một đường vòng cung, Lang Tuấn Hiệp tiếp được bình sứ liền lắc mình trốn vào trong rừng, tiêu thất.

Đoạn Lĩnh kêu lên: "Chờ một chút!"

Lang Tuấn Hiệp vẫn không quay đầu lại, lập tức tiêu thất. Đoạn Lĩnh đứng tại chỗ, gặp lại người này khiến trong lòng y nhất thời trăm mối ngổn ngang. Vũ Độc tiến lên mở tráp, bên trong là một cuộn sách lụa mỏng manh, không gian bên trong tựa hồ còn có thể đặt thêm vật khác.

"Đây là cái gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Sơn Hà kiếm phổ." Vũ Độc đáp, "Không có tâm pháp phối hợp là không học được."

"Còn cái này?" Đoạn Lĩnh chỉ về phía ngăn nhỏ bên cạnh, tựa hồ có đặt một viên đan dược.

"Vạn mộc hồi xuân đan." Vũ Độc nói, "Dùng để bảo mệnh, mỗi người trong tứ đại thích khách đều có một viên, đến bây giờ có lẽ đều đã dùng hết rồi. Ta đi tìm nó thật lâu, quả nhiên là rơi vào tay Triệu Khuê, lại bị giấu ở nơi này. Bên trong hẳn là còn có một thứ nữa, chính là Bạch hổ minh quang khải mà Hạ Lan Yết mặc trên người, vật đó đã lưu lạc nhân gian rất lâu, không nghĩ đến lại rơi vào trong tay y."

Vũ Độc đóng tráp lại, đem phật châu đưa cho Đoạn Lĩnh, nói: "Đi thôi."

Đoạn Lĩnh không dám nhận chỉ nhìn chằm chằm vào phật châu, Vũ Độc lại nói: "Không thích thì cứ ném đi."

Chuỗi phật châu này là từ đâu đến? là đồ của Hạ Lan Yết? Đoạn Lĩnh nhìn nó, Vũ Độc lại giải thích: "Đây là di vật của sư phụ Hạ Lan Yết và Không Minh đại sư —— Hành Tuân, có thể bài trừ chướng khí. Y tháo xâu chuỗi này xuống ý tứ là hắn đã vì tiên đế báo thù xong, chính vì lý do đó ta mới cho hắn giải dược."

Đoạn Lĩnh bỗng nhiên hiểu được, sau khi phụ hoàng qua đời Lang Tuấn Hiệp đã chém đứt một tay của Hạ Lan Yết, còn thu được phật châu đeo trên tay y.

"Ô Lạc Hầu Mục sẽ chết sao?" Tâm tình Đoạn Lĩnh cực kỳ phức tạp.

"Sẽ không." Vũ Độc đáp, "Y rất thông minh, y trúng hai lần độc liền biết chỗ của ta có giải dược. Chỉ có ta có thể cứu y, cũng chỉ có ta sẽ cứu y."

Hai người lần nữa lên ngựa, bầu trời mưa bụi lất phất, Đoạn Lĩnh thật sự đã mệt đến không chịu nổi chỉ đành tựa vào người Vũ Độc ngủ thiếp đi. Hai người vừa gặp lại phảng phất có rất nhiều lời muốn nói thế nhưng lại không ai chịu mở lời, bọn họ cứ thể rời khỏi doanh địa đi lên núi. Bôn Tiêu lao vun vút trong rừng, tàn ảnh lưu lại tự như sao băng xẹt qua thân thể của bọn họ, gió thu nổi lên âm vang xào xạc.

Khi đến bên ngoài cửa động, Vũ Độc đánh thức Đoạn Lĩnh, hỏi: "Là ở đây?"

Đoạn Lĩnh mơ mơ màng màng chỉ đường, hai người tiếp tục lần theo huyệt động xuống phía dưới, vừa đến vào được một đoạn đã nghe thấy tiếng đám người Biên Lệnh Bạch nói chuyện với nhau.

"Làm sao bây giờ?" Đoạn Lĩnh nhỏ giọng hỏi.

Vũ Độc sắp xếp Đoạn Lĩnh ngồi an ổn trên vách đá xong, nói: "Trước hết ngủ một lát đã, mệt."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đám người của Hách Liên Bác đều đã rút lui ra bên ngoài, trong động chỉ có hai người Vũ Độc và Đoạn Lĩnh, bọn họ ẩn mình trên một khoảng trống ở phía cao cao trên vách đá. Bỗng nhiên từ phía của Biên Lệnh Bạch truyền đến một tiếng hét thảm, hiển nhiên đã có người ngã xuống vực, Vũ Độc cũng theo đó mà tỉnh ngủ.

"Còn chưa tìm được đường?"

Vũ Độc bị đánh thức không nhịn được nói: "Phụ mẫu của gã cũng đủ bản lĩnh, làm sao mới có thể sinh ra đứa con ngu xuẩn như vậy?"

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, mỗi lần y nghe Vũ Độc châm chọc người khác đều cảm thấy rất hoạt kê.

Hai người rời khỏi chỗ ẩn thân liền thấy mấy đốm lửa ở phía xa, Biên Lệnh Bạch đang loay hoay tìm đường.

"Tiểu tình nhân Đảng Hạng của ngươi đâu?" Vũ Độc nói.

"Không có!" Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi thế nào luôn làm khó dễ với hắn, là bằng hữu, thật sự chỉ là bằng hữu."

Vũ Độc nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh, nói: "Nếu thật sự có nguy hiểm, ngươi biết ai sẽ đến cứu ngươi chứ?"

"Biết mà ——" Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy Vũ Độc suốt ngày ghen tuông như vậy hết sức buồn cười.

"Lại báo đáp ta thế nào?" Vũ Độc lười biếng gác đôi chân dài lên vách đá quan sát Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh cầm một thỏi vàng lần trước lấy từ trong bí động đưa cho Vũ Độc, nói: "Cho ngươi." Vũ Độc tiện tay tiếp nhận, lại thuận tiện ném ra ngoài, Đoạn Lĩnh rơi cằm, đây là vàng đó!

“Thiếu.” Vũ Độc ngáp dài một cái nhàm chán nói.

“Ta có cái gì có thể cho ngươi.” Đoạn Lĩnh nói, “Lúc được ngươi mang về nhà ta cái gì cũng không có.”

Vũ Độc vẫn dựa vào vách đá, hai tay ôm trước ngực, ngón trỏ nhịp nhịp lên khủy tay mình không theo bất kì giai điệu nào.

“Lúc ngươi tới.” Đoạn Lĩnh đáp, “Ta mới phát giác được… ta…”

Trong lòng Đoạn Lĩnh cực kỳ phức tạp, một khắc kia y đã nghĩ đến phụ hoàng.

“Vũ Độc, ngươi đối với ta tốt như vậy.” Đoạn Lĩnh nói, “Ta bây giờ không có cái gì có thể báo đáp ngươi, ta… Ai…”

Đoạn Lĩnh vừa nói như vậy trái lại khiến Vũ Độc cảm thấy lúng túng, hắn khoát khoát tay ý bảo y không cần lại thổ lộ tâm sự nữa.

“Ngươi vì sao lại đối tốt với ta như vậy?” Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Lời này chính là đang hỏi Vũ Độc, vẻ mặt của hắn tựa như đang có điều suy nghĩ mà trầm mặc một chốc.

“Vương Sơn, ngươi là một kẻ bạc tình.” Vũ Độc đột nhiên nói.

Đoạn Lĩnh ngẩn ra nhìn Vũ Độc.

“Biết vì sao ta lại nói như vậy không?” Vũ Độc lại nói.

Đoạn Lĩnh cau mày, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên y nghe người ta dùng từ này để hình dung mình.

“Ta bạc tình sao?” Đoạn Lĩnh nói, “Ta… ta nào có.”

“Ngươi cùng Mục Khánh là đồng song [1].” Vũ Độc mạn bất kinh tâm nói, “Lúc chúng ta rời khỏi Tây Xuyên, ngươi ngay cả một phong thư cáo biệt cũng không lưu lại cho y.”

Đoạn Lĩnh đáp: “Đó là bởi vì ta…”

Vũ Độc giơ tay lên, ý bảo y không cần giải thích, lại nói: “Phí tiên sinh giúp ngươi suy tính mọi mặt, ngươi lại chưa từng hỏi qua ý kiến của người.”

Đoạn Lĩnh đáp: "Bởi vì..."

"Ngươi không tin tiên sinh, có đúng không?" Vũ Độc còn nói, "Tiểu tử Đảng Hạng kia đối với ngươi tình thâm ý trọng, ngươi không thấy ánh mắt của hắn khi nhìn ngươi sao? Trong ánh mắt đó đã nói rõ rất nhiều chuyện. Ngươi bị Hạ Lan Yết bắt đi, hắn gấp đến độ chạy tìm ngươi khắp núi rừng, ngươi thấy thủ hạ của hắn chỉ nói mấy câu liền đem người đuổi đi."

Đoạn Lĩnh đã không còn chỗ để phản bác.

Cuối cùng Vũ Độc còn nói: "Tự ngươi nói xem, đây có phải là bạc tình hay không?"

Đoạn Lĩnh không phản đối, Vũ Độc nói đến đây cũng không có nửa điểm tức giận, chỉ chăm chăm quan sát Đoạn Lĩnh.

"Nhưng ta có thể cảm giác được." Vũ Độc nói, "Ngươi là dùng chân tâm đối đãi với ta, vì vậy ta mới đến cứu ngươi. Chuyện đã đến mức này, có vài chỗ còn phải hỏi ý tứ của ngươi mà làm."

Biên Lệnh Bạch rốt cục cũng đã phát hiện được mấy gốc cây bên mép vực, đây là lộ trình bọn họ nhất định phải đi qua để đến nơi giấu bảo tàng. Vũ Độc và Đoạn Lĩnh vẫn nấp ở vị trí cao quan sát, Vũ Độc lại lấy ra một sợi dây thừng quấn vài vòng chồng chéo lên người Đoạn Lĩnh, lại bảo y nép vào bên cạnh hai gốc thạch nhũ to bên cạnh.

"Đứng vững vàng." Vũ Độc thấp giọng nói, "Ôm lấy nhũ đá."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Vũ Độc lại đem sợi dây quấn lên người hai vòng, sau đó hai tay mở rộng từ trong nơi ẩn nấp vọt ra ngoài.

Trái tim của Đoạn Lĩnh nhất thời sắp vọt ra khỏi mắt, ngay sau đó dây thừng đột nhiên căng chặt gần như xé toạc cơ thể của y. Kỹ thuật thắt dây của Vũ Độc phi thường xảo diệu, tuy rằng dây bị kéo căng nhưng y cũng không bị đau đớn quá mức, chỉ là có một lực cực mạnh kéo y đến sát mép vực. Đoạn Lĩnh vội vàng ôm chặt thạch nhũ, dò xét nhìn về bên dưới.

Vũ Độc giống như một đầu hùng ưng bay liệng trong bóng tối, đến khi đã tới trên đỉnh đầu Biên Lệnh Bạch thì mũi chân điểm nhẹ bắn một chút thuốc bột về phía đối phương, bàn tay tiện thể hướng về phía trước làm một động tác. Đoạn Lĩnh thấy vậy liền cố sức thu dây, Vũ Độc hơi lộn người, trở mình bám theo dây thừng, vô thanh vô tức bay trở lại.

Sau khi về đến nơi, hắn giúp Đoạn Lĩnh cởi dây thừng ra, thấp giọng nói: "Được rồi, đi."

Đột nhiên Biên Lệnh Bạch hô lên một tiếng, Đoạn Lĩnh muốn ló đầu ra ngoài xem lại bị Vũ Độc lôi trở về.

“Gã còn sống mà.” Đoạn Lĩnh nói.

“Thong thả.” Vũ Độc nói, “Lập tức chết ngay thôi.”

Hai người dọc theo sơn động ra ngoài, Vũ Độc lại đi tìm đám hộ vệ Đảng Hạng đến thông tri Hách Liên Bác cùng nhau quay về phủ Đồng Quan. Lúc này trời đã sáng choang, Vũ Độc cưỡi ngựa, Đoạn Lĩnh đi bộ, thẳng đến khi về tới trước cửa sơn động mới thấy có bóng người.

Một gã phó tướng đang nói chuyện với Phí Hoành Đức.

“Phí tiên sinh!”

“Đã trở về?!” Trên mặt Phí Hoành Đức tràn đầy tiếu ý.

“Thúc thúc của ta đâu?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Đang ở bên trong.” Phó tướng họ Vương kia nói, “Một khắc trước đã đi vào. Ơ kìa? Vũ Độc?”

Vũ Độc từng đi theo hầu Triệu Khuê, thủ hạ của Biên Lệnh Bạch hắn cũng từng gặp không ít. Thế nhưng hắn vẫn giữ vững dáng dấp lạnh lùng kia, chỉ nhẹ khinh khỉnh gật đầu một cái.

“Về nhanh như vậy sao?” Vương phó tướng hỏi.

“Vũ Độc giúp thúc thúc ta chạy Tây Xuyên một chuyến, làm ít chuyện.” Đoạn Lĩnh tung người xuống ngựa nói, “Chúng ta gặp nhau trên đường, chuyện của cả hai đều đã xong liền cùng nhau đến đây.”

1/ Đồng song: Song là khung cửa sổ, đồng song chỉ hình ảnh hai người cùng học với nhau bên cửa sổ. Đồng song có thể coi như thân thiết hơn đồng học một bậc, đồng học chỉ là người học chung một thầy, chung một lớp, thế nhưng đồng song phải là người có giao tình thân thiết.

83. Quyển 2 - Chương 83: Sắp Xếp

Bọn lính đều lập doanh địa ở phía bên kia dòng suối, cho đến tận lúc này Biên Lệnh Bạch vẫn không nói cho thủ hạ biết trong động có những gì, gã đối với tiền tài luôn vô cùng cẩn thận. Đoạn Lĩnh liền nói với Vương phó tướng không có gì đáng ngại, bọn họ có thể ở ngoài chờ Biên Lệnh Bạch bước ra.

Hai người đi đến một bên, đứng phía dưới cây đại thụ lần trước đã bị Đoạn Lĩnh phóng hỏa, Vũ Độc trước hết là khom người đổ thuốc bột lên tay, lại hướng ề phía Đoạn Lĩnh nói: "Hạt châu."

Đoạn Lĩnh liền đem hạt kim châu lấy ra, Vũ Độc đặt nó xuống mặt đất, kim châu từ từ xòe ra phục hồi lại dạng rết, vừa tỉnh lại khỏi giấc ngủ liền bắt đầu kiếm ăn khắp nơi.

Ngay sau đó, nó tựa hồ phát hiện được cái gì, men theo vách đá trèo lên, nhanh chóng lẫn vào bên trong thạch động.

"Nó gọi là 'Kim Ô'." Vũ Độc tiện tay vỗ vỗ Bôn Tiêu, thả nó ăn cỏ bên cạnh: "Sau khi bị nó cắn thì không thể mở miệng, không thể cử động, trong vòng mười hai canh giờ nếu không lấy được giải dược cả người sẽ nóng đến không chịu nổi, ngũ tạng lục phủ tan chảy mà chết."

Đoạn Lĩnh nhớ đến lần đầu tiên thấy nó là do Vũ Độc đem viên kim châu đặt lên quầy thuốc dọa mình, thế nhưng sau khi y biết Vũ Độc liền tin tưởng, đối phương chắc chắn sẽ không tùy tiện ra tay giết một đứa trẻ vô tội, bất quá chỉ là đùa giỡn y mà thôi.

Lúc nãy hắn đã rắc một loại thuốc bột lên người Biên Lệnh Bạch, như vậy đó hẳn là loại thuốc dẫn rết, mà Vũ Độc lại từng cho y một viên thuốc, hơn phân nửa là loại khiến con rết kia nhận ra y là người một nhà, không để cho lúc y đang cất kim châu trong ngực lại bị rết cắn chết.

"Phải đợi bao lâu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Nhanh." Vũ Độc nói, "Trong vòng một nén nhang nhất định có thể cắn gã."

Lúc này rết vàng đã chui vào sơn động, leo nhanh trên vách núi lặng lẽ như một làn khói chui vào nơi giấu bảo tàng. Mà Biên Lệnh Bạch vẫn đang say mê chỉ huy thủ hạ chuyển rương ra ngoài, đám vàng thỏi lấp lánh kia chiếu sáng đến mắt hắn không mở nổi, rết vàng đã bám vào giày của gã, men theo quần áo chạy thẳng lên trên, nhanh như chớp chui vào sau cổ, nhẹ nhàng cắn một ngụm.

Biên Lệnh Bạch chỉ cảm thấy cảm giác tê dại nhanh chóng khuếch tán, gã thậm chí không kịp kêu to cả người đã gục về phía trước nhào vào núi vàng. Vàng thỏi lộp độp lăn xuống, con rết kia vẫn bám dính vào người gã không ngừng hút máu.

"Tướng quân?"

"Tướng quân!"

"Không xong! Người đâu mau đến đây!"

Nghe được thanh âm đám thuộc hạ vội vàng xông đến, gương mặt Biên Lệnh Bạch thoáng cái đỏ lên, miệng

sùi bọt mép, một câu cũng không nói được, bọn hộ vệ chỉ đành mang gã ra khỏi sơn động.

Đoạn Lĩnh và Vũ Độc đang đợi bên ngoài, thấy đám thị vệ bên kia dòng suối đã cõng Biên Lệnh Bạch ra, một khắc trước y còn đang nói cười với Phí Hoành Đức, vừa thấy Biên Lệnh Bạch xuất hiện liền ở trước mặt đám quân lính hô to: "Thúc thúc! Cháu đã trở về!"

Biên Lệnh Bạch được bọn lính cõng qua suối, mọi người chợt thấy không thích hợp vội vàng xông lên phía trước. Đoạn Lĩnh hoảng hốt gọi: "Thúc thúc!"

"Nhanh thả ngài ấy xuống!" Vũ Độc nói.

Biên Lệnh Bạch miệng sùi bọt mép, sắc mặt đỏ bừng. Vũ Độc tự mình giúp gã bắt mạch, Đoạn Lĩnh ở bên cạnh không ngừng lay lay Biên Lệnh Bạch, lớn tiếng hỏi: "Trong động đã xảy ra chuyện gì?!"

Đám người đi theo Biên Lệnh Bạch vào trong đều là binh lính bình thường, đám thân tín toàn bộ bị gã ngăn ở bên ngoài. Có một binh lính lắp bắp kể lại chuyện đã xảy ra, đại khái là bọn họ đang kiểm tra tài bảo ở bên trong, tướng quân lại đột nhiên bất tỉnh. Mà Biên Lệnh Bạch lúc này lại đang mở to hai mắt, ngay cả khí lực giơ tay lên cũng không có, trong mắt tràn đầy sợ hãi, phảng phất không hiểu vì sao 'Triệu Dung' đã bị mình đẩy xuống vực sâu lại có thể xuất hiện lần nữa.

Gã lại đưa mắt nhìn về phía Vũ Độc, trong sát na giống như hiểu được chuyện gì, thế nhưng cũng đã quá trễ.

"Nhanh đưa tướng quân hồi phủ." Vũ Độc đáp, "Trong động có thứ gì đó cực độc, lập tức cho người bảo vệ nơi này, những thứ bên trong đều phải niêm phong cất lại, không ai được động vào nữa!"

Vì vậy Biên Lệnh Bạch liền được đưa lên xe ngựa, Phí Hoành Đức cũng tự mình lên xe thủ hộ, Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh cưỡi ngựa hỏa tốc chạy về Đồng Quan.

Mây đen cuồn cuộn bay về phía Đồng Quan, quần sơn vang lên từng đợt sấm rền, khí trời oi ả nghẹt thở. Vừa đến Đồng Quan mọi người đã gấp gấp rút rút dời Biên Lệnh Bạch vào phòng, truyền đại phu đến chẩn bệnh. Đoạn Lĩnh thừa dịp này lên tiếng: "Ta giúp thúc thúc cởi bớt y phục, quá vướng víu rồi."

Y nhanh chóng tìm được rết vàng đang bám trên người Biên Lệnh Bạch, ngón tay khẽ chạm vào, rết vàng đã hút đủ máu liền cuộn thành một đoàn rơi xuống, lần nữa chìm vào hôn mê. Sau khi hút qua máu tươi, lớp vỏ ngoài cứng rắn của nó còn lộ ra một tia màu hồng sáng bóng, xinh đẹp mà mê hoặc.

Đại phu tới, ban đầu Đoạn Lĩnh còn sợ đại phu nhìn ra Biên Lệnh Bạch trúng độc, chỉ là đám đại phu ở Đồng Quan hiển nhiên cũng không được việc gì. Cho đến bây giờ, trong đám thân tín của Biên Lệnh Bạch chỉ có vài tên phó tướng và chủ bộ biết chuyện gã bị thương, không có ai dám tuyên dương ra ngoài, chỉ có thể đứng ở cửa nhỏ giọng nghị luận.

“Tướng quân là bị trúng nắng.” Đại phu đầu tiên chẩn đoán.

“Trúng nắng cái đầu ngươi!” Đoạn Lĩnh giận dữ hét, “Đây là bộ dạng của người bị trúng nắng sao?”

Đại phu lại càng hoảng sợ, thấp thỏm nói: “Tiểu nhân y thuật… không tinh, không bằng đại nhân người…”

“Đi đi đi!” Đoạn Lĩnh nói, “Cho lão một chút bạc, bảo lão cút về!”

Đại phu vừa rời đi Vương phó tướng đã vạn phần lo lắng hỏi: “Chuyện này làm sao bây giờ?”

Đoạn lĩnh trưng ra bộ dạng bất đắc dĩ, hướng về phía Biên Lệnh Bạch nói: “Thúc thúc, người nghe được cháu nói chuyện sao?”

Biên Lệnh Bạch chỉ là mở to mắt, vẫn không nhúc nhích.

Đoạn Lĩnh nghĩ lúc này Biên Lệnh Bạch nhất định là vô cùng sợ hãi, bởi vì gã cũng không biết mình muốn lợi dụng gã làm gì, bản thân gã lại chỉ có thể nằm cứng đờ trên giường chờ chết, không có chút khả năng giãy dụa nào.

“Ổn định các tướng sĩ.” Đoạn Lĩnh nói với Vương phó tướng, “Nghìn vạn lần không thể để lộ tin tức.”

Vương phó tướng hít sâu một hơi, hỏi: “Trong động đến tột cùng có cái gì?”

Đoạn Lĩnh trầm ngâm một chốc, Vương phó tướng lại nói: “Không bằng lại phái người vào xem? Nói không chừng có thể phát hiện manh mối khác.”

Đoạn Lĩnh liếc nhìn Vũ Độc, thấy hắn vẫn giữ yên lặng thì mới nói với Vương phó tướng: “Tối nay triệu tập các vị tướng lĩnh đến, ta có mấy lời muốn nói với các vị.”

Vương phó tướng liền lui ra ngoài, Phí Hoành Đức cũng đã đến rồi.

Ba người đứng trong phòng Biên Lệnh Bạch.

“Gã có thể chống đỡ bao lâu?” Phí Hoành Đức nói, “Hiện tại các người không nên chỉ đợi ở đây, chi bằng dùng hết tốc độ nắm lấy lợi thế, tránh khỏi sau khi gã chết Đồng Quan liền xảy ra binh biến.”

“Mười hai canh giờ.” Vũ Độc đáp, “Qua đi vẫn có thể dùng dược kéo dài thêm chút thời gian, thế nhưng tuyệt đối không thể chống qua mười tám canh giờ.”

Phí Hoành Đức gật đầu, Đoạn Lĩnh không nhịn được liếc về phía Biên Lệnh Bạch, lần đó gã đẩy y xuống vách núi, Đoạn Lĩnh đối với người này đã không còn chút đồng tình nào, chẳng qua là cảm thấy cảm giác này rất quái lạ.

Vũ Độc lấy ra ngự chỉ giao cho Phí Hoành Đức, ba người thương nghị sẵn sàng, chia ra ba đường hành động. Đoạn Lĩnh cầm lấy thư ủy nhiệm Mục Khoáng Đạt tự tay viết đi tìm Hách Liên Bác, mà Hách Liên Bác hiện tại vẫn đang đứng ngồi không yên không biết phát sinh chuyện gì, hai người vừa chạm mặt hắn đã lập tức đứng lên tiếp đón.

"Đưa cho ngươi." Đoạn Lĩnh nói, "Triều đình đã đáp ứng lời ta nói. Ngươi xem, Trần Lương vĩnh kết huynh đệ chi bang, tuyệt không khai chiến."

Hách Liên Bác mở thư tín ra xem, không ngờ Đoạn Lĩnh thật sự có thể mang ra thủ thư của Mục Khoáng Đạt, lại còn tin tưởng hắn đến vậy.

Hoàng hôn quét một ánh tà dương cuối cùng vào trong viện, Hách Liên Bác gọi một hộ vệ đến, mệnh gã đem bức thư tín này hỏa tốc đưa về Võ Uy, trình cho Tây Lương phủ, chuẩn bị giúp Nam Trần mở lại con đường tơ lụa, đồng thời bức bách Hách Liên Đạt rút quân.

"Còn bốn ngày nữa tân Thứ sử Đồng Quan sẽ đến đây." Đoạn Lĩnh nói, "Ta đã hạ lệnh phong tỏa tin tức, ngày mai liền đưa Diêu Tĩnh xuất giá, tiện đường tiễn ngươi rời Đồng Quan hồi quốc."

Hách Liên Bác đáp: "Ta lưu lại… cùng ngươi… đối mặt."

Đoạn Lĩnh nói: "Không nên kéo dài, ngươi sớm một chút rời đi ta mới có thể an tâm. Ai cũng không biết bá phụ của ngươi có thể đột nhiên hạ thủ hay không."

Biên Lệnh Bạch đã bị phế bỏ năng lực hành động sắp chào đón tử vong, không thể phục kích Hách Liên Bác, như vậy phía bên này coi như đã an toàn. Đoạn Lĩnh sợ là sợ hơn hai vạn phục quân Tây Lương, không biết liệu có đột nhiên nhảy ra làm khó dễ hay không.

"Ngày mai đi thôi." Đoạn Lĩnh nghiêm túc nói, "Đáp ứng ta, lần sau chúng ta gặp lại ngươi nhất định phải có địa vị tốt hơn hiện nay."

Hách Liên Bác chỉ có thể gật đầu, Vũ Độc ở bên ngoài viện chờ người, chờ đến không nhịn được mà bắt đầu ho khan, Đoạn Lĩnh lại nhìn về phía Hách Liên Bác mỉm cười. Hai người lại lôi kéo thêm một lúc, Đoạn Lĩnh đè tay Hách Liên Bác xuống, rút vạt áo mình ra xoay người rời đi.

Trở lại trong phòng Biên Lệnh Bạch, lúc bọn họ đang chờ thủ vệ thượng cấp Đồng Quan tập hợp thì Phí Hoành Đức lại nói: "Còn có một người vẫn nằm ngoài kế hoạch của chúng ta, có thể gây ra việc xấu, không thể phớt lờ."

Phí Hoành Đức không nói Đoạn Lĩnh còn nghĩ không ra, lúc này bỗng nhiên tỉnh ngộ —— Hạ Lan Yết!

Nếu như Hạ Lan Yết là do phía Tây Lương phái đến, như vậy cũng có nghĩa là y rất có thể sẽ đi mật báo, nếu Tây Lương biết được kế hoạch kia đã thất bại nhất định sẽ làm ra phản ứng khác.

Làm sao bây giờ?

"Ô Lạc Hầu Mục đã đuổi theo giết hắn." Vũ Độc đáp thay, "Hai người này có thù không đợi trời chung."

Lông mày của Phí Hoành Đức cau lại, gật đầu nói: "Ô Lạc Hầu Mục."

"Ta đã đụng phải ytại một ngọn cô sơn trong Tần Lĩnh." Vũ Độc nói.

"Nguyên lai là y ——" Phí Hoành Đức nhìn xa trông rộng mỉm cười, đem sự thấp thỏm của Đoạn Lĩnh cất vào đáy mắt.

"Còn gì muốn nói không?" Chủ đề của Phí Hoành Đức lại thay đổi, lên tiếng hỏi.

"Không có." Vũ Độc đáp, tiện đà liếc qua Đoạn Lĩnh, ý bảo y đưa chuỗi phật châu trên tay cho Phí Hoành Đức xem.

"Là thứ gì khiến y không quản thiên lý xa xôi chạy tới nơi này??" Phí Hoành Đức như có điều suy nghĩ hỏi.

Vũ Độc đáp: "Có lẽ là bởi vì bảo tàng của Triệu Khuê, còn có di vật của Bạch Hổ Đường."

Phí Hoành Đức gật đầu không nói gì thêm, lúc này hai gã phó tướng Đồng Quan, chủ bộ, quan thủ vệ, giáo quan đều đang chờ đợi bên ngoài viện, tiếng nghị luận vọng vào ầm ỹ.

Đoạn Lĩnh vô cùng khẩn trương, Phí Hoành Đức lại thấp giọng nói: "Không nên hoảng hốt."

Vũ Độc dùng ngón tay xoa lên mí mắt của Biên Lệnh Bạch, bước ra mở cửa. Phí Hoành Đức đứng lên nhường cho Đoạn Lĩnh ngồi trên án, các quan quân đã tiến vào.

"Thúc phụ trên đường đi Tần Lĩnh lên cơn sốt cao đột ngột." Sắc mặt Đoạn Lĩnh sắc mặt hết sức khó coi, hướng về phía mọi người nói, "Theo lời đại phu chẩn đoán chính là trúng nắng, các vị tướng quân có thể thay phiên lên xem xét, thảo luận xem có biện pháp gì không."

Biên Lệnh Bạch chậm rãi nhắm hai mắt lại, cánh môi không ngừng run rẩy, sắc ửng đỏ do nóng trên mặt đã tiêu biến, nhiệt độc của rết vàng cũng đã ngấm vào ngũ tạng lục phủ, tứ chi bách hài.

"Làm sao lại đột nhiên sinh bệnh này?" Tạ phó tướng tiến lên kéo mi mắt của Biên Lệnh Bạch ra nhìn một chút cũng không phát hiện nguyên cớ gì, thế nhưng tin tức truyền đến trong tay mọi người là Vương phó tướng tận mắt nhìn thấy tướng quân vào sơn động, khi đó cũng không thiếu binh sỹ thấy Đoạn Lĩnh và Vũ Độc phong trần mệt mỏi đến sau cả một canh giờ, hơn nữa còn có Phí Hoành Đức tọa trấn. Vì vậy lần này căn bản không ai đem hoài nghi hướng về phía Vũ Độc và Đoạn Lĩnh.

Biên Lệnh Bạch ai cũng không tin, có việc cũng ít khi nào nói cho các tướng, mọi người thậm chí còn không biết gã đến tột cùng vì sao lại muốn vượt thiên lý xa xôi chạy đến một khe núi sâu trong Tần Lĩnh, lại còn ở bên trong đột phát sốt cao, bị người đưa trở về.

"Mấy ngày nay." Đoạn Lĩnh nói, "Các vị chi bằng giữ nghiêm biên phòng để tránh khỏi có biến, ngày mai ta liền thay mặt thúc phụ đem Thường Nhạc Quan tiễn khỏi Đồng Quan.."

Mọi người đều không có lời dị nghị, tình huống Biên Lệnh Bạch phi thường không tốt là chuyện ai cũng có thể nhìn thấy, tự nhiên mọi người đều muốn ổn định tình hình. Sau khi mọi người tản đi tự nhiên có nghị luận riêng, Đoạn Lĩnh cũng đoán được trong khoảng thời gian kế tiếp tuyệt đối là thị phi xôn xao, thế nhưng y đã có chuẩn bị trước. Sau khi kết thúc đàm luận, y đặc biệt giữ riêng Vương phó tướng và Tạ phó tướng lại.

Biên Lệnh Bạch còn nằm ở trên giường, Đoạn Lĩnh lên tiếng: "Hai vị thúc thúc."

"Không dám nhận, không dám nhận." Hai gã phó tướng đều tỏ ra khiêm nhượng, tuy rằng bọn họ lớn hơn Đoạn Lĩnh một đời thế nhưng cũng không dám ở trước mặt Biên Lệnh Bạch bưng lên thân phận trưởng bối.

"Tối nay thỉnh hai vị dẫn người đến cái sơn động kia, đem một rương đồ bên trong vận ra, đưa đến chính sảnh." Đoạn Lĩnh phân phó, "Nhưng thỉnh vạn lần đừng quá trương dương, tránh để tiết lộ tiếng gió."

Hai người liếc nhau, trong lòng đều có tính toán, Phí Hoành Đức và Đoạn Lĩnh liếc mắt liền nhìn ra hai tên phó tướng đã biết trong sơn động cất giấu vàng thỏi. Biên Lệnh Bạch đột nhiên phát bệnh bị đưa về, những người có nghi vấn đều sẽ tra vấn sỹ tốt, sỹ tốt nào dám giấu diếm? Nghĩ đến nếu không phải Đoạn Lĩnh ra chỉ thị như vậy, hai người sẽ thừa dịp đêm tối len lén chạy đến phân chia bảo tàng, sau đó lẫn trốn trong đêm.

"Bên trong động không chừng còn có nguy hiểm." Đoạn Lĩnh nói, "Có lẽ do mật thất đã phong kín quá lâu, thúc phụ vừa vào bị chướng khí xông đến sốt cao, thế nhưng vô luận là chuyện gì, lúc mọi người đi vào nghìn vạn lần phải cẩn thận."

Hai người Vương, Tạ liền lĩnh mệnh đi làm, rương vàng đầu tiên kia Đoạn Lĩnh là muốn dùng để ban thưởng, ổn định quân tâm Đồng Quan. Đã lấy được tiền ai lại còn mạo hiểm tạo phản? Dù sao Mục Khoáng Đạt cũng không biết có bao nhiêu rương vàng, phân một hai rương cũng là phải, người nhận được tiền cũng sẽ không mật báo.

"Binh sỹ Đồng Quan khốn cùng lâu ngày." Phí Hoành Đức nói với Đoạn Lĩnh, "Từ lúc xảy ra sự kiện Tiên

đế khi còn là tướng quân bị tước binh quyền, Đại Trần đã nhiều lần cắt giảm quân phí, Triệu Khuê lại tham ô đứng giữa đút túi riêng. Thiếu gia làm như vậy thực sự là một chiêu lợi hại."

"Ta cũng chỉ là hết cách mà thôi." Đoạn Lĩnh cười nói, "Hy vọng triều đình nhanh chóng phái người đến tiếp nhận, bằng không nhìn vào tình huống tối nay… chỉ sợ sẽ xảy ra sự cố. Mà thôi, tất cả mọi người đều nghỉ ngơi đi, đợi đến ngày mai lại nói tiếp."

84. Quyển 2 - Chương 84: Đưa Dâu

Đoạn Lĩnh và Phí Hoành Đức thương nghị thay phiên gác đêm, đêm đầu tiên là Phí Hoành Đức trông coi. Đoạn Lĩnh trở về phòng, cảm giác bảy ngày này thật sự là bảy ngày dài nhất mà y từng trải qua trong đời.

Vũ Độc nằm dài trên tháp nhìn độc môn bí tịch Lang Tuấn Hiệp trả cho hắn, Đoạn Lĩnh nằm ở bên cạnh Vũ Độc không bao lâu liền tiến vào giấc mộng, trong mộng nhìn thấy một trận hỗn chiến tàn sát, một năm trước cũng trong ngày hôm nay y đang còn ở Thượng kinh chờ đợi hy vọng cuối cùng. Khí thế hào hùng, núi đao biển lửa, tất cả phảng phất đều chậm rãi diễn ra một lần nữa trong đầu y.

Canh năm, Đoạn Lĩnh tỉnh lại, giữa đêm câu tịch[1], ngân hà rực rỡ.

"Vũ Độc?" Khi Đoạn Lĩnh xoay người đã thấy bên cạnh trống không. Y đứng dậy rời giường, rón rén bước ra ngoài

Vũ Độc đứng ở trong viện đánh bộ Sơn Hà chưởng pháp, ra quyển, biến chưởng, hữu chưởng vỗ, tả chưởng chém, thu phát như thường, tiến thoái tự nhiên.

Đoạn Lĩnh bất giác nhớ đến thân ảnh của Lý Tiệm Hồng khi dạy dỗ y, dưới bầu trời lấp lánh ánh sao, hình bóng của Lý Tiệm Hồng hòa vào vầng sáng biến thành tàn ảnh, động tác như hai mà một bám riết theo phía sau Vũ Độc, cùng tiến cùng lùi.

Một khắc kia, thân ảnh của Vũ Độc quả thật đã có được bảy tám phần khí thế của Lý Tiệm Hồng, trong mơ hồ lộ ra nét uy nghiêm quân lâm thiên hạ..

"Sơn Hà kiếm pháp có thể hóa thành quyền, chưởng, cước." Vũ Độc xoay người, song chưởng hạ xuống, tay trái chỉ thẳng, tay phải hát lên, nhấc chân tiến đến, chăm chú nói, "Dùng động luyện tĩnh, kinh mạch trong người đều vận chuyển ngược chiều quyền chưởng."

Đoạn Lĩnh nhìn một hồi liền bắt chước theo Vũ Độc luyện qua một lần, ngày xưa trong thời gian ngắn y lại phải học quá nhiều thứ, cái gì cũng chỉ qua loa đại khái, lúc này chậm rãi học theo Vũ Độc thì dần dần cũng ngộ ra nhiều một chút. Sau khi hai người luyện xong cả người đều ướt đẫm mồ hôi, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Trời tờ mờ sáng, mây đen vẫn bao phủ cả một góc trời, sáng nay nhiệt độ cực kỳ oi bức, không khí như đặc quánh lại, thời tiết Đồng Quan nóng ẩm, cơ thể mọi người đều bị mồ hôi thấm ướt. Đoạn Lĩnh thay một bộ y phục, xoay người nói với Vũ Độc: "Ta đi đưa Diêu Tĩnh xuất giá, ngươi theo ta một chuyến."

Vũ Độc gật đầu, hai người thay một bộ chính trang đi đến sương phòng Biên phủ, Diêu Tĩnh đang canh giữ cạnh giường Biên Lệnh Bạch, nhỏ giọng trò chuyện với Phí Hoành Đức. Đoạn Lĩnh gật đầu với Phí Hoành Đức, lại hướng về phía Biên Lệnh Bạch nói: "Thúc phụ, cứ để cháu giúp Tĩnh nhi tống giá."

Biên Lệnh Bạch vẫn cứ nằm yên đó như một cổ thi thể, Đoạn Lĩnh liền dẫn Diêu Tĩnh ra ngoài, quản gia của nàng đã chuẩn bị tốt đồ cưới theo lễ tiết, yên lặng đợi ở trong phòng. Thường Nhạc Quan đầu tiên là bước đến thỉnh thân[2], Biên Lệnh Bạch dưới gối không con hiện giờ còn bị bệnh liệt giường, chỉ có thể để đứa 'cháu' duy nhất chủ trì hôn sự. Đoạn Lĩnh đầu tiên là kiên quyết từ chối, lại nói: "Thường Nhạc Quan, ngươi làm như vậy là không hợp quy củ, nào có tân lang tự mình đến thỉnh thân?"

Tất cả mọi người đều cảm thấy buồn cười, Diêu Tĩnh cũng len lén nhìn thoáng qua thăm dò, nàng ngồi sau tấm bình phong cũng không khỏi nở nụ cười.

Thường Nhạc Quan cao lớn anh tuấn, bị chế nhạo cũng không thèm để ý mà mỉm cười lui ra ngoài.

Một lát sau Thường Nhạc Quan lại bước vào lần nữa, lại mời, Đoạn Lĩnh vẫn từ chối.

"Đây là lần thỉnh thứ ba rồi." Vũ Độc nói với Diêu Tĩnh, "Ngươi liền phải gả đến Tây Lương."

Ngoại trừ Đoạn Lĩnh, Vũ Độc rất ít khi trò chuyện với người khác, ở trong mắt người ngoài toàn thân hắn lúc nào cũng lộ ra khí tức nguy hiểm thần bí khó lường của thích khách. Thế nhưng đối với Diêu Tĩnh mà nói, Vũ Độc đã cứu nàng một mạng, hơn nữa còn có quan hệ với đường muội Diêu Tranh của nàng, hai người lôi lôi kéo kéo, quan hệ cũng thân thiết hơn một ít.

"Tạ ơn Vũ tướng cứu mạng." Diêu Tĩnh ở sau tấm bình phong thấp giọng nói.

Vũ Độc tiếp lời: "Xuất môn tại ngoại vẫn là nên chiếu cố tốt chính mình. Tây Lương không thể so với Đại Trần ta, lâu ngày dài tháng, làm quen thì tốt rồi."

"Vâng." Diêu Tĩnh thấp giọng đáp.

Đoạn Lĩnh nghe thấy lời của Vũ Độc thì có một loại cảm khái không rõ tên. Nhớ lại khi y hai bàn tay trắng phiêu bạt đến Tây Xuyên, trong lòng cũng chính là mờ mịt như vậy.

Thế nhưng y tin tưởng Hách Liên Bác sẽ chăm sóc nàng thật tốt.

Lần thứ ba thỉnh thân, Hách Liên Bác đích thân đến, hắn cái gì cũng không nói chỉ hướng về phía Đoạn

Lĩnh làm ra một lễ tiết đặc thù, Đoạn Lĩnh cũng dùng lễ tiết đồng dạng đáp lại.

Lần thỉnh thứ ba mới là lúc vị hôn phu tự mình đến nghênh đón, nhất thời toàn bộ người trong phòng đều vô cùng kinh ngạc, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại đã biết từ lâu.

"Ngươi phải chiếu cố muội muội ta cho tốt." Đoạn Lĩnh dùng tiếng Đảng Hạng nói, lại dùng tiếng Hán lặp lại một lần để mọi người đều hiểu.

"Hổ sắt." Hách Liên Bác đáp, ý tứ chính là "Một lời đã định".

Đoạn Lĩnh nắm tay của Diêu Tĩnh, dẫn nàng ra khỏi tấm bình phong rồi giao lại cho Hách Liên Bác. Diêu Tĩnh vốn cho rằng mình phải gả cho Thường Nhạc Quan, lại không ngờ vị hôn phu của mình lại là "Hách Mặc", hiện tại nàng đã hoàn thành bị vây trong khiếp sợ. Vị quản gia trung niên liền lên tiếng: "Biên thiếu gia, đây… đây có phải đã có nơi nào nhầm lẫn không?"

"Không có nhầm lẫn." Đoạn Lĩnh giải thích với bọn họ, "Vị này chính là vương tử Tây Lương, Hách Liên Bác điện hạ."

Diêu Tĩnh rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, biết được vị trí đang chờ đợi mình hóa ra lại là Vương phi!

Sắc mặt của Vũ Độc cũng trở nên phi thường kỳ quái, nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh hướng về phía hắn gật đầu nói: "Không có vấn đề."

"Đi thôi." Vũ Độc nghe vậy mới lên tiếng.

Hách Liên Bác đưa Diêu Tĩnh lên xe ngựa, đồ cưới cũng sắp xếp chu toàn, sau đó một mình cưỡi ngựa dẫn đầu đội ngũ đón dâu hướng về phía thành lâu Đồng Quan. Lúc Đoạn Lĩnh chia tay với Hách Liên Bác trong lòng có chút xấu hổ, nhớ đến một câu 'bạc tình' kia của Vũ Độc đột nhiên cũng cảm thấy mình tựa hồ thực sự rất bạc tình.

"Bảo trọng, Hách Liên." Đoạn Lĩnh nhỏ giọng nói vào tai đối phương. "Ta sẽ đến gặp của ngươi."

Hách Liên Bác vỗ vỗ vào cánh tay Đoạn Lĩnh, nói: "Thư, rất nhanh sẽ đến."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Hách Liên Bác còn muốn nói điều gì đó thế nhưng Đoạn Lĩnh lại làm một động tác viết thư, ý bảo có việc thì dùng thư liên lạc.

"Đi thôi." Cho đến bây giờ tảng đá trong lòng Đoạn Lĩnh vẫn còn chưa thể hạ xuống, dù sao Hách Liên Bác vẫn còn chưa thoát hiểm, chỉ đến khi hắn đã trở về Tây Lương mới có thể xem như đã an toàn.

Hách Liên Bác lưu luyến không rời nhìn Đoạn Lĩnh từ xa, Đoạn Lĩnh lại phất tay với hắn, nhìn thấy Hách Liên Bác dừng ngựa giữa cánh đồng hoang vu phảng phất như muốn nói thêm lời gì. Đoạn Lĩnh chỉ đành xoay người đưa lưng về phía hắn, giả vờ rời đi.

Vũ Độc đột nhiên cảm thấy buồn cười, giễu cợt: "Một tên mọi rợ Đảng Hạng, lại còn nói lắp, vừa nhận thức mấy ngày nhưng lại đối với ngươi đủ tình thâm ý trọng."

Có đôi khi lời lẽ của Vũ Độc thực sự quá chọc đúng chỗ yếu, không cho người ta một chút lối thoát nào, khiến Đoạn Lĩnh thật sự rất muốn nhào lên đánh hắn.

"Hắn đã đi chưa?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Vẫn chưa đâu." Vũ Độc thờ ơ nhàn nhã nói.

Đoạn Lĩnh lại đợi một hồi, Vũ Độc nói: "Đi."

Lúc này Đoạn Lĩnh mới xoay người nhìn về phía Hách Liên Bác rời đi, đội ngũ đón dâu đã trở thành một điểm đen nhỏ.

Phong sơn như tụ, ba đào như nộ, sơn hà biểu lý Đồng Quan lộ[3]. Hách Liên Bác tiêu thất khỏi cánh đồng hoang vu mênh mông bên ngoài Đồng Quan, mây đen dày đặc cuồn cuộn mà đến, trong những lớp mây lộ ra từng đợt sấm chớp.

"Đã quên đưa dù cho bọn họ." Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc nở nụ cười, lúc bọn họ định xuống khỏi thành lâu đột nhiên truyền đến thanh âm của Phí Hoành Đức.

"Thiếu gia!" Phí Hoành Đức tự mình leo lên bậc thềm đá, Đoạn Lĩnh vội vàng chạy xuống đỡ lấy. Phí Hoành Đức thở ra hồng hộc, Đoạn Lĩnh vừa nhìn liền biết có chuyện không tốt, hơn phân nửa chính là tin xấu.

"Thám báo đưa tin." Phí Hoành Đức vội vàng nói, "Căn cứ sự giám thị của bọn họ, mã tặc trong Tần Lĩnh toàn bộ đều lui lại rồi."

"Là thám báo gì?" Đoạn Lĩnh không nhớ mình từng phân phó chuyện này, có chút kinh ngạc hỏi lại.

"Là ta để bọn họ giám thị." Vũ Độc giải thích, "Lui về hướng nào?"

"Mã tặc ở Tần Lĩnh toàn bộ đều tập kết xuống phía đông." Phí Hoành Đức nghiêm trang nói, "Chỉ sợ nghe

được tin tức Biên tướng quân không thể hành động, vì vậy dự định đánh đến Đồng Quan!"

Tin tức này cũng không bất ngờ, Đoạn Lĩnh trước đó đã trăm tính nghìn tính cũng chỉ vì muốn tránh cho song phương khai chiến, thế nhưng chuyện phải đến rốt cục cũng đến. May mà thứ sử triều đình phái ra đã trên đường đến đây, Đồng Quan tuy rằng bất ổn nhưng vẫn đủ sức đánh một trận.

Đoạn Lĩnh đối mặt với Vũ Độc, Vũ Độc hỏi: "Ngươi xem có thể thủ bao lâu?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Nhiệm vụ của ngươi là sát nhân, còn lại đều là trách nhiệm của ta rồi, không cần lo lắng. Nhưng ngươi phải nghe ta nói."

Vũ Độc phảng phất nghe được chuyện cười hài hước nhất trên đời, nói: "Ngươi có biện pháp sao?"

Đoạn Lĩnh nhìn Vũ Độc, hỏi: "Ngươi tin ta không?"

Vũ Độc nhíu mày quan sát Đoạn Lĩnh, giống như hiện tại đã không nhận thức được y.

"Ta phải đi an bài." Đoạn Lĩnh nói, "Chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, nhất định có thể chống được đến khi Thứ sử đến. Thế nhưng Thứ sử hẳn là cũng sẽ không mang theo quá nhiều binh, cho dù người đến đây vẫn phải trông cậy vào chúng ta để giữ thành."

Đây là lần khiêu chiến gay gắt nhất mà Đoạn Lĩnh từng đối mặt trong đời, lúc này, y rốt cuộc cũng đã ra chiến trường. Bất luận tân nhậm Thứ sử lúc nào sẽ đến đây, một trận này y nhất định vẫn phải đánh.

"Ngươi nói đi." Vũ Độc nói, "Có biện pháp gì, ta ngược lại có thể nghe lời ngươi."

"Báo ——" lại có binh sĩ chạy lên thành lâu, hướng về phía Đoạn Lĩnh bẩm báo, "Vương tướng quân cùng Tạ tướng quân đã trở về, phái tiểu nhân đến đây báo cho thiếu gia một tiếng."

Đoạn Lĩnh gật đầu với Phí Hoành Đức, ba người liền trở về tướng quân phủ.

Hai rương vàng lớn đã được bày ở trong phòng.

"Tất cả đều là vàng."

Đoạn Lĩnh vừa vào trong phòng Vương phó tướng liền báo cáo: "Có chừng năm vạn lượng vàng!"

Đoạn Lĩnh vừa nhìn liền biết hai người hẳn đã chia trước không ít… ít nhất… có vài nghìn lượng, thế nhưng y cũng không vạch trần, chỉ hướng về phía Phí Hoành Đức nói: "Phiền tiên sinh thông tri một chút, đem

toàn bộ các quan quân từ giáo quan trở lên đều gọi đến đây."

Thừa lúc này Đoạn Lĩnh liền trãi địa đồ ra liếc nhìn Vũ Độc, lại gọi hai gã phó tướng đến bên cạnh.

"Chúng ta còn bao nhiêu người?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Trừ đội ngũ tuần tra ngoài quan ngoại." Vương phó tướng vừa giấu được không ít vàng, tâm tình rõ ràng rất tốt, hướng về phía Đoạn Lĩnh nói, "Tổng cộng hai vạn bảy nghìn người."

"Hai vạn bảy…"

"Đây là có chuyện gì?" Tạ phó tướng lại hỏi.

"Mã tặc Đảng Hạng mai phục, binh lực khoảng hai vạn." Đoạn Lĩnh đưa tay chỉ dọc theo trường thành, di chuyển từ phía đông đến tận Đồng Quan, lại nói: "Trong ngoài trường thành đều là binh lính của bọn họ."

Vừa dứt lời y còn quan sát sắc mặt hai người, trong lòng thầm nghĩ đám mã tặc kia hoạt động ở Đồng Quan, bọn họ là Phó tướng không có khả năng không biết, đây nhất định là một vụ giao dịch của Biên Lệnh Bạch và Hách Liên Đạt. Hách Liên Đạt bán ngựa cho Biên Lệnh Bạch, Biên Lệnh Bạch liền nhắm một con mắt mở một con mắt với đám mã tặc này, bằng không lần trước bọn họ đánh cướp đoàn xe của Diêu Tĩnh cũng không có khả năng lại bỏ qua như vậy.

Quả nhiên, hai người liền có chút không được tự nhiên liếc nhìn nhau, Đoạn Lĩnh cũng không định làm quá trắng ra, chỉ nói: "Thúc thúc của ta hiện tại vẫn đang nằm trên giường không thể hành động, sợ rằng chuyện này đã lộ ra manh mối, đám người Đảng Hạng kia rất có thể sẽ nội ứng ngoại hợp tiến đánh Đồng Quan."

Ngày thường Biên Lệnh Bạch đã làm những gì, cho dù gã không nói rõ cho thủ hạ thế nhưng luôn có dấu vết lộ ra, hai người này cũng mơ hồ đoán được một ít. Nếu lần này Biên Lệnh Bạch bệnh không thể trị, Hách Liên Đạt liền không có cách thu hồi sổ nợ, vì vậy đối phương vô cùng có khả năng thừa dịp Đồng Quan vô chủ mà đánh đến.

"Phí Hoành Đức tiên sinh đã phái người mang theo tin tức ngày đêm kiêm trình báo về Tây Xuyên." Đoạn Lĩnh nói, "Báo tin cũng chỉ là để triều định biết tình hình của chúng ta, hiện tại vẫn là phải hỏi thăm ý tứ hai vị. Theo tình huống lúc này của Đồng Quan, chúng ta vẫn là nên bỏ qua phòng thủ phân tiền tài chạy trốn hay là nên thủ vững thành trì, đợi triều đình phái ra Thứ sử đến đây tiếp ứng?"

"Thiếu gia nói đùa." Tạ phó tướng nguyên danh là Tạ Hạo, là người Toánh Xuyên, trước kia từng dẫn quân đóng giữ Tướng Quân lĩnh, cũng từng đi theo bên cạnh Lý Tiệm Hồng. Cho dù Đoạn Lĩnh không cố ý khích tướng hắn cũng không có khả năng làm đào binh.

"Một khi Đồng Quan bị người Đảng Hạng khống chế." Tạ Hạo nói, "Vùng Trung Nguyên liền mất đi lá chắn,

ta không nói đến việc có trốn được hay không, cho dù trốn thoát thì chúng ta có thể chạy đi nơi nào?"

Đoạn Lĩnh lại nhìn Vương phó tướng, người nọ cũng không kiên quyết như Tạ Hạo mà chỉ cười nói: "Cái phép khích tướng này thiếu gia cũng không cần dùng nữa, chúng ta trung thành với thiếu gia cũng như trung thành với tướng quân. Hiện tại phải làm những gì xin thiếu gia phân phó."

Đoạn Lĩnh muốn chính là những lời này, liền nói "Mã tặc tập trung lại tự nhiên là muốn đánh lén chúng ta, mà quan ngoại khẳng định còn có một đội quân chính quy tiến đến. Chúng ta phải chia binh hai đường, một đội nhanh chóng diệt trừ mã tặc Tần Lĩnh, tập kích cho bọn họ trở tay không kịp."

Đoạn Lĩnh vẽ ra lộ tuyến của mã tặc trên bản đồ, lại hướng về phía hai người nói: "Hai vị, ai đồng ý đứng ra đánh mã tặc xin chừa lại một vị trí cho Vũ Độc theo bên cạnh."

Vũ Độc ở bên khoanh tay đứng nhìn, trầm ngâm không nói.

"Ta đi." Vương phó tướng đáp.

Đoạn Lĩnh cầm binh phù của Biên Lệnh Bạch ra giao cho Vương phó tướng, nói: "Phải tốc chiến tốc thắng, không cần toàn quân tiêu diệt, nhưng nhất định phải làm cho kẻ địch rối loạn, dùng kỳ binh mà phá."

Vương phó tướng lĩnh binh phù, Đoạn Lĩnh lại nói với Tạ Hạo: "Bắt đầu từ hôm nay, Đồng Quan tiến vào thời kỳ phòng thủ nghiêm mật, ở quan ngoại, quan nội đều bày bố phục binh. Phần còn lại nghe theo an bày của Phí tiên sinh."

Tạ Hạo gật đầu đáp trả, mà những người lúc nãy Phí Hoành Đức cho mời cũng đã đến.

1/ Câu tịch: đều biến mất, chỉ sự vắng lặng đến trống rỗng.

2/ Thỉnh thân: Một tục lệ trong lễ thành hôn, tương tự với nghi thức để trưởng họ trình bày và ngỏ lời trước khi đội ngũ rước dâu vào nhà gái ở Việt Nam. Nghi thức thỉnh thân này sẽ được tiến hành ba lượt, hai lượt đầu nhà gái đều từ chối để chỉ ra sự danh giá của tân nương, nhà trai phải cúi thấp đầu khiêm tốn tỏ ý nhường nhịn, đến lượt thứ ba Tân Lang sẽ xuất hiện làm lễ, đón Tân nương theo về.

3/ Phong sơn như tụ, ba đào như nộ, sơn hà biểu lý Đồng Quan lộ: Dịch cho dễ hiểu thì là 'Núi non thành dãy như tụ lại, sóng lớn ầm vang như gầm thét, một dãy sơn hà bắt đầu từ mảnh đất Đồng Quan.'

85. Quyển 2 - Chương 85: Biệt Ly

Đợi đến khi mọi người đã có mặt đầy đủ, Đoạn Lĩnh lệnh cho tướng sỹ đem vàng thỏi bày ra trên án, đặt trong viện, sau đó mọi người toàn bộ đều bị dọa.

"Chư vị." Đoạn Lĩnh nói, "Thúc phụ bị bệnh liệt giường, quân vụ Đồng Quan tạm thời do ta chấp chưởng, chỗ này là bổ sung quân hưởng, sau khi chúng ta điều tra sổ sách mới biết quân hưởng của mọi người đã bị nợ không ít, thỉnh tự đến nơi này lĩnh về."

Trong chốc lát không có người dám tiến lên lấy vàng, Đoạn Lĩnh lại làm một tư thế 'thỉnh', nói: "Xin đừng khiêm nhượng, sau khi lĩnh tiền xong ta còn có lời muốn nói."

Lúc này các giáo quan mới tiến lên lĩnh vàng thỏi, Đoạn Lĩnh còn nói: "Trước đây không lâu người Đảng Hạng vừa đến đón dâu, còn đưa cho chúng ta một tin tức, Hách Liên Đạt đã mơ ước cương thổ Đại Trần của chúng ta từ lâu, lúc nào cũng có thể tìm cơ hội xâm lấn Đồng Quan. Hiện tại ta đã phát thư cầu cứu đến Tây Xuyên, viện quân ít hôm nữa sẽ đến, trong mấy ngày này xin chư vị tướng quân phối hợp nhiều hơn, nghiêm mật phòng thủ."

Mọi người đều đồng ý, dù sao tuy rằng Biên Lệnh Bạch đã lâm trọng bệnh thế nhưng vẫn chưa thật sự đã chết, người nắm quyền lực cao nhất là hai vị phó tướng và Phí Hoành Đức đều tuân theo thiếu niên này, bọn họ còn cái gì có thể nói. Sau khi mọi người lĩnh mệnh xong đều rời đi, Tạ Hạo đến tìm Phí Hoành Đức an bày chuyện phòng thủ, Vương phó tướng và Vũ Độc thì lưu lại trong phòng nghe Đoạn Lĩnh phân phó.

"Trên ngọn núi này, chính là vị trí ta chỉ." Đoạn Lĩnh vẽ một vòng tròn trên bản đồ. nói, "Bên trong sơn cốc có thể dùng binh mai phục, ở đây ngược lại không nên điều binh, binh bất yếm trá."

"Nơi này thập phần hiểm trở." Vương phó tướng nói, "Vì sao không thiết lập mai phục, trái lại lập bẫy rập ở lối ra cách đó hai dặm?"

"Chính là bởi vì sơn đạo dễ dàng phục binh." Đoạn Lĩnh nói, "Lúc đối phương đi qua đây nhất định vô cùng cẩn thận, thế nhưng sau khi toàn quân đã vượt qua tinh thần bọn họ sẽ bắt đầu thư giản. Nếu mai phục tại vị trí này hẳn là có thể thu được hiệu quả tốt nhất."

Vũ Độc liếc nhìn Đoạn Lĩnh, ánh mắt hết sức phức tạp. Đoạn Lĩnh ngẩng đầu nhìn ngược lại hắn, Vũ Độc chỉ gật đầu không nói thêm gì nữa.

"Quả nhiên gia học thâm sâu." Vương phó tướng nói, "Sớm biết như vậy chúng ta cũng không cần phải lo lắng rồi."

Đoạn Lĩnh nói: "Chỉ là như vậy vẫn chưa đủ, mục đích của chúng ta không phải đem bọn họ tiêu diệt bằng hết. Đầu tiên là phải đánh tan bọn chúng, sau đó toàn quân rút khỏi, chờ bọn chúng tập kết xong mới nhất cổ tác khí lần nữa hung hăng đả kích. Nghìn vạn lần không nên cùng đám mã tặc kia đánh du kích, bọn họ đối với địa hình đã rất quen thuộc, chúng ta chỉ có thể bị thiệt thòi."

"Nếu đối phương không tập kết lại thì sao?" Vũ Độc hỏi.

"Vậy phóng hỏa đốt núi." Đoạn Lĩnh nhìn thoáng qua sân viện, nói, "Đem bọn họ bức ra ngoài, dùng củi ướt đốt, khói vừa dày vừa nặng, nếu cả núi rừng đều là khói bọn họ liền không thể trốn được bao lâu."

Vũ Độc gật đầu, Vương phó tướng cũng theo đó làm ra chuẩn bị. Đoạn Lĩnh kéo nhẹ tay Vũ Độc cùng hắn trở về phòng trong, Phí Hoành Đức đã mệnh người đưa giáp da đến.

"Cái ý tưởng này của ngươi cũng gọi là biện pháp?" Vũ Độc hỏi Đoạn Lĩnh, "Một mình ngươi lưu lại trong phủ, vạn nhất Hạ Lan Yết quay về giết ngươi thì làm sao bây giờ?"

"Có Ô Lạc Hầu Mục." Đoạn Lĩnh đáp, "Không phải y đang truy sát Hạ Lan Yết sao?"

"Vạn nhất đâu?" Vũ Độc gắt.

Đoạn Lĩnh nói: "Phải mạo hiểm như vậy, cũng đáng giá để mạo hiểm như vậy. Ngươi cưỡi Bôn Tiêu, mặc bộ giáp trụ này vào."

Vũ Độc đứng yên tại chỗ, Đoạn Lĩnh liền giúp hắn cởi áo ngoài ra chỉ để lại một chiếc quần đơn, sau đó mặc giáp bảo hộ lên.

"Ta không mặc giáp." Trên người Vũ Độc chỉ còn một tầng quần đơn trắng xóa, hắn ngăn tay của Đoạn Lĩnh lại, không nhịn được hỏi, "Ngươi rốt cuộc đang suy nghĩ gì?"

"Ngươi cứ mặc vào đi! Bằng không ta lo lắng." Đoạn Lĩnh nói, "Không đã nói sẽ nghe ta sao? Nhiều nhất chỉ hai ngày thôi."

Y vừa nói vừa nhanh tay giúp Vũ Độc thắt chặt dây đeo bên sườn. Vũ Độc cúi đầu nhìn động tác của Đoạn Lĩnh, lúc này y đang quỳ một gối trên sàn giúp hắn chỉnh trang chiến y, từ hộ tất đến hộ thủ đều thận trọng giúp hắn mặc tốt.

"Nếu Vương An làm gì không thích hợp." Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi liền giết hắn đoạt lấy binh quyền. Nhất định phải đề phòng người Đảng Hạng dùng Ô đầu nhạn truyền tin. Nếu như có thể, tận lực đừng để bọn họ truyền ra bất cứ tin tức gì."

Vũ Độc lẳng lặng nhìn kỹ Đoạn Lĩnh, vùng quanh lông mày siết chặt.

"Ngươi làm sao biết những thứ này?" Vũ Độc lẩm bẩm nói, "Vương Sơn, ngươi…"

Đoạn Lĩnh đột nhiên ngẩn ra, Vũ Độc kéo tay đối phương lên quan sát y, ánh mắt dán chặt vào gương mặt

của y, dò xét thần sắc trong mắt y.

"Lúc ở tướng phủ ta có đọc một ít binh thư." Đoạn Lĩnh đáp.

Hắn nhìn Vũ Độc mặc một thân giáp trụ, trong lòng đã không muốn nói dối nữa, thế nhưng hiện tại tuyệt đối không thể giải thích rõ. Dù sao đại chiến sắp đến, nếu Vũ Độc biết thân phận thật sự của y trong lòng chắc chắn sẽ bất an, giữa lúc đại quân xuất chinh mà hắn vẫn cứ nghĩ đến việc này chỉ sợ trái lại tự loạn trận tuyến, dễ gặp phải nguy hiểm.

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, đợi đến khi ngươi trở về ta sẽ nói cho ngươi biết.

"Bày binh bố trận thì cũng thôi, đây không phải lần đầu tiên ngươi nhìn thấy khôi giáp sao, trước mặc gì sau mặc gì, cái trình tự này ngươi làm không tệ. Là học được từ đâu?" Vũ Độc lại nói.

Đoạn Lĩnh không chút nghĩ ngợi đáp: "Ta không phải muốn giả mạo Triệu Dung sao? Việc này từ trước đã chú ý, bằng không rất dễ bị vạch trần."

Lúc Đoạn Lĩnh nói lời này thì không dám ngẩng đầu nhìn Vũ Độc, Vũ Độc lại vươn tay nâng cằm ép y ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt y. Đoạn Lĩnh bị hắn nhìn đến thập phần khẩn trương, môi cũng khẽ run rẩy.

"Đợi đến khi ngươi trở về, ta có mấy lời muốn nói cùng ngươi." Đoạn Lĩnh cắn răng một cái, nhẹ nhàng nói.

Vũ Độc nghe lời này xong lại mất tự nhiên cứng đờ, nghĩ lại nghĩ đột nhiên liền lúng túng.

"À… được, tốt." Vũ Độc buông Đoạn Lĩnh ra, suy nghĩ một chút rồi nói, "Ta đi đây."

Đoạn Lĩnh tiến lên, choàng tay ôm Vũ Độc từ phía sau, hai người cứ đứng như vậy một hồi, Vũ Độc lại nói với Đoạn Lĩnh: "Ngươi nghìn vạn lần cũng phải cẩn trọng, bình thường cố hết sức giám sát tên họ Tạ kia, đừng để hắn ra ngoài chạy loạn."

Vũ Độc bước nhanh ra ngoài, Đoạn Lĩnh chạy phía sau hắn, nhìn hắn tung người cưỡi lên lưng Bôn Tiêu. Bôn Tiêu cũng không vội chạy đi mà quay đầu nhìn Đoạn Lĩnh, phảng phất như đang chờ y cưỡi lên.

"Giá!" Vũ Độc giục Bôn Tiêu, Bôn Tiêu hý nhẹ một tiếng vẫn không cử động.

"Con ngựa ngu ngốc này." Vũ Độc không nhịn được nói.

"Đi! Bôn Tiêu, ngươi đi đi!" Đoạn Lĩnh phất tay với Bôn Tiêu, ý bảo nó chở Vũ Độc đi, lúc này Bôn Tiêu mới chịu bước đi vài bước, thế nhưng vẫn luôn quay đầu nhìn Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh lại nói với nó: "Bảo

vệ tốt Vũ Độc!"

Lúc này Bôn Tiêu mới xoay người rời đi, tiếng vó ngựa vang lên không dứt, sau khi bọn họ rời khỏi viện Đoạn Lĩnh còn đuổi theo vài bước, nhảy lên tường nhìn, y thấy Vũ Độc đang ngồi trên lưng ngựa nhưng đầu lại vẫn nhìn về phía này.

"Cẩn thận đừng để ngã!" Vũ Độc ở đằng xa hô lên.

Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy buồn cười, sau đó cũng nhảy khỏi tường viện.

Lúc y chạy đến thành lâu Đồng Quan thì Tạ Hạo đang đứng nói chuyện với Phí Hoành Đức, thấy Đoạn Lĩnh đi đến hai người tạm thời đều không lên tiếng.

"Bệnh tình của thúc phụ có chuyển biến tốt đẹp." Đoạn Lĩnh thuận miệng bịa chuyện, "Nói không chừng có thể dần dần tốt lên."

Tiếp qua vài canh giờ cả người Biên Lệnh Bạch sẽ thối rữa mà chết, Đoạn Lĩnh cũng không có tâm tình quản gã, trước hết phải ổn định đại cục đã.

"Kế này dùng thật hiểm." Tạ Hạo nói, "Lại cũng chưa chắc không thể thành công. Chỉ là nếu Hách Liên Đạt không đến liền không có đất dụng võ rồi."

"Chỉ mong là hắn đừng đến." Đoạn Lĩnh nhìn đám mây đen như đã hạ xuống gần sát đất kia, hỏi, "Bố trí xong rồi sao?"

"Đều thỏa đáng." Phí Hoành Đức nói, "Thật sự mong rằng bọn họ đừng đến."

Tạ Hạo vô tình cố ý liếc nhìn Đoạn Lĩnh, sau đó đi kiểm tra bố phòng để lại Đoạn Lĩnh và Phí Hoành Đức đứng trên tường thành. Tinh kỳ tung bay phần phật, thiên không gió giục mây vần.

"Tạ Hạo xuất thân người Toánh Xuyên, là huynh đệ đồng tộc với thống lĩnh Hắc giáp quân Giang Châu, Tạ Hựu, là một người trung thành." Phí Hoành Đức hời hợt nói, "Không cần quá đề phòng hắn."

Đoạn Lĩnh gật đầu cùng Phí Hoành Đức đi dọc theo tường thành, Phí Hoành Đức còn nói: "Tạ Hạo có thể làm tướng, không thể làm soái, Vũ Độc cùng Tạ Hựu đều có thể làm soái. Ta đã phân phó với Tạ Hạo, bảo hắn dùng toàn lực hiệp trợ ngươi."

Trong lòng Đoạn Lĩnh chấn động mạnh một cái, thầm nghĩ Phí Hoành Đức cuối cùng cũng đã biết, nếu đổi thành Biên Lệnh Bạch gã nhất định sẽ nổi lên ý định diệt khẩu, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại càng nghĩ đến liệu Phí Hoành Đức có vì việc trợ giúp mình mà dẫn họa sát thân hay không.

"Lúc trước trong lòng ta còn nghi vấn." Phí Hoành Đức nói, "Hôm nay thấy ngươi an bài liền cảm giác được phong phạm của tiên đế năm đó. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nguy cơ của Đồng Quan nhất định có thể giải trừ, không cần quá lo lắng. Dù sao chuyện trên đời này không có gì có thể nắm chắc mười phần, phàm là có thể giữ được sáu phần liền đủ để buông tay đánh một trận."

"Đợi khi việc nơi đây đã giải quyết xong, tiên sinh còn ở lại Đồng Quan sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Phí Hoành Đức nói: "Hôm nay đã phải đi rồi, lần trước ta đã có ước hẹn với Gia Luật Tông Chân, chi bằng đi một chuyến Liêu quốc hiệp trợ hắn ổn định thế cục."

Trong lòng Đoạn Lĩnh không khỏi tiếc hận, thế nhưng cũng hiểu được Phí Hoành Đức là người có tầm nhìn xa rộng. Thiên hạ hiện tại Liêu, Nguyên, Trần cùng Tây Lương mỗi một phe đều có quá nhiều nhân tố không ổn định, dựa theo lời kể của Hách Liên Bác, Gia Luật Tông Chân đã rơi vào sự đấu tranh quyền lực cùng Hàn gia, cho dù hắn muốn cùng Nam Trần thân thiện hữu hảo cũng không thể đứng ra làm chủ.

Mà Phí Hoành Đức căn bản cũng không thể nói là đang giúp đỡ bên nào, mục đích của lão chỉ là mong thiên hạ này có thể bình định an ổn, không nên lại dấy lên những trận chiến tranh giết chóc quy môt lớn. Một đời mưu sĩ trằn trọc giữa các quốc gia, long fmang thiên hạ, cái lý tưởng cao cả này càng đáng để người ta tôn trọng hơn lắm kẻ trên đời.

"Chúng ta hội sẽ còn gặp lại." Phí Hoành Đức nói với Đoạn Lĩnh, "Sau này còn gặp lại."

Phí Hoành Đức lại hướng về phía Đoạn Lĩnh hành lễ, Đoạn Lĩnh không ngờ rằng Phí Hoành Đức lại muốn đi ngay lúc này chỉ có thể vội vàng đáp lễ. Một già một trẻ ly biệt tại Đồng Quan, những phó dịch của Phí Hoành Đức đều còn lưu lại ở nơi này, lão cứ thế một thân một mình rời khỏi.

Phí Hoành Đức vừa rời đi trong lòng Đoạn Lĩnh liền bắt đầu bất an, cảm giác này không phải chỉ trong chốc lát ngắn ngủi mà là âm ỹ không dứt. Đến đêm, trời đất cuồn cuộn sấm rền, Đoạn Lĩnh cũng không về phòng nữa mà ở lại trong trạm gác trên thành lâu để nguyên quần áo nghỉ ngơi, chập chờn chợp mắt.

Không biết qua bao lâu, quân thám báo lớn tiếng truyền tin đánh thức y.

"Báo ——" thám báo đưa tin, "Quan ngoại có bốn vạn quân Tây Lương đang tiến về phái Đồng Quan!"

Đoạn Lĩnh nghe vậy thì giật mình chạy ra khỏi trạm gác, quả nhiên đã tới! Trên dưới Đồng Quan nhất thời chìm vào không khí khẩn trương, Tạ Hạo lẩm bẩm: "Tới! Đúng là liệu sự như thần!"

Đoạn Lĩnh dĩ không có tâm tình đắc ý, nhanh chóng hạ lệnh: "Lập tức theo kế hoạch, bắt đầu hành động!"

Ánh đuốc trải dài khắp núi đồi, tất cả đều là quân Tây Lương, chiến mã tiến thoái gọn gàng, bốn vạn nhân thoáng cái đã tản ra khắp vùng hoang dã ngoài thành. Quân thủ vệ Đồng Quan cũng bắt đầu ồn ào, đồng dạng thắp đuốc trên tường thành.

“Kẻ tới là người phương nào ——!” Tạ Hạo cất cao giọng quát.

Không gian vô cùng đè nén, Đoạn Lĩnh muốn rời khỏi thành lâu lại bị Tạ Hạo cản trở.

Ngay lúc đó một mũi tên vun vút phóng tới, bay vọt đến vị trí cao gần trăm bước, ‘phập’ một tiếng cắm thẳng vào cột gỗ. Đám quân thủ thành đều giương cung cài tên hướng về dưới chân thành bắn mạnh, quân Tây Lương lập tức giống như nước thủy triều triệt thoái khỏi tầm tên bắn.

Tạ Hạo rút mảnh giấy được buộc trên mũi tên ra đọc, đây là giấy nợ Biên Lệnh Bạch đã ký, mười vạn lượng bạc dùng để mua ngựa của người Đảng Hạng, mọi người tức khắc đều kinh hãi.

Dưới thành có một người dùng tiếng Đảng Hạng cao giọng nói: “Nghe nói Biên tướng quân của quý quốc bị gian nhân làm hại, thái sư Hách Liên của tệ quốc liền phái bản tướng quân đến thăm hỏi. Nếu Biên tướng quân không may bệnh nặng bỏ mình, hai bên chúng ta còn phải đem món nợ này tính toán cho rõ, giấy nợ mỗi bên đều giữ lại ba bản, trước hết đưa cho các ngươi một bản để tra rõ thực hư.”

Đoạn Lĩnh nghe hiểu, không ít thủ vệ binh đại thể cũng nghe được tiếng Đảng Hạng bắt đầu nghị luận ầm ỹ không ngừng. Phía dưới lại có một gã phiên dịch cao giọng lặp lại những lời kia bằng tiếng Hán.

“Báo ——” một gã thám báo khác vội vàng chạy lên tường thành hướng về phía Đoạn Lĩnh nói, “Vũ Độc đại nhân cùng Vương tướng quân đã thành công ngăn chặn kẻ địch trong Tần Lĩnh, mã tặc đều đã bị đuổi chạy vào thâm sơn!”

“Làm tốt lắm!” Đoạn Lĩnh nói, “Chúng ta chuẩn bị hành động!”

86. Quyển 2 - Chương 86: Dụ Địch

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong một góc rừng rậm Tần Lĩnh, quả nhiên giống như Đoạn Lĩnh sở liệu, sau khi quân Tây Lương vượt qua thung lũng tinh thần liền thả lỏng, đột nhiên bị vướng vào bẫy phục kích của quân Đồng Quan thì vô cùng hoảng hốt, đào tẩu vào thâm sơn. Đối diện màn đêm dày đặc, Vũ Độc quả đoán hạ lệnh đình chỉ truy kích kiểm kê quân lính lui dọc theo dòng suối về phía bình nguyên, lại cử sáu nghìn người mai phục men theo ranh giới sơn mạch chờ đối phương tập hợp.

“Chuẩn bị đốt núi.” Vũ Độc hạ lệnh.

Binh sỹ dùng cỏ dại và củi mục dẫn lửa, hỏa diễm rừng rực nuốt trọn cả góc đông Tần Lĩnh, chướng khí mờ mịt quyện với khói lửa càng khiến cho nơi không khí trở nên đặc quánh.

Binh lính dưới trướng Vũ Độc chuyển về đóng tại thông lộ duy nhất của Đồng Quan, sau lưng hắn là ruộng lúa mạch mà hắn và Đoạn Lĩnh đã bị tập kích trong ngày đầu đến nơi này, nếu địch nhân muốn đi đường vòng đánh lén Đồng Quan nhất định phải đi qua đó. Hơn một vạn người tán vào trong bình nguyên, sẵn sàng chờ đợi mệnh lệnh của Vương An và Vũ Độc

“Báo ——” thám báo vọt tới, “Đại quân Đảng Hạng đã đến dưới chân Đồng Quan! “

“Chuẩn bị sẵn sàng.” Vũ Độc hướng về phía Vương An phân phó, “Tốc chiến tốc thắng, chúng ta phải mau chóng quay về cứu viện Đồng Quan.”

Trong bóng đêm, hai bên đều nắm chặt vũ khí, hỏa diễm chậm rãi tràn ra khắp núi đồi, nhóm mã tặc đã không thể tiếp tục lẫn trốn nữa, từ trên núi liều chết chạy ra.

Mây đen che kín, trong bóng tối giơ tay không thấy năm ngón, chỉ trong khoảnh khắc giữa rừng cây đã vang lên tiếng hò hét giết chóc.

“Giết ——!”

Ngựa vừa lao xuống bình nguyên đã bị dính bẫy dây thừng vấp ngã, đám người Đảng Hạng lại bắt đầu tổ chức xung phong, nếu hôm nay không xông qua được ải này, bọn chúng liền không thể hoàn thành kế hoạch nội ứng ngoại hợp vây công Đồng Quan. Vũ Độc đối với tình huống tiến triển đến mức này cũng đã chuẩn bị chu toàn, một người một ngựa nổi bậc giữa chiến trường, dưới thân hắn khống chế vạn lý Bôn Tiêu, trong tay cầm Liệt Quang kiếm dẫn dắt sáu nghìn quân trấn thủ phát động xung phong.

Song phương đều mang theo khí thế bài sơn đảo hải xung phong liều chết với nhau, Vũ Độc hành tẩu khắp nơi giống như cầm đao chém giữa ruộng dưa, hắn giết đến đâu hàng loạt tiếng kêu thét và bóng người ngã xuống đến đấy. Cả đám mã tặc Đảng Hạng không ai dám đối địch với Vũ Độc, đợi đến khi bọn họ nhận ra trên người hắn còn mang theo chất độc cũng đã là quá trễ.

Sấm nổ vang rền trận trận, một tia chớp lóe xẹt ngang rạch nát cả chân trời chiếu sáng chiến trường, Vũ Độc tựa như thiên hàng thần binh, xông xáo làm gương vọt thẳng vào trong trận địa của kẻ địch.

Trường kiếm của Vũ Độc đâm, chém, tạt không ngừng, kiếm khí mang theo độc phấn phiêu đãng khắp nơi, hắn cố tình kéo dài cự ly với trận tuyến quân ta, đúng là không gây ra chút ngộ thương nào trái lại còn tạo thành một đạo lỗ hổng giữa lòng quân địch.

Chim nhạn bay lên báo tin về Đồng Quan, bàn tay Vũ Độc vung mạnh, phi tiêu xoay tròn bắn ra, tín nhạn hót lên một tiếng rồi rơi xuống. Đầu lĩnh mã tặc huy kiếm vọt tới hòng khai ra một đường máu.

“Không giữ được nữa ——!” Có người quát, “Mau thay đổi trận hình!”

“Đều thủ vững ở đây!” Vũ Độc thét to, “Ta đi giải quyết hắn!”

Đầu lĩnh kia cũng là một gã tráng hán khôi ngô, hai tay cầm trảm mã đao[1] cực dài vô cùng lợi hại, đám Đồng Quan vệ đều bị y chém xuống ngựa. Mắt thấy tình thế đã sắp nghịch chuyển, Vũ Độc giục ngựa vọt tới, hai tay nắm chặt Liệt Quang kiếm chênh chếch chém xuống, lưỡi của trảm mã đao bị chặt đứt một đoạn, giữa tiếng kim loại ma sát song phương đều bị chấn động kịch liệt.

Hai người đều lùi lại một bước, đám binh sỹ cũng lui ra phía sau nhường lại một khoảnh đất trống, Vũ Độc liên tục thở dốc, độc phấn trên người hắn đều đã dùng xong duy chỉ còn một thanh Liệt Quang kiếm trên tay. Hai người cứ thế dùng cự ly hơn hai mươi bộ đối diện, không ngừng giằng co.

Đầu lĩnh mã tặc lại giục ngựa xông lên, xoay tròn phần còn lại của trảm mã đao nhắm thẳng về phía Vũ Độc, Vạn lý Bôn Tiêu cả người nhiệt huyết hoàn toàn không đợi Vũ Độc phát lệnh đã lao về phía địch nhân!

Vũ Độc nhắm thẳng về phía đầu lĩnh mã tặc, một chiêu này rõ ràng là lấy cứng đối cứng, chỉ cần sơ ý một chút liền triệt để chơi xong. Vạn Lý Bôn Tiêu từ lúc theo Lý Tiệm Hồng ra chiến trường đến giờ cũng chỉ có xông lên không biết lui xuống, hôm nay chở theo Vũ Độc trên lưng, đúng là muốn hắn cùng với địch nhân dùng mạng so đấu!

Chỉ ngắn ngủi trong chốc lát Bôn Tiêu đã vọt đến trước mặt của đầu lĩnh mã tặc, trảm mã đao bổ xuống theo khai sơn thức, Vũ Độc lại thi triển Sơn Hà chưởng pháp, tay trái dũng mãnh xuất ra hướng thẳng về phía thanh đao đang bổ xuống trên đỉnh đầu chắn lại, tay phải cầm Liệt Quang kiếm móc nghiêng! Chưởng lực cương mãnh va chạm với lực đạo cường liệt, trong nháy mắt bàn tay của hắn đã máu tươi nhễ nhại, thế nhưng mũi kiếm trên tay phải kia đã trực tiếp đâm vào trái tim của kẻ địch, hất đầu lĩnh mã tặc bay khỏi lưng ngựa rơi xuống nơi cách xa năm bước, lưỡi kiếm bén ngót còn tiện đà vạch ra một đường đem cả người và áo giáp chém thành hai nửa!

Vũ Độc trước giờ vẫn quen làm thích khách, chưa từng trải qua một trận chiến man lực[2] như vậy. Hắn ngồi trên lưng ngựa không ngừng thở dốc, lúc này Bôn Tiêu lại xoay đầu lại hướng về một đám mã tặc, bọn chúng nhìn thấy thủ lĩnh bị chém như thế không khỏi hoảng sợ đều lui ra phía sau, chẳng bao lâu liền binh bại như núi đổ, chạy trốn vào trong Tần Lĩnh.

Binh sỹ phe ta lập tức phát ra tiếng hoan hô vang đến tận trời cao.

"Tùng" —— tiếng trống trận từ chân trời vọng đến tựa hồ gõ thẳng vào đại môn Đồng Quan, mà trên đầu thành lâu lại có một đám người cỏ đang được dựng thẳng.

Tạ Hạo khẩn trương đến cực điểm, Đoạn Lĩnh động viên: "Không cần lo lắng, đối phương nhất định sẽ trúng kế."

Lính liên lạc hô lớn: "Trở về báo lại cho Hách Liên thái sư nhà các ngươi! Biên tướng quân của chúng ta không có việc gì! Mũi tên này xin vật quy nguyên chủ! Mời mọi người trở về!"

Đại quân Đảng Hạng hạ trại quan vọng, từ phía hậu trận có người truyền lệnh đến, từng trận quát to vang lên, binh sỹ nhất tề giương giáo chỉa thẳng về phía Đồng Quan.

Đoạn Lĩnh đặt ngón tay lên giữa môi huýt dài một tiếng, lính liên lạc trong quan nội lập tức đốt lửa truyền tin.

Cách quan nội một bức tường, binh sỹ liền châm lửa vào đống cỏ khô đã chuẩn bị sẵn, xa xa một đống lại một đống cỏ khô dấy lên, chỗ thứ ba, chỗ thứ tư cũng liên tục bắt lửa, hỏa quang ánh đỏ nửa bầu trời.

"Giết a ——!"

Binh sỹ phe ta khoa trương phát ra tiếng kêu thảm thiết, những chòi canh đốt người cỏ đều đem hình mộn đẩy xuống thành lâu, hàng loạt tiếng kêu thảm thiết luân phiên vang lên, ngay sau đó cầu hộ thành[3] Đồng Quan ầm ầm nổ tung rồi sập xuống nằm ngổn ngang dưới hào sâu.

Đoạn Lĩnh cùng Tạ Hạo chạy xuống khỏi mặt thành, khẩn trương chờ đợi, lúc bọn họ xuống khỏi bậc thang cuối cùng liền nghe đến tiếng kèn lệnh chấn động cả màn đêm.

Lúc này trong thành ánh lửa nổi lên bốn phía, quân Tây Lương hoàn toàn không hề nghi ngờ gì mà lập tức tin rằng mưu kế của mình đã có hiệu quả, nhanh chóng phát động xung phong đánh về phía cổng lớn Đồng Quan. Bên trong lại không ngừng vang lên tiếng hô đánh hô giết, song phương bắt đầu hỗn chiến.

"Thành phá ——!" Có người gào to.

"Ta đi thôi." Tạ Hạo nói.

"Chú ý an toàn." Đoạn Lĩnh dặn dò.

Hai người tách ra dưới thành lâu, Đoạn Lĩnh giương cung cài tên, châm lửa.

Quân Tây Lương như hổ nhập bầy dê, trong nháy mắt đã phá xong cửa lớn, nháy mắt hơn vạn người tràn vào chém giết khắp nơi. Trên tường thành Tạ Hạo vẫn vững vàng bảo vệ vị trí, thống lĩnh thủ hạ chống chọi với quân Tây Lương, Đoạn Lĩnh phóng mắt nhìn ra phía xa xa ngoài thành, tính toán số lượng người Đảng Hạng xông vào.

Ba, hai, một… có phân nửa đã tiến vào.

Đoạn Lĩnh bắn ra một mũi tên mang theo ánh lửa, tựa như sao băng chiếu sáng bầu trời đêm, bay thẳng về phía chậu than được treo cao trên thành lâu.

Lại có một đạo sấm sét xẹt qua nền trời, rọicho đêm đen cũng sáng rực như ban ngày, mũi tên cháy hừng hực vẽ ra một đường cong rơi vào trong chậu than, lập tức bùng cháy.

Cửa lớn Đồng Quan lần nữaphát sinh tiếng nổ lớn chưa từng nghe thấy, đạo cửa sắt thứ hai nặng gần vạn cân trong nháy mắt hạ xuống! Quân lính Đảng Hạng lập tức bị chia cắt thành hai nửa.

"Giết ——!"

Phục binh Đồng Quan ẩn nấp xung quanh đại mộ cho đến bây giờ mới hiện thân, bọn họ đóng giữ tại những cao điểm xung quanh tường thành không ngừng phát động cơ quan, đá lăn, thân gỗ không ngừng ào ào rơi xuống. Tạ Hạo tiếp tục thống lĩnh binh sỹ chiếm lại mặt thành, bắt đầu không ngừng bắn cung xuống dưới, quân Tây Lương nhất thời trận tuyến rối loạn vội vã lui về phía sau.

Được rồi… Đoạn Lĩnh thở dài một hơi.

"Báo ——" thám báo chạy lên thành lâu hướng về phía Đoạn Lĩnh bẩm báo, "Vũ Độc đại nhân cùng Vương An tướng quân đã một lần tiêu diệt xong quân đội chủ lực của địch, đối phương nhắm hướng nam tháo chạy!"

Thật tốt quá! Đoạn Lĩnh đảo mắt quan sát tình huống dưới chân thành, thế cục quan nội đã định, các cơ quan đầu tiên đã vận hành xong một vòng, kỵ binh Đồng Quan mai phục khắp nơi theo đó mà phát động đợt xung phong thứ hai.

Lúc này quan nội đã thành chiến trường, trên thành lâu hàng loạt mũi tên bắn xuống như mưa.

Đoạn Lĩnh hướng về phía quân Tây Lương bên ngoài thành hô lớn: "Đã nói tướng quân của chúng ta không có việc gì các ngươi còn không tin! Đã bị đánh tan tác rồi đó!"

Quân Tây Lương mắng ầm lên, Đoạn Lĩnh lại giương cung cài tên ở trên mặt thành bắt đầu bắn tỉa, mặc dù tài bắn cung của y không huyền diệu bằng Lý Tiệm Hồng, thế nhưng muốn giết chết vài tên binh sỹ Tây Lương đang có ý định mở cổng thành môn vẫn là có thể.

Lại một tia sét rạch ngang chân trời, cả thế giới phút chốc sáng như tuyết, trong một giây quang minh sáng rực tức thời đó, ánh mắt của Đoạn Lĩnh bén nhạy bắt được một đạo tàn ảnh, đạo tàn ảnh kia bám dính trên tường thành nhanh chóng vọt về phía Tạ Hạo đang chỉ huy binh sỹ. Đoạn Lĩnh không cần nghĩ ngợi, trong nháy mắt liền lắp tên vào cung bắn thẳng về phía Tạ Hạo đồng thời còn giận dữ thét lên một tiếng: "Tạ tướng quân! Cẩn thận!"

Hạ Lan Yết một bước nhảy lên mặt thành lại tung người lên cao, móc sắt trong tay tạt về phía Tạ Hạo.

Một tiếng vang nhỏ cất lên, có mũi tên đang bay thẳng về phía đỉnh đầu của hắn, Hạ Lan Yết đang ở giữa không trung nhanh nhẹn biến chiêu, móc sắt quơ đến chém mũi tên kia thành hai nửa!

Tạ Hạo nhanh chóng lui về phía sau, đám binh sỹ cũng lao lên, đao, kiếm, trường kích trong nháy mắt đều hướng thẳng về phía Hạ Lan Yết. Hạ Lan Yết bị trường kích ép lui về sau vài bước, ngay sau đó lại nắm chặt lấy trường kích phát lực, những tướng sỹ cầm trường kích kia liền bị ném khỏi thành lâu.

Binh sỹ phát ra tiếng kêu thảm thiết, Tạ Hạo dưới sự bảo vệ của thủ hạ lập tức lui về phía sau, trong nháy mắt Hạ Lan Yết ngẩng đầu bỏ qua Tạ Hạo xoay người nhảy lên phía mặt thành, dọc theo mái ngói chông chênh qua lại mấy lần liền nhảy lên trên mái vọng lâu, nhanh chóng nhắm về phía Đoạn Lĩnh.

"Chạy mau!" Tạ Hạo hướng về phía Đoạn Lĩnh quát.

Đoạn Lĩnh lại bắn ra một mũi tên, Hạ Lan Yết cơ hồ không thèm né tránh cứ để mũi tên bắn thẳng vào người mình, không được mấy lần hít thở cư nhiên đã tiếp cận cự ly ba mươi bộ. Đoạn Lĩnh lần thứ hai bắn liên châu tiễn, dùng tất cả ba mũi tên, Hạ Lan Yết ỷ vào mình có Bạch Hồ Minh Quang khải bền chắc liền không thèm sợ chút nào.

"Chờ chết đi!" Hạ Lan Yết giận dữ hét, xông qua lỗ hổng trên mái vọng lâu cuối cùng.

Đoạn Lĩnh chính là chờ một chớp mắt này, liền bắn mũi tên trong tay ra, Hạ Lan Yết căn bản không đem sức lực yếu đuối của thiếu niên coi vào đâu, móc sắt trong tay sáng rực lên, mắt thấy cự ly của hai người đã không còn được đến mười bước, hết thảy nỗ lực của Đoạn Lĩnh chỉ còn là giãy dụa.

Ngay trong khoảnh khắc cuối cùng, Đoạn Lĩnh bắn ra một mũi tên thắp lửa, nhắm thẳng vào giữa ngực Hạ Lan Yết, sau đó ngay lập tức tung người nhảy lên, giữa không trung nhào lộn ngược lại một vòng, đem toàn bộ những chậu than trước mặt dùng để thắp tên đạp thẳng về phía Hạ Lan Yết.

Dầu hỏa bắt lửa, trong nháy mắt thiêu trụi áo ngoài của Hạ Lan Yết, y còn chưa phản ứng kịp lại có một chậu than bay đến trước mặt đổ thẳng vào người, trong giây phút dầu hỏa đã thấm ướt cả cơ thể y.

Liệt hỏa cứ đơn giản như thếtrong khoảnh khắc liền bùng lên, cả người Hạ Lan Yết hóa thành một quả cầu lửa, dưới chân khẽ trượt liền ngã thẳng xuống.

Đoạn Lĩnh sau khi thực hiện cú lộn nhào cũng đã ra đến sát rìa mái ngói, thân hình loạng choạng ngã nhoài, một đường hất tung toàn bộ mái ngói. Hạ Lan Yết toàn thân bắt lửa điên cuồng vùng vẫy la hét chém ra móc sắt, từ giữa không trung cố gắn đánh thẳng về phía Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh không kịp chống cự, mắt thấy sắp bị Hạ Lan Yết chộp trúng thì lại có một thân ảnh thon dài bay tới.

Lang Tuấn Hiệp đạp trên mái ngói cong cong, giữa không trung cứng rắn chuyển hướng, vung trường kiếm ra một chiêu đắc thủ đâm xuyên cánh tay của Hạ Lan Yết, 'đinh' một tiếng, Hạ Lan Yết đã bị đính lên mái hiên bên cạnh.

Đoạn Lĩnh: "…"

Lang Tuấn Hiệp đáp xuống phía sau Hạ Lan Yết, thuận tay kéo mạnh liền cầm đi bội kiếm sau lưng đối phương.

"Kiếm về ta, Bạch Hổ Minh Quang khải về ngươi." Lang Tuấn Hiệp nói, "Sau này còn gặp lại."

Lang Tuấn Hiệp thu hồi trường kiếm còn thuận tay rạch một nhát, chặt đứt cả cánh tay Hạ Lan Yết, lại đoạn luôn hai chân y mới phi thân lui ra sau. Toàn bộ quá trình tựa như tia sét chớp nhoáng rạch ngang bầu trời kia, trong chớp mắt đã triệt để tiêu thất vào lòng bóng tối.

Hạ Lan Yết khốn cùng lăn dọc theo mái ngói ngã xuống mặt đất.

Đoạn Lĩnh không nhịn được thở dốc xoay người bò về phía vọng lâu, vội vàng chạy dọc theo thang lầu xuống dưới.

Bên trong thành Đồng Quan tiếng kêu thét dần dần lịm đi, chỉ nghe một thanh âm sấm rền vang dội, cơn mưa như trút nước rào rạt đổ xuống, dòng nước mãnh liệt tưới tắt lửa nóng trên người Hạ Lan Yết, máu tươi cũng dọc theo thân thể của y chậm rãi lan ra, thẳng đến khi cả mặt đất đều nhuộm trong máu đỏ.

"Là ai sai khiến ngươi thích sát tiên đế."

Thù mới hận cũ xông lên đầu, Đoạn Lĩnh lẳng lặng nhìn Hạ Lan Yết, Hạ Lan Yết phát sinh tiếng rên rỉ thống khổ.

Đoạn Lĩnh đột nhiên giận dữ hét: "Nói!"

"Ngươi… Ngươi…"

Hạ Lan Yết bò trườn muốn lật người lại, máu tươi trên người lại càng tuôn ra nhiều hơn, y ngẩng đầu chăm chú nhìn vào Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh đứng trước mặt Hạ Lan Yết, trên người nước mưa lưu chuyển, ánh mắt của Đoạn Lĩnh nhìn Hạ Lan Yết khiến tên thích khách tàn nhẫn lạnh lùng kia rốt cục cũng nhớ lại chuyện của một năm trước, cũng chính ngày này y đã phục kích ở bên ngoài thành Thượng kinh thích sát người kia.

"Ngươi là… Lý Tiệm Hồng…"

"Phụ hoàng ta vì ngươi mà chết." Đoạn Lĩnh trầm giọng nói, "Nói cho ta biết là ai, là ai sai khiến ngươi phục kích người.."

Cái đầu đã bị đốt thành than trông có vẻ cực kỳ kinh khủng, y khẽ nhếch môi: "Là… là…"

Đoạn Lĩnh lại tiến thêm một bước.

Một thanh phi châm lóe sáng hàn quang bay vụt ra hướng về phía Đoạn Lĩnh.

Vào đúng lúc này, Bôn Tiêu không biết từ đâu đã vọt thẳng đến dưới thành lâu, Vũ Độc tung người xuống ngựa chạy một bước dài về phía Đoạn Lĩnh. Tay phải vụt lên, "Leng keng keng" ba tiếng chặn lại ám khí Hạ Lan Yết phun ra, đẩy Đoạn Lĩnh té nhào vào trong nước mưa.

Đoạn Lĩnh lảo đảo đứng dậy, cái đầu đen như than của Hạ Lan Yết nặng nề đập xuống mặt đất, lần này y đã dùng hết toàn bộ khí lực còn lại, làn da cháy xém trên mặt nứt ra tuôn từng dòng máu loãng, hòa tan vào trong nước mưa.

Vũ Độc còn đang không ngừng thở dốc, khôi giáp trên thân đều nhuốm máu đỏ ngã ngồi nơi chân tường.

Đoạn Lĩnh hướng về phía Vũ Độc nở nụ cười bất đắc dĩ, tuy rằng vẫn không hỏi được tin tức mong muốn ban đầu, nhưng cũng có thể coi như đã vì phụ hoàng mà báo thù.

"Còn cười!" Vũ Độc quát, "Ngươi điên rồi sao! Còn cùng kẻ liều mạng kia nói cái gì?! Không muốn mạng nữa phải không!"

Vũ Độc giơ tay lên, Đoạn Lĩnh cho là hắn muốn bạt tai mình, thế nhưng Vũ Độc chỉ đặt tay lên gáy y dùng sức ôm vào trong ngực, cả người hắn đều đang khe khẽ run rẩy.

Hai chân Vũ Độc mở rộng, chân phải vì ác chiến mà bị thương, bàn tay cũng được băng bó trông như cái bánh bao ôm chặt Đoạn lĩnh, tay kia thì vuốt tóc y, ngắm nhìn gương mặt thiếu niên của y. Khí tức hai người giao hòa.

Mưa đã tạnh, cuồng phong thổi qua, mây đen tan hết.

Nền trời xám nhạt tựa như một tấm màn nhung bị thiên tôn chính tay xé toạc, mọi thứ đều tan biến, chỉ còn lại một đạo thiên hà muôn đời rực rỡ vắt ngang nền trời, lặng lẽ hiện ra.

Trên mặt đất vô số vũng nước đọng đồng thời phản chiếu ánh sao rực rỡ nơi chân trời, mỗi một vũng nước tựa hồ đều là một thế giới đã bừng tỉnh có đầy đủ hưng diệt luân hồi.

Tất cả thanh âm trên thế gian đều đã cách xa bọn họ.

Phảng phất như cõi trần gian không bờ bến này chỉ có một dãy tường thành to lớn vĩ đại khoáng cổ tuyệt kim như thế.

Dãy tường thành kia ngăn cách sinh cũng ngăn cách tử, ngăn cách sông ngân hà nghìn dặm chốn thiên không cũng ngăn cách đại địa tang thương vạn lý. Mà bọn họ lúc này đều đang ngồi trên tường thành.

Mồng bảy tháng bảy, gió thu thổi qua làm trăm nghìn vũng nước lớn nhỏ dao động, ánh sao vỡ thành trăm nghìn mảnh ôn nhu nhộn nhạo vây quanh cơ thể hai người bọn họ.

Ngay trong một sát na này, Vũ Độc bị ánh mắt của Đoạn Lĩnh thu hút, trong đầu hắn bỗng nhiên vụt qua một đoạn hình ảnh đã từng trông thấy rất lâu trước kia. Sự kinh ngạc và khiếp sợ ập đến khiến thân thể hắn không kềm được run rẩy, chân mày cũng cau chặt lại.

Hắn dùng bàn tay che lại mũi và môi Đoạn Lĩnh.

Trong mắt Đoạn Lĩnh mang theo mờ mịt, không hiểu Vũ Độc là có ý tứ gì.

Biểu tình của Vũ Độc hết sức kinh ngạc, hắn lấy tay ra rồi lại đặt lên, chăm chú nhìn kỹ đôi mắt ĐOạn Lĩnh.

Ánh mắt mờ mịt của Đoạn Lĩnh cùng với đứa trẻ lộ ra nửa khuôn mặt dưới ánh đèn của hiệu thuốc bắc, giữa một đêm gió tuyết bảy năm trước tại Thượng Kinh cứ thế trùng điệp vào nhau.

Vũ Độc lần thứ ba lấy tay ra rồi lại đặt lên, ký ức dần dần rõ ràng.

"Ta đã gặp ngươi." Vũ Độc khó có thể tin nói, "Bảy năm trước, trong một dược đường ở Thượng Kinh. Đây là có chuyện gì?"

1/ Trảm mã đao: là cái này Với chiều dài cỡ này

2/ Man lực: Chỉ dùng sức mạnh đơn thuần so đấu, không có kỹ thuật gì hết, giống như trâu mộng đâm đầu vào nhau ấy.

3/ Cầu hộ thành: là cây cầu bắt qua hào sâu bên ngoài thành, thường dùng làm công sự chống xâm lược.

中华刀剑

87. Quyển 2 - Chương 87: Thẳng Thắn

Mồng bảy tháng bảy, sau khi minh ước Thượng Tử ký kết mười ba năm, Trần Lương lại khởi lên chiến hỏa.

Đêm thất tịch diễn ra một trận dạ chiến tựa như sấm chớp xẹt qua bầu trời đêm, kéo dài không đến một ngày đã lập tức kết thúc.

Tín báo khai chiến thậm chí chưa được gởi đến triều đình Liêu, Nguyên, Trần, quân đội Đảng Hạng đã bị triệu hồi, không công mà về.

Mồng bảy tháng bảy, Đồng Quan chi chiến, số binh lính Tây Lương mai phục trong Tần Lĩnh và tràn vào thành tổng cộng có một vạn bảy nghìn người, bắt sống một vạn ba nghìn.

Ngày hôm sau, Hách Liên Đạt của Tây Lương nhận được cấp báo, triệu hồi kỵ binh chính quy cùng với đội quân ngụy trang thành mã tặc, thu nạp tàn binh ba mươi dặm.

Màn đêm buông xuống, Biên Lệnh Bạch bệnh nặng không thuốc trị, giữa đêm bỏ mình.

Rạng sáng ngày hôm sau, khâm sai tân nhậm đã đến được Đồng Quan, trọng chỉnh quân đội tiếp thu quân quyền của Biên Lệnh Bạch.

"Trước lúc xuất phát Mục tướng gia đã nói cho lão biết, ngươi là người suy nghĩ thấu đáo làm việc có thứ tự, chuyện gì cũng có thể tính toán rõ ràng. Hôm nay vừa gặp quả thực không sai, lão đây không khỏi cảm thán một tiếng hậu sinh khả úy."

Trịnh Lệ năm nay tuổi gần hoa giáp[1], chòm râu trắng xóa. Lúc tổ phụ Đoạn Lĩnh còn sống, lão đầu tử này từng xuất lĩnh quân đội Nam Trần liên tục chiến đấu ở các chiến trường bên ngoài Trường Thành, có thể mời lão xuất sơn tọa trấn Đồng Quan quả nhiên là lựa chọn thích hợp nhất.

Đoạn Lĩnh toát mồ hôi nói: "Vãn bối không dám nhận, may là có Phí tiên sinh cùng Vũ Độc ở đây."

Đứng ở trước mặt Trịnh Lệ quả thật Đoạn Lĩnh phải khiêm tốn, lần này cục diện Đồng Quan tuy là do y một tay thúc đẩy, thế nhưng trong quá trình thi hành lại có trăm nghìn chỗ hở, càng là suýt nữa đã hai lần đánh mất tính mạng, nếu không có Vũ Độc, căn bản y cái gì cũng không làm được.

Trịnh Lệ giữ nguyên chức vị của hai người Vương Tạ, chỉ đơn giản điều chỉnh lại biên chế quân đội một lần, Đoạn Lĩnh còn nhìn ra Trịnh Lệ đang chuẩn bị không lâu sau liền bắt đầu dùng Tạ Hạo liền biết biết không cần nhắc nhở lão người nào có thể dùng. Nhiệm vụ ở Đồng Quan mặc dù đã kết thúc thế nhưng Đoạn Lĩnh còn có một cục diện rối rắm khác cần phải nhanh chóng thu phục, vì vậy chỉ đành lập tức từ biệt Trịnh Lệ quay về Tây Xuyên.

'Ta đã gặp ngươi, bảy năm trước, ở dược đường tại Thượng kinh.'

Vũ Độc rốt cục nhớ tới.

Đêm thất tịch hôm đó Đoạn Lĩnh cũng nói cho hắn biết: "Đúng, là ta, ngươi còn dùng Kim Ô làm ta giật thót cả mình."

"Vậy ngươi..." Vũ Độc thực sự có quá nhiều việc nghĩ không thông, hàng loạt ý tưởng chồng chất trong nháy mắt xông thẳng lên đầu.

Cơn mưa thu dai dẳng qua đi, nền trời Đồng Quan được nước tẩy rửa trở nên cực kỳ cao rộng, xe ngựa lần thứ hai khởi hành, vẫn là xa phu câm điếc, người ngồi trong xe vẫn là Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh, chỉ là lần này bọn họ xuôi ngược về nam.

Lúc ra khỏi Tần Lĩnh thì Đoạn Lĩnh ra hiệu cho xe phu ngừng lại ở ven đường, hai bên đều là cây phong cao ngất. Đoạn Lĩnh đỡ Vũ Độc xuống xe ngồi bên rừng phong nghỉ ngơi chốc lát, lại rót nước cho hắn đổi thuốc.

Sau lưng bọn họ là lá phong đỏ rực như lửa, trong trận chiến đêm ấy tay của Vũ Độc bị thương, mắt cá chân cũng bị va chạm không nhẹ, lúc xuống xe vào núi hắn được Đoạn Lĩnh đỡ ngồi trên một tảng đá lớn, chân phải vươn ra dẫm lên cái ghế gỗ nhỏ mang từ mã xa xuống. Đoạn Lĩnh ở bên cạnh dùng nước hòa tan dược cao, giúp hắn đổi thuốc, đầu tiên là giúp mắt cá chân giảm sưng, sau đó là mở lớp băng trên tay trái ra, dùng dược cầm máu sinh cơ.

“Vết thương trên tay chỉ cần một tháng là có thể khôi phục tương đối rồi” Đoạn Lĩnh nói với Vũ Độc, “Không sinh mủ liền không có chuyện gì, mắt cá chân trái lại cần thêm một ít thời gian, thương cân động cốt một trăm ngày, mấy hôm nay ngươi cẩn thận một chút.”

Vũ Độc không chớp mắt nhìn kỹ Đoạn Lĩnh, đáp: “Không sao cả.”

“Khinh công của ngươi tốt như vậy.” Đoạn Lĩnh nói, “Nghìn vạn lần đừng để lưu lại bệnh căn.”

Vũ Độc nói: “Lúc trước ngươi muốn nói chuyện gì với ta? Chần chần chờ chờ, ở đây bốn về vắng lặng, cuối cùng cũng đã có thể nói đi.”

Đoạn Lĩnh cười cười với hắn, nói: “Lần trước khi ở trong sơn động, ngươi cũng nói có chuyện muốn nói với ta, là chuyện gì?”

Đêm hôm ấy hai người không kịp nói chuyện gì với nhau đã bị động tĩnh rút quân của người Đảng Hạng cắt đứt, tiếp theo lại có việc ùn ùn kéo đến, suốt hai ngày nay Vũ Độc có nghĩ đến vỡ đầu cũng không nghĩ ra, Đoạn Lĩnh vì sao lại xuất hiện trong một dược đường ở Thượng kinh giữa đêm gió tuyết bảy năm trước như vậy.

Thế nhưng Đoạn Lĩnh đã từng nói, phụ thân của y là một dược thương, như vậy có lẽ cũng đã từng làm chưởng quỹ dược đường?

“Trước tiên ta hỏi, đến tột cùng đêm đó vì sao ta lại nhìn thấy ngươi?” Vũ Độc nhíu mày nói, “Ngươi không phải là người Tầm Bắc sao?”

“Duyên phận nha.” Đoạn Lĩnh đáp, “Chúng ta gặp nhau là duyên phận, mầm mống đã được sớm chôn xuống từ lúc đó.”

Đoạn Lĩnh cẩn thận giúp Vũ Độc băng bàn tay lại.

Vũ Độc có chút mất tự nhiên liếc về phía sườn núi mọc đầy thông dại, lá đỏ lả lướt tung bay khắp xung quanh.

“Duyên phận sao? Ta…” Vũ Độc nói, “Cả đời này của ta… lúc nhập môn đã từng lập thệ, không thể thú thê, thành gia, thậm chí theo một nghĩa nào đó… còn không cho lập nghiệp.”

“Vì sao?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Thích khách đều là như vậy.” Vũ Độc đáp, “Ngươi có thân nhân, có thê tử liền có nhược điểm. Ngươi giết cừu gia, hậu đại của bọn họ lại muốn tới trả thù, sẽ giết thê nhi của ngươi, phóng hỏa nhà của ngươi. Một người dùng giết người làm nghề nghiệp thì có tiền đồ gì?”

"Vậy sư phụ và sư nương của ngươi thì sao?" Đoạn Lĩnh lại hỏi, "Bọn họ không phải đã thành thân rồi ư?"

"Bọn họ vẫn chưa thành thân." Vũ Độc đáp, "Không có danh phận, nhưng ở trong lòng ta nàng thủy chung là sư nương. Sau này thành Thượng Tử bị phá, sư phụ bỏ mình trên chiến trường, sư nương cũng tự tử theo người, cái Bạch Hổ Minh Quang khải trên người ngươi đã thất lạc từ lúc đó, mà Sơn Hà kiếm pháp cũng rơi vào tay Triệu Khuê năm ấy dẫn binh cứu viện."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Ngươi là vì tìm nó mới đến dưới trướng Triệu Khuê, phải không?"

Vũ Độc gật đầu, nói: "Triệu Khuê biết một khi ta tìm được nó liền sẽ rời đi, vì vậy mới giấu kỹ đến thế."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Sau khi tìm được nó ngươi muốn làm gì? Khôi phục sư môn sao?"

Vũ Độc đáp: "Sư môn của ta đã suy tàn từ lâu rồi, những người nhận được truyền thừa năm đó đã ly tâm từ lâu, Trấn Sơn Hà lại càng không biết lưu lạc đến nơi nào. Thế nhưng Bạch Hổ Đường vẫn còn một chức trách nữa, đó là bảo vệ Đế quân giữa loạn thế này."

"Thế nhưng Đế quân, hắn không cần ta đến bảo hộ." Vũ Độc nói, "Thái tử tuy có ý mời chào ta, ta lại biết, thứ hắn muốn là một thích khách biết nghe lời chứ không phải truyền nhân Bạch Hổ Đường. Xét đến cùng, vẫn là không cần ta."

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, ta cần nha, ta cần.

Vũ Độc nói: "Triệu Khuê cũng tốt, Mục tướng gia cũng được, còn có Thái tử… ngoại trừ Tiên Đế, người người đều chỉ cần một thanh đao sát nhân. Bất quá cũng không trách được bọn họ, trong loạn thế vốn chính là giết đến giết đi."

Thấy Đoạn Lĩnh muốn nói lại thôi, Vũ Độc lại cho là y định an ủi mình, trái lại nhẹ nhàng vỗ vỗ vai y, nói: "Sơn nhi, còn ngươi? Có tính toán gì không? Ta biết ngươi muốn trở nên nổi bật, ngươi năm nay cũng đã mười sáu tuổi rồi, suốt ngày đều ở bên cạnh ta như vậy không khỏi làm trễ nãi ngươi."

"Cái… cái gì?" Đoạn Lĩnh đột nhiên cảm thấy buồn cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy cực kỳ ấm áp.

"Như ngươi nói, bảy năm trước ta vốn là đến Thượng kinh chấp hành một nhiệm vụ, lại có thể quen biết ngươi vào lúc đó… Là duyên phận." Vũ Độc còn nói, "Lão thiên đem ngươi đưa đến bên cạnh ta, có lẽ là duyên phận này vẫn còn chưa dứt."

Đoạn Lĩnh nghe hắn nói như thế thì trong lòng cũng không khỏi ngổn ngang trăm mối. Là duyên phận sao? Hay là từ khi y sinh ra số mệnh kia đã bắt đầu, tất cả đều được định trước, y nhất định sẽ là Thái tử Nam Trần, là nhi tử của Lý Tiệm Hồng, sẽ ở một ngày nào đó được đưa đến Thượng kinh, lại ở trong một đêm định mệnh nào đó, nhìn thấy Vũ Độc.

"Ta không thể có gia thất." Vũ Độc nói, "Thế nhưng ngươi không giống vậy, cũng không thể cứ thế theo ta qua cả đời. Trở về suy nghĩ lại thật kỹ, ngươi vừa qua mười sáu tuổi, tương lai ngươi… còn có tương lai…"

"Ta tự nhiên là theo ngươi cả đời." Đoạn Lĩnh hoàn thành vòng cuối cùng của lớp băng vải trên tay Vũ Độc, xem xét lại một lần nữa, nói, "Ta cũng không muốn thành gia, lập nghiệp vẫn là có thể."

"Ngươi…" Vũ Độc phảng phất đã liệu trước Đoạn Lĩnh sẽ nói như vậy, lại nói, "Theo ta, không danh không phận, đây xem như chuyện gì? Muốn làm sai vặt của ta cả đời? Còn công danh của ngươi thì sao? Ngươi không phải muốn ngoi lên trên sao?"

"Thì cũng giống như sư phụ và sư nương ngươi vậy thôi." Đoạn Lĩnh nói.

Cả gương mặt của Vũ Độc bỗng nhiên đỏ lên, Đoạn Lĩnh cũng cảm thấy mấy câu kia nói xong liền có điểm chẳng ra gì cả.

Một mảnh lá phong bay xuống yên tĩnh chạm vào mặt đất, ngọn gió thổi qua làm vang lên thanh âm xào xạt.

Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh, nói: "… Ngươi nghĩ quá… đơn giản…"

"Đơn giản chuyện gì?" Đoạn Lĩnh mờ mịt hỏi.

Vũ Độc ngẫm lại, khoát tay nói: "Mà thôi mà thôi, tùy tiện nói một chút."

Đoạn Lĩnh không hiểu ra sao, Vũ Độc còn nói: "Coi như ngươi vận khí tốt, cũng không phải đi theo Trịnh Ngạn. Như vậy thì… trước hết cứ quyết định thế đi."

"Trịnh Ngạn?" Đoạn Lĩnh hỏi, "Có liên quan gì đến Trịnh Ngạn?"

"Không có gì." Vũ Độc khoát tay một cái nói, "Trở về đi."

"Chờ một chút." Đoạn Lĩnh nói, "Ta còn có chuyện muốn nói với ngươi."

Vũ Độc: "?"

Đoạn Lĩnh kéo tay Vũ Độc suy nghĩ một hồi, đột nhiên hiểu được những lời Vũ Độc nói lúc trước. bọn họ chưa từng tán gẫu như thế này bao giờ. Tuy rằng trong mắt đám người Mục Khoáng Đạt, thiếu niên không hiểu lúc nào bỗng dưng xuất hiện này là nhi tử của bằng hữu Vũ Độc, thế nhưng trong lòng hai người đều rất rõ ràng, Vũ Độc cũng hiểu, Đoạn Lĩnh chỉ là tạm thời cần sự bảo vệ của hắn mới ở lại, sau này có thể thoải mái rời đi, vì vậy mới có buổi nói chuyện như thế.

Nghe được Đoạn Lĩnh nói như vậy Vũ Độc cũng rất cao hứng, chờ đợi y cũng thật tốt, cuối cùng cũng có hồi báo.

"Sự ra đi của phụ thân là việc đau đớn nhất trong đời ta." Đoạn Lĩnh đáp, y vẫn ngồi trên tảng đá kia, nắm chặt tay của Vũ Độc.

Vũ Độc lại tách ngón tay của mình ra lồng vào tay Đoạn Lĩnh, hai người mười ngón tương giao tay siết chặt tay. Biểu tình của hắn có chút không được tự nhiên hướng về phía Đoạn Lĩnh nói: "Ta sẽ đối đãi với ngươi thật tốt."

"Ngươi còn nhớ cái ngày chúng ta gặp mặt lần đầu không?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc nở nụ cười, nói: "Phụ thân ngươi là chưởng quỹ của Vinh Xương đường? Ta nhớ rõ lúc đó ngươi còn cầm một cây nhân sâm, nói là dùng để giữ mạng cho thai phụ."

"Là cho Ô Lạc Hầu Mục ăn." Đoạn Lĩnh nói, "Y bị ngươi đâm một kiếm, thiếu chút nữa đã chết."

Vũ Độc: "…"

Nụ cười của Vũ Độc trong nháy mắt liền thu lại, không dám tin nhìn Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh lại nói: " 'Chúc', là ta người đầu tiên trong đời ta giết, khi đó Ô Lạc Hầu Mục nhận mệnh của phụ thân đi đến Thượng Tử tìm ta, sau khi đón được liền giấu ta ở Thượng kinh. Ngươi mang theo Ảnh đội Trần quốc ngày đêm tập kích muốn tìm tung tích của ta. Sau cái đêm 'Chúc' bị giết chết, ngày hôm sau ngươi còn đến học đường tìm ta, chỉ là nhận lầm người nên đã bắt Thái Diêm đi."

"Sau đó ta vẫn ở lại Thượng kinh, mùa xuân hai năm trước, phụ thân trở về bên cạnh ta." Đoạn Lĩnh chìm vào hồi ức, "Người đã dạy ta những thứ ngươi cho rằng ta không nên biết, tỷ dụ như cầm binh đánh giặc, khinh công quyền cước… người huấn luyện ta bắn tên, còn dạy ta Sơn Hà kiếm pháp."

Đoạn Lĩnh buông tay Vũ Độc ra, đứng dậy nói: "Ngươi xem."

Đoạn Lĩnh ngưng thần cố nhớ lại Sơn Hà chưởng, một cước quét qua, hàng loạt lá phong bị hất lên may múa. Vũ Độc vẫn còn bị vây trong cực độ chấn động, Đoạn Lĩnh chập chờn qua lại giữa những chiếc lá phong đỏ tươi như màu máu, lên xuống ngang dọc, thu chưởng nghiêng người. Từ đầu đến cuối, hoàn thành một bộ chưởng pháp.

"Có sai một vài chỗ." Đoạn Lĩnh có điểm bất an nói, "Thế nhưng phần lớn đều đúng."

Vũ Độc nghẹn lời mất một lát, Đoạn Lĩnh lại ngồi xuống bên người hắn nhẹ nhàng lay lay: "Này, Vũ Độc, ngươi vẫn còn đang nghe chứ?"

"Vậy… sau đó thì sao?" Vũ Độc run giọng nói, lúc này trong đầu hắn đã hoàn toàn trống rỗng.

Đoạn Lĩnh kéo tay Vũ Độc, vẫn là mười ngón đan xen như lúc nãy, nói: "Sau đó Thượng kinh phá thành, ta không đợi được phụ thân, cùng Thái Diêm trốn đi."

Lúc này Vũ Độc dùng ánh mắt vô cùng chấn động kinh ngạc nhìn Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh ngơ ngẩn xuất thần: "Ta không biết sau đó lại có chuyện gì xảy ra, nói chung khi ta tìm đến Tây Xuyên thì đã biến thành như vậy. Ta không biết ai đã giả mạo mình, tín vật gì ta cũng bị mất, Lang Tuấn Hiệp… Ô Lạc Hầu Mục còn hạ độc ta, đem ta ném vào xông, có thể ta đã xuôi dòng trôi xuống hạ du, lại được ngươi cứu lên."

"Xin lỗi, Vũ Độc." Đoạn Lĩnh nói, "Lúc trước có rất nhiều chuyện là ta lừa ngươi. Ta cái gì cũng không dám nói, ta sợ ngươi là người của Mục tướng gia…"

Thân thể Vũ Độc lảo đảo trượt từ trên tảng đá xuống đất.

Đoạn Lĩnh không hiểu làm sao.

"Ngươi là… quả nhiên… ta đã cảm thấy không thích hợp…" Vũ Độc run giọng nói, "Ngươi mới thật sự là điện hạ… Ngươi… Ngươi…"

Trên người Vũ Độc còn mang theo vết thương, thế nhưng hắn vẫn cố chống thẳng tắp quỳ gối trước mặt Đoạn Lĩnh.

"Mau đứng lên!" Đoạn Lĩnh gấp gáp.

"Điện hạ." Vũ Độc hổn hển nói, "Là ta vô năng, không bảo vệ tốt Tiên đế…"

Đoạn Lĩnh cũng vội vàng quỳ xuống, hướng về phía Vũ Độc nói: "Ngươi mau đứng lên!"

"Người hãy đứng lên…" Vũ Độc lại đỡ Đoạn Lĩnh đứng dậy.

"Ngươi mau đứng lên!" Đoạn Lĩnh gấp mà không biết làm gì.

Hai người kinh ngạc đối diện nhau trong giây lát, Vũ Độc đột nhiên ôm chặt lấy Đoạn Lĩnh, kích động đến không thể diễn tả bằng lời. Những chuyện trước đây hắn không nghĩ ra thoáng cái đều đã được giải thích.

"Không trách ngươi." Đoạn Lĩnh nói, "Thực sự không trách ngươi, ngươi căn bản là vô tội. Nếu ngươi cảm giác mình có tội, ta thay mặt phụ hoàng đã qua đời miễn tội cho ngươi, từ giờ trở đi, ngươi không cần lại đặt chuyện này trong lòng."

Vũ Độc ôm chặt Đoạn Lĩnh, sức mạnh này khiến Đoạn Lĩnh không khỏi cảm thấy đau đớn.

"Đứng lên, Vũ Độc." Đoạn Lĩnh kéo Vũ Độc đứng dậy, hai người nhìn vào mắt nhau hồi lâu, hàng loạt mùi vị lên men trong lòng nhưng lại không biết làm sao mở miệng.

1/ Hoa giáp: Sáu mươi tuổi

88. Quyển 2 - Chương 88: Luống Cuống

"Ngươi không nên nói cho ta biết." Vũ Độc nhíu mày nói với Đoạn Lĩnh.

"Nếu như ngay cả ngươi cũng không thể nói." Đoạn Lĩnh đáp, "Trên đời này ta liền không còn có thể tin ai nữa. Năm đó lúc còn ở tại Thượng kinh, ta cùng Hách Liên là đồng học, chỉ là hắn cũng không biết thân phận của ta. Ta không thể cứ tiếp tục chịu đựng chuyện này, có đôi khi ta cảm thấy mình cũng sắp bị ép đến điên rồi."

Đoạn Lĩnh nhìn Vũ Độc, vùng quanh lông mày đều nhăn tít lại vô cùng khó chịu.

"Ta hiểu rồi." Vũ Độc nói, "Ngươi… ai, ta nhất định… quên đi, hiện giờ nói gì cũng không quan trọng, ngươi cứ nhìn ta là được."

"Cái gì?" Đoạn Lĩnh kỳ quái nhìn Vũ Độc.

Vũ Độc nói: "Không, ta là nói chúng ta đi một bước nhìn một bước, ta sẽ chứng minh cho ngươi xem, ta tuyệt đối không bán đứng ngươi."

"Ta không lo lắng." Đoạn Lĩnh nở nụ cười rồi lại tiến lên ôm lấy Vũ Độc, dựa vào trong ngực hắn. Vũ Độc cực kỳ mất tự nhiên cựa quậy, gương mặt đỏ bừng, tay chân luống cuống.

"Đừng nhúc nhích." Đoạn Lĩnh thấp giọng nói, "Để ta ôm một chốc được không?"

Vũ Độc liền cứ ngồi như vậy để Đoạn Lĩnh ôm mình, Đoạn Lĩnh lại cảm thấy hết sức kỳ lạ, đã lâu rồi y chưa từng có loại cảm giác như vậy. Bình thường tuy rằng y cũng thích ôm Vũ Độc ngủ, thế nhưng lúc này lại khác hẳn, y cuối cùng cũng đã có thể đem tất cả những việc giấu kín trong lòng nói ra, có thể tìm được một người cùng y chia sẻ.

Vũ Độc ngơ ngác ngồi, theo bản năng giơ tay lên ôm vai Đoạn Lĩnh.

Từ trước đến giờ, trái tim của Đoạn Lĩnh vẫn luôn giống như bị treo giữa không trung, chỉ có lúc này đây… hoặc là nói từ đây về sau, trái tim của y đã có thể hạ xuống, tìm được một chỗ để đặt chân.

Vũ Độc: "…"

Vũ Độc cúi đầu nhìn Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh nhắm mắt lại, ánh mặt trời lấp lánh đọng trên lông mi của y.

Vũ Độc dường như vẫn còn bị vây trong giấc mộng, ánh tà dương trải rộng, lá phong tung bay khắp nơi, tất cả đối với y và nói phảng phất đều không giống như trước nữa.

Vũ Độc nói: "Ngươi… đến tột cùng gọi là gì?"

"Lý Nhược Như." Đoạn Lĩnh ngẩng đầu, đáp, "Đông cực phù tang, tây cực nhược mộc, nhưng sau này lúc không có người ngươi có thể gọi ta là Đoạn Lĩnh. Ta không muốn quên cái tên này."

Đoạn Lĩnh trong lòng thấp thỏm quan sát biểu tình của Vũ Độc. Lúc này Vũ Độc đã hoàn toàn mơ hồ, ban đầu Đoạn Lĩnh cho rằng hắn đã tiếp nhận sự thật này, thế nhưng sau khi nói mấy câu y mới phát hiện tư tưởng của Vũ Độc hiện đã rối loạn, những lời trước đó chỉ đơn thuần là do bản năng làm ra phản ứng.

"Ngươi… ngươi phát thệ, ngươi không phải đang lừa ta." Vũ Độc nói, "Vương Sơn, ngươi…"

"Ta lừa gạt ngươi để làm gì!" Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười nói, "Đem mạng của mình ra nói đùa hay sao? Giả mạo Thái tử lại có chỗ tốt gì? Đây là tội chết đó."

Vũ Độc nghĩ cũng cảm thấy đúng, chỉ là hắn một hồi lại nghĩ đến người vốn sớm tối ở chung cư nhiên lại thay đổi một thân phận khác, một hồi lại nghĩ đến món nợ mình thiếu Lý gia rốt cục cũng có thể trả, còn kẻ đang ngồi trên triều đình kia lại là hàng giả! Thật đúng là ngũ vị tạp trần, đủ mọi cảm xúc, muốn nói lại thôi để đầy một bụng…

"Thế nhưng cho dù ta có phải là Thái tử hay không." Đoạn Lĩnh nghiêm túc nói, "Ta vẫn là ta, Vũ Độc?"

Vũ Độc còn đang chưa kịp lý giải, Đoạn Lĩnh không khỏi cảm thấy thật tốt mà cười rộ lên, lại còn đẩy đẩy hắn: "Này, Vũ Độc."

Mỗi lần Vũ Độc rơi vào thất thần thì sẽ bị Đoạn Lĩnh đẩy quay về hiện thực, lúc hắn quay đầu trong ánh mắt đã phủ thêm một tầng mê man.

"Chúng ta đi thôi." Đoạn Lĩnh nói, "Mặt trời sắp xuống núi rồi."

Đoạn Lĩnh muốn Vũ Độc tựa vào vai mình đứng lên, Vũ Độc vội nói: "Thần… thần có thể tự đi."

"Đừng làm rộn." Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười nói, mạnh mẽ đem cánh tay Vũ Độc gác lên vai, để hắn dựa vào mình chậm rãi xuống núi.

Tà dương tịch chiếu, cả rừng phong như một biển ánh sáng dập dềnh, Đoạn Lĩnh biết thế giới của Vũ Độc vừa bị lật đổ, chi bằng cứ để hắn yên lặng suy nghĩ không nên truy hỏi những vấn đề khác, bằng không Vũ Độc sẽ ngày càng hỗn loạn không biết nên làm gì mới đúng.

Trước khi lên mã xa Đoạn Lĩnh còn vỗ vỗ Bôn Tiêu, thân mật cọ vào mặt của nó, mũi Bôn Tiêu phát ra một tiếng phì phì, bước lên ngắm nhìn Đoạn Lĩnh.

Vũ Độc ngạc nhiên nhìn Bôn Tiêu, rốt cục, hết thảy đều có lời giải thích.

"Nó nhận được ta." Đoạn Lĩnh thấp giọng nói với Vũ Độc, "Ngươi xem."

Đoạn Lĩnh tách ra vài bước, lại học Lý Tiệm Hồng huýt sáo một tiếng, Bôn Tiêu liền hướng về phía hắn đi đến, Đoạn Lĩnh lại chạy xa một chút, Bôn Tiêu vẫn bám sát theo y, nào có nửa điểm cái bóng tính tình thô bạo? Đoạn Lĩnh vỗ vỗ lưng Bôn Tiêu, xoay người lên ngựa, an an ổn ổn cưỡi đi.

"Đi thôi." Đoạn Lĩnh nói, "Nếu không nhanh lên một chút sẽ phải ngủ lại giữa đường mất."

Sau khi lên xe, Vũ Độc không dám ngồi cùng Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh liền mạnh mẽ lôi kéo hắn, hai người vẫn ngồi như lần trước khi đến đây, tựa hồ hết thảy đều theo khuôn phép cũ lại phảng phất như có gì đó không còn giống nữa.

Vũ Độc lâm vào cơn trầm mặc dài đằng đẵng, Đoạn Lĩnh bắt đầu có chút khẩn trương, không biết người kia sẽ có phản ứng gì, hoặc là có đợi được hắn phản ứng hay không. Y tràn ngập thấp thỏm nói: "Ta ngủ một lát, khi đến nơi thì gọi ta."

"Vâng." Vũ Độc vội vàng đáp, lúc ánh mắt hai người chạm vào nhau hắn lại lập tức dời mắt đi.

Vũ Độc phi thường bất an, Đoạn Lĩnh cảm thấy bởi vì thân phận của mình cải biến khiến cho đối phương vẫn bị vây trong khiếp sợ.

Đoạn Lĩnh dựa ở trên đùi Vũ Độc suy nghĩ một chút, cảm thấy nếu đem cơ thể mình tựa vào gần hơn biết đâu sẽ giúp hắn quên đi loại bất an này, vì vậy liền chậm rãi nhích lên, cả người tựa vào trong lòng Vũ Độc, khiến cho đối phương kia bỗng chốc cứng đờ.

"Điện hạ!" Vũ Độc vội gọi.

“Suỵt.” Đoạn Lĩnh tuy biết xa phu kia vừa câm vừa điếc, thế nhưng vạn nhất chỉ là giả vờ thì sao?

Y dùng tư thế giống như trước đây khi nằm trong lòng Lý Tiệm Hồng mà dựa vào Vũ Độc, còn kéo tay của hắn từ phía sau vòng qua thắt lưng mình, đem ngực hắn xem như một cái gối đầu thật lớn mà gối lên.

Đoạn Lĩnh kỳ thực cũng không mệt, thế nhưng y biết Vũ Độc cần thời gian, vì vậy liền từ từ nhắm hai mắt lại giả vờ ngủ say để người kia có không gian suy nghĩ.

Đường dài vắng vẻ, chỉ có tiếng roi ngựa của xa phu thỉnh thoảng vun lên cùng với tiếng bánh xe và vó ngựa va chạm xuống mặt đường. Đoạn Lĩnh cảm giác được Vũ Độc cử động vô cùng nhẹ nhàng, giống như sợ sẽ đánh thức y vậy.

Vũ Độc nắm lấy tay của Đoạn Lĩnh khoát lên vai mình, lại kéo một tay khác ủ vào trong lòng, sau đó lại cẩn thận từng chút một rút áo khoác ra phủ lên cả hai người, ngay cả tay của Đoạn Lĩnh cũng được bao lại kín cẩn.

Vầng trăng thượng huyền[1] chiếu rọi sơn hà, núi rừng, bình địa và cả Hoàng Hà, Trường giang… trên mặt nước mênh mông phủ thêm một lớp vảy bạc như mộng ảo, chớp mắt thoáng qua tương, tự tình cảnh đã thấy trong mơ cả nghìn vạn lần.

Lúc đầu Đoạn Lĩnh chỉ là giả vờ say ngủ, sau đó phát hiện hô hấp của Vũ Độc đã trở nên sâu dày, tựa hồ thực sự ngủ mất.

Trong mộng, Vũ Độc thấy xe ngựa của bọn họ đã dừng trên một cây cầu gỗ thật rộng lớn, xa phu không biết đã đi nơi nào, xung quanh hắn được một vòng ánh trăng màu bạc bao bọc, chỉ có Đoạn Lĩnh vẫn nằm trong lòng hắn như trước mà Vũ Độc hắn vẫn giữ nguyên bộ dạng ngơ ngác kia ôm lấy Đoạn Lĩnh.

Có người lên xe, nhìn kỹ là Lý Tiệm Hồng, hắn hỏi Vũ Độc: “Con ta đang ngủ ư?”

“Đang ngủ.” Vũ Độc thành khẩn đáp.

“Giao cho ngươi.” Lý Tiệm Hồng lại nói, “Chiếu cố y thật tốt.”

“Vũ Độc?” Đoạn Lĩnh lay tỉnh Vũ Độc, mã xa đã ngừng lại, bọn họ đã triệt để ra khỏi Tần Lĩnh, tốc độ trở về so với khi đi thì chậm hơn rất nhiều đêm đầu tiên chỉ có thể dừng lại ở một thành trấn ven đường nghỉ tạm.

Trong nháy mắt Vũ Độc tỉnh ngủ, hắn giống như đã quên rằng cả thế giới của mình vừa bị đảo lộn đến trời long đất lở.

“Thấy một giấc mộng.” Vũ Độc ngáp dài một cái, cánh tay bị Đoạn Lĩnh tựa vào có chút tê dại, hắn vỗ vỗ

Đoạn Lĩnh, ý bảo y nhanh chóng rời khỏi người mình.

Đoạn Lĩnh thấy Vũ Độc tựa hồ đã khôi phục bình thường liền thu dọn đồ đạc, chuẩn bị vào khách điếm ngủ lại, thuận tiện hỏi một chút: "Mộng thấy những gì?"

"Mộng thấy tiên đế ——" Vũ Độc lúc này nhớ lại nội dung giấc mộng bỗng nhiên cảm thấy buồn cười.

Đoạn Lĩnh: "…"

Vũ Độc: "…"

"Mộng thấy phụ hoàng sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc đáp: "Người muốn ta chiếu cố ngươi thật tốt."

Lúc này Vũ Độc đã bắt đầu ý thức được, người đứng trước mặt hắn chính là Thái tử Nam Trần chân chính, tuy rằng thân phận của y không được triều đình thừa nhận, thậm chí còn bị người giả mạo, thế nhưng y chính là huyết mạch chân chính duy nhất của Lý gia.

Hai người vẫn như trước tiến vào khách điếm, Đoạn Lĩnh muốn hầu hạ Vũ Độc khiến cho Vũ Độc thập phần sợ hãi, vài lần muốn đứng dậy lại bị Đoạn Lĩnh đè xuống. Y trước hết đem Bôn Tiêu sắp xếp vào sau hậu viện, lại phân phó tiểu nhị đưa cơm tối lên phòng, hai người ngồi đối diện, cách một cái án kỷ dùng cơm tối.

Tay của Vũ Độc vẫn còn băng kín không thể nâng chén, tay phải cầm đũa có chút chật vật. Đoạn Lĩnh hỏi: "Cần ta đút ngươi ăn chứ?"

"Không không." Vũ Độc vội hỏi, "Ta tự mình làm."

Đoạn Lĩnh gắp một đũa thức ăn đút cho hắn, cái biểu tình kia của Vũ Độc thật sự chính là lúng ta lúng túng.

"Ngươi cùng ta." Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút nói, "Ừ… vẫn như ngày trước, Vũ Độc, trước đó ngươi nói ta bạc tình, ta thực sự là không còn cách nào."

Một cái chớp mắt như điện quang hỏa thạch, Vũ Độc đột nhiên hiểu được trên người Đoạn Lĩnh đã đeo theo bao nhiêu trách nhiệm cùng với y đã bất chấp bao nhiêu phiêu lưu để tin tưởng chính mình. Bởi vì, một ngày nào đó có người khác nhắc lên thân phận của y, y liền vô cùng có khả năng tao ngộ họa sát thân.

"Ta sẽ bảo vệ ngươi thật tốt." Vũ Độc nói, "Ngươi sẽ không phải gặp thêm bất kỳ nguy hiểm nào, sẽ không

còn ai có thể gây tổn thương cho ngươi."

Đoạn Lĩnh hết sức cảm động, y biết Vũ Độc sẽ không bán đứng chính mình, lại không ngờ đến đối phương có thể kiên quyết như vậy, không hề để lại cho mình một đường lui nào.

Lại một hồi trầm mặc ngắn ngủi, Vũ Độc thật ăn không nổi nữa, để đũa xuống hỏi: "Chúng ta sau này dự tính thế nào?"

"Sau này sao?" Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, nói, "Cứ làm như ngươi nói là được, hôm nay ta đã đáp ứng rồi, ngươi nếu không thành gia chúng ta sau này liền…"

"Ta là nói." Vũ Độc nghiêm túc cắt lời, "Làm sao hồi triều?"

"Ngươi gặp qua thái tử hiện tại sao?" Đoạn Lĩnh nói, "Ta không có bất kỳ vật gì có thể chứng minh thân phận, ta lớn lên giống mẹ. Tướng mạo của Thái tử lại làm sao giấu diếm được…"

"Hắn chính là hài tử Thái gia." Cả đời này của Vũ Độc chỉ cảm thấy không giải thích được với phản ứng của Ô Lạc Hầu Mục ngày hôm đó, khi hắn chỉ kiếm về phía Thái Diêm, thế nhưng mối nghi hoặc nhiều năm kia rốt cục tại giờ khắc này đã được Đoạn Lĩnh tự mình giải đáp. Vì vậy những việc nghĩ không ra đều đã có đáp án rồi

"À, nguyên lai là Thái Diêm sao?" Đoạn Lĩnh đáp, "Quả nhiên là hắn."

Trong lòng Đoạn Lĩnh dâng lên một cỗ bi thương phiền muộn, y đã mơ hồ đoán được bởi vì sau khi đào mạng ở Thượng kinh thì y đã không còn nghe tin tức gì của Thái Diêm nữa. Ngày đó lúc trốn khỏi sơn thôn trong Tiên Ti sơn, theo đạo lý Thái Diêm đã chạy thoát, sau này Lang Tuấn Hiệp nói không chừng cũng đi tìm chính mình thẳng đến khi mang theo 'Thái tử' hồi triều, mà cái thân phận kia cũng chỉ có Thái Diêm đã từng theo phụ hoàng học Sơn Hà kiếm pháp, lại còn rất thân thiết với mình là có thể thành công giả mạo không có sơ xót.

Vũ Độc hơi nhướn mày, Đoạn Lĩnh lại nói: "Thế nhưng bộ dạng của hắn cũng không giống phụ hoàng."

"Ngươi nhìn thấy hắn sẽ biết, Vũ Độc nói, "Ô Lạc Hầu Mục nhất định đã dùng dao nhỏ và thảo dược sửa đổi dung mạo của hắn. Lông mi, khóe mắt và đường nét môi đều có chút bóng dáng của Tiên đế."

Vũ Độc nghiêm trang biểu thị với Đoạn Lĩnh: "Bộ dạng của ngươi so với hắn thì dễ nhìn hơn rất nhiều."

Trong lòng Đoạn Lĩnh vẫn đang nghĩ đến chuyện của Thái Diêm, có chút phiền muộn gật đầu, Vũ Độc còn nói: "Chỉ không biết Tứ vương gia… Không, bệ hạ có nhận ra ngươi không?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Rất khó nói, muốn đánh cuộc một lần sao? Ngươi có thể dẫn ta đi gặp người?"

Vũ Độc gật đầu nói: "Thật ra muốn cầu kiến cũng khôngkhcó, thế nhưng ngươi phải nghĩ cho kỹ, sau khi gặp mặt lại phải ăn nói thế nào, làm sao mới có thể để Tứ vương gia tin tưởng ngươi. Lúc kẻ giả mạo kia hồi triều Tứ vương gia còn để chúng ta lần lượt gặp qua, lúc đó ta chỉ lờ mờ nhớ được khi ở Thượng kinh đã nhìn thấy Ô Lạc Hầu Mục bảo hộ người kia, nhất thời hiểu sai liền gật đầu."

Nói đến chỗ này, Vũ Độc còn cực kỳ hổ thẹn lông mày nhíu chặt, dùng cái tay bị thương vỗ mạnh xuống bàn phát tiết. Đoạn Lĩnh rất sợ hắn có gút mắt trong lòng, vội nói: "Việc này và ngươi không có liên quan gì! Ngươi làm sao nghĩ đến có người giả mạo thân phận của ta? Chúng ta cứ chậm rãi bàn bạc kỹ lưỡng."

Vũ Độc gật đầu chống đứng lên muốn đi thu dọn, Đoạn Lĩnh lại dìu hắn lên giường, nói: "Để ta làm, ngươi còn có thương tích trên người."

Vũ Độc vẫn nhìn Đoạn Lĩnh, ánh mắt dán chặt lên người y từ bên này sang bên khác. Đoạn Lĩnh còn tưởng Vũ Độc trong thoáng chốc rất khó tiếp thu hiện thực này, nào ngờ hắn lại tin tưởng nhanh như vậy khiến y có chút kinh ngạc, thế nhưng bởi vì Vũ Độc không quá hoài nghi y mới càng khiến y cảm thấy chân thật nhất.

Vũ Độc đã từng theo Lý Tiệm Hồng, chỉ là cũng không kéo dài được mấy ngày, cho dù hiện tại hắn quan sát Đoạn Lĩnh cũng không thấy được manh mối gì thế nhưng trong lòng cũng không có bao nhiêu hoài nghi. Sau khi Đoạn Lĩnh thu dọn xong liền thản nhiên lên giường nằm cạnh Vũ Độc như trước đây, hưng phấn bừng bừng mà kéo chăn lên đắp cho cả hai người.

Vũ Độc đã thành chim sợ cành cong, nhìn thấy hành động của Đoạn Lĩnh lại bắt đầu suy nghĩ xem mình có nên lăn xuống sàn nằm hay không. Đoạn Lĩnh lại kéo tay hắn, giống như trước đây cực kỳ tự nhiên gối đầu lên, nghĩ thầm sau khi vứt gánh nặng qua cho Vũ Độc quả nhiên cả người cũng trở nên nhẹ nhàng, có thể ngủ một giấc ngon.

"Ngươi biết gì không?" Đoạn Lĩnh hỏi Vũ Độc.

Vũ Độc: "…"

Hắn nói "Vâng" thì quá chính thức, "Ừ?" lại giống như qua loa có lệ, thân phận của hắn hiện tại là như thế nào hắn vẫn chưa nghĩ rõ, là thiếp thân thị vệ của Thái tử hay là đại thần được Tiên đế ủy thác?

"Suốt một năm nay, từ lúc phụ hoàng băng hà." Đoạn Lĩnh mỉm cười nói với Vũ Độc, "Ta chưa từng cao hứng như hôm nay, cảm giác giống như được sống lại vậy."

Nụ cười này của Đoạn Lĩnh khiến Vũ Độc bất giác nhớ lại mùa xuân năm đó khi mình vừa hạ sơn, đó là một ngày tất cả hoa đào của Giang Châu đều tung bay theo gió, sắc hương ngào ngạt, thế gian thịnh cảnh. Giống như tấm màn sân khấu của một hồi giang sơn huyết chiến đã vì hắn mở ra.

Trong một khắc này, Vũ Độc thần nghĩ muốn đem tất cả mọi thứ tốt nhất trên đời dâng lên cho người đối diện, chỉ hiềm bản thân lại không có gì cả.

"Ta… tay của ta bị thương." Hắn nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng thấp thỏm nói, "Nếu không có thể thổi một thủ từ khúc cho ngươi nghe."

"Ừ." Đoạn Lĩnh đáp, hai mắt nhắm nghiền gối lên vai Vũ Độc, ngọt ngào đi vào giấc mộng, trước khi ngủ còn nói: "Sau đó đi, còn nhiều thời gian, ta ngủ, thật mệt."

Đoạn Lĩnh mang theo nụ cười chìm vào mộng đẹp.

1/ Trăng thượng huyền: Trăng đầu tháng, trước 15. Cổ nhân quan niệm, trăng thượng huyền sáng hơn, trong hơn cũng thanh tân hơn trăng hạ huyền (cuối tháng).

89. Quyển 2 - Chương 89: Đại Xá

Tây Xuyên, đêm.

"Điện hạ." Trịnh Ngạn lười biếng bước qua nói, "Ngày mai sẽ phải lên đường rồi, nên tắm rửa ngủ sớm."

Thái Diêm ngồi sau án kỷ đối mặt với từng chồng tấu chương liếc mắt nhìn Trịnh Ngạn, khách khí nói: "Trịnh khanh nghỉ ngơi trước đi."

"Còn đang chờ người sao?" Trịnh Ngạn luôn thích nói ra những chuyện người ta muốn giữ kín, cái miệng không có chừng mực, có đôi khi Thái Diêm thật muốn bảo Vũ Độc đem Trịnh Ngạn độc chết.

"Chờ ai chứ?" Thái Diêm cười hỏi ngược lại, "Cô thật ra không có người cần đợi, Trịnh khanh là đang đợi ai sao?"

"À —— vậy là đang chờ thi thể ư?" Trịnh Ngạn nói.

Thái Diêm đã cười không được nữa, sắc mặt cực kỳ xấu xí, Trịnh Ngạn liền cười nói: "Ta thấy Tứ thúc của người rời đi, đình cùng ngài ấy uống chút rượu, điện hạ có đi không? Đoán rằng trong chốc lát thi thể cũng không về được."

Thái Diêm chỉ có thể cứng đờ nói" "Trịnh khanh thật biết nói đùa."

"Ngày mai sẽ đại xá thiên hạ." Trịnh Ngạn lắc lắc cái chung trên tay nói, "Nghe nói có mấy tên lưu manh tể tử đều được phóng xuất, xem ra điện hạ cũng rất có lòng nhân đạo."

Cơ mặt Thái Diêm lại cứng thêm mấy phần, có lệ nói: "Tội không đáng chết, bây giờ chính là lúc thiếu người, chẳng lẽ Trịnh khanh đối với 'Phùng' còn có gì muốn nói?"

Trịnh Ngạn cười tủm tỉm quan sát Thái Diêm một vòng.

"Điện hạ không giống với Tiên đế." Trịnh Ngạn nói.

Một khắc này sắc mặt của Thái Diêm trong nháy mắt trở nên cực kỳ vặn vẹo, phảng phất như đã nổi lên sát ý, Trịnh Ngạn vẫn lười biếng nói: "Nhân sinh khổ đoản, chi bằng tận hưởng lạc thú trước mắt."

"Trịnh khanh." Thanh âm của Thái Diêm tinh tế run lên, phảng phất chứa đựng sự phẫn nộ không kềm chế được, "Trở về nghỉ ngơi đi, ngày giỗ Tiên đế đã qua khanh cũng không cần đến chỗ ta nữa, đã khiến khanh mệt mỏi rồi."

Trịnh Ngạn vẫn không rời đi trái lại còn tiến đến bậc thang bên cạnh áng kỷ của Thái Diêm ngồi xuống, đưa lưng về phía Thái tử đương triều lẩm bẩm: "Thế gian này là một cái phường nhuộm lớn, đi lại gần gũi với người thế nào liền sẽ trở thành người giống như vậy."

Thái Diêm cứng rắn nói: "Trịnh khanh muốn nói cái gì? Là muốn cô đề phòng 'Phùng' sao?"

Trịnh Ngạn nói: "Trí kế của Phùng quả thực hiểm ác đáng sợ, bất quá đều là âm mưu lại không có dương mưu, vẫn chưa tới nông nỗi cần đặc biệt đề phòng. Chỉ là ta chợt nhớ tới tiên đế."

"Thế gian vạn tượng, ngũ thải tân phân, có quá nhiều màu sắc. Người đứng ở vị trí nào đều bị nhuộm thành màu sắc đó, chỉ duy có Tiên đế độc hữu một màu sắc của riêng mình." Nói đến đây Trịnh Ngạn lại đứng dậy mỉm cười nói với Thái Diêm: "Hắc cũng tốt, bạch cũng tốt, Tiên đế cầm trong tay một thanh Trấn Sơn Hà trong sau không hề dao động, người theo Tiên đế đủ lâu liền có thể trở về nguyên trạng, rũ bỏ hết những màu sắc khác trở về một tờ giấy trắng, ít nhiều đều có một chút ý tứ nhìn thấu 'Thiên đạo'. Duy nguyện điện hạ cũng có thể nhớ kỹ điểm ấy."

Trong lúc nhất thời Thái Diêm lại có điểm hoảng thần, Trịnh Ngạn khom người với hắn thần sắc không còn chút vẻ say rượu nào, tà áo vung lên thi thi nhiên nhiên rời đi, chỉ để lại Thái Diêm một người đờ ra trong điện.

Gió thu thổi qua, mãn đình lá rụng, trong cung chỉ còn lại một vài người linh tinh dự định ngày mai liền khởi hành lên đường.

Lý Diễn Thu ngồi ở trong phòng ngẩn người nhìn cảnh sắc trong viện, Hoàng hậu Mục Cẩm Chi đã theo đoàn người Mục gia dời đi trước, cả một hoàng cung lớn như vậy lại hoàn toàn trống rỗng, rất có cảm giác hiu quạnh, mà chén thuốc được bày trên cái án trước mặt y cũng đã nguội lạnh.

Trịnh Ngạn bước xuyên qua hành lang, vẫn là bộ dạng lúc nào cũng giống như không ngủ đủ, ngồi xuống

bên cạnh Lý Diễn Thu.

"Uống!" Trịnh Ngạn cầm bình rượu hất về phía Lý Diễn Thu ý bảo 'Ta uống rượu, ngươi uống thuốc.'

Lý Diễn Thu nâng chén thuốc lên chạm nhẹ cùng Trịnh Ngạn một cái.

"Mới từ đông cung đến đây?" Lý Diễn Thu hỏi.

"Tâm can của bệ hạ còn đang ở đông cung duyệt tấu chương." Trịnh Ngạn ngả người về phía sau dựa lên cái ải tháp bên cạnh, nói, "Nhìn bộ dạng kia thấy thế nào cũng có vài phần giống ngài, không giống Tiên đế."

Lý gia dùng võ lập quốc, đời đời tương truyền, đối với những thứ cấp bậc lễ nghĩa cũng không có quá nhiều hà khắc, Lý Diễn Thu đối đãi các thần tử cũng khá là tùy ý. Thân phận của Trịnh Ngạn đặc biệt, hai người nói là quân thần còn không bằng nói là bằng hữu cũ.

"Không có tính tình như Hoàng huynh." Lý Diễn Thu than thở, lắc đầu nói: "Tâm cũng lương thiện, chắc là giống Hoàng tẩu của ta."

Trịnh Ngạn như có điều suy nghĩ nhìn lên trời sao bên ngoài, Lý Diễn Thu lại nói: "Vừa rồi thiếp đi một chốc, vẫn là mộng thấy Hoàng huynh. Ngày giỗ không mộng thấy, lúc này lại xuất hiện."

Trịnh Ngạn không trả lời, an nhàn thoải mái dốc một hớp rượu.

"Mộng thấy ở trên một cây cầu." Lý Diễn Thu nói, "Lường được bờ bên kia đã không còn là nhân gian, dưới cầu đều là ánh trăng. Huynh ấy hướng ta nói, 'Hoàng nhi đã trở về, còn dời đô rồi, vừa vặn cũng một năm'."

Lúc này Trịnh Ngạn lại nói: "Chuyện đại xá thiên hạ bệ hạ có nên suy nghĩ lại một chút, một ngày 'Phùng' được phóng xuất thiên hạ phỏng chừng phải đại loạn. Phía đông cung càng là thiếu người, nếu Tiên đế còn tại thần cũng không phải lo lắng, thế nhưng hôm nay người đứng đầu đông cung tương lai sẽ là vua một nước, bệ hạ..."

"Lệnh đại xá đã phát ra." Lý Diễn Thu than thở, "Quân vô hí ngôn, ngươi còn muốn ta thu hồi lại hay sao? Về phần 'Phùng', là Vinh nhi đặc biệt yêu cầu, lợi và hại trong đó ngươi hẳn cũng rõ ràng. Phùng đảm nhiệm tham mưu Ảnh đội đã nhiều năm, tuy nói năm đó bị phụ hoàng định tội giáng vào tử lao, thế nhưng hắn đối với Đại Trần vẫn là một mảnh trung tâm."

Trịnh Ngạn lắc đầu thở dài.

"Nhưng ngươi nói đúng." Lý Diễn Thu nói, "Đông cung không có môn khách của Thái tử cuối cùng vẫn là không ổn, từ khi Vinh nhi trở về suốt hơn nửa năm vẫn có Ô Lạc Hầu Mục trông chừng, trong triều việc vặt

lại quá nhiều nhất thời chưa lo lắng được. Lần này nhân dịp dời đô chi bằng cũng vì hắn an bày kỹ lưỡng."

"Thứ cho thần nói thẳng." Trịnh Ngạn uống rượu, thuận miệng nói, "Đông cung hiện nay luôn khiến thần cảm thấy thiếu chút gì đó."

"Thiếu một cổ khí thế." Lý Diễn Thu nói, "Vinh nhi là hạt giống tốt, ngồi ở vị trí đó liền biết trách nhiệm của mình giúp trẫm duyệt tấu chương lo lắng dân sinh, điểm này làm được rất tốt. Thế nhưng hắn chưa từng nhận thức được một việc, đây là cơ nghiệp của hắn, vẫn chưa thể buông tay ra làm việc."

"Hay là nói thế này." Lý Diễn Thu nâng chén thuốc lên ngưng mắt nhìn gương mặt của mình phản chiếu trong nước thuốc đen kịt, phảng phất như tại trong ảnh ngược đó có người vô cùng quen thuộc đang nhìn y, "Hắn còn chưa đem mình xem thành người của Lý gia, dàn xếp chính sự, khống chế triều đình đều là đang làm việc giúp trẫm chứ không phải làm cho bản thân hắn."

"Bất quá phong mang lộ rõ chung quy cũng không phải chuyện tốt." Lý Diễn Thu đem thuốc uống một hơi cạn sạch, bị đắng đến khẽ nhíu mày, nói, "Trịnh Ngạn, ngươi đi thay ta an bài, thái tử cũng cần thị độc bồi tiếp, có thể dùng danh nghĩa môn khách mời chào."

Tiếng bước chân vang lên, nghe có vẻ cực kỳ vội vàng.

"Thái tử cầu kiến." Thị vệ bên ngoài thông báo.

Chân mày Lý Diễn Thu hơi nhướn lên, cùng Trịnh Ngạn nhìn ra ngoài hành lang, Thái Diêm mau mắn xuất hiện, tươi cười rạng rỡ.

Thái Diêm trước hết cúi đầu hành lễ, phía sau của hắn vẫn còn một người khác, chính là Lang Tuấn Hiệp phong trần mệt mỏi.

"Ô Lạc Hầu Mục?" Lý Diễn Thu cau mày nói, "Đi không từ giã, còn chưa hỏi tội tự tiện rời khỏi cương vị của ngươi, đến tột cùng đã đi địa phương nào?"

"Thúc thúc." Thái Diêm bước đến ngồi xuống, "Trước xem y đã mang thứ gì về."

Lang Tuấn Hiệp thoáng nhìn qua Trịnh Ngạn, hai người chưa từng gặp mặt lại đã sớm nghe đại danh của đối phương.

"Ngươi đã đến rồi." Lang Tuấn Hiệp nói.

Trịnh Ngạn ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ta đã đến."

Lang Tuấn Hiệp cởi xuống trường kiếm phía sau, hai ta dâng nó lên đặt trên án, vỏ kiếm có khắc cảnh tượng Đại thế chí Bồ tát trảm yêu trừ ma, hàng phục bạch hổ, chuôi kiếm là dùng xà cừ chế thành, bên trên còn có một khối xá lợi tỏa sáng lấp lánh.

"May mắn không làm nhục mệnh." Lang Tuấn Hiệp nói xong liền lui ra hành lang nghe phân phó.

Lý Diễn Thu đặt một tay lên chuôi đem kiếm rút ra, âm hưởng trầm thấp ngân nga, thân kiếm làm theo phong cách cổ xưa, phía trên còn có huyết điểm loang lổ, có khắc ba chữ: Đoạn Trần Duyên.

Sáng sớm tia nắng sáng lạn, gió mềm phơ phất, trên ruộng bậc thang tại sườn núi đối diện có nông hộ đang bận rộn thu hoạch vụ thu.

Đoạn Lĩnh đứng ở trước cửa khách điếm Lâm Giang duỗi người, lại tìm tiểu nhị muốn một thùng nước, mang vào trong phòng giúp Vũ Độc pha trà đổi thuốc.

Đêm qua Đoạn Lĩnh đã ngủ được một giấc an ổn nhất suốt cả năm nay, Vũ Độc lại là một phút vẫn chưa chợp mắt, trằn trọc đến hừng đông mới ngủ được một chút. Nghe được thanh âm nấu nước của Đoạn Lĩnh trong nháy mắt liền kinh hoảng đến mức ngồi bậc dậy, ủ rũ khó nhịn, bàn tay đặt trên đôi mắt tràn ngập phiền não.

"Đã là lúc nào rồi?" Vũ Độc hỏi ra những lời này xong liền cảm thấy không đúng, nào có thần tử hỏi Thái tử vấn đề giờ giấc? Hắn hẳn là nên dậy sớm một chút hầu hạ mới đúng, thế nhưng bây giờ cũng đã như vậy, còn có thể làm sao?

"Trời đã sáng." Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi không sao chứ? Khó chịu?"

Mắt Vũ Độc đỏ lên nhìn Đoạn Lĩnh hồi lâu, nói: "Sau này những việc vặt như vậy hay là cứ để ta làm. Không… ta xem người là điện hạ, ngày thường cũng nên do ta chiếu cố ngươi, ngày đó rời khỏi Đồng Quan ta đã nghĩ như vậy. Huống chi, ngươi theo ta cũng chưa được mấy ngày lành…"

Đoạn Lĩnh biết Vũ Độc đại khái đã nghĩ thông suốt, nói: "Chuyện này có gì quan trọng, nếu như ngươi không biết Thái Diêm là giả lại đi theo bên cạnh hắn, ngươi cũng sẽ nói như vậy sao?"

Vũ Độc nói: "Tự nhiên sẽ không, hắn không giống ngươi."

Ngày hôm qua Đoạn Lĩnh nói với Vũ Độc một đống lời như thế, hôm nay ngẫm lại cũng có chút xấu hổ, cười nói: "Vậy nếu như… người Ô Lạc Hầu Mục mang về triều là ta, hai ta đổi thân phận quen biết… ngươi cũng sẽ nghĩ như vậy sao?"

Vũ Độc cho đến bây giờ vẫn chưa nghĩ đến tình huống như vậy, vừa đề cập đến trong lòng hắn đã không ngừng quay cuồng. Nếu như Đoạn Lĩnh không phải Vương Sơn như hiện tại, hai người bọn họ đơn độc ở chung, bằng loại tính tình vẫn luôn xa cách người khác trước giờ của hắn khẳng định sẽ không móc tim móc phổi ra cho Đoạn Lĩnh, nhiều lắm là yêu thương y, khiến y đặc biệt thân cận hắn —— Đương nhiên, đây hết thảy là dưới điều kiện 'Thái tử' thật tình đối đãi hắn.

Vũ Độc suy nghĩ một hồi không thể không thừa nhận, chỉ đành nói: "Được rồi." Sau đó thoải mái nhìn Đoạn Lĩnh, hai người cùng nhau nở nụ cười.

"Đêm qua một mực nghĩ đến chuyện của ngươi." Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh tháo băng vải trên tay Vũ Độc ra giúp hắn đổi thuốc, cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ 'Ừ' một tiếng.

Vũ Độc: "Có một người, ta có thể dẫn ngươi đi gặp hắn, gọi là Tạ Hựu, chỉ cần hắn nhìn nhận thân phận của ngươi, cho dù phải hy sinh tính mạng hắn cũng sẽ che chở ngươi."

"Ta biết hắn." Đoạn Lĩnh nói, "Hắn trung thành với thiên tử, có đúng hay không? Nhưng bây giờ thiên tử là Tứ thúc."

Vũ Độc khẽ nhíu mày không nói.

Đoạn Lĩnh còn nói: "Chỉ cần Tứ thúc nhận định ta, Thái Diêm căn bản không cấu thành bất cứ uy hiếp gì."

Vũ Độc gật đầu nói: "Còn có một chuyện, hiện tại đứng ra đối với ngươi vẫn là quá nguy hiểm, ta vẫn hoài nghi Mục tướng gia sẽ âm thầm đối phó bệ hạ và kẻ giả mạo kia. Loại thuốc lần trước y cũng chưa nói sẽ đưa cho ai dùng, không chừng là cho kẻ giả mạo."

Đoạn Lĩnh giúp Vũ Độc thay thuốc xong Vũ Độc liền muốn xuống giường, Đoạn Lĩnh lập tức giúp hắn mang giày. Vũ Độc cúi đầu nhìn cử động của Đoạn Lĩnh, từng chút một đều làm đến cực kỳ tự nhiên, y lại kéo tay của hắn choàng lên vai mình, dìu nhau ra ngoài.

Trời mùa thu quang đãng, cánh đồng bát ngát, không khí tươi mát, Đoạn Lĩnh vừa ngồi bên bờ sông rửa mặt vừa nói với Đoạn Lĩnh: "Tình huống xấu nhất chính là Tứ thúc không tin ta, đem chúng ta nhốt lại, chúng ta lại không có chứng cứ… Như vậy liền triệt để xong."

"Cũng có thể nói như thế." Lúc này nghĩ lại Vũ Độc cũng thấy cực kỳ hung hiểm, đánh cược vận khí quá lớn.

"Tình huống tốt nhất." Đoạn Lĩnh nói, "Chính là Tứ thúc nhận định ta, đem Ô Lạc Hầu Mục và Thái Diêm đều giết hết, thế nhưng kế tiếp sẽ làm sao?"

Kế tiếp thứ y cần phải đối mặt chính là vòng xoáy quyền lực trong triều đình —— Mục Khoáng Đạt rất có thể phải tìm người hạ độc y, đương nhiên, có Vũ Độc bên cạnh y căn bản không sợ kẻ nào hạ độc. Thế nhưng Mục Khoáng Đạt sẽ còn có những chiêu thức khác.

"Kế tiếp." Vũ Độc chăm chú nói với Đoạn Lĩnh, "Ta muốn nói cho ngươi biết một việc, chỉ là việc này ngươi nghìn vạn lần không nên để lộ mánh khóe trước mặt Mục tướng gia, nếu không sẽ khiến hai ta dẫn họa sát thân… Ai bất quá cũng không có gì."

Đoạn Lĩnh: "…"

"Thế nhưng nếu quả như thật bại lộ, bọn họ sẽ tới giết ngươi." Vũ Độc nói, "Vậy chúng ta cũng chỉ có thể bí quá hóa liều, buông tay một lần đem toàn bộ bọn họ đều độc chết."

Đoạn Lĩnh nói: "Ngươi… ngươi trước hết nói xem rốt cuộc là chuyện gì."

90. Quyển 2 - Chương 90: Manh Mối

"Là có một lần ta vô ý nghe được." Vũ Độc suy nghĩ một chút vẫn cảm giác không quá an toàn, thấy bờ sông có một con thuyền nhỏ thì nói: "Chúng ta ra giữa sông nói chuyện."

Đoạn Lĩnh không biết chống thuyền, Vũ Độc miễn cưỡng có thể đứng thẳng dùng cây sào đẩy vào bờ một chút, thuyền nhỏ như tên lướt thẳng ra giữa sông rồi chậm rãi dừng lại.

Ở đây không có người khác, Vũ Độc ngồi xuống ý bảo Đoạn Lĩnh đến gần ôm lấy hắn, hai người ngồi ở mũi thuyền.

"Có một đêm." Vũ Độc nói, "Ta ở phủ Thừa tướng đi tìm một món đồ."

"Vật gì vậy?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc vạch ngoại bào của Đoạn Lĩnh ra để lộ Bạch Hổ minh quang khải bên trong lại liếc nhìn Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh liền gật đầu.

Ngày đó sau khi Hạ Lan Yết mất mạng Vũ Độc liền đem Minh quang khải lột ra, ghét bỏ dùng thuốc bột ngâm chừng mấy ngày, thẳng đến khi xác nhận đã rửa đến vô cùng sạch sẽ mới để Đoạn Lĩnh mặc vào, còn căn dặn sau này vẫn luôn phải mặc, cũng không nói có cần trả lại hay không. Lúc này nếu đã biết y là Thái tử lại càng không phải trả.

"Ta trốn trên xà nhà, trong lúc vô tình nghe được nửa câu Trương Sính mật đàm cùng Mục Khoáng Đạt

trong thư phòng, phi thường khả nghi, Trương Sính nói là, 'Có dự điềm hoài thai lúc này chi bằng coi như tốt, nghìn vạn lần không thể ra bất luận sai lầm gì'."

Đoạn Lĩnh tràn ngập nghi hoặc.

"Hoài thai?" Đoạn Lĩnh lẩm bẩm nói, "Thật là mang thai sao? Ai mang thai?"

Vũ Độc nói: "Mục tướng gia chưa trả lời thì cả hai đã nói sang việc khác, ta hoài nghi Trương Sính đang chỉ Hoàng hậu, nếu Mục Cẩm Chi vì bệ hạ sinh được Hoàng tử, Mục tướng gia liền trở thành quốc cửu gia danh chính ngôn thuận. Đợi bệ hạ... ra đi, y sẽ thuận lý thành chương nắm giữ triều đình Đại Trần."

"Chỉ là lúc này thái tử về triều." Vũ Độc còn nói, "Mục tướng gia nhất định rất không cam lòng, kẻ địch của y là Thái tử, ai ngồi lên vị trí này đều phải nhận lãnh nguy hiểm."

Nói như vậy, lúc trước Mục Khoáng Đạt đối phó Lý Tiệm Hồng quả thực cũng là chuyện có thể hiểu, nhi tử trong tương lai của Lý Diễn Thu là cháu ngoại trai của y, mà Lang Tuấn Hiệp mang theo Thái Diêm trở về đồng thời cũng làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của Mục Khoáng Đạt. Chỉ là dùng trí mưu của vị Mục tướng gia kia, Đoạn Lĩnh luôn cảm thấy mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

"Trước đó bọn họ đang nói những gì chứ?" Đoạn Lĩnh nói, "Đó là muội muội của y cũng không phải vợ y, Mục Khoáng Đạt còn có thể đầu cơ trục lợi đem cả giang sơn Đại Trần biến thành họ Mục sao?"

Đoạn Lĩnh hốt hoảng nhìn mặt sông dưới ánh nắng mai, trong lòng chợt tuôn ra một ý niệm cực kỳ khủng khiếp trong đầu.

Nếu quả thật là như vậy, Đoạn Lĩnh cảm giác được bản thân mơ hồ đã nhìn thấy được âm mưu Mục Khoáng Đạt nắm trong tay, đây đối với Mục gia mà nói là nhược điểm chí mạng, với y mà nói, Vũ Độc để lộ ra tin tức này đã tương đương với một chiêu có thể giúp y san bằng toàn bộ chiến cuộc sau này.

Trên quãng đường tiếp theo, Đoạn Lĩnh trước sau vẫn nghĩ về vấn đề đó mà Vũ Độc thì đã mệt mỏi muốn chết, vừa lên xe liền buồn ngủ, cơn khiếp sợ ban đầu đã đi qua, đợi đến khi tỉnh lại giữa hai người liền khôi phục tự nhiên, Vũ Độc vừa tỉnh ngủ còn đang xuất thần nhìn về phía Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh hoàn toàn không hề quấn quýt thân phận của mình mà dựa vào rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Phong cảnh trên con đường ven theo hạ lưu Mân giang đi vào Giang Châu phi thường đẹp đẽ, thường thường có thể thấy được những sườn núi đầy lá phong dại đỏ rực.

Đến bến tàu Tây giang, mã xa được đưa lên thuyền lớn, xuôi dòng nhàn nhã.

Hồng nhạn quy nam, nỗi sợ hãi của Đoạn Lĩnh nửa năm trước khi đi ngang qua Giang Châu đã từ từ tiêu thất vô tung, dọc theo con đường này Vũ Độc cũng đã dần suy nghĩ kỹ lưỡng.

"Không thể lỗ mãng nhất thời đi gặp Tứ thúc của ngươi." Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh, "Bằng không nếu như

thất bại, hậu quả kia chúng ta không chịu nổi."

Đoạn Lĩnh gật đầu, dù sao hiện tại y ở chỗ tối Thái Diêm ở ngoài sáng, thế cục tuy rằng thoạt nhìn nguy hiểm nhưng lại có thể tranh thủ được Vũ Độc, trái lại giống như trong một đêm giành được khoản tiền cược lớn, có thể buông tay chơi một ván.

Mặc dù thế cục tương lai mờ mịt bất minh, ít nhất hiện nay có một việc y có thể làm được.

Vũ Độc nói: "Chúng ta tiếp tục ẩn thân trong tướng phủ, chỉ cần đủ thận trọng Ô Lạc Hầu Mục cũng không có cách bắt ngươi đi, lại không dám tùy tiện đến giết ngươi. Ngươi xem, không phải từ đêm đó y đã biết ngươi còn sống sao? Nhưng vẫn im hơi lặng tiếng đến tận bây giờ."

Đoạn Lĩnh lo lắng nhất chính là không biết lúc này Lang Tuấn Hiệp đã trở về chưa, nếu như đã về, vạn nhất y nói cho Thái Diêm thì mình sẽ gặp phiền toái.

"Vì sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Y sợ để Mục tướng gia phát hiện." Vũ Độc nói, "Vô duyên vô cớ đi giết một môn khách tướng phủ là vì sao? Mục Khoáng Đạt đầu óc thật không đơn giản, y nhất định sẽ truy ra được hết thảy."

Đoạn Lĩnh nghĩ cũng đúng, hiện tại cho dù Thái Diêm biết mình đang ở bên cạnh Vũ Độc cũng không dám để Lang Tuấn Hiệp đến hạ sát thủ, bằng không chỉ cần để lộ phong thanh Mục Khoáng Đạt sẽ nghi ngờ, Lý Diễn Thu cũng sẽ cẩn trọng. Dù sao lấy thân phận của Thái tử không có khả năng vô duyên vô cớ đi giết một kẻ không oán không cừu.

Trừ phi Thái Diêm và Lang Tuấn Hiệp có mười phần nắm chắc có thể khiến mọi dấu vết của y trên thế gian đều triệt để tiêu thất, trước lúc đó bọn họ nhất định không tùy tiện động thủ.

Thanh sơn ẩn ẩn, lục thủy điều điều, thu tẫn Giang Nam, thảo mộc điêu linh.

Giang Châu là nơi có danh xưng Trung Nguyên đệ nhất thành, cổ gọi nhất phiến Giang Lăng, vương khí chính thịnh, mỗi triều mỗi đại khi có Hồ Lỗ xâm chiếm biên quan đều là nơi thích hợp cho Đế vương dời đô, vừa thông suốt với Tây Xuyên lại là vị trí then chốt của Giang Nam, lưng dựa Ngọc Hành sơn, mặt hướng đại giang cuồn cuộn, phong thủy bảo địa.

Lần trước Đoạn Lĩnh từng đi ngang qua Giang Châu nhưng không có duyên tiến nhập, hôm nay rốt cục có thể nhìn thấy nơi lúc sinh tiền Lý Tiệm Hồng đã từng đề cập qua. Nghe nói nơi này mùa xuân có hoa đào, mùa hạ lá xanh ve gáy, trời thu phong bay phủ thành mà mùa đông tuyết trắng ngập đường, thật sự là đẹp như tranh vẽ, có thể xem như nhân gian thịnh cảnh.

Lúc dừng tại bến tàu, âm hưởng đinh đinh đang đang rộn ràng khắp chốn, hiện tại là lúc Đại Trần dời đô, khắp nơi đều có hàng hóa chất đống, Đoạn Lĩnh đỡ Vũ Độc xuống thuyền lại lên mã xa, vén một bên mành

tò mò nhìn ra phía ngoài.

Một tòa thành thị rộng lớn giống như đột ngột trồi lên từ mặt đất, từ trước đến nay Giang Châu chưa từng bị chiến loạn chà đạp, tích lũy ngàn năm đã có nhân khẩu hơn năm mươi vạn hộ, tường thành kéo dài trăm dặm, mười dặm phố dài phồn hoa như dệt cửi.

"Này, Vũ Độc." Đoạn Lĩnh đẩy đẩy hắn hỏi, "Nơi này so với Tây Xuyên thì phồn hoa hơn nhiều, vì sao gia gia ta lại không muốn dời đô?"

"Bởi vì Triệu Khuê." Vũ Độc đáp, "Tạ Hựu cùng Triệu Khuê xưa nay là tử thù, Tiên đế đã từng nói qua Tạ Hựu cùng Triệu Khuê mỗi người nếu là nhường một bước liền có thể miễn cho vạn người chết uổng."

Đoạn Lĩnh phỏng chừng có thể cảm giác được, tướng quyền tranh đoạt so với vương quyền tranh đoạt chưa chắc được cái nào liên lụy rộng hơn, hậu quả gây ra thảm trọng hơn. Tạ Hựu cùng Triệu Khuê trên tay đều nắm trọng binh, tối hậu Hoàng tổ phụ phải bận tâm tính mệnh bách tính dời đi Tây Xuyên, tránh cho hai vị đại tướng này dứt khoát đem Đại Trần nháo thành nội đấu, cái được không bù đủ cái mất.

Xa phu chưa từng đến Giang Châu, vừa đứng trước cổng thành liền không biết phương hướng, Giang Châu không giống với Tây Xuyên, phân đủ nội ngoại, nội thành gọi là phủ Giang Châu, lúc này đã trở thành hoàng cung cấm địa, ngoại thành kiến tạo theo kiểu vòng tròn, từ trung tâm lan rộng ra ngoài. Tầng ngoài cùng chính là một trăm lẻ tám dân phường, mỗi phường có nghìn hộ, một vòng bên trong là thương mậu thị tập, kéo dài trọn vẹn cả một con đường lớn xuyên xuốt cả thành. Bên trong chút nữa chính là học đường, khách điếm này nọ xen kẽ lẫn nhau cùng chia sẻ chín mươi sáu phường, thuận theo thiên can địa chi một vòng ôm một vòng, đây đó đối ứng tựa như một la bàn phong thủy to lớn. Phía ngoài cùng của la bàn chính là Trường Giang đêm ngày chuyển động tuần hoàn, sáu bến tàu lớn không ngừng vận chuyển.

Vũ Độc cũng bị loại phân bố này xoay đến có chút choáng váng, Đoạn Lĩnh hỏi: "Ngươi không phải đã từng đến đây sao?"

"Đã quên." Vũ Độc nói, "Lần đầu tiên đến đã lạc đường, ở trong thành vòng vèo nửa ngày, vẫn là do Trịnh Ngạn tìm đến giúp ta dẫn đường."

"Bôn Tiêu nhận được đường sao?" Đoạn Lĩnh hỏi, "Theo Bôn Tiêu đi?"

Bôn Tiêu xe nhẹ đường quen dẫn theo mã xa trước hết quẹo vào một con hẻm nhỏ, đi thêm vài bước lại trổ ra một ngã đường lớn khác.

Đoạn Lĩnh đã quen với bố cục vuông vắn của những thành lớn như Thượng kinh, Tây Xuyên, vừa tới Giang Châu liền thực sự tìm không ra nam bắc, cho đến lúc lấy lại tinh thần thì Bôn Tiêu đã dừng lại bên ngoài cửa lớn hoàng cung còn không ngại phiền hà chờ xe ngựa phía sau.

Khi đó đang lúc vệ binh gõ chiêng dẹp đường, có một chiếc mã xa hoa lệ đi về phía này, gã võ tướng mặc hắc khải cưỡi con ngựa cao to cạnh mã xa quát: "Người phương nào lại dám chặn đường ở đây?!"

Đoạn Lĩnh nói: “Nguy rồi, trong xe là ai?”

“Ta đi ứng phó.” Vũ Độc nói, “Không cần ra mặt, đừng sợ.”

“Là Vũ khanh?” Thanh âm của Thái Diêm xa xa truyền đến, hắn còn tự mình xuống xe, nói, “Ngươi trở lại rồi!”

Thái Diêm không nhận ra mã xa, thế nhưng có thể nhận được Bôn Tiêu.

Đoạn Lĩnh khẽ nhấc mành xe nhìn ra ngoài, thấy một đoàn mã xa kéo dài trên trường nhai nhất thời liều hiểu vận khí của hai người bọn họ thật sự quá tốt, cư nhiên lại đụng đến đúng ngày Hoàng đế và Thái tử di giá Giang Châu.

Chỉ thấy phía sau xa liễn của Thái tử có một chiếc mã xa phong cách cổ xưa, dùng tám ngựa kéo cực kỳ phô tương, nhất định chính là tọa liễn của thúc phụ y, đương triều Hoàng đế Lý Diễn Thu!

Thái Diêm xuống xe, Vũ Độc chống quải trượng muốn tiến đến hành lễ, Thái Diêm lại tự mình bước đến ý bảo Vũ Độc không cần di động đứng ở ngoài xe ân cần hỏi han một phen.

“Thế nào bị thương nặng như vậy?” Thái Diêm hỏi.

“Học nghệ không tinh.” Vũ Độc nhàn nhạt đáp, “Nhất thời sơ xuất khinh địch, cũng không có gì đáng ngại, điều dưỡng mấy tháng là tốt rồi.”

Lời kia vừa ra xung quanh đều yên tĩnh, Tạ Hựu nhìn Vũ Độc phảng phất như chưa từng quen biết.

Thái Diêm đáp: “Quay đầu lại tìm một ngự y giúp khanh xem một chút, lần này quả nhiên đã khiến khanh vất vả.”

Vũ Độc nói: “Đợi vài hôm nữa thương thế khỏi hẳn thần sẽ triều kiến bệ hạ.” Vừa nói vừa ôm quyền hướng về phía Thái Diêm nói: “Chúc mừng điện hạ di giá Giang Châu, nơi này rồng cuộn hổ chầu định trước mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an.”

Thái Diêm mãn ý cười cười, nói: “Nghe nói lần trước cùng ngươi đi Đồng Quan còn có một người…

Đoạn Lĩnh ngồi trong xe ngựa như nghe vậy chợt rùng mình, ở ngoài xe Vũ Độc bình tĩnh đáp: “Vương Sơn còn bận rộn một chút chính vụ ở Đồng Quan vẫn chưa theo về, phỏng chừng mấy hôm nữa cũng sẽ đến đây.”

“Tốt, tốt.” Thái Diêm nói, “Đãi sau khi y trở về chúng ta cũng gặp mặt một lần.”

Từ góc độ của Đoạn Lĩnh không nhìn thấy Thái Diêm, trong lòng ngũ vị tạp trần, cẩn thận nhấc màn xe lên thêm một chút trộm nhìn xa giá Hoàng đế.

Ngay tại lúc này Tạ Hựu bước lên vén màn xe, Lý Diễn Thu bước khỏi mã xa.

"Ta nói Bôn Tiêu thế nào lại chẳng biết đã đi đâu." Lý Diễn Thu thản nhiên mỉm cười, "Nguyên lai bị Vũ Độc cưỡi đi"

Một khắc đó, trong lòng Đoạn Lĩnh nháy mắt như bị sét đánh, phẳng phất nhìn thấy người mình đã ngày nhớ đêm mong, hồn mộng quẩn quanh kia. Mắt, mày, môi, thậm chí là thần thái đều rất giống phụ hoàng của y.

Tựa hồcó một loại cảm giác kỳ quái vẫn chảy xuôi trong huyết dịch của y, tựa như một khắc năm ấy lúc y đang ngồi trong sân viện trong hoa thì phụ hoàng từ sau bước đến, lúc nhìn thấy thúc phụ, y phẳng phất cho rằng Lý Tiệm Hồng vẫn còn sống đến bây giờ.

"Bệ hạ." Vũ Độc ôm quyền hành lễ.

"Cũng được." Lý Diễn Thu thuận miệng nói, "Nếu đã cưỡi ngựa của Lý gia ta tương lai liền đến đông cung làm môn khách vậy, cũng là duyên phận của ngươi cùng Vinh nhi."

Lý Diễn Thu bước lên vài bước chờ Vũ Độc trả lời, thế nhưng Vũ Độc không hồi đáp cũng không tạ ân, thậm chí còn không gật đầu.

Thần sắc của Thái Diêm thoáng cái liền trở nên hết sức khó coi, tràng diện cực kỳ xấu hổ, cuối cùng là do Tạ Hựu nhắc nhở một câu.

"Vũ Độc, có nghe thấy không?"

Vũ Độc tự nhiên đáp: "Đã nghe rõ."

May mà Thái Diêm biết ứng biến, hướng về phía Lý Diễn Thu nói: "Thúc, đợi vết thương của hắn lành lại đã."

Lý Diễn Thu lại nói: "Cũng được, cũng đã thật lâu không gặp ngươi rồi."

Vũ Độc nói: "Đã khiến bệ hạ phí tâm…"

Chỉ là lời vừa rồi tựa hồ cũng không phải nói với Vũ Độc mà là nói với Bôn Tiêu, Bôn Tiêu quay đầu thấy Lý Diễn Thu thì cũng thong thả hơn nhiều, Lý Diễn Thu vịn lấy yên ngựa ra sức nhấc người cưỡi lên, quay

đầu nói với Tạ Hựu: "Trẫm liền cưỡi nó tiến cung đi."

Lý Diễn Thu ngồi trên ngựa hướng về phía Thái Diêm vươn tay muốn kéo hắn cùng ngồi, Bôn Tiêu lại lắc đầu không thèm để ý Thái Diêm, mang theo Lý Diễn Thu bước đến vài bước, đắc lạc đắc lạc thong thả tiến đến cạnh mã xa.

Lúc này Đoạn Lĩnh còn đang nhìn ra phía ngoài, mà Bôn Tiêu cứ bất ngờ khiến y không kịp đề phòng như thế đem Lý Diễn Thu chở đến bên cạnh cửa sổ xe.

Một khắc đó, sắc mặt của Vũ Độc trong nháy mắt thay đổi thầm kêu không tốt, ngay cả Đoạn Lĩnh cũng trăm triệu lần không ngờ được, Lý Diễn Thu trong lúc vô ý thoáng nhìn liền thấy được đôi mắt của Đoạn Lĩnh sau khe hở bức màn.

Thúc chất hai người cách màn trúc đối diện, Đoạn Lĩnh lập tức nghiêng thân né tránh ánh mắt của Lý Diễn Thu, trong lòng tựa hồ bị giáng một đòn nặng nề.

91. Quyển 2 - Chương 91: Nhà Mới

Lý Diễn Thu tựa hồ cảm giác được cái gì, dừng ở bên mã xa trầm mặc chốc lát, sau đó nói: "Bôn Tiêu, đổi một chủ nhân mới ngươi có không nghe lời không?"

Bôn Tiêu phát từ trong mũi ra một loạt tiếng phì phì, Lý Diễn Thu giật dây cương một cái, quát: "Giá!"

Bôn Tiêu giật giật, một lát sau mới không tình nguyện xoay người dọc theo đường lớn chạy chậm vài bước. Tạ Hựu cùng Thái Diêm đều nở nụ cười.

"Hồi cung!" Lý Diễn Thu cất cao giọng ra lệnh, lại hướng về phía Vũ Độc nói: "Trẫm mang nó về cưỡi vài ngày, sau này sẽ trả lại cho ngươi, nhìn thương thế của ngươi như vậy hiện tại cũng không thể cưỡi ngựa."

Vũ Độc gật đầu, Tạ Hựu lại trêu ghẹo: "Sẽ không phải là bị con ngựa ngoan cường này hất té đó chứ."

Mọi người cười to, liên Lý Diễn Thu cũng nở nụ cười, Thái Diêm lại nói với Vũ Độc: "Dưỡng thương cho tốt."

Lý Diễn Thu giục ngựa ly khai, Bôn Tiêu liền cất vó chạy tạo ra một trận gió thổi cho lá phong cuồn cuộn, Lý Diễn Thu cưỡi trên người nó xông thẳng vào phía trong hoàng cung, vạt áo choàng màu minh hoàng đón gió phi dương, cùng với cả bầu trời huyết sắc phong hoa ánh cùng một chỗ.

Vũ Độc nhìn theo bóng Lý Diễn Thu rời đi khuất dạng mới chuyển người lên xe.

“Xin lỗi.” Đoạn Lĩnh nói với Vũ Độc.

Vũ Độc còn đang suy tư, nghe được lời này thì có chút không giải thích nổi, hỏi: “Cái gì?”

Đoạn Lĩnh cảm thấy Tạ Hựu và Lý Diễn Thu đối đãi với Vũ Độc rất không khách khí, còn châm chọc khiêu khích, bình thường nếu y nghe được cũng sẽ cảm thấy cực kỳ khó chịu, huống chi Vũ Độc còn vì y mới bị một thân thương tích như vậy, xét đến cùng là Lý gia thiếu hắn. Vũ Độc hiểu được, đột nhiên cảm thấy buồn cười, lắc đầu nói: “Có đáng gì đâu.”

Đoạn Lĩnh trăm triệu lần không ngờ đến Vũ Độc lại có thể trở nên rộng rãi như vậy, lúc trước Thương Lưu Quân chỉ trào phúng hắn vài câu hắn cũng đã giận dữ hết nửa ngày, hiện tại lại trưng ra bộ dạng hoàn toàn không sao cả.

Vũ Độc chống tay lên vách xe, nhìn phố xá bên ngoài phủ đầy lá vàng, Đoạn Lĩnh nhích người qua tựa vào vai hắn từ phía sau. Vũ Độc quay đầu lại hỏi: “Mới vừa rồi bệ hạ không nhìn thấy ngươi chứ?”

Đoạn Lĩnh lắc đầu, trong một giây ngắn ngủi vừa rồi y và Lý Diễn Thu quả thực đã đối diện, thế nhưng ánh mắt hai người vừa chạm liền dời đi, huống chi trong chốc lát ngắn ngủi đó giữa hai người còn cách một đạo màn trúc, Lý Diễn Thu khẳng định không nhận ra y.

“Tứ hoàng thúc là người thế nào?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Bệ hạ thể chất yếu đuối, thường xuyên sinh bệnh.” Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh, “Người suốt ngày bệnh tật, hoặc ít hoặc nhiều đều có chút tính tình khó chịu.”

Trời thu thái dương vạn trượng, Lý Diễn Thu dừng ngựa bên ngoài điện Thái Hòa, gió chiều dào dạt, mấy đạo cờ xí đều phất phới tung bay.

“Ngô hoàng vạn tuế!” Hắc giáp quân mang theo khí thế bài sơn đảo hải tung hô, quỳ một chân trên đất.

Tạ Hựu cùng Thái Diêm chậm rãi bước tới, Lý Diễn Thu hơi ngơ ngẩn xuất thần, vừa rồi có một sát na y tựa hồ cảm nhận được thứ gì đó.

“Chúng khanh cực khổ rồi.” Lý Diễn Thu nói.

Hắc giáp quân tản ra như thủy triều, nhường lại một con đường để Lý Diễn Thu tiến nhập chánh điện. Hoàng cung Giang Đô kinh qua mấy độ phong vũ, hôm nay được dày công tu sửa, sự xa hoa còn muốn vượt hơn Tây Xuyên mấy lần, một gã thái giám tiến lên giúp Lý Diễn Thu cởi áo choàng xuống, Lý Diễn Thu tiếp tục dọc theo hành lang tiến bước.

Trịnh Ngạn, Lang Tuấn Hiệp đều đã đến, Lý Diễn Thu dạo qua Đông cung, trong ngoài đều liếc mắt một

lần, Lang Tuấn Hiệp đang ngồi trên hành lang thổi địch, nhìn thấy Lý Diễn Thu đi ngang qua vẫn không đứng dậy hành lễ.

"Dọc theo hành trình cũng mệt mỏi rồi." Lý Diễn Thu cũng không để ý tới Lang Tuấn Hiệp, chỉ nói với Thái Diêm, "Đi nghỉ đi."

Thái Diêm vẫn đi theo phía sau y, nói: "Sáng sớm ngày mai là giờ lành, còn phải tế thiên, Hoàng thúc cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Lý Diễn Thu đáp: "Nhà tuy đã dời đi thế nhưng thuốc vẫn không tránh được phải uống, Thái tử cứ an tâm."

Thái Diêm liền cùng một đám tôi tớ Đông cung kính cẩn tiễn Lý Diễn Thu rời đi.

Trong Trường Thu cung, Mục Cẩm Chi đang ngồi trước gương kẻ mày, xiêm y son phấn đều đã được đưa đến, đang được đám cung nhân mở ra kiểm kê số lượng.

"Người nào lại trêu chọc bệ hạ?" Mục Cẩm Chi nhìn ảnh chiếu của Lý Diễn Thu trong gương, chân mày nhướn lên tủm tỉm hỏi.

"Không có người nào trêu chọc trẫm." Lý Diễn Thu đứng ở sau lưng Mục Cẩm Chi đáp, "Hoàng hậu có hoả nhãn kim tinh, không ngờ cũng có lúc nhìn nhầm."

Mục Cẩm Chi buông trâm gài tóc, thuận miệng nói: "Chuyện môn khách Thái tử ngày hôm nay đã phân phó xuống. Khoa thi tiếp theo vừa vặn dùng để chọn người, có thể nói Thái tử tự mình đi nhìn."

Lý Diễn Thu nho nhã lễ độ nói: "Đã khiến Hoàng hậu phí tâm."

Phu thê hai người vốn trò chuyện không hợp, Lý Diễn Thu chỉ nói xong nửa câu liền đi ra ngoài, Mục Cẩm Chi vẫn liếc theo bóng lưng của y trong tấm gương đồng.

Lý Diễn Thu trở về tẩm cung của mình, hướng mắt nhìn lên mảnh tinh không bên ngoài Tuyên Thất điện.

Trịnh Ngạn đang ngồi dưới hành lang bảo cung nhân mở rương, đi tìm rượu của mình.

"Trịnh Ngạn." Lý Diễn Thu nhíu mày, "Ngươi thế nào còn ở chỗ này?"

"Thái tử ghét bỏ ta, bệ hạ." Trịnh Ngạn tao nhã đúng mực nói, "Có Ô Lạc Hầu Mục ở đó, ta cũng không cần phải đi tìm sự xem thường. Hai bên không cần gặp gỡ chẳng phải là càng thêm vui vẻ hài lòng sao?"

"Ta vừa nhìn thấy Ô Lạc Hầu Mục trong lòng đã nổi lên một ngọn lửa vô danh." Lý Diễn Thu cũng hòa hòa khí khí trò chuyện với Trịnh Ngạn, "Tứ đại thích khách, mỗi người dưa vẹo táo nứt khác nhau, hôm nay xem ra kẻ bất đắc ý nhất như Vũ Độc so với các ngươi còn đoan chính hơn. Ta vẫn luôn kỳ quái có phải hắn đã hạ độc gì cho các ngươi không? Một người hai người, hiện tại đều thay đổi thành bộ dáng như vậy."

Lời này đem cả Trịnh Ngạn cũng mắng vào trong, hai huynh đệ Lý gia, một người phong mang tất lộ, một kẻ miên lý tàng châm, Trịnh Ngạn từ lâu đã thăm dò được tính tình của Lý Diễn Thu, biết lần này y thật sự đang nổi giận.

Trịnh Ngạn lập tức nói: "Bệ hạ thứ tội, thần liền lập tức trở về Đông cung."

Sau khi Trịnh Ngạn rời đi, Lý Diễn Thu mới có thể thở dài ra một hơi.

"Bệ hạ, phải uống thuốc rồi." Cung nữ dâng lên một chiếc bát ngọc, Lý Diễn Thu tiện tay tiếp nhận, uống cạn rồi vung lên ném thẳng ra ngoài viện. Bát ngọc lưu ly chạm đất phát ra một tiếng vang nhỏ, rơi đến nát bấy.

"Oa ——!" Cuối cùng Đoạn Lĩnh cũng đã về đến nhà mới.

Tướng phủ đã để riêng cho Vũ Độc và Đoạn Lĩnh một gian trạch viện, cung cách chẳng khác gì một tòa phủ đệ, so với mảnh sân vắng vẻ ở Tây Xuyên trước kia thì nơi này lớn hơn rất nhiều, tứ phòng lưỡng tiến, một mặt có bình phong, còn có hậu viện để cho bọn họ nuôi ngựa, lại tỉ mỉ an bày một tên quản sự, hai tôi tớ hầu hạ.

Trong viện còn có núi giả, có hồ nước, phía sau hồ nước có một mảnh trúc viên, ven hồ có mấy gốc đào, nước chảy từ trong ống tre gác trên tường viện róc rách không ngừng vào giữa hồ, nghe nói nước kia là được dẫn từ trong phủ Thừa tướng tới.

"Tướng gia thỉnh nhị vị sau khi trở về trước tiên ở đây." Chủ kia sự nói, "Tắm rửa một chút cho bớt mệt mỏi, tối nay liền vì nhị vị bày tiệc tẩy trần."

"Đều lui xuống đi, không cần các ngươi hầu hạ."

Vũ Độc đứng tại tiền viện nói với quản sự kia, Đoạn Lĩnh lại vào trong phòng nhìn trái nhìn phải, nhà mới có bình phong phủ gấm hoa thêu hai mặt khiến y nhớ đến Quỳnh Hoa viện, ngay cả bày biện đều là sứ men xanh, còn có cả một gian thư phòng để y đọc sách.

Quản sự cẩn thận dìu Vũ Độc tiến vào.

"Dạ." Gã tựa hồ đã lường trước sự phân phó vừa rồi của Vũ Độc, dìu người vào trong liền lui ra đứng chờ ngoài sân, trước sau không chịu rời đi.

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút lại nói với quản sự: "Chỗ của Vũ gia có không ít cơ mật giang hồ lại nuôi chứa nhiều độc vật, chỉ sợ trong lúc vô tình khiến các ngươi ngộ thương. Vì vậy các ngươi không cần lưu lại trong viện, nếu chúng ta cần phân phó gì tự nhiên sẽ đến Tướng phủ truyền đạt. Đều trở về đi."

Lúc này quản sự nọ mới gật đầu, khom lưng cáo từ với Đoạn Lĩnh và Vũ Độc.

Có những chuyện không có người ngoài mới có thể nói ra, bằng không bọn họ ngay cả chết thế nào cũng không biết.

"Còn có tiền!" Đoạn Lĩnh nhỏ giọng nói, "Hai trăm lượng vàng đâu!"

Lúc ở tại Đồng Quan, Đoạn Lĩnh đã đem việc bảo tàng báo lại cho Mục Khoáng Đạt, cả tòa kim sơn như vậy cũng không biết đối phương sẽ xử lý như thế nào, nếu thật sự đem ra để dùng thì muốn mua cả một tòa thành vẫn còn dư dả, một chút ban thưởng như thế cũng không coi là cái gì.

Bất quá Đoạn Lĩnh vẫn là rất cao hứng, chí ít bọn họ không cần mỗi ngày đều ăn bánh nướng nữa.

Vũ Độc ngồi tại chỗ nói: "Muốn ăn cái gì, ta ra ngoài mua về."

Đoạn Lĩnh nói: "Ngươi ngồi yên, đừng cử động nhiều."

Đoạn Lĩnh ôm chăn đến bảo Vũ Độc dịch vào, lại thả thêm một cái gối đầu trên giường hắn. Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh, nói: "Ngươi ngủ trong phòng này cũng đúng, ta sẽ ngủ dưới giường xem chừng cho ngươi."

"Không sợ nửa đêm ta xuống giường uống nước, một cước giết chết ngươi sao?" Đoạn Lĩnh cười nói.

Vũ Độc nhớ đến lời này mấy tháng trước chính mình đã nói, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, hai người đều mỉm cười thả lỏng.

Vũ Độc nói: "Để ta làm đi."

"Ngươi phải nghe lời của ta, biết không?" Đoạn Lĩnh nghiêm túc nói.

"Được rồi, được rồi." Vũ Độc đáp, "Dù sao cũng phải cho ta chút chuyện để làm chứ, ta bị thương không phải tàn phế."

Vũ Độc được Đoạn Lĩnh chiếu cố thực sự cảm thấy bất an, cái này không liên quan đến thân phận của Đoạn Lĩnh, chỉ vì hắn đã lớn như vậy, cho đến bây giờ cũng chưa từng có người đối với hắn tốt đến thế.

"Vậy ngươi tắm rửa đi." Đoạn Lĩnh nói với Vũ Độc.

Vũ Độc giơ tay lên ngửi ngửi ống tay áo của mình, vẻ mặt đỏ bừng, Đoạn Lĩnh lại ra ngoài sai người đem nước tắm vào.

Bọn tôi tớ khinh một thùng gỗ lớn đến đặt ở phòng ngách, sau đó nhanh chóng pha từng thùng nước nóng lạnh vào đến nhiệt độ thích hợp.

"Tự ta tắm được rồi." Vũ Độc liền nói.

"Nhanh cởi áo." Đoạn Lĩnh cứng rắn quyết định, cầm theo y phục Vũ Độc vừa thay ra bước đến hậu viện, ném vào trong chậu đổ nước ngâm, lại về phòng tìm y phục sạch. Lần này Mục Khoáng Đạt đưa người có khả năng đến, vị quản sự vừa rồi làm việc cực kỳ cẩn thận thỏa đáng, lúc nãy cư nhiên quên mất nên ban thưởng.

Không bao lâu sau, Đoạn Lĩnh liền mang theo y phục sạch đến, xắn tay áo lên giúp Vũ Độc tắm rửa. Trên tay Vũ Độc còn đang quấn băng không thể chạm nước, hắn đang dùng một tay chà xát cơ thể thì thấy Đoạn Lĩnh bước vào, gương mặt tuấn tủ đột nhiên đỏ đến tận cổ.

Đoạn Lĩnh đè Vũ Độc xuống giúp hắn tắm rửa toàn thân, từ đêm hôm đó bị thương đến giờ Vũ Độc vẫn không chạm nước, lúc này hắn nhàn nhã đặt tay trái lên mép thùng tắm lộ ra bắp thịt cường tráng, hưởng thụ Đoạn Lĩnh xoa bóp.

"Đừng xuống sâu quá." Vũ Độc nói, "Đừng, đừng, đừng, đừng xoa xuống dưới nữa!"

Thùng tắm quá lớn, Đoạn Lĩnh cũng đã vươn cả nửa người vào rồi, Vũ Độc cảm giác được người kia thực sự là đang nghiêm túc giúp mình tắm rửa, thế nhưng bàn tay mềm mại kia không ngừng sờ đến sờ lui… hắn đã sắp không chịu nổi rồi.

Đoạn Lĩnh nói: "Nâng chân lên một chút."

Vũ Độc đột nhiên cảm giác được Đoạn Lĩnh rất thú vị, tâm tư đùa giỡn chợt nổi lên, một tay ôm lấy Đoạn Lĩnh kéo vào trong thùng. Chỉ nghe 'Đùng' một tiếng, xung quanh thùng tắm đều bị nước văng đến ướt sũng.

Đoạn Lĩnh cả giận nói: "Ngươi!"

Cả người Đoạn Lĩnh ướt đẫm, mặt của Vũ Độc lại đỏ lên, cười nói: "Ngươi cũng tắm thôi, ta không tắm

nữa."

Đoạn Lĩnh nói: "Trên người ngươi có vết thương, đừng làm càn."

Đoạn Lĩnh cởi bộ y phục ướt đẫm của mình ra, cả người xích lõa cưỡi trên đùi Vũ Độc, đột nhiên trong lòng y dâng lên một cỗ tư vị không rõ. Trước đây, mỗi khi da thịt thân cận với Vũ Độc y cũng chưa từng cảm nhận giống như bây giờ.

Mặt của Đoạn Lĩnh cũng đỏ lên, phảng phất như trở về đêm đó khi vừa đến Thượng kinh vô tình nhìn thấy thân thể của Lang Tuấn Hiệp qua khe cửa. Nhưng khi đối phương đổi thành Vũ Độc, nhịp tim của y lại còn kịch liệt hơn, tựa hồ như có cái gì cực kỳ mới mẻ, tư vị kích thích vẫn trốn sau một lớp sa mỏng, tùy thời chờ y vén lên nhìn rõ.

"Tại sao không nói chuyện?" Vũ Độc thật ra đã phục hồi tinh thần lại, một tay lười biếng gác lên mép thùng, tay kia vỗ vỗ bờ vai trắng nõn của Đoạn Lĩnh, kỳ quái nhìn y.

"Không… không có." Đoạn Lĩnh khẩn trương nói.

Một khắc nọ, Vũ Độc giống như cũng cảm nhận được cái gì, ánh mắt lập tức mang theo tiếu ý.

Đoạn Lĩnh "Ừ" một tiếng, vùi đầu dùng khăn vài giúp Vũ Độc chà ngực.

Phía ngoài truyền đến tiếng bước chân, động tác của hai người đồng thời cứng lại.

"Này, huynh đài, ngươi có phải còn thiếu ta một chén rượu hay không." Thanh âm lười biếng của Trịnh Ngạn vọng vào.

Đoạn Lĩnh lại càng hoảng sợ, y chưa từng gặp qua Trịnh Ngạn, còn tưởng là người của phủ thừa tướng xông vào viện, Vũ Độc dùng một tay ôm ngang hông Đoạn Lĩnh, kéo y vào lồng ngực.

Bước chân Trịnh Ngạn rảo đều, lúc hắn mở cửa phòng ngách ra thì Vũ Độc đã ôm được cả thân hình trần trụi của Đoạn Lĩnh để y nằm trước người mình, gương mặt thì chôn vào hõm vai.

Khi Trịnh Ngạn nhìn đến chỉ thấy Vũ Độc đang ôm một thiếu niên, hai người cùng tắm.

"Trịnh Ngạn! Ngươi đến cùng có mắt hay không!" Vũ Độc không nhịn được nói, "Cút ra ngoài cho ta!"

Trịnh Ngạn cười ha hả, vội vàng đóng cửa lại, nói: "Ngươi cứ tiếp tục, không trách ta được, không trách được mà. Thật sự là không ngờ đến."

Vũ Độc đáp: "Chờ ở bên ngoài, ít nói nhảm."

Tiếng chân của Trịnh Ngạn xa dần, lúc này Đoạn Lĩnh mới ngẩng đầu lên, vừa rồi khi thân thể xích lõa của y và Vũ Độc dây dưa cùng nhau thì liền cảm giác được trái tim cả hai đều cùng đập loạn, mà cái vật kia của đôi bên cũng trướng đến mức dựng thẳng cả lên.

Hai người đối mặt thở dốc, Vũ Độc làm một tư thế tay ý bảo tiếp tục tắm rửa. Đoạn Lĩnh nuốt nước bọt, tiếp tục giúp Vũ Độc chà xát thân thể.

"Được rồi." Đoạn Lĩnh nhỏ giọng nói, bước nhanh đi ra, thiếu chút nữa đã trượt chân ngã nhoài.

"Cẩn thận." Vũ Độc vội vàng vươn tay ôm ngang eo Đoạn Lĩnh giúp y đứng thẳng. Đoạn Lĩnh nhanh chóng mặc quần áo vào, đợi sắc đỏ trên mặt rút đi mới dìu Vũ Độc ra ngoài, giúp hắn lau người, đợi khi lau đến thân dưới, mảnh khăn chạm vào vật hùng tráng dựng thẳng nọ, mặt của cả hai lại đỏ lên.

Vũ Độc mặc ngoại bào vào đã có thể tự mình bước đi, chỉ là có chút lảo đảo, dưới chân xỏ guốc gỗ, từng bước từng bước tập tễnh bước qua hành lang, lướt ngang Trịnh Ngạn vào trong chủ phòng.

"Nhanh như vậy?" Trịnh Ngạn nói, "Sẽ không phải bị ta làm sợ đến bắn ra chứ."

Vũ Độc mắng Trịnh Ngạn một câu thô tục, Đoạn Lĩnh ở trong phòng ngách lại càng hoảng hốt, đây là lần đầu tiên y nghe Vũ Độc mắng tục. Chỉ lát sau lại vang lên một trận thanh âm guốc gỗ, Vũ Độc chậm rãi gõ gõ cửa phòng, đưa cho Đoạn Lĩnh một bộ quần áo sạch, bảo y mặc vào.

Đợi Đoạn Lĩnh thu thập xong, Vũ Độc mới gọi tôi tớ vào khênh thùng tắm đi, tóc của hắn vẫn còn ướt sũng, bên ngoài chỉ bọc một lớp ngoại bào, chân trần tựa vào tháp. Lúc này mới bắt đầu chiêu đãi Trịnh Ngạn.

92. Quyển 2 - Chương 92: Tịch Diệt

"Thương còn chưa khỏe, ngươi uống rượu, ta uống thuốc." Vũ Độc không thèm đếm xỉa nói, lại cầm lấy chén thuốc trên bàn hướng về phía Trịnh Ngạn làm động tác kính rượu tượng trưng. Trịnh Ngạn dở khóc dở cười lẩm bẩm: "Mới có mấy ngày đã nghe lời này đến hai lần."

Vũ Độc tự nhiên biết Trịnh Ngạn từ đâu mà đến, lại đã gặp người nào nên cũng không hỏi nhiều, càng không muốn giới thiệu Trịnh Ngạn với Đoạn Lĩnh. Chỉ là một chuyện này Trịnh Ngạn đã đợi đến nửa ngày, hắn quan sát Đoạn Lĩnh, khóe miệng hơi cong lên hướng về phía Vũ Độc nhướng mày, ý tứ là 'Ngươi có phải nên giới thiệu một chút?'.

Vũ Độc không nhịn được nói: "Có nhiều chuyện dong dài như vậy, ngươi rốt cục đến đây làm gì?"

“Ta là Vương Sơn.” Ngược lại là Đoạn Lĩnh chủ động lên tiếng, “Trịnh huynh, xin chào.”

Trịnh Ngạn quan sát Đoạn Lĩnh, lại ngã người lên cái án trước mặt, nói: “Ngươi khiến ta nghĩ đến một người.”

Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh không hẹn mà cùng sững lại.

“Thoạt nhìn thật ra cùng với nhạc mẫu tương lai của tên kia có mấy phần thần vận tương đồng.” Trịnh Ngạn đột nhiên cười ha ha.

Vũ Độc nhất thời thẹn quá thành giận, quát to: “Cút cho ta!”

“Nhạc mẫu là ai?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Đi mang đoạn trường thảo ra đây.” Vũ Độc lạnh lùng nói.

Trịnh Ngạn vội vàng xua tay, ý bảo không nói đùa nữa, lại hướng về phía Đoạn Lĩnh giải thích: “Phu nhân Hoài Âm hầu, An Bình công chúa.”

Một cái ý niệm đánh vòng qua trong đầu Đoạn Lĩnh, cười nói: “Nơi nào giống?”

Trịnh Ngạn giơ tay lên vẽ vài vòng tại khóe miệng của mình, Đoạn Lĩnh liền hiểu hắn đang nói giống nhau ở nơi nào

Vũ Độc lạnh lùng lên tiếng: “Lão tử đối với Diêu Tranh thật sự không có chút quan hệ nào, ngươi ít kéo ta theo cùng nàng.”

“Ngươi khi nào tiến vào Đông cung?” Trịnh Ngạn miễn cưỡng nói, “Hôm nay Thái tử còn đề cập đến ngươi.”

Nghe những lời này Đoạn Lĩnh liền dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa Đoạn Lĩnh, ý bảo y không cần lo lắng.

“Gọi thì phải đến, đuổi liền rời đi.” Vũ Độc đáp, “Ô Lạc Hầu Mục chạy mới nhớ đến chỗ ta. Xem ra ngươi cũng hầu hạ không đến đâu, Trịnh Ngạn.”

“Không chạy, đã trở về.” Trịnh Ngạn đáp, “Trước khi dời đô một ngày thì về.”

Vũ Độc nghe được thì cực kỳ kinh ngạc, thế nhưng nghĩ kỹ cũng là việc trong dự liệu.

“Thất sủng rồi?” Vũ Độc hỏi.

Trịnh Ngạn lắc đầu, nói: “Không rõ ràng lắm, nhìn qua không có.”

“Người kia đến tột cùng xuất thân như thế nào.” Vũ Độc nói, “Ta vẫn nghĩ không thông, Tiên đế năm đó vì sao lại để người này đi theo bên cạnh.”

Trái tim Đoạn Lĩnh đập bang bang, y biết lời này của Vũ Độc là đang giúp mình hỏi, dựa vào giao tình của Trịnh Ngạn và Hoài Âm Hầu Diêu Phục, nói không chừng sẽ biết được một ít bí sự trong triều đình.

Quả nhiên Trịnh Ngạn đáp: “Ô Lạc Hầu Mục là họ của người Tiên Ti, cũng là quốc họ[1].”

Vũ Độc trầm mặc không nói, trong tay chơi đùa một cái chén.

“Ta có nghe qua ở chỗ Hoài Âm Hầu một chút quá khứ của Vô Danh khách.” Trịnh Ngạn còn nói, “Ô Lạc Hầu quốc của Tiên Ti trăm năm trước đã ba lần bại trận trước Đại Trần, cả tộc đều dời vào sâu trong Tiên Ti sơn, đại thể đều đã mai danh ẩn tích đổi nghề làm liệp hộ[2]. Khoảng hai mươi năm trước, hai nước Trần Nguyên nảy ra một hồi xung đột quy mô nhỏ trên Tiên Ti sơn.”

“Chiến dịch Trường Lâm.” Đoạn Lĩnh nói.

“Đúng, chính là chiến dịch Trường Lâm.” Đối với việc Đoạn Lĩnh hiểu rõ những thứ này Trịnh Ngạn có chút quái lạ, thế nhưng cũng không đặt câu hỏi, ngược lại Đoạn Lĩnh chủ động nói ra: “Ta từng thấy qua tên của trận đánh này trong tấu chương ở Tướng phủ.”

Lời này cũng không phải nhất thời bao biện, lúc trước khi còn đọc sách ở phủ Thừa tướng, tiên sinh đã từng yêu cầu y và Mục Khánh dùng chiến dịch Trường Lâm làm chủ đề viết ra một thiên văn chương phân tích ưu khuyết. Mà diễn biến của chiến dịch kia cũng là cực kỳ thảm liệt.

“Y là thư đồng của Mục Khánh.” Vũ Độc thuận miệng nói, “Chớ để khi dễ người đọc sách, Trịnh Ngạn, trong bụng người đọc sách có rất nhiều chủ ý xấu.”

Trịnh Ngạn “Ừ” một tiếng, nói: “Quả thực, người đọc sách không dễ chọc, không cẩn thận đắc tội bọn họ, bọn họ liền viết mấy thiên văn chương khiến ngươi bị hậu nhân muôn đời đem ra mắng chửi.”

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, Trịnh Ngạn nói tiếp: “Trong trận Trường Lâm, Trần Nguyên hai nước đều đem Tiên Ti sơn xem như chiến trường, hậu duệ Ô Lạc Hầu quốc vốn không còn được bao nhiêu, dưới sự xâu xé ngươi đến ta đi luân hồi không dứt của quân lính hai nước đã gần như tuyệt diệt. Năm ấy, Ô Lạc Hầu Mục tựa hồ chỉ có tám tuổi.”

“Thôn của y bị diệt sao?” Đoạn Lĩnh hỏi.

"Có lẽ." Trịnh Ngạn nói, "Sau đó, có một cao thủ võ công là thủ hạ dưới trướng Trấn mệnh tướng quân Tần Triệu, tên gọi Lê Tân, trước lúc rút quân tiện tay cứu theo Ô Lạc Hầu Mục, đưa y đến Lỗ Nam dạy dỗ, còn thu làm đệ tử. Tần tướng quân đã từng viết một phong thư cho Hoài Âm Hầu báo lại việc này, trong thư chỉ nói đến một đứa trẻ chứ chưa đề cập tên gọi, lại nhiều năm trôi qua, mọi người chẳng ai nhớ được tên thật của Ô Lạc Hầu Mục nữa."

"Ta chỉ biết y bị gọi là Vô Danh khách." Vũ Độc nói.

"Đúng vậy." Trịnh Ngạn châm rượu cho mình, lại nói, "Về sau, trong trận Thượng Tử, Tần Triệu hy sinh tuẫn thành, lại qua mấy năm, gia tộc Lê thị trong một đêm bị diệt môn, có đệ tử trộm Thanh Phong kiếm bỏ trốn, lúc đó Bạch Hổ Đường liền phái người truy sát, chuyện này ngươi cũng biết. Kẻ kia trốn đông trốn tây, đến cuối cùng lại được Tiên đế che chở nạp vào dưới trướng, trong tay Tiên đế cầm Trấn Sơn Hà, phàm là thích khách xuất thân từ Bạch Hổ Đường đều không thể đối chọi với người cầm Trấn Sơn Hà, đây là tổ huấn."

"Có Ô Lạc Hầu Mục ở." Vũ Độc nói, "Ta sẽ không tiến vào Đông cung làm môn khách, bọn họ cũng coi thường ta."

Trịnh Ngạn đột nhiên cười nói: "Mới cách biệt mấy ngày, hôm nay gặp lại ngươi cũng giống như đã đổi thành người khác. Chứ không phải đã là người có gia thất liền biết trầm ổn, không lỗ mãng vọng động như trước nữa."

Vũ Độc nói: "Trịnh Ngạn, Vũ gia tuy rằng không thể độc chết ngươi, thế nhưng muốn ngươi ba tháng không nói ra tiếng cũng không phải việc khó."

Trịnh Ngạn chống tay xuống gối miễn cưỡng đứng dậy, nói: "Không đùa giỡn nữa —— lúc nào tiến cung dạo một vòng?"

"Có thương tích trong người, hành động bất tiện, không tiễn." Vũ Độc thản nhiên nói, "Tùy duyên đi, không có việc gì chớ năng qua lại, miễn ngươi kéo ta xuống nước."

Trịnh Ngạn đồng tình nói: "Ngươi không kiên trì được bao lâu, cần gì chứ?"

Vũ Độc nghiêm túc nói: "Ta nói, không tiễn."

Trịnh Ngạn chỉ phải gật đầu cười cười đi ra ngoài, Đoạn Lĩnh nhìn Vũ Độc, Vũ Độc gật đầu, Đoạn Lĩnh liền đứng dậy đưa Trịnh Ngạn đến cửa. Trịnh Ngạn cưỡi ngựa rời đi, Bôn Tiêu đã chờ ngoài cửa lớn, hiển nhiên là do Trịnh Ngạn mang về. Đoạn Lĩnh liền mang nó vào trong chuồng ngựa hậu viện dàn xếp chu đáo, còn vỗ vỗ đầu nó an ủi.

"Hắn là thay Thái tử đến đây thăm dò ý tứ." Đoạn Lĩnh nói với Vũ Độc.

“Làm sao ngươi biết?” Vũ Độc kinh ngạc nói.

Đoạn Lĩnh gật đầu nói: “Bôn Tiêu hẳn là do Thái tử dặn dò hắn thuận đường dắt đến đây.”

Vũ Độc trầm ngâm không nói dựa vào giường nhỏ trong phòng, khí định thần nhàn nhưng lông mày lại khẽ cau. Đoạn Lĩnh có một số việc thủy chung đều không nghĩ ra, dọc đường đi cũng không có hỏi Vũ Độc, hôm nay Trịnh Ngạn nhắc đến Lang Tuấn Hiệp cũng đem một ít chuyện cũ lật ra.

Nhận lời ủy thác của Phụ hoàng, còn ngụy trang thành phu xe lúc ở Thượng kinh, lúc quốc gia nguy nan lại mang về một Thái tử giả, làm rối bố cục của Mục Khoáng Đạt… ngày đó hạ độc trong thức ăn đem y thả xuống sông. Thế nhưng khi gặp lại ở Đồng Quan, âm sai dương thác cứu y một mạng, lại không màng sinh tử giao đấu với Hạ Lan Yết bảo vệ an nguy của y.

“Ta còn nhớ lúc ngươi vừa cứu được ta đã từng nói ta trúng Tịch Diệt tán.” Đoạn Lĩnh hỏi, “Đó là thứ gì?”

“Là một loại độc đã thất truyền.” Vũ Độc đáp, “Người trúng độc không thể nói chuyện, không thể tự hỏi, đần độn ngơ ngác như cương thi, sẽ hôn mê. Nếu trong vòng mười hai canh giờ không có giải dược thì quãng đời còn lại liền trở thành cái xác không hồn.”

Trong lòng Đoạn Lĩnh khẽ nhói, hỏi: “Vậy y chính là không muốn giết ta.”

Vũ Độc liếc nhìn Đoạn Lĩnh, đáp: “Có thể, nhưng cũng không loại trừ khả năng y muốn khống chế tư tưởng của ngươi, biến ngươi thành một cỗ thi thể chỉ phụng lệnh y hành động. Giữ lại ngươi, tương lai còn có công dụng.”

“Loại độc này bắt nguồn từ đâu?” Đoạn Lĩnh không khỏi kỳ quái.

“Thời cổ có người dùng thuốc này khống chế quân chủ hoặc quan viên.” Vũ Độc nói, “Thí dụ như, có một vị đại thần thế lực quá thịnh, lấy thúng úp voi, kẻ này không thể chết, chỉ có thể lợi dụng Tịch Diệt tán tạm thời khống chế, sau khi đạt được mục đích mới xử lý thi thể.”

Có cơ hội giải độc cũng chứng minh Lang Tuấn Hiệp không phải thực sự muốn nhổ cỏ tận gốc, chí ít một khắc kia là không phải. Đoạn Lĩnh đã không chỉ một lần nghĩ đến vấn đề này, có phải Lang Tuấn Hiệp lúc đó hạ độc cũng chỉ vì muốn bảo hộ y, sau khi đầu độc liền ném xuống sông, hôm sau quay lại cứu? Chỉ là ý tưởng này y vẫn gìn giữ trong lòng mà thôi, nếu lại tin tưởng Lang Tuấn Hiệp thì y chỉ có thể dùng ngu xuẩn để hình dung. Vì vậy những ngày qua, Đoạn Lĩnh cũng không mở miệng hỏi thăm Vũ Độc chuyện này.

“Lúc ở Đồng Quan, y không ra tay giết ta.” Đoạn Lĩnh còn nói.

“Giết ngươi.” Vũ Độc nói, “Đồng Quan tất loạn. Từ đêm đó y thấy ngươi ở cùng ta, tiểu tử kia liền để ý đến ngươi. Hai ta cùng đến Đồng Quan hiển nhiên là thi hành công vụ, nếu chưa có phán đoán rõ ràng lại

hạ thủ với ngươi không chỉ khiến người khác nghi ngờ còn có nguy cơ phá hoại kế hoạch của Mục tướng gia. Có đôi khi, bọn họ cùng Mục gia vẫn là cùng tiến cùng thoái."

"Y có hai lần cơ hội bỏ mặc ta chết." Đoạn Lĩnh cau mày nói, "Thế nhưng lần nào cũng xuất hiện giải vây. Một lần là ở tại ngọn đồi trọc Tần Lĩnh, một lần trên tường thành Đồng Quan."

Vũ Độc bắt đầu mất hứng, nhưng không dám phát hỏa với Đoạn Lĩnh, chỉ có lệ ậm ừ vài tiếng.

Đoạn Lĩnh là Đại Trần... không, là vị Thái tử có ánh mắt nhất từ xưa đến nay, y vừa nhìn đã biết Vũ Độc không thích y nghĩ theo xu hướng giải vây cho Lang Tuấn Hiệp, liền không tiếp tục nữa, im lặng đứng dậy tìm thuốc bôi vết thương trên chân cho Vũ Độc. Vết thương này của hắn đã hồi phục không sai biệt lắm, chỉ cần qua thêm một đoạn thời gian đã có thể đi lại không trắc trở, chỉ là muốn vượt nóc băng tường còn cần nghỉ ngơi thêm ít lâu.

"Ngươi giận sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Cái gì? Không... không có." Vũ Độc không được tự nhiên đáp.

Đoạn Lĩnh một bên giúp hắn bôi thuốc, một bên cù vào lòng bàn chân hắn. Vũ Độc vội nói: "Đừng làm rộn!"

Đoạn Lĩnh vẫn cứ không dừng tay, gương mặt Vũ Độc đỏ lên nhưng lại không có biện pháp gì, hắn không dám đánh Đoạn Lĩnh, chỉ có thể dựa vào giường cười to. Cuối cùng không có biện pháp, Vũ Độc xoay người bắt lấy Đoạn Lĩnh, đem y đè xuống dưới thân, khóa hai cổ tay lên cao, hai người ha ha cười đùa không ngớt. Đoạn Lĩnh vội nói: "Không chơi! Không chơi nữa!"

"Còn dám hay không?" Vũ Độc khóa cổ tay Đoạn Lĩnh lại, ghé vào bên tai y thấp giọng nói, "Chớ ép Vũ gia dạy dỗ ngươi."

Đoạn Lĩnh nhìn Vũ Độc, trên mặt hai người đều dâng lên sắc đỏ, ánh mắt Đoạn Lĩnh còn mang theo tiếu ý, trong lòng cả hai đều cảm thấy nhộn nhạo. Lúc này Vũ Độc lại thả Đoạn Lĩnh ra để y ngồi lại vững vàng, trong nhất thời cả hai đều có chút ngượng ngùng, không biết nên nói gì cho phải. May mà có người đến gõ cửa, Vũ Độc tùy tiện hỏi: "Ai?"

Đoạn Lĩnh vội vàng đi mở cửa, Mục Khánh nhanh chóng xông vào kêu to: "Vương Sơn! Ta chờ ngươi thật khổ mà! Ngươi đến tột cùng đi làm gì vậy!"

Đoạn Lĩnh gặp lại Mục Khánh trong lòng vẫn thật rất vui vẻ, bước lên cùng đối phương ôm chặt một cái, đột nhiên nghĩ đến Vũ Độc từng nói mình bạc tình, nhịn không được liếc nhìn người kia. Chỉ thấy Vũ Độc cũng đang nhìn thẳng qua đây, biểu tình kia thu vào trong mắt khiến y cũng có cảm giác xấu hổ.

"Đi Đồng Quan một chuyến." Đoạn Lĩnh liếc nhìn Vũ Độc, Vũ Độc mới nói: "Vào đi."

Tuy đây là Mục phủ, thế nhưng trong viện này Vũ Độc mới là đương gia. Được Vũ Độc cho phép Mục Khánh mới cởi giày bước vào, Đoạn Lĩnh bắt đầu bày biện án kỷ, nấu nước pha trà mời Mục Khánh, thế nhưng vẫn rót cho Vũ Độc uống trước. Mục Khánh cũng không quá chú ý, cười ha hả nói với Đoạn Lĩnh: "Bọn họ nói Vũ Độc bị thương khá nặng, cũng không biết ngươi ngày mai có đến học với ta không, bảo ta chờ đợi. Ta lại không nhịn được, muốn đến thăm ngươi trước một chút."

"Mấy hôm nay thế nào?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Đừng nói nữa ——" Mục Khánh không ngừng kêu khổ nói, "Buồn đến sắp chết rồi."

Đoạn Lĩnh nhìn Vũ Độc, Vũ Độc nói: "Vương Sơn ngày mai liền trở về đọc sách với ngươi, tất cả đều như cũ."

"Tối nay ngươi có đến gặp phụ thân ta không?" Mục khánh hỏi, "Phụ thân muốn ta đến hỏi ngươi một chút, chỉ là gia yến, người không nhiều, cũng không uống rượu."

Đoạn Lĩnh nhìn Vũ Độc, biết ải này trước sau không tránh khỏi, bọn họ trở về dù sao cũng phải hướng Mục Khoáng Đạt báo cáo rõ ràng. Vũ Độc đáp: "Vốn nên đi bái kiến Thừa tướng một chút, hôm nay trễ nãi Thừa tướng lại không trách tội, tự nhiên phải đi."

Mục Khánh đột nhiên có chút kỳ quái, chỉ thấy Vũ Độc ra ngoài một lần khi trở về lại trở nên khách khí, không giống như trước đây mắt để trên đỉnh đầu nữa, mỗi lần nói chuyện đều chỉ hắn giọng ậm ừ vài tiếng.

"Ta đây về báo một tiếng." Mục Khánh nói, "Đến tối lại chờ các người ở Biên các."

Đoạn Lĩnh lại muốn đứng dậy tiễn khách, Mục Khánh lại phất tay ý bảo không cần, tự mình đi ra ngoài.

"Ta đoán, Mục tướng gia tối nay chắc chắn sẽ hỏi rất nhiều chuyện." Đoạn Lĩnh nói, "Chỉ sợ hỏi nhiều lòi đuôi."

Vũ Độc khoát tay nói: "Không cần lo lắng, cứ đặt lên người ta, ta thay ngươi đáp."

Vũ Độc chống một tay xuống giường ngồi dậy, Đoạn Lĩnh đi tìm y phục cho hắn thay, phủ Thừa tướng đã đặc biệt chuẩn bị y phục tốt nhất cho bọn họ. Quả nhiên người nhờ vào ăn mặc, vóc người Vũ Độc rất đẹp cũng đủ cao lớn, mặc vào cẩm bào Thục Trung cắt may công phu, cột tay áo võ cả người liền cho cảm giác không giống bình thường, Đoạn Lĩnh mặc một kiện văn bào màu lam đậm, rực rỡ như mỹ ngọc.

Còn thiếu một trang sức trên thắt lưng, Đoạn Lĩnh nhìn bên hông Vũ Độc một chút lại nghĩ đến khối ngọc bội hôm nào đó tiện tay lấy được, liền đem một nửa "Sơn hà cẩm tú" thắt ở trên người hắn.

"Thế nào?" Vũ Độc không chớp mắt, chỉ dán mắt vào Đoạn Lĩnh dò hỏi.

"Không có gì." Đoạn Lĩnh cười nói, "Đi thôi."

1/ Quốc họ: Nguyên văn 'quốc tính' là họ lớn của một nước, thường thì cũng là họ của quân chủ, là tình huống chỉ xuất hiện ở những quốc gia nhỏ. Giống như người Liêu có 7-8 phần họ Gia Luật, người Yến họ Mộ Dung…

2/ Liệp hộ: Thợ săn.

93. Quyển 2 - Chương 93: Dạ Yến

Trịnh Ngạn cưỡi ngựa thẳng đến mã tràng trong cung mới xoay người nhảy xuống, bên ngoài trời đã chạng vạng còn nổi lên một cơn mưa nhỏ. Thái Diêm đang dùng cơm, Lang Tuấn Hiệp thì ngồi bên cạnh.

"Nói như thế nào?" Thái Diêm hỏi.

"Đã hỏi ý kiến của Vũ Độc." Trịnh Ngạn cũng chọn một cái án ngồi xuống, cầm chung trà nguội lên nhấp, nói: "Theo thần quan sát, Vũ Độc hẳn là không muốn vào Đông cung. Bôn Tiêu cũng đã đưa về."

Thái Diêm không nói gì, chỉ im lặng nhấm nháp thức ăn.

"Trong phòng Vũ Độc có một thiếu niên." Trịnh Ngạn lại nói, "Tên gọi Vương Sơn, hẳn là người được Mục tướng gia phái đi Đồng Quan làm đặc sứ. Nếu điện hạ có ý trông nom Vũ Độc, muốn cho hắn cơ hội còn phải hạ công phu lên người kẻ kia."

Thái Diêm "Ừ" một tiếng, gian ngoài lại có người báo lên: "Điện hạ, người đã dẫn đến."

"Thỉnh vào đi." Thái Diêm nói.

Thái Diêm dùng từ 'thỉnh' khiến Lang Tuấn Hiệp khẽ cau mày nhìn ra ngoại điện. Chỉ thấy một gã nam tử gầy trơ xương ước chừng ba mươi tuổi, nhãn thần hung ác nham hiểm, làn da thô ráp, trên thân mặc một bộ y phục vải thô sạch sẽ, gương mặt lại tràn ngập vết bầm, bước đi không có tiếng động, như một trận gió thổi vào trong điện.

"Phùng bái kiến điện hạ." Nam tử kia nói, theo lễ nghi phất hai ống tay áo quỳ xuống trước mặt Thái Diêm.

"Ngươi chưa từng nói cho ta biết hắn cũng được đại xá." Lang Tuấn Hiệp lạnh lùng nói.

Trịnh Ngạn vốn cũng biết đến, nhìn thấy người tên Phùng kia thì chỉ cười cười không nói lời nào.

"Hiện tại ngươi đã biết, Ô Lạc Hầu Mục." Trịnh Ngạn nói với Lang Tuấn Hiệp, "Điện hạ vẫn rất nhân từ, sợ ngươi bị tức giận sẽ không tốt cho thân thể."

Lang Tuấn Hiệp không để ý đến sự trào phúng của Trịnh Ngạn, đưa mắt về phía Thái Diêm. Thái Diêm hết sức khó xử, ho khan vài tiếng nói: "Phùng, đứng lên đi, cái vị trí kia là để cho ngươi."

Thái Diêm chỉ tay vào vị trí dưới cùng, Phùng lại hành lễ với Trịnh Ngạn và Lang Tuấn Hiệp, trầm giọng nói: "Tội thần Phùng kiến quá nhị vị đại nhân."

"Là người đều có tội." Thái Diêm nói, "Bằng không thế gian liền không cần thánh hiền. Đã đến Đông cung ngươi liền thành thực mà sống cho cô."

Phùng mỉm cười, Thái Diêm thưởng y một chén rượu, Phùng tinh tế uống xuống. Ngoài điện tây phong thổi qua, lá phong bị cuốn lên tung bay loạn vũ, tựa như mãn đình máu đỏ.

Gió thu hiu quạnh, trời sao lấp lánh, trong phủ Thừa tướng đèn đuốc rực rỡ ngũ quang thập sắc chiếu sáng cả yến hội tại Biên các. Còn mời người đến diễn hát bóng, vài con rối, hai câu hát, nhi nhi nha nha, cái bóng không ngừng hoảng động trên màn vải, rõ ràng đang giảng câu chuyện cổ về lang nhân tại Giang Châu. Trên bàn tiệc có bày một con cua đực nặng nửa cân, bảy con cua cái, đều dùng lồng hấp chứa.

Mục Khánh rất hào hứng xem hát bóng, Đoạn Lĩnh giúp Mục Khánh lột vỏ cua, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu, Vũ Độc lại dùng chiếc đũa lấy gạch cua ra đặt ở một bên giữ lại cho Đoạn Lĩnh, miễn cho y hầu hạ Mục Khánh, bản thân lại không kịp ăn gì.

"Cho ta sao?" Đoạn Lĩnh cười nói.

Vũ Độc ra hiệu bảo ngươi cứ lấy, Đoạn Lĩnh liền cầm qua.

"Đã tới chậm!" Mục Khoáng Đạt cười nói, "Việc dời đô vừa định, còn có rất nhiều chuyện cần giải quyết, vì vậy trì hoãn không ít thời gian."

Mọi người vội vàng đứng dậy, hai phụ tá đắc lực Thương Lưu Quân, Trương Sính một văn một võ cũng đi theo vào, đủ có thể thấy Mục Khoáng Đạt đã để bao nhiêu mặt mũi cho Vũ Độc.

"Không ngại." Vũ Độc nói, "Nhìn diễn đến mê mẫn, cũng không biết thời gian."

Mọi người đều tự tiến lên hành lễ với Mục Khoáng Đạt, Mục Khoáng Đạt lại hướng về phía Trương Sính nói: "Sư thúc của ngươi đúng là thần long thấy đầu không thấy đuôi, sớm biết như vậy ta đã bảo Vương Sơn ôm chặt chân của người, có phải kéo cũng nhất định kéo trở về."

Mọi người đều nở nụ cười, Mục Khoáng Đạt nói: "Ăn đi, đừng để ý lão nhân như ta, vốn cũng chính là làm tiệc tẩy trần cho hai người các ngươi, ta chỉ là ăn chực một bữa ngon."

Đoạn Lĩnh cười nói: "Tiểu nhân cũng đoán Mục tướng gia là quá bận bịu, đã trở về tự nhiên không cần nói nhiều lời."

Mục Khoáng Đạt gật đầu tán thưởng nói: "Lần này các ngươi làm được rất tốt, giúp ta xóa đi một mối đại họa. Đồng Quan chí ít trong vòng mười năm nữa cũng sẽ không lại xảy ra chuyện lớn gì, hôm nay lúc bàn luận với bệ hạ, bệ hạ còn rất thưởng thức Vũ Độc ngươi."

Vũ Độc chỉ nhàn nhạt 'Vâng' một tiếng, nói: "Nhờ phúc của Thừa tướng."

Mấy người trong phòng phảng phất cũng nhận ra biến hóa của Vũ Độc, chỉ nhìn hắn một cái mà không lên tiếng, Trương Sính lại cười nói: "Trước kia Sính thường nghĩ muốn theo bên cạnh sư thúc, ly biệt mười năm bặt vô âm tín, lần này Vương Sơn tiểu huynh đệ có thể gặp gỡ với người, quả nhiên là rất có duyên phận."

Đoạn Lĩnh nói: "Thân thể của Phí tiên sinh rất tốt."

Lúc trước Đoạn Lĩnh gởi tin tức về đều là dùng thư, lời lẽ giản lược, hôm nay mới có cơ hội tinh tế miêu tả lại quá trình từ lúc vừa tới Đồng Quan đến trận chiến cuối cùng, thật sự đúng là mạo hiểm vạn phần. Thế nhưng đại thể phần lớn công lao nghĩ kế đều đẩy lên trên người Vũ Độc, để tránh Mục Khoáng Đạt và Trương Sính hoài nghi.

Mục Khoáng Đạt nghe kể thì thường thường gật đầu, Trương Sính chỉ cầm một con cua lên ăn, ánh mắt không đặt ở trên người Đoạn Lĩnh mà nhìn vào màn ảnh hát bóng.

Sau khi Đoạn Lĩnh kể lại mọi chuyện, Vũ Độc cũng thuận miệng bổ sung vài câu, nếu không phải là bố trí của Đồng Quan thì là quân lực của địch nhân. Mục Khoáng Đạt nhân tiện nói: "Vũ Độc, ngươi trên phương diện bày binh bố trận hộ thành công địch này thật ra rất có thiên phú."

"Là cùng Triệu tướng quân học đi." Ở một bên Thương Lưu Quân nói, "Hôm nay đều đã trở thành tuyệt học rồi."

Mục Khánh nghe được ý tứ trong lời Thương Lưu Quân 'Phụt' một tiếng liền cười phun cả thức ăn. Đoạn Lĩnh liếc nhìn Vũ Độc, Vũ Độc lại hoàn toàn không để khiêu khích của Thương Lưu Quân vào trong mắt, chỉ khiêm tốn gật đầu, nói: "Vẫn tốt hơn đi theo cao nhân nhiều năm lại cái gì cũng chưa từng học được. Đa tạ."

Lần này là Đoạn Lĩnh suýt nữa cười phun, Vũ Độc lại đem một con cua đã được lột vỏ đưa qua cho y, hướng về phía Mục Khoáng Đạt nói: "Cũng đã sắp đến ân khoa, sợ làm trễ nãi Sơn nhi đọc sách nên liền vội vàng trở về."

"Đã thành người biết gánh vác gia đình rồi." Mục Khoáng Đạt nói với Vũ Độc, "Thái tử thật ra rất thưởng thức ngươi, đã trở về, có nhiều chuyện nên suy nghĩ thật kỹ."

Vũ Độc liền im lặng.

"Nói đến đây." Trường Sính rất có hứng thú nói, "Phủ của chúng ta cũng đã viết một tấm danh thiếp chuẩn bị cho ân khoa đầu xuân năm sau, người của phủ ta có thể miễn thi hương, dựa theo văn tài của Vương Sơn tiểu huynh đệ, tự nhiên cũng không cần chờ thêm ba năm nữa, cứ trực tiếp tham gia thi hộ cũng đủ. Chỉ là về mục xuất thân còn phải mời Vũ tiên sinh chỉ giáo, sau đó mới có thể phân phó hạ nhân phong danh thiếp, dùng để bái phu tử."

Trong ngực Đoạn Lĩnh 'Lộp bộp' một tiếng, không ngờ Trương Sính còn có chiêu này, Đoạn Lĩnh cảm thấy đây là đối phương muốn thăm dò y, chỉ là rốt cục bọn họ có bao nhiêu hoài nghi lại không nói rõ được.

Vũ Độc từ lâu đã nghĩ ra đối sách, hướng về phía Đoạn Lĩnh hỏi: "Phụ thân ngươi tên gì, ta suốt ngày chỉ gọi đại ca, nhất thời cũng không nhớ rõ danh tự."

"Vương Thịnh." Đoạn Lĩnh đáp.

"Vương Thịnh." Vũ Độc thở dài, suy nghĩ một chút nói: "Vương Sơn từ nhỏ mất mẹ, phụ thân là một dược thương, thỉnh thoảng cũng giúp người khác xem bệnh, coi như nửa cái đại phu. Lúc ở Tầm Bắc cùng ta quen biết, còn thường giúp ta tìm không ít thảo dược quý hiếm. Tiểu tử này đi đủ đại giang nam bắc, kiến thức vốn so với những hài tử bình thường nhiều hơn không ít, lúc trước đại ca cũng đã từng muốn ký thác cho ta, coi như miễn được bôn ba thiên nhai. Thế nhưng lúc ấy cũng chỉ là phận ăn nhờ ở đậu, ngay cả mình còn không thể tự chiếu cố, không quản được hai phụ tử bọn họ."

Đoạn Lĩnh nhớ đến Lý Tiệm Hồng, Vũ Độc tuy chỉ tùy tiện bịa ra một bộ thân thế cho y, thế nhưng ít ít nhiều nhiều cũng có chỗ tương tự với những chuyện từng trải, khiến y không khỏi nhớ lại chuyện cũ, nhất thời trăm mối ngổn ngang.

"Người hành y tế thế chính là hành thiện tích đức, che chở tử tôn." Trương Sính nói, "Phụ thân ngươi nhất định là người tốt."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Vũ Độc nở nụ cười vỗ vỗ vai y, lại nắm lấy bàn tay dưới bàn dùng ngón tay vuốt ve. Trong lòng Đoạn Lĩnh dâng lên một cỗ ôn nhu, y biết Vũ Độc cũng không phải đang diễn kịch mà thật sự đang khích lệ y.

"Tiểu tử này từ nhỏ liền khiến người ta yêu mến." Vũ Độc lại nói với mọi người, "Tam giáo cửu lưu, làm binh làm được không tồi, đá xúc cúc cũng coi như thành thạo, diễn trò không thua hí tử, ta cảm niệm tình nghĩa của phụ thân y, dự định đem tài nghệ của mình truyền lại, về phần có thể học được mấy thành cũng không nói chắc. Bát tự của y lớn, có người nói không tiện đón dâu, năm đó Vương đại ca từng nói để y đi theo ta, về phần tương lai phải làm sao cứ theo ta chuẩn bị là được."

"Vậy cứ làm theo ngươi nói." Mục Khoáng Đạt nói, lại bảo Trương Sính: "Dùng danh nghĩa y thương thế gia Vương thị, nguyên quán Tầm Bắc cùng y báo lên một lượt. Hành y cũng là một nghề chính kinh, những việc còn lại cũng không cần nhiều lời."

Trương Sính cười nói: "Cũng là không sai, dù chưa có công phu diệu thủ hồi xuân, thế nhưng dốc sức cứu đời ngược lại cũng không sai."

Lời này thật sự là quá đề cao Đoạn Lĩnh rồi, Đoạn Lĩnh vội vàng hướng về phía Trương Sính và Mục Khoáng Đạt tạ ơn. Mục Khoáng Đạt tiện tay rót một chén rượu đưa cho Vũ Độc, nói: "Uống chút hoàng tửu có thể giải hàn. Ta biết ngươi có thương tích trong người, mấy hôm nay cứ ở lại trong phủ điều dưỡng đi, nghĩ cho rõ chuyện sau này, ta còn nhiều việc cần ngươi đi làm."

Vũ Độc biết Thái tử đã từng đề cập với Mục Khoáng Đạt muốn đưa hắn đi, chuyện này đúng là có lợi với Mục gia, đối phương nhất định muốn hắn tiến vào Đông cung. Sau này vô luận phát sinh chuyện gì, chỉ cần hắn nguyện ý tiết lộ tin tức cho Mục gia thì tương đương với Mục Khoáng Đạt chiếm được tiên cơ, nắm rõ hướng đi của Đông cung. Huống chi, sở trường của hắn còn là độc dược.

Đoạn Lĩnh lại nghĩ đến một việc khác, lúc trước Thái tử đã từng mời chào Vũ Độc một lần, nếu người kia thật sự tin tưởng sự trung thành của Vũ Độc làm sao lại không để yên cho hắn ở tướng phủ, làm gia thần của Mục Khoáng Đạt hiển nhiên sẽ càng có nhiều lợi ích, thế nhưng hiện tại lại đổi ý rồi?

"Không thể uống nữa." Vũ Độc khoát khoát tay, nói, "Rượu này chậm say nhưng đủ phân lượng."

Vũ Độc đem nửa chung rượu còn lại tiện tay đưa cho Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh liền uống cạn.

Đêm đó Mục Khoáng Đạt giữ Trương Sính lại muốn nghị sự, hai người liền về trước nghỉ ngơi, lúc Đoạn Lĩnh và Vũ Độc men theo hành lang ra khỏi phủ Thừa tướng thì Vũ Độc đột nhiên nói: "Xem."

Một dãy ngân hà vắt ngang phía chân trời, vừa vặn xuất hiện ngay phía trên con ngõ nhỏ, hai người dừng bước lại, đều nhớ đến đêm thất tịch đó.

"Ta lại quên mất cho ngươi qua một ngày sinh thần trọn vẹn." Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh, "Hôm đó lo đánh lo giết, thoáng cái liền quên mất."

"Sinh thần của ta là tháng chạp." Đoạn Lĩnh thấp giọng nói, "Đến lúc đó hẳn kỷ niệm."

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc về phòng, hai người đều uống qua không ít rượu, Vũ Độc nặng nề nằm trên giường, mở to đôi mắt say lờ đờ nhìn Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh cũng lười thu dọn, liền tiến đến nằm bên cạnh Vũ Độc.

“Ngươi có muốn tiến vào Đông cung không?” Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc trầm mặc không nói, một lát sau nói: “Nếu cố gắng có thể tìm được một ít chứng cứ từ chỗ của Ô Lạc Hầu Mục và Thái tử.”

Đoạn Lĩnh đáp: “Ta tình nguyện ngươi lưu ở bên cạnh ta, cũng không muốn hai ta xa nhau.”

“Vậy thì không đi được rồi” Vũ Độc giơ tay lên vỗ nhẹ vào vai Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh xoay người, cả hai mặt đối mặt nằm nghiêng trên giường chăm chú nhìn nhau.

“Còn có thời gian.” Đoạn Lĩnh nói, “Sau ân khoa, Mục tướng gia sẽ hỏi ý tứ của ngươi một lần nữa.”

Vũ Độc khẽ nhíu mày, hỏi: “Làm sao ngươi biết?”

Đoạn Lĩnh đáp: “Y phải xác nhận lòng trung thành của ngươi, vì vậy sẽ giữ ta lại phủ Thừa tướng, dùng để kềm chế ngươi.”

Trong nháy mắt Vũ Độc đã hiểu, chuyện này thật sự rất có khả năng, nếu Mục Khoáng Đạt cảm giác được tình cảm của hai người bọn họ đủ sâu nhất định sẽ dìu dắt Đoạn Lĩnh, trợ giúp y, xem y như môn sinh. Mà để làm điều kiện trao đổi, Vũ Độc ắt phải trở thành môn khách ở Đông cung, coi như một viên ám kỳ mai phục tại bên người Thái tử.

“Chỉ là ta vẫn chưa nghĩ rõ ràng.” Đoạn Lĩnh cũng có chút men say, dùng hai tay đặt lên trên mặt Vũ Độc, nói, “Thái tử vì sao lại gấp gáp mời chào ngươi như vậy? Không giống với thái độ trước kia của hắn.”

Vũ Độc đã không nghe được lời nói của Đoạn Lĩnh, trên mặt hắn mang theo men say, trong đầu tất cả đều là gương mặt của Đoạn Lĩnh. Ánh mắt của Đoạn Lĩnh bắt đầu long lánh ánh nước, thật giống như thu hết cả sao trời vào trong.

“Đoạn Lĩnh.” Vũ Độc nói.

“Ừ?” Đoạn Lĩnh đột nhiên cảm thấy, có một người như Vũ Độc vĩnh viễn bầu bạn chính mình quả thực là một cảm giác rất tốt. Tựa như ngày hôm nay, Vũ Độc ở trước mặt Mục Khoáng Đạt nói y không thể thành gia, trên thực tế Đoạn Lĩnh cũng không muốn thành gia, bọn họ có quá nhiều bí mật, thêm người sẽ càng thêm phần nguy hiểm.

“Sau này ngươi sẽ làm Hoàng đế. ” Vũ Độc nói, “Ngày hôm nay những lời ta nói với Mục tướng gia, ngươi đừng nên tưởng thật. Tương lai ngươi sẽ thú một Thái tử phi vô cùng xinh đẹp, nàng sẽ trở thành Hoàng hậu của ngươi, ngươi sẽ có Hoàng tử, Hoàng tôn…”

Đoạn Lĩnh đáp: “Ta sẽ không thú.”

"Ngươi phải nhớ kỹ Vũ Độc ta." Vũ Độc mang theo men say nói, "Nhớ kỹ tối hôm nay, ta và ngươi cùng nằm trên một cái giường trong phủ Thừa tướng…"

Đoạn Lĩnh lại nói: "Sẽ không."

Y đã rất mệt nhọc, trong cơn buồn ngủ này mơ hồ nghĩ ra một ý niệm, có thể Thái tử lo ngại Mục Khoáng Đạt sẽ hạ độc mình, phát hiện tình huống rất không an toàn, cả ngày phải sống trong đề phòng lo lắng, lại nghĩ đến những lời Lý Tiệm Hồng đã nói, sẽ có rất nhiều người, kẻ trước ngã xuống người sau tiến lên vì y nỗ lực trả giá tất cả. Thế nhưng y vẫn còn chấp nhất, nếu người kia đã vì y nỗ lực tất cả, như vậy y tự nhiên cũng nên vì người nọ giao phó ra tất cả của bản thân…

Y vùi trong lòng Vũ Độc say ngủ.

Vũ Độc chậm rãi nhắm hai mắt lại, giữa môi mang theo hương hoàng tửu quế hoa, cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên chóp mũi Đoạn Lĩnh.

Edtior: Mặc dù cho đến tận bây giờ mình vẫn chưa hiểu được mạch tình cảm của hai anh, chưa hiểu được vì sao hai anh lại yêu nhau (Dù sao tương tác giữa Đoạn Lĩnh và Lang Tuấn Hiệp vẫn nhiều quá, sâu đậm quá, việc Đoạn Lĩnh gởi lòng cho một người khác sau khi bị phản bội nhanh chóng và dễ dàng như thế vẫn khiến mình hơi hẫng.). Thế nhưng khi làm đến đoạn này, mình cảm thấy lời tâm tình của Vũ Độc và cái hôn nhẹ nhàng kia sao mà buồn đến nao lòng.

Chuyện bất lực nhất trên đời nào ngoài yêu phải một người chắc chắn không thể thuộc về mình. Đã hiểu mà vẫn yêu, vẫn không thể buông bỏ, vẫn nguyện vì người đó trả giá tất cả.

94. Quyển 2 - Chương 94: Cùng Đi Học

Hôm sau khi Đoạn Lĩnh thức dậy Vũ Độc đang ngồi đờ ra trước án, đối diện với bát cháo trắng điểm tâm chờ y rời giường.

"Hôm nay đã phải đi học." Vũ Độc cầm chén nói với Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh vừa nghĩ đến phải đi học liền có chút thấp thỏm, phảng phất như lại trở về ngày ấy khi còn ở Thượng kinh, Lý Tiệm Hồng cũng đã nói với y như vậy: "Nhi tử, hôm nay nên đi học rồi."

Mỗi lần nhớ đến y đều hy vọng phụ hoàng vẫn còn ở bên cạnh mình, nếu như bọn họ không rời xa nhau thì thật tốt, lúc y tiến vào Ích Ung quán thậm chí còn có cảm giác chẳng khác gì phải vào đại lao.

Không biết Lang Tuấn Hiệp có thể lại trở về giết y không? Tuy rằng Lang Tuấn Hiệp chưa chắc đã có thời gian rảnh rỗi như vậy, thế nhưng người kia liệu có báo lại cho Thái Diêm không?

"Ngươi ở nhà sẽ làm gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ta sẽ bảo vệ ngươi thật tốt." Vũ Độc nói, "Không cần sợ."

Đoạn Lĩnh nói: "Cũng không cần, lúc Mục Khánh có mặt Thương Lưu Quân cũng thường xuyên xuất hiện, ta nghĩ kẻ kia… hơn phân nửa không dám ra mặt tìm phiền phức với ta."

Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại nói: "Thương thế của ngươi còn chưa khỏe, không nên lộn xộn."

"Chân đã không sai biệt lắm." Vũ Độc nói, "Ta dùng kiếm bằng tay phải."

Đoạn Lĩnh nghĩ đến Vũ Độc cũng không hẳn sẽ muốn ngồi xổm trên xà nhà nhìn y đọc sách, như vậy thật sự quá mệt mỏi rồi, y cũng không muốn hành hạ đối phương như vậy. Thế nhưng nếu dùng thân phận của Thái tử muốn hắn nghe lệnh thì Vũ Độc sẽ tức giận.

"Ta đợi ở nhà cũng chỉ là nằm ngủ." Vũ Độc nói, "Mau ăn, ăn rồi liền đi, không nên trù trừ mấy chuyện đó nữa."

Đoạn Lĩnh đành phải nhượng bộ, nói: "Vậy vạn nhất nhìn thấy Thương Lưu Quân cũng đừng đánh nhau."

Vũ Độc đáp: "Tự nhiên không cùng hắn chấp nhặt."

Sau khi ăn xong Đoạn Lĩnh còn muốn dọn dẹp nhưng Vũ Độc lại hối thúc không ngừng, bảo y không cần lo việc đó, Đoạn Lĩnh đành phải ôm sách đi ra cửa, lúc quay đầu lại nhìn thì thấy Vũ Độc đang giúp mình thu thập chén đũa. Bởi vì viện này không cho phép tôi tớ tiến đến nên Vũ Độc đem tất cả chén đĩa đều đặt vào chậu gỗ để ở bên ngoài, chờ hạ nhân đến mang đi tẩy rửa.

"Ta đi, ngươi không cần đi." Đoạn Lĩnh lại nói với Vũ Độc.

Vũ Độc làm một thủ thế ý bảo ngươi đi nhanh một chút.

Đoạn Lĩnh vừa đi vừa cố gắng nhận đường, phủ Thừa tướng mới này so với lúc ở Tây Xuyên thì rộng hơn rất nhiều, khi y đến nội đường Mục Khánh và phu tử đã chờ sẵn từ lâu, Đoạn Lĩnh vội vàng tạ lỗi rồi làm theo quy củ trước kia ngồi đối diện với Mục Khánh. Một lát sau Thương Lưu Quân cũng tiến vào, dời một cái án đến bên cạnh Mục Khánh thản nhiên ngồi xếp bằng xuống.

"Ngươi tới làm gì?" Mục Khánh hỏi.

Thương Lưu Quân che mặt, giọng nói có điểm mất hứng: "Cùng ngươi đọc sách."

Đoạn Lĩnh tò mò liếc mắt một chút, nhìn thấy Thương Lưu Quân đang cầm một quyển 'Thiên tự văn' thì đột nhiên nhớ đến hôm đó Mục Khoáng Đạt đã nói hắn không biết chữ. Đoạn Lĩnh suýt nữa đã đem trà phun lên đống sách vở trước mặt, trong lòng lại thầm nghĩ, tối qua người này không phải bị Vũ Độc đâm đến chỗ đau nên quyết định từ nay phải làm một thích khách biết chữ chứ?

"Những gì đã học lúc trước còn nhớ rõ không?" Tiên sinh hỏi Đoạn Lĩnh, "Đọc lại một lần."

"Dạ." Trí nhớ của Đoạn Lĩnh rất tốt, trước khi y đi đến Tây Xuyên bọn họ đã học đến chương thứ ba của 'Đại Học', tiên sinh sau khi kiểm tra bài vở của y xong liền gật gật đầu, tiếp tục dạy cách viết văn, tiếp theo lại hướng về phía Mục Khánh nói: "Ngươi cũng đã chơi đùa nhiều ngày rồi, hôm nay bắt đầu thu lại tâm tư đó cũng vừa vặn. Hiện nay Vương Sơn cũng đã trở về, nếu ngươi lại lười biếng chễnh mãng thì chớ trách ta khẽ tay của ngươi."

Đến lúc này Đoạn Lĩnh mới biết được, nguyên lai từ lúc chuẩn bị dời đô đến giờ Mục Khánh vẫn luôn không đọc sách cho tốt, quả nhiên là ham chơi thành tính, y càng nghĩ càng không khỏi trợn trắng mắt

"Vương Sơn, ngươi cứ trợn mắt nhìn lên làm gì?" Tiên sinh nói.

"Không có gì." Đoạn Lĩnh nói, "Chỉ là hôm qua ngủ sai tư thế, cổ không tốt lắm."

Đoạn Lĩnh là đang nhìn lên xà nhà tìm kiếm thân ảnh của Vũ Độc nhưng đến giờ vẫn chưa phát hiện, vừa lúc Thương Lưu Quân đang ở đây Vũ Độc vốn cũng không cần đến. Nhưng chỉ một chốc sau, trong hành lang đột nhiên truyền đến một trận tiếng guốc gỗ.

"Phủ này là do ai xây dựng vậy." Vũ Độc nói, "Uốn trái lượn phải, Mục tướng gia đi lại trong phủ sẽ không lạc đường sao?"

Mấy người trong phòng đồng loạt nhìn về phía Vũ Độc, Vũ Độc cởi guốc gỗ ra khom người cất qua một bên rồi bước vào phòng, chân trần bước đến, trước hết bái kiến phu tử, sau đó lại kéo một cái án đến ngồi bên cạnh Đoạn Lĩnh.

Mọi người: "..."

"Ngươi cũng tới nữa sao." Mục Khánh hỏi.

"Ta bồi hắn đọc sách." Vũ Độc đáp, "Hữu giáo vô loại, phu tử, lời có phải là nói như vậy hay không? "

Phu tử nói: "Đúng là hữu giáo vô loại, thế nhưng không thể đánh nhau trong học đường."

Đoạn Lĩnh không ngờ rằng Vũ Độc nói muốn 'trông coi' liền quang minh chính đại trông coi như vậy, lúc này chỉ cảm thấy buồn cười. Vũ Độc chỉ chỉ vào nghiên mực của Đoạn Lĩnh, ý bảo y không cần quan tâm đến mình, trong lúc vô tình thoáng nhìn qua quyển 'Thiên tự văn' Thương Lưu Quân đang cầm trên tay, kinh ngạc nói: "Thương Lưu Quân, ngươi không biết chữ?"

Một khắc kia, bầu không khí phảng phất liền đọng lại.

"Hắn là ôn tập." Mục Khánh lập tức đỡ lời.

"Ôn cố tri tân, khả dĩ vi sư hĩ." Đoạn Lĩnh còn bồi thêm một câu.

Thương Lưu Quân: "…"

Vũ Độc nghe vậy thì gật đầu không hỏi thêm nữa, Thương Lưu Quân lại là mồ hôi đầy đầu, cũng không dám đọc ra tiếng, phu tử đốc xúc Đoạn Lĩnh và Mục Khánh viết văn chương một chốc rồi đứng dậy bước ra ngoài.

Phu tử vừa rời đi, Mục Khánh và Đoạn Lĩnh đều thư giãn xuống, nghiêng trái ngã phải không ngừng. Tối hôm qua Mục Khánh cũng có uống rượu, hiện giờ đầu óc vẫn choáng váng, lập tức ghé vào án ngủ gà ngủ gật, Đoạn Lĩnh lại là lười biết dựa vào tay vịn cạnh án, một chân gác lên đùi Vũ Độc, ánh mặt trời mùa thu sáng lạn chiếu qua song cửa sưởi ấm tất cả mọi người. Đoạn Lĩnh chợt cảm thấy nhân sinh thế này quả thực quá tốt đẹp, ngay cả đọc sách cũng trở nên có ý nghĩa hơn, không còn cô đơn nữa.

"Vương Sơn." Mục Khánh cảm thấy có chút vô vị, nói, "Qua đây với ta, ta có mấy lời muốn nói với ngươi, ngươi cũng chỉ ta vài thứ nữa."

Đoạn Lĩnh đang muốn đứng dậy Vũ Độc lại nói: "Còn chưa tới buổi trưa đâu, các ngươi muốn làm gì?"

Mục Khánh chỉ có thể tiếp tục ngồi xuống, chỉ là không ngừng nhích tới nhích lui thẳng đến khi phu tử trở về. Phu tử đem văn chương của hai người viết ra xem xét một chút, mãi tận lúc bên ngoài truyền đến tiếng chuông mới cho phép nghỉ trưa, bốn người xếp thành một đoàn ngồi ở trên tấm ván gỗ ngoài hành lang, trong tay cầm hộp cơm, vừa ăn vừa tán gẫu. Mục Khánh và Thương Lưu Quân mới ăn được phân nửa đã bị gọi đi, chỉ còn lại hai người Vũ Độc và Đoạn Lĩnh.

"Ngươi đoán bọn họ đi đâu?" Đoạn Lĩnh hỏi Vũ Độc.

"Hẳn là đi gặp khách." Vũ Độc đáp, "Đi thì có thể ăn ngon, ngươi muốn đi không?"

Đoạn Lĩnh khoát khoát tay, sau giờ ngọ gió thu hợp lòng người thổi vào lá cây vang lên thanh âm sàn sạt, chuông gió đinh đinh đang đang, mặt trời chênh chếch nhòm vào. Giang Châu quả là một nơi tốt, bốn mùa rõ rệt, không giống Tây Xuyên lúc nào cũng âm u.

Vũ Độc thấy Đoạn Lĩnh đã mệt mỏi liền xoay người để y dựa vào, hai người ngồi trên hành lang nương tựa vào nhau chợp mắt một chốc. Khi Đoạn Lĩnh tỉnh lại xoa xoa mắt nhìn quanh thì thấy Mục Khánh còn chưa trở về, Vũ Độc lại đứng dậy nói muốn dạy y luyện kiếm một chốc. Mỗi người cầm một cây thước gỗ, Vũ Độc chắp tay sau lưng không di chuyển, thân hình cao ngất đứng sừng sững trong việc nhìn Đoạn Lĩnh khoa tay múa chân.

"Vai nâng lên quá cao." Vũ Độc nói, "Yếu quyết của Phách sơn thức nằm ở chỗ cánh tay chứ không phải vai, vai nâng lên cao quá dễ bị đối thủ phản đòn."

Đoạn Lĩnh vâng lời bổ một chưởng về phía Vũ Độc, Vũ Độc liền nương theo quay người lại khiến y suýt nữa ngã sấp xuống. Vũ Độc mỉm cười, một tay đỡ eo của Đoạn Lĩnh nâng y đứng thẳng lại lần nữa.

"Làm lại một lần." Vũ Độc nói, "Đợi hôm nào chân khỏe hẳn ta lại dạy ngươi nhảy qua tường luyện khinh công."

Lúc này Mục Khánh cũng vừa trở về, còn ném cho Đoạn Lĩnh một vật, nói: "Đưa cho ngươi."

Đây là một hạt châu bằng san hô, Đoạn Lĩnh vừa nhìn đã biết có chuyện gì, trước đây trong phủ Mục gia chưa từng xuất hiện loại đồ vật giống vậy.

"Ở đâu ra?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Phụ thân cho." Mục Khánh nói, "Người nói cũng cho ngươi một khỏa, các ngươi đang học dùng kiếm sao? Ta có thể học cùng không?"

Vũ Độc thấy Mục Khánh đưa đồ cho Đoạn Lĩnh thì nghĩ cũng không tiện lấy không, liền dạy y mấy chiêu. Đoạn Lĩnh cùng Mục Khánh luyện tập với nhau, Thương Lưu Quân ở bên cạnh nhìn một chút, nói: "Ngươi đang dạy bọn họ Sơn Hà kiếm pháp?!"

"Mắc mớ gì tới ngươi." Vũ Độc đáp.

Đoạn Lĩnh: "…"

Bạch Hổ Đường hiện tại chỉ còn lại một mình Vũ Độc, tự nhiên cũng là do hắn làm đương gia thích dạy ai thì dạy người đó, Thương Lưu Quân không thể chen lời vào chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn. Cuối cùng lại hỏi một câu: "Tâm pháp đã tìm được chưa?"

"Vẫn chưa." Vũ Độc đáp.

Thương Lưu Quân cười xòa một tiếng, thuận miệng nói: "Không có tâm pháp, luyện kiếm cái quỷ gì."

"Ngươi cứ đi đọc sách của mình đi." Vũ Độc không nhịn được nói, "Làm sao lại dài dòng như vậy?"

Thương Lưu Quân: "..."

Bắt đầu từ hôm đó, Vũ Độc cùng Thương Lưu Quân đều gia nhập vào hàng ngũ đọc sách cùng Đoạn Lĩnh và Mục Khánh, Thương Lưu Quân thỉnh thoảng còn phải theo hầu Mục Khoáng Đạt, Vũ Độc lại hầu như mỗi ngày đều có mặt. Khí trời dần dần chuyển lạnh, đến khi trong thư phòng đốt lên chậu than đầu tiên thì trận tuyết đầu mùa cũng đổ xuống, khí trời này chỉ khiến người ta càng lúc càng lười. Mà khi trời vừa vào đông cơ thể của Vũ Độc liền giống như một cái lò sưởi vậy, cả người đều ấm áp, có thể sưởi tay cũng có thể ủ chân, càng suốt ngày như hình với bóng cùng Đoạn Lĩnh, khiến cho Mục Khánh nhìn mà tràn ngập đố kỵ.

Tuyết ở Giang Châu phủ xuống dày đặc lại cực kỳ sạch sẽ, từng bông tuyết lay động trong gió đem toàn bộ thế gian đều phủ lên một tầng lụa trắng mỏng manh. Ngày hôm nay Vũ Độc vừa rời khỏi thư phòng liền bị Mục Khoáng Đạt gọi đi, chỉ còn lại Đoạn Lĩnh và Mục Khánh vây quanh chậu than sưởi ấm, hi hi ha ha cười đùa với nhau. Một lát sau Vũ Độc vội vàng quay lại, kéo Đoạn Lĩnh ra ngoài thư phòng nói: "Ta phải tiến cung một chuyến."

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không rõ ràng lắm." Vũ Độc nói, "Có người nói là ngoại bang phái sứ giả đến, Bệ hạ đích thân hạ chỉ muốn ta đi gặp một lần."

Đoạn Lĩnh nói: "Vậy ngươi đi đi, buổi tối có phải chờ cơm không?"

"Chỉ sợ sẽ thưởng yến." Vũ Độc đáp, "Đến tối nhất định sẽ trở lại, ngươi phải tự..."

Đoạn Lĩnh biết nửa câu sau của Vũ Độc hẳn là 'ngươi phải tự cẩn thận', trong lòng lĩnh hội, liền hướng về phía đối phương gật đầu. Bọn họ đã về Giang Châu gần được ba tháng mà Lang Tuấn Hiệp trước sau cũng chưa từng có hành động tiếp cận nào, Thái tử lại càng không phát ra tín hiệu gì, có phải bọn họ chưa muốn đụng đến y hay không? Đoạn Lĩnh bình thường hay lơ là cảnh giác rồi lại phải xốc lại tinh thần, liên tục nhắc nhở mình phải luôn cẩn thận.

"Sơn." Mục Khánh gọi Đoạn Lĩnh, lúc này Đoạn Lĩnh mới lấy lại được tinh thần, nói: "Đọc sách đi, tháng giêng này đã phải tham gia khoa cử rồi."

Mục Khánh luôn thích gọi y như vậy, ban đầu Đoạn Lĩnh còn cảm thấy thật kỳ quái, tuy rằng đối phương gọi y chỉ bằng một chữ nhưng không hiểu sao lại có cảm giác vô cùng thân thiết.

"Vũ Độc là người rất giảo hoạt." Mục Khánh nghiêm trang nói, "Hắn nhất định sẽ lừa ngươi."

"Cái gì?" Đoạn Lĩnh nghe được Vũ Độc có liên hệ đến chữ 'lừa' trong nháy mắt da đầu liền tê dại, dạ dày

không ngừng quặng thắt.

"Là Trương Sính nói." Mục Khánh đáp, "Ngươi quá tin Vũ Độc, đừng để hắn bảo ngươi làm gì ngươi liền răm rắp đi làm."

"Không không." Đoạn Lĩnh giải thích, "Hắn sẽ không gạt ta."

Nếu Vũ Độc thật muốn tranh công lãnh thưởng, y bây giờ tuyệt đối đã không còn mạng sống, làm sao có thể ngồi đây nói chuyện với Mục Khánh?

Mục Khánh đã không còn lời nào để nói chỉ cúi xuống lật sách. Đoạn Lĩnh lại cảm thấy có chút kỳ quái, y biết Mục Khánh là muốn tốt cho mình, thế nhưng y đã định trước phải bạc tình, không chỉ không từ mà biệt hơn nữa tương lai nếu như y có thể thành công hồi triều Mục gia và y nhất định sẽ trở mặt thành thù, dù sao y cũng đã nắm giữ quá nhiều bí mật của Mục Khoáng Đạt. Thế nhưng, theo một cách nào đó mà nói, Mục gia vẫn là ân nhân của y.

Chính vì lẽ đó, Đoạn Lĩnh vẫn luôn khống chế để chính mình không được thâm giao với Mục Khánh, mọi việc đều chừa lại một đường lui, ngoại trừ cùng nhau đọc sách giải bài thi liền không cho đối phương bất kỳ cơ hội bồi dưỡng tình cảm nào. Bằng không, đến sau này khi phải cùng nhau tính toán ân oán, bọn họ chỉ càng thống khổ nhiều hơn.

"Trương Sính vì sao nói như vậy?" Đoạn Lĩnh nhạy bén cảm giác được, nếu Mục Khánh đã nói lời này nghe được từ trong miệng của Trương Sính, như vậy khẳng định không phải là việc tùy tiện nói ra một chút liền thôi, trong lời nói nhất định có cất giấu huyền cơ.

95. Quyển 2 - Chương 95: Trốn Học

Suy nghĩ kỹ một chút, Đoạn Lĩnh liền cảm thấy người mà y có lỗi nhất từ trước đến giờ chính là Mục Khánh. Mỗi một bằng hữu trước kia đã cùng y sinh tử tương giao đều là hai bên dùng chân tâm đổi lấy, duy chỉ có Mục Khánh y thủy chung vẫn luôn đề phòng, nếu như bọn họ có thể quen biết từ lúc mười tuổi, cả hai nhất định sẽ trở thành cực hảo bằng hữu.

"Trương Sính tiên sinh nói." Mục Khánh đáp, "Vũ Độc vì muốn đem ngươi giam lại bên cạnh hắn nên mới nói bát tự của ngươi không thích hợp đón dâu. Hắn không muốn ngươi bị những người khác đoạt đi mà trong lòng ngươi cũng minh bạch, chuyện bát tự kia không có thật có phải không?"

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ ánh mắt của Trương Sính đúng là quá độc, đêm hôm đó lúc Vũ Độc nói đến câu kia y quả thực có chút ngoài ý muốn, mà Trương Sính lại có thể bắt được một khắc thất thố của y chuẩn xác đến như thế. Sau đó Đoạn Lĩnh lại cân nhắc tỉ mỉ, chuyện này nhất định phải tỏ thái độ, bằng không nếu như Mục gia đột nhiên muốn đám hỏi với mình thì phiền phức rồi, tuy rằng hiện tại không nghe nói Mục Khoáng Đạt có nữ nhi gì, thế nhưng ai có thể bảo đảm kẻ kia lại không có con tư sinh hay gì gì đó?

Đây chỉ là những lời Mục Khánh có thể nói ra, những tin tức ẩn sâu bên dưới lại càng nhiều hơn. Trương Sính sẽ không vô duyên vô cớ nghị luận việc thành gia của Đoạn Lĩnh, nhất định là Mục Khoáng Đạt đã nói lời gì đó, lại hỏi Mục Khánh một vài câu mới có thể khiến y nghe được.

"Cứ tính là như vậy." Đoạn Lĩnh mỉm cười nói, "Ở cùng với Vũ Độc lại có quan hệ gì đâu?"

Đây cũng là những lời trong lòng Đoạn Lĩnh, mặc kệ con đường tương lai sẽ đi như thế nào y chỉ biết vĩnh viễn làm bạn cùng Vũ Độc, Đoạn Lĩnh sẽ không giống với phụ hoàng của mình cả đời độc lai độc vãng. Mỗi lần nhớ đến phụ hoàng, Đoạn Lĩnh thậm chí còn nghĩ rằng người nam nhân nọ đã cường đại đến không thể hình dung bằng lời.

Có đôi khi y thật sự có thể hiểu được lựa chọn của Thái Diêm. Tuy là sau khi trở về bọn họ vẫn chưa từng gặp mặt thế nhưng y biết Thái Diêm có lẽ còn sợ hãi và bất an hơn cả y, cọng rơm cứu mạng duy nhất của người kia cũng chỉ còn một mình Lang Tuấn Hiệp.

Mục Khánh lại rất bất bình vì Đoạn Lĩnh, y cho rằng Vũ Độc đã dùng thủ đoạn trói buộc bằng hữu của mình, nhưng nếu như Đoạn Lĩnh đã nói như vậy Mục Khánh cũng không tiện nói bậy gì sau lưng Vũ Độc, chỉ đành gật đầu nói: "Ngươi thích là tốt rồi."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, trong đầu hiện ra cũng một tình cảnh khác —— Mục Khánh nghe được Trương Sính nói chuyện cùng phụ thân, lòng đầy căm phẫn muốn đi nhắc nhở Đoạn Lĩnh, Mục Khoáng Đạt lại ngăn cản y lại nói rằng sẽ không có lợi ích gì. Mục Khánh hiển nhiên là không tin tưởng dứt khoát muốn can ngăn, kết quả liền trở thành thế này.

Ta là một người thức thời —— Mục Khoáng Đạt luôn luôn nói như vậy. Đoạn Lĩnh cũng thập phần lý giải y, có lúc trái lại Đoạn Lĩnh còn cảm thấy càng mình giống nhi tử của Mục Khoáng Đạt, mà tính cách Mục Khánh lại có mấy phần tương tự với Lý Tiệm Hồng. Nếu như hai người đổi phụ thân với nhau, tất cả liền hài hòa.

"Cười cái gì?" Mục Khánh hỏi.

"Ngươi trưởng thành." Đoạn Lĩnh nói.

Mục Khánh: "Thích tỏ ra già dặn."

"Lúc ở Đồng Quan ta rất nhớ ngươi." Đoạn Lĩnh nói.

Mục Khánh cười nói: "Phụ thân vội vàng chuyện dời đô, ta đều buồn đến sắp chết, mỗi ngày chờ ngươi trở về."

Suốt khoảng thời gian đó Đoạn Lĩnh hầu như chưa từng nhớ đến Mục Khánh, bất quá lúc này nói ra như vậy cũng là muốn chọc đối phương hài lòng. Người không rõ thân thế của y lại đối xử tốt với y không nhiều,

một là Vũ Độc, Mục Khánh cũng có thể tính là một, chỉ là giữa hai người này lại cách biệt một trời một vực.

Bên ngoài từng đợt tuyết mịn rơi xuống, hai người quay đầu nhìn chậu than, căn bản đều không muốn đọc sách. Đoạn Lĩnh đơn giản đem sách vứt qua một bên, nói với Mục Khánh: "Ta dẫn ngươi đi chơi, có nơi nào muốn đi không?"

Mục Khánh không ngờ rằng Đoạn Lĩnh vẫn luôn nghiêm túc đọc sách cư nhiên sẽ chủ động hẹn mình đi chơi, nhất thời ánh mắt sáng rực lên, nói: "Đi! Ta dẫn ngươi đến một chỗ!"

Một kiếp phù du khó trộm được nửa ngày nhàn rỗi, vừa lúc trong phủ cũng không có việc gì nhiều, Đoạn Lĩnh liền nhanh chóng thu thập đồ đạc trở về thay quần áo theo Mục Khánh ra ngoài, xe ngựa đang đợi ở ngoài đầu ngõ. Đoạn Lĩnh hỏi: "Đi chỗ nào?"

"Đến rồi ngươi sẽ biết." Mục Khánh đáp, tìm tới tìm lui trên thắt lưng lấy ra một khối lệnh bài nắm chặt trong tay, lại bắt lấy tay của Đoạn Lĩnh đưa lò sưởi nhỏ cho y.

"Người nào?"

Mã xa chạy một hồi bên thì bên ngoài vang lên tiếng thủ vệ kiểm tra, Đoạn Lĩnh đang muốn trả lời lại bị Mục Khánh chặn lại ra dấu đừng lên tiếng, sau đó mới vươn tay đưa lệnh bài ra, nói: "Ta, Mục gia."

"Công tử Mục gia." Thủ vệ bên ngoài chào hỏi, "Chỉ có một mình người sao?"

"Ta đi tìm phụ thân." Mục Khánh nói.

Thủ vệ trả lệnh bài về rồi lập tức cho mã xa thông qua, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, đây là muốn vào nội các sao? Nơi Mục Khoáng Đạt làm việc? Y thật ra vẫn luôn muốn đến nội các nhìn một lần. Tuy rằng rất muốn hỏi rõ thế nhưng Mục Khánh lại không cho y nói, thẳng đến lúc qua hết vài trạm kiểm tra, mã xa quẹo trái quẹo phải không ngừng cuối cùng cũng ngừng lại thì Mục Khánh mới lên tiếng: "Được rồi, xuống xe đi!"

Tuyết mịn bay lả tả, hiện tại đang giữa giờ ngọ, tuyết tan đi một ít khiến cho khắp nơi đều ướt sũng, lúc Đoạn Lĩnh đặt chân xuống đất mới nhận ra mình đang ở trong một viện tử, tường cao độ chừng hai thân người, ra ve là một hậu viện.

"Đây là nơi nào?" Đoạn Lĩnh hiếu kỳ hỏi.

Mục Khánh không lên tiếng chỉ kéo Đoạn Lĩnh đi theo một lối nhỏ vào trong, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm nội các hóa ra là như thế này sao? Thế nhưng càng đi càng cảm thấy không đúng, đợi đến khi bước qua một đạo hành lang dài xuyên qua hoa viên thì mới bỗng nhiên tỉnh ngộ. Đây là Hoàng cung!

“Hoàng cung?” Đoạn Lĩnh kinh ngạc nói.

Mục Khánh cười hắc hắc, rõ ràng đang biểu thị muốn dẫn Đoạn Lĩnh đi thêm kiến thức, nhìn thấy phản ứng kinh ngạc của đối phương khiến y vô cùng đắc ý, lại không biết cái nơi đối với y là mới mẻ này đối với Đoạn Lĩnh mà nói chính là về nhà.

Trong lòng Đoạn Lĩnh thầm tính toán, nghìn vạn lần không nên gặp được Thái Diêm đấy, thế nhưng nếu như gặp được lại thế nào đây? Chẳng lẽ người kia còn dám giết người trong Hoàng cung? Vì vậy Đoạn Lĩnh một bên thấp thỏm một bên lại cảm thấy kích thích.

Mục Khánh tựa hồ đã lạc đường, nói: “Chết rồi, đã quên nơi này không phải Tây Xuyên, Hoàng cung Giang Châu vì sao lại lớn như vậy, ngay cả phương hướng cũng không nhìn ra.”

Đoạn Lĩnh nói: “Chớ gấp, hỏi thôi.”

Hai người nhìn thấy mấy thi vệ đang đứng ở một góc hành lang, một võ tướng ra dáng đội trưởng đang phân phó gì đó. Lúc Đoạn Lĩnh định tiến lên hỏi đường thì võ tướng nọ cũng vừa vặn xoay người một cái, trong nháy mắt Mục Khánh sợ đến mặt mũi trắng bệch, nhanh chóng xua tay với Đoạn Lĩnh, nhỏ giọng nói: “Đừng nên đi!”

Đoạn Lĩnh: “?”

Thế nhưng Đoạn Lĩnh đã tiến vào phạm vi tầm mắt của võ tướng, người kia tuy vẫn đang nói chuyện thế nhưng lại vẫn chú ý đến sự xuất hiện của Đoạn Lĩnh.

Võ tướng nọ thân cao tám xích, mày kiếm mắt sao một thân hắc giáp, trên lưng đeo một cây huyền thiết bàn long côn phong cách cổ xưa.

Đoạn Lĩnh bọc một lớp áo hồ cừu, bởi vì vừa từ trong thư phòng phủ Thừa tướng đi ra nên cũng không tỉ mỉ sửa sang qua, tóc được búi gọn về phía sau còn có vài sợi tung bay, trên tay là chuỗi san hô châu mà Mục Khánh đã tặng. Võ tướng kia vừa nhìn rõ mặt y lập tức chấn động, có chút thất thố nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh như rơi vào trong mộng.

Đoạn Lĩnh: “…”

Võ tướng nhất thời có điểm thất thần, Đoạn Lĩnh giơ tay lên lắc lắc trước mặt hắn, trong lòng cực kỳ thấp thỏm.

“Ngươi là…” Võ tướng nhíu mày hỏi.

Hoa tuyết xẹt qua, Đoạn Lĩnh mỉm cười đứng thẳng người, đoan chính chấp tay hành lễ với võ tướng.

Trong nháy mắt thời gian tựa hồ đảo ngược, đầy trời hoa tuyết phiêu linh cũng giống như bị thu hồi ngược lên thiên không cao rộng.

Năm tháng nghịch lưu, lá vàng dưới gốc cây trong hoa viên bay về lại trên đầu cành, đóa hoa tàn tạ lại nở rộ, nhánh cây khô gầy về tươi tốt. Thời gian biến ảo, vô số cảnh tượng thay nhau xẹt qua, cuối cùng bừng tỉnh đúng vào năm ấy, một mảnh Tái Bắc cùng Giang Nam.

Ngã cư bắc hải quân nam hải, ký nhạn truyện thư tạ bất năng.

Đào lý xuân phong nhất bôi tửu, giang hồ dạ vũ thập niên đăng.[1]

"Tại hạ Vương Sơn." Đoạn Lĩnh nói, "Xin hỏi Hoàng hậu trụ tại điện nào."

Tạ Hựu cuối cùng cũng tỉnh lại khỏi hồi ức, lúc này Mục Khánh đã chạy bước nhỏ đến sau lưng Đoạn Lĩnh, y lúng túng mỉm cười với Tạ Hựu, nói: "Tạ tướng quân, ta đến… tìm tiểu cô."

"Kiến quá Tạ tướng quân." Đoạn Lĩnh vội vàng thêm lời.

Tạ Hựu chỉ hồi thần trong sát na lại chìm vào thất thần càng lâu hơn nữa, thẳng đến khi một mảnh hoa tuyết bay tới rơi lên lông mi Đoạn Lĩnh khiến y có chút không biết làm sao, vùng quanh lông mày bất giác nhíu lại.

Sau đó, Tạ Hựu chậm rãi giơ tay lên chỉ về một hướng.

Mục Khánh cùng Đoạn Lĩnh lập tức chắp tay cảm tạ.

Mục Khánh: "Tạ ơn Tạ tướng quân."

"Tạ ơn Tạ tướng quân." Đoạn Lĩnh nói theo.

Mục Khánh kéo tay Đoạn Lĩnh nhanh chóng chạy mất, Tạ Hựu đứng yên tại chỗ một lúc lâu, nhất thời đầu váng mắt hoa, trong lòng lại tràn ngập phiền muộn.

"Đó chính là Tạ Hựu." Mục Khánh nói với Đoạn Lĩnh, "Tay cầm trọng binh, là đệ nhất nhân trong giới võ tướng Giang Châu, phong hàm Trấn quốc thượng tướng quân."

Đoạn Lĩnh kinh ngạc đến cực kiểm, trong lòng thâm nghĩ liệu Tạ Hựu có nhận ra mình không? Hẳn là không nhận được đi, ngay cả Vũ Độc, Mục Khoáng Đạt cũng không nhân ra được huống chi Tạ Hựu? Dung mạo của y giống mẫu thân chứ không giống phụ hoàng trái lại cũng là một loại bảo hộ.

“Một thân sát khí.” Đoạn Lĩnh nói, “Mới vừa rồi ánh mắt của ngài ấy nhìn ta tựa hồ như muốn sát nhân.”

“Hắn đối với người nào cũng như vậy.” Mục Khánh hiển nhiên còn nhớ rõ ấn tượng một năm trước đối với Tạ Hựu. Mùa hạ năm ấy mưa to mờ mịt cả thế gian, Mục Khoáng Đạt đưa y đến trước mặt Lý Tiệm Hồng muốn Tiên đế nhận y làm đồ đệ, lúc đó y đối với uy thế của Tạ Hựu liền đã khắc sâu ấn tượng.

Hai người cuối cùng cũng đến được Trường Thu cung, Hoàng hậu Mục Cẩm Chi đã ra ngoài thế nhưng trong sốcung nữ lưu lại có người nhận thức Mục Khánh, mỉm cười nói: “Ai nha, công tử thế nào lại tự mình chạy đến rồi?”

“Tiểu cô đâu?”

“Đang cùng Bệ hạ trong hoa viên.” Cung nữ đáp.

Mục Khánh trước hết bảo cung nữ lấy trang phục dự bị trong Trường Thu cung ra cho mình và Đoạn Lĩnh thay đổi, Đoạn Lĩnh nghĩ đến tiểu cô của Mục Khánh chính là Mục Cẩm Chi, đương triều Hoàng Hậu. Nói cách khác, nếu hiện tại bọn họ chạy qua nhất định sẽ đụng phải Lý Diễn Thu, nhất thời trái tim ầm ầm đập loạn. Vạn nhất Thái Diêm và Lang Tuấn Hiệp đều ở đó, cũng không biết sẽ là một phen cảnh tượng thế nào.

Vũ Độc cũng đã tiến cung, hắn sẽ ở nơi này sao?

“Ta vẫn là…” Đoạn Lĩnh do dự nói, “Không lộ diện tốt hơn, chỉ cần đứng từ xa nhìn là được. Ngươi lén lút đưa ta tiến cung chung quy cũng không hợp quy củ.”

Mục Khánh nói: “Không quan hệ, Hoàng hậu là tiểu cô của ta, Bệ hạ là cô trượng của ta, sợ cái gì?”

“Không không.” Đoạn Lĩnh nói, “Ta có chút hốt hoảng.”

Đoạn Lĩnh há chỉ có chút hốt hoảng? Cứ như thế không chút chuẩn bị vọt tới trước mặt Lý Diễn Thu, mọi chuyện hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế mà y vẫn luôn kiên trì gìn giữ. Mục Khánh liền nói: “Cũng được, chúng ta cứ đứng từ xa nhìn qua, miễn cho ta cũng bị hỏi han.”

Đến khi bọn họ chạy tới bên ngoài ngự hoa viên tuyết cũng đã ngừng, cả Hoàng cung điêu lan ngọc thế, lúc Đoạn Lĩnh nhìn vào thì trong lòng nhất thời chấn động, chỉ thấy trong đình bày ra mấy bộ án kỷ, một người đang ngồi sau cái án đặt ở trung tâm, mặt hướng về phía ngự hoa viên, bên trong còn dọn ra một nơi trống trải, xung quanh có vài người đứng hầu.

“Người ngồi ở giữa chính là Bệ hạ.” Mục Khánh lôi kéo Đoạn Lĩnh đứng ở sau một cột trụ nhỏ giọng giải thích.

Nữ nhân bên cạnh Lý Diễn Thu hiển nhiên là Mục Cẩm Chi, ngồi ở bên trái là một người thanh niên có mang theo tôi tớ, xuống chút nữa là Mục Khoáng Đạt và hai gã quan viên khác.

Một gã người Nguyên mặt trang phục sứ giả ngồi tại vị trí hàng đầu bên phải tượng trưng cho khách quý.

"Người Nguyên tới?" Đoạn Lĩnh nhớ tới chuỗi san hô trên tay, quả nhiên là vậy.

"Hôm nay là mồng sáu tháng chạp, sinh thần của Thái tử," Cung nữ quản sự giải thích cho hai người, "Người Nguyên phái sứ giả đến đưa lễ vật cho Thái tử."

Đoạn Lĩnh gật đầu, lại nhìn thấy phía đất trống bên ngoài đình có bốn người đang đứng, tư thế nghiêm trang không nói một lời nào, chính là Thương Lưu Quân, Lang Tuấn Hiệp, Trịnh Ngạn và Vũ Độc. Đoạn Lĩnh vừa liếc qua liền nhận ra Vũ Độc, chỉ là hiện tại hắn tựa hồ đang rất sốt ruột, ôm tay trước ngực nhìn ra giữa sân.

Có hai gã người Nguyên đang biểu diễn đấu vật hiến cho Thái tử, Đoạn Lĩnh không khỏi nghĩ tới năm đó lúc còn ở học đường, Bạt Đô đã dạy cho y không ít thủ đoạn đấu vật.

1/ Ngã cư bắc hải quân nam hải, ký nhạn truyện thư tạ bất năng. Đào lý xuân phong nhất bôi tửu, giang hồ dạ vũ thập niên đăng.

Ta ở biển bắc người lại ở biển nam, muốn dùng nhạn truyền thư nói lời tạ ơn lại bất lực

Đào lý cười trong gió xuân nâng lên chung rượu, đêm mưa giang hồ chong đèn tâm sự suốt mười năm

96. Quyển 2 - Chương 96: Lễ Vật

Đứng bên cạnh lực sỹ đấu vật còn có một nam nhân cao lớn vạm vỡ, tuy rằng giữa mùa đông khắc nghiệt nhưng vẫn nhàn nhã xoay trần, thể hình so với Thương Lưu Quân còn muốn lớn hơn không ít, nét mặt dữ tợn, ánh mắt khinh miệt quan sát đám người Lang Tuấn Hiệp đứng đối diện.

"Hảo!"

Nhìn thấy có người bị ném ngã ra đất Thái Diêm liền nở nụ cười, dẫn đầu vỗ tay, những quan viên còn lại phối hợp với Mục Khoáng Đạt liên tiếp gật đầu.

Sứ giả Nguyên quốc cùng gật đầu với Thái Diêm, Thái Diêm tưởng thưởng lực sỹ thắng lợi một chén rượu, người nọ liền tiến lên tạ ơn.

"Đợi lâu như vậy." Sứ giả nói, "Rốt cuộc cũng được diện kiến kim nhan của Bệ hạ và Điện hạ, sau khi về nước cũng có thể khoe khoang với các tộc nhân rồi."

"Các khanh đường xa mà đến dâng lễ khánh sinh cho Hoàng nhi, Trẫm tự nhiên vui vẻ." Lý Diễn Thu đáp, "Lần trước vì việc dời đô chưa định nên cũng không kịp tiếp khiến các khanh."

Đoạn Lĩnh và Mục Khánh men theo hành lang đi tới, tiến vào trong ngự hoa viên, nơi này có không ít cây cối hoa cỏ, Mục Khánh còn muốn vào sâu hơn thì bị Đoạn Lĩnh kéo tay áo, ý bảo cứ ở đây là được. Bên ngoài nơi thiết yến còn có Hắc giáp quân canh gác, nhìn thấy hai người tiếp cận đang muốn ngăn cản thì Tạ Hựu lại vừa lúc từ một đầu hành lang khác tiến đến, làm một thủ thế bỏ mặc với Hắc giáp quân canh gác.

Hai người liền có thể đứng sau bụi hoa nghe đối thoại bên trong, cách một bụi hoa như thế bọn họ còn có thể rõ ràng nhìn thấy đám người Vũ Độc đang đứng cách đó khoảng mười bước.

Thái Diêm lại nói: "Lá thư lần trước bổn Thái tử đã xem qua, chỉ là chính vụ triền thân nên vẫn không có hồi âm. Hôm nay liền nhơ sứ giả mang theo vài lời trở về."

Sứ giả vội vàng đáp: "Đây là rất tốt, Thế tử tệ quốc phân phó, vô luận như thế nào cũng phải đuổi kịp sinh thần của điện hạ để dâng lên lời chúc, còn đòi điện hạ một phong thư phú đáp."

"Là lời chúc gì? " Thái Diêm cười nói, "Bạt Đô vẫn còn nhớ đến bổn cung."

"Thế tử nói," Sứ giả nghiêm túc chuyển lời: "Từ lúc chia biệt ở Thượng kinh ngày đó, đến hôm nay lại vì Thái tử chúc mừng sinh thần, cũng coi như tưởng niệm tháng ngày còn ở học đường."

Thái Diêm ôn hòa cười, thở dài, lắc đầu.

Sứ giả còn nói: "Thế tử đã đặc biệt chuẩn bị một món ăn tên gọi 'Thái cẩu', mệnh thần hôm nay nhất định phải dâng lên cho Điện hạ.."

Nụ cười của Thái Diêm trong sát na liền cứng lại.

"Các người không phải là không ăn thịt chó sao?" Một gã quan viên hỏi.

Lời này có chút mạc danh kỳ diệu, mọi người có mặt đều nghe không hiểu ý tứ của sứ giả, sứ giả lại chỉ quan sát sắc mặt của Thái Diêm, mỉm cười: "Quả thực người của tệ quốc có lệ không ăn thịt chó, bởi lẽ chó là bằng hữu trung thành đắc lực của chúng ta. Tệ quốc vì để kỷ niệm sự hết lòng của người bằng hữu này đã ra sáng tạo ra một món ăn, dùng bột mỳ nhồi với nước sốt thái trấp[1], lại nắn thành hình một con

chó đem đi hấp chín, phân phát xuống phía dưới để bách tính cùng ăn, coi như vì một phần điềm lành."

Đoạn Lĩnh: "..."

Những lời này tuyệt đối là do Bạt Đô mớm cho sứ giả, chỉ không biết lúc này sắc mặt của Thái Diêm là như thế nào, giấy không gói được lửa, có một số việc trước sau đều sẽ có người phát hiện. Đoạn Lĩnh càng nghĩ càng buồn cười, lại có thể tưởng tượng ra được Bạt Đô xa ngoài nghìn dặm đang đùng đùng chỉ muốn tức tốc nhào tới trước mặt Thái Diêm, còn những lời ác độc mớm cho sứ giả đến kích thích kia, đến tột cùng có bao nhiêu phần là uy hiếp bao nhiêu phần trào phúng lại không biết được..

"Dâng lên." Sứ giả phất tay.

Nội thị liền dâng lên hai cái mâm, phía trên là một loại bánh hấp làm thành hình chó săn màu sắc rực rỡ. Lúc nội thì quỳ xuống đặt mâm lên cái án trước mặt Thái Diêm, sắc mặt của hắn tuyệt đối là một hồi xanh một hồi trắng, chỉ có thể miễn cưỡng nói một câu: "Có lòng."

Mọi người đều cảm thấy việc này vừa hoang đường vừa buồn cười, duy chỉ có Lang Tuấn Hiệp biết được tên thật của Thái Diêm và Vũ Độc biết sơ lược một ít việc là có thể đoán đúng bản chất. Lúc này Lang Tuấn Hiệp chợt quay đầu, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Vũ Độc, Vũ Độc lại không để ý đến y mà chỉ liếc nhìn về phía bụi hoa, đột nhiên lại nhìn thấy bóng dáng Đoạn Lĩnh đang ngó dáo dác ở phía đó.

"Lễ tiết của người nguyên thật thú vị." Thái Diêm xoay mặt nói với Lý Diễn Thu, "Ngày đó khi còn ở Thượng kinh, Bố Nhi Xích Kim vẫn rất nhiệt tình như thế."

Lý Diễn Thu gật đầu, sứ giả còn nói: "Thế tử là thật lòng mong một phong thư do đích thân Điện hạ viết, an ủi tình cảm tương tư."

Lời này vừa dứt mọi người đều nở nụ cười, thầm nghĩ đúng là quân mọi rợ học tiếng Hán, muốn dùng từ văn vẻ cũng sai đến không thể cứu vãn. Mà Thái Diêm lại chỉ có thể hít sâu vài hơi, nói: "Nếu sứ giả đã nói như vậy. Người đâu! Mang giấy bút đến."

Lang Tuấn Hiệp tiến lên một bước nói: "Trời đông giá rét, viết thư không khỏi khiến tay người lạnh cóng, điện hạ thiên kim chi khu không cần phí lực, thần nguyện viết thay."

Sứ giả Nguyên quốc còn đang lưỡng lự chuẩn bị mở miệng, Lang Tuấn Hiệp lại cất lời hỏi: "Từ biệt mấy năm, hạ quan đối với Thế tử quý quốc cũng có nhiều tưởng niệm. Đến nay người hẳn cũng đã mãn mười tám tuổi, chẳng hay đã đón dâu chưa?"

"Thế tử vẫn thay Khả Hãn chinh chiến bên ngoài." sứ giả nói, "Là do Khả Hãn quá coi trọng Hoàng tôn, đến giờ vẫn chưa định được hôn nhân."

Lang Tuấn Hiệp trước hết tiến lên hành lễ với Lý Diễn Thu và Thái Diêm, sau đó ngồi vào một bên tiếp

nhận giấy bút bắt đầu viết thư. Thái Diêm thuận miệng nói ra vài câu ý tứ hàn huyên, Lang Tuấn Hiệp tỉ mỉ ghi lại, lời lẽ không phải hoàn toàn chỉ là nhắc lại những việc khi còn ở học đường, mở đầu bằng vài câu ôn chuyện, sau đó chủ đề liền xoay chuyển đến việc bang giao hữu hảo của hai nước.

Đoạn Lĩnh trốn sau bụi hoa nghe được thì khóe miệng hơi giương lên, y không nhìn thấy biểu tình của sứ giả nhưng lại hiểu rõ hiện tại Bạt Đô hẳn cũng đã biết việc Thái Diêm giả mạo chính mình, chỉ là không rõ lắm người kia làm sao đoán được. Không quá bao lâu sứ giả liền dùng ngữ điệu hàn huyên chuyển lại lời nói của Bạt Đô, từ học đường và phu tử ở Thượng kinh cho đến đám người Hách Liên Bác, ý ở ngoài lời, Thái Diêm trước sau đều có thể đáp lên không có một chút kẽ hở nào.

"Thế tử còn hỏi, chẳng hay Điện hạ đã từng gặp Gia Luật Tông Chân chưa?" Sứ giả lại hỏi.

"Suýt nữa bị hắn mang đi làm thư đồng." Thái Diêm mỉm cười đáp lời, "Số phận trêu người, năm đó nếu ta thật đi theo hắn có thể Phụ hoàng vẫn còn tại thế. Tất cả mọi người đều thật tốt."

Lời này vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại.

"Bệ hạ?" Mục Cẩm Chi nhẹ nhàng gọi một tiếng.

"Vinh nhi." Lý Diễn Thu nói, "Không nên sẽ đem việc này nén ở trong lòng, đã nói bao nhiêu lần rồi?"

"Dạ." Thái Diêm chỉ phải đáp.

Đoạn Lĩnh nép sau bụi hoa an tĩnh nghe, trong lòng ngũ vị tạp trần, khi giương mắt lên liền cách một bụi hoa đối diện với Vũ Độc, nhìn thấy trong ánh mắt đối phương nhìn mình tràn ngập sự ôn nhu.

Sứ giả còn nói: "Thế tử còn muốn hỏi một câu, Điện hạ là vừa ý Thế tử hay vừa ý Gia Luật Tông Chân."

Mọi người nghe được càng dở khóc dở cười, đều cảm thấy câu này hỏi được hết sức cổ quái. Thái Diêm liền nhìn về phía Lý Diễn Thu nói: "Người Nguyên đều thích nói chuyện thẳng thắng như vậy.."

"Xem ra Gia Luật Tông Chân và Bố Nhi Xích Kim vẫn thường đem Vinh nhi ra tranh giành tình nhân." Lý Diễn Thu trêu ghẹo nói, "Nhân duyên thật ra rất tốt."

Thái Diêm vội nói không dám, hướng về phía sứ giả đáp lời: "Tự nhiên là cùng Thế tử của các ngươi thân cận hơn một chút."

Mục Khoáng Đạt biến sắc ho khan mấy tiếng, Thái Diêm lại coi như không nghe được, lại nói với sứ giả: "Bảo kiếm truyền quốc của người Nguyên bổn cung thật không biết đã hạ lạc nơi nào, tương lai nếu có thể tìm tới nhất định xin vật quy nguyên chủ. Ô Lạc Hầu Mục, ngươi đem câu này cũng viết vào thư."

Lang Tuấn Hiệp viết thư xong liền giao lại cho Thái Diêm, Thái Diêm nhận lấy ấn triện tùy tùng đưa đến ấn vào nơi lạc khoản. Sứ giả hớn hở nói: "Tuy không phải do Điện hạ đích thân viết, thế nhưng cũng có thể để thần mang về giao phó."

Thái Diêm lại hỏi: "Bố Nhi Xích Kim còn lời gì muốn nói với bổn cung?"

Sứ giả trầm ngâm một chốc đưa mắt nhìn quanh, phảng phất như còn muốn nói điều gì. Một khắc này, Đoạn Lĩnh luôn cảm thấy sứ giả hẳn có sắp xếp khác, chỉ là Lý Diễn Thu bỗng nhiên lại nói: "Trời đông mau tối, trẫm cũng nên hồi cung sớm nghỉ ngơi, đêm nay thiết yến xong con đến chỗ của trẫm một chuyến, trẫm có chuyện muốn nói."

Thái Diêm vội vàng đáp ứng, Lý Diễn Thu liền đứng thẳng dậy, mọi người rạp đầu cung tiễn. Thái Diêm đưa tiễn Lý Diễn Thu và Mục Cẩm Chi xong cũng không ngồi xuống chỉ liếc mắt về phía sứ giả, một gã tùy tùng từ phía sau tiến lên, chính là Phùng vừa mới gia nhập Đông cung, gã cất giọng: "Còn có lời gì? Nếu sứ giả không nói Điện hạ cũng phải rời đi."

Lý Diễn Thu vừa rời đi kế hoạch của sứ giả cũng giống như bị rối loạn, Thái Diêm lại nói: "Nếu còn có việc sứ giả chỉ cần nói với Mục tướng gia và các vị đại nhân, cũng giống như vậy."

Sứ giả liếc nhìn bọn thích khách phía dưới, nói: "Thế tử tệ quốc còn muốn mời Điện hạ chơi một trận đấu vật một."

"Cái gì?" Thái Diêm lộ rõ vẻ không kiên nhẫn, trong lòng đột nhiên lại nổi lên nghi ngờ, rất sợ mình lại trúng kế lần nữa, ánh mắt lập tức đảo qua đám người Nguyên đang có mặt trên điện, hoài nghi Bạt Đô thật sự cải trang theo đến nơi này —— đó cũng không phải không có khả năng.

Thái Diêm một bên nghi thần nghi quỷ một bên tỉ mỉ quan sát đám tùy tùng của sứ giả Nguyên quốc, nói: "Hắn lại không có đến đây, làm thế nào để đấu?" Dứt lời liền chuẩn bị sẵn tư thế chờ Bạt Đô hiện thân.

May mà sứ giả cười đáp: "Nói như vậy là Điện hạ đáp ứng rồi?"

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, Thái Diêm quả thật quá ngu ngốc, Bạt Đô không cần lộ diện cũng đã có thể chỉnh hắn như vậy, thật không biết hắn ngồi lên vị trí kia đến tột cùng là phúc hay họa.

Trong lòng Thái Diêm đã là một mảnh hỗn loạn, hắn có cảm giác mình nói cái gì cũng dễ dàng bị bắt được nhược điểm, may mà Mục Khoáng Đạt đã lên tiếng tiếp lời: "Đã như vậy mỗi người liền phái binh sỹ dưới trướng đại diện cho Thái tử và Thế tử quý quốc đánh một trận? Đến khi tận hứng mọi người đều có thể tự mình trở về, không cần phải chịu phạt đứng giữa trời đông giá rét này nữa. Bổn tướng cũng đã già, không thể so với thanh niên các người từ nhỏ lớn lên ở phương Bắc."

Sứ giả nói: "Chính là ý đó, tệ quốc xin cử đệ nhất dũng sỹ A Mộc Cổ thay mặt Thế tử xuất chiến, không biết Trần quốc định cử ra vị dũng sỹ nào?"

Tất cả mọi người đều không lên tiếng, nói đùa sao? Muốn cùng một hán tử lỗ mãng chơi đấu vật giữa ngự hoa viên đơn giản chính là đang bày một trò xiếc khỉ, là vũ nhục trần trụi.

Đoạn Lĩnh biết kế tiếp sứ giả sẽ nói lời gì, dù sao cũng chỉ là các loại 'Trần quốc lớn như vậy cư nhiên lại không có một ai dám đứng ra đấu vật với dũng sỹ của chúng ta sao', dòng suy nghĩ của Bạt Đô y quả thực đã thuộc như cháo.

"Vị dũng sỹ nào tình nguyện?" Thái Diêm phải đợi ở chỗ này thêm một khoảnh khắc đều cảm thấy hoảng hốt phiền muộn, hắn chỉ hận không thể nhanh một chút đánh xong để trở về Đông cung, thời gian càng dài càng dễ để lộ sơ hở.

"Thương Lưu Quân." Mục Khoáng Đạt mở miệng, Thương Lưu Quân đang muốn lên tiếng trả lời thì Vũ Độc lại bước ra: "Liền để tại hạ thay mặt Thái tử điện hạ cùng dũng sỹ quý quốc bàn luận một chút công phu."

Trong lòng Đoạn Lĩnh đột nhiên khẩn trương lên, Mục Khánh cũng dở khóc dở cười, vẻ mặt viết rõ 'Hắn thế nào lại thích làm náo động như vậy' nhìn về phía Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh biết cái xưng hô 'Thái tử điện hạ' kia trong miệng Vũ Độc kỳ thực là đang chỉ mình chứ không phải Thái Diêm. Nhân vật chính của buổi tiệc sinh thần hôm nay trong mắt Vũ Độc phải là bản thân y vẫn luôn nép sau bụi hoa, chưa hề ra mặt.

"Vết thương của Vũ Độc chưa lành." Trịnh Ngạn miễn cưỡng nói, "Hay là để ta đi."

"Không nhọc phiền hai vị." Lang Tuấn Hiệp gật đầu với Thái Diêm.

"Như vậy đi." Trong lòng Thái Diêm đột nhiên nảy ra một ý niệm, nói, "Vết thương của Vũ khanh còn chưa tốt, không bằng cứ…"

Vũ Độc lại không để ý đến mọi người rút Liệt Quang kiếm đang đeo bên hông ra, một âm hưởng trầm vang khi lưỡi kiếm rời vỏ khiến mọi người trong sát na đều tĩnh lặng.

Mục Khoáng Đạt cả kinh quát: "Vũ Độc!"

Lực sỹ đối phương nhìn thấy Vũ Độc khiêu khích như thế tức thì sắc mặt đều biến đổi.

1/ Thái trấp: nghĩa là nước cốt rau quả, thế nhưng ở đây tác giả chơi chữ đồng âm với Thái trong tên của Thái Diêm. Một mặt mắng Thái diêm không bằng loài chó (câu bằng hữu đắc lực và trung thành), một mặt lại mỉa mai Thái Diêm là kẻ giả mạo, chỉ là vai hề lòe loẹt (Món ăn dù sao cũng chỉ là đồ giả, cho dù có lòe loẹt bắt mắt hơn cũng không thành chó thật.)

97. Quyển 2 - Chương 97: Hồ Toàn

Vũ Độc bước ra phía giữa nói với sứ giả: "Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ, ngươi có hứng thú đến thử vài chiêu?"

Đoạn Lĩnh khẽ nhếch miệng, khi y còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì thì hai người kia đã nhìn nhau chằm chằm, chợt nghe sứ giả trong đình nói: "Hảo nhãn lực! Ta cũng đã hồi lâu chưa động chân tay rồi!"

Sứ giả kia chính là đệ tử quan môn của đệ nhất kiếm khách Tây Vực, Duyên Đà. Năm đó Duyên Đà bị Lý Tiệm Hồng đâm một kiếm xuyên yết hầu chết ngay tại chỗ, trên dưới Du Lâm kiếm phái đều xem đây là nỗi nhục truyền kiếp. Cũng không biết tại sao quan môn đệ tử của Duyên Đà, Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ lại trở thành người Nguyên, còn là sứ giả được cử đến Nam Trần.

Tứ đại thích khách đều nhìn ra sứ giả là người có võ công, thế nhưng Thương Lưu Quân từ sớm đã theo Mục Khoáng Đạt ít hỏi chuyện giang hồ, Trịnh Ngạn trường kỳ sinh hoạt ở phía Nam, cùng Tây Vực nhất mạch ít có chơ hội tiếp xúc, chỉ có Lang Tuấn Hiệp xuất thân Tiên Ti là không bất ngờ, mà Vũ Độc xuất thân từ đệ nhất tông môn Bạch Hổ Đường, dựa vào một khối ngọc bội hòa điền phong cách cổ xưa trên thắt lưng của sứ giả đã xem thấu lai lịch hắn.

"Dung ta lắm miệng hỏi một câu." Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ nói, "Chẳng hay các hạ cao danh quý tính?"

"Bất quá là người hầu trước mặt Tiên đế năm đó, chỉ là kẻ đầy tớ không danh tính." Vũ Độc đáp.

"Vậy ngươi làm thế nào nhận ra lai lịch của ta?" Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ lại nói.

"Ít nói nhảm." Vũ Độc gắt, "Không phải muốn đánh nhau sao? Đánh xong ta còn phải về nhà ăn cơm, làm gì lại dong dài như thế?"

Mọi người đều nở nụ cười, Thái Diêm lại thầm cảm thấy may mắn, nếu không nhờ Vũ Độc ở đâu chọc thủng thân phận của đối phương,hôm nay hắn tuyệt đối chính là hồ đồ mờ mịt cái gì cũng không biết, đều bị dối gạt qua.

Lúc Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ tiến cung đã giao lên bội kiếm, lúc này liền giơ bàn tay trần lên nói: "Cũng được, hôm nay đã là sinh thần của Thái tử điện hạ quý quốc vậy liền không nên thấy máu, đổi dùng kiếm gỗ thế nào? Tương lai có muốn đánh vẫn còn nhiều cơ hội."

Thái Diêm liền sai người dâng mộc kiếm lên, các quan lại có mặt đều trở nên khẩn trương hơn hẳn. Lúc nãy bọn họ xem đấu vật thật chẳng thấy gì thú vị, hiện giờ lại đổi thành cao thủ so đấu, hơn nữa xếp hạng của tứ đại thích khách đến giờ vẫn không ai phục ai, khó được một lần Vũ Độc chủ động ra tay đối địch.

Vũ Độc cùng Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ đều cầm mộc kiếm, Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ ngưng thần chăm chú nói:

"Võ công của Tiên đế quý quốc từ trước đến nay ta vẫn luôn kính ngưỡng, chỉ không biết ngươi học được mấy phần."

"Thật xấu hổ." Vũ Độc biểu tình lãnh đạm nào có tia xấu hổ nào, hắn thuận miệng đáp, "Chỉ theo hầu Tiên đế được vài ngày, cái gì cũng chưa học được. Bất quá cũng không biết Duyên Đà đại sư có truyền lại di ngôn gì không?"

Đoạn Lĩnh nghe được những lời này mới hiểu rõ lai lịch của Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ, đang muốn tiến lên nhìn rõ tướng mạo của đối phương thì trên vai lại bị một bàn tay đè lại. Hóa ra Tạ Hựu không biết đã đứng sau hai người từ khi nào, lẳng lặng nghe đối đáp bên trong hoa viên, thấy Đoạn Lĩnh quay đầu lại nhìn thì nhẹ nhàng xua tay, ý bảo đừng nên ra mặt.

Vũ Độc cầm mộc kiếm trên tay, ngón tay thả lỏng chỉ xuống.

Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ nâng kiếm ngang ngực, mọi người giữa sân nín thở.

Đột nhiên Vũ Độc nghiêng người, hai tay cầm mộc kiếm tiến lên, động tác kia tuy rằng thong thả lại mang theo khí thế không thể ngăn cản. Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ lui ra sau một bước, mộc kiếm của cả hai thậm chí vẫn chưa hề chạm nhau. Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ liền lật mặt kiếm của mình lại, Vũ Độc tiếp tục tung ra một chiêu, hai người ly khai khỏi tầm mắt của Đoạn Lĩnh.

"Hảo!" Chỉ nghe giữa sân mọi người đồng thanh ủng hộ.

Đoạn Lĩnh cực kỳ lo lắng lại nhìn không thấy tình hình, chỉ có thể dài cổ ra ngóng trông. Tạ Hựu nghiêng người sang nhường ra một bị trí để Đoạn Lĩnh bước đến nhìn, vị trí này có thể nhìn rõ bóng dáng hai người so kiếm trong sân.

Đó không phải loại công phu nào Đoạn Lĩnh đã biết! Kiếm gỗ của hai bên không hề chạm nhau, tựa đến tựa lui, đột nhiên Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ tiến lên một bước rồi nghiêng người vòng qua, Vũ Độc xoay người, tay cầm kiếm điểm ngược trở lại.

Hai bên kiến phong giao thác, thân thể xoay tròn vạt áo tung bay, mộc kiếm hóa thành hư ảnh, động tác càng lúc càng nhanh, loại võ thuật Vũ Độc và Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ sử dụng là cùng mộtloại. Loáng thoáng, Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy tựa hồ mình đã từng nhìn thấy ở đâu, cũng không phải võ công, là một loại khác… Hồ toàn[1]?

Nhìn kỹ lại, bộ pháp, kiếm thế… cùng với Hồ toàn vũ bình thường đám người Bạt Đô và Hách Liên Bác hay đùa giỡn vô cùng tương tự!

Chỉ thấy Vũ Độc vóc người cao ngất, bộ xiêm y cẩm bào hắc sắc ôm trọn tấm lưng, kiếm xuất cực kỳ có lực, Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ khí độ trầm ổn, hai người chân đạp Hồ toàn bộ, tay ra chiêu thu chiêu đều phi thường có tiết tấu. Hồ toàn vũ nếu do thiếu nữ nhảy sẽ có vẻ cuồng dã tràn trề, nếu đổi thành nam giới lại càng tô thêm nét dương cương, là một loại vẻ đẹp hoàn toàn khác.

Chỉ trong nháy mắt hai người đồng thời dừng lại, mộc kiếm muốn tránh cũng không tránh được rốt cục chạm vào nhau, cả hai đồng thanh hét to, mộc kiếm gãy thành bốn đoạn rơi trên mặt đất.

Trong khoảnh khắc này tựa hồ có thể nghe được tiếng kim rơi, qua một thoáng sau Thái Diêm phi thường kinh ngạc vỗ tay, đám người xung quanh cũng không ngừng khen 'Hảo'.

Vũ Độc lại thẳng tắp nhìn vào đôi mắt của Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ, trong mắt người kia tràn ngập khiếp sợ, không ngờ Vũ Độc có thể nắm giữ võ học độc môn của hắn, thậm chí còn dùng đến bất phân cao thấp.

Đợi khi thanh âm ủng hộ dừng lại, Vũ Độc mới nói: "Ta không làm gì được ngươi."

"Ta cũng không làm gì được ngươi." Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ sắc mặt tái xanh, đáp.

Vũ Độc gật đầu, hướng về phía Thái Diêm ôm quyền cùng mọi người thi lễ, lui về trong hàng ngũ. Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ trừng mắt nhìn Vũ Độc hồi lâu mới quay về vị trí cũ.

Thái Diêm thản nhiên mỉm cười: "Đã như vậy, năm nay trận này xem như bất phân thắng bại, bổn điện hạ chờ mong tương lai có thể cùng Bạt Đô hội ngộ."

Mọi người lại nói thêm vài câu Tạ Hựu ra hiệu cho Đoạn Lĩnh và Mục Khánh quay về cuối hành lang chờ đợi, hai người cũng chỉ đành rời đi. Không bao lâu sau trong đình tan cuộc, sứ giả Nguyên quốc bị mời ra ngoài, Thái Diêm cùng Mục Khoáng Đạt và tứ đại thích khách đi về phía Đông cung.

"Không ngờ sứ giả lại là Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ." Thái Diêm nói với đám người Mục Khoáng Đạt., "Bố Nhi Xích Kim phái ra đệ nhất cao thủ dưới trướng đến đây không biết có dụng ý gì. Vũ khanh, ngươi nhận thức hắn?"

"Đã từng nghe gia sư nhắc qua Duyên Đà nhất phái." Vũ Độc nói, "Tiền thân của Trấn Sơn Hà là do người Hung Nô cất trữ, tổ sư khai phái của bất đắc dĩ đoạt lại tứ kiếm rèn thành một thanh, từ nay về sau liền cùng Tây Vực kết thành gút mắt không thể tháo gỡ. Trong môn có huấn, ngồi yên chờ đợi chi bằng đề phòng kẻ địch quay đầu tập kích, vì vậy mới bắt đầu nghiên cứu Hồ toàn kiếm thuật, biết người biết ta bách chiến bách thắng."

Mục Khoáng Đạt hớn hở nói: "Vì vậy Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ nhất định sẽ cho rằng chúng ta vô cùng hiểu rõ kiếm thuật của hắn, không dám đùa giỡn thủ đoạn gì ở Giang Châu."

"Dạ." Vũ Độc lại hướng về Thái Diêm bẩm tấu, "Lúc trước thần đã có hoài nghi, chỉ sợ Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ là vì muốn tìm bội kiếm truyền quốc của Hốt Tất Liệt mới đích thân đi sứ."

"Năm đó phụ hoàng đã đoạt bội kiếm từ trong tay Oa Khoát Đài, sau khi Thượng kinh thất thủ bổn cung lại đánh mất, hôm nay không biết nơi hạ lạc. Nếu thật sự còn cầm giữ thứ nọ trong tay, chi bằng mang ra trao đổi Trấn Sơn Hà." Thái Diêm nói, "Tất không thể trả lại Bạt Đô."

Mục Khoáng Đạt trầm ngâm trong chốc lát, lại nói: "Sau khi Hốt Tất Liệt băng hà, kiếm kia được trưởng tử Oa Khoát Đài tiếp nhận, hôm nay các bộ đoạt trữ, cha của Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô là Kỳ Xích có lẽ cũng quấn vào trận tranh đoạt này. Ai có thể lấy được bội kiếm của Hốt Tất Liệt danh vọng liền tăng mạnh, lúc này đây Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ có hơn phân nửa là vì thứ này mà đến, việc này còn phải thương nghị, không bằng…"

Thái Diêm hớn hở nói: "Mục tướng gia, thỉnh. Chư vị, thỉnh."

Thái Diêm làm một thủ thế, sau đó cùng các văn quan tiến vào Đông cung nghị sự, trước khi đi còn nhìn về phía tứ đại thích khách, nói với Vũ Độc: "Vũ khanh, tối nay không bằng khanh cứ ở lại Đông cung, cô còn có việc muốn trò chuyện cùng khanh."

Nói xong Thái Diêm còn hướng về phía Lang Tuấn Hiệp ngoắc tay, Lang Tuấn Hiệp hơi nghiêng đầu nghe hắn nhỏ giọng phân phó vài câu rồi xoay người rời đi. Vũ Độc vẫn không trả lời chỉ đứng đó ôm quyền, đám người Mục Khoáng Đạt và Thái Diêm bước vào Đông cung, những người còn lại cũng tạm thời tản đi.

Vũ Độc cực kỳ bất an, sắc trời đã gần đến hoàng hôn, hoa tuyết nhỏ vụn bay trong gió, sau đó nội điện truyền lời ra để Vũ Độc đến thiên điện uống chén trà nóng nghỉ ngơi, đợi sau khi nghị sự kết thúc sẽ phái người đến thông truyền.

Bên ngoài ngự hoa viên, Đoạn Lĩnh vẫn còn đang suy tư, Bạt Đô phái một cao thủ như vậy đến đây tất nhiên sẽ có ý định gì đó, bằng không chỉ cần sứ giả tầm thường là đủ rồi. Mà hắn cũng đã biết Thái Diêm giả mạo thân phận của y, cầm được một tin tức như vậy, Bạt Đô liệu có ý tưởng uy hiếp Thái Diêm để trao đổi lợi ích hay không?

Nếu như tương lai Bạt Đô chọc chuyện này ra, triều đình tất sẽ đại loạn, thân phận Thái tử Đại Trần lại bị người ngoại tộc xé rách là chuyện có bao nhiêu phong hiểm? Liệu Hoàng thúc có tin tưởng hay không?

"Ngươi là người nơi nào?" Thanh âm của Tạ Hựu kéo Đoạn Lĩnh hoàn hồn lại, y nhất thời không kịp cân nhắc câu trả lời, có chút thất thố hoảng loạn.

"Y là thư đồng của ta." Mục Khánh giải thích, "Và Vũ Độc là… là… Dù sao cũng là người nhà ta."

Tạ Hựu quan sát Đoạn Lĩnh, một lát sau gật đầu.

"Hồi bẩm tướng quân." Đoạn Lĩnh đáp, "Ta là người Tầm bắc."

"Ta nhớ trước đó khi Mục tướng gia phái Vũ Độc đi Đồng Quan có dẫn theo một thiếu niên…" Tạ Hựu như có điều suy nghĩ nói.

“Dạ.” Đoạn Lĩnh cười nói, “Chính là tại hạ.”

“Ừ…” Tạ Hựu quan sát Đoạn Lĩnh, tựa hồ còn muốn nói chút gì nhưng Mục Khánh lại ngại mỏi chân cứ bồn chồn bên cạnh.

“Phụ thân ngươi đã đi nghị sự rồi, nếu đã tiến cung liền đi theo ta đi.” Tạ Hựu nói với Mục Khánh.

Đoạn Lĩnh trong lúc vô ý thoáng nhìn thấy Vũ Độc đang theo hành lang đi tới, lông mày nhíu chặt rõ ràng đang tìm y tính sổ, vừa chạm mặt liền gắt gỏng quát: “Không phải đã bảo ngươi ngoan ngoãn ở nhà đọc sách sao? Thế nào lại lỗ mãng chạy tới nơi này?”

Đoạn Lĩnh theo phản xạ muốn trốn lại bị Vũ Độc nắm lấy kéo qua một bên dạy dỗ: “Đây là nơi ngươi có thể tới sao?!”

Mục Khánh nhất thời nghẹn lời, lúc trước y đưa Đoạn Lĩnh tiến cung cũng chỉ là muốn chơi đùa, hiện tại đụng phải một đám người, khi trở về nói không chừng còn phải bị mắng. Đoạn Lĩnh lại đã hoàn toàn lĩnh hội, biết rằng mình không thể thoát thân liền ngoan ngoãn đứng im không nói lời nào.

“Người nhà ngươi? ” Tạ Hựu hỏi Vũ Độc.

“Nhà ta.” Vũ Độc lạnh lùng đáp.

Tạ Hựu lại nói: “Vậy ngươi liền lĩnh đi thôi, ta đưa Mục Khánh đến gặp Hoàng hậu.”

Vũ Độc nhíu mày nói với Đoạn Lĩnh:: “Còn không đi?!”

Đoạn Lĩnh lập tức khúm núm khom người với Tạ Hựu, đợi đến khi Vũ Độc dẫn y rời đi Đoạn Lĩnh mới thở ra một hơi nhẹ nhõm

Hai người chuyển qua mấy đoạn hành lang, Đoạn Lĩnh vừa muốn mở miệng Vũ Độc lại ra hiệu không cần nói, chỉ mang theo y vòng vo vài bận đến một nơi hẻo lánh. Vũ Độc tìm một chỗ cho Đoạn Lĩnh ngồi xuống, bản thân lại ra ngoài nhìn một vòng, xác nhận quanh đây không ai mới quay trở lại.

Hành lang trống rỗng, nếu có người đến thì lập tức có thể thấy được.

“Lạnh không?” Vũ Độc hỏi Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh chà xát bàn tay đáp: “Không lạnh, Mục Khánh mang ta vào.”

"Quá mạo hiểm rồi." Vũ Độc đáp, "Tạ Hựu nói gì đó?"

Hai người sóng vai ngồi, Vũ Độc xòe tay ra nắm lấy tay Đoạn Lĩnh. Vũ Độc vừa vận công so kiếm xong, nội tức cả người lưu chuyển khiến cơ thể cũng cực kỳ ấm áp, hoa tuyết bay vào hành lang chạm vào da thịt của hắn liền nhanh chóng tan đi. Đoạn Lĩnh tựa lên vai Vũ Độc, nhỏ giọng kể những việc đã qua, cùng với suy đoán của mình về Bạt Đô.

"Sứ giả kia cùng Lý gia có thù giết sư." Vũ Độc nói, "Tiên đế giết Duyên Đà, không biết hắn có phải đến đây để báo thù hay không."

Đoạn Lĩnh nhớ đến lời của Lý Tiệm Hồng —— Duyên Đà đã từng so kiếm với Lý Tiệm Hồng, bị Lý Tiệm Hồng một chiêu lấy mạng. Phụ hoàng của y giết sư phụ Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ, hai bên có thù không đội trời chung, nếu Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ biết thân phận thật sự của y, chắc chắn sẽ chạy đến tìm phiền phức.

"Ta liền lập tức về Phủ thừa tướng thôi." Đoạn Lĩnh nói.

"Cứ lưu lại nơi này." Vũ Độc đáp, "Người kia đang nghị sự cùng Mục tướng gia và các quan viên nội các về hiệp ước Nguyên quốc đề ra. Trong Hoàng cung ngược lại là nơi an toàn nhất, sau khi bàn xong việc ta sẽ đưa ngươi về nhà."

Tâm tư Đoạn Lĩnh đại khái đã không ở nơi này, hỏi: "Ngươi biết nhảy Hồ toàn vũ sao?"

"Hồ toàn vũ? Sẽ không." Vũ Độc ngẩn ra đáp.

"Vậy sao ngươi học được kiếm pháp…" Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, Vũ Độc suy nghĩ một chút, liền cùng hắn giải thích. Lúc này Đoạn Lĩnh mới biết, hóa ra người sáng lập Bạch Hổ Đường năm đó không chỉ đi đoạt kiếm còn thuận tiện đem môn phái của đối phương cướp sạch một lần, mang võ công bí tịch đoạt về thu giữ, bên trong vừa vặn còn có ghi chép về Hồ toàn kiếm pháp.

Mà từ nhiều năm nay, Bạch Hổ Đường trước sau vẫn đề phòng Du Lâm kiếm phái trở về trả thù, liền đem tâm pháp cùng kiếm phổ giữ lại trong nội đường.

"Ngươi thật sự nghiêm túc học?" Đoạn Lĩnh kinh ngạc nói.

"Tự nhiên." Vũ Độc tâm thần bất định, thỉnh thoảng liếc về phía cuối hành lang, thỉnh thoảng nhìn về phía Đoạn Lĩnh, nói, "Chức trách của Bạch Hổ Đường là thủ hộ Thiên tử, ít nhiều mọi thứ đều phải học. Ta đã cảnh cáo Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ khiến hắn không dám ở Giang Châu gây hấn, nếu hắn đã biết võ thuật của mình bị người chế trụ nhất định sẽ không quá kiêu ngạo, bằng không chưa chắc sẽ phát sinh chuyện gì. Dù sao lần này người Nguyên phái sứ giả đến đây cũng là việc có liên quan đến biên cương."

Đoạn Lĩnh đến giờ mới biết lúc nãy Vũ Độc đứng ra khiêu khích Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ cũng không phải do khí phách nhất thời, mà là dẫn dụ đối phương xuất thủ, nhân cơ hội ra đòn dằn mặt. Do đó dù Cáp Đan

Ba Đặc Nhĩ có kế hoạch gì cũng sẽ cố kỵ Vũ Độc, không dám hành động tùy tiện.

"Bộ pháp vừa rồi của ngươi rất giống." Đoạn Lĩnh giải thích, lại lôi kéo Vũ Độc đứng dậy, đạp bộ, duỗi chân, thân thể hơi nghiêng, dạy hắn nhảy Hồ toàn vũ.

Vũ Độc nở nụ cười, dù sao hắn cũng là đang nhàn rỗi chờ tuyên triệu, liền học theo Đoạn Lĩnh nghiêng người về phía đối diện, chân bước vòng qua trái rồi qua phải, cùng y nhảy Hồ toàn vũ. Vũ Độc một thân cẩm bào nhảy cực kỳ tiêu sái, động tác của Đoạn Lĩnh lại phi thường tiêu chuẩn, lúc giẫm chân nhún người còn rất có tiết tấu, trong miệng ngâm nga ca khúc Hách Liên Bác đã dạy. Hai người cứ thế khiêu vũ trong hành lang.

Hoa tuyết tung bay, Vũ Độc đột nhiên cảm giác được có người đến gần, vội vàng dừng bước, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại tránh không kịp có chút loạng choạng, sau đó men theo ánh mắt của Vũ Độc nhìn qua liền thấy Lý Diễn Thu đang cùng hai người khác tiến đến từ phía kia hành lang

---

Sắc trời hôn ám, Lang Tuấn Hiệp một thân áo bào trắng xẹt qua mái ngói ngõ dài, bám sát đoàn xe của đám người Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ đến bên ngoài dịch quán, xoay người vào hậu viện, đẩy ra cửa sổ tiến nhập thư phòng, cẩn thận đem vết chân dính nước trên bệ cửa sổ lau đi, lấy ra một cái móc cậu bám người lên xà nhà, nép mình ẩn giấu.

Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ dẫn theo một đám người bước vào, lưu lại mãng hán A Mộc Cổ rồi đuổi hết người khác ra ngoài.

Hai người thấp giọng trò chuyện, sử dụng không phải tiếng Nguyên hay tiếng Hán mà là một loại ngôn ngữ lạ lẫm chói tai.

Lang Tuấn Hiệp áp người vào thanh xà, hai mắt nhắm nghiền nín thở nghe trộm.

"Nếu không lấy được thư của hắn liền không so chữ viết được." Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ lấy ra hai phần bài thi đã nhuốm vàng, hướng về phía A Mộc Cổ nói, "Có biện pháp nào trộm được chữ của hắn?"

A Mộc Cổ nói: "Thế tử phân phó, vị Thái tử kia nhất định phải phê duyệt tấu chương, như vậy liền có bút tích. Không bằng tìm cơ hội trộm một phần tấu chương từ nội các."

"Chữ quá ít, không đủ so sánh." Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ đốt đèn sáng lên, Lang Tuấn Hiệp nương theo ánh lửa nhìn lại nhất thời liền kinh hãi

Đó là hai phần bài thi đã nhuốm vàng, là công khóa của Đoạn Lĩnh và Thái Diêm khi còn ở Ích Ung quán. Một bên có ấn chương của Đoạn Lĩnh, một phần khác lại có tư chương của Thái Diêm.

1/ Hồ toàn vũ: Điệu múa xoay tròn của người Hồ, kiểu nhảy nhót xoay tròn hay thấy trong các phim về đại mạc.

98. Quyển 2 - Chương 98: Gặp Mặt

"Ta thấy cách hành văn trong thư thế nào lại có chỗ tương tự với quyển trục này?" Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ hỏi.

A Mộc Cổ nói: "Thái tử Nam Trần khi còn nhỏ do Ô Lạc Hầu Mục chăm sóc, từ chỗ của đối phương học được một ít bản lĩnh viết chữ hành văn, có điều tương tự cũng là tự nhiên."

"Vậy trình hai phần quyển trục này lên cho Hoàng đế của bọn họ, được không?" Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ nói.

"Không thích hợp." A Mộc Cổ nói, "Dù sao chúng ta là muốn tìm người tên 'Đoạn Lĩnh' kia, sớm vạch trần thân phận của 'Thái Diêm' đối với chúng ta cũng không có chỗ tốt."

"Đợi đủ ba tháng mới có thể gặp mặt Lý Diễn Thu một lần." Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ nói, "Muốn nhìn thấy lần nữa chẳng phải còn muốn chờ thêm ba tháng? Chờ đến khi nào?"

"Vẫn nên hạ công phu từ trên người Mục Khoáng Đạt." A Mộc Cổ thu hồi quyển trục, nói, "Lại nghĩ biện pháp, không được nóng ruột."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài, Lang Tuấn Hiệp nhanh chóng nhảy xuống đất, vọt ra khỏi cửa sổ tiêu thất.

Trong hoàng cung, Đoạn Lĩnh muốn tránh mà không kịp, y đã nghĩ đến trăm nghìn tình cảnh khi gặp mặt Lý Diễn Thu, lại không ngờ rằng sẽ chạm mặt đối phương ở nơi này.

Lý Diễn Thu dừng ở trước mặt Vũ Độc và Đoạn Lĩnh, trước hết nhìn không rồi mới liếc về Vũ Độc, ý tứ chính là "Ai vậy".

Đoạn Lĩnh kinh ngạc nhìn Lý Diễn Thu, Lý Diễn Thu có bộ dạng rất giống với Lý Tiệm Hồng, lông mi tương tự, cánh mũi tương tự, đôi môi tương tự, thậm chí ngay cả vóc người cũng gần như tương đương, giống như được khắc ra từ cùng một khuôn vậy. Thứ khác biệt lớn nhất chính là khí thế, Lý Diễn Thu là nội liễm hư nhược, có một loại khí tràng không quá an toàn, giống như đối với cái gì cũng ôm lòng hoài

nghi.

Lý Diễn Thu nhìn về phía Đoạn Lĩnh, một khoảnh khắc này đối với y mà nói phảng phất như dài dằng dặc.

Vũ Độc khẩn trương đến hô hấp cũng loạn nhịp, vận mệnh tựa hồ đã lựa chọn đúng thời khắc này ở trước mặt bọn họ thổi gió phun mây, mỗi một chi tiết đều có thể nhấc lên sóng to gió lớn cho tương lai của Đại Trần.

Nhưng mà, một màn kia trong dự liệu lại không có phát sinh. Ánh mắt của Lý Diễn Thu cuối cùng lại chuyển về phía Vũ Độc.

"Vũ khanh?" Lý Diễn Thu mặt mang không hờn giận, hỏi.

Vũ Độc chạm nhẹ vào Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh hiểu ý, lập tức hành lễ với Lý Diễn Thu.

"Thảo dân Vương Sơn, bái kiến Bệ hạ."

"Đứng lên đi." Lý Diễn Thu đáp.

Đoạn Lĩnh lui về bên cạnh Vũ Độc, Lý Diễn Thu lại hỏi y: "Vũ Độc là gì của ngươi?"

"Bệ hạ." Vũ Độc liền ôm quyền định lên tiếng giải thích, Lý Diễn Thu lại nói: "Ta đang hỏi y."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh cảm giác được Lý Diễn Thu đối với Vũ Độc có chút chán ghét, trong lòng ít nhiều dâng lên thất vọng mơ hồ, quỷ thần xui khiến, bọn họ đã làm xong bước đầu tiên trong kế hoạch của Vũ Độc, Hoàng thúc giống như trong sở liệu của bọn họ, hoàn toàn không nhận ra y.

Cho dù là trong dự liệu, cũng là đúng tình hợp lý, thế nhưng một cơ hội mà y đã từng lớn mật mơ tưởng kia cũng lập tức bị nghiền nát trong giờ khắc này, hoàn toàn không còn dấu vết.

Đoạn Lĩnh khôi phục trấn định, suy nghĩ một chút, hướng về phía Lý Diễn Thu nói: "Bẩm, hắn là 'Lão gia' của thảo dân."

Vũ Độc: "…"

"Cái gì?" Lý Diễn Thu đột nhiên cảm thấy khôi hài, tiện đà nở nụ cười.

Vũ Độc lúng túng, Lý Diễn Thu liền hiểu được, hóa ra là người nhà. Cái xưng hô 'lão gia' này thư đồng có thể gọi, thê tử có thể gọi, tôi tớ cũng có thể gọi, ý tứ chính là 'chủ nhà'.

"Ngươi vào Hoàng cung bằng cách nào?" Lý Diễn Thu thản nhiên nói, "Vũ Độc đưa ngươi tới?"

Đoạn Lĩnh không lên tiếng, cũng không nói rằng do Mục Khánh dẫn mình đến, miễn cho Lý Diễn Thu cảm thấy khả nghi. Lý Diễn Thu lại hơi trách cứ nhìn Vũ Độc, nói: "Xem ra Hoàng cung trong mắt thích khách các người cũng giống như hậu viện nhà mình. Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi."

"Thần không dám." Vũ Độc vội nói, "Sơn Nhi vốn ở trong nhà đọc sách, thần sợ mình vừa vào cung y liền hoang phế bài vở, liền để y đợi sau Tiêu Đồ điện, không ngờ đến y lại ra ngoài tìm thần, đến tận nơi này."

Bọn họ quả thực đang cách Tiêu Đồ điện không xa, Lý Diễn Thu cũng không hỏi thêm nữa, chỉ hướng về phía Đoạn Lĩnh hỏi: "Bao lớn?"

"Bẩm, mười sáu." Đoạn Lĩnh đáp.

"Lúc nào ở cùng Vũ Độc?" Lý Diễn Thu lại hỏi.

"Bẩm, năm ngoái." Đoạn Lĩnh đáp.

Lý Diễn Thu cũng không hỏi nữa, chỉ nói với Vũ Độc: "Đi theo ta một chuyến." lại phân phó người bên cạnh: "Đưa Vương Sơn về Tiêu Đồ điện, nơi này quá lạnh rồi."

Vũ Độc gửi cho Đoạn Lĩnh một ánh mắt bảo y an tâm, Đoạn Lĩnh đi theo người dẫn đường đến Tiêu Đồ điện, dạo quanh một vòng liền cảm thấy Hoàng cung thật sự quá lớn rồi. Trong Tiêu Đồ điện chỉ có hai gã thái giám hầu hạ, bọn họ mang lên một ly trà gừng và cơm rượu cho y ăn giải hàn.

Đoạn Lĩnh nghĩ rằng sống trong Hoàng cung như vậy cũng quá nhàm chán, nhà thì lớn lại trống rỗng vắng ngắt. Y nhớ Phụ hoàng quanh năm đóng quân bên ngoài, chỉ có Hoàng thúc Lý Diễn Thu làm bạn bên người Hoàng gia gia, nói cách khác, Hoàng gia gia phần lớn thời gian đều ở trong cung một mình, có lẽ sẽ rất tịch mịch. Còn hiện tại, thái giám, thị vệ, quan viên, thậm chí muội muội của Mục Khoáng Đạt… đối với Lý Diễn Thu mà nói, đều là người ngoài đi.

Đoạn Lĩnh ngồi một mình trong điện, y không có mang theo sách lại không có người nói chuyện cùng, chỉ cô độc nhìn bầu trời bên ngoài từng chút từng chút tối đi —— lại một ngày trôi qua, phẳng phất không có chuyện gì để làm, lại phảng phất như có rất nhiều chuyện đã kết thúc không thể cứu vãn. Y rất không thích cảm giác như vậy, chỉ mong có thể về nhà nhanh hơn chút, có thể ngồi cùng với Vũ Độc, trên bếp lò đặt một nồi canh thơm phức, cùng nhau ăn bữa cơm ấm cúng.

Đoạn Lĩnh cảm thấy mỗi một đời Hoàng đế trong chốn thâm cung này, ngày ngày đều chỉ thấy được một cảnh sắc, nghĩ đến sự tịch mịch Hoàng thúc phải trải qua trong lòng không khỏi dâng lên tâm tình phức

tạp.

Người nọ mỗi ngày đều ở trong Hoàng cung, nhất định vẫn luôn hy vọng Phụ hoàng trở về, Đoạn Lĩnh càng nghĩ càng cảm thấy thương tiếc, cho rằng lúc Lý Tiệm Hồng đóng binh bên ngoài hồi triều, Hoàng thúc hẳn sẽ tràn đầy chờ mong, chờ mong không kém gì bản thân y.

Đoạn Lĩnh lại nằm dài lên cái án trước mặt, trong lòng có chút mệt nhọc, dùng tay đỡ một bên mặt nhìn sắc trời bên ngoài. Bỗng nhiên y thấy được một bóng người đi đến từ phía hoàng hôn, dừng trước cửa điện, sau lưng là một tia tà dương đỏ tím cuối cùng vọng lại từ chân trời.

Trong Tiêu Đồ điện, thái giám đã bắt đầu châm đèn, chỉ sát na hắc ám đã lui hẳn ra ngoài, vụt qua phía sau người nọ, cả thế gian đều sáng rực cả lên.

"Đi thôi." Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh, "Chuyện hôm nay xong rồi."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười bước nhanh về phía trước, nắm lấy tay Vũ Độc mười ngón tương giao. Hai người dọc theo hành lang đi đến mã tràng của Hoàng cung, Vũ Độc để Đoạn Lĩnh ngồi lên lưng Bôn Tiêu rồi mới phóng người lên ngựa, cả hai rời khỏi Hoàng cung.

"Hai người đã nói gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Bệ hạ không nhận ra ngươi." Vũ Độc nói, "Người đoán Trấn Sơn Hà hơn phân nửa rơi vào tay người Nguyên, vì vậy mới gọi ta đến ngự thư phòng phân phó nhiệm vụ truy tìm nơi hạ lạc của bội kiếm Hốt Tất Liệt, dùng kiếm của đối phương đổi bảo kiếm truyền quốc của chúng ta về."

Đêm khuya phong tuyết ngập trời, nơi này mặc dù không có bắc phong lạnh thấu xương như Thượng kinh lại ẩm ướt vô cùng. Vũ Độc liền để Đoạn Lĩnh nghiêng người tựa vào ngực của mình, khống chế Bôn Tiêu vòng qua phố lớn ngõ nhỏ ngang dọc trong thành Giang Châu..

"Thái tử đâu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không cần nhớ đến hắn." Vũ Độc nói, "Sau rời khỏi phòng nghị sự hắn phỏng chừng cũng không nhớ đến ta. Chỉ là thanh kiếm kia, ngươi còn nhớ đã đánh mất ở đâu sao?"

Đoạn Lĩnh nhớ đến hôm đó khi chạy khỏi Thượng kinh, lúc người Nguyên công thành kiếm vẫn ở trên người y, lúc qua ruộng lúa mạch thì y phát sốt cao, khi tỉnh lại đã ở tại thôn trang trên Tiên Ti sơn, khi đó vỏ kiếm đã đánh mất, Thái Diêm trả kiếm lại cho y. Tiếp theo không lâu người Nguyên đột kích, bội kiếm rơi ở trong thôn, y lại dùng chủy thủ Bạt Đô tặng cho đâm chết binh sỹ, sau đó thoát khỏi thôn trang.

Lần cuối cùng y nhìn thấy thanh kiếm kia là vào đêm Nguyên binh giày xéo thôn trang, mà Lang Tuấn Hiệp lại đến đó vào lúc nào? Đội nguyên binh kia có nhặt được bội kiếm hay không, nếu có thì đã đi đến đâu rồi?

Đoạn Lĩnh kể lại những việc đã phát sinh đêm đó với Vũ Độc, Vũ Độc trầm ngâm một chốc rồi gật đầu biểu thị đã biết.

"Nói không chừng Ô Lạc Hầu Mục biết nơi hạ lạc của Nguyên quân." Đoạn Lĩnh nói, "Thế nhưng bọn họ bắt được kiếm rồi không phải sẽ giao ra sao? "

"Không nhất định." Vũ Độc nói, "Đám lính quèn kia chính là không biết nhìn hàng, có thể vẫn giữ ở trong tay hoặc đã giao cho thượng cấp, thượng cấp lại có tư tâm, còn phòng tiết lộ phong thanh."

Vũ Độc dừng lại trước một hàng ăn, Đoạn Lĩnh lúc này mới để ý đến bọn họ nãy giờ không phải đang về Phủ Thừa tướng mà là đi đến một tiệm mì, trước tiệm mì có dựng thẳng một cây cờ, lá cờ theo gió phiêu động, ở trên có thêu năm chữ "Thiên hạ đệ nhất mì".

"Cửa hàng này đã mở hơn ba trăm năm." Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh, "Hôm nay là sinh thần của ngươi, ta dẫn người đi ăn tô mì."

Trong thiên hạ này, người còn nhớ rõ hôm nay là sinh thần của y cũng chỉ còn một mình Vũ Độc.

"Khẩu khí thật lớn, nghe nói Trịnh Ngạn tinh thông trù nghệ." Đoạn Lĩnh nói, "Nơi này nấu ngon hơn hắn không?"

Vũ Độc thần bí "Suỵt" một tiếng, nói: "Trịnh Ngạn từng là bại tướng dưới tay lão bản nơi này."

Đoạn Lĩnh: "…"

Lúc này đã vào đêm, trong tiệm lại ồn ào ầm ỉ, khắp nơi đều có người. Vũ Độc bước vào lấy ra một tờ giấy giao cho tiểu nhị, tiểu nhị liếc qua liền nói: "Hai vị đại gia, thỉnh vào nhã gian trên lầu."

"Phải đặt chỗ?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Tiệm của tiểu nhân là thiên hạ đệ nhất mì." Tiểu nhị cười nói, "Muốn có chỗ phải đặt trước một tháng."

Vũ Độc nhíu mày, tựa hồ ghét bỏ tiểu nhị kia lắm miệng, Đoạn Lĩnh liền kéo hắn lên lầu, nhắc hắn không nên tin tưởng giáo huấn người khác.

"Là do Trịnh Ngạn đặt chỗ giúp ta." Vũ Độc giải thích với Đoạn Lĩnh.

"Không cần giải thích." Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười nói, "Chuyện này có khác nhau sao"

Mặt của Vũ Độc có chút đỏ lên, trên lầu hai chỉ có hai bộ án kỷ, trung gian dùng bình phong che chắn, Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc khoanh chân ngồi xuống đối diện nhau, tiểu nhị nhanh nhẹn xuống lầu phân phó người mang thức ăn lên.

"Ngày hôm nay…" Vũ Độc suy nghĩ một chút, do dự nói, "Ngươi không có khổ sở chứ?"

"Khổ sở?" Đoạn Lĩnh nói, "Một chút cũng không khổ sở, vì sao nói như vậy? Ta rất cao hứng."

"Một ngày nào đó Bệ hạ sẽ nhận ra ngươi." Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh đến giờ mới hiểu Vũ Độc là sợ y thất vọng việc này, bất quá đây cũng là chuyện bọn họ đã lường trước được. Đoạn Lĩnh trái lại mỉm cười, nói: "Không sao cả, ta đã sớm đoán được là như thế này."

Vũ Độc nói: "Bất quá lúc ở ngự thư phòng, Bệ hạ thật ra đã thất thần một hồi."

"Lần này người Nguyên đến đây ngoại trừ dâng quà sinh thần cho Thái tử, hẳn là còn có mục đích khác? " Đoạn Lĩnh cảm giác được nhiệm vụ của gã sứ giả kia tựa hồ không đơn giản.

"Có thể không nói việc này sao?" Vũ Độc thuận miệng nói, trong mắt mang theo tiếu ý.

"Được rồi." Đoạn Lĩnh cũng hiểu được buồn cười, cực kỳ ngượng ngùng giương mắt đối diện với Vũ Độc, trong lòng dâng lên một trận ấm áp.

"Vậy nói gì?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Vũ Độc suy nghĩ một chút lại không biết nói gì, dù sao hai người sớm chiều gặp mặt, ngày thường muốn nói gì đều đã nói hết.

"Đây là nơi năm đó ta đã đến khi lần đầu tới Giang Châu. " Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh nói: "Trước kia từng nghe cha nhắc qua, Giang Châu vào xuân đào hoa khai phóng, rất đẹp."

Nghe được Đoạn Lĩnh nhắc đến Lý Tiệm Hồng Vũ Độc lại có chút bất an thở dài, hổ thẹn mỉm cười với y.

"Ngươi có chỗ nào, muốn đi sao?" Vũ Độc lại hỏi.

Đoạn Lĩnh nhớ đến những lời của Lý Tiệm Hồng.

"Muốn đi Điền Nam, muốn đi Ngọc Bích quan, muốn đi những nơi đẹp đẽ trong thiên hạ này." Đoạn Lĩnh nói, "Nhìn mặt hồ phẳng lặng như gương, nhìn tuyết sơn muôn đời rét lạnh… còn muốn nhìn biển."

Đoạn Lĩnh nhớ đến Phụ hoàng, nếu như người vẫn còn đây, hôm nay có thể sẽ cùng y qua sinh thần hay không? Chợt nghe Vũ Độc gọi: "Sơn nhi."

"Chuyện gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc rất có điểm tâm thần bất định như là muốn nói câu gì, thế nhưng gương mặt lại đỏ bừng, nghĩ nghĩ một lát rồi cúi đầu nhấp một ngụm trà, ánh mắt lảng tránh nhìn sang hướng khác.

lại vẻ mặt đỏ bừng, suy nghĩ lại muốn, trì bôi, cúi đầu nhấp một ngụm trà, ánh mắt nhìn phía nơi khác.

99. Quyển 2 - Chương 99: Manh Nha

"Sau này ta sẽ dẫn ngươi đi." Vũ Độc suy nghĩ một chút rồi nói với Đoạn Lĩnh, "Ngươi muốn đi đâu ta sẽ đưa ngươi đến đó, những nơi ngươi chưa từng đi. Ta đáp ứng ngươi, cho dù ngươi đã làm… làm… ta vẫn sẽ đưa ngươi đi. Chúng ta len lén chạy ra ngoài, nhìn biển, xem tuyết, nhìn nước từ trên núi chảy xuống hồ sâu, chơi đủ rồi mới trở về."

Nói xong Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh, gương mặt đỏ bừng lên, lại nhấp một ngụm trà lảng tránh ánh mắt của đối phương, trong mắt mang theo tiếu ý. Ngực của Đoạn Lĩnh cũng dâng lên một loại cảm giác kỳ quái, so với mỗi một lần trước đây đối diện với Vũ Độc đều không giống, hiện tại tuy là đêm đông lại phảng phất có một gốc anh đào ở trong lòng của y vươn cành khai lá, rực rỡ đơm hoa.

"Được." Trái tim Đoạn Lĩnh kịch liệt nhảy dựng lên, chẳng biết tại sao y lại nhớ đến hôm đó ở Đồng Quan, Vũ Độc một thân dạ hành phục, võ nghệ cao cường mang theo y dựa ở trong ngực mình. Nhớ đến bầu trời đầy sao trên tường thành Đồng Quan, Vũ Độc mặc một thân giáp trụ, cả người đầy huyết tinh ôm chặt y vào lòng.

Một loại tình cảm như hồng thủy bắt đầu khởi động dưới đáy lòng y, giống như từ sau lúc Phụ hoàng rời đi tất cả đều tàn lụi, đến bây giờ rốt cục cũng một lần nữa bắt rễ nảy mầm, ngay trên người kẻ đang ngồi đối diện với y. Đoạn Lĩnh muốn đem cảm giác kia nói ra lại không biết phải miêu tả thế nào, càng không biết làm sao nói ra miệng.

"Ta nhớ kỹ…" Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh, trong đầu Đoạn Lĩnh bây giờ tất cả đều rối loạn, trong mắt chỉ có Vũ Độc, tâm trạng phức tạp đến không thể dùng từ ngữ để diễn tả: "Nhớ kỹ…"

Vừa rồi, ta là muốn nói cái gì? Trong đầu Đoạn Lĩnh hoàn toàn trống rỗng.

Vũ Độc: "Nhớ kỹ cái gì?"

"Nhớ kỹ…" Đoạn Lĩnh không biết làm sao, phi thường ngại ngùng, chỉ đành đánh mắt nhìn về phía hoa tuyết bay bên ngoài, nói, "Nhớ kỹ một, một bài thơ phu tử đã từng dạy, chợt nghĩ đến, cảm thấy rất dễ nghe."

"Là thơ gì?" Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh đang định đọc thơ cho Vũ Độc nghe, đột nhiên khi nghĩ đến vẻ mặt liền đỏ bừng, trong đầu chỉ hiện ra một hình ảnh —— đêm đó ở Đồng Quan, hai người đều mặc áo đơn, Vũ Độc đem mình ép trên giường cười nhạo nói: "Thật muốn làm mà nói, ngươi một chút cũng không hữu dụng ".

Mà lúc này Vũ Độc đang ngồi trước mặt lại vận một thân võ phục vừa người, bàn tay cầm chén trà lại có điểm run rẩy.

"Quên… đã quên." Đoạn Lĩnh một lòng kinh hoàng, rất nhiều hồi ức dũng mãnh tràn vào lòng lại không biết bản thân xảy ra chuyện gì. Chỉ là câu thơ kia, y vẫn là nhớ kỹ ——

—— sơn hữu mộc hề, mộc hữu chi. Tâm duyệt quân hề, quân bất tri.

Khi vừa quen biết, Vũ Độc đã vì y phối dược giải độc, trong Mục phủ, hắn lại vì y cầu được cơ hội đọc sách tham gia khoa cử; Trong Tần Lĩnh, hắn phủ thêm áo giáp vì y chinh chiến đẫm máu; Trên tường thành Đồng Quan, hắn kéo theo thân thể bị thương, không màng hiểm nguy đến cứu y.

Phu tử từng nói qua, đây cũng là 'Tình', Đoạn Lĩnh bỗng nhiên cũng cảm giác được một loại tình cảm không giống với năm đó khi đối diện với phụ thân hay các bạn đồng học… Y tâm loạn như ma, chẳng biết nên nói cái gì mới tốt, vội vàng cầm chén trà lên nhấp một ngụm.

Đến khi giương mắt nhìn lên thì đã đối diện với ánh nhìn của Vũ Độc, hai người đều muốn nói lại thôi, Đoạn Lĩnh kinh ngạc nhìn sang, trong nhất thời ý niệm trong đầu lẫn lộn khó phân. Vũ Độc đưa tay vào ngực áo, giống như muốn lấy cái gì đó nhưng chần chừ một lúc vẫn thôi, chỉ là trong lúc lơ đãng đem chén trà đụng ngã, lật úp trên án, nước trà chảy thẳng về phía Đoạn Lĩnh.

Vũ Độc rối loạn nhìn quanh tìm thứ đến lau bàn, Đoạn Lĩnh vội nói: "Không sao cả."

Vũ Độc đẩy Đoạn Lĩnh về gần phía cửa sổ một chút, nói: "Để ta gọi người đến lau."

"Tiểu nhị!" Vũ Độc cao giọng gọi.

Dưới lầu truyền đến tiếng bước chân, Đoạn Lĩnh thu liễm tâm thần ngây ngô ngồi yên, muốn đưa mắt nhìn Vũ Độc nhưng lại cảm thấy ngại ngùng. Y đột nhiên cảm thấy Vũ Độc lớn lên thật anh tuấn, trước giờ không hiểu vì sao lại không nhận ra, tối nay nhìn vào trong mắt đúng là càng nhìn càng đẹp.

Tiếng bước chân vang lên, một thân ảnh theo sau tiểu nhị bước lên lầu hai, vào nhã gian sát vách.

Tiểu nhị theo cùng cất tiếng hỏi: "Vị này gia, người ăn gì?"

"Ta không ăn." Một thanh âm đáp.

Đoạn Lĩnh nghe được thanh âm này trong nháy mắt như bị sét đánh, biểu tình của Vũ Độc cũng cực kỳ kinh ngạc.

Lang Tuấn Hiệp!

Lang Tuấn Hiệp vì sao lại đến đây!

Lang Tuấn Hiệp đang ở phía sau bình phong bên cạnh Vũ Độc. Trong nháy mắt ý niệm của Đoạn Lĩnh tựa như trời đất quay cuồng, Vũ Độc vươn tay ra đặt trên tay Đoạn Lĩnh, lắc đầu, ý bảo không cần sợ, có hắn ở đây.

"Mang một chén hoành thánh bản hiệu của các người lên, pha thêm bình phổ nhỉ." Lang Tuấn Hiệp lại nói, "Đưa đến nhã gian bên kia."

"Hôm nay là sinh thần của ngươi." Lang Tuấn Hiệp ở sau tấm bình phong nói, "Vội vàng làm việc không chuẩn bị nhiều hơn được, nếm thử hoành thánh nhà này, vị đạo rất tốt."

Đoạn Lĩnh không lên tiếng, ba người liền an tĩnh ngồi như vậy..

Không gian trầm lặng, nước trà theo án kỷ chậm rãi lan ra, từng giọt, từng giọt rõ xuống tấm thảm lông lót ở bên dưới, làm ướt một mảnh nhỏ.

Lông mày Vũ Độc nhíu chặt, lát sau Đoạn Lĩnh mới nói: "Ta đã thật lâu không ăn hoành thánh rồi."

"Sợ có độc sao?" Lang Tuấn Hiệp ngồi sau bình phong nói.

Vũ Độc hít sâu một hơi đang muốn mở miệng thì bị Đoạn Lĩnh kéo tay, ý bảo không cần lên tiếng.

Lúc này lại có hai người bước lên thang lầu, người chưa xuất hiện thanh âm đã tới.

“Đem hai bình rượu ngon nhất ra.” Dưới lầu văng vẳng thanh âm Trịnh Ngạn, “Lại dọn một đĩa thịt bò.”

Vũ Độc: “…”

“Nhã gian trên lầu đã có khách?” Thanh âm của Thương Lưu Quân cũng vang lên góp vui.

Đoạn Lĩnh: “…”

Thế nào tất cả đều đến rồi, Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười. Trịnh Ngạn và Thương Lưu Quân lên lầu, Thương Lưu Quân thấy Đoạn Lĩnh và Vũ Độc ngồi đối diện thì kinh ngạc ‘A’ một tiếng nhưng cũng không hỏi đến cùng, chỉ đi theo Trịnh Ngạn ngồi xuống, ngồi vào gian bên cạnh cùng Lang Tuấn Hiệp.

Đoạn Lĩnh dùng ngón tay chấm chút trà viết lên án “Có ý tứ gì?” Vũ Độc lắc đầu, biểu thị hắn cũng không rõ lắm, tay lại chỉ chỉ ra bên ngoài ý hỏi có muốn đi trước hay không? Đoạn Lĩnh lại lắc đầu, ý bảo muốn lưu lại nghe bọn họ nói những gì, y cảm giác được nếu tối nay tứ đại thích khách đều tề tựu, nói không chừng thật sẽ có chuyện xảy ra.

“Thật ngại quá.” Trịnh Ngạn tiên nghiêng đầu, từ sau tấm bình phong liếc nhìn hai người, cười nói, “Vũ Độc, quấy rầy nhã hứng của các người, thật sự là không còn nơi nào khác mới để bọn họ đến đây.”

Vũ Độc đáp: “Không có gì đáng ngại, có chuyện cứ nói đi.”

Trịnh Ngạn nói: “Kỳ thực cũng không có gì chuyện gấp gáp, đói cả ngày, trước hết điền đầy bụng rồi hãy nói.”

“Vương Sơn, ngươi chưa hồi phủ sao? Mục Khánh đâu?” Thương Lưu Quân cũng ló đầu ra nhìn Đoạn Lĩnh.

“Vẫn chưa.” Đoạn Lĩnh đáp, “Công tử ở chỗ Hoàng Hậu, hẳn là dùng cơm rồi mới về.”

Mì được dọn lên, trên án của Vũ Độc và Đoạn Lĩnh ngoại trừ hai bát mì còn có một chén hoành thánh. Trên chén mì có để bốn thứ tôm cá tươi, trong nước dùng còn thêm mấy đóa hoa mai trôi nổi.

“Nước dùng của nhà này chính là bí chế.” Trịnh Ngạn cười nói, “Dùng con lươn, xương sụn vịt, xương bò, rong biển bắc hải và hoa mai ủ qua năm hầm trên lửa nhỏ mà thành, phối thêm một chút mơ muối, chính là vô cùng tuyệt diệu. Ăn mì này chi bằng uống thêm một chút rượu Thanh Điền mới đủ vị đạo. Vũ Độc, hai ngươi có muốn thử một bầu?”

“Không cần.” Vũ Độc đáp, “Ăn xong liền đi, có chuyện thì nói nhanh.”

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, nhưng nếu hôm nay Thương Lưu Quân và Trịnh Ngạn đều tới Lang Tuấn Hiệp

cũng không tiện tìm y gây phiền phức, vì vậy liền thở phào nhẹ nhõm. Vũ Độc lại tựa như có chút căm tức, chỉ là vẫn kềm chế không phát tác.

Tiểu nhị dọn mỳ lên xong liền khom người lui xuống, Trịnh Ngạn lại căn dặn: "Nếu không có phân phó thì không cần lên đây nữa."

"Muốn ăn hoành thánh sao?" Vũ Độc hỏi Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh lắc đầu, hai người cũng không động chén hoành thánh kia, Đoạn Lĩnh chỉ nhấp một hớp nước dùng liền cảm thấy hương vị quả thực rất tươi mới, một chút cũng không ngán, sợi mì dai giòn trơn trượt, sò, tôm, cá và cua cũng là loại tươi mới vô cùng. Mì này quả thực có thể gánh được cái bản hiệu kiêu ngạo ngoài kia.

"Hẹn riêng ở nơi này." Lang Tuấn Hiệp sau bình phong cất tiếng, "Chỉ là có vài chuyện muốn hỏi ý chư vị."

"Đông cung nghị sự chỉ có ngươi vắng mặt." Trịnh Ngạn nói, "Hẳn là đi dò hỏi tin tức rồi."

"Thực không dám đấu diếm." Lang Tuấn Hiệp nói, "Ta đảo qua dịch quán một lượt, tra được chút manh mối, chỉ là việc này dựa vào một mình ta liền không làm được."

Động tác của bốn người đều dừng lại nghe Lang Tuấn Hiệp kể việc.

"Chúng ta vốn nghĩ, sứ giả Nguyên là Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ." Lang Tuấn Hiệp nói, "Nhưng trên thực tế người định đoạt trong đoàn sứ giả lại là A Mộc Cổ. Hai người này mưu kế thực hư giao nhau, đặt Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ ở ngoài sáng, A Mộc Cổ ở trong tối, ngoại trừ muốn dâng lễ sinh thần cho Thái tử còn có ý đồ khác."

Trịnh Ngạn đáp: "Chạng vạng ở Đông cung ta cũng có nghe Lễ bộ Thượng thư nhắc đến. Người Nguyên sau chiến dịch Thượng kinh liền bị Liêu quốc trả thù, lúc này mới sinh ra ý định liên Trần kháng Liêu, cùng Trần kết minh hảo hữu. Trần Liêu có mối hận Thượng tử, Trần Nguyên lại có Thượng kinh chi thù. Tam quốc chi gian bên nào cũng có ân oán, Mục tướng gia và các vị đại nhân nghị luận hồi lâu cũng chưa kết luận được gì."

"Bệ hạ nói như thế nào?" Đoạn Lĩnh bỗng nhiên hỏi.

"Bệ hạ cũng không nói gì." Trịnh Ngạn đáp.

Vũ Độc nói: "Tiên đế tuy không phải do người Nguyên thích sát nhưng lại vì trận Thượng kinh mà băng hà. Nếu lúc này Thái tử muốn liên Nguyên chỉ sợ Bệ hạ sẽ không đáp ứng."

"Nói là nói vậy." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Nhưng trên đời này không có kẻ địch vĩnh viễn, sau trận Thượng

Tử mọi người đều đặt quốc thù gia hận lên Liêu quốc, ai lại nghĩ đến Tiên đế sẽ xuất quân đi cứu Gia Luật Đại Thạch?"

Thương Lưu Quân hỏi: "Ô Lạc Hầu Mục, lời này là ý tứ của Thái tử điện hạ hay là ý tứ của ngươi? "

"Ý tứ của người nào rất quan trọng sao?" Trịnh Ngạn nói, "Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô cùng Thái tử điện hạ chính là bạn cũ cùng tuổi, phụ tử Bạt Đô đã được Tiên đế cứu giúp đưa ra khỏi Thượng kinh. Bố Nhi Xích Kim gia hẳn sẽ mong từ Thái tử nối lại dây thân thiện với Đại Trần, bang giao nâng đỡ."

Vũ Độc nhìn về phía Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh chỉ chỉ chính mình gật đầu, lại nhíu mày buông tay làm ra một thủ thế ý chỉ 'toàn cục' rồi lại xua xua. Vũ Độc vừa chuyển ý niệm liền lý giải được —— việc kết an đáp không giả, chỉ là chuyện giữa hai nước không thể dùng quan hệ cá nhân để quyết định.

"Vậy thì sao?" Thương Lưu Quân nói, "Cái này minh ước này cuối cùng là kết hay không kết?"

"Vậy thì phải hỏi ý tứ của Vũ huynh." Lang Tuấn Hiệp nói, "Hôm nay bệ hạ đặc biệt triệu huynh đến ngự thư phòng, hẳn là không phải chỉ nhàn thoại việc nhà, hỏi thăm gia sự."

Đoạn Lĩnh trầm ngâm một chốc, Vũ Độc mở miệng nói: "Bệ hạ phân phó ta đi làm một việc, cụ thể là gì cũng không tiện báo cho ngươi biết."

"Chuyện này ta thay ngươi gánh vác." Trịnh Ngạn nói, "Tâm ý của Bệ hạ hiện nay chỉ có ngươi là rõ ràng nhất, nói nghe một chút đi."

"Mọi người đều vì Thiên tử." Vũ Độc nói, "Đây là việc có liên quan đến vận mệnh quốc gia, nói ra cũng không sao. Vẫn là việc về nơi hạ lạc của Trấn Sơn Hà, Bệ hạ nói muốn ta đi tìm bội kiếm của Hốt Tất Liệt để đổi Trấn Sơn Hà về."

Vài người lại yên lặng trong chốc lát, Lang Tuấn Hiệp nói: "Như vậy, bệ hạ là không muốn nghị minh rồi, Thương Lưu Quân, điều kiện nghị minh của người Nguyên là gì?"

Thương Lưu Quân trầm mặc một chốc, hiện nay mặc dù mọi người đối với vấn đề này vẫn không rõ ràng lắm, thế nhưng chỉ cần có lòng dò hỏi luôn có thể biết được một hai, cũng không phải bí mật gì lớn, liền mở miệng phân tích: "Sứ giả Nguyên quốc sau khi đến Giang Châu ba tháng trước từng bái phỏng Mục tướng gia. Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ nói tuy Trấn sơn hà ở Nguyên quốc nhưng lại không ở trong tay Bạt Đô, nếu hai nước kết thành huynh đệ chi bang, bắc quân rút khỏi Tướng quân lĩnh, nối liền thông thương nam bắc. Đại Trần nhượng lại hai tòa Nghiệp thành và Hà Gian thành cho Nguyên quốc."

"Nghiệp thành là trọng quan tái bắc." Đoạn Lĩnh nói, "Nơi đó không có khả năng nhượng lại."

Thương Lưu Quân đáp: "Bọn họ cũng sẽ dùng một trăm hai mươi dặm dưới Ngọc Bích quan để đổi, như vậy Trần Nguyên sẽ thành thế trao đổi lãnh thổ, người Nguyên có thể yên tâm đối phó Liêu quốc, từng

bước thẩm thấu xuôi nam. Triều đình nếu đồng ý minh ước này, song phương hoán thành, Nguyên quốc trả lại Trấn Sơn Hà, hai nước hòa thân sửa thành bách niên chi hảo vĩnh bất khai chiến."

Hiện tại tung tích của Trấn Sơn Hà không rõ, theo suy đoán vô cùng có khả năng rơi vào tay người Nguyên.

"Hòa thân?" Vũ Độc nói, "Cùng ai hòa thân? Sẽ không vừa vặn lại là Diêu hầu gia đi, nhà hắn có mấy nữ nhi có thể gả?"

Trong lời nói của Vũ Độc có một phen ý tứ hả hê, Đoạn Lĩnh vừa nghe liền biết vì sao Trịnh Ngạn lại quan tâm chuyện này như vậy. Thân phận của Diêu Tranh chính là quận chúa, như thế nào cũng không muốn bị hòa thân đến tận phương bắc, thế nhưng vạn nhất triều đình thật sự đáp ứng việc này, Diêu Phục cũng chỉ có thể nhỏ ra hai hàng thanh lệ từ biệt ái nữ mà thôi.

100. Quyển 2 - Chương 100: Trí Kế

"Tóm lại." Trịnh Ngạn nói, "Tình huống trước mắt chính là như vậy, kế tiếp vẫn phải dựa vào tình báo của Ô Lạc Hầu Mục."

Mấy người thoáng trầm mặc chốc lát Lang Tuấn Hiệp mới mở miệng: "Thủ đoạn người Nguyên dùng lần này theo ta đoán chính là vừa đấm vừa xoa, về phần phương thức cụ thể vẫn còn đang thám thính."

"Vừa đấm vừa xoa?" Vũ Độc lạnh lùng nói, "Mềm đã không thành còn có thể dùng cứng? Có thủ đoạn gì có thể áp chế Thái tử một quốc gia, ta thật ra còn muốn nhìn một chút."

Lời này chỉ có ba người Vũ Độc, Lang Tuấn Hiệp và Đoạn Lĩnh là nghe hiểu được, chỉ là Vũ Độc nói đến phi thường xảo diệu, Lang Tuấn Hiệp cho đến bây giờ vẫn không xác định được Vũ Độc có biết chuyện Thái Diêm cưu chiếm thước sào hay không. Mà y tự nhiên sẽ không xé rách mặt trước mọi người, đem chuyện Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ muốn lợi dụng thân phận Thái tử giả ra áp chế, khiến Thái Diêm thúc đẩy hai nước kết minh.

"Mục tướng gia có ý tưởng gì?" Trịnh Ngạn hỏi.

"Ta đây không biết." Thương Lưu Quân đáp, "Vương Sơn có thể sẽ biết."

"Ta càng không biết." Đoạn Lĩnh đáp, "Mục tướng gia không nói gì cả."

Thương Lưu Quân nói: "Nếu thật không muốn kết minh, trong triều đình vẫn là do Bệ hạ định đoạt, chỉ cần đem Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ và A Mộc Cổ lập tức tống xuất không phải là xong rồi sao?"

Trịnh Ngạn đáp: "Phiền phức chính là ở điểm này, tất cả mọi người đều không hạ quyết tâm, ngay cả Điện hạ cũng không muốn đứng ra đuổi người. Kỳ thực do Điện hạ mở miệng mới là thích hợp nhất."

Mặc dù nói hai nước kết minh, sứ thần nên được đối đãi trọng vọng, không thể tùy tiện đem người đuổi đi. Thế nhưng Nguyên quốc lần này dùng danh nghĩa vội tới mừng sinh thần Thái tử, chỉ cần một phong thư của Thái Diêm liền có thể lập tức đuổi người.

"Ta nghĩ vị tất." Đoạn Lĩnh nói, "A Mộc Cổ không muốn đi luôn sẽ tìm được lý do lưu lại, hơn nữa có rất nhiều nhận thức của các đại thần trong triều với người nguyên là sai lầm. Người Nguyên mặc dù tính tình thẳng thắn nhưng một chút cũng không ngu xuẩn, chỉ là cách suy nghĩ của bọn họ và chúng ta không giống nhau mà thôi, hơn nữa bọn họ còn rất biết cách lợi dụng nhược điểm của người khác. Oa Khoát Đài sở dĩ dám xua quân tấn công thượng kinh là vì đã nhìn ra hiềm khích giữa Gia Luật Đại Thạch và phụ tử Hàn gia, sự được mất trong đó các vị hẳn là cũng sớm biết đến."

Lang Tuấn Hiệp hơi chững lại, Trịnh Ngạn đã biết biểu hiện của 'Vương Sơn' ở Đồng Quan, Thương Lưu Quân lại càng thường nghe Trương Sính và Mục Khoáng Đạt đánh giá tiểu tử này, vì vậy hoàn toàn không cảm thấy kỳ quái chút nào.

"Như vậy, theo ngươi nghĩ thì chúng ta nên làm gì?" Trịnh Ngạn chậm rãi nói.

"Bệ hạ muốn kết minh sao?" Đoạn Lĩnh hỏi Vũ Độc.

"Không muốn." Vũ Độc lắc đầu nói, "Bằng không cũng sẽ không phân phó ta đi tìm kiếm."

"Thái tử muốn kết minh sao?" Đoạn Lĩnh tiếp tục hỏi.

Mọi người nhìn về phía Lang Tuấn Hiệp, Lang Tuấn Hiệp không trả lời.

Thái Diêm đương nhiên không muốn, thứ nhất hắn phỏng đoán được Lý Diễn Thu không muốn kết minh, thứ hai là phiền chán sự cưỡng bức lợi dụng của sứ giả Nguyên quốc. Nếu như có thể, Thái Diêm chỉ muốn lập tức đem những người này cùng với Bạt Đô ra diệt khẩu, chỉ tiếc Lang Tuấn Hiệp cũng không có được bản lĩnh thông thiên như vậy.

"Thương Lưu Quân, Mục tướng gia muốn kết minh sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Thương Lưu Quân đã ăn mì xong, cột khăn che mặt lên, nói: "Ngươi không hội tự mình đi hỏi tướng gia? Ngươi rất được tướng gia coi trọng, ngài ấy sẽ không gạt ngươi."

"Nếu ngài ấy không gạt ta, để ngươi nói không phải cũng vậy sao." Đoạn Lĩnh đáp.

"Hộ bộ Tô Phiệt, nội các Đại học sĩ Ngô Tuân, Giang Châu Hắc giáp quân thống suất, Trấn quốc đại tướng

quân Tạ Hựu." Thương Lưu Quân nói, "Những người này ủng hộ kết minh." Lại nhìn về phía Lang Tuấn Hiệp và Trịnh Ngạn: "Nói cách khác, những người có mặt trong hoa viên ngày hôm nay trừ Mục tướng gia hầu hết đều hy vọng có thể kết minh cùng người Nguyên. Về phần Mục tướng gia nghĩ thế nào ta không dám tự mình phỏng đoán."

Kết minh với người Nguyên quả là lợi, hại song hành, Đoạn Lĩnh có thể hiểu được vì sao bọn họ duy trì kết minh. Chỉ cần minh ước này được ký kết và tuân thủ, biên cảnh chí ít sẽ mười năm không có chiến tranh, người Nguyên cũng sẽ buông tay bắt đầu đối phó Liêu quốc, Đại Trần nói không chừng còn có thể đánh thọc sau lưng, nhân cơ hội chiếm không ít tiện nghi.

Không có can qua, vùng Giang Nam cũng liền đạt được cơ hội phát triển sung túc, giảm lao dịch hạ thuế suất, để cả một dãy Trường Giang có thể nghỉ ngơi lại sức, giải thoát khỏi thời kỳ chiến loạn kéo dài đến hơn mười năm, kể từ lúc Liêu đế xua quân xuôi nam.

"Diêu Hầu tưởng kết minh sao?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

"Ta đoán người hẳn là không muốn." Trịnh Ngạn tự nhiên đáp.

"Được rồi, tạm thời coi như mọi người đều nhất trí." Đoạn Lĩnh nói, "Ô Lạc Hầu Mục trước hết cần điều tra rõ ràng, bọn họ nếu thật sự muốn dùng cứng rắn sẽ làm ra chuyện gì, tốt nhất là ngăn cản mối họa ngầm đó. Trịnh Ngạn giả mạo mệnh lệnh của Diêu Hầu gia bái phỏng Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ, lấy lòng bọn họ, đáp ứng việc kết minh có thể từ từ bàn lại, nhân cơ hội đó dò xét xem Trấn Sơn Hà có phải thực sự ở trong tay người Nguyên hay không?"

"Nếu hai kẻ này đã mang theo mục đích kết minh tới." Đoạn Lĩnh còn nói, "Vậy liền ám chỉ bọn họ đem tiền đi hối lộ các quan viên triều đình, để đại thần nói nhiều lời tốt đẹp trước mặt Thái tử và Bệ hạ, Thế nhưng Trịnh Ngạn, ngươi không được thu hối lộ."

"Thương Lưu Quân cũng đi bái phỏng bọn họ một chút." Đoạn Lĩnh nói, "Ám chỉ Mục tướng gia muốn thúc đẩy việc kết minh lần này, chỉ là trong triều vẫn nhìn ý kiến Thái tử là chính, nếu thái độ Thái tử không minh xác, phần lớn thời gian đều nghe các đại thần."

"Vũ Độc tìm Bệ hạ xin một phong thủ dụ, đợi sau khi bọn họ hối lộ lập tức tra xét cặn kẽ."

"Thương Lưu Quân giao tình báo cho Mục tướng gia, để Mục tướng gia ra mặt điều tra chứng cứ, lại chuyển giao cho Vũ Độc." Đoạn Lĩnh nói, "Vũ Độc trình lên Bệ hạ, vừa lúc đem sứ giả trục xuất, đồng thời chứng cứ hối lộ sẽ do Mục tướng gia và Thái tử cùng nắm trong tay, tùy thời có thể trị tội Ngô thị, Tô thị. Bọn họ có thu hối lộ lần này hay không phải xem mệnh trời, về phần Tạ Hựu, ta nghĩ hắn sẽ không nhận, chỉ là vì quốc gia cân nhắc mà thôi."

Lời này vừa dứt tất cả mọi người đều trầm mặc không nói. Trịnh Ngạn nở nụ cười: "Quả thực tối nay đến đây là lựa chọn chính xác. Đi thôi, mọi người trước hết đều tự phân công nhau chuẩn bị."

Ba người bên kia bình phong không nói thêm gì nữa, đứng dậy rời đi. Bọn họ đến đã nhanh đi còn nhanh hơn, chỉ để lại hai người bên này, tô mì kia của Vũ Độc còn chưa đụng tới phần của Đoạn Lĩnh đã trống không.

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, cứ như vậy đã đi sao? Bất quá cũng đúng, thời gian của mọi người đều rất quý giá.

"Chúng ta vừa nãy nói đến đâu rồi?" Đoạn Lĩnh đột nhiên hỏi.

Vũ Độc: "…"

Hai người đối mặt nhìn nhau, Đoạn Lĩnh rất muốn nghe Vũ Độc nói thêm vài câu, nói hắn nguyện ý dẫn mình đi xem tuyết rơi, xem sóng biển, nguyện ý vì mình làm bất cứ chuyện gì. Thế nhưng, Vũ Độc lại không nói.

"Trời lạnh đêm khuya." Vũ Độc nói, "Ăn xong rồi trở về nghỉ ngơi đi."

Đoạn Lĩnh đành phải đứng dậy, liếc nhìn chén hoành thánh đã lạnh trên bàn, vài bông hoa tuyết nhỏ vụn từ cửa sổ bay đến rơi vào trong chén.

Trên đường về nhà Đoạn Lĩnh vẫn cùng Vũ Độc cưỡi chung một con ngựa, Vũ Độc dùng áo choàng bọc lấy người y, ngăn gương mặt y khỏi hoa tuyết. Đoạn Lĩnh nghe được tiếng tim vững chãi của Vũ Độc, một đêm này y nhớ lại quá nhiều hồi ức.

Y nhớ đến, đêm đó ở trước cửa Đoạn gia có một lão đầu nhi gõ mõ bán hoành thánh; nhớ tới Lang Tuấn Hiệp bị Vũ Độc một đường truy sát, từ Hồ Xương thành chạy trốn đến Thượng kinh. Lúc ấy y cũng đã ôm chính mình như vậy, từ học đường cưỡi ngựa về nhà.

Trong lúc hoảng hốt, thần trí của Đoạn Lĩnh giống như đã trở về một đêm của năm xưa —— y lén lút rời khỏi phòng, chạy dọc trên hành lang đuổi theo tiếng hát đi tới. Đêm đó Thượng kinh cũng được băng tuyết bao phủ, hỏa thụ ngân hoa đều bị bóng người và ánh đèn bưng bít, y nhón chân lên nhìn qua cửa sổ, bên trong là ảnh ảo rực rỡ xoay chuyển muôn vàn, vô số mộng cảnh tụ hợp rồi lại tản ra, giống như đã nhìn thấy được một chân trời mới.

"Lạnh không?" Vũ Độc cảm giác được Đoạn Lĩnh ngẩng đầu, liền cúi xuống nhìn y, vòng tay càng siết chặt hơn một chút, lại nhẹ nhàng vỗ về, trấn an nói, "Lập tức đến nhà."

"Không…" Đoạn Lĩnh muốn tìm một đề tài để nói, thế nhưng đầu óc bị những mộng cảnh kia xoay chuyển đến không biết phải làm sao.

Lúc về đến nhà Vũ Độc lập tức châm đèn, sân viện lập tức sáng lên. Vị trí của phủ Thừa tướng vốn là phủ đệ của một thương nhân buôn muối tiền triều, thiên viện của gã năm đó còn nuôi một vị tiểu thiếp, vị thương nhân kia tình thâm ý trọng, ở trong nhà đào địa long sưởi ấm cũng không quên đào đến tận tiên

viện, khiến tiểu thiếp kia có thể thoải mái hơn một chút, vì vậy đến bây giờ coi như cũng tạo phúc cho sinh hoạt của Đoạn Lĩnh.

Vũ Độc chỉnh lý y phục, hơ khô gấp lại, thu hồi Liệt Quang kiếm hôm nay đã dùng qua, ánh mắt của Đoạn Lĩnh vẫn luôn dao động đuổi theo thân ảnh của hắn. Trước đây y chưa bây giờ cảm thấy Vũ Độc anh tuấn tiêu sái như vậy, thế nhưng hiện tại chỉ cần đối phương giơ tay nhấc chân cũng đã đủ khiến trái tim Đoạn Lĩnh bang bang nhảy loạn.

"Làm sao vậy?" Vũ Độc cảm thấy tối nay Đoạn Lĩnh thực sự có chỗ không giống ngày thường.

"Nào có." Đoạn Lĩnh ngồi bên mép giường, cho rằng Vũ Độc sau khi xong việc sẽ đến ngồi cùng y, sẽ tựa vào nhau giống như trước đó. Thế nhưng Vũ Độc chỉ hỏi: "Vẫn chưa ăn no sao? Ta đi làm chút thức ăn cho ngươi?"

"Đã no." Đoạn Lĩnh vội nói, thấy Vũ Độc bước đến gần tủ thuốc lấy ra một ít dược liệu liền hiếu kỳ. "Ngươi muốn làm gì?"

Vũ Độc đáp: "Phối một vị thuốc, lúc nãy từ trong lời nói của ngươi đột nhiên nghĩ ra… Đừng xuống đây, lạnh, ngươi cứ ngồi trên giường không được sao?"

Đoạn Lĩnh kiên trì ngồi vào cạnh án xem Vũ Độc phối dược, ngón tay thon dài của hắn cầm lấy dao nhỏ xoay chuyển mấy vòng, dùng cán dao nghiền nát mấy loại dược liệu thành bột phấn, lại cho tất cả vào một cái cối nhỏ.

Ngón tay cũng đẹp mắt như vậy, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm.

"Có độc." Vũ Độc nói, "Không cần đụng chạm lung tung." Tiện thể đeo một cái một cái bao tay tàm ti lên tay phải, đi tìm một mảnh cánh bướm vảy bạc lấp lánh, dùng dao nhỏ cắt xuống mấy phần.

"Tay đã khỏi hẳn chưa?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc liếc mắt nhìn sang, đáp: "Đã sớm khỏi rồi."

Đoạn Lĩnh kéo tay Vũ Độc xem xét thật kỹ, vết thương trên lòng bàn tay kia đã khép miệng, chỉ để lại một dấu mờ nhàn nhạt.

"Lại vẽ thành một cái đào hoa tuyến." Vũ Độc trêu ghẹo nói.

"Tay phải đâu?" Đoạn Lĩnh lại muốn cầm tay phải của Vũ Độc lên nhìn.

“Tay phải không có.” Vũ Độc đáp, “Có độc! Không nên đụng!”

Đoạn Lĩnh ghé vào bên án nghiêng đầu nhìn Vũ Độc, nhìn mắt của hắn, nhìn mũi của hắn, càng nhìn càng thích, trong lòng lại dâng lên một cái ý niệm —— Thật muốn sáp đến gần hôn lên đôi môi kia, thế nhưng y lại không có can đảm thực hiện.

Mà Vũ Độc vẫn đang chuyên tâm chế tạo độc dược của mình, chú ý thấy ánh mắt chăm chú của Đoạn Lĩnh thì trên mặt liền hiện ra một trận mây đỏ.

“Không được nhảy mũi.” Vũ Độc cảnh cáo Đoạn Lĩnh, nói, “Bằng không sẽ…”

“Chết.” Đoạn Lĩnh cười nói. Vũ Độc không nhắc nhở thì y cũng không cảm thấy, vừa nhắc nhở mũi liền ngứa lên.

“Biết thuốc này của gia có gì lợi hại sao?” Vũ Độc nhướn mày lên hỏi Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh lắc đầu, vẫn chăm chú nhìn Vũ Độc.

“Mệt nhọc rồi?” Vũ Độc thấy Đoạn Lĩnh có chút thất thần không giống thường ngày, cho dù hắn trêu chọc cũng không có động tĩnh, hắn cho rằng Đoạn Lĩnh còn đang nghĩ chuyện của Lý Diễn Thu, liền tháo bao tay ra đi tìm nước rửa sạch, lúc quay lại muốn ôm Đoạn Lĩnh lên giường đã thấy y ngoan ngoãn chạy về từ trước.

Lúc Vũ Độc nằm xuống, trước đây Đoạn Lĩnh chưa bây giờ cảm thấy có khác biệt, thế nhưng hôm nay, hô hấp của y đột nhiên trở nên dồn dập. Vũ Độc theo thói quen vươn tay cho y gối lên, Đoạn Lĩnh khẩn trương dời đầu đến.

“Tim vì sao lại đập mạnh như vậy?” Vũ Độc kỳ quái nói.

“Không có.” Đoạn Lĩnh lập tức phủ nhận.

Vũ Độc sờ sờ lồng ngực Đoạn Lĩnh, lại đặt tay lên trán y, thấy nhiệt độ không quá cao lại tiến vào trong áo đơn đụng chạm làn da trần trụi mềm mịn. Đoạn Lĩnh tuy rằng cảm thấy hết sức thoải mái nhưng vẫn hoảng hốt nói một tiếng: “Đừng!”

Vũ Độc đành phải không chạm nữa, hai người nằm ngủ, Đoạn Lĩnh vài lần muốn xoay qua ôm người kia nhưng lại không đủ can đảm, bản thân y cũng không biết mình đang sợ cái gì, trái tim không ngừng nhảy nhót trong lồng ngực.

“Vũ Độc.” Đoạn Lĩnh thấy Vũ Độc không nói trái lại muốn nghe thanh âm của đối phương, hỏi, “Thuốc kia là để làm gì?”

Vũ Độc thuận miệng nói: "Để A Mộc Cổ và Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ uống, khiến hai tên mọi rợ kia cho rằng mình không hợp khí hậu, triền miên bám giường."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Có các loại thuốc xổ gì đó sao?"

Đoạn Lĩnh vừa nói vừa nghĩ đến, nếu như các cao thủ võ công như Thương Lưu Quân, Vũ Độc, Trịnh Ngạn, Lang Tuấn Hiệp trong lúc quyết đấu đột nhiên bị đau bụng thì phải làm sao bây giờ?

Vũ Độc lại nở nụ cười, nói: "Muốn cho hai người kia uống thuốc xổ?"

101. Quyển 2 - Chương 101: Xuân Mộng

Đoạn Lĩnh đã từng nghe Mục Khánh đề cập đến, trước khi Thương Lưu Quân động thủ giết người nhất định phải tháo khăn che mặt xuống, sau đó nói đủ ba câu, câu đầu tiên "Xin chào", câu thứ hai "Ta là Thương Lưu Quân", câu thứ ba "Ta là tới giết ngươi", sau đó mới chịu động thủ. Mặc kệ đối phương võ công cao đến đâu, hết thảy đều nhất kiếm phong hầu, hơn nữa những người từng nghe qua ba câu này đều đã chết hết, chỉ có Ô Lạc Hầu Mục là còn sống.

Như vậy, Mục Khánh vì sao đã nghe được mà vẫn còn sống chứ? Không, chuyện này không quan trọng, chỉ là khi nói đến thuốc xổ thì Đoạn Lĩnh đột nhiên nghĩ ra một tình cảnh. Thương Lưu Quân trước hết kéo khăn che mặt xuống, ba câu nói được hai, vừa đến "Ta là Thương Lưu Quân" thì liền lập tức xua tay ý bảo chờ một chút, sau đó không nhịn được chạy vội vào bụi rậm cấp bách tháo dây lưng. Thật là khiến người không nhịn được cười.

"Đang cười chuyện gì?" Vũ Độc có chút không hiểu làm sao hỏi.

"Không có gì." Đoạn Lĩnh nghiêm trang đáp, rất sợ Vũ Độc sẽ dùng trò độc địa này chỉnh Thương Lưu Quân, như vậy sự hữu nghị mỏng manh vừa mới tạo dựng của hai người liền cứ thế chơi xong rồi.

"Buổi tối phải ra ngoài làm việc sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không cần." Vũ Độc giúp Đoạn Lĩnh cởi Bạch Hổ Minh Quang khải trên người ra đặt ở đầu giường, lại kéo y nằm xuống ngủ. Trong lòng Đoạn Lĩnh vẫn luôn cảm thấy người Nguyên nói không chừng còn có nhược điểm gì khác, thế nhưng đây là chuyện của Lang Tuấn Hiệp, y nhất định còn khẩn trương hơn mình.

Thời gian này Lang Tuấn Hiệp hẳn là cũng bận đến chân không chạm đất, không rảnh rỗi đến đây gây phiền phức, hơn nữa y còn chưa nói cho Thái Diêm việc mình còn sống, Đoạn Lĩnh luôn cảm thấy trong chuyện này còn có ẩn tình. Y gối lên tay của Vũ Độc, miên man suy nghĩ khiến tim đập thình thịch, thật muốn xoay qua ôm chặt lấy người kia. Vũ Độc vai rộng lưng hẹp, vóc người cực tốt, có chút giống Phụ hoàng của y, lúc Đoạn Lĩnh ngủ càng thích quấn quýt lấy hắn.

Chỉ là chân của y vừa hơi động nhẹ liền chạm phải thứ đó trong quần Vũ Độc, không biết Vũ Độc đã ngủ hay chưa thế nhưng cái kia tựa hồ đã tỉnh, còn ẩn ẩn cảm giác được khí thế bộc phát.

Hắn có phải cũng thích chính mình hay không? Trong đầu Đoạn Lĩnh đột nhiên hiện lên ý niệm này, nhớ đến có một buổi tối khi bọn họ ở chung, Vũ Độc rất thích đột nhiên trêu chọc y, thậm chí còn nói đùa cái gì 'làm ngươi' hay không nữa….

Trong lòng Đoạn Lĩnh bất ổn len lén mở mắt ra nhìn Vũ Độc, thấy đối phương hô hấp đều đều phảng phất như đã ngủ say. Hôm nay Đoạn Lĩnh dù sao cũng đã chạy loạn cả ngày, thể lực theo không kịp, chỉ chốc lát đã không mở mắt nổi nữa, chìm dần vào mộng đẹp.

Qua thật lâu sau Vũ Độc mới nhẹ nhàng nghiêng người sang, mặt đối mặt ôm lấy Đoạn Lĩnh đem người ôm sát vào lòng hơn một chút. Đoạn Lĩnh cũng giống như ngày thường vô ý thức gác một chân lên eo của hắn, hai người quấn chặt vào nhau.

Hô hấp của Vũ Độc rất nhẹ, hắn nhìn Đoạn Lĩnh một hồi, cả hai gần gũi thân cận, hơi thở giao thác đan xen. Lại một lát sau Vũ Độc mới kềm xuống được xung động muốn hôn người bên cạnh, miễn cưỡng nhắm hai mắt lại, hít sâu, an tĩnh mà ngủ.

Đoạn Lĩnh đã thấy một giấc mơ kỳ quái.

Trong mộng y không mặc quần áo nằm trên chiếc xe cỏ khô do Bôn Tiêu kéo, khi ý thức được tình huống liền dùng cỏ khô đắp lên thân thể, vẻ mặt đỏ bừng.

"Phụ thân!" Y gọi.

Không có tiếng đáp lại, bên cạnh xe lại xuất hiện một con bạch hổ mắt xanh uy phong lẫm, nhưng ánh mắt lại cực kỳ ôn hòa. Nó nhẹ nhàng nhảy lên xe ngựa, dùng móng vuốt thận trọng đẩy cỏ khô ra, đem thân thể trần trụi của y phơi bày dưới ánh mắt mình.

Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy vừa kích thích vừa ngại ngùng, thế nhưng trong đầu lại không có ý niệm kháng cự. Y vươn tay ra ôm lấy bạch hổ, bạch hổ thuận thế áp lên người y, chóp mũi ướt át đặt lên mặt, bộ lông mềm mại xõa tung ra bao lấy những điểm mẫn cảm nhất của Đoạn Lĩnh, còn cọ sát nhẹ nhàng khiến y thoải mái rên rỉ, Một cảm giác mãnh liệt như nước lũ dần dần tụ tập, dời non lấp biển ùa thẳng đến, gào thét đánh vỡ giới hạn cảm nhận của y.

Sắc trời sáng choang, Đoạn Lĩnh thức dậy trở mình, theo bản năng muốn ôm Vũ Độc lại phát hiện đối phương không ở đây.

"Vũ Độc?" Đoạn Lĩnh ngồi dậy, lúc này mới phát hiện quần của mình đã biến mất, trên chăn hơi lành lạnh.

"Ở đây!" Vũ Độc từ trong hậu viện đáp lời, trong giọng nói tựa hồ có chút căm tức.

Đoạn Lĩnh ôm chăn vẻ mặt đỏ bừng, nghĩ thầm đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Quần của y vì sao lại bị cởi ra rồi?

"Ngươi ở đó làm gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Giặt quần cho ngươi!" Vũ Độc đáp.

Đoạn Lĩnh cảm giác là lạ, Vũ Độc đêm qua thừa dịp y ngủ đã làm chuyện gì sao? Giống như trong thanh lâu.. thế nhưng cái kia của hắn làm thế nào tiến… tiến vào ta… Đoạn Lĩnh chạm chạm vào thân dưới cũng không cảm thấy có cảm giác đau đớn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

"Vì… vì… vì… sao?" Đoạn Lĩnh hỏi, "Ngươi cởi quần của ta để làm gì?"

Vũ Độc đáp: "Tối qua ngươi tè dầm!"

Đoạn Lĩnh nói: "Không có khả năng! Ta đã mười sáu tuổi rồi! Làm sao có thể tè dầm?!"

"Nói ngươi tè dầm thì là ngươi tè dầm." Vũ Độc giữa trời đông giá rét ngồi trong hậu viện giặt quần, bàn tay đỏ bừng mà gương mặt cũng đỏ bừng, nói "Không nên hỏi!"

Đoạn Lĩnh lại nói: "Ta tuyệt đối sẽ không tè dầm."

"Là ta! Là ta!." Vũ Độc nói, "Là ta tè dầm có được chưa!"

Đoạn Lĩnh cười ha hả, sau đó lại cảm thấy không đúng, sờ sờ chăn đệm, tè dầm sẽ phải ướt một mảnh rất lớn mới đúng. Y vội vàng nhảy xuống giường, lấy quần ra mặt, lại khoác thêm một cái áo bào bước ra sân, nhìn thấy Vũ Độc ném quần của bản thân qua một bên còn chưa giặt mà đang vùi đầu giặt quần của y.

Đoạn Lĩnh muốn bước đến nhìn quân của Vũ Độc, Vũ Độc lại ném quần vào trong chậu, mặt đỏ tới mang tai quát bảo hắn vào trong.

Lúc ăn điểm tâm Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Vì sao lại tè dầm?"

Vũ Độc: "…"

"Không nên hỏi nữa." Vũ Độc khổ não rên rỉ, "Gia nhịn quá lâu, tối qua ngươi lại không ngừng bám vào người ta cọ cọ, không nhịn nổi mà bạo phát không được sao?"

"Bạo phát cái gì?" Đoạn Lĩnh không giải thích được hỏi.

Vũ Độc giơ tay che trán nói: "Bắt đầu từ tối nay ta ngủ dưới đất, ngươi ngủ trên giường."

"Đừng mà ——" Đoạn Lĩnh kêu thảm thiết.

Vũ Độc trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ ra hiệu cho Đoạn Lĩnh ăn nhanh một chút, Đoạn Lĩnh ăn ăn lại nhớ đến cảm giác đêm qua, phẳng phất sau khi mơ thấy giấc mộng nọ đã tự mình giải quyết thứ gì đó, cơ thể có chút uể oải thế nhưng tâm tình lại vô cùng thư sướng.

Không biết Thương Lưu Quân và Trịnh Ngạn đã bàn chuyện xong chưa, dù sao mọi việc cũng không thể tiến hành quá gấp gáp. Đoạn Lĩnh cân nhắc một chốc, bây giờ đã là tháng chạp, sắp hết năm, nhanh nhất cũng phải đến năm sau mới có tin tức, mọi việc tốt nhất vẫn cứ như cũ, nên làm cái gì thì làm. Vì vậy, sau khi dùng xong điểm tâm y liền ngoan ngoãn chạy đến chỗ Mục Khánh đọc sách.

Hôm nay lúc Đoạn Lĩnh đi học không nhịn được nhớ đến giấc mơ kỳ quái đêm qua, Mục Khánh cũng ngồi im không nói tiếng nào. Đoạn Lĩnh nghĩ tới nghĩ lui chợt nhớ ra, Mục Khánh tựa hồ biết được khá nhiều thứ, lần trước hắn không phải còn muốn Vũ Độc giúp mình phối xuân dược sao?

Vũ Độc cả người đều ngơ ngác, thỉnh thoảng còn liếc nhìn Đoạn Lĩnh, mà Thương Lưu Quân vẫn đang ôm chặt quyển Thiên tự văn không ngừng mặc niệm 'Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang', chỉ là cũng tuyệt đối không phát ra tiếng.

Sau giờ ngọ, Vũ Độc ra hành lang lấy tuyết rửa mặt, Đoạn Lĩnh thừa dịp hắn không ở đây kéo kéo Mục Khánh nói: "Ai, thiếu gia, ta hỏi ngươi chuyện này."

Hôm qua Đoạn Lĩnh không từ mà biệt đã khiến Mục Khánh cảm thấy một bụng mất hứng, dự định hôm nay sẽ không nói chuyện với Đoạn Lĩnh, nghiêm phạt y một chút. Vì vậy vừa nghe Đoạn Lĩnh mở miệng trước Mục Khánh liền cho rằng quan hệ của bọn họ đã khôi phục bình thường, đây là một tín hiệu giải hòa.

"Cái gì?" Mục Khánh hỏi, "Còn muốn đi Hoàng cung sao?"

"Không không." Đoạn Lĩnh cuống quýt xua tay ghé sát vào đối phương nói, "Ngươi gặp qua… cái kia kia sao?"

"Cái gì?" Mục Khánh mạc danh kỳ diệu, cũng xích lại gần Đoạn Lĩnh hơn một chút.

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một lát, đơn giản hỏi: "Nam tử sau khi trưởng thành… lúc ngủ, có phải sẽ…"

Mục Khánh: "???"

"Tè dầm?"

Mục Khánh tự hồ đã hiểu cái gì, nhìn gương mặt nhăn nhó khổ não của Đoạn Lĩnh lúc phun ra từ kia.

Mục Khánh: "…"

Hắn 'phụt' một tiếng bật cười, mặt của Đoạn Lĩnh đỏ đến tận cổ, Mục Khánh liền ghé sát vào tai y nhỏ giọng giải thích, vẻ mặt của Đoạn Lĩnh chính là khó thể tin nổi.

"Ngươi không phải học y sao?" Mục Khánh nói, "Loại sự tình này, cư nhiên vẫn không biết?"

"Ta ta ta…" Đoạn Lĩnh nói, "Ta thực sự không biết mà, phụ thân ta cũng chưa từng dạy qua"

Mục Khánh cười hắc hắc hỏi Đoạn Lĩnh: "Ngươi muốn chơi thứ khác vui hơn không? Ta dạy cho ngươi."

"Không không không." Đoạn Lĩnh vẫn chưa lấy lại tinh thần, còn không kịp lý giải ý vị trong những lời này của Mục Khánh, tràn cả đầu óc đều là các hình ảnh của quyển Đông cung đồ đã thấy trong Quần Phương các, lại nghĩ đến tiểu quan hầu hạ mình, còn có vị tráng hán giữ cửa lâm thời được mời đến… nhất thời trong lòng trăm mối ngổn ngang không biết nên nói cái gì.

"Công tử —— "

Thương Lưu Quân đang nằm trên ải tháp ngủ trưa, quyển Thiên tự văn vẫn đắp ở trên mặt, giọng nói biến dạng uốn éo.

Đoạn Lĩnh: "!!!"

Đoạn Lĩnh suýt nữa đã đánh rơi mất cằm, Thương Lưu Quân lại giả vờ giống như đúc, nói: "Công tử lớn lên thật đẹp mắt, nô hát cho ngài nghe một khúc?"

Đêm hôm đó, người ở Quần Phương các chính là Thương Lưu Quân! Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy cả thế giới trong nháy mắt đổ sụp.

"Ngươi ngươi ngươi… Thương Lưu Quân, ngươi!" Đoạn Lĩnh xấu hổ đến chỉ hận không thể chui xuống đất.

"Công tử muốn chơi trò gì sao?" Thương Lưu Quân nói, "Hử?"

Đoạn Lĩnh bỗng nhiên ý thức được, đêm đó Thương Lưu Quân hẳn là được phái đi giám thị mình và Vũ Độc! Mà chiếc xe ngựa Lang Tuấn Hiệp đã thấy nhất định là của Mục Khánh! Nói cách khác, việc Vũ Độc lén lúc gặp riêng Thái Diêm đã bị Mục Khoáng Đạt biết được từ sớm!

Đoạn Lĩnh nghĩ nghĩ một hồi cũng đã không còn kinh ngạc nữa, chỉ cảm thấy vô cùng khó xử, thế nhưng Thương Lưu Quân và Mục Khánh không xấu hổ thì y cũng không cần xấu hổ làm gì.

"Các ngươi vẫn thường đến nơi đó sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Chỉ là đi chơi một chút." Mục Khánh nói, "Vũ Độc không phải cũng dẫn ngươi đi sao? Hay là Vũ Độc đối với ngươi…"

"Không có." Thương Lưu Quân thật ra biết được không ít, trên mặt vẫn đắp sách, nói, "Vũ Độc con mẹ nó là một Liễu Hạ Huệ nha, đem đứa con nuôi này xem như tâm can mà nâng niu, để ta xem hắn có thể nhịn đến khi nào."

Người kinh ngạc nhất ngược lại là Mục Khánh, Đoạn Lĩnh lập tức nói: "Đừng nói nữa! Được rồi! Được rồi! Chính là như vậy, các người tiếp tục học đi."

Đoạn Lĩnh nghe được lời của Mục Khánh nói thì rất ngượng ngùng, trái lại nghe Thương Lưu Quân xong lại cảm thấy khá hơn một chút thế nhưng bản thân lại không hiểu vì sao.

Lúc Vũ Độc rửa mặt xong tiến vào, hắn ở bên ngoài bị gió lạnh thổi đủ, trên lông mi còn vướng chút vụn băng, với tay tìm khăn lau mặt, đến khi ngẩng đầu lên lại nhìn thấy ba người nhìn chằm chằm vào mình.

"Nhìn cái gì vậy?" Vũ Độc không giải thích được hỏi.

Ba người đồng loạt vội vàng quay đầu không nhìn tiếp.

102. Quyển 2 - Chương 102: Bái Sư

"Chữ này phải đọc thế nào?" Thương Lưu Quân hỏi Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh cùng Mục Khánh tiến đến giả vờ dạy Thương Lưu Quân nhận chữ, ba người chăm chú mật thiết nghiên cứu chưa được bao lâu Vũ Độc đã nắm lấy cổ áo Đoạn Lĩnh lôi y về chỗ. Bọn họ lần nữa phân chia ranh giới rõ ràng, tiếp tục đọc sách.

Đoạn Lĩnh đã bắt đầu cảm thấy đọc sách thật nhàm chán, trước kia khi y trải qua cuộc sống khổ cực thì luôn muốn được đến trường, sau khi cuộc sống tốt rồi lại muốn trốn học, hoài niệm lý tưởng lang bạt kỳ hồ. Hôm nay vừa muốn an ổn trôi qua, rồi lại hy vọng có thể cùng Vũ Độc ra ngoài chơi đùa.

Thời gian bọn họ ở Đồng Quan lúc nào cũng tràn ngập kích thích, đến bao giờ y mới có thể ra ngoài lần nữa chứ? Thiên hạ bao la khiến lòng người miên man bất định, một ngày y tiến vào Hoàng cung thì đời

này liền giống như Tứ Hoàng thúc vậy, không thể trở ra lần nữa. Thứ vững vàng vây khốn y trên chiếc chế kia là bộ gông xiềng mang tên trách nhiệm không thể chối bỏ.

Sau giờ ngọ, Trương Sính tự mình cầm thư tiến cử đến để Đoạn Lĩnh và Mục Khánh ký tên, có được phong thư này liền tương đương trở thành môn sinh Thừa tướng, có thể trực tiếp bỏ qua thi hương mà tham gia kỳ thi hội đầu xuân, nếu có thể vượt lên liền tiến vào thi đình. Lúc Đoạn Lĩnh ký tên xong lại bị dẫn đến chỗ của Mục Khoáng Đạt tạ ơn, chỉ là khi đến thư phòng Mục Khoáng Đạt vẫn đang nghị sự với mấy vị quan viên, mà đứng chờ ngoài hành lang còn có một thanh niên chừng hai mươi tuổi.

"Vị này chính là công tử của Khâm sai tuần muối Hoàng đại nhân, Hoàng Kiên." Trương Sính giới thiệu cho Đoạn Lĩnh và Mục Khánh.

Hai người liền hành lễ với nhau, Đoạn Lĩnh đến giờ mới biết được ngoại trừ mình thì người thanh niên tên Hoàng Kiên này cũng sẽ bái Mục Khoáng Đạt làm sư. Hoàng Kiên tuổi tác đã lớn, cũng trầm lặng ít nói, tựa hồ không quen với sự phồn hoa của Giang Châu. Mọi người đều là môn sinh Thừa tướng, thế nhưng tuổi tác lại có chút khác biệt khiến Hoàng Kiên có điểm câu thúc, ở lại không bao lâu liền cáo biệt rời khỏi phủ Thừa tướng trở về nơi ở của mình.

Chỉ còn hai tháng nữa đã phải thi cử, Đoạn Lĩnh bắt đầu cảm thấy được không khí khẩn trương, đành phải tạm thời vứt bỏ những ý niệm vụn vặt trong đầu chăm chú đọc sách. Thế nhưng đọc sách lại để làm gì? Đến đêm lúc Đoạn Lĩnh sắp xếp thư tịch lại đột nhiên sinh ra ý niệm phiền muộn.

Y đã gặp qua Lý Diễn Thu, thế nhưng Tứ Hoàng thúc lại không hề nhận ra y, lẽ nào y đọc thư luyện chữ chỉ vì thi đậu tiến sỹ, bởi vì vào Kim Loan điện, để Thái Diêm phát hiện chính mình sao? Hay là đợi đến khi tên đề kim bảng, thiên ân mộc trạch liền báo cho tất cả mọi người y mới thật là Thái tử?

Cái hậu quả kia, Đoạn Lĩnh quả thực không dám tưởng tượng. Y bỗng nhiên vô cùng mất hứng, chỉ muốn đem thư tịch ném sang một bên trút giận, thế nhưng lúc giương mắt lên lại thấy Vũ Độc đang ở trong viện đánh quyền luyện công.

"Làm sao vậy?" Vũ Độc thu quyền, bước vào phòng.

"Không có gì." Đoạn Lĩnh đáp, "Chỉ là hơi mệt mỏi."

Hai người an tĩnh đối diện, Đoạn Lĩnh tâm phiền ý loạn nhìn Vũ Độc, thầm nghĩ bản thân vất vả như vậy nhưng vận mệnh lại giống như luôn đùa cợt y, lúc nào cũng bắt y bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, bây giờ lại mưu cầu cái gì cơ chứ?

Đây là một đêm tuyết rơi cô tịch, Vũ Độc phảng phất cảm thấy sự phiền muộn của Đoạn Lĩnh, nói: "Ta đi mua ít thức ăn khuya cho ngươi, ngươi muốn ăn gì?"

Đoạn Lĩnh lại cảm thấy có chút xin lỗi Vũ Độc, miễn cưỡng xốc lại tinh thần đáp: "Đừng đi, bên ngoài quá lạnh."

"Làm sao vậy?" Vũ Độc nghiêm túc hỏi, "Mệt mỏi?"

Đoạn Lĩnh hít sâu một hơi, muốn cùng Vũ Độc giải bày những phiền muộn trong lòng, thế nhưng ngẫm lại vẫn không quá thích hợp. Dù sao đối phương cũng là người đã phát thệ cả đời phải thủ hộ chính mình, bản thân y không thể nói ra những lời nhu nhược như vậy trước mặt hắn.

Đoạn Lĩnh cười cười, nói: "Có chút khẩn trương, sắp đến ân khoa rồi."

"Không cần quá hao tâm tổn sức." Vũ Độc hiểu được, nói, "Thi đậu thì thế nào, không đậu lại thế nào. Đến lúc đó ta lại cùng ngươi nghĩ biện pháp."

Đoạn Lĩnh chợt nhớ đến năm đó, trước kỳ thi vào Ích Ung quán Phụ hoàng cũng đã nói với y những lời tương tự.

Vũ Độc ra ngoài mua thức ăn cho Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh ngồi một mình trong phòng giữa đêm câu tịch, thở dài não nề.

Bên ngoài chợt vang lên tiếng địch.

Tương kiến hoan!

Đây là một cảm giác vô cùng cửu viễn, là ai?

Tiếng địch khi thì nhu hòa lúc lại cao vút, quấn quýt không tan, trong nháy mắt một cổ cảm xúc ôn nhu tràn vào trong tim Đoạn Lĩnh.

Đây là tiếng địch của Vũ Độc, Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy bản thân còn chưa kịp phản ứng đã luân hãm vào trong tiếng địch này.

Mỗi lúc y cảm thấy sợ hãi cô độc, từ khúc này đều sẽ vang lên trấn an tâm thần của y, phảng phất giai điệu này sẽ tiếp thêm cho y lực lượng vô cùng cường đại. Khúc nhạc kết thúc, tiếng guốc gỗ của Vũ Độc cũng dần dần đi xa.

Đoạn Lĩnh ngơ ngác ngồi trước án, y nhớ về tiếng địch của Lang Tuấn Hiệp, tiếng địch của phụ thân, thậm chí tiếng địch của Tầm Xuân mà y đã nghe được trước khi Thượng kinh luân hãm. Vô số cảnh tượng giống như đèn kéo quân lần lượt hiện lên trước mặt y, thúc giục y tiến về phía trước.

Lúc Vũ Độc quay lại, Đoạn Lĩnh đã ghé vào trước án ngủ quên.

Người Giang Châu không chịu được giá lạnh mùa đông, vừa đến đêm khuya cả thành đều ngủ mất, Vũ Độc

đi hết nửa ngày cũng không tìm được gì để mua, đành phải tay không trở về. Trước hết hắn không ngừng chà sát đôi tay đến khi đã ấm hẳn lên mới tiến đến ôm Đoạn Lĩnh về giường, cởi áo ra nằm xuống bên cạnh.

Ngày hôm sau lúc Đoạn Lĩnh thức dậy, mọi thứ đều đã trở lại bình thường, phu tử đã không còn gì có thể dạy cho bọn họ nữa, liền để bọn họ tự mình ôn tập tri thức. Đoạn Lĩnh suốt ngày vùi mình trong thư các của phủ Thừa tướng lật xem những bản tấu chương chất cao như núi, học tập đạo trị quốc của Mục Khoáng Đạt. Càng lúc y càng cảm thấy Mục Khoáng Đạt đầy bụng thi thư, liền cố gắng đem ra sử dụng, bất tri bất giác trong cách hành văn của y đã thấp thoáng bóng dáng của Mục Khoáng Đạt.

Chỉ cần đọc tấu chương của người này, Đoạn Lĩnh hầu như đã có thể hiểu được vì sao Lý Tiệm Hồng không giết y. Mục gia lớn mạnh đã là việc biết mà không thể tránh, Hoàng thất Trần quốc nhập Xuyên mười năm, Mục Khoáng Đạt dùng hết thủ đoạn đem mới có thể đem thu nhập từ thuế khóa phiên đến gấp ba lần, đủ để duy trì lượng tài phú cuồn cuộn đổ về cho quân đội tiến lên bắc cương, đóng giữ Ngọc Bích quan.

Tiếng bước chân vang lên, Đoạn Lĩnh vội vàng ngẩng đầu, nhìn thấy Thương Lưu Quân tiến về phía mình, bốn bề vắng lặng, ánh dương quang từ ngoài thư các chiếu vào sáng rực. Thương Lưu Quân kéo khăn che mặt xuống nói với Đoạn Lĩnh: "Kế hoạch đã an bài thỏa đáng."

Đoạn Lĩnh không kịp phòng bị, nhìn thấy gương mặt của Thương Lưu Quân lập tức vô cùng kinh hoảng, bất giác muốn hét gọi Vũ Độc, Vũ Độc lúc này nhất định đang ở dưới lầu. Nhưng chưa kịp kêu lên thì Thương Lưu Quân đã thấy phản ứng của y, kinh ngạc hỏi: "Ngươi hoảng cái gì?"

"Ngươi… ngươi muốn giết ta sao?" Đoạn Lĩnh kinh hãi nói.

"Cái gì?" Thương Lưu Quân ngẩn ra, đợi đến khi phản ứng kịp lại nói, "Ngươi không phải đã nhìn thấy mặt của ta sao?"

Đúng nha, Đoạn Lĩnh tỉ mỉ nhìn Thương Lưu Quân, đúng là lần trước khi ở Quần phương các y đã nhìn thấy người này, chỉ là trên mặt hắn có hình xăm khiến khóe miệng có chút xếch lên, không những không khiến hắn bị phá tướng mà trái lại càng sấn thêm vẻ lãnh khốc oai hùng.

Thương Lưu Quân cầm khăn che mặt trên tay phất phất đùa giỡn, tay còn lại chống vào giá sách vây lấy Đoạn Lĩnh, mỉm cười xấu xa để lộ răng nanh.

"Ta sẽ la lên đấy." Đoạn Lĩnh lập tức trưng ra vẻ mặt phòng bị.

Thương Lưu Quân đành phải thu tay về, nói: "Hai tên người Nguyên kia đã đi hối lộ khắp nơi rồi."

Đã lâu như vậy, Đoạn Lĩnh thiếu chút nữa cũng đem mưu kế bản thân an bày quên mất, ám đạo chôn đến quá sâu cũng không ổn, thuốc của Vũ Độc còn chưa dùng đến Trịnh Ngạn và Thương Lưu Quân đã phân công nhau hoàn tất hành động. Thương Lưu Quân lấy ra một bản danh sách đưa cho Đoạn Lĩnh: "Cho các ngươi, đến phiên Vũ Độc xuất thủ."

Đoạn Lĩnh tiếp nhận danh sách, mở ra liền thấy một đám chữ viết nghiêng ngã của Thương Lưu Quân, xem ra hắn đọc sách mấy tháng cũng rất có tác dụng..

"Cực khổ rồi." Đoạn Lĩnh nói, "Mục tướng gia nói như thế nào?"

"Người nói, cái gì cũng chưa từng nghe thấy." Thương Lưu Quân mỉm cười.

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm đúng là lão hồ ly, tâm tư sâu không lường được.

"Vậy giữ nguyên kế hoạch mà tiến hành." Đoạn Lĩnh nói, "Đến phiên chúng ta ra sân." Dứt lời liền xếp danh sách lại chuẩn bị chép thành một bản ngay ngắn hơn giao cho Vũ Độc dâng lên Lý Diễn Thu.

"Chờ một chút."

Trước khi Đoạn Lĩnh rời đi, Thương Lưu Quân lại gọi hắn về, nói: "Nếu như ngươi thi đậu tiến sỹ rồi, có thể làm phu tử của ta sao?

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh há hốc mồm, hỏi: "Phu… phu tử?"

Thương Lưu Quân nói: "Đúng vậy, dạy ta học chữ, trong phủ này chỉ có ta là nhàn rỗi không việc gì làm, một kẻ bất học vô thuật."

Đoạn Lĩnh nhất thời thụ sủng nhược kinh, nói: "Ngươi thế nào không tìm Mục… thiếu gia?"

"Ta…" Thương Lưu Quân do dự một chút, nói, "Học vấn của ngươi tốt hơn hắn."

Đoạn Lĩnh kỳ quái nhìn Thương Lưu Quân, người kia lại nói: "Chữ của ngươi cũng viết đẹp hơn, cứ quyết định như vậy đi!"

Đoạn Lĩnh chỉ phải gật đầu, Thương Lưu Quân lại hỏi: "Ngươi có thuộc nhiều thơ không? Dạy ta làm thơ đi."

Đoạn Lĩnh chỉ biết mấy bài thơ học đòi văn vẻ, nói: "Không… không quá hiểu biết, thế nhưng viết vài bài thơ bình thường vẫn là có thể."

Đột nhiên Đoạn Lĩnh linh quang lóe lên, phảng phất đã hiểu cái gì,nói: "Ngươi muốn làm loại thơ nào?"

"Cũng không có yêu cầu gì." Thương Lưu Quân nói, "Chỉ là tùy tiện nói một chút, buổi tối ta sẽ đưa thịt khô đến."

"Không cần không cần." Đoạn Lĩnh nói, Thương Lưu Quân vậy mà còn muốn quỳ xuống làm lễ bái sư, Đoạn Lĩnh nhất thời chấn kinh rồi, vội nói: "Nào có nhiều quy củ như vậy, trước hết cứ định như thế đã. Mấy hôm nay ta phải chuẩn bị tham gia khoa cử, không có thời gian dạy ngươi, đợi đến mọi việc xong xuôi sẽ từ từ sắp xếp."

Đoạn Lĩnh lại khích lệ Thương Lưu Quân vài câu, bảo hắn trước hết cứ về tiếp tục đọc Thiên tự văn đã. Sau đó liền vội vã xuống lầu, nhìn thấy Vũ Độc đang đứng bên hồ nước ngắm cá.

"Đang muốn đi lên xem một chút." Vũ Độc nói, "Con gấu mù kia lại quỷ quỷ túy túy nói cái gì muốn cùng ngươi mật đàm."

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, ý bảo trở về rồi hãy nói, ven đường đem ý niệm bái sư của Thương Lưu Quân lật đi lật lại vài lần liền hiểu. Bởi vì chỉ cần thi hội xong y cùng Mục Khánh sẽ không cần lên lớp nữa, nhiệm vụ của phu tử theo đó cũng kết thúc, có thể trở về nhà, Thương Lưu Quân từ đó cũng không thể theo bọn họ học tập. Trương Sính là một quân sư, sẽ không rảnh rỗi đi dạy một thích khách đọc sách, Mục Khoáng Đạt đầy bụng kinh luân phải lo liệu quốc gia đại sự càng không kịp để ý đến hắn, vì vậy hắn chỉ đành tìm một phu tử kiêm chức.

Ba năm ở học đường, hai năm rưỡi tại Ích Ung quán, lại ở phủ Thừa tướng học tập nửa năm. Mười năm đèn sách của y đoạn đoạn tiếp tiếp không ngừng như vậy, đến lúc này toàn bộ đã kết thúc, từ nay về sau y đã cáo biệt kiếp sống đọc sách mưu sinh rồi.

Đoạn Lĩnh không khỏi có chút thổn thức, phảng phất như đang nằm mơ, nhớ đến ngày đó khi Lang Tuấn Hiệp vừa đưa hắn đến học đường, hắn còn bị phu tử quở trách mấy câu.

Như vậy liền kết thúc rồi sao? Đoạn Lĩnh thật sự cảm thấy rằng bản thân cái gì cũng chưa học được, thỏ lặn ác tà, bóng câu vùn vụt đã sống uổng rồi.

"Cái đống chữ như gà bới này là thứ gì đây?" Vũ Độc cầm bản 'danh sách', vẻ mặt co quắp hỏi Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh: "..."

"Đây hẳn là chữ 'Lâm' đi." Đoạn Lĩnh ghé vào trước bàn cùng Vũ Độc châu đầu nghiên cứu, dằn vặt cả nửa ngày mới có thể miễn cưỡng hoàn. Lúc Vũ Độc cầm danh sách đi hỏi Thương Lưu Quân đây là chữ gì còn bị đối phương khách sáo, ngay cả chữ 'Tạ' cũng không nhận ra sao?

Vũ Độc lại cùng Đoạn Lĩnh thương lượng một hồi, còn có ba ngày nữa đã là mồng hai tháng hai, thời điểm thi hội. Hôm nay Vũ Độc đi xem trường thi của Đoạn Lĩnh thuận tiện tiến cung, tìm Lý Diễn Thu thỉnh một phong mật chỉ.

"Ta cũng..."

"Ngươi đâu cũng không cần đi." Vũ Độc nói, "Ở nhà đọc sách."

Đoạn Lĩnh chỉ đành phải thôi. Vũ Độc thay chính trang, một thân võ bào đen tuyền, khí trời hiện tại còn rất lạnh, Đoạn Lĩnh lại khoác thêm cho hắn một kiện áo choàng vải dạ màu lam. Vũ Độc đứng soi mình trước một vũng nước do tuyết tan ra trong sân viện, ngây ngô thất thần.

"Sau khi thi xong ta mang ngươi ra ngoài chơi." Vũ Độc quay đầu lại mỉm cười với Đoạn Lĩnh, lại xoa xoa đầu y, cưỡi Bôn Tiêu dẫm lên nước bùn lao ra khỏi hẻm nhỏ.

Áo choàng của Vũ Độc đón gió tung bay, thắt lưng còn đeo Liệt Quang kiếm, Đoạn Lĩnh ghé mắt nhìn nhiều mấy lần, thẳng đến khi bóng dáng người kia khuất sau lối ngoạc mới trở về trong viện. Y duỗi người buồn chán vòng vo mấy vòng, lại bước đến kiểm tra mấy gốc đào trong viện.

Giang Châu nhiều hoa đào, đây là mùa xuân đầu tiên của y ở Giang Châu, chẳng biết đến khi nào mới nhìn thấy hoa đào nở rộ. Đoạn Lĩnh chọc chọc một chùm nụ hoa, nhìn thấy bên trong loáng thoáng đã có một lớp màu hồng nhạt, dường như mùa xuân đã sắp về rồi.

103. Quyển 2 - Chương 103: Kháng Chỉ

Vừa đến đầu xuân, một đợt lá khô cuối cùng trong Hoàng cung Giang Châu theo gió rời cành, từng chiếc lá vàng ươm xơ xác bị gió thổi tung lên, rơi xuống đầy đất. Thời tiết lúc này chợt nóng chợt lạnh, trong cảnh xuân mang theo vài phần ý tứ phiền muộn.

"Vị đại nhân này, thỉnh gỡ kiếm." Thị vệ Hắc giáp quân ngăn bước Vũ Độc.

Vũ Độc nói: "Ta được Tiên đế cùng Thái tử đặc cách, có thể mang kiếm vào cung."

Hai người giằng co không nhường, thị vệ đáp: "Tạ tướng quân có lệnh, hiện tại trừ phi do bệ hạ đích thân hạ chỉ, bằng không bất luận kẻ nào cũng không được mang kiếm tiến cung. Lần trước có mặt sứ giả Nguyên quốc là trường hợp đặc biệt."

"Để hắn vào đi." Tạ Hựu lên tiếng.

Thị vệ liền lui sang một bên để Vũ Độc vào trong, Tạ Hựu ngoài cười trong không cười nhìn Vũ Độc, khóe miệng của Vũ Độc thoáng nhếch lên, biết rõ Tạ Hựu đã nhìn ra mưu kế của Đoạn Lĩnh. Dù sao theo kế hoạch này, sứ giả Nguyên quốc cũng phải đi bái phỏng Tạ Hựu.

“Yết kiến Bệ hạ?” Tạ Hựu hỏi.

“Vừa từ chỗ Bệ hạ trở về?” Vũ Độc lạnh lùng nói.

Hai người đều là dùng câu hỏi, ai cũng không trả lời ai, lách người lướt qua. Áo khoác của Vũ Độc cài khuy cao đến cổ, Liệt Quang kiếm ẩn hiện dưới lớp vải, một đường đến tận Ngự thư phòng, lúc nãy Trịnh Ngạn đã giúp hắn thông báo trước, vì vậy Lý Diễn Thu vừa nghe động tĩnh đã nói: “Là Vũ Độc? Vào đi.”

Lý Diễn Thu đang lật xem tấu chương nông canh mùa xuân, trước án còn bày một phong ngự chỉ vừa viết xong.

“Trấn Sơn Hà vẫn chưa tìm được.” Lý Diễn Thu nói, “Khanh liền không thể cầm kiếm như trẫm thân lâm đi điều tra việc này, bất quá có ngự chỉ trên tay hắn cũng không sai biệt lắm.”

“Dạ.” Vũ Độc đáp, nhận ngự chỉ muốn đi, Lý Diễn Thu lại nói: “Chờ một chút, có chuyện hỏi khanh.”

Trịnh Ngạn liền tự giác bước ra ngoài trông cửa, Vũ Độc liếc nhìn Trịnh Ngạn, trong lòng không khỏi kỳ quái. Người này vì sao một hồi canh giữ bên cạnh Hoàng đế, một hồi lại về Đông cung, sẽ không phải bị Thái tử ghét bỏ chứ?

Quả nhiên, Lý Diễn Thu liền mở miệng nói: “Đợi hoàn thành việc này khanh liền tiến cung thôi, khanh đã từng hầu hạ dưới trướng Tiên đế, trẫm phong cho khanh một tước tứ phẩm cùng với quân hàm, có thể mang kiếm tiến cung, tùy thị bên cạnh Thái tử. Trong lúc đốc xúc Thái tử khanh cũng không được hoang phế, qua vài năm nếu đổ được hiếu liêm liền thăng khanh làm Thái tử Thiếu Bảo.”

Thái tử Thiếu Bảo tuy chỉ là chức vị hữu danh vô thực, thế nhưng cũng được liệt vào hàng nhị phẩm, trong nháy mắt hắn liền vượt lên đại bộ phận quan viên, ngồi ngang cùng Tạ Hựu..

Thảo nào, lúc nãy Tạ Hựu nhìn thấy hắn lại trưng ra biểu tình như vậy..

Lý Diễn Thu đợi nửa ngày không thấy Vũ Độc run rẩy hoặc lệ rơi đầy mặt quỳ xuống tạ ơn, giương mắt thoáng nhìn hắn, vốn ngỡ là hắn kích động đến nói không ra lời, nào ngờ Vũ Độc chỉ hơi do dự một chút liền ôm quyền, cúi đầu.

“Thần có thẹn với ủy thác của Tiên đế lúc lâm chung.” Vũ Độc đáp, “Không dám lĩnh chỉ.”

Lý Diễn Thu: “…”

“Là do Thái tử yêu cầu khanh nhập Đông cung.” Lý Diễn Thu thản nhiên nói, nếu Trịnh Ngạn ở bên cạnh nhất định sẽ nhận ra Lý Diễn Thu là đang tức giận, hắn sẽ ra hiệu cho Vũ Độc cứ đáp ứng đã, không nên tiếp tục bướng bỉnh.

"Thần tính nết bất thường, sợ rằng sẽ làm Thái tử tức giận." Vũ Độc đáp, "Không dám lĩnh chỉ."

Lý Diễn Thu để bút xuống nhìn Vũ Độc, ánh nắng bên ngoài rọi vào cửa sổ, có một tia đậu lại trên mặt hắn. Lý Diễn Thu không khỏi cực kỳ kinh ngạc, đến tột cùng là lý do gì khiến người này trở nên can đảm như vậy?

Lý Diễn Thu đột nhiên nở nụ cười, nói: "Vũ khanh nha Vũ khanh."

Vũ Độc đáp: "Dạ."

Lý Diễn Thu nhìn thẳng vào Vũ Độc, thân thiết nói: "Trong bốn người các khanh, chỉ duy có ngươi là trẫm nhìn không thấu."

"Thần một dạ trung tâm." Vũ Độc nói, "Lại không giỏi ăn nói, nhưng đối với Bệ hạ tuyệt không hai lòng."

"Chính nhị phẩm đã khiến ngươi chịu thiệt thòi rồi." Lý Diễn Thu nghiêm túc nói, "Với võ nghệ và mưu lược của ngươi, vốn đã nên là Thái thử Thái Bảo, đáng tiếc vị trí đó hiện giờ đã do Ô Lạc Hầu Mục chiếm lấy, nếu lại kiên quyết không chịu nhập Đông cung, ngươi liền muốn trở về làm một con chim tự do tự tại sao."

Ngay sau đó, một vật nặng bay đến đập thẳng vào đầu Vũ Độc, mực nước tung tóe khắp mặt hắn. Với thân thủ của Vũ Độc, lúc Lý Diễn Thu ném nghiên mực qua hắn chỉ cần lách người liền tránh được, thế nhưng lại cố ý đứng yên một chỗ, vì vậy mới phải chịu cảnh thế này.

"Quay về đi làm việc đi." Lý Diễn Thu cười nói, "Vũ khanh có định lực bực này, tương lai lại là một Trấn quốc tướng quân của Đại Trần ta."

Vũ Độc đưa tay lau mặt, trên cổ đều bị mực nước thấm ướt, len theo bâu áo chảy xuống phía dưới. Vũ Độc khom người nhặt lấy nghiên mực, dùng hai tay dâng lên trước ngự án, quy củ khấu đầu bái tạ, sau đó mới lui ra khỏi Ngự thư phòng.

Trịnh Ngạn vừa thấy nửa bên mặt Vũ Độc đều dính mực giống như đang đeo mặt nạ liền phình bụng cười to ha hả, nào ngờ lại nghe Lý Diễn Thu ở bên trong quát: "Trịnh Ngạn."

Trịnh Ngạn sắc mặt cứng đờ, vội vàng nhanh chân chạy vào Ngự thư phòng.

Vũ Độc trước hết là vào trong Ngự hoa viên tìm một chút nước rửa mặt, không được bao lâu, sau lưng hắn truyền đến tiếng bước chân đến gần.

"Kế hoạch trước hết tạm dừng vài ngày." Thanh âm của Lang Tuấn Hiệp vang lên, "Còn có chút việc vẫn chưa điều tra rõ."

“Ngươi nói dừng là dừng?” Vũ Độc lạnh lùng khiêu khích.

Lang Tuấn Hiệp nheo lại mắt quan sát Vũ Độc, không rõ vì sao trên mặt hắn đều là mực, cũng không hiểu vì sao hắn đã bị dính mực đầy mặt như thế còn lớn lối đến vậy.

Vũ Độc lại tiếp tục rửa mặt, nhìn ảnh phản chiếu dưới mặt hồ xác định độ sạch sẽ, Lang Tuấn Hiệp có lòng tốt nhắc nhở: “Phần cổ vẫn chưa rửa.”

Vũ Độc liền chà chà cổ mình, đáp: “Ngươi có ba ngày.”

Lang Tuấn Hiệp không nói thêm gì, xoay người rời đi, Vũ Độc lại nhìn xuống hồ nước soi soi, sau đó cũng đứng dậy đi mất.

Lúc về đến nhà, Vũ Độc tự nhận đã rửa đến rất sạch sẽ nhưng vẫn khiến Đoạn Lĩnh cười to.

Nước hồ dù sao cũng không soi rõ như gương, nhìn không rõ ràng, Vũ Độc rửa một chốc lại khiến mình giống như một con mèo hoa, hắn đứng giữa sân viện, bị mặt trời mùa xuân chiếu đến không còn chỗ trốn.

“Ha ha ha ha hắc ——” Đoạn Lĩnh căn bản không ngờ được khi Vũ Độc trở về lại biến thành như vậy, cùng với hình tượng buổi sáng lúc ra cửa chính là không cách nào liên lạc với nhau. Kinh ngạc cùng buồn cười hòa trộn khiến y giống như vừa bị điểm tiếu huyệt, cười đến ngã thẳng ra đất không thể dừng được.

Vũ Độc thấy vậy cũng nhịn không được bật cười, hỏi: “Vẫn chưa rửa hết?” Vừa nói vừa dùng tay quẹt ngang gương mặt kiểm tra.

“Ha ha ha ——” Đoạn Lĩnh sắp cười đến rút gân, lại qua một hồi sau mới thở phì phò nói: “Thế nào lại biến thành như vậy?”

Vũ Độc trêu Đoạn Lĩnh, nói: “Chỉ là đang trên đường đi, đột nhiên có một mảnh giấy chưa khô mực bị gió thổi thẳng vào mặt, mực nước phía trên liền đổ xuống.”

Lời giải thích này khiến Đoạn Lĩnh bộc phát cơn cười to lần nữa, chỉ là cảm thấy thật sự quá khó tin rồi, một bên vẫn cười, một bên lại ngọ ngoạy xuống giường giúp Vũ Độc nấu nước rửa mặt. Đoạn Lĩnh càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, chỉ là vừa thấy Vũ Độc hắn liền nhịn không được muốn chọc ghẹo y, bị ném trúng một chút như vậy lại có thể khiến người kia vui vẻ nửa ngày, vẫn là đáng giá.

“Thế nào y phục cũng bị lấm lem vậy?” Đoạn Lĩnh kinh ngạc nói, “Đều ướt cả rồi!”

Vũ Độc xoay trần, tìm một ít bồ kết ra giếng tắm rửa, Đoạn Lĩnh nhìn thấy trên áo khoác, áo ngoài của hắn đều có mực liền mang vào hậu viện giặt.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Đoạn Lĩnh hỏi, “Bị nghiên mực đập trúng?”

Vũ Độc đang muốn trả lời, bên ngoài lại có người đến truyền lời, nói Mục tướng gia muốn gọi Vũ Độc đến gặp mặt. Đoạn Lĩnh định đi theo thì Vũ Độc lại ra hiệu cho y ở nhà chờ, hắn tiện tay cầm lấy một cái áo ngoài khoác lên, bước nhanh đi gặp Mục Khoáng Đạt.

Thời gian gần đây Mục Khoáng Đạt vô cùng bận rộn, ngay cả con trai mình cũng không có thì giờ để ý đến. Lần này y lại cố ý cho hầu cận lui hết, một mình gặp gỡ Vũ Độc, ngay cả Thương Lưu Quân cũng không ở bên cạnh.

Mục Khoáng Đạt châm một ấm trà, tự tay rót cho Vũ Độc..

“Ngay cả chức Thái tử Thiếu bảo cũng dám từ chối.” Mục Khoáng Đạt thong dong nói, “Ngươi đến tột vì chuyện gì mà lo lắng? Trương Sính tiên sinh nói, trên dưới phủ này không ai lọt vào được mắt ngươi, người duy nhất ngươi để bụng cũng chỉ có một Vương Sơn. Từ khi y xuất hiện ngươi liền trở nên biết tiến thoái, cũng sống ra dạng người hơn.”

Vũ Độc không trả lời, cầm chén trà lên nhấp một hớp.

“Nhớ ngày đó, khi ta mang ngươi ra khỏi thiên lao.” Mục Khoáng Đạt vân đạm phong khinh nói, “Ngươi cũng không phải đáp ứng ta như vậy, bây giờ có lời gì muốn nói thì cứ nói đi.”

Vũ Độc suy nghĩ một chút, đáp: “Trong cung ngư long hỗn tạp, không muốn đi.”

“Cái này là lý do chân chính sao?” Mục Khoáng Đạt nói, “Hiển nhiên là không phải.”

Vũ Độc nói: “Như bây giờ, rất tốt.”

“Cái gì rất tốt?” Mục Khoáng Đạt hỏi.

Vũ Độc đặt chén trà xuống nói với Mục Khoáng Đạt: “Thế cục thiện biến, nhân tâm khó dò. Có lúc thứ thay đổi không phải là thời cuộc mà là lòng người, sợ nhất không phải người khác mà là chính bản thân mình. Ta chỉ muốn lưu lại trong phủ, thủ hộ bên cạnh Sơn nhi, nói ta không ôm chí lớn cũng tốt, không biết tiến thủ cũng được, chỉ cần có thể qua một cuộc sống như vậy ta liền thỏa mãn.”

Cả gian thư phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, Mục Khoáng Đạt tự nhiên hiểu được ý tứ của Vũ Độc, một câu này rốt cục đã phong kín tất cả lý do, chuyện xấu duy nhất Vũ Độc đã ôm vào người mình —— vào Đông cung, hắn có thể bảo chứng vĩnh viễn đều cống hiến cho Mục Khoáng Đạt hay không? Cho dù Mục Khoáng Đạt sau này sẽ ở thế đối lập với Thái tử, hắn có thể trước sau như một, giữ lại trái tim ban đầu với Mục gia?

Dùng tiền có thể mua được sự trung thành của một người không? Một nghìn lượng không được, như vậy một vạn lượng thì sao? Có thể sau này khoảng cách của bọn họ sẽ càng lúc càng xa, đây cũng là điều Mục Khoáng Đạt không muốn thấy.

"Ngươi thỏa mãn." Mục Khoáng Đạt nói, "Vương Sơn không nhất định sẽ thỏa mãn. Vũ Độc, chính ngươi nghĩ rõ ràng, ngươi sẽ không thành gia, nhưng Vương Sơn một ngày vào triều làm quan nhất định phải thành gia. Đến lúc đó, ngươi nên tự xử như thế nào?"

"Nhân sinh trên đời, ngay cả chỉ có thể vui thích trong một thoáng chút cũng là tốt." Vũ Độc nói, "Y sẽ làm như thế nào, lựa chọn như thế nào, không liên quan gì đến quyết định của ta."

Mục Khoáng Đạt thở dài, đáp: "Cũng được, từ sớm đã biết tính nết ngươi là như vậy, vốn tưởng rằng mấy hôm nay đã thay đổi không ít, nào ngờ đến ngươi đã gặp phải nước chuyện như vậy, thủy chung vẫn chưa từng thay đổi qua."

Vũ Độc chắp tay với Mục Khoáng Đạt, lui ra ngoài.

Khi quay về viện tử thì Đoạn Lĩnh đang phơi quần áo, quay đầu nhìn Vũ Độc nói: "Trở về nhanh như vậy."

Vũ Độc chỉ nhìn Đoạn Lĩnh cười mà không nói lời nào.

"Cười cái gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không có gì." Vũ Độc bước đến bậc thềm ngồi xuống, ánh mắt trước sau đều không rời khỏi người Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh luôn cảm thấy hôm nay Vũ Độc có điểm không đúng, thử hỏi: "Đã lấy được thủ dụ?"

Vũ Độc suy nghĩ một chút, đáp: "Lấy được, có thể điều động Ảnh đội, bất quá không gấp mấy ngày, đợi ngươi thi hội xong hẳn hành động."

Đoạn Lĩnh gật đầu, vẫn là nhịn không được nhìn Vũ Độc, trong lúc này y thật sự không thể an lòng, đây là ba ngày quyết định cả mười năm gian khổ học tập, cũng tượng trưng cho… một giai đoạn khác của cuộc đời y đã sắp bắt đầu. Sau khi thi cử, nếu không trúng bảng, y cũng chỉ có thể tiến vào Mục phủ trở thành một gã tham mưu, gọi đến thì đến bảo đi phải đi.

Giống như Trương Sính vậy, tuy rằng đãi ngộ rất tốt thế nhưng lại không thể nói rõ đã làm ra được những thành tích gì, càng hầu như cả đời đều không thể nắm quyền.

Vũ Độc đứng ở bên cạnh bắt đầu thổi địch, trái tim của Đoạn Lĩnh theo đó mà từ từ an định lại.

"Nếu như thi đậu tiến sĩ." Đoạn Lĩnh đột nhiên nói, "Có thể đáp ứng ta một chuyện không?"

Vũ Độc buông địch xuống, liếc nhìn vào trong phòng một thoáng.

"Chuyện gì?" Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh nói: "Đến lúc đó rồi nói."

Vũ Độc liền gật đầu, Đoạn Lĩnh phảng phất như đã chiếm được một lời hứa hẹn.

Nếu y đưa ra yêu cầu muốn cùng Vũ Độc… cái kia. Vũ Độc sẽ đáp ứng sao?

104. Quyển 2 - Chương 104: Thi Hội

Đoạn Lĩnh không biết loại tâm tình này là do mùa xuân náo loạn, chỉ cảm thấy trong ngực có một cổ dục vọng được cảm nhận vô cùng sinh động đang tả xung hữu đột không tìm được nơi phát tiết. Kỳ thực ban đầu khi đề ra yêu cầu này, Đoạn Lĩnh chỉ muốn Vũ Độc đáp ứng sau khi thi xong sẽ mua cho y một xâu mứt quả.

Thế nhưng dần dần, nội tâm của y bắt đầu tràn đầy những mơ màng kỳ quái, cho đến sáng sớm ngày thi hội mới đột nhiên tỉnh lại, vừa mở bừng mắt, một cánh hoa mỏng manh theo gió bay vào cửa sổ, lả lướt đáp xuống gương mặt của y.

"Rời giường." Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh còn buồn ngủ muốn nằm xuống, Vũ Độc liền đẩy cửa sổ ra, bên ngoài mãn viện hoa đào bay lượn.

Đoạn Lĩnh: "…"

Đào chi yêu yêu, chước chước kỳ hoa[1], chỉ trong một đêm hoa đào toàn thành nở rộ, mùa xuân của Giang Châu đã đến, cảnh vật nơi này so với Thượng kinh thì càng khiến người ta chấn động hơn nhiều. Đoạn Lĩnh kêu to lên mấy tiếng háo hức nhìn quanh, cây đào trong viện đúng là đồng loạt nở hoa chỉ sau một đêm.

Dùng điểm tâm xong hai người liền cùng nhau ra cửa, đầu đường cuối ngõ nơi nào cũng là sắc hoa rực rỡ sáng lạn. Đường phố Giang Châu khắp nơi đều là cánh đào bay lượn trong gió xuân, ánh dương ấm áp chiếu soi vạn trượng.

"Thật xinh đẹp." Vũ Độc cưỡi ngựa mang theo Đoạn Lĩnh, lần trước lúc hắn đến Giang Châu đã vào độ cuối xuân, thịnh cảnh điêu tàn, lúc này cũng nhịn không được dừng ngựa nhìn một hồi.

"Rất đẹp." Đoạn Lĩnh nhất thời đắm chìm trong mỹ cảnh, thành Giang Châu rộn ràng náo nhiệt, đợi qua hai con đường đã bắt đầu tiến vào khu vực giới nghiêm. Trường thi được chọn ở phía sau Thành quân các, chỉ cần đi qua một con phố nữa liền đến nơi nghị sự của nội các.

Đoạn Lĩnh còn muốn nhìn thêm một hồi, Vũ Độc lại nói: "Đi thôi, thứ tốt vẫn luôn ở chỗ này chờ ngươi."

Đoạn Lĩnh nghiêng đầu nhìn Vũ Độc, Vũ Độc lại xoa xoa tóc của y, hai người đưa danh bài ra cho Hắc giáp quân kiểm tra thân phận, sau khi xác định mới được cho vào. Toàn bộ đệ tử sĩ tộc Giang Châu đều đã tới, ngựa xe như nước chen ở phía ngoài đường lớn cạnh Thành quân các.

"Chúng ta mặc dù không phô trương khí phái như bọn họ." Vũ Độc cười nói, "Thế nhưng lại cưỡi tọa kỵ của Tiên đế."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, Vũ Độc còn định đưa y vào trong đã bị thị vệ ngăn trở, nói: "Tùy tùng không được theo vào."

"Ta đi làm chút chuyện, chạng vạng sẽ đón ngươi ngoài đầu ngõ." Vũ Độc nói, "Không cần khẩn trương, ngươi nhất định được."

"Ta…" Đoạn Lĩnh vốn định ôm Vũ Độc một chút, thế nhưng chợt nhớ ra mình hiện tại cũng đã mười sáu tuổi rồi đã không còn là tiểu thiếu niên năm đó được người khác đưa đón, cần người cùng tiến vào học đường.

"Vậy ta vào đây." Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc đứng ở bên ngoài Thành quân các, lấy thanh địch trong ngực áo ra, đứng đón xuân phong diễn tấu.

Con đường lớn huyên náo từ từ yên tĩnh trở lại, toàn bộ những người có mặt đều nhìn Vũ Độc thổi địch. Một khúc Tương Kiến Hoan phảng phất thổi ra được mãn thiên hoa đào giữa ngày xuân sáng lạn.

"Là Vũ Độc!" Có người nhỏ giọng nói.

Không ít người bắt đầu ghé tai nhau xầm xì, bầu không khí lần nữa trở nên huyên náo. Tứ đại thích khách thanh danh lan xa, năm đó không biết có nhiều ít thiếu niên Tây Xuyên đem lòng ngưỡng mộ, mà thân phận của Vũ Độc lại càng truyền kỳ, có người nói hắn là cao thủ dùng độc, lại có người nói hắn là kẻ phản bội thích sát Tiên đế. Lại không ai ngờ rằng có thể nhìn thấy hắn đưa người đến tham gia thi hội, hơn nữa dưới tình huống vạn chúng chú mục như vậy còn nhàn nhã thổi ra một khúc Tương Kiến Hoan.

Đoạn Lĩnh đứng bên trong tường lắng nghe, tầm mắt chỉ còn duy nhất một bóng người đứng giữa gió xuân.

Càng ngày càng có nhiều người chú ý đến Vũ Độc, dùng ánh mắt tò mò quan sát hắn. Một khúc chấm dứt, Vũ Độc liền xoay người ly khai, lần này Đoạn Lĩnh không có đuổi theo ra ngoài, y biết Vũ Độc nhất định sẽ trở lại.

"Vị vừa rồi chính là Vũ Độc đại nhân?"

Đoạn Lĩnh không ngờ đến có thể gặp lại Hoàng Kiên ở nơi này, hai bên vội vã tiến đến chào hỏi, dù sao mọi người đều là môn sinh Thừa tướng, lần trước bởi vì vội vã bọn họ chỉ mới nhận được mặt nhau chứ chưa nói chuyện được gì, lần này gặp mặt vừa vặn có thể liên lạc gần gũi vài câu.

Hoàng Kiên không khéo ăn nói, từ lần trước gặp nhau hắn chỉ đơn giản nói mấy lời "Hảo" "Hạnh ngộ", ra mòi thập phần trầm ổn, chỉ là dung mạo không quá sâu sắc còn có chút ngăm đen. Thế nhưng người này có thể khiến Mục Khoáng Đạt thưởng thức, tài hoa nhất định vẫn phải có.

"Đi thôi." Đoạn Lĩnh bước theo Hoàng Kiên, vừa trò chuyện vừa tìm vị trí của mình. Đoạn Lĩnh nói, "Đúng là Vũ Độc."

"Hắn là thích khách?" Hoàng Kiên cũng cảm thấy vô cùng hứng thú đối với giới hiệp khách oai hùng, dù sao người thiếu niên vẫn luôn thích đứng ra làm việc trượng nghĩa.

"Đúng vậy." Đoạn Lĩnh cười nói, "Bất quá tính tình hắn tốt, cũng không giết người lung tung."

"Nghe nói Bệ hạ triệu kiến hắn, muốn hắn tiến cung làm Thái tử Thiếu Bảo." Hoàng Kiên nói, "Hắn cư nhiên lại cự tuyệt, quả thực là trang nhân tài kiệt xuất trong lớp người cùng lứa."

Trái tim Đoạn Lĩnh mạnh mẽ nảy lên, trong chớp mắt nhớ đến hình ảnh thảm hại hôm qua của Vũ Độc. Là vì như vậy phải không?! Thảo nào!

Đoạn Lĩnh bị những hình ảnh kia quấy rầy tâm thần, không quá yên lòng nhanh chóng tìm cớ tách khỏi Hoàng Kiên, lúc bước vào trường thi vẫn đang nghĩ ngợi chuyện này. Vũ Độc cự tuyệt trở thành Thái tử Thiếu Bảo là vì y sao? Nhất định là vậy.

Đã từng, y cho rằng chỉ cần nhìn thấy Lý Diễn Thu liền có thể khôi phục lại thân phận của mình, thế nhưng phản ứng của Hoàng thúc lại khiến y dường như đã đi vào ngõ cụt, không còn cách tiến tới chỉ có thể lui về phía sau.

Trong lòng Đoạn Lĩnh bách vị tạp trần, thẳng đến khi giám khảo tiến đến phát quyển trục mới hồi phục lại. Vì tránh thí sinh gian lận, mỗi sĩ tử tham gia khảo thí đều phải ngồi ở một gian riêng, hơn nữa còn phải để giám khảo in lại dấu tay vài lượt trong quá trình thi, nhằm tránh có người vàng thau trộn lẫn.

Nhưng vào đúng lúc này, bên ngoài lại có tiếng địch vang lên, không phải Vũ Độc, là Lang Tuấn Hiệp!

"Là ai thổi địch?" Giám khảo dừng lại động tác, nghi ngờ nói.

Cả trường thi của Đoạn Lĩnh, nơi nào cũng có thể nghe được tiếng địch.

"Tương kiến hoan." Giám khảo nỉ non.

"Đại nhân đã nghe qua?" Trái tim của Đoạn Lĩnh trái lại phi thường yên tĩnh.

"Mới nháy mắt, mối hận Thượng Tử đã qua nhiều năm như vậy." Giám khảo nói, "Không ngờ hôm nay có thể nghe được từ khúc này tận hai lần."

Sau một hồi, tiếng địch dừng lại, giám khảo bước ra ngoài dán giấy niêm phong, Đoạn Lĩnh nhìn về phía quyển trục còn trống không kia ngẩn người, bên tai vẫn quanh quẩn tiếng địch réo rắt. Câu nói kia của giám khảo bỗng nhiên khiến cho trái tim của y chợt lĩnh ngộ, bỏ đi cơn sầu vu vơ trước đó—— Mối hận Thượng Tử, nỗi nhục vong quốc, Đại Trần nam di, kinh đô tiêu vong, quốc thổ phương Bắc quy về Liêu, Nguyên. Trên lưng bọn họ vĩnh viễn đều đeo theo trọng trách này, thẳng đến một ngày có thể xua đuổi ngoại tộc ra khỏi trường thành.

Địa vị Thái tử đối với y có thể chỉ là thân phận, thế nhưng đối với rất nhiều người mà nói, đó tượng trưng cho nhi tử của Lý Tiệm Hồng, hậu nhân Lý gia, có lẽ cũng là hy vọng cuối cùng của bọn họ.

Hai lần thủ khúc Tương Kiến Hoan không chỉ nhắc nhở một mình Đoạn Lĩnh, cũng là đang nhắc nhở toàn bộ sĩ tử đang ngồi trong trường thi.

Đoạn Lĩnh mở quyển trục, đề mục là: Vãng giả bất khả gián, lai giả do khả truy.[2]

Trần, Liêu, Nguyên, Lương, quan hệ của bốn nước chồng chéo dệt thành một tấm lưới lớn, Sơn Hà đồ quyển phảng phất tự mở ra trước mắt y.

Quá khứ, hiện tại, tương lai, Nam Trần mười năm, vô số quan hệ phức tạp, chiến hỏa thăng trầm, đây đó quấn quýt giao tác, rốt cục đưa đẩy đến tình trạng như hiện tại. Nếu có thể trở lại triều đường, y lại nên làm thế nào?

'*B ệ h ạ, t ớ i phi ê n ng ươ i.* '

Thanh âm của phụ thân phảng phất còn văng vẳng bên tai, Đoạn Lĩnh nâng bút, chấm mực, tất cả những mờ mịt trước đó đều hóa thành hư vô, thiết mã băng hà khanh thương nhiệt huyết đều đặt trên một cây bút lông này, đây là sở học mười năm gian khổ của y, cũng là gánh nặng cả đời này y phải đối mặt.

Y còn có một lần cơ hội, chính là ở thi đình kim bảng đề danh, bước đến trước mặt Lý Diễn Thu.

–

Vũ Độc mang theo thủ dụ của Lý Diễn Thu đến quân bộ Giang Châu, hôm nay nhân lực đại thể đều đã đi lo liệu việc thi hội, chỉ có Tạ Hựu tọa trấn.

"Điều bốn mươi người." Vũ Độc đưa ra thủ dụ, nói, "Thanh tra việc quan viên Giang Châu cấu kết với người Nguyên."

Tạ Hựu phảng phất sớm biết Vũ Độc sẽ đến, đáp: "So với ta phỏng đoán thì chậm hơn mấy ngày, chỉ mong không đến mức làm trễ nãi chính sự."

Thuộc hạ dâng trà, Vũ Độc lại không uống, lập tức đứng dậy mang theo bốn mươi tên Giang Châu thủ vệ rời đi, lại chuyển hướng về trụ sở của một tổ chức khác trong thành, 'Ảnh phủ'. Ảnh phủ từ tiền triều đã được thiết lập, mục đích là bảo vệ sự an toàn của thành viên hoàng thất và sứ giả các nước. Mười năm trước Phùng Đạc lén lúc cấu kết quan viên bị khép tội hạ ngục, Ảnh đội liền không còn thống lĩnh, chuyển về do Triệu Khuê khống chế, vì vậy lần đó khi thực hiện nhiệm vụ ở Thượng kinh thành viên Ảnh đội mới bất mãn với thân phận của Vũ Độc, ngang nhiên không tuân mệnh lệnh.

Hôm nay địa vị hai bên từ lâu đã thay đổi, lại có thủ dụ của Hoàng đế, Vũ Độc nghiêm nghị phát ra nhiệm vụ để Ảnh đội âm thầm hành động, bản thân mình thì tự thân ra mặt bái phỏng từng người.

–

"Tô đại nhân." Vũ Độc dừng xe ngựa lại trước cửa Hộ bộ, bàn tay vung lên nói với người đối diện, "Tại hạ có vài câu muốn nói cùng đại nhân, thỉnh."

Hộ bộ Thượng thư Tô Phiệt có chút ngạc nhiên: "Vũ Độc?"

Vũ Độc bước đến trước mặt Tô Phiệt, Tô Phiệt nhìn thấy xung quanh đều là Giang Châu thủ vệ, chỉ đành theo Vũ Độc lên xe ngựa.

"Mười bảy tháng trước." Vũ Độc vừa vào xe ngựa liền ngay ngắn ngồi xuống, nói với Tô Phiệt, "Chúng ta phát hiện sứ giả Nguyên quốc Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ tiến vào quý phủ bái phỏng, không biết đại nhân có thể kể lại tường tận cho tại hạ?"

Tô Phiệt nhất thời biến sắc, cả giận nói: "Vũ Độc! Lời này là ai nói với ngươi, là ai phái ngươi đến đây?! Đây hoàn toàn là phỉ báng!"

Vũ Độc cầm cái tráp bên cạnh lên, mở nắp cho Tô Phiệt nhìn, bên trong là ba viên dạ minh châu.

“Đây là lễ vật của Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ.” Vũ Độc nói, “Tìm được trong nhà của ngài, còn có tám tờ ngân phiếu hai trăm lượng cùng với một khối san hô. Nếu như không có sai sót gì, xin đại nhân ký tên.”

“Ngươi… Vũ Độc!” Tô Phiệt trăm triệu lần không ngờ toàn bộ quá trình giao tiếp của mình đều bị quan sát theo dõi, nhất thời đúng là mặt như màu đất.

“Tuyệt đối không có việc này!” Tô phiệt phủ nhận.

“Danh mục quà tặng ở đây.” Vũ Độc cầm danh mục đưa cho Tô Phiệt, bên ngoài còn phong lại bằng giấy thếp vàng, ngay dòng đầu tiên có viết ‘Trình cho Tô Phiệt đại nhân’. Chuyện đã đến nước này Tô Phiệt đã không còn cách chống chế, tận đáy lòng bất giác run rẩy.

“Những thứ này trả lại cho đại nhân.” Vũ Độc khách khí nói, “Danh mục quà tặng tại hạ thay đại nhân giữ lại, thỉnh ngài xuống xe, tại hạ chỉ là muốn hỏi một chút. Chuyện này cho dù là có hay không, những thứ đó đều là của ngài.”

Tô Phiệt kinh nghi bất định, sau khi xuống xe còn đứng yên tại chỗ run rẩy một hồi. Chỉ nghe Vũ Độc lên tiếng phân phó xa phu: “Khởi hành đi nội các.”

–

Thời gian thoáng qua liền biến mất, chớp mắt đã đến xế chiều, Đoạn Lĩnh thận trọng kiểm tra bài thi của mình. Văn luận viết từ lúc Nam Trần lập quốc, dựa theo lời kể của phụ thân phán đoán thế cục Nam Trần cùng với mấy lượt giao phong với các nước, sau đó lại men theo tấu chương dời đô của Mục Khoáng Đạt mà triển khai, Giang Châu hiện tại do sĩ tộc chiếm giữ, ba nước Liêu, Trần, Nguyên tạo thành thế chân vạc, đây đó kềm chế lẫn nhau.

Cuối cùng y viết lên danh tính, vừa nghe được tiếng chuông vang lên các giám khảo liền mở cửa gian nhỏ, tiến vào thu bài thi.

“Chữ viết không tệ.” Giám khảo khen ngợi.

Đoạn Lĩnh đứng dậy cúi đầu với đối phương, tiếng ồn trong viện mỗi lúc một tăng lên, các sĩ tử bắt đầu cùng nhau nghị luận khảo đề, Mục Khánh chen chúc trong đám người, tìm được Đoạn Lĩnh liền nhanh chân chạy tới.

Sĩ tử trước mắt Đoạn Lĩnh đều là những gương mặt xa lạ, chỉ là từ khẩu âm của bọn họ liền có thể nhận ra được mấy thế lực, một bên là sĩ tử Tây Xuyên, một bên còn lại là sĩ tử Giang Châu.

“Hôm nay không đi cùng ngươi.” Đoạn Lĩnh nói.

Mục Khánh đã quen với việc Đoạn Lĩnh độc lai độc vãng, khoát khoát tay, hỏi: “Làm bài thế nào?”

Đoạn Lĩnh cười nói: “Tạm được.”

Y từ chỗ của Mục Khoáng Đạt đã ước đoán được sâu cạn của các đệ tử sĩ tộc, khi còn học tập ở Mục phủ Đoạn Lĩnh cũng đã tiếp thu được rất nhiều thứ, hiện tại y đã có thể dựa vào đại cục của một vùng Trung Nguyên phân tích ra địa vị của Nam Trần.

“Ta hình như đã đem bài thi viết thành tấu chương.” Đoạn Lĩnh bỗng nhiên chợt nhớ tới, vội nói, “Hỏng rồi.”

“Không quan trọng.” Mục Khánh nói, “Thi cũng đã thi xong.”

Bên ngoài đều là thân nhân đến đón, Đoạn Lĩnh lại nói với Mục Khánh: “Ta đợi Vũ Độc, ngươi đi về trước đi.”

Mục Khánh bướng bỉnh nói: “Ta chờ cùng ngươi.”

Đoạn Lĩnh đắm mình trong ráng chiều chạng vạng của mùa xuân chờ đợi, Vũ Độc lại cứ chậm chạm chưa chịu đến.

1/ Đào chi yêu yêu, chước chước kỳ hoa: Trích từ chương thứ ba bài thơ ‘Đào yêu’ trong Chu Nam thuộc phần Phong của Kinh Thi

Đào chi yêu yêu, chước chước kỳ hoa,

Chi tử vu quy, nghi Kỳ thất gia.

Đào chi yêu yêu, hữu phần kỳ thực,

Chi tử vu quy, nghi kỳ gia thất.

Đào chi yêu yêu, kỳ diệp trăn trăn.

Chi tử vu quy, nghi kỳ gia nhân.

Dịch nghĩa

Cây đào non xanh mơn mởn, hoa đỏ hồng rực rỡ.

Cô ấy về nhà chồng, hòa hợp với gia đình nhà chồng của cô ta.

Cây đào non xanh mơn mởn, quả rất là sai.

Cô ấy về nhà chồng, hòa hợp với gia đình nhà chồng của mình.

Cây đào non xanh mơn mởn, lá tươi tốt sum suê.

Cô ấy về nhà chồng, hòa hợp với mọi người trong gia đình nhà chồng.

Đây là bài thuộc loại " *Hôn ca* ", thường dùng để diễn tấu trong đám cưới, chúc mừng cho cô dâu, chú rể và hai họ.

Nội dung bài thơ ca ngợi mùa xuân, mùa của hạnh phúc lứa đôi, ca ngợi người thiếu nữ, cô dâu trong ngày " *vu quy* "… Đẹp như " *Đào yêu* " (cây đào tơ xanh non mơn mởn) "*Ch ướ c ch ướ c k ỳ hoa* ", từ " *hoa* " ở đây không phải là (bông hoa) mà có ý nghĩa như một hình tượng ẩn dụ, là (vầng trăng, vầng mặt trời rực rỡ, tươi đẹp) cũng có thể hiểu là (hoa đỏ hồng rực rỡ). Đó còn là lời cầu chúc cho hạnh phúc lứa đôi, gia đình với khát vọng " *H ữ u ph ầ n k ỳ th ự c* " (quả sai trĩu cành) và " *Kỳ di ệ p tr ă n tr ă n* " (lá sum suê, tươi tốt… vĩnh cửu, trường tồn).

Lời chúc phúc, cầu mong ấy cũng là lời căn dặn " *Nghi kỳ th ấ t gia, gia th ấ t* " gói gọn lại trong một chữ " *Thu ậ n h ò a* " (chồng vợ và cả đại gia đình nhà chồng).

Ở đây tác giả trích dẫn lại, một bên ám chỉ vẻ đẹp của hoa đào, một bên gợi mở lòng 'xuân' của Đoạn Lĩnh muốn về một nhà cùng ai đó

2/ Vãng giả bất khả gián, lai giả do khả truy: Dịch nghĩa 'Việc đã qua không can gián được, việc đã tới không thể theo đuổi'

Trích từ thiên 18 của Luận Ngữ

Một ẩn sĩ nước Sở tên là Tiếp Dư, giả khùng, ca hát trước xe Khổng Tử (khi Khổng Tử qua nước Sở): Chim Phượng ơi! Chim Phượng ơi! Đạo đức giờ suy đồi! Việc qua rồi không can gián được; còn việc tới, không thể theo đuổi. Hãy thôi đi! Hãy chấm dứt đi! Ngày nay làm chính trị thì nguy hiểm lắm!" Khổng Tử vội xuống xe để nói chuyện thì ông đã mau chân tránh đi, nên Khổng Tử không nói được lời nào cùng Tiếp Dư

105. Quyển 2 - Chương 105: Giằng Co

Sâu trong ngõ hẻm, Vũ Độc tiếp nhận phần danh mục lễ vật cuối cùng do Ảnh đội đưa đến, lại đối chiếu với danh sách của Thương Lưu Quân, tổng cộng có bảy tên quan viên.

"Không còn chuyện của các người." Vũ Độc phân phó, lại ra hiệu cho mọi người tản đi, xe ngựa cũng thừa dịp để bọn họ kéo đi mất. Sắc trời dần tối, hắn cứ thế đứng ở giữa ngõ hẻm chờ đợi.

Tiếng bước chân truyền đến, người hắn chờ vẫn chưa thấy mặt mà kẻ xuất hiện trước mắt chính là A Mộc Cổ, hai người xa xa đối diện giằng co.

"Vũ Độc." A Mộc Cổ nói.

"A Mộc Cổ." Vũ Độc giương lông mi lên nói, "Đệ nhất cao thủ Nguyên quốc."

Vũ Độc đảo mắt nhìn A Mộc Cổ một vòng từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng lại tại bội đao trên tay gã, nói: "Đao của ngươi thoạt nhìn không tệ, thế nhưng võ công hẳn cũng bình thường thôi. Ngày đó ta đã định nói như vậy."

"Nói đi, đem chứng cứ ngươi đã thu thập được giao ra đây, cần bao nhiêu thù lao tùy người gọi giá." A Mộc Cổ nói.

Vũ Độc đáp: "Ngươi đã nghĩ quá nhiều rồi, làm ơn nhường đường, ta không định giết sứ thần ngoại quốc ở chỗ này."

A Mộc Cổ: "Như vậy, phải đắc tội rồi."

Một câu vừa dứt, trong nháy mắt A Mộc Cổ liền xuất thủ, không tiếp tục nói lời vô ích với Vũ Độc nữa. Thế nhưng Vũ Độc thủy chung vẫn không rút kiếm, chỉ lách người qua một bên né tránh, ngón cái bắn vào chuôi kiếm, Liệt Quang kiếm rời vỏ ba tấc.

Song phương nghiêng người lướt qua, loan đao của A Mộc Cổ lóe sáng hàn quang, hai người đồng thời đều tự xoay thân, Vũ Độc dùng ba tấc kiếm phong gác lên loan đao của A Mộc Cổ, một tiếng kim thiết vang lên, binh khí trong tay hai người đều có chất liệu phi phàm, ai cũng không làm gì được ai.

Vũ Độc cứ bị vây trong ngõ nhỏ như vậy, A Mộc Cổ chậm chạp không lùi, gã biết võ công người này không thể khinh thường, vội vàng thu mã bộ lui lại hai bước, nín thở trầm ngâm quan sát nhất cử nhất động của Vũ Độc, không dám lại sơ suất.

Bất ngờ, phía sau lưng có một bóng người lảo đảo xuất hiện, cười hỏi: “Ai đó!”

A Mộc Cổ cả kinh, không ngờ còn có người có thể vô thanh vô tức tiếp cận chính mình, đây hoàn toàn không phải chuyện đùa. A Mộc Cổ lập tức bổ một đao về phía sau, bàn chân Trịnh Ngạn đạp xuống, cước bộ phù phiếm đảo người né tránh.

Vũ Độc: “…”

“A Mộc Cổ đại nhân đang ở đây làm gì?” Trịnh Ngạn hỏi.

A Mộc Cổ vừa thấy liền biết hai người đã hẹn gặp nhau ở chỗ này, nói: “Ít nói nhảm, giao vật kia ra đây!”

“Vật gì vậy?” Trịnh Ngạn một bên tránh né A Mộc Cổ, một bên nghiêng trái ngã phải đánh túy quyền, mắt thấy A Mộc Cổ chém ngang một đao, Trịnh Ngạn liền giơ bàn tay có mang bao tay của mình lên thuận thế vỗ xuống, cái bao tay nọ đúng là không sợ đao phong, mượn lực đẩy lực, đem A Mộc Cổ đẩy ngang ra ngoài.

Tuy không có người quan chiến, thế nhưng thân phận của Vũ Độc đều ở đó, không tiện lấy hai đánh một, chỉ đành đứng ở một bên lược trận. Trịnh Ngạn ngay cả kiếm cũng không cần, cước bộ tập tễnh đánh túy quyền với A Mộc Cổ. A Mộc Cổ bình sinh lần đầu tiên đụng phải lộ số võ công này, đúng là không làm gì được Trịnh Ngạn.

“Kỳ quái.” Trịnh Ngạn nói, “Đại nhân làm sao lại biết nói Hán ngữ rồi?”

A Mộc Cổ: “…”

A Mộc Cổ thịnh nộ, gã vốn kiêu ngạo hôm nay lại bị một thích khách say khướt mấy phen hạ nhục, còn nhiều lần suýt nữa trúng quyền của Trịnh Ngạn, vì vậy đã hoàn toàn mất bình tĩnh. Hơn nữa quyền pháp của Trịnh Ngạn chân quyền hư chiêu đan xen hỗn loạn, đong đưa đến A Mộc Cổ không khỏi hoa mắt.

Thế nhưng danh hiệu Đệ nhất võ sĩ Nguyên quốc cũng không phải hư danh, A Mộc Cổ ý thức được nếu mình lại khinh thường chỉ sợ phải thua, vì vậy lúc này liền trầm ngâm quan sát chiêu thức của Trịnh Ngạn, đổi công thành thủ, một đao chém ra không thành công liền không tiếp tục đuổi theo.

Vũ Độc vừa thấy A Mộc Cổ đổi lộ số liền biết đối phương không hề khinh địch, lúc này liền xuất thủ, Liệt Quang kiếm xuất vỏ, thừa khoảng trống lúc Trịnh Ngạn thối lui mà đâm thẳng một kiếm vào eo A Mộc Cổ. Lần đánh lén này A Mộc Cổ không hề phòng bị, vỏ đao đeo nơi thắt lưng bị một chiêu đánh rơi, còn bị Vũ Độc thu vào trong tay. Sắc mặt A Mộc Cổ nhất thời đại biến, quay đao chém về phía Vũ Độc.

Vũ Độc vừa động thủ Trịnh Ngạn liền thu quyền, chỉ thấy đao thế của A Mộc Cổ đại khai đại hợp, lại một đao xuống tới, Vũ Độc khom người né qua nhảy lên đầu tường, A Mộc Cổ cũng nhảy lên đuổi theo, thuận lợi thu về vỏ đao của mình, thế nhưng loan đao trong tay A Mộc Cổ lại suýt nữa bị Vũ Độc đoạt đi, gã chỉ

có thể ném vỏ đao tập kích, thu lại loan đao, sau đó lập tức nhảy lui vài bước.

A Mộc Cổ còn đang do dự không tình nguyện chạy trốn, Vũ Độc lại cầm vỏ đao tung hứng trong tay, nói: "Kêu một tiếng gia gia ta liền trả lại cho ngươi.."

A Mộc Cổ giận dữ quát to lao về phía Vũ Độc, bất ngờ lại có mấy người tiến tới, lần này còn là Hắc giáp quân đang tuần thành.

"Người nào dám tư đấu trong thành!" Đội trưởng quát.

Nếu bị quan binh bắt được hậu quả không phải chuyện đùa, A Mộc Cổ không dám tái chiến, men theo vách tường nhanh chóng phi thân rời đi, Vũ Độc và Trịnh Ngạn đều đứng lại trong ngõ nhỏ, nhìn nhau im lặng.

"Đông cung Hổ Bí vệ, Thái tử Thường Thị, Trịnh Ngạn." Trịnh Ngạn nói.

Đội trưởng nói: "Trịnh đại nhân, trong thành Giang Châu nghiêm cấm tư đấu, thỉnh giao vũ khí cùng ta đi một chuyến."

"Con mẹ nó, ngươi có biết hay không ta là ai?" Trịnh Ngạn nghiêng đầu quan sát đám vệ binh kia, nói, "Ta con mẹ nó còn muốn giao vũ khí?"

Vũ Độc ra hiệu ý bảo không nên kéo dài nữa, tiện tay đưa ra thủ dụ của Hoàng đế, vệ binh đành phải rút đi.

"Đám người này đơn giản là kiêu căng phách lối." Trịnh Ngạn nói, "Vô pháp vô thiên."

Hắc giáp quân từ trước đến nay đều kiêu ngạo, nhưng cũng là hết cách, ngay cả Vũ Độc tiến cung cũng sẽ bị kiểm tra, Tạ Hựu một khi đã cứng lên thì ai cũng không có biện pháp khuyên bảo.

"Công phu của A Mộc Cổ rất cao." Vũ Độc nói, "Đơn đả độc đấu chỉ sợ khó chơi."

Trịnh Ngạn hỏi: "Đồ đâu?"

Vũ Độc đem danh mục lễ vật giao cho Trịnh Ngạn, nói: "Trì hoãn không ít thời gian, danh mục lễ vật giao cho ngươi, danh sách quan viên ta giữ lại, hôm khác nói tiếp, đi!"

_

Đoạn Lĩnh trông đứng trông ngồi cũng không thấy Vũ Độc tới đón, thầm nghĩ không biết đã xảy ra chuyện

gì rồi, thế nhưng bọn họ đang ở Giang Châu, lại có thể xảy ra chuyện gì chứ? Sĩ tử đều đã rời đi hết sạch, Mục Khánh còn đứng một bên chờ đợi. Đoạn Lĩnh cảm thấy không yên lòng, hoàng hôn phủ xuống, hiện tại đã là đầu mùa xuân nhưng vẫn còn chút lạnh, cũng không thể để Mục Khánh vẫn luôn đứng cùng y, Đoạn Lĩnh chỉ đành nói: "Trước hết cứ về rồi hãy nói, đi."

Người đón Mục Khánh không phải Thương Lưu Quân mà là quản gia Mục phủ, hai người cùng nhau trở về, Mục Khánh nói: "Phụ thân có nói tối nay cùng nhau ăn cơm, Vũ Độc hẳn là đang chờ."

"Ta thay xong y phục sẽ qua."

"Ta chờ ngươi." Mục Khánh thi hội xong liền xem như vứt được tảng đá lớn trong lòng, vô cùng vui vẻ nói với Đoạn Lĩnh. "Sau khi ăn xong hai ta lại tìm trò gì vui vẻ chơi đi, Thương Lưu Quân đã đặt chỗ ở Quần Phương các rồi."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh tràn đầy phiền não, thấy Mục Khánh vô ưu vô lo như vậy thật sự rất hâm mộ, nghĩ đến kiếp sống đọc sách của mình từ nay cũng sẽ kết thúc tâm tình liền bị đối phương lây nhiễm, duy chỉ có một việc thiếu sót là Vũ Độc còn chưa trở lại, thật sự quá sát phong cảnh.

Đoạn Lĩnh đi vào thay quần áo, Mục Khánh liền tò mò nhìn quanh mấy vòng, đây là lần đầu tiên hắn quan sát nhà của Vũ Độc và Đoạn Lĩnh tỉ mỉ như vậy, còn cực kỳ cao hứng kéo mấy ngăn tủ của Vũ Độc ra, bên trong tất cả đều là thuốc.

Đoạn Lĩnh đang tìm y phục nghe được thanh âm thì quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Mục Khánh hỏi: "Ngươi và Vũ Độc ở cùng một phòng sao?"

"Ừ." Đoạn Lĩnh đáp.

Mục Khánh lại hỏi: "Ngủ cũng chung giường?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Ừ." Trong lòng lại nghĩ, Vũ Độc sẽ đi Quần Phương các sao? Nếu không tối nay lại cùng nhau uống rượu? Sau khi uống rượu xong thìlệnh cho bọn tùy tùng đều lui ra ngoài, chỉ còn lại y cùng Vũ Độc. Đoạn Lĩnh đột nhiên nghĩ đến, có phải Mục Khánh đã biết gì đó, vì vậy mới muốn dẫn hai người bọn họ cùng đi, nhất thời gương mặt đỏ bừng.

Trời đã tối hẳn, một hắc y nhân bịt mặt nhảy qua tường viện, quan sát gian phòng đèn đuốc sáng trưng bên trong.

Mục Khánh ở dưới ánh đèn mở mấy hộp thuốc ra cao hứng nghiên cứu.

Đột nhiên một sợi dây thừng bay đến trói cổ Mục Khánh lại, Mục Khánh còn chưa kịp kêu thành tiếng cả người đã bị kéo bay ra ngoài, ngăn tủ trên tay cũng bị kéo theo, dược liệu rơi xuống đầy đất.

Đoạn Lĩnh đang thất đai lưng nghe được thanh âm liền nhìn sang, nhất thời kinh hãi, nhanh chân lao ra rút dao nhỏ xử lý dược liệu trên bàn một nhát chặt đứt dây thừng. Mục Khánh ngã nhoài trên mặt đất, người bịt mặt lại xông về phía Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh liền xem dao nhỏ như ám khí ném về phía người bịt mặt.

Người bịt mặt nghiêng đầu né tránh, Đoạn Lĩnh xoay người chạy về phía tủ thuốc, người bịt mặt bổ đến một đao, Đoạn Lĩnh lăn tròn trên mặt đất tránh né. Ngăn tủ có chứa thuốc độc đặt ở quá cao, Đoạn Lĩnh chỉ đành đạp lên án kỷ phi thân về phía trường cung trong phòng, nhấc tay bắn tới một mũi tên, người bịt mặt bị ép lao ra khỏi phòng.

"Ai đó!" Đoạn Lĩnh lớn tiếng quát.

Sau lưng đột nhiên bay tới một kiếm đâm trúng đầu vai Đoạn Lĩnh lại bị Bạch Hổ Minh Quang khải ngăn trở không thể ghim vào, đối phương hết sức kinh ngạc, Đoạn Lĩnh vừa quay đầutrên cổ liền trúng một chưởng, lập tức ngất đi.

"Làm sao bây giờ?" Người bịt mặt từ tiền viện nhảy cửa sổ vào, nói, "Hai người?"

"Đều mang đi." Người bịt mặt đến sau đáp.

Một người tiến đến tháo dây thừng trên cổ Mục Khánh xuống, miễn cho hắn chưa đến nơi đã chết, người còn lại vác Đoạn Lĩnh lên vai, hai người cùng chạy ra khỏi viện của Vũ Độc..

–

Vũ Độc chạy đến bên ngoài Thành quân các đã không thấy ai nữa, chỉ có một lão bộc đang quét tước, tiến lên hỏi thăm thì đối phương cũng không biết 'Vương Sơn' đi nơi nào khiến hắn vô cùng tức giận, chỉ phải quay về quân bộ Giang Châu dắt Bôn Tiêu ra. Tạ Hựu hỏi: "Nghe nói các ngươi tư đấu trong thành?"

Vũ Độc đáp: "Cút!"

Tạ Hựu: "…"

Vũ Độc tung người lên ngựa, nháy mắt đã chạy xa đến không thấy bóng lưng.

"Sơn nhi!" Vũ Độc đứng bên ngoài viện gọi to.

Trong viện không ai lên tiếng, Vũ Độc nhìn thấy đao nhỏ rơi bên cạnh bồn hoa liền có cảm giác không ổn

nhanh chóng chạy vào, chỉ thấy dược liệu rơi đầy đất dường như có vết tích tranh đấu, trong phòng phảng phất có sự hiện diện của hai người xa lạ. Vũ Độc nhìn về phía cửa sổ mở rộng nhíu chặt chân mày, vội vàng xoay người xuất môn đuổi theo mấy bước, chỉ là trong hẻm nhỏ cũng không tìm được dấu chân.

Thương Lưu Quân từ phía Mục phủ bước đến, hỏi: "Vương Sơn và Mục Khánh đâu? Bên kia đang chờ các người qua ăn tối."

Vũ Độc vẻ mặt mờ mịt, Thương Lưu Quân mạc danh kỳ diệu tiến vào trong viện nhìn thoáng qua, sau đó hốt nhiên xoay người đối diện với Vũ Độc, trong mắt cả hai đều tràn đầy kinh hoảng.

–

Lúc Đoạn Lĩnh tỉnh lại liền nghe được có người dùng loại ngôn ngữ kỳ quái lải nhải bên cạnh, y mơ mơ màng màng mở mắt ra, trước mặt cũng là một mảnh hắc ám, không biết Mục Khánh có ở bên cạnh hay không. Thanh âm của một tên trong bọn bắt cóc ít nhiều có chút quen thuộc, chỉ là y nhất thời không thể nhớ ra.

Trên đầu của bọn họ hẳn là bị trùm túi vải đen, còn có thể thấy được một chút ánh sáng lờ mờ, phía trước thấp thoáng truyền đến tiếng cười của nữ hài tử.

"Người nào đây?"

"Hỏi đi."

"Sẽ bị nghe ra thân phận."

"Người bị bắt đi, Vũ Độc nhất định biết là chúng ta, chỉ sợ hỏi sai người, đứa còn lại liền sinh ra ngờ vực."

"Trước hết hỏi rõ thân phận đã."

Đoạn Lĩnh đột nhiên nhớ đến, là người Nguyên! Là Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ lần trước đã gặp ở Ngự hoa viên! Vì sao lại muốn bắt y? Chẳng lẽ thân phận của y đã bại lộ? Không thể nào.

Đoạn Lĩnh đã từng gặp qua Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ, Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ lại chưa từng thấy qua y, hai người cho rằng ngôn ngữ của mình dùng Đoạn Lĩnh nghe không hiểu nên không hề kiêng kỵ nói chuyện với nhau. Không ngờ tới, bọn họ vừa nói mấy câu Đoạn Lĩnh đã nghe ra được.

"Ngươi quá sơ ý rồi." Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ nói, "Sao lại giấu thứ quan trọng nhưng vậy trong vỏ đao chứ?"

"Ta làm sao biết hắn sẽ đoạt vỏ đao của ta?"

“Có phải đã bị giám thị hay không?”

“Trước hết phải nghĩ xem nên nói thế nào, nhanh một chút, bọn họ rất nhanh sẽ về đến rồi.”

Lại có một thanh âm khác dùng giọng điệu lơ lớ nói với Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ: “Hai thiếu niên này nhất định có một người là nhi tử của Mục Khoáng Đạt, ngươi xem bộ giáp bạc trên người y.”

Sau đó một cánh tay vươn ra cởi ngoại bào của Đoạn Lĩnh, để lộ Bạch Hổ Minh Quang khải bên trong, Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ lại nói: “Thứ quý trọng như vậy tiểu tư của Vũ Độc không có khả năng dùng đến, chỉ có nhi tử của Thừa tướng là có thể mặc phòng thân.”

“Soát người y.” Một thanh âm khác nói, “Tìm xem có thứ gì có thể chứng minh thân phận hay không.”

Lại có một bàn tay vói vào trong ngực Đoạn Lĩnh sờ tới sờ lui, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, ngươi thực sự muốn chết rồi.

Sau đó chính là một tiếng hét thảm, quả nhiên, Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ bị rết vàng trong áo Đoạn Lĩnh cắn phải, đang ôm tay la hét thẳng tắp ngã xuống đất.

Một thanh âm khác lo lắng gọi: “Cáp Đan!”

Quả nhiên là Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ… Đoạn Lĩnh nghĩ thầm.

Y đột nhiên bắt đầu nổi lên lòng đồng tình với hai gã bắt cóc ngu xuẩn này, hơn nữa còn rất muốn cười.

106. Quyển 2 - Chương 106: Vật Cũ

“Giải dược! Nhanh tìm giải dược!”

Đến lúc này bọn họ đã không dùng loại ngôn ngữ cổ quái kia nói chuyện nữa mà sửa thành dùng tiếng Hán. Một người hung tợn nắm cổ áo Đoạn Lĩnh lên, kéo y sang một vị trí khác: “Ngươi tên gì?!”

“Ngươi quản tên của ta làm gì.” Đầu của Đoạn Lĩnh vẫn bị trùm trong túi vải đen, nói “Mạng của đồng bọn các ngươi nằm trong tay ta, muốn giải độc trước tiên thả bằng hữu ta ra.”

Cáp Đan ở bên cạnh a a kêu to, nhưng không được vài tiếng thì thanh âm cũng dần yếu đi, sau đó liền không còn lên tiếng nữa.

"Hắn sẽ không chết ngay lập tức." Đoạn Lĩnh đáp, "Ngươi còn có một chút thời gian để cân nhắc chuyện thả người. Hoặc là ngươi cũng có thể thử soát người của ta một chút, sau đó lại thành nạn nhân tiếp theo."

"Đem giải dược giao ra." Thanh âm kia nói, "Bằng không ta sẽ giết ngươi, trên cổ ngươi không có hộ giáp."

"Ta không mang theo thuốc giải." Gương mặt bị che sau lớp vải đen của Đoạn Lĩnh mỉm cười, nói, "Tự ngươi xem rồi làm đi."

Đối phương trầm mặc một chút, Đoạn Lĩnh lại nói: "Thời gian không đợi người nha, các ngươi chỉ có mười mấy canh giờ mà thôi."

"Ta thả ngươi trở lại." Đối phương nói, "Bằng hữu của ngươi ở trong tay ta, ngươi dám tiết lộ chuyện này ra ngoài một chút ta sẽ giết y. Cho ngươi bốn canh giờ, trước hừng đông phải đem thuốc giải đến đây."

"Nói điều kiện đi." Đoạn Lĩnh nói.

"Nếu qua thời gian đó ngươi không cần trở về, mọi người ngọc nát ngói lành." Bọn cướp nói, "Ngươi nói cho Vũ Độc…"

"Là 'Đồng quy vu tận'." Đoạn Lĩnh nói, "Hoặc là 'Thà làm ngọc nát'."

"Thụ giáo." Bọn cướp nói, "Đưa vật ta muốn đến đây, ngoại trừ thuốc giải còn có đồ của ta, cùng đặt tại bến tàu thứ ba ngoài thành."

Ngoại thành? Nơi này là ngoại thành sao? Đầu óc Đoạn Lĩnh xoay chuyển thật nhanh, đáp: "Ngươi thả bằng hữu của ta đi không phải tốt hơn sao?"

Bọn cướp nói: "Không có khả năng, ta chỉ cho ngươi một lựa chọn, hắn là thủ hạ của ta, tính mạng của hắn đối với ta không quá quan trọng."

"Ngươi cũng đừng nên nói thẳng quá." Đoạn Lĩnh nói, "Hắn chỉ là trúng độc, lỗ tai vẫn còn nghe được đấy."

Bọn cướp cười lạnh một tiếng, đem Đoạn Lĩnh ném ra ngoài, quát: "Đi!"

Đoạn Lĩnh chỉ nghe tiếng gió thổi vù vù, bọn cướp vừa mở cửa đã nghe được tiếng nhạc từ xa truyền đến, sau đó tiếng nhạc xa dần, xung quanh đều yên ắng. Đoạn Lĩnh cố gắng phán đoán xem đây là nơi nào, đến khi nhận rõ thanh âm phụ cận liền cảm giác được gã bắt cóc kia đang xách lấy y cố ý chạy vòng quanh, lúc thì phi thân lên tường, khi thì trên đất bằng bôn tẩu, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng bánh xe lộp cộp.

"Ngươi cứ chạy quanh như vậy." Đoạn Lĩnh nói, "Thời gian kéo dài ra chỉ làm hại đến tính mạng thuộc hạ

của ngươi."

Đối phương hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi rất thông minh, vậy thì đi thôi."

Đột nhiên Đoạn Lĩnh cảm thấy dây thừng trên tay mình buông lỏng, lập tức với tay lên kéo cái túi trên đầu xuống, nhìn quanh chỉ thấy mình đang ở trong một con hẻm nhỏ. Y chậm rãi đi ra ngoài, trước mặt là một con đường lớn phồn hoa của Giang Châu, bọn bắt cóc hiển nhiên đã không thấy bóng dáng.

–

Bên ngoài tướng phủ.

Thương Lưu Quân nói: "Vậy cứ đem mấy thứ kia trả về, dù sao Bệ hạ cũng đã xem rồi."

"Đồ vật ở trong tay Trịnh Ngạn," Vũ Độc nói, "Đã trình cho Bệ hạ, hiện tại còn chưa cầm về được, chờ một chút, đừng để mình hoảng loạn…"

Vũ Độc suy nghĩ một hồi lại nói với Thương Lưu Quân: "Ngươi đến bên ngoài trạm dịch canh gác. Ta đi tìm Trịnh Ngạn lấy đồ vật rồi đến đàm phán với bọn chúng, trong lúc đó ngươi để ý đừng để bọn họ mang con tin đi. Trước hết không nên kinh động Mục tướng gia."

"Chuyện lớn như vậy làm sao có thể không báo cho Mục tướng gia?!" Thương Lưu Quân nói, "Ngươi điên rồi sao?!"

"Vậy ngươi đi nói đi." Vũ Độc nói, "Sau đó có xảy ra phiền toái gì cũng đừng trách ta."

"Ngươi…" Thương Lưu Quân kêu lên, "Vũ Độc! Vũ Độc!"

Vũ Độc đã phóng người lên ngựa, khống chế Bôn Tiêu xông thẳng vào Hoàng cung. Mục Khoáng Đạt chờ đợi một hồi lại không thấy người đến liền phái người đi hối thúc, Thương Lưu Quân trái lo phải nghĩ chỉ đành đem trái tim đưa ngang một cái, nói với gã sai vặt: "Thiếu gia đã kéo Vương Sơn đi Quần Phương các chơi rồi, ta đang định đi tìm bọn họ về, thỉnh Mục tướng gia cứ dùng cơm tối trước."

Thương Lưu Quân cũng dẫn một con ngựa ra tiến thẳng đến dịch quán.

Phía Đoạn Lĩnh lại không nóng nảy hồi phủ, y biết hiện tại Mục phủ hẳn đã loạn thành một đoàn rồi, nếu y đi vào nhất định sẽ bị Mục Khoáng Đạt giữ lại thẩm vấn những chuyện xảy ra, còn có thể bởi vì bảo đảm sự an toàn liền không cho y rời đi nữa. Hiện tại trước hết phải nghĩ rõ ràng xem nên làm gì tiếp theo.

Nhất định hôm nay lúc Vũ Độc đi thăm dò việc nhận hối lộ đã bị đối phương nhận ra động tĩnh, người

Nguyên bởi vì trao đổi chứng cứ nên bí quá hóa liều, bắt cóc con tin đến uy hiếp, lúc người kia nhắc mình lên có thể thấy được thể hình phảng phất rất khôi ngô, là A Mộc Cổ sao? Ngoại trừ bằng chứng đút lót, Vũ Độc còn lấy đi thứ gì của A Mộc Cổ vậy? Tựa hồ rất trọng yếu?

Từ phía sau có một bàn tay đột ngột vỗ lên vai y, Đoạn Lĩnh giật thót cả mình xoay người lại chống đỡ.

"Sư phụ!" Thương Lưu Quân nói.

Đoạn Lĩnh lại càng hoảng sợ, Thương Lưu Quân hỏi: "Mục Khánh đâu?"

Đoạn Lĩnh miễn cưỡng trấn định lại, nói: "Bị A Mộc Cổ và Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ bắt đi."

Đoạn Lĩnh đến giờ vẫn chưa quen nghe Thương Lưu Quân gọi mình là "Sư phụ", y nói rõ tình huống hiện tại, lại an ủi Thương Lưu Quân vài câu, bảo hắn không nên gấp gáp. Thương Lưu Quân nghe xong Đoạn Lĩnh nói thì nghĩ nghĩ: "Cũng không phải đợi lâu nữa đâu, Vũ Độc đã tiến cung tìm Trịnh Ngạn rồi, sẽ lập tức đến ngay."

Hai người đến bênngoài trạm dịch quan sát, Đoạn Lĩnh biết Mục Khoáng Đạt còn chưa phát hiện Mục Khánh bị bắt cóc thì trong lòng thầm nghĩ còn cơ hội cứu vãn, may thật.

"Ta đoán không phải ở nơi này." Đoạn Lĩnh nói, "Lúc nãy hắn vác ta lòng vòng trong thành nửa ngày, đến bây giờ hẳn vẫn chưa kịp xuất thành."

Thương Lưu Quân nói: "Ta đi vào thăm dò một chút, ngươi ở đây chờ ta…" Nói xong lại suy nghĩ một chút, rất sợ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, liền đơn giản nói: "Vẫn là dẫn ngươi theo cùng thôi, bám vào lưng ta."

Thương Lưu Quân hình thể khôi ngô, Đoạn Lĩnh nhảy lên lưng hắn, dùng tay bám vào bờ vai xốc vác. Thương Lưu Quân liền nhảy vào bên trong dịch trạm, trước hết là xem qua khu vực trạm dịch của Tây Lương, bên trong vang lên tiếng hét chói tay của một nữ hài, Thương Lưu Quân lôi kéo Đoạn Lĩnh chạy khỏi nhà tắm. Đoạn Lĩnh lại đạp lên đầu gối của Thương Lưu Quân, xoay người bám vào tường, cả hai cùng phi thân vào dịch trạm của người Nguyên.

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, người này đúng là tài cao mật lớn, cứ trực tiếp xông vào như thế.

"Người nào?!"

Dịch quán của người Nguyên phòng giữ sâm nghiêm, Đoạn Lĩnh cùng Thương Lưu Quân vừa tiến vào đã bị vây công, Thương Lưu Quân một tay chống đất làm trụ xoay tròn hai chân tung lên liên tục tung cước đá cho đám thủ vệ kia phun máu lùi lại. Thương Lưu Quân lại đoạt đến hai thanh kiếm, ném một thanh cho Đoạn Lĩnh, hỏi: "Biết dùng thứ này chứ?"

“Cung tiễn!” Đoạn Lĩnh nói, “Ta có thể dùng cung tiễn!”

Thương Lưu Quân lại phi thân lên trực tiếp đạp nát một bộ cửa sổ, vọt vào đại sảnh lấy cung tiễn ném cho Đoạn Lĩnh.

Cả mấy gian phòng đều không thấy bóng người.

“Đúng là không có trong dịch trạm.” Đoạn Lĩnh nói, “Mục tiêu quá rõ ràng, đi thôi, lại nghĩ biện pháp khác.”

Cả hai vừa qua người lại liền thấy cửa đại sảnh đều đã bị người Nguyên lèn chặt.

Đoạn Lĩnh: “…”

“Chạy ngược vào phía trong. ” Đoạn Lĩnh nói.

“Không cần.” Thương Lưu Quân đáp, đưa ngón tay ra vén một bên khăn che mặt lên để lộ hình xăm hứng về đám người Nguyên ngoài cửa: “Ta muốn giết người rồi, cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, thức thời liền rời đi nơi này.”

Đám quân Nguyên kia tựa hồ nghe không hiểu hắn đang nói gì, tay cầm vũ khí hò hét vọt vào, Đoạn Lĩnh vội vàng nhảy về phía sau đứng lên án kỷ, giương cung cài tên chuẩn bị trợ giúp Thương Lưu Quân. Thương Lưu Quân lại nghiêng người lao đến, dùng thân thể làm chày thịt đâm thẳng vào đám quân Nguyên.

Đoạn Lĩnh vừa xoay người lấy ra một mũi tên đặt lên cung kéo căng, lại phát hiện trong phòng ngoại trừ Thương Lưu Quân đã không còn ai đứng thẳng nữa.

Đoạn Lĩnh: “…”

“Sư phụ, đi.” Thương Lưu Quân còn vươn tay ôm Đoạn Lĩnh xuống, lúc y bước ra khỏi cửa thì không nhịn được quay lại nhìn đại sảnh người nằm la liệt, có chút dở khóc dở cười.

Rời khỏi dịch trạm, trước mặt là một con đường nhỏ yên tĩnh.

“Ở nơi này chứ?” Thương Lưu Quân ngồi xổm trên một đầu sư tử đá, bộ quần áo dạ hành đen kịt khiến người ngoài vừa nhìn qua sẽ nghĩ rằng trên đầu sư tử đá là một loài vật lạ lùng gì đó.

“Có thể khiến thủ vệ Giang Châu lục soát toàn thành?” Đoạn Lĩnh nói.

"Ta sợ thiếu gia gặp nguy hiểm." Thương Lưu Quân nói, "Vạn nhất bọn họ động thủ lại phải làm sao bây giờ?"

Tình thế này ban đầu là do Đoạn Lĩnh bày ra, không ngờ đến cuối cùng lại nâng tảng đá đập chân mình, sớm biết y nên cẩn thận hơn một chút, bây giờ rất dễ khiến người Nguyên chó cùng rứt giậu.

Tuấn mã tiếp cận, Vũ Độc tới rồi.

"Vũ Độc!"

Vũ Độc nhảy xuống ngựa chạy thẳng về phía Đoạn Lĩnh, vòng tay ôm y thật chặt. Hắn thở dài một hơi, nói: "May là không có việc gì, cảm tạ trời đất."

Thương Lưu Quân nói: "Sự tình vẫn chưa xong đâu!"

"Đổi chỗ nói chuyện đi." Vũ Độc đáp, "Trịnh Ngạn còn đang ở trong cung, chuyện này không dám kinh động Bệ hạ nên hắn sẽ tìm cách đem mấy thứ kia ra ngoài, hẹn chúng ta chờ ở quán mỳ."

Thương Lưu Quân cho dù sốt ruột Mục Khánh, thế nhưng cũng hiểu hiện tại bọn họ không biết tung tích đối phương nên cũng đành thôi, cùng hai người đi đến 'Thiên hạ đệ nhất mỳ'. Giờ này cửa tiệm cũng đã chuẩn bị đóng cửa, thế nhưng bệnh viện quan hệ của Trịnh Ngạn, ông chủ liền dọn dẹp nhã gian lầu hai cho bọn họ ngồi một chốc.

Đoạn Lĩnh lặp lại một lần sự việc cho Vũ Độc nghe, ba người trầm ngâm một chút, Đoạn Lĩnh hỏi: "Ngươi đã lấy vật gì của hắn?"

Vũ Độc vẻ mặt mờ mịt, lấy vỏ đao của A Mộc Cổ ra cho bọn họ nhìn.

"Là cái này." Thương Lưu Quân nói, "Ngươi và Trịnh Ngạn đánh người thì cứ đánh, tư dưng cướp vỏ đao của người ta làm gì?"

"Ta thế nào cũng nên lưu lại một chút chứng cứ đi!" Vũ Độc nói, "Nếu không phải đưa cái gì làm vật chứng cho Bệ hạ xem?"

Đoạn Lĩnh nói: "Không không, một vỏ đao mà thôi, đến nỗi như thế sao?"

"Hoặc là có ý nghĩa kỷ niệm gì chăng?" Vũ Độc nghi ngờ nói.

Trên vỏ đao có khảm không ít bảo thạch, xem ra là cực kỳ quý giá, nói không chừng là do Oa Khoát Đài ban cho, hoặc giả là vật gia truyền: "Đem người độc chết cũng không phải biện pháp, có giải dược sao?"

“Lập tức phối.” Vũ Độc nói, lại tháo đai lưng tinh thép của mình ra, mở ngăn ngầm dùng một cái muỗng cực nhỏ bắt đầu đong thuốc bột trộn lẫn, sau đó lại xin ông chủ một muỗng nước canh đến. Thương Lưu Quân còn đang suy nghĩ địa điểm Mục Khánh bị giam giữ, Vũ Độc nhát gừng đáp lời, Đoạn Lĩnh biết hắn khẳng định đang muốn quay về đi ngủ, dù sao y cũng được thả ra rồi, chuyện của Mục Khánh lại không liên quan đến hắn, chỉ cần ngồi không nhìn Thương Lưu Quân lo lắng là được.

Lúc hai người đang nói chuyện Đoạn Lĩnh lại nhìn ngắm cái vỏ đao kia, nhớ đến bảo kiếm của Hốt Tất Liệt đã từng nhìn thấy trước đó. Người Nguyên tựa hồ rất thích nạm bảo thạch lên vỏ đao kiếm, xem như một loại chứng minh thân phận. Y cầm vỏ đao lên vuốt ve, cũng không biết đã đụng vào nơi nào, đột nhiên nghe ‘cách’ một tiếng, bên trong rơi ra mấy tập giấy vàng.

Vũ Độc và Thương Lưu Quân đang nói chuyện cũng hơi ngừng lại, hai người đều nhìn về phía vỏ đao.

“Đây là cái gì?” Đoạn Lĩnh dùng ngón tay cẩn thận vuốt phẳng tập giấy, mở ra được hai tờ văn chương.

Đây là bài thi năm đó của y và Thái Diêm ở Ích Ung quán, phía dưới còn có ấn triện cá nhân của mỗi người.

Ba người cũng tiến đến, chân mày cau chặt, nhìn kỹ hai tờ giấy.

Vũ Độc vừa nhìn thấy ấn triện của Thái Diêm liền biến sắc nhìn Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh cũng đã triệt để giật mình, ý niệm đầu tiên chính là. Nguy rồi! Thương Lưu Quân còn ở bên cạnh!

“Tam… nguyệt… khẩu[1]” Thương Lưu Quân thì thầm, vẻ mặt mờ mịt, hướng về Đoạn Lĩnh hỏi: “Đây là cái gì? Trên đó viết những gì?”

Đoạn Lĩnh: “…”

Vũ Độc: “…”

1/ Tam.. nguyệt… khẩu: Là những bộ phận cấu thành chữ ‘Diêm’ trong tên của Thái Diêm

Diêm:

Tam, nguyệt, khẩu: … …

107. Quyển 2 - Chương 107: Bạn Cũ

"Là hai phong mật thư do Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô và Oa Khoát Đài viết cho bọn hắn." Đoạn Lĩnh đáp, lại đem thư đưa cho Thương Lưu Quân, nói: "Ngươi cầm trình cho Mục tướng gia đi."

Thương Lưu Quân cũng không nhận, đáp: "Ai tìm được thì người đó tự đi giao."

"Ừ." Vũ Độc trong lòng đủ mọi tư vị đem hai phần bài thi thu lại, Thương Lưu Quân còn nói: "Làm sao bây giờ? Dù sao cũng phải nghĩ biện pháp chứ? Nếu như Tướng gia biết được chúng ta liền chơi xong rồi!"

Vũ Độc và Đoạn Lĩnh đều thầm cảm thấy quá nguy hiểm, chỉ là Đoạn Lĩnh vẫn giữ sắc mặt như thường nhíu mày suy tư, trầm mặc không nói.

Lúc này Trịnh Ngạn vừa vặn giống như một trận gió lướt lên cầu thang, ngồi vào bên cạnh ba người, đặt một túi giấy dầu lên án. Mà Lang Tuấn Hiệp lại đang chậm rãi theo phía sau.

"Danh sách lễ vật đều ở nơi này." Trịnh Ngạn nói.

Lúc Lang Tuấn Hiệp xuất hiện Đoạn Lĩnh không tự chủ được cả kinh, Vũ Độc cau mày nói: "Ngươi nói cho y biết làm cái gì?"

"Mấy thứ này là do y thay ta trộm ra." Trịnh Ngạn đáp, "Vật được cất giữ ở Đông cung."

"Vỏ đao đâu?" Lang Tuấn Hiệp hỏi.

Một cơn gió lạnh lướt qua, trên lưng Đoạn Lĩnh đều là mồ hôi, lạnh đến gai người.

Vũ Độc ném vỏ đao qua cho Lang Tuấn Hiệp, ánh mắt của y liền dán lên vỏ đao, không kịp ngồi xuống đã vôi vàng mânmê tìm kiếm, không bao lâu liền chạm vào cơ quan, chỉ nghe 'cách' một tiếng, ngăn ngầm lộ ra.

Chỉ là bên trong đã trống không.

Lang Tuấn Hiệp: "..."

Bốn người đồng thời nhìn chằm chằm Lang Tuấn Hiệp, Thương Lưu Quân phảng phất cảm giác được cái gì, đôi mắt lộ ra khỏi khăn che mặt tràn đầy nghi hoặc. Đầu tiên ánh mắt quét về phía Vũ Độc, sau đó lại nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh.

"Này." Trịnh Ngạn lẩm bẩm nói, "Đây là đang chơi trò bí mật gì thế?"

Lang Tuấn Hiệp mỉm cười, đem vỏ đao trả trở lại.

"Người bị nhốt ở đâu?" Trịnh Ngạn hỏi Đoạn Lĩnh.

"Ta… không nhớ được." Đoạn Lĩnh nói, "Dù sao cũng là không ra được khỏi thành, ta nghe được có tiếng đàn hát, tiếng cười, còn có ánh sáng chiếu qua mảnh vải đen. Là… là…"

Trong lúc bất chợt Đoạn Lĩnh linh quang lóe lên, nhớ tới an bày đêm nay của Mục Khánh, hỏi: "Có phải hay không là Quần phương các?"

Mấy người đều nhìn Đoạn Lĩnh chờ y hạ quyết định, dù sao cũng chỉ có y bị bắt qua.

"Đến Quần Phương các xem một chút đi." Đoạn Lĩnh nói, "Mọi người chia binh hai đường, một đường đi Quần phương các, một đường đi bến tàu giao đồ tiện thể theo dõi đám người A Mộc Cổ. Ngươi… Ô Lạc Hầu Mục, ngươi và Trịnh Ngạn đến bến tàu theo dõi, ta và Vũ Độc, Thương Lưu Quân đi tìm người. Như vậy được không?"

Lang Tuấn Hiệp mỉm cười, không nói gì, xoay người ly khai.

"Giao cho các ngươi." Trịnh Ngạn đáp, tiện đà nhảy người qua cửa sổ biến mất trong bóng đêm.

Lang Tuấn Hiệp đi rồi Đoạn Lĩnh mới thở phào nhẹ nhõm, hướng mắt nhìn sang Vũ Độc. Vũ Độc lại hơi xua tay ý bảo không cần kinh hoảng, chỉ là Thương Lưu Quân lại không yên lòng. Lúc ba người đến hẻm sau Quần Phương các, Đoạn Lĩnh nhắm mắt nhận rõ thanh âm, cảm giác hẳn phải là nơi này.

"Là ở đây." Đoạn Lĩnh nói, "Đây là nơi có khả năng nhất."

Trong Quần Phương các hạ nhân đông đảo, muốn giấu một người cho dù là tùy tiện ném ở trên giường cũng không dễ dàng bị phát hiện.

Vũ Độc nói: "Chia ra mà tìm, phân công hành động. Thương Lưu Quân, ngươi lầu một chúng ta lầu hai."

Mấy hôm nay, A Mộc Cổ cùng Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ dừng chân ở Giang Châu cũng vẫn thường xuyên đến Quần Phương các chơi đùa quên cả trời đất, bằng không sứ giả ngoại quốc đến kinh đô của nước khác còn làm cái gì? Mỗi ngày ở trong trạm dịch chơi đấu vật sao?

Đoạn Lĩnh càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán này chính xác, lại cùng Thương Lưu Quân quy ước phương thức báo tin rồi mới chia ra. Vũ Độc một tay ôm ngang eo Đoạn Lĩnh, nhún người vài cái đã lên đến lầu hai.

“Không đi bằng cửa sao?!” Đoạn Lĩnh nhỏ giọng hỏi.

Vũ Độc nói: “Quá phiền toái, nhanh chóng tìm người rồi trở về ngủ, thi cử cả ngày ngươi không thấy mệt sao?”

Đoạn Lĩnh chỉ đành im lặng, Vũ Độc lập tức chạy lên vài bước, mà Đoạn Lĩnh lại vịn chặt mái ngói chậm rì rì cẩn thận đi ngang, nhằm tránh phát ra âm thanh. Vũ Độc nhìn lại, nói: “Nơi này cũng không ai để ý thanh âm kỳ lạ đâu, dù sao bên trong cũng đã đủ náo nhiệt rồi.”

Đêm xuân mệt nhoài, cho dù bên ngoài chợt vang lên thanh âm trên mái ngói, ân khách cũng chỉ tưởng mèo. Vũ Độc đầu tiên mở hé một cánh cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy một cô nương đang gảy đàn, một gã văn nhân nhàn nhã thưởng thức.

Quần Phương các vốn là thanh lâu lớn nhất Tây Xuyên, sau khi Đại Trần dời đô liền cùng cùng dọn đến Giang Châu, sau khi tu chỉnh một phen càng thêm vẻ xa hoa hào nhoáng, chỉ riêng khu vực lầu hai cũng đã có đến hơn hai mươi nhã gian. Đoạn Lĩnh cũng đẩy ra một cánh cửa, liền thấy một gã quan viên đầu hói bụng bự đang ôm tiểu quan không ngừng hôn hít.

Đoạn Lĩnh không khỏi buồn cười, Vũ Độc vội vàng khoát khoát tay ý bảo không nên nhìn, lại mở một cửa sổ khác, còn ra hiệu cho Đoạn Lĩnh nhanh chóng nhìn sang phòng bên cạnh.

Bên trong mỗi cánh cửa sổ đều giống như một thế giới riêng biệt, nhân sinh bách thái tẫn tại nơi này. Đoạn Lĩnh vừa mở một cánh cửa sổ ra, nhất thời gương mặt đỏ bừng, chỉ thấy một nam tử vóc người cao lớn ôm lấy thân thể trắng nõn của thiếu niên, một chân thiếu niên bị đẩy lên cao, hai người hướng về phía một mặt gương lớn không ngừng giao hoan, mặt kính đem chỗ hai người tương liên phản chiếu đến thanh thanh sở sở, ngọc xử đảo hoa thủy, bạch dịch vương khắp nơi. Thiếu niên hiển nhiên cực kỳ hưởng thụ, từ cổ xuống đến lòng ngực đều ửng lên một mảnh đỏ thẫm, thở dốc không ngừng.

Đoạn Lĩnh thiếu chút nữa đã thét lên, vội vàng khom người trốn xuống bậu cửa. Vũ Độc còn tưởng Đoạn Lĩnh đã phát hiện được cái gì, chạy đến liếc qua, nhất thời gương mặt tuấn tú đỏ bừng lập tức đóng cửa sổ lại, kéo Đoạn Lĩnh rời đi.

Trong đầu Đoạn Lĩnh tất cả đều là những hình ảnh vừa rồi, dưới chân có chút lảo đảo suýt nữa liền trượt xuống mái ngói. Vũ Độc ôm ngang hông y giữ lại, nhất thời cả hai đều có chút xấu hổ.

“Cẩn thận.” Vũ Độc nói.

“Cái kia…” Đoạn Lĩnh lấy lại bình tĩnh, cảm giác được vật kia của hắn ở dưới lớp vải chỉa vào chính mình liền thoáng tránh ra, trái tim ầm ầm nhảy loạn.

“Bên này.”

"À đúng rồi." Vũ Độc lại mở ra một cánh cửa sổ, ý bảo Đoạn Lĩnh chờ ở bên ngoài.

Vừa nhìn thấy bóng người đang nằm ngủ trên giường Đoạn Lĩnh liền biết là Mục Khánh, nào có người đến Quần Phương các chỉ để ngủ? Liền vội vàng theo Vũ Độc tiến vào phòng trong, kéo chăn ra nhìn kỹ, quả nhiên là Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ và Mục Khánh đang sánh vai nằm cùng nhau.

Mục Khánh chỉ là ngủ say chứ không bị tổn thương gì, không biết là A Mộc Cổ sợ Vũ Độc trả thù hay do bản tính lương thiện, cư nhiên không dùng nghiêm hình bức cung Mục Khánh.

"Cứu sao?" Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, nhìn ở phân thượng bọn họ không động đến Mục Khánh, y cũng không muốn làm khó Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ.

"Muốn cứu người cũng không có giải dược." Vũ Độc nói, "Đều giao cho Trịnh Ngạn rồi."

Đoạn Lĩnh quay ra ngoài huýt sáo dài một tiếng, ý tứ chính là đã tìm được, bảo Thương Lưu Quân đến đón người. Không lâu sau Thương Lưu Quân liền chạy đến, nhìn thấy Mục Khánh nằm yên không nhúc nhích suýt nữa đã sợ đến làm rơi nửa cái mạng, vội vàng sờ soạng đối phương, lại rót trà đến đổ vào miệng Mục Khánh.

"Các ngươi mau xem xem là có chuyện gì?" Thương Lưu Quân nói.

Đoạn Lĩnh trả lời: "Không có việc gì, chỉ là hôn mê thôi."

Không bao lâu sau, Mục Khánh quả nhiên tỉnh dậy, thở ra một hơi, nói: "Ai? Thương Lưu Quân?"

Mọi người: "…"

"Vương Sơn? Vũ Độc?" Mục Khánh lại nhìn quanh, nói, "Đây là đâu? Quần phương các sao? Các ngươi thế nào lại tới sớm như vậy?"

Đoạn Lĩnh hoàn toàn phục rồi, cả đám người lo lắng cho hắn hơn nửa buổi tối, Mục Khánh lại còn mơ màng không biết chuyện. Thương Lưu Quân lại để Vũ Độc tỉ mỉ kiểm tra một lần xem Mục Khánh có trúng độc hay không, sau khi xác định hoàn toàn bình thường liền ôm ngang hắn rời đi.

"Tự ta biết đi!" Mục Khánh giãy giụa nói, "Xuống đại sảnh uống rượu được không? Chờ một chút! Ta còn…"

Vũ Độc và Đoạn Lĩnh đỡ trán, Thương Lưu Quân cả giận quát: "Bị ngươi hù chết! Còn uống rượu cái gì! Đi đi đi! Về nhà cùng nhau chịu phạt đứng!"

“Có cửa kìa! Nhảy cửa sổ làm cái gì?” Mục Khánh bị Thương Lưu Quân vác ngang trên lưng, hai chân còn hoảng loạn giãy dụa.

Đoạn Lĩnh buồn cười không nhịn được, lại kéo chăn đắp kín lên người Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ rồi mớicùng Vũ Độc rời đi. Sau đó Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ sống hay chết liền phải nhìn bản lãnh của A Mộc Cổ rồi.

“Khoa cử thế nào?” Vũ Độc cho đến bây giờ mới có tâm trạng trò chuyện với Đoạn Lĩnh.

“Tạm được.” Đoạn Lĩnh cười nói, “Từ nay về sau cả người nhẹ nhàng.”

Mười năm gian khổ học tập đến nay kết thúc, kế tiếp nếu có thể thi đình liền được ra làm quan, nếu không thể thì chỉ đành tìm một đường khác để đi.

Vũ Độc hỏi: “Chuyện ngươi muốn ta đáp ứng là gì?”

Lúc hai người bước ra khỏi phòng, đèn hoa rực rỡ lấp lánh, Quần phương các oanh oanh yến yến, nhạc thanh nổi lên bốn phía. Đoạn Lĩnh trên mặt ửng hồng, nhớ tới tâm tư lúc sáng sớm rồi lại đột nhiên nghĩ đến hình ảnh vừa nãy nhìn thấy qua cửa sổ, thoáng cái mặt đã đỏ lên.

“Không… không có gì, về nhà thôi.” Đoạn Lĩnh vừa muốn xoay người, lại bị Vũ Độc kéo ngược.

“Đi.” Vũ Độc cười nói, “Uống rượu.”

“Này…” Đoạn Lĩnh liếm môi một cái. Vũ Độc còn chưa uống rượu nhưng mặt cũng đã đỏ, nghiêng đầu nhìn sang mấy gian phòng bên cạnh nói: “Hẳn phải còn vị trí.”

Trái tim Đoạn Lĩnh không ngừng nhảy nhót, Vũ Độc vỗ tay y ra hiệu cứ ở đây chờ, lại xuống lầu tìm tú bà đặt một nhã gian lầu hai. Đoạn Lĩnh nghĩ thầm chuyện này không tốt rồi! Chẳng lẽ là… Vũ Độc làm sao biết tâm sự của y chứ?

“Lầu hai không còn trống!” Vũ Độc hỏi tú bà xong thì ngẩng đầu nhìn Đoạn Lĩnh, gọi, “Xuống đây đi.”

Đoạn Lĩnh đỏ mặt bước nhanh xuống dưới, lúc đi qua cầu thang các cô nương đều nhìn y, còn có người bước lên lôi kéo, Đoạn Lĩnh một bên giơ tay chống đỡ một bên rảo bước chạy đi, xấu hổ đến cực điểm chạy xuống bên cạnh Vũ Độc. Lại có một quy công đi đến dẫn Đoạn Lĩnh và Vũ Độc vào chỗ, hỏi: “Hai vị gia mỗi người gọi một cô nương? Hay là muốn tìm đông vui?”

“Nghe mấy khúc nhạc thôi.” Vũ Độc nói, “Kéo một tấm bình phong đến, chúng ta chỉ nghe đàn, còn lại không cần an bày. Dọn lên mấy món điểm tâm, gia vẫn chưa dùng cơm tối.”

Đoạn Lĩnh chợt nhớ đến Quỳnh Hoa viện, nơi đó tựa hồ cũng là như thế này. Quy công liền vì hai người dọn án, kéo bình phong qua, lại dâng rượu và thức ăn, cũng không gọi cô nương đến bồi rượu. Đoạn Lĩnh liền cảm thấy tự tại hơn nhiều.

Vũ Độc mở bầu rượu ra ngửi, lại nói với quy công: "Đổi một bầu sạch sẽ."

"Một lượng bạc một bầu." Quy công đáp, "Gia, muốn đổi rượu phải trả tiền ngay."

Vũ Độc nhìn quy công không nói lời nào.

Đoạn Lĩnh kéo kéo tay áo Vũ Độc chỉ cảm thấy buồn cười. Quy công bị ánh mắt tràn ngập sát khí của Vũ Độc chấn nhiếp, vội vàng cầm lấy bầu rượu rời đi, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, nhưng cũng chỉ đành ngoan ngoãn nghe lời.

"Cho mặt còn không biết xấu hổ." Vũ Độc chế giễu.

Đoạn Lĩnh: "…"

Hai người ngồi đối diện, tiếng tỳ bà bên ngoài dừng lại, có mấy người khen 'hảo', lại có người cầm hoa lụa đến khen thưởng. Đoạn Lĩnh thăm dò nhìn ra ngoài muốn xem cô nương đánh đàn có bao nhiêu tư sắc, tỳ bà nương thấy Đoạn Lĩnh tuấn tú liền mỉm cười dịu dàng, chớp mắt với y, thu hồi tỳ bà lui xuống.

Vũ Độc: "…"

Đoạn Lĩnh nói: "Lần đầu tiên đến phòng lớn của Quần Phương các, còn thật thú vị."

Vũ Độc nói: "Qua bên này ngồi, đừng nhìn ngó lung tung."

Đoạn Lĩnh chỉ đành chạy đến ngồi sóng vai với Vũ Độc. Nếm thử một ít rượu lại gắp mấy món thức ăn và điểm tâm tầm thường nhấm nháp. Buổi trưa Đoạn Lĩnh chỉ ăn một chút đồ nguội, cả ngày hầu như chưa có gì lót bụng. Vũ Độc đẩy thức ăn về phía y nói: "Ăn đi", Đoạn Lĩnh mới gắp thêm mấy đũa.

Vũ Độc lại không hề ăn thêm, chỉ chuyên tâm hầu hạ Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh nghĩ thầm không biết Trịnh Ngạn và Lang Tuấn Hiệp lúc này đã như thế nào. Đêm xuân tối lửa tắt đèn ở bờ sông hứng gió cũng không phải việc dễ chịu, hơn nữa trên lầu hai còn có một sứ giả Nguyên quốc trúng độc nằm chờ chết.

"Ngươi thế nào không ăn?" Đoạn Lĩnh thấy Vũ Độc không động đũa liền nâng chén lên, nói, "Nào, ta mời ngươi một chén."

Vũ Độc dở khóc dở cười, thấy Đoạn Lĩnh vội vàng ăn uống cũng có chút đói, Vũ Độc nâng ly lên nhấp một

hớp rượu, cũng bắt đầu lấp đầy bụng. Một lát sau cảm thấy khát nước cũng không cần rót rượu ra chén, trực tiếp nâng bầu lên dốc cạn.

"Có cần đến xem bọn người Trịnh Ngạn không?" Đoạn Lĩnh ăn uống no nê rốt cục cũng hỏi đến.

"Quản bọn họ làm gì." Vũ Độc nói, "Còn uống?"

"Không uống." Đoạn Lĩnh ợ dài một hơi, nói, "Uống nữa liền say."

"Nếu say ta cõng ngươi trở về." Vũ Độc nói, "Không có gì đáng ngại, hôm sinh thần của ngươi ta đã muốn mang ngươi đi uống rượu. Tốt xấu cũng đã trưởng thành rồi, cái gì cũng nên thử, tự nhiên cũng sẽ mang ngươi ra mở rộng tầm mắt."

Đoạn Lĩnh đã có chút men say, liền chui vào trong lòng Vũ Độc.

Vũ Độc có chút bất an, nghiêng người lại nhấc tay, cuối cùng cũng ôm lấy Đoạn Lĩnh.

"Này." Đoạn Lĩnh ghé vào tai Vũ Độc, "Vũ Độc, chúng ta lên lầu đi."

"Lên lầu?" Vũ Độc vừa nghĩ nhất thời cũng hiểu ý Đoạn Lĩnh, gương mặt ửng hồng nói: "Trên, trên lầu… không tốt. Về… về nhà được không?"

Đoạn Lĩnh lại ghì chặt cánh tay Vũ Độc, vùi mặt vào hõm vai của hắn, một lát sau mới ngẩng đầu lên, trong mắt đều là men say, đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó.

Bên ngoài bóng người hoảng động, ngọn đèn xuyên thấu qua bình phong ánh thành đủ màu rực rỡ chiếu lên thân thể hai người. Tiếng tỳ bà lại cất lên, lần này là một khúc Dương quan tam điệp[1].

"Vị Thành triêu vũ ấp khinh trần, khách xá thanh thanh liễu sắc thanh…"

"Thiếu gia thỉnh bên này."

"Cư nhiên chọn ngồi ở đây." Thanh âm của Thái Diêm cất lên, "Tiểu tử kia của Mục gia đâu?"

"Hẳn là đã tới từ sớm mới đúng." Thanh âm của nam nhân đáp, "Thiếu gia thỉnh ngồi xuống trước."

Thái Diêm cùng một gã văn sĩ bước qua bình phong, Đoạn Lĩnh là đang say, Vũ Độc cũng không hề phòng bị, bốn người vừa vặn đối mắt. Thái Diêm kinh ngạc nói: "Vũ khanh?"

Vũ Độc thu lại nụ cười, thậm chí cũng quên mất phải đứng dậy chào. Thái Diêm ngồi sau một cái án gần đó, lẩm bẩm nói: "Mục Khánh hẹn ta tối nay đến đây, nói có một hảo bằng hữu muốn dẫn kiến với ta. Không ngờ đến…"

Nói đến đây, Thái Diêm cũng đã lấy lại tinh thần nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh.

"… Là ngươi." Sắc mặt của Thái Diêm nháy mắt trở nên trắng bệch, thấp giọng lẩm bẩm.

"Là ta." Hơi men của Đoạn Lĩnh đã bay đi phân nửa, khoanh chân ngồi xuống, nhấc bầu lên châm tràn chén rượu, nói, "Điện hạ, ta kính người một chén."

Thái Diêm cùng Đoạn Lĩnh lẳng lặng đối diện, bên ngoài bình phong truyền đến tiếng tỳ bà ráo riết cùng với giọng hát ngân dài văng vẳng: "Khuyến quân canh tẫn nhất bôi tửu, tây xuất Dương Quan vô cố nhân…"

1/ Dương Quan tam điệp: Hay còn gọi là 'Vị Thành khúc – Tống Nguyên nhị sứ An Tây', một bài thơ lừng danh của Vương Duy

Vị Thành triêu vũ ấp khinh trần,

Khách xá thanh thanh liễu sắc tân.

Khuyến quân cánh tận nhất bôi tửu,

Tây xuất Dương Quan vô cố nhân.

Mượt mà rặng liễu xanh xanh

Bụi rơi buổi sớm Vị Thành mưa bay

Mời anh hãy cạn chén này

Dương Quan đi khỏi biết ai quen mình.

108. Quyển 2 - Chương 108: Con Tin

Vào đêm, bốn bề đều là một mảnh đen kịt, duy chỉ có một ngọn đèn bão được chong ngay trước bến tàu, lay động theo gió.

Nước sông một đợt tiếp một đợt vuốt ve bờ đất, Lang Tuấn Hiệp và Trịnh Ngạn đều ẩn thân sau bãi đá, gắt gao nhìn về phía lối vào.

Một đầu khác của bên tàu có đặt một tay nãi nhỏ.

Trịnh Ngạn đột nhiên nở nụ cười, nói: "Ta bỗng dưng cảm thấy, khí thế lúc Vương Sơn nói chuyện rất giống một người."

Lang Tuấn Hiệp vẫn không hé răng, ôm chặt cánh tay trầm mặc nhìn bến tàu, đã qua đến canh hai vẫn chưa thấy người đến lấy hàng.

Câu này vừa dứt, hai người đều tự rơi vào suy tưởng, giống như đã trở thành một bức tượng gỗ.

Trong lúc bất chợt, từ giữa sông một người ướt đẫm vọt ra, một tay chụp lấy tay nãi một tay chống xuống đất dụng lực bật ngược trở về đáy nước. Trịnh Ngạn và Lang Tuấn Hiệp đồng loạt ngẩn người, lập tức phi thân qua nhưng cũng không kịp nữa, người nọ đã trở về lòng sông, Trịnh Ngạn lướt nhanh một bước kích động nhảy xuống nước, Lang Tuấn Hiệp lại truy đuổi dọc theo bên bờ.

Trong Quần Phương các.

Từng loạt hình ảnh lần lượt hiện lên trước mặt Thái Diêm và Đoạn Lĩnh.

Hai người phảng phất đều đã trở về mùa xuân năm ấy ở Thượng kinh, hoa đào tung bay theo gió; về đến cái thuở bọn họ lướt qua trong hành lang học đường, cả hai chắp tay trước ngực gật đầu chào nhau; trở về những đêm cùng nhau theo Lý Tiệm Hồng học võ, những đêm kiếm tẩu sơn hà; về lại đoạn thời gian lần đầu thành phá, tiếng khóc than nổi lên bốn phía, máu nhuộm đỏ cả đất trời.

Về đến một khắc khi kéo mảnh vải che trên di hài huynh trưởng, ánh mắt của Thái Diêm hoảng sợ lại bất lực đến tột cùng.

Một nỗi sợ hãi bừng lên trong lòng Thái Diêm, khiến hắn khẩn trương đến dạ dày quặng thắt, thậm chí làm ngã cái chén trước mặt.

Đoạn Lĩnh chỉ an tĩnh nhìn hắn, mỗi một khắc trôi qua Thái Diêm lại càng thêm sợ hãi, phảng phất trước

mặt hắn là một quỷ hồn đòi mạng, mang theo anh linh giận dữ của Lý Tiệm Hồng hiện ra sống động như thật, cùng với sự thóa mạ của hàng vạn hàng nghìn bách tính Đại Trần.

Hắn đang sợ, Đoạn Lĩnh cũng phát hiện rồi —— nhưng là sợ cái gì đâu?

Đoạn Lĩnh đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, y đã biết Thái Diêm đang sợ thứ gì, đối phương khẳng định không phải sợ y mà là sợ Phụ hoàng. Hóa ra thật sự có kẻ sợ một người đã chết, lực uy hiếp của Phụ hoàng tựa hồ cũng không bởi vì người đã chết đi mà tiêu tán, thậm chí còn trở thành một thanh đao nhọn vô hình thẳng tắp cắm vào linh hồn của Thái Diêm, ở một nơi không người thấy được, đem hắn cắm vào một khối bia đá cứng rắn lạnh lẽo.

"Điện hạ, thỉnh." Đoạn Lĩnh cười nói, lại dùng khủy tay đẩy đẩy Vũ Độc.

Vị văn sĩ đi theo Thái Diêm lạnh lùng lên tiếng: "Thật khá khen cho một phen phong thái."

Vũ Độc cầm bầu rượu lên, văn sĩ cũng đồng thời nâng bầu, mỗi người tự châm rượu cho thiếu niên bên cạnh mình. Vũ Độc đã lấy lại tinh thần, hướng về phía Thái Diêm nói: "Điện hạ, đây là người ta vừa nhận về, Vương Sơn."

"Vương… Vương Sơn." Thái Diêm rung giọng nói, "Nguyên lai là ngươi."

"Ta thay điện hạ uống." Văn sĩ nói.

Chén rượu Đoạn Lĩnh mời, văn sĩ thay Thái Diêm một hơi cạn sạch.

Cả hai người đều chìm trong sự trầm mặc dài đằng đẵng, văn sĩ cũng cảm thấy có chút không đúng, cất tiếng hỏi Thái Diêm: "Điện hạ, khó chịu sao?"

Thái Diêm chỉ muốn lập tức rời khỏi đây, miễn cưỡng nói: "Bị gió lạnh thổi đến, có chút… bao tử khó chịu."

Thực sự làm khó cho ngươi rồi, đến giờ còn phải bịa một lý do như vậy. Đoạn Lĩnh vừa nhìn thấy Thái Diêm liền không thể suy nghĩ thêm nhiều, sự phẫn nộ đã áp đảo lý trí của y, thầm nghĩ phải kích thích hắn thêm vài câu. Chỉ là ngay lúc vừa định mở miệng thì bên ngoài đột nhiên vang lên một trận tiếng vang lớn.

"Đừng để hắn chạy!" Thanh âm này là của Trịnh Ngạn.

Đoạn Lĩnh: "…"

A Mộc Cổ đã trở về! Đây là ý niệm đầu tiên của Đoạn Lĩnh. Ngay sau đó từ phía lầu hai phát ra một tiếng va chạm thật lớn, thân hình khôi ngô của A Mộc Cổ đập vỡ lan can rơi thẳng xuống, Vũ Độc và văn sĩ đều

vội vàng che chở người, trong vô thức đã tách nhau ra một đoạn. Vũ Độc quả đoán rút kiếm, chỉ một khắc sau lại có người xoay mình tung lên không, đạp bình phong bay thẳng về phía A Mộc Cổ. Chỉ nghe 'Rầm' một tiếng, bình phong đã nát thành bột mịn.

Đoạn Lĩnh được Vũ Độc bảo hộ ở sau lưng, không ngừng lui lại, cùng Thái Diêm càng lúc càng xa. Ngay sau đó A Mộc Cổ liền nắm lấy Thái Diêm, một cước đá bay văn sĩ, đem đao gác lên cổ hắn.

Người vừa đá bình phong chính là Lang Tuấn Hiệp, Trịnh Ngạn cả người ướt đầm vẫn đuổi sát theo, hai người vừa thấy Thái Diêm bị kềm kẹp đều đồng loạt biến sắc.

"Nói điều kiện." Lang Tuấn Hiệp nói, "Không nên lãng phí thời gian."

A Mộc Cổ trăm triệu lần không nghĩ tới mình bị đá bay xuống lầu cư nhiên còn có thể bắt được một con cá lớn như vậy, đợi đối phương mở miệng hắn mới nhận ra, con tin mình vừa tiện tay tóm được cư nhiên là Thái tử Đại Trần, lập tức nở nụ cười.

"Có ý tứ." A Mộc Cổ nói, "Nguyên lai là ngươi nha."

A Mộc Cổ lắc lư thanh đao, ánh đèn phản xạ lên lưỡi đao sáng loáng, hô hấp của Thái Diêm cô đọng lại. Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm bàn tay đang cầm đao của A Mộc Cổ, Thái Diêm lại nhìn thẳng vào mắt Đoạn Lĩnh.

"Các ngươi nói điều kiện đi." A Mộc Cổ nói, "Mọi người đều là người thông minh."

Cả sảnh đường lập tức vắng lặng không ai dám lên tiếng, ngược lại Đoạn Lĩnh liền mở miệng trước.

"Không nên động thủ, Trịnh Ngạn đi ra ngoài chuẩn bị ba con ngựa cho hắn." Đoạn Lĩnh nói, "Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ còn sống sao? Đem hắn xuống đây, đặt lên một con ngựa."

Lang Tuấn Hiệp liếc nhìn Trịnh Ngạn, Trịnh Ngạn gật đầu ra ngoài chuẩn bị ngựa.

Vào lúc này, Lang Tuấn Hiệp cũng phát hiện Đoạn Lĩnh và Thái Diêm đã chạm mặt nhau, y đầu tiên là ngẩn ra sau đó tâm thần bất định nhìn về phía Thái Diêm, ra hiệu cho hắn yên tâm giao chuyện còn lại cho mình xử lý.

"Ngươi." A Mộc Cổ nói với Vũ Độc. "Tránh qua một bên, cách nơi này xa chút."

Vũ Độc và Đoạn Lĩnh đơn giản đi qua một bên xem náo nhiệt.

Trong lòng Đoạn Lĩnh có muôn vàn ý niệm xoay chuyển, có vài câu muốn nói nhưng thủy chung cũng không

mở miệng.

Chốc lát sau, chợt có tiếng bước chân vang lên, một người gấp rút chạy đến, nói: "Điện… chuyện gì xảy ra?!"

Người vừa xuất hiện chính là Thương Lưu Quân, vừa thấy thế trận trong Quần Phương các liền hiểu được một hai.

A Mộc Cổ lại lớn tiếng quát: "Đều lui lại cho ta!"

Vì vậy mọi người lại tiếp tục lùi bước, Lang Tuấn Hiệp một chốc liếc Thái Diêm, một chốc liếc Đoạn Lĩnh, tựa hồ đang do dự điều gì. A Mộc Cổ lại thúc giục: "Đi nhanh!"

Mọi người chậm rãi lui khỏi sảnh đường.

Mọi người đều im lặng, Đoạn Lĩnh đại thể đã đoán được sự việc. Trịnh Ngạn và Lang Tuấn Hiệp canh giữ ở bến tàu, A Mộc Cổ lại tự mình đi lấy bằng chứng, sau khi cầm được liền chạy vội về đây, lẫn vào trong Quần Phương các. Lang Tuấn Hiệp và Trịnh Ngạn đang muốn bắt người thì A Mộc Cổ lại giở chiêu chó cùng rứt giậu.

"Ngựa đã chuẩn bị xong." Trịnh Ngạn vào nói, "Thả người đi."

Tứ đại thích khách đều đã có mặt đông đủ, một bên là Thái Diêm bị A Mộc Cổ kềm sát, Đoạn Lĩnh lại đứng đối diện, phía sau là Vũ Độc, Lang Tuấn Hiệp, Thương Lưu Quân và Trịnh Ngạn.

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ đúng là tiện nghi cho Thái Diêm, nếu hiện tại hắn bị giết cục diện sau này nhất định không dễ thu thập.

"Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ đã mang đến chưa?" Đoạn Lĩnh nói.

"Đưa hắn ra khỏi thành." Đoạn Lĩnh thấp giọng nói, "Cửa thành có Tạ tướng quân coi chừng, hắn ra không được, chúng ta đón đầu, đi."

Khoảng cách giữa Quần Phương các và cửa thành cũng không xa, mọi người vội vàng chạy đi, Đoạn Lĩnh và tứ đại thích khách ở phía trước, A Mộc Cổ cưỡi ngựa còn dẫn theo Thái Diêm, hai người xa xa rớt lại phía sau.

"Tính mạng của mọi người đều áp lên người hắn rồi." Trịnh Ngạn nói, "Nếu như không đổi được Điện hạ trở về, chúng ta đều tự rời khỏi thành lưu lạc thiên nhai đi thôi."

Đoạn Lĩnh thật ra còn ước gì A Mộc Cổ mang Thái Diêm về phương bắc, dù sao Bạt Đô cũng sẽ biết cách đối xử hắn sao cho thật tốt. Chỉ là nếu Thái tử một nước cứ như vậy bị trói đi, thật không biết mọi người phải ăn nói thế nào trước mặt Lý Diễn Thu, nếu không có người đối chất trái lại còn phiền toái hơn.

Đoạn Lĩnh quay đầu lại nhìn thoáng qua, Thương Lưu Quân lại nhỏ giọng hỏi ba người còn lại: "Chuyện gì xảy ra?"

"Ta không biết." Đoạn Lĩnh đáp, "Ta đang ở Quần Phương các uống rượu."

"Ta cũng không biết." Vũ Độc đáp, "Ta uống rượu với y."

"A Mộc Cổ tự mình đến lấy hàng." Trên người Trịnh Ngạn vẫn ướt sũng, ngoại bào dán chặt vào thân thể, "Thoát được quá nhanh, chỉ một chốc liền không thấy bóng dáng."

Lang Tuấn Hiệp không lên tiếng, chuyện này quả nhiên không khác suy đoán của Đoạn Lĩnh bao nhiêu.

"Ngươi trở về làm gì?" Đoạn Lĩnh lại hỏi Thương Lưu Quân.

"Thiếu gia bảo ta quay lại tạ tội với Điện hạ." Thương Lưu Quân đáp, "Tối nay không thể phụng bồi."

"Ngươi không sao chứ?" Đoạn Lĩnh phát hiện cánh tay Trịnh Ngạn bị chảy chút máu, Trịnh Ngạn lại khoát khoát tay tỏ vẻ không việc gì. Năm người đã đến dưới cửa thành, Lang Tuấn Hiệp đưa lệnh bài ra cho binh sỹ Hắc giáp quân thủ thành, nói: "Đông cung có việc gấp xuất thành."

Đoạn Lĩnh lại mượn một bộ cung tiễn từ Hắc giáp quân,

Trịnh Ngạn và Lang Tuấn Hiệp lúc trước đã rời thành một lần, binh sỹ cũng không có nhiều nghi ngờ, lại hỏi: "Phía sau là ai?"

"Phía sau đi cùng chúng ta." Lang Tuấn Hiệp đáp.

A Mộc Cổ ghìm chặt Thái Diêm, trước sau vẫn giữ cự ly xa hơn mười bước với bọn họ, không hề nói nhiều.

Đoạn Lĩnh nói: "Ô Lạc Hầu Mục, ngươi đi chuẩn bị cho hắn một chiếc thuyền."

Lang Tuấn Hiệp đi chuẩn bị thuyền, mọi người liền đứng một bên cờ.

"Ta đi rửa tay." Đoạn Lĩnh lui vào trong bóng tối đi vòng qua bờ sông, Vũ Độc vẫn theo sát phía sau.

Đoạn Lĩnh xé một mảnh vải nhỏ từ tay áo xuống, dùng một mẫu than viết lên năm chữ 'Thấy thư như gặp mặt', sau đó dùng mảnh vải cột chặt vào mũi tên thuận lợi giấu vào trong tay áo rồi mới quay trở lại bến tàu.

"Đem Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ đặt lên thuyền." Đoạn Lĩnh lại nói.

Văn sĩ cũng đi theo bọn họ đến đâu, từ xa nhìn đến, lại không biết Đoạn Lĩnh là nhân vật thế nào mà tứ đại thích khách cư nhiên đều cam tâm để ý sai xử.

A Mộc Cổ cười lạnh nói: "Ở đây quả nhiên chỉ có ngươi là người thông minh."

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm nếu ngươi thật sự muốn thì tên Thái tử này liền cho ngươi, không cần trả lại, còn nói: "Ngươi lên thuyền đi."

"Chờ một chút!" Trịnh Ngạn vội la lên, "Ngươi có ý gì? Mau đổi người về!"

A Mộc Cổ lại mang theo Thái Diêm lên thuyền, Lang Tuấn Hiệp và Trịnh Ngạn đuổi theo vài bước, Thương Lưu Quân lại nói: "Không thể nào, Vương Sơn, ngươi đừng chọc ta."

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, dọa các ngươi làm gì. A Mộc Cổ vừa mới cầm sào lên đẩy thuyền ra xa một chút Đoạn Lĩnh liền quát: "Truy!"

A Mộc Cổ quyết đoán đạp Thái Diêm xuống sông, cùng lúc đó Lang Tuấn Hiệp vừa đuổi đến cuối bến tàu cũng dừng bước, Trịnh Ngạn lại vội vàng nhảy ra lần thứ hai phi thân vào làn nước.

Đoạn Lĩnh đã đoán được A Mộc Cổ nhất định sẽ đẩy Thái Diêm xuống nước để kéo dài thời gian, vì vậy cũng không sợ hắn sẽ thật sự đưa người đi theo. Chỉ là vừa nghe một tiếng 'đùng' vang lên, Trịnh Ngạn nhảy xuống nước cứu người, A Mộc Cổ đứng trên thuyền lại gào to: "Thái tử của các người là giả mạo ——! Bị gạt rồi!"

Đoạn Lĩnh: "…"

Vũ Độc, Lang Tuấn Hiệp, Thương Lưu Quân, cùng với văn sĩ đuổi theo tới lập tức đều biến sắc, ngay cả Đoạn Lĩnh cũng không ngờ được A Mộc Cổ cư nhiên nói toạc ra như vậy.

Chỉ thất thần một lúc Đoạn Lĩnh liền nhớ ra chính sự, lập tức giương cung cài tên, mũi tên như lưu tinh bắn vào bóng tối, cũng không biết có thể ghim vào mạn thuyền hay đã rơi xuống lòng sông.

Một lát sau Trịnh Ngạn mới ôm Thái Diêm cả người ướt đẫm bò lên bờ, Lang Tuấn Hiệp và Thương Lưu Quân nhanh chóng bước đến kiểm tra cơ thể Thái Diêm, hỏi: "Điện hạ không sao chứ?"

Đoạn Lĩnh đẩy đẩy Vũ Độc, ý bảo ngươi cũng bước lên,… ít nhất… vẫn nên làm dáng một chút. Vũ Độc chỉ đành tiến đến giúp Thái Diêm bắt mạch.

"Điện hạ." Đoạn Lĩnh nói, "Thảo dân mạo phạm, thật sự tội đáng muôn chết."

Thái Diêm liên khí lực nói chuyện cũng không có, chật vật bất kham khoát khoát tay. khoát khoát tay. Văn sĩ dắt ngựa bước đến vội nói: "Điện hạ, thần đưa người hồi cung."

Thái Diêm hữu khí vô lực nói: "Các ngươi… Các ngươi…"

"Điện hạ?" Văn sĩ hỏi lại.

"Phùng Đạc." Trịnh Ngạn nói, "Mau đưa Điện hạ trở về, đừng để bị lạnh."

"Ta cũng về cùng." Lang Tuấn Hiệp bồi thêm.

109. Quyển 2 - Chương 109: Dò Xét

Lang Tuấn Hiệp trong bóng đêm tung người lên ngựa, dưới ánh mắt dõi theo của đám người vội vã rời đi. Trong số bốn người chỉ có Trịnh Ngạn là chật vật nhất, rõ ràng đây không phải là chuyện của hắn, hắn lại chạy vội cả đêm, vừa phải bơi lội lại vừa bị thương, còn phải nhảy xuống sông tận hai lần.

"Về nhà ta băng bó chút đi." Đoạn Lĩnh nói.

Trịnh Ngạn "Ừ" một tiếng, hiển nhiên đang suy tư. Đoạn Lĩnh thấy mọi người đều có chút thất thần lại nghĩ, vốn người phải hoảng thần tối nay chính là y mới đúng. Vũ Độc vẫn coi như còn bình thường, thế nhưng Thương Lưu Quân và Trịnh Ngạn giống như đều đã chìm trong mộng du. Đoạn Lĩnh vỗ vỗ Thương Lưu Quân, nói: "Ai, Thương Lưu Quân? Ngươi không sao chứ?"

"Đừng để ý tới ta!" Thương Lưu Quân phát điên nói.

Tối nay Thương Lưu Quân hiển nhiên là kinh hách quá độ, bước đi đều có chút bất ổn rồi. Đầu tiên là Mục Khánh bị bắt cóc, lo lắng đề phòng hơn nữa đêm lại đến lượt Thái tử trở thành con tin, cuối cùng trước khi A Mộc Cổ rời đi còn ném ra một tiếng sét kinh thiên, dẫn đến hắn hiện tại vẫn còn đang bị vây trong chấn động cực độ.

Thế nhưng chuyện gì hắn cũng không hỏi, sau khi hồi phủ liền đi tìm Mục Khoáng Đạt báo lại. Đoạn Lĩnh đầu tiên là say rượu, thế nhưng tình thế lại phát triển quá nhanh, sau đó lại ở bờ sông hứng gió gần nửa canh giờ, hiện tại tỉnh táo lại mới bắt đầu nghĩ đến mà kinh, chi bằng lập tức chỉnh lý tin tức, những

chuyện đã phát sinh tối nay thực sự nhiều lắm.

Vào đến phòng, Đoạn Lĩnh lập tức đi tìm thuốc, Trịnh Ngạn thì tự mình ngồi xuống, nói: "Mang chút rượu đến."

Đoạn Lĩnh dò xét sờ sờ cái túi nhỏ trong ngực Vũ Độc, người kia gật đầu ý bảo đồ vật vẫn còn, nói: "Ta vào phủ tìm chút rượu ra uống với hắn."

Trịnh Ngạn cởi trần, võ bào tuột đến ngang hông lộ ra phần thân trên trắng nõn, chỉ là đầu óc vẫn chìm trong tự hỏi.

Đoạn Lĩnh giã thuốc xong liền ngồi xổm bên cạnh hắn, chậm rãi bôi thuốc, hỏi: "Sao lại bị thương?"

"Lúc xuống nước bị chém một đao." Trịnh Ngạn thuận miệng đáp, có chút tâm thần bất định.

Tứ đại thích khách, Vũ Độc suốt cả hành trình vẫn án binh bất động, Thương Lưu Quân không có xuất thủ, Lang Tuấn Hiệp vẫn đang bâng khuâng giữa Thái Diêm và Đoạn Lĩnh, chỉ có một mình Trịnh Ngạn là ra sức nhiều nhất, giống như bán mạng mà đi cứu giá 'Thái tử'. Đoạn Lĩnh lại thầm nghĩ 'Ngươi liều mạng như vậy làm cái gì? Thái Diêm cho ngươi nhiều ít thứ tốt?'

Tự nhiên đều không phải, Trịnh Ngạn chỉ là tận trung với chức trách mà thôi. Đoạn Lĩnh ngay thời điểm Thái Diêm rơi xuống nước vốn tưởng rằng người đầu tiên nhảy sông cứu người sẽ là Lang Tuấn Hiệp, không ngờ đến Trịnh Ngạn lại không chút do dự nhảy ra. Nghĩ đến đây, Đoạn Lĩnh không khỏi có chút cảm động, thoạt nhìn Trịnh Ngạn là đang cứu Thái Diêm, thế nhưng thứ hắn thực sự ôm từ trong nước ra là thân phận của y.

Trịnh Ngạn đang tự hỏi đến nhập thần, lông mày cau chặt, Đoạn Lĩnh biết hắn nhất định nghe thấy được câu nói kia của A Mộc Cổ, vẫn đang cân nhắc. Hắn đã nhìn ra đầu mối sao? Đoạn Lĩnh không rõ Trịnh Ngạn có quen biết Phụ hoàng của y không, lại đến tột cùng là đứng ở phía ai.

Đoạn Lĩnh trước hết giúp hắn xử lý vết thương đã ngâm đến trắng bệch, lại lấy một cái đĩa nhỏ ra trộn thuốc phấn. Lúc này Trịnh Ngạn mới lấy lại tinh thần, quay đầu trầm mặc nhìn Đoạn Lĩnh.

"Tối hậu A Mộc Cổ đã nói cái gì?" Trịnh Ngạn đột nhiên nói, "Lúc đó ta ở dưới nước, lỗ tai bị bưng kín không nghe được."

Đoạn Lĩnh ngừng lại một chốc, nói: "Ta cũng không nghe rõ, tháo bao tay xuống được không?"

Trịnh Ngạn đặt một tay lên án, Đoạn Lĩnh dùng ngón tay miết vào thủ trạc kéo xuống, bộ bao tay này là dùng hỗn hợp của kim thiết và tàm ti tạo thành, hẳn là dùng để chụp ám khí và chấn đao phong. Trên mu bàn tay Trịnh Ngạn có một hình xăm bạch hổ phong cách cổ xưa, thoạt nhìn rất thâm trầm.

Lại nhìn thấy hình xăm này, Lang Tuấn Hiệp xăm nó trên cánh tay, Vũ Độc ở trên cổ, Thương Lưu Quân xăm ở sườn mặt.

Trịnh Ngạn thấy Đoạn Lĩnh chú ý đến hình xăm của mình liền liếc nhìn y.

"Giống với cái của Vũ Độc." Đoạn Lĩnh cầm bao tay đặt qua một bên, dùng khăn khô lau sạch cánh tay của Trịnh Ngạn rồi mới bắt đầu bôi thuốc.

"Thương Lưu Quân nghe rõ sao?" Trịnh Ngạn phảng phất thay đổi thành một người khác, hờ hững hỏi.

"Ta nghĩ, hắn hẳn là nghe rõ." Đoạn Lĩnh đáp.

Trịnh Ngạn liền không nói thêm, cả hai cùng im lặng một lát. Đoạn Lĩnh đắp thuốc xong lại giúp hắn băng lại cánh tay, Trịnh Ngạn lại đưa mắt dò xét gương mặt Đoạn Lĩnh.

"Ngươi thật xinh đẹp." Trịnh Ngạn lẩm bẩm nói, tiện thể nâng cằm Đoạn Lĩnh lên ép y ngẩng đầu, ánh mắt tụ tập trên môi của y, thần sắc khẽ động tựa hồ dấy lên chủ ý gì đó. Trái tim Đoạn Lĩnh nhất thời nhảy lên tới cuống họng.

Chỉ trong một chớp mắt, khóe miệng Đoạn Lĩnh cong lên, giơ tay ngăn hành động của Trịnh Ngạn. Lông mày của Trịnh Ngạn liền chau lại.

"Ngươi muốn làm gì?" Đoạn Lĩnh lui người ra, không biết một khắc vừa rồi Trịnh Ngạn có phát hiện được gì không. Y vẫn nhớ rõ Phụ hoàng từng nói, môi của y là đôi môi của Lý gia. Trịnh Ngạn quen thân với một nhà Diêu hầu, nói như vậy cũng đã từng gặp Hoàng cô của y, liệu có liên tưởng đến chuyện này không?

"Theo Vũ Độc không có ý nghĩa." Trịnh Ngạn lại khôi phục bộ dạng bình thường, lưu manh hề hề nói, "Đi theo gia chơi đi? Ngạn gia hảo hảo thương ngươi ba ngày ba đêm, bảo đảm ngươi từ nay về sau cũng không rời khỏi ta."

Đoạn Lĩnh đáp: "Ngươi từng dạy Điện hạ phải chơi thế nào sao? Nhìn bộ dạng lúc người xuống nước cứu Điện hạ còn rất nhiệt tình."

"Lời này cũng không thể nói tùy tiện." Trịnh Ngạn lại nói, "Ngại cái đầu ở trên cổ quá ổn phải không?"

Đoạn Lĩnh chỉ là muốn đem chủ đề dẫn đến trên người Thái Diêm để xem thái độ của Trịnh Ngạn, lại hỏi: "Người hôm nay đi theo Điện hạ là ai?"

"Người kia tên Phùng Đạc." Trịnh Ngạn nói, "Rất âm hiểm, đừng chọc y."

Vũ Độc đã trở về, còn đem một vò rượu đặt lên bàn, nói: "Uống xong thì đi mau, bọn lão tử mệt nhọc." Một chút cũng không ngại ngùng Trịnh Ngạn, thẳng thắn ở trong phòng cởi áo tháo đai lưng, thay về y phục hằng ngày ở nhà. Sau đó giống như đột nhiên nhớ đến nói với Đoạn Lĩnh: "Đưa cho Trịnh Ngạn một bộ sạch sẽ."

Trịnh Ngạn khoát khoát tay, ý bảo không cần, cầm bình rượu lên uống một hớp, nhất thời phun hết ra ngoài.

"Đây là cái gì? Nước tiểu của ngươi sao?" Trịnh Ngạn vẻ mặt đau khổ nói.

Vũ Độc vừa thay y phục xong liền đem hai mảnh giấy kia gấp kỹ, cất vào hộp kiếm, thuận miệng đáp: "Nói nhảm nhiều vậy làm gì, đêm hôm khuya khoắt, đi đâu tìm rượu ngon cho ngươi? Là lấy ra từ trù phòng."

Đoạn Lĩnh bị gió thổi đến đau đầu liền nằm lên tháp nghe hai người nói chuyện, Vũ Độc lại xoay sang Đoạn Lĩnh hỏi: "Ngủ?"

"Không." Đoạn Lĩnh trở mình, mặt hướng về Vũ Độc và Trịnh Ngạn, hỏi, "Phùng Đạc là ai?"

"Tội nhân." Trịnh Ngạn đáp, "Tư thông ngoại tộc, vốn nên xử tử tội, phán sau thu trảm thủ. Lần trước nhân lúc dời đô liền đi theo đến Giang Châu."

"Phạm tội gì?" Vũ Độc đối với việc trong triều cũng không rõ ràng lắm.

Trịnh Ngạn miễn cưỡng đáp: "Mười ba năm trước, Nam Trần xếp đặt kế ly gián, Phí Hoành Đức du thuyết Gia Luật thị, cấp đại nho Thái gia của Thượng kinh một tội danh nói sao cũng đúng. Trước khi Phùng Đạc gia nhập Ảnh đội có một tỷ tỷ gả về Thái gia, vì muốn cứu thân tỷ, y đã đem tin tức này nói cho Thái Nghiệp, sau đó lại bị người trong Ảnh đội bán đứng, thụ tội hạ ngục…"

Đoạn Lĩnh trao đổi một ánh mắt với Vũ Độc, cả hai đều tự hiểu với nhau, Trịnh Ngạn lại là không hề để tâm uống một hớp rượu.

Cũng cùng lúc đó, trong cung ánh nến hôn ám.

Thái Diêm giống như mất hồn không ngừng thở dốc, sau khi thay đổi y phục trong mắt vẫn tràn ngập sợ hãi, làn môi trắng bệch đứng ngồi không yên.

Lang Tuấn Hiệp vẫn ngồi trước án trầm ngâm uống trà.

Thái Diêm rốt cục trấn định lại, bước đến trước mặt Lang Tuấn Hiệp quạt qua một cái bạt tai, tiếng va chạm thanh thúy vang lên.

"Ngươi… ngươi cư nhiên…"

Lang Tuấn Hiệp cũng không nói gì, Thái Diêm lại hung hăng đá một cước, lật tung án kỷ trước mặt y, thanh âm đổ vỡ vang động.

"Ngươi nói chuyện đi!" Thái Diêm một số gần như điên cuồng quát vào mặt Lang Tuấn Hiệp, "Nói ——!"

"Đêm đã khuya." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Điện hạ nghỉ ngơi sớm đi."

"Ngươi… tên phản đồ này!" Thái Diêm quát, "Kẻ hai mặt phản bội! Tiểu nhân!"

Đột nhiên hàn quang lóe lên, một thanh kiếm gác lên cổ họng Thái Diêm, Thái Diêm thậm chí còn chưa thấy rõ thanh kiếm kia được tuốt khỏi vỏ từ lúc nào. Mà chuôi kiếm, lại được Lang Tuấn Hiệp vững vàng nắm trong tay.

Đến lúc này Thái Diêm mới ý thức được mình đã cho lui tất cả hạ nhân, mà Lang Tuấn Hiệp lúc nào cũng có thể nhẹ nhàng dùng một kiếm xuyên qua cổ họng của hắn.

Thái Diêm lui về phía sau nửa bước, Thanh Phong kiếm lại như ảnh tùy hình tiến lên phía trước ba phân.

"Điện hạ không nên ồn ào." Lang Tuấn Hiệp thấp giọng, nghiêm túc nói, "Bằng không liền khiến cả hai chúng ta mất mạng oan uổng."

Lúc này Thái Diêm đã lấy lại bình tĩnh, lại lui nửa bước, lần này kiếm phong vẫn chưa theo cùng..

"Chậm… chậm rồi." Thái Diêm run rẩy nói, "Bọn họ đều nghe thấy được, nhất là Trịnh Ngạn, hắn nhất định sẽ nói cho Hoàng thúc biết."

"Đó không phải Hoàng thúc của ngươi." Lang Tuấn Hiệp tiện tay thu kiếm, nhàn nhạt đáp, "Là của Hoàng thúc của kẻ khác."

"Ngươi sẽ thay ta giết y, có đúng hay không?" Thái Diêm thở hổn hển nói, "Mạng y lớn có thể tránh thoát một lần nhưng không thể tránh cả đời, ngươi giúp ta giết hắn, lại giết hết những người đã nghe được chuyện này. Lang Tuấn Hiệp, ngươi đã hứa với ta, chỉ cần một ngày ta còn ngồi trên vị trí này liền không có một người sống nào biết được chuyện đó."

"Nhân lực có hạn." Lang Tuấn Hiệp chỉ nói như vậy, "Ta tận lực đi, uống chút canh an thần rồi ngủ, ngủ rồi liền không sợ nữa."

"Giết y, lập tức giết y." Thái Diêm nói, "Ta van ngươi! Lang Tuấn Hiệp!"

Thái Diêm nhào tới trước, Lang Tuấn Hiệp xoay người nắm cổ áo của hắn quăng lên giường, thấp giọng ghé vào tai hắn nói: "Điện hạ, đi giết một người không liên quan đến mình, làm một chuyện không thể giải thích được chỉ khiến Mục Khoáng Đạt càng thêm khả nghi. Đừng quên, tối nay Thương Lưu Quân cũng nghe được rồi."

Thái Diêm gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, Lang Tuấn Hiệp cũng không nói thêm gì mà xoay người rời đi.

Thái Diêm lăn qua lăn lại, chỉ cần nghĩ đến Đoạn Lĩnh còn sống liền sợ đến không chịu được, lại nhớ đến tình cảnh A Mộc Cổ thét to chân tướng… nếu như ngày mai Lý Diễn Thu hỏi đến hắn nên trả lời thế nào. A Mộc Cổ chính là cố ý đặt điều! Bịa đặt! Đây rõ ràng là bịa đặt!

Phải biết khi hắn vừa trở về cũng là lời đồn nổi lên bốn phía, cuối cùng vẫn là do Vũ Độc xác nhận thân phận của hắn mới có thể bịt miệng mọi người. Mà bây giờ, vì sao Đoạn Lĩnh lại ở bên cạnh Vũ Độc?! Y còn tự xưng mình là 'Vương Sơn', Vũ Độc có biết chuyện này sao?

Vũ Độc vẫn chưa gặp qua y, Đoạn Lĩnh cũng không còn cách nào chứng minh thân phận, việc này phải giải quyết thế nào?

Thái Diêm lại ngồi xuống, lớn tiếng gọi người hầu bên ngoài: "Truyền Phùng Đạc, nhanh, truyền y vào đây."

Phùng Đạc bước vào, y thậm chí vẫn chưa trở về thay quần áo, đứng ở ngoài trướng hỏi: "Điện hạ có gì phân phó."

Thái Diêm tính toán một lúc lâu, lời đến khóe miệng, lại không biết làm sao nói ra, chỉ đành mệt mỏi nói: "Khanh ngồi đi, ngồi xuống rồi nói."

Phùng Đạc liền tìm một vị trí ngồi xuống, Thái Diêm lại hít sâu một hơi tựa vào gối đầu, sắc mặt tái nhợt vô lực nhìn lên đỉnh trướng.

"Điện hạ có cần truyền thái y đến xem?" Ngoài trướng vang lên tiếng hỏi.

"Không cần." Thái Diêm đáp.

Hắn thậm chí đã nghĩ đến rời cung đào thoát, coi như xong chuyện. Thế nhưng hắn có thể chạy đi đâu chứ? Trịnh Ngạn, Vũ Độc, Thương Lưu Quân… mỗi người đều là cao thủ, nếu hắn không có Lang Tuấn Hiệp bảo hộ, bọn họ muốn truy sát liền dễ như trở bàn tay. Hơn nữa Thái Diêm còn nhớ đến lời thề của mình trước mặt Lang Tuấn Hiệp, trong lòng không ngừng dày vò, phảng phất vĩnh viễn đều bị vây trong liệt hỏa không được an thân.

Thế nhưng cho dù đã như vậy hắn vẫn không nghĩ đến việc khẩn cầu Đoạn Lĩnh tha thứ, hắn biết Đoạn

Lĩnh sẽ không tha thứ cho mình, cho dù Đoạn Lĩnh gật đầu Lý Diễn Thu cũng nhất định đem hắn đi thiên đao vạn quả. Cùng lắm thì, hạ độc Lý Diễn Thu, đem người kia giết đi, giết tất cả mọi người... trong lòng Thái Diêm đột nhiên hiện lên một ý niệm cực kỳ đáng sợ, ý niệm kia tựa hồ đã bào mòn hết tất cả khí lực của hắn, khiến hắn mơ mơ màng màng ngủ mất.

110. Quyển 2 - Chương 110: Nói Dối

Lúc Đoạn Lĩnh mở mắt ra lần nữa thì đã hừng đông, ngày hôm qua có quá nhiều việc xảy ra khiến y gần như kiệt sức, đợi đến lúc tỉnh lại nhìn thấy Vũ Độc đang ngủ ở bên cạnh khiến y phi thường an tâm.

Đoạn Lĩnh nghiêng người sang, thoải mái mà tựa vào lòng Vũ Độc, cọ cọ vào hõm vai hắn, hương vị không dễ ngửi lắm, có chút mùi mồ hôi. Đúng là đêm qua bọn họ chưa tắm đã ngủ rồi.

Đã là lúc nào? Ngày hôm nay không cần đi học! Tâm tình của Đoạn Lĩnh đột nhiên cũng khá hơn, nhìn thấy hoa đào bên ngoài vẫn đang nở rộ, tùy tiện lả lướt theo gió bay đi khắp nơi, có rất nhiều ý niệm chiếm cứ nội tâm của hắn, thế nhưng lại bị một suy nghĩ quan trọng nhất chen hết ra ngoài.

Tối hôm qua cũng không biết Trịnh Ngạn rời đi từ lúc nào, Đoạn Lĩnh ngồi trên giường một lúc, lại nhìn ra cửa sổ hồi lâu mới xoay người đi lấy hai phần bài thi đã ố vàng trong hộp kiếm, may mà vẫn còn đó. Hôm nay còn có một cửa ải cực kỳ khó vượt qua, Mục Khoáng Đạt không có khả năng chuyện gì cũng không hỏi, chi bằng sớm làm ra ứng đối.

Đầu tiên, Mục Khoáng Đạt muốn hỏi chuyện bắt cóc tối qua, dễ gạt.

Thứ hai, Thương Lưu Quân nhất định sẽ đề cập đến 'mật thư', thứ kia tuyệt đối không thể giao ra như vậy, bằng không thân phận của y cùng Thái Diêm đều phải bại lộ.

Thứ ba, có nên xác nhận chuyện Thái tử giả với Mục Khoáng Đạt không? Sau đó Mục Khoáng Đạt sẽ ra tay đối phó Thái Diêm chứ? Hiện tại thế cục càng lúc càng có lợi với y, Trịnh Ngạn đã nghe thấy, Thương Lưu Quân cũng nghe thấy được, Lang Tuấn Hiệp càng là nghe rõ, thậm chí không cần y xếp đặt, ba bên Diêu Phục, Mục Khoáng Đạt và Thái Diêm, thậm chí có thể ngay cả Lý Diễn Thu cũng sẽ có động tác.

"Định làm như thế nào?" Vũ Độc đã tỉnh, lúc ngồi dậy còn có hơi đau đầu, hắn đặt tay lên trán nghỉ ngơi một hồi, hiển nhiên đêm qua cuối cùng vẫn uống không ít rượu.

Đoạn Lĩnh mở quyển trục ra đặt lên bàn, suy đoán những lời Thái Diêm sẽ mang ra giải thích cho sự kiện lần này, theo sự hiểu biết của y, Thái Diêm là một người rất thích đem chuyện để trong lòng, cũng rất cố chấp. Đêm qua đột nhiên chạm mặt, đối phương nhất thời tâm thần rung chuyển, lại bị bắt đi nên chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào. Thế nhưng sau khi trở về ngẫm nghĩ, hắn nhất định sẽ có cách đem những lời nói dối kia ra chu toàn.

"Đây là đề thi nhập học của Ích Ung quán." Đoạn Lĩnh nói, "Năm đó được bảo tồn ở Thượng kinh, rất có khả năng bọn họ đã đem cả rương bài thi đều cướp về. Bạt Đô hẳn vẫn còn giữ lại mấy phần."

Chữ viết của Đoạn Lĩnh và Thái Diêm tuyệt nhiên bất đồng, Thái Diêm khi còn bé do huynh trưởng vỡ lòng dạy dỗ, chữ viết tinh tế mà mang theo một cổ khí chất quân nhân, Đoạn Lĩnh lại hoàn toàn tương phản, sau khi học theo bản chữ Vệ thì một tay chữ viết đều tư tư văn văn vô cùng nho nhã.

Vũ Độc nói: "Chữ của Thái Diêm giống như do người cầm kiếm dạy, đường nét cứng cáp. Đương sơ Tứ vương gia tin tưởng lời nói của hắn cũng có một phần là do nguyên nhân này."

Đoạn Lĩnh tự giễu nói: "Ta cảm giác mình cái gì cũng không giống Phụ hoàng."

"Ngữ khí của ngươi giống người." Vũ Độc suy nghĩ một chút, nói, "Không, là có điểm giống Tứ vương gia, mọi việc đều khinh miêu đạm tả."

"Ngươi nói, nếu ngươi đem phần chứng cứ này trình cho Tứ hoàng thúc." Đoạn Lĩnh nói, "Người sẽ tin sao?"

Bên dưới bài thi đều có tư ấn của cả hai, nếu như Thái Diêm đã từng nhắc với Lý Diễn Thu khi hắn còn ở Thượng kinh tên 'Đoạn Lĩnh', như vậy chỉ cần đem quyển trục có ấn 'Đoạn Lĩnh' đưa cho Lý Diễn Thu xem, chữ viết hoàn toàn khác với Thái Diêm, thật giả liền thấy rõ.

Nếu như Thái Diêm chưa từng nhắc qua, như vậy lấy phần bài thi của hắn đem ra đối lập với chữ viết hiện giờ của Thái tử, cũng có thể cho ra kết luận Thái tử đã từng dùng qua cái tên 'Thái Diêm'. Như vậy Thái Diêm phải làm sao dối trá lướt qua? Quá trình từ Thượng kinh trở về Tây Xuyên, từng ly từng tý nhất định đều không thể viên mãn, nhất định từng bị Lý Diễn Thu hỏi han qua hết, Mục Khoáng Đạt càng không có khả năng buông tha mỗi một cơ hội bắt bẽ, Tạ Hựu càng là như vậy.

Vũ Độc vẫn ngồi yên trên giường, kinh ngạc nhìn Đoạn Lĩnh.

"Hắn đã từng nhắc đến, lúc ở Thượng kinh dùng tên gì sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ta không biết." Vũ Độc nói, "Lúc đó ta bị hạ thiên lao, khi thẩm vấn ta bọn họ chỉ hỏi một câu, 'Đây có phải người năm đó ngươi đã thấy ở Thượng kinh'."

Hôm đó, Vũ Độc một thân áo tù bị giải lên long điện, Lý Diễn Thu chỉ hỏi một câu như vậy, tất cả chi tiết lúc đó liền ăn khớp, 'Thái tử' Nam Trần cũng vì vậy thuận lợi khôi phục thân phận.

Như vậy trước hết phải thăm dò xem, Thái Diêm đã từng đem sự kiện này nói đến trọn vẹn hay không.

"Nhị vị." Quản gia đứng ở ngoài viện cung kính nói, "Mục tướng gia cho mời."

Rốt cuộc đã tới, Đoạn Lĩnh liền biết Mục Khoáng Đạt sẽ hỏi chuyện đêm qua.

Sáng sớm, Mục Khoáng Đạt vừa tỉnh liền theo thói quen muốn uống ba tuần trà, Thương Lưu Quân ngồi xổm một bên chờ đợi bẩm cáo việc tối qua. Mục Khoáng Đạt vừa nghe được một nửa mặt liền đổi sắc, nói với Thương Lưu Quân: "Đợi chút rồi kể tiếp." Sau đó phái người đến mời Trương Sính, Vũ Độc và Đoạn Lĩnh.

Trương Sính tới trước, vẫn không biết phát sinh chuyện gì, cho đến khi Đoạn Lĩnh và Vũ Độc đến thỉnh an Mục Khoáng Đạt mới gọi người dọn điểm tâm, lại bảo Thương Lưu Quân: "Ngươi có thể nói."

Thương Lưu Quân liền một năm một mười đem việc tối qua kể lại, khi nói đến chỗ sứ giả người Nguyên bắt cóc Mục Khánh thì Mục Khoáng Đạt hiển nhiên đã biết từ sớm, dù sao đêm qua trong dịch quán phát sinh quá nhiều chuyện, Giang Châu quân không có khả năng mặc kệ. Đợi đến khi Thương Lưu Quân kể được phân nửa dừng lại, Trương Sính lại đứng lên báo với Mục Khoáng Đạt: "Phía Tạ Hựu đã nhận được tin tức, chỉ là tướng gia đêm qua ngủ sớm, vì vậy không kịp bẩm báo."

"Ừ." Mục Khoáng Đạt gật đầu, lại nói với Đoạn Lĩnh: "Có phải như vậy hay không? Thương Lưu Quân kể lại có thiếu sót gì chăng?"

"Không có." Đoạn Lĩnh đáp.

Thương Lưu Quân nhớ việc vô cùng rõ ràng, hơn nữa chi tiết đều để ý đến, đợi câu chuyện diễn tiến đến lúc Lang Tuấn Hiệp mở vách ngầm vỏ đao thì mọi người lại nhìn về phía Vũ Độc và Đoạn Lĩnh.

"Đó là hai phong mật thư Bố Nhi Xích Kim giao cho A Mộc Cổ và Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ." Đoạn Lĩnh sớm có chuẩn bị, đáp, "Đã giao cho Trịnh Ngạn rồi."

"Ngươi đêm qua cũng không nói như vậy." Thương Lưu Quân nói, "Không phải nói trước hết giao cho Mục tướng gia sao?"

Đoạn Lĩnh gật đầu, lại nhìn về phía Mục Khoáng Đạt:: "Đêm qua đột nhiên tỉnh ngộ, nếu do Mục tướng gia trình lên sợ rằng không hợp bằng Trịnh Ngạn. Vì vậy liền rèn sắt lúc còn nóng, lập tức giao lại cho Trịnh Ngạn."

Trong mắt Trương Sính lập tức dâng lên nghi hoặc, hỏi: "Giải thích thế nào?"

Đoạn Lĩnh còn ra vẻ thần bí, biết Mục Khoáng Đạt nhất định sẽ không hỏi ra vào lúc này, liền nói: "Trước cứ nghe Thương Lưu Quân nói hết lời đã."

Thương Lưu Quân tiếp tục kể, đợi đến khi nói chuyện người Nguyên bắt có Thái tử thì cả Mục Khoáng Đạt và Trương Sính cũng đồng loạt chấn kinh rồi.

"Vương Sơn, ngươi quả nhiên không sợ chết." Trương Sính khó có thể tin nói, "Sao lại dám trêu chọc Thái tử như vậy?"

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, người này thật đúng là thông minh, chỉ nghe kể lại liền đoán được tâm tư của mình.

Mục Khoáng Đạt lại không biểu thị bất luận thái độ gì, chỉ nhấp một ngụm trà: "Thương Lưu Quân, nói tiếp."

Thương Lưu Quân vừa kể đến Thái tử rơi xuống nước sắc mặt của Mục Khoáng Đạt đều lộ ra màu đen, thế nhưng khi nghe được câu cuối cùng A Mộc Cổ hô lên thì ngay cả Mục Khoáng Đạt và Trương Sính đều ngẩn ra.

Trong phòng thật lâu cũng không có ai lên tiếng, xung quanh đồng loạt tĩnh mịch.

Một lát sau, Mục Khoáng Đạt ngược lại nở nụ cười, nói: "Thì ra là thế, hừ, ta từ sớm đã nói hắn nhất định là giả."

Lúc này đến phiên Đoạn Lĩnh ngẩn ra, vốn y vốn tưởng Mục Khoáng Đạt sẽ khiếp sợ một phen, không nghĩ đến thừa tướng một nước như y lại không chút dao động tiếp nhận sự thật này.

Trương Sính lại hướng về Mục Khoáng Đạt nói: "Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô trước kia từng là đồng song với nhi tử của Lý Tiệm Hồng, trước hết phái sứ giả đến đây tìm hiểu hư thực, sau đó lại phát hiện không đúng, đợi đến ngày sinh thần mới tìm cớ xác định thật giả."

"Không sai." Mục Khoáng Đạt lại hỏi Đoạn Lĩnh nói, "Trong thư là viết những việc này?"

"Dạ... dạ." Đoạn Lĩnh lấy lại tinh thần liếc nhìn Vũ Độc, Vũ Độc cũng cực kỳ ngoài ý muốn, gật đầu nói: "Chính là như vậy, khi đó Thương Lưu Quân ở bên cạnh thuộc hạ liền tự chủ trương, cho rằng ít đi một người biết thì hay một người."

Trên đường đến đây Vũ Độc và Đoạn Lĩnh đã thương lượng rõ ràng, Đoạn Lĩnh đón tiếp lời của Vũ Độc: "Vốn định trình cho Mục tướng gia để người phán đoán, nhưng sau đó trước khi A Mộc Cổ rời đi lại gọi to ra khiến mọi người đều nghe được, vì vậy liền đơn giản đem hai phong mật thư đồng loạt giao cho Trịnh Ngạn. Đêm qua sau khi hồi cung người kia nhất định sẽ đích thân bẩm báo Bệ hạ, cũng coi như có vật chứng. Nếu không, để Ô Lạc Hầu Mục biết chúng ta có giữ bằng chứng trong tay sẽ mang đến phiền toái không cần thiết. Quả nhiên vĩnh viễn không có ngày tháng yên tĩnh."

Mục Khoáng Đạt lâm vào trầm tư dài dòng, sau một hồi mới liếc nhìn Trương Sính, Trương Sính gật đầu không nói.

Trong nháy mắt đó, linh quang trong đầu Đoạn Lĩnh lóe lên, chợt hiểu ý tứ của hai người trước mặt! Không khỏi thầm cảm thấy nguy hiểm, bằng không thế cục sẽ càng không dễ khống chế.

Mục Khoáng Đạt và Trương Sính nhất định có âm mưu bí mật lật đổ Thái Diêm, vì vậy những lời Vũ Độc từng nói đều lập tức vào chỗ! Thứ Mục Khoáng Đạt muốn khống chế cũng không phải Lý Diễn Thu mà là toàn bộ giang sơn Nam Trần! Nếu hai phần quyển trục kia rơi vào tay Mục Khoáng Đạt, Thái Diêm sẽ lập tức chết không toàn thây.

Mà 'Vương Sơn' y cái gì cũng không có, chỉ có hai phần quyển trục chứng minh thân phận, có thể thuận lợi hồi triều sao?

"Ngươi rất biết 'tự chủ trương'." Mục Khoáng Đạt lạnh lùng nói, "Thế nhưng tự chủ trương đến hơi thái quá rồi, Vương Sơn."

Vũ Độc không nhìn Mục Khoáng Đạt mà chỉ nhìn chằm chằm Thương Lưu Quân, nói: "Là ta ra chủ ý."

"Mà thôi." Mục Khoáng Đạt hơi tức giận, nói, "Hai ngươi đều ra ngoài, Thương Lưu Quân cũng ra ngoài đi."

Ba người liền đứng dậy rời đi, Đoạn Lĩnh có chút tâm thần bất định liếc nhìn Vũ Độc, Vũ Độc lại xua tay, ý bảo không ngại, thấp giọng nói: "Y còn có thể làm gì chúng ta? Chọc giận lão tử lão tử liền độc chết người cả phủ của hắn, cho cả nhà y cũng gà chó lên trời[1]."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, lại từ lời này nhớ đến Mục Khánh, quyết định trước tiên đi thăm đối phương một chút.

Mục Khoáng Đạt ở trong thư phòng, lông mày nhíu chặt, đặt một chén trà ở bên án, Trương Sính vươn tay cầm lên uống.

"Tướng gia, bây giờ nghĩ lại, hành động của Vương Sơn kỳ thực chính là kết quả tốt nhất." Trương Sính nói.

Mục Khoáng Đạt ngẫm nghĩ một lát xong cũng thấy Trương Sính nói đúng.

Y thở dài, nói: "Ta làm sao không biết đâylà biện pháp tốt nhất? Trịnh Ngạn nghe được lời nọ, ngay trong đêm lại mang theo mật thư hồi báo Lý lão tứ, so với việc qua tay ta rồi mới dâng lên càng khiến người tin tưởng. Ta chỉ lo lắng tiểu tử Vương Sơn này tâm tư thâm trầm, không có người dạy y, y còn thông thấu như vậy, thực sự không giống những việc mà người ở tuổi này có thể nghĩ ra. Chỉ sợ nuôi không quen[2]."

Trương Sính cũng nở nụ cười, Mục Khoáng Đạt đột nhiên lại nhớ đến một chuyện khác, cũng cười cười, gật

đầu nói: “Đúng là có chỗ tương tự với người.”

“Vẫn là nuôi đến quen.” Trương Sính nói.

Mục Khoáng Đạt nói: “Cũng được, là ta nhìn lầm, chỉ mong y có thể thi được một công danh, truyền y trở về thôi.”

Trương Sính liền ra ngoài tìm người gọi Đoạn Lĩnh trở về, thừa dịp này Mục Khoáng Đạt còn nói: “Quả nhiên là trời cũng giúp ta, sắp thành công rồi.”

Trương Sính nói: “Thời gian tướng gia tiến cung nhiều lắm, Tạ Hựu đã có hoài nghi, nghìn vạn lần còn phải cẩn thận.”

Nói xong câu này, hai người liền không tiếp tục nữa, đều tự mình trầm mặc.

1/ Gà chó lên trời: trích từ câu ‘Một người đắc đạo, gà chó lên trời’. Nghĩa gốc của câu này cũng giống như ‘Một người làm quan cả họ được nhờ’, thế nhưng Vũ Độc lại cắt câu lấy nghĩa, dùng lên trời theo đúng nghĩa đen ‘cho đi chầu trời’.

2/ Nuôi không quen: Người Trung Quốc hay ví von những kẻ phản bội là ‘Bạch nhãn lang’, cũng là sói mắt trắng. Sói là động vật hoang dã, cho dù đem về nuôi cũng không nhất định sẽ quen người, từ quen trong ngữ cảnh này là sợ không lấy được lòng trung thành của đối phương.

111. Quyển 2 - Chương 111: Du Ngoạn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đoạn Lĩnh vừa đến phòng của Mục Khánh, còn chưa ngồi xuống nói được mấy câu đã bị kêu trở về, lần này Trương Sính tự mình ra ngoài bảo Vũ Độc không cần vào trong, chỉ để lại hai người Mục Khoáng Đạt và Đoạn Lĩnh đóng cửa nói chuyện.

Cơn giận của Mục Khoáng Đạt đã tiêu mất, nhìn Đoạn Lĩnh nói: “Đêm qua thiết yến, Hoàng Kiên chờ hai người ngươi một đêm không thấy, chi bằng đến cáo tội với đại sư huynh.”

“Dạ.” Đoạn Lĩnh vội vàng cung kính nói.

Hai con hồ ly, lời trong lòng không cần nói ra hết, Mục Khoáng Đạt tự nhiên sẽ không nói những lời vô ích như không được để lộ tin tức, Đoạn Lĩnh tự nhiên sẽ không tự mình nhắc đến.

“Còn nhớ trong thư nói những gì không?” Mục Khoáng Đạt nói, “Người Nguyên gởi thư liên lạc lại dùng Hán văn, ngược lại cũng đủ kỳ quái.”

Đã nói ra một lời nói dối liền phải dùng thêm trăm nghìn lời nói dối đến bổ khuyết. Đoạn Lĩnh đúng là đã quên chi tiết này, chỉ đành gắng gượng: "Đúng là Hán văn, học sinh cũng đang hiếu kỳ không hiểu."

Mục Khoáng Đạt trầm ngâm một chốc, nói: "Ngươi chép lại một phong."

Đoạn Lĩnh lấy giấy bút ra, mô phỏng theo ngữ điệu của Bạt Đô viết bậy một phong thư, nói: "Có vài chỗ cũng không nhất định nhớ rõ."

Mục Khoáng Đạt lớn tiếng gọi Trương Sính: "Đến thư các lấy thủ tín của Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô lần trước mang ra." Đoạn Lĩnh trong lòng bang bang sợ hãi, lại viết thêm một lá, đem hai bức thư đặt chung với nhau, nói: "Bức thư thứ hai cũng là do Bạt Đô tự tay viết, là việc nghị minh, có nhiều chỗ không nhớ rõ lắm."

Vừa viết xong Trương Sính cũng mang một phong thư đến đặt ở trước mặt Mục Khoáng Đạt, Mục Khoáng Đạt nhìn qua cả hai, nói: "Đúng là ngữ điệu của Vương tử người Nguyên."

Đoạn Lĩnh lại qua một cửa, trong ngực thở phào nhẹ nhõm. Trương Sính tùy ý thoáng nhìn, cười nói: "Chữ viết của người thật ra cùng Vương tử kia có mấy phần tương tự."

Năm đó lúc Bạt Đô học viết chữ Hán, hơn phân nửa văn chương đều do Đoạn Lĩnh cầm tay dạy, lúc này Đoạn Lĩnh mới nhớ ra điểm ấy, nói: "Thật vậy chăng?"

Đoạn Lĩnh bước lên cầm lấy mấy bức thư tinh tế nhìn, thấy chữ viết quen thuộc đúng là của Bạt Đô, thế nhưng ngữ pháp lại xuất hiện không ít sai lệch, chỉ cảm thấy vừa buồn cười vừa thân thiết, không khỏi sinh ra tâm tình tưởng niệm, đủ mọi mùi vị cứ thế xông thẳng vào lòng.

"Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô từ nhỏ lớn lên ở Thượng kinh." Trương Sính nói, "Chuyện này hẳn là không sai, hắn chỉ được học Hán văn, Kỳ Xích nghe nói cũng không biết chữ, còn đem văn tự tổ tông đều quên hết, chỉ có thể nói không thể viết, mọi việc thư tín đều là dùng chữ Hán."

"Ta thực ra lại cảm thấy." Mục Khoáng Đạt nhìn chằm chằm lá thư Đoạn Lĩnh viết ra, nói, "Có thể là Bạt Đô không muốn để người cùng tộc phát hiện, vì tránh lộ ra phong thanh khiến sự việc thoát ly khống chế mới dùng Hán văn viết cho A Mộc Cổ và Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ."

Trong lòng Đoạn Lĩnh thập phần cảm kích Mục Khoáng Đạt, cư nhiên đã đem lời nói dối của mình bổ sung tròn trịa.

"Cũng được." Mục Khoáng Đạt nói, "Cái này trước hết cứ bảo tồn chờ kiểm chứng." Sau đó liền đem ba phần thư tín đều giao cho Trương Sính cất giữ, lại nói với Đoạn Lĩnh: "Vương Sơn, ta phóng ngươi một kỳ nghỉ, mười lăm ngày sau mới cần hồi phủ, làm trợ thủ cho Trương Sính tiên sinh, cũng thuận tiện học quản lý vài chuyện."

Đoạn Lĩnh biết lần này rốt cục đã hữu kinh vô hiểm lướt qua, lập tức thi lễ với Mục Khoáng Đạt lui ra ngoài.

"Ta phát hiện Vương Sơn phàm là phát sinh chuyện gì." Trương Sính nói, "cũng giữ vững bộ dáng này, đúng là đủ ổn trọng."

Mục Khoáng Đạt đáp: "Có thể đảm đương đại nhậm, tương lai còn cần chậm rãi bồi dưỡng, chỉ dựa vào phần tình nghĩa này của y và Khánh nhi thật ra cũng khó gặp. Trương Sính, kế hoạch của chúng ta vẫn phải sửa lại."

Trương Sính trầm mặc một lát rồi gật đầu.

Hôm nay ánh dương sáng lạn, trong Hoàng cung, Lý Diễn Thu ngồi trên long tọa, bên cạnh chỉ có một mình Trịnh Ngạn.

"Ngươi đùa gì thế." Lý Diễn Thu sau khi nghe xong, mắt híp lại.

Trịnh Ngạn không nói gì, chỉ là nhìn Lý Diễn Thu.

"Còn ai nghe được nữa?" Lý Diễn Thu hỏi.

Trịnh Ngạn đáp: "Thương Lưu Quân, Ô Lạc Hầu Mục, Vũ Độc, Phùng Đạc, cùng với Vương Sơn của phủ Thừa tướng."

Lý Diễn Thu nói: "Tuyệt đối không thể, Sơn Hà kiếm pháp lại phải giải thích thế nào? Tiên đế sẽ đem kiếm pháp dạy cho người ngoài?"

"Nếu như ngay cả Tiên đế cũng bị gạt thì sao?" Trịnh Ngạn nói, "Dù sao A Mộc Cổ vẫn chưa nói rõ tình huống thế nào, nếu ngay từ đầu Ô Lạc Hầu Mục đã lừa gạt Tiên đế..."

Lý Diễn Thu nói: "Nếu ngay cả huynh ấy cũng bị gạt, ta liền hết cách rồi. Dù sao huynh ấy đã nhận, ta và ngươi lại có quan hệ gì?"

Trịnh Ngạn: "..."

Hắn thật sự không nghĩ tới Lý Diễn Thu cư nhiên sẽ nói ra một câu như vậy.

"Thái tử xin gặp." Cung nhân lớn tiếng bẩm báo.

Thái Diêm bước vào, tinh thần rất tốt nhìn Trịnh Ngạn gật đầu. Lý Diễn Thu nhìn thẳng vào Thái Diêm, hắn trước hết nói vài câu thỉnh an rồi bước đến ngồi bên cạnh Lý Diễn Thu không nói lời nào, chỉ nhìn rồi mỉm cười.

"Thế nào?" Lý Diễn Thu nói, "Nhớ trẫm sao?"

"Người Nguyên nói cháu là giả." Thái Diêm mở miệng nói.

Sắc mặt của Trịnh Ngạn hơi thay đổi, Lý Diễn Thu lại nói: "Không cần quản bọn họ nói cái gì."

Thái Diêm lại nói: "Năm đó những người kia cũng nói như vậy."

Lý Diễn Thu nhìn thẳng Thái Diêm, đột nhiên nở nụ cười, Thái Diêm lại không nói lời nào, chỉ là viền mắt đỏ lên nhìn qua hướng khác.

Lý Diễn Thu vươn tay ôm cổ Thái Diêm, hắn liền dựa trên vai Lý Diễn Thu nức nở.

"Chất nhi còn băn khoăn những lời Hoàng thúc đã nói phải không?" Lý Diễn Thu nói, "Xem cháu kìa, cũng mang thù như Phụ hoàng của cháu vậy, ta vẫn nhớ ngày cháu vừa về đây, cũng là ôm ta khóc như vậy."

Thái Diêm không nhịn được thổn thức, cả người đều run lên, Lý Diễn Thu nói: "Đợi đến hết tháng ba này cũng đã tròn hai năm rồi, Hoàng thúc cũng không khóc nữa, ngươi thế nào lại vẫn giống một hài tử chưa trưởng thành như vậy."

Trịnh Ngạn vẫn cứ quan sát Thái Diêm, lông mày nhíu chặt, nhất thời không phân thật giả.

Thái Diêm cọ cọ vào vai Lý Diễn Thu, Lý Diễn Thu lại phất tay với Trịnh Ngạn bảo hắn ra ngoài, lại ôm lấy Thái Diêm không ngừng an ủi

---

Lúc Đoạn Lĩnh đội qua mãn thiên hoa đào về phòng, Vũ Độc không biết đã đi đâu. Đoạn Lĩnh vừa về đến nhà đã đi tìm hai phong thư nọ, mở tráp, không có!

Đoạn Lĩnh nhất thời cả kinh, thấy một mảnh giấy Vũ Độc lưu lại trong hộp kiếm 'Chờ ngươi dưới cầu.'

Đoạn Lĩnh suýt nữa bị dọa đến hồn lìa khỏi xác, cho dù biết Vũ Độc chỉ là đang chọc ghẹo chính mình nhưng vẫn không ngừng nhìn quanh, nghi thần nghi quỷ. Sau khi y thu thập hành trang xong, lúc rời khỏi nhà lại thấy bóng dáng Vũ Độc lóe lên sau bờ tường, nghĩ đến cho dù đối phương muốn chọc ghẹo y cũng không dám rời đi quá xa.

Tam sơn hoàn giang ngạn, cửu thủy nhiễu xuân thành. Trong thành Giang Châu thủy đạo chằng chịt khắp nơi, chín tòa cầu đá có từ thời cổ rải rác trên đường, thuyền nhỏ lui tới, không ít ngư dân chống đẩy thuyền tôm cá rao hàng khắp bờ sông. Hoa đào tung bay, đường chính cầu lớn đã không còn xa nữa, lúc Đoạn Lĩnh đi tới dưới cầu nhìn ngó xung quanh lại va phải một cành đào, vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Vũ Độc đứng trên thành cầu cầm cành đào vẫy vẫy Đoạn Lĩnh, mỉm cười. Đợi Đoạn Lĩnh chạy lên cầu hắn lại lắc mình muốn đi.

"Vũ Độc!" Đoạn Lĩnh nói, "Đứng lại cho ta!"

Vũ Độc nghiêm trang đứng ở trên cầu, Đoạn Lĩnh ngước mắt nhìn lên, bộ dáng Vũ Độc đứng dưới ánh mặt trời mỉm cười đúng là anh tuấn không gì sánh được. Một thân hắc sắc võ bào ở dưới tia nắng ngày xuân càng sấn lên vóc người oai hùng, y không nhịn được tiến lên ôm chặt lấy Vũ Độc.

"Làm sao vậy?" Vũ Độc hỏi.

"Ngươi làm sao vậy?" Đoạn Lĩnh cũng hỏi, "Đồ đâu?"

Vũ Độc vỗ vỗ vỏ kiếm, đáp: "Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất."

Đoạn Lĩnh đỡ trán, nói: "Các ngươi thế nào đều thích đem những thứ quan trọng giấu vào vỏ đao, vỏ kiếm?"

Bất quá cũng đúng, ngoại trừ quỷ xui xẻo như A Mộc Cổ, chỉ tính những thứ có thể mang theo bên cạnh thì đao kiếm đúng là nơi giấu đồ tốt nhất. Dù sao đối với võ giả mà nói, cơ hồ chính là kiếm không rời thân.

"Đi nơi nào?" Đoạn Lĩnh hỏi, "Có chuyện gì sao?"

Vũ Độc cũng tựa hồ có chút khẩn trương, đáp: "Nào, xuống đây."

Tâm tình của Đoạn Lĩnh lập tức khá lên, mấy hôm nay mọi việc đều quá sức phức tạp, một chuyện tiếp một chuyện, bây giờ đột nhiên nhìn lên lại thấy trời cao biển rộng, mây mù đều bị quét sạch.

Vũ Độc bước xuống bến tàu nhỏ gần đó, chỉ chỉ một con thuyền ý bảo Đoạn Lĩnh bước lên. Đoạn Lĩnh nhớ Vũ Độc là biết chống thuyền, hơn nữa bản lĩnh còn rất tốt, liền vui vẻ bước qua.

Vũ Độc cởi dây buộc ra, nhảy lên thuyền nhỏ, dùng sào đẩy vào bờ sông chuẩn bị khởi hành, thuyền của bọn họ cũng không bị vây trong những chiếc thuyền buôn gần đó, chỉ trong chốc lát liền giống như mũi tên bay ra, dọc theo thủy đạo quanh co một đường tiến tới. Lại qua một hồi, thuyền nhỏ len vào đội ngũ đang xếp hàng chờ Hắc giáp quân kiểm tra, chuẩn bị xuất thành.

Đời này của Đoạn Lĩnh, đây vẫn là lần đầu tiên ngồi thuyền du ngoạn, trong lòng không khỏi tràn đầy hưng phấn. Vũ Độc sau khi vượt qua kiểm tra lại dùng sào trúc chống mạnh, thuyền nhỏ ra khỏi thủy đạo nhập vào sông lớn, trước mặt mênh mông sóng trào, cuồn cuộn về đông.

Trên mặt sông ngàn cánh buồm chen chúc, Vũ Độc cũng lấy ra một cánh buồm, dùng dây chảo căng lên làm giá, tiện tay treo vào, sau đó bước đến ngồi sóng vai cùng Đoạn Lĩnh tại mũi thuyền.

"Đẹp quá." Đoạn Lĩnh nói, "Chúng ta muốn đi đâu?"

"Đi chân trời góc biển." Vũ Độc nói, "Đi không?"

Đoạn Lĩnh đột nhiên cảm giác thật sự quá mệt mỏi, thế nhưng lại rất vui vẻ. Nhất là trong khoảnh khắc nhìn thấy mặt sông mênh mông này, y chỉ cảm thấy toàn bộ vẻ đẹp của thiên địa đều không hơn như vậy.

"Đi." Đoạn Lĩnh đáp.

Hai người đều không nói gì, chỉ an tĩnh tựa vào mũi thuyền.

"Lúc trở về ngươi đã là Hoàng đế rồi." Vũ Độc nói, "Có thể phải rất lâu nữa chúng ta mới có thể lại ra ngoài một chuyến."

Đoạn Lĩnh hiểu được cảm giác của Vũ Độc, nếu đã lấy được chứng cứ như vậy khoảng cách ngày y hồi triều lại gần thêm một bước, ở trước khi thi hội yết bảng, bọn họ ở lại Giang Châu cũng không phải một ý kiến hay.

Thuyền nhỏ lướt trên mặt sông tiến vào thủy đạo, sau đó một đường bắc thượng, hai bên bờ đều là núi non trùng điệp đẹp không sao tả xiết. Vũ Độc cởi ngoại bào ra, sắn ống quần lên đi chân trần đứng ở đuôi thuyền chống sào, mỗi khi gặp phải thuyền cá đi ngang sẽ dừng lại mua chút thức ăn. Đoạn Lĩnh lại tìm được một cái lò than, ở đầu thuyền nổi lửa, hầm canh cá, nấu cơm tẻ.

Y cũng không hỏi bọn họ đang đi nơi nào, thậm chí còn nghĩ, nếu cả đời đều qua như vậy cũng không sao cả. Đời người cũng như lục bình, lưu lạc thiên nhai, thiên hạ rộng lớn, nhân gian bách thái đều hóa thành từng đàn chim vẫy vùng ngang dọc, ở khi cánh chim bằng mỏi mệt sà xuống, tất cả đều trở nên đơn giản như vậy.

Đến đêm, khi trời đổ mưa, Đoạn Lĩnh vốn cùng Vũ Độc ngủ trong khoang thuyền nghe hạt mưa đập xuống mặt sông, thăm dò ló đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy vạn điểm bọt nước trắng xóa khắp bốn bề xung quanh.

Gió giục mây vần, đợi đến khi mây đen tan hết hai người liền cùng nhau nằm trên mạn thuyền, bên dưới là mặt sông nghìn dặm trong vắt như gương, trước mặt là ngân hà vạn khoảnh.

Hai ngày cứ thế trôi qua, đến ngày thứ ba, lúc Đoạn Lĩnh ngáp dài thức dậy Vũ Độc đã chống thuyền cập bờ, nơi này sơn đạo hoang vu, trước mắt có một lối đi lát đá dẫn thẳng lên đỉnh núi.

"Đây là nơi nào?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc ngẩng đầu ngưỡng vọng, trầm mặc một chốc rồi nói: "Ta cõng ngươi."

"Cùng đi lên." Đoạn Lĩnh hỏi, "Bái phật sao?"

"Đến rồi ngươi sẽ biết." Vũ Độc tựa hồ có chút khẩn trương, nói với Đoạn Lĩnh.

Hai người men theo đường đá mà đi, nơi này tựa hồ đã lâu ngày không được sửa sang, trên mặt đá tràn ngập rêu xanh. Sau khi gặp được vách núi lại có sạn đạo[1] uốn lượn đi thông vào sâu trong sơn dã. Đến khi Đoạn Lĩnh nhìn thấy một chỗ sơn môn, rốt cục cũng hiểu được vì sao Vũ Độc muốn đưa y đến nơi này.

Trước mặt là một tòa thạch điêu Bạch Hổ cự đại trông rất sống động, đầu hổ nhìn về phía đại giang dưới chân núi cùng một mảnh Trung Nguyên mây khói lượn lờ.

1/ Sạn đạo: Nói nôm na là đường núi, nhưng không phải đường núi theo kiểu của Việt Nam, mình cũng không biết nước ta có hay không, thế nhưng ở Trung Quốc tựa hồ rất thường gặp. Mỗi lần mình nhìn thấy loại kiến trúc này đều cảm thấy rất khâm phục, không biết ở nghìn năm trước, khi công cụ còn thô sơ, loài người còn nhỏ bé trước thiên nhiên, những bậc tiền nhân làm thế nào lại nghĩ ra rồi lại làm thế nào lại hoàn thành những công trình kỳ vỹ như thế.

112. Quyển 2 - Chương 112: Hoa Cỏ

Phía sau tượng đá là một thiên thê[1] dẫn đến đài cao trên đỉnh núi, phía sau đài cao lại là một dãy lầu các lâu ngày không được tu sửa, gạch đá vỡ vụn ngổn ngang. Xung quanh nơi này thập phần yên tĩnh, hiếm thấy dấu vết người sống, dây leo quấn quýt bám vào vách đá ngun ngút vạn trượng phủ trọn đài cao. Núi sâu chẳng hay năm tháng, thời gian cửu viễn phảng phất đều đọng lại tại nơi này.

"Đây là nơi ngươi luyện võ?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Đúng, chỗ này chính là Bạch Hổ Đường." Vũ Độc đáp, lại cùng Đoạn Lĩnh chậm rãi bước lên, khi đến trước đại điện còn thấy trên cao có treo một tấm biển lung lay sắp đổ, phía trên có ba chữ 'Bạch Hổ Đường' khí phái, được viết theo lối cổ triện.

"Tối nay lưu lại nơi này." Vũ Độc nói, "Trên núi có thể sẽ hơi lạnh, bất quá ta định…"

"Không sao cả." Đoạn Lĩnh đáp, lại bước ra trước đại điện duỗi người, ánh mắt nhìn về phía sương mù bao phủ đỉnh núi, rất có ý tứ của 'đăng hung sinh tằng vân, quyết tí nhập quy điểu'[2]. Từ lúc rời khỏi Giang Châu, đây là mấy ngày y chân chính có thể thoát khỏi tất cả băn khoăn lo lắng, ở nơi này y không cần lo sợ có bất kỳ ai đến giết mình, cũng không cần kinh hoảng nói sai một câu liền dẫn họa sát thân. Bọn họ có thể yên tâm say ngủ, đem hết thảy đều trầm tĩnh lại.

Y quay đầu liếc nhìn Vũ Độc, Vũ Độc đang quét dọn phòng ốc trong điện, phía trên chế đá còn có mấy cái tổ chim, hắn liền nhấc tổ chim lên, sau khi lau chùi thì trả về chỗ cũ.

"Ai?" Đoạn Lĩnh thấy có bóng dáng của một động vật nhỏ lóe lên liền bước nhanh đến xem, là một con sóc. Con sóc nọ nghe được tiếng bước chân liền dừng lại không chạy nữa, chần chờ nhìn Đoạn Lĩnh.

"Động vật trên núi này không sợ người." Vũ Độc giải thích.

"Còn có người ở chỗ này sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Đã không có." Vũ Độc nói, "Năm đó cũng chỉ có ta, sư phụ, sư nương và sư tỷ."

Đoạn Lĩnh nhớ đến Tầm Xuân đã hy sinh trong trận Thượng kinh, nhẹ nhàng thở dài. Vũ Độc sau khi quét dọn xong còn nói: "Đoạn Lĩnh, đến đây, để Hổ thần nhìn người một chút."

Đoạn Lĩnh liền bước vào chính điện, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy bên trong cung phụng một tượng bạch hổ khắc bằng cẩm thạch, trong đôi mắt tựa hồ từng nạm một loại bảo thạch nhưng hiện giờ đã trống rỗng, hẳn là bị kẻ trộm đục đi. Phía sau tượng hổ còn có một bức bích họa 'Thiên lý giang sơn đồ' sứt mẻ loang lổ, trên bích họa còn có khảm bảy lá cờ cẩm thạch.

"Đệ tử đời thứ mười bảy của Bạch Hổ Đường." Vũ Độc hướng về phía tượng bạch hổ, nói: "Độc hệ truyền thụ, nay Bạch Hổ Đường chưởng môn Vũ Độc cùng Thái tử của hoàng thất Trung Nguyên đến đây."

Trong lòng Đoạn Lĩnh không khỏi khẽ chấn động, sống lưng kéo thẳng lên. Vũ Độc đứng thẳng sống lưng, vóc người cao ngất, tay trái bắt võ quyết đặt lên tay phải tạo thành một lễ tiết đặc thù, triều kiến bạch hổ, nói: "Khẩn cầu Bạch Hổ tinh quân bảo hộ…"

"Ngươi tên gì?" Vũ Độc lại hỏi Đoạn Lĩnh.

"Cái gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc nói: "Tên."

Đoạn Lĩnh: "…"

Vũ Độc: "…"

"Có chưởng môn như ngươi vậy sao?" Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười.

Vũ Độc kêu khổ nói: "Hôm đó là bị ngươi dọa đến sợ choáng váng, làm sao nhớ kỹ được? Nói mau."

"Lý Nhược Như bái kiến." Đoạn Lĩnh tiến lên một bước, y biết Bạch Hổ tinh quân là binh sát chi thần, chưởng quản tất cả việc binh đao trên thế gian. Khom người nói, "Nguyện Đại Trần ta bách chiến bách thắng, huy hoàng vạn niên."

Vũ Độc nở nụ cười, hướng về phía tượng thần nói: "Khẩn cầu tinh quân bảo hộ Đại Trần Thái tử Lý Nhược Như thuận lợi hồi triều."

Hai người đều tự nói xong, lại cùng nhau an tĩnh ngẩng đầu nhìn vào hai mắt đã mất đi của bạch hổ. Một trận gió núi gào thét lùa qua từ hậu điện, xông thẳng ra đại môn, áo bào của hai người bị thổi tung phảng phất như nhìn thấy mãnh hổ quá sơn lâm, lá cây đều xôn xao từng đợt.

"Mắt của Hổ thần đâu rồi?" Đoạn Lĩnh hỏi Vũ Độc.

"Không biết." Vũ Độc nói, "Từ lúc ta nhớ được đã không thấy rồi, có lẽ đã bị đục đi. Chỉ là cho dù mắt Hổ thần nhìn không thấy, lỗ tai vẫn có thể nghe được."

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm tựa hồ cũng đúng, trận gió vừa rồi không chừng là do Hổ thần kéo lên đâu.

Suốt cả đời này, Đoạn Lĩnh chưa từng nhàn nhã như hiện tại. Xế chiều hôm đó Vũ Độc lại men theo sạn đạo xuống núi, mang chăn đệm và thức ăn dự trữ lên đây. Đoạn Lĩnh muốn giúp hắn vận chuyển lại bị Vũ Độc đuổi vào nghỉ ngơi, hắn đem đồ vật đặt lên bình đài lại xoay người đi xuống một chuyến sắp xếp mọi thứ.

Phía sau Bạch Hổ Đường có một dãy hậu viện, phân thành đông sương và tây sương. Trung viện là nơi năm đó sư phụ và sư nương của Vũ Độc cư ngụ, Đoạn Lĩnh còn thấy một lò luyện đan, trong lò có đọng lại mấy phần chu sa và hỗn hợp dược vật đen kịt gì đó. Tây sương là khuê phòng của Tầm Xuân, đẩy cửa vào nhìn, tất cả đều bị mạng nhện và bụi bặm phủ kín, cái gì cũng không có. Đông sương là chỗ của Vũ Độc, ngoại trừ giường còn có mấy cái giá gỗ, đều là vật cũ, còn có không ít sách cổ đã bị mọt ăn.

"Quá đáng tiếc." Đoạn Lĩnh nói, "Nhiều thư bản trân quý như vậy lại đến nông nỗi này, không sợ thất truyền sao?"

Vũ Độc xách một thùng nước từ dòng suối sau viện đến, sắn tay áo lên cao vội vàng quét tước, nói: "Người cũng không còn, công pháp có thất truyền hay không cũng chẳng ai quan tâm nữa."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Lò luyện đan trong trung viện dùng để làm gì?"

"Năm đó sư phụ có luyện đan." Vũ Độc nói, "Người một mực cầu trường sinh, nghĩ muốn thành tiên, nguyên bản còn rất tốt, uống được vài năm ngay cả võ công cũng hoang phế. Lúc Thượng Tử báo nguy, người mang theo sư nương vội vội vàng vàng hạ sơn tiếp viện, vốn có thể toàn thân trở ra lại không biết

uống loại đan dược khốn nạn gì đó, nhất thời khí huyết không thuận, bị Liêu binh bắn chết."

"Táng ở nơi nào?" Đoạn Lĩnh nói, "Có thể đi thăm mộ sao?"

"Y quan trũng[3] ở sau núi." Vũ Độc nói, "Năm đó kinh thành bị người Liêu công hãm, sư tỷ tìm người thu nhặt di vật, cũng không còn thứ gì khác, không vội đi viếng."

Đoạn Lĩnh lại giúp Vũ Độc thu dọn phòng ốc, Vũ Độc nói: "Những thứ bên trong cũng không cần nữa, ném đi."

Đoạn Lĩnh nói: "Không không, rất hữu dụng."

"Trong đầu ta đều nhớ hết rồi." Vũ Độc nói, "Đừng có chạm vào, nhiều bụi, sẽ bị nhảy mũi."

Đợi đến khi Đoạn Lĩnh nhảy mũi mười mấy cái kinh thiên động địa Vũ Độc mới đem sách vở chỉnh lý xong, những quyển còn xem được đều đặt lên giá chuẩn bị sao lại một phần, dù sao cũng nên bảo tồn truyền thừa của Bạch Hổ Đường. Mắt thấy đã sắp hoàng hôn, Vũ Độc vừa dọn dẹp được phân nửa đã vội vàng đi làm cơm cho Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh nhìn thoáng qua thân ảnh của Vũ Độc, cảm giác phảng phất như trở về ngày còn thơ ấu, lại nhớ đến câu nói trong trí nhớ kia. 'Luôn sẽ có người bất kể tất cả, vô luận ngươi là ai đều đối xử tốt với ngươi'. Chỉ là nếu y không phải Thái tử Nam Trần, Vũ Độc sẽ dẫn y đến đây sao?

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, hẳn là vẫn sẽ như vậy.

Y thấy dưới mấy cái giá gỗ trong phòng còn có một cái rương cũ kỹ, liền khom người mở khóa, phía trong đều là tượng gỗ nhỏ thô ráp được ai đó khắc ra, hẳn là lúc Vũ Độc còn bé cảm thấy cô độc liền khắc làm đồ chơi. Phía dưới còn có một gói vải màu đỏ, Đoạn Lĩnh vừa muốn mở ra nhìn đã bị Vũ Độc nhìn thoáng qua ngăn cản: "Cái kia… không nên đụng đến!"

Đoạn Lĩnh còn tưởng là kịch độc gì, lập tức trả lại, Vũ Độc vẻ mặt đỏ bừng tiến đến đem gói vải thả vào đáy rương.

"Là cái gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không là gì hết." Bộ dạng của Vũ Độc có chút quẫn bách, Đoạn Lĩnh lại càng tò mò quấn quýt lấy hắn hỏi. Vũ Độc xấu hổ bước vào trù phòng thêm nước cho chõ cá chưng, Đoạn Lĩnh vẫn bám sát theo hắn. cuối cùng Vũ Độc không còn cách nào đành phải nói: "Là một cái yếm trẻ con."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh lập tức ôm bụng cười to, Vũ Độc có chút giận dỗi nói: "Không được cười!"

Đoạn Lĩnh nghĩ nghĩ liền hiểu, hỏi: "Là khi còn bé đã mặc sao?"

"Ừ." Vũ Độc đáp, "Lúc sư nương nhặt được ta, trên người ta cũng chỉ có một miếng vải như vậy."

"Có giấy chứng sinh không? Tên phụ mẫu gì đó?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không biết, có cũng bị sư phụ đốt rồi." Vũ Độc lại nói, "Thích khách không cần cha mẹ."

Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Như vậy không phải là không biết sinh thần và lúc nào sao?"

"Thuận tiện chọn một ngày…" Vũ Độc nói, "Xem như ngày gặp được sư nương là sinh thần thôi."

Lúc này Đoạn Lĩnh cũng chợt hiểu ra, hỏi: "Là ngày nào vậy?"

Vũ Độc im lặng không lên tiếng, Đoạn Lĩnh lại truy vấn, hắn chỉ đành nói: "Đến hôm đó sẽ nói cho ngươi biết."

Đoạn Lĩnh vươn ngón tay ra, Vũ Độc liền cùng y ngoéo tay, nói: "Ra ngoài đợi cơm đi, đừng chạy lung tung. Nơi này mặc dù không có ai đến giết ngươi, thế nhưng lạc đường trong núi cũng không phải chuyện đùa."

Vũ Độc hạn định phạm vi hoạt động của Đoạn Lĩnh là từ sạn đạo đến bình đài, cùng với toàn bộ chu vi Bạch Hổ Đường, phía sau núi là không được đi. Đoạn Lĩnh leo lên nơi cao nhất của bình đài dõi mắt ngắm nhìn biển mây dưới núi. Vân vụ lãng đãng, cả ngọn núi yên tĩnh tựa như tiên cảnh.

Giang Châu phồn hoa huyên náo, người người tranh đấu với nhau vào giờ khắc này đều bị y ném ra sau đầu, tất cả phảng phất chỉ giống như một giấc mộng hoàng lương của Đoạn Lĩnh.

Nếu như cả đời đều ở tại nơi này, có lẽ ai cũng sẽ không tìm được họ đi?

Nếu như cả đời đều ở tại nơi này, có lẽ cái gì cũng không cần phiền não nữa rồi.

Đoạn Lĩnh nhìn biển mây đột nhiên sinh ra một ý niệm như vậy trong đầu. Nếu có ngày công thành lui thân, nơi này thực sự là nơi quy túc tốt nhất, đã từng trải nhiều việc như vậy, sự hạnh phúc nhất trên thế gian nào qua một đời bình bình an an, có người bên cạnh bầu bạn… Vừa nghĩ đến đây, y lại quay đầu nhìn vào trong Bạch Hổ Đường. Vũ Độc vừa rồi đã gõ thiết mộc vài tiếng tạo ra thanh âm lanh lảnh, ý bảo y trở về ăn cơm.

“Cút! Đánh ngươi!”

Khi Đoạn Lĩnh bước vào thì thấy Vũ Độc đang đe dọa một con khỉ không biết từ đâu mò tới, con khỉ muốn xin chút thức ăn nhưng lại không dám đến gần, giương mắt tội nghiệp nhìn Vũ Độc lại nhìn Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh nhịn không được cười to, ném cho nó một chút lương khô, con khỉ vội vàng cầm đi.

“Bên kia còn có một con.” Đoạn Lĩnh nhìn quanh, thấy khỉ lớn mang theo thức ăn nhanh nhẹn trèo lên cây, đưa cho một con khỉ nhỏ hơn.

“Lăn lộn ăn vạ một hồi, còn tưởng nó xin ăn cho mình.” Vũ Độc trêu ghẹo nói, “Hóa ra đã làm chủ nhà, phải nuôi gia đình.” Tiện thể kéo thanh chắn cửa xuống, đem đại môn đóng lại.

Giữa đêm, nhất trản cô đăng leo lét trong gió núi, hai người dùng mấy món điểm tâm còn có cá tươi chưng, lại uống vài chung rượu.

Uống rượu xong, Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh: “Ta dẫn ngươi đến một nơi, đi.”

Đêm nay vừa lúc trăng tròn, Vũ Độc dẫn Đoạn Lĩnh ra sau núi, lại men theo một con đường nhỏ vòng qua mạn khác, đường nhìn bỗng nhiên trở nên trống trải, trời trong trăng sáng, cả không gian ngân quang vạn trượng.

Giữa đêm trăng, trong quần sơn chỉ có nơi này có thể thấy được hoa đào, ‘Nhân gian tứ nguyệt phương phỉ tẫn, sơn tự đào hoa thủy thịnh khai’[4], nghìn vạn cánh hoa hồng phớt theo gió núi tản mạn, tung bay dưới ánh trăng ngân bạch.

“Thế nào?” Vũ Độc cười nói.

Đoạn Lĩnh sắp nói không ra lời, kinh ngạc nhìn quang cảnh trước mắt.

“Hàng năm chỉ có không đến mười ngày.” Vũ Độc nói, “Có thể thấy được một cảnh như vậy.”

“Quá đẹp.” Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc bước đến cùng Đoạn Lĩnh ngồi lên mỏm đá, lấy cây địch ra kề vào bên môi, tiếng nhạc vang lên, trong khoảnh khắc này, một khúc Tương Kiến Hoan lại kéo Đoạn Lĩnh vào trong suy tư cửu viễn.

Một khúc kết thúc, Đoạn Lĩnh và Vũ Độc lẳng lặng đối diện.

Đôi môi Vũ Độc khẽ run rẩy, hô hấp cũng gấp gáp hơn, hắn mặt áo chẽn quần đơn ngồi trên mỏm đá, cùng Đoạn Lĩnh cách rất gần. Ánh trăng chảy xuống, cả hai đều mặc áo chẽn trắng nõn, quang điểm mông lung

càng khiến thân thể cường tráng dưới lớp áo của Vũ Độc lộ rõ, tôn lên đường nét thân thể nam tính.

"Đoạn Lĩnh." Vũ Độc đột nhiên nói, "Ta… có mấy lời, muốn nói với ngươi."

Đoạn Lĩnh đột nhiên cũng khẩn trương mà không biết lý do: "Chuyện… chuyện gì?"

Vũ Độc cúi đầu nhìn y, cả hai trầm mặc chừng vài nhịp thở. Vũ Độc quay đầu nhìn sâu vào sơn mạch, lại ngẩng đầu nhìn vầng trăng giữa trời, tâm thần bất định.

"Có chuyện gì?" Đoạn Lĩnh nhấc tay đặt lên lưng Vũ Độc, Vũ Độc lại xoay người nắm lấy tay Đoạn Lĩnh.

"Ngươi…" Vũ Độc ngẫm nghĩ, cuối cùng phảng phất hạ xuống quyết định, nói, "Ngươi thích ở đây sao?"

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, tựa như hàng nghìn hàng vạn đóa hoa đào khai phóng dưới nguyệt quang, đóa đóa liêu nhân.

"Ta ngày hôm nay còn đang nghĩ." Đoạn Lĩnh lôi kéo tay Vũ Độc, nói, "Nếu sau này có thể ở mãi trong Bạch Hổ Đường, không bao giờ… quay về thế tục nữa."

"Không không." Vũ Độc vội nói, "Vậy cũng không được. Ta… ngươi…"

"Ừ." Đoạn Lĩnh nghĩ đến trách nhiệm của chính mình, chung quy có điểm trầm trọng, trêu ghẹo nói, "Chỉ là nghĩ mà thôi."

"Không, cũng không phải." Vũ Độc ổn định tâm thần lại nói, "Ta nghĩ chính là… ngoại trừ nơi này ta còn muốn dẫn ngươi đi… những nơi khác. Nếu ngươi thích thì có thể… có thể chậm rãi chọn, chọn một nơi ngươi muốn đi nhất. Chỗ nào cũng có thể, chân trời cũng được, góc biển cũng được, chỉ cần ngươi thích ta đều đi cùng ngươi."

Đoạn Lĩnh: "…"

"Ta… ta nghĩ chính là…" Vũ Độc không dám nhìn Đoạn Lĩnh, ánh mắt hấp háy nhìn sang phía khác, cả gương mặt đỏ bừng đến tận cổ, ngay cả hình xăm dưới da cũng theo đó đỏ lên, tựa như vừa uống rượu vậy. Hắn vô thức nắm chặt tay Đoạn Lĩnh, lắp bắp nói.

"Sau này, ta sẽ đưa ngươi đi… đi những nơi ngươi muốn ngắm nhìn. Dẫn người đi núi nam, đưa ngươi xem biển bắc… Sơn nhi, hôm đó ngươi gọi ta 'lão gia', ta biết đó có lẽ chỉ là lời vui đùa của ngươi. Ta đưa ngươi đến đây chỉ vì muốn hỏi một câu. Ngươi có nguyện ý không… cả đời này…"

Nói đến đây, Vũ Độc đã trấn định lại, dù sao lời cũng đã ra khỏi miệng, cũng không còn khẩn trương như

vậy nữa.

"Trước mặt người khác, đôi ta cũng giống như trước đây." Vũ Độc cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra, nhìn thẳng vào mắt Đoạn Lĩnh, nghiêm túc nói, "Dù cho ngươi hồi triều, ta cũng không muốn bất kỳ danh phận gì. Chỉ cần trong lòng ngươi còn nhớ được đêm nay, ta liền vì ngươi tìm Trấn Sơn Hà, vì ngươi thủ hộ một đời, đến khi ta không còn hơi thở."

"Ta biết, tương lai ngươi muốn làm Hoàng đế." Vũ Độc nói, "Ta đối với ngươi thực sự, thực sự, thật sự là muốn cùng ngươi… cùng ngươi…"

Nói đến đây, Vũ Độc lại khẩn trương, nói: "Ta nghĩ, nếu ngươi nguyện ý, ta nhất định sẽ đối xử với ngươi thật tốt. Khi chỉ có ngươi và ta, không có người ngoài, ta liền…đối đãi ngươi… đối đãi ngươi như đối đãi… thân quyến, ngươi liền… tòng ta như tòng…"[5]

Đoạn Lĩnh ngơ ngác nhìn Vũ Độc, Vũ Độc tựa hồ vừa ý thức được mình vẫn đang nắm lấy tay Đoạn Lĩnh, lập tức buông ra như phải bỏng, sờ tay vào ngực lấy ra một chuỗi vòng tay.

Vũ Độc bất an mở tay ra, đem vòng chuỗi đưa đến trước mặt Đoạn Lĩnh, lại nhìn y một cái, phương pháp như một kẻ tự ti đang toàn tâm toàn ý dâng lên cống phẩm của mình cho thần minh mà hắn kính ngưỡng nhất trong thiên địa.

Món cống phẩm đó, chỉ là một chuỗi vòng tay dùng đậu đỏ xâu lại.

Trong khoảnh khắc, gương mặt Đoạn Lĩnh đỏ bừng, hiểu rõ những lời Vũ Độc mãi không nói ra khỏi miệng, đây chính là đối với y cầu ái.

Đoạn Lĩnh loáng thoáng nhớ rằng mình đã từng có cảm giác này, hôm đó vừa vặn hoàng hôn, trong rừng phong đỏ rực hắn cũng nắm tay của mình, nói ra những lời tương tự như vậy.

(Editor l ả m nh ả m: M ì nh đã đ ọ c r ấ t nhi ề u đ o ạ n t ỏ t ì nh c ủ a c á c nh â n v ậ t trong đ ủ lo ạ i đ am m ỹ kh á c nhau, nh ư ng l ú c n à o m ì nh c ũ ng c ả m th ấ y nh ữ ng đo ạ n n à y th ậ t s ự r ấ t ng ọ t ng à o, r ấ t c ả m đ ộ ng. B ở i v ì nh ư nhi ề u ng ườ i đã n ó i, đ ờ i n à y, đ i ề u h ạ nh ph ú c nh ấ t n à o ngo à i t ì m đ ượ c m ộ t ng ườ i si t â m chuy ê n nh ấ t v ớ i m ì nh.

Tình yêu c ủ a V ũ Đ ộ c trong m ắ t m ì nh, th ậ t đ ẹ p, c ũ ng th ậ t bi th ươ ng. Đ o ạ n L ĩ nh l à ng ườ i c ó thiên m ệ nh l à m Ho à ng Đ ế, nh ấ t t ướ ng c ô ng th à nh v ạ n c ố t kh ô, V ũ Đ ộ c cho d ù c ó l à g ì trong l ò ng Đ o ạ n L ĩ nh đ i n ữ a, ng ườ i ngo à i c ũ ng ch ỉ bi ế t hai ng ườ i l à qu â n th ầ n, li ệ u c ó tr á nh đ ượ c m ộ t ng à y, V ũ Đ ộ c s ẽ tr ở th à nh vi ê n đá l ó t đ ườ ng cho Đ o ạ n L ĩ nh đă ng ng ô i c ử u ngũ. Tranh đo ạ t Ho à ng v ị gi ữ a th ờ i b ì nh đã l à m ộ t cu ộ c chi ế n đ ẫ m m á u, m à l ú c n à y c à ng l à th ờ i đ i ể m binh hoang m ã lo ạ n, b ố n b ề đ ao th ươ ng.

R ồ i ng à y n à o đó, n ế u Đ o ạ n L ĩ nh c ó Ho à ng h ậ u, c ó t ử t ự … chuy ệ n n à y tr á nh đ ượ c sao? C ó th ể tr á nh sao? Ti ể u thuy ế t c ó r ấ t nhi ề u b ậ c Đ ế v ươ ng ' Ch ỉ v ì khanh khuynh đ ả o

c ả s ơ n h à', nh ư ng đ ờ i th ậ t th ì l ạ i gi ố ng nh ư m ộ t đ o ạ n 'Đă ng hoa b ấ t kham ti ễ n ', m ộ t ki ế p ng ườ i l à g ì v ớ i v ạ n d ặ m giang s ơ n, m ộ t m ố i t ì nh l à m sao s á nh đ ượ c v ớ i danh l ư u thanh s ử? Bao nhi ê u k ẻ đ ủ s ứ c v ì á i nh â n tranh đ ấ u v ớ i mi ệ ng l ưỡ i nh â n gian …

Mình bi ế t, m ì nh hi ể u, m ì nh đ o á n đ ượ c, trong t á c ph ẩ m n à y, Đ o ạ n L ĩ nh v à V ũ Đ ộ c s ẽ c ó th ể n ắ m tay nhau đ i đ ượ c đ ế n cu ố i đ ườ ng. Ch ỉ l à, khi đ ọ c nh ữ ng l ờ i c ầ u á i ch â n th à nh, th ậ m ch í c ó ch ú t ng ô ngh ê c ủ a V ũ Đ ộ c, kh ô ng c ó bao nhiêu văn v ẻ, kh ô ng c ó bao nhi ê u m à u s ắ c l ạ i khi ế n tr á i tim m ì nh ch ù ng xu ố ng, nao l ò ng. T ì nh y ê u c ủ a m ộ t th í ch kh á ch l à nh ư v ậ y, kh ô ng h ứ a h ẹ n t ươ ng lai ng ọ t ng à o, kh ô ng h ứ a h ẹ n ch ấ p t ử chi th ủ d ữ t ử giai l ã o, ch ỉ h ứ a h ẹ n xem y nh ư ng ườ i nh à, ch ỉ h ứ a h ẹ n đ em m ạ ng m ì nh ra th ủ h ộ y, v ì y gi à nh l ấ y m ộ t d ã y g ấ m v ó c non s ô ng.)

1/ Thiên thê: Dịch thẳng ra là 'thang trời', thường chỉ những đường núi tạo thành hình bậc thang cao hun hút, tựa như vươn thẳng đến trời cao.

2/ Đãng hung sinh tằng vân, quyết tí nhập quy điểu: Trích từ bài thơ Vọng nhạc của Đỗ Phủ, tả cảnh đứng từ trên đỉnh núi cao nhìn xuống, tâm hồn khoáng đạt dung dị.

VỌNG NHẠC

Đại Tống phù như hà,

Tề Lỗ thanh vị liễu.

Tạo hóa chung thần tú,

Âm dương cát hôn hiểu.

Đãng hung sinh tằng vân,

Quyết tí nhập quy điểu.

Hội đương lăng tuyệt đỉnh,

Nhất lãm chúng sơn tiểu.

TRÔNG NÚI THÁI SƠN

Núi Đại Tống (Thái Sơn) hùng vĩ như thế,

Sắc núi xanh thẳm nhìn không đến được biên thùy (Tề, Lỗ)

Tạo hóa hội tụ tại đây thần (linh) tú (khí)

Phía bắc núi phía nam núi như bị phân cắt buổi hoàng hôn và sáng mai.

Lòng lâng lâng nhìn trong núi mây nổi…

Mở to mắt nhìn thấy chim chiều tối về rừng

Ta nhất định phải lên đỉnh cao chót vót Thái Sơn

Nhìn các núi ở dưới đều nhỏ xíu.

3/ Y quan trũng: Mộ quần áo, thường xuất hiện khi có người chết mà không tìm được xác, hoặc là muốn dùng để kỷ niệm. Trong quan tài chỉ có quần áo và vật dụng hằng ngày, không có thi thể. Đôi khi, những bậc danh nhân ngoại trừ chính mộ còn có vài y quan trũng, thường là do người thân nơi quê hương hoặc những nơi có liên quan đến cuộc đời của đối tượng dựng lên.

4/ Nhân gian tứ nguyệt phương phỉ tẫn, sơn tự đào hoa thủy thịnh khai: Hai câu thơ trích từ bài 'Đại Lâm tự đào hoa' của Bạch Cư dị. Tả cảnh hoa đào muộn trong sân chùa, xinh đẹp rực rỡ.

Đại Lâm tự đào hoa

Nhân gian tứ nguyệt phương phỉ tận

Sơn tự đào hoa thủy thịnh khai.

Trường hận xuân quy vô mịch xử

Bất tri chuyển nhập thử trung lai

Hoa đào chùa Đại Lâm

Tháng tư vườn hết cỏ thơm

Hoa đào lại nở rộ trong sân chùa

Xuân qua nào biết đi mô

Nào hay lên núi vào chùa gặp xuân

5/ Tòng ta như tòng: Chữ tòng này là trong câu 'xuất giá tòng phu', thật ra có thể dùng từ theo hoặc cùng để thay tế, nhưng mình thích từ tòng nên để nguyên. Từ này mang theo môt ý vị nhu thuận, đem đối phương làm chủ, một lòng gắn bó. Tóm lại là mình thích, bạn nào cảm thấy không hài lòng xin du di cho.

113. Quyển 2 - Chương 113: Ái Tình

Trong sát na, gian sài phòng u ám của Đoàn gia, sông Hoàng Hà ngày tuyết đóng băng, thời khắc đen tối ở Thượng kinh, trận chiến rung chuyển đất trời trong sơn cốc, một đêm hốt hoảng lẫn trốn, ngày đông giá rét tại Lạc thành, cái chết của Phụ hoàng…. Hết thảy lướt nhanh vỡ vụn trong trí nhớ của Đoạn Lĩnh.

Bọn họ hai người từ nhỏ đã cơ khổ không nơi nương tựa, giờ khắc này, dưới bầu trời đêm hoa đào mãn thiên im lặng đối diện.

Thay vào sự vỡ vụn đó, chính là giấc mộng của y đã lắng đọng qua năm dài tháng rộng, giấc mộng ngũ quang thập sắc kia cùng với sinh hoạt mà y thành tâm truy cầu chợt như sống động tiến đến trước mặt.

Đoạn Lĩnh phảng phất thấy được chính mình, cũng như thấy được Vũ Độc —— đứa trẻ Vũ Độc lớn lên trong tịch mịch và cơ khổ ấy rốt cục cũng trưởng thành, bước đến trước mặt y.

Bàn tay của Vũ Độc đã từng trịnh trọng tiếp nhận thanh kiếm tượng trưng cho thân phận tối cao của võ nhân Trung Nguyên, cũng đã từng ở bên ngoài Đồng Quan tiếp nhận một chiêu khai sơn thức vô cùng hung hiểm, thế nhưng nhưc lần nào bàn tay của hắn run rẩy như lúc này.

"Ta…" Đoạn Lĩnh hít sâu một hơi, kềm chế sự kích động trong nội tâm, thế nhưng lại phát hiện mình cư nhiên nói không ra lời, lúc giương mắt đối diện cùng Vũ Độc thì đối phương phảng phất đã hiểu ra cái gì, nhìn thấy Đoạn Lĩnh trước sau vẫn không tiếp nhận vòng chuỗi trên tay mình thì sắc mặt chuyển thành buồn bã, miễn cưỡng cười cười mang theo đắng chát gật đầu, tựa hồ từ sớm đã đoán được kết quả này.

Nào ngờ, Đoạn Lĩnh vẫn chưa nhận lấy vòng chuỗi trên tay đã tiến đến ôm cổ hắn, nhắm mắt lại rướn người lên trước hôn lên đôi môi kia.

Soạt một tiếng, sơn phong phất diện, hoa đào phi tán.

Vũ Độc mở to hai mắt, cả người đều cứng lại như vừa bị sét đánh, động một chút cũng không dám động, vẫn duy trì tư thái hai người chạm môi nhau. Sau một hồi tinh thần mới khôi phục lại, trái tim đập loạn nhìn Đoạn Lĩnh.

Tiếp sau đó hai người lập tức tách ra, Đoạn Lĩnh cầm lấy vòng chuỗi trên tay Vũ Độc đeo lên tay mình, hơi thở dồn dập, y muốn nói vài câu lại không biết nên mở miệng thế nào, hai người đều là mặt đỏ đến mang tai, mà Đoạn Lĩnh lại mang theo tiếu ý thẹn thùng.

Chỉ là mới một khắc sau, Vũ Độc lại không nói câu nào, đứng dậy chạy vào rừng đào.

"Vũ Độc?" Đoạn Lĩnh gọi, lại thấy bước chân Vũ Độc tăng nhanh, mới thoáng chốc đã không nhìn được thân ảnh.

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh có chút không thể hiểu được, đuổi theo vài bước, lại thấy Vũ Độc vấp phải một gốc cây lảo đảo bổ nhào, sau đó giống như nổi điên bắt đầu nhảy nhót khắp, nơi thi triển quyền cước, đánh đến cây đào rung động, cánh hoa tung bay.

Đoạn Lĩnh nhìn mà chỉ cảm thấy buồn cười, Vũ Độc bỗng nhiên quay đầu lại, phát hiện mình bị Đoạn Lĩnh nhìn thấy liền lắc mình trốn sau một thân cây.

Đoạn Lĩnh mân mê chuỗi vòng trên tay mình, Vũ Độc dựa người vào cây đào hai mắt nhắm lại, lộ ra một nụ cười mang theo chút tà khí rồi lại khiến người ta tâm thần mê mẫn.

Đoạn Lĩnh không biết nên nói gì nữa, tựa hồ qua một đêm này hết thảy đều trở nên không giống trước kia, khung cảnh trước mắt lại tăng thêm một tầng ý tứ sâu xa. *V ừ a r ồ i ta c ư nhi ê n h ô n h ắ n! Ta v ì sao l ạ i l à m đ ượ c?* Đôi môi của Vũ Độc vừa nóng rực lại mềm mại, cùng với tưởng tượng của y hoàn toàn khác biệt, khiến y vẫn không ngừng nhớ lại, giống như vẫn chưa thoát ra được khoảnh khắc hai đôi môi khẽ chạm vào nhau khi nãy.

Vũ Độc đứng ở phía sau thân cây nghiêng đầu nhìn ra ngoài, thấy Đoạn Lĩnh còn đang ngơ ngác ngồi trên mỏm đá, dùng lưng đối diện với hắn, mặt hướng về phía thung lũng được ánh trăng rải lên một lớp bạc sóng sánh.

Tiếng địch lại vang lên, từ khúc lần này lại có vẻ du dương vui sướng. Đoạn Lĩnh quay đầu nhìn thấy Vũ Độc đã đứng dưới tàng cây thổi ra một từ khúc khác lạ nghe như một điệu dân ca réo rắt, bất giác nở nụ cười.

"Đây là từ khúc gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Sau khi Vũ Độc thổi xong liền thu hồi địch, cười đáp: "Canh lậu tử, kim tước sai[1], năm đó chỉ nghe sư

nương thổi qua một lần, không nhớ chắc được có phải hoàn toàn giống như vậy không."

Vũ Độc lại trở về ngồi bên cạnh Đoạn Lĩnh, hai người nhìn nhau chỉ mỉm cười, một lời cũng không nói. Chốc lát sau Vũ Độc thoáng nghiêng người sang, vươn tay ôm lấy Đoạn Lĩnh, một tay kia đặt lên gò má của thẹn thùng của thiếu niên, cảm nhận đôi môi ngọt ngào nọ.

Đoạn Lĩnh cũng giơ tay lên, dùng vòng tay đang đeo chuỗi hạt đậu đỏ vuốt ve gương mặt Vũ Độc.

Nụ hôn triền miên kéo dài một lúc lâu, tựa hồ là thâm tình bị đè nén suốt thời gian qua rốt cục cũng tìm được cửa ải đột phá, trong nháy mắt biến thành hồng thủy gào thét đem bọn họ triệt để nhấn chìm.

Cho dù đã trôi qua thật lâu Vũ Độc vẫn không muốn buông Đoạn Lĩnh ra, hắn ôm lấy hông của thiếu niên nọ, cơ hồ là ép y vào vách đá, cùng nhau môi lưỡi quấn quýt. Đoạn Lĩnh bị hôn đến gương mặt phát nóng, lại càng cảm giác được sự tàn sát vô lễ của Vũ Độc trên môi mình.

Đoạn Lĩnh thật sự quá khẩn trương, nhịn không được nghiêng mặt né tránh, Vũ Độc liền thuận thế buông lỏng y ra, nuốt nước bọt. Xem ánh mắt của hắn khi nhìn về Đoạn Lĩnh tựa hồ cũng ý thức được mình có chút quá phận, vội vàng thả người, bất an hỏi: "Không… không làm ngươi đau chứ?"

Đoạn Lĩnh lắc đầu, chỉ là không biết tại sao lại đột nhiên nhớ đến hình ảnh đã nhìn đến trong Quần Phương các, chỉ cảm thấy thực sự quá kích thích rồi, thế nhưng bản thân lúc này tựa hồ còn chưa thể tiếp thu.

"Chúng ta… trở về đi." Đoạn Lĩnh nghĩ có muốn hôn nữa vẫn là trở về thì tốt hơn,… ít nhất… có một căn phòng che chắn.

Vũ Độc cũng lấy lại tinh thần, vội nói: "Gió lớn, đừng để bị lạnh, đi thôi."

Đoạn Lĩnh và Vũ Độc mười ngón đan xen, men theo sơn đạo chậm rãi trở về.

"Lão —— gia." Đoạn Lĩnh chợt nhớ tới, nở nụ cười.

Vũ Độc cũng cảm thấy buồn cười, không nhịn được cong cong khóe miệng, một chốc nhìn Đoạn Lĩnh một chốc nhìn con đường trước mặt. Một trẻo đường mòn đi thông qua biển mây lãng đãng nhuốm đẫm trăng bạc mênh mông, tựa hồ con đường ấy đã vượt khỏi dãy núi nguy nga cõi trần gian mà thông tận đến thiên thai.

Ban đêm lúc ngủ, Đoạn Lĩnh không nhịn được vươn tay ôm lấy Vũ Độc, hai người ôm chặt lấy nhau, Vũ Độc lại cúi đầu hôn nhẹ bàn tay của y, hai thân thể cách một lớp y phục, đều là huyết khí phương cương. Đoạn Lĩnh đã biết một chút nhân sự, cũng là độ tuổi xuân tình vừa chớm, Vũ Độc tu tập võ thuật lâu năm, khí ức nhiệt liệt, dục vọng trong cơ thể không có chỗ thả ra, chỉ hận không thể ôm lấy Đoạn Lĩnh hung hăng dày vò một phen.

Hai người hôn rồi lại hôn, Vũ Độc vói tay vào trong quần Đoạn Lĩnh, lúc dọc theo thắt lưng chạm vào bờ mông thì Đoạn Lĩnh đã khẩn trương đến mức thở dốc, khiến Vũ Độc cũng không khỏi nuốt nước bọt.

"Chúng ta phải… phải… cái kia sao?" Đoạn Lĩnh bất giác lo sợ không đâu.

Vũ Độc cũng tỉnh táo lại, suy nghĩ một chút, nói: "Ngươi sẽ rất đau đớn, hiện tại không làm, sau này đi."

Đoạn Lĩnh gật đầu thả lỏng ôm lấy Vũ Độc, lại hôn lên gương mặt hắn. Vũ Độc nhẹ nhàng hôn trả, thấp giọng nói: "Ta luyến tiếc."

Đoạn Lĩnh liền nở nụ cười, cả hai nằm sát vào nhau, vật ở trong quần cách một lớp vải mỏng ma sát tương liên. Vật kia của Vũ Độc mặc dù vẫn bị một lớp y phục che khuất thế nhưng có thể cảm giác được sự hùng tráng cứng rắn, so với vật của Đoạn Lĩnh thì lớn lên không ít. Cả hai cọ cọ như vậy, Đoạn Lĩnh liền cảm thấy phi thường thoải mái, còn chảy ra không ít nước.

Hô hấp của Vũ Độc càng lúc càng đứt quãng, thoải mái đến cả người run rẩy, một lát sau dứt khoát ôm lấy Đoạn Lĩnh xoay chuyển, đem đối phương đặt dưới thân đè nặng, như bão táp mà hôn lên mi mục của thiếu niên.

Lăn lộn hồi lâu hai người mới an tĩnh lại, cả hai đều không nói lời nào chỉ nhìn thẳng vào mắt của đối phương. Vũ Độc không kềm được cười cười, nói: "Như đang nằm mơ vậy."

Hai người lại hôn đến hôn đi, Đoạn Lĩnh bây giờ vẫn chưa chuẩn bị tốt để như vậy lại như vậy… thế nhưng chung quy vẫn có chút hiếu kỳ, hỏi: "Thực sự rất đau? Ngươi thử qua?"

Vũ Độc đáp: "Ta không, là Trịnh Ngạn nói… như thế."

"Hắn thử qua?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc dở khóc dở cười, lại vói tay vào trong y phục Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh bị hắn sờ mó ngứa ngáy nhưng hai tay đang vòng ra sau lưng không thể chống cự, chỉ đành nhỏ giọng xin khoan dung. Lúc này Vũ Độc mới dừng tay, đáp: "Hắn suốt ngày không làm chuyện tốt, thích động thủ động cước với những thiếu niên xinh đẹp, lại nói nói nếu làm loạn sẽ rất đau. Ta không muốn ngươi bị dọa sợ,đợi sau khi về nhà sẽ tìm chút… ừ… nói chung ta sẽ lo liệu, ngươi không cần suy nghĩ."

Đoạn Lĩnh hiểu được, ngẫm lại cũng cảm thấy đúng, bất quá như vậy thật ra còn rất tốt, thân hình của Vũ Độc cao lớn đến thế, chỉ cần ôm lấy y liền khiến y cảm thấy thực an toàn.

"Sau này ta cũng mang ngươi về nhà ta." Đoạn Lĩnh vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của Vũ Độc, thấp giọng nói.

“Sẽ cùng về.” Vũ Độc đáp lời.

Vũ Độc cho rằng Đoạn Lĩnh đang nhắc đến Hoàng cung, Đoạn Lĩnh lại nghĩ đến Đoàn gia. Lúc nào đó y cũng nên cùng Vũ Độc trở về một lần, Nhữ Nam vào xuân bách hoa khoe sắc đâu.

Đêm xuân Giang Châu mưa phùn réo rắt, cây cối vui sướng đón từng hạt tinh hoa, chồi xanh vươn dài.

Trong Đông cung đèn đuốc sáng trưng, không gian vẫn cứ trong trẻo cô tịch như trước, Thái Diêm ngồi sau án kỷ uể oải bất kham, Phùng Đạc cầm một quyển trục bước vào cung kính hành lễ.

“Đã tìm được chưa?” Thái Diêm hỏi.

“Vừa rời khỏi thành.” Phùng Đạc đáp, “Không thấy trong phủ Thừa tướng nữa.”

“Ô Lạc Hầu Mục đâu?” Thái Diêm lại hỏi.

Phùng Đạc không biết chỉ đành lắc đầu, Thái Diêm lại hất hàm phân phó cung nhân: “Tất cả lui xuống đi.”

Nội thị ứng thanh, bước ra ngoài còn không quên đóng cửa lớn lại.

Phùng Đạc rút mấy tờ giấy mỏng ra khỏi quyển trục, trải ra trước án, trên mặt giấy là một loạt chữ khải ngay ngắn xinh đẹp do Đoạn Lĩnh viết.

“Bên trái là quyển trục của ‘Vương Sơn’, bên phải là quyển trục được sao chép lại.” Phùng Đạc nói.

“Sắp chết đến nơi.” Thái Diêm cười lạnh nói, “Còn làm xuân thu đại mộng chỉ điểm giang sơn.”

Thái Diêm nhìn lướt qua một lần rồi đem cả hai quyển trục ném vào trong lửa, bản thân thì mệt mỏi tựa qua một bên.

“Đây…” Phùng Đạc nói, “Điện hạ! Không thể! Thế nào…”

Thái Diêm nói: “Cái gì thế nào?”

Phùng Đạc thấy Thái Diêm đốt cũng đã đốt xong, lời nói chỉ đành giữ lại trong miệng, gật đầu.

Phùng Đạc nói: “Theo thuộc hạ nghe ngóng, thiếu niên tên Vương Sơn này năm ngoái vừa tiến phủ Thừa tướng, tựa hồ là con của cố nhân Vũ Độc, nhận hắn làm nghĩa phụ. Sau đó ngẫu nhiên được Thừa tướng thưởng thức, cho y đọc sách cùng Mục Khánh, năm nay khai ân khoa cũng là cùng Mục Khánh ứng thí.”

“Ừ.” Thái Diêm đáp.

“Bởi vậy, đây cũng coi như giơ cao đánh khẽ.” Phùng Đạc nói, “Để y trở về lại đọc sách thêm ba năm.”

“Ta muốn giết y.” Thái Diêm thản nhiên nói.

Phùng Đạc nao nao, tựa hồ không ngờ Thái Diêm lại quan tâm một thiếu niên như vậy.

“Vâng…” Phùng Đạc trầm ngâm chốc lát, gật đầu.

Thái Diêm nhìn Phùng Đạc, nói: “Tiểu tử này vô pháp vô thiên, cư nhiên thiết kế muốn mưu sát bổn Điện hạ, mượn tay kẻ khác quăng ta vào sông. Đêm đó ngươi cũng tận mắt nhìn thấy.”

“Dạ.” Phùng Đạc lập tức nói, “Tội này quả thực đáng chết, chỉ là… Vương Sơn lại là người trong Mục phủ, nếu là nô tài bình thường cũng thôi, chỉ cần tùy tiện tìm một lý do là có thể diệt trừ, cũng miễn cho Điện hạ chướng mắt. Thế nhưng hiện nay, y lại có thân phận nghĩa tử của Vũ Độc, Bệ hạ lại thiên hướng Vũ Độc…”

“Bổn Điện hạ mặc kệ.” Thái Diêm nói, “Ngươi nghĩ một chủ ý đi, Phùng.”

Chỉ thấy biểu tình của Phùng Đạc nhất thời lộ ra vẻ khó xử, lát sau mới nói: “Điện hạ, người như Vương Sơn chính là khả tạo chi tài, theo nô tài thấy, không bằng tuyên y nhập đông cung. Chuyện xưa không truy xét nữa, y nhất định sẽ mang ơn…”

Phùng Đạc đang thành khẩn phân tích lại chạm phải ánh mắt của Thái Diêm, lập tức tự giác ngậm miệng.

1/ Đây là bài Canh lậu tử kỳ ba của Ôn Đình Quân thời Văn Đường. Từ khúc này miêu tả lòng hoài xuân của thiếu nữ mới chớm cập kê, trong lòng ôm ấp ước mơ tình đầu ý hợp, thế nhưng tình duyên chỉ là giấc mơ, tỉnh lại mới hay nến tàn chăn lạnh.

Kim tước sai,

Hồng phấn diện,

Hoa lý tạm thời tương kiến.

Tri ngã ý,

Cảm quân liên,

Thử tình tu vấn thiên.

Hương tác tuệ,

Lạp thành lệ,

Hoàn tự lưỡng nhân tâm ý.

San chẩm nhị,

Cẩm khâm hàn,

Giác lai canh lậu tàn.

Trâm sẻ vàng,

Da phấn đỏ,

Bên hoa mới vừa gặp gỡ,

Hiểu ý thiếp,

Biết lòng chàng,

Duyên này hẳn trời ban.

Nến lệ sánh,

Hương tro lạnh,

Tựa ngổn ngang tình hai mảnh.

Chăn gấm buốt,

Gối son đanh,

Tỉnh ra đã tàn canh.

114. Quyển 2 - Chương 114: Mầm Họa Trong Lòng

Thái Diêm không nói lời nào, lát sau Phùng Đạc mới cất tiếng: "Tưởng trừ khử người này kỳ thực không dễ."

"Hử." Thái Diêm lúc này mới hài lòng gật đầu, hỏi, "Vì sao không dễ?"

Phùng Đạc đáp: "Trước hết phải nghĩ cách phân tách Vũ Độc, không cho hai người bọn họ cùng nhau mới có cơ hội."

Thái Diêm nói: "Ta xem Vương Sơn thân thủ, cũng là biết chút võ công. Phân ra nửa số người của Ảnh đội có thể thu thập y chăng?"

"Trong Mục phủ thì không được," Phùng Đạc đáp, "Rất dễ bị Thương Lưu Quân phát hiện. Nếu Điện hạ đã quyết tâm khiến kẻ này biến mất khỏi thế gian, chi bằng thương lượng tỉ mỉ cùng Ô Lạc Hầu Mục, còn phải để y chết ở nơi không ai nhìn thấy… Kỳ thực, chỉ có thể làm như vậy.."

"Trước hết khiêu khích quan hệ của y và Vũ Độc hoặc Mục phủ." Phùng Đạc nói, "Thuộc hạ có một kế, trước hết đốt bài thi của y, sau khi tra không ra được ngọn nguồn lại cho đòi Vũ Độc tiến cung. Vương Sơn là một kẻ tự cao, trong lòng ắt hẳn sinh ra bất bình, thời gian lâu dài sẽ khắc khẩu với Vũ Độc, chúng ta cứ âm thầm giám thị. Đến lúc thời cơ chín muồi lại truyền Vũ Độc tiến cung, lệnh Ô Lạc Hầu Mục bắt y đưa đi, thuận tiện diệt trừ. Nếu như vậy, Vũ Độc cũng chỉ nghĩ rằng đối phương rời nhà bỏ đi…"

"Không được." Thái Diêm cắt lời Phùng Đạc, cau mày nói, "Quá phiền toái, hơn nữa không thể trông cậy vào Ô Lạc Hầu Mục. Tên kia cả ngày tâm thần bất an, ngươi thiết kế một chiêu để Ảnh đội ra tay."

Phùng Đạc lại im lặng một hồi, sửa giọng nói: "Như vậy chỉ có thể tìm cách kéo Vũ Độc đi, lại phái người vào trong ám sát, tận lực thu dọn sạch sẽ. Chỉ là như vậy, trong phủ Thừa tướng đột nhiên có người biến mất nhất định sẽ nghiêm khắc tra xét, lại không biết Vương Sơn này còn có cừu oán với ai, nếu như có một nhà cừu gia liền có thể giá họa. Sát nhân không khó, khó khăn là phải làm thế nào mới có thể đem chuyện này phủi cho sạch sẽ."

Thái Diêm chính là hạ quyết tâm, lần này vô luận thế nào cũng phải đem Đoạn Lĩnh giết chết, hơn nữa hắn còn phải đích thân xác nhận cái chết của đối phương, chỉ là quá trình lại cực khó tiến hành. Không nói phải làm sao mới có thể thuận lợi giết người, chỉ nói một ngày của Đoạn Lĩnh vô duyên vô cớ biến mất Vũ Độc nhất định sẽ không để yên việc này, nói không chừng sau khi tra tới tra lui lại lôi hắn xuống nước. Huống hồ Thái Diêm cũng không chắc chắn được Vũ Độc có biết thân phận chân thật của Đoạn Lĩnh hay không.

Một cái lý do 'con của cố nhân' mà Vũ Độc dựng ra cho Đoạn Lĩnh, thật sự là thâm ý trùng trùng.

Trước đó, lần cuối cùng khi Thái Diêm nhìn thấy Đoạn Lĩnh là lúc Lang Tuấn Hiệp đích thân nấu cơm cho y khi Đoạn Lĩnh vừa vào Tây Xuyên. Hôm đó hắn chỉ ở bên ngoài nhìn, thủy chung không có dũng khí bước vào nhìn xác của Đoạn Lĩnh, toàn bộ quá trình đều do Lang Tuấn Hiệp động thủ. Đến cuối cùng, người của Ảnh đội cũng chỉ nhìn thấy Lang Tuấn Hiệp ném vật gì đó xuống sông mà thôi.

Vũ Độc làm sao tìm được y? Có phải là vô tình nhặt về, lại giúp y giải độc? Phủ Thừa tướng đột nhiên nhiều ra một người, Vũ Độc mặc kệ có biết thân phận của Đoạn Lĩnh hay không cũng phải nghĩ biện pháp yểm trợ… Cho đến tận bây giờ Thái Diêm còn ôm một tia hy vọng cuối cùng, dùng sự lý giải của hắn với Đoạn Lĩnh, đối phương vừa bị Lang Tuấn Hiệp phản bội hẳn là sẽ không dễ dàng tin tưởng Vũ Độc.

Năm đó khi còn đọc sách ở Ích Ung quán thì Đoạn Lĩnh đã rất có cảnh giác… Thái Diêm càng nghĩ càng cảm thấy, Vũ Độc chỉ là trong lúc tình cờ nhặt về một thiếu niên gặp rủi ro, lại vì muốn có một lời giải thích mà tùy tiện viện cớ giấu diếm Mục Khoáng Đạt. Chỉ cần Vũ Độc không biết chân tướng thì hắn vẫn còn cơ hội, cho dù phải phiêu lưu mạo hiểm cũng nhất định hoàn thành.

"Bố trí một kế hoạch hoàn mỹ." Thái Diêm nói, "Cần thời gian bao lâu? Phùng Đạc, ta biết ngươi am hiểu việc này."

"Nửa tháng." Phùng Đạc đáp.

Thái Diêm nói: "Vậy liền đi bố trí ngay, nửa tháng sau ta muốn thấy đầu của y."

"Dạ." Phùng Đạc đáp.

Sáng hôm sau, Đoạn Lĩnh là bị tiếng mưa đánh thức, phát hiện quần lại phải giặt rồi, khắp nơi đều là dính dấp, tối qua bọn họ ôm nhau rất chặt, có chút không khống chế được. Đợi đến khi mở mắt ra lần nữa đã thấy Vũ Độc cầm mấy cái thùng gỗ bố trí xung quanh hứng nước, lúc này y vẫn có chút buồn ngủ, chợt nhớ đến nơi ở đầu tiên của bọn họ cũng là như vậy, chỉ cần có chút mưa liền bị dột. Lúc đó y còn cho rằng Vũ Độc lơ đễnh, hiện tại xem ra, là do đã quen rồi.

Mưa xuân trên núi tối tăm trời đất, nước suối dâng cao lênh láng, đầu tiên là khu vực ven suối bị ngập, sau đó là sân nhà, tiếp theo là chính điện cũng bị nước bao phủ, cuối cùng dòng nước trực tiếp tràn ra khỏi vách đá vạn trượng, ồ ạt như dòng thác đổ thẳng xuống phía dưới, cảnh tượng có thể xem như đồ sộ.

Mực nước cao đến khoảng mắt cá chân của Vũ Độc, hắn cũng điềm nhiên đi chân trần vòng khắp phòng ốc châm đèn, ngược lại có chút tư thế tự do tự tại.

"Vài hôm nữa liền về thôi." Vũ Độc nói, "Hoa gặp trận mưa như vậy cũng rụng hết rồi, phòng còn bị dột."

Đoạn Lĩnh nói: "Nơi này rất tốt."

Hai người ngồi ở trong phòng nhìn ra sân, phát giác trời mưa thật sự quá lớn, Vũ Độc sợ có nước lũ tràn đến, nơi này dù sao cũng đã lâu không được tu sửa, vạn nhất bị lở đất hay lũ kéo nhất định không thể chống lại. Sau khi bàn bạc với Đoạn Lĩnh liền thống nhất lập tức hạ sơn. Bằng không nếu xảy ra việc ngoài ý muốn gì thì thực sự rất phiền phức.

Đoạn Lĩnh đã bái Bạch Hổ tinh quân, lại biết mình tương lai không thể thường lui tới nơi này liền lập ra hứa hẹn, sau này nếu có thể thu phục được non sông liền thỉnh Tinh quân đến đô thành trấn quốc, lại vì thượng quân làm bệ vàng ròng, chọn hai viên bảo thạch quý giá lần nữa điểm nhãn, còn xây thêm một miếu thờ uy nghi cho Tinh quân che mưa chắn gió.

Sau khi Đoạn Lĩnh thì thào hứa nguyện xong Vũ Độc cũng không dám chần chờ, lập tức cõng lấy Đoạn Lĩnh nhanh chóng hạ sơn.

Mới qua một đêm nước sông đã dâng cao gần đến một trượng, luồn xoáy từ bốn phương tám hướng ồ ạt xông đến khiến Vũ Độc gần như không khống chế được thuyền nhỏ, chỉ có thể thả thuyền men theo dòng nước.

"Cần tìm nơi trú mưa?" Đoạn Lĩnh lớn tiếng hỏi.

"Không có gì đáng ngại!" Vũ Độc đội mưa, ở đuôi thuyền chống đỡ, "Lão gia chống thuyền rất lợi hại!"

Vũ Độc từ nhỏ ra vào sơn mạch đều dựa vào một khối thuyền tam bản, kỹ năng bơi có thể cùng Trịnh Ngạn phân một phen cao thấp, lèo lái thuyền nhỏ trong hồng thủy càng là quen tay nhanh việc. Chỉ thấy không bao lâu thuyền của bọn họ đã tách khỏi dòng nước xiết, hữu kinh vô hiểm vượt qua nước xoáy, xuôi dòng mà đi.

Giang Tả vào mùa mưa, đầu tiên là một đêm mưa to xối xả, sau đó lại chuyển thành mưa rào tí tách kéo dài tận mấy ngày, y phục của bọn họ giặt phơi hầu như không khô được, cả hai chỉ đành xoay trần trong thuyền, dùng than hong xiêm y. Đoạn Lĩnh chỉ vừa rời đi mấy ngày lại cảm thấy có chút nhớ nhà, còn cảm thấy mình quả là một con người mâu thuẫn.

"Không biết ân khoa đã được chấm duyệt đến đâu." Đoạn Lĩnh nói.

Trên người Vũ Độc hầu như không có chỗ nào khô ráo, giật giật áo lót, thêm than vào lò sưởi ấm, chân mày nhíu chặt, nói: "Ta sợ Thái cẩu lộng thủ đoạn gì."

Đoạn Lĩnh cười cười: “Hắn còn có thể lộng thủ đoạn gì?”

Vũ Độc nói: “Vạn nhất hắn đem quyển trục của ngươi giấu đi thì phải làm thế nào?”

Vẻ mặt Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười: “Hắn hẳn là còn chưa đến mức ngu xuẩn như vậy, quyển trục không thể vô duyên vô cớ biến mất, Mục tướng gia sẽ không hỏi tới sao? Mọi người ai cũng không ngốc, thí sinh lạc bảng trước giờ cũng có quyền tra lại quyển trục.”

Vũ Độc “Ừ” một tiếng, chỉ là lông mày vẫn không giãn ra. Đoạn Lĩnh lại nói: “Huống chi nếu hắn thật sự muốn trộm chúng ta cũng hết cách, chẳng lẽ còn phải ngồi xổm bên cạnh quan chấm thi để canh chừng sao? “

Vũ Độc cảm thấy cũng đúng, liền không nói thêm nữa. Mưa dần ngớt hạt, thế nhưng mực nước sông vẫn không rút đi, đợi đến bến đò gần nhất Vũ Độc cũng không dám mạo hiểm đi thuyền nữa, cả hai cùng lên bờ, bỏ thuyền mướn xe quay về Giang Châu. Lúc vừa đi, lòng của Đoạn Lĩnh đều bay thẳng ra ngoài muốn xem giang sơn có mấy phen bao la hùng vỹ, trên đường về y lại xem sơn hà tráng lệ như không có gì, chỉ muốn cùng Vũ Độc y ôi trong thùng xe, thì thầm trò chuyện.

Tuy rằng hai người cũng không có bao nhiêu lời để nói, thế nhưng so với lúc rời đi lại có cảm giác vô cùng bất đồng, cho dù chỉ là ghé vào trên người đối phương nói chuyện phiếm, xoa xoa lỗ tai của hắn chơi đùa cũng cảm thấy thập phần thú vị. Vũ Độc bây giờ so với trước đây lại ôn hòa hơn hẳn, cũng không bao giờ khôi phục lại cả người lệ khí như lúc bọn họ vừa gặp nhau, thậm chí còn ngoan ngoãn giống như một con hổ đã xua tan sát khí, Đoạn Lĩnh nói cái gì chính là cái đó, răm rắp phục tùng, không hề có chút phản kháng nào.

Ngày tháng cứ như thế trôi qua, tình ý càng lúc càng đậm, Đoạn Lĩnh nghĩ đến phía trước chỉ còn vài ngày thanh nhàn, sau khi về nhà nếu hai người lại có thể nương tựa lẫn nhau như trước cũng là một việc vui vẻ.

Giang Châu từ sớm đã nghênh đón trận mưa xuân đầu tiên, lúc Đoạn Lĩnh về đến Giang Châu thì suýt nữa đã không nhận ra bến tàu ngoại thành rồi. Nơi này từ sớm đã bị nước dâng lên ngập hơn phân nửa, còn có rất nhiều Hắc giáp quân mặc áo tơi chỉ huy dân chúng di dời đến nơi cao hơn.

Thủy triều năm nay dâng lên sớm hơn năm trước không ít, thoáng cái đã làm rối loạn an bày của triều đình. Cả nhóm quan lại vừa trải qua quá trình dời đô, vất vả lắm mới ổn định lại được, Giang Châu hiện tại so với tây Xuyên thì càng phồn hoa hơn, khu đường lớn chuyên dùng làm phủ đệ cho quan lại còn vừa vặn ở khu đất thấp, lần này trực tiếp bị nước ngâm hơn một nửa, cả triều đình nhất thời chật vật bất kham.

Khoái mã qua lại như thoi đưa trong thành, bẩm báo tình huống thiên tai của các huyện Giang Tả, ngay cả quyển trục ân khoa được bảo quản trong Quốc Tử Giám cũng bị nước mưa thấm ướt hơn phân nửa, giấy mực lem luốc.

“Báo —— “

Lý Diễn Thu đang triệu tập quân thần nghị sự, hôm nay thời gian lâm triều kéo dài đến buổi trưa nhưng lại không rảnh ban yến. Những đại thần cao tuổi đều đã được ban tọa, Hoàng đế ngự trên ngai vàng, Thái tử vẫn ngồi một bên nghe triều đình nghị sự, vị trí đầu tiên bên trái chính là của Mục Khoáng Đạt, ba vị Các lão Nội các, Hộ bộ Tô Phiệt, Công bộ Triệu Tiết Lập cùng với vài danh thị lang. Vị trí bên phải chính là Tạ Hựu cầm đầu nhất ban võ tướng.

"Chính là như vậy." Lý Diễn Thu nói, "Đầu xuân năm nay, vùng Giang Nam đột nhiên xuất hiện thiên tai, lúa phải gặt sớm, hơn nữa theo khí thế của những trận mưa này thủy tai liền không thể dừng lại trong mười ngày nửa tháng. Các quan lại địa phương nhất định phải theo sát bẩm báo. Còn ai muốn dâng tấu?"

Từ sáng sớm đã bắt đầu lâm triều, đến bây giờ phần lớn các đại thần đều đã uể oải bất kham, Mục Khoáng Đạt đề nghị các nhà giàu trong thành cùng với đại tộc một mạn Giang Châu, Giang Nam, Nhữ Nam, Huy Châu và Hoài Âm tận hết khả năng vận lương vào Giang Châu, đề phòng nhu cầu chẩn tai. Dù sao năm nay hồng thủy thế tới rào rạt sẽ khiến vụ gieo hạt mùa xuân bị trễ nãi, nếu hoa màu bị ngâm mình trong nước thì sản lượng vụ hè nhất định cũng sẽ bị ảnh hưởng. Triều đình giảm thuế lại động viên sỹ tộc bỏ tiền, hy vọng có thể đem ảnh hưởng của thiên tai giảm đến nhỏ nhất, cố gắng khiến năm nay cho dù lương thực thu về không đủ số, các nơi cũng không đến mức lưu dân nổi lên bốn phía, sản sinh bạo loạn.

Dù sao Đại Trần vì muốn nuôi quân, đã liên tiếp chín năm dùng chính sách sưu cao thuế nặng, gần đến mức mười phần lấy bảy để áp lên đầu một dãy Tây Xuyên, Giang Châu… Căn cơ của nông dân đã gần như hỏng mất, lại thêm một tràng thiên tai… tình huống thực sự rất không lạc quan.

Nhưng mà tân nhậm Hộ bộ Thượng thư tô phiệt cùng với kẻ sỹ Giang Châu lại thầm nghĩ, Mục Khoáng Đạt ngươi vừa tai họa Tây Xuyên xong khiến người chết đói khắp nơi, dân chúng lầm than, hiện tại lại muốn tai họa Giang Châu là chuyện không thể nào.

Vì vậy, giữa triều đình liền bạo phát tranh luận kịch liệt, Mục Khoáng Đạt vẫn giữ nguyên bộ dạng vân đạm phong khinh, bồi một đám đại thần đấu đá, chỉ là lời trên cửa miệng vẫn không hề buông lỏng.

"Thần có bản tấu." Lúc này Tô Phiệt đột nhiên tiến lên bẩm báo.

Vốn Lý Diễn Thu đã định bãi triều, mọi chuyện tạm thời quyết định như vậy, chỉ là lời này của Tô Phiệt vừa ra văn võ cả triều đều trưng ra một bộ 'ta x con mẹ ngươi', Tạ Hựu thậm chí suýt nữa xông lên đánh người. Giang Châu quân cùng Tô gia và Lâm gia lưỡng tộc trước giờ có không ít ma sát, hiện tại Tô Phiệt càng là vì lợi ích chung của sỹ tộc Giang Châu mà lên tiếng, khí thế kia mơ hồ đè nặng mọi người.

"Dâng tấu." Lý Diễn Thu vẫn là phi thường kiên trì, đã chuẩn bị xong tâm lý đánh lâu dài cùng Tô Phiệt.

Đoạn Lĩnh và Vũ Độc vừa vào thành đã thấy nước ngập quá nửa bánh xe, hai bên đường đều nhìn thấy bách tính hối hả dọn đồ lên lầu cao, còn có mấy thứ như nồi bát chén dĩa trôi lơ lửng trên mặt nước. Đoạn Lĩnh bình sinh lần đầu tiên nhìn đến thủy tai, chỉ cảm thấy vô cùng tò mò, mà ngay cả Mục phủ cũng bị nước ngập đến hơn phân nửa, Thương Lưu Quân đang ở bên ngoài phủ nhìn hạ nhân đem đồ đạc của Mục

Khánh dời đến nơi cao hơn.

"Đã đi nơi nào?" Thương Lưu Quân nhìn Vũ Độc liền sầm mặt hỏi.

Vũ Độc hỏi ngược lại: "Là bị ngập sao?"

Đoạn Lĩnh "A" một tiếng, vội vàng chạy đi thu dọn đồ đạc. Vũ Độc lại nói: "Ngày nghỉ của Vương Sơn là Mục tướng gia tự mình chuẩn, mắc mớ gì đến ngươi.."

"Mục tướng gia phê duyệt ngày nghỉ cho Vương Sơn chứ không phê cho ngươi." Thương Lưu Quân lạnh lùng nói, "Trong cung có người đến truyền gọi ngươi bốn lần, nếu lại không đi nữa thì chính ngươi tự nhìn đi."

"Ai truyền?" Vũ Độc hỏi.

"Bệ hạ." Thương Lưu Quân đáp.

115. Quyển 2 - Chương 115: Cởi Vũ Khí

Đoạn Lĩnh bước thẳng vào phòng thu dọn đồ đạc, may mà phần lớn dược vật quý giá đều được sắp xếp ở phía trên nên không bị hư hại gì. Vũ Độc ở bên ngoài gọi một tiếng nói muốn vào cung, bảo y đến chỗ Thương Lưu Quân nghỉ ngơi.

"Không cần đâu." Đoạn Lĩnh nói.

"Đi thôi." Vũ Độc kiên quyết, "Mấy thứ này cứ để ta về thu dọn."

Đoạn Lĩnh liên tục nói được, còn bảo Vũ Độc nhanh chóng tiến cung không cần lo cho mình, Vũ Độc lại kiên trì phải nhìn thấy y tiến vào Mục phủ mới chịu rời đi.

Vừa tiến vào phủ Thừa tướng, Đoạn Lĩnh bỗng nhiên mơ hồ cảm giác được có nơi nào đó không đúng, bất giác xoay người nhìn vào trong viện, sau đó lại đội mưa chạy ngược trở về phòng, tinh tế dò xét khắp mọi ngõ ngách. Có lẽ là do trực giác, y luôn cảm thấy có người đã đến nhà của bọn họ.

Đoạn Lĩnh khom người kiểm tra những ngăn kéo chưa mở ra, sau đó lại xoay người nhìn kỹ vị trí gối đầu và nếp gấp chăn đệm, sau lưng nhất thời đổ mồ hôi lạnh.

Có người động đến đồ trong nhà bọn họ!

Đoạn Lĩnh lập tức quay đầu, y cảm giác được trong nhà có rất nhiều nơi đều bị người chạm qua!

Một khắc này, Đoạn Lĩnh đột nhiên có một loại cảm giác bị ai đó nhìn chằm chằm vô cùng đáng sợ. Y lập tức đóng mấy ngăn kéo tủ thuốc lại, bước nhanh ra ngoài, hốt hoảng như người bị rắn cắn tránh dây thừng, theo bản năng đi tìm một địa phương an toàn.

Phòng ở của bọn họ đã có người bước vào, hơn nữa tựa hồ không chỉ một lần. Vũ Độc khi nào mới về?

Đoạn Lĩnh chạy ra khỏi viện, lách người qua hẻm nhỏ dẫm lên đường đá ướt sũng, chạy về hướng phủ Thừa tướng.

"Thương Lưu Quân đâu?!" Đoạn Lĩnh vớ lấy một hạ nhân dò hỏi.

Ánh mắt kia tựa hồ như bóng với hình, thủy chung vẫn dán ở sau lưng y, thẳng đến khi nhìn thấy thân ảnh của Thương Lưu Quân.

"Thương Lưu Quân!" Đoạn Lĩnh gọi.

"Làm sao vậy?" Thương Lưu Quân nằm ở trên tháp, tay cầm một cái quạt hướng về phía Đoạn Lĩnh phe phẩy, đôi mắt che giấu sau lớp vải lướt qua lướt lại vài lần trên người y.

Đoạn Lĩnh sắc mặt trắng bệch, lát sau mới trấn định lại, biết bản thân đơn giản chỉ là đang tự mình dọa mình nên lại trầm mặc một lát rồi mới hỏi: "Thiếu gia đâu?"

"Cùng Tướng gia tiến cung rồi." Thương Lưu Quân ngồi xuống, đáp, "Thế nào? Có việc?"

Đoạn Lĩnh lắc đầu, Thương Lưu Quân lại dịch người vào trong một chút, chừa không gian trên tháp cho Đoạn Lĩnh.

"Ngươi đang làm gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ngủ trưa." Thương Lưu Quân đáp, sau đó nhàn nhã nhắm mắt lại.

Đoạn Lĩnh chưa từng thấy Thương Lưu Quân ra tay, cũng không biết thực lực người này mạnh đến thế nào, chỉ là nếu đã được bài danh trong tứ đại thích khách… hẳn là sẽ không e ngại Lang Tuấn Hiệp đi.

Đoạn Lĩnh ngồi đờ ra bên cạnh Thương Lưu Quân, Thương Lưu Quân lại hỏi: "Hai người đã đi đâu chơi?"

Đoạn Lĩnh lại đang cân nhắc chuyện có người đột nhập nhà của y và Vũ Độc, hiển nhiên là vì mấy bài thi

lần trước, người biết sự hiện diện của thứ này chỉ có Lang Tuấn Hiệp và Thương Lưu Quân. Nếu là Thương Lưu Quân, như vậy đó hẳn là ý tứ của Mục Khoáng Đạt.

"Ngươi có từng giúp ta thu dọn phòng ốc không?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không có a." Thương Lưu Quân đáp.

"À, vậy tốt rồi." Đoạn Lĩnh nghĩ Mục Khoáng Đạt cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy, dù sao tín nhiệm chính là tín nhiệm, nếu lại làm ra thủ đoạn gì đó ngược lại sẽ phí sức mà không có lời, đem toàn bộ sự gắn kết trước đó đều hủy diệt mất.

"Thật không có mà." Thương Lưu Quân bật người ngồi dậy đính chính.

"Ngủ đi ngủ đi." Đoạn Lĩnh cau mày, đem Thương Lưu Quân đẩy nằm lại trên tháp, bàn tay lại nhẹ nhàng vỗ vỗ lên người hắn, ý tứ là bảo hắn mau ngủ.

Nhất định là Lang Tuấn Hiệp, y đã đến đây, cũng chưa từ bỏ ý định. Đoạn Lĩnh nhìn bên ngoài mưa vẫn rả rích mà trầm mặc.

Vũ Độc phóng ngựa đến trước cửa cung mới dừng lại, tung người xuống đất, cởi áo tơi ra đặt lên lưng Bôn Tiêu, một đường dẫm lên bọt nước dưới chân đi thẳng đến Ngự thư phòng.

"Giao kiếm." Hắc giáp quân lần thứ hai ngăn cản Vũ Độc.

Vũ Độc hướng về phía hai tên lính gác ngoắc ngoắc tay, tràn ngập thành ý nói: "Hai người qua đây, ta cho hai người xem một thứ."

Binh sỹ Hắc giáp quân không hiểu thế nào liền đi lên phía trước, Vũ Độc búng ngón tay một cái, hai người nhất thời gào to. Vũ Độc nhìn cũng không nhìn, phi thân lướt qua bọn họ lẫn vào hành lang, nhanh chóng ly khai.

Binh sỹ ở phía sau mắng ầm lên, thế nhưng cũng không có biện pháp gì, vô cùng bất đắc dĩ ngã xuống đất không thể cử động, người còn lại luống cuống giúp bạn mình cởi bỏ giáp trụ, hai người cứ hoảng loạn quấn với nhau như vậy.

Lúc Vũ Độc đến trước cửa Ngự thư phòng, Trịnh Ngạn đang ở ngoài thủ vệ ra hiệu cho y bảo chơi, hai người liền cứ thế đứng ở bên ngoài. Từ trong Ngự thư phòng truyền ra thanh âm của Mục Khoáng Đạt, hiển nhiên việc cứu trợ thiên tai lúc lâm triều vẫn chưa giải quyết xong, chiến trường đã dời vào đến tận Ngự thư phòng. Mọi người đều chưa ăn cơm trưa, thế nhưng vẫn hùng hổ khai chiến trước mặt Lý Diễn Thu.

Trịnh Ngạn không nói lời nào, Vũ Độc cũng không mở miệng, hai người chỉ ngẩng đầu nhìn mưa lất phất ngoài hoa viên. Vũ Độc nghĩ đến tương lai Đoạn Lĩnh có lẽ cũng sẽ giống Lý Diễn Thu, lên làm Hoàng đế, chỉ không biết y có thể đấu võ mồm thắng được loại người như Tô Phiệt hay không, hay là có thể mặt mũi khách khí nhưng vừa xoay người mở miệng đã mắng đến lão già kia thông suốt. Hắn nghĩ đến buồn cười, khóe miệng bất giác kéo lên.

Trịnh Ngạn kỳ quái quan sát Vũ Độc, Vũ Độc chú ý tới biểu tình của hắn, vứt qua một ánh mắt.

"Đi đâu vậy?" Trịnh Ngạn khẽ cử động môi nhưng không phát ra tiếng, Vũ Độc lông mi giương lên, dùng tay trái ra hiệu một người, ngón cái tay phải chỉ chính mình rồi cũng ra hiệu một người, người ở tay trái đến gần người tay phải, như vậy như vậy, như vậy như vậy…

Trịnh Ngạn: "…"

Trịnh Ngạn dở khóc dở cười, hướng về phía Vũ Độc giơ lên một ngón tay.

Vũ Độc chỉ chỉ Trịnh Ngạn lại chỉ chỉ xuống đất, ý tứ là một lát còn tìm ngươi có việc, khóe miệng Trịnh Ngạn co quắp, chỉ nghĩ cũng biết là chuyện gì. Bên ngoài một trận thanh âm giáp trụ ma sát, Tạ Hựu cả người mặt giáp sáng loáng, áo choàng phi dương hướng về phía này, Trịnh Ngạn cùng Vũ Độc lập tức dời người ngăn hắn trước cửa Ngự thư phòng.

"Bệ hạ còn đang nghị sự." Trịnh Ngạn nói, "Tạ tướng quân, xin chờ một chút."

Tạ Hựu hừ lạnh một tiếng, trên dưới quan sát Vũ Độc trầm giọng nói: "Vũ Thiếu bảo uy phong thật lớn."

Khóe miệng Vũ Độc hơi nhếch, đáp: "Vẫn thua uy phong của Tạ tướng quân, ra vào Hoàng cung còn mặc một thân hắc giáp như vậy, còn có thể lau đến bóng loáng."

Đại Trần từ trước, quan văn coi thường võ tướng hiếu chiến, võ tướng lại coi thường thích khách hại nước hại dân, thích khách không còn ai để xem thường chỉ có thể xem thường lẫn nhau. Chỉ là khi đối mặt với giặc ngoài, bọn họ vẫn luôn luôn nhất trí, thường cười nhạo Tạ Hựu đã không còn ra chiến trường nhưng mỗi ngày vẫn mặc khôi giáp đi qua đi lại, đùa giỡn oai phong.

"Hắc giáp quân phải thường xuyên đảm nhiệm ngự chỉ của Đế quân." Tạ Hựu lạnh lùng nói, "Bất luận kẻ nào ở trong cung đi lại, trừ Hắc giáp quân thống suất thì chỉ còn Thái tử Thái bảo chính nhất phẩm và tòng nhất phẩm Thái tử Thiếu bảo mới có thể mang vũ khí, bằng không đều phải giao kiếm. Vũ Độc, ngươi đã nhận quan chức gì?"

Vũ Độc quan sát Tạ Hựu, Tạ Hựu lại với tay ra sau lưng gỡ Huyền thiết Bàn long côn xuống, nói: "Nếu hôm nay bỏ qua cho ngươi như vậy, ta liền vô pháp ăn nói với anh linh liệt vị Tiên đế. Không bằng ngươi cùng ta khoa chân múa tay một hồi, nếu có thể độc chết ta, thiên hạ này liền không còn người có thể kéo bội kiếm của ngươi xuống."

Vũ Độc nở nụ cười, nói: "Có ý tứ, Tạ tướng quân ngươi có biết hay không, Bạch Hổ Đường từ trước đến nay có một quy củ, theo quy củ này, người có thể đoạt vũ khí của ta trên đời chỉ có một. Năm đó, cho dù là Tiên đế cũng chỉ lệnh ta thu kiếm, không dám đoạt Liệt Quang từ tay ta. Giống như Giang Châu quân của ngươi, chỉ nhận truyền quốc ngọc hoàn không nhận người, Bạch Hổ Đường ta cũng chỉ nhận binh khí không nhận người, nếu ngươi đem Trấn Sơn Hà ra đây, ta tự nhiên chắp tay dâng Liệt Quang kiếm, bằng không ngay cả Thái tổ khai quốc của Đại Trần, chỉ cần nhìn thấy truyền nhân của Bạch Hổ Đường cũng sẽ không bắt hắn tháo vũ khí."

"… Bên ngoài là Vũ Độc?" Thanh âm của Lý Diễn Thu truyền ra.

Tạ Hựu liền không nói thêm gì, trong ngự thư phòng một mảnh an tĩnh.

"Trẫm liền ngồi ở đây, mặc dù không có Trấn Sơn Hà cũng là vua một nước." Lý Diễn Thu nói, "Trịnh Ngạn, cởi Liệt Quang kiếm của Vũ Độc xuống đưa vào ngự thư phòng."

Lời đã nói như vậy, không khác nào cho Tạ Hựu một bậc thang trước mặt Vũ Độc.

Vũ Độc trầm mặc trong chốc lát, chỉ đành cởi Liệt Quang kiếm xuống giao cho Trịnh Ngạn. Trịnh Ngạn cầm kiếm vào trong.

Tạ Hựu đứng ở bên ngoài, chắp tay khom người nói: "Bệ hạ, Vũ Độc hạ dược thủ hạ của thần canh gác ngoài cung, binh sỹ Hắc giáp quân một mảnh trung tâm hôm nay lại toàn thân nổi m ụn đỏ, mệnh nguy sớm tối."

"Tạ tướng quân nói quá lời rồi." Vũ Độc châm chọc, "Bất quá là một chút bột ngứa, đợi sau ba năm dược lực tự nhiên biến mất."

"Đưa giải dược cho Tạ tướng quân." Lý Diễn Thu ở bên trong ra lệnh: "Chớ để oán đến oán đi nữa, tâm phiền."

Vũ Độc lấy giải dược ra ném cho Tạ Hựu, Tạ Hựu giơ tay tiếp nhận xong liền rời đi không nói thêm gì.

Bên trong lại bắt đầu nổi lên tiếng trò chuyện, sắc mặt Vũ Độc âm trầm. Một lát sau, Tô Phiệt trước tiên ra ngoài, thoáng nhìn thấy Vũ Độc sắc mặt càng thêm khó coi, hiển nhiên đã bị Mục Khoáng Đạt bắt chẹt, mà việc nhận hối lộ của sứ giả Nguyên quốc trước đó là do Vũ Độc điều tra, vì vậy liền ghi hận này lên đầu của hắn.

"Thỏ hoang hết, giết chó săn." Tô Phiệt ác độc ghé sát vào tai hắn, nói, "Phi điểu không, cung bẻ gãy."

Vũ Độc lại ngoắc ngoắc Tô Phiệt, nói: "Tô đại nhân xin dừng bước, có một vật cho người xem."

Tô Phiệt đã gần đến tuổi tri thiên mệnh lại càng già càng dẻo dai, trong nháy mắt bước chân rảo nhanh, tiêu thất khỏi hành lang.

"Tiến vào." Thanh âm Lý Diễn Thu vang lên.

Lúc này Vũ Độc mới đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Mục Khoáng Đạt, Thái Diêm, Lang Tuấn Hiệp, Trịnh Ngạn đều đã ở bên trong. Liệt Quang kiếm lại được bày trên kệ binh khí sau lưng Lang Tuấn Hiệp.

"Trả kiếm lại cho ngươi." Thái Diêm nghiêm túc nói, "Bổn Điện hạ không nghi ngờ lòng trung thành của ngươi."

Thái Diêm liếc nhìn Lang Tuấn Hiệp, Lang Tuấn Hiệp liền cầm Liệt Quang kiếm đưa đến trước mặt Thái Diêm, Thái Diêm dùng hai tay nâng lên trả về cho Vũ Độc.

Vũ Độc thản nhiên tiếp nhận thắt ở bên hông, sắc mặt tự nhiên không quá dễ nhìn.

Thương Lưu Quân, Trịnh Ngạn, Lang Tuấn Hiệp đều có thể mang kiếm vào cung. Lang Tuấn Hiệp và Trịnh Ngạn có chức vị trong người, là Ngự tiền thị vệ. Hai người có khẩu dụ đặc biệt cho phép của Thái tử và Hoàng đế thì cũng thôi, ngay cả Thương Lưu Quân cũng có thể nghênh ngang mà đi, duy chỉ có Vũ Độc là ngoại lệ, đơn giản là đang sỉ nhục người.

"Ban tọa cho hắn." Lý Diễn Thu lại phân phó.

Trịnh Ngạn dời án kỷ, để Vũ Độc khoanh chân ngồi xuống, bên trong Ngự thư phòng đã bố trí án của Lý Diễn Thu trên một bệ đỡ, nhìn thế nào cũng cao hơn mọi người một đoạn. Y nhìn xuống Vũ Độc một chốc, thở dài.

"Hôm nay vừa vặn có Mục tướng gia ở đây." Lý Diễn Thu vừa nhìn tấu chương trước mắt vừa nói, "Vốn có một chuyện muốn hỏi ngươi, bất quá nhìn ngươi tiêu diêu tự tại nhàn vân dã hạc, xem ra việc kia đã có định luận."

Mục Khoáng Đạt cười nói: "Phủ của thần trước giờ quy củ sâm nghiêm, cũng đã từng có không ít người tiến vào, thủy chung chỉ có Vũ Độc là không nghe lệnh của thần, cho đến bây giờ đều là làm xong chuyện liền rời đi, thanh liêm, không tham tài cũng không háo sắc."

"Nghe Mục tướng gia nói." Bộ dạng của Thái Diêm thật ra có mấy phần tùy ý, "Ngươi không muốn tiến cung là vì nghĩa tử của ngươi?"

Vũ Độc trầm mặc chống đỡ, trong phòng một mảnh yên tĩnh, cuối cùng hắn cũng mở miệng, chỉ đáp một chữ.

"Dạ."

Thái Diêm cười nói: "Là bổn Điện hạ năm lần bảy lượt muốn gọi ngươi đến Đông cung, Bệ hạ cũng vì thế năm lần bảy lượt đến phiền ngươi. Hôm nay ngươi đã đến rồi, liền chỉ cần ngươi nói một câu, nếu thật sự không muốn bổn Điện hạ tự nhiên sẽ không miễn cưỡng ngươi."

Vũ Độc còn chưa lên tiếng, Lý Diễn Thu lại tựa hồ nghĩ tới điều gì, hỏi: "Nghĩa tử của khanh tên gì?"

"Bẩm, Vương Sơn." Vũ Độc đáp, "Cũng không phải nghĩa tử mà là huynh đệ, phụ thân y với thần là đồng lứa, trước khi chết đã ủy thác cho thần, muốn thần ở lại bên cạnh y. Cả đời này, thần không thể rời khỏi y nửa bước."

Thái Diêm hít sâu một hơi nhìn Vũ Độc, vùng quanh lông mày hơi nhướn lên, Vũ Độc lại không thèm nhìn Thái Diêm, chỉ dán mắt vào Lý Diễn Thu. Lý Diễn Thu một mực tự cân nhắc sự việc, cuối cùng lên tiếng hỏi: "Ngày ấy trẫm thấy y cũng đã là thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, năm nay đã thi hội chưa?"

"Bẩm, có." Vũ Độc đáp.

"Gọi người tới, đem bài thi của y đến cho trẫm xem." Lý Diễn Thu phân phó.

Sắc mặt Thái Diêm trong nháy mắt liền thay đổi, cúi đầu nhìn án kỷ. Lý Diễn Thu lại phất tay, nói: "Cứ như vậy đi, các khanh đều về thôi, hôm nay đã mệt mỏi rồi. Vũ Độc, khanh lưu lại."

"Nhi thần ở nơi này cùng thúc phụ." Thái Diêm đáp.

Sau khi Thái Diêm hồi cung thường tự xưng 'Nhi thần', gọi Lý Diễn Thu là 'Thúc phụ', thúc phụ thúc phụ, thúc đương như phụ, thật sự cũng xem Lý Diễn Thu như phụ thân mà đối đãi.

Lý Diễn Thu thoáng hiện mệt mỏi, dù sao hôm nay y cũng đã cùng các đại thần xa luân chiến hết cả ngày, thể lực thực sự không chống được, liền quay về phía Thái Diêm nói: "Thái tử cứ trở về nghỉ ngơi, buổi tối lại đến chỗ trẫm."

"Thúc phụ..." Thái Diêm còn muốn kiên trì, Lý Diễn Thu lại khoát khoát tay, dựa vào bình phong sau án nhắm mắt lại, không nói thêm gì.

116. Quyển 2 - Chương 116: Trời Tính

Sau khi Thái Diêm cáo lui, Mục Khoáng Đạt cũng lập tức lui xuống. Bên trong ngự thư phòng một mảnh yên tĩnh, chỉ còn lại Vũ Độc, Lý Diễn Thu và Trịnh Ngạn.

Giữa sự yên lặng, Lý Diễn Thu trầm giọng mở miệng: "Ngươi không muốn nhập Đông cung, nếu không phải vì người ngoài, như vậy nhất định là vì Hoàng nhi của ta rồi."

Cũng giống như Thái Diêm tự xưng "Nhi thần", Lý Diễn Thu sẽ gọi Thái Diêm là 'Hoàng nhi', thúc đương như phụ, dưới gối Lý Diễn Thu không tử tự, toàn bộ tình thương của cha đều đặt lên trên người Thái Diêm. Các đại thần đều nói việc này không hợp lễ pháp, thế nhưng nhắc nhở vài lần Lý Diễn Thu vẫn mắt điếc tai ngơ, thúc chất hai người nghiễm nhiên đương phụ tử, từ trước đến nay vẫn gọi loạn như vậy.

Lời của Vũ Độc lên đến khóe miệng, tâm niệm liền nhanh chóng xoay chuyển, rốt cục cũng nhịn xuống.

Dựa theo sự phân tích của hắn và Đoạn Lĩnh, trong triều kẻ nào cũng có thể là địch nhân, thậm chí cho dù là Lý Diễn Thu. Tuy rằng Đoạn Lĩnh không tin, thế nhưng những lời này cho dù phải nói ra nhất định cũng nên do Đoạn Lĩnh nói mà không phải do Vũ Độc hắn làm rõ.

"Bệ hạ nói quá lời." Vũ Độc nói, "Thần đời này chưa từng đã làm quan, sợ rằng mạo phạm đến điện hạ. Trên đời này, có người thích đứng tại triều đường, có người lại thích ngao du giang hồ, mỗi người một chí."

"Chỉ sợ không phải ngươi mạo phạm Điện hạ, mà là Điện hạ mạo phạm đến ngươi đi." Lý Diễn Thu nhướn mày, đáp, "Hoàng nhi không chỉ từng nhắc qua một lần, ngày ấy giam ngươi lại cũng là vì bãi bình sự phẫn nộ của văn võ bá quan, đợi đến khi đại xá thiên hạ không phải liền đem ngươi phóng xuất sao? Thân là truyền nhân Bạch Hổ Đường, ngươi chính là phải cùng chung vinh nhục cùng giang sơn, sinh tử tương hứa. Vì sao lại muốn hờn dỗi cùng trữ quân?"

Vũ Độc vẫn giữ vững trầm mặc, trong giọng của Lý Diễn Thu mang theo trách cứ nhưng cũng tựa hồ không có chút tức giận nào, chỉ nhẹ nhàng thở dài.

"Từ khi ngươi hạ sơn, chẳng bao giờ đặt triều đình vào trong mắt." Lý Diễn Thu nói, "Cũng không biết cái tính tình này là chưa chính chắn, hay là vì Bạch Hổ Đường đã dạy ngươi như vậy."

Vũ Độc thủy chung vẫn trầm mặc.

Lại qua hồi lâu, Lý Diễn Thu chợt nói: "Trẫm còn nhớ, nghe nói hơn hai trăm năm trước có một người tính tình thật ra rất giống ngươi.."

Vũ Độc vẫn giữ vững vẻ mặt lạnh lùng, Trịnh Ngạn thật ra lại nghe hiểu, liền nở nụ cười.

"Phiến giang sơn này thực sự chính là cùng ta vinh nhục tồn vong." Vũ Độc đáp.

"Đúng vậy." Lý Diễn Thu nói, "Ngươi đã hiểu?"

Có vài lời không cần nói nhiều, hai bên chỉ cần âm thầm hiểu rõ, Lý Diễn Thu biết mình chỉ có thể nói đến

đây, lại nhiều lời liền mất long uy của đế vương một nước. Thân phận của Vũ Độc cùng với ba gã thích khách còn lại không giống, hắn là thống lĩnh của toàn bộ thích khách trong thiên hạ, hắn thần phục cũng tượng trưng cho sự thần phục của giang hồ trước triều đình.

Lý Diễn Thu trong lòng cũng rõ ràng, bất kể là Tiên Hoàng —— Phụ Hoàng của y cùng huynh trưởng hay là vị Võ Liệt đế đã vị quốc vong thân kia, thậm chí là chính y cùng Hoàng nhi cũng không thể bắt Vũ Độc đi vào khuôn khổ. Năm đó, Vạn Lý Phục dùng một thanh Trấn Sơn Hà hiệp trợ Thái tổ Đại Trần khai quốc, bình định loạn thế, khu trục hồ lỗ, trấn định giang sơn. Hôm nay, nếu Vạn Lý Phục còn tại thế, thân phận của hắn hẳn là ngồi ngang cùng Đế quân.

Bên ngoài biểu hiện là thuần phục, trên thực tế chính là cùng tồn tại.

Chỉ là, Lý Diễn Thu y không có khả năng cho Vũ Độc thân phận bình đẳng này, thứ nhất là do tuổi tác của Vũ Độc còn quá trẻ, từ sau khi hạ sơn hắn vẫn không chịu làm chính sự, thế nhưng hướng về phía văn tích của Triệu Khuê, Lý Diễn Thu coi như có thể nuốt xuống khẩu khí này. Mà cũng vì như vậy, hoàng tộc và Bạch Hổ Đường mới có sự giằng co âm thầm.

Thứ hai, Vũ Độc hiện tại không có bất kỳ thế lực nào, giang hồ hôm nay đã trải qua trăm năm phong vũ, từ lâu chỉ còn là danh nghĩa. Cho dù tụ tập hết toàn bộ du hiệp trên đời cũng đã không thể quấy lên được bao nhiêu sóng gió.

Dù vậy, vô luận thế nào địa vị của hắn thủy chung vẫn bày ra đó.

Trách nhiệm của hắn là thủ hộ Hoàng triều Đại Trần, cái này cũng chỉ là trách nhiệm mà không phải nghĩa vụ, muốn hắn tận hết trách nhiệm này chi bằng dùng lễ tương đối. Lý Diễn Thu vẫn luôn đau đầu, nếu như huynh trưởng của y còn tại, Vũ Độc tuyệt đối sẽ thần phục, hiện tại hắn là không phục, không phục y, không phục Thái tử, không phục mọi người, chỉ phục một anh linh đã mất. Thả hắn ra ngoài thì mất mặt, mua chuộc hắn, hắn lại không vui, quả nhiên là lơ lửng giữa không trung, nửa vời.

Bên ngoài vang lên thanh âm của quan viên nội các: "Bẩm Bệ hạ, quyển trục đã tìm dến, thế nhưng…"

"Truyền." Lý Diễn Thu nói.

Trịnh Ngạn mở cửa, nội thị cúi đầu nâng một tráp quyển trục tiến vào, bên trong là từng lớp giấy bị nước ngâm đến nét mực mơ hồ, bột giấy rã ra dính vào cùng nhau.

Lý Diễn Thu: "…"

Vũ Độc: "…"

Trịnh Ngạn cầm một quyển trục lên, sau đó lại trả về.

"Mấy hôm nay mưa lớn xối xả." Quan viên nội các đặt tráp gỗ xuống đất, quỳ rạp không dám ngẩng đầu, run giọng nói, "Phần bài thi bị ngâm hỏng có một tráp này, tổng cộng có khoảng bốn mươi mốt phần bài thi bị hư hại, quyển trục của Vương Sơn đã không tìm ra, hẳn là bị lẫn trong số bài thi kia… Vi thần đáng chết."

Vũ Độc dở khóc dở cười, nhìn về phía Lý Diễn Thu.

Lý Diễn Thu nhất thời cũng không có cách nào, thiên tai nhân họa cũng là chuyện không ai chống nổi, hiện tại lại không phải lúc nên trừng phạt quan viên mà là nghĩ cách dàn xếp đám người đọc sách bị làm hỏng bài thi kia.

"Truyền Tạ Hựu." Lý Diễn Thu nói, "Thông báo cho những thí sinh có quyển trục bị hư hỏng tối nay nhập cung."

Bên ngoài vẫn không ngớt mưa, Đoạn Lĩnh ngồi trên tháp trái lo phải nghĩ, Mục Khoáng Đạt trước đó đã trở về, vừa đến phủ đã triệu kiến Đoạn Lĩnh đến chỉ bảo.

"Theo ý của ta, ngươi nên khuyên Vũ Độc tiến vào Đông cung." Mục Khoáng Đạt tiếp lấy chung trà thị tỳ dâng lên, mắt cũng không nhìn Đoạn Lĩnh, tay nhấc nắp chung lên uống vài hớp nhỏ, lại nói: "Chức vị Thái tử Thiếu bảo, không phải ai cũng có thể làm đến."

"Học… học sinh không biết." Đoạn Lĩnh đáp, "Thật có chuyện này ư?"

Mục Khoáng Đạt ngước mắt, xuyên qua chung trà nhìn Đoạn Lĩnh.

"Biết hay không tạm thời không nói." Mục Khoáng Đạt tiếp tục, "Hôm nay Bệ hạ tự mình triệu kiến hắn, còn muốn đích thân duyệt quyển trục của ngươi, hơn phân nửa là muốn đàm phán với Vũ Độc. Nếu lát nữa có chỉ triệu ngươi tiến cung, ngươi có biết nên làm thế nào?"

Đoạn Lĩnh tâm tư thấp thỏm, không có đáp lại.

Mục Khoáng Đạt phân phó: "Tất cả đi xuống."

Hạ nhân đều lui hết ra ngoài chỉ để lại hai người trong phòng, Đoạn Lĩnh tuy rằng không lên tiếng nhưng trong lòng đã lướt qua trăm nghìn ý niệm. Chuyện 'Thái tử giả' y cũng là người biết chuyện, từ sau đêm đó Mục Khoáng Đạt lại không nhắc gì đến hẳn là đã có kế hoạch, chỉ không biết người này dự định lợi dụng thân phận của Thái Diêm như thế nào, lại muốn mượn tay ai ra đại chiêu tảo trừ.

Phái Vũ Độc đến Đông cung thường trú là một nước cờ cực kỳ có lợi cho phe mình, Vũ Độc có thể tiếp cận

Thái tử sưu tập chứng cứ, cung cấp cho Mục Khoáng Đạt.

Quả nhiên, Mục Khoáng Đạt liền nói: "Đồ đệ, đây chính là việc nhất cử lưỡng tiện, vì sao còn thoái thác?"

Đoạn Lĩnh biết lúc này không thể lại từ chối, nếu không Mục Khoáng Đạt hẳn sẽ nghi ngờ, chỉ có thể đáp: "Dạ, đợi Vũ Độc trở về học sinh nhất định sẽ khuyên hắn mấy câu."

Mục Khoáng Đạt lúc này mới thoả mãn gật đầu, lại chăm chú quan sát Đoạn Lĩnh, khiến y có chút bất an.

"Ta đời này cũng chỉ thu hai đồ đệ." Mục Khoáng Đạt nói, "Sơn nhi, ngươi cùng ta có duyên."

Đoạn Lĩnh khom người quỳ rạp trên đất.

Mục Khoáng Đạt nói: "Càng khó hơn chính là ngươi hiểu lòng dạ của ta, thế nhưng nếu đã là người làm việc cạnh sư phụ, quyết không thể tiền trảm hậu tấu như lúc ngươi còn ở Đồng Quan."

Đoạn Lĩnh đáp: "Đều nghe sư phụ chỉ điểm."

Mục Khoáng Đạt đột nhiên chuyển chủ đề, nói: "Nếu ngươi đã hiểu lòng ta, tiếp theo hẳn cũng không cần sư phụ nhiều lời."

Đoạn Lĩnh kinh hãi, biết Mục Khoáng Đạt trước giờ đều là trong lời có lời, nếu đã nói như vậy Vũ Độc liền được ấn định phải tiến cung vì y thu thập chứng cứ, mặc cho y bố trí sai sử.

"Dạ." Đoạn Lĩnh nói.

Bất tri bất giác y đã cùng Mục Khoáng Đạt ngồi cùng một chiếc thuyền, chỉ không biết tương lai khi Mục Khoáng Đạt biết y mới chính là Thái tử thật thì sẽ có suy nghĩ thế nào.

Bên ngoài, Thương Lưu Quân ho khan một tiếng, nói: "Tướng gia, Trịnh Ngạn tới."

"Uống thêm chung trà." Mục Khoáng Đạt nói, "Thu thập những thứ cần thiết lại, cái gì cần chuẩn bị thì chuẩn bị, bỏ qua cũng nên bỏ qua. Mọi thứ đều đã cho ngươi hết rồi, đi được đến đâu đều là nhìn vào ngươi. "

Đoạn Lĩnh tiếp nhận chung trà Mục Khoáng Đạt đưa đến uống cạn lại hướng về phía đối phương thi lễ rồi mới lui ra ngoài. Vừa bước khỏi cửa đã thấy Trịnh Ngạn đứng ở cuối hành lang.

"Bệ hạ triệu ngươi tiến cung." Trịnh Ngạn nói với Đoạn Lĩnh, "Hiện tại liền đi."

Đoạn Lĩnh đã biết nguyên do thế nhưng vẫn giả vờ hồ đồ hỏi: “Chuyện gì?”

“Thưởng ngươi cơm ăn.” Trịnh Ngạn cười nói.

Đoạn Lĩnh quan sát Trịnh Ngạn, nhất thời không phân được thật giả. Lúc nhập cung liền nghe cách đó không xa có tiếng người ồn ào, mặc dù hôm nay sắc trời u ám, mây đen giăng kín, hành lang tích nước tràn đầy, thế nhưng lúc này Hoàng cung lại có vẻ hết sức náo nhiệt.

“Người đã đến rồi.” Trịnh Ngạn nhìn đám người xôn xao rồi nói.

Đoạn Lĩnh cũng nhìn về phía kia, thấy phần lớn đều là người đọc sách trẻ tuổi thì hỏi: “Bọn họ là tiến cung làm gì?”

“Chuyện không liên quan đến ngươi.” Trịnh Ngạn đáp, “Đừng hỏi nhiều cũng đừng nhìn dáo dác.”

Trịnh Ngạn đưa Đoạn Lĩnh đến một gian điện trống rỗng, bên trong chỉ có một cái án kỷ.

“Ngồi.” Trịnh Ngạn phân phó.

Đoạn Lĩnh liền ngồi xuống, Trịnh Ngạn đứng dậy rời đi, Đoạn Lĩnh theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, hỏi: “Này! Ngươi muốn đi đâu?”

“Ra ngoài một chút liền trở lại.” Trịnh Ngạn nói vọng vào.

Đoạn Lĩnh vừa định đứng dậy đuổi theo đã nghe được thanh âm Trịnh Ngạn trong hành lang: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Đều đã đầy đủ hết.” Có tiếng thị vệ ở bên ngoài đáp lại.

Trịnh Ngạn liền trở về nội điện, trong tay cầm theo một hộp đựng thức ăn đặt xuống trước mặt Đoạn Lĩnh. Bên trong có bốn món ăn sắc màu rực rỡ cùng một chén cơm, trong bốn món còn có một phần canh nóng hổi thơm phức. Những thứ trong hộp Đoạn Lĩnh nhận ra duy có món cơm trắng, chỉ là phía trên chén cơm còn cắm một đóa hoa lê.

Đoạn Lĩnh: “…”

“Ăn trước đi.” Trịnh Ngạn kéo một cái ghế ra cửa ngồi, lại cầm bình rượu của mình lên uống.

“Đây… đây là món gì?” Đoạn Lĩnh kinh ngạc nói, nếm thử một miếng, tuy rằng không biết là thứ gì thế

nhưng vẫn cảm thấy cực kỳ ngon miệng.

"Thịt xào Tiền Đường, cải trắng hấp, ngó sen cửu vị ngâm rượu." Trịnh Ngạn lười biếng đáp, "Ăn từ từ, đừng để nghẹn."

Đoạn Lĩnh thiếu chút nữa bị nghẹn chết, lại nhấp một ngụm canh: "Canh cá nóc hầm dược liệu. Đã ăn thức ăn ta nấu liền là người của ta, tối hôm nay hai ta liền động phòng thôi, dù sao Vũ Độc cũng đã đem ngươi tặng cho ta."

Đoạn Lĩnh suýt nữa đã phun canh ra ngoài, ý niệm duy nhất trong đầu lúc này không phải là 'Quá vô liêm sỉ', mà là 'Cũng may còn chưa phun ra, bằng không lại lãng phí'.

Đoạn Lĩnh bình sinh lần đầu tiên ăn được thứ ngon như vậy, củ sen có chín lỗ, mỗi lỗ nhồi một nguyên liệu bất đồng gồm có thịt heo, thịt gà, cá tươi, thịt khô, và năm hương vị của chân giò hun khói, cũng không biết tại sao sau khi ngâm rượu lại có thể cắt mỏng như tờ giấy mà nhân vẫn không rơi ra. Cải trắng hấp cũng không biết dùng thủ thuật thế nào, cả cây cải xòe mà không đứt tựa như một đóa hoa vừa hé nở. Nhưng ăn ngon nhất vẫn là thịt xào, miếng thịt mềm mại thấm vị, một chút cũng không ngán, mùi dấm nhẹ thoang thoảng, mặn ngọt vừa phải.

Không được nửa nén hương, Đoạn Lĩnh liền đem cả hộp thức ăn đều giải quyết sạch sẽ, thậm chí còn có xúc động muốn liếm đĩa, may mắn là có thể dằn được.

Ăn xong bữa cơm này của Trịnh Ngạn, Đoạn Lĩnh nhất thời cảm thấy mười sáu năm trước đây đều là sống uổng.

Nếu như Vũ Độc cũng có thể nấu ăn ngon như vậy thì tốt rồi.

117. Quyển 2 - Chương 117: Cùng Nhau

Đoạn Lĩnh ăn no rồi liền đem chiếc đũa đặt đoan chánh vào trong hộp thức ăn, lại đậy nắp gọn gàng.

"Nấu cơm như viết văn." Trịnh Ngạn đứng ngoài cửa tựa như lơ đãng nói, "Cần phải đặt sự chú ý vào nguyên liệu chứ không phải chỉ chăm chăm mùi vị, có đôi khi còn phải thăm dò xuất thân thực khách, quan sát tính cách của hắn mới có thể phỏng đoán khẩu vị. Thích hợp, vẫn luôn là tốt nhất."

"Thụ giáo." Đoạn Lĩnh cười đáp, "Nếu ai gả cho ngươi, thiên hạ này nơi nào cũng không cần đi."

Trịnh Ngạn nở nụ cười, chế nhạo nói: "Thực sắc tính dã, nếu ngươi theo ta, bao ngươi mỗi ngày thức dậy đều có đồ ăn, nằm cũng có ăn, ngồi ta đút ngươi ăn, lúc lên giường rồi ta sẽ ôm ngươi, cho ngươi ăn no. Tất cả đều là mỹ vị nhân gian không ăn được."

Đoạn Lĩnh biết một khi đã tiếp lời Trịnh Ngạn thì sau đó liền không thể dứt khỏi, người bị trêu chọc cũng chỉ có chính mình, đành phải dứt khoát đổi chủ đề, nói: "Làm cơm cũng giống trị quốc, trị đại quốc như nấu món ăn nhỏ."

Trịnh Ngạn bước đến lấy hộp thức ăn đi, lại đổi một bộ văn phòng tứ bảo đặt ở trước mặt Đoạn Lĩnh, mở đề thi ra, nói: "Viết thôi, bài thi ngấm nước rồi. Bệ hạ phân phó, hôm nay gọi các thí sinh đến thi lại một lần."

Đoạn Lĩnh trước đó thật ra cũng có nghĩ đến vấn đề này nên hiện tại không quá ngạc nhiên, lưu loát mở đề ra chỉ thấy một câu 'Mộc thậm vũ, trất tật phong, trí vạn quốc.'

Đoạn Lĩnh: "…"

Đây là một câu trong 'Trang Tử tạp thiên Thuận Thuận', cũng không phải nội dung của tứ thư ngũ kinh, không biết người khác đã từng đọc qua chưa thế nhưng y đã từng đọc qua. Đoạn Lĩnh lại nghĩ thầm, không biết đề thi của tất cả mọi người có phải đều giống nhau không? Ra loại đề này cũng không biết những sỹ tử khác viết như thế nào?

Trịnh Ngạn cũng không nói thêm nữa, chỉ là ôm kiếm dựa vào tháp ngủ gà ngủ gật, hiển nhiên là đến giám thị.

Một đề này cũng không thuộc về mười năm gian khổ đèn sách, Đoạn Lĩnh không khỏi lại nghĩ đến phụ thân. Năm đó phụ thân của y thích đạo gia 'Nấu cơm, là trị đại quốc như nấu món ăn nhỏ; Học võ, giống Bào Đinh mổ trâu lặp lại nhiều lần; Đối đãi người khác, thắng người là nhất thời thắng mình là một đời; cuộc sống, biết đủ là phúc.'

Vì vậy y cũng thích đạo gia, đọc nhiều 'Trang tử', bên trong có Vạn lý Côn Bằng thuận gió lốc mà bay lên cửu trùng thiên, có Hỗn Độn chưa mở ra thất khiếu, có Ô Quy kéo đuôi tự do tự tại trong bùn lầy, có đại thụ không lõi vẫn kiên cường…

Cũng có một đoạn như thế này về câu chuyện Đại Vũ trị thủy —— "Tích giả vũ chi yên hồng thủy, quyết giang hà, nhi thông tứ di cửu châu dã, danh xuyên tam bách, chi xuyên tam thiên, tiểu giả vô sổ, vũ thân tự thao thác tỷ, nhi cửu tạp thiên hạ chi xuyên; phì vô vận, hĩnh vô mao, mộc thậm vũ, trất tật phong, trí vạn quốc.[1]"

Mà một từ 'Trất phong mộc vũ' cũng là xuất phát từ đây.

"Đây là do bệ hạ ra khảo đề sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Viết là được." Trịnh Ngạn nói, "Ta là một thô nhân lại không biết chữ, làm sao biết?"

"Ngươi khẳng định biết chữ." Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười nói.

Trịnh Ngạn nở cũng cười, nói: "Đợi đến khi trúng trạng nguyên, ta cũng bái ngươi làm sư phụ."

Đoạn Lĩnh trầm ngâm chốc lát, không biết ý tứ của Lý Diễn Thu lúc ra đề này là như thế nào? Thật sự vì nạn hồng thủy ngoài kia sao? Hay lại là có ý tứ khác? Y không dám tùy tiện phỏng đoán tâm tư của Lý Diễn Thu lúc ra đề, chỉ viết xuống bốn từ 'Chặn không bằng khai', dùng từ điển cố Đại Vũ trị thủy đến phá đề.

Lần này hoàn toàn không có chút trở ngại nào, bút chạm giấy liền thành chữ, lưu loát viết đến thiên ngôn vạn ngữ lại thấy cung nữ tiến vào châm đèn, Trịnh Ngạn trước sau vẫn không cử động, cứ ngồi yên như một bức tượng đá.

Trong lòng Đoạn Lĩnh thanh thản, từ đạo trị thủy nói đến đạo trị quốc, dân ý chính là nước, nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, có thể đưa thuyền ra thiên nhai cũng có thể khiến nước lũ ngập trời. Phải thấu hiểu lòng dân mới có thể an bang định quốc.

Sau khi Đoạn Lĩnh viết xong trái tim cũng rơi xuống đất, lại nghĩ đến không biết hiện giờ Vũ Độc đang ở đâu, có phải là hắn đã nhờ Trịnh Ngạn đến đón y?

"Vũ Độc đâu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Cứ ở đây đợi." Trịnh Ngạn đáp, thấy Đoạn Lĩnh viết xong liền thu bài thi, niêm phong quyển trục rồi xoay người rời đi.

Trịnh Ngạn vừa khuất bóng Đoạn Lĩnh liền khẩn trương, rất sợ có sát thủ gì đó xuất hiện lấy đi mạng nhỏ của mình, may mà không bao lâu sau Vũ Độc liền tiến vào, hai người giống như thay ca vậy.

"Có chuyện gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Trong lòng Vũ Độc có chút bất an, ngón tay thon dài dựng thẳng trước môi suỵt một tiếng, lại bước đến ngồi cùng Đoạn Lĩnh, nói: "Vẫn chưa thể trở về, Bệ hạ còn muốn xem quyển trục của ngươi."

Vũ Độc hạ giọng, cẩn thận đem những việc đã xảy ra kể lại một lần, lông mày Đoạn Lĩnh nhíu chặt, nói: "Ta đã đáp ứng với Mục tướng gia, chuyện này thực sự không có cách nào kéo dài nữa. Phải làm sao đây?"

"Ta sẽ nghĩ biện pháp." Vũ Độc đáp.

"Nếu là... hôm nay thú nhận thì sao." Đoạn Lĩnh bị chuyện này dằn vặt quá lâu rồi, đau dài không bằng đau ngắn, cứ đơn giản đem mọi chuyện chọc thủng trước mặt Lý Diễn Thu là xong, chỉ là việc kế tiếp thật sự có chút khó khống chế. Theo dự tính, sau đó y sẽ vài đối chất cùng Thái Diêm và Lang Tuấn Hiệp, thế nhưng y hiện tại không có cái gì làm tin, cũng chỉ có hai phần bài thi trộm được từ chỗ người Nguyên trước đó.

“Bằng chứng còn ở trên người ngươi sao?” Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc đem vỏ kiếm cho Đoạn Lĩnh xem, bên cạnh mép da lộ ra một góc giấy vàng ố. Đoạn Lĩnh hít sâu một hơi gật đầu, đem mọi thứ trả về nguyên dạng.

“Muốn nói thế nào?” Vũ Độc hỏi.

Trái tim Đoạn Lĩnh đập loạn, nghiêng người ôm Vũ Độc, chôn mặt vào ngực hắn. Vũ Độc cũng ôm lấy Đoạn Lĩnh, an ủi: “Đừng lo lắng, sẽ không ai chạm được vào ngươi. Nếu tình huống không đúng ta liền mang theo ngươi, chúng ta chạy là được. “

Đoạn Lĩnh hít sâu một hơi, lắc lắc đầu trấn định lại.

“Phải xem tình huống đã.” Đoạn Lĩnh nói.

Đây là lần khiêu chiến nguy hiểm nhất mà y từng đối mặt trong đời.

“Ta không tiến cung thì Mục tướng gia lại có thể làm khó dễ được ta sao?” Vũ Độc nói, “Nếu ép buộc, liền khiến mọi người đều đừng mong an lành.”

Đoạn Lĩnh trầm mặc một lát, trong lòng hoảng hốt đến cực điểm.

“Trừ phi bệ hạ và người kia bỏ ý niệm này đi.” Đoạn Lĩnh đáp, “Bằng không Mục tướng gia nhất định còn có thể ép chúng ta.”

Y dần dần nảy ra chủ ý, hôm nay không biết có phải là cơ hội thích hợp hay không, thế nhưng bọn họ ít ra còn có một con đường khác để đi.

“Trong nhà bị người soát qua.” Đoạn Lĩnh nói, “Ô Lạc Hầu Mục biết sự tồn tại của quyển trục này, bọn họ nhất định đã nghĩ xong phương pháp ứng đối, tuyệt đối không thể nhẹ nhàng như vậy thông qua. Hôm nay không thể thú nhận, bằng không rất có khả năng rơi vào bẫy rập của bọn họ.”

Vũ Độc cân nhắc một chút liền gật đầu.

“Trịnh Ngạn có nói gì với ngươi không?” Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh lắc đầu, Vũ Độc nói: “Ngày hôm nay ta đột nhiên nhớ tới, hôm đó sau khi về nhà, lúc thu dọn đồ vật có thể Trịnh Ngạn cũng nhìn thấy, ngươi có chú ý đến không?

Đoạn Lĩnh nhớ lại đêm đó rồi chậm rãi lắc đầu. Trịnh Ngạn đúng là có mặt tại hiện trường, chỉ là liệu hắn có biết thứ Vũ Độc cất giấu là gì không? Bỗng nhiên Đoạn Lĩnh toát ra mồ hôi lạnh —— Trịnh Ngạn đã thấy Lang Tuấn Hiệp mở ngăn ngầm trên vỏ đao của người Nguyên, như vậy ngăn ngầm dùng để làm gì? Hiển nhiên là giấu đồ vật.

Lúc đó hắn còn nói một câu: "Đây là đang chơi trò bí mật gì thế?"

Kết hợp với hành động của bọn họ đêm đó, nếu như Trịnh Ngạn chú ý đến Vũ Độc hẳn là sẽ thấy hắn giấu vật gì đó vào hộp, nếu Trịnh Ngạn đủ nhạy bén để kết hợp với biểu tình trước đó của Lang Tuấn Hiệp và biểu tình của Vũ Độc hẳn là có thể đoán được. Vũ Độc đã lấy được đồ trong vỏ đao, còn mang về giấu diếm!

"Trịnh Ngạn đến tột cùng là người của ai?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Hắn rất ít quản sự." Vũ Độc nói, "Năm đó cũng chỉ vì có chút giao tình với Diêu Phục mới thay người kia làm việc, cũng có người nói năm xưa tiên đế từng đi qua Hoài Âm, cùng hắn nhất kiến như cố, sau đó Trịnh Ngạn mới tiến cung. Thế nào?"

Vũ Độc nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại đang cân nhắc lập trường của Trịnh Ngạn. Nếu như phụ thân của y còn tại thế, Trịnh Ngạn có lẽ là người hiếm hoi trên đời này có thể cùng phụ thân đối ẩm. Vũ Độc tựa hồ có chút ghen tỵ, nói: "Hắn không táy máy tay chân gì với ngươi chứ?"

"Đương nhiên không có." Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, bầu không khí ngưng trọng lúc nãy liền trở nên kỳ quái.

"Ta phải kiểm tra." Vũ Độc vươn tay sờ soạng Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại thấp giọng nói: "Nơi này là hoàng cung!"

Vũ Độc vừa xoa vừa vuốt, Đoạn Lĩnh cực kỳ không tự nhiên, Vũ Độc lại cúi đầu hôn lên môi y, khí tức của Đoạn Lĩnh lập tức trở nên dồn dập.

"Ta muốn về nhà." Đoạn Lĩnh nói.

"Muốn đi liền đi thôi." Vũ Độc đồng thuận.

Nếu tới nơi không có người cũng liền không có nhiều phiền não như vậy… trái tim Đoạn Lĩnh đột nhiên trở nên mềm mại, vô luận thế nào y vẫn còn có một đường lui, mà đường lui này là do người bên cạnh mang đến. Mặc kệ Đoạn Lĩnh là ai, có thân phận gì, cho dù là Đoạn Lĩnh, là Vương Sơn, là Lý Nhược Như… người này cũng sẽ không rời khỏi y.

Đoạn Lĩnh ngước mắt nhìn Vũ Độc, lại tiến lên chủ động dâng môi mình.

Cương mặt Vũ Độc lập tức đỏ bừng, một tay che mũi, nghiêng đầu, chính là không dám nhìn Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh liền cảm thấy buồn cười, nói: "Ngươi ở đây đỏ mặt thì có ích gì?"

Vũ Độc ngay cả nói cũng không nói nên lời, vội vàng xua tay, lúc này lại có tiếng bước chân vang lên, Trịnh Ngạn đã trở về.

"Này." Trịnh Ngạn nói, "Để ta chơi cùng được không? Vừa lúc có thể dạy hai người."

"Cút!" Vũ Độc cả giận quát.

Đoạn Lĩnh lại cười nói: "Đến đây cùng trò chuyện thôi."

Đoạn Lĩnh mỉm cười, trong lòng lại tính toán cách thử Trịnh Ngạn, ánh mắt Trịnh Ngạn mang theo tiếu ý, nhìn Đoạn Lĩnh rồi nói: "Bệ hạ triệu kiến ngươi."

Lồng ngực Đoạn Lĩnh nhói lên, Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh, y nhẹ nhàng gật đầu. Vũ Độc liền nói: "Ta đưa ngươi đi."

Trịnh Ngạn cùng Vũ Độc đưa Đoạn Lĩnh đến bên ngoài Ngự thư phòng, Trịnh Ngạn khom người thông báo: "Bệ hạ, Vương Sơn đến."

"Vào đi." Lý Diễn Thu lên tiếng.

Đoạn Lĩnh đã chuẩn bị trong đầu vô số lần cho tình cảnh này, thế nhưng một khắc vừa bước chân vào Ngự thư phòng, đầu óc của y liền trống rỗng.

Hôm đó, khi đột nhiên nhìn thấy Lý Diễn Thu ngoài hành lang, y chính là cái gì cũng không nói nên lời, cho đến hôm nay, y vẫn là cái gì cũng không thốt ra được.

Lý Diễn Thu ngồi sau án kỷ, trên ngự án là bài thi của Đoạn Lĩnh, Lý Diễn Thu ngẩn đầu nhìn lên quan sát đối phương. Đến tận lúc này Đoạn Lĩnh mới có cơ hội tỉ mỉ nhìn rõ dung mạo của Lý Diễn Thu.

Bộ dạng của người này rất giống phụ thân, mi mục phân minh chính là cái người mà y đã gặp lại rất nhiều lần trong mộng. Phụ thân đã qua đời rất lâu rồi, lúc y nhìn thấy Lý Diễn Thu, trong nháy mắt cứ ngỡ mình đã về trong mộng cảnh.

Y đã từng rất sợ hãi, chỉ sợ thiên trường địa cửu, năm tháng xa xôi, đến một lúc nào đó y sẽ quên mất tướng mạo của phụ thân, sẽ đánh mất đi ngọn đèn chỉ lối trong sinh mạng của y, lập tức không còn cơ hội nhìn thấy được quang minh. Song, khi y gặp được Lý Diễn Thu, trong lòng liền sinh ra một cảm giác không muốn xa rời —— phảng phất như chỉ cần ở trước mặt người này, là có thể xuyên qua dung mạo ấy cảm giác được sự tồn tại của phụ thân. Cái loại liên hệ kỳ diệu lẫn sâu trong huyết mạch kia, thủy chung

chưa từng tiêu thất.

"Vương Sơn?" Lý Diễn Thu ướm lời.

Đoạn Lĩnh phục hồi tinh thần lại, khom người quỳ rạp xuống mặt đất.

"Thảo dân Vương Sơn, bái kiến Bệ hạ."

"Sau ngày hôm nay khanh đã không còn là thảo dân rồi." Lý Diễn Thu nói, "Bài thi của bọn họ vẫn chưa làm xong, trẫm cũng không ngờ tới có thể xem bài của khanh nhanh như vậy. Ngồi đi, trẫm có mấy câu muốn hỏi khanh."

Đoạn Lĩnh nhanh chóng hành lễ lui sang một bên ngồi trước án kỷ, lại ngẩng đầu nhìn Lý Diễn Thu. Lý Diễn Thu cũng hướng về phía y nhìn lại.

1/ Cả đoạn bài thi này là trích từ tư tưởng của 'Trang Tử' rất ảo diệu và khó hiểu, mình cũng không biết nên edit thế nào nên chỉ có thể đề nguyên văn.

118. Quyển 2 - Chương 118: Thủy Tai

Ngày hôm nay thật sự là dài dằng dặc, sáng sớm vừa nhập thành, chạng vạng lại vào cung, đến đêm thì làm bài thi. Bất tri bất giác đã đến canh tư.

Lý Diễn Thu càng là uể oải, lúc lâm triều y phải cùng đám quan lại đấu trí đấu dũng, bãi triều lại chịu giằng co trọn một ngày đêm, mệt mỏi dựa vào bình phong, những người có mặt liền an tĩnh ngậm miệng, ai cũng không dám lên tiếng.

Bên ngoài bắt đầu hạ vũ, cơn mưa này rơi đến tối tăm trời đất, tiếng gió lùa qua cửa sổ rít lên từng hồi.

"Thanh âm gì đó?" Lý Diễn Thu xoa xoa mi tâm, chậm rãi nói.

"Đêm khuya xào xạc nghe mưa gió, ngựa sắt băng sông mộng vấn vương[1]." Đoạn Lĩnh đáp.

Lý Diễn Thu không nhịn được bật cười, thản nhiên thở dài.

Đoạn Lĩnh biết, Lý Diễn Thu đã hỏi Đoạn Lĩnh lai lịch, thân thế, niên kỷ, hôn ước… của y, nhất thời thật sự không nảy sinh được vấn đề khác.

"Quyển trục là ngươi làm?" Lý Diễn Thu hỏi.

"Dạ, bệ hạ." Đoạn Lĩnh đáp, trong lòng lại nói, hẳn là do y viết, nếu không còn có ai giúp y làm bài đâu chứ.

"Văn chương của ngươi làm ta nhớ tới một người." Lý Diễn Thu nói.

"Là bằng hữu của Bệ hạ sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Lý Diễn Thu đáp: "Hắn tích tự như kim, chưa bao giờ viết văn, bất quá có mấy câu hắn cũng đã từng nói. Ví dụ như 'Hành vu đại đạo, duy thi thị úy'."

Đoạn Lĩnh biết, lúc này mặt đù đã định đô Giang Châu thế nhưng thời cuộc vẫn vô cùng hỗn loạn, chỉ cần lơ là một chút thì cơ nghiệp đã tích lũy nhiều năm của Đại Trần đều có thể đổ sông đổ biển. Áp lực trên vai Lý Diễn Thu lúc này thật sự quá nặng, sức ép của cả một quốc gia đều đè lên cơ thể ốm yếu của y. Dưới tình huống này mà xem, sự tồn tại của Mục Khoáng Đạt đúng là chén thuốc ninh thần của Lý gia.

Nội có lương tướng mà ngoại vô dũng tướng, mảnh giang sơn trước mắt này gặp gian nan nhất vẫn là ở phương diện đối ngoại. Đoạn Lĩnh tin tưởng Mục Khoáng Đạt có năng lực ổn định thế cục, chỉ cần cho y nhiều lắm là ba năm, Giang Châu sẽ vững vàng tập quyền vào tay trung ương. Về phần người nắm quyền cuối cùng lại là Mục gia hay Lý gia liền không xác định.

"Đương kim thiên hạ thịnh thế thái bình." Đoạn Lĩnh đáp, "Bệ hạ khinh lao bạc thuế, bách tính chờ mong an cư lạc nghiệp. Tuy rằng nhất thời có lũ lụt thế nhưng khẳng định không ảnh hưởng lâu dài, xin Bệ hạ không cần lo lắng."

"Không sai." Lý Diễn Thu đáp, "Mối họa lớn nhất vẫn chính là phương Bắc."

Lý Diễn Thu ném quyển trục của Đoạn Lĩnh qua một bên, lại nói: "Ánh sáng của minh châu thủy chung không thể che lấp. Bài thi của khanh trẫm đã duyệt qua, vì để công bình sẽ giao lại cho quan chấm thi bình giải trước, cũng là để chế phục thiên hạ. Trẫm đã hỏi xong, khanh cứ lui ra đi, thuận tiện gọi Vũ Độc tiến vào."

Đoạn Lĩnh đẩy cửa bước ra ngoài, tuy rằng chỉ có vài câu đối thoại ngắn ngủi, thế nhưng không biết tại sao lại khiến trái tim y bình tĩnh dị thường. Lần gặp mặt này phảng phất đã khiến y an định lại, hai huynh đệ thúc phụ và phụ thân phảng phất đều có bản lĩnh kỳ lạ của riêng mình, vô luận trời long đất lở đều có thể đạm nhiên ngồi nhìn. Chỉ cần đi theo bên người của họ, cho dù bầu trời có sụp xuống cũng không có gì đáng sợ.

Vũ Độc vẫn đối diện cùng Đoạn Lĩnh, sau đó đẩy cửa vào Ngự thư phòng. Đoạn Lĩnh đứng bên ngoài chờ đợi, thuận tiện liếc mắt nhìn Trịnh Ngạn, Trịnh Ngạn giống như đang có điều suy nghĩ ngẩn đầu nhìn mưa rơi tí tách trên hành lang. Cả tâm thần của Đoạn Lĩnh đều đặt trên người Vũ Độc trong Ngự thư phòng, thanh âm của Lý Diễn Thu không lớn, phảng phất như đang phân phó điều gì đó, mà Vũ Độc thỉnh thoảng chỉ thấp giọng đáp một tiếng 'Dạ'. Cuộc trò chuyện này cũng không kéo dài bao lâu, Lý Diễn Thu rất nhanh đã nói: "Khanh lui ra đi."

Vũ Độc ra khỏi Ngự thư phòng, gật đầu với Trịnh Ngạn rồi mang theo Đoạn Lĩnh rời đi.

"Người hỏi ngươi những gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc đứng ở trong hành lang, lấy áo tơi ra giúp Đoạn Lĩnh mặc vào, đáp: "Người hỏi ta, đã tìm được manh mối về Trấn Sơn Hà chưa…"

Bất chợt Vũ Độc dừng miệng, trong sát na liền quay đầu như phát hiện gì đó.

"Đi." Vũ Độc nói.

Vũ Độc nắm tay Đoạn Lĩnh, cùng y bước khỏi Ngự hoa viên, đi vài bước liền chuyển sang một khu đình viện khác, len qua đường mòn nhỏ hẹp giữa hai tòa kiến trúc. Có lúc hắn để Đoạn Lĩnh đi ở bên cạnh, có lúc thì che Đoạn Lĩnh ở sau lưng, lại thỉnh thoảng quay đầu nhìn lên hai bên đầu tường.

Lúc này, ngay cả Đoạn Lĩnh cũng nhìn thấy một bóng người lẫn khuất trên đầu tường ngăn.

Đợi đến khi ra khỏi Hoàng cung thì mưa đã nặng hạt, nước cũng ngập đến gần gối của Bôn Tiêu, Vũ Độc trước hết đặt Đoạn Lĩnh lên ngựa lại quay đầu dùng lưng ngăn trở tầm bắn từ vị trí cao nhất trên tường thành Hoàng cung.

"Giá!" Vũ Độc run dây cương, Bôn Tiêu xé nước tiến lên, như một con thuyền cắt đôi hắc ám thông qua bỉ ngạn.

Tướng phủ vẫn cứ đèn đuốc sáng trưng, bọn họ trở về ngày đầu tiên liền xảy ra nhiều chuyện như vậy, cả hai ướt đẫm bước vào phòng, nước đã ngập qua bậc cửa. Hôm nay bọn họ cũng xem như chưa chân chính về đến nhà, Đoạn Lĩnh vốn có chút gà gật, vừa nhìn thấy tình cảnh này trong nháy mắt liền tỉnh táo rồi.

Trong chuồng của Bôn Tiêu đã không còn chỗ để nằm xuống, cũng không thể ngủ, đành phải cứ đứng như vậy.

Vũ Độc tiến lên sắp xếp hành lý, Đoạn Lĩnh hỏi: "Vừa rồi là ai theo dõi chúng ta?"

"Ảnh đội." Vũ Độc đáp, "Quá lớn mật rồi, nếu không phải gặp mưa lại đang cùng đi với ngươi, ta nhất

định phải khiến bọn họ đẹp mặt."

Đoạn Lĩnh biết, Thái Diêm đã bắt đầu nghĩ cách đối phó y, ngày hôm nay chỉ là theo dõi, có thể là muốn thám thính hư thực của bọn họ, kế tiếp nói không chừng sẽ áp dụng thủ đoạn to gan lớn mật.

"Bệ hạ đã nói gì với ngươi?" Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh đáp: "Cũng không nói gì, chỉ là sơ lược hỏi vài câu, không minh bạch."

Đoạn Lĩnh kể tường tận cho Vũ Độc, lại hỏi: "Sau đó hai người lại nói gì trong Ngự thư phòng?"

"Y nói." Vũ Độc đáp, "Y bỗng nhiên thay đổi chủ ý."

"Cái gì?!" Đoạn Lĩnh kinh ngạc hỏi.

Vũ Độc lại nói: "Y bảo ta muốn làm gì thì cứ làm đó, nếu đã không muốn nhập Đông cung thì vẫn cứ ở cùng người như trước, y sẽ giúp ta giải quyết. Qua vài ngày đợi thủy tai kết thúc, y còn có chuyện phái ta đi làm. Ta đoán, y muốn bảo ta đi tìm Trấn Sơn Hà."

"Có đầu mối sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc lắc đầu: "Vì vậy ta mới hỏi ngươi lúc đó đã nói gì với y."

"Ta không nói gì cả." Đoạn Lĩnh cau mày suy tư.

"Vậy kỳ quái." Vũ Độc tiến lên dùng hai tay nhấc bổng cái giường, lại bảo Đoạn Lĩnh, "Tìm ít gạch lót dới chân giường, cao một chút buổi tối cũng ngủ ngon giấc hơn."

Đoạn Lĩnh lập tức chèn chân giường lên cao, đây là lần đầu tiên trong đời y sinh hoạt trong lũ lụt, cũng không biết cần làm những gì, chỉ có thể cùng Vũ Độc ngồi trên giường không dám lộn xộn, rất sợ sẽ khiến giường rơi vào trong nước.

"Ta mệt mỏi." Đoạn Lĩnh nói.

"Ngủ đi." Vũ Độc thản nhiên, "Buổi tối cẩn thận một chút, đừng cử động."

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, chỉ phải cẩn thận nằm xuống.

“Ngày mai làm sao bây giờ?”

Đoạn Lĩnh ôm lấy Vũ Độc, dựa vào vai y lẩm bẩm.

Nhân sinh của y tràn ngập hung hiểm không thể gọi tên, Mục Khoáng Đạt, Lý Diễn Thu, Thái Diêm… rất nhiều chuyện, rất nhiều người dệt thành một tấm lưới phức tạp rắc rối, khiến y mãi vẫn không thể giải thoát, chỉ sợ rút dây động rừng. Vừa phải ăn nói với Mục Khoáng Đạt, vừa phải đề phòng tính toán của Thái Diêm, muốn đi gặp Lý Diễn Thu chứng minh thân phận cũng bị không ít nan đề vắt ngang trước mặt, giống như một tường thành sừng sững không thể lay động.

“Cái gì cũng đừng nghĩ.” Vũ Độc nói, “Ngủ đi.”

Sáng hôm sau, lúc thái dương ló dạng thì mưa đã tạnh, Giang Châu vẫn chịu nạn lũ lụt, hiện tại không chỉ có Giang Châu, ngay cả mực nước tại khu vực Trường Giang cũng đã tăng vọt.

“Rời giường!” Vũ Độc hô to.

Đoạn Lĩnh vừa mở mắt ra đã thấy trước giường có vài tấm ván gỗ được bắt trên mấy viên gạch, kéo dài thẳng đến sau bức tường trong viện, cong thành một đường ngoặt ra khỏi cửa, tựa hồ là một bến tàu nho nhỏ.

Đoạn Lĩnh liền nở nụ cười, mặt trời vừa lên cao, Vũ Độc cũng không biết đã âm thầm làm nhiều việc như vậy từ lúc nào. Y mặc ngoại bào lên, thắt tốt dây lưng, cẩn thận rụt rè men theo tấm ván gỗ ra ngoài, ở trước cửa lớn có một cái thuyền nhỏ đậu vắt ngang, trên thuyền còn có một bếp lò đang đun nước sôi.

Đoạn Lĩnh ngồi lên trên thuyền, Vũ Độc giúp y chải đầu búi tóc, nói: “Mang ngươi đi chơi, đi —— “

“Chờ một chút đã!” Sự phiền não đêm qua đều bị Đoạn Lĩnh ném ra sau đầu, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nảy ra chủ ý.

Đây là nạn hồng thủy trăm năm khó gặp, lại phát sinh ngay mùa xuân đầu tiên triều đình dời đô, thật sự là triệu bất tường. Trong thành vẫn có tiếng nghị luận ầm ỹ, lòng người bàng hoàng. Chỉ là khu vực Hoàng cung được xây trên một gò cao, lần này không bị ảnh hưởng gì.

Sáng sớm khi Thái Diêm vừa thức dậy, chuyện đầu tiên là truyền Phùng Đạc, sau khi nghe bẩm báo xong thì sắc mặt tức giận.

“Y lưu lại trong Ngự thư phòng bao lâu?” Thái Diêm hỏi.

"Không được một chung trà." Phùng Đạc đáp, "Sau các huynh đệ muốn tiếp tục tiếp cận lại bị Vũ Độc phát hiện, chỉ đành trước hết lui lại."

"Quyển trục đâu?" Thái Diêm rung giọng hỏi.

"Vẫn còn trong Ngự thư phòng." Phùng Đạc nói, "Bệ hạ đã xem qua rồi. Điện hạ, bây giờ bất kể người có làm gì cũng là vô dụng, tối qua Bệ hạ đã truyền lệnh cho Quốc Tử Giám suốt đêm chấm bài, sáng hôm nay bắt đầu xếp hạng. Lý do chính là hồng thủy lan tràn không tiện trì hoãn, xế chiều hôm nay liền yết bảng, ngày mai triệu tập thi đình."

"Nhanh như vậy?!" Thái Diêm khó có thể tin nói.

Phùng Đạc nói: "Đợi đến sau khi thi đình, nếu chúng ta ra tay… liền xem như tru diệt mệnh quan triều đình rồi. Điện hạ?"

Thái Diêm tóc tai rối bời trốn ở trong điện, không kềm được thở dốc.

"Truyền Ô Lạc Hầu Mục." Cuối cùng Thái Diêm nói, "Ngươi lui ra đi."

"Mục Khánh ——!"

Đoạn Lĩnh ngồi ở mũi thuyền, hướng về phía hẻm nhỏ sau phủ Thừa tướng hét to, Vũ Độc thì đang đứng ở đuôi thuyền chèo chống phương tiện nho nhỏ của bọn họ.

Mục Khánh từ cửa sổ lầu hai ló đầu ra, nhìn thấy là Đoạn Lĩnh, hơn nữa tựa hồ còn có trò vui liền hoan hô một tiếng, nhanh chóng xuống lầu.

"Mang ít tiền theo!" Đoạn Lĩnh hô, "Mang nhiều vào!"

"Cần nhiều ít?!" Mục Khánh nói.

"Một trăm đi!" Đoạn Lĩnh nói, "Ta có thủ dụ của phụ thân ngươi, trước hết đi lĩnh đồ vật!"

Thương Lưu Quân ném một túi bạc ra, chỉ nghe 'cạch' một tiếng rơi vào trên thuyền, cùng với tiền để dành của Vũ Độc và Đoạn Lĩnh, tổng cộng có hai trăm hai mươi hai lượng bạc trắng, bốn mươi lượng hoàng kim.

Ba người ngồi lên thuyền, Vũ Độc điểm mạnh cây sào, thuyền nhỏ liền quẹo ra đường lớn hướng về phía

thành nam. Bách tính Giang Châu tìm vui trong tai nạn, đều tự đắp hàng quán trên lầu hai, tiếp tục duy trì việc buôn bán, còn có không ít người tìm không được thuyền liền trực tiếp ngồi trong thùng gỗ lớn đạp nước qua lại.

Giang Châu chỉ trong một đêm liền thành thủy thành, Đoạn Lĩnh nhịn không được buồn cười, Mục Khánh càng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hưng phấn không thôi. Vũ Độc đầu tiên là chống thuyền đến bên ngoài trụ sở của Hắc giáp quân, thấy Tạ Hựu đang đứng ở đầu thuyền, tự mình theo gió đạp sóng ra ngoài tuần thành.

"Tạ tướng quân." Đoạn Lĩnh đưa thủ dụ của phủ Thừa tướng ra, nói, "Xin ký một chữ, tùy cơ ứng biến."

Sáng hôm nay, Đoạn Lĩnh trước hết đi bái kiến Mục Khoáng Đạt xin một phần thủ dụ của Thừa tướng, dùng để thuyên chuyển lương mễ trong thành tạm thời cứu chẩn thiên tai, lại mang theo không ít tiền ra, dự định nếu không đủ lương thực liền dùng tiền mua, việc này lại tranh thủ được cái gật đầu của Tạ Hựu.

Có Mục Khánh ở đây liền giống như có một tấm lệnh bài sống. Tạ Hựu liếc nhìn Đoạn Lĩnh một chút lại nhìn hai đại thích khách đi theo phía sau y, lại có công tử phủ Thừa tướng… vì vậy liền ký cho y một chữ. Giang Châu quân đồng ý cho bọn họ mượn mười chiếc thuyền nhỏ để thuyên chuyển lương thực.

Vì vậy Đoạn Lĩnh liền dẫn theo mười chiếc thuyền có mui của Hắc giáp quân ra ngoài, tạm thời đem mui thuyền tháo dỡ rồi hùng hổ xuất phát thẳng đến kho lương. Sau khi lĩnh được lương thực liền chia ra từng nhóm riêng biệt, do Vũ Độc dẫn đầu tản vào khắp phố lớn ngõ nhỏ phân phát lương thực.

Đây là gia hương của y, là cố quốc của y.

Đoạn Lĩnh đón bách tính gặp nạn lên thuyền đưa đến nơi cao, lại đích thân đem lương thực phân phát ra ngoài, ngẩng đầu nhìn thấy bờ sông thoáng cái đã thành đại dương mênh mông thì không khỏi thở dài.

1/ Đêm khuya xào xạc nghe mưa gió, ngựa sắt băng sông mộng vấn vương: Trích từ bài thơ 'Thập nhất nguyệt tứ nhật phong vũ đại tác' của Lục Du. Bài này còn có tên là "Cảm hoài thi" (Thơ hoài cảm), được viết vào tháng 11 năm Thiệu Hy thứ 3 (1192) tại Sơn Âm, quê hương của Lục Du. Ông nằm nơi thôn trang cô tịch, không hề than oán cảnh ngộ buồn thảm của chính mình, chỉ hận không được vì nước đến trấn thủ Luân Đài. Những đêm mưa to gió lớn, ông thường mơ thấy mình chỉ huy đoàn thiết kỵ vượt dòng sông đóng băng, triển khai chiến đấu với địch quốc phương bắc.

Cương ngoạ cô thôn bất tự ai,

Thượng tư vị quốc thú Luân Đài.

Dạ lan ngoạ thính phong xuy vũ,

Thiết mã băng hà nhập mộng lai.

Nằm quạnh cô thôn chẳng tự thương,

Còn mong vì nước thú biên cương.

Đêm khuya xào xạc nghe mưa gió,

Ngựa sắt băng sông mộng vấn vương.

119. Quyển 2 - Chương 119: Họa Ngoại Xâm

Nhìn thấy bách tính bị kẹt ở chỗ cao không vào được thành, Vũ Độc liền đưa cây sào qua cho bọn họ trèo lên thuyền, thuận tiện chở đi.

Bọn họ di chuyển từ thành môn vào những ngõ hẹp, Đoạn Lĩnh không ngừng hướng về hai bên hô to: "Có ai không? Phát chẩn đây"

Trong một ngõ nhỏ có thanh âm già nua kêu gọi, Đoạn Lĩnh hướng thuyền vào thì thấy là một lão phụ nhân đang ngồi tại sân phơi trên lầu hai, khu vực này cũng đã coi như vùng khá thấp của Giang Châu, nước đã ngập quá lầu hai, chỉ còn dư lại một khoảnh sàn nhà nhỏ hẹp. Lão phụ nhân này nói loại ngôn ngữ rất ít người hiểu, run rẩy hướng về phía bọn họ kêu to.

"Lão bà không sao chứ!" Đoạn Lĩnh hướng về lão phụ nhân hỏi.

Vũ Độc nhận ra lão phụ nhân kia, khẽ nhíu mày, mà lão phụ nhân cũng nhận ra Vũ Độc, mỉm cười với hắn. Vũ Độc liền cắm sào neo thuyền lại một bên, tự mình nhảy sang sân phơi đem lão bà cõng lên thuyền. lão bà vô cùng cảm kích, vươn tay muốn chạm vào trán Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh liền cúi đầu để bà chạm vào, Mục Khánh hướng về bà mỉm cười, lão phụ nhân lại đưa tay qua chạm vào trán y.

Vừa rồi lúc bọn họ đi ngang qua 'thiên hạ đệ nhất mỳ' thì ông chủ đã nhận bột mỳ từ Hắc giáp quân, lại tặng cho bọn họ một hộp bánh nếp trái cây. Mục Khánh liền cầm hộp bánh ra đưa cho lão phụ nhân ăn.

"Nhà bà bị ngập rồi." Vũ Độc nói, "Phải để Hắc giáp quân nhanh chóng sắp xếp bà đến nơi cao tạm trú, không nên mang theo bà đi khắp nơi như vậy."

"Bà là người Tiên Ti?" Đoạn Lĩnh nhìn về phía lão phụ nhân, từ khẩu âm y có thể nhận ra bà đang nói tiếng Tiên Ti. Thật ra y cũng chỉ có thể nghe hiểu một chút tiếng ngôn ngữ này, bao gồm mấy từ đơn giản như 'tạ ơn' và 'đến đây', còn lại cũng không thành thạo quá nhiều.

Thương Lưu Quân lại không rõ ràng lắm, chỉ nhìn về phía Đoạn Lĩnh, nói: "Ngươi đến cùng biết bao nhiêu ngôn ngữ?"

"Trước kia theo phụ thân vào nam ra bắc." Đoạn Lĩnh cười nói, "Đại khái đều biết một chút."

Lúc bọn họ lui khỏi con ngõ thì một khối thuyền tam bản xẹt qua, người đang chống thuyền vóc dáng thon dài, đón gió mà đứng, trên lưng đeo kiếm, chính là Lang Tuấn Hiệp.

Đoạn Lĩnh trong lúc vô ý cùng Lang Tuấn Hiệp đối mặt với nhau, theo bản năng muốn lui lại vài bước, Vũ Độc lại nhanh chóng khoác tay lên vai Đoạn Lĩnh, giúp y đứng thẳng người..

"Ô Lạc Hầu Mục!" Mục Khánh gọi.

Lang Tuấn Hiệp từ xa hướng bọn họ chắp tay, lại phân phó thủ hạ phía sau vài câu rồi chống thuyền đến gần. Lang Tuấn Hiệp dùng tiếng Tiên Ti nói mấy lời với lão phụ nhân kia, lão phụ nhân cũng lớn tiếng đáp trả, tươi cười rạng rỡ.

"Y vừa nói gì?" Vũ Độc hỏi Đoạn Lĩnh.

"Ta tới đón người." Đoạn Lĩnh thấp giọng nói, "Dời đi nơi khác không bị lũ lụt uy hiếp."

"Cám ơn các ngươi." Lang Tuấn Hiệp mặt mũi lạnh nhạt nói, tiến đến khom người vươn tay, lão phụ nhân lại nhìn về phía đám người Đoạn Lĩnh gật đầu, nắm lấy tay Lang Tuấn Hiệp. Lang Tuấn Hiệp cõng bà lên lưng, nhảy qua thuyền tam bản rời đi, lúc lướt qua còn thoáng xoay người lại nhìn Đoạn Lĩnh.

Một khắc khi chiếc thuyền tam bản nọ rời đi, trong lòng Đoạn Lĩnh chợt dâng lên một cổ tư vị không thể gọi tên, chỉ là vẫn e ngại sự có mặt của Thương Lưu Quân và Mục Khánh nên không tiện hỏi nhiều. Một lát sau, bọn họ đã trở về nơi hội họp cùng Hắc giáp quân, lương thực của bọn họ đều đã phát xong, mặc dù không nhiều lắm thế nhưng ít ra cũng có thể chống đỡ một hai hôm nữa.

"Chúng ta lại chia ra thêm lần nữa." Đoạn Lĩnh quay sang Mục Khánh nói, "Tiền cũng đã dùng không sai biệt lắm, bây giờ chỉ là đi xung quanh nhìn, có thể cứu được ai thì cứu."

Mục Khánh hẹn với Đoạn Lĩnh đến giờ dậu hồi phủ dùng cơm tối, hắn cùng với Thương Lưu Quân nhảy lên một chiếc thuyền khác, chậm rãi tách ra. Hiện tại chỉ còn hai người Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh, Vũ Độc chống thuyền lướt qua ngọn sóng lần nữa rời thành. Sau khi bọn họ vượt qua tường vây, nước ở nơi này cũng không đục ngầu xám xịt như trong thành mà có hiện lên đôi chút lục sắc.

Lúc này Đoạn Lĩnh lại hỏi Vũ Độc: "Vị kia bà bà là ai?"

"Tộc nhân của y." Vũ Độc đáp, "Người Tiên Ti. Ngươi xem, chỗ đó có con chó, muốn cứu không?"

Trên mặt sông thấp thoáng một điểm trắng lúc chìm lúc nổi, là một con chó đang không ngừng đạp nước, Đoạn Lĩnh hướng về phía nó huýt sáo một tiếng, con chó kia liền nhắm mắt nhắm mũi bơi về phía bọn họ. Lúc nhảy được lên thuyền liền lắc mình giũ lông, khiến nước bắn lên khắp người Đoạn Lĩnh và Vũ Độc, Vũ Độc mắng một câu, nhấc chân muốn đạp nó trở về mặt nước, bạch cầu vội vàng trốn ở sau lưng Đoạn Lĩnh, để lộ đầu lưỡi ngẩng đầu nhìn Vũ Độc.

Một con chó rơi xuống nước, Đoạn Lĩnh vỗ vỗ đầu của nó, con chó liền rất thức thời nằm xuống, vùi vào bên người Đoạn Lĩnh.

Trên thuyền còn có một con chim, phía góc có một con mèo làm ổ, hai con thỏ, đều là ven đường thuận tiện cứu lên, đợi đến tối về liền đưa vào phủ Thừa tướng.

Vũ Độc khoanh chân ngồi xuống, suy nghĩ một chút rồi nói: "Lão bà bà đó gọi là Phí Liên thị, con gái của bà đã từng có hôn ước với Ô Lạc Hầu Mục. Năm đó Triệu Khuê tướng quân phái người đến cố hương của Ô Lạc Hầu Mục, dừng lại trong thôn nghe ngóng thật lâu, cuối cùng là mang lão bà kia trở về."

"Cho đến bây giờ ta vẫn không nghe y đề cập đến." Đoạn Lĩnh đáp.

"Triệu tướng quân chính là dùng Phí Liên thị áp chế Ô Lạc Hầu Mục." Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh, "Muốn y quay lại Thượng kinh lấy đầu của ngươi."

Đoạn Lĩnh nhớ lại hôm đó ở Thượng kinh vào thời khắc Lang Tuấn Hiệp đột ngột xuất hiện kia.

"Sau lại tự nhiên là không giết thành công." Vũ Độc nói tiếp.

Đoạn Lĩnh gật đầu, lẩm bẩm nói: "Nguyên lai là như vậy."

Đoạn Lĩnh chưa kịp ngẫm nghĩ tiếp thì từ đằng xa đã có một người chống thuyền đến, hô to: "Là ai?! Mau đến giúp một tay! Có đại phu sao? Mau tìm đại phu!"

Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh đồng thời ngẩng đầu nhìn sang, không đợi Đoạn Lĩnh lên tiếng Vũ Độc đã chống thuyền về phía bên đó. Người trên thuyền tựa hồ là bách tính phụ cận Giang Châu, đối phương còn chở theo một gã sĩ binh mặc áo giáp của Chinh Bắc quân, chỉ là giáp trụ đều đã rách nát, cả người nằm gục trên mạn thuyền, tựa hồ bị bệnh không nhẹ.

"Hắn làm sao vậy?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Chính là bị bệnh, ngươi là ai?" Người triêu Đoạn Lĩnh hỏi.

Đoạn Lĩnh vội vàng bắt mạch cho binh sĩ kia, đối phương chính là đang sốt cao dẫn đến thần trí không rõ. Dựa theo lời của ngươi chèo thuyền thì binh sĩ này là một lính truyền tin đến từ phương bắc, cầm theo

một phong thư của Nghiệp thành, sự tình liên quan trọng đại, phải trình lên hoạt động, thế nhưng người này trên đường tựa hồ đã ăn gió nằm sương vất vả kiệt sức, vừa vặn gặp phải mấy ngày mưa to xối xả tại Giang Nam nên liền nhiễm phong hàn, sốt cao không ngừng, cuối cùng còn ngất đi.

Sau khi tạnh mưa, Giang Châu chính thức nhập hạ, ánh mặt trời thiêu đốt nước lũ đục ngầu trên đoạn đường bên ngoài cửa cung, ve sầu ra ra không ngừng khiến người ta tâm phiền ý loạn. Trong Đông cung, lúc nào cũng giống như có một hương vị ẩm ướt không thể xua đi, giống như có cái gì đó đang mốc meo mục rữa.

"Ở Giang Châu không có khả năng động thủ với y lần nữa." Lang Tuấn Hiệp nói, "Chỉ cần không thể tránh đi tầm nhìn của Vũ Độc và Thương Lưu Quân ngươi liền không làm gì được y. Hơn nữa, nếu y bí quá hóa liều Bệ hạ nhất định sẽ khởi nghi. Ta chỉ nói một câu như vậy, nếu ngươi không tin cũng có thể phái ảnh đội đi thử một chút, đợi đến khi bị Vũ Độc giết đến thây phơi đầy đất, kinh động toàn triều thì cũng thuận tiện cho y chứng minh thân phận."

Thái Diêm quát: "Lang Tuấn Hiệp, ngươi đang gạt ta."

Lang Tuấn Hiệp trầm ngâm không nói, thản nhiên uống trà.

Thái Diêm: "Ngươi muốn giết một người có rất nhiều biện pháp, ta không tin ngươi thật thúc thủ vô sách. Đêm hôm đó, ngươi vốn là không muốn giết y có phải không?"

Lang Tuấn Hiệp vẫn không trả lời.

"Ngươi nói chuyện đi!" Thái Diêm giận tím mặt, gần như mất khống chế quát.

"Phải." Lang Tuấn Hiệp rốt cục mở miệng.

Thái Diêm thở hổn hển hệt như một con cá bị phơi nắng đến gần chết, hắn run rẩy nói: "Tốt… ngươi… ta đã biết… ngươi vẫn một mực gạt ta…"

"Muốn giải quyết hết mọi chuyện." Lang Tuấn Hiệp nói, "Chỉ có một biện pháp, ta không tin Phùng Đạc thật không nghĩ ra biện pháp này."

Thái Diêm đột nhiên phảng phất nhìn thấy chút hy vọng, run giọng nói: "Phải làm thế nào? Nói cho ta biết, làm như thế nào?"

Lang Tuấn Hiệp lại hướng về phía Thái Diêm nhướn mày, đáp: "Thái tử Điện hạ, ngài nên đi xem bách tính của người rồi. Lúc nãy ta vừa dạo qua đường chính của kinh thành, nhìn thấy Thái tử một quốc gia

cùng với nhi tử Thái tử đang ở bên ngoài, chạy khắp nơi cứu người, còn đưa thức ăn cho bách tính."

Thái Diêm ngẩn người tại chỗ, Lang Tuấn Hiệp nho nhã lễ độ gật đầu với hắn một cái, vừa vặn đúng lúc này Trịnh Ngạn lại xuất hiện.

"Bệ hạ truyền Thái tử đến thiên điện nghị sự." Trịnh Ngạn nói, "Nghiệp thành có quân tình khẩn cấp đưa tới."

Đây là lần thứ ba Lý Diễn Thu gặp được 'Vương Sơn' rồi.

Ngự y đang giúp binh lính kia chẩn mạch, chúng thần ồn ào tranh luận. Đêm qua Lý Diễn Thu vẫn không ngon giấc, lúc này lại bị làm cho đau đầu, ánh mặt trời từ ngoại điện chiếu vào ánh thành một vùng chói lóa.

Ngay dưới vùng chói đó, Đoạn Lĩnh đang đứng sau Vũ Độc tò mò nhìn xung quanh, đây là lần đầu tiên y nhìn thấy trường hợp này, tuy rằng văn võ bá quan không toàn bộ có mặt, thế nhưng lục bộ Thượng thư cũng đã đến hơn phân nửa. Ngự y vẫn chăm chú châm cứu cho binh sỹ, mà Vũ Độc lại ngồi yên một bên quan sát.

Lúc nãy khi đưa binh sỹ vào trong, trong lúc hôn mê y đã lẩm bẩm mấy câu, Vũ Độc vội vàng dàn xếp mọi chuyện nên không nghe rõ được, chỉ có Đoạn Lĩnh là thông suốt từ đầu đến cuối. Sau khi Mục Khoáng Đạt nghe xong liền phân phó Đoạn Lĩnh lưu lại, nếu binh sĩ kia không tỉnh được thì cũng có thể thuận tiện lặp lại một lần.

Lúc Thái Diêm xuất hiện, triều thần đều yên lặng một thoáng.

"Nói đi." Lý Diễn Thu phân phó.

Đoạn Lĩnh tiến lên, thăm dò chạm vào trán binh lính kia —— nóng như đổ lửa.

"Bệ hạ, Điện hạ." Đoạn Lĩnh nói, "Các vị đại nhân, vị binh sĩ này là quan quân trấn thủ Nghiệp thành, từ phương bắc mang theo quân tình khẩn cấp một đường chạy về bẩm báo triều đình."

Tạ Hựu hỏi: "Nói cái gì?"

Đoạn Lĩnh ngẩng đầu nhìn Thái Diêm ở cạnh ngự tọa, ánh mặt trời chiếu rọi gương mặt Thái Diêm rõ ràng từng góc cạnh.

"Vừa rồi người này trong lúc mê sảng chỉ không ngừng lặp lại mấy câu, dựa theo thảo dân suy đoán, một tháng trước người Nguyên đã liên tục tấn công ngoại vi Nghiệp thành, còn phát động dạ tập, quân ta đại bại." Đoạn Lĩnh nói, "Hồ tướng quân lừng lẫy tuẫn thành, Lữ đại nhân bị lạc trong loạn quân, không rõ

tung tích."

Mọi người liền bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, Mục Khoáng Đạt trầm ngâm chốc lát, hướng về phía Lý Diễn Thu nói: "Việc này hẳn là có liên quan đến sự kiện sứ thần lần trước lúc đó người Nguyên đưa ra điều kiện đem hai trăm dặm bên ngoài Ngọc Bích quan để đổi về hai thành Hà Gian và Nghiệp. Hôm nay xem ra, ngày đó bọn họ tay không mà về lại nảy ra ý tưởng chiếm đoạt."

Một lão thần tiến lên nói: "Bệ hạ, chủ lực của Chinh Bắc quân là dùng để trấn thủ Ngọc Bích quan, không thể điều đi trợ giúp Nghiệp thành và Hà Giang thành. Huống chi đầu xuân năm nay nước ta đã giải trừ quân bị theo quy mô lớn, Giang nam lại tao ngộ thủy tai nghiêm trọng, chi bằng tăng mạnh quân lực địa phương."

Thái Diêm nói: "Hà Giang, Nghiệp thành chính là trọng trấn của Đại Trần ta tại bắc Phương, tây giáp lãnh thổ Liêu quốc, bắc có đường biên Nguyên quốc, tuyệt đối không thể mất. Vì sao biên quan xảy ra chuyện lớn như vậy hiện tại mới có người bẩm báo?!"

Mọi người nhất thời trầm mặc, Đoạn Lĩnh liếc nhìn lão thần kia, Mục Khoáng Đạt chủ động bước lên, nói: "Ý tứ của Oa Khoát Đài vốn không phải tại lưỡng thành, vị trí Nghiệp thành ngoại trừ có trường thành thì mặc dù là kinh thương vãng lai đều không phồn thịnh, chỉ là vừa đủ tự cấp tự túc. Đầu năm nay lúc giải trừ quân bị, Thái thú Nghiệp thành là Lữ Chất dân công văn lên cũng không thấy có dị động gì, hơn phân nửa là do người Nguyên cải biến kế hoạch, lâm thời điều động quân đội muốn một lần lấy được cả hai thành. Vương Sơn, người đưa thư còn nói những gì?"

Đoạn Lĩnh lắc đầu, đáp: "Trong lúc mê sảng chỉ nói ra như vậy, chỉ bằng cứu tỉnh hắn, đợi sau khi hắn tỉnh táo lại hỏi thêm tin tức."

Triều thần phần lớn đều là người thông minh, chỉ từ hai câu này liền có thể tiến hành tính toán, hoàn nguyên tình huống lúc đó —— Nguyên quân dùng một chiêu tập kích bất ngờ, dự định tốc chiến tốc thắng mà phát động công kích với Nghiệp thành, Thái Thú cùng thủ quân liều mạng chống đỡ, cuối cùng một người tận trung báo quốc, một người tung tích không rõ, hẳn là bị bắt về làm tù binh.

"Lúc này còn có bao nhiêu binh lính?" Lý Diễn Thu hỏi.

"Từ thất tịch năm ngoái." Tô Phiệt tiến lên, khom người nói, "Quân phí biên quan đại quy mô cắt giảm, đến đầu xuân năm nay quân lương chỉ có thể chi trì ba nghìn binh tướng.. Nghiệp thành hai nghìn người, Hà Giang một nghìn người."

Quân lương cho ba nghìn người, trải qua bóc lột cắt xén cùng với cả đám người không tên được nuôi trong phủ Thái thú và Tướng quân cũng phải trích từ đó ra, cuối cùng có thể nuôi sống trên dưới hai nghìn người, thật đúng là không đủ trấn thủ. Mùa thu năm ngoái Lý Diễn Thu đại xá thiên hạ, đầu xuân năm nay truyền lệnh giải giáp quy điền, Chinh Bắc quân năm vạn biên chế chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi tản đi ba vạn người, hiện tại muốn phái quân viện trợ thật sự có lòng không có sức.

"Lữ Chất hẳn vẫn chưa chết." Lý Diễn Thu vân đạm phong khinh nói, "Nếu trẫm là người Nguyên sẽ không

hạ thủ giết lão, vừa lúc dùng để dao động quân tâm Nghiệp thành, tra vấn cơ mật biên quan."

Mọi người trầm mặc, Lý Diễn Thu còn nói: "Việc này đã trì hoãn nhiều ngày như vậy, thế thì cho dù lại trì hoãn thêm một ngày biên quan cũng không đến mức lập tức tan vỡ. Trước hết cứ như vậy đã, sau đó sẽ bàn lại."

Lý Diễn Thu đứng dậy, quần thần liền tản đi, Thái Diêm thậm chí không thèm liếc nhìn Đoạn Lĩnh.

Sau khi văn võ triều thần rời đi, đám người Mục Khoáng Đạt cùng Tạ Hựu lập tức hướng về Ngự thư phòng cùng Lý Diễn Thu bàn định kế hoạch. Mọi người đều vô cùng sốt ruột, quả đúng là loạn trong giặc ngoài cùng tới một lượt. Chỉ còn lại tên sĩ binh đang sốt cao kia vẫn còn nằm trên đại điện thở dốc, Đoạn Lĩnh đành phải để Vũ Độc cõng hắn lên mang ra khỏi cung.

Theo đạo lý, người này phải giao cho binh bộ, thế nhưng trong thành tao ngộ thủy tai, nha môn các bộ ốc còn không mang nổi mình ốc, tên sĩ binh này lại lâm bệnh rất nặng, nếu trở về binh bộ chỉ sợ sẽ chết vì không người chiếu khán.

"Đưa hắn về chữa bệnh, có được không?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Được." Vũ Độc đặt binh sĩ kia lên thuyền, nước đã dần dần rút đi, chỉ là không nhanh chóng như lúc dâng lên.

120. Quyển 2 - Chương 120: Quỷ Kế

Lúc bọn họ về đến nhà nước đã rút khỏi viện tử, để lại cả mặt đất tràn đầy hỗn loạn. Đoạn Lĩnh đặt tên sĩ binh kia lên cái ải tháp Vũ Độc thường ngồi, trước hết giúp đối phương châm cứu rồi mới ra tay phối dược, tìm cách giúp gã hạ sốt. Lúc cởi giáp trụ của gã ra mới phát hiện trên đùi đối phương còn ghim đầu mũi tên, phần bụng gần thắt lưng có vết đao, như vậy tình trạng này hẳn là do dọc theo đường đi đã dùng hết thuốc trị thương, lại dầm mưa dẫn đến vết thương bên ngoài thối rửa cảm nhiễm, bên trong lại tự nhiễm phong hàn, vậy nên bệnh nặng như vậy.

"Vương thiếu gia!" Một gã sai vặt lội nước đến trước cửa lớn tiếng hướng vào trong hô to, "Hoàng bảng đã có! Thiếu gia bảo ta đến thông báo cho người một tiếng."

Đoạn Lĩnh đang phối thuốc, hỏi: "Trúng không?"

Động tác trên tay Vũ Độc ngừng lại.

"Đệ thất danh!" Gã sai vặt cười nói.

"Ừ, hảo." Đoạn Lĩnh còn đang nghĩ về bệnh tình của tên sĩ binh kia, người làm binh thể chất khỏe mạnh, hẳn là có thể lướt qua.

Gã sai vặt: "…"

Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh cười cười, y mới chợt nhớ tới, nói: "Còn phải cho hắn một phong lì xì phải không?"

Vũ Độc lấy từ trong ngực ra một bao đỏ đưa cho Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh liền nhận lấy chuyển cho gã sai vặt, đợi khi nghe đối phương nói tạ ơn mới giống như tỉnh lại khỏi giấc mộng: "Ngươi đã sớm biết?"

"Ta không biết." Vũ Độc nghiêm túc nói, "Bất quá ta biết ngươi nhất định sẽ trúng cử."

Trong lòng Đoạn Lĩnh vẫn rất cao hứng, thế nhưng nhất thời cũng có chút hoảng thần, đây là lần đầu tiên từ khi Đại Trần khai quốc đến nay có Thái tử tham gia khoa cử, còn có thể bài danh xếp thứ tự.

"Thế nhưng đây thật là… vì văn chương của ta viết tốt mới trúng cử sao?" Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, bản thân cũng không phải đặc biệt hưng phấn, có thể là do đã thi lại một lần hơn nữa còn nhìn thấy Lý Diễn Thu, vậy nên cảm giác hưng phấn của y cũng đã trôi qua lâu rồi.

"Suỵt." Vũ Độc chỉ chỉ binh sĩ đang nằm trên tháp, ý bảo vẫn nên cẩn thận một chút, sau đó đi đến bên cạnh Đoạn Lĩnh ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt y, lại áp gần hơn một chút.

Đoạn Lĩnh cho rằng hắn muốn nói gì đó liền tự tiến đến gần hơn, Vũ Độc lại đột ngột hôn lên môi y khiến mặt y lập tức ửng hồng. Vũ Độc còn thuận thế ôm lấy người, môi lưỡi quấn quýt, Đoạn Lĩnh chỉ có thể chìm đắm trong nụ hôn của hắn.

Một lúc lâu sau Vũ Độc mới buông tha Đoạn Lĩnh, hai người lại nhìn nhau mỉm cười, lần này trong nội tâm Đoạn Lĩnh chân chính là tràn đầy vui sướng, không liên quan đến thi hội cũng không liên quan đến quốc sự, là sự vui sướng xuất phát từ sâu trong tâm khảm. Quả thực, y đã chứng minh được năng lực của mình.

Vũ Độc suy nghĩ một chút, lông mày như cười như không nhướn lên, hỏi: "Ta nhớ lần trước ngươi từng nói, nếu như có thể trúng cử liền muốn ta đáp ứng một việc, là việc gì?"

Đoạn Lĩnh nhớ đến một điểm tâm tư khi đó, nhất thời bắt đầu ngượng ngùng, ấp úng một lúc lâu, nói: "Không… không có gì."

"Ngày mai thi đình." Vũ Độc ghé vào bên tai Đoạn Lĩnh thì thầm, "Đợi thi đình xong ta lại dạy cho ngươi một chuyện…"

Đoạn Lĩnh không nhịn được nuốt nước bọt, đang định nhìn Vũ Độc thì binh sĩ bên cạnh lại kịch liệt ho khan tỉnh lại, hai người vội vàng tách ra, binh sĩ mở mắt, nói: "Nước… nước."

Hoàng hôn trải rộng, sau cơn mưa khí trời vô cùng tươi mát, chân trời đỏ như màu máu, trên hành lang trong đông cung từng đợt thanh âm của phong linh nhẹ nhàng vang lên.

"Thần có một kế, nói không chừng có thể vì Điện hạ trừ bỏ Vương Sơn."

"Nói đi." Thái Diêm đáp.

Phùng Đạc trầm ngâm một lúc, thong thả bước vài bước trong điện, nói: "Lúc này xem ra Vương Sơn nhất định sẽ trúng cử, ngày mai chính là thi đình, mặc kệ y có vào tam giáp hay không, thân phận cống sinh đều đã định rồi."

Phùng Đạc nhìn về phía Thái Diêm, trong mắt tự có thâm ý thế nhưng y vẫn không hỏi nhiều, chỉ là Thái Diêm có điểm không được tự nhiên quay mặt sang nơi khác.

"Muốn từ bỏ kẻ này chi bằng dựng lên một sự cố." Phùng Đạc nói, "Sự cố này tuyệt đối không thể phát sinh tại kinh thành, chi bằng càng xa càng tốt."

"Không sai." Thái Diêm nói, "Ngươi nói tiếp."

Phùng Đạc đáp: "Trong tay chúng ta có một cơ hội vô cùng tốt, để y tiến vào tam giáp ngồi vững danh tiến sĩ."

"Sau đó thì sao?" Thái Diêm suy tư hỏi.

"Kế tiếp, có hai con đường cho y chọn." Phùng Đạc đáp, "Thứ nhất là nhập Hàn Lâm viện, thứ hai là ngoại phóng ra ngoài nhậm chức, đây là quy củ từ lịch đại tổ tiên. Thuộc hạ đã xem qua bài thi của y, đến lúc đó Điện hạ chỉ cần góp ý với Thánh thượng, nói kẻ này có tài định quốc an bang, để y nhập Hàn Lâm viện quá ủy khuất. Chúng ta liền thuận thế đưa y ra ngoài."

"Ý kiến hay." Thái Diêm nở nụ cười, phảng phất như mây đen tản ra thấy được một tia quang minh, đáp, "Thả hắn đi làm một chức huyện thừa, lại phái Ảnh đội theo sau truy sát, cứ quyết định như vậy!"

Phùng Đạc nói: "Nhưng trong này còn có một điều kiện tiên quyết, phải giữ Vũ Độc ở kinh thành, trăm triệu lần không được thả hắn đi."

Thái Diêm yên lặng một chốc, chậm rãi lắc đầu: "Vũ Độc sẽ không đáp ứng, hắn nhất định sẽ đi cùng Vương Sơn." Trong lúc Thái Diêm còn đang tự hỏi chợt nhận ra ánh mắt tràn ngập nghi hoặc của Phùng Đạc, liền sửa lời: "Vũ Độc tính tình bất thường quái gở, từ trước đến nay không phục quản hạt, ngươi xem, cho tới nay hắn cũng không lĩnh chức quan."

"Có thể làm thế nào không?" Phùng Đạc nói, "Gợi ý cho Mục tướng gia, tìm cái lý do giữ Vũ Độc lại."

Thái Diêm nhíu mày không nói, lát sau mới lên tiếng: "Nếu Vũ Độc trước sau vẫn hành động cùng Vương Sơn, có thể giết y sao?"

Phùng Đạc đáp: "Cái này cần phải nhờ Ô Lạc Hầu Mục phối hợp. Bất quá chỉ cần đưa y ra ngoại địa, hoàn cảnh không quen liền có rất nhiều cơ hội động thủ. Huống hồ, chỉ cần không ở dưới mí mắt của Mục Khoáng Đạt, chúng ta có liên tục động thủ nhiều lần cũng không đến mức có người hoài nghi, nếu là trực tiếp đưa người đến Giao Châu hằng năm đều có giặc Oa xâm phạm, thứ để mượn cớ liền có rất nhiều."

Thái Diêm như trút được gánh nặng, chỉ cần đem Đoạn Lĩnh ném đến nơi gà không đẻ trứng, lại ra lệnh Ảnh đội dốc hết lực lượng, một lần không chết, chẳng lẽ giết hai lần, ba lần còn không được? Đối phương cho dù có cẩn thận hơn chung quy cũng bất quá có hai người..

"Nếu Vũ Độc đi theo, ngươi có mấy thành nắm chặt?" Thái Diêm hỏi.

"Mười thành." Phùng Đạc đáp, "Bất quá chi bằng ngay cả Vũ Độc cũng giết, bằng không nếu tương lai bị hắn phát hiện, nhất định sẽ quay lại báo thù."

"Đều giao cho ngươi."

Thái Diêm ngồi ở trong điện, ánh nắng hôn ám lóe ra một tia mờ mịt.

Đến đêm, Vũ Độc nâng tên sĩ binh kia dậy để gã dựa vào tháp, Đoạn Lĩnh lại đút cho y một chút cháo thuốc. Gã sĩ binh này cũng coi như mạng lớn, cư nhiên có thể chống được tỉnh lại, còn nói mình tên Tôn Đình, là người địa phương Nghiệp thành, mười sáu tuổi tòng quân đến nay đã có mười năm, giữa lúc điều động biên chế còn từng đi theo Lý Tiệm Hồng chinh chiến.

Sau đó Lý Tiệm Hồng bị đoạt binh quyền, Chinh Bắc quân trọng chỉnh, Tôn Đình được triệu hồi về Nghiệp thành trấn thủ biên quan. Nghiệp, Hà Giang, Xương Châu tam thành nhiều năm chưa gặp chiến loạn, không ngờ đến khoảng một tháng trước, người Nguyên bỗng dưng tấn công, binh lực chừng vạn quân. Trên dưới Nghiệp thành tử thủ, nỗ lực trả ra đại giới thảm liệt liều mạng ngăn cản đại địch.

"Là ai dẫn binh?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Tôn Đình đáp: "Là một tên người Nguyên gọi Oa Nhĩ Sát."

Đoạn Lĩnh chưa từng nghe qua cái tên này, lại hỏi: "Thuộc hạ của ai?"

“Oa Khoát Đài.” Tôn đình nói, “Thế nhưng đã đi rồi, chỉ trong một đêm đã không còn thấy người.”

Người Nguyên trước nay đều như vậy, bọn họ men theo trường thành lăn lộn, công thành đoạt đất, nơi nào bọn họ đi qua liền không có cây cỏ tồn tại. Đến thôn trang liền dùng đuốc phóng hỏa, giết sạch mọi người, cướp hết lương thực.

“Bọn họ sẽ còn trở lại.” Đoạn Lĩnh nhíu mày, “Triều đình sẽ không tăng viện cho các ngươi nữa..”

Tôn Đình nói: “Làm sao được? Vạn nhất Nghiệp thành thật sự bị đánh vỡ, Hà Giang liền xong rồi, Xương Châu cũng không chống đỡ được bao lâu. Hà Bắc quận coi như triệt để cáo phá rơi vào tay người Nguyên!”

“Thái Thú đâu?” Đoạn Lĩnh hỏi.

Tôn Đình lắc đầu, Đoạn Lĩnh lại an ủi vài câu rồi đỡ gã nằm xuống, đáp ứng ngày mai lại đưa gã đi cầu kiến thánh thượng. Tấm màn nhung đen phủ xuống trời đêm vạn lý, lông mày Đoạn Lĩnh nhíu chặt không ngủ được, chỉ ngẩn ngơ ngồi ngoài cửa dựa vào trong ngực Vũ Độc, nghĩ xem Nghiệp thành phải làm thế nào cho đúng.

Triều đình không phải không muốn cử quân tiếp viện, mà là hiện tại không có binh lực dư thừa nữa, quân trông giữ Ngọc Bích quan vừa kéo đi người Liêu sẽ thừa cơ đột kích. Hôm naày một đám đại thần trong triều đều đập mã hậu pháo, nói nếu sớm biết như vậy liền đáp ứng yêu cầu của Nguyên sứ đổi Nghiệp thành và Hà Giang ra ngoài, liền không gặp nhiều việc như vậy.

Vũ Độc nói: “Tìm Tạ Hựu thì sao? Để hắn phái người đến Nghiệp thành an định thế cục trước.”

“Không, hắn không được.” Đoạn Lĩnh đáp, “Phải tìm Hàn Tân ở Ngọc Bích quan.”

“Hàn tân là ai?” Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh: “…”

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, nói: “Ngươi đã quên sao, Hàn Tân cũng là Chinh Bắc oai vũ tướng quân năm đó đã phản bội ta… ta… Tiên đế.”

Lúc này Vũ Độc mới nhớ ra, lúc ấy Mục Khoáng Đạt chỉ bâng quơ nhắc qua một câu mà Đoạn Lĩnh cư nhiên vẫn nhớ kỹ. Hàn tân cùng Biên Lệnh Bạch từng là phụ tác đắc lực trong Chinh Bắc quân, chỉ có hắn mới quen thuộc tình thế biên ải, sau khi Triệu Khuê rơi đài, biên phòng điều động, chỉ có gã đủ sức cố thủ biên quan cùng địch nhân chính diện giao chiến. Hắc giáp quân của Tạ Hựu tuy rằng có đến năm vạn người nhưng đều là tử đệ Giang Nam, muốn đánh trận chớp nhoáng thì có thể, cần chiếm đóng trường kỳ liền không được.

Hà Bắc quận vốn có sáu thành, sau minh ước Thượng Tử, phía Bắc từ Thượng Tử, Thông và Hổ Khâu tam thành về Liêu, phía nam từ Xương Châu, Nghiệp, Hà Giang về Trần. Sau Liêu bại bởi Nguyên, cũng chính là một năm Kỳ Xích trốn đi kia, tam thành Hà Bắc liền rơi vào tay người Nguyên.

Một quận này, danh tự đã từng bị dị tộc giày xéo… Đoạn Lĩnh vô luận thế nào cũng phải bảo trụ nó.

Y dựa vào ngực của Vũ Độc ngủ thiếp đi, sáng hôm sau khi tỉnh lại cũng là do Tôn Đình đánh thức y.

"Vị thiếu gia này." Tôn đình nói, "Hôm nay có phải có thể yết kiến Bệ hạ? Nếu không gặp được Bệ hạ, tiểu nhân cũng chỉ đành trở về rồi."

Thê nhi của Tôn Đình đều còn đang ở Nghiệp thành, gã từng đi Tây Xuyên một lần, am hiểu sâu sắc đạo làm việc của kinh thành. Hiện tại hai tay gã trống trơn, muốn đi Binh bộ, Hộ bộ cũng không cần suy nghĩ, còn muốn yết kiến Thánh thượng? Nếu muốn gã nấn ná tại kinh thành lâu dài chờ tiếp kiến càng là không thực tế.

Đoạn Lĩnh ngáp dài một hơi, hỏi: "Lúc nào rồi?"

Vũ Độc đang luyện kiếm trong viện, đáp: "Còn sớm, ngồi dậy ăn điểm tâm đã."

Đoạn Lĩnh lại nói với Tôn Đình: "Ngươi cứ ở nhà chờ, hôm nay ta phải tiến cung thi Đình, lúc về vô luận thế nào cũng sẽ cho ngươi một câu trả lời thuyết phục. Đợi đến khi có tin tức chính xác ngươi lại đi."

Tôn Đình trăm triệu lần không ngờ Đoạn Lĩnh lại là cống sinh, nói không chừng tương lai còn có thể vào tam giáp, lập tức vội vàng khom người, Đoạn Lĩnh cũng không dám thụ lễ của gã mà lập tức vòng tay đáp lại. Dù sao cũng là bộ hạ cũ của phụ thân, coi như cùng bối phận với mình, nhiều ít cũng có chút cảm tình.

Sau khi dùng điểm tâm xong, Vũ Độc đưa Đoạn Lĩnh đến bên ngoài Anh Hòa điện, nhưng lại bị Hắc giáp quân ngăn cản.

"Hôm nay thi Đình, người không phận sự đều phải lui ra." Một tên binh lính nói.

Vũ Độc triệt để cáu kỉnh, giận đến phát cười, nói: "Được, tốt."

Đoạn Lĩnh sợ Vũ Độc xuất thủ, nói không chừng toàn bộ Giang Châu quân đều phải chịu tai ương, vội nói: "Không sao cả, ta tự tiến vào."

Vũ Độc vừa giờ tay lên, hai tên lính liền sợ hãi lui về sau một bước, hiển nhiên là đã được cảnh cáo. Nào ngờ Vũ Độc chỉ là đặt tay lên gáy Đoạn Lĩnh, chạm trán mình vào trán y, thấp giọng nói: "Ta ở trong cung chờ ngươi, trước hết đi yết kiến."

"Được." Đoạn Lĩnh gật đầu nói.

Thái Diêm dù có bản lĩnh thông thiên, cũng không dám ra tay ngay trong kỳ thi Đình, Đoạn Lĩnh và Vũ Độc trao đổi một ánh mắt, Vũ Độc lại phất tay một cái chỉ chỉ vào ngực mình, ý nói tất cả phải cẩn thận, ngươi còn có pháp bảo hộ thân. Đoạn Lĩnh liền gật đầu hiểu ý, theo một tên binh lính đi vào.

121. Quyển 2 - Chương 121: Thi Đình

Trong sân điện đứng đầy cống sinh, một gã học sỹ Hàn Lâm Viện đang làm nhiệm vụ điểm danh, cách đó không xa, Hoàng Kiên hướng về Đoạn Lĩnh gật đầu, nói: "Ngươi đã đến rồi!"

"Ngươi cũng đến." Đoạn Lĩnh hiểu ý gật đầu, làm theo thủ tục ấn dấu tay lên giấy.

Hoàng Kiên lại hỏi: "Sư phụ đâu?"

Hôm qua quá bận rộn, tâm tư đều đặt ở nơi này, càng không rảnh hỏi thăm đồng môn thi cử thế nào. Mọi người đều là bận đến chân không chạm đất, mà Mục Khoáng Đạt càng là bận đến trắng đêm không về. Đoạn Lĩnh chậm rãi kể lại cho Hoàng Kiên, hai người tránh qua một bên trò chuyện, không lâu sau lại có hai người hướng về Hoàng Kiên bước đến, xoay người mỉm cười với Đoạn Lĩnh..

"Xá sư đệ." Hoàng Kiên giới thiệu Đoạn Lĩnh với hai người bên cạnh, Đoạn Lĩnh lui về sau nửa bước hành lễ.

Hai người kia cũng đáp lễ với y, Hoàng Kiên lại giơ tay lên, vì Đoạn Lĩnh giới thiệu: "Tần Húc Quang, Tằng Vĩnh Nặc."

Người tên Tần Húc Quang kia đã có chừng hơn ba mươi tuổi, Tằng Vĩnh Nặc lại chưa đến ba mươi. Trong bốn người, Tần Húc Quang là nhiều tuổi nhất, mọi người đều thống nhất gọi một tiếng 'Tần huynh', thế nhưng trong lời nói người này vẫn mang theo khách khí cùng Hoàng Kiên và Đoạn Lĩnh.

Cha của Hoàng Kiên là Tuần Diêm Ngự Sử, lúc tổ phụ của Đoạn Lĩnh tại vị, Hoàng phụ cũng là trọng thần của Đại Trần, sau đó bị tố cáo tham ô tán thân trong ngục. Lại qua mấy năm, Mục Khoáng Đạt vì Hoàng phụ lật lại bản án, lại đón Hoàng Kiên về Giang Châu đọc sách. Mười năm sách đèn cuối cùng cũng bước vào đến Đình thí.

Tần Húc Quang lại là nhi tử của Tri phủ Huy Châu, phụ mẫu còn tại, hy vọng có thể nhập kinh làm quan, duy chỉ có Tằng Vĩnh Nặc là xuất thân từ gia tộc muối thương Giang Nam, cùng 'nhi tử dược thương' Đoạn Lĩnh miễn cưỡng coi như địa vị ngang bằng. Mọi người hàn huyên vài câu, Hoàng Kiên lại hỏi Đoạn Lĩnh: "Nghe nói hôm qua biên quan có người vào thành?"

"Phải." Đoạn Lĩnh quả thực bị việc này đùa đến sầu mi khổ kiểm, đôi chân mày từ đêm qua đến giờ vẫn nhíu chặt không buông, nghĩ đến càng là dở khóc dở cười. Cả triều văn võ đối với việc này đều vô kế khả thi, ngược lại một đám cống sinh chưa đăng khoa lại vội vàng lý luận quốc gia đại sự.

Đoạn Lĩnh kể rõ tình huống cùng Hoàng Kiên, ba người đều gật đầu.

Đoạn Lĩnh hỏi Hoàng Kiên: "Hoàng sư huynh thấy thế nào?"

Hoàng Kiên liền đáp: "Việc này sư phụ chắc chắn có chủ ý, nghĩ rằng hôm nay hẳn cũng sẽ có câu trả lời."

Đoạn Lĩnh biết rõ, trước mặt mọi người Hoàng Kiên tự nhiên sẽ không biểu lộ quá nhiều ý kiến, miễn cho chưa vào thi Đình đã bị chụp một cái mũ 'nghị thánh'.

"Thi xong tìm ta." Hoàng Kiên nói, "Có việc nói."

"Thi đình xong, mọi người cũng có thể thoải mái làm thân một chút." Tằng Vĩnh Nặc cười nói.

"Đó là tự nhiên." Đoạn Lĩnh cũng mỉm cười, nghĩ thầm, quả là tiện nghi cho các ngươi..

Tần Húc Quang nói: "Nghe nói trong thành Giang Châu có một tiệm mỳ gọi 'Thiên hạ đệ nhất mì', khẩu khí rất lớn, chẳng bằng tối nay liền đến nếm thử, định một nhã gian."

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, ngươi còn không nhất định có thể đặt được đâu, đừng quá si tâm vọng tưởng… Đợi đến khi nghe tiếng gõ chuông từ trong viện, bọn họ lại ứng phó vài câu hẹn nhau gặp lại, sau đó rảo bước theo đám đông đi vào Anh Hòa điện.

Cống sinh năm nay có chừng một trăm mười hai người, toàn thể đồng loạt cất bước liền có chút đồ sộ, đem sân điện chen lấn chật như nêm cối. Theo lý thuyết, hôm nay bọn họ vốn nên tắm rửa tĩnh tâm, dâng hương cầu phúc rồi mới tiến cung, thế nhưng thời điểm phi thường chỉ có thể tạm thích ứng hành sự, tất cả lễ nghi phiền phức đều miễn.

Hiện tại tiết trời đầu hạ, mọi người không khỏi vừa nóng vừa bí, vô cùng khó chịu.

Giữa lúc mọi người đang xếp hàng, Trịnh Ngạn từ bên trong bước ra kéo một cái huýt sáo, hướng về Đoạn Lĩnh vẫy tay: "Đi bên này!"

Đoạn Lĩnh: "…"

"Ngươi nhanh một chút." Trịnh Ngạn nói, "Chậm chạp như vậy, nếu để Bệ hạ biết ta lại bị mắng."

Đoạn Lĩnh chỉ đành kéo thẳng sống lưng, giữa ánh mắt vạn chúng bước về phía Trịnh Ngạn, được hắn dẫn đi vào một con đường tắt.

Mới vừa vào cửa đã thấy Vũ Độc đứng chờ sẵn, Đoạn Lĩnh mỉm cười đang muốn lên tiếng gọi lại thấy Vũ Độc làm một tư thế chớ lên tiếng, chỉ chỉ vào mấy án kỷ bên cạnh, ý bảo y ngồi xuống.

Trong điện xếp đặt hơn trăm bộ án kỷ, kéo thành mấy hàng, nhìn rất nghiêm cẩn, Đoạn Lĩnh thở dài một hơi ngồi xuống, không được mấy chốc trong điện lại xuất hiện một kẻ đi cửa sau, hóa ra là Mục Khánh.

"Ai nha." Mục Khánh nói, "Ta đã bảo bọn họ đón ngươi tiến cung trước, miễn cho phải xếp hàng, vì sao lúc này mới đến?"

"Bị ta đuổi đi." Vũ Độc đáp, "Để y ngủ nhiều một chút."

Đoạn Lĩnh hướng về phía Mục Khánh, hỏi: "Đêm qua ngươi không về nhà?"

"Không có." Mục Khánh nói, "Ta có mang điểm tâm theo cho ngươi ăn, tiểu cô nói ai ăn thứ này sẽ thi được Trạng Nguyên."

Đoạn Lĩnh cười ha ha, Mục Khánh đưa qua một gói giấy, bên trong là mấy khối hoa đào tô làm thành hình cá chép, ý ngụ 'Cá chép vượt long môn', hai người liền chia ra mỗi bên một nửa. Đoạn Lĩnh ăn nửa phần đầu, Mục Khánh ăn nửa phần đuôi.

"Ta cũng không cần làm Trạng Nguyên." Đoạn Lĩnh cười nói, "Làm cái Bảng Nhãn là được."

Mục Khánh và Đoạn Lĩnh nhìn nhau mỉm cười, đang lúc vui vẻ Đoạn Lĩnh lại chợt thấy một bóng người, là Lang Tuấn Hiệp.

Lang Tuấn Hiệp cầm Thanh Phong chưa tuốt khỏi vỏ, bước vào trong sân thi, Đoạn Lĩnh và Mục Khánh đều lập tức im bặt. Chỉ thấy Lang Tuấn Hiệp bước đến đứng sau một cột trụ, trầm mặc như không thấy ngoại giới, chỉ ngoái đầu thoáng nhìn về phía d, ánh mắt chuyển về phía cổ tay trái của y.

Đoạn Lĩnh rũ ống tay áo xuống ngăn trở ánh mắt của đối phương, trên tay trái là chuỗi đeo đậu đỏ Vũ Độc tặng y.

Biểu tình của Lang Tuấn Hiệp không có chút thay đổi nào, chỉ an an tĩnh tĩnh nhìn Đoạn Lĩnh, sau đó lại lướt mắt nhìn quanh, không nhìn y nữa.

Ngay thời khắc đó, Đoạn Lĩnh gần như đã cảm nhận được suy nghĩ của Lang Tuấn Hiệp.

Y đang tìm chuỗi phật châu đã tặng cho Đoạn Lĩnh, thế nhưng từ sau khi Đoạn Lĩnh bắt được nó hầu như cũng chưa từng đeo lên.

"Thương Lưu Quân đâu?" Trịnh Ngạn hỏi.

"Vừa rồi lúc đi qua Ngự thư phòng." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Thấy hắn còn đang ở đó, hẳn là không đến kịp."

Sau đó lại là hồi chuông thứ hai vang lên, thông tri quan giám sát vào điện, một trận gió đột nhiên lùa qua, chính là Thương Lưu Quân một thân hắc y che kín mặt mũi.

Vũ Độc nói: "Cư nhiên có mặt đông đủ, thật không dễ dàng."

"Bồi thi." Thương Lưu Quân đáp, "Hảo hảo thi thôi."

Tứ đại thích khách đều tự mình nép sau một cây cột, từ bốn góc giám thị trường thi, lúc này Đoạn Lĩnh mới biết được, bọn họ cư nhiên là quan giám sát ngày hôm nay.

Tiếng chuông thứ ba vang lên, cửa ngách mở rộng, nhóm cống sinh nối đuôi mà vào, đều tự tìm đến án kỷ của mình ngồi xuống. Trịnh Ngạn, Thương Lưu Quân nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của các sĩ tử, phòng ngừa có kẻ làm rối kỷ cương. Lang Tuấn Hiệp phảng phất giống như không yên lòng, luôn nhìn chằm chằm vào Đoạn Lĩnh.

Vũ Độc cũng nhìn Đoạn Lĩnh, thỉnh thoảng lại liếc sang Lang Tuấn Hiệp, hai người đứng ở hai góc, từ xa đối diện cùng nhau. Lang Tuấn Hiệp chỉ đành dời mắt đi nơi khác.

Không qua bao lâu, cửa lớn cũng được mở ra, sáng sớm dương quan vạn đạo rọi thẳng vào trong.

Từ phía sau có người hô lớn: "Thiên tử giá lâm ——! Lễ!"

Các sỹ tử vội vàng đứng dậy, quỳ rạp trên mặt đất, đồng thanh: "Hoàng thượng vạn tuế!"

Hoàng bào trên thân Lý Diễn Thu lay động, từ lối giữa lướt qua như một trận gió bước lên long ngai, vân đạm phong khinh nói: "Bình thân."

"Tạ ơn bệ hạ —— "

Lúc này các sỹ tử mới lục tục đứng dậy, quay về ngồi sau án kỷ.

Lý Diễn Thu đảo mắt qua toàn trường, cuối cùng dừng lại tại vị trí của Đoạn Lĩnh, ung dung nói: "Khai

chỉ."

Nội các Đại học sỹ mở ra chiếu chỉ, trước mặt mọi người nghiêm trang đọc to:

"Trẫm từng nghe, thiên hạ đại trị uyên vu đạo, trì vu đức…"

Trong điện lặng ngắt như tờ, chúng thí sinh nín hơi lắng nghe.

"… Trong trường hợp đó, đường có đạo tặc, chốn hoang dã có kẻ chết đói, biên cương có nạn binh đao…"

Trái tim của Đoạn Lĩnh trong nháy mắt nhảy lên cuống họng, đột nhiên thấu hiểu tâm tình của Lý Diễn Thu, toàn bộ bi ai của người nọ đều được đạo đề thi này miêu tả sinh động.

"… Nghe rằng thị, câu trần chi, vật ứng với kiêng kị, khâm thử."

Trong điện yên lặng đến có thể nghe được tiếng kim rơi, thái giám lại kéo cổ họng hô: "Cung tiễn Thiên Tử —— "

Các sỹ tử lần nữa đứng dậy, quỳ bái, miệng hô vạn tuế. Lúc Lý Diễn Thu đã rời đi, nội các Đại học sỹ ra lệnh cho mọi người bình thân, bắt đầu làm bài.

Đề mục của Lý Diễn Thu ý tứ là, hiện nay nội ưu ngoại hoạn, chỉ có thể dốc hết toàn lực, lại không biết căn nguyên vấn đề ở nơi nào. Đại Trần bấp bênh, triều đường nghiêng ngã, bách tính thiên hạ lầm than, phương bắc có Hồ Lỗ nhiều lần xâm chiếm, ai có thể cứu Trẫm? Ai có thể cứu Đại Trần? Chi bằng tận lực đáp lại, không cần không dám nói.

Sau khi Đại học sỹ rời đi, phảng phất có người muốn nói chuyện, trong điện đột nhiên vang lên một thanh âm, là Trịnh Ngạn.

"Các vị đều là trụ cột tương lai của Đại Trần." Trịnh Ngạn thành khẩn nói, "Lúc giải bài thi xin chớ nghị luận, bằng không tại nơi thi Đình máu tươi năm bước, chúng ta cũng không tiện ăn nói với Bệ hạ."

Đoạn Lĩnh "Phụt" một tiếng bật cười, lấy ra giấy điệp, cử bút chấm mực, bắt đầu đáp đề. Viết xuống hàng chữ đầu tiên —— Trong thiên hạ, nơi nào cũng là đất của vua, dân ở nơi nào cũng là dân của vua.

Vấn đề của Đại Trần xét đến cùng là vì quốc thổ, cũng chính là thổ địa. Minh ước Thượng Tử có nhục quốc thể, Hồ tộc phương bắc nhiều lần xâm chiếm hầu như đã đạo rỗng Đại Trần. Phía nam đọa lạc lâu ngày, bách tính mất đi thổ địa lang bạc kỳ hồ, phân hóa giai cấp, giàu nghèo chênh lệch. Chi bằng lần nữa phân phối thổ địa, cầm ngoại an nội chính là điều cấp bách…

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Đoạn Lĩnh ban đầu dự định đem phần bài thi đầu tiên của mình lúc thi Hội viết lại một lần, thế nhưng sau lại chăm chú ngẫm nghĩ, bắt đầu viết từ trận Thượng kinh hai năm trước.

Phụ hoàng vì sao phải chết? Là ai giết người?

Nếu như Tiên Đế còn tại, ngày hôm nay lại là một phen cục diện ra sao?

Trong hai năm này, Đoạn Lĩnh đã học được nhiều lắm, thậm chí ngay cả đối mặt với giọng điệu của những người phản đối Phụ Hoàng, y cũng có thể dùng lòng bình thường đối đãi. Đã đánh trận nhiều năm như vậy, quân đội cuồn cuộn không ngừng đưa đến phương bắc giao chiến cùng ngoại tộc, chiến loạn liên miên, hết đánh Liêu rồi lại chống Nguyên, y có thể thấy được công tích vĩ đại của Phụ Hoàng, mà tâm tư sùng bái nhụ mộ của y vẫn không hề có chút dao động nào.

Chỉ là, y cũng đã nhìn thấy sự đói khổ của bách tính trên dọc hành trình đi đến Trung Nguyên, thực lực của đế đô một nước tại Tây Xuyên lại thiếu hụt non nớt, cùng với thái độ của sỹ tộc Giang Châu.

Đại Trần cần một người giống như Phụ Hoàng vậy, nhưng cũng cần một người khéo tay gắn kết, đem cổ xe ngựa đã hhư tổn lâu ngày này lần nửa tu sửa, miễn cho nó không bị vỡ tan trước bất cứ trùng kích nào.

Đoạn Lĩnh bắt đầu hiểu được kỳ vọng mà năm đó Lý Tiệm Hồng ký thác lên người mình, người gọi y là "Bệ Hạ", cũng không phải chỉ là một lời đùa giỡn, y là ngọn đèn duy nhất soi đường cho người trong bóng tối, là chiếc thuyền con đưa người qua sông dài dằng dặc. Cả đời này của Phụ Hoàng chỉ có thể đánh trận, đó là chức trách của người, là thiên mệnh của người, đến chết không thôi.

Mà chức trách của y là ở nơi này, trên mặt giấy.

"Ngươi cứ luôn nhìn y làm gì?" Thanh âm của Vũ Độc đột nhiên vang lên từ sau cột trụ.

Toàn thể sỹ tử đều giật mình, Đoạn Lĩnh ngẩn ra, không ai trả lời, cũng không biết Vũ Độc nói về ai.

"Lại liếc y một lần." Thanh lạnh lẽo của Vũ Độc vẫn quanh quản trong điện, "Chớ trách ta rút kiếm."

Trái tim đám sỹ tử đạp loạn, không biết có thể thực sự xuất hiện một hồi 'máu tươi năm bước' như trong miệng Trịnh Ngạn nói ra hay không. Vũ Độc lại không thèm nói thêm, mọi người chỉ có thể cúi đầu tập trung giải bài thi.

122. Quyển 2 - Chương 122: Oán Hận Chất Chứa

Chỉ trong chốc lát, tứ đại thích khách bắt đầu tuần tra, mỗi người lựa chọn một lối đi, lướt qua giữa các dãy án kỷ.

Thi Đình kéo dài suốt một ngày, thời gian gần đến chính ngọ thì thời tiết bắt đầu nóng lên, cung nữ cúi đầu tiến đến từng án kỷ dâng lên một chung trà và mấy đĩa điểm tâm. Tuy rằng Đoạn Lĩnh rất khát nước nhưng cũng không dám uống, một đôi võ hài dừng lại bên cạnh y, khom người đặt xuống một chén nước, cầm chén trà vốn đặt trên bàn mang đi. Đoạn Lĩnh dọc theo đôi chân nọ nhìn lên, phát hiện là Vũ Độc, liền nâng chén lên uống.

Vũ Độc lại rót thêm một chén, thế nhưng Đoạn Lĩnh không dám uống nhiều, sợ sẽ phải đi nhà xí, lại cử bút tiếp tục viết viết, không màng thời gian. Y chìm đắm trong hồi ức quá vãng, những ấn tượng đã trải qua trong năm tháng xa xôi, núi tấu chương Mục Khoáng Đạt chất đống trong thư phòng, bách tính đào vong… đều lướt ngang trước mắt.

Lại viết xong một đoạn, nước mắt của Đoạn Lĩnh rơi xuống nhỏ lên mặt giấy, làm lem đi nét chữ y vừa viết xong.

Đoạn Lĩnh nhấc tay áo lên, lau nước mắt, đặt bút xuống, thở ra một hơi. Phần bài thi này phảng phất đã tiêu hao hết tinh lực cả đời của y, một khắc hoàn thành nét bút cuối cùng, nội tâm của Đoạn Lĩnh vô cùng an tĩnh, chỉ ngồi yên trầm mặc. Đợi đến khi trời ngã về tây, từng đạo ráng chiều đỏ rực trôi vào trong điện, tiếng chuông thứ tư gióng lên, lúc nội các Đại học sỹ tiến đến thu quyển thì Đoạn Lĩnh giống như vừa trút được gánh nặng, ngẩng đầu, chợt nhìn thấy Thái Diêm, người nọ đang ngồi trên đài cao nơi chính điện, chẳng biết đã đến từ lúc nào.

Bốn mắt nhìn nhau, Thái Diêm cũng nhìn chằm chằm vào Đoạn Lĩnh, sau khi cơn khiếp sợ ban đầu trôi qua, Đoạn Lĩnh khôi phục trấn định, hướng về Thái Diêm mỉm cười. Thái Diêm cũng cười với y, chỉ là trong nụ cười mang theo tư vị không rõ.

"Các vị cực khổ." Thái Diêm nói.

Các sỹ tử lập tức hành lễ bái kiến Thái tử, răm rắp quỳ lạy, chỉ có một mình Đoạn Lĩnh đứng giữa hơn trăm sỹ tử thẳng thắn đối mặt cùng Thái Diêm. Mấy hơi thở sau, Đoạn Lĩnh chỉnh lại trường bào, không chút ngất ngứ hướng về phía Thái Diêm quỳ xuống, cúi đầu bái lạy.

"Bình thân." Thái Diêm đáp, liền xoay người rời đi.

"Các vị cống sinh." Thái giám nói, "Mời tiến vào trắc điện dùng xong vãn thiện hẳn rời cung."

Thái Diêm đi rồi, các sỹ tử trong điện cũng đều thở phào nhẹ nhõm. Đoạn Lĩnh bước thẳng đến bên cạnh Trịnh Ngạn, nói: "Trịnh Ngạn, ta có việc cầu kiến Bệ Hạ."

"Vũ Độc đã nói." Trịnh Ngạn nói, "Lát nữa các người cứ tự đến Ngự thư phòng, ta dẫn các người vào trong."

Đoạn Lĩnh đảo mắt qua một vòng trong điện, lại thấy Lang Tuấn Hiệp còn chưa đi mà vẫn đứng nói chuyện cùng nội các Đại học sỹ thì cất tiếng: "Ô Lạc Hầu Mục đại nhân, nếu có chuyện muốn nói, vãng sinh sẽ chờ ngài trong hành lang."

Lang Tuấn Hiệp tựa hồ có chút ngoài ý muốn, Đoạn Lĩnh sau khi nói xong liền cất bước rời khỏi Anh Hòa điện tiến vào hành lang phía sau. Mà Vũ Độc đang ngồi trước lan can uống nước đợi Đoạn Lĩnh.

"Muốn ăn gì không?" Vũ Độc hỏi.

"Đợi lát nữa." Đoạn Lĩnh đáp, cùng Vũ Độc sóng vai ngồi xuống.

"Thi được thế nào?" Vũ Độc thấy sắc mặt Đoạn Lĩnh không được tốt, cho là y đã thi đến mệt mỏi. Đoạn Lĩnh vẫn còn chìm đắm trong ký ức chưa thể thoát ra, nghe được câu hỏi thì xốc lên tinh thần, hướng về phía Vũ Độc nói: "Ngươi từng hứa sẽ mang ta đi khắp chân trời góc biển. Ta muốn đi Nghiệp thành."

"Ừ." Vũ Độc đáp, "Để ta về thu dọn đồ đạc."

Vũ Độc cũng không hỏi vì sao, phảng phất chỉ cần là chuyện Đoạn Lĩnh đã quyết định, hắn sẽ vô điều kiện tiếp nhận.

"Ngươi không hỏi ta vì sao lại nảy ra ý định này ư?" Đoạn Lĩnh có điểm bất an hỏi.

Vũ Độc đáp: "Ngươi đã có thể bảo trụ Đồng Quan, tự nhiên cũng có thể bảo trụ Nghiệp thành."

Đoạn Lĩnh lại biết mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy, lần trước y chính là đi giết người, bảo vệ Đồng Quan chỉ là dựa vào vận khí. Bản thân y tuy rằng đã thuộc làu binh pháp, thế nhưng muốn chân chính mang binh ra chiến trường lại là một chuyện khác, y vẫn còn có chút do dự. Vũ Độc vẫn không nói lời nào, lẳng lặng nhìn y, đợi Đoạn Lĩnh hạ quyết định.

Đúng lúc này, Lang Tuấn Hiệp cũng bước ra, dọc theo hành lang đi tới. Vũ Độc nghiêng đầu nhìn thấy Lang Tuấn Hiệp, nói. "Y tới."

Đoạn Lĩnh tỉnh lại từ trong suy ngẫm, cũng nhìn Lang Tuấn Hiệp.

Y vẫn là bộ dáng kia, phảng phất chưa hề có bất kỳ biến hóa nào, phong thần tuấn lãng, ngọc thụ lâm phong, giống như một khối mỹ ngọc, chính là cái người trong trí nhớ của Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh đứng dậy, bước theo hành lang đến trước mặt y.

“Chuyện gì?” Lang Tuấn Hiệp nói.

“Có lời muốn nói với ngươi.” Đoạn Lĩnh trầm giọng, hắn chậm rãi tiến lên một bước.

Thời gian trước mặt hai người phảng phất lắng đọng lại, song phương lặng yên nhìn nhau.

Lang Tuấn Hiệp giật giật môi, tựa hồ muốn nói gì đó.

Đoạn Lĩnh giơ tay lên, tát Lang Tuấn Hiệp một bạt tai thật nặng, chỉ nghe một tiếng ‘chát’ vang dội thanh thúy, quanh quẩn giữa trời chiều tĩnh mịch.

Lang Tuấn Hiệp bị đánh đến nghiêng đầu, má trái đỏ bừng.

“Tộc nhân của ngươi.” Đoạn Lĩnh thấp giọng nói, “Một lão bà già yếu, bị đưa đến Tây Xuyên lại bị đưa đến Giang Châu, bà không biết Hán ngữ, như vậy bình thường cũng không thể giao tiếp cùng hàng xóm, lẻ loi hiu quạnh, không nơi nương tựa, người duy nhất có thể dựa vào chỉ có ngươi. Ngươi lại bỏ mặc bà, chỉ bỏ ra ít tiền là xem như xong chuyện, cũng không phái người đến chăm sóc bà, trường chuyện cùng bà. Biết ta làm sao nhìn ra không?”

Vũ Độc đứng ở phía sau Đoạn Lĩnh, đề phòng Lang Tuấn Hiệp động thủ, thế nhưng Lang Tuấn Hiệp cũng không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ an tĩnh đứng đó.

“Lúc lũ lụt bộc phát, mọi người xung quanh đều rút đi.” Đoạn Lĩnh nhỏ giọng nói, “Vì sao không ai mang theo bà? Hẳn là mọi người đều biết, bà là thân nhân của ngươi, không muốn chọc vào phiền phức, vì vậy mới không lo cho bà. Có phải không?”

“Không ai khán hộ, không có bằng hữu, không có thân tình, nhân tình.” Đoạn Lĩnh nói, “Nguyên nhân rất đơn giản, ngươi không muốn để cho bà nói chuyện cùng bất cứ ai, tất cả mọi việc đều tận khả năng giữ kín như bưng. Đúng không?”

“Đây là lý do ta bạt tai ngươi, ngươi hẳn cũng rõ ràng.”

“Ta biết ngươi không muốn để bà nói chuyện cùng người khác, miễn cho để lộ nhược điểm gì đó.” Trước khi Đoạn Lĩnh rời đi còn hướng về phía Lang Tuấn Hiệp nói, “Nhưng ta đem lời nói đặt ở chỗ này, ngươi tốt nhất nên đối xử với bà cho tử tế, nếu không đợi ta vào triều làm quan, việc đầu tiên là dâng tấu tố cáo ngươi. Ngươi bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, uổng làm nhân thần, đừng nói trên đầu ngươi có người, cho dù ngay cả ngươi làm Hoàng đế cũng phải chịu thế nhân chỉ trích.”

Ánh trăng soi rọi, chỉ còn một mình Lang Tuấn Hiệp còn đứng trong hành lang.

Bước qua Ngự hoa viên, bàn tay Đoạn Lĩnh đánh Lang Tuấn Hiệp còn không ngừng run rẩy. Vũ Độc lại

nói: “Mẹ nó, thật to gan, lão gia đều bị ngươi dọa sợ, bạt tai kia là chuyện gì nha?”

“Ta là… thực sự giận.” Đoạn Lĩnh đáp, “Nhất là khi nhớ đến tình cảnh của Phí Liên thị, cô cô linh linh một mình ngồi trên sân phơi…”

Đạo lý này Vũ Độc biết, Thương Lưu Quân cũng biết, chỉ là mọi người đều không muốn nói, lý do tất cả mọi người đều không thích Lang Tuấn Hiệp cũng chính là vì vậy.

“Con người của y từ trước đến giờ vẫn bạc tình bạc nghĩa. Làm hại…” Vũ Độc ngừng lại một chút, vòng sang chuyện khác, hỏi: “Đã đói bụng chưa? Hôm nay không có cơm do Trịnh Ngạn làm, Mục Khánh bảo ta dẫn người đến chỗ Hoàng hậu ăn. Đi thôi.”

Tay của Đoạn Lĩnh nhẹ nhẹ run rẩy, đợi Vũ Độc cầm lấy tay y thì trong lòng Đoạn Lĩnh mới chậm rãi an định lại, nghĩ đến nửa câu vừa rồi Vũ Độc vẫn chưa nói xong —— Lang Tuấn Hiệp bạc tình bạc nghĩa, làm hại Đoạn Lĩnh do y nuôi lớn cùng bạc tình bạc nghĩa.

Thế nhưng, thích khách không phải vốn là như vậy sao? Trái lại, Vũ Độc mới không giống là một thích khách. Đoạn Lĩnh còn chưa thấy qua Trịnh Ngạn sát nhân nên không tiện đánh giá, nói không chừng Trịnh Ngạn cũng là một kẻ thủ đoạn độc ác, mà lúc Thương Lưu Quân hạ thủ, tuyệt đối không có chút hàm hồ nào.

Chỉ là, Lang Tuấn Hiệp quả thực bạc tình bạc nghĩa sao? Đoạn Lĩnh nhịn không được nhớ lại lúc còn bé. Đêm phong tuyết ở Thượng kinh, Lang Tuấn Hiệp nằm trên tháp thượng, thân thụ trọng thương vẫn kiên quyết đến đón y… vô số ký ức ngắt quãng đan xen, khiến y có chút cho rằng, Lang Tuấn Hiệp là có tình cảm.

Ngày Phụ Hoàng xuất hiện, Lang Tuấn Hiệp phải rời đi, lúc đó y còn ôm chặt lấy đối phương, không muốn thả người.

Vừa nhoáng một cái đã mấy năm trôi qua, một cái tát vừa rồi phảng phất đã dốc cạn cơn giận Đoạn Lĩnh dành dụm bấy lâu nay, hiện tại muốn lại khơi lên, trong ngực trái lại trở nên trống rỗng.

Tương lai, nếu y thu lại được những thứ thuộc về mình, y sẽ hạ thủ giết người đó, sẽ ban chết cho người đó sao?

Đoạn Lĩnh chưa từng nghĩ đến vấn đề này, mà hôm nay đột nhiên lại không nhịn được nghĩ đến. Khi đó, y không cần phải tự mình động thủ, Lang Tuấn Hiệp cũng đều phải chết, cho dù y có tha cho kẻ đó, toàn thể triều thần cũng sẽ không bỏ qua —— Chỉ là, y cũng không nguyện thấy Lang Tuấn Hiệp chết trước mặt mình.

Dù cho, có người lặng yên không tiếng động giết chết người nọ, sau đó đến nói với y, Lang Tuấn Hiệp đã mất tích, chạy thoát, lưu lạc thiên nhai… như vậy trong lòng y sẽ thoải mái hơn một chút. Phảng phất, chỉ cần không tận mắt nhìn thấy người nọ chết trước mặt mình, đoạn hồi ức kia vẫn mãi còn đó. Khoảng thời

gian hạnh phúc và một mảnh tân thiên địa của sau khi rời khỏi Đoạn gia, cũng sẽ không giống như một câu chuyện cười nữa.

Trong cung Hoàng hậu:

"Khanh chính là Vương Sơn đi." Mục Cẩm Chi thản nhiên nói, "Khánh nhi mỗi ngày đều nhắc đến khanh, nói đến lỗ tai của bổn cung đều mọc kén rồi."

Đoạn Lĩnh vội vàng hành lễ với Hoàng hậu, Mục Cẩm Chi lại nói: "Người của Mục gia cũng không cần đa lễ trước mặt bổn cung. Trước hết ăn vãn thiện đã, Khánh nhi vừa thi xong đã than đau đầu, bổn cung đã để thằng bé vào trắc điện ngủ một chút, hắn còn nói chờ khanh đến liền gọi hắn dậy."

"Không cần gọi đâu." Đoạn Lĩnh đáp, "Cứ để Mục thiếu gia ngủ thêm một chút."

"Lời đúng là nên nói như vậy, " Mục Cẩm Chi thản nhiên cười, lại nói với Vũ Độc: "Khanh cũng đi dùng thiện thôi."

Vũ Độc gật đầu thế nhưng lại không rời đi, vẫn giữ bên cạnh canh chừng Đoạn Lĩnh, Mục Cẩm Chi cũng không miễn cưỡng hắn, ngồi ở trên tháp nhìn cung nữ dùng bút mực vẽ lên một ngọn đèn kéo quân nho nhỏ.

"Trong phủ thế nào rồi?" Mục Cẩm Chi lại hỏi, "Có ngập nước hay không?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Hồi Hoàng hậu, hết thảy đều tốt."

Mục Cẩm Chi nói: "Nếu có cơ hội thì khuyên nhủ lão gia của ngươi, ba bữa đều nên ăn cho đủ. Nếu Trương Sính không ở đây, lại không ai nhắc nhở huynh ấy."

Đoạn Lĩnh đáp dạ, mắt liếc nhìn Vũ Độc, lông mày hơi nhướng, ý tứ là có nghe được không? Mục Cẩm Chi ám chỉ Mục Khoáng Đạt, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại cùng Vũ Độc đùa giỡn, lão gia lão gia loạn gọi, hiện tại cũng vừa vặn đuổi hắn đi ăn cơm.

Vũ Độc liền lui vào hậu điện dùng cơm tối, thế nhưng lỗ tai vẫn không ngừng nghe ngóng động tĩnh cách vách.

Đoạn Lĩnh liếc nhìn bụng của Mục Cẩm Chi một chút, không thấy manh mối gì. Mục Cẩm Chi lại hỏi: "Đã thành hôn chưa?"

Đoạn Lĩnh biết, chỉ cần là người bình thường đều muốn làm mai cho thanh niên tài tuấn, chỉ là y đã sớm nghĩ ra đối sách: "Bát tự cứng rắn."

Mục Cẩm Chi liền nói: "Không nhìn ra đấy."

Mục Cẩm Chi lại ngưng mắt nhìn Đoạn Lĩnh, đột nhiên nở nụ cười, cầm quạt tròn trên tay đẩy đẩy cung nữ, nói: "Ngươi nhìn Vương Sơn xem, ta làm sao lại cảm giác bộ dạng của y giống ai đó? "

Cung nữ cũng nhìn thoáng qua, suy nghĩ một hồi mới ôn nhu trả lời: "Khóe miệng thật ra có vài phần giống Ngũ công chúa."

Trong lòng Đoạn Lĩnh 'lộp bộp' mấy nhịp, thầm nghĩ mắt người này vì sao lại tinh như vậy, sẽ không có chuyện gì chứ, chỉ đành ngượng ngùng cười trừ. Mà Trịnh Ngạn rốt cục cũng quay lại, nói Bệ hạ triệu kiến rồi mang Đoạn Lĩnh rời đi.

Đoạn Lĩnh chợt nhớ tới, Trương Sính hiện tại không ở bên người Mục Khoáng Đạt? Tựa hồ đúng là đã có vài ngày không nhìn thấy y. Y đã đi chỗ nào? Thời điểm quan trọng như vậy, Mục Khoáng Đạt có thể phái Trương Sính đi nơi nào?

Trong Ngự thư phòng đèn đuốc sáng choang, chỉ nghe vài tiếng ho khan vang lên, Đoạn Lĩnh lại bắt đầu lo lắng cho thân thể của Lý Diễn Thu. Y vốn là người yếu nhiều bệnh, lại liên tiếp mấy ngày bận rộn chính vụ, chỉ mong không lại sinh bệnh mới tốt, nếu không trở về bảo Vũ Độc giúp y nhìn một chút, đừng để Mục Khoáng Đạt hay Thái Diêm đầu độc mới được.

Vừa vặn có người đi vào, Đoạn Lĩnh linh cơ khẽ động, đưa chân ra cản trở cung nữ, cung nữ nọ kinh hô một tiếng, cả người nhào vào trong lòng Đoạn Lĩnh, đem chén thuốc đổ đầy lên trường bào của y.

"Xin lỗi, xin lỗi." Đoạn Lĩnh vội nói.

Cung nữ cũng rối rít nói không sao, nhanh chóng thu nhặt mảnh vỡ quay về sắc lại một chén khác. Đoạn Lĩnh ngửi ngửi mùi thuốc trên người nhưng cũng không nhận ra thứ gì, chỉ đành giương mắt nhìn Vũ Độc, Vũ Độc cũng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Bên ngoài là ai?" Lý Diễn Thu nói.

"Hồi bẩm Bệ hạ." Trịnh Ngạn đáp, "Là Vương Sơn và Vũ Độc cầu kiến."

"Vào đi."

Đoạn Lĩnh trao đổi ánh mắt mới Vũ Độc, đẩy cửa đi vào.

"Còn chưa vào triều." Lý Diễn Thu quan sát y phục của Đoạn Lĩnh, nói, "Nhưng thật ra cầu kiến còn chuyên cần hơn cả Thừa tướng."

Đoạn Lĩnh đáp: "Mỗi người đều vì quốc mà ưu tư."

"Trẫm đã xem bài thi của khanh." Lý Diễn Thu chậm rãi nói, "Đại Trần mấy năm gần đây, duy chỉ có một thiên văn chương này của khanh khiến trẫm nhất thời bi ai không thể kềm chế."

Đoạn Lĩnh lén giương mắt nhìn Lý Diễn Thu, thấy viền mắt đối phương thật sự đỏ lên, tựa hồ đúng là bị làm cho xúc động.

123. Quyển 2 - Chương 123: Giao Phong

"Thân thích hoặc dư bi, tha nhân diệc dĩ ca; tử khứ hà sở đạo, thác thể đồng sơn a."[1] Đoạn lĩnh cười nhẹ đọc, "Bệ hạ, bảo trọng thân thể, ngày thần đột nhiên biết Tiên Đế băng hà cũng cảm thấy giống như trời long đất lở, thế nhưng, tóm lại vẫn là chậm rãi thoát ra."

Mắt Lý Diễn Thu đỏ lên, an tĩnh nhìn Đoạn Lĩnh, một hồi sau lại hỏi: "Trong mắt khanh, Tiên đế là người thế nào? Đoạn ngày cuối cùng, chính là do Vũ Độc theo tùy tùng huynh ấy, nói vậy ngươi hẳn cũng đã nghe qua không ít."

Đoạn Lĩnh cân nhắc một hồi, sàng sàng lọc lọc cũng không thể tìm được một từ chuẩn xác nhất để hình dung phụ thân của mình, người nọ anh minh thần võ, ôn nhu kiên trì… giống như một tòa núi lớn, vĩnh viễn chỉ dẫn phương hướng đúng đắn nhất cho y. Mặc kệ qua bao nhiêu lâu dài, đi được bao nhiêu dặm đường, chỉ cần y ngẩng đầu liền có thể thấy được ngọn núi kia, ngọn núi cao vút đến tận trời.

Thế nhưng, nếu muốn nói ấn tượng sâu sắc nhất mà người kia để lại cho y… Đoạn Lĩnh nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đáp: "Là một người rất thú vị."

Lý Diễn Thu nở nụ cười: "Không sai, là một người rất thú vị."

Đoạn Lĩnh cũng cười, hết thảy của Lý Tiệm Hồng đều có thể gói gọn trong ba chữ này, đã không cần nhiều lời nữa.

"Nhân sinh trên đời, phải làm một người thú vị, so với kiến công lập nghiệp, lưu danh thiên cổ thì khó khăn hơn nhiều lắm." Lý Diễn Thu cảm khái nói, "Thế gian tuy lớn, đúng thật là không tìm được một ai khác giống huynh ấy nữa. Bất quá, mỗi lần trò chuyện với khanh trẫm cũng cảm thấy rất cao hứng."

Đoạn Lĩnh đáp: "Có thể trò chuyện cùng Bệ hạ, thần cũng rất cao hứng."

Lý Diễn Thu cười cười, lúc này Trịnh Ngạn ở bên ngoài lại báo: "Bệ hạ, đã mang đến."

Đoạn Lĩnh không đợi phân phó liền mở rộng cửa, tiếp nhận thuốc được trình lên. Lúc Lý Diễn Thu cầm chén thuốc Đoạn Lĩnh lại vươn ngón tay ra đặt lên mạch của y, Lý Diễn Thu liếc nhìn Đoạn Lĩnh, im lặng không lên tiếng, đem thuốc uống xuống.

Đoạn Lĩnh im lặng một lát, biết Lý Diễn Thu không bị hạ độc, chí ít dựa theo mạch tượng biểu hiện vẫn là bình thường, chỉ có chút hư nhược vô lực, khí huyết không đủ, tâm tạng bất túc. Chi bằng dùng an thần bổ tâm thang.

Chỉ là kỹ năng bắt mạch của y vẫn không được tốt, chi bằng để Vũ Độc xác nhận người này có trúng độc hay không. Ngày thường Vũ Độc thỉnh thoảng cũng sẽ yết kiến Lý Diễn Thu, y thuật chi đạo chú trọng 'vọng, văn, vấn thiết', người trúng độc mạn tính chỉ cần nhìn sắc mặt sẽ phát hiện ra đại thể, Vũ Độc không đến mức không nhìn ra được.

Đoạn Lĩnh không ngừng suy đoán tâm kế của Mục Khoáng Đạt —— rất có thể sẽ nhượng Mục Cẩm Chi mỗi ngày an bày Lý Diễn Thu dùng thuốc dẫn, thẳng đến thời điểm cần hạ thủ mới tiến nhập độc dược, chiêu này dễ khiến người khác sơ sảy, khó lòng phòng bị. Dù sao loại thuốc này mỗi ngày đều phải uống, chốc lát nhìn không ra, nếu như vài ngày chỉ có một lần mang độc, ngay cả Lý Diễn Thu cũng không thể chú ý hết.

Đoạn Lĩnh dời đầu ngón tay đi, gật đầu không nhiều lời, Lý Diễn Thu cũng không hỏi thêm.

"Nếu trong bài thi của khanh không nhắc đến Tiên đế, trẫm còn có thể phong khanh làm Trạng Nguyên." Sau khi Lý Diễn Thu uống hết chén thuốc, cau mày nói, "Thế nhưng nếu đã dùng Tiên đế làm lý luận liền không được rồi, chỉ có thể cho một Thám Hoa."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, vén vạt áo lên quỳ xuống trước mặt Lý Diễn Thu tạ ân.

Lý Diễn Thu nói: "Trở về báo tin cho Vũ Độc đi, có thể về quê quang tông diệu tổ rồi."

"Thần còn có một chuyện muốn cầu Bệ hạ khai ân." Đoạn Lĩnh vẫn quỳ rạp dưới đất không đứng dậy.

"Nói." Lý Diễn Thu ra lệnh.

"Nghiệp thành báo nguy, hôm nay trong triều vô binh khả phái…"

Lý Diễn Thu vẫn chưa nghe xong liền nở nụ cười nói với Đoạn Lĩnh: "Thám Hoa lang, trẫm còn chưa yết Hoàng bảng đâu."

Ngữ điệu trong lời nói này giống với Lý Tiệm Hồng như đúc, Lý Diễn Thu có thể chế nhạo y như vậy, Đoạn

Lĩnh biết tâm tình của đối phương lúc này nhất định rất tốt, liền nghiêm túc nói: "Thần nguyện đi Nghiệp thành đi một chuyến, thay bệ hạ phân ưu."

Lý Diễn Thu nhất thời ngơ ngẩn, lông mày nhíu chặt lại.

Đoạn Lĩnh đứng dậy, ngồi vào án kỷ, cử bút chấm mực, dùng vài nét phát thảo ra bản đồ địa hình phụ cận Nghiệp thành, còn vẽ một giới tuyến dài phía xa xa tượng trưng cho Trường Thành, sau đó hướng về phía Lý Diễn Thu, nói: "Nguyên nhân tấn công Nghiệp thành bất đắc, hiện nay vừa lúc lập hạ cũng là khoảng thời gian thuận lợi nhất để bọn họ điều binh. Thông thường, bọn họ công thành một lần không được sẽ không ham chiến, lui về lộ tuyến ven hướng Tây Bắc này, nhất định là muốn men theo Trường Thành mà đi."

"Nếu như không ngoài suy đoán, trong mấy tháng gần nhất chúng ta nhất định sẽ nhận được tin tức cấp báo từ ba thành, Kim Thai, Tể Bắc và phía tây Xương Vinh, bọn họ sẽ đi dọc theo biên giới Liêu Trần, chỉ giết người cướp của liền thối lui, thẳng đến Lạc Nhạn thành." Đoạn Lĩnh đánh dấu tại một nơi cách Ngọc Bích quan không xa về phía tây, nói, "Lạc Nhạn là một tòa đại thành, có đánh hay không cũng không thể nói chắc. Thế nhưng chỉ cần đến Ngọc Bích quan, vào khoảng tháng chín tháng mười, địch nhân sẽ vòng về hướng đông, trở lại phụ cận Nghiệp thành. Đến lúc này, bọn họ sẽ làm tiến hành trận đánh lớn cuối cùng trước mùa đông, hạ xong Nghiệp thành, dùng nơi này qua mùa đông."

Đoạn Lĩnh ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lý Diễn Thu.

"Hiện tại chi bằng lập tức phái người đến Nghiệp thành trước chuẩn bị." Đoạn Lĩnh nói, "Bằng không chậm nhất là đến lập đông, Hà Giang, Nghiệp thành, Xương Châu, toàn bộ Hà Bắc đều sẽ rơi vào nanh vuốt Nguyên nhân. Thật ứng với lời lẽ của Nguyên sứ trước đó, đổi không được bọn họ sẽ động thủ cướp."

Lý Diễn Thu truyền lệnh: "Truyền Trịnh Ngạn đến."

Trịnh Ngạn tới, Lý Diễn Thu lại phân phó: "Cho đòi Mục Khoáng Đạt, Tạ Hựu, Thi Bỉnh Xương, Tô Phiệt, Ngô Tuân tiến cung nghị sự. Cũng mời cả Thái tử đến đây."

Đoạn Lĩnh biết Lý Diễn Thu đã nghiêm túc cân nhắc vấn đề này liền gật đầu, lui xuống ngồi trước án trong góc phòng. Lý Diễn Thu không nói lời nào, Vũ Độc vừa định đóng cửa đã nghe y bảo: "Mở ra, bức bí."

Lý Diễn Thu tựa vào ghế dựa cạnh tháp, bên ngoài có thái giám cầm khăn nóng tiến vào giúp y đắp mắt. Vũ Độc lại nhìn vào trong, nét mặt lộ vẻ hỏi thăm, Đoạn Lĩnh xua tay ý bảo không cần lo lắng, sau đó lại giơ tay trái lên chỉ vào mạch môn, lại chỉ về phía Lý Diễn Thu.

Vũ Độc hiểu ý bước đến, đưa ngón tay ra đặt trên mạch môn của Lý Diễn Thu.

Lý Diễn Thu không nói gì, lát sau Vũ Độc lại rút tay về, gật đầu với Đoạn Lĩnh, ý bảo không cần lo lắng.

"Trẫm trước nay mặt dù thể yếu nhiều bệnh." Trên mắt Lý Diễn Thu vẫn còn đắp khăn nóng, thản nhiên nói, "Thế nhưng thân thể của bản thân vẫn rất rõ ràng.."

"Dạ." Đoạn Lĩnh đáp.

Trong lúc này, không khí ở Ngự thư phòng hoàn toàn yên tĩnh, có thể nghe được tiếng kim rơi.

"Bệ hạ." Đoạn Lĩnh đột nhiên nói.

"Nói." Không thấy Lý Diễn Thu cử động, chỉ nghe thanh âm vang lên.

Đoạn Lĩnh có một cổ xung động muốn trực tiếp nói thẳng? Thế nhưng một khi mở miệng y lại không thể đi Nghiệp thành. Việc này vừa lộ tất chấn động triều đình, trước khi chưa điều tra được manh mối chân tướng, y muốn đi đâu cũng không được.

Đoạn Lĩnh do dự chốc lát, Lý Diễn Thu không nghe được hồi đáp liền chủ động hỏi: "Khanh vì sao lại để ý quận Hà Bắc như vậy? Sau Minh ước Thượng Tử, Hà Bắc đã quy về Liêu, sau lại qua vài lần giao phong mới đổi về được ba tòa thành phía nam."

Đoạn Lĩnh đang định trả lời thì Thái Diêm đã bước vào.

"Hoàng Thúc." Thái Diêm thi lễ với Lý Diễn Thu, lại mỉm cười với Đoạn Lĩnh: "Để ta đoán một chút, khanh là Vương Sơn?"

"Vương Sơn bái kiến Thái tử điện hạ." Đoạn Lĩnh đứng dậy hành lễ, Thái Diêm tiến lên đỡ lấy, tay của cả hai cũng không chạm vào nhau, giống như cao thủ so chiêu, điểm đến liền dừng, Đoạn Lĩnh lại quay về vị trí.

Thái Diêm chờ đợi Lý Diễn Thu cho chỉ thị, Lý Diễn Thu chỉ thản nhiên nói: "Tân khoa Thám Hoa."

Nói xong còn giao bài thi của Đoạn Lĩnh cho Thái Diêm, Thái Diêm tiếp nhận lui qua một bên xem, Đoạn Lĩnh quan sát sắc mặt của người kia, không biết liệu hắn có lộ ra sai sót gì không. Thái Diêm sau khi xem xong, hồi lâu không nói gì, chỉ gật đầu thở dài, giương mắt nhìn Đoạn Lĩnh, lộ ra nụ cười bi thương.

Đoạn Lĩnh cũng trả về một nụ cười bất đắc dĩ —— cái cảm giác này vô cùng kỳ quái, giống như hai loại tâm tình mãnh liệt giao phong, ban đầu y cảm giác được, Thái Diêm tựa hồ đang bi ai giao tình giữa bọn họ, có chút cảm giác cảnh còn người mất. Thế nhưng, từ từ y cảm giác được, sự bi thương này là thật, không hề che giấu.

"Hoàng nhi?" Lý Diễn Thu nói.

Thái Diêm chỉ lẳng lặng ngồi đó, nước mắt đột nhiên tràn mi, không khống chế được rơi xuống.

Đoạn Lĩnh đột nhiên cảm thấy, Thái Diêm hẳn là đang nhớ đến ca ca của hắn, Thái Văn.

"Điện hạ xin đừng quá mức bi thương." Đoạn Lĩnh nói, "Chi bằng bảo trọng thân thể."

Thái Diêm nhắm mắt lại, gật đầu, sau một hồi lại mở mắt ra, hỏi: "Vương Sơn, vì sao lại lấy tên này?"

Đoạn Lĩnh hướng về phía Lý Diễn Thu giải thích: " Vương, là quẻ Khôn trong kinh dịch, một dọc ba ngang, thanh đọc thứ sáu. Sơn, ba nét dựng thẳng, chính là tam dương, thuộc quẻ Càn. Vì vậy Vương Sơn cũng ứng đủ Càn Khôn."

Thái Diêm dở khóc dở cười nói: "Chẳng lẽ không phải vì phụ thân ngươi họ Vương?"

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, đáp: "Điện hạ anh minh."

Trong lời nói, tựa hồ còn cất giấu một loại giao phong khác.

"Hôm nay Phùng Đạc nói cho ta biết." Thái Diêm lại nói, "Lần thi Đình này có vài nhân tài lương đống, quả nhiên là phúc phận của Đại Trần ta, thiên phò triều cương đắc chấn. Vương Sơn là môn sinh của Mục tướng gia, không biết đã theo người bao lâu, vì sao trước đây chưa từng nghe đến."

Đoạn Lĩnh đáp: "Mới vừa nhập môn một năm."

Thái Diêm mỉm cười nói: "Như vậy, người năm ngoái giải Đồng Quan chi nguy cũng chính là ngươi."

Lý Diễn Thu như có điêu suy nghĩ, tựa hồ không nghe được đối thoại giữa Thái Diêm và Đoạn Lĩnh, chỉ ngẩn người nhìn ra cửa.

"Còn có Vũ Độc." Đoạn Lĩnh đáp.

"Vốn tưởng rằng ngươi là phụ tá dưới trướng Mục tướng gia." Thái Diêm lại nói, "Hôm nay xem ra, ngươi thật sự lãnh ngộ được chân truyền của Mục tướng gia, thật sự khó gặp." Vừa nói vừa mỉm cười nhìn Lý Diễn Thu: "Vào triều làm quan, nếu lúc nào đó có ý kiến mâu thuẫn với Mục tướng gia, đứng trước triều đình một phen tranh cãi, nhất định là thập phần thú vị."

"Điện hạ khen trật rồi." Đoạn Lĩnh ngượng ngùng thoáng khuynh thân giả vờ khiêm tốn, kỳ thực trong lòng biết được Thái Diêm đang nhắc nhở y: Ngươi thua là thua ở việc từng là môn sinh Thừa tướng, nhất định đã nghe được bí tân gì, cho dù có thể khôi phục thân phận, Mục Khoáng Đạt nhất định cũng không lưu đường sống cho y.

“Thiên địa quân thân sư.” Đoạn Lĩnh cười đáp, “Quân ở trước sư, nên nói thì nói, nên làm phải làm, nhất định sẽ không ngậm miệng nuốt lưỡi. Nếu thật sự không tranh luận được, chỉ cần mang Tạ tướng quân ra cũng coi như qua ải.”

Thái Diêm và Đoạn Lĩnh đều nở nụ cười, Thái Diêm nghe ra ý tứ của Đoạn Lĩnh cũng là đang cảnh cáo hắn. Dù cho Mục Khoáng Đạt thật muốn động thủ cuối cùng vẫn là văn quan, chỉ cần Tạ Hựu đứng về phía của Đoạn Lĩnh, Mục Khoáng Đạt cũng không tạo nổi sóng gió gì.

Thái Diêm lại trêu ghẹo nói: “Tạ tướng quân thường ngày cực ít mở miệng, chỉ sợ ngươi khó nói động ngài ấy.”

Đoạn Lĩnh hiểu được, ý tứ của Thái Diêm là, Tạ Hựu sẽ không dễ dàng xác nhận thân phận của y. Trên thực tế, y lại cảm thấy Tạ Hựu là người có khả năng nhận ra thân phận của y nhất. Không hiểu vì sao, từ lần gặp đầu tiên, sự kinh ngạc ngắn ngủi kia luôn khiến y có một loại cảm giác kỳ quái.

Trận giao phong này theo sự xuất hiện của Tạ Hựu mà chấm dứt, Tạ Hựu thoáng nhìn Đoạn Lĩnh gật đầu, cũng không nhiều lời.

“Tới cũng nhanh.” Lý Diễn Thu thản nhiên nói.

“Thần đang tuần tra ngoài Hoàng cung.” Tạ Hựu nói, “Chợt nghe Bệ hạ triệu kiến liền chạy đến.”

Sau khi Tạ Hựu đến, Thái Diêm liền giới thiệu cùng hắn: “Vị này chính là tân khoa Thám Hoa lang.”

Tạ Hựu gật đầu, Đoạn Lĩnh vội vàng hành lễ. Lý Diễn Thu còn chưa dán Hoàng bảng, vốn không nên nói ra, thế nhưng nếu là qua miệng Thái tử làm lộ cũng không sao. Đợi thêm lát nữa, đám người của Tô Phiệt cũng lục tục đến nơi, người cuối cùng có mặt là Mục Khoáng Đạt.

1/ Hai câu trích từ bài ‘Nghĩ vãn ca từ’ kỳ 3 của Đào Tiềm. Chỉ sự thê lương của vạn vật trước thế cục cảnh còn người mất.

Hoang thảo hà mang mang,

Bạch dương diệc tiêu tiêu.

Nghiêm sương cửu nguyệt trung,

Tống ngã xuất viễn giao.

Tứ diện vô nhân cư,

Cao phần chính tiêu nghiêu.

Mã vi ngưỡng thiên minh,

Phong vi tự tiêu điều.

U thất nhất dĩ bế,

Thiên niên bất phục triêu.

Thiên niên bất phục triêu,

Hiền đạt vô nại hà.

Hướng lai tương tống nhân,

Các tự hoàn kỳ gia.

Thân thích hoặc dư bi,

Tha nhân diệc dĩ ca.

Tử khứ hà sở đạo,

Thác thể đồng sơn a.

Mênh mông cánh đồng cỏ

Hàng bạch dương xác xơ

Trời tháng chín sương lạnh

Đưa ta ra ngoài ô

Bốn bên không nhà ở

Mộ thấp cao nhấp nhô

Ngựa hí vang nghển cổ

Gió từng cơn vật vờ

Nhà tối một đóng kín

Ngàn năm chẳng sáng cho

Ngàn năm chẳng sáng cho

Hiền đạt há khác chi

Người đưa ta đến đó

Đà lục tục ra về ra về

Thân thuộc còn xót xa

Người dưng đà vui vẻ

Chết đi là hết nói

Thân vùi bên sườn đồi

124. Quyển 2 - Chương 124: Lòng Tin

Sau khi mọi người đều đã vào chỗ của mình, Lý Diễn Thu nói: “Hôm qua các khanh thảo luận nửa ngày vẫn chưa chọn được người thích hợp. Hôm nay Vương Sơn tự mình xin đi giết giặc, tình nguyện thay trẫm đến trấn thủ Nghiệp thành. Có ai dị nghị gì không?”

Biểu tình của mấy người đều khác nhau, Mục Khoáng Đạt khẽ nhíu mày, Tạ Hựu lại tựa hồ vô cùng giật mình.

"Ngươi chưa từng đánh giặc." Tạ Hựu nói, "Đừng để đi chịu chết."

"Đồ đệ này của ta lúc ở Đồng Quan đã một tay bình định năm vạn đại quân." Mục Khoáng Đạt cười nói, "Ngươi nói hắn chưa từng đánh giặc?"

Tạ Hựu: "..."

"Còn có Vũ Độc và Phí Hoành Đức tiên sinh." Đoạn Lĩnh vội nói, "Cũng không phải sức lực của một mình tại hạ."

"Phí tiên sinh đã ở Đồng Quan?" Tạ Hựu nhíu mày hỏi.

Đoạn Lĩnh gật đầu, mọi người hai mắt nhìn nhau, Tô Phiệt cười lạnh một tiếng, nói: "Ba tấc lưỡi nói không biết mệt."

Một trận Đồng Quan, Đoạn Lĩnh thành công nắm được chứng cứ chính xác Biên Lệnh Bạch mưu phản, đẩy lui đại quân Tây Lương, giúp triều đình từ đó về sau nắm vững binh quyền hai đại biên quan, hoặc là phải nói giúp Mục Khoáng Đạt nắm vững trong tay. Đối với việc này, Tạ Hựu thủy chung vẫn có chút bất mãn với Mục Khoáng Đạt.

Tuy nói đám người Biên Lệnh Bạch, Hàn Tân thuộc về hai hệ thống quân đội khác nhau, một thủ ngoại một an nội, thế nhưng đám quan văn cứ như vậy đem Biên Lệnh Bạch triệt hoán, cũng tương đương với tát thẳng vào mặt tập đoàn võ tướng. Thủ tướng biên quan trong một đêm chết bất đắc kỳ tử, người thông minh đều biết trong đó có điều mờ ám, chín thành là do Vũ Độc hạ độc mà chết.

"Nói một chút kế hoạch của khanh." Lý Diễn Thu nói.

"Nghiệp thành không thể so với Đồng Quan." Đoạn Lĩnh đứng dậy, đem bản đồ địa hình vừa vẽ xong đưa ra, nói, "Đây cũng phải hai đại quan ải, không có nhiều binh lực đồn trú, tất phải tăng thêm quân phí. Điều động thủ vệ từ Hàn Tân tướng quân dưới Ngọc Bích quan càng không an toàn; thứ nhất nước xa không cứu được lửa gần; thứ hai, binh nếu đã mượn thì sớm muộn cũng phải hoàn trả lại, người Nguyên đối với việc tác chiến du kích nơi tái ngoại rất am hiểu linh động, đến đi lúc nào hoàn toàn không thể dự đoán."

"Phía bắc tính tới Tầm Dương, Thượng Tử, đông đến Ngọc Bích quan, hơn bốn trăm dặm này." Đoạn Lĩnh nói, "Tất cả đều là tiền tuyến, phi thường phiền phức, tăng binh là không thể nào, mọi việc không thể chỉ dựa vào binh lực giải quyết. Vì vậy lần này, học sinh kiến nghị không tăng người nào."

Nghe đến như thế thì tập thể quân thần rốt cục cũng an định tâm lý, không tăng binh cũng có nghĩa là không dùng tiền, hét thảy đều dễ nói.

"Thực sự cần." Mục Khoáng Đạt nói, "Triều đình trước sau cũng phải tốn một khoảng tiền tại Nghiệp thành, dù sao hai nơi Nghiệp thành, Hà Giang tuyệt đối không thể thất thủ."

"Sẽ không tốn quá nhiều tiền." Đoạn Lĩnh còn nói, "Trong ba thành này, Nghiệp thành đứng mũi chịu sào, là tiền tuyến giao chiến cùng người Nguyên, Xương Châu và Hà Giang đều ở địa thế khuất sâu, coi như là hai góc tương cận. Chỉ cần trải qua chỉnh đốn, chúng ta có thể đem hai nơi này trở thành hậu phương dự trữ. Nếu quân chính quy không đủ để phát huy tác dụng, chỉ có thể huấn luyện dân binh, tinh tế nghiên cứu kỹ xảo tác chiến của người Nguyên, bình thường dùng chế độ ngụ binh ư nông, điều động dân phu, nghĩ cách trùng kiến phong hỏa đài. Một khi người Nguyên xâm nhập, tam thành trợ giúp lẫn nhau, có thể chống đối nhất thời."

"Hà Giang cùng Xương Châu trải qua trận Thượng Tử, nhân khẩu quá ít." Mục Khoáng Đạt lắc đầu nói, "Không chịu nổi điều động của ngươi."

"Đây chỉ là sách lược lâu dài." Đoạn Lĩnh nói, "Chí ít cần mười năm nuôi dưỡng. Sau trận chiến Thượng Tử, tam thành cùng với khu vực quanh đó có gần mười vạn hộ, năm nay Bệ hạ lại giảm thuế phú phương bắc, chỉ cần chậm rãi nghỉ ngơi lại sức là có thể nuôi lên."

Tạ Hựu lại nói: "Đây chỉ là phương pháp lâu dài của ngươi, vậy tình thế hiện tại lại phải giải quyết làm sao?"

Đoạn Lĩnh nói: "Lúc đầu tại hạ dự định sau khi đến nơi trước hết cùng Liêu quốc ký ước, nếu Nghiệp thành thất thủ trong tay người Nguyên, tình thế của Liêu quốc cũng không tốt được nơi nào, cứ như vậy bọn họ liền phải đối mặt trực tiếp với người Nguyên. Không muốn đưa đến phiền phức, Liêu quốc chắc chắn sẽ nghĩ cách kềm chế Nguyên quân. Chỉ cần tranh thủ đến lập đông, sau khi thu hoạch vụ thu sẽ xin ý chỉ huấn luyện dân binh, sang đầu xuân năm sau, phần thắng liền gia tăng vài phần."

"Người quá ít." Tô Phiệt nói, "Hà Bắc quận thuế khóa không lý tưởng, lại vẫn luôn giảm miễn. Theo báo cáo tuy rằng có mười vạn hộ thế nhưng năm nào cũng không thu đủ thuế, chỉ gom góp được trên ba vạn hộ. Ngươi còn muốn những người này đi làm dân binh? Lương thực cũng không đủ ăn."

"Không ít người." Đoạn Lĩnh nói, "Hàng năm vào mùa đông đều sẽ có lượng lớn nạn dân dẫn theo gia quyến chạy về phía nam, có chút là vì thiên tai nhân họa, có chút là trực tiếp vì sự xâm lấn của người Nguyên mà trôi dạt khắp nơi. Những người này nếu chảy vào Trung Nguyên chính là tai họa ngầm, sao không vừa vặn an cư bọn họ tại Hà Bắc? Lúc trước là do người Nguyên thường xuất hiện bắt người cướp của nên bách tính không dám cắm rễ trong tam thành, dẫn đến lượng lớn thổ địa thành đất hoang. Hàng năm đều có hơn mười vạn người vì nổi khổ chiến loạn, cắn răng xuôi nam tiến vào Trung Nguyên, những người này đều là sức lao động. "

"Mùa đông năm nay ngươi lại định cho bọn họ ăn gì?" Tô Phiệt lại hỏi, "Tạm thời cứ xem như ngươi dự tính không sai, mười vạn người dũng mãnh tiến vào Hà Bắc, chỉ cần sơ sảy, cũng không cần người Nguyên đánh đến, ngươi liền chết dưới tay của đám nạn dân."

"Tại hạ tự có biện pháp." Đoạn Lĩnh đáp, "Nói chung sẽ không gây thành bạo loạn. Tại hạ biết vùng Trung Nguyên đã không còn lương thực dư thừa, không cần triều đình trợ giúp một cân gạo thóc nào."

Mọi người nhất thời trầm mặc, tất cả đều nhìn về phía Lý Diễn Thu, hiển nhiên trước đó bọn họ cũng từng thảo luận qua không ít lần phương pháp giải quyết nguy cơ của Nghiệp thành, chỉ là vẫn chưa thể rõ ràng

được như Đoạn Lĩnh.

"Tuổi của ngươi còn quá trẻ." Tạ Hựu nói, "Không biết sự hiểm ác đáng sợ của chiến trường."

"Tiên đế mười bốn tuổi mang binh." Đoạn Lĩnh nói, "Mười sáu tuổi cùng Hung Nô vương đánh một trận dưới tướng quân lĩnh thành danh. Chẳng hay, trong mắt Tạ tướng quân, bao nhiêu tuổi mới tính là không còn trẻ."

Lý Diễn Thu nở nụ cười, Tạ Hựu đột nhiên cũng nở nụ cười.

"Hoàng nhi thấy thế nào?" Lý Diễn Thu hỏi Thái Diêm.

Thái Diêm hồi đáp: "Xem ra Thám Hoa lang đều đã tính toán được kỹ càng toàn bộ kế hoạch, nhi thần nghĩ có thể thành."

Những gì nên nói Đoạn Lĩnh đều đã nói, chỉ còn một nước cờ cuối cùng không phát, chính là vấn đề lương thực mùa đông năm nay. Y không muốn bị Thái Diêm nắm thóp, miễn cho xảy ra biến cố gì, ai cũng không nói tốt được Thái Diêm có đột nhiên phát rồ, mạo hiểm tổn hại quốc thổ để hạ thủ với y hay không.

Lúc này, cả không gian đều yên tĩnh chờ đợi quyết định cuối cùng, trong nhất thời không ai lên tiếng, tất cả mọi người đều đang suy tư.

"Khanh cần bao nhiêu người?" Lý Diễn Thu hỏi.

Lời này vừa ra, Đoạn Lĩnh biết Lý Diễn Thu đã quyết định.

Đoạn Lĩnh vốn định yêu cầu một đội thân vệ Hắc giáp quân, thế nhưng nghĩ đến mình mang theo một đội người đến như vậy sẽ khó thu được sự thuần phục của võ tướng Nghiệp thành, càng dễ sinh ra sự phân hóa phe phái trong vô hình. Vì vậy, hạ quyết tâm đáp: "Không cần ai cả."

"Giang Châu quân có thể phái ra một đội binh mã đến hiệp trợ ngươi." Tạ Hựu đáp, hiển nhiên cũng chấp nhận đề nghị của Đoạn Lĩnh.

"Không cần." Đoạn Lĩnh đáp, "Hảo ý của tướng quân, tại hạ xin nhận."

"Tuổi không bao lớn." Tạ Hựu cười nói, "Lá gan lại không nhỏ."

"Chỉ là, cần hai vị am hiểu hạch toán và kiến tạo của Công bộ." Đoạn Lĩnh hướng về phía Lý Diễn Thu nói, "Một người am hiểu dàn xếp bách tính từ Hộ bộ."

“Ai giúp ngươi lãnh binh?” Lý Diễn Thu hỏi.

“Vũ Độc.” Đoạn Lĩnh đáp.

Mọi người nhất thời nghị luận ầm ỉ, Tạ Hựu nói: “Vũ Độc không được.”

“Thế nào không được?” Đoạn Lĩnh hỏi ngược lại, “Vũ Độc đi theo bên người Triệu Khuê nhiều năm, sau đó lại đi theo Tiên đế, đối với việc hành quân đánh trận rất có kinh nghiệm. Muốn hành quân, trị quân tuyệt không thành vấn đề.”

Mục Khoáng Đạt nói: “Trừ những người đó ra ngươi còn phải thu một vị công tào, chủ trì hạch toán. Một vị hình danh, chủ trì xử phạt. Một vị chủ bộ, quản lương bổng nha môn trong thành. Những vị trí này cũng không thể dùng quan viên Nghiệp thành, trong việc giao tiếp chi bằng rõ ràng.”

“Dạ.” Đoạn Lĩnh nói, “Những người còn lại, đợi khi đến nơi học trò sẽ tự phân phối.”

“Ta không có dị nghị.” Mục Khoáng Đạt mỉm cười nhìn một đám đại thần, nói: “Chư vị đại nhân thấy thế nào?”

Mục Khoáng Đạt mặc dù là sư phụ trên danh nghĩa của Đoạn Lĩnh, thế nhưng ở trong triều hai người cũng xem như đồng liêu. Trước đó Đoạn Lĩnh còn có chút thấp thỏm, dù sao việc này vẫn chưa thương lượng qua với Mục Khoáng Đạt, rất sợ đối phương sẽ nói lời cản trở. Thấy Mục Khoáng Đạt không lên tiếng phản đối, y liền an tâm không ít.

Đoạn Lĩnh nhìn kỹ Thái Diêm, luôn cảm thấy tiểu tử này còn tính toán gì khác, thế nhưng mặc kệ hắn có kế hoạch làm sao, bản thân y đã không còn đường lui nữa, chuyện đã vào thế nhất định phải làm.

Lý Diễn Thu lại hỏi: “Định khi nào khởi hành?”

Đoạn Lĩnh đáp: “Tìm được đủ người liền đi, không thể chần chừ. Từ nơi này đến Nghiệp thành, có tranh thủ ngày đêm kiêm trình cũng phải mất hơn một tháng.”

Lý Diễn Thu nói: “Chư vị đại nhân còn có dị nghị?”

Không có người lên tiếng, Lý Diễn Thu lại nói: “Ngày mai Mục khanh vì Thám Hoa cùng Vũ Độc viết giấy bổ nhiệm. Thời kỳ phi thường, nhậm chức xong trực tiếp thăng lưỡng cấp, ngồi ngang cùng Thái Thú, tất cả công vụ tạm thích ứng hành sự.”

Tảng đá lớn trong lòng Đoạn Lĩnh rốt cục rơi xuống, Lý Diễn Thu lại nói: “Tan hết đi, Mục khanh cùng Tô, Tạ hai người lưu lại một chút.”

Mọi người nghe vậy liền đứng dậy, hành lễ cáo lui.

Lúc Đoạn Lĩnh đi ra đã thấy Lang Tuấn Hiệp chẳng biết đến từ lúc nào, cùng Thái Diêm chờ ở cuối hành lang.

Đó là lối Đoạn Lĩnh và Vũ Độc nhất định phải đi qua, Đoạn Lĩnh vẫn còn đang suy tư, không quá muốn chạm mặt với Thái Diêm lúc này. Vốn y đã đủ phiền.

Chỉ là Thái Diêm cũng không dời bước, tựa hồ là đang chờ Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh cũng không thể tát cho đối phương một bạt tai như khi đối với Lang Tuấn Hiệp, chỉ đành đứng yên tại chỗ.

"Đi." Vũ Độc nói.

"Không cần hạ độc." Đoạn Lĩnh nói.

Bọn họ đã sắp phải rời khỏi Giang Châu rồi, nếu lúc này đem Thái Diêm giết chết sẽ phát sinh rất nhiều việc không thể khống chế.

Vũ Độc nở nụ cười, bước theo Đoạn Lĩnh đi dọc theo hành lang.

Bôn sphía vắng vẻ không tiếng động, Thái Diêm cùng Đoạn Lĩnh đối mặt, phía sau phân biệt là Lang Tuấn Hiệp cùng Vũ Độc, song phương giương cung bạt kiếm, trong không khí tràn ngập cảm xúc khẩn trương.

"Không ngờ đến ngươi lại đi đến bước này." Thái Diêm nói.

Đây là lần đầu tiên hai người trực tiếp đối thoại từ sau khi Đoạn Lĩnh trở về, lúc này ai cũng không làm gì được ai. Đoạn Lĩnh cố kỵ Mục Khoáng Đạt, mà Thái Diêm lại cố kỵ Lý Diễn Thu, hai người nếu đến một ngày không còn kiêng kỵ, nhất định sẽ kéo lên một hồi quyết đấu ngươi chết ta sống.

"Ta nghĩ cùng ngươi làm một giao dịch." Thái Diêm nói.

"Nói đi." Đoạn Lĩnh đáp.

Thái Diêm liếc nhìn Vũ Độc, thấy đối phương không có bao nhiêu kinh ngạc, hiển nhiên đã biết thân phận của Đoạn Lĩnh.

Thái Diêm nói: "Lúc này quốc gia lâm nguy, ta không động ngươi, ngươi cũng không cần làm những chuyện vô vị. Đợi đến khi người từ Nghiệp thành trở về lại nói một chút."

“Chuyện theo lý nên như vậy.” Đoạn Lĩnh đáp, “Còn cái gì muốn nói?”

Thái Diêm muốn nói lại thôi, Đoạn Lĩnh lại dùng một câu chọc ra tâm sự trong lòng hắn.

“Ngươi nhất định muốn hỏi ta.” Đoạn Lĩnh nghiêm túc nói, “Vì sao không lưu lại Giang Châu tìm nhược điểm của ngươi, cũng vì sao không để cho Vũ Độc tiến Đông cung. Có phải không? “

Từ khi Thái Diêm biết thân phận của Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh ít nhất có một lần cơ hội có thể xuất thủ. Chỉ cần để Vũ Độc thuận theo thánh ý nhập Đông cung, sau đó độc chết Thái Diêm liền có thể giải quyết một mối đại họa trong lòng. Thế nhưng cũng theo đó, Đoạn Lĩnh vô pháp bảo đảm mình có thể dùng thân phận thật hồi triều, cũng không biết sẽ phát sinh thêm chuyện gì, quá mức mạo hiểm.

125. Quyển 2 - Chương 125: Mời Chào

“Ngươi đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất.” Thái Diêm đáp, “Hiện tại đi Nghiệp thành cũng không phải quyết định sáng suốt gì. Hôm nay tương ngộ, ta liền nhiều lời nhắc nhở một câu, ngươi chẳng lẽ thật sự dại dột tin rằng Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô sẽ vì tư giao mà nhân nhượng ngươi ba phần sao.”

Đoạn Lĩnh đáp: “Sẽ không.”

Thái Diêm đáp: “Vậy là tốt rồi, ta tuy rằng không muốn ngươi sống, thế nhưng cũng không hy vọng ngươi sẽ rơi vào tay Bố Nhi Xích Kim, trở thành sự uy hiếp với triều đình.”

Đoạn Lĩnh biết việc Thái Diêm lo lắng quả thực có đạo lý, Bạt Đô biết được thân phận của y, cũng đã biết được hướng gió trong triều. Trên thực tế, nếu như Bạt Đô muốn gây chuyện để mọi người ứng phó sẽ phi thường phiền phức. Thế nhưng, từ sau khi Nguyên sứ rời đi đến bây giờ cũng chưa thấy bất kỳ động tác gì, có lẽ Bạt Đô còn cố kỵ an nguy của y, hoặc là muốn đem chuyện này giấu trong tay, đợi đến thời cơ thích hợp mới đâm ra một kích.

“Ngươi biết ta vì sao quyết tâm muốn đi Nghiệp thành không?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Đừng tưởng rằng người bạn thân mật cũ của ngươi sẽ giúp ngươi.” Lông mày Thái Diêm nhướn lên, nói, “Ngươi sẽ chọc thêm càng nhiều phiền phức.”

“Không.” Đoạn Lĩnh đáp, “Không phải vì hắn, mà vì quận Hà Bắc chính là đất phong của phụ thân ta, thế nên tứ thúc cũng mới kiên trì như vậy..”

Thái Diêm bỗng nhiên chấn động, Lý Tiệm Hồng sinh tiền có phong hiệu ‘Bắc Lương vương’, mà Bắc Lương cũng chính là quận Hà Bắc, chỉ là phong hào gọi theo cách từ tiền triều mà thôi.

Đoạn Lĩnh cười cười, nói: "Cáo từ."

Thái Diêm phảng phất cảm giác mình đã trúng một bạt tai.

Đoạn Lĩnh lui ra phía sau một bước, tựa hồ bọn họ đã trở về năm đó ở học đường, hai tay giơ lên trước lông mày, hướng về phía Thái Diêm thi lễ, sau đó lướt qua người đối phương rời đi.

"Ta biết có một người." Vũ Độc nói, "Ngươi có thể sử dụng y."

Rời khỏi Hoàng cung, Đoạn Lĩnh nhìn sắc trời đã thấy hơi trễ, lại còn có cuộc hẹn với đám người Hoàng Kiên. Vũ Độc lại nói: "Ta viết một phong thư, ngươi đưa cho hắn. Người này trước kia là thủ hạ của Triệu Khuê, tên Nghiêm Địch, nhận chức công tào, am hiểu trị quân, hành quân, dựng trại đóng doanh gì đó đều vô cùng thành thạo."

"Chúng ta cùng đi." Đoạn Lĩnh nói, "Một người quan trọng như vậy không thể xem nhẹ."

Nghiêm Địch từ sau khi Triệu Khuê rời đài liền bị cách chức điều tra, nhưng dù sao cũng không phải tâm phúc, có tra cũng chẳng được gì, cũng không thể gán tội. Triệu Khuê mưu phản chưa thành, Lý Tiệm Hồng cũng liền mở một mặt lưới, thậm chí những người năm đó từng đi theo Triệu Khuê cũng còn sống không ít.

Chỉ là từ đó về sau bọn họ không được triều đình cắt cử trọng trách, lại càng không cho phép rời nhà, Nghiêm Địch cũng chỉ đành phải ở trong nhà làm chút nghề mộc mưu sinh, từ sau khi theo triều đình dời từ Tây Xuyên đến Giang Châu càng không quen hoàn cảnh, ngày tháng mỗi lúc một gian nan. Đoạn Lĩnh chuẩn bị ít lễ vật cùng Vũ Độc đến bái phỏng, thấy Nghiêm Địch một thân bố y, hiển nhiên cuộc sống rất khó khăn, hơn nữa còn bốn hài tử phải nuôi liền cùng hắn đề cập chuyện đi Nghiệp thành. Nghiêm Địch khó thấy được một cơ hội như vậy, tự nhiên lập tức đáp ứng.

Còn có một người, từng giúp Triệu Khuê quản sổ sách quân đội, chỉ là hiện tại vẫn bị giam trong lao ngục, Đoạn Lĩnh phải tự mình đi hỏi han mang người ra ngoài. Người nọ chỉ chừng hai mươi tuổi, đơn thân một mình, tên gọi Thi Thích. Nếu như muốn dùng người này cũng không phải à chuyện nhất thời nửa khắc, Đoạn Lĩnh chỉ đành phải đem tên của Thi Thích trở thành dự bị giao cho Mục Khoáng Đạt, đợi qua một thời gian lại lấy lý do lập công chuộc tội mang y ra khỏi lao tù đưa đến Nghiệp thành.

Lăn qua lăn lại hồi lâu, đêm cũng đã khuya, Đoạn Lĩnh duỗi người mệt mỏi.

"Có còn muốn đi họp mặt với sư huynh ngươi không?" Vũ Độc hỏi.

Đúng rồi, còn có đám người Hoàng Kiên. Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, mấy hôm nay thật sự bận quá, ngay cả thời gian lấy hơi cũng không có.

"Ngày mai hẳn gặp đi." Đoạn Lĩnh nói, "Ta muốn về nhà."

Vũ Độc nói: "Ngày mai sẽ lên đường, lúc đó thời gian chỉ dùng để nghỉ ngơi."

Đoạn Lĩnh cảm thấy cũng phải, chỉ đành xốc lại tâm tình, cùng Vũ Độc đến Thiên hạ đệ nhất mỳ.

Mặc dù đêm đã về khuya, Thiên hạ đệ nhất mỳ vẫn cứ ồn ào như cũ, còn hơn một canh giờ nữa mới đóng cửa. Hoàng Kiên, Tần Húc Quang, Tằng Vĩnh Nặc đều đang ngồi ở đại đường uống rượu ăn điểm tâm chờ Đoạn Lĩnh.

"Bất quá là thuận miệng nói." Tần Húc Quang cười nói, "Vương huynh đệ đúng là lời nói gói vàng, đủ cảm thịnh tình."

"Vâng." Đoạn Lĩnh cười nói, "Khiến các vị đại ca chờ đợi hồi lâu, thật là ngượng ngùng."

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ thật nguy hiểm, nếu không phải Vũ Độc khuyên nhủ y nhất định sẽ về nhà ngủ, một khi thất tín, mấy vị bằng hữu này sẽ không dễ giao hảo nữa, sau này hẳn là nên đối với mình nghiêm túc hơn một chút.

"Vị này chính là..."

Tằng Vĩnh Nặc nhận ra Vũ Độc là một trong các quan giám thị, cất lời gợi ý Đoạn Lĩnh giới thiệu, Đoạn Lĩnh liền nói: "Đây là Vũ Độc, nghĩa huynh của đệ..."

Vũ Độc lại bước đến nói vài câu với lão bản, khách nhân trong nhã gian trên lầu hai mới vừa rời đi không bao lâu, vốn nên thu thập không nhận khách nữa, bất quá quan hệ giữa Trịnh Ngạn và lão bản rất tốt, liền đáp ứng để bọn họ dời lên lầu hai.

"Các vị lên đó ngồi." Vũ Độc nói, "Ta ở dưới lầu ngồi một chút."

Ba người liền gật đầu với Vũ Độc, cùng Đoạn Lĩnh lên nhã gian, vừa ngồi xuống không bao lâu dưới lầu đã đưa lên bốn tô mì. Đoạn Lĩnh chính là đang đói bụng, lập tức ăn ngấu nghiến, mấy người kia cũng đã uống rượu cả một đêm, vừa vặn cần điền đầy bụng.

"Không ngờ tới nghĩa huynh của Vương huynh đệ lại là Vũ Độc." Tằng Vĩnh Nặc nói, "Lúc còn trong nhà đã từng nghe, ngoại trừ Trịnh Ngạn bên người Hoài Âm Hầu, Đại Trần còn có ba đại thích khách khác."

"Đúng vậy." Đoạn Lĩnh cười nói, "Cũng nhờ cơ duyên tế hội mới quen biết cùng hắn, hết thảy giống như đã được định trước. Hắn thu lưu đệ, cho đệ một chỗ an thân, còn dẫn tiến đệ cùng với Mục tướng gia. Thật sự là như huynh như phụ."

Mọi người đến lúc này mới biết rõ nguồn cơn, ngay cả Hoàng Kiên trước giờ cũng không biết rõ chuyện của Đoạn Lĩnh, lúc này nghe được liền liên tiếp gật đầu.

"Tối nay gặp mặt vội vàng." Tần Húc Quang nói, "Sớm biết nên đặt một bàn tiệc hảo hảo chiêu đãi mọi người. Đêm cũng đã sâu, ăn mỳ xong mọi người liền về nhà thôi, ngày mai chúng ta lại đổi một nơi khác, thỏa thuê uống rượu."

"Tiểu đệ ngày mai sẽ phải ly khai Giang Châu rồi." Đoạn Lĩnh khách khí cười nói.

"Cái gì?" Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ có chuyện liền nói ngay bây giờ, theo y suy đoán, trong ba người này, Hoàng Kiên nhất định sẽ vào triều làm quan, con côi của Tuần diêm Ngự Sử, cho dù tài học chẳng được bao nhiêu Lý Diễn Thu cũng sẽ căn cứ ý tứ bồi thường mà không bạc đãi. Huống chi, người có thể khiến Mục Khoáng Đạt trọng dụng, hẳn là còn có chút chân tài thật học.

Mà Hoàng Kiên nếu như đã có thể kết giao cùng hai người Tần, Tằng, có thể thấy được chênh lệch không lớn, nói cách khác, tương lai nếu ba người đều rất có tiền đồ.

"Phải đi Nghiệp thành." Đoạn Lĩnh đáp.

Ba người đồng loạt động dung, Đoạn Lĩnh lại đơn giản kể qua những gì đã gặp. Hoàng Kiên tuy rằng từ trước đến nay vẫn cảm thấy người sư đệ này không đơn giản, lại không ngờ rằng vừa thi Đình xong hôm sau đã nhận công vụ, lúc trước hắn cũng từ chỗ Mục Khoáng Đạt mơ hồ biết được chuyện ở Đồng Quan, liền nhân tiện nói: "Ban nãy chờ lâu không thấy sư đệ đến, liền nghĩ đến hẳn là đang cùng sư phụ thương lượng giải quyết nguy cơ của Nghiệp thành. Không ngờ đến, còn phải để sư đệ đây tự mình đi một chuyến."

"Bằng không nào còn ai có thể đi chứ." Đoạn Lĩnh nói.

Tần Húc Quang nói: "Hà Giang sau trận Thượng Tử đến nay vẫn chưa gượng dậy nổi, triều đình cũng đã nhiều lần xen vào hưng suy tại nơi này, hôm nay nghĩ đến nói không chừng cũng là thiên ý. Huynh đệ có kế hoạch chi tiết chưa?"

Nên làm gì trước làm gì sau Đoạn Lĩnh đại thể đã có tính toán, lúc này lại nói ra để ba người giúp y nghĩ cách. Vì vậy mọi người liền bắt đầu thảo luận, phải làm như thế nào để lợi dụng triệt để tài nguyên hữu hạn của Hà Giang tam thành bấp bênh, chiến loạn nhiều năm, chỉ cần sơ ý một chút liền có thể tan vỡ, thật sự vô cùng nguy hiểm.

"Mới đến thì không thể quá hà khắc." Hoàng Kiên nói, "Tuy nói tân quan tam bả hỏa, thế nhưng chung quy cũng nên cẩn thận."

"Sư huynh nói phải." Đoạn Lĩnh gật đầu.

Tằng Vĩnh Nặc còn nói: "Ta từng nghe phụ thân nói qua, Nghiệp thành kỳ thực rất có thương cơ, dù sao năm đó cũng là trọng địa thông thương giữa Trần, Liêu. Chỉ là sau khi chiến loạn nổ ra, thương nhân rất ít

đi qua con đường này mà dời đến Hà Giang. Dù sao Nghiệp thành thật sự quá loạn, nếu không gặp người Nguyên thì là thổ phỉ, dần dần thương giới suy sụp, tình cảnh cũng thảm đạm như hiện tại."

"Còn gì nữa không?" Đoạn Lĩnh xuống lầu tìm giấy bút ghi lại.

Tần Húc Quang im lặng một chút, nói: "Đệ dự định sắp xếp dân chạy nạn vượt qua mùa đông như thế nào? Đệ yên tâm, chúng ta nhất định thủ khẩu như bình, nếu trong thời kỳ giáp hạt còn có thể tại Giang Châu thay đệ suy nghĩ một chút biện pháp."

Đoạn Lĩnh biết, bọn họ lúc này rất đáng để tín nhiệm, tuy rằng không rõ tương lai có bị phe phái phân tranh làm thay đổi hay không, thế nhưng hiện tại, mọi người không có bất kỳ xung đột lợi ích gì, cũng không đáng để bán đứng y.

"Mượn từ người Liêu." Đoạn Lĩnh nói, "Đệ có giao tình cùng Phí tiên sinh, ngài ấy hiện giờ hẳn đang ở bên cạnh Liêu đế, chỉ cần dùng tình lay động, dùng lý chỉ rõ, Nghiệp thành nếu như không giữ được Liêu quốc sẽ trực tiếp đối mặt với sự xâm chiếm của Nguyên nhân. Mọi người đều là người thông minh, một chút đạo lý này hẳn là có thể hiểu, đến lúc đó đệ liền viết thêm một phong thư nhờ Phí tiên sinh hỗ trợ."

"Được không." Hoàng Kiên hướng về hai người khác thăm dò. Tần Húc Quang chậm rãi gật đầu.

"Còn có thể mượn từ Hoài Âm Hầu." Tần Húc Quang nói.

"Đây cũng là một biện pháp." Hoàng Kiên nói, "Dù sao, bắt đầu lập đông dân chạy nạn cũng sẽ từ phương bắc tràn xuống, Nghiệp thành nuôi không được nhiều người như vậy, lại xuôi nam một hai trăm dặm liền là lãnh địa của Hoài Âm Hầu rồi. Diêu Hầu gia không muốn nuôi cũng phải nuôi."

Đoạn Lĩnh luôn cảm thấy nhờ vả người ngoài vẫn tốt hơn cầu người một nhà. Trời biết Diêu Phục lại có thể đưa ra điều kiện kỳ quái gì.

"Liêu quốc chia làm Nam, Bắc viện." Hoàng Kiên còn nói, "Chuyện này đệ hẳn là rõ ràng, từ sau khi Gia Luật Đại Thạch qua đời, Hàn gia Nam viện thanh thế vượt trội. Đệ muốn tìm ai mượn lương?"

Vấn đề này Đoạn Lĩnh cũng đã từng cân nhắc qua, y đáp: "Tìm Gia Luật Tông Chân."

Vì vậy ba người liền bắt đầu phân tích thế cục Liêu quốc, mấu chốt là làm sao tìm được lương thực qua mùa đông.

Trong Đông cung, sắc mặt Thái Diêm âm trầm bất định, Phùng Đạc ở một bên nói: "Điện hạ, lần này vừa lúc là do y không muốn sống, kế hoạch của chúng ta sẽ tiến hành thuận lợi hơn nhiều."

Thái Diêm hỏi: “Hiện trạng Nghiệp thành như thế nào?”

“Dân phong bưu hãn dũng mãnh.” Phùng Đạc nói, “Thổ phỉ tụ tập liền có giết người cướp của. Y cư nhiên một người cũng không cần, chỉ dựa vào Vũ Độc, lá gan thật sự quá lớn.”

Thái Diêm suy nghĩ một lúc lâu, vẫn không nói lời nào.

Một lát sau, Phùng Đạc lại nói: “Khi vừa nhậm chức là lúc sự vụ triền thân, Vũ Độc nhất định không thể không giúp, tuyệt đối không có khả năng thời thời khắc khắc canh giữ bên người y. Y tưởng chỉnh đốn Nghiệp thành sẽ thường xuyên phải phái Vũ Độc ra ngoài. Sát nhân cũng được, luyện binh cũng tốt, chỉ cần Vũ Độc không có mặt chúng ta liền có cơ hội động thủ. Đến lúc đó cứ đổ lên người thổ phỉ, vừa lúc có thể rửa sạch đôi tay.”

Một lát sau, Thái Diêm lại hỏi: “Nếu như y chết, Nghiệp thành có thể bị người Nguyên đoạt lấy không?”

“Xin Điện hạ yên tâm.” Phùng Đạc đáp, “Tình huống tam thành quận Hà Bắc đã là như vậy, cho dù y có chết ở đó cũng không có gì thay đổi, cùng lắm thì để triều đình lại phái một người khác đến là được..”

Thái Diêm nghĩ tới nghĩ lui, tối hậu nói: “Trước cứ để y chỉnh đốn, ta thật muốn xem y có bao nhiêu năng lực.”

Phùng Đạc hiểu ý, gật đầu: “Như vậy đợi đến khi lập đông sẽ phái người qua đó. Nếu thế y đã có thể chuẩn bị mọi việc đầy đủ trong mùa thu, thuận tiện hạ thủ.”

Thái Diêm thất thần một chốc, sau đó lại nói: “Không được, vẫn là nên mau chóng hạ thủ.”

Phùng Đạc lại cúi đầu, nói: “Như vậy, trước hết sẽ phái ảnh đội ra.”

“Chờ một chút.” Thái Diêm thở dài, lông mày nhíu chặt, bất đắc dĩ nói, “Lẽ nào trong triều lúc này, thật sự không còn ai có thể dùng được sao?”

126. Quyển 2 - Chương 126: Khả Nghi

Phùng Đạc cũng không nói tiếp mà yên lặng chờ chỉ lệnh của Thái Diêm.

“Trước cứ phái Ảnh đội ra.” Thái Diêm nói, “Xem tình huống đã, thật là không cần đến Ô Lạc Hầu Mục?”

“Không cần.” Phùng Đạc nói, “Thế cục Nghiệp thành hiện nay vô cùng hung hiểm, lưu dân quần kết thành

đội chiếm núi làm vua, Vũ Độc không có cách phân thân, muốn chiếu cố Vương Sơn khẳng định làm không đến. chúng ta chỉ cần để vài thành viên trong đội cảnh vệ, bảo bọn họ tùy thời báo cáo hướng đi, muốn diệt trừ Vương Sơn là việc vô cùng đơn giản. Nếu ở trong thành không tiện hạ thủ thì liền bán tin tức cho người Nguyên, để bọn họ giúp chúng ta giải quyết là xong."

"Không không không." Thái Diêm nói, "Trăm triệu lần không thể để y rơi vào tay người Nguyên."

Phùng Đạc chỉ phải đáp: "Đã rõ."

"Đi làm đi." Trong mắt Thái Diêm, lần này giết chết Đoạn Lĩnh đã là chuyện mười phần chắc chín, đến phút cuối cùng hắn lại nhớ đến một việc, nói: "Thuận tiện diệt trừ luôn Vũ Độc, bảo đảm hai người bọn họ đều không còn mạng trở về."

Phùng Đạc cúi người cáo lui.

Thái Diêm không hiểu vì sao, từ lúc gặp lại Đoạn Lĩnh trong lòng y luôn sinh ra một nỗi sợ hãi, là cảm giác mà trước đây hắn đã quên mất. Phải mau chóng diệt trừ người này, bằng không đợi đến khi y thành lập được thế lực vững chắc liền không dễ thu thập.

Đến canh hai, lão bản của 'thiên hạ đệ nhất mỳ' đã chuẩn bị đóng cửa, Đoạn Lĩnh đầu óc choáng váng lơ mơ, thầm nghĩ may là tối nay đã tụ họp cùng đám người Hoàng Kiên, bằng không bản thân còn có quá nhiều chi tiết quên sót như vậy, khẳng định sẽ có tình huống bất ngờ không kịp thu thập.

"Việc nhân sự phải làm thế nào đây?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Giao cho Công tào đi làm." Hoàng Kiên nói, "Phải trao quyền thích hợp cho thủ hạ, không nên ôm đồm hết vào người. Sư đệ dù sao cũng không phải ba đầu sáu tay, tuyệt đối không thể lo liệu hết."

"Được." Hiện tại Đoạn Lĩnh đã cảm giác được, nhìn người dùng người quả nhiên là một môn học cao thâm, nếu cứ dựa theo tác phong của mình lúc ở Đồng Quan, có bận đến chết cũng chưa chắc xử lý hết công việc. Tần Húc Quang còn dặn dò: "Huynh đệ chi bằng hậu đãi bọn họ, chỉ cần bảo đảm bọn họ trung thành là được. Nước trong quá không có cá, chỉ cần không chạm đến căn cơ, một mắt nhắm một mắt mở là được rồi."

Đoạn Lĩnh hiểu Tần Húc Quang đây là thành tâm khuyên bảo mới nói những câu như vậy. Dù sao mọi người tương lai đều là đồng liêu, nếu đem chuyện này nhớ ở trong lòng viết tấu chương tố cáo, sợ rằng Tần Húc Quang không đảm đương nổi.

Đây hẳn là vì y đã tín nhiệm đem việc trù bị lương thảo nói ra, Tần Húc Quang mới có thể vô tư đem những lời này bày tỏ coi như báo đáp. Loại cảm giác được tín nhiệm này khiến Đoạn Lĩnh cảm thấy rất tốt.

"Phải đóng cửa rồi." Đoạn Lĩnh nói, "Về thôi, sau này bất kể được ngoại phóng hay nhập Hàn Lâm viện, mọi người nếu có rảnh liền đến thăm tiểu đệ."

Hoàng Kiên nói: "Không ngoài một năm sư đệ nhất định là sẽ trở lại, chỉ cần mọi chuyện đi vào quỹ đạo, Thánh thượng tuyệt đối không để một nhân tài như đệ thủ ở Nghiệp thành cả đời."

Mọi người mỉm cười cáo từ, lại ước định dùng thư liên hệ. Đoạn Lĩnh dự cảm bản thân còn có rất nhiều việc phải nhờ vã bọn họ, mà việc y có thể ngoại phóng đến Nghiệp thành đối với bọn người Hoàng Kiên cũng là việc tốt, dù sao tương lai bọn họ hơn phân nửa là được giữ lại trong kinh, mà chỉ cần y có thể phát triển tốt ở Nghiệp thành, hai bên liền có thể chiếu ứng lẫn nhau, chỉ cần không kết bè đấu đá là được..

Đoạn Lĩnh vừa xuống lầu đã thấy Vũ Độc ngồi uống rượu cùng Trịnh Ngạn.

"Ngươi thế nào lại tới?" Đoạn Lĩnh nói.

"Ngày mai chỉ sợ không có thời gian." Trịnh Ngạn nói, "Tối nay coi như tống biệt hai người."

Sau khi nhóm nhiều Hoàng Kiên nói vài lời chào hỏi liền tự mình rời đi, chỉ để lại Vũ Độc và Đoạn Lĩnh, Trịnh Ngạn ba người. Vũ Độc dắt ngựa chậm rãi rảo bước, Trịnh Ngạn vuốt ve Bôn Tiêu, nói: "Hôm nay nghe bọn họ bàn bạc, đã quyết là chức vị Hà Giang giáo úy, ngày mai sẽ có Thánh chỉ hạ xuống."

Vũ Độc gật đầu trầm ngâm không nói, Trịnh Ngạn lại nhìn Đoạn Lĩnh: "Hôm nay ngươi Mao Toại tự cử[1], muốn chạy đến một nơi xa như vậy thật sự có chút ngoài dự liệu của ta."

Đoạn Lĩnh đứng đối diện Trịnh Ngạn, y mơ hồ cảm giác được đối phương phảng phất đã đoán được gì đó. Vũ Độc hiển nhiên sẽ không nói chân tướng cho hắn, việc này nếu thật sự phải bộc lộ, chỉ có thể do chính y mở miệng.

"Ngươi không thích Thái tử?" Trịnh Ngạn hỏi.

"Trịnh đại nhân." Đoạn Lĩnh cười nói, "Lời này cho dù đúng sự thực, ngài nghĩ ta sẽ nói cho ngài biết sao? Xin đừng đặt bẫy tại hạ như vậy."

Trịnh Ngạn cũng nở nụ cười, biết Đoạn Lĩnh đã xác minh thái độ liền nheo mắt lại.

"Chỗ này của ta có một bức thư tay." Trịnh Ngạn nói với Đoạn Lĩnh. "Sau khi đến Nghiệp thành, nếu gặp khó khăn gì thì mang nó đưa đến chỗ Hoài Âm Hầu, hắn nhìn vào mặt mũi của ta sẽ giúp ngươi một tay."

Đoạn Lĩnh nhận thư, nói: "Cảm tạ."

"Là do Bệ hạ phân phó." Trịnh Ngạn nói, "Phương bắc hung hiểm, chính ngươi phải nghìn vạn lần cẩn thận."

Trịnh Ngạn phóng người lên ngựa, kéo cương rời đi.

Trịnh Ngạn đi rồi Đoạn Lĩnh mới hỏi Vũ Độc: "Hắn thế nào đột nhiên hỏi đến trên người Thái cẩu?"

"Đêm đó hắn đã nghe được." Vũ Độc nói, "Sau liền bắt đầu hoài nghi thân phận của Thái tử. Có lẽ nói, từ ban đầu hắn đã hoài nghi."

Trời quá nửa đêm, hai người nhàn nhã dạo bước qua con hẻm nhỏ yên tĩnh, ánh trăng chảy xuống, đầy đất nguyệt quang, khí trời tháng năm tươi mát mà tốt đẹp.

"Trở lại còn phải đi gặp Mục tướng gia." Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh vừa nghĩ đến liền đau đầu, khó được an bình trong chốc lát, chỉ hy vọng con đường này vĩnh viễn cũng đi không đến kết thúc. Y nắm tay Vũ Độc chậm rãi dạo bước, phảng phất thế gian này chỉ còn hai người bọn họ.

"Những lời hôm nay ngươi nói trong Ngự thư phòng là thật sao?" Vũ Độc hỏi.

"Cái gì là thật?" Đoạn Lĩnh bất chợt không nghĩ ra, ngẩn người một lát lại nhớ đến lúc Tạ Hựu nghi vấn năng lực của Vũ Độc, nói: "A, đúng vậy."

Y xoay người nhìn Vũ Độc, Vũ Độc lúc này một thân hắc sắc võ bào, tay nắm Bôn Tiêu.

"Có đôi lúc ta vẫn nghĩ, ngươi nếu mặc khôi giáp." Đoạn Lĩnh cười nói, "Nhất định là một vị tướng quân tuấn tú."

Vũ Độc cúi đầu hôn lên môi Đoạn Lĩnh, lúc tách ra lại dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt thiếu niên, trong thần sắc không giấu được vẻ buồn rầu.

"Chuyến đi này." Vũ Độc nói, "Ngươi phải giết ngươi, còn là giết rất nhiều người, ngươi phải giết sạch những kẻ muốn hại ngươi, muốn phản đối ngươi. Muốn dẫn binh, ngươi phải giết đám người làm loạn kỷ cương, thậm chí phải giết cả đám phú hào, cướp tiền của bọn họ phân cho bách tính."

"Ta biết." Đoạn Lĩnh chán nản nói.

"Có lẽ sẽ giết đến máu chảy thành sông, "Ngươi thiên tính lương thiện, ta sợ ngươi hạ không được quyết tâm."

"Sẽ không." Đoạn Lĩnh thở dài, nói, "Ta đã nhìn thấy quá nhiều người chết."

Vũ Độc nói: "Ta sẽ thay ngươi giết người, ngươi không cần phải sợ. Chỉ là có những lời này ta phải nói trước, phàm là có người đáng chết, ngươi không thể nương tay, bằng không, hậu hoạn vô cùng."

"Được." Đoạn Lĩnh gật đầu, nói, "Ta đáp ứng ngươi."

Lúc này Vũ Độc mới gật đầu, Đoạn Lĩnh phảng phất bỗng nhiên nhìn thấy một Vũ Độc thật khác biệt, lại nhớ rằng cho dù hắn rất biết cách giết người, chỉ là nếu không phải tình huống cần thiết thì hắn rất ít khi động thủ.

Có lẽ lần này Vũ Độc thật sự phải đại khai sát giới rồi. Đoạn Lĩnh có chút bất an, nhưng ngày này trước sau gì cũng sẽ đến, vừa tới một nơi không hề quen thuộc lại muốn nhanh chóng thâu tóm quyền hành, nhất định phải thi triển thủ đoạn cứng rắn mạnh mẽ. Đoạn Lĩnh trước sau vẫn suy nghĩ vấn đề này, lúc bọn họ đi đến cuối đường, quản gia phủ Thừa tướng đã đợi ở bên ngoài, hướng về phía Đoạn Lĩnh nói: "Vương thiếu gia, lão gia ở thư phòng chờ người, thỉnh thiếu gia nhanh chóng đi một chuyến."

"Chờ đã bao lâu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Gần được một canh giờ." Quản gia đáp.

Trời đã gần canh ba, Đoạn Lĩnh liền cùng Vũ Độc vội vàng đi qua, chuẩn bị một lần gặp gỡ cuối cùng trong hôm nay.

Trên án có bày hai cuộn giấy bổ nhiệm, phía sau còn ngồi hai nam nhân xa lạ, mặc dù đêm đã về khuya tinh thần của mọi người vẫn rất tỉnh táo, đang hăng hái thảo luận biện pháp thi hành chính sách ở Nghiệp thành. Đoạn Lĩnh tiến vào nói lời tạ lỗi cùng Mục Khoáng Đạt, Mục Khoáng Đạt lại phất phất tay nói không hề gì.

"Là đi gặp sư huynh của ngươi sao?" Mục Khoáng Đạt hỏi.

"Dạ." Đoạn Lĩnh biết vô luận mình làm gì cũng không tránh được tai mắt của Mục Khoáng Đạt.

"Có vài mưu tính ngươi còn phải học nhiều ở Hoàng Kiên." Mục Khoáng Đạt lại giới thiệu với Đoạn Lĩnh, "Vị này chính là Lâm tiên sinh."

Người ngồi sau án tên Lâm Vận Tề, đứng dậy hành lễ cùng Đoạn Lĩnh, Mục Khoáng Đạt lại nói: "Lâm tiên sinh lúc trước đi theo Diêm thiết sử Tây Xuyên, Nhâm Bật Thăng, Nhâm đại nhân, chủ quản khảo hạch công danh. Lúc này vựa vặn vì ngươi trợ lực."

Đoạn Lĩnh lại vội vàng cảm tạ Lâm Vận Tề, Mục Khoáng Đạt lại giới thiệu người còn lại, đối phương cư

nhiên là một quân nhân. Quân nhân chắp tay với Đoạn Lĩnh, Mục Khoáng Đạt nói: "Hắn gọi Vương Chinh, là người của bổn gia, từng là Thông xử tùy quân của Tiên đế. Từ sau khi Chinh bắc quân giải trừ liền lưu lại Tây Xuyên, lúc dời đô liền cùng mọi người đến Giang Châu, là do Tạ Hựu tiến cử với ta, hẳn là người cương trực công chính."

Một người quản khảo hạch công danh, một người lại quản hình pháp. Đoạn Lĩnh biết bên cạnh mình nhất định sẽ có người của Mục Khoáng Đạt, dùng người nào, phạt người nào đều sẽ do Mục Khoáng Đạt định đoạt, nếu y không tuân theo đối phương nhất định sẽ có tâm phòng bị. Dù sao Nghiệp thành đủ loạn, cũng có đủ cơ hội, chỉ cần khéo léo bồi dưỡng thế lực, chẳng mấy chốc liền có thể thoát khỏi khống chế.

Đoạn Lĩnh lại hàn huyên vài câu cùng bọn họ, Mục Khoáng Đạt lại nói cùng hai người Lâm, Vương: "Đêm cũng đã khuya, hai người trở về ngủ trước, tương lai có thời gian lại cùng Thái Thú tâm sự."

Lâm Vận Tề và Vương Chinh liền cúi đầu cáo lui, Mục Khoáng Đạt còn nói: "Đóng cửa rồi hẳn nói chuyện."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười tiến lên đóng cửa, trong phòng chỉ còn ba người, y, Mục Khoáng Đạt và Vũ Độc, không gian yên lặng nặng nề. Mục Khoáng Đạt nói: "Ngươi nói trước đi, đồ đệ."

Trong lòng Đoạn Lĩnh thấp thỏm, biết Mục Khoáng Đạt đối với cách hành sự của mình là có ý kiến rất lớn.

"Dự định mượn lương từ Liêu quốc." Đoạn Lĩnh đem kế hoạch nói cho Mục Khoáng Đạt, Mục Khoáng Đạt nghe xong lại nói: "Phí Hoành Đức đúng là đang ở bên cạnh Gia Luật Tông Chân. Theo tính toán của ngươi, việc này thật có thể thành?"

Đoạn Lĩnh gật đầu, lại đem một ít kế hoạch nhóm Hoàng Kiên đề ra cùng với suy nghĩ của mình giải thích với Mục Khoáng Đạt. Cuối cùng, Mục Khoáng Đạt nói: "Không có vấn đề, đã rất tốt rồi. Ngươi có còn lời gì muốn nói không?"

Đoạn Lĩnh biết Mục Khoáng Đạt nhất định muốn hỏi, y vì sao lại tự xin đi Nghiệp thành.

"Đã không có." Đoạn Lĩnh nói.

"Ngươi là tân khoa Thám hoa." Quả nhiên, Mục Khoáng Đạt nói, "Vì sao muốn đi Nghiệp thành? Vì sao không thương lượng trước với sư phụ?"

Tuy rằng Mục Khoáng Đạt nói được rất thogn dong, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại biết, chỉ cần mình sơ ý một chút, nói sai nửa lời liền có thể khiến đối phương cảnh giác. Trên thực tế, lúc này Mục Khoáng Đạt đã đối với y sinh ra hiểu lầm, dù sao trước đó y cũng chưa từng cân nhắc kỹ càng qua quyết định này, càng không để lộ ra bất cứ ý tưởng gì với Mục Khoáng Đạt.

"Là ta bảo Vương Sơn nói như vậy." Lúc này, Vũ Độc đột nhiên mở miệng nói.

“Không.” Đoạn Lĩnh nói, “Là tự ta muốn như vậy.”

Y tỏ vẻ Vũ Độc không nên đem mọi chuyện ôm vào người mình, lại hướng về Mục Khoáng Đạt nói: “Chỉ là… muốn ở cùng hắn thêm một thời gian.”

Mục Khoáng Đạt đã nghĩ qua rất nhiều lý do của người đồ đệ này, lại không ngờ giải thích cuối cùng mình nhận được chính là đơn giản như vậy.

1/ Mao Toại tự cử: Có nghĩa là Mao Toại tự tiến cử mình. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký – Bình Nguyên Quân liệt truyện”.

Năm 251 công nguyên, thủ đô Hàm Đan nước Triệu bị quân Tần bao vây. Vua Triệu vội vàng cử Thừa tướng Bình Nguyên Quân sang Sở du thuyết, hợp sức đánh Tần. Bình Nguyên Quân liền phụng chỉ tuyển chon hơn 20 người có tài năng đi theo, nhưng qua sàng lọc chỉ chọn được 19 người, còn thiếu một mà lại không tìm được người nào xứng đáng. Bấy giờ, có một thiếu niên tên Mao Toại tự đến trước mặt Bình Nguyên QUân nói: “Xin ngài để tôi đi theo cho đủ số”.

Bình Nguyên Quân không quen biết Mao Toại, cũng chưa nghe ai nói về người này nên không dám nhận lời. Mao Toại thấy vậy mạnh dạn nói: “Nếu như ngài sớm để ý thì tôi đã trở thành chiếc dùi nhọn trong bọc vải đâm thủng ra ngoài từ lâu rồi. Nay ngài hãy thử bỏ tôi vào trong bọc có được không?”. Bình Nguyên Quân nghe vậy bèn nhận lời để Mao Toại cùng đi.

Khi đoàn người đến nước Sở, vua Sở kiên quyết tỏ ý không muốn hợp sức với nước Triệu, Mao Toại thấy Bình Nguyên Quân đang không biết đối đáp ra sao liền bước ra toan mở miệng, thì bị vua Sở quát tháo đuổi ra ngoài. Mao Toại tức giận cầm kiếm sấn đến gần vua Sở quát lên rằng: “Tôi hiện đứng gần đại vương chỉ trong gang tấc, tính mạng của đại vương đang nằm trong tay tôi, dù nước Sở có mạnh đến mấy cũng không thể cứu được đại vương”.

Vua Sở sợ khiếp vía, Mao Toại bèn hạ thấp giọng phân tích rõ mối lợi hại của việc hai nước hợp sức, lời lẽ rất sắc bén khiến vua Sở cuối cùng phải nhận lời.

Hiên nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ “Mao Toại tự tiến” để ví với hiện tượng tự mình tiến cử mình đi làm một công việc nào đó.

127. Quyển 2 - Chương 127: Cây Liền Cành

Lúc này Mục Khoáng Đạt đã không còn lời chống đỡ, ánh mắt nhìn Đoạn Lĩnh cũng mang theo tức giận.

“Ngươi vì sao lại cố chấp như vậy chứ?” Mục Khoáng Đạt nói.

Đoạn Lĩnh thấp thỏm bất an không lên tiếng.

Mục Khoáng Đạt lại nói: “Sẽ có ngày ngươi bị hủy vì cái tính xử lý theo tình cảm này.”

Đoạn Lĩnh vẫn không nói gì.

Vũ Độc cũng giữ vững trầm mặc, Mục Khoáng Đạt đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn cười, đây lại là chuyện gì? Môn sinh y coi trọng nhất lại dan díu cùng một nam nhân, ngay cả tiền đồ cũng không cần, mà y lại giống như kẻ chia rẻ hai phu phu bọn họ vậy. Cái lý do này thật sự vô cùng buồn cười, thế nhưng kết hợp vứoi phản ứng trước đó của Đoạn Lĩnh lại khiến Mục Khoáng Đạt muốn không tin cũng không được.

“Hai ngươi đây là muốn bỏ trốn sao?” Mục Khoáng Đạt lại hỏi, “Còn trở lại không, Thám hoa lang?”

Đoạn Lĩnh lập tức gật đầu, nói: “Sẽ trở về.”

Mục Khoáng Đạt giận tím mặt: “Vương Sơn! Trong đầu ngươi đến tột cùng đều nghĩ cái gì!”

Mục Khoáng Đạt rốt cục nổi giận, còn đem toàn bộ vật dụng trên án hất đổ. Đoạn Lĩnh lập tức quỳ một gối xuống không dám tranh biện.

Vũ Độc đang định lên tiến Đoạn Lĩnh đã quay đầu lại, trừng mắt nhìn hắn.

“Vũ Độc, ngươi đi ra ngoài.” Mục Khoáng Đạt lạnh lùng nói.

Đoạn Lĩnh sắp xếp lại thư tịch đặt về trên án.

Mục Khoáng Đạt nhấp một ngụm trà, cất giọng giữa không gian yên tĩnh: “Vương Sơn, ngươi nghe rõ cho ta.”

“Dạ.” Đoạn Lĩnh đáp.

Mục Khoáng Đạt nói: “Ngươi bây giờ chính là lông cánh đã cứng rắn, muốn đối nghịch với vi sư có phải không? Ta muốn Vũ Độc tiến Đông cung, ngươi liền dám cùng ta sử thủ đoạn, định cùng hắn cao chạy xa bay?”

“Đồ nhi tuyệt không có ý này.” Đoạn Lĩnh đáp, “Chỉ là… có thể ở bên cạnh hắn thêm một thời gian, cũng là tốt. Cả đời này của đồ chi cũng chỉ có một tâm nguyện như vậy.”

Mục Khoáng Đạt nhìn Đoạn Lĩnh, thật sự không hiểu suy nghĩ của đối phương. Đoạn Lĩnh run giọng nói: "Sư phụ, người thành toàn tâm nguyện cho đồ nhi đi. Tương lai người muốn đồ nhi lên núi đao xuống chảo dầu, đồ nhi… đồ nhi đều không rên một tiếng."

Mục Khoáng Đạt thật sự đã bị Đoạn Lĩnh chọc giận đến dở khóc dở cười.

"Nhân sinh trên đời." Mục Khoáng Đạt ngữ trọng tâm trường nói, "Rất nhiều chuyện, luôn luôn không thể vẹn toàn 'Trăng có khi tròn khi khuyết, người có lúc thăng lúc trầm, việc làm không thể chu toàn', ngươi hiểu hay không?"

Đoạn Lĩnh quỳ trước án, vẫn không cử động.

"Hai ngươi đây là mê muội chuyện gì?" Mục Khoáng Đạt thấp giọng, nói, "Ngươi có phải là tham luyến thứ gì từ Vũ Độc? Công phu trên giường? Sắc lệnh trí hôn ngươi có hiểu không? Không nói ngoại phóng đến Nghiệp thành có bao nhiêu không hợp tình hợp lý, ngươi lại cứ cố chấp như vậy là muốn cùng ta đối kháng? Là do Vũ Độc buộc ngươi làm vậy?"

"Hắn không có, là chủ ý của đồ nhi." Đoạn Lĩnh đáp: "Trong mắt triều thần, đồ nhi tự cầu ngoại phóng cũng là sắp đặt của sư phụ… Nếu có thể lấy được Nghiệp thành… đối với Đại Trần ta cũng là có lợi vô hại."

"Mà thôi mà thôi." Mục Khoáng Đạt chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều mỏi mệt, ồn ào nửa ngày hóa ra đồ đệ của y là muốn cùng một thích khách bỏ trốn, than thở, "Lúc còn trẻ, sư phụ cũng đã từng sinh lòng 'phi quân bất thú', lại đợi thêm vài năm, ngươi sẽ không đem cái thứ trường tương tư kia thủ chặt trong lòng. Đến lúc đó, ngươi sẽ cảm thấy bản thân lúc này quả thực chính là buồn cười đến cực điểm."

Trong lòng Đoạn Lĩnh giật thót, biết mình đã thành công, Mục Khoáng Đạt đã tiếp nhận cái lý do nhìn như hoang đường nhưng lại rất hợp tình hợp lý này.

"Sau khi đến Nghiệp thành." Mục Khoáng Đạt nói, "Hết thảy đều phải cẩn thận, thường xuyên viết thư liên lạc. Chỉ là từ đây đến đó muốn hồi âm cũng mất gần một tháng, nước xa không cứu được lửa gần, ta cũng không giúp được ngươi."

Đoạn Lĩnh thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tạ sư phụ."

"Ta sẽ nghĩ cách nhanh chóng triệu hồi ngươi." Mục Khoáng Đạt nói, "Ngươi xem như thương xót người làm sư phụ này. Hôm nay trong triều ta đã không còn người có thể dùng, chỉ có một Hoàng Kiên, ngươi một lần vừa đi như vậy… ít nhất cũng phải một năm. Ta cực khổ đem hai ngươi dạy dỗ ra, phải ngoại phóng đơn giản là lãng phí nhân tài."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Mục Khoáng Đạt còn nói: "Đi thôi, chớ để dữ Vũ Độc sinh sự thêm nữa."

Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy Mục Khoáng Đạt quả thực còn khó đối phó hơn toàn thể những người đã gặp hôm

nay, thế nhưng y cũng biết chuyện này đã coi như qua được. Chỉ là sau này tất cả chi bằng vô cùng cẩn thận, dù sao cũng không thể một lần lại một lần tiền trảm hậu tấu.

Đoạn Lĩnh cáo biệt Mục Khoáng Đạt, Vũ Độc đang chờ y ngoài cửa, Đoạn Lĩnh cười cười ý bảo đã thành công.

"Ta đi gặp Mục Khánh." Đoạn Lĩnh nói, "Ngày mai phải khởi hành rồi."

Vũ Độc liền gật đầu cùng y đi qua, Mục Khánh đã ngủ, Đoạn Lĩnh vẫy lui hạ nhân trực tiếp đẩy cửa đi vào, ngồi ở cạnh giường.

Bên ngoài đã có tiếng gà gáy, trời dần hửng sáng.

"Mục Khánh." Đoạn Lĩnh nói.

Mục Khánh mơ mơ màng màng xoay người, nói: "A, là ngươi."

"Ta hôm nay phải ra ngoài một chuyến." Đoạn Lĩnh đáp.

"Ừ." Mục Khánh trở mình, nằm ngủ tiếp.

Đoạn Lĩnh nói: "Chính ngươi bảo trọng."

Tiếng ngáy của Mục Khánh lại cất lên đều đều, hiển nhiên hoàn toàn không coi ra gì, Đoạn Lĩnh lại nở nụ cười, đứng dậy rời đi.

Trời đã sáng rõ, Đoạn Lĩnh đứng ở trong viện, cả đêm không ngủ, người đều có chút mệt mỏi. Tôn Đình cũng đã thức dậy giúp bọn họ quét tước, mà Vũ Độc lại bắt đầu thu dọn đồ đạc, nói: "Ngươi trước tiên ngủ đi, bọn họ đều đã hẹn xong, đến chính ngọ chờ ngoài cửa thành."

Đoạn Lĩnh thật sự không chịu nổi, lập tức trèo lên giường mơ mơ màng màng ngủ mất, cuối cùng còn nghe Tôn Đình hỏi thăm Vũ Độc: "Vị thiếu gia này làm sao vậy?"

Vũ Độc cái gì cũng không nói, chỉ làm một thủ thế 'suỵt', không gian liền yên tĩnh lại.

Đoạn Lĩnh ngủ đến thiên hôn địa ám, cũng không biết rốt cục đã ngủ bao lâu, chợt cảm giác được có một bàn tay đang sờ soạng mình, xung quanh tối tăm mờ mịt, đôi môi của Vũ Độc ấm áp mà mềm mại không ngừng chuyền nước cho y. Đoạn Lĩnh ngủ đủ lâu, cổ họng bỏng rát, vừa cảm nhận được hơi nước liền lập tức uống xuống, Vũ Độc mớm cho bao nhiêu y liền uống hết bao nhiêu.

Sau khi đút nước xong, lưỡi của Vũ Độc mang theo một chút cảm giác mát lạnh cùng với ý tức khiêu khích quấn quýt lấy Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh vừa tỉnh ngủ, bị hôn đến như vậy thứ trong quần cũng lập tức cứng rắn, khí tức gấp rút rối loạn, trong lúc nửa mơ nửa tỉnh vươn tay ôm lấy Vũ Độc.

Ngoại bào của Đoạn Lĩnh cũng không biết đã bị cởi từ lúc nào, chỉ mặc một thân áo đơn mơ hồ mở mắt ra, đột nhiên cảm thấy mặt giường lắc lư lợi hại, xung quanh có ánh sáng mờ nhạt xuyên thấu qua một lớp màn vải chiếu vào không gian nhỏ hẹp, ánh lên một sắc cam ấm áp.

Vũ Độc mặc cả người bạch y ôm lấy Đoạn Lĩnh, đè nặng lên đối phương hôn sâu.

"Đây là đâu?" Đoạn Lĩnh cảm giác được chính mình cũng đang lung lay xốc nảy.

"Ừ." Khóe miệng của Vũ Độc khóe miệng hơi nhếch lên, nói, "Trên mã xa."

Đoạn Lĩnh lập tức giật mình tỉnh giấc, đã lên đường sao? Y luôn cảm thấy mình còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, bây giờ đã đi rồi?

"Thấy ngươi quá mệt mỏi." Vũ Độc nói, "Liền không gọi ngươi dậy mà ôm thẳng lên mã xa."

Đoạn Lĩnh lẩm bẩm nói: "Thật vậy chăng?"

Trong mã xa có một tọa tháp không lớn lắm, miễn cưỡng có thể ngủ được một người, lúc này hai người lại ôm ấp chen chúc bên trên liền có cảm giác chật chội. Đoạn Lĩnh đứng dậy, vén màn xe nhìn ra ngoài, tà dương rọi thẳng vào mắt khiến y không thể nhìn rõ, chỉ lờ mờ nhận ra bọn họ đã lên quan đạo.

Vũ Độc ôm ngang hông y kéo vào trong xe, đặt lên trên tháp, tiếp tục hôn môi.

"Ở đây không có ai cả." Vũ Độc nhỏ giọng nói, "Cũng sẽ không có người làm phiền."

Đoạn Lĩnh bị hôn đến cả người khô nóng, vô cùng thất thố, Vũ Độc lại không chút lưu tình đặt tay lên người y sờ loạn, sống mũi cả hai ma sát lẫn nhau, môi lưỡi triên fmiên.

Trong ngực Đoạn Lĩnh dâng lên một cảm giác mới mẻ cùng kích thích, thời khắc này thật sự đến quá nhanh, cũng quá đột nhiên.

Tịch dương vàng rực chiếu lên quan đạo, ánh dương buổi chiều đầu hạ sáng lạn ấm áp, một đoàn xe chạy như bay trên đường rời khỏi Giang Châu thẳng về phía bắc.

Cả đoàn người bao gồm Tôn Đình, Nghiêm Địch, Lâm Vận Tề, Vương Chinh cùng với gia quyến Lâm gia, cùng đi theo còn có một đám huynh đệ sinh tử của Vương Chinh tổng cộng có đến hơn hai mươi người, đều là do Mục Khoáng Đạt đặc biệt phân phó. Đoàn người cứ thế gần hơn ba bốn mươi khẩu, lại mang theo khoảng sáu chiếc xe ngựa.

Mọi người vừa ghé vào dịch trạm nhất thời khiến cho vô cùng náo nhiệt, Đoạn Lĩnh vừa mới trải qua một trận mây mưa thất thường trên mã xa, cả cái cổ còn đang đỏ lên, có chút ý loạn tình mê ngồi yên một chỗ, những người lướt qua trước mặt y đều khom lưng gọi một tiếng đại nhân.

Đoạn Lĩnh xấu hổ chân tay luống cuống, vội vàng gật đầu đáp lại rồi nhanh chóng vào trong, thấy có người đang dọn bàn trà liền thuận miệng nói: "Để ta làm đi."

Tiểu nhị trạm dịch hiện tại đúng là bận đến không phân trái phải, nghe có người nói vậy liền giao một đám chén đĩa qua nhờ y sắp xếp, lại xoay người đi rót nước. Chỉ là chuyện này lại khiến đám thủ hạ sợ đến hồn phi phách tán, liên miệng nói: "Đại nhân người cứ ngồi đi, để chúng ta làm là được rồi!"

Đoạn Lĩnh liền bước ra sau tấm bình phong ngồi xuống, một lát lại nghe được tiếng bi bô đùa nháo của hài tử, thò đầu thoáng nhìn ra, hóa ra là hai đứa trẻ của Lâm gia, một nam một nữ, bộ đạng dều rất khả ái. Có tiểu hài tử liền có khí tức sinh hoạt, y không khỏi nghĩ đến, Vũ Độc nếu như có thể thành gia bây giờ hơn phân nữa cũng đã là cha người khác.

Y liếc mắt nhìn về phía Vũ Độc, Vũ Độc phảng phất có cách ứng cũng bình tĩnh nhìn về phía y, ánh mắt vừa chạm liền dời, lại tiếp tục phân phó nhiệm vụ tuần tra cho thủ hạ của Vương Chinh.

Vương Chinh không chỉ đã từng đảm nhiệm Thông xử mà còn tùy quân xuất chinh, võ nghệ tuy rằng không thể so với cao thủ giang hồ, thế nhưng muốn hành quân đánh trận lại không thành vấn đề. Vũ Độc an bày nhiệm vụ cho hắn cảnh giác phụ cận, lại đi kiểm tra thức ăn trong bếp có sạch sẽ không, có nơi nào xảy ra vấn đề…

Bận rộn một lúc lâu, thẳng đến khi tiểu nhị bưng mỳ lên chia cho mỗi người một chén, trong trạm dịch nhất thời liền không còn tiếng nói chuyện, ai cũng chăm chú ăn mỳ. Nghiêm Địch lại còn uống ít rượu, mọi người thỉnh thoảng đối đáp vài câu, bởi vì chưa quen thuộc tính tình của Đoạn Lĩnh nên ai cũng có vẻ cẩn thận.

Vũ Độc ngồi vào bên cạnh Đoạn Lĩnh, nói: "Không ngon như thiên hạ đệ nhất mỳ, ngươi trước hết ăn tạm. Ta hôm trước đã hỏi Trịnh Ngạn thực đơn, đợi đến Nghiệp thành lại nghĩ cách giải quyết."

Trong lòng Đoạn Lĩnh nhất thời vô cùng cảm động, Vũ Độc lại bảo y ăn nhanh lên một chút, nói: "Ăn cho no vào."

"Ngươi cũng ăn nhiều một chút." Đoạn Lĩnh gắp ít mỳ cho Vũ Độc, nói, "Mệt không?"

Vũ Độc không biết nghĩ đến cái gì, suýt nữa phun mỳ ra ngoài, vẻ mặt đỏ bừng lại không nhịn được buồn

cười.

"Ăn no mới có sức làm việc phải không?" Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh, lộ ra nụ cười tà khí.

Đoạn Lĩnh lập tức xấu hổ, giả vờ uống trà che giấu ngượng ngùng, hai người khoanh chân ngồi trước án, Vũ Độc liền vươn chân qua ngang ngược đặt lên đầu gối Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh vài lần muốn đẩy đi lại bị đối phương kéo về, thử mãi không có kết quả chỉ đành phải thôi.

Sau khi ăn cơm xong, Đoạn Lĩnh còn đang ngẩn người thì Lâm Vận Tề đã bước đến, hỏi: "Thái Thú đại nhân, ngài có muốn kiểm tra sổ sách không?"

Lúc này Đoạn Lĩnh mới nhớ ra, trong triều hẳn là sẽ phát xuống một khoản kinh phí cho bọn họ đi nhận nhiệm, dù sao cũng không thể một phân tiền cũng không cấp, những thứ như danh sách, khoản thu chi tạm thời đều do Lâm Vận Tề đảm nhiệm, cả vấn đề công phí cũng là như vậy. Vừa rồi sau khi xuống xe y thấy có người khiêng vài cái hòm nặng trịch, Nghiệp thành không có tiền trang lớn, như vậy bên trong hẳn là bạc trắng.

"Nói tổng số cho ta một chút." Đoạn Lĩnh đáp, "Mang danh sách của mọi người đến đây."

Cả đoàn tổng cộng ba mươi bảy người, gia quyến của Lâm Vận Tề chiếm gần phân nửa, các huynh đệ của Vương Chinh vừa xử lý tạp vụ vừa đảm nhiệm sai dịch thủ hạ chiếm hơn phân nửa còn lại, ngoài ra chính là bốn người Nghiêm Địch, Tôn Đình cùng y và Vũ Độc. Đoạn Lĩnh đoán chừng Lâm Vận Tề phải là mưu thần của Mục Khoáng Đạt, lần này đi Hà Bắc làm tiền trạm cũng sẽ không quay lại nữa, vì vậy mới dẫn theo gia quyến.

Vương Chinh lại là đi theo y hy vọng lập nên cơ nghiệp. Sau này có lẽ có thể mang theo bên cạnh.

Người bất đồng cũng phải có cách đối đãi bất đồng, đợi Thi Thích đến tiếp quản sổ sách, y sẽ có tổng cộng ba mươi tám thủ hạ thân cận. Mục Khoáng Đạt thật ra không quá để bụng việc quản lý tiền tài của y, dù sao quan viên ngoại phóng ít nhiều cũng phải dính chút béo bở, không nên cứ nhìn chằm chằm không buông.

Đoạn Lĩnh đột nhiên dâng lên ý thức trách nhiệm, y mang theo một đám người như vậy đi đến nơi xa lạ, không thể để bọn họ nghèo cũng không thể để bọn họ bệnh, càng không được để bọn họ chết đi… Từ trước đến giờ y vẫn đem quốc gia thiên hạ treo lên bên miệng, nhưng dù thế nào đi nữa bách tính cũng là một quần thể quá lớn, không khỏi có chút mênh mông vô định, mà ba mươi bảy người trước mắt lại là sự tồn tại chân thật, là gánh vác không thể trốn tránh.

Đã xem sổ sách xong cũng đã đến giờ ngủ, hy vọng trên đường mọi việc đều thuận lợi

"Bên ngoài có động tĩnh sao?" Đoạn Lĩnh thấy Vũ Độc lại đi ra ngoài kiểm tra thêm một lần.

"Ngủ đi." Vũ Độc đáp, "Gió êm sóng lặng."

Hai người nằm sau bình phong, trạm dịch thổi đèn, áng trăng len vào mờ ảo. Thời kỳ phi thường, điều kiện trên đường cũng đơn sơ, trên thực tế càng dọc về phía bắc điều kiện lại càng kém, thậm chí không có phòng riêng hảo hạng, tất cả mọi người đều phải ngủ trong phòng lớn, cùng ăn cùng ở.

Đoạn Lĩnh gối lên tay của Vũ Độc, dựa vào ngực của đối phương, trên người bọn họ đắp một tấm chăn mỏng. Giữa đêm yên tĩnh, Vũ Độc nắm lấy bàn tay Đoạn Lĩnh, biết y còn chưa ngủ liền hôn nhẹ lên môi.

Hắn ghé vào bên tai Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh liền biết đối phương có chuyện muốn lặng lẽ nói với mình liền ngẩng dầu, nào ngờ lại nghe đối phương thì thầm: "Ngày mai lại làm chết ngươi."

Đoạn Lĩnh: "…"

Vũ Độc nở nụ cười, nghiêng người sang ôm chặt thiếu niên bên cạnh, Đoạn Lĩnh cảm giác được vật nọ cách một lớp vải mỏng lại vươn người lên hôn môi một hồi. Chỉ là nếu không ngủ ngày mai sẽ không đủ tinh thần, vì vậy đều phải ngoan ngoãn yên tĩnh lại.

–

Cách dịch trạm năm dặm, có mười bộ thi thể mặc hắc y nằm lung tung bên đường.

Một người mặc áo đen khom lưng dùng y phục trên thi thể lau sạch lưỡi kiếm của mình, lại kéo xuống một thẻ bài từ thi thể —— đó đồng bài chuyên chế của Ảnh đội. Lại thu thập binh khí của đám người nọ ném xuống sông, kéo thi thể người và ngựa vào một khoảnh đất ngoài ven, thêm củi lửa, đi thẳng đến một bên gặm lương khô.

Ăn xong, thích khách nọ lại giũ sạch vụn lương khô trên người, hướng về phía con chim dưới ánh trăng huýt sáo một tiếng dài rồi nằm xuống tại chỗ ngủ thiếp đi, đến mờ sáng mới bước đến kiểm tra đám thi thể đã bị thiêu thành tro, hủy diệt dấu vết.

Hiện tại vừa vặn là vụ gieo hạt mùa hè, ven đường có không ít nông gia đốt rơm, vì vậy nhìn thấy khói đặc bốc lên những người đi qua cũng không thèm để ý. Thích khách sau khi giải quyết xong thi thể liền trở về đường lớn, khoác một túi hành trang hướng thẳng về phương bắc.

128. Quyển 2 - Chương 128: Bắc Thượng

Đêm hè Giang Châu.

Một trận mưa xối xả qua đi, nước lũ rút xuống, thời gian nóng bức nhất cuối cùng cũng đến. Đợt lũ vừa rồi quả thực đã chơi đùa quân thần Đại Trần đến sứt đầu mẻ trán, dù sao cũng có quá nhiều nhân khẩu phải nuôi. Nhiệt độ nóng lên, ngoài thành có không ít thi thể gia súc thậm chí là thi thể bách tính phơi trắng khắp nơi, còn có đám cá theo nước lũ dâng lên mắc cạn lại trên bờ, bị khí nóng hun chết không kịp thanh lý, tản ra mùi tanh tưởi.

Tình huống như vậy, sợ rằng lại có ôn dịch lan tràn, trên dưới trong thành đều vất vả bận rộn, Hắc giáp quân dốc hết toàn lực thanh lý thi thể bách tính bị chết đuối, mỗi ngày đều bôn ba bận rộn. Tấu chương báo cáo tình huống thiên tai từ khắp nơi như bươm bướm ùa về Giang Châu, đưa đến nội các, sau khi được nội các phê bình chú giải rồi mới chuyển vào Hoàng cung đặt ở trước mặt Lý Diễn Thu, đợi ngự bút phê duyệt.

Mà bên cạnh Lý Diễn Thu cũng đổi thành bốn tốp thị vệ Hắc giáp quân thay phiên thủ hộ, mỗi nửa canh giờ lại có tướng sỹ tiến vào báo cáo. Đợi đến nửa đêm, bên ngoài lại có người thông truyền Tạ Hựu cầu kiến.

Lý Diễn Thu phất tay cho phép tiến vào, Tạ Hựu một thân thường phục bước vào trong Ngự thư phòng, hắn không lên tiếng Lý Diễn Thu cũng không nói, quân thần cứ thế mỗi người đều tự trầm mặc. Cả Ngự thư phòng chỉ còn tiếng lật tấu chương cô tịch.

Sau một hồi, Lý Diễn Thu ngừng lại sự vụ trong tay, ngẩng đầu khỏi chồng tấu chương chất cao như núi.

"Thái tử đang làm gì?" Lý Diễn Thu hỏi.

"Đang phê duyệt tấu chương." Tạ Hựu đáp, "Mấy hôm nay không hiểu vì sao, lại bỗng nhiên rất chuyên cần chính vụ."

Hắc giáp quân thủ hộ phía Đông cung ôm một chồng tấu chương đã được phê duyệt đến, mấy hôm nay Thái Diêm đã chủ động giúp đỡ chính vụ, Lý Diễn Thu chỉ cần phê duyệt những tấu chương liên quan đến nạn hồng thủy. Nội các vốn đã sàng lọc xong, chỉ là những tấu chương được Thái Diêm phê duyệt Lý Diễn Thu thỉnh thoảng vẫn kiểm ra vài quyển.

Lý Diễn Thu mở một quyển tấu chương ra, ánh mắt rơi vào dòng chữ phúc đáp sau cùng.

"Còn nhớ lúc Thái tử hồi cung đã viết qua mấy phong thư." Lý Diễn Thu nói, "Trong đó có một phong là thư truy điệu Tiên đế gởi vào Thái miếu. Tạ Hựu, thay trẫm mang lá thư đó đến đây."

Vùng quanh lông mày Tạ Hựu nhíu chặt, thế nhưng cũng không khỏi nhiều, lập tức ra ngoài truyền lệnh. Không qua bao lâu, một thị vệ Hắc giáp quân liền cầm hộp gấm giao cho Tạ Hựu, Tạ Hựu cung kính nâng lên ngang mày trình cho Lý Diễn Thu.

Lý Diễn Thu mở hộp gấm ra, dùng ngọc hoàng đè nặng, ánh mắt xẹt qua chữ 'Lý' trong 'Giang sơn Lý thị'.

Đông cung đèn đuốc sáng choang, Thái Diêm buồn ngủ một tay đỡ trán, suýt nữa đập đầu vào đám tấu chương.

"Điện hạ?" Phùng Đạc lên tiếng.

"Giờ gì?" Thái Diêm hỏi.

Phùng Đạc đáp: "Canh ba, Điện hạ không bằng đi nghĩ một lát, đã sắp đến giờ tảo triều rồi."

"Ngủ không được bao lâu." Thái Diêm đáp, "Ô Lạc Hầu Mục."

Lang Tuấn Hiệp ngồi ở một bên, ứng tiếng.

Thái Diêm nói: "Đem ngọc hoàn của ta mang tới, chờ một hồi liền thượng triều."

Lang Tuấn Hiệp đứng dậy rời đi, trong điện lại là một hồi yên tĩnh, Phùng Đạc cầm khăn lông nóng đến giúp Thái Diêm lau tay.

"Thế nào?" Thái Diêm thấp giọng hỏi,

"Đã phái ra ba đội." Phùng Đạc đồng dạng thấp giọng đáp, "Tổng cộng bốn mươi tám người, do Bách Lý, Lệnh Hồ, Nam Cung dẫn đội, ước tính trong vòng một tháng có thể đến được Nghiệp thành, mai phục dưới Giả Thạch sơn."

Ảnh đội là do Thái tổ khai quốc của Đại Trần sáng lập mỗi một đời biên chế đều không nhiều không ít, vừa vặn một trăm người, mà một trăm người này đều phải theo bách gia tính lấy tên hiệu. Mặc kệ trước khi gia nhập ảnh đội có tên thật là gì, sau khi nhận nhiệm liền xóa mất, toàn thể đều dùng họ để xưng hô.

Bốn mươi tám người, toàn bộ đều mai phục trong tối, tùy thời đều có thể truyền đạt tin tức. Thái Diêm vừa nghe liền yên tâm hơn rất nhiều, tinh thần cũng vì vậy được xốc lên, tiếp tục chuyên cần xử lý chính vụ. Không bao lâu sau, Lang Tuấn Hiệp đã mang ngọc hoàn trở về, Thái Diêm cùng Phùng Đạc cũng dừng đối thoại, tự hiểu với nhau.

Lang Tuấn Hiệp liếc nhìn Thái Diêm, cũng không lên tiếng.

Quan đạo vào hạ cây cỏ xanh biếc, Đoạn Lĩnh từ lúc ly khai Giang Châu đến giờ cũng đã có gần một tháng, càng đi về phía bắc khí hậu cũng càng hợp lòng người. Dần dần, Đoạn Lĩnh cũng đã quen mặt với đám tùy tùng, có thể rành rọt gọi tên mỗi người.

Vũ Độc ở trước mặt đám đông thủy chung vẫn biểu hiện như một người thủ hộ trung tâm, thậm chí so với lúc ở phủ Thừa tướng còn nghiêm túc hơn vài phần, không có bất kỳ cử chỉ ra ngoài quy củ nào. Có đôi khi, ban ngày vì muốn chiếu khán đội ngũ còn thường ra ngoài cỡi ngựa, chỉ duy vào giờ ngủ trưa mới trở vào mã xa hầu hạ Đoạn Lĩnh.

Vũ Độc nhận chức Giáo Úy Hà Giang, mọi người liền theo đó gọi hắn một tiếng 'tướng quân', mà Đoạn Lĩnh thân là Thái Thú Hà Bắc, mọi người cũng gọi y thành đại nhân. Hai người ở trước mặt đám đông bình thường cũng không nói chuyện, cho dù có đối đáp cũng là Vũ Độc hướng Đoạn Lĩnh báo cáo việc canh phòng trên đường.

Trong lúc nghỉ ngơi giữa đường, những đứa trẻ bình dân phụ cận thỉnh thoảng cũng sẽ bám theo đoàn xe của bọn họ chơi đùa. Thái Thú đại nhân liền xuống xe day bọn chúng dùng cung bắn quả mơ bên đường, bách phát bách trúng, hơn nữa sau khi bắn xuống còn chia cho bọn chúng ăn. Vũ Độc thì khoanh chân ngồi trên tảng đá kể về chiến tích của Tiên đế cho bọn nhỏ nghe, có khi còn miêu tả cảnh Tiên đế làm thế nào bắn chết một con hổ lớn vào giữa đêm vô cùng sinh động, đợi đến khi trời sáng mới phát hiện là một khối đá lớn; có lúc lại nói, Tiên đế dẫn binh đi vào sa mạc, giữa lúc nắng nóng thì báo cho các chiến sỹ phía trước có một rừng mơ, vì vậy mọi người liền hết khát rồi.

Đoạn Lĩnh ở bên cạnh nghe được không biết nên khóc hay nên cười, dọc theo hành trình y nghe được không ít chuyện xưa vốn không hề liên hệ với phụ thân lại bị mạc danh kỳ diệu kéo đến —— Hóa ra mấy điển tích 'trông mơ giải khát', 'Phi tướng quân bắn hổ' còn có thể xem như chuyện cổ biên soạn lại.

Đoạn Lĩnh ngồi trên mọt khối đá khác uống nước mơ giải nhiệt, trên người phục sức theo lối văn nhân, tuy rằng y chỉ mới mười sáu tuổi, diện mạo lộ ra vài phần non nớt, thế nhưng trong lúc giơ tay nhấc chân cũng đã mơ hồ mang theo khí chất không thể khinh thị.

Mỗi lúc như vậy, y đều cách một còn đường nhìn về phía Vũ Độc. Vũ Độc kể chuyện xong liền đứng dậy kiểm tra tình huống canh phòng, sau đó hắn ngược sáng mà đến, thân hình cao to tuấn lãng làm một thủ thế mời Đoạn Lĩnh lên xe nghỉ ngơi. Chỉ là màn xe vừa hạ Vũ Độc liền ép Đoạn Lĩnh xuống không ngừng hôn lên, đến khi thỏa mãn mới bước xuống bên dưới, cưỡi lên Bôn Tiêu tuần tra một vòng bảo vệ mọi người.

Cũng có những đêm bọn họ lưu lại thôn trấn ven đường, tá túc trong thành, cả hai có thể ở một căn phòng đơn độc. Đến nửa đêm, Vũ Độc sẽ chạy sang tìm Đoạn Lĩnh, tiến đến như một cơn gió, cài lên then cửa, không nói lời dư thừa nào liền ôm chặt lấy thiếu niên chặn trên giường ngấu nghiến. Hai người thân mật hôn môi, thấp giọng kể ra nỗi tương tư, rồi lại quý trọng thời gian gặp mặt, nói nhiều một câu cũng không cam lòng, tình nguyện chỉ cần môi lưỡi quấn quýt, không ngừng triền miên. Sau đó Vũ Độc lại ôm Đoạn Lĩnh chìm vào giấc ngủ.

Những hôm trời mưa không cần gấp rút lên đường, Vũ Độc sẽ ở lại trong phòng cầm thực đơn Trịnh Ngạn ssưa cho nghiêm túc xem xét, cùng Đoạn Lĩnh làm bạn.

Đoàn người cứ vừa đi vừa dừng như vậy, một tháng sau cảnh vật ven đường cũng đã có chiều hoang vắng, đến tận cuối hè đầu thu, rốt cục cũng đến được địa giới Hà Bắc.

Vừa đến địa giới Hà Bắc liền gặp mưa to xối xả, trước không thôn hậu không điếm, bánh xe lại kẹt trong bùn, Đoạn Lĩnh đội mưa cùng mọi người kề vai đẩy xe.

"Làm sao vậy!" Vũ Độc trinh sát tiền phương xong đội mưa trở về, lớn tiếng hỏi, "Mau trở lại trong xe chờ!"

"Bánh xe lún rồi!" Đoạn Lĩnh lớn tiếng đáp.

Mưa to như trút, Vũ Độc giục Đoạn Lĩnh lên xe, rất sợ y gặp mưa rồi cảm nhiễm phong hàn, sau đó một tay nắm càng xe thét lớn một tiếng lôi mạnh về phía sau, mã xa hơn một nghìn cân cứ thế bị hắn lôi ra khỏi vũng bùn.

"Ngươi đừng như vậy!" Đoạn Lĩnh không vui nói, "Sẽ làm bị thương gân cốt!"

Vũ Độc tay trái ấn vai phải, lại hoạt động cánh tay, đáp: "Không có việc gì! Ngươi đừng xuống đây!"

Một đạo thiểm điện rạch ngang bầu trời, tối nay đoàn xe của bọn họ chỉ có thể qua đêm trong núi, thế nhưng trời mưa lớn như vậy lại không thể lưu lại bên ngoài, Vũ Độc kiểm tra màn xe, cả người đều ướt đẫm.

"Tiếp tục đi thôi!" Lâm Vận Tề nói, "Tìm một khe núi hay sơn động gì đó cũng được!!"

"Không được!" Nghiêm Địch nói, "Quá nguy hiểm, thời tiết này tối kỵ lưu lại trong núi! Phải lui khỏi sơn đạo!"

Nghiêm Địch vốn đã ngà ngà, lại bị nước mưa xối cho tỉnh lại, kiên trì không thể đi tiếp nữa, Vũ Độc nghe theo ý kiến của hắn, gọi mọi người nấp vào rừng cây cách đó không xa.

Vừa lui khỏi sơn đạo không lâu, triền núi phía trước liền xảy ra hiện tượng sụt lún, nước bùn cuốn theo đá tảng không ngừng rơi xuống lấp đầy mặt đường.

Nguy hiểm thật, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, nếu kiên trì đi tới nói không chừng phải tổn hại không ít tài vật.

Trong rừng một mảnh tối đen, cuồng phong cùng nước mưa cuốn qua, ở trong rừng không thể tránh được bao nhiêu nước mưa nhưng miễn cưỡng có thể che đi gió lạnh. Vũ Độc sắp xếp đoàn xe tạo tành một vòng tròn, lại gọi mọi người lên xe nghỉ ngơi, phân công nhân lực tuần tra, sau đó mới trở về thông tri cho Đoạn Lĩnh.

Vũ Độc: “Tối nay đành phải qua đêm ở nơi này, may là đã nghe Nghiêm Địch..”

“Đã nói ngươi không được cậy mạnh.” Đoạn Lĩnh cau mày nói, “Ta xem một chút.”

“Không có gì đáng ngại.” Vũ Độc lúc nãy dùng lực có chút quá sức, bả vai đỏ lên, vừa cởi ngoại bào, cánh tay xoay xoay lộ ra một phần sưng nhẹ, Đoạn Lĩnh liền giúp hắn dán một ít thuốc tan bầm.

“Hôn một cái.” Vũ Độc nghiêng đầu trao đổi một cái hôn với Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh ôm lấy thắt lưng cường kiện của hắn, cúi đầu ấn môi lên bờ vai tràn ngập cảm giác lực lượng.

“Ngày mai là đến Hà Giang rồi.” Vũ Độc nói, “Hảo hảo nghỉ ngơi đêm nay, ngươi phải nhớ uống chút canh gừng, đừng để bị lạnh.”

“Sẽ không.” Đoạn Lĩnh đáp, “Ta cũng không yếu đuối đến vậy, tối nay sẽ không có chuyện gì, ngươi cũng không cần ra ngoài, sẽ có người tuần tra.”

Vũ Độc nói: “Vẫn nên đi xem một chút.”

Đoạn Lĩnh không lay chuyển được chỉ đành để Vũ Độc ra ngoài, một mình ở trong xe nằm xuống, cả người ướt đẫm, trong xe cũng không tiện nhóm lửa, chỉ đành đem ngoại bào cởi ra, thân trên để trần, chỉ mặc một cái quần nằm trên tháp nhắm mắt dưỡng thần.

Đến nửa đêm thì Vũ Độc đã trở về, nằm xuống bên cạnh Đoạn Lĩnh, dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm đối phương, hai người ôm chặt lấy nhau, Đoạn Lĩnh mơ màng ngủ mất.

Chưa ngủ được bao lâu, Đoạn Lĩnh đột nhiên mở mắt ra.

“Có nghe không?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Cái gì?” Vũ Độc lập tức cảnh giác ngồi dậy, hai người đều ở trần, lông mày Vũ Độc nhíu chặt, hỏi, “Ngươi nghe được cái gì sao? Có chuyện gì?”

Đoạn Lĩnh phảng phất nghe được tiếng vó ngựa mơ hồ trong giấc mộng, chỉ là vừa tỉnh lại liền không nghe được nữa.

“Ngươi không nên làm ta sợ.” Vũ Độc khẩn trương nói, “Nghe được cái gì vậy?”

Đoạn Lĩnh mê man địa lắc đầu, nói: “Nằm mơ thôi.”

Vũ Độc đem Bạch Hổ Minh Quang khải mặc vào người Đoạn Lĩnh, bản thân lại muốn ra ngoài tuần tra, Đoạn Lĩnh liền kéo tay hắn lại ôm người nằm xuống, nói: "Lão gia, đừng quá khẩn trương có được không?"

Vũ Độc nói: "Nhất định phải chiếu cố ngươi chu toàn, vạn nhất ngươi có gì sơ xuất ta đây cũng không sống nổi."

Đoạn Lĩnh nằm nghiêng trên tháp nhìn thẳng vào Vũ Độc, ngón tay vuốt ve gương mặt anh tuấn của đối phương, quả thực càng xem càng thích. Y có nằm mơ cũng không ngờ bản thân cư nhiên sẽ ở cùng Vũ Độc như vậy, giống như đã nhặt được món hời lớn rồi.

Vũ Độc cũng chuyên tâm ngắm nhìn gươgn mặt của Đoạn Lĩnh, tựa hồ có chuyện gì đó phiền lòng, lông mày hơi nhíu lại, nói: "Cả đoạn đường này, ngươi đã chịu không ít cực khổ."

"Khi còn bé cũng chịu không ít khổ." Đoạn Lĩnh nhẹ nhàng đáp, "Hiện tại đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần…"

Bất chợt, Đoạn Lĩnh lại nghe được tiếng vó ngựa kia.

"Chờ một chút." Đoạn Lĩnh nói, "Ta lại nghe thấy được."

Lần này Đoạn Lĩnh nghe được phi thường rõ ràng, lập tức áp lỗ tai lên giường ninh thần xác định. Giường gỗ là được cố định trên mã xa, mã xa dính với càng xe, càng xe hợp với bánh xe, bánh xe lại dừng trên một khối đá lớn dưới nên đất.

Vì vậy, thanh âm từ phương xa loáng thoáng truyền vào lỗ tai của y.

"Ngươi cũng nghe một chút." Đoạn Lĩnh nói với Vũ Độc, Vũ Độc cũng nghe một chốc, nói: "Cách không đến năm dặm, là một nhóm người đang hướng về phía này. Rất nhanh!"

"Không nhất định là tới tìm chúng ta gây phiền toái.

Hai người nhảy khỏi mã xa đánh thức mọi người, lại tiến vào sâu hơn trong rừng cây, đến lúc định âm thầm bỏ chạy thì Đoạn Lĩnh lại dán người lên mặt đất nghe ngóng một hồi.

"Đã vòng qua rồi." Đoạn Lĩnh nói, "Mục tiêu không phải chúng ta!"

Mưa đã tạnh, màn đêm hoàn toàn yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có vài đợt chấn động không phát ra được thanh âm.

Đoạn Lĩnh lập tức cảm giác được sự việc không đơn giản, thanh âm này chỉ có một loại khả năng ——

móng ngựa được bọc vải, thừa dịp đêm mưa đánh lén.

Vũ Độc nói: "Vương Chinh lĩnh mười người lưu lại, sắp xếp mọi người trốn tránh. Còn lại đi theo chúng ta!"

Vũ Độc lắc người nhảy lên Bôn Tiêu, vươn tay, Đoạn Lĩnh nắm lấy mượn lực nhảy lên lưng ngựa, ổn định thân hình ngồi phía sau Vũ Độc, khoác lên trường cung mang binh xuất phát.

Một đội Nguyên binh giữa màn đêm giơ tay không thấy năm ngón, nhất tề hướng về phía Hà Giang thành cách đó không xa.

129. Quyển 2 - Chương 129: Phá Cuộc

"Không nên động thủ!" Vũ Độc giơ tay lên rồi áp lòng bàn tay xuống ý bảo mọi người xuống ngựa, lại xé vải vạt áo bao lấy vó ngựa, mọi người đều răm rắp làm theo.

Đoạn Lĩnh hỏi: "Đánh như thế nào?"

Y chỉ có kinh nghiệm giao thủ với người Nguyên một lần, chính là lúc cùng Lý Tiệm Hồng đánh lén địch nhân trên A Nhĩ Kim sơn.

Vũ Độc nói: "Nói chung không nên động thủ, trước hết kiểm kê nhân số."

Đoạn Lĩnh nói: "Hình như có một nghìn người."

"Ta nói bên phía chúng ta." Vũ Độc đính chính.

Đoạn Lĩnh báo lại: "Mười hai người."

Lại thêm một người liền có thể tập hợp đủ 'Côn Dương thập tam kỵ'[1] rồi, trong lòng Đoạn Lĩnh tính toán, chỉ là nếu có được mười ba Lý Tiệm Hồng mà nói, có lẽ còn đáng tin hơn. Hiện tại chỉ có y và Vũ Độc, cộng thêm mười gã kỵ binh, muốn làm sao mới đánh được một nghìn người?

"Chờ bọn hắn tản ra." Vũ Độc nói.

"Làm sao ngươi biết sẽ tản ra?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Nhất định." Vũ Độc nói, "Nếu như ta đoán không sai, bọn họ sẽ phân ra thành từng nhóm nghĩ cách vào thành."

Quả nhiên, đến bình nguyên ngoài thành Hà Giang thì người Nguyên đã bắt đầu ăn ý chia ra.

"Chúng ta đi theo nhóm binh sĩ trung gian kia." Vũ Độc nói, "Lên!"

Vũ Độc giục ngựa, dẫn theo Đoạn Lĩnh và mười tên kỵ binh ở trong bóng đêm một đường đuổi theo Nguyên quân, mục tiêu phi thường rõ ràng, là Thiên phu trưởng của đối phương. Không bao lâu, địch nhân vòng qua mạn bắc thành Hà Giang, Vũ Độc lại mang theo người của mình tiến nhập vào cánh rừng thưa ngoài thành.

"Không ra cảnh báo sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc làm một tư thế tạm dừng, nói: "Chặt cành, chuẩn bị làm đuốc cắm xuống mặt đất."

Bên ngoài vô cùng an tĩnh, Nguyên quân đều xuống ngựa lẫn vào rừng cây chuẩn bị sẵn sàng, chỉnh lý phân phối, lại dùng móc câu ném lên trường thành.

Tuần phòng Hà Giang hoàn toàn trống rỗng, những cao điểm trên thành lâu ngay cả binh lính tuần tra cũng không có, không biết đã chạy đi nơi nào uống rượu mất, chỉ có hai cái chậu than lập lòe chiếu sáng. Thẳng đến đội lính thứ ba leo đến nửa tường vây thì Vũ Độc mới quả đoán hạ lệnh.

"Xông lên!" Vũ Độc thấp giọng nói, "Chớ phát ra tiếng động!"

Tuy rằng chỉ có mười hai người, thế nhưng bất chợt từ trong chỗ tối giết ra, loạn tiễn vừa bay cũng là có chút khí thế, lập tức đã có người ngã xuống đất. Nguyên quân trăm triệu lần không ngờ lại có người đánh lén sau lưng, lập tức xoay người nghênh chiến, còn vội vàng rống to cảnh báo đồng bạn.

Thế nhưng lính canh phòng trên tường thành vẫn chưa phát hiện có địch đánh lén!

Vũ Độc cười Bôn Tiêu, mang theo Đoạn Lĩnh nháy mắt vọt vào giữa quân địch, Liệt Quang kiếm rời vỏ, hai chân kẹp chặt bụng ngựa thúc mạnh, tay nhẹ nhàng xoay, Liệt Quang kiếm đi đến đâu liền có tiếng người rên la trả lời. Ngay sau đó, Vũ Độc một tay nắm lấy Đoạn Lĩnh, hai người nghiêng về một phía, chớp mắt xuất kiếm, máu tươi vẩy ra, gã lính Nguyên đau đớn hét to nhưng đã lập tức bị chém làm hai nửa.

Mà một tiếng thét này đã khiến bọn họ bại lộ hành tung, nhất thời tên bay loạn lạc, Bôn Tiêu từ lâu đã được huấn luyện nghiêm chỉnh không hề dừng vó, hơn nữa còn không ngừng va chạm chiến mã của Nguyên binh sinh sự, đối phương lập tức bổ một đao về phía Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh lập tức dùng Nguyên ngữ hô: "Không nên động thủ! Người một nhà! Là người một nhà!"

Tên quân lính nọ ngẩn ra, Vũ Độc liền vung tay lên, đầu mình đối phương lập tức văng về hai phía bay thẳng ra ngoài.

Ngựa của người Nguyên vốn là thân hình thấp bé, lông bờm xấu xí, Bôn Tiêu lại là bảo mã Ô Tôn, chân dài đầu cao, hai bên vừa va chạm chiến mã bên kia lập tức bị hất bay ra ngoài.

Đoạn Lĩnh cấp tốc lấp tên, một mũi tên bay đi liền có tiếng ngựa hí ngã sấp xuống cả người lẫn ngựa lăn thành một đoàn, ngay sau đó là một loạt tên bay, Đoạn Lĩnh vẫn luôn tuân theo ám chiêu bắn người trước bắn ngựa, lập tức tiếng hí vang trời lần lượt vang lên, khắp nơi đều là quân lính ngã ngựa bò dậy lổm ngổm.

"Đi!" Vũ Độc quay đầu ngựa, lĩnh theo mọi người chạy trốn. Truy binh phía sau đuổi điến, Đoạn Lĩnh giương cung ngửa người nằm trên lưng ngựa, trời đất đảo ngược, thả dây buông tiễn, thủ lĩnh truy binh lập tức bị bắn cho rơi ngựa.

Mọi người lại nấp vào rừng thưa.

"Đếm." Vũ Độc nói.

Một, năm, mười… toàn bộ đều ở đây.

Đoạn Lĩnh hỏi: "Có người bị thương sao?"

Hai tên kỵ binh bị thương nhẹ đáp: "Còn có thể tái chiến! Giáo Úy xin cứ việc phân phó!"

"Bị thương tạm lui lại làm tiếp ứng!" Vũ Độc nói, "Đốt đuốc!"

Truy binh chạy đến trước bìa rừng liền dừng cước bộ, cũng không dám tiến lên. Không bao lâu sau số đuốc toàn bộ được đốt lên, khiến trong rừng phảng phất có trên trăm người đóng giữ, đám người Nguyên đang cưỡi ngựa đều lui về phía sau, châu đầu ghé tai.

"Giết ——!" Vũ Độc quát.

Vũ Độc lần thứ hai dẫn người lướt về phía Nguyên quân, đối phương lập tức hoảng loạn một trận, hướng về phe mình phát sinh tiếng thét cảnh báo rồi xoay người tẩu thoát, Đoạn Lĩnh hô: "Nằm xuống!"

Vũ Độc lập tức cuối người, sáu mũi tên trong tay Đoạn Lĩnh nhanh chóng bắn ra, đám Nguyên quân trúng tên toàn bộ ngã ngựa, Vũ Độc quát lớn: "Lui!"

Kỵ binh toàn bộ ghìm ngựa, quay trở lại.

"Bà nội chúng bây!" Rốt cục có người không nhịn được uất ức mắng to, "Nghẹn chết người đi được! Còn có để chúng ta giết cho sảng khoái hay không?!"

"Ngươi tên là gì?" Vũ Độc hỏi hắn.

Đối phương lập tức không lên tiếng, Vũ Độc nói: "Lại dòng dài nữa liền dùng quân pháp hầu hạ."

Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy buồn cười, lông mày của Vũ Độc nhíu chặt, nói: "Mẹ nó, Hà Giang thế nào còn chưa có nửa điểm động tĩnh?!"

Thành Hà Giang vẫn bị bao phủ trong bóng đêm như trước, bọn họ đã đánh nửa ngày cũng không thấy quân binh bên trong đi ra trợ giúp, cũng không có người bắn tên. Vũ Độc căn bản chính là tính toán, một khi đánh nhau cho dù không có binh lính xuất thành cũng có người bắn tên trợ trận, không ngờ đến đối phương cứ như một tòa từ thành.

Người Nguyên tựa hồ là đang quan vọng thế cục, cũng không bị kinh hách bỏ chạy. Đoạn Lĩnh không khỏi nghĩ thầm, quân đội của bọn họ đúng là lâm nguy bất loạn, nếu đổi thành một đội quân khác nhất định đã cho rằng lần phục kích này thất bại, âm mưu bị kẻ địch nhìn ra, nên lập tức rút lui mới đúng.

Giữa trận hình đối phương có người rống lên một tiếng, Đoạn Lĩnh nghe hiểu, là đang nói: "Bọn họ ít người! Là nghi binh! Mau tiêu diệt!"

"Sắp tới!" Đoạn Lĩnh hô, "Đi mau!"

Vũ Độc cũng quát: "Đốt!"

Trong khoảnh khắc Nguyên quân vọt vào, thủ hạ của Đoạn Lĩnh cũng phân ra tứ tán, đem cấy đuốc trên mặt đất đều rút lên ném về phía địch nhân, chỉ nghe thanh âm sàn sạt, đuốc lửa như sao băng chạm đất, lá cây bị trận mưa vừa rồi thấm ướt bắt lửa tạo ra khói đặc khắp nơi, Vũ Độc lại lấy ra một bình thuốc ném về phía ngọn cây.

"Đùng" một tiếng, cũng không biết bên trong bình thuốc chứa những gì mà lập tức nổ tung, ngọn cây cháy lên hừng hực, khó đặc cuồn cuộn bay theo chiều gió xông về phía Nguyên quân đang xông vào rừng.

"Chạy về phía tường thành!" Vũ Độc hô.

Rốt cục cũng có người phát hiện có kẻ địch rồi.

"Có người đánh lén!" Binh sỹ trên tường thành hô to, sau đó thanh la vang lên, lúc này chậu than trên tường thành Hà Giang mới nối đuôi nhau thắp sáng, nhất thời tiễn bay như mưa giáng xuống. Vũ Độc tức giận mắng một câu: "Không nên bắn tên! Mẹ nó, đều là người của mình!"

Trên tường thành tạm dừng bắn tên, Nguyên quân đầu óc choáng váng từ trong rừng cây vọt ra, lúc nãy sau mấy lần luân phiên trùng kích, hai trăm người của đối phương có gần một nửa đã bị khói độc nuốt chửng. Lúc này cổng thành đã mở rộng, quân phòng thành rốt cục cũng giết ra ngoài.

"Không nên động thủ!" Đoạn Lĩnh rất sợ đối phương chém nhầm người, hô to, "Là người một nhà! Người một nhà! Đi giết quân Nguyên bên ngoài đi!"

Vũ Độc thiếu chút nữa đã xoay tay chém cả quân phòng thành Hà Giang, Đoạn Lĩnh vội can: "Không cần đánh! Thối lui đến dưới thành tường đi thôi!"

Kỵ binh lập tức thu hồi đội hình, nghiêm chỉnh nép vào một góc vắng vẻ dưới chân tường thành, mọi người đều tản ra để tránh khỏi tay bay vạ gió. Quân phòng thành càng lúc càng tập trung nhiều hơn, quân Nguyên cũng theo đó bỏ chạy tán loạn, cả thành Hà Giang rốt cục đã tỉnh lại, thanh âm cảnh báo vang lên, những mạn thành khác cũng ý thức được có địch nhân tập kích.

"Là ai?" Một vị lĩnh quân người Hán từ phía xa xa hô.

"Cứ đánh đi! Không cần quan tâm bọn ta!" Đoạn Lĩnh đáp.

Vị lĩnh quân kia liền thống lĩnh thuộc hạ hướng về phía chiến trường trợ giúp.

Trời dần sáng, khói đặc trong rừng cây dần tan, trong thành Hà Giang cũng đã có người ra thanh lý chiến trường, Đoạn Lĩnh lại nói rõ tình huống cùng bọn họ, mang người hướng về phía rừng cây mà đi, mọi người đều xuống ngựa, nhìn quân Hà Giang lôi từng cỗ thi thể ra khỏi cánh rừng.

Đoạn Lĩnh chỉ huy: "Đều kéo ra trước cổng thành, nếu Nguyên quân trở lại liền đem treo lên tường thành, kẻ còn sống bắt về làm tù binh."

"Các ngươi rốt cuộc là ai?" Một gã tì tướng chen vào đoàn người hỏi, "Đều là từ Giang Nam tới?"

Vũ Độc đáp: "Tân nhiệm Hà Giang Giáo Úy, Thái Thú quận Hà Bắc."

Trong nháy mắt tất cả mọi người đều có chút thất thố, vội vàng hướng về phía Vũ Độc và Đoạn Lĩnh hành lễ. Hai chức một văn một võ này đã là chức vị địa phương cao nhất ở Hà Bắc rồi.

Đoạn Lĩnh nói: "Phái người đến phía chân núi bị sụt lún, gần đó có một rừng cây, thủ hạ của bổn quan còn ở bên trong. Đều đón vào trong thành Hà Giang thôi, tạm thời tìm nơi an trí. Tìm một người tên Lâm Vận Tề lấy giấy bổ nhiệm của bổn quan"

Tì tướng lĩnh mệnh rời đi, Vũ Độc lại hỏi: "Đêm qua là ai nhận trách nhiệm thủ thành?"

"Hồi bẩm đại nhân." Một gã khác tì tướng đáp, "Là Tần phó quan, đêm qua đã xuất thành, là người đã hỏi thân phận của ngài, vừa rồi đã chạy sang cửa nam thu thập chiến trường."

Vũ Độc nói: "Ngươi đãn theo một đội người bắt trói hắn về đây, lão tử muốn trị tội tùy tiện rời cương vị của hắn."

Tì tướng không dám nhận lệnh, Đoạn Lĩnh lại liếc nhìn Vũ Độc, biết bên trong hẳn là có người bao che, Đoạn Lĩnh nói: "Ngươi tự mình đi một chuyến thôi."

Vũ Độc liền gật đầu, nói: "Ngươi cứ vào thành trước."

"Ừ." Đoạn Lĩnh đáp.

Vũ Độc liền cỡi Bôn Tiêu rời đi, Đoạn Lĩnh gọi mọt gã thủ hạ đến tìm xem có Nguyên binh còn sống hay không. Tì tướng nhận ra một thủ hạ của Đoạn Lĩnh, hỏi: "Ngươi không phải là Tôn Đình của Nghiệp thành sao?"

"Là ta." Tôn Đình đáp, "Ta được phái theo hai vị đại nhân đến nhận nhiệm sở."

"Hắc." Tì tướng nói, "Vừa đến đã lập một cọc đại công như vậy..."

Nguyên binh đều bị kéo sang một bên chất thành đống, Đoạn Lĩnh đột nhiên đẩy đám người dọn dẹp ra vọt vào bên trong.

"Bạt Đô!" Đoạn Lĩnh hét lớn, nhanh chóng chạy đến bên cạnh một cỗ thi thể, tiếng kêu này lập tức kinh động binh lính xung quanh. Đoạn Lĩnh nhìn gương mặt quen thuộc nọ mà trong lòng chấn động, Bạt Đô cho dù đã trưởng thành hơn, mi mục cũng càng thêm thô kệch, hơn nữa mặt mũi còn bẩn thỉu. Thế nhưng không biết vì sao, Đoạn Lĩnh vẫn chỉ cần dùng một ánh mắt liền có thể nhận ra được.

"Nhanh mang nước đến đây!" Đoạn Lĩnh lo lắng giục.

Thủ hạ vô cùng kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng mang nước đến, Đoạn Lĩnh đem nước tưới vào mặt Bạt Đô, đối phương liền mở mắt ra.

Đoạn Lĩnh thở phào nhẹ nhõm, nào ngờ Bạt Đô lại ấn mạnh cổ của Đoạn Lĩnh vào người mình một cái, hai chân tung lên xoay người trên không, Đoạn Lĩnh thầm nghĩ; Nguy rồi! Trúng kế!

Đoạn Lĩnh muốn thoát khỏi sự kềm kẹp của Bạt Đô, Bạt Đô lại sớm có đề phòng, hai người đối với chiêu thức của nhau đã sớm thuộc lòng như cháo, lúc này lại giằng co một phen. Đoạn Lĩnh lại một lần cong người lộn mèo, đợi đến khi đứng vững bàn tay của Bạt Đô cũng đã vững vàng chế trụ cổ y, dưới cằm gác một thanh chủy thủ.

“Đơn giản là trời cũng giúp ta.” Bạt Đô dùng Hán ngữ nói, “Dẫn một con ngựa đến.”

Binh sĩ hai mặt nhìn nhau, Đoạn Lĩnh quát to: “Bắn tên! Hắn không dám giết ta!”

“Dẫn ngựa đến!” Tì tướng kia lập tức hô, “Không được bắn tên!”

Đoạn Lĩnh: “Ngươi…”

“Ngươi làm sao biết ta không dám giết ngươi?” Bạt Đô ghé sát môi vào tai Đoạn Lĩnh, thấp giọng nói.

Thanh âm của hắn đã không giống trước kia, tựa như đã biến thành người khác vậy, bàn tay siết Đoạn Lĩnh dùng sức, thể lực tựa hồ cũng trở nên càng mạnh. Đoạn Lĩnh thật sự bị siết đến không thể nhúc nhích, cổ bị chống đỡ ngẩng lên.

“Giết an đáp của ngươi.” Đoạn Lĩnh nâng lông mi, khiêu khích nói, “Đằng Cách Lý[2] sẽ đày ngươi xuống địa ngục…”

Bạt Đô: “…”

Không gian và thời gian tựa hồ đều quay về tám năm trước, vẫn là gương mặt quen thuộc nọ, ánh dương ban mai đầu hạ rơi vào gương mặt hai người tranh tối tranh sáng. Phảng phất như bọn họ đã quay về thư các ở Thượng kinh, vào một khắc đối mắt nhìn nhau.

Ngựa đã được dẫn theo, Đoạn Lĩnh thầm nghĩ tên tì tướng nọ khẳng định đã thông đồng với họ Tần, nói không chừng còn muốn hại chết y… Thế nhưng y cũng không còn thời gian suy nghĩ lung tung, trên ót đã bị Bạt Đô đập mạnh, lập tức hôn mê, bị Bạt Đô vứt ngang lên ngựa, phi thẳng về phía bình nguyên.

“Mau đuổi theo!” Tôn Đình vội la lên.

Mọi người đều lên ngựa đuổi theo bóng lưng của Bạt Đô.

1/ Côn Dương thập tam kỵ: Trận Côn Dương là trận đánh giữa quân nhà Tân và quân khởi nghĩa Lục Lâm năm 23 trong lịch sử Trung Quốc. Quân triều đình nhà Tân có 42 vạn người đã bị quân khởi nghĩa chỉ có hơn 1 vạn người đánh thua tan tác. Trận đánh khiến quân chủ lực nhà Tân tan rã, không còn khả năng trấn áp các lực lượng chống đối và nhà Tân sụp đổ vào cuối năm đó.

Côn Dương thập tam kỵ chỉ mười ba kỵ binh phe nghĩa quân Lục Lâm đã mạo hiểm xông khỏi vòng vây mười vạn người đi tìm cứu viện. Dẫn đến chiến thắng mang tính chiến lược của trận đánh này

2/ Đằng Cách Lý: Đấng tối cao trong tôn giáo của người Nguyên.

130. Quyển 2 - Chương 130: Người Đã Thay Đổi

Tháng bảy giữa hè, nóng bức khó chịu.

Trương Sính cả người ướt đẫm mồ hôi, nóng đến không chịu được, liều mạng chạy nhanh như gió tiến vào Giang Châu. Mục Khoáng Đạt ngồi trên hành lang uống nước ô mai ướp lạnh, nhìn thấy Trương Sính đã trở về liền phân phó nói: "Lại chuẩn bị một chén cho Trương Sính."

Trương Sính ngửa cổ uống ừng ực, Mục Khoáng Đạt cũng không gặng hỏi mà chờ đối phương chậm rãi lấy lại hơi thở.

"Chuyến đi này thế nào?" Mục Khoáng Đạt hỏi.

"Suýt nữa đã bị hun đến chết." Trương Sính đáp, tìm một góc râm mát ngồi xuống. Mục Khoáng Đạt lại nói: "Đã phái người truyền tin cho ngươi, một đường bôn ba hẳn là đã bỏ lỡ."

Trương Sính kinh ngạc nói: "Tiểu nhân không thấy người tới đưa tin."

"Mà thôi." Mục Khoáng Đạt đáp, "Vốn định nhờ ngươi khi trở về thì tiện đường ghé Nghiệp thành một chuyến, Vương Sơn vừa đến đó nhậm chức, không thể thiếu gặp phiền phức. Định bảo ngươi ở đó trợ giúp một tay, đợi đến khi Nghiệp thành ổn định rồi hẳn trở về."

Trương Sính gật đầu, lấy từ trong ngực ra một quyển sổ đưa cho Mục Khoáng Đạt. Mục Khoáng Đạt nhíu mày, mở ra xem.

"Tám năm trước," Trương Sính nói, "Khi Ô Lạc Hầu Mục đến Tầm Dương, đại trạch nhà mẹ đẻ của Đoạn Tiểu Uyển nửa đêm bốc cháy sạch sẽ, bốn mươi bảy nhân khẩu không ai may mắn thoát khỏi."

"Ồ? Đều chết hết sao? " Mục Khoáng Đạt hỏi.

Trương Sính gật đầu, đáp: "Năm năm trước, toàn thành gặp nạn đói, qua đi lại khởi chiến loạn, Nguyên nhân vài lượt vào thành bắt người cướp của, một năm lại một năm, người Tầm Dương không phải chạy về phía nam thì đều đã chết. Nạn đói càng khiến không ít hài tử không chống đỡ nổi, tiểu nhân thẩm tra đối chiếu thì những tiểu tử cùng tuổi năm đó hiện tại còn không được mấy người. Hiện tại Tầm Dương thưa thớt, tựa như một tòa quỷ thành."

"Đúng thật là khó làm." Mục Khoáng Đạt cau mày nói.

“Cũng may trời không phụ ta, tiểu nhân ở trong thành Tầm Dương bôn ba, cuối cùng cũng tìm được một vị lão nhân.” Trương Sính nói, “Hắn có biết chuyện cũ của Đoạn gia.”

“Người đâu?” Mục Khoáng Đạt hỏi.

“Giữa hạ nóng nực, đường xa xóc nảy, không dám tùy tiện mang về.” Trương Sính đáp, “Vạn nhất bị bệnh, ngay cả đầu mối cuối cùng này cũng bị mất.”

“Lên lầu rồi nói.” Mục Khoáng Đạt đứng dậy, bước chậm lên thư các lầu hai, Trương Sính liền nối bước theo sau, xoay người đóng cửa lại.

–

Đoạn Lĩnh đã nằm mộng thấy một giấc mộng rất dài, mộng thấy mình đã quay trở về gian sài phòng của Đoạn gia, còn có một tiểu tử ở bên cạnh không ngừng gọi: Đoạn Lĩnh —— Đoạn Lĩnh —— Đoạn Lĩnh ——

“Này, tỉnh!” Bạt Đô lên tiếng gọi, “Còn ngủ?”

Đầu của Đoạn Lĩnh đau đến muốn nứt ra, chật vật trở mình liền ngửi được hương vị của cỏ xanh và bùn đất, y đang nằm trên một thảm cỏ tươi tốt, trước mặt là hồ nước màu xanh ngọc bích. Đoạn Lĩnh đột nhiên ý thức được tình cảnh của mình, đôi mắt lập tức mở to.

Đoạn Lĩnh: “…”

Một tay của Bạt Đô sờ soạng lên người y, Đoạn Lĩnh lập tức muốn giãy dụa, Bạt Đô liền đem y đè lại, cánh tay của đối phương rất tráng kiện, Đoạn Lĩnh đúng là không tránh thoát được, bị hắn đặt dưới thân.

“Ngươi… Bạt Đô! Buông! Ngươi muốn làm cái gì?!”

Bạt Đô vóc dáng khôi ngô, mới ngắn ngủn ba năm không gặp lại có thể trưởng thành cường tráng đến như vậy, vai ruộng lưng hẹp giống một con báo săn. Bàn tay khóa tay của Đoạn Lĩnh lên cao quá đầu, đầu gối lại chấn giữa hai chân của y, ánh mắt tỉ mỉ quan sát, chỉ là gương mặt ghé lại quá gần, hô hấp cơ hồ mơn trớn lên da mặt lẫn nhau.

Đoạn Lĩnh dùng sức tránh né lại bị Bạt Đô bắt được, bàn tay trực tiếp men theo hông của y sờ lên, thuần thục đem áo đơn cùng Bạch Hổ Minh Quang khải của y đồng loạt cởi ra. Đoạn Lĩnh chưa kịp đề phòng đã bị kéo đến trần trụi, nhất thời giận dữ: “Ngươi muốn làm gì!”

Bạt Đô tiện tay nhẹ nhàng vỗ mặt của Đoạn Lĩnh, đem áo đơn ném về cho y, hỏi: “Bộ giáp này là ai cho ngươi?”

Đoạn Lĩnh: “Đưa ta! Đó là của ta!”

“Là của ta, ngươi còn thiếu ta một tín vật nha.” Bạt Đô cởi khôi giáp lại cởi áo đơn để lộ cánh tay cường kiện, cơ thể mạnh mẽ rắn rỏi mặc Bạch Hổ Minh Quang khải càng thêm khí phách, bước đến trước hồ soi mình.

Hắn quay đầu lại, nói: “Ngươi đã là người của ta rồi, tiết kiệm được hai nghìn bốn trăm lượng vàng, kiếm lớn.” Nói xong lại ném túi nước cho Đoạn Lĩnh: “Uống đi.”

Đoạn Lĩnh uống vài hớp, nghĩ rằng Vũ Độc đã biết y mất tích liệu có cho ngươi đuổi theo hay không? Bất giác liếc về phía xa, thật chẳng biết nơi đây là địa phương nào.

“Đừng suy nghĩ.” Bạt Đô nhìn ra tâmm tư của Đoạn Lĩnh, nói, “Truy binh đã sớm bị ta cắt đuôi, sẽ không có người đến cứu ngươi..”

“Thả ta trở lại.” Đoạn Lĩnh nói.

“Ngươi nghĩ có thể sao?” Bạt Đô trái lại nở nụ cười.

Đoạn Lĩnh quả thực không có biện pháp với hắn, chỉ đành nhấc túi nước lên tiếp tục uống, sau đó ném về cho Bạt Đô, đoán rằng đối phương phải đi về phía hồ lấy thêm nước. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Đoạn Lĩnh đang nằm bên cạnh con ngựa ung dung ăn cỏ, lập tức nảy người phóng lên, trực tiếp bỏ chạy.

“Giá ——!”

Con ngựa xoay người bắt đầu chạy trốn, Bạt Đô dở khóc dở cười, đứng lên cau mày.

Đoạn Lĩnh thở hổn hển, chỉ là vẫn không nhịn được quay đầu nhìn Bạt Đô, trong lòng đột nhiên có chút không nỡ. Bọn họ vừa tái ngộ đã đứng trên lập trường đối địch, ngay cả lời tâm sự cũng chưa từng hảo hảo nói liền muốn dùng phương thức như vậy chạy trốn.

Chỉ là, Bạt Đô lại nhẹ nhàng khom người một cái, thân thể như mũi tên bay vun vút trên thảo nguyên lập tức đuổi theo!

“Giá!” Đoạn Lĩnh hô lớn.

Bạt Đô đang nhanh chóng chạy đi bàn tay đột nhiên vun ra, một hòn đá như vẫn thạch bay đến bắn thẳng vào mông ngựa. Chiến mã chấn kinh tung vó trước hí dài, Đoạn Lĩnh không kịp phòng bị, đúng thật bị hất xuống đến. ngay sau đó Bạt Đô lại tung người lên ôm lấy Đoạn Lĩnh, cùng y lăn một vòng rồi nằm dài trên nền cỏ.

“Ha ha ha ——!” Bạt Đô bất cợt cười to, “Ngươi không phải người của ta, là đối thủ của ta!”

Đoạn Lĩnh giận dữ hét: “Ngươi đi chết đi!”

Đoạn Lĩnh cưỡi lên trên người Bạt Đô, một quyền giáng xuống, Bạt Đô lại đơ tay lên lắc nhẹ, tay của Đoạn Lĩnh đã bị ngoặc ra sau lưng tùy ý để đối phương thao túng. Lại nghe y nói: “Đi!”

Đoạn Lĩnh hoàn toàn vô kế khả thi, đánh thì đánh không lại, chạy cũng chạy không thoát, quả thực giận đến điên rồi.

“Ta đã sắp quên mất tiếng Hán rồi.” Bạt Đô nói, “Quá lâu, lên ngựa.”

Đoạn Lĩnh cả giận nói: “Thả ta đi!”

“Ngươi có lên hay không?” Bạt Đô cao hơn Đoạn Lĩnh vừa vặn một cái đầu, nói, “Ngươi không nên ép ta đánh ngươi, tâm tình của ta hôm nay không tốt, không muốn làm khó ngươi.”

Đoạn Lĩnh hỏi: “Đi đâu?”

“Phóng ngựa thôi.” Bạt Đô nói.

“Cút!” Đoạn Lĩnh hung tợn quát, người Nguyên nói ‘Phóng ngựa’ cũng chính là cướp cô nương, đem một cô lương bắt lên lưng ngựa, siết cương rong ruổi, ngựa phi như bay trên thảo nguyên, trời làm màn đất làm giường, dây dưa thân thiết. Có vài người Nguyên cũng gọi chuyện đón dâu là phóng ngựa.

Bạt Đô không nhịn được mạnh mẽ đẩy Đoạn Lĩnh lên ngựa, Đoạn Lĩnh cũng không muốn mình bị trói lại, chỉ phải ngoan ngoãn ngồi lên.

“Ta muốn đi tiểu tiện một chút.” Đoạn Lĩnh đột nhiên nghĩ đến phải kéo dài thời gian, Vũ Độc nhất định đang đi khắp nơi tìm chính mình.

“Đừng đùa đa dạng.” Bạt Đô nói, sau đó lấy ra một sợi dây trói hai tay của Đoạn Lĩnh lại, tung người lên ngựa ngồi sau lưng y, vòng tay qua hông Đoạn Lĩnh vung cương, quát to: “Giá!”.

Chiến mã lần thứ hai tiến sâu vào thảo nguyên bát ngát, trời xanh xanh đất mênh mông. Hiện tại đã là giữa buổi trưa, sơn dã miên duyên, Đoạn Lĩnh biết cho dù ý trốn thoát cũng nhất định sẽ lạc đường, vì vậy liền đơn giản không chạy.

“Không nên làm bậy.” Bạt Đô nói, “Ngươi sẽ lạc đường, ta cũng không muốn ngươi chết đói trong núi.”

Đoạn Lĩnh đáp: “Nếu dễ chết đói như vậy, ta cũng không biết đã chết mấy lần, ngươi rốt cục muốn bắt ta làm gì?!”

“Nhớ ngươi mà.” Bạt Đô mạn bất kinh tâm nói, “Thân binh của ta cũng sắp bị ngươi giết sạch rồi, Đoạn Lĩnh, ngươi từ bao thì trở nên lòng dạ độc ác như vậy?”

“Người Nguyên các ngươi giết vào Thượng kinh, hại chết cha ta, lại nơi nơi tàn sát người Hán chúng ta.” Đoạn Lĩnh đáp, “Ta hận không thể đem toàn tộc của các ngươi đều tru diệt. Chỉ giết mấy tên thân binh của ngươi đã gọi là thủ đoạn độc ác?”

“Vậy ngươi hận ta không?” Bạt Đô hỏi.

“Không hận.” Đoạn Lĩnh đáp.

Bạt Đô nói: “Vậy là tốt rồi.”

Đoạn Lĩnh: “…”

Chiến mã thả chậm tốc độ, lúc lướt qua một mảnh đầm lầy, ánh nắng xuyên qua từng tầng cây lá chằng chịt rọi xuống, quang ảnh loang lổ hiện lên trên người bọn họ.

“Ta đã nhớ ngươi thật nhiều năm rồi.” Bạt Đô nói, “Thiếu chút nữa đều không nhận ra ngươi, cũng là ngươi gọi tên của ta, ta mới nhận ra.”

“Ta liếc mắt liền nhận ra ngươi.” Đoạn Lĩnh nói, “Chỉ một cái liếc mắt, thế nhưng sau khi bị ngươi bắt lại ta đã không nhận ra ngươi. Bạt Đô, ngươi thay đổi rất nhiều, vừa rồi ta kém chút nữa đã cho rằng mình nhận lầm người.”

“Nga.” Bạt Đô không hề bận thâm quay đầu quan sát rừng cây, dự phòng có mai phục. Chỉ một động tác như vậy Đoạn Lĩnh liền biết mình chạy không thoát. Bạt Đô phi thường lợi hại, hắn lúc thì nheo mắt suy tư, khi thì nghiêng tai nghe ngóng, lúc nhanh lúc chậm vượt qua đầm lầy cùng rừng rậm.

“Một chiêu ngày hôm qua của ngươi làm đến đẹp đẽ.” Bạt Đô nói, “Đã lâu không ai có thể đánh bại ta như vậy. Ngươi đã dùng thứ gì? Khói độc sao?”

Đoạn Lĩnh không trả lời, bắt đầu cảnh giác nói những lời vô thưởng vô phạt.

“Ngươi rốt cuộc muốn mang ta đi nơi nào?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Đương nhiên là quay về doanh địa của ta.” Bạt Đô đáp, “Còn có thể đi chỗ nào? Ngươi vì sao lại trở nên

đần như vậy rồi."

Đoạn Lĩnh: "Thả ta đi thôi…"

"Không có khả năng!" Bạt Đô nói, "Ta đã tìm ngươi hai năm rồi! Làm sao có thể thả người rời đi?!"

Vượt qua đầm lầy, vòng khỏi vách núi, trước mặt quang đãng rộng mở, xuất hiện một doạn địa người Nguyên, nhìn quy mô có ít nhất bốn nghìn người. Bạt Đô nắm sợi dây trói tay Đoạn Lĩnh, để y xuống ngựa dẫn đi vào, ven đường có người chào hỏi với hắn, Bạt Đô vẻ mặt phiền táo đáp trả.

Đám Nguyên binh qua lại quan sát Đoạn Lĩnh, tựa hồ không có chút kinh ngạc nào, Bạt Đô trực tiếp dẫn Đoạn Lĩnh đến trước một doanh trướng, khom người đẩy y vào trong.

Đây là doanh trướng của thiên phu trưởng, nhi tử của Bố Nhi Xích Kim chỉ có danh hiệu thiên phu trưởng? Đoạn Lĩnh hai tay bị trói khoanh chân ngồi trên thảm, Bạt Đô đem đầu dây buộc lên cọc gỗ, lại nói với y: "Không nênlộn xộn, chờ ta trở lại."

Nói xong xoay người rời đi.

Đoạn Lĩnh muốn chạy cũng không chạy được, Bạch Hổ Minh Quang khải đã bị Bạt Đô đoạt đi, bên ngoài tất cả đều là Nguyên binh, thanh thiên bạch nhật, cho dù thoát được cũng chạy không bao xa sẽ bị bắn chết, đám quân lính kia tuyệt đối mặc kệ ngươi là tù binh của ai.

Đây là nơi nào? Tối qua Nguyên quân đánh lén Hà Giang, sáng sớm nay bọn họ từ Hà Giang thành đi ra vẫn chưa đến trưa đã gặp được doanh địa rồi, nơi này hơn phân nửa là còn trong biên giới Đại Trần.

"Bố Nhi Xích Kim!" Có người xông vào trướng bồng, Đoạn Lĩnh lập tức lui về phía sau, kẻ đến là một người vạm vỡ, có chút kỳ quái liếc nhìn Đoạn Lĩnh rồi ném màn trướng xuống xoay người rời đi.

Một lát sau, Bạt Đô đã trở về, trong tay cầm bánh nướng và thịt quay đặt ở trước mặt Đoạn Lĩnh, lại đem nước cho y, thế nhưng lại không chịu mở dây trói tay ra.

Người nọ lại đuổi đến, cả giận gọi: "Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô!"

Bạt Đô đứng thẳng người, trướng bồng vốn thấp bé, hai người cơ hồ là đội nóc trướng bồng nói chuyện, Đoạn Lĩnh có thể nghe hiểu được, cũng không nhìn tráng hán kia mà quay đầu đi nơi khác, miễn cho bị phát hiện mình hiểu tiếng Nguyên.

"Ngươi dẫn người đi nơi nào?!" Tráng hán vẻ mặt hung tợn nói, "Thị Lạc muốn tìm ngươi hỏi tội! Hà Giang thành đến giờ vẫn chưa đánh xuống, đã chết nhiều người như vậy!"

Bạt Đô đáp: “Bảo hắn đến tìm ta, hôm nay đao của ta còn chưa dính máu đâu.”

“Ngươi phải nghĩ cho kỹ.” Tráng hán kia hung tợn nói, “Trở lại làm sao ăn nói với Tra Hãn.”

“Thân binh của ta.” Bạt Đô nói, “Đều là dũng sĩ theo chân ta, nếu đã chết đương nhiên ta phải lo liệu.”

“Đây là cái gì? Một Hán nhân?” Tráng hán kia chỉ tay về phía Đoạn Lĩnh đang ở trong lều.

“Tù binh của ta.” Bạt Đô nói, “Ta bắt trở lại, hắn là nô lệ của ta.”

“Bắt được tù binh phải giao ra.” Tráng hán nói, “Do Thị Lạc đến phân, ngươi tư tàng chiến lợi phẩm là phải trị tội! Không phải nữ nhân, ngươi hy sinh nhiều dũng sỹ như vậy lại bắt về một người nam nhân! Ngươi phải đem y ra khao quân!”

“Cút mẹ ngươi đi.” Bạt Đô sắc mặt giận dữ nói, “Ngươi nói thêm câu nữa thử xem?”

(Editor: Mình cứ cảm thấy phần cuối chương này hình như thiếu một đoạn, nhưng bản raw của mình thì chỉ có thế, bạn nào phát hiện bản đầy đủ hơn xin gởi cho mình. Chân thành cám ơn.)

131. Quyển 2 - Chương 131: Chuyện Năm Đó

Vì vậy, Đoạn Lĩnh lại bị dắt ra khỏi trướng bồng đưa vào trong quân trướng chủ tướng, nơi này vốn có bốn gã Thiên phu trưởng đang đứng, bây giờ lại có thêm một Bạt Đô, giữa trướng là một tên Giám quân. Bốn tên Thiên phu trưởng đang kịch liệt tranh cãi, Bạt Đô càng nghe mày càng nhíu chặt, hiển nhiên vô cùng chán ghét đám người trước mặt, ngay cả nói cũng lười nói cùng bọn họ.

“Giao một nghìn binh mã cho ngươi,” Giám quân cười lạnh nói, “Ngươi lại mang thứ gì về? Một tên người Hán? Ngươi là đi đánh giặc! Bố Nhi Xích Kim!”

Bạt Đô đáp: “Một người Hán cũng vẫn là tù binh của ta, người lúc nãy tên gì?”

“Hoa Phổ Nhi Nộ!” Một gã Thiên phu trưởng xông đến, hung tợn hét vào mặt Bạt Đô, “Đó là dũng sỹ dưới trướng của ta!”

“Hắn muốn cướp tù binh của ta.” Bạt Đô nói, “Còn muốn đem ra khao quân, hơn nữa lại động thủ với ta, ta chỉ đành giết hắn.”

“Bố Nhi Xích Kim.” Giám quân nói, “Hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi khi nào mới có thể hạ được Nghiệp

thành?"

Giám quân nhắc đến chuyện này, Bạt Đô cũng đàn phải nén giận, nói: "Cho ta thêm... mười ngày nữa, vốn Hà Giang đã sắp hạ xong rồi."

Lại có một Thiên phu trưởng lên tiếng: "Vẫn nên về nhà bú sữa mẹ đi, Thác Lôi đang cần một mã phu dẫn ngựa đấy. Bố Nhi Xích Kim, ngươi rốt cục có thể xuất chiến hay không? Còn có thể thoải mái sảng khoái đánh một trận không?"

"Trừ phi ngươi muốn một bên đánh người Liêu một bên đánh người Hán." Bạt Đô nói, "Bằng không ngươi phải chờ!"

"Liêu nhân không thể đến nhanh như vậy." Một gã Thiên phu trưởng có mũi ưng nói.

"Tên tù binh này biết tiếng của chúng ta." Bạt Đô lạnh lùng, "Những lời vừa rồi của ngươi, ngươi phải tự chịu trách nhiệm."

Đoạn Lĩnh lại đang phân tích quân lực của người Nguyên, chỗ này có năm tên Thiên phu trưởng, nói cách khác, binh lực lần này tiến vào lãnh thổ Đại Trần chỉ có năm cánh quân, mỗi cánh quân một nghìn người sao? Còn có đại quân khác hay không? Những lời vừa rồi của gã mũi ưng là có ý gì? Trong lúc y đang tự hỏi, trăm triệu lần không ngờ Bạt Đô sẽ nói ra một câu như vậy, ánh mắt của mọi người lập tức tập trung về phía y, Giám quân cũng rút đao ra ném xuống đất.

"Y hiện tại phải chết." Giám quân nói, "Đây là lời nói của ta."

"Không thể giết." Bạt Đô nói, "Ta giữ y lại còn có chỗ dùng."

"Thân phận của gã tù binh này rốt cục là gì?" Giám quân nói.

Bạt Đô nói: "Y có biết một chuyện nội bộ của người Hán, dù sao chính là ta còn phải dùng đến y, không thể giết."

Nói xong Bạt Đô nhặt lên thanh đao trên mặt đất, xoay xoay làm bộ vài vòng rồi tiện tay cắm xuống án kỷ trước mặt Giám quân, nói: "Mười ngày sau nếu ta còn không hạ được Nghiệp thành, ngươi cứ đem y đi cũng không muộn. Đi!"

Bạt Đô xoay người, ở trước mặt mọi người kéo xuống dây thừng đang trói tay Đoạn Lĩnh rồi quấn vài vòng lỏng lẻo quanh cổ y, một tay đẩy vai y ra khỏi quân trướng. Sau đó nửa bức nửa ôm tựa như năm xưa ở học đường, kéo Đoạn Lĩnh trở về.

"Ta đi xem thân binh của ta còn nhiều ít sống sót dưới tay ngươi." Bạt Đô còn nói, "Đến tối sẽ trở về, ngươi

tự ăn cơm chiều trước đi."

"Ngươi còn thật bận rộn mà." Đoạn Lĩnh châm chọc nói.

"Không có biện pháp." Bạt Đô nói, "Ngươi quá dũng mãnh rồi, quả thực giống như một con ngựa chứng. Thứ này vẫn nên để ngươi mặc đi, dày chắc, là thứ tốt."

Bạt Đô cởi Bạch Hổ Minh Quang khải trên người ra, lại tháo dây trói cho Đoạn Lĩnh. Hai tay của Đoạn Lĩnh vừa tự do liền muốn vươn lên kéo cổ của đối phương, muốn hắn ngã lảo đảo một cái. Bạt Đô lại sớm có dự liệu, tay trái cầm Bạch Hổ Minh Quang khải nhấc cao, tay phải đẩy nhẹ, kết hợp với động tác của Đoạn Lĩnh đem đầu của y tròng vào bên trong Minh quang khải.

Đoạn Lĩnh: "…"

Dốc sức thử vài lần vẫn thất bại, dù sao bản lĩnh đấu vật của Đoạn Lĩnh phần lớn đều là do Bạt Đô dạy, trong tay y hiện tại lại không có vũ khí, không thể thi triển kiếm pháp, muốn đấu vật cận chiến toàn bộ đều bị Bạt Đô đè ép gắt gao. Rất nhanh, hai tay của Đoạn Lĩnh bị Bạt Đô khóa lại ở sau lưng, lập tức bị tróilại.

"Ta đi đây."

Bạt Đô căn bản không coi sự chống cự của Đoạn Lĩnh ra gì, xô y ngồi xuống rồi cột một đầu dây vào cột trụ của trướng bồng, xoay người ra ngoài.

Ý niệm duy nhất của Đoạn Lĩnh bây giờ chính là mắng ầm lên, thật sự quá khi dễ người!

Mới vừa rồi, Đoạn Lĩnh lại để ý thấy trên cánh tay trần của Bạt Đô còn đeo một tấm vải cũ nát.

Đó là cái gì? Đoạn Lĩnh nghĩ thầm.

Hiện tại chỉ còn một mình y ở trong lều, chính là thời điểm tốt nhất để tẩu thoát, cơ hội này rất khó gặp được, y nhất định phải nghĩ biện pháp thăm dò quân tình. Năm nghìn người, Bạt Đô là một Thiên phu tưởng trong đó, người Nguyên từ trước đến giờ vẫn không nhìn vào xuất thân, không giống với Nam Trần, ngay cả bốn nhi tử của Thiết Mộc Chân cũng phải tự mình kiến công lập nghiệp mới có các tướng sỹ đi theo. Oa Khoát Đài thừa kế địa vị Khả Hãn, các huynh đệ của hắn đều sẽ tự mình dẫn quân chinh chiến.

Đến đời cháu của Thiết Mộc Chân cũng là như vậy, Bạt Đô cần quân công bằng không không thể phục chúng, đây có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắn trở thành một gã Thiên phu tưởng.

Có thể thống lĩnh một nghìn người cũng biểu trưng hắn đã có thực lực nhất định.

Đoạn Lĩnh cúi đầu gặm miếng bánh trước mặt, hiện tại đã là buổi chiều, không biết nhóm người Vũ Độc có tìm kiếm đúng phương vị hay không. Đoạn Lĩnh ăn vài thứ dằn bụng liền không khỏi mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ mất bao lâu, Đoạn Lĩnh cảm giác được Bạt Đô mở dây trói cho mình, lại dùng một tấm thảm mỏng đắp lên. Bạt Đô đã trở về, hắn rất tự nhiên chui vào trong thảm, sóng vai ngủ cùng Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh chờ đợi hồi lâu, thẳng đến nửa canh giờ sau khi Bạt Đô phát ra tiếng ngáy nhỏ nhẹ y mơi smở mắt ra. Vừa muốn cử động thì Bạt Đô đã tỉnh lại, nói: "Đừng hòng chạy."

Sau đó Bạt Đô trở mình, cả người đè lên cơ thể Đoạn Lĩnh, lại còn luồn tay vào trong ngực y đùa bỡn giống như lúc còn bé vậy. Đoạn Lĩnh lập tức nói: "Đừng chạm vào ta!"

Bạt Đô đừng động tác lại, Đoạn Lĩnh nói: "Chạm vào trong áo đơn của ta, ngươi sẽ chết rất thảm."

Nếu Bạt Đô bị trúng độc lúc này sẽ phi thường phiền phức, Vũ Độc không biết còn ở nơi nào, nếu người này bị Kim ô cắn phải, không chỉ hắn không có thuốc chữa mà ngay cả y cũng không giữ được mạng rồi.

"Có độc sao?" Bạt Đô hỏi, "Ta vẫn muốn hỏi ngươi, ngươi đã dùng biện pháp gì độc chết nhiều thủ hạ của ta như vậy."

Đoạn Lĩnh nghiêng đầu tà tà liếc nhìn đối phương.

Bạt Đô lại ngáp dài một hơi, hiển nhiên vẫn chưa ngủ đủ, có điểm xúc động gãi gãi cổ, lại cởi áo ra vươn tay lấy một cái khăn từ trong chậu nước gần đó chà lau người mình, phô bày một thân thể tràn ngập lực lượng.

Lúc hắn lau người đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh không chớp, người này từ trước đến giờ chính là như vậy, lúc nhìn người khác thì không kiêng nể gì cả, tựa như một đầu dã thú.

Đoạn Lĩnh hỏi: "Trên tay ngươi buộc cái gì?"

Bạt Đô thuận tay cởi xuống, đi đến đưa cho y, miếng vải bẩn thỉu mang theo mùi mồ hôi, hiển nhiên vẫn luôn cột theo bên người. Đoạn Lĩnh nhận ra đây là mảnh vải lần trước y xé khỏi vạt áo, cột vào mũi tên bắn cho Nguyên sứ A Mộc Cổ!

Những chữ viết bằng than đều đã phai đi không còn rõ nữa, Bạt Đô lại đem mảnh vải cột lên tay mình.

"Là... thư ta đưa cho ngươi sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ừ." Bạt Đô mạn bất kinh tâm đáp, tựa hồ còn đang nghĩ chuyện gì khác mà phân thần.

Đoạn Lĩnh lại hỏi: “Cửu biệt trùng phùng, ngươi không còn chuyện gì khác muốn nói sao?”

Bạt Đô đáp: “Nói cái gì? Những việc trước đó có cái gì tốt để nói chứ?”

Hắn lau thân thể xong liền ném khăn qua một bên, lại bước đến cạnh mâm rượu thịt, nói: “Ta đã gặp lại ngươi rồi không phải sao? Những chuyện trước kia không có gì đáng nói. Ngươi bây giờ đã ở bên cạnh ta, người ở chỗ này, một mực, vĩnh viễn đều ở chỗ này. Những chuyện trước đây ta đều không muốn biết nữa.”

Đoạn Lĩnh có đôi khi thực sự vô pháp lý giải suy nghĩ của Bạt Đô, trước đây là như vậy, từ biệt nhiều năm, hiện tại càng lúc càng khó hiểu.

“Uống rượu không?” Bạt Đô nâng cốc đưa qua.

“Không uống.” Đoạn Lĩnh lạnh lùng nói.

Bạt Đô nói: “Vẫn chưa học được cách uống rượu.”

Đoạn Lĩnh đã sắp nghẹn chết rồi, chỉ cảm thấy loại trùng phùng này hoàn toàn không phát triển theo hướng mà mình thiết tưởng, một câu ôn chuyện cũng không có, tất cả vừa giống như đương nhiên lại vừa giống như ngoài dự liệu.

Bạt Đô lấy chủy thủ ra, lau sạch những vết máu khô của những kẻ mà hắn đã từng giết trước đó, lại dùng nó cắt một miếng lớn thịt dê bắt đầu ăn cơm chiều. Trời dần tối đi, hắn ăn một hồi lại thắp đèn lên, ánh nến bập bùng chiếu rọi cả hai người..

“Ngươi đối với quá khứ của ta một chút cũng không quan tâm sao?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Không quan tâm.” Bạt Đô đáp, “Ta quan tâm tương lai của ngươi.”

Đoạn Lĩnh bỗng nhiên nở nụ cười, Bạt Đô uống một hớp rượu, cũng tự nhiên nở nụ cười.

“Uống chút rượu đi.” Bạt Đô nói, “Đến đây.”

Hắn nghiêng người qua, cầm túi rượu đút cho Đoạn Lĩnh hai hớp. Rượu của người Nguyên quá gắt, Đoạn Lĩnh ho khan vài tiếng, chỉ cảm thấy giống như vị của Thiêu đao tử[1] vậy, cả yết hầu đều cảm thấy như bị hỏa thiêu, gương mặt cũng đỏ lên.

Bạt Đô liếc nhìn Đoạn Lĩnh, ánh mắt tựa hồ mang theo hàm ý nào khác, lại dùng tay vén tóc của y qua sau vành tai, nghiêm túc nhìn chằm chằm. Đoạn Lĩnh trong nháy mắt cảm giác được Bạt Đô giống như một con sói gắt gao khoác chặt bản thân, mãi không thể thoát được.

Thế nhưng ánh mắt kia cũng không duy trì bao lâu thì Bạt Đô đã nhìn sang nơi khác, tựa hồ đang do dự việc gì đó.

"Ngày đó sau khi ngươi rời đi." Đoạn Lĩnh hỏi, "Đã có chuyện gì xảy ra?"

Y quyết định trở về đề tài này, y vẫn luôn cảm thấy từ sau khi gặp lại Bạt Đô có chút không đúng lắm, dáng dấp bây giờ phảng phất như đang giả vờ vậy.

"Ngươi thật muốn nghe sao?" Bạt Đô hỏi ngược lại.

"Nói đi." Đoạn Lĩnh đáp, "Đừng nói dối, ngươi không gạt được ta."

Trong mắt Bạt Đô mang theo một chút men say, nhìn Đoạn Lĩnh nói: "Vậy ngươi nói xem, hiện tại ta đang nghĩ gì?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Ngươi đang nghĩ phải làm sao mới dùng ta đổi về Hà Giang, Nghiệp thành và Xương thành, có lẽ muốn dùng ta bức Đại Trần cầu hòa."

"Sai." Bạt Đô nói, "Lại cho ngươi hai cơ hội nữa."

Đoạn Lĩnh nhíu mày, nói: "Ngươi là đang nghĩ, ta rõ ràng là Thái tử, vì sao lại mặc cho Thái cẩu ngồi trên vị trí của mình."

"Sai." Bạt Đô nở nụ cười nói, "Chuyện này không phải quá rõ ràng sao? Lang Tuấn Hiệp không cứu ngươi mà tìm Thái cẩu giả mạo thân phận, mưu toan làm Hoàng đế.."

"Y vì sao lại làm như vậy?" Đoạn Lĩnh mơ hồ cảm giác được Bạt Đô tựa hồ biết nội tình gì.

"Ta làm sao biết?" Bạt Đô nói, "Ngươi lại đoán sai rồi, chỉ còn một cơ hội cuối cùng."

Đoạn Lĩnh nghĩ tới nghĩ lui, tối hậu nói: "Ngươi muốn thả ta đi."

"Vẫn là sai." Bạt Đô đáp.

"Vậy ngươi đang suy nghĩ gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Bạt Đô bò người qua, quỳ một chân trên đất, Đoạn Lĩnh vẫn ngồi khoanh chân ngẩng đầu nhìn Bạt Đô, Bạt Đô rũ mắt cao cao tại thượng nhìn Đoạn Lĩnh.

Bạt Đô dùng ngón tay nâng cằm Đoạn Lĩnh lên khiến y ngẩng đầu, nghiêm túc nói: "Ngươi vẫn chưa nên biết đâu."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đường viền gương mặt của Bạt Đô sắc nét, ngũ quan thâm thúy, ánh mắt xanh biếc của hắn vẫn hệt như trước đây, nét mặt cuồng dã thô quánh kia phảng phất có chút không kiên nhẫn với Đoạn Lĩnh.

Kẻ này thật ghi hận, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm bản thân không biết thế nào lại chọc đến hắn, đối phương vì sao vẫn giữ thái độ cái gì cũng bất mãn như vậy..

"Đây mới là bộ dáng của ngươi." Đoạn Lĩnh nói, "Cả ngày vẫn giữ vẻ mặt như có ai thiếu nợ ngươi vậy, ngươi đang nghĩ những gì?"

Bạt Đô hít sâu một hơi, đối với Đoạn Lĩnh đã không còn lời nào để nói.

"Ta đang suy nghĩ, nếu như hiện tại lập tức đem ngươi thao." Bạt Đô nói, "Ngươi có thể sẽ khóc lóc kêu to hay không?! Sau đó hận tạ cả đời, bộ dạng thút thít như một tiểu tức phụ?"

Đoạn Lĩnh: "…"

Người Nguyên rất thích dùng phương thức này đối đãi tù binh, trong tập tục tràn ngập man rợ của bọn họ, thiếu niên là chiến lợi phẩm, cũng không phân biệt nam nữ, người Nguyên tựa hồ còn xem loại hành vi này như một loại chinh phục cực độ. Lúc chạy trốn khỏi Thượng kinh, khi bị phát hiện trong thôn nhỏ giữa Tiên Ti sơn, Đoạn Lĩnh suýt nữa cũng đã bị binh sỹ kéo vào trong phòng cưỡng bách.

"Như vậy ngươi cũng có thể khoe khoang trước mặt cha ngươi và đám Thiên phu tưởng kia, ngươi đã thượng được Thái tử Nam Trần có phải không?" Đoạn Lĩnh châm chọc nói.

"Không." Bạt Đô nói, "Không phải vì Thái tử Nam Trần, chỉ là ngươi."

Đoạn Lĩnh nhất thời không còn gì để nói, giơ chân lên dùng đầu gối thụi mạnh vào ngực Bạt Đô, nói: "Bạt Đô, cách xa ta một chút, nếu ngươi thật sự làm như vậy nhất định sẽ hối hận. Ta chưa từng nghe có ai sẽ thao an đáp của mình, Đằng Cách Lý tuyệt đối sẽ tống ngươi xuống địa ngục."

Bạt Đô: "…"

Bạt Đô đơn giản là mua dây buộc mình, muốn động thủ, Đoạn Lĩnh không có biện pháp với hắn. Đổi thành động khẩu, hắn lại không phải đối thủ của Đoạn Lĩnh.

Bạt Đô lại nhìn Đoạn Lĩnh một hồi, phảng phất đã sửa đổi chủ ý mà ngồi phịch sang bên cạnh, thở phào nhẹ nhõm.

"Sau khi phụ thân ngươi thả bọn ta đi." Bạt Đô nói, "Đợi đến khi trờ lại bộ tộc, trước sau ta gởi cho ngươi sáu bức thư, không bức nào được đưa đi."

"Gởi thư cho ta làm gì? " Đoạn Lĩnh hỏi.

"Bọn họ muốn đánh Thượng kinh." Bạt Đô nói, "Ta muốn ngươi nhanh chóng chạy đi."

"Đã chậm." Đoạn Lĩnh nói, "Bây giờ nói cái này còn có ý nghĩa gì?"

Bạt Đô nói: "Không có ý nghĩa gì? Ngươi biết khi thư tín rơi vào cơ sở ngầm, bọn họ đã đối xử với ta như thế nào sao? Phụ thân ta ở trước mặt Oa Khoát Đài đã đánh gãy bốn cái xương sườn của ta, thiếu chút nữa đã chặt đứt tay ta. Vì muốn cứu ngươi ta phải nằm trên giường nửa năm, tay phải đến giờ vẫn không thể dùng lực. Cái ngày Thượng kinh bị phá, ta một mình trốn khỏi đội quân của cha ta, chạy hơn ngàn dặm, mệt chết hai con ngựa chỉ vì muốn cứu ngươi, còn thiếu chút nửa mất mạng dưới tay người Hán các ngươi."

Đoạn Lĩnh kinh ngạc nhìn Bạt Đô.

"À." Đoạn Lĩnh nói.

"À." Bạt Đô lặp lại, "Đoạn Lĩnh, ngươi thật sự là vô tâm vô phế, quá vô tâm vô phế rồi."

Đoạn Lĩnh: "…"

132. Quyển 2 - Chương 132: Tập Kích Bất Ngờ

"Lúc biết được ngươi và Tông Chân, Hách Liên đều đang nghe ngóng tin tức của ta." Đoạn Lĩnh nói, "Trong lòng ta có một khoảnh khắc đã nghĩ đến sẽ bỏ xuống những thứ đó, theo Hách Liên rời đi, đến gặp các ngươi đoàn tụ."

Bạt Đô vốn cho rằng Đoạn Lĩnh sẽ giống như trước đây, tìm một chủ đề khác lãng tránh để khỏi bộc lộ quá nhiều tâm tư. Thế nhưng hắn chợt phát hiện, Đoạn Lĩnh mới là người đã thay đổi.

Nhắc đến cũng kỳ quái, khi bọn hắn vừa tương phùng, Đoạn Lĩnh nghĩ Bạt Đô tựa hồ đã thay đổi, thế nhưng trên thực tế người này một chút cũng không đổi khác. Mà trong mắt Bạt Đô, biểu hiện của Đoạn Lĩnh phảng phất chưa từng có biến hóa gì, vậy mà tận sâu trong xương cốt y đã biến thành một người hoàn

toàn xa lạ?

"Các ngươi? Có ai?" Bạt Đô nói.

"Đúng vậy." Đoạn Lĩnh bỗng nhiên nở nụ cười, nói, "Ngươi ở Nguyên, Tông Chân ở Liêu, Hách Liên là Đảng Hạng. Các ngươi đều không ở cùng một chỗ, ta lại phải tìm ai?"

Bạt Đô trầm mặc nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh.

"Ta nơi nào cũng không thể đi." Đoạn Lĩnh nói, "Phụ thân của ta đã từng nói, mỗi người sinh ra đều có một nhiệm vụ nhất định phải thực hiện, đó là thiên mệnh. Ta có lỗi với các ngươi, có lỗi với mỗi người các ngươi. Các ngươi vì ta đào tâm đào phế, thế nhưng ta chỉ có thể lo lắng cho bản thân, ta không còn các nào."

"Hơn nữa, ta nghĩ tương lai sau này ta vẫn sẽ tiếp tục có lỗi với các ngươi." Đoạn Lĩnh đáp, "Thật sự là… rất có lỗi."

Bạt Đô trăm triệu không ngờ tới Đoạn Lĩnh sẽ nói ra những lời như vậy.

"Ngươi thay đổi." Bạt Đô nói, "Ngươi nói chuyện gì khác cũng tốt… ít nhất… hãy để ta nghĩ những năm nay không phải chờ đợi hoài công. Cho dù gạt ta cũng được, ngươi cứ nói vô luận phải đến nơi nào cũng sẽ theo ta, không thể cho ta một hồi vui vẻ sao?"

"Ta không muốn lừa dối ngươi, nói những lời này bởi vì ta biết bản thân không có gì có thể cho ngươi." Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chốc rồi nói, "Ta cũng không có cái gì có thể báo đáp lại ngươi, thậm chí ngay cả bản thân ta cũng không thuộc về chính mình. Ta là nhi tử của phụ thân, là Thái tử của Đại Trần… Ngươi nói xem ta có thể cho ngươi cái gì?"

Đoạn Lĩnh lại thở dài, y không hiểu vì sao chợt nhớ đến Mục Khánh. Y thế nào lại không muốn báo đáp những người đã từng đối xử tốt với mình? Chỉ là hiện tại y không có cái gì có thể báo đáp, ngay cả đối với Vũ Độc cũng là như vậy.

Bạt Đô đột nhiên hiểu được sự bi ai mà Đoạn Lĩnh vẫn chưa thốt ra thành lời.

"Cách nói của ngươi và Tông Chân đều giống nhau." Bạt Đô nói, "Các ngươi đều đã thay đổi, chỉ còn ta vẫn giống như một kẻ si dại, vọng tưởng có thể cùng hắn đánh một trận phân ra thắng bại."

"Ngươi không hề tay đổi." Đoạn Lĩnh nói, "Vẫn cứ giống như trước đây… Không nói chuyện này nữa, Bạt Đô, cha nương ngươi thế nào? Vẫn khỏe chứ?"

Bạt Đô nói: "Ngươi có còn nhớ năm ấy lúc ngươi đến tìm ta, nói muốn đưa ta và nàng cùng đi?"

“Nàng đã đi trước không phải sao?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Nàng đã chết.” Bạt Đô đáp, “Lúc ấy, ta đã ở ngay bên cạnh nàng.”

Đoạn Lĩnh trầm mặc một lát rồi gật đầu, Bạt Đô vẫn nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh, nói: “Sau khi nương ta qua đời, trên đời này người duy nhất ta xem như thân nhân cũng chỉ còn mình ngươi. Khi đó ta từng nghĩ muốn mang ngươi đi cùng ta, bây giờ nghĩ lại quả thực là ngây thơ tột cùng..”

Bạt Đô nở nụ cười lắc đầu, cảm thấy bản thân của quá khứ thật sự vô cùng ngu xuẩn.

“Thả ta đi thôi.” Đoạn Lĩnh nói, “Chúng ta đường đường chính chính đến quyết một trận thắng bại, ngươi vẫn giữ ta bên cạnh như vậy cũng vô ích.”

“Ai muốn cùng ngươi quyết thắng bại?” Bạt Đô đáp, “Đừng đơn phương tình nguyện như vậy được không?”

“Vậy ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?” Đoạn Lĩnh cau mày hỏi.

Bạt Đô nói: “Muốn cùng ngươi trò chuyện, cũng giống như bây giờ vậy. Ta đi đến chỗ nào liền đem ngươi theo bên cạnh, muốn nói chuyện thì nói chuyện.”

“Ngươi còn có mười ngày.” Đoạn Lĩnh vốn tưởng rằng Bạt Đô đáp ứng trong thời gian mười ngày đánh hạ Nghiệp thành là muốn y tự mình lên kế hoạch đánh chiếm thành trì của mình, quả nhiên là độc kế. Cứ như vậy, thế cục sẽ khiến y muốn không đánh cũng không được, nếu y không hợp tác với Bạt Đô, qua hết mười ngày Giám quân sẽ giết y trước rồi mới trách tội đối phương.

Không ngờ đến Bạt Đô căn bản không nghĩ đến phương diện này, ngược lại nói: “Đánh không được thì không đánh được, quân lực của a còn ở Hô Luân Bối Nhĩ, Oa Khoát Đài tước binh quyền của ta lại điều ta đến đây làm chức Thiên phu trưởng rách nát này. Muốn ta dùng một nghìn binh lực giúp hắn hạ thành? Nằm mơ!”

Đoạn Lĩnh đỡ trán không lời chống đỡ.

“Lúc nãy nói như vậy chỉ vì muốn trì hoãn vài ngày.” Bạt Đô nói, “Đợi phía bắc đánh với người Liêu xong, thủ hạ của ngươi mang binh đến tìm, ta liền nhân lúc loạn lạc mang ngươi trở về Hô Luân Bối Nhĩ. Chỉ đơn giản thế thôi.”

Đoạn Lĩnh giận dữ hét: “Ta cũng không phải vật sở hữu của ngươi!”

“Ngươi là người của ta.” Bạt Đô nói, “Toàn chuyện linh tinh. Mau ngủ đi, ngươi không mệt sao? Đã bận rộn cả ngày rồi.”

Cuối hạ đầu thu, buổi đêm trong núi nhiều ít đã có chút hàn khí, Bạt Đô lại mang ra một cái thảm hành quân ý bảo Đoạn Lĩnh bọc lại để ngủ. Đoạn Lĩnh làm sao có thể ngủ yên? Bạt Đô còn tính toán đưa y lên phương Bắc, một khi vượt khỏi Trường thành chạy đến lãnh địa của người Nguyên, là nơi đối phương quanh năm đi lại, Vũ Độc muốn tìm bọn họ lại khó hơn mấy lần.

Phải nhân lúc trời tối nghĩ biện pháp chạy đi, ban ngày không thể chạy là do mục tiêu quá rõ ràng, buổi tối chắc chắn dễ dàng hơn.

Bạt Đô nằm cạnh Đoạn Lĩnh không nói tiếng nào.

"Này." Đoạn Lĩnh thử hỏi, "Ngươi cứ như vậy ngủ sao?"

Bạt Đô không nhịn được nói: "Có chuyện sau này hãy nói, thời gian còn rất nhiều đâu."

Bạt Đô căn bản không ý thức được thực lực của Vũ Độc, Đoạn Lĩnh thở phào nhẹ nhõm. Xem ra A Mộc Cổ cũng không hồi báo quá chi tiết, có lẽ là vì không muốn thừa nhận sự chiến bại của mình nên mới không thẳng thắn kể rõ thực lực của Vũ Độc.

"Chủy thủ ta tặng ngươi đâu?" Bạt Đô đột nhiên hỏi.

"Bị Lang Tuấn Hiệp cầm đi." Đoạn Lĩnh đáp, "Hẳn là ở chỗ Thái cẩu."

Bạt Đô "Ừ" một tiếng nói: "Cái đỏ bỏ đi, sau này ta sẽ làm cái khác tặng ngươi."

Đoạn Lĩnh nhất thời dở khóc dở cười, nói: "Ngươi không phải muốn cắt đất sao? Vì sao không nói điều kiện một chút, ngươi giúp ta diệt Thái cẩu, đợi đến khi hồi triều ta liền cắt đất cho ngươi. Bạt Đô, ta cho ngươi biết, cho dù ngươi đưa ta đến trước mặt cha ngươi hay Oa Khoát Đài cũng vô ích, lãnh thổ Đại Trần ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi."

Bạt Đô đáp: "Đoạn Lĩnh, không nên tự mình đa tình, ai muốn giúp ngươi diệt Thái cẩu? Ta tạ ơn hắn còn không kịp đâu. Nếu không phải hắn chiếm vị trí của ngươi, nào đến phiên ta bắt được ngươi ở ngoại thành Hà Giang này?"

Đoạn Lĩnh: "…"

"Vậy ngươi dẫn ta đi Hô Luân Bối Nhĩ làm gì?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

"Không làm gì cả!" Bạt Đô không nhịn được nói, "Sống qua ngày! Ngươi không thể ngủ sao? Có phiền hay không?!"

Đoạn Lĩnh nói: “Ngươi trói ta như vậy, ta không ngủ được!”

Bạt Đô đáp: “Giúp ngươi cởi trói ngươi liền mưu sát ta. A Mộc Cổ nói trên người ngươi có rết.”

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ thảo nào, lúc ngươi cởi Minh quang khải của ta lại dứt khoát lưu loát đến vậy.

“Vậy ngươi còn sờ soạng ta, không sợ chết sao?” Đoạn Lĩnh nhớ đến vừa rồi có một nháy mắt Bạt Đô thiếu chút nữa đã bị Kim ô cắn.

“Chết thì chết thôi.” Bạt Đô nói.

Đây quả thực chính là nghìn bài một điệu, từ lúc còn ở học đường đã không có chút ý nghĩa nào, chỉ là đã qua nhiều năm như vậy vẫn chưa từng cải biến. Đoạn Lĩnh im lặng một hồi lại hỏi: “A Mộc Cổ còn nói những gì?”

Bạt Đô quả thực bị làm cho hết kiên nhẫn, lập tức nghiêng người đem một miếng vải nhét vào trong miệng Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh: “…”

“Uhm uhm uhm…” Đoạn Lĩnh phát ra âm thanh.

Bạt Đô lại lấy miếng vải ra, nói: “Ngươi còn nói nữa không?”

Đoạn Lĩnh đành phải im lặng, Bạt Đô liền đem Đoạn Lĩnh đẩy qua một chút để y tựa vào vách lều, bản thân thì nghiêng người sang từ sau lưng ôm lấy Đoạn Lĩnh, còn gác một chân lên người y. Tư thế này, hoàn toàn giống như trước khia khi còn ở học đường, hai người thỉnh thoảng lại cùng nhau chen chúc trên một cái giường.

Đoạn Lĩnh hai tay bị trói chặt lại còn không dám lên tiếng, chỉ im lặng nghe tiếng hít thở đều đều của Bạt Đô từ phía sau, tựa hồ như đã ngủ say. Cơ thể của Bạt Đô đơn giản chính là một hỏa lò nóng hừng hực, thân thể thiếu niêng khỏe mạnh chen vào tấm thảm lông quả thực là hun người phát sốt, Đoạn Lĩnh cả người đều toát mồ hôi, thẳng đến nửa đêm thì đã mệt mỏi đến tột đỉnh mà ngủ mất.

Chỉ là vừa thiếp đi không bao lâu chợt nghe xa xa có tiếng rống to giận dữ, ngay xao đó doanh trại Nguyên quân lập tức gõ chuông cảnh báo, toàn bộ binh sỹ trong sát na giật mình tỉnh giấc.

“Hán nhân tập doanh!” Có người hét lớn.

Đoạn Lĩnh còn chưa kịp đứng dậy thì Bạt Đô đã nghiêng người đá cho Đoạn Lĩnh một cước khiến y lăn

cùng chăn đệm và trong góc, bản thân thì rút đao xông ra ngoài. Bên ngoài lại vang lên một tràng tiếng nổ, cả quân doanh đều bốc lửa.

Là Vũ Độc đến! Trong lòng Đoạn Lĩnh thầm nghĩ vì sao lại nhanh như vậy! Thật tốt quá! Thế nhưng cộng cả binh lực của Nghiệp thành và Hà Giang cũng không được bốn nghìn người, vì sao khí thế bên ngoài lại giống như thiên quân vạn mã thế kia? Cái động tĩnh này gần như đã sắp đến một vạn binh lính!

"Vũ Độc ——!" Đoạn Lĩnh hô lớn, "Ta ở chỗ này!"

Bạt Đô chân trần xông vào, không nói một lời mà trực tiếp dùng vải chặn miệng Đoạn Lĩnh lại.

Ngay sau đó lại 'oanh' một tiếng, trướng bồng bị thứ gì đó mạnh mẽ va chạm, một động vật to lớn mang theo mồi lửa hừng hực xông vào trướng bồng, trụ gỗ bị hất ngã, ngay sau đó lều vải cũng bị đốt cháy, bắt đầu quấn lấy con thú đang không ngừng xông loạn dẫn lửa thiêu đốt.

Là trâu! Đoạn Lĩnh đã hiểu. Tình huống hiện tại chính là giữa lúc đêm tối, có trên trăm đầu trâu trên người mang theo mồi lửa bị xua vào doanh trại Nguyên quân, trên người đám trâu này phẳng phất còn có một tầng phòng ngự, cho dù bị vũ khí của quân Nguyên chém đến nhất thời cũng không làm gì được bọn chúng.

Bạt Đô ôm lấy Đoạn Lĩnh lăn người một cái, cả hai cùng bị con trâu điên kia đá trúng, Bạt Đô bị đập xuống mặt đất suýt nữa đã bị giẫm chết, Đoạn Lĩnh lại bắt được một thanh loan đao không biết đã rơi ra từ bao giờ vội vàng cắt đứt dây trói trên tay. Vừa thoát được liền kéo theo Bạt Đô tránh sang một bên, tách khỏi sự tấn công của đám trâu điên.

Đoạn Lĩnh vứt mảnh vải bị nhét trong miệng ra, hô lớn: "Vũ Độc! Ta ở chỗ này!"

Bạt Đô mạnh mẽ vật Đoạn Lĩnh xuống, chỉ là y cũng đã sớm có chuẩn bị dùng hai tay đón đỡ, sử dụng võ thuật mà phụ thân đã dạy. Bạt Đô lại nhanh chóng xoay người cỡi lên hông của Đoạn Lĩnh, dùng thủ thuật đấu vật đem y quật sang ngang, lại tống một quả đấm vào hông đối thủ, một tay còn lại che kín vùng miệng, cố gắng lôi kéo Đoạn Lĩnh rời đi.

Đột nhiên Bạt Đô đau đến điên cuồng gào thét, bàn tay của hắn bị Đoạn Lĩnh cắn đến máu tươi nhễ nhại, lập tức tung một chưởng vào gáy của y, dự định đánh ngất đối phương, phía sau hắn bất chợt ánh lên một đạo loang loáng.

"Thủ hạ lưu tình!" Đoạn Lĩnh quát lên rồi tung thanh loan đao trong tay đi. Chỉ nghe 'đinh' một tiếng, Liệt Quang kiếm đã cắt thanh loan đao kia làm hai đoạn, Vũ Độc cũng đã vọt đến trước mặt Đoạn Lĩnh, hai người cơ hồ là dán mặt vào nhau. Vũ Độc vẫn trưng ra biểu tình lạnh lùng như cũ, hời hợt như chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi Đoạn Lĩnh, rồi ôm y nhanh chóng lui về phía sau.

Bạt Đô lại với tay vớ lấy thanh trường mâu trên giá vũ khí, rung nhẹ đầu mâu, nghênh người dùng lực thắt lưng quét ngang, trường mâu phát ra một tiếng xé gió lao về phía Vũ Độc. Cánh tay của Vũ Độc lại lật ra

ngoài, tốc độ nhanh hơn Bạt Đô, dùng lưng cánh tay chặn lại trường mâu, vọt đến trước mặt đối thủ!

Một tiến một thoái này này vừa đúng nắm được tiên cơ, tựa như Bạt Đô là tự mình đâm đầu vào vậy!

Bạt Đô trong nháy mắt quyết đoán vứt mâu dự định cùng Vũ Độc đối lực, một chưởng của Vũ Độc vỗ ra, hai người đối chưởng, vô thanh vô tức man lực va chạm. Bạt Đô lập tức lui về phía sau, lồng ngực khí huyết cuồn cuộn suýt nữa đã phun ra một ngụm máu.

Động tác của Vũ Độc vẫn không hề dừng lại, hắn huýt sáo dài một tiếng, Bôn Tiêu không biết từ đâu vọt đến.

Vũ Độc nói: "Đi!"

Hắn ôm Đoạn Lĩnh lên ngựa, Bôn Tiêu lập tức quay đầu chạy khỏi biển lửa.

"Làm sao ngươi biết ta ở chỗ này…" Đoạn Lĩnh vừa mới nói nửa câu, Vũ Độc cũng không trả lời mà hô: "Cúi đầu!" Đoạn Lĩnh lập tức ngả rạp người ra sau, cả thân thể áp sát vào lưng ngựa, Vũ Độc cũng khom lưng, tay trái cầm Liệt Quang kiếm không ngừng ra chiêu, gặp người liền giết, máu tươi bắn khắp không gian.

Bôn Tiêu lại dừng vó, Vũ Độc lại quát lớn: "Ngươi điều khiển ngựa! Chạy về phía bên phải!"

Đoạn Lĩnh ôm đầu ngựa đem đầu của Bôn Tiêu kéo về bên phải, Bôn Tiêu liều hiểu được, chạy thẳng về phía hậu doanh của Nguyên quân. Lúc này đám binh lính còn đang lập đội bắn tên đối kháng với đàn hỏa ngưu thứ hai đang vọt vào doanh trại, lại không ngờ từ sau lưng đột nhiên có hai người xông đến.

Liệt Quang kiếm vung lên mở ra một đường máu, loạn tiễn bay đầy trời, ngay lúc Bôn Tiêu tung vó chạy ào ra khỏi nơi này thì một đàn hỏa ngưu cũng mang theo mồi lửa cuồn cuộn xông thẳng vào doanh trại. Đoạn Lĩnh bất giác thét to, lúc tưởng như hai bên sẽ va vào nhau Vũ Độc liền thu kiếm, hai tay gắt gao bảo vệ đầu của Đoạn Lĩnh, mặc cho Bôn Tiêu chạy loạn tránh né. Bọn họ cứ một đường oanh oanh liệt liệt như vậy chạy khỏi hỏa ngưu trận.

133. Quyển 2 - Chương 133: Bị Thương

Đây quả thực là chiến trường hỗn loạn nhất mà Đoạn Lĩnh nhìn thấy từ lúc chào đời đến nay, khắp nơi đều là hỏa ngưu nổi điên húc mạnh, Vũ Độc lại vươn tay hất tung một tên Nguyên binh bên cạnh, Đoạn Lĩnh nhanh tay cướp được cung tiễn. Hai người cũng không biết đụng phải cái gì mà đã mấy phen suýt bị ném xuống đất, cuối cùng hoàn toàn dựa vào bản năng của Bôn Tiêu mà một đường chạy vào trong đêm tối.

Trong bình nguyên nguy cơ tứ phía, Đoạn Lĩnh không nhịn được thở dốc, gọi: "Vũ Độc…"

Vũ Độc mệt mỏi phủ ở trên người Đoạn Lĩnh, kiệt lực không thể cử động, hơi thở cũng chưa kịp điều hòa lại, trọng lượng cả cơ thể đều đặt lên lưng Đoạn Lĩnh. Hai người đều mặc cho Bôn Tiêu tự mình chạy như điên rong ruổi.

"Ngươi không sao chứ?" Vũ Độc hỏi.

Dưới bầu trời đêm hắc ám, Vũ Độc chống đỡ nhấc người dậy, Đoạn Lĩnh nghiêng đầu hôn lên đôi môi ấm áp của đối phương.

Sấm sét từng trận ánh lên từng tầng mây đen giăng phủ trời đêm, Vũ Độc không rên một tiếng mà chỉ ôm chặt Đoạn Lĩnh, không có mục đích chạy về phía trước.

"Đã trúng tên sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ừ." Vũ Độc đáp.

"Bị thương nơi nào?" Lại hỏi.

Vũ Độc: "Một mũi tên trên vai, không trúng chỗ yếu hại."

Đoạn Lĩnh nói: "Dừng lại nhổ tên thôi."

"Phương viên mười dặm khắp nơi đều là trạm gác ngầm của bọn chúng." Vũ Độc trầm giọng đáp, "Trước hết phải chạy thoát đã."

Đoạn Lĩnh vươn tay sờ soạng áo giáp của Vũ Độc, bên hông cư nhiên có vết máu loang đến, mắt thấy Bôn Tiêu đã tiến vào trong bình nguyên, hô hấp của Đoạn Lĩnh cũng trở nên dồn dập, nói: "Nhanh dừng lại."

"Quá nguy hiểm!" Vũ Độc kiên trì.

Đến tận nửa canh giờ sau, đợi khi Bôn Tiêu vọt vào trong rừng rậm Vũ Độc mới tung người xuống ngựa, lúc này hắn cũng đã thoát lực, suýt nữa ngã trên mặt đất. Đoạn Lĩnh lập tức giúp Vũ Độc tháo áo giáp xuống, chỉ thấy một mũi tên cắm ngập vào vai đối phương.

Trên mũi tên của người Nguyên có khe lấy máu, Đoạn Lĩnh lập tức tháo chủy thủ được giắt bên yên ngựa xuống, nhanh chóng đốt lửa hơ lưỡi chủy thủ.

"Ta chuẩn bị nhổ tên." Đoạn Lĩnh nói, tiện thể đem cán tên chém đứt, dùng mũi chủy thủ lách nhẹ vào vai Vũ Độc.

Vũ Độc tựa vào trên người Đoạn Lĩnh, vòng tay ôm chặt hông của y. Đoạn Lĩnh nạy đầu mũi tên ra, vòng tay của Vũ Độc cũng theo đó siết chặt, lập tức, Đoạn Lĩnh quyết đoán cạy mạnh một nhát, mũi tên rơi xuống đất, máu tươi phún ra ngoài. Vũ Độc cũng mạnh mẽ ôm chặt Đoạn Lĩnh vào lòng.

Đoạn Lĩnh ôm lấy Vũ Độc, nương theo ánh sáng giúp hắn bôi thuốc, lại dùng khăn bố bao lại vết thương. Kim sang dược Vũ Độc đích thân chuẩn bị hiệu quả nào phải tầm thường, không bao lâu sau máu đã ngừng chảy.

"Đau không?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Đừng nói chuyện." Vũ Độc nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh, nói, "Ngươi không báo đáp lão gia một chút sao?"

Hơi thở hai người quấn quýt, Đoạn Lĩnh rướn người lên chủ động cùng hắn môi lưỡi dây dưa quay cuồng, tham lam tận hưởng nụ hôn. Vũ Độc lại giống nhưng một đầu dã thú, phảng phất như có một cỗ khí lực không thể dùng hết hút lấy đôi môi của Đoạn Lĩnh, hai người ngồi dưới đất ôm chặt lấy nhau, hôn đến đất trời điên đảo, gần như không thể hít thở.

Trên bầu trời xẹt qua một đạo lôi điện, tiếng sấm rền vang, mưa rào rạt đổ xuống.

"Không được." Vũ Độc nói, "Nơi này vẫn còn rất nguy hiểm, chúng ta phải mau chóng rời đi."

Đoạn Lĩnh biết trong một ngày y mất tích này, tinh thần của Vũ Độc nhất định đã căng thẳng đến cực điểm, sau khi tìm được người cả thân khí lực cũng theo đó rời đi. Y nghiêng đầu áp lỗ tai xuống đất, cảm giác được ở phía xa tựa hồ còn có truy binh.

"Ta mang theo ngươi rời đi." Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi ngồi trên lưng ngựa ngủ một lát đã."

"Ừ." Vũ Độc đáp.

Hạt mưa rơi xuống mang theo thanh âm sàn sạt, nước mưa xối xả ngập cả thiên hạ, Đoạn Lĩnh lên ngựa, Vũ Độc tựa vào vai y, hai tay vòng qua hông người phía trước, sắc mặt tái nhợt.

Đoạn Lĩnh sờ lên gương mặt của hắn liền cảm thấy vô cùng đau lòng, đặt lên một nụ hôn nhẹ, rồi cởi Bạch Hổ Minh Quang khải ra cho Vũ Độc mặc vào.

Tiếng mưa rền rĩ che giấu tất cả âm hưởng của thế gian, Đoạn Lĩnh bỗng nhiên cảm giác được nguy hiểm đang nhanh chóng áp sát, lập tức cỡi cung tiễn xuống cảnh giác nhìn về phía bìa rừng đen kịt. Y giương cung cài tên, chỉ nghe một trận thanh âm liền lập tức buông tên.

Một tiếng hót thê lương vang vọng, là chim cắt được huấn luyện chuyên để dò thám của người Nguyên!

"Giá!" Đoạn Lĩnh run dây cương, ở giữa tiếng sấm rền và làn mưa xối xả chạy ra khỏi rừng cây, vừa đi không xa liền nghe được tiếng người hô to, hơn trăm thớt ngựa đuổi sát theo Bôn Tiêu, ở trong rừng cây nhanh chóng dàn trận, ngay sau đó một loạt loạn tiễn bay thẳng về phía bọn họ.

Vẫn chưa từng rời khỏi! Những người này thủy chung vẫn cắn chặt phía sau bọn họ! Nhất định là do con chim cắt kia dẫn đến!

Mưa càng lúcc àng nặng hạt, khu vực đồi núi này cây cối đã bị chém đi quá nhiều, từng khoảnh từng khoảnh đều là đồi trọc, chỉ cần gặp mưa to liền rất dễ dẫn phát sụt lỡ. Bôn Tiêu không có chút oán hận nào, tận tâm như Vũ Độc vậy, một hơi mang theo bọn họ bôn đào, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này.

Lại chạy về hướng đông chính là địa giới Liêu quốc, Đoạn Lĩnh giục ngựa không xác định được phương hướng mà chạy loạn trong thung lũng, phía sau là trăm gã kỵ binh gắt gao đeo bám.

Một mũi tên phóng tới lướt qua thân thể hai người.

"Bôn Tiêu!" Đoạn Lĩnh hô lớn, "Toàn bộ nhờ vào ngươi!"

Bôn Tiêu dùng hết toàn lực tung vó, giữa màn mưa trắng xóa này, cả núi rừng đều đọng đầy nước mưa, Bôn Tiêu một đường dẫm lên bọt nước tựa như lướt qua biển xanh cuồn cuộn, tựa như phi ưng tung cánh rời khỏi đợt sóng bạt đầu, lao mình về phía tận cùng đại hải!

Phía sau tất cả đều là loạn tiễn bay ngang, phía trước lại có một đội Nguyên quân xa xa vọt tới, mắt thấy bọn họ đã rơi vào thế bị giáp công hai mặt.

"Nguy rồi!" Đoạn Lĩnh hô, "Vũ Độc! Chúng ta bị bao vây!"

Vũ Độc tựa vào người Đoạn Lĩnh, lâm vào tình trạng hôn mê do thiếu máu, từng nhịp thở đều nhẹ bẫng mơ hồ.

"Vũ Độc!" Đoạn Lĩnh lo lắng gọi, "Mau tỉnh lại ——!"

Bôn Tiêu chuyển hướng, dọc theo khoảng trống bên hông giữa hai đội quân vây chặt lao ra. Nguyên quân cầm trường mâu trên tay hướng về phía giữa dồn ép. Đoạn Lĩnh lại gọi to: "Vũ Độc ——!"

Ngay trong một khắc đó, giữa bầu trời lần nữa xẹt qua một tia sấm chớp, giữa chốn sơn lâm tối tăm bị quang điện chiếu lòe soi rọi!

Vũ Độc đột nhiên tỉnh lại, quát lớn: "Nắm chặt!"

Vũ Độc sau khi tỉnh lại từ giữa hôn mê, đồng tử co rúc trong ánh sáng lôi điện, mạnh mẽ giật lấy dây cương, Bôn Tiêu theo đó bẻ ngoặt hướng về phía vách núi cuối sơn đạo.

"Giá ——!" Vũ Độc quát to mở đường, khống chế Bôn Tiêu trực tiếp nhảy khỏi vách núi!

"Vũ Độc!" Đoạn Lĩnh bất giác thét.

Vốn tươngr rằng hai người sẽ bị vứt ra giữa không trung rơi vào vực sâu vạn trượng, thế nhưng vó của Bôn Tiêu lại đạp lên mặt đất vững chãi!

Vũ Độc nương theo ánh sáng sát na của thiểm diện thấy rõ hiểm cảnh hai người đang gặp phải —— thứ mà Bôn Tiêu dẫm lên một đoạn cầu treo mục nát lâu ngày không được tu sửa, dưới chân chính là vách núi nghìn trượng!

Bôn Tiêu một đường băng băng vượt qua cầu treo, phát ra tiếng vó lộp cộp, một khắc khi hai người rời khỏi đoạn cầu treo, tay trái của Vũ Độc xuất ra Liệt Quang kiếm, tay phải cầm chủy thủ chém mạnh ra hai bên.

Cầu treo ầm ầm đổ xuống, mang theo quân Nguyên truy đuổi rơi xuống vực sâu.

Đoạn Lĩnh không ngừng thở dốc, Vũ Độc kéo Bôn Tiêu dừng vó, lúc hai người vừa quay đầu đã thấy số quân Nguyên còn sót lại ở bên kia bờ vực đang giương cung cài tên, Vũ Độc lập tức quyết đoán rời đi.

Sau khi rời khỏi dãy núi bọn họ chạy đủ bốn mươi dặm lộ trình, chỉ là trời vẫn dang mưa, trên cả hoang nguyên đều là rãnh nước, trời dù đã sáng vẫn cứ âm u như trước. Dưới tầng mây đen nơi chân trời, một tòa thành xám xịt mơ hồ ẩn hiện.

"Đến rồi." Vũ Độc nói, "Nơi đó là Nghiệp thành."

Đoạn Lĩnh trãi qua một đêm kinh hồn, đã sắp ngay cả lời cũng không thốt ra được.

Vũ Độc đã khôi phục không ít, giáp trụ vắt trên yên ngựa va chạm lanh canh, trên người hắn chỉ mặt một cái quần đơn và Bạch Hổ Minh Quang khải, thân hình của Vũ Độc cao lớn, Minh quang khải đã có chút cảm giác chật chội, trên mặt bám đầy bùn đất, hai người cứ thế tiến gần về Nghiệp thành.

"Là Bôn Tiêu!"

"Vạn lý Bôn Tiêu!"

"Giáo úy cư nhiên đã trở về ——!" Có người hô to trên thành lâu.

Đoạn Lĩnh còn chưa báo danh đối phương dã nhanh chóng mở cửa thành.

"Bọn họ nhận được Bôn Tiêu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Đi vào ngươi sẽ biết." Vũ Độc tuy rằng vẫn rất uể oải thế nhưng trong ngữ điệu lại lộ ra sự thả lỏng, sờ sờ đầu Đoạn Lĩnh.

Toàn bộ tướng sỹ Nghiệp thành đều xông ra vây lại hai bên thành môn, nhìn theo bóng dáng Vũ Độc mang Đoạn Lĩnh lướt qua đường lớn, tiến vào trong phủ Thái Thú.

Nghiệp thành lâu ngày thiếu tu sửa, có mấy con đường đều bị nước bùn bao phủ, tường thành đổ sụp bất kham, nóc nhà của bách tính phần lớn đều dùng đất ngói để lợp, có vài gian nghèo túng còn phải dùng cả cỏ tranh. Quân binh Nghiệp thành vây về phía này càng lúc càng nhiều.

"Vũ Độc!" Có người lớn giọng kêu gọi.

Vũ Độc làm một thủ thế, ở bên ngoài phủ Thái Thú tung người xuống ngựa, phân phó: "Đi ra ngoài bố phòng! Nghiêm gia tuần tra! Người Nguyên nói không chừng đã sắp đến!"

"Thái Thú đại nhân!"

Vừa vào trong phủ Lâm Vận Tề đã chạy đến, cả người Đoạn Lĩnh ướt đẫm chật vật bất kham khoát khoác tay rồi ngã vào trong giường lớn giữa phòng.

"Thái Thú đại nhân? Đây là Thái Thú tân nhiệm? Tuổi tác nhỏ như vậy? Ai u, bộ dạng còn thật xinh đẹp."

"Thái Thú, bách tính tìm chúng ta đòi trâu, nên làm gì bây giờ?"

"Đây là Thái Thú? Năm nay quân lương có thể đầy đủ rồi đi? Các huynh đệ còn đang chờ ăn đâu!"

"Hà Giang truyền đến cấp báo, lúa mạch quý này…"

"Đêm qua phát hiện doanh trại của Nguyên quân ẩn trong Tùng sơn…"

"Viễn Khê trong Hoành sơn có sơn tặc tàn ngược……"

"Lão Thái Thú sinh tử bất minh! Hiện tại lại phái tân nhiệm? Triều đình là có ý gì?!"

Không ít người ùa vào trong phòng, ngươi một lời ta một lời, Đoạn Lĩnh chưa kịp nhận thức chỉ phải mờ mịt lắc đầu xua tay, ngay cả lời cũng không cất lên được, chỉ nghe lọt duy nhất một câu của Lâm Vận Tề: "Thái Thú đại nhân cần nghỉ ngơi, ngày mai lại nói, những thứ của các người đều sẽ cho các người. Thái Thú nhà chúng ta xuất thân là Thám hoa lang, trong triều có người, sẽ không để mọi người ăn đói mặc rách, các vị mời —— "

"Lại ồn ào liền dùng quân pháp hầu hạ!" Vũ Độc bỗng nhiên nổi giận gầm lên một tiếng.

Trong phòng lập tức an tĩnh.

Lâm Vận Tề đem mọi người đều mời ra ngoài, thanh âm liền từ từ nhỏ dần rôi rời đi. Đoạn Lĩnh thâm nghĩ 'Đúng là lão gia nhà ta! Ông trời của ta!' vừa vặn không thấy người nào bên cạnh nữa liền dựa vào người của Vũ Độc, ngủ mất.

Đợi đến khi tỉnh lại, Đoạn Lĩnh đã đói đến điên rồi, mở mắt đã thấy Vũ Độc xoay trần, trên vai quấn mấy vòng băng vải, chỉ mặc đơn khố khoanh chân ngồi bên cạnh đảo chảo, hương thơm xông vào mũi.

Bao tử của Đoạn Lĩnh kêu vang, Vũ Độc lại nhìn thoáng về phía này.

"Tỉnh?" Hắn hỏi.

Đoạn Lĩnh cũng không biết đã được ôm vào trong phòng từ lúc nào, bên ngoài vẫn còn nghe được tiếng mưa rơi rào rạt không ngừng, cũng không biết đã là giờ gì.

"Ta cũng vừa tỉnh." Vũ Độc biết suy nghĩ của Đoạn Lĩnh, nói, "Trời đã gần sáng, ngươi ngủ sắp được mười hai canh giờ."

"Vết thương có đỡ hơn chút nào không?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc xoay người để Đoạn Lĩnh xem băng quấn trên vai, Đoạn Lĩnh lại nói: "Ngồi qua đây."

Đoạn Lĩnh vươn tay từ phía sau ôm lấy hông Vũ Độc, hôn lên bờ vai của hắn, lại kéo dài từng nụ hôn nhỏ vụn lên vành tai và cằm. Vũ Độc nghiêng đầu cùng y chạm môi, gương mặt đỏ bừng.

"Cháo… sắp khét rồi." Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh mỉm cười buông hắn ra, Vũ Độc liền múc cháo cho y ăn, nói: "Cẩn thận nóng."

"Làm sao tìm được ta?" Đoạn Lĩnh bước xuống giường hỏi.

"Quân phòng thủ Nghiệp thành đã chú ý Tùng sơn một đoạn thời gian." Vũ Độc đáp, "Thám báo của bọn họ đang điều tra doanh địa Nguyên quân ở phụ cận, chỉ là vị trí quá gần biên giới Liêu quốc nên không tiện động thủ. Sau khi ngươi bị bắt, bọn họ không truy được tung tích, ta lập tức đến Nghiệp thành tìm quân đội hỗ trợ."

"Trâu từ đâu đến?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

"Hà Giang, Nghiệp thành, chỉ cần lớn một chút, da dày, có thể húc người đều mang đi." Vũ Độc nói, "Ta dẫn theo một nghìn người, bọn họ không dám khuynh động toàn bộ binh lực, sợ bị điệu hổ ly sơn."

"Đám người và trâu kia thì sao?"

Vũ Độc đáp: "Trâu mang đi hai trăm hai mươi ba đầu, đã trở về hơn trăm đầu. Người hầu như không có chuyện gì, đều trở về. Mẹ nó, một đám lão binh vô lại."

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ bọn họ nhất định thấy Thái Thú mới đến nhậm chức nhưng không mang theo một binh một tốt nào, không muốn vì tân quan bán mạng vì vậy đều núp ở phia sau, chỉ phô trương thanh thế làm dáng một chút. Cũng chỉ có một mình Vũ Độc là liều mạng tiến lên cứu y.

"Là ta không tốt." Đoạn Lĩnh nói, "Không trách bọn họ, ta quá ngu xuẩn."

"Kẻ bắt ngươi chính là vương tử người Nguyên?" Vũ Độc hỏi.

"Ừ." Đoạn Lĩnh đáp.

"Có bị Kim ô cắn không?" Vũ Độc lại hỏi.

"Không có." Đoạn Lĩnh nói, "Hắn vẫn… trước đây ở học đường chúng ta vẫn thường đánh nhau."

Đoạn Lĩnh đã từng kể về những ngày tháng ở Thượng kinh, cũng đã kể về Bạt Đô cho Vũ Độc nghe, nhất là việc bọn họ từ ngày đầu tiên gặp ở học đường đã đánh nhau.

Vẻ mặt của Vũ Độc giống như đang nói 'Sớm biết liền đánh chết hắn', lại hỏi: "Hắn có phải cũng có ý đồ với ngươi giống cái tên người Đảng Hạng kia không? Hắn và tên Đảng Hạng kia là một phe? Tên Đảng Hạng kia đâu? Hay là đang ở trong quân doanh của người Nguyên cùng hắn rồi?"

Hách Liên làm sao có thể ở trong quân doanh của Bạt Đô? Đoạn Lĩnh có đôi khi thực sự vô pháp lý giải cách nghĩ của Vũ Độc, y tựa hồ đối với 'cái tên người Đảng Hạng' kia đặc biệt ghi hận, trái lại đối với Bạt Đô thì không có cái nhìn gì. Dù sao chỉ thử qua một chút liền biết Bạt Đô không phải đối thủ của hắn liền không để trong lòng nữa, chỉ là Hách Liên cũng không phải đối thủ của Vũ Độc nha! Lẽ nào vì lúc ở Đồng Quan, hai người bọn họ vẫn chưa đâm thủng tầng giấu kia, vì vậy Vũ Độc mới có ấn tượng sâu sắc

với Hách Liên như thế?

134. Quyển 2 - Chương 134: Trị Thành

Đoạn Lĩnh vốn tưởng sau khi Vũ Độc tìm được mình sẽ mắng to một trận, y thật sự quá sơ suất rồi, còn hại hắn bị trúng tên.

"Xin lỗi." Đoạn Lĩnh nói, "Là ta khinh xuất."

Vũ Độc đáp: "Lần sau cẩn thận một chút là được, là ta không trông coi người tử tế, cũng may không có việc gì."

Vũ Độc vừa nói như vậy Đoạn Lĩnh lại càng hổ thẹn đến tột đỉnh, suy nghĩ một chút liền tiến tới hôn lên môi Vũ Độc. Vũ Độc liền nở nụ cười xoa xoa đầu Đoạn Lĩnh, đưa cháo cho y. Một khắc này, Đoạn Lĩnh cảm thấy đối phương có những lúc quả thực rất giống phụ thân.

"Ngươi cưỡi Bôn Tiêu." Đoạn Lĩnh nói, "Bọn họ là nhìn vào phân lượng của Bôn Tiêu chứ không phải ta…"

"Suỵt." Vũ Độc ý bảo nhỏ giọng một chút.

Đoạn Lĩnh nhấp một hớp cháo, thấp giọng nói: "Không phải do nhìn vào bảo mã của Tiên đế mới giúp ngươi cứu người sao?"

"Lúc vừa vào thành suýt nữa đã bị đánh." Vũ Độc đáp: "Bọn họ hỏi ta đã trộm ngựa này ở đâu."

Đoạn Lĩnh dùng tay đỡ trán triệt để hết lời, Vũ Độc còn tự giễu nói: "Lúc trước còn có tin tức cho rằng ta đã hại chết Tiên đế, coi như tiếng xấu truyền xa."

"Xin lỗi." Đoạn Lĩnh nói.

Trong lòng Đoạn Lĩnh là đang nghĩ, Chinh Bắc quân là thuộc hạ cũ của phụ thân, trên ý nghĩa nào đó cũng là thuộc hạ của y, bọn họ đối với Vũ Độc như vậy thực sự hơi quá đáng. Vũ Độc tự nhiên không có khả năng chấp nhặt với những binh lính càn quấy kia, chỉ khoác khoác tay ý bảo vô phương.

"Liên quan gì đến ngươi?" Vũ Độc nói, "Đem bọn họ đánh đến nghe lời là được rồi."

Hắn không những cỡi ngựa của Tiên đế còn trèo lên nhi tử của Tiên đế, tự nhiên cũng không đem một đám binh lính càn quấy nọ để vào mắt.

Đoạn Lĩnh uống ba chén lớn cháo thịt gà với gừng, cảm giác cũng khá hơn nhiều lắm.

"Ăn no chưa?" Vũ Độc hỏi, "Hay uống thêm chén nữa? Ta bảo bọn họ giết một con gà, nơi này cái gì cũng quý, hiện tại chỉ có thể ăn gà, bởi vì nhà nào cũng có nuôi."

"Không ăn." Đoạn Lĩnh phát hiện trình độ nấu nướng của Vũ Độc tựa hồ có chút tăng vọt, người kia cười nói: "Trịnh Ngạn dạy."

"Cái phủ Thái Thú này xây thật đẹp mắt." Đoạn Lĩnh nói, "Nghiệp thành nghèo như vậy, chỉ có phủ đệ này là dùng gỗ tốt xây nên."

"Lần binh biến trước đó." Vũ Độc nói, "Sau khi Thái Thú bị người Nguyên bắt đi, bọn lính dưới sự dẫn đường của Tỳ tướng đem những thứ đáng giá trong phủ đều cướp sạch, phần lớn đều là mang ra ngoài đổi tiền bổ sung vào quân hưởng rồi."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ đám sư huynh đệ của mình đúng là nói không sai, Nghiệp thành tuyệt đối là một ổ sói.

"Ăn no rồi?" Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh hỏi.

"Muốn tắm." Đoạn Lĩnh nói, "Dầm mưa, trên người khó chịu."

"Lão gia tắm cho ngươi." Vũ Độc tiến lên ôm Đoạn Lĩnh, còn hôn lên cổ của y. Đoạn Lĩnh lập tức đỏ bừng mặt, nghĩ cũng không cần nghĩ liền biết phải 'tắm' như thế nào, vội nói: "Thương thế của ngươi còn chưa khỏe! Đừng làm loạn! Ngươi cũng nhanh ăn chút gì đó đi." Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc mỉm cười uống cháo, Đoạn Lĩnh ở bên cạnh ngồi nhìn. Vũ Độc lơ đáng nhìn qua, nói: "Thái Thú, ngươi thật giống một chú cún con mà, trời còn chưa sáng đâu, đợi lát nữa mới có người nấu nước."

"Quên đi, chớ làm phiền người khác." Đoạn Lĩnh đi tìm vải bố nhúng ướt để lau người. Vũ Độc liền buông chén bước đến cởi y phục của Đoạn Lĩnh, một bên giúp y lau người, một bên lại đưa tay sờ loạn, triền miên hôn lên. Một lúc lâu sau, bởi vì Đoạn Lĩnh mãi luôn yêu cầu Vũ Độc mới nhịn lại, đợi đến khi vết thương khỏi hẳn.

Trời đã sáng, Đoạn Lĩnh còn chưa sửa sang tâm tư xong, Vũ Độc trúng tên chưa lành thì trước mặt đã có hàng loạt chuyện phiền toái đang chờ bọn họ.

Hôm nay y phải đi nhậm chức, những chuyện trước mắt đều vượt qua năng lực của y, một chuyện còn thái quá hơn một chuyện. Việc đầu tiên phải làm chính là bồi thường một trăm hai mươi con bò cho dân chúng.

Thứ hai là đề phòng Bạt Đô và người nguyên tùy thời đến đây đánh hạ tường thành, giết bách tính của y, cướp lúa mạch của y, đốt thôn trang của y.

Sau đó chính là chuẩn bị một vạn tám nghìn lượng bạc trắng, phân phát quân hưởng cho đám lão binh, nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ phủ nhận sự thống trị của y, san bằng Thái Thú phủ, đem từng mảnh gỗ nơi này bán đi đổi tiền, cây cối trong hoa viên làm củi nhóm lửa, nói không chừng còn có thể bắt y đem đi khao quân.

Cuối cùng, chuẩn bị năm vạn thạch lương thực, bằng không mùa đông năm nay không thể vượt qua, mà tất cả nạn dân chạy từ phương bắc đến cũng đều sẽ chết đói trong gió rét.

Đương nhiên, bản thân Đoạn Lĩnh sẽ không bị chết đói, Vũ Độc sẽ đi cướp đồ về cho y ăn, nếu thật sự không có gì để cướp, người này nhất định sẽ đem mình ra làm lương thực cho y…

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Giáo Úy và Thái Thú tân nhiệm, một chủ nội một chủ ngoại, xem bọn họ rốt cục tính toán thế nào. Trong khố phòng rỗng tuếch, tường thành cấp bách cần thu sửa, Nguyên quân rời khỏi doanh địa không rõ tung tích, hẳn là đang đi khắp nơi đánh cướp.

Mà về chuyện của Bạt Đô, Vũ Độc một câu cũng không hỏi, Đoạn Lĩnh không khỏi vì vậy mà hiếu kỳ. Bất quá ở điểm này Vũ Độc vẫn là rất thông minh, hắn sẽ không nhắc đến những người không liên quan, hoặc có thể là vì Đoạn Lĩnh rất ít khi nhắc đến Bạt Đô, Vũ Độc đối với người kia vẫn chưa sinh ra lòng đề phòng gì.

Chỉ mong Bạt Đô sẽ không quay trở lại, Đoạn Lĩnh âm thầm thở dài, vì sao đến cùng lại biến thành như vậy chứ?

Lâm Vận Tề và Tôn Đình ngồi ở một bên, còn lại chính là đám người một nhà đã theo chân y đến đây, Vương Chinh, Nghiêm Địch.

Vũ Độc lại mặc một tấm áo choàng màu xanh nhạt, phần ngực mở rộng, vẫn như trước đây khi còn ở phủ Thừa tướng lười biếng ngồi cạnh tháp của Đoạn Lĩnh, nhìn ra màn mưa bên ngoài suy nghĩ gì đó, có lẽ đang cân nhắc phải thu thập quân đội Nghiệp thành như thế nào.

Tôn Đình ngồi một bên, nhìn Vũ Độc lại nhìn Đoạn Lĩnh, đôi môi mấp máy tựa như muốn nói gì rồi lại không biết làm sao mở miệng, trong mắt toát ra sự lo lắng rõ rệt.

Vị Thái Thú này cho dù không phải do hắn mời tới cũng ít nhiều là vì hắn mới đến, thật sự có thể lo liệu tốt thế cục sao? Đoạn Lĩnh biết Tôn Đình đang lo lắng những gì, còn không phải sợ rằng y quá trẻ, căn bản không thể đắn đo được tình thế của Nghiệp thành ư.

Chỉ là, làm quan trị thành cũng tựa như học võ luyện quyền, mỗi người mỗi tu vi, mỗi người một sở trường. Người làm quan, trước làm gì, sau làm gì, trong lòng phải tính toán rõ ràng.

Đoạn Lĩnh bắt đầu ra mệnh lệnh đầu tiên: "Vương Chinh, ngươi đến nha môn chủ chưởng phán quyết hình phạt, đem bọn thuộc hạ theo làm việc. Cầm giấy bổ nhiệm liền đi thôi."

Lâm Vận Tề tuy là Công tào, thế nhưng chuyện bổ nhiệm nhân sự vẫn phải nghe Đoạn Lĩnh phân phó, liền cất bút ghi lại. Vương Chinh nhận lấy thủ lệnh của Đoạn Lĩnh đi nhận nhiệm sở.

"Quản trướng mục vẫn chưa có người." Đoạn Lĩnh nói, "Vận Tề trước hết thay bổn quan quản khố phòng vài ngày, trước hết kiểm kê rõ ràng, đem thiếu hụt mấy năm qua đều liệt kê ra hết."

Lâm Vận Tề cũng lĩnh mệnh rời đi.

Đoạn Lĩnh lại hướng về phía Tôn Đình nói: "Tôn Đình, bổn quan và ngươi cũng coi như hữu duyên, gian phủ đệ này liền giao cho ngươi. Ngươi đi triệu tập mười huynh đệ, tạm đảm nhiệm cảnh vệ cho Thái Thú phủ."

Đoạn Lĩnh liếc nhìn Vũ Độc, người nọ vẫn đang nhìn mưa thất thần, chỉ là y biết hắn đang nghe được. Trên thực tế chỉ cần có Vũ Độc ở đây, phủ đệ có bao nhiêu thủ vệ đối với y cũng không quan trọng.

Tôn Đình nói: "Đại nhân, người không biết tính tình các lão binh, cứ mang người vào như vậy, vạn nhất đụng chạm đại nhân…"

"Không có gì đáng ngại." Đoạn Lĩnh nói, "Đi thôi, nguyện ý đến phủ nhậm chức nguyệt hưởng tăng thêm hai mươi đấu."

Tôn Đình liền lĩnh mệnh rời đi.

"Nghiêm Địch." Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, nói, "Cho ngươi ba ngày đi khảo sát tường thành, nhất định phải gia cố lại trước nhập thu, chiến hào ngoài thành và cọc cự mã cũng phải sửa chữa lại. Trừ những thứ đó, vọng lâu, khu vực cổng thành, tường vây, trạm gác phải tu sửa thế nào, cần bao nhiêu tiền, bao nhiêu người phải kê khai toàn bộ, giao cho Vận Tề. Muốn trưng thu nhân lực, cần bao nhiêu người, kỳ hạn công trình bao lâu, giao cho Vũ Độc."

Nghiêm Địch đáp: "Dạ."

Đoạn Lĩnh còn nói: "Đi tìm Vận Tề lấy mười hai bạc, mời các tướng sỹ trong thành uống rượu."

Nghiêm Địch lĩnh mệnh cáo lui, chỉ còn lại hai người Đoạn Lĩnh và Vũ Độc, không gian nhất thời im ắng, chỉ còn thanh âm Đoạn Lĩnh lật xem chính lục của các nhiệm kỳ Thái Thú trước đây. Chính lục đều là do đích thân Thái Thú hoặc hình danh sư gia ghi lại, viết rõ mỗi ngày bọn họ đã làm những việc gì, hành chính thế nào… Đoạn Lĩnh lật một hồi đột nhiên nhớ ra mấy việc, hỏi: "Thái Thú trước đây không có thân nhân sao?"

"Không biết." Vũ Độc nói, "Phu thê vốn là cùng chim rừng, tai vạ đến nơi đều tự bay mà."

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, Vũ Độc lấy lại tinh thần từ trầm tư, nói: "Muốn tổ chức thân binh làm gì? Còn phải tăng hai mươi đấu gạo."

Đoạn Lĩnh đáp: "Hai chúng ta đều là tân quan nhận nhiệm, thường ngày trong phủ làm cái gì, nói cái gì người bên ngoài cũng không biết. Tìm mười tên thân binh, bọn họ suốt ngày đi lại trong phủ cũng biết ta là người thế nào, chắc chắn sẽ ra ngoài loan truyền, trong quân doanh tin tức bay đi rất nhanh, đặc biệt là nhóm lão binh càn quấy, vì vậy cũng miễn cho mỗi người đoán tới đoán lui."

Đoạn Lĩnh biết muốn người Nghiệp thành tín nhiệm bọn họ phải làm ra chuyện để bọn họ xem, biết y đang làm cái gì bách tính mới có thể yên tâm.

"Ừ." Vũ Độc nói, "Bất quá nếu thân binh tới, ta sẽ không tiện động tay động chân với ngươi."

Đoạn Lĩnh lại trêu ghẹo nói: "Ngươi thật muốn làm trò trước mặt thân binh, ta thứ nhất đánh không lại ngươi, thứ hai đám thân binh cũng đánh không lại ngươi, cả Nghiệp thành này lại không ai đánh nổi ngươi. Ngươi chính là tùy tiện động thủ động cước, cũng là tùy ngươi hứng thú mà thôi."

Vũ Độc đang uống trà liền 'phụt' một tiếng phun ra ngoài, trên mặt đỏ ứng, vốn hấn định trêu chọc Đoạn Lĩnh vài câu lại bị đối phương trêu ngược lại.

Qua không bao lâu, Tôn Đình mang theo mười người tiến đến hành lễ cùng Vũ Độc và Đoạn Lĩnh, Vũ Độc chỉ nhìn lướt qua mà không nói nời nào. Tôn Đình lại nhanh chóng giúp bọn họ sắp xếp công việc, ngày đêm hai tốp, mỗi tốp năm người, hai người coi chừng ngoài cổng, hai người tuần tra, một người đứng trước cửa chính làm nhiệm vụ chạy chân. Đoạn Lĩnh hết sức hài lòng, bảo Tôn Đình tìm Lâm Vận Tề ký lục lại.

Lâm Vận Tề đi kiểm tra khố phòng đã trở về, quả nhiên không mấy sai biệt với lời nói của Vũ Độc, bên trong công khố chính là một xu cũng không thừa lại, còn thiếu không ít hóa đơn ở chỗ bách tính, những vật đáng giá trong phủ đều bị bán mất, ngay cả trà cụ cũng chỉ còn dư lại hai bộ.

"Thái Thú là độc thân sao?" Đoạn Lĩnh nghĩ khả năng này không lớn.

"Thái Thú có bốn phòng tiểu thiếp." Lâm Vận Tề nói, "Ba người bỏ trốn cùng binh lính, một trộm đồ tế nhuyễn chạy theo sơn tặc. Chính phòng là người Quỳnh Châu, nghe tin Thái Thú bị địch bắt giam liền dẫn theo nhi tử nói muốn về nhà mẹ đẻ, trên đường không còn tin tức, cũng không biết đã về đến chốn nào."

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, quả nhiên là cây đổ bầy khỉ tan, nói: "Xem ra lúc Lữ đại nhân tại vị cũng cướp đoạt không ít mồ hôi nước mắt của bách tính mà."

Lâm Vận Tề trăm triệu lần không ngờ Đoạn Lĩnh lại thẳng thắng đem sự thật nói ra như vậy, có chút lúng túng: "Cái kia, Vương đại nhân… chỗ này cũng không thiếu giấy vay nợ, chính là lúc Lữ đại nhân sinh

tiền… không, là khi còn tại nhiệm, bách tính mượn của ngài ấy."

"Xem ra là như vậy." Đoạn Lĩnh nói, "Đã thiếu của bách tính còn đem tiền cho vay cắt cổ. Chậc chậc, làm ăn như vậy…"

Lâm Vận Tề làm người khéo đưa đẩy, Đoạn Lĩnh cũng không nói thêm gì chỉ tiếp nhận sổ sách quan khố, bên trong tất cả đều là vòng tròn đỏ chỉ ra thiếu hụt, còn có một xấp hóa đơn.

Lâm Vận Tề nói: "Giấy mượn tiền so với hóa đơn thì nhiều hơn, hẳn là có thể kéo qua được."

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, nói: "Tiền lương chúng ta mang đến, án theo bổng lộc mà tính cũng có hai nghìn thạch đi."

"Trên đường cũng không hao tổn bao nhiêu. " Lâm Vận Tề đáp, "Ngài cùng Giáo Úy đại nhân đều là chính tứ phẩm, cộng lại là hai nghìn hai trăm tám mươi thạch, đổi thành ngân lượng chính là một nghìn một trăm lượng."

Thái Thú và Giáo Úy đều là chính tứ phẩm, bổng lộc của Đoạn Lĩnh là một nghìn một trăm thạch, chức Giáo Úy của Vũ Độc bởi vì là quân chức, còn thêm một mục chi trì áo giáp chiến mã nên phát sinh thêm tám mươi thạch, cuối cùng tính tổng là được một nghìn một trăm lượng.

"Trích từ trong đó ra một nghìn lượng." Đoạn Lĩnh nói, "Trước hết đem hóa đơn Lữ đại nhân đã thiếu trả hết, về phần biên lại mượn tiền…"

Đoạn Lĩnh nhìn Vũ Độc, Vũ Độc lại liếc Đoạn Lĩnh, có chút không hiểu thế nào nói: "Ngươi nhìn ta làm gì?"

Đoạn Lĩnh cũng hết lời, chỉ đành nói: "Các ngươi tất cả lui ra."

Thân binh vừa đến liền lui ra hai bên, Đoạn Lĩnh còn nói chỉ cần đóng cửa đàm luận vài câu. Một lát sau, khi y và Vũ Độc bàn luận xong mọi người lại tiến vào.

"Tôn Đình." Vũ Độc nói, "Ngươi cầm những biên lai này đi đến cửa khẩu đường lớn, đốt sạch trước mặt mọi người."

Tôn Đình hết sức kinh ngạc, mà Lâm Vận Tề cũng đã đoán trước được liền mỉm cười gật dầu.

Tôn Đình nói: "Vậy đại nhân phải ăn cái gì."

"Lão gia định đoạt." Đoạn Lĩnh nói, "Không cần thay hắn phát sầu, nhớ kỹ phải nói đây là chủ ý của Giáo

Úy."

Tôn Đình lập tức nói: "Tiểu nhân thay dân chúng toàn thành đa tạ Tướng quân!"

Tôn Đình đi rồi Lâm Vận Tề lại nói: "Đại nhân..."

"Một năm tám mươi lượng." Đoạn Lĩnh nói, "Tiết kiệm một chút cũng đủ ăn."

Lâm Vận Tề nói: "Không, đại nhân, hạ quan chỉ muốn nhắc người một câu, còn phải nghĩ cách trả bò cho dân chúng."

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ thiếu chút nữa đã quên rồi, nói: "Ta lại nghĩ chút biện pháp vậy."

Một đầu ngưu giá khoảng ba nghìn đồng tiền, tính ra thành hai lượng tám phân bạc, Đoạn Lĩnh thật sự đau đầu, vẫn nên nghĩ thêm biện pháp.

Vũ Độc nói: "Trâu là do ta mượn, không liên quan đến Thái Thú. Đến lúc đó ta liền thay bọn họ cày ruộng, khi cần thì gọi ta một tiếng, ta liền cho bọn họ đeo cày lên người."

Đoạn Lĩnh nhịn không được cười đến gập người, Lâm Vận Tề biết Vũ Độc chẳng qua cũng là nói giỡn, nói: "Nói vậy Giáo Úy chính là đã có tính toán, tiểu nhân chính là phí lời nhắc nhở."

Đoạn Lĩnh biết Vũ Độc chính là ngại Lâm Vận Tề nói nhiều dòng dài liền đuổi y đi, cho mọi người lui xuống nghỉ ngơi, hôm nay đã không còn việc phải làm.

Vũ Độc hỏi: "Xong rồi?"

"Tạm thời xong thôi." Đoạn Lĩnh nói, "Còn phải nghĩ một ít biện pháp."

"Vậy đến phiên ta." Vũ Độc gọi, "Người đâu, đem hai Tỳ tướng gọi đến, nhớ bảo bọn họ mang theo kim sang dược và thuốc trị thương, có cái gì áo giáp gia truyền và hộ tâm kính đều mang hết lên. Lại gọi thêm hai gã đại phu, chuẩn bị sẵn cáng cứu thương trong hậu viện. Bổn tướng quân người ngay thẳng không nói chuyện mờ ám, ta đây là đang muốn đánh người."

Đoạn Lĩnh; "..."

135. Quyển 2 - Chương 135: Lập Uy

Thời gian khoảng một nén nhang sau, trước hết là một tên Tỳ tướng bay ra ngoài, đụng ngã giàn trồng hoa trước viện khiến chậu hoa vỡ tan đầy đất.

Một gã Tỳ tướng khác đứng nhìn Vũ Độc không ngừng thở dốc, Vũ Độc nói: "Ta bảo, ngươi động thủ."

Tì tướng nói: "Không dám động thủ cùng tướng quân."

Vũ Độc nói: "Không động thủ làm sao biết sâu cạn chứ? Chỉ cần ngươi tiếp được ba chiêu, chức Giáo Úy này sẽ đổi cho ngươi làm."

"Tướng quân nói đùa..." Tỳ tướng còn chưa nói dứt câu Vũ Độc đã đột nhiên động cước, gã này cũng bay ra ngoài đập vào bức tường, nhất thời máu tươi phun trào.

Vũ Độc đứng trước cửa phòng chặn lại dương quang bên ngoài, nói: "Bảo các ngươi xuất binh cứu người, cả đám đứng trốn tránh phía sau, không tìm được Thái Thú liền tự mình trở về. Lần trước nghe tin mệnh quan triều định bị giam trong doanh trại địch, các ngươi lâm trận bỏ chạy một lần đã là tử tội, hôm nay còn muốn dựa theo đó mà làm, thuận lợi tiễn đưa một mạng của tân nhiệm Thái Thú?!"

Đoạn Lĩnh ở bên cạnh nghe được cũng không nói thêm, thầm nghĩ Vũ Độc hóa ra cái gì cũng biết rõ.

Hai chiêu này của Vũ Độc hạ thủ có chút ngoan, Tỳ tướng đã mặc áo giáp nhưng vẫn bị nội kình của hắn cách sơn đả ngưu chấn cho tạng phủ bầm dập, thổ ra máu tươi.

Đám thân binh đều sợ đến xanh mắt nhìn Vũ Độc mang theo kiếm bước ra phía trước, Tôn Đình vội bước lên khuyên ngăn: "Tướng quân! Tướng quân thủ hạ lưu tình!"

Vũ Độc cầm kiếm nâng cằm của một gã Tỳ tướng, nói: "Lữ Thái Thú đã mất tích, triều đình không truy cứu trách nhiệm là vì tân nhậm Thái Thú muốn bảo hộ tính mạng tướng sỹ. Các ngươi còn thật cho rằng Nghiệp thành không có các người không được?"

"Tướng quân." Đoạn Lĩnh quả đoán nói, "Thủ hạ thỉnh lưu tình!"

Trong nháy mắt đó, Đoạn Lĩnh có dự cảm Vũ Độc quả thực muốn giết người, cho dù y đứng cách xa mấy bước vẫn có thể cảm giác rõ ràng được một thân sát khí của hắn lộ ra ngoài, cũng đoán được Vũ Độc muốn lập tức hạ thủ, giết một răn trăm để trấn áp binh tướng Nghiệp thành. Có đôi khi, sát nhân đúng là có thể giải quyết vấn đề, thế nhưng không giết người vẫn là có thể giải quyết vấn đề.

Lưỡi kiếm của Vũ Độc đặt vào khoảng trống giữa mũ sắt và áo giáp của Tỳ tướng, trên tay dùng lực tựa hồ muốn đâm thẳng vào. Đối phương dạo qua quỷ môn quan một vòng không nhịn được run rẩy, đón lấy ánh mắt dày đặc sát khí Vũ Độc mới ý thức được, vị Giáo Úy vừa nhậm chức này thật sự có thể ra tay giết

người.

Thế nhưng hiện tại miệng của gã đã ứ đầy máu không nói ra lời, chỉ có thể không ngừng run rẩy dùng ánh mắt cầu xin.

"Tha cho cái đầu của ngươi một lần." Vũ Độc thu kiếm, nói, "Nếu rảnh rỗi cứ đi hỏi thăm xem lai lịch của ta là gì, dù ngươi có bán đứng bọn ta, với công phu của ta ngươi cũng không thể thoát chết. Chỉ cần ta còn sống, những kẻ dám bán đứng ta cả nhà vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh, sớm muộn cũng sẽ bị ta giết đến gà chó không tha."

Sau đó Vũ Độc xoay người bước vào trong phòng, lười biếng tựa vào tháp như cũ.

"Tôn Đình mau dìu người vào phòng." Đoạn Lĩnh nói.

Tôn Đình dìu một tên Tì tướng nhưng lại không nhấc người lên nổi, chỉ đành gọi thân binh tiến đến giúp đỡ.

"Cứ tìm chỗ đặt xuống đã." Đoạn Lĩnh nói.

Gã Tỳ tướng kia ho khan vài tiếng, trong mũi đều là bọt máu, Đoạn Lĩnh liền giúp gã bắt mạch, nói: "Người kia cũng mang vào."

Vũ Độc ra tay đều nhắm vào chỗ yếu hại, xương sườn bị gãy đâm vào phổi, Đoạn Lĩnh liền đích thân giúp bọn họ nắn lại xương sườn, còn mở đơn thuốc cho bọn họ mang về từ từ điều trị.

Đoạn Lĩnh nói: "Đem bách phu trưởng lần lượt gọi đến, một lần hai mươi người, điểm danh báo cáo công tác."

Hạng mục quan trọng nhất cần chú ý ở Nghiệp thành chính là quân sự, ban đầu nơi này cũng là trọng trấn quân phòng, bình thường ở những nơi khác đều là Thái Thú giám chính, võ quan phụ trợ, thế nhưng ở nơi biên giới quanh năm giao chiến như nơi này, chức trách của Vũ Độc càng thêm có vẻ trọng yếu, Đoạn Lĩnh ngược lại biến thành chỉ có một trách nhiệm duy nhất, chính là vì hắn cung cấp hậu cần.

Người đều đã gọi đến đứng đầy phòng, Đoạn Lĩnh nói: "Ngồi đi, không đánh các ngươi."

Nhóm người đều ngoan ngoãn ngồi xuống, hai tên Tỳ tướng vừa rồi một họ Bạch, một họ Trữ, đám thiên phu trưởng lần này có hơn mười tên đều là thuộc hạ dưới trướng Bạch Tỳ tướng.

"Có chuyện gì khó xử, muốn sinh hoạt thế nào, quá trình mang binh ra sao." Đoạn Lĩnh nói, "Đều nói một chút."

Mọi người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, Đoạn Lĩnh cầm một bản danh sách đến, chỉ vào một người nói: "Từ ngươi bắt đầu, tướng quân tính tình không tốt, chớ để hắn chờ lâu."

Vũ Độc nở nụ cười nhấp một ngụm trà, tên bách trưởng đầu tiên suy nghĩ một chút rồi dè dặt nói: "Thái Thú đại nhân, không có tiền, các huynh đệ không có cơm ăn. Đói bụng sẽ không thể đánh trận."

"Đã giải quyết rồi." Đoạn Lĩnh nói, "Sau khi trở về liền có thể lãnh được quân hưởng, còn gì không??"

"Sơn tặc quá kiêu ngạo." Một gã bách trưởng khác lại nói.

Vũ Độc không chút để tâm cầm sách lên, vừa đọc vừa nghe đám Bách phu trưởng báo cáo tâm sự. Đoạn Lĩnh biết hắn đều nghe vào tai, đầu tiên là hỏi một lượt liền cho hai mươi người này lui xuống, sau đó lại gọi nhóm tiếp theo hỏi qua một vòng. Đến tận khi phải dùng cơm trưa mới xoa xoa thái dương đứng dậy.

"Ngươi đang đọc cái gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc giơ tay lên đưa bìa sách cho Đoạn Lĩnh xem, là một quyển Thực kinh , đúng lúc này Lâm Vận Tề liền cho quản sự đến hỏi bọn họ buổi trưa muốn ăn gì, Đoạn Lĩnh liền phân phó tất cả đều giản lược, bọn họ đều nghèo đến gần rỗng túi, không nên phô trương lãng phí.

"Phải tìm nơi kiếm chút tiền." Đoạn Lĩnh sầu mi khổ kiểm, từ khi được Lang Tuấn Hiệp đưa đến Thượng kinh, mặc dù y không đến mức cẩm y ngọc thực thế nhưng cũng chưa từng lo chuyện tiền bạc. Lúc phụ thân còn sống, tuy rằng chi phí ăn mặc cũng không có gì thái quá, thế nhưng ăn những gì, uống loại trà nào, dùng những dụng cụ ra sao vẫn là có chút chú ý.

Đợi đến khi đi theo Vũ Độc, chỉ có nửa năm đầu là nghèo, sau đó cũng dần khá hơn.

"Ta sẽ nghĩ biện pháp." Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh trước đó cho rằng, sau khi đến Nghiệp thành Vũ Độc sẽ ra ngoài làm việc, để một mình y ở lại trong phủ cũng không vấn đề gì, trên người của y có độc vật, lại có Bạch Hổ Minh Quang khải hộ thân, còn biết một chút võ nghệ, làm sao có thể xảy ra sơ xuất? Thế nhưng Vũ Độc trước sau vẫn kiên trì theo sát y, như vậy làm sao đi kiếm tiền?

Đến lúc ăn cơm hai người đều trầm mặc không nói, Đoạn Lĩnh mở lời: "Đợi ta viết một phong thư, ngươi phái người đưa đi Liêu quốc cho Phí tiên sinh, nhờ ngài ấy giúp chúng ta mượn ít lương thực trở về."

Vũ Độc nói: "Phụ cận không phải có ổ sơn tặc sao? Tiền bạc hẳn là không ít, qua mấy ngày đợi vết thương khỏi hẳn ta liền đi cướp của bọn chúng là được."

Đoạn Lĩnh nghĩ đến dân chúng Nghiệp thành nhiều năm lầm than, cho dù sơn tặc hay đạo tặc cũng cần

nhanh chóng diệt trừ, thế nhưng diệt bọn chúng lại có thể cướp được bao nhiêu tiền chứ?

"Nghiệp thành trước giờ là dựa vào cái gì qua ngày?"

Trong ấn tượng của Đoạn Lĩnh, Nghiệp thành cũng không có thứ gì đáng giá xem như đặc sản, không có hàng hóa giao dịch với những nơi khác, liền không thể cùng vùng Trung Nguyên rộng lớn trao đổi vật tư.

"Than." Vũ Độc đang ăn cơm, đáp, "Đốt than bán về phía nam, cây của cả Tùng sơn đều là do vậy mà bị chém thành đồi trọc."

"Những nơi thích hợp trồng lương thực không nhiều lắm." Đoạn Lĩnh nhớ lại trước kia từng đọc được trong sách, đất màu của vùng phương bắc rất dễ bị rửa trôi, như Thượng Tử, Tầm Dương có sông lớn, có bình nguyên, đã coi như vùng tiếp giáp với Trung Nguyên màu mỡ. Thế nhưng Nghiệp thành phần lớn vẫn là núi đồi hoang nguyên, vùng bình nguyên duy nhất chính là khu vực tiếp giáp cùng Liêu quốc.

"Cây nghìn vạn lần không thể chặt nữa." Đoạn Lĩnh nói, "Phải tìm thứ khác làm sinh kế."

Bên ngoài vẫn còn mưa, cơn mưa này tựa hồ chưa từng tạnh qua, không ngừng tí tách đổ xuống khiến người ta tâm phiền ý loạn, cả người bứt rứt. Đoạn Lĩnh đầu tiên là viết một phong thư gửi đi, sau đó lại tìm địa đồ và huyện chí, phát hiện khu vực giữa Hà Giang và Nghiệp thành là có thể trồng trọt, chỉ là trước đó bị người Liêu, bây giờ lại bị người Nguyên thường xuyên chạy đến cướp bóc, bách tính lầm than.

Tiền nhiệm Thái Thú chưa bao giờ quản chuyện này, vẫn luôn để lê dân tự sinh tự diệt. Ngẫm lại cũng đúng, người bị đưa đến đây đều hy vọng có thể sớm ngày rời đi, dù sao cũng là giang sơn nhà người khác, làm sao có thể hăng hái quản lý, chỉ là được chăng hay chớ, thuận tiện tìm ít tiền đút túi.

Đoạn Lĩnh tra cứu đủ ba ngày mới có thể từ địa đồ và huyện chí sơ bộ làm quen với tòa thành này, Vũ Độc cũng chậm rãi ma sát với quân đội của mình. Khi trời không mưa hai người liền đi dạo khắp nơi trong thành, bởi vì Vũ Độc đã thu thập hai tên Tỳ tướng, phía quân đội cũng vì vậy mà ngoan ngoãn an phận xuống.

Tuy rằng không biết bọn họ là thật an phận hay chỉ là giả vờ, thế nhưng hiện nay ít ra sẽ không xuất hiện phiền toái gì, hai bên đều đang âm thầm quan sát lẫn nhau. Vũ Độc lại bắt đầu sắp xếp công việc cho thuộc hạ, để toàn bộ binh lính đều điều động chi tốp tuần tra. Đoạn Lĩnh tra xong Nghiệp thành lại bắt đầu tra đến mớ bòng bong tại Hà Giang. Quận phủ Hà Bắc vốn được đặt ở Thượng Tử, sau khi đàm hòa Liêu đế liền nam di, đầu tiên là đến Hà Giang, mà Giáo Úy Hà Giang cũng vì muốn trấn thủ biên giới mà dời đến Nghiệp thành.

Hôm rối loạn dưới chân thành Hà Giang ấy, hai gã Tì tướng ra ngoài cự địch một họ Tần, một họ Khải, cả hai tòa thành tổng cộng có bốn nghìn binh sỹ, hai nghìn quân đồn trú, đều do Vũ Độc thống lĩnh. Lưỡng thành cách nhau hai trăm tám mươi dặm đường, ra roi thúc ngựa thì nửa ngày đã có thể tiến đến.

Mấy ngày nay, tin tức từ Hà Giang vẫn không ngừng đưa đến, mỗi ngày một chuyến hồi báo về những việc

phát sinh ở Hà Giang huyện. Đoạn Lĩnh cũng tạm thời không gọi quan địa phương đến báo cáo công tác mà trước hết vẫn để nguyên như vậy, thỉnh thoảng hai bên có thư từ qua lại liền dùng hai chữ 'đã duyệt' coi như phúc đáp. Về phần Xương thành thiên hẳn về phía đông nam lại càng nghèo hơn mấy phần, ngay cả người Nguyên cũng lười đến đó cướp bóc, cả tòa thành đều bị sơn tặc thổ phỉ chiếm giữ, khoảng cách cùng Nghiệp thành gần có bốn trăm dặm đường. Đoạn Lĩnh thấy lính liên lạc cũng quá khổ cực liền ra lệnh mười ngày hồi báo một lần.

Trước hết, giữa tam thành chi bằng xây dựng phong hỏa đài, đồng thời cũng phải khôi phục liên hệ vãng lại với nhau.

"Vết thương đã khá hơn chưa?" Đoạn Lĩnh sau khi thu thập xong liền hỏi.

Vũ Độc xoay xoay cánh tay và bã vai, nói: "Đi nơi nào chơi?"

Vũ Độc đoán được Đoạn Lĩnh là muốn ra ngoài xem một chút, Đoạn Lĩnh liền gật đầu nói: "Một chuyến Hà Giang, xem như tuần tra lãnh địa của chúng ta đi."

Vũ Độc điểm một đội binh, lại trù bị tốt vật tư, cùng ngày liền xuất phát khỏi Nghiệp thành. Đoạn Lĩnh cưỡi Bôn Tiêu, Vũ Độc lại chọn một con ngựa tốt đi theo phía sau.

Hiện tại đã là cuối hè đầu thu, một trận mưa đổ xuống liền khiến khí trời mát mẻ hơn hẳn.

"Hôm nay đã là ngày nào?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Hai mươi mốt tháng sáu." Vũ Độc đáp, "Rất nhanh liền đến thất tịch rồi."

Không ngờ đến đêm thất tịch năm nay bọn họ sẽ vượt qua ở Hà Bắc. Đoạn Lĩnh dừng ngựa lại trước núi non hùng vĩ, phóng mắt nhìn ra viễn phương hướng, nơi nào là Tầm Dương, cố hương xưa cũ của y.

"Đó là địa bàn của người Liêu." Vũ Độc nói, "Hiện tại đã bị Nguyên quân khống chế."

Hai người cưỡi ngựa sóng vai nhau, gió mát cuối hè lồng lộng, cây cỏ xào xạc ứng thanh. Đoạn Lĩnh nói: "Chín năm trước Thượng Tử còn rất phồn hoa, hiện tại hẳn đã rách nát rồi."

"Muốn trở về nhìn sao?" Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh lắc đầu, y đối với Đoạn gia không có chút cảm tình gì, cũng rất ít khi nhắc lại chuyện lúc nhỏ của mình với Vũ Độc, trong ký ức của y, mỗi một đoạn quá vãng đều thuộc về một người khác nhau. Giống như tháng ngày hiện tại là thuộc về Vũ Độc, Thượng kinh thuộc về phụ thân, mà tháng ngày ở Thượng Tử, hẳn là thuộc về Lang Tuấn Hiệp.

"Đi thôi." Đoạn Lĩnh giục ngựa dọc theo bờ sông, đoạn Hoàng Hà chảy ngang qua Hà Bắc quận được gọi là Tầm Thủy, sơn nam thủy bắc vị chi dương, giọng nói của người Hà Giang ít nhiều cũng mang theo một ít khẩu âm Tầm dương, khiến Đoạn Lĩnh cảm thấy thập phần thân thiết. Phụ thân của y năm đó được thụ phong Bắc Lương vương, đất phong là trọn vẹn Hà Bắc quận, y tựa hồ đối với những hoang nguyên bát ngát đất đai cằn cỗi ở nơi này trời sinh có một lòng quyến luyến không thể nói bằng lời.

"Có cảm giác gì?" Vũ Độc hỏi Đoạn Lĩnh.

"Tựa như gia nghiệp." Đoạn Lĩnh đáp.

Vũ Độc cười cười, minh bạch ý tứ của đối phương.

"Đó là cái gì?" Đoạn Lĩnh phát hiện ở một chỗ cao trên bãi sông thấp thoáng một tòa vọng lâu.

"Hồi Vương đại nhân, đây đã từng là tháp canh." Tôn Đình đáp, "Phụ cận Tầm Thủy trước kia cũng có chút thôn trang, sau này Nguyên nhân hay qua lại, dân chúng đều dời đi nơi khác."

"Đã đi hết chưa?" Đoạn Lĩnh thuận miệng hỏi.

Đều đi, bất quá là lời nói dễ nghe, nghĩ cũng biết những người trong các thôn trang này đều là bị giết, đồng thời còn bị một ngọn lửa thiêu sạch, chỉ cần nhìn đám thạch lũy phía dưới tháp canh bị đốt đến cháy đen là rõ. Đoạn Lĩnh ở tại mảnh phế tích này phát hiện không ít thứ, ví dụ như đồ gốm vỡ nát, thiết khí cần dùng khi cày ruộng.

"Tìm kiếm một chút xem." Đoạn Lĩnh nói, "Những món cuốc, xẻng còn có thể sử dụng đều nhặt lại, ném cán gỗ đi mang phần thiết về, sau đó cũng có thể sử dụng."

Vũ Độc đứng ở mọt bên mỉm cuồi, Đoạn Lĩnh cảm thấy bản thân muốn xốc một nơi phế tích nát vụn như vậy cũng có chút ngượng ngùng, nói: "Tiết kiệm một chút vẫn luôn là chuyện tốt."

Bên dưới phế tích có chôn không ít thứ, chỗ này thật sự quá hoang vắng rồi, ngay cả các bách tính qua lại cũng không có bao nhiêu. Đoạn Lĩnh đứng ở ngoài thôn ngẩng đầu nhìn tháp canh, nói với Vũ Độc: "Đi lên xem một chút nào."

"Đi." Vũ Độc đáp.

Hai người bước vào trong tháp canh, kiến trúc này được xây cao khoảng ba trượng, bên ngoài là tường gạch kiên cố, bên trong là dùng cọc gỗ gia cố, rỗng tuếch.

"Phía trên hẳn phải có một quả chuông…"

"Cẩn thận!" Vũ Độc đột nhiên quát to, ngay sau đó tay trái run lên, vuốt hổ mở ra, trong sát na huyết dịch cả người Đoạn Lĩnh đều động lại ———— Có người đánh lén! Là ai?!

136. Quyển 2 - Chương 136: Tra Xét

Đó là một gã hắc y nhân, Đoạn Lĩnh còn chưa kịp phản ứng thì hàn quang trước mặt đã lóe qua, một mũi phi châm bay thẳng đến trước mặt. Ngay sau đó lại bị Vũ Độc kéo theo, cả hai xoay người tròn từ trạm gác xuống.

Mà theo sát bọn họ chính là ba mũi phi châm cùng với một đao chém thẳng đến, hắc y nhân tung người đuổi riết!

Hai gã thích khách đồng thời quơ đao chém xuống, Đoạn Lĩnh đang lơ lửng giữa không trung, chân dẫm mạnh vào trụ đỡ của trạm gác xoay người một chút, đem lưng che chắn cho Vũ Độc, hai lưỡi đao đều chém vào trên lưng y chạm vào Bạch Hổ Minh Quang khải, chỉ khiến ngoại bào rách toạt. Trong sát na ngắn ngủi này, Vũ Độc ôm lấy Đoạn Lĩnh nhấc người đạp trên tường nội, dùng cọc gỗ mượn lực phi thân phóng qua đỉnh đầu thích khách.

Một tiếng động nhỏ vang lên, hai phần thuốc bột bay ra, thích khách lập tức té xuống.

Đoạn Lĩnh thậm chí còn không thấy rõ động tác của Vũ Độc thì đối phương đã nắm tay y chạy dọc theo thang lầu xuống phía dưới, hai gã hắc y nhân một trước một sau đuổi theo chạy khỏi tháp canh.

Tôn Đình đang chỉ huy thủ hạ tìm kiếm, chợt thấy trong tháp có người lao ra liền vô cùng hoảng sợ, quát: "Có thích khách!"

Bọn lính đều theo phản xạ rút đao ra, Vũ Độc thét lớn mở đường: "Mau tránh ra!"

Hắc y nhân ở phía trước chạy gấp, Đoạn Lĩnh lập tức giương cung cài tên, hai tiếng xé gió bắn đi, thích khách nghe được thanh âm liền xoay người lăn xuống đất né tránh, sau đó tiếp tục chạy về phía Tầm Thủy. Mắt thấy bọn họ đã sắp nhảy xuống sông, đột nhiên dưới chân đồng loạt lảo đảo.

Hai người cơ hồ là đồng thời ngả xuống, Vũ Độc vẫn đứng yên sừng sững cầm tay của Đoạn Lĩnh, trái tim Đoạn Lĩnh đập loạn. Mắt thấy hai gã thích khách thống khổ giãy dụa trên bờ sông, cơ thể co quắp, cuối cùng cuộn thành một đoàn.

Bọn lính chậm rãi bước đến phía trước, chẳng biết hai người này là từ đâu nhô ra.

"Đừng đụng bọn họ." Vũ Độc phân phó, lại cùng Đoạn Lĩnh đến gần

“Là độc dược của ngươi sao?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Ừ.” Vũ Độc nhíu mày, dùng một nhánh cây gạt khăn che mặt của đối phương. Đoạn Lĩnh lại hỏi: “Ngươi nhận thức sao?”

Vũ Độc nghi hoặc, chậm rãi lắc đầu đáp: “Không giống người Nguyên.”

“Có phải hay không là…” Đoạn Lĩnh nhíu mày, hướng mắt nhìn Vũ Độc, Vũ Độc cũng nhìn thẳng vào y.

“Rất có thể.” Vũ Độc thấp giọng nói.

Ý tứ của Đoạn Lĩnh chính là, đám người này có phải do Thái Diêm phái tới, mà Vũ Độc đoán được điểm này, bọn họ đứng trước mặt Tôn Đình cũng không tiện nhiều lời.

“Là người Nguyên? ” Tôn Đình hỏi, “Vừa rồi thực sự quá hung hiểm.”

Đoạn Lĩnh vẫn còn đang trầm tư, gật đầu nói: “Cứ đặt ở chỗ này, không nên chạm vào thi thể.”

Đoạn Lĩnh biết Vũ Độc vừa rồi sợ y gặp nguy hiểm nên vừa ra tay đã dùng kịch độc, hiệu quả chính là nhanh như vậy. Trước đây y rất ít khi nhìn thấy Đoạn Lĩnh sử dụng bản lĩnh này, lại quên mất tuyệt chiêu giữ nhà của hắn chính là dụng độc.

“Còn muốn đi tiếp sao?” Vũ Độc hỏi.

“Vẫn phải đi.” Đoạn Lĩnh nói.

Xảy ra việc như vậy khiến bầu không khí thoáng chốc trở nên trầm trọng, thế nhưng chuyện nên làm vẫn phải làm. Tôn Đình muốn đi điều tra nhưng lại bị Đoạn Lĩnh ngăn cản, dù sao dùng công phu của bọn họ, cho dù thực sự phát hiện thích khách cũng không phải đối thủ. Thế nhưng Vũ Độc lại nháy mắt, ý bảo vẫn nên làm cho đủ bộ, đừng nói quá thẳng miễn cho làm tổn thương tự tôn của đối phương.

Sau khi tiến vào tháp canh lần nữa, Vũ Độc nói: “Hẳn là người của Ảnh đội.”

Đoạn Lĩnh hỏi: “Ảnh đội tổng cộng có bao nhiêu người?”

Vũ Độc đáp: “Vừa vặn một trăm, đơn giản chính là âm hồn bất tán.”

“Không sao cả.” Đoạn Lĩnh nói, “Hiện tại đã có ngọn nguồn ngược lại cũng may mắn, bằng không nếu bọn họ nhân lúc ngươi không ở cạnh mà xuất hiện, nói không chừng ta thật phải quy thiên. Vừa rồi là loại độc

gì?"

"Thực mệnh tán." Vũ Độc nói, "Chỉ cần nhiễm vào mắt hoặc khoang miệng liền phát tác, chạy được trăm bước thì mất mạng."

"Còn nhiều không?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không nhiều lắm." Vũ Độc đáp, "Loại này cũng chỉ có thể dùng giết người đơn lẻ, không thể dùng trên diện rộng."

Đoạn Lĩnh khi vừa ở cùng Vũ Độc vẫn luôn hồi hộp lo lắng, chỉ sợ làm đổ bình thuốc nào đó của đối phương liền mất mạng. Sau này lại phát hiện Vũ Độc rất ít khi bào chế đám kịch độc thần không biết quỷ không hay kia liền buông lỏng cảnh giác, thế nhưng ngày hôm nay bỗng chốc lại bắt đầu thấp thỏm lên.

"Chạm vào tay không sao chứ?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Hắn vừa rồi tựa hồ nhìn thấy Vũ Độc dùng ngón tay để bấn độc phấn.

Vũ Độc nói: "Không cần lo lắng, phóng độc chỉ dùng nội kình, không lưu lại trên tay."

Sau khi lên đến đỉnh trạm gác Đoạn Lĩnh vẫn tỏ ra lo lắng, Vũ Độc liền múc một gáo nước mưa đến rửa sạch tay, sau đó ngồi xuống một bên, kéo Đoạn Lĩnh ngồi lên chân mình, hai người nhìn về phía xa.

"Không biết Ảnh đội phái đến bao nhiêu người." Vũ Độc nói, "Ngay cả Nghiệp thành cũng không an toàn, phải tìm cơ hội thu thập hết bọn họ."

Đoạn Lĩnh nói: "Có nên phái người mang thi thể về Giang Châu? Nếu như người trong triều nhận ra cũng có thể cảnh cáo hắn."

Vũ Độc đáp: "Có Ô Lạc Hầu Mục ở đó, thi thể sẽ không về đến Giang Châu được."

Đoạn Lĩnh nghĩ cũng đúng, Lang Tuấn Hiệp nhất định sẽ ra tay dọn dẹp, người này am hiểu nhất chính là giết người diệt khẩu. Phái nhân thủ đưa thi thể về Giang Châu, đơn giản chỉ là hại mạng người áp giải

"Ngươi không cần lo lắng việc này." Vũ Độc nói, "Đây là chuyện do ta cân nhắc."

Đoạn Lĩnh gật đầu, biết có hắn ở cạnh liền không cần sợ hãi, sóng to gió lớn gì y đều đã vượt qua, cũng không kém vài tên thích khách như vậy.

Một trận gió lướt ngang, từ trên trạm canh bọn họ có thể nhìn thấy quần sơn cùng binh nguyên bên kia sông, quả nhiên cảnh vật có thể khiến người ta vui vẻ thoải mái.

"Nếu như người Nguyên từ phía bắc đến đây." Đoạn Lĩnh nói, "Từ trên trạm gác này là có thể phát hiện."

"Ừ." Vũ Độc còn đang nghĩ chuyện của thích khách.

Mà Đoạn Lĩnh lại đang dùng cảnh tượng trước mặt xác nhận suy đoán của mình trước khi rời đi.

"Bên kia hẳn là còn có thôn xóm, mỗi thôn trang nhất định còn có một trạm gác như vậy." Đoạn Lĩnh lại nói.

"Không biết, đi xem?" Vũ Độc lấy lại tinh thần, hỏi, "Ngươi muốn làm gì?"

"Đi thôi." Đoạn Lĩnh kéo Vũ Độc xuống khỏi tháp canh, lại triệu tập quân lính đi về phía xa xa. Quả nhiên, cách đó gần mười hai dặm lại gặp một vùng phế tích, nơi này cũng có một tháp canh, trên tháp vẫn còn giá treo chuông. Phụ cận là từng căn nhà ngói bốn gian chằng chịt cùng với từng khoảnh ruộng đồng hoang vắng.

Hơn mười năm trước, Trần quốc và Liêu quốc đã giao chiến với nhau một phen tại nơi này, mỗi khi Liêu nhân xâm chiếm bách tính đều sẽ gióng chuông báo động. Sau đó quân Trần đánh tới, quân Liêu xông pha, hai bên đánh nhau hỗn loạn, xơ xác tiêu điều, cuối cùng Liêu nhân rời đi, chuông cũng bị nung chảy đúc thành vũ khí.

"Nơi này đã không có người ở." Vũ Độc nói, "Bằng không có thể gióng chuông cảnh báo cũng là một biện pháp không tệ."

Tôn Đình nói: "Đến khi gió lớn sẽ không nghe được tiếng chuông."

"Thế nhưng có thể nhìn xa." Đoạn Lĩnh nói, "Hai tòa tháp canh này chỉ cách nhau mười hai dặm, dùng khói báo động có thể biết được tin tức."

Đoạn Lĩnh trải địa đồ ra nói với bọn lính: "Mọi người chia nhau ra hành động, tìm những trạm canh thế này, vẽ ra địa đồ đại khái, sau đó ghi lại ấn ký. Đi, lập tức thực hiện!"

Đoạn Lĩnh bị phát hiện này làm cho hưng phấn không thôi, nếu như có thể lợi dụng toàn bộ tháp canh giữa Nghiệp thành và Hà Giang, tạo thành một loạt phong hỏa đài, như vậy cũng có nghĩa là bọn họ có một phòng tuyến tiểu Trường thành. Nguyên quân mỗi lần đến đây đều phải vượt qua Tầm Thủy, dù là tiến công Nghiệp thành hay công phá Hà Giang, chỉ cần có những trạm gác này đưa tin, bọn họ đều có thể khiến người Nguyên chịu một kích trí mạng.

Chỉ là Vũ Độc thủy chung vẫn giữ nguyên gương mặt nghiêm túc, vùng quanh lông mày nhíu chặt như thắt nút.

Ngoại trừ khu vực bình nguyên bằng phẳng có thể xây tháp canh, bọn họ còn có thể kiến tạo trạm gác trên vách đá cheo leo. Dựa núi mà xây, địa thế hiểm trở, hoàn toàn không cần lo lắng nguy cơ người Nguyên tập kích trạm gác.

Đoạn Lĩnh dùng trọn một ngày đêm cùng Vũ Độc chạy xuyên non nửa lộ tuyến, cho đến đêm xuống thì đám quân lính đều đã trở về, Đoạn Lĩnh liền ăn lương khô, nương theo hỏa quang nhìn địa đồ

"Đã nghĩ ra biện pháp chưa?" Đoạn Lĩnh hỏi Vũ Độc.

"Tạm thời không có." Vũ Độc quyết đoán gác lại việc giải quyết Ảnh đội, hướng về phía Đoạn Lĩnh hỏi, "Có phát hiện gì chưa?"

Đoạn Lĩnh lại để Vũ Độc nhìn địa đồ trên mặt dất, trong đó có ký hiệu của các tháp canh mà thủ hạ dưới trướng Tôn Đình tìm được. Giữa hai thành tổng cộng có mười hai tháp, đều là nơi đã từng là thôn xóm, hoàn toàn không đủ trở thành cứ điểm phong hỏa.

"Thiếu." Vũ Độc nói, "Có vài nơi khoảng cách quá xa nhau."

"Không đủ chúng ta có thể xây thêm." Đoạn Lĩnh nói, "Ở những nơi này đều là đồi núi, chúng ta có thể xây đình làm cứ điểm phong hỏa, mà trạm gác trên núi còn có thể dùng chuông để đưa tin, vừa có khói lửa lại có tiếng chuông."

Ngựa của người Nguyên không thích hợp hành tẩu trên sơn đạo, phía nam Tầm Thủy lại có rất nhiều hoang sơn, ngược lại trở thành khu vực lợi thế để lập trạm gác. Cứ như vậy, chỉ cần sử dụng tiếng chuông cùng với khói lửa còn có thể phán đoán đại khái người Nguyên là từ phía nào tiến đến.

Vì vậy, chỉ cần chuyện này sắp xếp xong, bọn họ đã xem như thả xuống một tảng đá lớn trong lòng.

Đoạn Lĩnh quyết định sau khi trở về liền bắt đầu phân chia khu vực trạm gác, định ra đủ ba mươi trạm, một trạm có năm lính đồn trú. Những trạm gác ở bình nguyên còn có thể trồng chút lương thực, xem như tự bổ sung quân hưởng.

Ngày mai y cùng Vũ Độc liền đến Hà Giang, Đoạn Lĩnh có thể nhìn ra được Vũ Độc đối với gió thổi cỏ lay xung quanh đều khẩn trương cao độ, thời thời khắc khắc nghiêm túc đề phòng.

"Vương đại nhân." Vị tì tướng họ Tần này nguyên danh Tần Lang, hướng về phí Đoạn Lĩnh hành lễ.

Ngày đó Tần Lang đã bị Vũ Độc giáo huấn ra một lần, người này mày rậm mắt to, dung mạo cũng xem

như tuấn tú lịch sự, lần này là mang theo bộ hạ tự mình tạ tội với Đoạn Lĩnh, còn tự chuẩn bị thức ăn cùng nước nóng cung ứng cho đám người bọn họ nghỉ ngơi.

Hà Giang so với Nghiệp thành thì phồn hoa hơn một ít, nơi này dù sao cũng từng là trọng thành Hà Bắc trực diện đối mặt với người Liêu, ngay trên đường chính là phủ Giáo Úy —— cũng là phủ đệ chính thức của Vũ Độc. Giáo Úy phủ có trọng trách chống lại người Liêu, vì muốn thuận tiện cho việc điều động quân đội nên mới được đặt thai Hà Giang. Không ngờ đến qua nhiều năm hai bên người đến ta đi, Nghiệp thành ngược lại trở thành tiền tuyến chính.

"Kỳ thực cho đến nay, ngươi đều thủ Hà Giang rất tốt." Đoạn Lĩnh dùng khăn lông nóng lau tay, nói với Tần Lang đang hầu hạ bên cạnh. Đối phương cũng đáp lời: "Đại nhân khen nhầm rồi, cũng chỉ nhờ người Nguyên không thường đi qua Hà Giang lộ mà thôi."

Hà Giang không giống với Nghiệp thành, từ một đời Giáo Úy tiền nhiệm tử trận, lưỡng thành liền cô ý độc hành, quân đội nơi này trên danh nghĩa phục tùng Giáo Úy Hà Giang thế nhưng thực tế vẫn là tư quân của Tần Lang. Đoạn Lĩnh vừa nhìn thấy kẻ tên Tần Lang nàyđã biết đối phương trong lòng tràn đầy tính toán, chắc chắn chỉ bằng mặt không bằng lòng, nói không chừng tối đêm đó ở trên thành lâu đã thấy được y cùng Vũ Độc, chỉ là cố ý án binh bất động.

Đầu mùa xuân vừa lúc Oa Khoát Đài đến xâm phạm, một đời Giáo Úy tiền nhiệm đã làm gương cho binh sỹ, người nọ chống đến cuối cùng cũng không đợi được binh mã vốn nên cứu viện chính mình mà chết vào giữa loạn quân.

Nếu Vũ Độc không đến, người có tư cách nhất thăng lên địa vị Giáo Úy này chính là Tần Lang rồi.

"Huyện thừa đâu?" Vũ Độc đột nhiên hỏi.

Đoạn Lĩnh biết Vũ Độc cũng cảm thấy, Tần Lang mặc dù ngồi chức tì tướng nhưng trên thực tế lại tương đương với chủ thành Hà Giang. Nghi thức nghênh tiếp Thái Thú cùng Giáo Úy lại không thấy Huyện thừa lộ diện, người tiếp đãi chỉ có mình hắn, chuyện này hơn phân nửa là do Huyện thừa đã bị Tần Lang đá đi, tránh làm vướng bận.

Người này sớm muộn cũng phải diệt trừ, thế nhưng hiện tại không thể lập tức rút đao chém chết, chi bằng làm rõ đối phương có toan tính gì. Tuy rằng nói diện trừ Tần Lang là chuyện vô cùng đơn giản, thế nhưng nếu làm như vậy, y cùng Vũ Độc lại không có phương pháp phân thân, không thể cùng lúc chu toàn Nghiệp thành và Hà Giang.

Quả nhiên chỉ nghe Tần Lang đáp: "Lâm đại nhân đã đi tuần thị thôn trang, không biết đại nhân cùng tướng quân đến đây. Hạ quan có thể phái người đi mời ngài ấy."

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, được rồi, liền để ngươi nắm đại quyền Hà Giang thêm một lúc nữa, đợi ta xử lý mọi chuyện xong mới đến thu thập ngươi..

Một gã Tỳ tướng khác lại báo bệnh nghỉ ngơi tại nhà, Vũ Độc cũng không hỏi nhiều đến, chỉ hỏi Tần Lang về một số bố trí quân đội, quân lương, vật tư, nhân sự… này nọ. Không giống với tình huống của Nghiệp thành, Tần Lang ở trước mặt bọn họ trước sau vẫn chưa mở miệng khóc than, mà đề cập đến lương hưởng chri nói bản thân sẽ giải quyết thích đáng.

"Đã thu gom đủ chưa?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Đủ, đủ." Tần Lang cười nói, "Cũng không thể để đại nhân tự mình bỏ tiền đi thu gom quân lương mà. Hà Giang mấy năm nay không nhiều chiến loạn, các huynh đệ miễn cưỡng vẫn xem như đủ sống."

"Nếu thiếu liền báo lại với ta." Đoạn Lĩnh nói, "Tần tướng quân, tuyệt đối nghìn vạn lần không nên ngại ngùng mở miệng."

"Vương đại nhân yêu dân như con." Tần Lang nói, "Chính là phúc phận của Hà Bắc. Hiện tại chỉ mong đại nhân có thể nhanh chóng dời về Hà Giang, thi chính an dân. Đây chính là nguyện vọng lớn nhất của hạ quan."

Đoạn Lĩnh đáp: "Việc dời phủ là do Lữ đại nhân quyết định khi tiền nhiệm. Đến phiên ta tự nhiên sẽ không dời."

Tiền nhiệm Thái Thú đã vài lần ghét bỏ vị trí của Nghiệp thành quá kém, bão cát cũng lớn, có xu hướng dời đến Hà Giang. Chỉ là công văn vãng lai tốn thời gian lâu dài, hơn nữa trong lòng hắn còn ôm hy vọng điều nhiệm hồi kinh, vì vậy việc này vẫn chậm chạp chưa thực hiện được.

Đoạn Lĩnh biết Tần Lang không có khả năng hy vọng y dời quận phủ từ Nghiệp thành về Hà Giang, bất quá chỉ là thử một chút. Y vốn không muốn dời, thế nhưng lại không thích loại thuộc hạ thích tự khoe thông minh này. Nếu là thượng cấp hoặc cùng cấp, chơi trò đấu trí còn chưa tính, một mình ngươi đã quản hai nghìn binh mã, canh giữ cái nơi gà không sinh trứng như vậy, còn làm ra bộ dạng thế kia để làm gì?

"Tần đại nhân là muốn thuyên chuyển sao?" Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, sang xuân năm sau có nên viết phong thư giúp hắn điều nhiệm, sau đó từ Nghiệp thành phân ra một gã Tỳ tướng đến Hà Giang đảm nhiệm là được rồi.

137. Quyển 2 - Chương 137: Cường Viện

Chẳng ngờ, Tần Lang không chỉ không trả lời vấn đề của Đoạn Lĩnh, trái lại còn hỏi ngược một câu đồng dạng.

"Vậy Vương đại nhân có muốn được điều về kinh chăng?" Tần Lang hỏi.

Đoạn Lĩnh: "…"

Giờ khắc này y tựa hồ cảm nhận được trong lời nói của Tần Lang còn giấu huyền cơ, có lẽ người này cũng không dễ đối phó như đã tưởng tượng..

"Kỳ hạn nhậm chức của quan lại là ba năm." Đoạn Lĩnh nói, "Sớm muộn bổn quan cũng sẽ rời đi."

"Thế nhưng cũng chưa chắc được điều về kinh." Tần Lang bưng chén trà, cung kính đặt ở trước mặt Đoạn Lĩnh, "Ba năm nhậm chức bất quá cũng chỉ là một câu hình thức, những nơi giàu có đông đúc người người chen lấn đến, thâm sơn cùng cốc lại không ai màng nhìn qua. Huống hồ Nghiệp thành còn là biên quan, sự thuyên chuyển của biên thành trước giờ không bị hạn định ba năm khống chế."

Đoạn Lĩnh không thể không thừa nhận, lời nói của Tần Lang thực sự vô pháp phản bác.

"Lúc Lữ đại nhân đương nhậm, mỗi ngày đều muốn trở về." Tần Lang nói, "Trước giờ đều không có tâm tưởng an cư ở nơi này. Hôm nay Vương đại nhân đã đến, nếu nguyện ý cư ngụ lâu dài ở nơi này cũng xem như một chuyện may mắn. Hạ quan vừa nhìn thấy đại nhân liền biết, ngài là người thuộc phái hành động cụ thể."

Đoạn Lĩnh biết Tần Lang là đang ám chỉ —— Ngươi sớm muộn cũng cần phải đi. Mọi người một bên làm quan một bên lại suy nghĩ làm thế nào để trở về, hơn nữa sớm muộn đều phải rời đi, ngay cả chuyện đồng cam cộng khổ đều làm không được, chỉ xem nhiệm sở như cây cầu dẫn đến thăng quan phát tài, như thế làm sao có thể làm một Thái Thú tốt chứ?

"Ngài nói phải." Đoạn Lĩnh khách khí vái chào, đáp, "Những lời này bổn quan một đời đều sẽ nhớ kỹ."

Lần này đến phiên Tần Lang cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao thân phận của hắn cũng chỉ là một thuộc hạ, có nói gì cũng là vài câu xã giao bình thường, thuận tiện còn nịnh nọt vài lời, ý tứ chính là 'Dù đại nhân chỉ nhận nhiệm ba năm, mọi người vẫn mong ngài có thể lưu lại lâu hơn'. Người nói chỉ là thuận miệng, người nghe cũng không cần để ý, mọi người liền cười một chút là xem như xong chuyện.

Không ngờ đến, vị Thái Thú trẻ tuổi nhất từ trước đến giờ lại có thể phẩm ra một ý tứ khác.

"Đại nhân còn rất trẻ." Tần Lang cười nói, "Tương lai khẳng định còn rất nhiều nơi để dụng võ."

Vũ Độc chợt đứng lên nói: "Nếu Lâm đại nhân vẫn chưa trở lại thì cứ chuyển cáo vài câu là được, hiện tại chúng ta cũng nên về rồi, những việc khác đều như cũ. Mấy ngày nữa người Nguyên sẽ công thành, sau khi trở về ta sẽ có sắp xếp, mọi người trước hết phải đồng tâm hiệp lực vượt qua cửa ải khó khăn này đã."

Tần Lang có chút ngoài ý muốn, nói: "Người Nguyên công thành? Tin này từ đâu đến?"

Vũ Độc đã từng nghe Đoạn Lĩnh nói về lời hẹn mười ngày hạ xuống Nghiệp thành của Bạt Đô, sau khi hỏi thăm tỉ mỉ tính cách của đối phương liền biết, kẻ này trước giờ nói được thì làm được, từ nhỏ vẫn chưa từng thay đổi. Hiện tại đã là ngày thứ tư, bọn họ còn khoảng hơn năm ngày.

“Ngày mai sẽ có công văn gởi đến.” Vũ Độc cũng không giải thích: “Chi bằng tranh thủ thời gian.”

Tần Lang hy vọng có thể lưu Đoạn Lĩnh lại ít nhất một đêm, Vũ Độc lại khoát tay nói không cần. Tần Lang lại nói: “Phía hậu sơn của Hà Giang thành có một dòng ôn tuyền, rất thích hợp để tẩy đi mệt mỏi.”

Thần sắc Vũ Độc hơi dao động, Đoạn Lĩnh lại là bận không ngừng tay thật sự không thích hợp lưu lại, liền kéo Vũ Độc đi, cười nói: “Sau này liền có dịp quay lại.”

Đoạn Lĩnh bắt đầu có điểm yêu thích kẻ thông minh này rồi, chỉ là đến khi gặp chuyện đối phương sẽ làm thế nào vẫn còn phải chờ xem.

“Ngươi không thích hắn sao?” Đoạn Lĩnh và Vũ Độc cùng ngồi trên lưng Bôn Tiêu đi ở phía trước.

“Không thích lắm.” Vũ Độc đáp, “Quá trơn trượt, trong lời nói luôn có hàm ý.”

Ánh mắt của Vũ Độc tùy tiện liếc quanh, lúc nào cũng chú ý quan sát tình huống của những người qua lại hai bên đường. Thành Hà Giang được xây kiên cố hơn Nghiệp thành, thế nhưng bách tính phảng phất lại nghèo hơn, một đám lê dân xiêm y lam lũ đứng ở ven đường giương mắt nhìn bọn họ.

Thỉnh thoảng còn có thể thấy vài gã nam nhân lười biếng ngồi ven đường hóng mát, cho dù là đám tráng niên ba bốn mươi tuổi cũng không ra ngoài canh gác.

“Quá lười.” Đoạn Lĩnh nói, “Ngươi phát hiện cái gì?”

“Toàn là phỉ khí.” Vũ Độc nói, “Ngươi xem trong quán rượu kia.”

Bọn họ đi ngang qua một quán rượu, đám nam nhân bên trong người người đều cường tráng, bộ dạng không giống làm binh cũng không giống bách tính ăn không đủ no, tất cả ngồi vây quanh một chỗ uống rượu. Đoạn Lĩnh có thể cảm giác được, Tần Lang thoải mái làm người nắm đại quyền của Hà Giang nhiều năm như vậy, trong thành làm sao có thể nuôi cả đám người vô công rỗi nghề? Bọn họ có khả năng rất lớn đã cấu kết với thổ phỉ phụ cận, hoặc là nói, Tần Lang chính là đầu lĩnh thổ phỉ của nơi này.

“Hôm nào lại quay về thu thập.” Vũ Độc nói, “Chúng ta trở về tìm Nghiêm Địch, đi!”

Bôn Tiêu một đường tuyệt trần, đem đám thân binh đều bỏ lại phía sau, vượt qua dặm dài sơn dã, đạp bằng bụi gai trên đường, chỉ dùng không đến nửa ngày đã có thể trở về Nghiệp thành kịp trước hoàng hôn.

“Gọi Nghiêm Địch đến đây.” Vũ Độc nói, “Lập tức khởi công phòng tuyến phong hỏa.”

Vũ Độc lần lượt chỉ ra những địa điểm trên bản đồ phân phó cho Nghiêm Địch. Nghiêm Địch vừa liếc nhìn

liền cười hắc hắc, giơ ngón tay cái lên nói: "Đại nhân đúng là người sành sỏi."

Trên người Nghiêm Địch còn mang theo mùi rượu, nói: "Thế nhưng hiện tại đang thiếu người."

"Điều binh lính qua." Vũ Độc nói, "Trong vòng ba ngày có thể sắp xếp xong hết không?"

Nghiêm Địch nói: "Chuyện này làm sao kịp?"

"Chỉ là tạm thời." Vũ Độc đáp, "Qua vài ngày người Nguyên có thể sẽ đánh đến, chỉ cần có thể truyền tin là được."

"Vậy đơn giản." Nghiêm Địch nói.

"Chuyện này để ngươi sắp xếp, c ứ như vậy mà làm." Vũ Độc đáp, "Toàn bộ phải dùng người Nghiệp thành, lại gởi một phong thư đến Hà Giang, để Tần Lang tùy thời chú ý trạm phong hỏa cuối cùng."

Vũ Độc viết danh sách ra, để Tôn Đình đi theo Nghiêm Địch chọn người, Đoạn Lĩnh lại nói: "Ngươi nên tự mình đi."

Vũ Độc chỉ chỉ sắc trời bên ngoài, ý tứ chính là đã trễ rồi, bọn họ không nên đơn độc hành động.

"Không thể rời khỏi ngươi nửa bước." Vũ Độc nói.

"Chỉ có một chốc, không sao đâu." Đoạn Lĩnh nói, "Là Nghiệp thành trọng yếu hay là một chốc như vậy trọng yếu?"

"Đương nhiên là an nguy của ngươi trọng yếu." Vũ Độc đáp.

Đoạn Lĩnh cũng hết lời, thầm nghĩ phải tìm biện pháp khác, bằng không nếu Vũ Độc cứ bồi bên người y một tấc không rời như vậy thì chuyện gì cũng không làm được. Đợi giải quyết xong việc này bọn họ cũng nên đem thích khách của Ảnh đội giải quyết hết, bằng không thực sự không còn cách nào làm việc.

"Nếu ngươi nghĩ hắn sẽ đến, hắn nhất định đến." Vũ Độc nói, "Hôm đó thanh thế của hỏa ngưu nhìn thì có vẻ lớn, thế nhưng thực tế chỉ làm rối loạn doanh địa của bọn họ mà không giết được bao nhiêu người. Hơn năm nghìn binh mã, sớm muộn cũng sẽ giết đến đây."

Vũ Độc nhìn lên địa đồ treo tường, nói: "Thám báo của Nghiệp thành đã đi dò xét một lần, biết bọn họ rút lui khỏi doanh địa nhưng không tra được đã dời đến nơi nào. Nếu có thể trước hết mang binh đi đánh lén sẽ không phiền toái như vậy."

“Hiện tại chia quân không phải ý kiến hay.” Đoạn Lĩnh nói, “Vẫn là ôm cây đợi thỏ đi.”

Đây là một đêm sáng trăng, Đoạn Lĩnh hít sâu một hơi không khí mới mẻ của Nghiệp thành, y bước lên lầu hai nhìn hương lửa vạn gia bên dưới, y đã bắt đầu xem nơi này như nhà của mình.

Trước đây, Đoạn Lĩnh rất ít khi có cảm giác như vậy, ẩn vào sơn dã quá cô độc, ẩn vào thành thị lại xôn xao. Hôm nay y cùng Vũ Độc vượt qua vạn lý đến nơi này, lại đột nhiên có cảm giác tòa thành này là dành cho bọn họ.

“Vạn nhất bọn họ đánh Nghiệp thành, Tần Lang lại không đến cứu. Chúng ta phải làm thế nào?” Đoạn Lĩnh có đôi khi ngay cả bản thân cũng cảm thấy có chút mạo hiểm.

“Hắn nhất định sẽ đến.” Vũ Độc nói, “Hôm đó ta đánh hắn một trận, tên tiểu tử kia là một người thông minh, biết cho dù thành có phá hai chúng ta cũng có thể thuận lợi thoát thân. Hơn nữa, nếu như một ngày Nghiệp thành thất thủ, sinh hoạt của hắn cũng sẽ không dễ chịu lắm.”

Đứng ở góc độ của Tần Lang mà nghĩ, hắn không hy vọng bị Đoạn Lĩnh can thiệp quá nhiều, thế nhưng cũng không muốn đánh mất Nghiệp thành, dù sao lá chắn vừa mất, nơi tiếp theo gặp nguy hiểm chính là hang ổ của hắn rồi. Huống chi, hắn đầu tiên là hại chết một mệnh quan triều đình, hiện tại nếu người này vừa đến đã chết, phía Giang Châu nhất định không bỏ qua hắn.

“Ngủ đi.” Vũ Độc nói, “Đợi đánh thắng trận này, ta sẽ dẫn ngươi đi ngâm ôn tuyền.”

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, cùng Vũ Độc xuống lầu về phòng.

Liên tiếp mấy hôm nay có quá nhiều việc bận rộn, vụ mùa phải thu hoạch, người phái đi Liêu quốc đến giờ vẫn chưa thấy hồi âm, lương thực tồn kho của Nghiệp thành chỉ đủ ăn đến tháng mười một, than củi cũng chưa trữ đến hai mươi vạn cân. Làm sao có thể chống qua mùa đông này đã trở thành vấn đề cấp thiết.

“Vì sao luôn cau mày.”

Nửa đêm, Vũ Độc ôm lấy Đoạn Lĩnh nằm trên người mình, chân mày của Đoạn Lĩnh trước sau vẫn nhíu chặt, Vũ Độc cũng cau mày nhìn thẳng vào y, rồi lại nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt thiếu niên, hai đôi môi ma sát cùng nhau.

“Có quá nhiều chuyện sốt ruột.” Đoạn Lĩnh thấp giọng nói, bàn tay lần mò cởi ra dây buộc áo đơn của Vũ Độc.

“Lão gia nuôi nổi ngươi.” Vũ Độc ôm Đoạn Lĩnh chuyên chú hôn lên, lại bồi thêm một câu, “Còn bách tính của ngươi nữa.”

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, tuy rằng sinh hoạt tương lai rất gian nan, thế nhưng giờ khắc này ít ra y có thể tạm để bản thân sa vào cơ thể nóng rực bên cạnh, đây là nhiệt độ khiến y an tâm không gì sánh được..

Sáng sớm hôm sau, hai người vẫn còn ngủ say, thân thể xích lõa, Đoạn Lĩnh gối lên vai Vũ Độc, lồng ngực của Vũ Độc phập phồng, một tay ôm ngang hông Đoạn Lĩnh.

Bất chợt, cửa phòng bị người đá văng, phát ra một tiếng 'phanh thật lớn'. Vũ Độc lập tức đứng dậy rút kiếm chỉ ra ngoài cửa.

Đoạn Lĩnh vẫn còn chưa tỉnh ngủ, trở mình rồi ngủ tiếp.

"Tuy nói xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim." Một thanh âm nói, "Bất quá thứ cho ta phải nhắc nhở một câu, người Nguyên đã sắp đánh đến rồi."

"Trịnh Ngạn?!" Đoạn Lĩnh nghe được thanh âm này thì mạnh mẽ mở to mắt bò dậy, trốn ở sau lưng Vũ Độc, nhô đầu ra nhìn Trịnh Ngạn, trong mắt tràn đầy mừng rỡ.

Vũ Độc kéo áo choàng của mình xuống để Đoạn Lĩnh mặc vào, có chút không kiên nhẫn quát Trịnh Ngạn: "Cút, cút cút, mau cút ra ngoài."

Trịnh Ngạn đã chạy trên đường suốt nửa tháng, cả người bụi bẩn hề hề, trên vai khiêng dao chặt củi, trong tay cầm kiếm, lắc lư hề hà đi đến tiền thính.

Hai người rời giường rửa mặt, Đoạn Lĩnh mặt mày hớn hở. Trịnh Ngạn cư nhiên đến đây! Như vậy chuyện gì cũng có thể giải quyết rồi!

Trịnh Ngạn ngồi trong đại sảnh giũ trang phục, một hân bố y đã bẩn đến không thể bẩn hơn được, mà bên cạnh còn có một người cũng đồng dạng chật vật đang ngồi.

"Này." Trịnh Ngạn nói, "Nhìn thấy ta liền cao hứng như vậy? Ngươi muốn đổi khẩu vị chút không?"

"Cút!" Đoạn Lĩnh mỉm cười bước đến đạp cho hắn một cước.

"Bái kiến Vương đại nhân." Người còn lại tiến lên hành lễ cùng Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh gật đầu, nhìn thấy là người Trịnh Ngạn mang đến liền thuận miệng hỏi: "Có cần giới thiệu một chút?"

"Hai người không phải đã biết nhau sao?" Trịnh Ngạn mạc danh kỳ diệu nói, "Ta thấy y ở trên đường suýt nửa đã bị sơn tặc bắt đi liền thuận tay cứu về, y nói phải đến nơi này của người nhận nhiệm. Này, ngươi

họ gì?"

"Tiểu… tiểu nhân họ Thi." Thanh niên kia hết sức trẻ tuổi, nhìn dung mạo đúng là nhỏ hơn Trịnh Ngạn và Vũ Độc khá nhiều, chỉ lớn hơn Đoạn Lĩnh một chút mà thôi.

"Thi Thích!" Đoạn Lĩnh lập tức nghĩ đến, vội vàng xin lỗi rồi tiến lên thân cận cùng đối phương, nói: "Ngươi rốt cục cũng đến rồi, trên đường vất vả, không gặp chuyện gì chứ?"

Trịnh Ngạn nói: "Nếu không phải ta cứu người ra, y suýt nữa đã bị sơn tặc cướp làm tức phụ rồi."

"Cái này…" Thi Thích nhất thời quýnh lên, Đoạn Lĩnh thật sự chịu không nổi mồm mép của Trịnh Ngạn, lập tức xua tay nói: "Là lỗi của ta, may mà ngươi hồng phúc tề thiên."

Thi Thích vội hỏi: "Thừa tướng có nói, đại nhân đã từng căn dặn người hộ tống tiểu nhân, chỉ là tiểu nhân vốn mang tội trong người, cũng không thể khiến đại nhân thêm phiền phức, vì vậy liền chính mình lên đường."

Đoạn Lĩnh gật đầu, tội của Thi Thích nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nếu không phải năm đó sau khi Triệu Khuê rơi đài từng bậc từng bậc tra xuống, lại tra ra y tham ô ít bạc liền bị giải đến lao ngục giam cầm. Loại tội danh này bất quá chỉ là một câu nói của Lý Diễn Thu, chỉ cần hướng triều đình đòi người, tự nhiên liền có thể thả ra.

Mà đối với người thanh niên yếu đuối trước mặt, một chuyến như vậy cũng coi như cứu y một mạng, ân đồng tái tạo.

138. Quyển 2 - Chương 138: Khốn Cảnh

Đoạn Lĩnh cũng không hàn huyên quá nhiều với Thi Thích đã trực tiếp gọi Lâm Vận Tề đến, giao lại sổ sách cho Thi Thích quản lý. Vì vậy vị trưởng phòng này vừa đến nơi, chỉ kịp tắm rửa sạch sẽ liền lập tức nhận nhiệm.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện thì Vũ Độc đã đến, hướng về phía Thi Thích gật đầu, Thi Thích đang muốn đứng dậy bái lạy thì Vũ Độc đã khoác tay, chỉ vào án kỷ bảo y ngồi xuống, bản thân thì tìm một vị trí đợi điểm tâm dọn lên. Thân binh cung kính dâng trà, hắn nhấp vài ngụm rồi vẫn cứ ngồi yên nghe mọi người trò chuyện.

Tất cả mọi người đều sợ Vũ Độc, loại uy nghiêm này phảng phất tồn tại ngay trong sự hiện diện của hắn, tựa hồ những nơi hắn có mặt hắn đều là người có uy quyền nhất. Mà Đoạn Lĩnh dần dần cũng phát hiện được điểm ấy.

Đợi mọi việc giao phó xong, Thi Thích liền đi thu thập chuẩn bị làm việc, trong phòng chỉ còn lại Trịnh Ngạn, Vũ Độc và Đoạn Lĩnh. Hạ nhân dọn điểm tâm lên, ba người vừa ăn vừa trò chuyện.

"Ngươi đến đây làm gì?" Vũ Độc hỏi.

Trịnh Ngạn nói: "Tìm vài món đồ, ngươi cũng biết mà."

Đoạn Lĩnh nhìn Trịnh Ngạn lại nhìn Vũ Độc, hỏi: "Trấn Sơn Hà sao?"

Hai người đều không trả lời, tự mình lâm vào trầm tư, Đoạn Lĩnh nghĩ mình đã đoán đúng nên cũng không tự hỏi nữa.

"Sẽ ở bao lâu?" Vũ Độc lại hỏi.

"Tìm được mới thôi." Trịnh Ngạn thong dong đáp.

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ việc này quá tốt, nhất định phải kéo Trịnh Ngạn ở lại Nghiệp thành, như vậy Vũ Độc có thể ra ngoài mang binh đánh giặc rồi. Mấy hôm nay y thật sự đã nhận rõ, trước lúc xuất hiện không có chuẩn bị sẵn sàng đúng là vô cùng thất sách.

"Người Nguyên ở nơi nào?" Vũ Độc lại hỏi.

Trịnh Ngạn ném ra một tấm da dê, trên da dê có dính máu khô, nói: "Đêm qua có một người đưa thư mang đến, hắn đi qua biên giới rồi nhắm thẳng về hướng đông bắc. Chữ trong thư ta xem không hiểu, đưa cho ngươi đấy."

Đoạn Lĩnh lập tức nhận lấy, phía trên đều là Nguyên văn, là một phong thư của Bạt Đô tự tay viết, hy vọng có thể mượn năm nghìn binh sỹ của Oa Khoát Đài ở tây diện, nửa tháng sau liền trực tiếp hạ xuống Nghiệp thành.

Sau khi Đoạn Lĩnh phiên dịch xong Vũ Độc chỉ phát ra một thanh âm tỏ vẻ khinh thường, nói: "Bố Nhi Xích Kim biết trong vòng mười ngày không thể đánh được nơi này, liền nghĩ đến chuyện mượn binh."

"Bọn họ có năm nghìn người." Đoạn Lĩnh nói, "Mượn thêm năm nghìn nữa tổng cộng có một vạn, xem ra quả thực rất có quyết tâm đánh hạ Nghiệp thành."

Trịnh Ngạn nói: "Người đưa tin chết trong tay ta, thư này xem ra không thể đến nơi."

"Thường đều sẽ có vài người đưa thư." Đoạn Lĩnh nói, "Bọn họ chia nhau ra lên đường, cũng chọn hướng khác nhau hành tẩu, đề phòng bị thất lạc hoặc gặp sự cố. Ta liền lập tức viết thư cho Hàn Tân, báo cho

hắn phải chuẩn bị tinh thần, chỉ cần nhìn thấy quân đội của người Nguyên tiến vào liền lập tức xuất binh đánh lén."

Viện quân của Oa Khoát Đài nếu gấp rút tiếp viện, nhất định sẽ chọn tuyến đường men theo Ngọc Bích quan. Con đường kia phi thường khó đi, cho dù năm đó phụ thân nóng lòng tiến về Thượng kinh cũng không lựa chọn lộ tuyến này. Bởi vì khu vực bên ngoài Ngọc Bích quan rất lý tưởng để mai phục tập kích, chỉ cần Hàn Tân nguyện ý, hắn nhất định có thể giúp Nghiệp thành chặn đứng đoàn quân tiếp viện này của người Nguyên.

"Vậy người định dùng cái gì để dụ Hàn Tân xuất thủ?" Vũ Độc nói, "Nếu ta là hắn, sẽ không tùy tiện ra tay."

"Ta sẽ nghĩ biện pháp." Đoạn Lĩnh đứng dậy bước vài bước, nói, "Chỉ sợ người Nguyên không đợi được viện quân cũng không buông tha Nghiệp thành. Hơn nữa cho dù không có viện quân của Oa Khoát Đài, năm nghìn người được Bạt Đô thống lĩnh cũng đã phi thường khó đối phó."

Vũ Độc đặt đũa xuống, nói: "Người Nguyên lúc này hẳn đã lánh đến bắc diện Tầm Thủy, chỉ cần quân công thành không vượt quá năm nghìn người ta liền có lòng tin thủ thắng. Trịnh Ngạn, ngươi đem lộ tuyến khi đến đây vẽ ra, an nguy của phủ đệ này tạm thời giao cho ngươi, những việc khác cứ để ta tính toán."

Vũ Độc nhìn về phía Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chốc rồi gật đầu, hắn liền cầm kiếm bước ra ngoài triệu tập Bách phu trưởng hội họp, hiển nhiên có việc muốn làm, một khắc cũng không thể đình lại.

Thẳng đến khi Trịnh Ngạn xuất hiện Đoạn Lĩnh mới xem như thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể để Vũ Độc ra ngoài làm việc.

"Cười cái gì?" Trịnh Ngạn quan sát Đoạn Lĩnh, nói, "Rất nhớ ta sao? Đến hôn một chút?"

Đoạn Lĩnh nhìn Trịnh Ngạn, thực sự càng xem càng khả ái, cho đến bây giờ y vẫn chưa từng cảm thấy đối phương anh tuấn tiêu sái đến vậy, bất giác nói: "Bắt đầu từ giờ khắc này, ngươi liền ở bên cạnh ta không cần rời đi."

"Nếu ngươi muốn gả cho ta thì chuyện này liền không cần lo lắng." Trịnh Ngạn nghiêm trang nói, "Chỉ cần hai tà thành thân rồi, tự nhiên ta sẽ xem chừng ngươi một tấc cũng không rời, miễn cho ngươi dụ dỗ người bên cạnh."

Đoạn Lĩnh nói: "Đừng hồ nháo, Trịnh Ngạn, ngươi không thể nghiêm túc một chút sao, nam nhân cùng nam nhân làm sao có thể thành thân?"

"Một dãy Mân Bắc của Hoài Âm, nơi đó nam nhân cũng có thể đăng đường đối bái, cũng chính là thành thân rồi." Trịnh Ngạn lộ ra vẻ lưu manh hề hề cười nói, "Còn có thể bái thiên địa, ngươi không biết sao?"

Đoạn Lĩnh vô cùng kinh ngạc, y thật sự chưa bây giờ nghe đến tập tục này.

Trịnh Ngạn nói: "Muốn ta theo bảo vệ ngươi, vẫn nên cho ta chút phúc lợi chứ."

Đoạn Lĩnh nói: "Chuyện này không được, những việc khác ngươi muốn cái gì ta đều đáp ứng."

Trịnh Ngạn suy nghĩ một chút, nói: "Vậy ngươi giúp ta tắm rửa đi."

Đoạn Lĩnh: "…"

Nửa canh giờ sau, Trịnh Ngạn ngâm mình trong một thùng gỗ to đặt giữa sân, Thái Thú Hà Bắc vén tay áo lên vẻ mặt vô cảm giúp hắn chà lưng.

Trịnh Ngạn gác bàn tay đeo bao tay tàm ti của mình lên thành thùng, híp mắt phơi nắng, để lộ hình xăm bạch hổ.

"Hình xăm này có ý nghĩa gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Vũ Độc không nói với ngươi?" Trịnh Ngạn hỏi ngược.

"Biết qua lai lịch." Đoạn Lĩnh nói, "Thế nhưng vì sao ngươi xăm trên tay, Vũ Độc trên cổ, Thương Lưu Quân lại là trên mặt?"

"Ôi chao." Trịnh Ngạn nói, "Của Thương Lưu Quân ngươi cũng xem qua? Không phải nói người nhìn thấy đều phải chết sao? Của Ô Lạc Hầu Mục ngươi có xem qua chưa? Hình xăm ở nơi nào?"

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm may mà mình chưa nói Lang Tuấn Hiệp xăm trên cánh tay, bằng không nhất định sẽ khiến Trịnh Ngạn hoài nghi.

"Hắn là đồ đệ của ta." Đoạn Lĩnh nói, "Theo ta học văn viết chữ."

"Hắn lại còn không biết chữ?" Trịnh Ngạn cười xấu xa hỏi.

Đoạn Lĩnh: "…" Ngươi nói lời khách sáo thẳng thắn như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?

Trịnh Ngạn nở nụ cười, hắn tựa hồ rất thích trêu chọc Đoạn Lĩnh, nghiêm trang nói: "Hình xăm đặt ở đâu đều có ý nghĩa riêng, đơn giản chính là không thể để người khác nhìn thấy, người thấy được chỉ có một chữ —— chết."

Đoạn Lĩnh: "…"

"Ngươi ngẫm lại xem." Trịnh Ngạn nói, "Bình thường Vũ Độc có phải đều dùng y phục che lại không?"

"Vậy hình xăm của ngươi ta cũng đã nhìn thấy." Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi cũng không có giết ta."

"Ta không nỡ giết ngươi." Trịnh Ngạn nói, "Dù sao ngươi cũng chỉ là tùy tiện nhìn một chút. Mang y phục trong hành trang của ta qua đây."

Đoạn Lĩnh xoay người mở hành trang của Trịnh Ngạn, chợt nhìn thấy một đống chông sắt, y cầm lên nương theo ánh mặt trời nhìn, phía trên lóe ra lam quang kịch độc.

"Không cần đụng chạm lung tung." Trịnh Ngạn thờ ơ nói, "Tuy rằng nam nhân của ngươi là cao thủ dùng độc, thế nhưng nếu bị thứ này cắt phải, y muốn cứu cũng không kịp."

"Hóa ra ngươi cũng biết dụng độc." Đoạn Lĩnh trả chông sắt về chỗ cũ, lại lấy ra một tấm áo choàng.

"Thứ đó không phải của ta." Trịnh Ngạn nói, "Trên đường nhặt được."

Động tác của Đoạn Lĩnh dừng lại, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý niệm —— những thứ ám khí tẩm độc này chẳng lẽ là của Ảnh đội? Trịnh Ngạn trên đường đã giết người của Ảnh đội sao?

Ý niệm chỉ thoáng qua trong nháy mắt, Đoạn Lĩnh còn nói: "Ngươi cứ dứt khoát rời đi như vậy, không cần theo bên cạnh Bệ hạ sao?"

"Là Bệ hạ phái ta ra ngoài, Tạ Hựu sẽ canh chừng người dùng thuốc." Trịnh Ngạn bước ra khỏi thùng tắm, thuận tay cởi quần xuống không chút ngại ngùng, còn chơi đùa vài cái với thứ kia của mình. Đoạn Lĩnh chỉ đành phải vờ như không thấy được, đem y phục ném cho Trịnh Ngạn rồi cầm đồ bẩn của hắn đi giặt.

Trịnh Ngạn tắm xong thì Vũ Độc cũng trở về. Hôm nay vô cùng oi bức, Vũ Độc cũng ra một thân mồ hôi, tự mình đứng trong viện tắm, sau khi tắm xong hắn cũng giống như Trịnh Ngạn, chỉ mặc một thân bố y trắng tuyết ngồi yên trong phòng. Đoạn Lĩnh liếc nhìn Vũ Độc, hắn hơi gật đầu, ý bảo mọi việc đã an bày thỏa đáng, không cần lo lắng..

"Chuyện thế nào rồi?" Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh biết hắn đang hỏi việc của Hàn Tân..

"Ta đã tra xét lý lịch của tướng sỹ bổn thành." Đoạn Lĩnh nói, "Phái một đội người, đều phải từng là thủ hạ lâu năm của Tiên đế, cũng là bộ hạ cũ của Hàn Tân, để bọn họ cưỡi Bôn Tiêu đi vào Ngọc Bích quan

thuyết phục hắn xuất binh giúp chúng ta che chắn. Theo tình theo lý, Hàn Tân mặc dù đã từng phản bội Tiên đế, thế nhưng tình huống lúc đó có thể tha thứ, cũng không phải huyết hải thâm cừu gì. Người làm đại tướng quân ít nhiều đều có chút khí khái."

Vũ Độc nói: "Biên Lệnh Bạch không có thứ đó."

"Ta nghĩ Hàn Tân không giống." Đoạn Lĩnh nói, "Hắn đồn trú Ngọc Bích quan nhiều năm, trong triều khi nhắc đến người này đều cực ít phê bình. Theo lý, hắn cũng không hy vọng Nghiệp thành rơi vào tay người Nguyên, bằng không một ngày quân Nguyên càn qua Tầm Thủy, Ngọc Bích quan liền phải đối mặt với nguy cơ hai bề đông tây thụ địch. Hắn không thể không hiểu điểm ấy. Ngươi cho rằng thế nào?"

Câu cuối của Đoạn Lĩnh chính là đang hỏi Vũ Độc.

"Cứ để bọn họ đến." Vũ Độc nói, "Một trận này sớm muộn đều phải đánh. Dựa theo những gì ta nhìn thấy lúc tuần thành hôm nay, mặc dù đều là lão binh vô lại, thế nhưng muốn ra trận giết địch tuyệt đối không thua người Nguyên. Nếu tất cả đều là tân binh ta ngược lại mới cần lo lắng. Lúc trước bọn họ chỉ là thiếu một kẻ thống xuất nên không thể đánh trận cho thống khoái, Thái Thú và Giáo Úy tiền nhiệm đều là hạng chỉ huy giẻ rách, binh lính sinh lòng bất mãn từ đó mới có việc Nghiệp thành liên tiếp báo nguy."

"Kẻ địch ít một chút vẫn là chuyện tốt." Đoạn Lĩnh nói, "Đến tận mùa xuân năm sau chúng ta vẫn không có tân binh bổ sung, chi bằng thận trọng một chút."

"Nếu như Hàn Tân không phối hợp." Vũ Độc nói, "Nghiệp thành sớm muộn xong đời, một tòa thành, hai ngàn người, tuyệt đối không chống được với quân đội chính quy của Nguyên quốc. Chúng ta phải sớm mang theo bách tính toàn thành thoái triệt về Hà Giang, lại xác nhập binh lực lưỡng thành mới có thể chống đối ngoại địch."

"Đây là biện pháp sau cùng." Đoạn Lĩnh nói, "Nhưng ta tin tưởng sẽ không cần dùng đến."

Cùng ngày, Tôn Đình mang theo thư rời đi, ra roi thúc ngựa đến Ngọc Bích quan, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, dùng tốc độ của Bôn Tiêu chỉ cần bốn ngày liền có thể đến nơi.

"Bôn Tiêu sẽ không để thuộc hạ cưỡi đâu." Tôn Đình nói, "Thuộc hạ liền mang theo vài con ngựa, chết mấy con cũng không sao."

Đoạn Lĩnh xua tay ý bảo hắn tránh qua một bên đợi, sau đó sờ sờ đầu của Bôn Tiêu thấp giọng thủ thỉ: "Bôn Tiêu, ngươi đứa Tôn Đình đến Ngọc Bích quan, hắn phải đi truyền tin để cứu tính mệnh tất cả chúng ta."

Nói xon Đoạn Lĩnh liền dẫn Tôn Đình đến, để hắn lên ngựa.

Bôn Tiêu không có chút giận dỗi nào, chỉ nghiêng đầu nhìn Đoạn Lĩnh tựa hồ có chút nghi hoặc, đang đợi

y cùng lên lưng mình. Đoạn Lĩnh nhẹ giọng thúc giục: "Đi! Các ngươi đi nhanh về nhanh!"

Bôn Tiêu chở theo Tôn Đình, phóng nhanh như gió ra khỏi Nghiệp thành hướng về Ngọc Bích quan.

Mấy ngày kế tiếp, Trịnh Ngạn trước sau vẫn đợi ở trong phủ, Vũ Độc lại bận rộn thiết kế chiến thuật, hai gã Tỳ tướng trước đó bị hắn đánh thụ thương lúc này đã miễn cưỡng có thể đứng lên, bồi hắn chỉ huy luyện binh.

Đoạn Lĩnh cũng đi nhìn qua vài lần, không hổ là đội quân năm đó được phụ thân dẫn theo, chỉ cần bắt đầu nghiêm túc liền tiến thoái có độ, trên chiến trường thành thạo anh dũng, vừa nhìn đã biết là đội quân dày dạn sa trường, biết rõ nên làm thế nào mới có thể tồn tại giữa chốn chém giết tàn bạo.

Phần lớn thời gian Đoạn Lĩnh đều đang vắt óc suy nghĩ, muốn tìm cách để bách tính lưỡng thành có thể sống sót qua mùa đông. Y hạ lệnh cấm việc đốn củi đốt than, hy vọng có thể để khu rừng núi phía bờ nam Tầm thủy có thể khôi phục sinh cơ, hiện tại dân chúng đều đang dùng than tồn trữ, mỗi năm vào mùa thu tốc độ tiêu hao than củi đều phi thường lớn, cứ đốt mãi như vậy, chỉ sợ mùa đông chưa đến thì đã không còn than nữa.

Còn có vấn đề lương thực… người được phái đến Liêu quốc đưa thư đến nay vẫn chưa mang tin về, nếu người nọ ngày đêm kiêm trình, hiện tại hẳn là đã đến được Trung kinh. Nếu như Bạt Đô ra tay sớm hơn, thật không biết phải xoay sở thế nào.

Đoạn thời gian này có thể nói là một trong những lúc chật vật nhất mà Đoạn Lĩnh từng nếm trải, trước đây y chỉ cần lo liệu cho mình sống sót, hiện tại y còn phải dẫn dắt nhiều người như vậy cùng nhau sống sót.

Mà lần này, phản ứng của Vũ Độc lại là: 'Ngươi chỉ cần quản tốt thành trì là được, xung phong chiến trường là việc của ta. Nếu như cái gì cũng cần ngươi bận tâm, như thế cần một Giáo Úy như ta để làm gì?' Thế nhưng Đoạn Lĩnh thủy chung vẫn cứ lo lắng.

"Ngươi đừng lo lắng như vậy." Trịnh Ngạn ngược lại còn nghĩ ra đủ cách an ủi Đoạn Lĩnh, từ khi hắn đến mỗi ngày bọn họ đều có thể ăn ngon, hôm qua là mỳ với nước lèo hầm từ xương bò, ăn cùng thịt phá lấu và rau củ. Hôm nay lại là tôm rang muối cùng canh đương quy. Chỉ là Đoạn Lĩnh vẫn có điểm không yên lòng, không ngừng thở dài.

"Đây cũng xem như là lần đầu tiên hắn chính thức dẫn binh." Đoạn Lĩnh nói.

Trịnh Ngạn đáp: "Làm một thượng vị giả, có một số việc ngươi dù sao cũng nên để người khác thay ngươi xử lý. Ngươi cho rằng Vũ Độc là kẻ không thua nổi sao? Ta thấy cũng vị tất như vậy, trước đây hắn đã thua bao nhiêu lần, đến mức tất cả đều mất trắng, chỉ sau khi nhận thức ngươi mới dần dần gây dựng lại."

Đoạn Lĩnh biết kỳ thực Trịnh Ngạn lý giải Vũ Độc hơn bản thân rất nhiều, vì vậy chỉ đành gật đầu. Đoạn Lĩnh tin tưởng, nếu như cần thiết bản thân y cũng có thể dẫn binh, thế nhưng một quân không thể có nhị soái, cũng như một nước không thể có hai vua. Y muốn giúp Vũ Độc nghĩ kế còn chẳng bằng trực tiếp giao

hết cho đối phương.

Mấy ngày này, Vũ Độc thậm chí ngay cả buổi tối cũng phải rất khuya mới về đến, Đoạn Lĩnh cũng ngủ trước mà không đợi, Trịnh Ngạn thì lại ngồi trong viện ngắm trăng đợi đến khi Vũ Độc xuất hiện mới về phòng đi ngủ. Vũ Độc sau khi thay y phục ra liền nhẹ nhàng tiến vào ngủ bên cạnh Đoạn Lĩnh, cũng không làm y tỉnh giấc.

Đợi đến hôm sau khi thức dậy, Vũ Độc cũng đã đi mất rồi.

139. Quyển 2 - Chương 139: Anh Linh Phù Hộ

Bạt Đô cùng đội quân của hắn cứ chậm chạp không đến, Nghiệp thành phái ra mười tên thám báo tản khắp xung quanh điều tra, đã vài lần phát hiện được tung tích Nguyên quân, thế nhưng đối phương lúc này lại không đóng trại thời gian dài ở bất cứ đâu. Qua một hồi khúc chiết cố ý náo loạn Nghiệp thành, bây giờ thì chẳng biết lúc nào mới có thể khai chiến.

"Bọn họ đang chờ cái gì?" Đoạn Lĩnh nhìn địa đồ, lông mày khóa chặt hỏi.

"Chờ cơ hội tiến công." Vũ Độc đáp, "Về phần cơ hội là gì thì chỉ có bọn họ biết."

Khí trời oi bức, tầng tầng mây đen cuồn cuộn mà đến, mắt thấy một trận mưa xối xả sắp sửa nổi lên, đây không phải là chuyện tốt —— Đoạn Lĩnh đứng ở đầu tường quan sát khí trời phương xa. Chỉ cần trận mưa này đổ xuống, phòng tuyến khói lửa y tốn công thành lập dọc theo lưỡng thành liền không thể phát huy tác dụng.

Trong một mảnh lầy lội, muốn hành quân đánh trận cũng sẽ càng trắc trở, vạn nhất quân Nguyên từ mặt sau công đến liền sẽ vô cùng nguy hiểm.

Hôm nay gió lớn dị thường, tòa tháp canh đầu tiên chỉ ở phụ cận, trong thành còn có không ít dân binh đang luyện tập xạ kích. Vũ Độc chọn ra một bộ phận dân phu tráng niên, nhượng quân đội Nghiệp thành phái ra năm gã Bách phu trưởng cùng mười Thập thu trưởng dẫn theo bọn họ làm thao luyện đơn giản, cứ thế miễn cưỡng gia tăng thêm được hai nghìn quân. Chỉ là thời gian thao luyện cũng rất ngắn ngủi, hẳn là không có tác dụng lớn gì.

Đây chính là chỗ tốt khi dùng người trong nhà, sẽ không sản sinh xung đột. Theo Đoạn Lĩnh nghĩ, những dân binh này không có khả năng đánh với người Nguyên cũng không sao, chỉ cần có thể thủ thành một chút, đứng trên tường vây cũng đủ dọa người.

"Ngươi nghĩ bọn họ khi nào sẽ tấn công?" Đoạn Lĩnh hỏi.

“Ngày mai đã là ngày kỵ của Tiên đế rồi.” Trịnh Ngạn trả lời không đúng câu hỏi.

“Phải rồi.” Suy nghĩ của Đoạn Lĩnh bị dẫn đi, nói, “Bất tri bất giác đã qua hai năm. Ngày kỵ năm ngoái Bệ hạ đã trải qua thế nào?”

“Cũng chỉ là ở trong cung thương tiếc.” Trịnh Ngạn nói, “Còn có thể làm được gì? “

Đoạn Lĩnh gật đầu, chợt thấy Vũ Độc dẫn theo hơn trăm người từ ngoài thành trở về.

“Ngươi đã về rồi?” Đoạn Lĩnh lớn tiếng hỏi.

“Nhanh xuống đây!” Vũ Độc ngẩng đầu, nhìn thấy Đoạn Lĩnh liền gọi, “Đứng trên tường thành làm gì? Rất cao!”

Đã hai đêm liền Vũ Độc chưa trở về ngủ, cũng không biết hắn đã đi nơi nào, có lẽ là tìm hiểu tung tích của người Nguyên? Đoạn Lĩnh nhanh chóng xuống khỏi thành lâu, ra lệnh mở rộng cửa.

Vũ Độc cũng không vào thành, nói: “Ta đều chuẩn bị xong, không cần lo lắng. Ngươi về trước đi, trời sắp mưa rồi, ta còn phải đi kiểm tra khói lửa. Nào, về đi.”

Đã hai ngày không gặp, Đoạn Lĩnh vô cùng tưởng niệm Vũ Độc, y nắm lấy một con ngựa dự định đuổi theo, nói “Ta cùng đi với ngươi!”

Vũ Độc vốn định bảo Đoạn Lĩnh trở về, thế nhưng nghĩ đến gì đó lại nói: “Đến đây.”

Vì vậy Đoạn Lĩnh và Vũ Độc cùng cưỡi trên một con ngựa, Trịnh Ngạn lưu lại thủ thành, hai người mang theo hơn trăm binh sĩ đi kiểm tra khói lửa.

“Đứng lên!” Vũ Độc hướng về phía sĩ binh dưới đài khói lửa quát to, “Xốc tinh thần lên, trời sắp mưa rồi!”

Củi lửa dùng để báo động đã chuẩn bị tốt, lúc trời mưa binh sĩ sẽ phải dọn vào mái hiên để tránh khỏi bị ẩm ướt. Hai người lần lượt kiểm tra sáu trạm gác, Đoạn Lĩnh thỉnh thoảng còn ngẩng đầu nhìn trời, sợ rằng có chuyện xảy ra.

“Nếu có được chim cắt thám báo của người Nguyên thì tốt rồi.” Đoạn Lĩnh nói, “Cho dù là bồ câu đưa tin cũng tốt.”

“Phụ thân ngươi từng nói.” Vũ Độc đáp, “Bọn họ có xạ thủ chuyên môn săn tín cáp, rất ít bồ câu có thể qua mắt bọn họ. Có lạnh không?”

Cuồng phong nổi lên, hắc vân áp thành, giữa trời đất mênh mông thăm thẳm này, Vũ Độc kéo áo choàng của mình ra bọc lấy Đoạn Lĩnh, áo choàng phần phật trước gió, chiến mã lại chở hai người chạy về phía chân trời.

"Đã sắp mưa." Đoạn Lĩnh nói, "Chỉ mong đối phương nghìn vạn lần đừng chọn hôm nay công thành."

Vũ Độc đáp: "Đến cũng không sợ, yên tâm đi. Thế nào đột nhiên muốn đi cùng ta, nhớ ta?"

Đoạn Lĩnh vươn tay, dưới lớp áo choàng ôm lấy hông Vũ Độc, hai người kề sát cùng nhau, nói: "Ngươi nói xem, một trần này chúng ta có thể thắng không?"

"Sẽ không thua." Vũ Độc đáp, "Đây là đất phong của phụ thân ngươi, ngài ở trên trời sẽ phù hộ chúng ta."

Chỉ là nền trời vẫn trùng trùng mây đen, gió thổi càng lúc càng lớn, thỉnh thoảng còn có vài tia thiểm điện xẹt qua. Vũ Độc dừng ngựa, nói: "Trời mưa rồi, chúng ta về trước thôi, đợi đến mai lại kiểm tra những trạm gác còn lại."

Vũ Độc huýt sáo dài một tiếng, bọn lính nhất loạt xoay người trở về thành. Không hiểu tại sao, Đoạn Lĩnh có một dự cảm cực kỳ mãnh liệt —— Bạt Đô sẽ chọn hôm nay để công thành.

"Báo ——!" Một gã sĩ binh từ xa vọt tới hô, "Tôn Đình đại nhân đã trở về!"

Trái tim của Đoạn Lĩnh lập tức nhảy lên cổ họng, nói: "Nhanh! Đi!"

"Báo ——!"

Đợi bọn họ chạy về còn cách Nghiệp thành không đến bốn mươi dặm, lại có binh sĩ đến báo: "Thám báo truyền tin! Nguyên quân xuất hiện ngoài trăm dặm, đang hướng về Nghiệp thành!"

Rốt cuộc đã tới!

Ngay sau đó một tiếng sét bổ ngang rạch đôi chân trời, hạt mưa tầm tả xối xuống. Đoạn Lĩnh hô: "Bọn họ tới rồi! Nhanh! Tìm người đi báo cho Hà Giang thành!"

Vũ Độc xốc lại áo choàng bao kín Đoạn Lĩnh, chỉ lộ ra một sườn mặt anh tuấn lạnh lùng, bất kể mưa to mà phóng ngựa phi nhanh.

Cả Nghiệp thành đều bị mây đen bao phủ, sấm chớp liên hồi, một trận bạo vũ cuối cùng trước khi nhập thu hoành nhiên mà đến

"Toàn bộ vào chỗ!" Vũ Độc vừa vào thành liền quát to, "Chuẩn bị đánh giặc! Trận này phải đánh cho đám người Nguyên cúp đuôi chạy về!"

Mấy tên thủ hạ của Vũ Độc lập tức phân công điều động quân đội, Đoạn Lĩnh không biết người này cư nhiên có thể thu phục quân sỹ Nghiệp thành nhanh như vậy, liền kinh ngạc nhìn sang.

"Cười cái gì?" Vũ Độc hỏi.

"Không có gì." Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi xuất thành đánh trận sao?"

Vũ Độc đáp: "Chia ra phục kích, tối nay có thể sẽ không trở về. Ngươi về trước tìm Trịnh Ngạn đi."

Tôn Đình đã chờ bọn họ trong phủ Thái Thú, vừa thấy Đoạn Lĩnh liền quỳ một gối xuống đất, nói: "Thái Thú, Giáo Úy đại nhân, may mắn không làm nhục mệnh!"

Đoạn Lĩnh nghe được câu này thì suýt nữa ngất đi, đỡ án kỷ kích động nói: "Tốt… Tốt."

Hàn Tân thấy Tôn Đình đưa thư đến liền phái quân dọ thám, quả nhiên giống như Đoạn Lĩnh đã dự đoán, người Nguyên đặc biệt phái ra mấy con tín ưng phân công đưa tin đến chỗ Oa Khoát Đài. Mà Oa Khoát Đài cũng nhanh chóng đưa binh đến chi viện Bạt Đô.

Hàn Tân không nói hai lời liền xuất binh, mai phục quân của Oa Khoát Đài bên ngoài Ngọc Bích quan, Tôn Đình còn tùy quân xuất chiến. Trận ấy bọn họ đánh cho Nguyên quân người ngã ngựa đổ, thuận tiện cắt đứt con đường chi viện cho Nghiệp thành. Sau khi đại công cáo thành, Tôn Đình liền hỏa tốc quay về truyền tin, lúc này đám quân chủ lực của Bạt Đô có lẽ còn chưa nhận được tin tức, viện binh của bọn họ sẽ không đến được.

Giả chăng bọn họ đã biết, vì vậy mới mạo hiểm bạo vũ đến công thành.

"Ngươi làm rất tốt." Đoạn Lĩnh nói với Tôn Đình, "Lui xuống nghỉ ngơi đi."

"Là do đại nhân viết thư có sức thuyết phục." Tôn Đình nói, "Hàn tướng quân vừa đọc thư xong cũng không hỏi nhiều, liền lập tức đi điểm binh."

Đoạn Lĩnh gật đầu, thả xuống một tảng đá trong lòng. Tôn Đình lại nói: "Hiện tại phải xuất thành ứng chiến? Thuộc hạ nguyện vì Thái Thú đại nhân làm tiên phong!"

"Không." Vũ Độc mở ra địa đồ nói với Tôn Đình, "Ngươi ở lại trong thành phối hợp tác chiến."

Vũ Độc lại chỉ cho Đoạn Lĩnh xem: "Chúng ta sẽ phục kích quân địch ở ba địa điểm, nơi này, ở đây cùng ở

đây."

Trịnh Ngạn cũng bước đến liếc nhìn địa đồ, nói: "Tối nay trời mưa, cơn mưa này trong chốc lát sẽ không tạnh."

Vũ Độc nói: "Vì vậy còn phải phái người đến thông tri Tần Lang, một đến một đi, nếu hành quân gấp rút thì thời gian một đêm liền có thể đến. Ta dẫn quân xuất thành mai phục, đợi đến khi Nguyên quân đến đây sẽ tập kích hậu trận của bọn họ, các ngươi ở lại trong thành cái gì cũng không cần làm, chỉ cần dùng dân binh phô trương thanh thế."

"Ngươi tốt nhất vẫn nên chờ viện binh của Tần Lang đến rồi hẳn phát động tập kích." Đoạn Lĩnh nói.

"Không thể đem toàn bộ thành bại đặt trên người hắn." Vũ Độc xoay người ra cửa, Đoạn Lĩnh lập tức đuổi theo ra sân viện, lại một đạo sấm xét xẹt qua rọi sáng đêm đen, đem bóng dáng của hai người khắc lên mặt đất.

"Hãy cưỡi Bôn Tiêu đi!" Đoạn Lĩnh nói.

Đoạn Lĩnh bước lên kéo tay Vũ Độc, Vũ Độc đang quay lưng về phía Đoạn Lĩnh cũng dừng bước.

"Nghìn vạn lần phải cẩn thận." Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc xoay người, cúi đầu chạm vào trán Đoạn Lĩnh, lại nhẹ nhàng hôn lên môi y.

"Chờ ta trở lại." Vũ Độc đáp.

Bạo vũ phô tiên cái địa ào ào rơi xuống, phảng phất như muốn tưới tắt tất cả yên hỏa nhân gian, đem hết thảy tội nghiệt của thiên hạ đều cọ rửa, cuốn đi hết thù mới hận cũ, tịnh hóa đêm đen để nghênh tiếp một ngày mới đến.

"Người Nguyên đến ——!"

Boong —— boong —— boong ——

Tiếng chuông vang lên, toàn bộ dân binh đều hướng về phía chân tường thành tập trung, Vũ Độc lại dẫn quân từ cửa bắc xuất thành, khống chế Bôn Tiêu đạp ra nghìn vạn bọt nước. Một tiếng huýt dài vang lên, sĩ binh phía sau phân ra tứ tán, mỗi người đều tự xác định phương hướng chạy đến địa điểm phục kích của mình.

Tiếng ồn bên ngoài nổi lên khắp bốn phía, Đoạn Lĩnh đợi ở trong phủ, hô hấp dồn dập, không khỏi nhớ

đến tình cảnh cái đêm Thượng kinh thất thủ. Năm đó, mưa cũng xối xả như vậy, không gian cũng ầm ĩ như vậy…

Trịnh Ngạn trầm mặc đứng phía sau Đoạn Lĩnh, cả người hắn vận võ phục màu ám hồng, đang cúi đầu đeo bao tay

"Hiện giờ chúng ta nên làm gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không biết." Trịnh Ngạn nói, "Vũ Độc muốn ta bảo vệ ngươi, ngươi có chủ ý gì không?"

"Ta muốn lên thành lâu nhìn có được không? " Đoạn Lĩnh hỏi.

"Đương nhiên." Trịnh Ngạn đáp, "Ngươi dùng vũ khí gì? Ta chưa từng thấy ngươi dụng võ, biết dùng binh khí không?"

Đoạn Lĩnh đổi một bộ thường phục, thay áo bó chặt để tiện việc bắn tên, đeo trường cung lên lưng lại thắt thêm một thanh bội kiếm vào hông. Lôi minh bạo vũ, hai người rời khỏi phủ Thái Thú chạy lên thành lâu.

Dân binh đang tập trung dưới thành, cả đoàn người chen lấn, thường xuyên nghe được tiếng người hò hét.

"Mau đem chậu than bưng tới —— "

"Dầu đâu?"

"Mưa quá! Nhóm không cháy được!"

"Thái Thú tới! Mau tránh đường!" Trịnh Ngạn quát to một tiếng.

Đám người gần đó đều tự giác trật tự xếp hàng, Đoạn Lĩnh lại hô: "Cung tiễn đội ở nơi nào! Đi theo ta!"

Một gã Bách phu trưởng bước ra nghênh tiếp, đáp: "Đại nhân! Gió quá lớn! Tên bắn không đi!"

Vũ Độc để lại một trăm tên cung tiễn thủ, mang theo theo tất cả bộ binh xuất thành, lúc này Nghiệp thành ngoại trừ đội cung tiễn thì chỉ còn dân binh, quân sỹ dưới sự sắp xếp của Bách phu trưởng lần lượt tiến lên thành lâu.

Lúc Đoạn Lĩnh leo lên cầu thang thì xuýt nữa đã bị gió thổi bay xuống, cuồng phong thật sự quá mãnh liệt, thổi đến giọt mưa đều gần như bay ngang qia không gian.

Phụ thân, hãy phù hộ con. Trong lòng Đoạn Lĩnh mặc niệm.

"Không nên đi lên!" Trịnh Ngạn quát lớn, "Gió trực tiếp thổi về phía chúng ta! Quá nguy hiểm! Cẩn thận tên bay lạc!"

"Không cần sợ!" Đoạn Lĩnh hô, "Lên thành lâu!"

Trịnh Ngạn đành phải kéo Đoạn Lĩnh lên thành lâu.

Khoảnh khắc này phong vân tế hội, tiếng chuông ngân nga vang vọng, từng cơn lốc xoáy vắt ngang thiên địa cuốn qua, từng đám mây mưa nặng nề bị đại phong giận dữ cuốn về phía tây. Trong nháy mắt, đông phong phô thiên cái địa ùa đến, đem mây đen và nước mưa trong sự ảnh hưởng của mình không ngừng ép cho lùi lại.

Trong một chớp mắt Đoạn Lĩnh leo lên thành lâu, thế gian bỗng nhiên chói sáng, cuồng phong mang theo bạo vũ lui lại, giữa trời đêm hiện ra một đạo ngân hà như đai lưng gấm lụa vắt ngang qua thiên không.

"Điểm khói lửa ——!" Đoạn Lĩnh ý thức được mưa đã dừng, lại có hy vọng!

Tiếng chuông lần nửa ngân lên, boong —— boong —— boong ——

Quân Nguyên tựa như thủy triều tràn vào Nghiệp thành.

Gió dần dịu đi, Đoạn Lĩnh bước lên thành lâu, áo bào nhẹ nhàng lay động trong gió.

Trên đỉnh đầu của y chính là ngân hà lấp lánh lộ ra sau khi mây đen thoái lui, dưới chân của y lại là đại địa còn tràn ngập nước đọng.

"Ngươi đã tới chậm!" Đây là câu nói đầu tiên của Đoạn Lĩnh.

Y chẳng biết trong đám quân Nguyên dưới thành ai sẽ là Bạt Đô, thế nhưng y chắc chắn đối phương đang ở dưới chân thành.

Giữa đội ngũ của Nguyên quân phát ra hiệu lệnh một tiếng quát dài vang lên, âm hưởng binh khí thu về, hàng nghìn người nhất tề lui ra phía sau.

Một thiếu niên giục ngựa bước ra khỏi hàng ngũ đại quân, kéo mũ giáp lên để lộ gương mặt anh tuấn. Bạt Đô một thân khôi giáp, mang thương thúc ngựa đứng trước thành lâu.

“Ta cuối cùng vẫn cứ chậm một bước.” Bạt Đô nói, “Bất quá bây giờ tựa hồ vẫn còn kịp.”

Nhưng mà trong lúc này, đột nhiên từ trên đài cao giữa Nghiệp thành phát ra một thanh âm vang vọng, hỏa diễm phóng lên cao soi sáng phương viên mười dặm! Phong hỏa bạo phát mang theo quang mang và nhiệt độ kinh người, trong nháy mắt Nguyên quân không kịp trở tay đều tự lui ra phía sau.

Bạt Đô ghì chặt cương chiến mã, cũng lui về vài bước.

Năm nghìn chiến mã đạp lên vô số vũng nước đọng, ảnh ngược phản chiếu bầu trời đầy sao lấp lánh. Tại nơi tận cùng của dãy ngân hà có một đoàn quang mang đang khiêu động, tựa như muốn tiêu đốt hết thảy liệt hỏa.

Ngay sau đó, khói lửa từ phương xa lần lượt sáng lên, soi sáng đêm trường.

Một tòa lại một tòa tháp canh liên tiếp điểm hỏa, giống như một con rồng uốn lượn ôm lấy thiên lộ dẫn đến chân trời. Nguyên quân châu đầu ghé tai, bọn họ không chỉ từng gặp qua thế trận nà một lần, lúc phong hỏa đài của cả Vạn Lý Trường Thành được thắp sáng cũng chính là ngày đại quân của song phương đối chọi.

Hiện tại từng tầng mây dày nặng phô khắp bầu trời đều đã thoái lui, tựa như bàn tay của Thiên tôn đã đem tấm màng yên nhiên vén lên. Vượt qua sinh tử bỉ ngạn, chiến linh thủ hộ một cõi thiên địa trước mắt, hôm nay phảng phất đều đã đạp theo thiên lộ đến đây.

Ai dám ph ạm c ương th ổ c ủa ta, khi nh ục th ần nhi c ủa ta?!

Bạt Đô quay đầu lại, hướng về phía đại quân lớn tiến phân phó.

Nguyên quân nhất tề giương cung cài tên, châm lửa, hướng vào nội thành.

“Mau lui về phía sau!” Bạt Đô nét mặt lạnh lùng hướng về thanh lâu hô to: “Ta không muốn giết lầm ngươi!”

Đoạn Lĩnh lại không có chút hoảng sợ nào, cũng theo đó giương cung cài tên chỉ thẳng về phía Bạt Đô.

“Muốn đánh ha Nghiệp thành,” Đoạn Lĩnh nói, “Trước hết phải bước qua thi thể của ta.”

Bạt Đô gầm lên hạ lệnh bắn cung!

Song phương đồng thời buông tên.

“Các huynh đệ! Theo ta xuất chiến!”

“Giết ——!”

Ngoại vi Nghiệp thành, lưỡng đạo phục binh từ sơn lâm sơ hiện, Vũ Độc dẫn quân tràn xuống!

Một mũi tên của Đoạn Lĩnh mang theo ánh sáng của sao trời lấp lánh cùng với liệt hỏa bùng lên ở sau lưng, mở đầu cho cơn mưa tên từ trăm cung thủ trên thành lâu mãnh liệt hướng về quân Nguyên.

Mà hỏa tiễn của hơn nghìn Nguyên quân cũng đồng thời được điểm sáng, ánh lửa lập lòe soi roi gương mặt của Bạt Đô đang cưỡi ngựa đứng trước cửa thành và Đoạn Lĩnh vẫn sừng sững thủ vững nơi thành lâu.

Mũi tên của song phương đều mang theo ánh lửa, tựa như vạn điểm lưu tinh vút qua thiêu đốt toàn bộ màn đêm.

Mồng bảy tháng bảy, Đoạn Lĩnh cùng Bạt Đô xa xa đối diện, thế gian phảng phất đều tiêu thất, chỉ còn bọn họ đứng trên hai bờ của một dòng sông rộng lớn, gắt gao tương kiến.

Con sông này chẳng biết từ khi nào đã bắt đầu gào thét, tàn nhẫn ngăn cách bọn họ tại hai bờ nhân sinh vĩnh bất cận.

Mồng bảy tháng bảy, thù mới hận cũ, bao phần thất vọng?

Mồng bảy tháng bảy, nhân gian trường hận, gặp ít xa nhiều, thiên thu vạn cổ.

140. Quyển 3 - Chương 140: Quyển Iii: Vũ Thương Túy Nguyệt - Báo Tin Thắng Trận

Quyển III: Vũ thương túy nguyệt

Phù thiên địa giả, vạn vật chi nghịch lữ;
Quang âm giả, bách đại chi quá khách.
Nhi phù sinh nhược mộng,
Vi hoan ki hà?
Cổ nhân bỉnh chúc dạ du,
Lương hữu dĩ dã.
Huống dương xuân triêu ngã dĩ yên cảnh,
Đại khối giả ngã dĩ văn chương.
Hội đào lý chi phương viên,
Tự thiên luân chi lạc sự.

Quần quý tuấn tú, giai vi Huệ Liên.
Ngô nhân vịnh ca, độc tàm Khang Lạc.
U thưởng vị dĩ,
Cao đàm chuyển thanh.
Khai quỳnh diên dĩ tọa hoa,
Phi vũ thương nhi túy nguyệt.
Bất hữu giai tác,
Hà thân nhã hoài?
Như thi bất thành,
Phạt y Kim Cốc tửu sổ.

Dịch thơ

Trời đất là quán trọ của vạn vật;
Quang âm là khách qua đường của trăm đời,
Mà kiếp phù sinh như mộng,
Lúc vui được bao?
Cổ nhân đốt đuốc chơi đêm[1],
Thực là hữu lý.
Huống chi mùa xuân ấm áp đem mây khói mà mời đón,
Trời đất mênh mông đem cảnh đẹp mà giúp vui.
Họp trong vườn thơm đào mận,
Bày tiệc vui giữa anh em.
Các em tuấn tú, đều giỏi như Huệ Liên [2].
Bọn ta ca vịnh, riêng thẹn với Khang Lạc [3].
Ngắm cảnh chưa chán,
Xoay ra thanh đàm.
Mở tiệc dưới hoa,
Vung chén [4] say với nguyệt.
Nếu chẳng có văn hay,
Sao tả được lòng nhã?
Như thơ không thành,
Phạt theo số rượu ở Kim Cốc [5].

1/ Cổ thi có câu: Trú đoản khổ dạ trường, hà bất bỉnh chúc dạ du? , Ngày ngắn khổ đêm dài, sao chẳng đốt đuốc chơi?

2/ Tạ Huệ Liên là em tạ Linh Vận đời Lục Triều, rất đa tài.

3/ Khang Lạc là Tạ Linh Vận, thi văn tung hoành tuấn dật, được tập tước làm Khang Lạc công (có sách chép là Khang Lạc hầu).

4/ Về chữ "vũ thương" này có nhiều thuyết lắm, ta chỉ nên biết là đồ đựng rượu.

5/ Kim Cốc là tên một khu vườn của Thạch Sùng đời Tấn. Các văn nhân thi sĩ họp trong vườn để uống rượu, làm thơ phú, ai không làm được thì phải phạt uống ba đấu rượu.

Editor lảm nhảm: Đây là bài thơ 'Xuân dạ yến đào lý viên tự' (Đêm xuân uống rượu trong vườn đào lý) của Lý Bạch. Ý nghĩa khá rõ ràng, là kể về một buổi họp mặt giữa các văn nhân nhã sĩ. Mà ý chính của quyển này cũng là quần hùng tụ hội thi thố tài năng.

***

Mồng bảy tháng bảy, hai nước Trần Nguyên lần đầu tiên khởi xướng chiến dịch đại quy mô từ sau Thượng kinh chi chiến.

Cùng năm này, Giang Châu lũ lụt, lưu dân phiêu bạt tứ phương, Mạc Bắc rung chuyển, quốc lực trống rỗng, Đại Trần loạn trong giặc ngoài. Chẳng ai ngờ đến Thái Thú Hà Bắc cùng Giáo Úy Hà Giang tân nhậm, vừa đến Nghiệp thành không được một tháng đã liên thủ phát động một hồi tác chiến đại quy mô nhắm vào người Nguyên.

Trong trận này, quân Nguyên công thành cả đêm không chiếm được, càng là bị kỳ binh[1] luân phiên đánh lén, đến canh ba Vũ Độc lại phát động một vòng xung phong mới.

"Sát ——!"

Hai nghìn quân Hà Bắc giết thẳng vào hậu trận của người Nguyên.

Nếu không phải phía sau có kỵ binh quấy rầy Bạt Đô nắm chắc có thể đánh hạ Nghiệp thành, nhưng mà Vũ Độc dường như không có ý định tác chiến chính diện với hắn, mỗi lần song phương vừa tiếp xúc liền lập tức thoái lui.

Đoạn Lĩnh quan sát một lúc lâu, nhìn thấy Nguyên quân vài lần lọt vào vòng đánh lén phía sau của Vũ Độc, khi Nguyên quân chuẩn bị biến trận đối kháng thì quân đội phảng phất chỉ huy không suôn sẻ, ý kiến bất đồng dẫn đến luân phiên làm mất thời cơ tốt.

Đúng rồi, trong quân của Bạt Đô không đồng lòng, mấy tên Thiên phu tưởng kia hẳn là không nguyện ý nghe hiệu lệnh đối chọi quân tập kích của Bạt Đô, chỉ muốn nhanh chóng đánh hạ Nghiệp thành. Quân lệnh không được tôn trọng là tối kỵ của binh gia, nếu lúc trước không phải có chuyện y bị bắt đi, có lẽ nội bộ quân Nguyên cũng không có nhiều mâu thuẫn như vậy, đúng là lợi thế ngẫu nhiên mà.

Hai đội quân nghìn nhân mã người trước ngã xuống người sau tiến lên nỗ lực công thành, Đoạn Lĩnh mang theo dân binh đối kháng với cự mộc[2] và thang công thành của quân Nguyên.

Tiếng nổ ầm ầm đập thẳng về phía cửa thành, mấy chục quân Nguyên hùng hổ xông về phía trước, Đoạn Lĩnh chạy lên thành lâu suất lĩnh cung tiễn thủ luân phiên bắn tên vun vút, mỗi một mũi tên xẹt qua như

thiểm điện đều mang theo một tên Nguyên binh kêu thét ngã xuống.

Trên thành dưới thành đều vô cùng hỗn loạn, Vũ Độc xông xáo làm gương cho binh sỹ, những nơi hắn đi qua máu tươi tung tóe, gần như không có ai ngăn được một chiêu nửa thức của hắn. Liệt Quang kiếm lướt qua đến đâu, cả người lẫn ngựa, thậm chí là khôi giáp đều nhất loạt chia lìa.

Đoạn Lĩnh tựa vào tường thành thở dốc, Nguyên quân rốt cục ý thức được nếu không thể đem phục binh ngoài thành giải quyết hết, căn bản không thể đánh hạ tòa thành này. Vì vậy lập tức phân ra gần hai nghìn người nhắm về phía đội ngũ của Vũ Độc, chống đối sự công kích luân phiên của đối phương.

Thế tiến công nơi cửa thành nhất thời giảm bớt, quân thủ thành đổ từng bồn dầu lớn xuống dưới, châm củi đốt, khắp nơi đều là khói đen. Đoạn Lĩnh liếc nhìn đám quân Nguyên chạy ra khỏi làn khói mù, thừa thời cơ bắn mấy mũi tên, vài bóng người nhất thời giật lên rồi ngã xuống.

Vũ Độc một thân hắc khải, trong đêm tối di chuyển như quỷ mỵ, Nguyên quân vừa thấy hắn liền lập tức chạy vào trong rừng cây. Thế nhưng không được mấy chốc rừng cây cũng đã bắt lửa, khói đặc xông lên, Nguyên quân lớn tiếng ho khan, Vũ Độc lại dẫn quân từ bên cạnh càn qua, mắt thấy binh lực của đối phương đã không ngừng hao tổn, quả nhiên là bị chiến thuật du kích của vị tướng lĩnh hắc khải từ từ bào mòn!

Bạt Đô gầm lên, giục ngựa vọt tới, Vũ Độc giết đến tay phải thoát lực đổi kiếm sang tay trái, lạnh lùng nói: "Đến thật vừa lúc."

Ngay sau đó Bôn Tiêu phóng đi, Vũ Độc cùng Bạt Đô ngồi trên ngựa đánh giáp lá cà, Bạt Đô sử một cây trường thương hắc thiết năng gần ba mươi cân, Vũ Độc cầm trong tay Liệt Quang kiếm,nương theo sức bật của ngựa chém xuống, hai người giao phong.

"Đinh" một tiếng va chạm vang lên, cương thiết chấn động, thân thương bị một kiếm của Vũ Độc chém gãy! Bôn Tiêu đồng thời cũng hướng về phía tọa kỵ của Bạt Đô mãnh liệt ủi tới!

Chiến mã của Bạt Đô bị đụng phải té lăn trên mặt đất, Vũ Độc nhanh chóng chuyển hướng, nửa người treo trên lưng ngựa, Liệt Quang kiếm quơ ngang một đường!

Bạt Đô lập tức trở mình rút dao, chân trái đạp đất, quát: "Lên!"

Chiến mã bị hắn kéo cương đến khóe miệng rỉ máu, bốn vó giãy dụa chống đỡ đứng lên. Ngay sau đó tay trái của hắn tuốt đao ra, vót ngang kiếm phong của Vũ Độc. Vũ Độc quát to một tiếng, lần thứ hai biến chiêu tấn công thì Bạt Đô cũng đã kịp khống chế chiến mã vọt đi.

Khắp nơi đều là tàn binh, trời dần sáng lên, Đoạn Lĩnh thấp thoáng nhìn thấy một đường bóng đen ồ ạt xông đến.

“Biến trận ——!” Tần Lang quát lớn.

Hai nghìn quân tiếp viện chạy đến xông vào chiến trường, đổi thành trùng phong trận xếp thành một chữ nhất[1] điên cuồng đột phá.

“Xung phong!” Tần Lang quát.

“Triệt!” Vũ Độc lớn tiếng ra lệnh.

Cơ hồ cùng lúc, Tần Lang phát động xung phong mà quân lính của Vũ Độc lại rút khỏi chiến trường, Nguyên quân muốn vội vàng giục ngựa biến trận chống đối thế công của Tần Lang cũng đã không kịp nữa, mấy nghìn kỵ binh điên cuồng chém giết đến thiên hôn địa ám, khiến tình huống dưới chân tường phòng thủ của Nghiệp thành chẳng khác gì một cái cối xây thịt máu tươi tung tóe.

“Nơi này giao cho ngươi!” Vũ Độc quát to, sau đó liền quay ngựa rời đi.

Đoạn Lĩnh đang muốn ra lệnh cho thủ hạ mở cửa cho Vũ Độc vào thành, Vũ Độc lại thống lĩnh thủ hạ chạy men theo tường thành rời đi.

Quân Nguyên rốt cục tan tác, thế nhưng lại không có chút hoảng loạn nào, trong lúc rút quân đội hình vẫn giữ vững chặt chẽ, ngược về phương hướng ban đầu mà triệt thoái. Tần Lang dẫn quân truy đuổi sát sao, Đoạn Lĩnh quả đoán ra lệnh: “Mọi người lên ngựa! Theo ta đi!”

Lúc nguyên quân vượt qua cửa đông thì vẫn không ngừng trọng chỉnh đội ngũ, trong lúc bất chợt cửa thành mở rộng, Đoạn Lĩnh thống suất một trăm cung tiễn thủ và hơn một nghìn dân binh giết ra. Nguyên quân trăm triệu không ngờ, chạy đến nơi này vẫn gặp phục binh, lập tức không dám ham chiến mà bỏ chạy tán loạn.

Quân Nguyên vừa mới tập hợp nhất thời lại bị tách ra, Tần Lang đuổi tới góp binh cùng Đoạn Lĩnh, Trịnh Ngạn ở bên cạnh quát tháo: “Thái Thú! Ngươi chơi quá mức rồi! Mau trở về thủ thành!”

“Bất kể!” Đoạn Lĩnh lớn tiếng nói, đem binh sỹ gộp vào đội ngũ của Tần Lang, trực tiếp đuổi theo hơn mười dặm, đến lúc trời đã sáng rõ Tần Lang mới nói: “Không nên lại đuổi! Toàn bộ trở về phòng thủ!”

Đoạn Lĩnh vốn muốn thử một chút xem có thể bắt được Bạt Đô hay không, hôm nay Nguyên quân khó gặp một lần đại bại, tình thế hỗn loạn, thế nhưng hiện tại vẫn không tìm được nơi Bạt Đô hạ lạc cũng đành phải thôi.

Chỉ là vừa định rút lui, bên đường lại lao ra một đội phục binh, chính là Vũ Độc.

Nguyên quân còn chưa kịp ổn định lại bị tạc ra, Đoạn Lĩnh gọi to: “Vũ Độc!”

"Ngươi thế nào lại ra đến tận đây!" Vũ Độc gào lên, "Không phải đã dặn ngươi phải thủ lại trong thành sao?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Ta sợ bọn họ nhân cơ hội đánh đông môn, trong tay không đủ thủ vệ."

Hiện tại trú quân của Nghiệp thành chỉ có vài mươi người, Tần Lang hướng về phía Đoạn Lĩnh giơ ngón tay lên, nói: "Đại nhân thật đủ đảm lược."

"Bất kể." Vũ Độc nói, "Thay ngựa, theo ta đi. Tần Lang, ngươi đi cùng Trịnh Ngạn, chúng ta sẽ đánh bọc bọn họ bên bờ Tầm Thủy."

Nguyên quân đã mất đại thế, ngoại trừ qua sông đã không còn đường có thể trốn, nội bộ lại tranh chấp kịch liệt, ầm ĩ không thể thống nhất. Trong rừng cây lại có phục binh của Vũ Độc không ngừng đón đầu, tại lúc nhất thời bọn họ chỉ thấy khắp nơi đều là mai phục, duy còn một con đường qua sông đào thoát.

Khi vừa vượt được nửa sông thì Vũ Độc cùng Tần Lang lại đột ngột dẫn binh xông đến, lần phục kích này đối với quân nguyên mà nói là có tính chất hủy diệt, bọn chúng bị giết đến cả dòng Tầm Thủy đều là xác chết trôi, tính ra ít nhất có trên một nghìn tên quân Nguyên đã bỏ mạng lại tại đây.

Quân số người Nguyên hiện tại còn lại không đến hai nghìn, vượt qua Tầm Thủy rút về bắc ngạn, song phương giằng co từ xa.

"Sau này không cần trở lại" Đoạn Lĩnh đứng bên bờ sông, cả người nhuốm máu, cánh tay kéo dây cung còn đang không ngừng run rẩy.

"Lui thôi." Vũ Độc nói, "Nghiệp thành phòng thủ trống rỗng, phải mau về bổ khuyết."

Đoạn Lĩnh đến cuối cùng vẫn không nhìn thấy Bạt Đô, một trận này đến dây cũng coi như kết thúc.

Trở về Nghiệp thành, khắp nơi đều là thương binh, cái giá phải trả cho trận chiến này thực sự quá lớn.

"Kiểm kê nhân số thương vong." Vũ Độc phân phó. Hắn vừa vào đến phủ Thái Thú đã ngồi phịch xuống khôi giáp leng keng va chạm, từ trong khe hở không ít máu chảy ra, cũng không biết là máu của hắn hay là của kẻ địch.

Võ bào của Đoạn Lĩnh đã rách bươm lộ ra Bạch Hổ Minh Quang khải bên trong, y cũng nằm dài tựa lên trên đùi của Vũ Độc, chỉ cảm thấy cơ thể gần như rời ra từng mảnh.

Bên ngoài truyền đến tiếng hoan hô vang vọng.

“Hồi bẩm Thái Thú, Giáo Úy tướng quân.” Tì tướng nói, “Nghiệp thành quân tử trận bốn trăm bảy mươi hai, thụ thương một nghìn không trăm mười ba người. Hà Giang quân tử trận ba mươi sáu, thương sáu trăm lẻ một.”

“Tử thương nhiều như vậy sao?” Đoạn Lĩnh nhắm mắt lại nói, “Như vậy chốc nửa ta sẽ tự mình đi phủ tuất[1], hiện tại phải ngủ một lát, đã không chống đỡ được.”

Giang Châu nhập thu, ven quang đạo một mảnh lá vàng rực rỡ.

Tín sứ ra roi thúc ngựa vụt qua đại đạo —— trận chiến đêm thất tịch của Nghiệp thành báo cáo chiến quả, tín sứ ngày đêm kiêm trình đưa tin thắn g trận về Giang Châu, cả triều đình đều vì vậy mà chấn động, buổi lâm triều hôm đó, văn võ bá quang đều trợn to mắt không dám tin tưởng.

“Người Nguyên rút về Tầm Bắc.” Tạ Hựu nói, “Trong thời gian gần hẳn sẽ không lại tái nhập lãnh thổ Đại Trần ta.”

“Không hướng triều đình thỉnh chiến.” Tô Phiệt nói, “Đã trực tiếp đối kháng với người Nguyên, vạn nhất đến mùa đông bọn họ quay lại trả thù lại phải làm sao bây giờ?”

“Từ Nghiệp thành đến Giang Châu, ra roi thúc ngựa cũng phải mất nửa tháng.” Mục Khoáng Đạt nói, “Lại hồi đáp trở về đã là một tháng. Giáo Úy Hà Giang đã có được mật lệnh ‘Tùy nghi hành sự’ của Bệ hạ. Huống hồ người Nguyên cũng không phải chỉ là tùy thời hành động mà là có kế hoạch trực tiếp xâm phạm lãnh thổ nước ta, một trận này, về tình về lý đều là nên đánh.”

Thái Diêm nói: “Bốn nghìn người đánh năm nghìn người, ngược lại cũng không phải chiến báo quá đặc sắc.”

“Điện hạ.” Tạ Hựu nói, “Trận chiến này không thể dùng binh lực nhiều ít để phán đoán cách biệt thực lực.”

Lý Diễn Thu trầm mặc không lên tiếng, ánh mắt vẫn dán chặt vào địa đồ.

Tạ Hựu lại tiến lên một bước giải thích cho các đại thần: “Nguyên quân thiện du kích, không thiện công thành, từ Ngọc Bích quan đến biên giới phía đông, những thành trấn đã từng giao phong cùng Nguyên quân vẫn thường xuyên dùng phương thức bế thành không ra. Thế nhưng lúc này, Giáo Úy Hà Giang Vũ Độc lại xuất quân mai phục, sau khi dò xét thời gian Nguyên quân công thành liền tập kích hậu trận, phối hợp cùng Tần Lang bọc đánh từ hai phía, vẫn truy đuổi quân Nguyên thẳng đến tận Tầm Thủy. Dù chưa tận mắt nhìn thấy, thế nhưng căn cứ theo chiến báo của Thái Thú Vương Sơn, tình huống hẳn là như vậy. “

“Đây là đấu pháp năm đó Tiên đế thường dùng.” Lý Diễn Thu vân đạm phong khinh nói, “Năm ấy ở Thượng kinh, khi Hoàng huynh ta cùng Gia Luật Đại Thạch đối kháng Oa Khoát Đài cũng là trước hết

mai phục, sau đó tập kích hậu trận quân địch. Trận này tuy rằng quân công đều đặt trên người Vũ Độc, thế nhưng công của Vương Sơn cũng không thể bỏ qua, nếu không có y chặn được mật thư của Nguyên quân, thông báo cho Hàn Tân ở Ngọc Bích quan chặn đứng viện quân của đối phương, Nghiệp thành hiện tại có thể lường được đã thất thủ."

Mọi người ngậm miệng không nói, Thái Diêm có điểm tâm thần bất định, Lý Diễn Thu lại nhìn Thái Diêm, ôn hòa nói: "Hoàng nhi cảm thấy thế nào?"

"Dạ" Thái Diêm đáp, "Liền giao cho Binh bộ bình hạch công trạng."

Mục Khoáng Đạt lại nói: "Mặc dù đã có thể đuổi người Nguyên ra khỏi Hà Bắc, thế nhưng Nghiệp thành và Hà Giang rộng như vậy, vụ thu không quá sung túc, tháng trước còn chiêu mộ dân binh không chăm nom việc nông hoạt. Nói không chừng chúng ta phải chuẩn bị điều động lương thực trợ giúp bọn họ vượt qua mùa đông này."

Hộ bộ Thượng thư thở dài, nói: "Phương bắc nếu lại có nạn dân xuôi nam liền thật sự hết cách, chỉ có thể cung cấp gần đủ cho Nghiệp thành."

"Liền theo đó mà làm đi." Lý Diễn Thu đứng lên nói, "Bãi triều."

Thu đến trời cao rộng, phương bắc gió thổi rạp cỏ cây, sóng lúa cuồn cuộn. người Nguyên vừa rút lui Đoạn Lĩnh liền lập tức giải tán quân đôi để bọn họ giúp đỡ thu hoạch nông sản, miễn cho thời gian không đuổi kịp. Trong lúc nhất thời cả Nghiệp thành rộng lớn đều trống rỗng, mọi người đều đã ra ngoài gặt lúa, đập lúa rồi.

Tướng sỹ trận vong cần trợ cấp, thương binh cần thăm hỏi, Đoạn Lĩnh bận rộn suốt ba ngày liền trực tiếp kiệt sức. Sau khi trở về phủ đệ, Đoạn Lĩnh liền vào phòng giúp Vũ Độc đổi thuốc, mũi tên lần trước đã để lại một dấu sẹo, trận chiến lúc này vẫn khắc thêm một vết thương mới.

"Đánh một trận liền thêm một vết sẹo." Đoạn Lĩnh nói, "Không quá vài năm, cả người của ngươi đều là vết thương rồi."

Vũ Độc nói: "Vẫn nên lưu lại nhiều thêm vài vết, tương lai già rồi, ngươi làm Hoàng đế nếu ghét bỏ ta, ta liền mang bọn chúng trưng ra, ngươi tự nhiên sẽ nhớ đến tình nghĩa giữa chúng ta."

"Nói cái gì đó." Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười nhìn Vũ Độc, trong lòng tình triều dao động liền ôm chặt hông của đối phương, phủ phục lên tấm lưng cơ nhục rõ ràng của Vũ Độc, hôn nhẹ lên hình xăm trên cổ hắn.

"Tiểu tử kia hẳn là không dám quay lại." Vũ Độc chợt nói.

“Hắn còn sẽ trở lại.” Đoạn Lĩnh nói, “Không đợi đến nhập hạ năm sau, hắn nhất định sẽ trở lại.”

Nguyên nhân Bạt Đô bại trận Đoạn Lĩnh vô cùng rõ ràng, việc này không đại biểu thực lực của hắn không tốt mà là do nội bộ của người Nguyên lục đục. Lần sau khi trở lại hắn nhất định sẽ chuẩn bị đầy đủ, còn mang theo A Mộc Cổ để đối kháng với Vũ Độc, hơn nữa lại dẫn theo thân binh đóng trú tại Hô Luân Bối Nhĩ.

Thời gian ngắn ngủi hơn nửa năm này chính là giai đoạn nghỉ ngơi hồi phục vô cùng quý giá của bọn họ.

Vũ Độc đổi thuốc xong liền mặc ngoại bào vào muốn đứng dậy, Đoạn Lĩnh hỏi: “Lại đi nơi nào?”

Vũ Độc đáp: “Nghĩ biện pháp tìm chút đồ ăn cho ngươi.”

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, nói: “Ta cũng đang nghĩ chuyện này, đây là thuộc về chức trách của ta.”

Vũ Độc khoát khoát tay, nói: “Dưỡng gia mang miệng, cũng hết cách rồi.”[5]

“Ai, chờ một chút.” Đoạn Lĩnh nói, “Còn có vài chuyện phải nghĩ cách giải quyết, chúng ta cùng nhau.”

1/ Kỳ binh: Đạo quân phục kích bất ngờ có tác dụng chiến lược

2/ Cự mộc: Khối gỗ lớn, là kiểu những khối gỗ khổng lồ dùng để phá cửa thành hay thấy trong phim

3/ Trùng phong trận: Đây là loại trận pháp mà quân lính xếp thành một hàng dọc thọc thẳng vào thế trận của đối phương.

4/ Phủ tuất: An ủi thân nhân người đã khuất.

5/ Dưỡng gia mang miệng: Đây là một thành ngữ thường dùng chỉ trách nhiệm của chủ gia đình, ý của anh Độc là anh ấy hiện tại làm đương gia, trách nhiệm của anh ấy anh ấy sẽ lo, việc bảo vệ bạn Lĩnh anh ấy phải làm, mà trách nhiệm của bạn Lĩnh anh ấy cũng cần gánh vác. Thật quá menly mà.

141. Quyển 3 - Chương 141: Mất Khống Chế

Đoạn Lĩnh vẫn là muốn tùy tiện đi tìm một con ngựa đến để cưỡi, dù sao hai người cùng cưỡi Bôn Tiêu sẽ khiến Bôn Tiêu quá mệt mỏi, huống hồ Bôn Tiêu đã lớn như vậy vẫn chưa có tực phụ nhi, đầu tiên là theo phụ hoàng xuất sinh nhập tử nhiều năm, hiện tại lại bán mạng cho y và Vũ Độc, Đoạn Lĩnh càng nghĩ càng cảm thấy có lỗi với vị bằng hữu phi nhân này.

Đoạn Lĩnh sờ sờ Bôn Tiêu, quyết định trước hết để nó nghỉ ngơi vài ngày, y cùng Vũ Độc sẽ tự đi bộ tuần thành. Cuối thu trời trong, khoảng cách với trận đánh lần trước đã gần nửa tháng, đám binh sỹ bị thương nhẹ đều đã khôi phục đến không sai biệt lắm.

"Trịnh Ngạn đã đi đâu rồi?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Lên phương bắc." Vũ Độc đáp, "Điều tra nơi hạ lạc của Trấn Sơn Hà, lúc nào đó chúng ta cũng đi phương bắc một chuyến để xem. Hiện tại còn thiếu bao nhiêu lương thực?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Thiếu bốn mươi vạn cân lương thực, Nghiệp thành hằng năm đều không có lương thực thừa. Mà hiện tại vấn đề lương thực chỉ xếp thứ hai, phiền toái hơn chính là thiếu gỗ, chỉ cần mùa đông vừa đến hẳn sẽ có người chết cóng."

"Vậy trực tiếp để bọn họ đi đốn gỗ đi." Vũ Độc nói.

"Nếu thực sự không có cách, đợi khi mùa đông sắp đến cũng chỉ có thể lên núi đốn củi." Đoạn Lĩnh đáp, "Thế nhưng đốn xong năm sau cả núi rừng đều trơ trọi, chỉ cần mưa lớn một chút đất đá liền bị trôi đi, không mở được ruộng bậc thang cũng không trồng được ngũ cốc. Sang năm lại sẽ mất mùa."

Vùng Trung Nguyên đã từng là nghìn dặm đất màu, sau mấy năm chiến loạn liên tục, truyền tới tay y chỉ còn là một đống cục diện rối rắm.

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc tuần thành, lúc đi đến bên bờ Tầm Thủy bên ngoài Nghiệp thành, nhìn thấy bờ phía nam đã dần dần thấy dấu vết hoạt động của bách tính, mỗi nhà mỗi hộ đều vội vàng thu lương thực, sau khi mang về nhà còn phải chà vỏ, xay bột.

"Thiếu lừa ngựa." Vũ Độc nói, "Có cần đến chỗ người Liêu cướp không?"

Đoạn Lĩnh cười nói: "Chúng ta một bên đi tìm Gia Luật Tông Chân mượn lương, bên kia ngươi lại muốn chạy đến biên giới Liêu quốc cướp tài nguyên. Đây là loại đạo lý gì?"

Ở trong mắt Vũ Độc, Liêu cũng tốt, Nguyên cũng được, đều là đám đao phủ tay nhuốm máu tanh.

Chỉ là trận Thượng Tử năm đó đối với Đoạn Lĩnh đã quá xa xôi, y chưa từng tận mắt nhìn thấy sự thảm liệt lúc ấy thế nên mối hận đối với người Liêu cũng chẳng sâu đến vậy. Thay vào đó, năm ssud khi còn học

ở Thượng kinh, y nhiều ít đối với Gia Luật Đại Thạch và Gia Luật Tông Chân, cùng với nhất phái hoàng thất Liêu quốc đều có lòng thần cận.

Mà người Nguyên, tuyệt đối chính là có thù không đội trời chung.

Theo gió thổi tới, Đoạn Lĩnh ôm gối ngồi trên đống cỏ khô, tựa vào vai Vũ Độc. Vũ Độc vòng tay ôm lấy Đoạn Lĩnh, khóe môi ngậm một nhánh cỏ, hai người phóng mắt nhìn phía bờ xa Tầm Thủy.

Qua khỏi Tầm Thủy đã là alnhx địa của người Liêu.

"Nếu ta là Gia Luật Tông Chân sẽ lập tức cho ngươi mượn lương thực? Cần gì cân nhắc quá nhiều." Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh biết Vũ Độc bất quá là muốn chọc ghẹo mình một chút, trong lời nói còn mang theo một chút mùi dấm, liền mỉm cười đáp lại: "Đúng vậy, nếu hắn không cho mượn lương, chúng ta chỉ có thể chịu chết đói."

"Vẫn nên động thủ cướp thôi." Vũ Độc nói, "Chúng ta trực tiếp gặt lúa trên ruộng của bọn họ."

Đoạn Lĩnh có đôi khi thực sự không biết làm gì với Vũ Độc, người này vừa rời khỏi Giang Châu liền giống như chó hoang chạy đi khắp nơi xâm chiếm dịa bàn. Không nói việc Giáo Úy tự mình dẫn binh lên chiến trường có thể khiến người khắp thiên hạ chê cười hay không, quân Nghiệp thành dù sao cũng không phải người man rợ, bắt chước hành động phóng hỏa đốt thôn trang, giết phụ nhụ[1] của người Liêu, hắn làm sao có thể xuống tay?

"Ta đột nhiên có một ý tưởng." Đoạn Lĩnh nhìn bờ bên kia, lông mi giật giật.

–

Giang Châu, trời thu cao rộng, một cánh diều bay vào Ngự hoa viên rồi lảo đảo rơi xuống, đáp vào bên ngoài đông cung.

Thái Diêm rảo bước đi qua, một chân đạp lên cánh diều nọ, hối hả tiến vào trong điện.

"Đều lui ra đi." Ngữ khí của Thái Diêm rét lạnh.

Nội thị đều lui ra ngoài.

Lang Tuấn Hiệp từ trong hành lang bước tới, nhìn thấy con diều nọ liền khom người nhặt lên.

“Dây thả quá dài liền rất dễ đứt.”

Lang Tuấn Hiệp khó được một lần chủ động lên tiếng trước mặt Thái Diêm, đây là lần đầu tiên y chủ động mở miệng trong suốt một tháng nay.

Thái Diêm bỗng nhiên quay đầu, kinh nghi bất định đánh giá Lang Tuấn Hiệp.

“Mới vừa từ Ngự thư phòng đến.” Lang Tuấn Hiệp nói.

“Nói gì về ta?” Thái Diêm từ từ nhắm mắt lại, thửo dài một hơi.

“Thái tử chuyên cần chính sự.” Lang Tuấn Hiệp nói, “Là phúc của thương sinh.”

“Ai nói?”

“Mục tướng gia.” Lang Tuấn Hiệp đáp.

Thái Diêm mở mắt ra, vùng quanh lông mày sâu tỏa.

“Ta nhớ kỹ từ lúc hồi triều đến nay, Mục Khoáng Đạt chưa từng tán thưởng ta trước mặt Bệ hạ.” Thái Diêm nói.

“Ừ.” Lang Tuấn Hiệp gật đầu, nhìn như vậy Thái Diêm cũng không tính là quá ngu ngốc. Mỗi một câu nói của Mục Khoáng Đạt đều đã cân nhắc kỹ lưỡng rồi mới thốt ra, là hòa giải hay là một nước cờ mai phục?

Thế nhưng hiện tại Thái Diêm đã bất chấp việc đối phó với Mục Khoáng Đạt, hạ lệnh: “gọi Phùng Đạc đến, ta có chuyện muốn nói.”

Lang Tuấn Hiệp ra ngoài truyền lo2i, một lát sau Phùng Đạc đã diện kiến. Biểu tình của y hơi có chút bất an, tựa hồ muốn nói cái gì lại chung quy không có mở miệng, chỉ im lặng đợi Thái Diêm phân phó.

Thái Diêm lại nói với Phùng Đạc: “Tin tức của Vương Sơn đã truyền đến kinh thành, lần này là từ Trung Kinh đưa đến. người Liêu đã đáp ứng cho Nghiệp thành mượn hai vạn thạch lương thực, còn đặc biệt gởi một phong thư đến.”

Phùng Đạc hỏi: “Trong thư nói những gì?”

Thái Diêm tâm thần bất định, nhíu mày suy nghĩ một hồi rồi mới cất tiếng: “Không nói gì, năm đó lúc ở Thượng kinh cô cùng Gia Luật Tông Chân từng có duyên gặp mặt một lần, lúc này hắn muốn cô viết một

phong thư xem như biên nhận mượn đồ."

Phùng Đạc cười nói: "Đây vẫn là do năm đó lúc Điện hạ ở Thượng kinh tạo phúc đức cho bách tính."

"Người của ngươi rốt cuộc đang làm cái gì?" Thái Diêm đột nhiên đổi đề tài, tiến lên một bước hỏi Phùng Đạc.

Phùng Đạc bị hỏi bất ngờ có chút không kịp đề phòng, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, nhìn thấy Lang Tuấn Hiệp vẫn ở bên cạnh liền cúi đầu nhìn xuống mặt đất, cung kính đáp: "Ba đội nhân mã, có một đội hoàn toàn mất liên lạc, còn hai đội đã mai phục tại Nghiệp thành. Trong quá trình có hai ám tuyến bị Vũ Độc phát hiện, đã rút đi."

"Đả thảo kinh xà." Thái Diêm lạnh lùng nói.

"Thần tội đáng chết vạn lần." Phùng Đạc nói, "Nhưng lúc này còn có ba mươi người, chỉ cần đợi được thời cơ cũng không khó hạ thủ."

"Nhóm người mất liên lạc cũng là do Vũ Độc giếtt?" Thái Diêm không có chút ý tứ lãng tránh Lang Tuấn Hiệp, hỏi Phùng Đạc.

"Theo suy đoán của thần là do Trịnh Ngạn." Phùng Đạc đáp, "Trịnh Ngạn nói phải hồi hương, tung tích biến mất khá lâu."

"Như vậy cũng vừa khớp." Thái Diêm cau mày nói, "Vì sao lại cho rằng là hắn? Trên đời này ngoại trừ tứ đại thích khách còn có bao nhiêu kẻ có thể âm thầm tiêu diệt một phân tổ của Ảnh đội? Hắn vì sao phải xen vào việc của người khác?! Là ai phái Trịnh Ngạn đi Nghiệp thành?! Tháng trước ngươi còn báo với ta hắn sẽ quay về Hoài Âm! Đây rốt cuộc là chuyện gì! Phùng Đạc! Ngươi nói cho cô biết!"

Thái Diêm nói đến nửa câu sau đã dị thường kích động, đơn giản là gầm thét ra ngoài, dưới sự tức giận của hắn Phùng Đạc cũng phải lui nửa bước, quỳ sụp xuống đất.

"Tứ hoàng thúc đã biết việc này…" Thái Diêm nói, "Biết cô phái người đi giết Vương Sơn có phải không? Nếu không thúc ấy vì sao lại phái Trịnh Ngạn đi theo bọn họ?!"

"Bệ hạ còn chưa biết." Thanh âm của Phùng Đạc phi thường trấn định.

Thái Diêm không nói câu nào chỉ nhìn sang Lang Tuấn Hiệp, Lang Tuấn Hiệp vẫn cầm con diều ngắm nghía.

"Ngươi đi một chuyến." Giọng nói của Thái Diêm mang theo sự run rẩy, Lang Tuấn Hiệp trầm mặc không nói.

"Ngươi đi một chuyến." Thái Diêm gần như cầu xin nhìn về phía Lang Tuấn Hiệp.

Ngay lúc hắn định nói thêm gì đó thì Lang Tuấn Hiệp cũng đã buông con diều xuống, đáp: "Giết y, quốc thổ của ngươi có thể bảo toàn sao?"

Thái Diêm đáp: "Có thể. Hiện tại ta liền viết thư hồi âm cho Gia Luật Tông Chân."

Lang Tuấn Hiệp cũng không nói gì nữa, xoay người rời đi.

"Cả Vũ Độc cũng cần giết." Thái Diêm nói, "Nếu như có thể."

"Ta không giết được hắn." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Đã mất một ngón tay không thể dùng kiếm tốt như xưa, một năm này tiến cảnh của Vũ Độc hơn ta nhiều lắm. Chỉ sợ hiện tại đã không ai có thể giết hắn được."

Thái Diêm: "…"

Lang Tuấn Hiệp đi rồi, Thái Diêm lại nhìn Phùng Đạc, cuối cùng mới mở miệng: "Đứng lên đi."

Phùng Đạc chậm rãi đứng lên, ngồi xổm bên án kỷ, Thái Diêm lại vươn bàn tay run rẩy mở ra bức thư do Gia Luật Tông Chân đích thân viết, hít sâu một hơi trấn định lại, nói: "Cô nói, ngươi viết."

Phùng Đạc nâng bút chấm mực, Thái Diêm chậm rãi đọc: "Gia Luật huynh…"

Phùng Đạc hạ bút, Thái Diêm lại nói: "Không, viết 'Tông Chân'."

"Năm ấy từ biệt…" Thái Diêm đứt quãng nói, "Nào hay ly cách…"

Phùng Đạc tiếp tục viết xuống, Thái Diêm trầm mặc nửa ngày không lên tiếng.

"Cô đau đầu." Thái Diêm mệt mỏi nói, "Muốn ngủ một chút."

Phùng Đạc vội vàng đỡ Thái Diêm nằm xuống tháp, Thái Diêm thở dốc một chút rồi xoay mặt vào tường. Phùng Đạc không dám nói lời nào, rón rén lui ra phía sau.

"Phùng khanh." Thanh âm của Thái Diêm truyền đến, "Khanh không cần đi, ở tại chỗ này."

Một mảnh yên lặng bao trùm, chỉ có tiếng hô hấp phập phòng của Thái Diêm. Phùng Đạc ngồi sau án không nói được lời nào, Thái Diêm dần dần chìm vào giấc ngủ

–

Mục Khoáng Đạt bước qua hành lang phủ Thừa tướng, lông mày nhíu chặt, Thương Lưu Quân theo sát phía sau.

Mục Khoáng Đạt lúc thì tiến tới, khi thì đứng yên, lúc tựa hồ muốn xoay người phân phó cái gì lại do dự bất định. Mà Thương Lưu Quân đi theo phía sau cũng theo đó khi tiến khi dừng.

"Trịnh Ngạn đi Nghiệp thành." Mục Khoáng Đạt nói, "Là có ý gì?"

Thương Lưu Quân không lên tiếng.

"Ô Lạc Hầu Mục cũng đi." Mục Khoáng Đạt còn nói, "Lại là ý tứ gì?"

Thương Lưu Quân ậm ừ một tiếng.

Mục Khoáng Đạt cuối cùng còn thì thầm: "Ngày đó phái ra gần năm mươi Ảnh vệ hướng về phía Nghiệp thành, nhiều người như vậy đều chạy đến phương bắc để làm gì? Ngươi ngược lại không báo cho ta."

Thương Lưu Quân chưa còn chưa kịp lên tiếng Mục Khoáng Đạt đã tiếp tục lẩm bẩm: "Trương Sính vừa ly khai Tầm Dương, ngay cả tin tức cũng hoàn toàn không có, thế nhưng bên phía Đông cung là thế nào để lộ phong thanh?"

"Trương Sính tiên sinh mặc dù tay trói gà không chặt." Thương Lưu Quân đáp, "Nhưng dùng trí mưu của ngài ấy, nhất định không thua trong tay Ảnh đội."

"Vị tất." Mục Khoáng Đạt nói, "Ta thực đang lo lắng, vừa nhận được tin tức từ phương bắc không bao lâu Ảnh đội đã phái đi hơn phân nửa lực lượng. Trịnh Ngạn trên danh nghĩa là hồi hương, trên thực tế lại đi đến Nghiệp thành. "

"Nói như vậy." Thương Lưu Quân nói, "Vũ Độc bọn họ…"

"Vũ Độc cùng Vương Sơn thật ra không liên quan đến việc này." Mục Khoáng Đạt nói, "Hiện tại ảnh đội còn chưa trở lại, nói cách khác, bọn họ vẫn chưa tìm được nơi Trương Sính hạ lạc. Hôm nay ngay cả Ô Lạc Hầu Mục cũng đi, Bệ hạ cùng Thái tử ra một chiêu như vậy là có ý gì?"

Thương Lưu Quân không nói lời nào, Mục Khoáng Đạt lại đi tới đi lui trong hành lang, cuối cùng cũng dừng bước quyết định.

"Hôm nay ta còn thử hắn một câu." Mục Khoáng Đạt nói, "Hắn chỉ mỉm cười mà không đáp lời."

Thương Lưu Quân nói: “Vương Sơn vừa đánh thắng trận, nói vậy cũng không vội vàng, không bằng để y tùy cơ…”

“Không.” Mục Khoáng Đạt nói, “Ngươi tự mình đi một chuyến.”

Thương Lưu Quân chần chờ nói: “Ta…”

“Không cần lo lắng.” Mục Khoáng Đạt nói, “Lúc này chúng ta phải cược một ván, ngươi ra ngoài một tháng, ta mọi chuyện đều sẽ để tâm cẩn thận. Tối ngay liền khởi hành, lúc đến Nghiệp thành thuận tiện tìm Vương Sơn nhưng cũng không cần nói rõ nội tình cho y, chỉ nói muốn tìm Trương Sính tiên sinh, để Vũ Độc hỗ hợ.”

“Dạ.” Thương Lưu Quân đáp.

“Liền cứ như vậy. ” Mục Khoáng Đạt nói: “Phải tìm được Trương Sính mới có thể trở về.”

Thương Lưu Quân khom người gật đầu, bước nhanh rời đi.

Mục Khoáng Đạt lẩm bẩm, cười nói: “Hắc, nhưng thật ra đủ ý tứ, tứ đại thích khách đều tề tựu về một nơi.”

Mục Khoáng Đạt lắc đầu, tâm thần bất định, xoay người rời đi.

1/ Phụ nhụ: Phụ nữ và trẻ con, nguồn gốc của một dân tộc. Từ xưa đến nay, nam nhân luôn cho rằng bọn họ có thể gánh vác một dân tộc, thế nhưng thật ra, bọn họ chỉ là chống đỡ bên ngoài, cốt lõi của một dân tộc, một quốc gia chính là phụ nữ và trẻ con. Các bộ tộc trên thảo nguyên đều tôn thờ lý tưởng này, chỉ cần họ có phụ nữ và trẻ con, cho dù có bao nhiêu tráng sỹ chết cũng không quan trọng, những người phụ nữ bị bắt đi sẽ truyền lại tiếng nói, tôn giáo và phong tục của mình cho những đứa con lạc loài, sau đó bọn họ sẽ lần nữa quy về một mối.

142. Quyển 3 - Chương 142: Tuế Nguyệt Vô Tình

Dưới tường thành, gió lùa giữa biển cỏ dại tạo thành từng đợt sóng.

Thôn trang phía xa bốc lên khói đặc nghi ngút theo gió cuồn cuộn bốc lên, cả xóm làng bị một bó đuốc thiêu hủy, quân lính người Liêu sau khi phóng hỏa giết người xong liền vứt thi thể của bách tính ra ngoài bờ ruộng.

Tất cả những thi thể này đều là Hán nhân, từ lúc Liêu đế thành công chia cắt quan nội, Liêu nhân liền được xếp hạng nhất đẳng, người Sắc Mục[1] và người Nguyên nhị đẳng, Tây Lương tam đẳng, Hán nhân hạ đẳng. Thế lực của Thiên tử Đại Trần lui dần về phía nam, ách thống trị của Liêu đế mở rộng, chỉ là đối với bách tính bình dân thì sự thay đổi này đối với họ cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng, bất quá chỉ là thay một vị Bệ hạ, về phần bị Bệ hạ này có bộ dạng như thế nào mọi người bình thường cũng không nhìn thấy, nếu nói có chỗ nào thay đổi thì chỉ là quan thu thuế đổi thành người Liêu mà thôi.

Đến sau này, quan thu thuế cũng lười hỏi đến, giao nhiệm vụ cho thôn trưởng thay mặt trưng thu.

Thẳng đến một ngày người Nguyên xuất hiện.

Cái thôn nhỏ của bọn họ từ đây sẽ bị triệt để xóa tên trong lịch sử, không còn dấu vết nào, chỉ còn lại phế tích đầy đất.

Nguyên Binh giết sạch tráng đinh, cưỡng gian nữ nhân ngay trên bờ ruộng, sau khi cảm thấy thỏa mãn liền dùng một dao đâm chết.

Mấy gã bách phu trưởng đứng bên bờ đất ven đường, cung tên nhắm thẳng hướng những bách tính chạy trốn vào trong ruộng lúa, lại thả một đám chó săn bên cạnh ra, lũ súc sinh nhận được mệnh lệnh lao thẳng về phía bách tính, ghim hàm răng bén nhọn của mình vào da thịt đối phương, máu tươi nhễ nhại.

Bạt Đô thản nhiên bước qua bờ đất, thanh đao trong tay nhấc nhấc rồi chém vào một gốc cây bạch dương, lưỡi đao cắm ngập, rút ra, lại chém… qua vài lần lặp lại, trên thân cây đã bị khắc ra một chữ 'Sơn'.

"Lĩnh." Đồng âm của Đoạn Lĩnh thuở thiếu thời chợt vang lên trong đầu hắn. Khi đó Đoạn Lĩnh cầm một tảng đá, đứng sau gốc cây lớn trong sân học đường dạy Bạt Đô viết tên của mình.

"Lĩnh trong s ơn l ĩnh, ý t ứ chính là dãy núi l ớn."

"Tên c ủa ng ười Hán chúng ta đ ều có ý t ứ riêng." Thanh âm giải thích của Đoạn Lĩnh phảng phất đang vang vọng đâu đây, lại hỏi: *"B ạt Đô là có ý gì?"*

"Không có ý gì."

Khi đó vẻ mặt của Bạt Đô có chút không nhịn được, nói: *"Ch ỉ có tên c ủa ng ười Hán các ng ươi l à êm tai, d òng h ọ c ủa chúng ta li ền nh ư c ẩu tr ệ v ậy."*

Đoạn Lĩnh lại lôi kéo tay Bạt Đô, ý bảo hắn viết ra, Bạt Đô liền dùng Nguyên văn méo mó tùy tiện vẽ ra mấy ký tự, giống như giun bò vậy, như giun như nhau.

Đoạn Lĩnh nghiêng đầu nhìn: *"Là nh ững ch ữ này sao?"*

"Ng ươi xem kh ông hi ểu đi?" Bạt Đô nhìn có chút hả hê nói.

Đoạn Lĩnh liếc nhìn Bạt Đô, nói: *"Ba Đ ặc Nhĩ."*

"Ng ươi c ư nhi ên bi ết?"

Lần này đến phiên Bạt Đô kinh ngạc, Đoạn Lĩnh mỉm cười bước lên vài bước, Bạt Đô lại hỏi: *"Ai ch ỉ cho ng ươi?"*

"Xem th ấy trong sách." Đoạn Lĩnh nói, *"Ba Đ ặc Nhĩ là v ị th ần d ời núi trong truy ền thuy ết, t ượng tr ưng cho l ực l ượng và dũng khí c ực l ớn."*

Bạt Đô đuổi theo Đoạn Lĩnh, dùng sức nhấc đối phương lên, Đoạn Lĩnh kêu to một tiếng hắn lại ha ha cười, vác Đoạn Lĩnh trên vai khiêng tới khiêng lui vài vòng. Cuối cùng hai người ngã nhoài trong bụi cỏ, Đoạn Lĩnh giùng giằng xoay người muốn chạy lại bị Bạt Đô nắm lấy vật xuống.

Khi đó cả người Bạt Đô đều bẩn thỉu, tấm áo choàng da dê trên người đã nửa năm không giặt. Mà y phục của Đoạn Lĩnh lại cực kỳ sạch sẽ, môi hồng răng trắng, nước da mịn mạng, thanh khiết như một áng mây tận chân trời.

"Con m ẹ nó, b ộ d ạng c ủa ng ươi th ật xinh đ ẹp." Bạt Đô nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh, lại vươn tay xoa nắn gương mặt của đối phương. Năm ấy bọn họ còn rất nhỏ, Đoạn Lĩnh tỉnh tỉnh mê mê chẳng biết một thân thú tính của Bạt Đô là thứ gì, mà khi ấy trong cơ thể Bạt Đô đã có một cỗ dục vọng nguyên thủy nhất đang không ngừng kêu gào, khiến huyết dịch của hắn sôi lên từng đợt, dã tính khát cầu.

"Buông!" Đoạn Lĩnh vội nói, *"N ếu không li ền không ch ơi c ùng ng ười n ữa!"*

Hắn đè Đoạn Lĩnh xuống, vùi đầu hít ngửi hương vị trên cổ đối phương, Đoạn Lĩnh thừa cơ cắn mạnh vào vành tai Bạt Đô, Bạt Đô lập tức rống giận, Đoạn Lĩnh nhân đó tẩu thoát.

Bạt Đô chạy dọc theo hành lang đuổi bắt người, tìm nửa ngày lại nhìn thấy Đoạn Lĩnh đang đọc sách trước mặt phu tử đành phải bỏ qua. Mọi người đều ghét bỏ hắn bẩn, ngay cả phu tử cũng không ngoại lệ, vừa thấy hắn lấp ló ngoài cửa liền phạt đứng, Bạt Đô liền cứ thế đứng trước cửa lớp nhìn Đoạn Lĩnh đọc sách viết chữ, tựa như một tên thị vệ thủ hộ chủ nhân.

Có vài lần, là do hắn cam tâm tình nguyện chịu phạt đứng —— Bạt Đô ngồi bên miệng giếng, dùng nước lạnh làm ướt khăn vải lau chùi mặt và cổ mình, sau đó soi bóng xuống mặt nước, nhìn thấy gương mặt bản thân đã trưởng thành đang dùng đôi mắt xanh nhạt gắt gao xem ngược lại.

Hắn không khỏi nghĩ tới từng đoạn nhỏ ký ức, chúng nó không ngừng ly tán rồi tổ hợp cùng nhau, đến tận sau này hắn đã không phân rõ được việc nào thật sự đã từng phát sinh qua, việc nào chỉ là tưởng tượng. Chỉ là hắn vẫn nhớ rõ lúc mình bị phạt đứng, đợi khi ráng chiều mông lung bao phủ khắp học đường, dáng

dấp Đoạn Lĩnh đoan chính ngồi đọc sách viết chữ kia đã bị y khắc sâu vào trí nhớ, vừa an tĩnh lại nhàn nhạt hạnh phúc.

Đến hoàng hôn, đến khi bầu trời tối đen, đến khi ngọn đèn được điểm lên, đến lúc bầu trời đầy sao xuất hiện.

Khi còn đi học, ngày hắn chờ đợi nhất là lúc nào? Tự nhiên là thời gian hưu mộc vào mồng một cùng mười lăm. Mỗi lần đến lúc ấy Bạt Đô đều hy vọng Lang Tuấn Hiệp đừng xuất hiện, chỉ cần người nọ không đến Đoạn Lĩnh cũng chỉ có thể ở lại trong thư các bồi hắn, khi vào đêm bọn họ sẽ đặt y phục bên cạnh lò lửa hun khô, còn Đoạn Lĩnh lại tiến vào chăn của Bạt Đô sưởi ấm.

Lúc đó bọn họ đều còn là tiểu hài tử, thế nhưng mỗi khi da thịt bọn họ va chạm, mỗi cái vuốt ve lén lút đều khiến huyết mạch Bạt Đô sôi trào, chỉ là hắn cái gì cũng không dám nói với Đoạn Lĩnh, sợ Đoạn Lĩnh sẽ giận hắn, không chịu nói chuyện với hắn. Loáng thoáng, hắn lại càng mong đợi Đoạn Lĩnh cắn hắn, phảng phất như động tác này còn có thể biểu đạt một ẩn ý sâu xa mờ mịt nào đó.

Khi gặp lại lần nữa, y rốt cục đã trưởng thành, không còn là một tiểu hài nhi như trước, phương hướng trưởng thành của Đoạn Lĩnh so với hắn tưởng tượng thì rất khác biệt, tựa hồ đã phát triển thành một người xa lạ. Thế nhưng loại bất ngờ này lại ngoài ý muốn càng gợi lên sự cuồng nhiệt điên loạn trong người Bạt Đô.

Người trên thảo nguyên thường nói, khoảng thời gian tốt nhất trong đời một nam nhân chính là lúc vừa tròn mười sáu, cưỡi lên lưng ngựa phóng túng rong ruổi niên hoa. Cái loại sinh mệnh lực dồi sào vui vẻ tựa như bãi cỏ xanh biếc lúc xuân hạ giao mùa này, chỉ cần vừa nhắc đến đã cảm nhận được lực lượng của sinh mệnh, nghĩ đến đêm đó khi bắt được Đoạn Lĩnh, nếu hắn có thể bớt đi mấy phần do dự.

Bạt Đô suy nghĩ một chút, chỉ cảm thấy huyết dịch sôi trào, dục vọng căng phồng đến gần như nứt ra không có nơi phát tiết, chợt nghe được một tiếng kêu thét đau đớn của thiếu niên từ căn phòng gần đó, hắn rốt cục không kềm chế được, một cước đá văng cửa gỗ xông vào.

Bên trong có một tên Nguyên binh đang đè nặng thiếu niên hành sự, Bạt Đô nắm lấy tóc của Nguyên binh ném ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại không nói lời nào bắt đầu cởi quần áo.

Không gian mờ tối, giường trong phòng đã bị va chạm lỏng lẻo sắp sụp đổ, thiếu niên nọ bị dọa ngây người, thở hổn hển không dám nhìn hắn.

Bạt Đô xả xả mấy cái đã cởi ra ngoại bào để lộ vòm ngực rắn chắc và bờ vai tràn đầy lực lượng, cơ thể thiếu niên đắp nặn đường viên phân minh, vật hùng tráng trong lớp quần hưng phấn bừng bừng thẳng tắp.

Đường cong kiện mỹ trên lưng và hông hắn rất giống dã lang, lúc hắn hạ thấp người xuống áp sát thiếu niên nọ đối phương thậm chí đã quên mất cầu xin cùng la hét, đến khi lấy lại tinh thần lại điên cuồng kêu to.

Bạt Đô nhìn chằm chằm đôi mắt của thiếu niên, một lát sau lại cảm thấy nhàm chán vô vị, cũng không nếm thử đi vào mà ném thiếu niên xuống giường, đá một cước ép người vào góc phòng.

Thiếu niên người hán nơm nớp lo sợ nhặt lên y phục bị xé rách run rẩy mặc v ào, quỳ gối bên cạnh Bạt Đô. Bạt Đô lại dùng Hán ngữ hỏi: "Có rượu sao?"

Thiếu niên lập tức đi tìm rượu, đến khi nhìn thấy thi thể của huynh trưởng trong hậu viện thì phát sinh một tiếng gào tuyệt vọng.

Không lâu sau, thiếu niên đã cầm trên tay một cái lưỡi liềm vọt vào muốn cùng Bạt Đô đồng quy vu tận, Bạt Đô nhíu mày thở dài, tiện tay khống chế đối phương đè xuống đất. Trong nháy mắt đó, sự phản kháng của thiếu niên tựa hồ khiến hắn tìm được cảm giác quen thuộc phảng phất, Bạt Đô lại bắt đầu xé y phục của người bên dưới, thế nhưng lần này thiếu niên cũng không thuận theo ý của hắn mà lại cực lực giãy dụa. Chỉ là y càng chống cự Bạt Đô càng phấn khởi, cũng không lâu sau, thiếu niên đã mềm người đi, gục đầu xuống bất động.

Hóa ra y biết mình không thể phản kháng được, liền cố tiến gần đến lưỡi liềm bị đánh rơi dưới đất, dùng ngực mình lao thẳng vào mũi nhọn.

Bạt Đô trơ mắt nhìn máu tươi chảy ra đầy đất, cuối cùng chỉ đành buông thi thể xuống, thở dài bọc lại áo choàng, ngồi trên giường ngẩn ngơ một lúc.

Tia sáng bên ngoài dần tắt lịm, hắn đứng dậy muốn đi tìm rượu, sau đó quay về giường dựa vào vách tường tu ừng ực, thẳng đến khi tất cả quang minh đều biến mất chỉ còn lại hắc ám vô tận, Bạt Đô dựa vào vách tường nửa say nửa tỉnh, trong mộng là từng đoạn ký ức ngũ quang thập sắc về bản thân và Đoạn Lĩnh ngày còn bé. Đối phương vẫn luôn dùng thanh âm thanh thúy gọi tên hắn, tựa như một chiếc kính vạn hoa màu sắc rực rỡ làm sáng bừng cả nhân sinh vốn đen tối vô vị, khiến thế giới của hắn cũng trở nên ngập tràn hương sắc.

Phù sinh nhược mộng, vui mừng được mấy? Nhân sinh trên đời nếu có thể vĩnh viễn không tỉnh lại, cứ chìm đắm trong đại mộng phù du cũng là một loại vui sướng hạnh phúc.

Chẳng biết mộng được bao lâu, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng người.

"Ở chỗ này." Một thanh âm quen thuộc cất cao.

Bạt Đô ôm cái đầu đau buốt, tay cầm bầu rượu, đai áo rời rạc lảo đảo bước ra, cánh tay rất nhanh bị một người khác nắm lại.

"Thượng cấp tìm thiếu chủ, Quan Sơn đưa tin tức đến."

Bạt Đô cột lại đai áo, hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?"

Người tới chính là A Mộc Cổ, đáp: "Thiếu chủ không công phá được Nghiệp thành, Thoát Liệt Ca liền ba hoa trước mặt Oa Khoát Đài không ngừng hãm hại thiếu chủ, Tha Lôi lập tức phái thuộc hạ đến xem người một chút."

Hai người song song bước ra khỏi viện, đều là sử dụng Hán ngữ giao tiếp, miễn cho bị Nguyên binh nghe được. Bạt Đô đầu đau như muốn vỡ ra, hỏi: "Lính của ta đâu?"

"Thiếu chủ phải tự nghĩ biện pháp." A Mộc Cổ nói, "Sát Hợp Đài không muốn trả binh lại cho ngài, còn nữa, bọn họ dự định hỏi tội về hai lần bại trận liên tiếp ở Hà Bắc này. Người tới lần sau hẳn là không phải Sát Hợp Đài nữa mà là Tha Lôi."

Bạt Đô phun ra một câu thô tục, phụ thân của hắn- Kỳ Xích- là trưởng tử; Sát Hợp Đài là nhị thúc; Oa Khoát Đài là tam thúc, cũng người thưởng thức hắn nhất; Tha Lôi chính là lão tứ. Mà Sát Hợp Đài từ trước đến giờ vẫn bất hòa với phụ thân của hắn.

"Hà Bắc quận là đất của ta." Bạt Đô nói, "Chỉ là còn chưa đánh xuống, ta sẽ viết thư cho phụ thân, nhờ người điều binh của ta đến."

"Phụ thân của người thân thể không được tốt." A Mộc Cổ nói.

"Thật không?" Bạt Đô đáp, "Ngươi sẽ không phải chạy đến đây báo tang chứ?"

A Mộc Cổ không nói chuyện, chỉ dẫn Bạt Đô đến trước một gian nhà nhỏ, hắn làm một thủ thế ý bảo Bạt Đô bước vào. Trước khi đi vào Bạt Đô lại nói: "Ta đánh không lại cái người tên Vũ Độc kia, cần một lần nữa trọng luyện công phu. Ngươi so với hắn thì thế nào?"

A Mộc Cổ đáp: "Miễn cưỡng ngang tay."

Bạt Đô nói: "Hôm nào dạy ta một chút."

Nói xong Bạt Đô mới nhấc lên rèm cửa tự mình vào trong viện, khâm sai của Oa Khoát Đài phái tới đã ngồi ngay ngắn bên trong, một gã ngồi giữa hẳn là khâm sai, bên cạnh là bốn gã thiên phu trưởng nhận chức giám quân, bọn họ nguyên bản còn đang nghị luận gì đó, thấy Bạt Đô đến liền đồng loạt ngậm iệng.

"Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô." Khâm sai hướng về phía Bạt Đô nói, "Phụ thân ngươi lúc dẫn quân tấn công Khất Dịch Bộ đã trúng tên, sắp không chống nỗi. Oa Khoát Đài phái ta đến hỏi ngươi, Hà Bắc quận rốt cục khi nào có thể đánh xuống, nếu đánh không được ngươi trước hết quay về Quan Sơn lĩnh tội, tất cả mọi người đều đang đợi tin của ngươi."

Chân mày Bạt Đô nhíu chặt.

–

Sáng sớm, Vũ Độc tập quyền xong bước vào chính sảnh liền thấy Đoạn Lĩnh đang xem địa đồ Hà Bắc quận, trong phòng cũng không có ai theo bên cạnh.

"Trịnh Ngạn đâu?" Vũ Độc nhíu mày hỏi.

Bên cạnh Đoạn Lĩnh cư nhiên không có người bảo vệ, vạn nhất có thích khách thì làm sao bây giờ?

Đoạn Lĩnh đáp: "Vừa rồi có người đến tìm hắn, đã ra ngoài chơi rồi."

Vũ Độc vẻ mặt bực bội, Đoạn Lĩnh nhìn hắn một chút rồi cười nói: "Một tiểu thiếu niên, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, nhi tử của Bách phu trưởng."

"Bảo hắn ít pha trộn loại chuyện này." Vũ Độc cau mày nói, "Vạn nhất phụ thân của đối phương tìm đến, không dễ ăn nói."

Đoạn Lĩnh nói: "Nhân gia chính mình nguyện ý, ta làm sao can thiệp."

Vũ Độc nhức đầu, nói: "Điểm tâm cũng không làm?"

"Không làm." Đoạn Lĩnh cười nói.

Vũ Độc đành phải tự mình vào bếp, lại hướng về phía Đoạn Lĩnh ngoắc ngoắc ra hiệu đi theo, dù sao hắn phải thời thời khắc khắc nhìn thấy người này trong phạm vi bảo hộ mới có thể an tâm.

Đến trù phòng, Vũ Độc rửa tay bắt đầu nấu cháo cho Đoạn Lĩnh lót dạ.

"Ta dự định ra ngoài một chuyến." Đoạn Lĩnh nói.

"Đi chỗ nào?!" Vũ Độc suýt nữa đem đồ vật lật úp, xoay người lại nói, "Ngươi không sợ chết?! Còn dám một mình đi ra ngoài?!"

"Là cùng nhau đi." Đoạn Lĩnh mờ mịt nói.

"À." Vũ Độc mới ý thức được hóa ra là đi cùng, nói, "Ừ, vậy được."

Vũ Độc cũng không hỏi, Đoạn Lĩnh vẻ mặt bất đắc dĩ tựa vào khung cửa, một tay đỡ trán.

“Khi nào thì đi?” Vũ Độc lại hỏi.

Đoạn Lĩnh nói: “Chờ người đi đến Liêu quốc mang tin tức về liền đi, mang theo bốn trăm người ra ngoài, lần này nhất định phải giải quyết xong việc mới có thể trở về.”

“Bốn trăm nhân mã?” Vũ Độc hỏi, “Đi chỗ nào?”

“Tầm Dương.” Đoạn Lĩnh nói, “Qua Tầm Thủy chúng ta liền một đường bắc thượng, đến bên ngoài Nhữ Nam thành, tìm Hắc Sơn cốc.”

“Ừ.” Vũ Độc nói, “Muốn trở về nhìn?”

Đoạn Lĩnh lắc đầu không nói gì. Vũ Độc nói: “Muốn trở về thì hôm nay liền có thể đi, không cần chờ tin tức bên kia.”

“Không.” Đoạn Lĩnh nói, “Vẫn là chờ xem có thể mượn được lương thực hay không, tốt xấu trong lòng còn có điểm vững chắc.”

1/Người Sắc Mục: Cách gọi các dân tộc Tây Vực dưới thời Tống Nguyên.

143. Quyển 3 - Chương 143: Tin Lành

Nấu điểm tâm xong Vũ Độc liền dọn ra phòng lớn, hai người chuẩn bị dùng cơm.

Trong thính đường chẳng biết đã từ lúc nào xuất hiện thêm một người đang ngồi thong dong uống trà, mà đối phương lại chính là Phí Hoành Đức đã lâu không gặp. Phí Hoành Đức một thân phong trần mệt mỏi, lão vừa đến không lâu, người trong phủ đã chạy đi khắp nơi tìm Vương Thái Thú thông truyền, chỉ duy có trù phòng là chưa tìm đến. Vì vậy thẳng đến khi Vũ Độc nấu xong điểm tâm song phương mới trùng hợp chạm mặt.

Đoạn Lĩnh: “…”

Phí Hoành Đức mang theo tiếu ý gật đầu với Đoạn Lĩnh, hai bên quen biết đã lâu, Phí Hoành Đức thậm chí không thèm đứng dậy, chỉ nhàn nhạt nói: “Lão vốn đoán rằng vội vàng chạy một chuyến như vậy, biết đâu vừa lúc chờ được một bữa cơm.”

Khách đến quá đột nhiên, Đoạn Lĩnh thậm chí cũng không phản ứng kịp, chỉ theo bản năng đáp lại: "Phí tiên sinh đến thật kịp lúc, cùng nhau dùng điểm tâm đi."

Vũ Độc: "…"

Phí Hoành Đức sửng sốt một hồi mới mỉm cười, đứng dậy hành lễ: "Bái kiến đại nhân."

Đoạn Lĩnh hô lớn: "Phí tiên sinh ——!"

Tới một người như Phí Hoành Đức, Đoạn Lĩnh thậm chí còn cảm thấy hữu dụng hơn cả thiên quân vạn mã, đơn giản chính là trời cũng giúp ta! Y vốn nghĩ rằng Phí Hoành Đức chỉ phái người tống lương thảo đến hoặc là gởi theo một phong thư, nào ngờ bản nhân lại đích thân xuất hiện!

Đoạn Lĩnh kích động tiến lên kéo tay lão vội vàng mời ngồi, sau đó quỳ xổm trước án cung kính hành lễ, cao hứng đến chẳng biết nói gì cho tốt.

Phí Hoành Đức vui vẻ nói: "Năm ngoái khi gặp đại nhân, lão đây đã cảm giác ngài giống một tiểu hài nhi, hiện tại vẫn là một tiểu hài nhi không trưởng thành nổi."

Tâm tình của Đoạn Lĩnh giờ khắc này thật giống với Vũ Độc trong rừng đào đêm đó, vui vẻ đến chỉ hận không thể ra ngoài chạy nhanh vài vòng, thế nhưng nghe Phí Hoành Đức nói vậy liền hiểu mình cần phải ổn trọng hơn một chút, liền chỉ có thể cố dằn xuống.

"Vì sao Phí tiên sinh lại đích thân đến đây?" Vũ Độc hướng về phía Phí Hoành Đức chắp tay, song phương lúc này đều tự ngồi xuống, hắn lại phân phó hạ nhân lấy thêm một chén cháo đến để Phí Hoành Đức dùng điểm tâm.

"Ở Liêu quốc ngẩn ngơ đã lâu, thật tưởng niệm cơm canh vùng Trung Nguyên." Phí Hoành Đức nói, "Chung quy vẫn là ăn không quen, dạ dày cũng khó chịu. Vẫn là thức ăn phía nam thích hợp với ta."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, Phí Hoành Đức nói: "Hai vị thỉnh tự nhiên, không cần quản lão già như ta."

Mọi người đều tự mình uống cháo, Đoạn Lĩnh thầm nghĩ chỉ cần đối phương nguyện ý lưu loại, tuy rằng Trịnh Ngạn không nhất định có thể nhờ vả được, thế nhưng muốn bản thân tự mình xuống bếp hầu hạ cũng không phải không thể.

"Cháo này nấu rất có phong thái đại gia." Phí Hoành Đức uống một ngụm cháo liền cười nói.

"Trịnh Ngạn dạy." Vũ Độc nói, "Học kỹ thuật phải từ cơ sở, muốn nấu ăn ngon trước tiên phải học hầm cháo."

"Đúng vậy." Phí Hoành Đức nhìn thoáng qua Đoạn Lĩnh, nói, "Từ trong hầm cháo học được khống chế hỏa hậu, tốt quá hóa dở, đây là một việc khó khăn."

"Dạ." Đoạn Lĩnh vừa tận hưởng mấy tháng tự do, đã quen với việc nói năng trực lai trực vãng, hôm nay phảng phất lại trở về trước mặt vị sư phụ thích nói lời sắc bén, câu câu đều chưa hàm ý, đầu óc mất một lúc mới nghe hiểu được ẩn ý, biết Phí Hoành Đức đang ám chỉ với mình, mọi việc đều cần xem 'hỏa hậu'.

"Còn phải luyện một chút." Đoạn Lĩnh nói, "Chỉ sợ thời gian không đợi người."

"Ừ..." Phí Hoành Đức như có điều suy nghĩ, nhưng cũng không hỏi tiếp thời gian không đợi người là có ý gì, Đoạn Lĩnh cũng đã ám hiệu sự lo lắng của bản thân. Phí Hoành Đức liền hỏi: "Bệ hạ dạo gần đây thân thể làm sao?"

"Lúc vãn sinh cáo biệt đến Nghiệp thành thì thân thể của người vẫn tốt." Đoạn Lĩnh đáp.

Đoạn Lĩnh cũng không hỏi về chuyện mượn lương, nếu Phí Hoành Đức đã đến đây, việc kia nhất định đã giải quyết xong, cho dù không mượn được của Gia Luật Tông Chân, đối phương nhất định cũng có biện pháp của mình. Phí Hoành Đức uống hết chén cháo rồi mới bắt đầu đề cập trọng tâm buổi trò chuyện, đối với song phương, thậm chí đối với Nghiệp thành cùng toàn bộ giang sơn Nam Trần mà nói, đây mới là việc trọng yếu nhất.

"Nhiệm kỳ bao lâu?" Phí Hoành Đức lại hỏi.

"Theo lệ là ba năm." Đoạn Lĩnh đáp, "Chỉ sợ không kéo được lâu như vậy."

Chỉ cần y có thể đem Nghiệp thành thu thập xong liền phải quay về.

Phí Hoành Đức nói: "Cũng được, mấy ngày này mọi người đều rỗi rãnh, cứ chậm rãi một chút cũng tiện cho việc hảo hảo ngẫm nghĩ."

Trọng tâm câu chuyện dừng ở đây, Đoạn Lĩnh biết việc hồi triều như thế nào là một bước đi rất trọng đại, Phí Hoành Đức vẫn chưa quyết định xong. Chỉ là từ sau khi bọn họ từ biệt ở Đồng Quan, đối phương nhất định vẫn luôn cân nhắc việc này.

"Liêu quốc nói như thế nào?" Vũ Độc hỏi.

"May mắn không làm nhục mệnh." Phí Hoành Đức cười nói.

Đoạn Lĩnh triệt để thở dài một hơi, đứng dậy hành lễ với Phí Hoành Đức, Phí Hoành Đức lại nghiêng người khiêm nhường, tháo hành trang tùy thân ra, nói: "Sau khi Tây Lương vương tử Hách Liên Bác từ Đồng Quan trở về liền viết thư kể lại việc hai người gặp mặt cho Gia Luật Tông Chân. Gia Luật Bệ hạ liền vung

ngự bút lên, lương thực lập tức được chuyển đến."

Cảm tạ trời đất, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm. Chỉ là Phí Hoành Đức còn nói: "Ở đây còn có một phong thủ thư do Bệ hạ đích thân đề bút nhờ lão đưa đến cho ngươi, hẹn đại nhân đầu xuân năm sau khi nào có thời gian nhất định phải đi Liêu quốc một chuyến."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh tiếp nhận thư hàm cũng không lập tức mở ra xem mà chỉ đặt lên án kỷ, Vũ Độc lại nói: "Cái bàn tính này thật ra đánh cũng đủ vang."

Phí Hoành Đức nói: "Vốn Gia Luật Bệ hạ nhất định sẽ cho mượn đợt lương thực này, dù trước đây hai nước Liêu Trần có bao nhiêu tranh đấu, hôm nay đối mặt với người Nguyên liền thành huynh đệ môi hở răng lạnh. Vũ tướng quân, thứ cho lão phu nói một câu không kiêng nể, có một số việc cần buông xuống vẫn là tạm thời nên buông xuống."

Vũ Độc không nói gì, với hắn mà nói, sư phụ cùng sư nương là vì trận Thượng Tử mới cưỡi hạc tây di, cùng Liêu nhân không khỏi rũ bỏ can hệ. Tầm Xuân tuy nói chết ở Thượng kinh, thế nhưng nếu truy cứu…

"Y đã nói gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Phi thường ngoài ý muốn." Phí Hoành Đức nói, "Gia Luật bệ hạ nói, từ khi xem qua thư của Hách Liên vương tử, người mọt đêm không ngủ được."

"Tốt." Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, nói như vậy Gia Luật Tông Chân hẳn là đã đoán được việc gì đó. Trong ba người, chỉ có Bạt Đô biết được thân phân chân chính của Đoạn Lĩnh, ngay cả Hách Liên Bác cũng không biết y là Thái tử Nam Trần, như vậy trong thư hẳn cũng chỉ nói với Gia Luật Tông Chân mình hiện tại gọi là Vương Sơn.

Về phần Gia Luật Tông Chân làm sao đoán được, có áp dụng phương thức nào đó để thử Nam Trần hay không thì không rõ ràng lắm.

"Ở đây còn có một cái tráp." Phí Hoành Đức lấy từ trong hành trang một cái hộp gỗ đưa qua cho Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh nhìn thoáng qua Vũ Độc, Vũ Độc liền thay y tiếp nhận, mở ra.

Đoạn Lĩnh: "…"

"Đây là ý gì?" Đoạn Lĩnh nhìn thứ bên trong hộp gỗ, ban đầu y nhìn thấy cái tráp dài như vậy còn tưởng là một hộp kiếm, nào ngờ bên trong chỉ lót vải nhung, còn có mười một quả đào được bày đẹp đẽ, có lớn có nhỏ.

Phí Hoành Đức đáp: “Gia Luật Bệ hạ nói chỉ cần ngươi nhìn thấy liền hiểu.”

“Quả đào?” Đoạn Lĩnh khóe miệng co quắp, đây là ám chỉ y nên nhanh chóng đào vong sao?

Vũ Độc hỏi: “Ngươi đã đưa y vật đính ước gì?”

Đoạn Lĩnh: “…”

“Ta không có đưa y vật đính ước!” Đoạn Lĩnh lập tức giải thích.

Vũ Độc đã quen với việc tên tiểu tử này trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, thế nhưng hắn lại không có biện pháp gì với đối phương, dù sao những việc này cũng xảy ra trước khi hai người quen biết, hắn lại có thể làm sao? Ngay cả Hoàng đế Liêu quốc cũng nhận thức Đoạn Lĩnh trước hắn một chút.

Phí Hoành Đức chri cười không nói lời nào, đáp: “Lương thực quá mấy ngày nữa sẽ đến. Tuổi tác của ta không thể so được với thanh niên, chạy vội mấy ngày thân thể đã sắp không chống đỡ nổi.”

“Mời Phí tiên sinh đi hậu trạch nghĩ ngơi.” Đoạn Lĩnh nhanh chóng phân phó.

Đoạn Lĩnh lập tức ra lệnh cho hạ nhân an bày chỗ nghỉ ngơi cho Phí Hoành Đức, bản thân lại nán lại đại sảnh nhìn một hộp quả đào, Vũ Độc cũng không nhiều lời hỏi han, chỉ bước ra ngoài sân đi dạo, để y yên tĩnh trong phòng.

“Ăn là không thể ăn.” Vũ Độc ở bên ngoài nói vọng vào, “Vừa xanh lại nhỏ, hẳn là đợt quả đầu tiên của cây đào non, nếu đem trồng xuống trái lại còn vừa vặn.”

Đoạn Lĩnh chợt nhớ đến, viện tử năm đó y ở cùng phụ thân tại Thượng kinh có một gốc đào, Lang Tuấn Hiệp cũng đã từng nói, đợi đến khi hoa đào nở phụ thân của y sẽ trở về.

Ngày đó khi Gia Luật Tông Chân muốn đưa y về Trung Kinh, y đã chối từ, còn gởi lại một hộp tín vật là quả đào cùng một cành đào. Chẳng lẽ Gia Luật Tông Chân lại trồng hạt của quả đào đó trong Ngự hoa viên, đến nay đã thành cây kết quả?

Đoạn Lĩnh lại càng thêm thổn thức, ước lượng thời gian một chút —— hẳn là như vậy. Ngay cả cây đào ở Trung kinh cũng đã kết quả rồi, nháy mắt hai năm vun vút trôi qua. Nói thế, Gia Luật Tông Chân hẳn là đã đoán được toàn bộ.

Y lại mở thư ra xem, phía trên dùng Liêu văn để viết, vẫn gọi y là Đoạn Lĩnh như trước. Đại ý là ‘Từ sau khi biệt ly năm đó, đến gần đây mới từ chổ Hách Liên Bác biết được quân mọi việc đều tốt, trong lòng rất là an ủi. Hôm nay hành tung phiêu bạt chỉ có thể nhờ Phí tiên sinh gởi gắm, việc chống đối với quân đội người Nguyên chỉ sợ là một ải khổ sai. Ân cứu mạng năm đó chưa vong, hôm nay lương thực đã đưa đi,

vọng quân kiên trụ, tin rằng quân có thể đại công cáo thành. Sợ chỉ là sợ Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô đích thân suất quân đến dưới thành, quân nhớ tình xưa không nỡ hạ thủ.'

Người đều đã đến rồi… Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, thấy những lời trong thư lại hồi ức thời gian năm đó ở Thượng kinh, thật sự vô cùng hoài niệm.

Tông Chân còn nói, nghe rằng lệnh tôn từ thế, chỉ có thể bóp cổ tay thương tiếc, chắc chắn sẽ có ngày báo thù.

Trong lòng Đoạn Lĩnh mơ hồ bất an, nghĩ lại một chút lại cảm thấy không sai, hẳn là do Hách Liên Bác nói cho y biết.

Cuối cùng lại nhắc đến mớ đào trong tráp, chính là từ hạt đào năm đó khi từ biệt ở Thượng kinh, Đoạn Lĩnh đã thác người mang cho hắn, nhân ý 'Đào chi yêu yêu, chước chước kỳ hoa', sau khi nhận được Tông Chân liền trồng hạt xuống Ngự hoa viên, nào ngờ đến mùa xuân đã mọc ra cành lá, đầu năm nay kết được mười một quả như vậy, liền nhất tề hái xuống tặng lại cho y.

Đến đầu xuân năm sau, nếu có lời muốn nói có thể trực tiếp đến Trung kinh hàn huyên ôn chuyện.

Đoạn Lĩnh khép lại thư tín, tựa người vào tháp, sau một hồi mới thở dài một hơi, y cầm quả đào bước ra ngoài tìm Vũ Độc. Hôm nay bọn họ thiên nam địa bắc, chỉ hy vọng không cần biến thành đối đầu như Bạt Đô vậy.

Vũ Độc nghe xong mọi việc liền nghĩ đến một vấn đề khác.

"Có người ám sát y?" Vũ Độc có chút không hiểu hỏi.

"Đúng." Đoạn Lĩnh nhớ tới chuyện cũ, nói, "Ta thay y cản trở một chút, vì vậy có lẽ dựa vào phần tình cảm đó chúng ta còn có thể mượn chút sức của y. Lần sau gặp mặt mới có thể thảo luận rõ hơn."

Đây đều là nhân chi thường tình, hôm nay hai người đều đã tự đứng trên lập trường của quốc gia mình, không có khả năng lại xử trí theo cảm tính, nếu không tiến thêm một bước hợp tác, Gia Luật Tông Chân tự nhiên sẽ không vô tư giúp đỡ y. Nếu muốn đối phương ra tay chi bằng cấp chút lợi ít, hoặc là nói, chí ít phải đưa ra đầy đủ lợi ích.

"Đừng nghĩ đến thực tế như vậy." Vũ Độc nói, "Cảm tình mà, nhiều ít đều là có, mỗi thứ một nửa mà thôi."

"Ừ." Đoạn Lĩnh gật đầu.

Vũ Độc lại nói: "Nghe nói Liêu đế tam cung lục viện, hiện tại Hậu vị đã lập rồi, phi tần cũng có rất nhiều, ngươi đây là…"

“Ngươi nói cái gì đó!” Đoạn Lĩnh cầm tráp ra vẻ muốn đánh Vũ Độc, Vũ Độc nở nụ cười, dưới ánh mặt trời nhìn ngắm Đoạn Lĩnh, lại cúi đầu hôn lên gò má của y.

“Ta muốn đem những hạt đào này trồng xuống.” Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc đáp: “Để ta giúp ngươi.”

Vũ Độc xắn tay áo lên cùng Đoạn Lĩnh đem hạt đào trồng vào sân viện, cũng không biết cuối cùng có thể sống được mấy cây. Sau đó Đoạn Lĩnh phủi sạch y phục, gọi Lâm Vận Tề, Nghiêm Địch, Vương Chinh cùng Thi Thích đến phân phó việc hy muốn rời đi vài ngày, trong khoảng thời gian này, chuyện trong phủ tạm thời nghe Phí Hoành Đức an bày.

Trịnh Ngạn cũng không biết đã chạy đi lêu lổng ở nơi nào, Vũ Độc lưu lại một phong thư nhờ hắn tạm thời thay mình trông coi, sau đó liền cùng Đoạn Lĩnh điểm binh trước hết hướng về Tầm Thủy.

Bờ bắc Tầm Thủy, chiều hôm bát ngát, dãy núi ven bờ bị ánh ráng chiều bao lấy trọn vẹn.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Vũ Độc nói, “Đọc thư của Liêu đế xong, hôm nay liền muốn đến đất Liêu cướp đoạt?”

“Không.” Đoạn Lĩnh nói, “Vùng Tầm Dương đã không còn bao nhiêu người, Nguyên nhân luân phiên xâm lấn, người Liêu không quản nổi chỉ có thể dồn dân chúng vào thành. Ngươi xem nơi này.”

Đoạn Lĩnh trải địa đồ ra cho Vũ Độc xem.

Hai người cưỡi trên Bôn Tiêu, Đoạn Lĩnh ngồi phía trước Vũ Độc, Vũ Độc một tay cầm cương khống chế Bôn Tiêu bồi hồi bước trên bờ nước, một tay ôm lấy Đoạn Lĩnh.

“Bắt đàu từ Hắc sơn cốc.” Đoạn Lĩnh nói, “Dọc theo triền núi đến tận Tầm Thủy chỉ có một đường thủy đạo.”

“Ừ.” Vũ Độc lười biếng tựa cả người lên lưng Vũ Độc, mắt nhìn địa đồ.

“Đốn cây ở đây.” Đoạn Lĩnh nói, “Đem toàn bộ cây đều chặt xuống ném vào trong nước, gỗ theo nước trôi, rồi lại phái người chờ tại đoạn sông hẹp cách phía bắc Nghiệp thành mười lăm lý.”

“Đã hiểu.” Vũ Độc nói.

“Trước hết đốn tám trăm cây.” Đoạn Lĩnh nói, “Đợi dự bị đủ than qua mùa đông rồi hẳn nói tiếp.”

144. Quyển 3 - Chương 144: Cố Hương Trước Mắt

Vì muốn nương đợt lũ cuối cùng của mùa thu vận chuyển gỗ, bọn họ đi dọc theo đoạn sông khúc chiết phía bắc Nghiệp thành, lựa chọn một khu vực thích hợp đón hàng.

"Sang năm chuẩn bị đào kênh ở nơi này, dùng để tưới tiêu vụ xuân." Đoạn Lĩnh nói.

"Ừ." Vũ Độc nhìn xa ra bờ bên kia, chuyện hắn cần làm thực sự nhiều lắm, phàm là những việc cần dùng thể lực đều chỉ có thể để hắn đi làm.

Hắn vẫn thường đến đây kiểm tra địa hình, hai bên núi cao bất giác khiến nơi này trở thành thâm cốc, mỗi khi nhập hạ lưu lượng nước của Tầm Thủy đều lập tức tăng vọt, qua đến tháng chín mực nước mới dần dần rút xuống. Tầm Thủy ở khuc vực trung bắc bộ của Hà Bắc, dòng chảy từ đông bắc đến tây nam, sau đó lại ở Nghiệp thành bẻ ngoặc về hướng đông, men theo Sơn Đông ra biển.

"Đợi đến khi đón gỗ từ thượng du xuống." Vũ Độc nói, "Cũng đặt ở nơi này, ngươi nghĩ rất chu đáo."

Bốn trăm người dắt ngựa qua lối hẹp, cẩn thận vượt sông.

"Mọi người cần nâng cao cảnh giác." Vũ Độc truyền lệnh xuống, "Ở đây đã là địa phận Liêu quốc."

Bờ bên kia hầu như không thấy bóng người, đều đã bị Nguyên nhân cướp bóc sạch sẽ, nơi này mặc dù từng là thổ địa của người Hán, thế nhưng hiện tại cũng là một mảnh tiêu điều.

Khắp nơi đều thấy núi đồi, quan đạo từ lâu không người dọn dẹp, cỏ dại gần như lan ra đến giữa đường. Lúc đầu Vũ Độc còn định ban ngày nghỉ ngơi buổi tối di chuyển để tránh cho người Liêu cảnh giác, thế nhưng xem tình huống thì kế hoạch đó hoàn toàn chỉ là thừa thải, bởi vì khu vực Tầm Bắc này căn bản là không có người.

Đi trọn một ngày đêm, chỉ nhìn thấy di tích thôn trang lụi bại cùng với cỏ dại cao gần quá đầu người, sau khi Nguyên nhân phóng hỏa đốt gia viên của bọn họ, chỉ có cỏ dại ngoan cường vươn lên từ phế tích, che giấu tất cả bi thương đã từng tồn tại trên đời này.

Bọn họ tiến lên rất chậm, Đoạn Lĩnh vừa đi vừa khảo sát địa hình, còn tranh thủ chép lại địa đồ, tương lai nói không chừng còn phải đánh trận ở đây, những thứ này đều là tư liệu thập phần trân quý.

Lại qua một ngày, bọn họ đã tiến nhập khu vực Mang sơn, tiếp tục tiến về phía tây chính là Tầm Dương, đi về phương bắc lại là Thượng Tử.

Ven đường khắp nơi đều là chim bay cá nhảy, sau khi nhập thu có rất nhiều dã thú ra ngoài kiếm ăn, chỉ cần tùy ý là có thể săn được dã vật. So với một dãy Nghiệp thành, Hà Giang rộng lớn mà cằn cỗi, Tầm Bắc thật sự là nơi vô cùng dồi dào, chỉ tiếc hiện tại bóng người thưa thớt.

"Đến rồi." Đoạn Lĩnh nói, "Phía trước chính là Hắc sơn cốc."

Có vài dòng sông đổ chảy về Hắc sơn cốc, sau khi hội tụ thành một dòng lại xuôi thẳng về phía nam.

"Bắt đầu đi." Vũ Độc nói, "Mọi người dốc sức đốn!"

Cây cối nơi này phần lớn đều là thanh tùng, cũng có cây san cùng không ít cây bạch quả. Vừa đến trời thu, lá vàng quyện cùng từng lớp lá xanh phân ra từng tầng dày đặc, cả ngọn núi phảng phất như bị nhuộm màu, nổi bậc nhất là từng tảng lớn nham thạch màu đen chơ vơ giữa trời, cái tên Hắc sơn cốc cũng được hình thành từ đó.

Vũ Độc lại phân phối nhân lực tuần tra, bọn lính đều tự giác lấy rìu đốn củi, lưỡi cưa từ thắt lưng ra, Đoạn Lĩnh cùng Nghiêm Địch cầm bản vẽ lên, phân phó thuộc hạ trước hết chặt một gốc cây, láp ráp một thiết bị đơn giản dùng dòng nước làm sức đẩy, sau đó lại lắp lưỡi cưa vào, cứ thế bận rộn cả ngày.

Tới hoàng hôn thì lưỡi cưa sức nước đã được lắp đặt xong, cây cối vừa chặt xong liền được ném xuống nước, dựa theo chuyển động xoay tròn của nước sông mà bào đi cành nhánh dư thừa, biến thành mộc trụ, đợi đến khi tích lũy đủ nhiều liền kết thành bè ném vào giữa sông, nhờ nước chuyển xuống hạ du.

Đoạn Lĩnh bận rộn đến tay cũng phồng lên, Vũ Độc định ngăn cản lại bị y trấn an, cam đoan mình có thể làm việc.

"Ngươi chưa quen thuộc cái này." Đoạn Lĩnh mỗi ngày đều cùng Nghiêm Địch làm thống kê báo cáo, y mang bao tay thật dày kiểm tra từng cái mộc trụ, bận rộn xoay người nói với Vũ Độc, "Cứ giao cho ta là được."

Vào đêm, bọn lính trên núi đều tự nghỉ ngơi, Vũ Độc liếc một vòng quan sát, trong sơn cốc dấy lên lửa trại lấm tấm. Bọn họ hôm nay đã xử lý được ba cây tùng, tính cả thời gian dùng sức nước bào phẳng này nọ cũng đã rất nhanh rồi, nếu cứ theo tốc độ này, bắt đầu từ ngày mai bọn họ chí ít có thể xử lý mười lăm cây. Chỉ cần thời gian hơn một tháng, than củi cần dùng suốt mùa đông đã có thể tích lũy đủ.

Sau khi ăn cơm xong, Đoạn Lĩnh mệt mỏi đến mức toàn thân đau nhức, cùng Vũ Độc nằm tại nơi sơn dã ngắm sao trời.

"Mẫu thân của ngươi là người Hà Bắc?" Vũ Độc hỏi.

"Ừ." Đoạn Lĩnh nghiêng người, tỉ mỉ nhìn ngắm dung mạo của Vũ Độc, nói, "Lão gia, ngươi là người ở đâu?"

Gương mặt cả hai kề cận vào nhau, Đoạn Lĩnh vươn tay mân mê dọc theo sống mũi, lông mi, lỗ tai của Vũ Độc. Vũ Độc nở nụ cười, chụp lấy bàn tay nghịch ngợm của đối phương..

"Ngươi xem lão gia nhà ngươi giống người ở đâu?" Vũ Độc hỏi.

"Giống người Đảng Hạng." Đoạn Lĩnh nghiêm trang nói.

Vũ Độc: "…"

"Bởi vì phụ thân ta nói, nam nhân Đảng Hạng vóc người đoan chính." Đoạn Lĩnh cười nói, "Thế nhưng mỗi ngày đều động dục chẳng khác gì chó đực."

Vũ Độc nghe hiểu nửa câu sau của Đoạn Lĩnh là đang chế nhạo cính mình, lập tức xoay người bắt lấy đối phương áp xuống đất: "Nói rất đúng, xem ra ta thật sự là người Đảng Hạng…."

Đoạn Lĩnh vội vàng cầu xin tha thứ, hôm nay y đã bận rộn cả một ngày đêm, toàn thân đều đau nhức, thật sự không có cách nào chịu được Vũ Độc lăn qua lăn lại. Chỉ là người bên trên đè nặng lấy y, y không thể cử động được, Vũ Độc còn chặn mũi y hôn lên.

Một lát sau, hô hấp của Đoạn Lĩnh càng lúc càng dồn dập, vòng tay ôm ngược lấy cổ Vũ Độc, hai người liền cùng nhau triền miên giữa chốn màn trời chiếu đất, núi rừng hoang vắng.

Hồi lâu, Vũ Độc mới buông Đoạn Lĩnh ra, phần áo đơn và ngoại bào dán vào cơ lưng đã ướt đẫm, xiêm y của Đoạn Lĩnh cũng mất trật tự. Chỉ thấy Vũ Độc không nhịn được thở dốc ôm lấy thiếu niên, còn vẫn chưa thỏa ý không ngừng hôn môi Đoạn Lĩnh.

Vũ Độc dùng tư thế mưa to gió lớn không ngừng xâm nhập, hoàn toàn không muốn buông Đoạn Lĩnh ra, áo bào khoác lên bên hông, cùng người nọ dây dưa không dứt, nép dưới tàng cây nhỏ thấp giọng trò chuyện.

"Cả đời này của ta." Vũ Độc thấp giọng nói, "Tiếc nuối nhất chính là năm đó chưa từng đến Nhữ Nam mà là đi Giang Châu lộ. Nếu đi Nhữ Nam liền có thể nhìn xem đám tiểu hài nhi trong thành khi đó người nào là ngươi."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, nói: "Cho dù đến Nhữ Nam ngươi cũng có khả năng không tìm được ta, biết đâu lại là vội vàng thoáng nhìn, cứ thế đôi ta bỏ lỡ lẫn nhau."

Đoạn Lĩnh khi còn bé cả người bẩn thỉu, suốt ngày xen lẫn cùng đám khất cái, đầu bù, áo rách, quần manh… nào được như bộ dáng hôm nay.

"Sư nương nói." Vũ Độc đáp, "Mỗi người đều có duyên phận của riêng mình, từ lúc sinh ra đã được chú định. Nếu năm đó ta đi Nhữ Nam, nói không chừng sẽ đứng nghỉ chân trước ngõ nhỏ bên ngoài Đoạn gia,

nhìn ngươi chạy ra chạy vào."

Đoạn Lĩnh tựa vào lồng ngực trần trụi của Vũ Độc, nhỏ giọng nói: "Vậy ngươi nhất định phải nhớ mua cho ta một chén hoành thánh."

"Hiện tại liền mang ngươi đi ăn." Vũ Độc nói, "Ở Nhữ Nam? Đi."

Đoạn Lĩnh: "..."

Đoạn Lĩnh cũng không phải chưa từng nghĩ qua muốn trở về chốn cũ, hơn nữa còn là một đường thủy chung nhớ mãi. Không biết có phải bởi vì hiện tại mọi việc đã thuận lợi, sự tình đại thể đều đã được giải quyết, tự nhiên không cần đích thân động thủ, y vừa nghe Vũ Độc nói như vậy đột nhiên có chút muốn quay về Đoạn gia nhìn xem.

Chỉ không biết Đoạn phu nhân và mấy nha hoàn kia thấy y trở về có lại dám đánh mắng y không. Chỉ là lúc này sau lưng y đã có Vũ Độc, ai cũng không cần sợ nữa.

Dẫu thế nơi đó đã lưu lại cho y những ký ức sâu sắc nhất, là sự ấm áp từ cơ thể Lang Tuấn Hiệp giữa đêm phong tuyết, là một chén hoành thánh dưới ngọn đèn leo lét trong ngõ hẻm.

Cùng Vũ Độc về nhà, thế nhưng trong lòng lại nhớ đến một người khác, việc này đối với hắn không công bằng.

"Lần sau đi." Đoạn Lĩnh xuất thần nói, "Ta có một số việc vẫn chưa thể buông xuống."

Vũ Độc lại không đáp lời, ôm ngang Đoạn Lĩnh lên, Đoạn Lĩnh vội nói: "Ta còn chưa đáp ứng mà!"

Vũ Độc đặt Đoạn Lĩnh lên lưng Bôn Tiêu, xoay người mặc áo choàng, mũi chân điểm nhẹ phi thân lên ngựa, không nói lời nào lao vút ra khỏi sơn cốc.

Đoạn Lĩnh cũng không giãy dụa nữa, cuộn tròn trong lòng Vũ Độc, y cảm giác được Vũ Độc hiểu mình đang suy nghĩ những gì —— hắn muốn giúp y cởi bỏ tâm kết này. Đoạn Lĩnh vẫn nhớ rõ, tám năm trước khi Lang Tuấn Hiệp ôm y rời khỏi Nhữ Nam, bọn họ cũng là đi trên con đường này.

Đó là một đêm đông tuyết bay tán loạn, sông núi hai bên đường đều tựa như bức tranh thủy mặc. Hôm nay lại là thu phong phất diện, giữa đêm đen quần tinh vừa mọc, ánh sao soi rọi nhân gian, gió thổi lùa qua đồng cỏ, áp đến từng mảng ngã rạp xuống đất. Áo bào trên người Vũ Độc đón gió phấp phới, giục ngựa mang theo Đoạn Lĩnh băng qua đường lớn, giữa chốn đồng không khí thế đón gió tung bay, xông thẳng về phía Nhữ Nam thành đang bị bóng đêm bao phủ.

Đoạn Lĩnh dựa vào vòm ngực ấm áp của Vũ Độc, dần dần ngủ mất. Y đã trở về, một lượt đi một lượt về,

những việc kinh tâm động phách, đám người thế gian hỗn tạp kia bất quá chỉ là nhất tràng phù sinh đại mộng. Người trên lưng ngựa kia phảng phất thủy chung đều vẫn ở đây, bồi y vĩnh viễn đi cùng thiên địa, đi tìm nơi xuân về hoa nở.

Bôn Tiêu dừng vó, Đoạn Lĩnh chập chờn tỉnh lại.

"Đã tới chưa?" Y mơ mơ màng màng hỏi.

Vũ Độc không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn tường thành.

Hiện tại đã là canh tư, bọn họ dừng ngựa ngoài thành, ngay trên đỉnh cao nhất cổng thành có hai chữ đã sứt mẻ bất kham —— Nhữ Nam. Cửa hông bên dưới khép hờ, gãy đổ vỡ vụn, tường thành còn có vết tích bị lửa đốt qua.

"Đi vào sao?" Vũ Độc cũng thập phần ngoài ý muốn, không ngờ đến Nhữ Nam hiện giờ tựa hồ đã không còn ai nữa.

"Vào xem một chút đi." Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc vô cùng áy náy, hắn không nên nói cái kiến nghị vừa nãy ra trong óc như thế, xem tình huống trước mắt, ra vẻ thành Nhữ Nam bây giờ đã trống không, bách tính đều dời đi nơi khác.

"Đi về phía thành đông." Đoạn Lĩnh tỉnh táo lại, tiếp nhận cương ngựa run lên, nói, "Ta nhận được đường."

Tuy rằng lúc y rời đi cũng chỉ có tám tuổi, thế nhưng ở trong mộng Đoạn Lĩnh đã vô số lần nhớ về cố hương, ấn tượng khắc sâu. Hắn khống chế Bôn Tiêu, vòng qua trường thành mà đi.

"Trở về đi." Vũ Độc nói, "Sau này hẵn quay lại."

Đoạn Lĩnh nói: "Ngày mai chúng ta cùng nhau đi cúng tế mẫu thân."

Vũ Độc nghĩ cũng cảm thấy hẳn là, từ sau khi Thái Diêm hồi trào chưa từng đề cập đến Đoạn Tiểu Uyển, cũng không nhắc đến việc để phụ mẫu hợp táng —— cũng có thể đã từng nhắc qua, chỉ là bọn họ không biết. Thế nhưng triều đình chưa từng cử ai đến Nhữ Nam dời mộ, dù sao đây cũng là địa phận Liêu quốc, những hành động vượt qua biên giới bình thường đều khiến mọi thứ trở nên phi thường mẫn cảm.

Tương lai nếu Đoạn Lĩnh có thể thuận lợi đăng cơ, y nhất định sẽ muốn phụ mẫu hợp táng. Năm đó khi còn ở Thượng kinh Lý Tiệm Hồng cũng đã nói, sau này đợi quay về phía nam bọn họ nhất định phải trở lại tìm mẫu thân y.

Đi không được bao xa đã phát hiện một khoảng tường thành sụp đổ, Đoạn Lĩnh trực tiếp giục ngựa bước qua đống gạch ngói hoang tàn, đợi khi vào thành liền đảo mắt nhìn quanh.

Phòng ốc ven đường hư hại không ít, tựa hồ còn bị địch nhân đốt qua, cả con đường lớn gió thu đìu hiu phơ phất, một mảnh hoang vắng không có bất kỳ ánh đèn nào, hẳn là không còn ai cư ngụ.

Hôm nay Nhữ Nam đã là một tòa quỷ thành, ngay cả tiếng chó sủa cũng không có, bờ sông trồng đầy dương liễu thật ra vẫn như xưa, tiếng sóng vỗ bờ giữa đêm thanh tỉnh phát ra từng đợt rì rào lạnh lẽo.

145. Quyển 3 - Chương 145: Đoạn Trạch

"Ta trước đây thường ra bờ sông chơi đùa." Đoạn Lĩnh quay đầu lại nói với Vũ Độc.

Ánh mắt của Vũ Độc tuần qua một vòng không gian, nói: "Ta đến cầm cương, ngươi chỉ cần nói nơi muốn đi."

Vũ Độc lo lắng nơi này có mai phục, thế nhưng Ảnh đội hẳn là cũng không biết bọn họ sẽ đến Nhữ Nam.

"Lúc đó khi Triệu Khuê phái ngươi đi bắt ta, có nhắc đến Nhữ Nam sao?" Đoạn Lĩnh thấp giọng hỏi.

"Không có." Vũ Độc đáp, "Hắn cũng không biết mẫu thân của ngươi là người nơi nào, thậm chí còn không biết Tiên đế còn một nhi tử. Chỉ căn cứ theo hướng đi của Lang Tuấn Hiệp mà phỏng đoán."

"Như vậy Ảnh đội cũng sẽ không biết." Đoạn Lĩnh nói.

"Suỵt." Vũ Độc ra hiệu cho Đoạn Lĩnh không cần nói, dừng ngựa bên bờ sông, bốn phía tĩnh mịch, chỉ có thanh âm dòng nước vỗ bờ.

"Nghe thấy được sao?" Vũ Độc hỏi.

"Không có." Đoạn Lĩnh vẻ mặt mờ mịt, y chưa từng trải qua huấn luyện thích khách, lỗ tai không lợi hại được như Vũ Độc.

"Trong thành còn có người." Vũ Độc đáp, "Cũng có thể là tiếng gió thổi."

Lần này Đoạn Lĩnh cũng nghe thấy được, thanh âm từ ngõ nhỏ phía trước truyền tới, từ đầu xa xôi phía bên kia vang lên một tiếng 'kẽo kẹt' nhẹ nhàng, tựa như có người đang di chuyển thứ gì đó.

“Cũng có thể là mèo rừng, hoặc là chó hoang.” Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc làm một thủ thế chớ lên tiếng, hai người xuống ngựa, để Bôn Tiêu đứng nguyên tại chỗ không di chuyển. Bôn Tiêu vốn định đi theo lại bị Đoạn Lĩnh giơ tay ngăn cản, chỉ có thể đứng yên chờ đợi, hai người rón rén vào trong ngõ nhỏ.

Từ phía sâu trong con ngõ lại phát ra một tiếng vang, lần này lâu dài hơn rất nhiều, Đoạn Lĩnh đã nghe khá rõ.

Đây là thanh âm cánh cử đóng mở.

Vũ Độc cầm kiếm trong tay, tay kia đan lấy bàn tay của Đoạn Lĩnh, mười ngón tương giao, chậm rãi bước đến cuối con đường nhỏ.

“Kẽo kẹt” lại một tiếng vang, trái tim của Đoạn Lĩnh nhất thời theo đó nảy lên.

“Nơi này chính là Đoạn gia.” Đoạn Lĩnh ép âm lượng đến cực thấp.

Vũ Độc liếc nhìn Đoạn Lĩnh, tựa hồ hơi do dự, Đoạn Lĩnh lại giục hắn tiến lên, hai người tiếp tục bước sâu vào trong, thanh âm ‘kẽo kẹt’ vang lên lần nữa, Đoạn Lĩnh bất giác lại càng hoảng sợ.

“Không có ai.” Vũ Độc giơ thanh kiếm chưa tuốt ra khỏi vỏ đẩy nhẹ cánh cửa gỗ rồi nhanh chóng rút lại, cửa gỗ phát ra thanh âm ‘kẽo kẹt’.

Đó là thanh âm do gió thổi, cứ qua một hồi cánh cửa sẽ bị gió lùa xoay quanh bản lề cong vẹo, từ đó phát ra từng đợt kẽo kẹt.

Chỉ là vẻ mặt Đoạn Lĩnh lại tràn ngập nghi hoặc, đứng trong hậu viện mà ngơ ngác.

“Làm sao vậy?” Vũ Độc nói.

“Không phải như vậy, chuyện gì đã xảy ra?” Ký ức của Đoạn Lĩnh có chút thác loạn.

“Cái gì không phải?” Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh nói: “Con đường bên ngoài kia… rõ ràng dẫn về Đoạn gia, nhưng cánh cửa này… là sửa từ lúc nào? Ngay cả tường viện cũng khác hẳn! Ta nhớ rõ trước đây nơi này có một hồ nước, cũng đã biến mất! Vì sao cái gì cũng mất rồi? Giống như trực tiếp biến thành trạch viện của nhà khác vậy!”

Vũ Độc: "…"

Cảm giác này giống như đang đi về nhà, rõ ràng là cùng một con đường, thế nhưng khi đến nơi lại phát hiện chỗ này không phải nhà của mình, ngay cả bố cục cũng thay đổi.

"Có phải bọn họ đã dời đi không? " Vũ Độc giả thiết.

"Thế nhưng ngay cả tường viện cũng cần hủy đi sao? Gian nhà sát vách cũng không giống nữa." Đoạn Lĩnh nói.

Không chỉ có Đoạn gia, ngay cả lưỡng hộ bên cạnh cũng đã triệt để thay đổi bộ dáng. Đây rốt cục là chuyện gì? Từ đáy lòng Đoạn Lĩnh bất chợt phát lạnh.

Đoạn Lĩnh bất an chạy quanh một vòng nhìn ngắm, Vũ Độc vẫn đi phía sau y, một tấc cũng không rời.

Nơi này đã không phải Đoạn gia mà y quen thuộc, tấc cả đều tràn ngập cảm giác xa lạ.

"Ngươi nhớ nhầm chăng?" Vũ Độc hỏi.

"Không có." Đoạn Lĩnh cau mày nói, "Ta tuyệt đối sẽ không nhớ nhầm."

Ký ức của một hài tử tám tuổi có lẽ sẽ có chút lệch lạc, đây không có gì kỳ quái. Có lẽ chỉ là một con đường nhỏ thoạt nhìn rất giống, hoặc là Đoạn gia kiếm được tiền, đem cả tòa nhà xây lại một lần.

Thế nhưng Đoạn Lĩnh vẫn kiên trì cho rằng việc này không có khả năng, cho dù tu sửa phòng ốc bố cục cũng không thể thay đổi nhiều như thế. Y vẫn cứ chạy dọc theo con đường vô số lần, đến tận khi sao mai xuất hiện trên đỉnh trời mới ủ rũ bước ra khỏi con ngõ.

Chỉ là trên mặt Vũ Độc lại mang theo chút tiếu ý. Đoạn Lĩnh hỏi: "Ngươi cười cái gì?"

"Nguyên lai ngươi cũng sẽ cố chấp." Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh bình sinh rất phóng khoáng, vừa nghe hắn nói như vậy ngược lại cũng cảm thấy không sao cả. Khả năng lớn nhất chính là, có một hộ khác mua lại trạch viện Đoạn gia, ghét bỏ bố trí bên trong liền đem toàn bộ hủy đi, sau đó xây lại một gian đại trạch hoàn toàn mới.

Sau đó người Nguyên xâm lấn, cả tòa thành Nhữ Nam trong một đêm liền trở nên trống không, chỉ lưu lại những gian phòng nát cô cô linh linh, ngay cả một chút ký ức cũng không để lại cho y.

“Ta muốn đi xem mộ phần của mẫu thân.” Đoạn Lĩnh nói.

“Trước hết ăn chút gì đó đã.” Vũ Độc nói, “Uống nước, nghỉ ngơi một hồi.”

Đoạn Lĩnh có chút mệt nhọc, hơn nữa trong lòng khổ sở, nơi này có rất nhiều bụi bặm vì vậy y liền đứng ở đầu tường dụi mắt.

Vũ Độc rót cho y chút nước, hỏi: “Đi như thế nào?”

Đột nhiên một trận gió rít lên, Đoạn Lĩnh còn chưa kịp phản ứng, sát na lóe sáng, một thanh trường kiếm từ phía sau nhắm thẳng Vũ Độc đâm tới!

Vũ Độc lập tức dẩy Đoạn Lĩnh ra, trường kiếm trong tay leng keng ra khỏi vỏ, lúc xoay người vạt áo bào tung bay cuốn lấy một kiếm tập kích từ phía sau kia!

Đoạn Lĩnh chỉ thấy thích khách nọ là một hắc y nhân cao cửu xích, tốc độ nhanh như gió, lúc giao thủ cùng Vũ Độc cả hai đều tự nghiêng người. Một khắc nọ, phảng phất là trực giác bùng nổ, Đoạn Lĩnh theo bản năng thốt ra.

“Thương Lưu Quân!”

Vừa quát ra tiếng đó, thích khách cao to đã chém một kiếm về phía đầu vai của Vũ Độc, Vũ Độc phất bàn tay đeo hổ chỉ, khe hở cương thiết vừa khít khóa lại Bạch Hồng kiếm, hai bên ma sát vang lên một tiếng ‘rít’ chấn đến lỗ tai Đoạn Lĩnh vô cùng khó chịu, mà Vũ Độc trong phút chốc cũng xoay lưỡi kiếm lại.

Khối cầu mặt trời đỏ rực vừa nhú, ban mai ánh lên Liệt Quang kiếm tạo thành một đạo cường quang chiếu thẳng vào mắt thích khách nọ, hai mắt dưới khăn che khẽ híp lại, thích khách ý thức việc lớn không tốt vội vàng lắc mình lui về phía sau, khăn che mặt suýt chút bị mũi kiếm của Vũ Độc trích xuống!

“Hắc hắc hắc.”

Thích khách phát ra tiếng cười quen thuộc của Thương Lưu Quân.

Đoạn Lĩnh: “…”

“Này đừng đánh nữa!” Thương Lưu Quân chỉ là nhất thời ngứa tay muốn thử công phu của Vũ Độc mới xuất thủ đánh lén, mà Vũ Độc lại không nói hai lời, như ảnh tùy hình bám sát trường kiếm vát chéo lướt qua, Thương Lưu Quân giận dữ hét: “Đùa một chút cũng không được sao?!”

“Được rồi được rồi.” Đoạn Lĩnh vội vàng khuyên nhủ.

Lúc này Vũ Độc mới thu kiếm, Thương Lưu Quân lại nói: "Đã theo các ngươi một hồi, lại thấy hai người cứ trù trừ một chỗ."

Trong lòng Đoạn Lĩnh run lên, hỏi: "Ngươi mai phục ở đâu?"

Thương Lưu Quân chỉ chỉ một gian khách điếm bỏ không bên cạnh, là phía Đoạn Lĩnh đứng dụi mắt.

"Thương Lưu Quân." Vũ Độc gằn giọng nói, "Đừng lại đùa như vậy, bằng không Vũ gia liền hạ độc."

Thương Lưu Quân cũng không đáp lại, ánh mắt dưới khăn che liếc về phía Đoạn Lĩnh, nói: "Ta còn có thể khi sư diệt tổ sao?"

"Ai biết trong lòng ngươi đang suy tính cái gì?" Vũ Độc trào phúng.

"Đồ đệ, ngươi vì sao lại đến đây?" Đoạn Lĩnh lần nữa gặp được Thương Lưu Quân, trong lòng nhấc lên một trận kinh đào hãi lãng. Lẽ nào đối phương là phụng mệnh Mục Khoáng Đạt đến tìm người Đoạn gia sao? Hy vọng không để y đoán trúng.

Thương Lưu Quân thu kiếm, đáp: "Đi theo ta."

Làm sao bây giờ? Cư nhiên lại gặp Thương Lưu Quân ở nơi này, Đoạn Lĩnh liếc nhìn Vũ Độc. Vũ Độc đã huýt sáo gọi Bôn Tiêu, một tay dắt ngựa một tay nắm tay Đoạn Lĩnh, bàn tay siết chặt, ý là không cần lo lắng.

Đoạn Lĩnh trao đổi ánh mắt với Vũ Độc, Thương Lưu Quân vẫn đi phía trước không nói lời nào. Nơi này vốn là một tử thành, tất cả mọi người lại trầm mặc, bầu không khí vô cùng quỷ dị.

"Sư phụ." Thương Lưu Quân quay đầu lại liếc nhìn, tấm tắc nói, "Vì sao người gặp ta lại không có chút vui vẻ nào vậy."

Đoạn Lĩnh cười không được nhăn nhó cũng không xong, một hồi sau mới giật giật khóe miệng, nói: "Phương thức chào hỏi của ngươi lần sau có thể đổi kiểu khác không?"

"Rồi rồi rồi." Thương Lưu Quân vươn tay vỗ vài Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại nghiêng đầu nhìn Vũ Độc, dùng nhãn thần nói, vừa rồi trầm mặc một hồi có vẻ quá kỳ quái, vì vậy liền chủ động áp sát Thương Lưu Quân, cho hắn vỗ vai.

Tầm vóc của Thương Lưu Quân trong tứ đại thích khách là cao lớn nhất, hắn đi kề bên Đoạn Lĩnh, bàn tay khoát qua như dắt theo cún con, hỏi: "Làm Thái Thú có oai phong không?"

"Vẫn còn tốt." Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi rốt cuộc tới chỗ này làm gì?"

Thương Lưu Quân đáp: "Tướng gia phái ta đi tìm một người. Được rồi, hai người vì sao cũng đến đây?"

Đoạn Lĩnh nói y và Vũ Độc đến Liêu quốc tìm gỗ, nửa đêm đói bụng liền nghĩ muốn đi Nhữ Nam mua chút thức ăn, nào ngờ đến rồi mới phát hiện nơi này đã là một tòa tử thành. Thương Lưu Quân như có chút suy nghĩ, đáp: "Nhữ Nam thành chịu Nguyên nhân cướp bóc nhiều lần đã dời đến An Tây, cứ dọc theo Nhạn sơn đi về phía tây bắc liền gặp tân thành."

Ta đã nói… trong lòng Đoạn Lĩnh sinh ra một chút mong chờ. Nói cách khác, người của Đoạn gia rất có thể cũng đã dời đi, đợi một chút, Thương Lưu Quân nói Mục Khoáng Đạt phái hắn đến tìm người, là tìm ai?

Nhất thời Đoạn Lĩnh lại để lại chút tâm nhãn, thẳng đến khi Thương Lưu Quân dừng lại trước một gian quán trà bỏ hoang.

"Tiên sinh, xem ta gặp được ai?" Thương Lưu Quân to.

Có một người đang nằm trên manh chiếu rách trong quán trà, nghe vậy liền nén buồn ngủ bước ra, cất tiếng: "Vương Sơn?"

"Trương Sính tiên sinh!" Đoạn Lĩnh nhất thời kinh ngạc không gì sánh được.

Vũ Độc cau mày nói: "Trương Sính?"

Một khắc sau, Thương Lưu Quân đi nấu nước, Vũ Độc phân chia lương khô, mọi người liền dùng bát mẻ pha trà, uống chút nước sôi, gặm lương khô xem như điểm tâm.

"Vốn bọn ta định nghỉ ngơi ở Nhữ Nam một đêm rồi mới đến Nghiệp thành tìm các ngươi hỗ trợ." Trương Sính mặc dù dáng vẻ có chút sa sút thế nhưng ngữ điệu vẫn ung dung thong thả, hợp với mái tóc bù xù kia thật ra lại rất hoạt kê.

Hóa ra chỉ là ngang qua, trái tim của Đoạn Lĩnh hơi thả xuống, giọng nói cũng vì vậy mà nhẹ nhàng không ít, cười nói: "Trương Sính tiên sinh vì sao lại đến tận nơi này?"

"Nói tới rất dài dòng." Trương Sính bất đắc dĩ đáp, "Đợi đến sau này ngươi trở về gặp Mục tướng gia rồi hẳn hỏi tỉ mỉ, tiền căn hậu quả Tướng gia sẽ nói hết cho ngươi."

Đoạn Lĩnh bất đắc dĩ nói: "Nhất nhiệm tam niên, thế nào lại về ngay được?"

Trương Sính cười nói: "Các ngươi lập được chiến công, tuy nói quan viên nhậm chức nhất nhiệm tam niên,

thế nhưng triều đình đang lúc dùng người, hơn nữa ngươi là đứng đầu tam giáp, cũng không cần quá bảo thủ quy chế. Mục tướng gia nói, đợi nhập thu sang năm tình hình Hà Bắc ổn định liền gọi hai ngươi trở lại, bằng không nhân thủ thật sự không đủ."

Vũ Độc đặt một tay ra sau ban trà, hờ hững đung đưa cẳng chân qua lại, nói: "Nếu ta không muốn về thì sao?"

"Ôi chao." Trương Sính cũng không hề tức giận, chri chế nhạo nói, "Giáo Úy tướng quân chính là tứ phẩm, ta vẫn chỉ là một thân thảo dân, vẫn là do bọn ta mạo phạm."

Trương Sính đang muốn đứng dậy hành lễ với Vũ Độc, Đoạn Lĩnh lại biết người này cả đầu đều là ý nghĩ xấu, nếu đắc tội y cũng không biết sẽ bị chỉnh như thế nào, cái lễ này không thể nhận. Lập tức cản Trương Sính lại, nói: "Trương Sính tiên sinh vẫn nên đi thẳng vào đề thôi, chúng ta đều là người một nhà, không cần nói lời sắc bén như vậy."

Vũ Độc hướng về phía Thương Lưu Quân hỏi: "Các ngươi đến đây là muốn tìm Trấn Sơn Hà?"

Ngoại trừ Trấn Sơn Hà, Vũ Độc thật sự là không nghĩ ra có nhiệm vụ gì có thể khiến một võ một văn, Thương Lưu Quân và Trương Sính đồng loạt rời khỏi Mục Khoáng Đạt.

"Trấn Sơn Hà?" Trương Sính vẻ mặt mờ mịt, đáp, "Thật sự không phải. Hai vị, việc này giải thích quá phiền phức, nếu điểm tâm đã dùng xong, phiền đi theo ta."

Lại đi một chỗ khác? Trong lòng Đoạn Lĩnh thầm kêu khổ, hôm nay từ lúc nửa đêm y liền bắt đầu thân bất do kỷ, đầu tiên là bị Vũ Độc mang đến Nhữ Nam, sau đó lại bị Thương Lưu Quân đưa vào trà quán, hiện tại lại không biết Trương Sính muốn dẫn bọn họ đi chỗ nào. Cứ bị mang đến mang đi vài vòng như vậy, đầu óc của y cũng sắp bị quay cho choáng váng.

Tuy rằng nghĩ thế, chỉ là Trương Sính đã đứng dậy, việc này liền không còn đường lui, y chỉ phải theo sát.

146. Quyển 3 - Chương 146: Thiên Ý

Mặt trời ló dạng, đêm qua vội vã thoáng nhìn làm Đoạn Lĩnh không xem được quá chân thật, hôm nay mới xem như nhận rõ cảnh sắc Nhữ Nam —— cây cầu đá ngày xưa vắt qua dòng sông hiện tại nom như xương trắng, ven đường khắp nơi đều là phế tích đổ nát, giấy vụn lá khô lả lướt theo gió cuốn, quạ đen tụ tập sau viện phát ra tiếng kêu càn rỡ.

Đoạn Lĩnh theo bản năng muốn quay đầu, Vũ Độc lại kéo y lại dùng tay che mắt, đẩy y hướng về phía trước.

Đoạn Lĩnh cũng không phải chưa từng giết người, thế nhưng đây là cố hương của y, trên là trà tứ, dưới có tiệm mỳ, bên kia là cửa hàng bán dầu, dịch trạm mã xa, thậm chí ngay cả công môn quan phủ, giữa chốn phố phường, tại nơi bóng mát đều là nơi y từng trà trộn.

"Đi bên này." Trương Sính quay đầu lại gọi bọn họ.

"Nhữ Nam đã xảy ra chuyện gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Hai năm trước người Nguyên công thành, mục tiêu hướng thẳng Nhữ Nam và một vài địa phương khác, khắp nơi đốt phá. Nơi này quân binh không giữ được, bị người Nguyên xông vào đốt sạch, bách tính chết đã chết, chạy đã chạy." Trương Sính đáp, "Sau đó chính là bộ dáng này."

Đoạn Lĩnh nhớ năm ấy bản thân cũng đã lẻn vào Tiên Ti sơn một đường xuôi nam, đào vong đến Tây Xuyên, giữa đám người khẩu âm hỗn tạp đó, có lẽ bên trong cũng có bách tính Nhữ Nam.

Vũ Độc đánh sang một ánh mắt, ý bảo Đoạn Lĩnh không nên hỏi nhiều, miễn cho bị Trương Sính cảm giác được không thích hợp. Đoạn Lĩnh tuy rằng rất muốn tiến thêm một bước thám thính việc của Nhữ Nam, thế nhưng cũng biết phải khắc chế, bằng không một ngày khiến Trương Sính động ý niệm nghi ngờ sẽ phi thường phiền phức.

Trương Sính mang theo hai người vào một gian đại trạch, đứng ở trong viện nói: "Mục tướng gia phái ta đến Tầm Bắc để tìm một người, đầu tiên là tìm được ở An Tây, thế nhưng lão nhân gia kia niên kỷ quá lớn, mùa hè lại nóng, không dám đưa người về Giang Châu."

Đoạn Lĩnh và Vũ Độc không nói lời nào, chỉ nghe Trương Sính kể lại.

Trương Sính tiếp tục nói: "Tháng sáu ta có viết một phong thư, đưa cho tiểu tư tên Cẩm Nhi mang về Giang Châu, chẳng ngờ Cẩm Nhi đến giữa đường cũng không biết đã đi nơi nào, thư chưa từng về đến. Mười tám tháng bảy, cũng không biết Nguyên nhân xảy ra chuyện gì, từ phía nam ùa tới đi ngang An Tây, dọc đường gian dâm cướp bóc, đánh đánh giết giết, toàn bộ thôn trang trong địa phận Liêu quốc đại để đều bị một ngọn đuốc đốt trụi thành đất trống."

Trong lòng Đoạn Lĩnh rung lên, đáp: "Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô bị chúng ta đuổi chạy qua Tầm Thủy, hẳn là bọn họ một đường bắc thượng, dọc theo biên giới Liêu Nguyên mà đi."

"Chính là vậy." Trương Sính đáp, "Cánh quân Nguyên từ nam ngược bắc cùng cánh quân từ bắc xuôi nam hội hợp, đem An Tây đốt phá sạch sẽ, hiện tại đang đánh Lạc Nhạn thành."

Đoạn Lĩnh: "!!!"

Trương Sính nói: "Người ta muốn tìm lúc đầu là ở An Tây, đêm ấy rối loạn ta lại sai người đưa hắn đến Lạc Nhạn thành, nửa đường lại bị tập kích, may mà ta trốn được dưới gầm xe nhặt về một mạng. Thế

nhưng lúc can qua lặng đi đã không tìm được người, ta còn ôm một chút hy vọng, chỉ mong lão nhân gia kia còn sống, hòa vào dân chạy nạn đi Lạc Nhạn thành. Ta đã ở bên ngoài tìm kiếm vài ngày cũng không thấy thi thể, đang định vào Lạc Nhạn thành thăm dò tin tức một chút, thế nhưng bên ngoài đều là Nguyên quân, không dám tùy tiện vào thành, vạn nhất ngay cả tính mệnh cũng bồi vào là việc không khôn ngoan."

Đoạn Lĩnh càng nghe càng nghi hoặc, Mục Khoáng Đạt muốn Trương Sính đi tìm một lão nhân là có ý gì? Nếu không tìm được vì sao không trở về Giang Châu? Thế nào lại xuất hiện trong Nhữ Nam thành?

"Vậy ngươi còn là trở về đi." Vũ Độc nói, "Đôi ta hiện tại là mệnh quan triều đình, xuất hiện ở đây vốn đã là chuyện vượt quá quy củ, vốn định một tháng liền phải trở về, ở bên kia còn có rất nhiều việc chưa thu thập xong."

Trương Sính đáp: "Chuyện ở Nghiệp thành của các người trong lòng Mục tướng gia đều rất rõ ràng, Vương Sơn, Vũ Độc, ngu huynh đã theo Mục tướng gia vài năm, liền vô liêm sỉ tự xưng một tiếng 'huynh' này. Người nọ liên hệ trọng đại, hơn nữa còn có những người khác đang tìm hắn..." Nói đến đây, Trương Sính trầm ngâm một chốc, cũng không thốt ra nửa câu sau.

Lông mày của Đoạn Lĩnh nhíu chặt, biết Trương Sính nói đến 'liên hệ trọng đại' hẳn là thực sự phi thường trọng yếu.

"Chỉ cần các người thay ta đi vào Lạc Nhạn thành thăm dò một chút, tìm được người này." Trương Sính nói, "Chuyện của Nghiệp thành liền đặt ở trên người ta."

"Lương thực của chúng ta đã đủ." Đoạn Lĩnh đáp, "Cũng không phải tiểu đệ không muốn giúp, Trương Sính tiên sinh, mọi người đều là người hiểu chuyện, ngài cũng đã nhìn tiểu đệ nhập phủ, nếu là chuyện của Mục tướng gia phân phó đệ tự nhiên tận lực. Thế nhưng Trương huynh, chi bằng huynh nói nội tình cho chúng ta biết, không vì gì khác, chỉ là phương tiện để ta vào thành hành sự."

Nói xong Đoạn Lĩnh lại liếc nhìn Vũ Độc, Vũ Độc trầm mặc, lông mày cũng đồng dạng nhíu chặt, một lát sau mới gật đầu, ý tứ chính là hoàn toàn nghe ngươi.

Trương Sính lần này do dự rất lâu, Đoạn Lĩnh đột nhiên nảy ra một ý niệm, có phải là người của Đoạn gia đi An Tây, Mục Khoáng Đạt lại trằn trọc điều tra thân thế của 'Thái tử', muốn từ Đoạn gia tìm một người về triều chứng minh Thái Diêm là giả?

"Ta không nói cho ngươi." Trương Sính suy nghĩ một lúc lâu, sau đó nghiêm túc nói, "Chính là đang vì ngươi tính toán. Vương Sơn, ngươi tiền đồ vô lượng, chuyện này ngươi biết càng ít càng tốt, tương lai sẽ phong cảnh vô hạn. Ngươi không thể so với Trương Sính ta, Trương Sính chỉ là một tú tài, ngươi chính là Thám Hoa lang."

Nói đến phân thượng này cũng đã nghiệm chứng suy đoán trong lòng Đoạn Lĩnh, máu của y nhất thời liền giống như đông cả lại.

Trương Sính lại ra hiệu cho Thương Lưu Quân, Thương Lưu Quân liền đẩy cửa viện ra, hướng thẳng vào một căn phòng trong hành lang.

Trương Sính nói: "Ta trước hết tiếp tục nói về chuyện này đi. Nếu không vào được thành chuyện này liền không thể kết thúc, người sống hay chết tổng yếu cũng phải có một kết quả, không thể cứ thế này trở về báo cáo. Ta liền ở Nhữ Nam chờ, nghĩ rằng Mục tướng gia nhất định sẽ phái người đến Nhữ Nam tìm ta."

Đây là nghiệm chứng thứ hai cho phỏng đoán của Đoạn Lĩnh —— Mục Khoáng Đạt nếu đã phái Trương Sính đi Nhữ Nam tìm người, mất liên lạc nhất định lại phái người đến tìm Trương Sính. Mục đích đầu tiên của Trương Sính là Nhữ Nam, như vậy người y muốn tìm tuyệt đối cũng là người Nhữ Nam trước đây.

Quả nhiên, Trương Sính nói tiếp: "Không ngờ người đến lại là Thương Lưu Quân, hiềm vì Thương Lưu Quân cũng không tiện trà trộn vào Lạc Nhạn thành; thứ nhất trong thành phòng giữ sâm nghiêm, quân Liêu, quân Nguyên đang đánh trận; thứ hai, Thương Lưu Quân không… nói chung rất khó tìm người."

"Thứ hai ta không biết chữ." Thương Lưu Quân không nhịn được nói, "Chỉ biết giết người, xem không hiểu chữ trong danh sách, cũng không tiện hỏi thăm bách tính. Thứ ba, trong Lạc Nhạn thành phòng giữ thật sự phi thường nghiêm, đoán chừng một trận vây thành này là muốn vây đến đầu xuân sang năm, chỉ sợ trận tuyết đầu tiên buông xuống sẽ có không ít người phải chết cóng, chi bằng mau chóng tìm được người, không thể chậm rãi hỏi thăm."

Đoạn Lĩnh: "…"

Vũ Độc nói: "Rốt cục là muốn chúng ta trà trộn vào Lạc Nhạn thành có phải không?"

Trương Sính gật đầu nói: "Chúng ta đã thương lượng, cảm thấy nếu không trước hết đi Nghiệp thành tìm các người xem có cách nào khác không, nào ngờ vừa xuất thành đã tìm được một đôi phụ tử người Đảng Hạng."

Đoạn Lĩnh: "…"

Y đã dự cảm được trong gian phòng kia là thứ gì, nơi đó vô cùng an tĩnh, căn bản không giống đang nhốt người. Y không thể nhìn nhất là loại tràng diện này, trong mắt hiện ra vẻ sợ hãi, Vũ Độc thoáng chốc cũng phản ứng, hơi nhíu mày.

Đoạn Lĩnh lui ra phía sau một bước, Trương Sính lại tiến lên mở cửa, bên trong lập tức tràn ra mùi máu tanh. Vũ Độc nghiêng người nhìn, xuyên qua song cửa chỉ thấy bên trong có hai cổ thi thể một lớn một nhỏ, mặc áo đơn màu trắng, tóc tai bù xù, hiển nhiên vừa chết không lâu.

Thương Lưu Quân cầm vài thứ đi ra, là hai bộ y phục của người Đảng Hạng, một túi hành trang, Trương Sính lại đưa đến một phong thư, "Hai phụ tử này là thương nhân da thú, đi qua lãnh địa Liêu quốc, đang hướng về phía người Nguyên, vốn định quá cảnh tại An Tây rồi theo về Lạc nhạn thành làm chút mua bán… nào ngờ lại chết oan ngoài thành, hành trang cũng bị vứt qua một bên. Người đã chết, ta liền động

tâm tư, muốn giả dạng làm người Đảng Hạng trà trộn vào Lạc nhạn thành, thế nhưng trên phong quan văn này ghi rõ là hai phụ tử, hiện tại ta cũng không biết đi đâu tìm người làm nhi tử…"

Trương Sính vừa nói tới đây, trước mặt Đoạn Lĩnh lại hiện ra một tràng diện ——

—— Một đôi phụ tử người Đảng Hạng từ Tây Lương đến, đi ngang Nhữ Nam thành về phía Bắc, vừa lúc trời tối muốn nghỉ lại một đêm, đang nhóm lửa ăn lương khô trong tòa phế thành.

Thương Lưu Quân ở ngoài viện, Trương Sính hướng về phía hai phụ tử Đảng Hạng nọ trò chuyện, biết mục đích của bọn họ là Lạc Nhạn thành liền nhờ vả tìm người. Thế nhưng hai phụ tử nghe được hai nước Liêu Nguyên đang đánh nhau, không dự định mạo hiểm liền cự tuyệt yêu cầu của Trương Sính, lập tức đổi lộ trình về phía nam, tiến vào lãnh thổ Đại Trần.

Trương Sính nhờ vả không x0jg, vì muốn bảo vệ cái bí mật 'liên hệ trọng đại này' liền ra hiệu cho Thương Lưu Quân động thủ, lập tức giết chết đối phương.

"Ngươi biết nói tiếng Đảng Hạng." Trương Sính nói, "Nghe nói lúc ngươi ở đã từng nhận tức vương tử Tây Lương, còn kết thành hảo hữu."

"Vâng." Đoạn Lĩnh nói, "Thế nhưng ngài lại không giống người Đảng Hạng, tiên sinh."

"Ta không đi." Trương Sính chỉ về phía Vũ Độc, nói, "Hai người mang theo giấy thông quan, Vũ Độc vốn chính là nghĩa phu… nghĩa huynh của ngươi, các người còn rất hợp tình huống."

"Ta không biết nói tiếng Đảng Hạng." Vũ Độc đáp.

"Giả câm điếc." Trương Sính nói, "Tuy nói Nguyên quân vây thành khó thông hành, nhưng nếu như thật sự phải đi vào cuối cùng cũng sẽ có biện pháp, cứ để ta an bày liền được. Sau khi vào thành, các người phải cố gắng tìm bộ danh sách ghi chú những người đi từ An Tây tới Lạc Nhạn thành, hẳn là sổ bộ trong quan phủ sẽ lưu lại, sau đó tìm một người. Ta đã nghĩ xong, vốn định đem cái tên này viết lên một tờ giấy, giao cho Thương Lưu Quân bảo quản, sau khi vào thành thì đối chiếu, thế nhưng ta sợ hắn không phân ra được danh sách thường dân và binh lính, hơn nữa tên tuổi quá nhiều cũng khiến người ta hoa mắt."

"Đệ đã hiểu." Đoạn Lĩnh nói, "Thứ đó hẳn là phải ở trên tay tiểu quan quản lý lưu dân."

Trương Sính muốn tìm một người lưu vong trong Lạc Nhạn thành chẳng khác nào mò kim đáy biển, tìm từng người một thì không có khả năng, số lượng quá nhiều, cho dù vẽ chân dung cũng không chắc sẽ nhìn được, Trương Sính lại càng không muốn để lộ đối phương là ai, hẳn là muốn bảo vệ cái bí mật kinh thiên nọ.

Chi bằng tìm đến tiểu quan quản lý lưu dân từ An Tây đến, sau đó lén lúc trộm về danh sách, trước hết xác nhận xem đối phương có còn sống hay không, sau đó mới đi tìm người.

Đoạn Lĩnh vô cùng hiếu kỳ, người này rốt cục là ai, nếu như đã từng sinh hoạt ở Đoạn gia y hẳn là có thể nhận ra.

Thế nhưng, cũng có thể y đã đoán sai phương hướng —— người Mục Khoáng Đạt muốn tìm không có quan hệ với 'Thái tử'. Tuy rằng khả năng này rất nhỏ, thế nhưng Đoạn Lĩnh vẫn quyết định thử một lần.

Chỉ là, Đoạn gia cũng không có lão nhân, hơn nữa trên dưới Đoạn gia lẽ nào chỉ có một người còn sống sao??

Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh tiếp nhận y phục, Đoạn Lĩnh không muốn nhìn thấy tình cảnh trong phòng, liền cùng Vũ Độc đi tìm một gian phá phòng khác để thay xiêm y Đảng Hạng.

Đoạn Lĩnh tâm sự nặng nề, lại sợ bị Thương Lưu Quân đang chờ bên ngoài nghe được, không dám nhiều lời.

"Nhớ tới cha ngươi sao?" Vũ Độc hỏi.

Những lời này cũng không sợ bị nghe trộm, dù sao thân phận của 'Vương Sơn' trong Mục phủ mọi người đều biết đến. Trong mắt mọi người, y là nhi tử của một thương nhân dược liệu, phụ thân trước khi qua đời giao phó lại cho Vũ Độc nuôi nấng.

"Ừ." Viền mắt Đoạn Lĩnh đỏ lên.

Vũ Độc một thân áo đơn bạch sắc, đang cầm áo choàng của người Đảng Hạng ướm lên thân thể.

"Không phải mặc như vậy." Đoạn Lĩnh cũng một thân áo đơn, bước đến giúp Vũ Độc mặc quần áo. Người Đảng Hạng thắt vạt áo nghiêng về bên trái, phía trong còn may một cái đai quàng qua trước ngực, vòng đến tận sau lưng. Sau khi cột chặt nội sấn và thắt lưng mới mặt lên quần dài, kế tiếp mới là ngoại bào dài đến tận đầu gối.

Đợi Vũ Độc đã mặc xiêm y tử tế, Đoạn Lĩnh mới nhón chân đội mũ cắm lông nhạn lên cho y, người Đảng Hạng này lúc sinh tiền địa vị cũng không cao, trên mũ chỉ cắm lông chim nhạn màu rám nắng bình thường.

Đoạn Lĩnh nhìn Vũ Độc, Vũ Độc ngồi lên tháp vòng tay ôm lấy thân thể còn mặc áo đơn của Đoạn Lĩnh, để y ngồi trên đùi mình, lại nhìn sâu vào mắt nhau.

147. Quyển 3 - Chương 147: Cải Trang

Vũ Độc nói: "Việc ngày hôm qua vừa nói, hôm nay cư nhiên thành sự thật." Nói xong lại nở nụ cười.

Đoạn Lĩnh nhớ đến những lời đêm qua Vũ Độc đã nói, hắn muốn gặp y khi còn là hài tử, sau đó mang y về nhà nuôi lớn. Nghĩ nghĩ liền không nhịn được bật cười, một chút khổ sở trong lòng cũng theo đó quét sạch.

" 'Phụ thân' trong tiếng Đảng Hạng nói như thế nào?" Vũ Độc lại hỏi.

"Ca ca, phụ thân, bá phụ, thúc phụ." Đoạn Lĩnh đáp, "Đều gọi là a đạt."

"Ừ." Vũ Độc gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói, "Nhưng ta không thể nói chuyện, phải giả câm điếc, chỉ có thể khoa tay múa chân."

"Không quan hệ, cứ như vậy đi." Đoạn Lĩnh đáp, y suy nghĩ một chút, Vũ Độc muốn giả vờ câm điếc, hiện tại người Hán đã có một chút ngôn ngữ cử chỉ đơn giản để người tật nguyền giao lưu, mà người Đảng Hạng cũng có một bộ ngôn ngữ câm điếc riêng. Lung tung khoa tay múa chân không phải sẽ khiến người Liêu nhìn ra sao?

Vũ Độc lại giúp Đoạn Lĩnh mặc y phục, lại nói: "Đợi xong việc này, chúng ta phải khiến Mục tướng gia đưa ra một ít chỗ tốt."

"Ngươi muốn chỗ tốt gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Lấy ít tiền bạc, đem Bạch Hổ Đường dời đi nơi khác." Vũ Độc nói, "Mua một sơn trang, tương lai rảnh rỗi mang ngươi về nhà chơi."

Đoạn Lĩnh đối diện cùng Vũ Độc, bên trong một mảnh kiều diễm, bên ngoài lại truyền đến thanh âm của Trương Sính và Thương Lưu Quân trò chuyện. Hai người đồng loạt quay đầu, Vũ Độc giúp Đoạn Lĩnh thắt dây đai phía sườn, đội mũ xong liền bước ra ngoài, Thương Lưu Quân cầm một cái gương cũ nát cao gần ngang người đặt tựa vào tường cho bọn họ chỉnh trang.

Hai người xoay xoay vài vòng, quả thực có chút giống với người Đảng Hạng, Trương Sính lại dùng tiếng Đảng Hạng nói một câu: "Đến lúc đó phải nói như thế nào, ngươi nói trước ta nghe thử."

Đoạn Lĩnh cũng dùng tiếng Đảng Hạng nói: "Phụ tử chúng ta là từ Thiên Thủy Huyền của Tây Lương đến, tổ tiên là nhân sĩ đất Bồi, mưu sinh bằng việc buôn bán chút da lông, đến vùng Trung Nguyên lại mua ít trà về kiếm lãi. Cha ta vừa câm vừa điếc, ta là miệng lưỡi của hắn, thay hắn nói chuyện, có chỗ nào chiếu cố không chỉnh tề thỉnh các vị thúc bá huynh đệ, nhìn vào phân tình cảm hai ta sống nương tựa vào nhau mà du di tha thứ. Người Hán có câu, ở nhà nhờ cha mẹ, ra ngoài nhờ bạn bè, đắc tội."

Nói xong Đoạn Lĩnh liền thực hiện một lễ tiết của người Đảng Hạng, ngón cái lộ ra, hai tay đặt xéo bên sườn, chân trái bước ra nửa bước khom người về phía trước. Vũ Độc vốn đứng bất động, thấy thế cũng học theo Đoạn Lĩnh hành lễ khom người..

Đoạn Lĩnh xoay người, giúp Vũ Độc chỉnh lại động tác, lại dùng Liêu ngữ nói: "Xuất môn tại ngoại vốn

cần kết giao nhiều bằng hữu, thêm một người bạn thêm một phần chiếu cố."

Trương Sính cười to nói: "Tiếng Đảng Hạng của ngươi nói còn rất chính tông."

Đoạn Lĩnh đáp: "Đa tạ."

"Vũ Độc cũng không phải người Đảng Hạng." Trương Sính nói, "Chỉ sợ hắn lộ sơ hở, như vậy cứ để hắn giả thành một kẻ ngây ngô thì sẽ không có người hoài nghi."

Vũ Độc lập tức trừng to mắt, vẻ mặt lại thêm nét mờ mịt, Đoạn Lĩnh nhìn đến thiếu chút nửa cười to, vội nói: "Vậy là tốt rồi."

Biểu tình của Vũ Độc chính là nói thu liền thu, lập tức khôi phục gương mặt lạnh lùng, nói: "Trương Sính tiên sinh, chuyện này cũng không quá dễ dàng."

Trương Sính vái chào, nói: "Quả thực đã làm phiền hai vị, nếu có thể hoàn thành, vi huynh sẽ vì hai người nói tốt trước mặt Mục tướng gia."

Vũ Độc chỉ tùy ý đứng, thế nhưng khi hắn không giả vờ ngây ngô thì trên người lại có một cỗ khsi thế tự nhiên, thuận miệng nói: "Ta có một việc, không bằng tiên sinh trước cho ta một lời hứa hẹn."

"Cứ nói đừng ngại." Trương Sính nói.

"Việc của ta cùng Sơn nhi ngươi tự nhiên đã biết." Vũ Độc nói, "Ta không muốn nghe thấy việc Tướng gia tương thân cho Sơn nhi."

Trương Sính ngẩn ra, Đoạn Lĩnh cũng đờ người, sau đó gương mặt lập tức đỏ bừng, không ngờ đến chuyện Vũ Độc muốn nói cư nhiên là như vậy.

Trương Sính cũng là một người hiểu chuyện, đáp: "Thừa tướng cũng là hảo tâm, nếu đã nói như vậy, chuyện này cứ đặt lên người ta. Hai vị, xin mời."

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc ngồi lên lưng Bôn Tiêu, Thương Lưu Quân cùng Trương Sính cũng cùng cưỡi một con ngựa rời khỏi Nhữ Nam, hướng về phía Lạc Nhạn thành. Hoàng hôn cùng ngày, bọn họ trước hết đến An Tây, nơi này cũng đã xem như một tòa phế thành, sáng hôm sau, Vũ Độc tìm một chiếc xe ngựa cũ nát mắc vào trên người Bôn Tiêu, bản thân tự mình đánh xe, Đoạn Lĩnh mới xem như tranh thủ ngủ được một lát.

Đến khi mặt trời lặn lần thứ ba, bọn họ đã đến ngoại vi Lạc Nhạn thành.

"Trương Sính tiên sinh, hiện tại đã có thể nói ngài định vào thành bằng cách nào chưa?" Đoạn Lĩnh đứng ở lưng chừng Nhạn Đãng sơn phóng mắt mình về phía xa, hướng bắc Lạc Nhạn thành chính là bình nguyên vô tận, nếu lại đi sâu về phía bắc thì sẽ gặp Trường thành. Dọc theo hướng tây nam đi hơn bốn trăm dặm chính là Ngọc Bích quan, vượt qua đó chỉ còn Đồng Quan.

Lạc Nhạn thành ba mặt được núi vây quanh, duy chỉ có phương bắc là không bị che chắn, đó cũng là lý do khiến mùa đông mỗi năm tòa đại thành vùng biên tái này liền trở nên phi thường lạnh lẽo.

Mà hôm nay, bình nguyên phía bắc đang bị đại đội nhân mã của người Nguyên hùng hổ chiếm đóng, thoạt nhìn có gần năm vạn người, gió đêm thổi quân kỳ tung bay phất phới, chiến sự phảng phất cực kỳ căng thẳng.

Trương Sính nói: "Ta liền dừng lại ở đây, chỉ cần các người có thể nhập thành, Thương Lưu Quân cũng sẽ trà trộn vào tiếp ứng. Ta sẽ trở về Nghiệp thành một chuyến, nếu ngươi có thư tín gì có thể để ta đồng loạt mang về."

Đoạn Lĩnh nhớ đến Phí Hoành Đức đang ở Nghiệp thành, đang định nói gì với Trương Sính thì Thương Lưu Quân đã cướp lời: "Tiên sinh, người không thể đơn độc hành động."

"Ngươi mang theo ta sẽ không vào thành được." Trương Sính nói, "Ta lưu lại ở đây hay quay về Nghiệp thành cũng không quá khác biệt, thậm chí lưu lại ở Nghiệp thành có thể còn an toàn hơn một ít."

Trịnh Ngạn hiện tại đang thủ ở Nghiệp thành, Đoạn Lĩnh thầm nghĩ việc này cũng không quá nguy hiểm, trái lại để Trương Sính lưu ở chỗ này, ẩn thân vào Nhạn Đãng sơn lại có chút quá gần với Nguyên quân, rất dễ bị thám báo phát hiện.

Ngay khi Thương Lưu Quân còn đang do dự, Trương Sính lại nói: "Tướng gia cần nhất là mang lão nhân kia về. Thương Lưu Quân, ngươi cần biết nặng nhẹ."

Thương Lưu Quân suy nghĩ một lúc lâu rồi mới nặng nề gật đầu.

Trương Sính nói: "Một khi tìm được người liền trực tiếp đưa về Giang Châu, một khắc cũng không thể đình lại."

Thương Lưu Quân ừ hử một tiếng, Trương Sính lại gọi Đoạn Lĩnh sang một bên, thấp giọng phân phó: "Người nọ là một người mù, năm nay tám mươi ba tuổi, không có tử nữ, họ Tiền, là người Hán, ngươi nghìn vạn lần phải nhớ cho rõ."

Đoạn Lĩnh vẻ mặt nghi hoặc, y thực sự không nhớ được người nào như vậy, chẳng lẽ là dùng tên giả? Thế nhưng hắn đồng thời cũng hiểu vì sao Trương Sính không để Thương Lưu Quân đi tìm người, chỉ có một cái họ như vậy làm sao tìm được? Cách duy nhất là dùng danh sách từ từ tra xét.

"Tốt." Đoạn Lĩnh kiềm chế lòng hiếu kỳ của mình, chỉ cần tìm được người, y muốn tìm hiểu thân phận của đối phương cũng không khó.

Trương Sính: "Còn có vấn đề gì?"

"Thỉnh tiên sinh dạy ta." Đoạn Lĩnh nói, "Một tòa thành trì canh phòng cẩn mật như vậy, ta phải làm thế nào mới có thể danh chính ngôn thuận trà trộn vào?"

Trương Sính nhìn quân doanh dưới chân núi, nở nụ cười nói: "Tự nhiên là có biện pháp, ngươi có nhìn thấy mấy trại tù binh bên dưới không?"

Trước mặt một mảnh bóng tối, Đoạn Lĩnh cái gì cũng không nhìn thấy, Trương Sính bắt đầu an bày kế hoạch, một lát sau liền nói lời từ biệt, Đoạn Lĩnh lại thấp giọng trò chuyện cùng Bôn Tiêu, dặn nó phải theo Trương Sính trở về. Ấn tính tình của Bôn Tiêu, nó sẽ không dễ dàng để người khác cưỡi, chỉ có thể dặn dò nó chạy theo phía sau con ngựa của Trương Sính về tới Nghiệp thành.

Giữa bóng đêm đen kịt, Vũ Độc dẫn theo Đoạn Lĩnh chậm rãi tiếp cận trại tù binh. Một lát sau bọn họ liền xuống ngựa bên ngoài doanh trại, nhìn ngó dáo dát tiến vào bên trong.

"Người nào!" Nguyên quân trên ngựa phat shiện Vũ Độc, Vũ Độc liền quơ quào hai tay kêu 'A a' mấy tiếng. Đoạn Lĩnh liền kéo hắn rời đi, chỉ là nguyên Quân đã vây quanh hai người.

Đoạn Lĩnh lập tức dùng tiếng Đảng Hạng giải thích với người Nguyên, y và cha mình tới đây buôn bán, có chuyện gì cứ từ từ nói. Thế nhưng vừa mới mở lời hành trang đã bị đoạt mất, lại chịu cảnh soát người, rồi còn bị dây thừng trói chặt hai tay áp giải vào doanh trại tù binh.

Lúc soát người, Vũ Độc còn rất cảnh giác nhìn tên Nguyên quân lục soát Đoạn Lĩnh, rất sợ bề ngoài xinh đẹp của thiếu niên khiến đám người kia không chịu nổi, trực tiếp lột y phục.

Dây trói bình thường căn bản không vây khốn được Vũ Độc, chỉ cần hắn muốn động thủ liền tùy thời có thể làm dây đứt đoạn. Thế nhưng may mắn hiện tại là buổi tối, mọi người đều nhìn không rõ lắm, ở trong mắt Nguyên binh bọn họ chỉ là hai con dê béo vừa bị bắt được.

Vào tới tây doanh, thập phu trưởng hỏi bọn họ vài câu, Vũ Độc trước sau giữ nguyên bộ dạng thất kinh, Đoạn Lĩnh lại liên tục dập đầu lắp ba lắp bắp, dùng Nguyên ngữ câu chột câu què cầu xin tha thứ, cuối cùng thập phu trưởng cũng không nhịn được, phất tay ý bảo thuộc hạ dẫn người đi.

Tiếp đó, hàng rào trại tù binh liền mở ra, Đoạn Lĩnh và Vũ Độc bị một cước đạp vào.

Tù binh bên trong đại để để đã ngủ, nghe thanh âm cũng không có động tĩnh, chỉ có vài người ngẩn đầu nhìn bọn họ. Vũ Độc làm bộ sợ hãi trốn vào góc phòng, dựa vào hàng rào gỗ hơi đã nghiêng ngã, còn kéo Đoạn Lĩnh tựa lên người mình.

"Ngủ một lát đi." Vũ Độc nhỏ giọng nói, "Đợi Thương Lưu Quân tới, tay bị trói có khó chịu không?"

"Thành công rồi." Đoạn Lĩnh cũng thấp giọng nói vào tay Vũ Độc, "Không khó chịu."

Trời dần sáng lên, bọn tù binh bắt đầu nhỏ giọng trò chuyện với nhau, tất cả mọi người ở đây đều là nam nhân, than thở oán trách không ngừng. Đoạn Lĩnh lại dùng tiếng Liêu nói chuyện với bọn họ, biết được có rất nhiều người đều từ Lạc Nhạn thành trốn ra.

Có người hỏi Đoạn Lĩnh và Vũ Độc là từ đâu đến, Vũ Độc trước sau vẫn không lên tiếng, Đoạn Lĩnh liền nói mình và phụ thân muốn đến Lạc Nhạn thành buôn bán, nào ngờ chưa vào thành đã bị quân Nguyên bắt được.

Mọi người tự nhiên tin tưởng, Đoạn Lĩnh lại chú ý tới một nam nhân người Liêu mình đầy thương tích, tựa hồ có chút quen mắt, thế nhưng lại không nhớ nổi đã gặp qua ở đâu.

"Hắn làm sao vậy?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Một nam nhân trung niên đáp: "Hắn ngã bệnh."

"Ngươi tên là gì?" Đoạn Lĩnh bước qua đẩy đẩy nam nhân nọ.

Đối phương đang phát sốt cao, hôn mê bất tỉnh, tóc tai bù xù, trên người mặc trang phục Liêu nhân. Đoạn Lĩnh càng nhìn càng cảm thấy giống như đã từng quen biết, lại hỏi thăm một vòng những tù binh xung quanh, thế nhưng không ai nhận ra người nọ.

Người trung niên ai thán nói: "Đều đã sắp chết, ngươi cũng đừng phí khí lực."

Nam nhân trung niên kia họ Thẩm, tên gọi Thẩm Trùng, chính là quan viên trong Lạc Nhạn thành, hắn là nhóm người đầu tiên nhận được tin tức người Nguyên áp sát, lập tức dẫn theo cả nhà muốn nhân cơ hội chạy trốn, nào ngờ ở nửa đường lại đụng phải Nguyên quân, lập tức bị bắt. Nguyên nhân muốn hắn viết thư, gọi người trong thành đưa tiền đến chuộc, thế nhưng Thẩm Trùng nào còn tiền? Chỉ đành vẫn bị giam giữ như thế.

Đoạn Lĩnh lại trở về chỗ ngồi, Vũ Độc lật bàn tay y lên, dùng ngón tay viết vào: *'Nh ận th ức?'*

Đoạn Lĩnh liếc nhìn Vũ Độc, trong ánh mắt mang theo do dự, nhíu mày, lắc đầu.

'Th ương L ưu Qu ân sao c òn ch ưa t ới. Đoạn Lĩnh viết.

'Ch ờ tr ời t ối.' Ngón tay dày rộng của Vũ Độc viết lên lòng bàn tay Đoạn Lĩnh, còn khẽ nhéo nhéo.

Đoạn Lĩnh tựa vào ngực Vũ Độc, bụng đã đói đến kêu vang ầm ỹ, thế nhưng cũng không còn cách nào. Chờ đến chạng vạng, quân Nguyên rốt cục cũng ném một sọt hạt đậu vào, đậu văng ra đầy đất, giống như đang cho gà ăn vậy.

Bọn tù binh nhìn thấy có thức ăn đều vội vàng phủ phục trên mặt đất, dùng miệng nhặt đậu ăn.

Đoạn Lĩnh và Vũ Độc chỉ nhìn bọn họ, một lát sau người Nguyên lại mang thùng nước tới, hướng bên trong hất vào, cả bọn tù binh đều mở to miệng, hy vọng có thể uống được nhiều thêm chút nước.

Đoạn Lĩnh khát đến cổ họng bốc khó, thầm nghĩ việc này thật sự không phải để cho người làm, nếu tối nay Thương Lưu Quân không đến, khi trở về y nhất định phải dùng thước bản khẽ tay hắn.

Một ngày cứ thế trôi qua, bọn tù binh cũng dần an tĩnh lại.

Đến đêm, lúc Đoạn Lĩnh đang buồn ngủ liền cảm thấy một ngón tay chọt chọt vào sau lưng y, giúp y cắt dây thừng trên cổ tay. Thương Lưu Quân rốt cục đã tới.

148. Quyển 3 - Chương 148: Lạc Nhạn

"Động thủ đi." Thương Lưu Quân nói.

Vũ Độc lắc vài cái thoát khỏi dây thừng, Đoạn Lĩnh hoạt động hai tay, ngay sau đó Thương Lưu Quân lại cắt đứt vài sợi dây trói, phóng xuất tù binh.

"Đi mau!" Đoạn Lĩnh hướng về phía những người trong phòng nói, "Chạy ra ngoài!"

Những người được cởi trói càng lúc càng nhiều, bọn họ châu đầu ghé tai xì xào, Đoạn Lĩnh lại ngoắc ngoắc ra hiệu mọi người đi theo phía sau Thương Lưu Quân. Thương Lưu Quân dẫn theo bọn họ một đường trắc trở, dọc theo đường nhỏ đi về phía chuồng ngựa.

"Đi!"

Đoạn Lĩnh tung người lên ngựa cùng Vũ Độc, mang theo hơn một trăm gã tù binh đào thoát khoải doanh địa, lúc này người Nguyên vẫn chưa phát hiện. Đám người Liêu bị bắt trong đêm ào ạt chạy trốn tìm một tia đường sống, bọn họ biết đây là cơ hội duy nhất, lập tức giục ngựa nhắm về phía Lạc Nhạn thành chạy riết.

Rốt cục, người Nguyên cũng bị kinh động, doanh trại tù binh được đặt tại góc rìa phía tây lập tức nổi lên tiếng kèn cảnh báo, quân đội truy sát cũng theo sau đó lao ra, trong bóng tối hướng về phía tù binh bắn

tên. Cùng lúc, Thương Lưu Quân cũng đã mang theo mọi người vọt ra khỏi rào vây, quát một tiếng: "Sau này còn gặp lại!"

Thương Lưu Quân chạy dọc theo tường thành, vừa xoay người nhất thời tiêu thất không thấy tăm hơi, chỉ còn lại Vũ Độc và Đoạn Lĩnh xen lẫn trong hơn trăm tù binh giục ngựa chạy như điên về phía Lạc Nhạn thành.

"Mở cửa ——!" Có người bắt đầu hô to.

"Mở cửa nhanh!" Bọn tù binh cùng nhau gào thét.

Đây là kế hoạch thứ nhất của Trương Sính, ngụy trang thành tù binh bị bắt, cứu một nhóm người vào thành, nếu có thể có hiệu quả liền thuận lợi thông qua, bọn tù binh còn có thể giúp Đoạn Lĩnh và Vũ Độc làm chứng.

Nếu không gạt được, cũng chỉ đành cố gắng ẩn núp, tách ra đợi cơ hội tìm người.

Dưới thanh âm liên tiếp khẩn cầu mở cửa, Nguyên quân đuổi tới cự ly cách tường thành khoảng một dặm liền dừng bước.

"Chuẩn bị bắn tên ——!" Trên tường thành có tiếng quát dài ra lệnh.

Bọn tù binh phía dưới lập tức luống cuống, toàn bộ chen lấn dán sát vào tường thành, sợ hãi ngẩng đầu nhìn, may mà mũi tên là chỉ về Nguyên quân chứ không phải hướng vào bọn họ.

"Mở cửa! Mở cửa! Ta là Thẩm đại nhân đây! Mở cửa nhanh!!" Nam nhân trung niên nọ tiến lên gọi cửa. Rốt cục cửa thành giữa bóng tối mờ mịt phát ra tiếng vang, chốt cửa được tháo xuống hé ra một khe hở, bọn tù binh lập tức xô đẩy vội vàng chạy vào thành, cũng có không ít người bị chen đến ngã vào sông đào bảo vệ.

Người Nguyên không ngờ đám tù binh cư nhiên có thể nửa đêm vào thành, phán đoán không kịp tổ chức quân đội thừa cơ trùng kích liền dứt khoát quay đầu rút lui.

Vũ Độc che chở Đoạn Lĩnh, dùng khủy tay tách ra khoảng cách với tù binh hai bên, chen vào trong thành. Không được bao lâu tất cả mọi người đều đã ở trong thành Lạc Nhạn. Đoạn Lĩnh một tay kéo nam nhân hôn mê nhìn quen mắt nọ, bọn họ vừa mới vào thành phía sau liền phát ra tiếng vang, hai tên lính xông đến đè y xuống.

Giữa đêm tối một mảnh hoảng loạn, Đoạn Lĩnh lần thứ hai bị dây thừng trói gô, cánh tay của y bị bẻ ngoặc ra sau, đẩy chúi về phía trước. Binh sỹ cưỡng chế mọi người quỳ xuống, Vũ Độc lại muốn lao lên tách bọn họ ra, không ngừng 'A a' gọi, Đoạn Lĩnh cũng vội vàng dùng tiếng Đảng Hạng kêu: "Đa! Ta ở chỗ này!"

Vũ Độc chạy đến bảo hộ che chở Đoạn Lĩnh, hai người lại nghe có kẻ dùng Hán ngữ nói: "Hán nhân đều qua bên này!"

Trong sự hỗn loạn, bọn lính bắt đầu thống kê nhân số.

"Người Liêu qua đây!"

"Chúng ta là người Tây Lương!" Đoạn Lĩnh hô to, xen vào đó là tiếng a a gọi của Vũ Độc.

"Bên này!"

Trong khoảnh khắc, người Liêu, người Tây Lương, người Hán, cùng với những người Sắc Mục đến từ tiểu tộc tái ngoại đã được phân ra làm ba bảy loại, đều tự mình xếp thành hàng, tình huống cũng yên tĩnh lơn một chút. Hơn trăm người tách thành từng nhóm, trên đường lớn vang tiếng vó ngựa, chỉ thấy một đội binh sỹ chạy tới.

"Chuyện gì?" Một gã tướng lĩnh tung người xuống ngựa, hỏi.

"Hồi bẩm tướng quân." Trong đám quân thủ thành bước ra một người, đáp, "Ngoài thành có một trăm mười hai tên tù binh chạy thoát đến, vì tránh cho gian tế trà trộn, chi bằng trước hết đều tra làm rõ."

Ánh đuốc soi sáng nét mặt sợ hãi của đám tù binh, vị tướng quân nọ thần sắc khẽ biến, Đoạn Lĩnh thầm nghĩ người này hẳn là Tuần ti sử của Lạc Nhạn thành, giữa lúc hai quân giao chiến, việc thả người vào thành là vô cùng nguy hiểm, dù sao khả năng gian tế trà trộn vào hành cũng là cực lớn. Chỉ cần một câu nói của hắn, tất cả mọi người ở đây đều sẽ bị trảm thủ.

Vũ Độc có chút toát mồ hôi, chuẩn bị nếu tên tướng quân kia ra lệnh 'Toàn bộ đều giết' thì bạn thân liền trước hết động thủ giết người, mang Đoạn Lĩnh trốn chạy, né tránh trong lưu dân.

Một khắc này, trái tim của mọi người đều nhấc lên tận cổ họng, cuối cùng tên tướng lĩnh kia nói: "Dẫn đi thẩm tra rõ ràng, tránh cho có gian tế."

Vừa nghe đám tù binh đều thở dài một hơi, người Liêu thống trị phương bắc đã lâu, sự tàn bạo không thể bì được với năm đó khi trận Thượng Tử diễn ra, từ sau khi Liêu tổ băng hà, Liêu quốc liền áp dụng thủ đoạn lấy Hán trị Hán, còn mở rộng Hán văn, Hán học cho các quan viên cao tầng. Mà dần dần có không ít người Liêu cũng bắt đầu lấy tên theo 'Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí Tín', từ đó đủ cho thấy, cho dù hai bên đều mang tiếng tàn bạo, thế nhưng so với người Nguyên chưa mở dân trí, Liêu quốc vẫn nhân đạo hơn nhiều.

Tướng quân nọ đang định xoay người tự mình ly khai, Đoạn Lĩnh lại dùng Liêu ngữ nói: "Tướng quân, chỗ này có một người bị thương, có lẽ cũng là vị đại nhân nào đó."

Tướng lĩnh liền đi về phía Đoạn Lĩnh, Vũ Độc hiểu ý, đẩy nam nhân đang phát sốt ra ngoài. Nam nhân nọ ăn vận xiêm y quý giá đẹp đẽ, có chút giống võ sỹ mà không giống bình dân, lúc Đoạn Lĩnh vừa gặp hắn liền cảm giác có chút nội tình. Quả nhiên, tướng lĩnh kia vừa thấy liền cả kinh, hô to: "Thuật Luật Đoan? Mau mau dẫn hắn đi chữa trị!"

"Còn có vị này… Ồ? Người đâu?" Đoạn Lĩnh quay đầu, đang định tìm nam nhân tên Thẩm Trùng kia lại phát hiện đối phương đang trốn ở xa tít.

"Thẩm Trùng?" Tướng lĩnh cất giọng gọi.

"Văn tướng quân… tha mạng!" Thẩm Trùng sợ đến hồn lìa khỏi xác, vội cầu xin, "Tướng quân! Tha mạng!"

"Cũng mang hắn đi theo." Tướng lĩnh nói.

Đoạn Lĩnh không ngờ Thẩm Trùng sẽ sợ hãi như vậy, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển liền nghĩ đến. Đúng rồi, tên thất phu này là quan viên Liêu quốc, trận chưa đánh đã chạy, hiện tại trốn được về thành tự nhiên sợ bị võ tướng bắt được, trị tội không làm tròn trách nhiệm. Thế nhưng gã võ tướng này tựa hồ quan chức cao hơn Thẩm Trùng rất nhiều? Ấn theo quan chế Liêu quốc, tuy rằng nói lấy võ vi tôn, nhưng Thẩm Trùng hẳn cũng không cần phải sợ hãi đến vậy chứ.

Bọn binh lính đồng thời dẫn hai người rời đi, tướng lĩnh cũng không nói thêm nhiều mà phóng ngựa ly khai. Quân quan tuần thành liền chia tù binh theo từng tộc, phân biệt đưa vào các phòng khác nhau liên tục đề ra nghi vấn. Trong hơn trăm người cũng chỉ có Đoạn Lĩnh và Vũ Độc là 'người Đảng Hạng', liền bị nhập vào cùng người Liêu tiếp thu thẩm vấn.

Lúc bọn họ bị hỏi tới, Đoạn Lĩnh liền dùng Liêu ngữ đối đáp lưu loát, nói rằng bọn họ là phụ tử muốn đến đây buôn bán, cha y vừa câm vừa điếc, bị quân Nguyên bắt trên đường. Trong lúc bị giam giữ thì giữa đêm lại có một gã hiệp khách xuất hiện giải cứu, đưa toàn bộ tù binh trốn chạy.

Y đối với những quan quân thủ thành này rất cỏ hảo cảm, dù sao bọn họ cũng bận tâm tính mệnh của bách tính, nói mở cửa liền mở cửa không chút do dự, người như vậy hẳn là trạch tâm nhân hậu.

"Tiếng Liêu của ngươi học với ai?" Vị quan thủ thành kia hỏi, "Thế nào nghe rất có phong vị Thượng kinh."

Đoạn Lĩnh đáp: "Năm đó từng đến học đường tại Thượng kinh."

"Thời cuộc không dễ dàng." Thủ thành quan vung đại bút lên, nói, "Các ngươi tự nghĩ cách mưu sinh, hôm nay trong thành đã quá nhiều người, không thể để ý tới các ngươi."

"Dạ, đại nhân." Đoạn Lĩnh đáp.

"Cầm tờ giấy này." Thủ thành quan lại nói, "Đến dân ti bên ngoài có thể lãnh khẩu phần lương thực cho mười ngày, thứ khác liền không thể thu xếp. Không được trộm cắp, lừa đảo, sau khi vào thành nếu phát hiện phạm tội liền tăng thêm một bậc."

Đoạn Lĩnh thập phần thông minh, nghe xong liền mỉm cười đứng dậy thi lễ cùng quan thủ thành, nói: "Thiên địa lưỡng thần phù hộ người, Liêu quốc đại nhân."

Đoạn Lĩnh vốn bộ dạng đẹp đẽ, khi cười rộ lên rất có cảm giác thân cận, bình sinh chiếm đủ tiện nghi của bộ túi da này, phàm là những tình cảnh có thể không cần bị làm khó dễ, thường thường cũng không gặp trắc trở. Vì vậy lần điều tra này cũng cực kỳ đơn giản đã lấy được giấy hộ tịch, đắp ấn quan, coi như đã có thể lưu lại Lạc Nhạn thành.

Lúc bọn họ rời khỏi phòng xét hỏi thì mặt trời vừa mọc, quân Nguyên đã vây thành hơn mười ngày, trong thành tất cả vẫn như cũ, cửa hàng hai bên đường vẫn khai trương buôn bán.

Trong hầu bao của Vũ Độc còn ẩn giấu ít bạc vụn, đều đưa hết cho Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh đổi thành tiền đồng mua chút thịt bò, cùng Vũ Độc ngồi ở ven sông tạm lót dạ, sau đó mới tìm chỗ đặt chân.

"Làm sao bây giờ?" Đoạn Lĩnh thấp giọng nói.

Phụ cận cũng không có người chú ý tới bọn họ, Vũ Độc liền mơ rmiệng nói: "Trước hết chờ Thương Lưu Quân liên lạc, không cần nóng nảy. Người của Lạc Nhạn thành cư nhiên dễ dàng phóng chúng ta vào thành như vậy."

"Nơi này dân phong thuần phác." Đoạn Lĩnh nói, "Năm đó khi Thượng kinh thất thủ, mười vạn lưu dân hạ Trung Nguyên, Lạc Nhạn thành cũng đã đón nhận rất nhiều người."

Y còn khắc sâu ấn tượng với trận rét mùa đông năm đó, nếu không có gian miếu đổ trong Lạc Nhạn thành, Đoạn Lĩnh hôm nay đã thành xương khô giữa đồng hoang. Tòa thành này đã cứu tính mạng của y, nếu có cơ hội y thật sự muốn báo đáp, chỉ hy vọng nó có thể chịu được đợt công phá này của người Nguyên.

Nếu có thể kéo được đến đợt tuyết đầu tiên, tường thành kết băng đủ dày thì Nguyên quân cũng không thể đánh vào, chỉ phải quay đầu về tái bắc.

–

Diễm dương cao chiếu, trong quần sơn một mảnh hiu quạnh, khí trời dần chuyển lạnh, lá khô lìa cành ào ào bay lượn trong gió thu. Trương Sính cưỡi ngựa băng qua dòng suối, đối chiếu địa đồ quan sát thông lộ.

Y dự định trước hết hội họp với quân Nghiệp thành đang đốn củi, sau đó để bọn họ đưa mình trở về, đợi trước khi mùa đông bắt đầu liền tranh thủ trở về Giang Châu.

Một trận thanh âm huyên náo vang lên. Bôn Tiêu lập tức quay đầu, cảm nhận được nguy hiểm từ sâu trong rừng, muốn giãy khỏi dây thừng chuẩn bị sẵn sàng.

Mà Trương Sính đang ngồi trên lưng ngựa cũng cảm thấy áp lực.

"Đi!" Trương Sính chỉ cho rằng là đám hổ báo hoặc sài lang trong núi, đến cuối mùa thu thì cuống quýt săn mồi khắp nơi, lập tức cho quay đầu ngựa đi vào đường núi.

Bất chợt, một tiếng hét thảm vang lên khiến Trương Sính kinh hồn táng đảm.

Đó là tiếng người giãy chết!

Thi thể của một hắc y nhân từ vách núi cách đó không xa rơi xuống, phát ra thanh âm nặng nề.

Ngay tiếp theo lại thêm một thi thể bị đẩy xuống, đầu chạm đất vỡ tung, óc bắn tứ phía.

Cổ thi thể thứ ba lăn lông lốc dọc theo sơn đạo rơi vào trong vách núi.

Trương Sính không lên tiếng, cũng không quát hỏi là ai, chỉ an tĩnh dừng ngựa trên sơn đạo đợi đối phương hiện thân.

Rừng cây phía sau Trương Sính vang lên thanh âm nhỏ vụn, tựa hồ có người muốn chạy nhưng lại nghe một tiếng thét dài thê lương từ trước mặt y vọng đến tận sau lưng, sau đó là thanh âm chém giết.

Lập tức, cổ thi thể tứ tư bị quăng ra khỏi bụi rậm.

"Trịnh Ngạn?" Trương Sính ướm lời.

Một nam nhân chậm rãi bước ra khỏi rừng cây, chính là Lang Tuấn Hiệp đang mặc y trang võ sỹ hai màu lam đen giao thác.

"Nguyên lai là Ô Lạc Hầu Mục đại nhân." Trương Sính cười nói.

"Trương Sính tiên sinh." Lang Tuấn Hiệp nói, "Đã lâu không gặp."

Trương Sính kéo cương ngựa, thoáng xoay người đối mặt với Lang Tuấn Hiệp, nói: "Đại nhân thế nào đột nhiên đến nơi này."

Lang Tuấn Hiệp đáp: "Ngươi tại sao đến, ta tự nhiên cũng vì đó mà đến, Vương Sơn cùng Vũ Độc đâu?"

Trương Sính hơi biến sắc, trong lòng chuyển qua vô số ý niệm, đầu tiên đoán rằng vừa rồi tựa hồ có Ảnh vệ đang truy tung chính mình, lại bị thích khách này giết chết. Ảnh đội là người của Thái tử, tên tiểu tử này cũng là người của Đông cung, nếu y đã ra tay với người trong Ảnh đội thì hẳn là lập trường tương đồng với nhau, là bạn không phải địch.

Trương Sính cân nhắc một chút, sau đó đáp: "Hai người bọn họ đã đi Trung kinh, còn nhờ ta chuyển vài lời cho Bệ hạ."

"Là những lời gì?" Lang Tuấn Hiệp vẫn thản nhiên như trước.

Trương Sính đáp: "Thế cục phương bắc thay đổi trong nháy mắt, chi bằng mau chóng quay về Giang Châu. Sính ở đây xin cảm tạ ân cứu mạng của đại nhân."

Trương Sính trái lại chủ động tung người xuống ngựa, hướng về phía Lang Tuấn Hiệp cúi đầu.

Trong tay Lang Tuấn Hiệp còn cầm theo kiếm, vừa rồi y đã giết bốn gã Ảnh vệ, thế nhưng trên người lại chưa bị dính nhiều ít máu tươi. Y trầm mặc một chút rồi thu kiếm vào vỏ, cũng không nói lời nào.

Trương Sính đã lạy xong, chỉ lẳng lặng đứng đợi Lang Tuấn Hiệp mở miệng.

Sau một hồi, Lang Tuấn Hiệp lại nói với Trương Sính: "Ta đoán, Mục tướng gia hẳn đã phái ngươi đến Thượng tử tìm kiếm gì đó."

Lời này vừa ra Trương Sính nhất thời nghi hoặc, sau đó nói: "Nhữ Nam? Vì sao đại nhân lại nói ra lời này? Mà thôi, tiểu sinh nói cho ngươi cũng không sao, chuyến này Sính đến Hà Bắc là vì muốn đi Trung Kinh tìm sư thúc Phí Hoành Đức của ta."

Lang Tuấn Hiệp gật đầu, "Ừ" một tiếng, sau đó nói: "Không cần trăm phương ngàn kế chạy đi Nhữ Nam tra chút chuyện xưa đó. Trương Sính, Thái tử chân chính kỳ thực vẫn lử bên cạnh các ngươi, y là Vương Sơn."

Trương Sính lập tức biến sắc, còn chưa kịp hồi phục tinh thần từ trong khiếp sợ Lang Tuấn Hiệp đã dùng ngón cái bắn chuôi kiếm của mình ra, hàn quang chợt lóe, kiếm phong vừa vặn xẹt qua cổ của Trương Sính, máu tươi văng đầy trời.

Trương Sính cả người run rẩy, theo bản năng cuống quýt che lại vết thương, sau một hồi co quắp liền ngã nhào xuống mặt đất.

"Trước khi ngươi chết, ta nói cho ngươi biết bí mật này." Lang Tuấn Hiệp thản nhiên nói, "Miễn cho ngươi

chết không nhắm mắt, đi thuận lợi, Trương Sính tiên sinh."

Sau khi nói xong, Lang Tuấn Hiệp một cước đá thi thể của Trương Sính xuống vách núi. Trương Sính mở to mắt, một đường lăn xuống đáy vực, từ độ cao vạn trượng đập thẳng vào nền đá cứng rắn, phát ra thanh âm nặng nề.

Tiếng vang liên tiếp, Lang Tuấn Hiệp đầu tiên là đem thi thể của đám người Ảnh đội ném vào vực sâu, sau đó mới cởi dây thừng buộc ngựa ra, bước đến bên cạnh Bôn Tiêu.

Bôn Tiêu cảnh giác nhìn Lang Tuấn Hiệp, ánh mắt của Lang Tuấn Hiệp lại cực kỳ nhu hòa, giơ một tay lên chạm lên mặt của nó, Bôn Tiêu vẫn đứng yên bất động. Một lát sau, Lang Tuấn Hiệp huýt sáo dài một tiếng, chân bước nhanh phóng người lên ngựa.

Bôn Tiêu hơi do dự, nhưng chung quy cũng không hất Lang Tuấn Hiệp xuống.

"Giá!" Lang Tuấn Hiệp khống chế Bôn Tiêu, xoay người phi ngược về phía Lạc Nhạn thành.

.

149. Quyển 3 - Chương 149: Rối Loạn

Cuối thu khí sảng, diễm dương cao chiếu, Đoạn Lĩnh ngồi bên bờ sông tựa vào lòng Vũ Độc thiêm thiếp ngủ, bên ngoài đại quân vây thành, bên trong lại là một mảnh không khí an tường bình hòa.

Vũ Độc cũng đã mệt nhọc, hắn ôm Đoạn Lĩnh tựa vào gốc liễu ngủ thiếp đi. Mặc dù là ngủ ở ven sông, thế nhưng từ lúc bọn họ ly khai Giang Châu, đây giống như là giấc ngủ an ổn nhất mà hai người từng có được. Người của Ảnh đội vô luận có ẩn nấp ở nơi nào cũng không quá có khả năng trực tiếp tiến vào Lạc Nhạn thành đánh lén bọn họ.

Thẳng đến hoàng hôn Đoạn Lĩnh mới duỗi người tỉnh lại, Vũ Độc vốn đang chôn đầu vào hõm vai của y ngủ như một tiểu hài tử, Đoạn Lĩnh hơi khẽ động Vũ Độc mới từ trong cơn buồn ngủ tỉnh lại.

Hai người nửa ngủ nửa tỉnh, Đoạn Lĩnh vốn định hôn Vũ Độc một chút, nhưng nghỉ tới thân phận của Vũ Độc hiện tại là 'phụ thân' của mình, lại sợ bị người khác nhìn thấy, chỉ đành thân mật cọ cọ cổ đối phương.

"Tìm một nơi để ở." Vũ Độc thấp giọng nói.

"Đừng quên giả câm điếc." Đoạn Lĩnh nhắc nhở.

Vũ Độc thiếu chút nữa đã quên rồi, đi cùng Đoạn Lĩnh len lỏi tìm nơi nghỉ trọ, ngân lượng của bọn họ cũng còn một ít, liền đặt thế chấp mướn một gian phòng. Dù sao bọn họ cũng sẽ không ở lại nơi này lâu lắm, có tiêu hết tiền cũng không sao.

Ngoài cửa vang lên ba tiếng gõ, là ám hiệu Thương Lưu Quân định ra, Đoạn Lĩnh đẩy cửa sổ, đối phương lập tức từ bên ngoài chui vào đặt lên bàn một túi hành trang và Liệt Quang kiếm giữ giúp Vũ Độc.

"Những thứ này là của hai người." Thương Lưu Quân nói, "Mau chóng tìm người, tìm được liền rời đi."

Nói xong Thương Lưu Quân liền nghiêng người trực tiếp nằm lên giường.

"Ngươi làm gì?" Vũ Độc mạc danh kỳ diệu nói.

"Ngủ a." Thương Lưu Quân nói, "Cả đêm không ngủ rồi."

Vũ Độc lập tức bạo nộ, Đoạn Lĩnh lại vội vàng ra hiệu cho hắn nhỏ giọng một chút, miễn cho bị người của khách điếm nghe được người câm điếc nói chuyện,.

"Đây không phải chỗ ngươi tìm cho ta?" Thương Lưu Quân hỏi.

Vũ Độc nói: "Căn phòng này liền tặng cho ngươi."

"Này này, đừng!" Thương Lưu Quân vội vàng đứng dậy.

Nếu như Vũ Độc trả phòng, khi tiểu nhị tới thu thập mới phát hiện trong phòng có một người lạ càng là không thể xuống đài. Đoạn Lĩnh nói: "Lại thuê thêm một gian."

Hai người đành phải lại thuê cho Thương Lưu Quân một gian phòng, Vũ Độc và Đoạn Lĩnh ngủ một gian, Thương Lưu Quân ngủ một gian. Đoạn Lĩnh còn cố tình căn dặn khách điếm không được tùy tiện tới quấy rầy, gia rất buồn ngủ, sau đó liền đóng cửa lại.

Vũ Độc cầm hành trang lên, trong đó có một bộ y phục dạ hành không quá vừa người, có chút hơi lớn, có lẽ là Thương Lưu Quân mang theo cho bản thân. Vũ Độc thắt chặt thắt lưng, nói: "Đợi đến đêm khuya ta liền đến nha môn xem xét, ngươi cứ nghỉ ngơi trước."

Đoạn Lĩnh cũng mệt mỏi, liền 'Ừ' một tiếng rồi nằm dài lên giường, Vũ Độc thay hắc y, bịt kín mặt, cúi đầu. Đoạn Lĩnh liền đưa ngón tay ra vén khăn che mặt của hắn lên, để lộ làn môi cương nghị, góc cạnh, lại đưa môi lên cùng hắn dây dưa. Một lúc lâu sau hai người mới chậm rãi rời nhau.

Vũ Độc phi thân ra khỏi cửa sổ, nhẹ nhàng gõ ba lần vào cửa sổ phòng Thương Lưu Quân, đối phương cũng

gõ một cái đáp lại, ý tứ là đã biết.

Đoạn Lĩnh nằm trằn trọc, chỉ là ngủ không được. Đến tận nửa đêm từ xa truyền đến từng trận tiếng động ồn ào kéo tọt suy nghĩ của y trở về khoảng thời gian thật lâu trước đây, buổi tối ấy tại Thượng kinh.

Đã có chuyện gì? Đoạn Lĩnh ngồi bật dậy nghe ngóng thanh âm đằng xa, cuối ngã tư đường có tiếng binh sỹ reo hò

"Thương Lưu Quân!" Đoạn Lĩnh vỗ vỗ vách tường, xoay người lại phát hiện Thương Lưu Quân đang để trần cạm tay, mặc quần đơn màu trắng, vẻ mặt nhàm chán nhìn mình.

Đây vẫn là lần đầu tiên Đoạn Lĩnh nhìn thấy Thương Lưu Quân không mặc y phục… không, không, là không mặc đồ thích khách, có chút không quen, thiếu chút nửa đã không nhận ra.

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

"Diễn luyện." Thương Lưu Quân còn chút buồn ngủ, bước vào ngã người lên giường của Đoạn Lĩnh ngủ tiếp.

"Ta muốn đi xem một chút." Đoạn Lĩnh nói.

"Ngươi muốn chết sao." Thương Lưu Quân đáp.

Đoạn Lĩnh chỉ đành im lặng, tiếng la hét bên ngoài càng lúc càng lớn, Đoạn Lĩnh lại thăm dò nhìn ra, nói: "Cháy rồi."

"Ừ." Thương Lưu Quân trở mình ngủ tiếp.

"Cháy rồi!" Đoạn Lĩnh vội hỏi, "Làm sao bây giờ? Lạc Nhạn thành sẽ không phải thất thủ rồi đi?! Nguyên quân đang công thành sao?!"

Đêm nay Nguyên quân quả nhiên đến công thành, cũng không biết từ nơi nào tiến vào, nhất thời góc đông nam của Lạc Nhạn thành khắp nơi đều là hỏa quang, bách tính dần dần bị kinh động, mắt thấy sự rối loạn dần tràn đến khách điếm Đoạn Lĩnh không khỏi khẩn trương.

"Thương Lưu Quân! Mau đứng lên!" Đoạn Lĩnh thúc giục.

"Ngủ ngủ ngủ." Thương Lưu Quân nói, "Đừng quá dong dài."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh cầm lấy y phục thích khách ném lên người Thương Lưu Quân, gào to: "Nguyên quân vào thành!"

"Ngươi xác định?"

"Ta rất khẳng định!" Đoạn Lĩnh đáp, y đã trải qua không ít trận chiến, chỉ cần nhìn qua là có thể đoán được quy mô xâm lấn. Nguyên quân thật sự đã giết vào, chỉ là số lượng không nhiều, vì vậy chỉ có thể phóng hỏa khắp nơi phô trương thanh thế.

Trên đường lớn, một nhóm Nguyên quân đang cùng đội Liêu quân triển khai chiến đấu, mũi tên bay vùn vụt khắp nơi, Đoạn Lĩnh vừa thăm dò ló đầu nhìn ra lập tức đã bị Thương Lưu Quân nắm thắt lưng kéo về. Ngay sau đó có binh lính vọt vào khách điếm, lập tức từng đợt tiếng thét chói tai vang lên, đến lúc này Thương Lưu Quân cũng đã không thể ngủ tiếp nữa, chỉ đành đứng dậy mặc trung y vào. Chợt nghe được một loạt tiếng cửa bị đá văng, mỗi tiếng động vang lên là một căn phòng đã bị chiếm lấy, theo đó là từng đợt tiếng thét chói tai cuồng loạn.

Đoạn Lĩnh nghe được thanh âm kia nhất thời giận đến không kềm chế, xoay quanh tìm lợi kiếm, đang định xông ra ngoài thì Thương Lưu Quân đã nâng Bạch Hồng kiếm lên, vừa nghe tiếng bước chân đến gần thì đâm thẳng về phía ván cửa.

Trong hành lang cất lên một tiếng kêu thảm, Thương Lưu Quân nhổ kiếm thu về, chỉ một kiếm này đã khiến bên ngoài vắng vẻ không còn tiếng động.

"Được rồi." Thương Lưu Quân nói, "Ngủ tiếp đi."

"Đi!" Đoạn Lĩnh quả thực không lời chống đỡ, "Còn ngủ?"

"Nếu đi thì đi nơi nào?" Thương Lưu Quân cũng là không còn lời để nói.

"Nói chung rời đi nơi này!" Đoạn Lĩnh nói.

Thương Lưu Quân hỏi: "Không đợi nam nhân của ngươi?"

Đoạn Lĩnh nghĩ cũng phải, thế nhưng đã không còn biện pháp, tiếng chém giết bên ngoài đã dần lớn hơn, y không thể mở mắt trừng trừng nhìn tràn tai họa này lan tràn trong thành mà bản thân lại thờ ơ không can thiệp.

"Đi!" Đoạn Lĩnh giật mạnh cửa phòng, trước mắt đèn đuốc sáng trưng, không ít ngọn đèn trong khách điếm đã bị lật úp, sàn nhà bắt lửa hừng hực.

Ngoài cửa có thi thể của hai gã Nguyên quân, rất nhiều người đã lao xuống dưới lầu bắt đầu chém giết, Đoạn Lĩnh nhặt một bộ cung tiễn trên thi thể của Nguyên quân, lại dốc hết hai túi tiễn đeo lên sau lưng.

Thương Lưu Quân lại xoay người nhảy lên tay vịn thang lầu, một đường tuột xuống, những nơi hắn lướt qua Nguyên quân đều thét lên thảm thiết, thi thể ngã rạp trên đất.

Đoạn Lĩnh kéo cung cài tên, một mũi tên bắn về phía cửa khách điếm, gã Nguyên quân đang định xông vào lập tức bị tên ghim xuyên trán!

Đoạn Lĩnh chạy ra ngoài, dọc theo đường lớn liệt hỏa hừng hực, cửa đông Lạc Nhạn thành cũng đã có Nguyên quân giết vào.

Thương Lưu Quân một tay ôm Đoạn Lĩnh phi thân lên tường, nhảy vài bước đã đến tận mái ngói, hai người đồng loạt nằm úp sấp trên nóc lầu hai của gian tửu quán đối diện khách điếm.

"Chờ ở nơi này." Thương Lưu Quân nói, "Ta đi xem tình huống."

Trong tay Đoạn Lĩnh đã có cung tiễn liền không còn e ngại, Thương Lưu Quân phóng qua mái hiên, điểm chân vài bước đã vọt lên chỗ cao, dõi mắt nhìn về phía xa, sau đó lại nhảy lên trên tháp rời đi.

Đoạn đường ven khách điếm đều đã bị phóng hỏa, thế lửa vẫn đang lan tràn, trên đường còn có một ít sĩ binh người Nguyên đuổi theo bách tính chém giết. Đoạn Lĩnh nâng cung nhắm chuẩn, một mũi tên vọt tới, Nguyên quân lập tức trúng tên ngã ngựa.

Trên đường một mảnh hỗn loạn, chợt có thân ảnh vĩ ngạn màu đen vọt tới, dáo dác nhìn quanh.

"Vũ Độc?" Đoạn Lĩnh lập tức nhận ra Vũ Độc, gọi, "Ta ở nơi này!"

Khắp nơi đều là tiến kêu la, thanh âm của Đoạn Lĩnh bị chìm hẳn trong sự hỗn loạn ấy, Vũ Độc chuẩn bị vọt vào biển lửa, Đoạn Lĩnh cũng bất chấp không tiếp tục kêu gọi, nhắm một mũi tên vào trong biển lửa, găm thẳng vào cây cột trước mặt Vũ Độc. Vũ Độc lập tức quay đầu, nhìn thấy Đoạn Lĩnh trên mái nhà.

Hắn lập tức vọt tới trước mặt Đoạn Lĩnh, nhìn y một vòng từ trên xuống dưới, không nhịn được thở dốc, ánh mắt còn hiện ra vẻ sợ hãi.

"Làm ta sợ muốn chết, ngươi thế nào lại ở đây một mình?" Vũ Độc giận dữ nói.

Đoạn Lĩnh vén khăn che mặt của Vũ Độc ra, lập tức hôn lên, Vũ Độc bị hun đến cả mặt đều là tro than, ôm Đoạn Lĩnh vào lòng thật chặt.

"Thành phá." Vũ Độc nói, "Liêu quân đang nghĩ cách ngăn chặn."

"Là chuyện gì xảy ra?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc đáp: "Tối nay Nguyên quân đột nhiên đánh lén, một cây đuốc đem quan dịch ở thành đông toàn bộ đốt trụi, cũng không ai biết đã đột nhập bằng cách nào."

Thương Lưu Quân từ phía khác chạy đến, Vũ Độc cau mày nói: "Ngươi thế nào không ở cạnh y?"

"Không có việc gì." Thương Lưu Quân nói, "Mặc y phục áp đáy hòm của Bạch Hổ Đường, còn có thể bắn tên. Sợ cái gì?"

Vũ Độc ôm Đoạn Lĩnh nhảy xuống đường, Đoạn Lĩnh nói: "Đến thành tây xem. Đi!"

Y còn nhớ gian miếu thờ lúc mình chạy nạn đã từng tạm trú, nếu nó còn ở đó, bên trong khẳng định là nơi lưu dân người Hán tụ tập.

Rất nhiều Nguyên quân từ bốn phía dũng mãn tràn vào, Vũ Độc dừng bước, suy nghĩ một chút rồi nói: "Quá nguy hiểm, không bằng ra khỏi thành rồi tính tiếp."

"Đi thành tây trước." Đoạn Lĩnh đáp, "Nếu như tìm không được liền nghe số trời, chỉ có thể đi tới đâu tính tới đó."

Địa phương bị công phá chính là thành tây, mật thám của Nguyên quân nửa đêm giết chết thủ vệ cửa thành, rất nhiều Nguyên quân đã tràn vào, Liêu quân đang nỗ lực chống cự, quân lính một đợt lại một đợt hướng về phía đó. Tuấn mã loạn chạy đầy đường, Vũ Độc vươn tay bắt lấy một con, cùng Đoạn Lĩnh lên ngựa hướng về thành tây xông tới.

Khắp nơi đều là bách tính kinh hoảng trốn chạy, Đoạn Lĩnh biết, lúc này một ông lão mù tuyệt đối không chạy nổi, chắc chắn đang lẫn trốn ở phụ cận miếu thờ. Đây chính là hy vọng cuối cùng của bọn họ, thế nhưng có tìm được người hay không vẫn là số trời.

"Xung phong —— chiến!" Có người dùng Liêu ngữ gào thét.

Trên đường lớn, Liêu quân mãnh liệt phát động xung phong, Vũ Độc kéo cương tách ra, Đoạn Lĩnh bất chợt mạnh mẽ quay đầu lại, chỉ thấy một gã tướng lĩnh trẻ tuổi toàn thân mặc giáp bạc, thống lĩnh hơn trăm người xông thẳng về phía Nguyên quân, quả thực khí thế không thể chống đỡ!

Thế nhưng sĩ số của Nguyên quân lại càng nhiều, đã chiếm hết ưu thế, giương thuẫn vọt về phía Liêu quân, song phương chém giết hỗn loạn. Vũ Độc thấy cưỡi ngựa không qua được liền dẫn theo Đoạn Lĩnh xông lên mái ngói của phòng ốc hai bên, dùng khinh công nhẹ nhàng chạy như bay.

Thương Lưu Quân không biết đã chạy đi đâu mất, hai người trèo lên mái hiên, Đoạn Lĩnh trong lúc vô ý cúi đầu thoáng nhìn lại thấy Liêu quân đã bị ép ngược về phía sau, tướng lĩnh trẻ tuổi không chống nổi sự liều mạng của quân Nguyên, ở trên ngựa lung lay sắp đổ. Hộ vệ bên cạnh xông về phía trước, dùng tấm chắn vì hắn đỡ tên.

Ngay sau đó, từ phía trận doanh của Nguyên quân vang lên một tiếng gầm giận dữ, điên cuồng mở ra một con đường máu vọt về phía tướng lĩnh trẻ tuổi.

Đoạn Lĩnh quyết định thật nhanh, giương cung cài tên, một tiễn như sao băng bắn ra!

Kẻ cầm đầu Nguyên quân dùng một thanh trảm mã đao, hắn bị Đoạn Lĩnh bắn trúng mắt trái đau đớn rống lên một tiếng, sống đao vỗ mạnh vào khôi giáp của vị tướng lĩnh trẻ tuổi kia phát ra tiếng động nặng nề.

"Đi! Đừng xen vào bọn họ!" Thương Lưu Quân hiện thân trên nóc nhà thúc giục.

"Không, chờ một chút!" Đoạn Lĩnh lần thứ hai cài tên, mắt thấy vị tướng trẻ người Liêu đã nằm trên lưng ngựa lại có người hùng hổ vọt tới. Đoạn Lĩnh bắn tiếp mũi tên thứ hai, thành công bảo vệ đối phương.

Mũ giáp của tướng lĩnh rơi xuống, thoi thóp nằm trên lưng ngựa.

Đoạn Lĩnh dựa vào khôi giáp có thể nhìn ra người này nhất định là nhân vật trọng yếu của Liêu quốc, liền ra hiệu muốn Vũ Độc đưa mình xuống đất, đem ngựa của người nọ nâng qua một bên, bộ giáp trên người tướng lĩnh nặng gần hai mươi cân, lúc đỡ người xuống đất còn phát ra tiếng vang trầm thấp.

"Ngươi không sao chứ?" Đoạn Lĩnh lay lay đối phương.

Vị tướng trẻ tuổi tóc tay bù xù, hắn đã trúng một chiêu trảm mã đao, phần đầu ông ông đau nhức, cảnh vật trước mắt có lúc rõ ràng có khi lại hoa lên.

"Đoạn Lĩnh?" Hắn gọi một tiếng.

Sau đó liền ngất đi.

Đoạn Lĩnh nhất thời giống như vừa nghe thấy sấm sét giữa trời quang

150. Quyển 3 - Chương 150: Khiếp Sợ

Gia Luật Tông Chân! Người này vì sao lại xuất hiện trong Lạc Nhạn thành?!

"Ngươi nhận thức hắn?" Vũ Độc hỏi.

"Ta…" Đoạn Lĩnh trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao, bên ngoài lại có người giết đến, Vũ Độc rút kiếm giết hai gã Nguyên quân, trên đường chém giết loạn xạ. Đoạn Lĩnh vội nói: "Đi! Lập tức mang y đi!"

Bọn họ mang theo Gia Luật Tông Chân chạy vào một con phố vắng, xông thẳng đến hậu viện của một tòa nhà, trong nhà vắng vẻ không có bóng người, hẳn là đã đào vong.

Vũ Độc thủ trước cửa, Đoạn Lĩnh lập tức cởi khôi giáp của Gia Luật Tông Chân tỉ mỉ kiểm tra thân thể hắn. Trên người đối phương không có miệng vết thương, lỗ mũi lại rỉ máu, hẳn là do trảm mã đao của Nguyên quân chấn đến phủ tạng, trên áo giáp còn có một đạo dấu vết, đây là do trúng phải lực lượng cương mãnh từ chính diện.

"Có kim châm sao?" Đoạn Lĩnh hỏi, "Hai cái là được."

Vũ Độc lấy ra hai mũi ngân châm đưa cho Đoạn Lĩnh, ánh mắt nhìn thẳng vào Gia Luật Tông Chân.

"Hắn là Liêu đế." Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc: "…"

Châm đầu tiên Đoạn Lĩnh dùng để bảo trụ kinh mạch của Gia Luật Tông Chân, châm còn lại đâm vào vùng dưới vành tay, vừa đâm vừa chậm rãi xoay tròn, toàn bộ quá trình vô cùng cẩn thận.

"Ngươi đang dùng thủ pháp gì?" Vũ Độc nói, "Cẩn thận một chút, đừng làm loạn."

Phụ hoàng từng nói với y, lúc hành quân chiến đấu nếu như ngã ngựa, đầu va vào đất rất dễ hôn mê bất tỉnh, lúc này phần đầu bị chấn động xuất huyết, phải lập tức lấy máu từ sau tai, bằng không máu ứ đọng lại sẽ khiến người bị thương nôn mửa, hôn mê kéo dài, còn có thể nguy hiểm tính mạng.

"Không có chuyện gì." Đoạn Lĩnh đáp, "Đây là cấp cứu."

Lúc y rút ngân châm ra quả nhiên có máu bầm theo đó thoát đi, Gia Luật Tông Chân vẫn còn hôn mê, Đoạn Lĩnh liền dìu đối phương ngồi tựa lưng vào tường, vỗ vỗ mặt y.

Gia Luật Tông Chân cũng đã cao lớn hơn nhiều, lần trước khi gặp mặt vội vàng ở Thượng kinh cả hai đều còn là thiếu niên, không nghĩ hôm nay lúc cởi khôi giáp đã có thể nhìn thấy đường cong bắp thịt lưu sướng của võ tướng. Có thể thấy được trong hai năm này đối phương vẫn chưa từng hoang phế kỵ xạ, nói không chừng còn dụng công hơn bất kỳ kẻ nào.

"Tông Chân." Đoạn Lĩnh thấp giọng gọi.

Vùng lông mày nhíu chặt của Gia Luật Tông Chân giản ra, Đoạn Lĩnh lần nữa tái ngộ người này tâm tình không khỏi có chút phức tạp, vừa áy náy vừa có chút không đành lòng, càng cảm tạ đối phương không lâu trước đó đã cho Nghiệp thành mượn lương.

Đoạn Lĩnh rắc ít thuốc bột lên vết thương của y, máu liền dừng lại.

"Liêu binh tìm tới rồi." Vũ Độc hướng ra ngoài xem, cảnh báo.

"Đi." Đoạn Lĩnh chỉ đành không tiếp tục quản người này nữa, đang định ra khỏi hẻm nhỏ Vũ Độc lại xua tay tỏ ý hướng này không thể đi, hắn vươn tay ôm lấy Đoạn Lĩnh đồng thời vượt tường. Vũ Độc vác người lên vai, trốn vào góc khuất của lầu hai.

Tiếng reo hò bên ngoài dần dần lịm xuống, Nguyên quân rút lui, Liêu quân đoạt lại chiến cuộc. Có lẽ bởi vì Hoàng đế tự mình đốc chiến, mỗi binh sỹ người Liêu đều liều chết chứ không chịu khuất phục, dùng một đấu trăm đem Nguyên quân ép lui ra khỏi thành, chiến tuyến cũng đang không ngừng thu hẹp lại.

Đoạn Lĩnh nhìn thấy đội thân vệ cầm đuốc tiến đến, phát hiện Gia Luật Tông Chân bị thương liền thất kinh, vội vàng mang cáng cứu thương nâng người đi. Rạng đông sơ hiện, Đoạn Lĩnh tái kiến cố nhân, trong nhất thời phảng phất như đã là chuyện của kiếp trước.

"Các người đã từng là bạn tốt?" Vũ Độc hỏi.

"Chỉ gặp qua vài lần." Đoạn Lĩnh đáp.

Thương Lưu Quân đã đuổi tới, đứng trên nóc nhà đối diện huýt sáo một tiếng dài, Vũ Độc vội nói: "Đi thôi, đừng làm cho Thương Lưu Quân nghi ngờ."

Trong lòng Đoạn Lĩnh run lên, cũng không nghĩ được nhiều nữa mà lập tức cùng Vũ Độc chạy đi miếu nhỏ tìm người.

Lúc bọn họ đuổi tới, gian miếu đổ đã bị đốt thành một mảnh phế tích, mái ngói đè nặng không ít thi thể. Thương Lưu Quân nhanh chóng hội họp cùng bọn họ, ba người quanh quất ngó khắp nơi, Đoạn Lĩnh lại là tâm sự nặng nề.

Khắp nơi đều là tiếng khóc, Thương Lưu Quân cùng Vũ Độc hợp lực nhấc cột trụ lên, còn cứu được không ít người.

"Không có." Thương Lưu Quân nói, "Trời sáng quá nhanh, làm sao bây giờ?"

Đoạn Lĩnh ý thức được thân phận của mình cùng Vũ Độc hiện tại là đôi phụ tử người Đảng Hạng, mà bây giờ Vũ Độc lại mặc một thân y phục dạ hành, bên cạnh còn có Thương Lưu Quân lai lịch không rõ, chỉ

sợ sẽ khiến người Liêu chú ý. Lúc này Liêu Nguyên vừa giao chiến xong, ngẫu nhiên sẽ có từng đoàn Liêu binh đi qua thanh lý chiến trường, tìm kiếm Nguyên quân bị kẹt trong thành, qua không được bao lâu nhất định sẽ kiểm kê toàn thành, đến lúc đó vạn nhất bị người khác để mắt tới liền không thể tiếp tục dối gạt qua cửa.

"Trở về thôi." Đoạn Lĩnh nói, "Thay quần áo khác, sau đó từ từ suy nghĩ biện pháp."

Thương Lưu Quân lắc mình vào hẻm nhỏ, Vũ Độc do dự một chút, Đoạn Lĩnh nói: "Ngươi tìm địa phương bí mật một chút, ẩn tàng tung tích, đi theo sau lưng ta."

Vũ Độc gật đầu, Đoạn Lĩnh liền xoay người rời khỏi nơi này, men theo đường cái cất bước.

Trong đầu y không ngừng hiện lên gương mặt thiếu niên bồng bột lại mang theo anh khí của Gia Luật Tông Chân. Năm ấy đối phương vốn có lòng đưa y đến Trung Kinh, sau lại nhân thành phá mà thất tán, người kia hiện tại vẫn khỏe chứ?

Không biết bọn họ bất chợt tương ngộ như vậy, người kia có nhớ tới chuyện trước khi hôn mê, hoặc giả sẽ cho rằng chỉ là ảo giác?

Mà Gia Luật Tông Chân, vì sao lại có mặt ở nơi đầy?

Đoạn Lĩnh trong lòng tràn ngập nghi vấn đi đường, bất tri bất giác dừng lại ở cửa sau của một căn dược đường. Y ngẩng đầu nhìn, phát hiện đây đúng là nơi trước kia y từng ngụ lại, tuy rằng con đường này đã cách biệt hai năm, thế nhưng hiện tại y lại theo bản năng quay về lần nữa.

"Thương Lưu Quân!" Đoạn Lĩnh cất tiếng gọi.

"Đã trở về." Vũ Độc đáp lời. Hắn không biết từ đâu xuất hiện, đang ngồi xổm trên mái hiên nhìn xuống.

Đoạn Lĩnh vốn muốn thử xem Thương Lưu Quân có đang còn ở bên cạnh hay không, hiện tại vừa vặn, liền suy tư một lát rồi nói với Vũ Độc: "Ta muốn tiến vào nơi này nhìn một chút."

"Đây là địa phương nào?" Vũ Độc hỏi.

"Nơi ta từng lưu lại." Đoạn Lĩnh nói, "Năm đó trên đường về Tây Xuyên, đã từng ngụ lại trong gian dược đường này không ít thời gian."

"Vào đi thôi." Vũ Độc nói, "Ta ở bên ngoài canh chừng cho ngươi."

Đoạn Lĩnh liền vòng qua sau hẻm nhỏ, vươn tay gõ cửa, lại phát hiện cửa cũng không khóa liền đẩy ra bước

vào. Bên trong đã là người đi nhà trống, chỉ còn lại giấy vụn và vật dụng linh tinh ngã đổ ngổn ngang.

Một nhà chưởng quầy nơi này cũng không biết đã dời đi từ lúc nào, quả nhiên là vật đổi sao dời, Đoạn Lĩnh lại bước đến nhìn thoáng qua sài phòng năm đó mình từng ở, nửa điểm cũng không có biến hóa.

Vũ Độc cũng bước vào nhìn ngó khắp nơi, Đoạn Lĩnh mỉm cười với hắn: "Nơi này trước kia là ổ của ta."

Vũ Độc nói: "Mùa đông năm ấy?"

"Ừ." Đoạn Lĩnh đối tòa thành này hoặc nhiều hoặc ít vẫn mang theo cảm kích, y cùng Vũ Độc bước qua sân viện, định đi ra bằng cửa chính, quầy hàng trong dược đường đã bị hủy đi mấy chỗ, mà thuốc trong tủ đứng dựa tường hầu như đã bị vét sạch.

"Chưởng quầy hơn phân nửa đã chạy thoát." Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc nói: "Không nhất thiết, ngươi xem."

Đoạn Lĩnh đang trò chuyện cùng Vũ Độc lại bị một thứ gì đó trên mặt đất làm cho vấp ngã, có chút hoang mang dừng bước lại. Sau quầy hàng loạn thất bát tao, tựa hồ còn có người đang nằm.

Vũ Độc ha ha nở nụ cười, tựa hồ biết Đoạn Lĩnh sẽ bị làm cho hoảng sợ.

Hẳn là một lưu dân, Đoạn Lĩnh không muốn đánh thức người nọ, nhỏ giọng nói: "Đi thôi."

Thế nhưng đối phương vẫn là bị đánh thức, lập tức run rẩy đứng lên, mò lấy một cái chén mẻ giơ ra phía trước cầu xin.

Đoạn Lĩnh lấy từ trong ngực ra một đồng tiền, ném vào bát của lão khất cái, leng keng va chạm.

"Đa tạ..."

Đây là một lão nhân, khi lão nghe được thanh âm đồng tiền va vào thành chén liền rối rít cảm ơn.

Đoạn Lĩnh đột nhiên cảm thấy thanh âm này phảng phất như đã từng quen biết, lại nhất thời nhớ không ra mình nghe qua ở nơi nào.

"Lão nhân gia." Đoạn Lĩnh ướm lời.

“Ông đi qua bà đi lại, làm phúc được phúc, xin thương xót cưu mang cho lão già không nơi nương tựa này ——“

“Hoành thánh đây ——“

Một thanh âm khàn khàn nháy mắt kéo tọt Đoạn Lĩnh về cái đêm phong tuyết trong thành Nhữ Nam.

Y cứ đứng đờ ra như vậy, không nhịn được run rẩy.

“Làm sao vậy.” Vũ Độc hỏi.

“Mở cửa ra…” Đoạn Lĩnh rung giọng nói.

Vũ Độc lập tức nhảy lên quầy hàng, phi thân lên xà nhà trích xuống mấy miếng ngói, thanh âm va chạm lách cách, ánh nắng chiếu vào, bụi bặm tung bay cuồn cuộn.

Đoạn Lĩnh chậm rãi quỳ một chân trên đất, kinh ngạc nhìn lão nhân kia.

Lão nhân hai mắt đã mù, ngẩng đầu, cảm giác được cái gì đó, trên người của lão mang theo một cỗ mùi thối, bên cạnh còn có cái đệm bông rách nát. Đây hiển nhiên là chỗ ở của lão, đêm qua Nguyên quân hỗn chiến cùng Liêu quân chỉ cách nơi này một con đường, cư nhiên chưa từng có ai tiến đến.

“Người là Thất… Thất công…?” Đoạn Lĩnh run rẩy, ngay cả thanh âm phảng phất cũng không thuộc về y.

Y rốt cục đã nhớ ra, thế nhưng Vũ Độc lập tức bịt kín miệng Đoạn Lĩnh, kéo hắn ra xa.

“Ai… ai gọi ta?” Lão nhân mù lập cập xoay quanh, tìm kiếm một tia quen thuộc.

“Chớ gọi ra!” Vũ Độc thấp giọng nói vào tay Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh đã triệt để mờ mịt rồi, lão nhân trước mặt ngày xưa khi còn ở Nhữ Nam đã từng bán hoành thánh ở trong con đường nhỏ bên ngoài Đoạn gia, Tiền Thất! Y nhất thời thậm chí không nhớ nổi họ của lão nhân này, năm đó bọn nhỏ chỉ gọi lão là ‘Thất công! Thất công’, nghe nói lão đã bán hoành thánh ở Nhữ Nam cả đời, mà Đoạn Lĩnh cũng theo đó gọi lão là ‘Thất công’. Giờ khắc này y bỗng nhiên nghĩ tới lời Trương Sính đã phân phó, lại nhớ đến cái họ Tiền kia, như vậy người y cần tìm bây giờ hẳn chính là Tiền Thất bán hoành thánh năm đó!

“Lão… lão là…”

“Suỵt.”

Vũ Độc kéo Đoạn Lĩnh nhanh chóng bước ra khỏi dược đường, đợi đến khi đã đứng ngoài phố lớn Vũ Độc mới ghé tai vào sát bên môi Đoạn Lĩnh, ý bảo y đừng lớn tiếng, miễn cho bị lão nhân kia nghe được. Dù sao lỗ tai của người mù đều rất thính.

Đoạn Lĩnh thấp giọng nói tiền căn hậu quả cho Vũ Độc, lúc trước y chỉ nghĩ là người muốn tìm thuộc Đoạn gia, chưa từng đặt nghi vấn lên người Tiền Thất. Mà một khi xác minh, Mục Khoáng Đạt quả nhiên có lòng khả nghi! Nói không chừng là vì những lời A Mộc Cổ nói ầm ỹ đêm đó khiến người nọ động lòng muốn điều tra thân thế của Thái tử, liền phái Trương Sính đến đây tìm kiếm.

Đến đây, Đoạn Lĩnh toàn bộ đều đã hiểu.

“Làm sao bây giờ?” Đoạn Lĩnh khẩn trương đến toàn thân đều run rẩy.

“Để Thương Lưu Quân đưa lão về.” Vũ Độc nói, “Không cần tiếp xúc với lão.”

Đoạn Lĩnh nhớ đến tình huống vừa rồi, mồ hôi lạnh liền tuôn ra ướt đẫm cả người. Nếu Vũ Độc không kéo y lại, thiếu chút nữa y đã thốt ra câu ‘Ta là Đoạn Lĩnh’ rồi.

Mà một khi Thương Lưu Quân, Mục Khoáng Đạt, Trương Sính tiếp xúc với lão nhân này, nói không chừng lão nhân sẽ lẩm cẩm nói ra những kể những chuyện vừa gặp cứu binh ở dược đường, lúc đó Đoạn Lĩnh liền triệt để vô pháp thoát thân.

Vũ Độc trầm ngâm một chốc rồi nói: “Giao cho bọn họ.”

“Giao cho ai?” Trong đầu Đoạn Lĩnh hiện giờ đã hoàn thành trống rỗng.

“Giao cho Mục Khoáng Đạt.” Vũ Độc đáp, “Chờ thời cơ, thừa dịp hai bên đối chất ngươi mới đứng ra.”

Đoạn Lĩnh: “…”

Y căn bản không rảnh suy tư, đêm nay đã có quá nhiều việc xảy ra khiến y đầu óc rối nùi, tâm loạn như ma.

“Được.” Đoạn Lĩnh cố gắng tự trấn định, sau đó nói: “Ngươi nói đúng.”

“Ta về khách điếm tìm Thương Lưu Quân.” Vũ Độc nói, “Giữ nguyên kế hoạch, để Thương Lưu Quân đưa lão rời đi.”

"Lúc nãy ta đã gọi tên của lão." Đoạn Lĩnh hỏi, "Vạn nhất lão nhắc chuyện này phải làm thế nào?"

"Đừng quá lo." Vũ Độc đáp, "Cứ nói lúc chúng ta đi tìm thì vô tình nghe ngóng được."

Đoạn Lĩnh miễn cưỡng gật đầu, thở dốc không ngừng.

151. Quyển 3 - Chương 151: Bôn Đào

"Vậy ta phải thủ ở chỗ này." Đoạn Lĩnh vội nói, "Miễn cho lão rời đi."

"Mang theo lão cùng đi?" Vũ Độc còn nói, "Ta cõng lão trở về."

"Quá bất mắt." Đoạn Lĩnh thấp giọng, "Nhất định sẽ bị quan binh qua lại chặn hỏi!"

"Đến lúc đó tùy tiện kiếm cớ là được." Vũ Độc nhỏ giọng nói, "Cứ nói là lão nhân cứu được giữa đường."

"Trang phục hiện giờ của ngươi." Đoạn Lĩnh sờ sờ y phục dạ hành của Vũ Độc, nói: "Cõng một lão nhân tuần phòng ti sẽ không tin tưởng. Đến lúc đó nếu bọn họ vây công, ngươi sẽ luống cuống tay chân."

Tiền Thất đã tám mươi ba tuổi rồi, ngay cả Đoạn Lĩnh cũng không ngờ lão có thể sống lâu như vậy. Năm đó lúc y còn ở Nhữ Nam đối phương cũng đã đến thất tuần, mỗi ngày đều quảy gánh hoành thánh đi khắp đường lớn ngõ nhỏ rao hàng, mới nháy mắt đã tám năm, binh đao loạn lạc, lão nhân này lại còn sống quả thực là một kỳ tích.

"Như vậy ta đi nhanh về nhanh." Vũ Độc nói.

Mặt trời đã mọc, Liêu quân kiểm tra ngày càng nghiêm mật, xông vào từng nhà để lục soát, tìm kiếm đám quân Nguyên trà trộn trong thành. Thêm một lúc nữa khi lực lượng toàn thành đã chỉnh hợp, Vũ Độc mặc một thân y phục dạ hành chỉ sợ sẽ không dễ di chuyển.

"Ngươi nhanh đi đi." Đoạn Lĩnh nói, lại bước đến trước dược đường nghiêng người nhòm qua cửa sổ, lão nhân nọ vẫn ngơ ngác ngồi trong phòng khách, cái chén mẻ cầm trên tay không biết đang suy nghĩ những gì.

Vũ Độc lắc mình nhảy lên mái nhà, không nói hai lời liền rời đi, đi nhanh một chút liền có thể quay về nhanh một chút.

Đoạn Lĩnh từ từ trấn định lại, chợt nghĩ đến Đoạn gia, cả Đoạn gia lớn như vậy chẳng còn một ai sống sót

hay sao? Vì sao Trương Sính tìm được người chỉ là Thất công mà không phải Đoạn phu nhân? Hoặc là nói bọn họ vì tránh chiến loạn đã toàn gia di chuyển, không thể tra được tung tích?

Bên ngoài đã có vài nhóm Liêu quân tuần tra ngang qua, Đoạn Lĩnh vì tránh cho người ngoài nhìn thấy một mình y đứng đờ ra trên đường trái lại sinh lòng khả nghi, liền chậm rãi rời khỏi ngõ nhỏ, bước chậm dạo quanh.

Con phố này vẫn chưa bị chiến hỏa lan đến, có hai cửa hàng đã mở cửa từ sáng sớm, bắt đầu nhóm lửa đun chảo dầu chuẩn bị chiên bánh bán điểm tâm.

Đoạn Lĩnh bước đến con đường đối diện, dùng bảy đồng tiền mua hai cái bánh bao để ăn, một cái cầm trên tay một cái để trong túi, đúng lúc đang qua đường đột nhiên lại nhìn thấy một người.

Người nọ dẫn theo Bôn Tiêu, một thân phong trần mệt mỏi đứng ở giữa đường, Đoạn Lĩnh thậm chí còn cho rằng mình đã nhìn hoa mắt, hóa ra là Lang Tuấn Hiệp.

Hai người đối diện nhìn nhau, trong sát na đầu óc Đoạn Lĩnh trống rỗng.

"Rốt cục tìm được ngươi." Lang Tuấn Hiệp nói.

Đây là lần chấn động thứ ba liên tiếp chỉ trong mười hai canh giờ ngắn ngủi, mỗi một việc đều khiến Đoạn Lĩnh kinh ngạc nói không ra lời, thế nhưng y lại không có cơ hội tỉ mỉ tự hỏi, quả đoán ra quyết định —— xoay người bỏ chạy!

Lang Tuấn Hiệp cũng tiến lên vài bước đuổi theo.

Ý niệm duy nhất của Đoạn Lĩnh lúc này chính là chạy! Y không thể bị Lang Tuấn Hiệp bắt được, cũng không thể để đối phương biết tung tích của Tiền Thất! Phải vì Vũ Độc tranh thủ thời gian!

May mà Lang Tuấn Hiệp cũng không biết y đang ở trên đường làm gì, chỉ chăm chú đuổi theo Đoạn Lĩnh, động tĩnh lần này đã khiến bách tính bên đường chú ý. Đoạn Lĩnh vọt tới giữa nơi đông người, kéo cổ họng hô to: "Người đâu, cứu mạng ——!"

Một nhóm Liêu quân cách đó không xa nhạy bén quay đầu, Đoạn Lĩnh dốc hết toàn lực hướng về phía đó mà chạy, Lang Tuấn Hiệp tăng nhanh tốc độ dưới chân, thân hình như một con chim ưng cấp tốc lướt đến, trong khoảnh khắc đã thu hẹp cự ly lại gần một trượng!

Đoạn Lĩnh vọt tới trước đầu ngựa Liêu quân, quay đầu nhìn lại, Lang Tuấn Hiệp đúng là nhanh hơn y rất nhiều, đã yên lặng không tiếng động áp sát sau lưng y.

Lập tức, Đoạn Lĩnh cúi người lăn một vòng luồn qua dưới bụng ngựa, Lang Tuấn Hiệp phi thân dẫm lên

đầu ngựa, Thanh Phong kiếm bên hông run lên rời khỏi vỏ, tay nâng, kiếm hạ, máu bay đầy trời!

Đoạn Lĩnh đứng dậy, cũng bất chấp nhìn lại, thấy người nơi nào đông liền lao về nơi đó, Liêu quân bốn phía tụ lại phát ra tiếng rống giận, ngồi trên lưng ngựa xông đến vây lấy Lang Tuấn Hiệp. Đoạn Lĩnh vừa chạy đến phía sau liền bị người bắt lấy.

Lang Tuấn Hiệp cách khỏi Đoạn Lĩnh bởi mười mấy gã Liêu quân, tính toán đã không tóm được người liền xoay thân tiến vào ngõ nhỏ, biến mất.

Đoạn Lĩnh biết vừa rồi mình đã dạo qua quỷ môn quan một lượt, không nhịn được thở dốc, lại bị Liêu quân quấn lên. Đoạn Lĩnh cố gắng giãy dụa, Vũ Độc không ở đây, y hiện tại bất luận thế nào cũng không thể tách ra một mình, bằng không Lang Tuấn Hiệp nhất định sẽ quay lại. Y cái khó ló cái khôn, dùng Liêu ngữ nói to: "Dẫn ta đi gặp Tông Chân! Ta là người đêm qua đã cứu y!"

Đoạn Lĩnh biết đêm qua sau khi Gia Luật Tông Chân trở về chắc chắn sẽ hoài nghi, chỉ cần đối phương từng nhắc đến y, như vậy vừa nói ra những lời này nhất định lập tức có thể gặp được Tông Chân!

Quả nhiên, nhóm Liêu quân đều yên tĩnh trở lại, đội trưởng đám vệ binh trầm mặc một lát, mang theo Đoạn Lĩnh rời đi.

Đoạn Lĩnh âm thầm khẩn cầu, Lang Tuấn Hiệp nghìn vạn lần không nên phát hiện tung tích của Tiền Thất, Vũ Độc và Thương Lưu Quân cũng nên nhanh chóng quay lại, bằng không thực sự chỉ có thể nghe theo mệnh trời…

Thế nhưng, vì sao Bôn Tiêu lại đi cùng Lang Tuấn Hiệp?!

Đoạn Lĩnh bỗng nhiên nghĩ đến một ý niệm phi thường kinh khủng, lẽ nào Trương Sính đã bị giết rồi?!

–

Bên trong phủ thành chủ canh phòng sâm nghiêm, Đoạn Lĩnh bị mang vào đình viện, binh sỹ bảo y chờ đợi thông truyền. Lúc này Đoạn Lĩnh đã thành chim sợ cành cong, không nhịn được quan sát tình huống phòng ngự bốn phía, nghĩ thầm không biết Lang Tuấn Hiệp có thể đột phá tầng phòng vệ này đuổi đến hay không. Binh sỹ trong phủ đều là thân vệ của Gia Luật Tông Chân, hẳn là có thể chống cự cùng thích khách, bằng không tứ đại thích khách vừa ra tay chẳng phải là muốn giết ai thì giết sao?

Không qua bao lâu, Gia Luật Tông Chân để trần thân trên, chỉ mặc một cái quần, phát ra thanh âm hò hét kích động không rõ nghĩa vọt về phía Đoạn Lĩnh, ôm y ngã xuống đất.

Gia Luật Tông Chân cười ha hả, Đoạn Lĩnh lại mặt như màu đất, thầm nghĩ cuối cùng cũng an toàn.

Gia Luật Tông Chân đè Đoạn Lĩnh xuống đất, ngắm nhìn thật kỹ gương mặt y, trong mắt ầng ậc ngấn nước.

"Quả thật là ngươi." Gia Luật Tông Chân sửa thành tiếng Hán, nói, "Ta đã biết mình không có nằm mơ. Đoạn Lĩnh, ngươi đã trở về."

Trong một khắc kia, đủ mọi tư vị nhất thời nảy lên trong lòng Đoạn Lĩnh, y chậm rãi nở nụ cười.

Gia Luật Tông Chân đứng dậy, còn đưa tay kéo Đoạn Lĩnh lên. Đoạn Lĩnh hỏi: "Đầu còn đau không?"

"Vết thương nhẹ." Gia Luật Tông Chân nói, "Không đáng nhắc đến."

Y nắm chặt tay Đoạn Lĩnh, dẫn người vào phòng, trong phòng đặt một lò than, Đoạn Lĩnh vốn định để Gia Luật Tông Chân phái người đến dược đường xem Tiễn Thất có bị đưa đi hay chưa, sẵn tiện báo tin cho Vũ Độc một chút. Thế nhưng lại sợ nếu người của phủ thành chủ đi ra ngoài sẽ khiến Lang Tuấn Hiệp sinh lòng nghi ngờ.

Càng sợ, vạn nhất Vũ Độc cùng Thương Lưu Quân đang ở cùng nhau, muốn mời Vũ Độc vào phủ thành chủ liền khiến Thương Lưu Quân biết được y nhận thức Liêu Đế, việc này không thể giải thích.

Nghĩ một chốc, Đoạn Lĩnh chỉ phải nói: "Tông Chân, chuyện của chúng ta thong thả rồi nói, phiền ngươi cử người mang theo vật này, đến bên ngoài Quang Vinh dược đường ở cửa Tây Bắc tìm một nam nhân ăn mặc y phục Đảng Hạng, trên mũ cắm lông đuôi chim nhạn màu rám nắng, đưa cái này cho hắn xem, dẫn hắn đến đây."

Đoạn Lĩnh tháo chuỗi hạt trên tay xuống giao cho Gia Luật Tông Chân, Gia Luật Tông Chân liền phân phó người đi thực hiện, lại ra hiệu cho Đoạn Lĩnh ngồi xuống, trong mắt mang theo ý cười.

"Ta quả nhiên không có đoán sai." Gia Luật Tông Chân nói, "Ta đã viết một phong thư cho thúc phụ của ngươi."

"Ngươi… làm sao biết được?" Đoạn Lĩnh ý thức được bản thân đang gặp nguy hiểm.

Gia Luật Tông Chân lại nói: "Sau khi Phí Hoành Đức nhận được thư của ngươi đã tự mang đến cho ta xem qua, ta đã từng đọc văn chương của ngươi, bức thư đó, văn là của ngươi, chữ cũng là của ngươi. Lần trước gặp nhau ngươi gọi ta 'Bệ hạ', hôm nay gọi ta 'Tông Chân', cũng khiến ta có thể xác định suy đoán."

Đoạn Lĩnh: "…"

Gia Luật Tông Chân phân phó người bên cạnh lui ra, Đoạn Lĩnh vội nói: "Bảo bọn họ tăng mạnh thủ vệ tuần tra, có người muốn giết ta."

Gia Luật Tông Chân biến sắc, lại thông báo vài câu, bên ngoài có tiếng người đáp ứng, một lát sau ngoài cửa sổ vang lên một loạt âm hưởng, cũng tự động đóng cả lại, tiếp đó là từng hồi dài tiếng bước chân, mỗi một cánh cửa đều có người canh gác. Phía mái ngói trên nóc cũng phát ra tiếng vang, Đoạn Lĩnh ngẩng đầu nhìn lên, hẳn là đã có thủ vệ canh giữ.

"Không cần phải sợ." Gia Luật Tông Chân nói, "Những người này đều là thân binh của ta, mỗi người đều võ nghệ cao cường, ngay cả thập tam thân vệ bên cạnh Hách Liên cũng không thể hơn được."

Đoạn Lĩnh gật đầu, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Ngươi có phải vẫn thiếu ta một lời giải thích?" Gia Luật Tông Chân nhìn Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh mệt mỏi cười cười, lần nữa nhìn kỹ Gia Luật Tông Chân. Ngắn ngủi mới hai năm bọn họ đều đã trưởng thành. Tuy rằng sự biến hóa của Gia Luật Tông Chân không rõ ràng như Bạt Đô vậy, nhưng giữa mày đối phương cũng đã mang theo nhuệ khí không giận tự uy, rõ ràng đã thành thục hơn trước đây, cũng vững chãi hơn trước đây.

"Ngươi đã trồng hạt đào kia xuống Ngự hoa viên sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Hôm nào dẫn ngươi đi nhìn." Gia Luật Tông Chân nói, "Năm nay đã kết quả rồi."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, Gia Luật Tông Chân vẫn duy trì nụ cười nhẹ nhàng từ lúc gặp lại, chỉ có trong nháy mắt đầu tiên là kích động thét to, ngoài ra y không hề biểu hiện thêm cảm xúc đại hỷ đại bi gì nữa.

"Ăn chút gì đó?" Gia Luật Tông Chân nói, cũng không thúc giục Đoạn Lĩnh giải thích.

"Ăn một chút đi." Đoạn Lĩnh thở dài, không biết sĩ binh đi kia có gặp được Vũ Độc hay không.

Gia Luật Tông Chân phân phó một tiếng, hạ nhân lập tức dâng trà sữa và một khối lớn thịt dê nướng lên. Đoạn Lĩnh đã đói bụng cả đêm, liền ngồi xuống ăn ngấu nghiến, Gia Luật Tông Chân lại lấy dao nhỏ ra giúp y cắt thịt, còn hỏi: "Muốn uống rượu không?"

Đoạn Lĩnh lắc đầu, trong miệng đều là thức ăn, không nói rõ lời được. Cuối cùng, y cố nuốt hết vào, lên tiếng: "Ta mệt mỏi quá."

Gia Luật Tông Chân lẳng lặng nhìn Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh điền đầy bụng xong cũng biết tiếp theo không cần lừa gạt nữa, với sự thông minh của đối phương, nhất định đã đoán được tiền căn hậu quả.

"Năm ấy phụ thân ta quay về nam." Đoạn Lĩnh nói với Gia Luật Tông Chân, "Giao phó lại ta ở Thượng kinh."

Đoạn Lĩnh vừa mở đầu liền chậm rãi đem việc năm đó kể lại với Gia Luật Tông Chân, thẳng đến đoạn y trở lại Tây Xuyên thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Bệ hạ, người ngài muốn tìm đã đưa đến."

Binh sĩ đẩy cửa ra, Vũ Độc đi tới, sắc mặt tái nhợt. Đoạn Lĩnh thầm nghĩ thật tốt qua, ra hiệu cho đối phương không nên vọng động.

Vũ Độc quan sát Gia Luật Tông Chân một chút, im lặng không lên tiếng bước qua một bên ngồi xuống.

"Người cứu ngươi chính là hắn?" Gia Luật Tông Chân hỏi.

"Ừ." Đoạn Lĩnh nói, lại đứng dậy bước đến ngồi xuống bên cạnh Vũ Độc.

"Ta không thể đi cùng ngươi." Đoạn Lĩnh nói, "Dù cho vị trí của ta bị Thái Diêm đoạt ta cũng phải trở lại Trung Nguyên, ta chỉ có con đường này để đi."

"Ngươi là người thừa kế của Nam Trần." Gia Luật Tông Chân nghe xong tiền căn hậu quả xong cũng không có kinh ngạc, trái lại còn mỉm cười, "Hẳn nên như vậy mới đúng."

"Ngươi nói một chút xem." Đoạn Lĩnh nói, "Vì sao ngươi lại tới đây?"

Gia Luật Tông Chân suy nghĩ hồi lâu, nói: "Hàn Duy Dung muốn giết ta, đây là thế cục hắn bày ra, là do hắn gạt ta đến đây. Bất quá ta nghĩ đây cũng là thiên ý, nếu không có hắn ta cũng không gặp lại ngươi, mỗi lần đến lúc sinh tử quan đầu, ngươi đều ở bên cạnh trợ giúp ta, đây hẳn là duyên phận."

Đoạn Lĩnh: "…"

152. Quyển 3 - Chương 152: Phân Ly

"Lại là Hàn Duy Dung?!" Đoạn Lĩnh cau mày nói.

Gia Luật Tông Chân đáp: "Một tháng trước, ta bí mật đi Tây Lương, ở khu vực biên giới định ngày hẹn Hách Liên Bác trao đổi cơ mật, lại vô ý tiết lộ phong thanh, bị thủ hạ bán đứng. Hàn Duy Dung liền bố trí sát thủ ven đường, mưu hoa tính mạng của ta."

Gia Luật Tông Chân thở dài, đứng dậy, thong thả đi vài bước. Đoạn Lĩnh không cần nghĩ cũng biết Gia Luật Tông Chân vì sao phải đi tìm Hách Liên Bác —— Tây Lương ở vào trung gian của Liêu, Trần, sau

một trận Đồng Quan, quan hệ của Hách Liên gia cùng Trần quốc lại gần gũi hơn không ít, còn mở ra thương lộ, càng đã kết thân gia với Hoài Âm Hầu. Liêu quốc muốn cũng cố quan hệ với Tây Lương, lại do Đế vương tự mình ra mặt, có thể thấy được đây là việc vô cùng trọng yếu.

Chỉ là mục đích của Gia Luật Tông Chân là gì? Muốn lung lạc Hách Liên Bác đối phó Nam Trần hay thật sự muốn đối phó Hàn Duy Dung, chuyện này thì lại không biết được rồi.

"Ngươi bị sát thủ truy sát." Đoạn Lĩnh nói, "Một đường đi về phía đông, Hàn Duy Dung thấy không làm gì được ngươi liền bán hành tung của ngươi cho người Nguyên."

"Không sai." Gia Luật Tông Chân đáp, "Oa Khoát Đài tùy thân hầu cận Đại Hãn, liền để đệ nhất võ giả A Mộc Cổ mang binh xuôi nam, hội họp với Nguyên quân đang bác thượng, sau khi biết được tin tức của ta liền theo sát không bỏ. Ta chỉ có thể tạm thời lánh vào Lạc Nhạn thành. Còn ngươi? Ngươi tới đây làm gì?"

"Chỉ đi ngang qua."

Gia Luật Tông Chân nói một hơi dài dòng như vậy, Đoạn Lĩnh chỉ đáp lại bằng bốn chữ.

Gia Luật Tông Chân ngược lại nở nụ cười, nói: "Nhà hàng xóm nội bộ mâu thuẫn, không rảnh chiêu đãi, đã khiến ngươi chê cười rồi."

Đoạn Lĩnh lẳng lặng nhìn Gia Luật Tông Chân, Gia Luật Tông Chân cũng đứng lên, nói: "Ngươi đã cứu mạng ta hai lần."

"Ngươi đã trả lễ rồi." Đoạn Lĩnh đáp, "Ngươi đã cho ta mượn lương thực cứu tính mệnh bách tính Nghiệp thành. Cứ vậy mà tính, ta ngược lại còn thiếu ngươi không ít."

Gia Luật Tông Chân nói: "Không thể tính như vậy, dù sao ta cũng muốn dựa vào các ngươi chống đỡ. Quý quốc không mang Nghiệp thành, Hà Giang, Xương thành ra trao đổi cùng Oa Khoát Đài, ta đã đủ cảm thịnh tình."

Đoạn Lĩnh đáp: "Đó là đất phong lúc sinh tiền của phụ thân ta, tự nhiên không thể đổi."

"Ngươi trước hết cứ nghỉ ngơi đã." Gia Luật Tông Chân nói, "Nghe nói có người truy sát ngươi, ta liền điều hai mươi thân vệ đến canh chừng nơi này, ở đây ngươi sẽ rất an toàn."

"Không cần." Vũ Độc đứng dậy nói.

Gia Luật Tông Chân liếc nhìn Vũ Độc, cũng không nói gì thêm, hướng về phía Đoạn Lĩnh gật đầu. Đoạn Lĩnh lại dùng lễ tiết ngoại giao giữa hai sứ thần đáp lại Gia Luật Tông Chân, y cũng nhạy bén cảm giác

được, trong mắt đối phương có chút mất mác.

Gia Luật Tông Chân không nói ra bất cứ yêu cầu gì, Đoạn Lĩnh còn có chút kỳ quái, cứ như vậy sao? Thế nhưng chăm chú nghĩ lại, kỳ thực chuyện này cũng không tính là gì, hiện tại bọn họ chỉ có hai người trong thành, bên ngoài lại là đại quân vây chặt, có thể tạo được tác dụng nào đâu? Huống hồ Tông Chân và y cũng không giống Bạt Đô và Hách Liên Bác, bọn hon họ là bằng hữu cùng chung hoạn nạn từ nhỏ đến lớn, mà lúc Tông Chân nhận thức Đoạn Lĩnh đã là cửu ngũ chí tôn, thân phận Đế quân bày ra đó, tự nhiên không bỏ được mặt mũi xin Đoạn Lĩnh giúp đỡ.

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc rời khỏi phòng, liền có người đến tiễn bọn họ ra tận cổng.

Vũ Độc đột nhiên dừng bước, Đoạn Lĩnh biết hắn có chuyện muốn nói liền xoay người phất tay. Thân binh của Tông Chân phi thường có ánh mắt, thấy Đoạn Lĩnh bảo y thoái lui liền đứng ra xa xa.

"Người đâu?" Đoạn Lĩnh nhớ tới việc cuối cùng y và Vũ Độc tính toán.

"Thương Lưu Quân đã đến dược đường xem chừng." Vũ Độc đáp, "Hắn không có lệnh bài xuất thành, không có cách đưa một lão nhân ra ngoài, cần ngươi nghĩ biện pháp."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Vũ Độc lại cau mày nói: "Thế nào đến nơi này?"

Đoạn Lĩnh nói hết những chuyện đã xảy ra, sắc mặt của Vũ Độc nhất thời biến đổi, trầm ngâm không nói.

"Y cưỡi Bôn Tiêu." Đoạn Lĩnh nói.

"Ta nhìn thấy." Vũ Độc đáp.

Lúc Vũ Độc trở lại tìm Đoạn Lĩnh thì thấy Bôn Tiêu đang quanh quẩn trước ngõ nhỏ, hắn liền cưỡi Bôn Tiêu tìm kiếm chung quanh, còn gặp được Liêu binh tra hỏi, thiếu chút đã bị giữ lại. May mà một khắc cuối cùng thân binh của Gia Luật Tông Chân vừa vặn đến kịp, Vũ Độc liền nhanh chóng chạy đến phủ thành chủ..

"Trương Sính đã chết rồi sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không nhất định." Vũ Độc đáp, "Ngươi nghĩ Ô Lạc Hầu Mục đã hạ thủ?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Nhất định là y, y ở giữa đường gặp được Trương Sính liền động thủ hạ sát. Y từng cưỡi qua Bôn Tiêu, Bôn Tiêu nhận được y nên mới đi theo. Nếu ta đoán không sai, y nhất định thừa dịp hỗn loạn khi thành phá thì vào."

"Nếu Trương Sính chết trong tay y." Vũ Độc nói, "Nhất định không đem nội tình nói cho y biết, y làm sao biết được chúng ta đang ở Lạc Nhạn thành?"

"Bôn Tiêu nhận được đường, đưa y tới đây." Đoạn Lĩnh nói, "Bôn Tiêu thấy đại quân công thành bên ngoài, có lẽ hiểu lầm rằng y trở lại cứu ta."

Đáng tiếc Bôn Tiêu không biết nói, bằng không chỉ cần hỏi nó là được. Vũ Độc nói: "Không nên phán đoán nhanh như vậy, Trương Sính có lẽ đã chạy thoát, hoặc là Bôn Tiêu không nghe sai sử, trên đường giằng khỏi dây thừng tự mình chạy đi, lại bị Ô Lạc Hầu Mục thấy được."

"Cũng có thể." Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy trong đầu có trăm vạn xác xuất, tất cả đều hỗn loạn, không biết nên nhìn từ đâu là đúng.

"Làm sao bây giờ?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Đoạt một tấm lệnh bài xuất thành." Vũ Độc nói, "Hiện tại liền đi."

Lông mày Đoạn Lĩnh nhíu chặt, Vũ Độc đã nhận ra y tựa hồ có chút không thích hợp, trầm giọng nói: "Ngươi đang suy nghĩ gì?"

Đoạn Lĩnh lắc đầu, cũng không nói gì. Vũ Độc thay đổi sắc mặt, nói: "Ngươi chẳng lẽ còn định giúp người Liêu thủ thành?"

Đoạn Lĩnh sắc mặt tái nhợt, giương mắt nhìn Vũ Độc, y biết Vũ Độc đối với người Liêu có mối thù sư môn, không rút kiếm chém Liêu đế tại chỗ đã là lấy đại cục làm trọng.

"Ta đang suy nghĩ." Đoạn Lĩnh cực kỳ thận trọng, y không muốn chạm đến điểm mấu chốt của Vũ Độc, thế nhưng Vũ Độc hiện tại đã có vẻ tâm phiền ý loạn.

"Trước hết cứ lưu lại." Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc đáp: "Ta sẽ không vì người Liêu liều mạng."

"Ta cần Tông Chân sống!" Đoạn Lĩnh nói, "Nếu như y chết, Đại Trần sẽ có phiền toái!"

Vũ Độc nói: "Ta không tin, Gia Luật Tông Chân tương lai nhất định sẽ dụng binh với phương nam, tiểu tử này cũng có dã tâm của mình."

"Không." Đoạn Lĩnh lắc đầu nói, "Cũng không giống như ngươi nghĩ đâu. Vũ Độc, hãy tin ta."

Đoạn Lĩnh giương mắt nhìn Vũ Độc, giải thích: "Hàn Duy Dung cùng người Nguyên đã làm hai lần giao dịch, một lần là khi Thượng kinh thất thủ, hắn mượn tay người Nguyên diệt trừ Gia Luật Đại Thạch. Lúc này đây, hắn lại muốn mượn tay người Nguyên diệt trừ Tông Chân."

"Chỉ cần Tông Chân vừa chết, Liêu quốc chính là do hắn cùng Tiêu Thái hậu nắm đại quyền, ngươi đoán hắn có thể làm ra lần giao dịch thứ ba hay không. Cho người Nguyên mượn đường, đánh đến tận Đại Trần ta?"

Không khí chìm vào vắng lặng, Vũ Độc mở miệng nói: "Ta sẽ không bảo hộ Liêu đế, dù sao ta cũng nói không lại ngươi." Hắn nói xong liền xoay người đi.

"Vũ Độc!" Đoạn Lĩnh đuổi theo. Thân binh thấy hai người dời bước liền giữ một khoảng cách theo sau, lại hướng về khu vực hành lang làm một thủ thế, ý bảo chú ý hành động của Vũ Độc.

Kết quả, Vũ Độc lại trực tiếp nhảy tường đi mất.

Đoạn Lĩnh: "..."

"Vũ Độc!" Đoạn Lĩnh nhất thời hoảng lên, thân binh cũng có chút thúc thủ vô sách, dùng Liêu ngữ hỏi Đoạn Lĩnh: "Vị kia..."

Đoạn Lĩnh cố gắng trấn định, xoay người nói với thân binh: "Hắn có chút việc cần làm, không cần để ở trong lòng, ta... trước hết sẽ lưu lại."

"Cần phái người đến hầu hạ ngài sao?" Thân binh hỏi.

"Không cần." Đoạn Lĩnh đáp.

Đoạn Lĩnh đi vào trong phòng, ngã đầu nằm xuống, mệt mỏi thở ra một hơi.

Đoạn Lĩnh nằm nghiêng trên giường tự hỏi, lúc đầu y còn có chút bàng hoàng luống cuống, hai ba việc liên tiếp thực sự quá phức tạp, căn bản y không có tâm tư lo lắng đến tình tự của Vũ Độc, chỉ là, đây thực sự cũng là chuyện y cần cân nhắc. Vũ Độc là người quan trọng nhất của y, bọn họ là ái nhân mà không phải quân thần, Vũ Độc càng không phải là một thanh binh khí, y không làm được như phụ thân, muốn Vũ Độc quỳ xuống, không cần suy nghĩ chấp hành mệnh lệnh của mình.

Y đã đọc qua không ít sách, biết đạo lý Đế vương vô tình, nếu phụ thân còn sống người sẽ hành động như thế nào?

Nếu phụ thân còn tại, hẳn người sẽ bắt Vũ Độc quay về thống lĩnh binh lính Nghiệp thành xuất chinh, bản thân thì lưu lại trong thành cùng Gia Luật Tông Chân nắm giữ quân đội chờ đợi thời cơ, lại còn có thể nội

ứng ngoại hợp xung phong liều mạng một phen với Nguyên binh.

Nhưng Đoạn Lĩnh lại không làm được, ngay cả việc thuyết phục Vũ Độc y cũng đã gặp trắc trở.

Hay là y thực sự không thích hợp làm Hoàng đế? Đoạn Lĩnh thở dài xoay người sang nơi khác, hướng mặt vào tường, cơ thể mệt mỏi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng, một khúc nhạc du dương vang lên, chính là Tương Kiến Hoan đã vô cùng quen thuộc.

Đoạn Lĩnh bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, phân biệt được đây là Vũ Độc dang thổi địch. Nguyệt quang sáng tỏ, mãn địa hàn sương, y chân trần chạm đất bước ra ngoài.

Y biết Vũ Độc đang nhắc nhở y, không được quên Thượng Tử chi thù, mối hận vong quốc.

Cái đầu đã đau đến gần nứt ra của Đoạn Lĩnh bất chợt thả lỏng, khoanh chân ngồi trước án, an tĩnh nghe từ khúc. Lang Tuấn Hiệp, Tầm Xuân, phụ thân, từng chút từng chút hình ảnh nhanh chóng lướt qua mặt y.

Vũ Độc ngồi trên nóc nhà, tựa lưng vào đoạn cong của mái ngói, nắm chặt thanh địch, tiếng nhạc phiêu diêu dần dần thấp đi.

"Thanh âm gì đấy?" Gia Luật Tông Chân bước ra hành lang, lắng nghe tiếng nhạc lượn lờ như có như không giữa bầu trời đêm, hắn đi dọc theo hành lang đến ngoại viện của Đoạn Lĩnh, nghe thanh âm của Vũ Độc từ bên trong vọng ra.

"Tương lại lúc ngươi lên ngôi." Vũ Độc nói, "Có thể sẽ định minh ước cùng Liêu quốc, làm huynh đệ chi bang không?"

"Gia gia ta không phải đã làm như thế sao?" Đoạn Lĩnh đáp, "Phụ thân ta cũng làm như thế, năm ấy lúc người Nguyên vây đánh Thượng kinh, người và Gia Luật Đại Thạch kết minh, Tầm Xuân cũng từng khuyên người."

Vũ Độc nói: "Vì vậy ngươi cũng sẽ làm như thế nào?"

Đoạn Lĩnh thật sự không biết nên trả lời thế nào, cuối cùng chỉ có thể đơn giản nói: "Cái giang sơn này có một nửa là của ngươi, ngươi cũng có quyền xử trí. Ngươi cứ tự xem rồi làm đi."

Vũ Độc: "…"

Đổi thành những người khác, chắc chắn sẽ mắng Vũ Độc đến cẩu huyết lâm đầu, thế nhưng Đoạn Lĩnh vô

luận bị buộc đến mức nào cũng sẽ không nói được những lời tàn nhẫn, nhất là đối với Vũ Độc.

Ta thực sự là một Thái tử không quả quyết, Đoạn Lĩnh thầm nghĩ.

Y buồn bực trở về phòng ngã vào giường tức giận.

Gia Luật Tông Chân ra hiệu hộ vệ không cần kinh động hai người trong viện, lại trầm mặc một chốc rồi mới xoay người đi.

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một hồi, đứng lên mặc quần áo bước ra ngoại viện, khi ngẩng đầu nhìn lên thì Vũ Độc đã không còn ở chỗ cũ nữa.

Y xuyên qua hành lang, đến bên ngoài thư phòng gọi vọng vào: "Tông Chân."

Gia Luật Tông Chân đang ngồi trong thư phòng lên tiếng, thân binh thay y đẩy cửa mời Đoạn Lĩnh vào trong.

Đã đến canh tư, Gia Luật Tông Chân còn chưa ngủ mà vẫn nhìn chăm chăm tấm bản đồ trên bàn, phía đông Lạc Nhạn thành là sơn cốc và Nhữ Nam, từ Nhữ Nam lại hướng về phía đông nam chính là Tầm Thủy, biên giới Liêu Trần. Bờ nam của Tầm Thủy chính là Nghiệp thành Đoạn Lĩnh đang thống trị.

"Ta cần một phần thủ dụ rời thành." Đoạn Lĩnh nói.

"Phải đi sao?" Gia Luật Tông Chân ngẩng đầu lên khỏi bản đồ nhìn Đoạn Lĩnh, không nói lời nào giữ lại, chỉ nói, "Hiện tại cho dù ngươi có thể xuất thành cũng phải đối mặt với thiên quân vạn mã, không có khả năng thoát thân."

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chốc, phát hiện quả thực giống như Gia Luật Tông Chân đã nói, Thương Lưu Quân tuy rằng võ nghệ cao siêu thế nhưng hiện tại còn phải mang theo một lão nhân. Hắn vốn là thích khách chuyên môn giết người, luôn độc lai độc vãng, muốn liều chết xông ra không làm khó được hắn, thế nhưng muốn dẫn một lão nhân mắt mù gần đất xa trời thoát khỏi vòng vây căn bản là không có khả năng.

"Ta tạm thời không đi." Đoạn Lĩnh nói, "Nhưng ta cần dùng đến."

"Ngươi muốn tìm viện binh giúp ta sao?" Gia Luật Tông Chân hỏi, "Lúc trước ta từng nghe trong triều hồi báo, khu vực Nghiệp thành Hà Giang chỉ có bốn nghìn binh đồn trú. Cho dù ngươi điều được phân nửa nhân mã cũng chỉ có hai nghìn người, không phải đối thủ của Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô."

"Hắn đang ở doanh trại bên ngoài?" Đoạn Lĩnh run giọng nói.

“Ta nghĩ ngươi đã biết.” Gia Luật Tông Chân nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh.

153. Quyển 3 - Chương 153: Tâm Tình

“Ta…” Đoạn Lĩnh trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói từ đâu mới tốt.

“Ngươi đã cùng hắn đã giao thủ rồi, không phải sao?” Gia Luật Tông Chân nói, “Còn cho hắn một quyền nặng nề mà vô cùng xinh đẹp, ta nghĩ lần thảm bại bên ngoài Nghiệp thành kia có thể hắn sẽ nhớ kỹ cả đời.”

“Đó là chiến công của Vũ Độc.” Đoạn Lĩnh đáp, “Cùng ta không quan hệ…”

Gia Luật Tông Chân trầm ngâm một lát, Đoạn Lĩnh cầm một tờ giấy đến trải trước mặt đối phương, lại chậm rãi mài mực, nhưng Gia Luật Tông Chân bỗng đưa tay cản trở, lớn tiếng gọi thị vệ tiến đến.

“Những loại việc này, dùng thân phận của ngươi không thích hợp làm.” Gia Luật Tông Chân nói.

Đoạn Lĩnh không thể không bội phục Gia Luật Tông Chân, từ lúc vừa chạm mặt đến giờ, đối phương vô luận nói gì đều cất giấu hàm ý, điểm đến liền thôi, cũng không bắt buộc y hạ quyết định gì cả.

Gia Luật Tông Chân viết xong thủ dụ xuất thành giao cho Đoạn Lĩnh thì trời cũng đã sáng, cảm thấy có chút mệt mỏi, liền nói: “Ta ngủ một hồi, ngươi cứ tự tiện.”

Đoạn Lĩnh nhất thời cũng không muốn rời đi, cứ ngồi yên trong thư phòng. Gia Luật Tông Chân tựa vào ải tháp phía sau, từ từ nhắm mắt lại.

“Hắn đối đãi ngươi tốt chứ?” Gia Luật Tông Chân đột nhiên hỏi.

“Ai?” Đoạn Lĩnh đang nghĩ phải thuyết phục Vũ Độc như thế nào, bị Tông Chân hỏi như vậy liền lấy lại tinh thần, theo bản năng nói, “Tốt, mọi việc đều thuận theo lời ta.”

“Ngươi là nhi tử của Lý Tiệm Hồng.” Gia Luật Tông Chân nói, “Khó trách ta lần đầu tiên nhìn thấy ngươi liền cảm giác ngươi không tầm thường, giống như một khối mỹ ngọc vậy. Thế nhưng ngươi không giống phụ thân mình, tuyệt đối không giống, những gì Lý Tiệm Hồng muốn chưa bao giờ cần hỏi ý kiến người ngoài.”

“Những thứ ta muốn cũng chưa bao giờ cần hỏi ý tứ người ngoài.” Đoạn Lĩnh đáp, “Thế nhưng hắn không phải người ngoài.”

“Một mình hắn so với bách tính thiên hạ, ngươi cảm thấy bên nào quan trọng hơn?” Gia Luật Tông Chân hỏi.

“Ngươi muốn biết sao?” Đoạn Lĩnh nở nụ cười, nói, “Ngươi không nên biết thì tốt hơn, bằng không thiên hạ bách tính đều phải mắng ta.”

Gia Luật Tông Chân nói: “Lúc nói lời này, ngươi thật ra rất giống Lý Tiệm Hồng.”

“Ngươi lại chưa từng gặp cha ta.” Đoạn Lĩnh cười nhạt nói, “Làm sao biết chúng ta giống hay không?”

“Ta đã nghe kể không ít sự tích của hắn.” Gia Luật Tông Chân nói, “Tuy là người địch quốc, thế nhưng phụ thân ngươi chính là truyền thuyết không kể biên giới. Theo lý thuyết, ta nên tìm ngươi tính sổ mới đúng, phụ thân ngươi đã giết rất nhiều người của Liêu quốc ta.”

“Liêu nhân các ngươi cũng giết không ít người Hán.” Đoạn Lĩnh đáp, “Là các ngươi giết tới trước.”

“Sớm hơn nữa, ở bên bờ sông Tây Lạp Mộc Luân, người Hán các người đã giết rất nhiều người Liêu, thiếu chút nữa đã khiến chúng ta diệt tộc rồi.” Gia Luật Tông Chân nói.

“Vậy Liêu nhân các ngươi trước đó khẳng định…” Đoạn Lĩnh xuất thần nói.

“Còn có?” Gia Luật Tông Chân nở nụ cười.

Đoạn Lĩnh không nghĩ ra, theo sử sách ghi chép, lần đầu tiên dân tộc Khiết Đan xuất hiện trong văn chương ký lục chính là tại tràng đại chiến bên bờ Tây Lạp Mộc Luân kia.

“Đoạn Lĩnh.” Gia Luật Tông Chân bỗng nhiên nói, “Ngươi có muội muội sao?”

“Không có.” Đoạn Lĩnh đáp, “Chỉ có một biểu tỷ, bất quá ngươi sẽ không muốn thú nàng.”

Y đột nhiên cảm thấy cùng Gia Luật Tông Chân trò chuyện như thế này lại phảng phất có một loại ăn ý kỳ dị, ngày đầu tiên y gặp được Tông Chân đã có loại cảm giác cực kỳ thân cận này rồi —— bọn họ có vài điểm vô cùng tương đồng.

Trong lúc bất chợt, bên ngoài phát sinh một tiếng động nhẹ, hai người đồng thời quay đầu.

Một thân ảnh xẹt qua.

Thị vệ hô to có thích khách, ngoài cửa lập tức nhiều thêm không ít người, gắt gao bảo vệ cửa thư phòng.

Đoạn Lĩnh còn cho là Vũ Độc gây ra, vội nói: "Không nên động thủ!"

"Không nên động thủ." Gia Luật Tông Chân cũng cười nói.

Bất ngờ, lại thêm một đạo hắc ảnh xẹt qua, Đoạn Lĩnh theo bản năng cảm giác được đó mới là Vũ Độc! Như vậy, thân ảnh vừa rồi là ai? Là Lang Tuấn Hiệp?!

Thủ hạ vội vã đi vào hồi bẩm: "Có người ở bên ngoài nhìn trộm, bị thị vệ của vị quý nhân đây phát hiện, đã đuổi theo rời phủ."

Gia Luật Tông Chân khẽ nhíu mày, lập tức đoán được nội tình, hỏi Đoạn Lĩnh: "Là người truy sát ngươi trên đường cái kia?"

"Có lẽ." Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, trong lòng không khỏi thấp thỏm, muốn đuổi theo ra ngoài lại không biết Vũ Độc đã đi nơi nào, làm sao đuổi kịp?

"Thân thủ của thích khách và người kia lại như thế nào?" Gia Luật Tông Chân hỏi.

Đoạn Lĩnh trầm ngâm, sau đó đáp: "Không gặp nguy hiểm."

Gia Luật Tông Chân gật đầu, liền không tiếp tục đề cập việc này, trong lòng Đoạn Lĩnh tự hỏi, quả nhiên Gia Luật Tông Chân không có khuếch đại, thủ hạ của Liêu đế vẫn là có bản lĩnh không tầm thường, bằng không chỉ dựa vào một gã thích khách, ngay cả vua một nước cũng có thể ám sát, thực sự quá hoang đường.

"Ta đang suy nghĩ." Gia Luật Tông Chân tiếp tục câu chuyện trước đó, "Thú ai cũng tốt, không bằng thú ngươi. Thú ngươi xong thiên hạ liền thái bình."

"Nói bậy." Đoạn Lĩnh không biết nên khóc hay cười đáp trả.

"Trước kia, khi chúng ta chưa xưng 'Liêu', chưa lập quốc, không phải còn từng xuất hiện một nam hậu sao." Gia Luật Tông Chân trêu ghẹo nói, "Thiên hạ này ngươi tới quản cũng tốt, ta chăm nom cũng tốt, nhất định không có nhiều đánh đánh giết giết như vậy. Ta liền thoải mái, không cần hao phí tinh thần trên chính sự, vừa lúc theo người học chút thơ từ ca phú, phong hoa tuyết nguyệt."

"Vậy người Nguyên đâu?" Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi còn phải mở tam cung lục viện, đem Bạt Đô cũng thú về phải không?"

Gia Luật Tông Chân cười ha hả, đáp: "Bố Nhi Xích Kim thị đều là một đám man rợ, không đủ thành hậu hoạn."

“Nói đến nhẹ nhàng như vậy, không bằng ngươi gả cho ta đi.” Đoạn Lĩnh cười nói.

Gia Luật Tông Chân mặc võ phục hoàng gia của Liêu quốc, dáng dấp so với Đoạn Lĩnh thì cao ráo hơn một chút. Thế nhưng chỉ một chút đó lại khiến đối phương mang theo loại cảm giác ôn nhu của nam tính thành thục, nói tới nói lui chính là cảm giác của anh trai nhà bên, lúc ở bên cạnh hắn, cho dù bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy vô cùng an tâm.

“Nếu có thể dừng can qua, gả cho ngươi thì lại thế nào?” Gia Luật Tông Chân nói, “Nhưng như vậy, đối với hoàng hậu của ngươi không công bình.”

Đoạn Lĩnh cũng cười ha hả, bất quá là câu nói đùa. Y đối với Tông Chân cũng không có loại cảm giác giống như với Vũ Độc, y chỉ cảm thấy rất thích Tông Chân nhưng lại không yêu hắn, không có cái loại cảm giác vừa nhìn thấy người liền không nhịn được cảm thấy tâm động như khi đứng trước mặt Vũ Độc.

“Để ta suy nghĩ biện pháp một chút.” Đoạn Lĩnh đứng dậy nói.

“Đợi chuyện lần này xong.” Gia Luật Tông Chân đáp, “Hai nhà chúng ta từ đây liền không đánh nhau nữa.”

“Ta chỉ là Thái Thú Hà Bắc.” Đoạn Lĩnh đáp, “Ta không làm chủ được.”

“Ngươi thủy chung rồi sẽ trở về.” Gia Luật Tông Chân nói, “Thái gia tiểu tử không có khả năng là đối thủ của ngươi, hơn nữa còn có Phí Hoành Đức ở bên cạnh ngươi, phu quân của ngươi tuy rằng có chút tính tình, thế nhưng có thể nhìn ra được cả trái tim đều đặt trên người ngươi. Đợi đến khi ta bình an trở về, sẽ điều tra một ít chuyện xưa của Thái gia, vô luận có dùng được hay không cũng sẽ đưa đến Nghiệp thành cho ngươi.”

Đoạn Lĩnh trong lòng khẽ động, mơ hồ cảm giác không chừng trong tay Gia Luật Tông Chân đang nắm giữ một đầu mối vô cùng trọng yếu gì đó. Thái gia là nam diện quan, huynh đệ Thái Văn, Thái Diêm đều là do Gia Luật Đại Thạch dốc sức bảo vệ mới có thể tránh khỏi họa sát thân, phủ nha Liêu quốc hẳn là còn lưu giữ không ít tư liệu về Thái gia.

“Ngươi nghĩ, hắn vì sao lại muốn làm như vậy chứ?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Ta không hiểu rõ hắn.” Gia Luật Tông Chân đáp, “Nhưng cũng có thể đoán được một hai, hắn hận người Hán các ngươi. Năm đó người nghĩ kế phản gián hủy diệt Thái gia chính là Hoàng gia gia của ngươi, người định mưu lại là Phí Hoành Đức tiên sinh. Để một kẻ có huyết hải thâm cừu với Trần quốc trở thành Thái tử là một việc vô cùng nguy hiểm, hắn rất có thể sẽ kéo cả thiên hạ vào thế vạn kiếp bất phục.”

Đoạn Lĩnh không nói gì, đứng dậy rời đi, y đột nhiên nhớ ra một việc, quay đầu lại hỏi: “Lúc Thượng kinh thất thủ, bội kiếm của tiên phụ có phải đã rơi vào tay các ngươi?”

“Bội kiếm?” Gia Luật Tông Chân hơi trầm ngâm, sau đó đáp, “Không có, ngươi đến đây là vì tìm nó sao?

Ta sẽ giúp ngươi hỏi thăm một chút."

Đoạn Lĩnh biết Gia Luật Tông Chân hẳn là không cần lừa gạt mình, liền gật đầu đi thẳng ra ngoài.

Trời đã sáng rõ, cuồng phong thổi tới, chỉ sau một đêm cả tòa thành đã lạnh đi rất nhiều, gió lạnh xuôi qua biên giới, Lạc Nhạn thành liền trở thành lá chắn đứng mũi chịu sào, là nơi mùa đông bắt đầu sớm nhất sau dãy Trường Thành. Trên mặt đất kết một tầng băng mỏng, lúc Đoạn Lĩnh đạp lên thì mặt băng liền phát ra một ít âm hưởng nhỏ vụn.

Mỗi bước đi đều đạp vỡ lớp băng trong hành lang, lúc tới nội viện y liền dừng chân.

Thương Lưu Quân đang ngồi trong viện ăn gì đó, chỉ không thấy Vũ Độc.

"Vũ Độc đâu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Đi giết Ô Lạc Hầu Mục rồi." Thương Lưu Quân nói, "Ô Lạc Hầu Mục thế nào lại tới?"

Đoạn Lĩnh đưa cho y thủ dụ xuất thành, nói: "Ta không biết, ngươi không phải nên hiểu rõ hơn ta sao?"

Đôi mắt phía dưới khăn che mặt của Thương Lưu Quân hơi híp lại, một chiêu này của Đoạn Lĩnh đem vấn đề không chút sứt mẻ đẩy ngược về phía Thương Lưu Quân, trái lại khiến đối phương không thể mở miệng hỏi tiếp.

Lý do Lang Tuấn Hiệp đến đây Đoạn Lĩnh trực tiếp đổ lên đầu Thương Lưu Quân, ý tứ là các ngươi đang làm những gì chỉ có trong lòng Trương Sính và Mục tướng gia rõ ràng nhất, nói không chừng là vì Tiền Thất mà đến.

"Vừa rồi ta thấy Bôn Tiêu sau hậu viện, nó sao lại về rồi?" Thương Lưu Quân lại hỏi.

Đoạn Lĩnh buông tay, ý tứ là ta làm sao biết?

"Ta phải xuất thành một chuyến." Thương Lưu Quân nói, "Sợ rằng Trương Sính tiên sinh gặp nguy hiểm."

"Nếu thật sự gặp nguy hiểm, ngươi bây giờ đi cũng đã chậm." Đoạn Lĩnh nói, "Nếu như các ngươi có thể bắt được Ô Lạc Hầu Mục, nói không chừng còn có thể đạt được tin tức hữu dụng."

Thương Lưu Quân chần chờ một chốc, sau đó liền phi thân nhảy lên, bước hai bước đã lên tới nóc nhà, ly khai viện tử.

"Này! Chờ một chút!" Đoạn Lĩnh gọi với theo.

Y còn chưa hỏi Tiền Thất đã sắp xếp như thế nào, Thương Lưu Quân rõ ràng là tự ý rời khỏi cương vị công tác, lại còn chạy nhanh như vậy. Đoạn Lĩnh nhất thời cảm thấy có chút nguy hiểm, thế nhưng Ảnh đội cũng không thể một đường theo chân bọn họ đến tận Lạc Nhạn thành. Trên thực tế, từ một tháng trước, sát thủ mai phục bên ngoài Nghiệp thành đã không còn động tĩnh nữa, người duy nhất uy hiếp đến y hiện giờ chỉ có Lang Tuấn Hiệp, mà hiện tại Vũ Độc đã đuổi theo người kia, y liền không còn sợ hãi.

Tuy là nói như vậy, thế nhưng Đoạn Lĩnh trước sau vẫn không quá an tâm, cân nhắc một chốc liền nói với đám vệ sỹ phía sau: "Thỉnh các huynh đệ cùng ta vào trong ngồi một lát."

Hai gã vệ sỹ bên ngoài liền có một tên chạy đi thông truyền.

Đoạn Lĩnh duỗi người, ngoài viện thật quá lạnh, phảng phất chỉ qua một đêm mua đông đã đột nhiên đến rồi vậy, hơn nữa Lạc Nhạn thành mấy hôm nay lại còn có đợt gió to quét ngang.

Một lát sau, có một người tiến vào, chính là 'Thuật Luật Đoan' mà y đã cứu hôm trước. Đoạn Lĩnh phải khó khăn lắm mới nhớ ra người này, ngay trước hắn để râu quai nón, hiện tại chẳng biết thế nào lại cạo sạch râu mép rồi. Năm đó lúc ở Thượng kinh, đối phương là một võ sỹ bên cạnh Tông Chân, chỉ nhớ được là họ Thuật Luật, hơn phân nửa là quý tộc Liêu quốc, đám tử đệ quý tộc được phân đến bảo hộ cho Hoàng đế cũng là việc bình thường.

"Là ngươi." Đoạn Lĩnh cười nói, "Đã khỏe rồi sao?"

Thuật Luật Đoan tiến lên, quỳ một chân trên đất, dùng Hán ngữ nói với Đoạn Lĩnh nói: "Đã khỏi, cảm tạ ân cứu mạng của Điện hạ."

"Đừng gọi ta là Điện hạ." Trong ngực Đoạn Lĩnh đánh thót, mồ hôi lạnh ướt hết lưng áo, may mắn Thương Lưu Quân không có ở đây, bằng không Tông Chân vừa nói nói cười cười liền bất giác đem y tùy tiện bán đi.

Đoạn Lĩnh muốn gọi mấy người đến bảo vệ mình lại chỉ có một Thuật Luật Đoan tới. Nếu Tông Chân đã an bày như vậy tự nhiên có dụng ý của hắn, mà võ sỹ người Liêu này hẳn là võ công cũng không thấp đi nơi nào.

"Hôm đó, ngươi thế nào lại lọt vào doanh trại của người Nguyên?" Đoạn Lĩnh có chút ngoài ý muốn, người này còn có thể nói Hán ngữ.

"Hồi bẩm điện… đại nhân." Thuật Luật Đoan đáp, "Mạt tướng cùng đồng liêu giả thành bách tính đào thoát khỏi thành, cố ý để Nguyên quân bắt lại, vì Bệ hạ dò hỏi quân tình, quan sát bố trí của kẻ địch. Lúc ở trong trại tù binh, vì yểm hộ đồng liêu tẩu thoát nên bị A Mộc Cổ đã thương."

Đoạn Lĩnh gật đầu, năm đó y đã gặp người này một lần, hiện tại còn ngẫu nhiên cứu mạng đối phương.

Ngẫm lại quan hệ của y và Liêu quốc, y luôn cứu người không dứt, nếu không phải người này thì là người kia, cứu Hoàng đế xong lại cứu thủ hạ của Hoàng đế, thực sự rất hữu duyên.

"Vệ sỹ của ngài đâu?" Thuật Luật Đoan nói, "Hắn phản bội ngài?"

"Không, không." Đoạn Lĩnh đáp, "Hắn… chỉ là đi làm chút chuyện, sẽ nhanh chóng trở về."

154. Quyển 3 - Chương 154: Hội Thẩm

Mây đen đè nặng, cuồng phong gào thét, trong thành từng đợt hoa tuyết nhỏ vụn tung bay, trận tuyết đầu tiên năm nay dù là phía nam hay bắc Trường Thành đều đến sớm, thậm chí có rất nhiều bách tính còn chưa chuẩn bị tốt để bắt đầu mùa đông.

Vũ Độc cầm Liệt Quang kiếm trong tay, trên người vận trang phục Đảng Hạng, vạt áo đón gió phi dương, giày võ đạp trên tường thấp rồi lại rơi vào lớp tuyết mỏng trên đường, chiếc lông vũ đính trên mũ cũng thuận theo động tác đáp xuống đất của hắn mà khẽ run lên, vài bông tuyết chấn động rơi xuống.

Từ sâu trong hẻm nhỏ, Lang Tuấn Hiệp bước ra khỏi một cánh cửa, hiển lộ thân hình.

"Năm đó khi giao thủ ở Thượng kinh, ngươi có từng nghĩ đến sẽ có hôm nay nơi Lạc Nhạn?" Vũ Độc tâm tình đang không quá tốt, một đường đuổi theo đã bắt đầu động tâm tư muốn giải quyết Lang Tuấn Hiệp ngay tại đây.

"Không có." Lang Tuấn Hiệp lời ít mà ý nhiều đáp, biết đã không tránh được Vũ Độc nữa liền chậm rãi rút Thanh Phong kiếm ra.

"Có lời gì muốn nói?" Vũ Độc hỏi.

"Không có." Lang Tuấn Hiệp vẫn là hai chữ này.

Từ một trận giao thủ ở Thượng kinh năm đó, công phu, bài danh, khí thế của tứ đại thích khách đều phiêu hốt bất định, người này cũng không thể làm gì được người kia. Lang Tuấn Hiệp thần bí khó lường, Vũ Độc đã nhiều năm chưa từng xuất thủ, Trịnh Ngạn lêu lổng lơ đễnh, cùng với Thương Lưu Quân không có mệnh lệnh không xuất kiếm…

Đã tám năm, trên triều đình trong giang hồ đều cực ít nghe được tin đồn có người chết dưới kiếm tứ đại thích khách, mà công phu của bọn họ ai trên ai dưới cũng đã không còn nghe luận bàn qua. Nhưng đến hôm nay, khí thế của Vũ Độc đã không còn giống trước đây, thời khắc này có thể nói là đỉnh phong của hắn trong tám năm qua!

Bọn họ tựa như đã về lại lần giao thủ năm đó tại Thượng kinh, giữa thiên địa bị hoa tuyết nhuộm trắng xóa, trên lông vũ cắm tại mũ của Vũ Độc và cả bờ vai hắn đều tích một tầng tuyết thật mỏng, mà tay áo của Lang Tuấn Hiệp tùy theo gió rét luồn qua hẻm nhỏ phần phật tung bay.

Một mảnh hoa tuyết từ thiên không vạn trượng cuộn tròn rơi xuống, nhẹ nhàng đáp lên thân của Thanh Phong kiếm, phát sinh thanh âm nhẹ đến không thể nhận ra, thoáng chốc chia làm hai nửa.

Lang Tuấn Hiệp mở đầu xuất kiếm.

Một khắc ấy, Vũ Độc cơ hồ là đồng thời đâm ra một kiếm, hai người nhất loạt hóa thành hư ảnh, nghiêng người mà qua. 'Bịch' một tiếng, Vũ Độc một bước dẫm sai đạp cho hoa tuyết dưới chân lập tức bay lên cuộn qua gần nửa con hẻm nhỏ. Lang Tuấn Hiệp lại mượn lực nhảy lên tường đá trong hẻm, xoay người, dồn sức toàn thân chém một kiếm về phía Vũ Độc.

Vũ Độc đột nhiên xuất kiếm đâm thẳng vào yết hầu của Lang Tuấn Hiệp, Thanh Phong kiếm của Lang Tuấn Hiệp liền hóa thành một đạo duệ quang lóe lên chém về phía cánh tay phải của đối thủ!

Vũ Độc chính là không thèm tránh né, dùng vai đón kiếm. Lang Tuấn Hiệp đột nhiên ý thức được một việc, vội vàng ngửa đầu tránh né.

Trong nháy mắt một kiếm kia thu hồi, Liệt Quang kiếm cơ hồ là đã xẹt qua cổ của Lang Tuấn Hiệp, cắt đi một lọn tóc của y, tung bay tán loạn trong gió rét.

Hai người đều tự lui về một bước ổn định thân hình.

"Mặc Bạch hổ minh quang khải?" Trong giọng nói của Lang Tuấn Hiệp mang theo ý châm chọc.

Vũ Độc hiện ra thần sắc đùa cợt, nụ cười tràn đầy tà khí đáp: "Không có."

Lang Tuấn Hiệp mới ý thức được Vũ Độc vừa rồi là đang mạo hiểm, đổ y không dám dùng mạng đổi mạng, chỉ là nếu như song phương thật sự không thu chiêu, Vũ Độc chỉ là chịu trọng thương mà y tuyệt đối sẽ bị đâm xuyên yết hầu.

Hai người lâm vào trầm mặc không nói, đều đang quan sát nhất cử nhất động của đối phương, tuyết càng lúc càng lớn, tóc và lông mi của Lang Tuấn Hiệp đều bị tuyết bao phủ. Cao thủ quyết đấu tuyệt đối phải là thân vô ngoại vật, bất kỳ một chút sơ sảy nào cũng có thể dẫn đến thất bại sau cùng.

Ngay tại lúc này, tiếng vang xào xạc từ bên ngoài ngõ hẻm truyền đến, ngay phía sau Lang Tuấn Hiệp xuất hiện người thứ ba.

Lang Tuấn Hiệp biết ngày hôm nay bản thân chính là triệt để không chạy thoát.

Cái thân ảnh cao lớn kia đứng chặn tại đầu hẻm, ôm cánh tay nhìn thẳng vào Lang Tuấn Hiệp —— Thương Lưu Quân đã đến.

"Xin chào, Ô Lạc Hầu Mục." Thương Lưu Quân lạnh lùng nói, "Thế nào lại tới nơi này?"

Hô hấp của Lang Tuấn Hiệp hơi run lên, mũi kiếm cũng liên đới theo đó mà run rẩy, y chợt cầm kiếm xoay người tựa lưng vào tường, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

"Đừng si tâm vọng tưởng." Lại có một thanh âm vang lên, "Ngươi muốn chạy sao?"

Trịnh Ngạn xoay người nhảy lên tường, cà lơ phất phơ nói.

"Trịnh Ngạn?" Thương Lưu Quân ngạc nhiên hỏi.

Vũ Độc mỉm cười, hiển nhiên đây đều là việc trong tính toán của hắn.

"Thật không dễ dàng nha." Trịnh Ngạn cầm theo một đoạn trúc làm bình chứa rượu, một đầu ống trúc còn gắn chủy thủ bén ngót, "Rõ ràng là địa phận của Liêu quốc lại có nhiều người đến như vậy, kẻ khác biết còn tưởng rằng có việc gì xảy ra."

"Ngươi đến đây từ lúc nào?" Thương Lưu Quân tràn đầy cảnh giác.

"Đã được một chốc." Trịnh Ngạn nói với Thương Lưu Quân, "Khuya ngày hôm trước, ta thừa dịp Nguyên quân nhập thành mà lẻn vào, gặp được Vũ Độc bên ngoài tửu quán."

Thương Lưu Quân không biết Trịnh Ngạn có nhìn thấy Tiền Thất hay không, nhưng nếu trước hết đã gặp Vũ Độc, nói vậy hẳn sẽ không để lộ bí mật gì.

Thừa dịp Thương Lưu Quân còn đang chần chờ, thân hình của Lang Tuấn Hiệp đột nhiên lóe lên vọt thẳng về phía Vũ Độc.

Vũ Độc còn đang suy tư, thấy thế lập tức thu kiếm, xuất chưởng, cùng Lang Tuấn Hiệp đối lực, thân hình trong nháy mắt lệch đi, Trịnh Ngạn cùng Thương Lưu Quân đồng thời xông về phía trước!

–

Tuyết càng lúc càng lớn, bay lả tả khắp đất trời, phủ trắng tán thanh tùng trong viện.

Đoạn Lĩnh đã có hai năm chưa nhìn thấy tuyết, không khỏi hoài niệm thời gian năm đó khi còn ở Thượng

kinh, lúc ấy, tuyết vừa hạ xuống chính là liên tục ba ngày ba đêm, đem vạn vật chôn vùi, tất cả mọi thứ đều bị màu trắng ôn nhu bao phủ, phảng phất hết thảy đều chưa từng phát sinh.

Y hướng mắt nhìn ra ngoài, Thuật Luật Đoan cũng dõi mắt ra ngoài xem xét, hai người cứ thế lẳng lặng mà ngồi.

"Ngươi đã từng quay lại Thượng kinh chưa?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Đã trở lại." Thuật Luật Đoan đáp.

Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Hiện tại Thượng kinh đã trở nên như thế nào?"

"Hồi sinh." Thuật Luật Đoan nói, "Năm ngoái tệ chức theo Bệ hạ đi phía đông săn bắn, đại tuyết đã bao phủ những vết thương trước đó của Thượng kinh."

Đoạn Lĩnh còn hỏi về Ích Ung quán mà mình từng theo học, thị tứ và tửu lâu, tuy rằng cũng có nhiều nơi vẫn ngoan cường một lần nữa buôn bán trở lại, nhang học đường lại dời đến Trung kinh, cho dù có hồi sinh cũng chỉ là lay lắt, sự phồn hoa năm đó đã mất từ lâu.

"Trung kinh là một nơi như thế nào?" Đoạn Lĩnh vẫn tiếp tục hỏi.

"Đại nhân, cũng giống như Thượng Tử thôi." Thuật Luật Đoan suy nghĩ một chút, nói.

Cái đề tài này vô cùng mẫn cảm, Đoạn Lĩnh bắt đầu nghĩ đến Thuật Luật Đoan tựa hồ cũng không phải thị vệ thông thường. Tông Chân có thể nói cho hắn biết thân phận của mình, hắn cũng dám nhắc tới 'Thượng Tử' khẳng khái như vậy, phảng phất là mưu kế Gia Luật Tông Chân đã sắp đặt, một mặt xem mình như bằng hữu, một mặt lại dẫn đạo chút chuyện có chút cấm kỵ.

"Ta cũng chưa từng đi qua Thượng Tử." Đoạn Lĩnh nói.

"Bệ hạ thích những thứ của Trần quốc." Thuật Luật Đoan nói, "Thích thi từ ca phú của Hán nhân, tranh chữ và người từ phía nam đến. Mỗi khi có người xuất hiện, Bệ hạ đều hỏi thăm tung tích của ngài."

Đoạn Lĩnh gật đầu, lúc này bên ngoài đột nhiên vang lên từng loạt tiếng huyên náo.

Vũ Độc cùng Thương Lưu Quân áp giải một người lảo đảo tiến vào, Đoạn Lĩnh lập tức kinh ngạc đứng lên, thậm chí còn làm đổ cả bàn trà.

"Ngươi là ai?" Vũ Độc không giải thích được nhìn Thuật Luật Đoan, Thuật Luật Đoan đứng dậy che ở trước người Đoạn Lĩnh.

“Ngươi ra ngoài!” Vũ Độc lãnh lạnh lùng nói.

Thuật Luật Đoan quan sát Vũ Độc một vòng từ trên xuống dưới, mà Đoạn Lĩnh từ kinh hoảng muốn gọi người cũng đã lấy lại bình tĩnh, nói: “Thuật Luật Đoan, ngươi đi ra ngoài trước.”

Thuật Luật Đoan liền ôm quyền rời đi, bên ngoài lại có một người bước vào, chính là Trịnh Ngạn vẫn luôn đeo nụ cười tủm tỉm, xoa xoa tay nói: “Thời tiết này thật là đủ lạnh, Vương đại nhân, mau chạy vào lòng ta sưởi ấm!”

Đoạn Lĩnh kinh nghi bất định, bên ngoài Thuật Luật Đoan còn chu đáo giúp bọn họ đóng cửa lại. Đoạn Lĩnh quan sát người bị Vũ Độc áp giải vào, là một nam nhân, trên đầu con mang mũ trùm —— sẽ không phải là…

Vũ Độc gật đầu, Đoạn Lĩnh hựu hướng ra ngoài phân phó: “Thuật Luật Đoan, thỉnh ngươi ra ngoài viện chờ đợi, hôm nay cũng không cần đến nữa.”

Thuật Luật Đoan đáp ứng rời đi, Đoạn Lĩnh bước đến đốt đèn, lúc này tuy là ban ngày thế nhưng vì tuyết rơi quá dày, trong phòng vô cùng âm u.

Điểm đèn xong, Thương Lưu Quân mới dùng ngón tay kéo mũ trùm trên đầu nam nhân nọ xuống.

Lang Tuấn Hiệp quỳ trên mặt đất, khóe miệng mang theo tia máu ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt đối diện với Đoạn Lĩnh.

Vũ Độc, Thương Lưu Quân, Trịnh Ngạn đều tự mình ngồi xuống, Trịnh Ngạn còn cố ý ngồi vào bên cạnh Đoạn Lĩnh, Vũ Độc vừa ngồi xuống đột ngột đứng dậy, vẻ mặt tràn đầy sát khí. Trịnh Ngạn chỉ có thể nhường vị trí ra, nói: “Không phải là đang cãi nhau sao? Còn tưởng rằng ngươi từ bỏ, không cần vừa vặn liền cho ta.”

“Ngậm cái miệng thối của ngươi lại.” Vũ Độc lạnh lùng nói, tiện thể ngồi xuống bên cạnh Đoạn Lĩnh, khí tràng toàn bộ khai hỏa, giống như một con báo săn cảnh giác bảo vệ bên cạnh chủ nhân.

“Chúng ta bắt được y trong hẻm nhỏ.” Thương Lưu Quân ngồi trên án kỷ đung đưa chân.

Vũ Độc vẫn đội cái mũ của người Đảng Hạng, hai chân hơi mở ra ngồi cạnh Đoạn Lĩnh, một tay đặt trên đầu gồi, một tay vòng qua lưng thiếu niên.

Trịnh Ngạn lại lười biếng tựa vào góc tường, quơ quơ ống trúc trong tay, bên trong còn có một chút rượu, khui nút chèn ra, nhấp một hớp.

“Ai hỏi trước?” Trịnh Ngạn nói.

"Chờ một chút." Đoạn Lĩnh đột nhiên nói, "Trước tiên để ta hỏi."

Y không hỏi Lang Tuấn Hiệp mà lại hỏi Trịnh Ngạn: "Trịnh Ngạn, sao ngươi lại tới đây?"

"Các ngươi ra ngoài đốn gỗ, vừa đi liền biến mất suốt nửa tháng." Trịnh Ngạn đáp, "Thủ hạ tìm không được người liền trở về hỏi ta phải làm thế nào, Phí Hoành Đức tiên sinh suy đoán các ngươi đã đi về phía Tây Bắc, bảo ta đến Nhữ Nam mà tìm. Ta đến Nhữ Nam lại tìm được hai cổ thi thể, dọc theo vết bánh xe bên ngoài thì thấy đã tiến lên quan đạo, đoán chừng đã đến Lạc Nhạn thành."

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, Trịnh Ngạn quả thực rất thông minh, mặc dù rất ít khi xuất thủ, thế nhưng được bài danh hàng đầu trong tứ đại thích khách cũng không phải nói ngoa.

"Ta đã nói xong." Trịnh Ngạn nói, "Các ngươi tới Lạc nhạn thành làm cái gì?"

Không có người nói chuyện.

Trịnh Ngạn thấy Đoạn Lĩnh không trả lời liền uống một hớp rươu, lẩm bẩm nói: "Lúc ta vào thành vừa lúc thành phá, liền đi trộm chút rượu uống, không ngờ lại đụng phải nam nhân của ngươi đang đi khắp nơi tìm ngươi, gấp đến mức gần phát điên, suýt chút đã rút kiếm muốn giết người, lại bị ta khuyên nhủ."

"Sau lại có người cầm tín vật bảo hắn đi phủ thành chủ. Hắn lo lắng ngươi có chuyện gì, ta liền chờ ở bên ngoài, vừa lạnh vừa đói đợi tiếp ứng các ngươi."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh không khỏi sinh lòng áy náy, liếc nhìn Vũ Độc, Vũ Độc lại không có bất kỳ biểu lộ gì, bộ dáng vẫn tê liệt như cũ.

Trịnh Ngạn nâng lông mi lên, ý tứ chính là kế tiếp không cần nói nữa đi.

Đoạn Lĩnh nhìn Thương Lưu Quân lại nhìn Vũ Độc, Vũ Độc hỏi: "Hỏi xong rồi? Thẩm vấn y đi."

Từ khi vào nhà, ánh mắt của Lang Tuấn Hiệp thủy chung dừng lại trên người Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh bị đối phương nhìn đến có chút sợ hãi, khoảng cách của cả hai quá gần, y luôn cảm thấy Lang Tuấn Hiệp tùy thời đều có thể giãy khỏi dây thừng trói tay, lao đến bóp cổ mình.

Đoạn Lĩnh không khỏi rụt về phía sau một chút, lúc này bàn tay của Vũ Độc đặt sau lưng y lại ôm chặt hơn một, cho y lực lượng.

"Ai hỏi trước?" Thương Lưu Quân nói.

"Ta hỏi trước đi." Trịnh Ngạn nói, "Ta đơn giản là cả người đều mờ mịt, Ô Lạc Hầu Mục đại nhân, ngài thiên lý xa xôi chạy đến Lạc Nhạn thành để làm gì? Chẳng lẽ là coi trọng Vương Thái Thú nhà chúng ta?"

Lang Tuấn Hiệp đáp: "Vấn đề này, ngươi nên hỏi Thương Lưu Quân mới đúng."

Thương Lưu Quân: "..."

"Trương Sính đâu?" Thương Lưu Quân hỏi.

"Không biết." Lang Tuấn Hiệp đáp.

Vũ Độc hỏi: "Bôn Tiêu tại sao lại theo ngươi?"

Lang Tuấn Hiệp đáp: "Ở trên đường đụng phải, liền dẫn tới rồi."

"Trương Sính?" Trịnh Ngạn cau mày nói, "Hắn cũng tới?"

Lang Tuấn Hiệp lại không lên tiếng, Vũ Độc lại hỏi: "Thái tử phái ngươi tới, có đúng hay không?"

"Các vị." Lang Tuấn Hiệp vẫn quỳ, đôi tay bị dây gân bò trói lại, trầm giọng nói, "Mưu sát mệnh quan triều đình là loại tội danh gì, trong lòng các ngươi hẳn phải rõ ràng."

"Ta đương nhiên biết rõ." Vũ Độc lạnh lùng nói, "Vì vậy ngươi sẽ không có cơ hội trị tội chúng ta."

Mọi người nghe vậy đều âm thầm rùng mình, Vũ Độc lại có ý tứ giết người diệt khẩu. Tuy nói bọn họ đều là thích khách, giết người chỉ là việc thường ngày như ăn cơm uống nước, thế nhưng tứ đại thích khách tàn sát lẫn nhau tựa hồ vẫn là một việc rất nghiêm trọng. Trái tim của Đoạn Lĩnh lập tức nhảy lên cổ họng, Vũ Độc muốn động thủ sao?

"Không tốt đi." Thương Lưu Quân ý thức tính nghiêm trọng của việc này, hắn cùng Lang Tuấn Hiệp không có thâm cừu đại hận gì, tuy rằng hắn đứng bên trận doanh của Mục Khoáng Đạt, thế nhưng không có Mục Khoáng Đạt gật đầu hắn cũng không dám tùy tiện động thủ với một nhân vật trọng yếu như vậy.

"Ta có mật chỉ của Thái tử." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Phụng mệnh đến Lạc Nhạn thành, điều tra quân sự Liêu quốc."

"Vậy ngươi vì sao động thủ ám sát ta?" Đoạn Lĩnh đột nhiên nói.

Vốn Lang Tuấn Hiệp mượn cớ như vậy, tất cả mọi người cũng không có chứng cứ, thật sự không có biện

pháp đối phó y. Duy chỉ có tốc độ tư duy của Đoạn Lĩnh mới có thể lập tức đẩy ngược cái cớ của đối phương.

Lang Tuấn Hiệp cười cười, nói: "Ngươi vẫn chưa chết."

"Ta chưa chết không có nghĩa ngươi chưa từng truy sát ta." Đoạn Lĩnh nói.

"Giết người là phải đợi đối tượng chết đi mới có thể gọi là giết người." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Nếu ngươi không chết, như vậy cũng có nghĩa ta chưa giết ngươi."

Đoạn Lĩnh không muốn chơi trò quanh co với y, nói: "Như vậy chúng ta đổi một cách nói khác, ngươi vì sao cầm kiếm đuổi theo ta? Là do chúng ta đã phá vỡ việc của ngươi nên ngươi muốn đuổi theo diệt khẩu sao?"

"Phá vỡ chuyện gì?" Trịnh Ngạn hỏi.

Thương Lưu Quân không tự chủ ngồi thẳng lên, Vũ Độc nhất thời biến sắc.

"Ngươi thật sự muốn đem việc này chọc thủng ngay bây giờ sao?" Lông mày của Lang Tuấn Hiệp hơi nhướn lên, nói, "Ngươi là một hài tử thông minh, ta biết ngươi sẽ không làm vậy."

Đoạn Lĩnh nhìn thoáng qua Thương Lưu Quân, tuy rằng hắn che mặt nhìn không rõ thần sắc, thế nhưng từ phản ứng của thân thể đến xem, Đoạn Lĩnh đoán rằng hắn nhất định đã biết chuyện Thái Diêm là Thái tử giả, nhưng lại không biết y mới là Thái tử.

Y lại nhìn Trịnh Ngạn, sắc mặt của Trịnh Ngạn triệt để thay đổi, Đoạn Lĩnh phỏng chừng đối phương hiện tại có khả năng cũng đang hoài nghi.

Nhưng mà, Lang Tuấn Hiệp vừa nói lời đó ra khỏi miệng, ánh mắt của Trịnh Ngạn và Thương Lưu Quân đều hướng về Đoạn Lĩnh, mà Vũ Độc lại vô cùng thấp thỏm nhìn sang.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người trong phòng đều hướng về phía Đoạn Lĩnh.

155. Quyển 3 - Chương 155: Vô Tình

"Việc ta biết đến." Đoạn Lĩnh nói, "Cũng không nhiều hơn các vị ở đây bao nhiêu, chẳng lẽ Ô Lạc Hầu Mục đại nhân đến đây là vì giết A Mộc Cổ? "

Đoạn Lĩnh nói một câu, dễ dàng ném củ khoai phỏng tay này trở lại, Trịnh Ngạn tủm tỉm nở nụ cười.

“Thật thú vị.” Vũ Độc lạnh lùng nói.

Đêm đó khi A Mộc Cổ rời đi, Thương Lưu Quân toàn bộ hành trình đều rõ ràng, mà Đoạn Lĩnh lại không biết Trịnh Ngạn có nghe được câu nói cuối cùng kia hay không, suy đoán rằng hắn hẳn là cũng cảm giác được một chút nội tình.

Lang Tuấn Hiệp nhàn nhạt đáp: “Câu chuyện đùa này cũng không thể kể loạn, Vương đại nhân.”

Vũ Độc nói: “Chỉ sợ có một số việc, nói ra giống như vui đùa, trên thực tế cũng là vui đùa. Ô Lạc Hầu Mục đại nhân…”

Vũ Độc cói đến đây liền vươn bàn tay ra trước mặt Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh có chút vẻ mặt mờ mịt.

Vũ Độc chỉ chỉ vào ngực Đoạn Lĩnh, lúc này y mới hiểu ra, lập tức cầm kim ô đang cuộn tròn say ngủ đặt lên tay Vũ Độc. Vũ Độc niết nhẹ kim ô, bước lên phía trước, khách khí nói với Lang Tuấn Hiệp” “Đắc tội rồi, Ô Lạc Hầu Mục đại nhân.”

Đoạn Lĩnh chợt rùng mình, đang muốn ngăn cản Vũ Độc đã thấy đối phương đặt kim ô vào thân thể Lang Tuấn Hiệp, con rết nhỏ kia liền men theo cổ áo của y chui vào.

Thương Lưu Quân không khỏi lạnh cả sống lưng, Trịnh Ngạn lại không có chút phản ứng nào, hiển nhiên đã quen với cách thức của Vũ Độc,. Lúc này Đoạn Lĩnh mới ý thức được, vị Vũ Độc đã chung đụng với y thật lâu kia cũng không phải Vũ Độc trong mắt mọi người, mà y chỉ là đã quen với một mặt trung thành vô hại của đối phương mà thôi.

“Ngươi tốt nhất không nên lộn xộn.” Vũ Độc nói, “Cũng đừng nghĩ đến việc bắt cóc con tin gì đó, chỉ cần hơi chút phát lực chất độc của kim ô sẽ khiến thân thể ngươi tê liệt, cảm giác này sẽ đến nhanh hơn tốc độ của ngươi.”

Nói dứt lời, Vũ Độc liền đứng dậy đi ra khỏi phòng. Thương Lưu Quân cùng Trịnh Ngạn nhìn nhau một lát cũng đứng dậy rời đi, biết Vũ Độc hẳn là có chuyện muốn thương lượng cùng bọn họ, lại không muốn Lang Tuấn Hiệp biết được.

Đoạn Lĩnh có chút thấp thỏm muốn đứng dậy, Vũ Độc đã quay người lại, cách một cánh cửa thoáng nhìn y lắc đầu, ý bảo y không nên theo cùng.

Đoạn Lĩnh biết kết quả của cuộc thương lượng này Vũ Độc trước sau đó cũng sẽ nói với y, hiện tại không cho y ra ngoài chỉ vì muốn tách y không để bị liên hệ vào.

Trịnh Ngạn xoay tay đóng cửa lại, ba gã thích khách đi đến một nơi vắng vẻ, Vũ Độc trầm ngâm một lúc lâu không mở miệng. Ba người tâm tư khác biệt, mà Thương Lưu Quân nhãn thần phiêu hốt, tựa hồ hoàn toàn không đủ tập trung.

Ánh mặt trờ sau giờ ngọ chiếu qua song cửa, vắt ngang cơ thể của Đoạn Lĩnh và Lang Tuấn Hiệp. Cái tia sáng này chiếu rọi nghìn vạn hạt bụi tung bay giữa không gian, giống như kính vạn hoa thiên biến vạn hóa, chiết xạ tia sáng bị hoa tuyết trong suốt ngăn trở từ bên ngoài.

Quang ảnh chẳng chịt khiến Đoạn Lĩnh nhớ lại đêm hôm ấy, khi Lang Tuấn Hiệp ôm y ra khỏi sài phòng Đoạn gia, hoa lau phất phơ tung bay và ngọn đèn mông lung như không có thật.

Hiện tại, nơi này chỉ còn lại hai người bọn họ.

"Ngươi tại sao muốn làm như vậy?" Đoạn Lĩnh cuối cùng cũng có thể hỏi ra.

"Làm như thế nào?"

Lang Tuấn Hiệp đáp, y cũng không nhìn vào mắt Đoạn Lĩnh chỉ chăm chú vào vạt áo của đối phương, trên đó có thêu đồ đằng tượng trưng cho người Đảng Hạng —— nhạn, chim nhạn thu đến xuôi nam, xuân về ngược bắc, vĩnh viễn không quên đường về nhà.

"Lúc ở Thượng kinh, vì sao lại tập kích Tầm Xuân?" Đoạn Lĩnh nói, "Vì sao khi ta trở về Tây xuyên lại hạ sát thủ?"

Đoạn Lĩnh biết cho dù hỏi thế nào đi nữa cũng sẽ không nhận được bất kỳ đáp án gì, thế nhưng y thủy chung vẫn muốn hỏi ra, cho dù không chiếm được câu trả lời.

"Vì sao lại đầu độc?" Đoạn Lĩnh nói, "Vì sao mang ta ném vào sông…"

"Bởi vì ngươi tin lầm người, ta là Ô Lạc Hầu Mục cũng không phải Lang Tuấn Hiệp." Lang Tuấn Hiệp đột nhiên ngước mắt nhìn Đoạn Lĩnh, trả lời xong liền khôi phục sự lãnh tĩnh cố hữu. Câu nói nọ vừa thốt ra, Đoạn Lĩnh đột nhiên cảm giác được, đây phảng phất đã không còn là Lang Tuấn Hiệp mà mình từng quen biết. Hoặc là, y vốn vẫn luôn như vậy, duy chỉ có ban đầu khi làm bạn ở Thượng kinh mới biến thành một người khác.

Ô Lạc Hầu Mục cùng Lang Tuấn Hiệp, người nào mới thật sự là y?

"Ta là tới giết các ngươi." Lang Tuấn Hiệp thản nhiên nói, "Các ngươi nếu tin ta, liền phải chuẩn bị tốt tâm lý bị ta phản bội."

Đoạn Lĩnh bỗng nhiên chấn động, kinh ngạc nhìn Lang Tuấn Hiệp.

"Bởi vì cừu hận sao?" Đoạn Lĩnh thấp giọng nói.

"Bốn mươi năm trước, Ô Lạc Hầu quốc phá." Lang Tuấn Hiệp thấp giọng đáp, "Người trong Hoàng thất dẫn ta trốn vào Tiên Ti sơn, ở nơi đó kéo dài hơi tàn. Nào ngờ Hán nhân cùng Nguyên nhân lại tới nữa, huyết tẩy thôn trang của ta, tàn sát tộc nhân của ta. Tương Kiến Hoan, nguyên bản là từ khúc của chúng ta."

Đoạn Lĩnh: "…"

"Nó giảng thuật nổi niềm chờ đợi ở nơi hoa đào nở rộ, chờ đợi tình nhân của ngươi trở về." Lang Tuấn Hiệp thoáng ngẩng đầu đối diện cùng Đoạn Lĩnh, trong mắt mang theo tự vị không rõ: "Đoạn Lĩnh, ngươi trưởng thành, trước đây ta thường nói với ngươi, có một số việc sau này ngươi sẽ biết. Thế nhưng sau đó ta lại vẫn nghĩ, có một số việc ngươi vĩnh viễn vẫn không biết thì tốt hơn."

Hô hấp của Đoạn Lĩnh nghẹn lại.

"Vậy ngươi… vì sao không giết ta ngay từ đầu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Bởi vì khi còn bé ngươi rất có tác dụng." Lang Tuấn Hiệp nói, "Phụ thân ngươi côi cút một mình thì làm được cái gì? Chỉ có phụ tử hai người trở lại Nam Trần nắm quyền, ta mới có thể nhân đó phục quốc."

"Vì vậy, lúc ngươi cho rằng ta đã chết." Đoạn Lĩnh run giọng nói, "Liền nâng đỡ Thái Diêm lên làm Thái tử, các ngươi đã trao đổi điều kiện gì?"

Lang Tuấn Hiệp nở nụ cười không nói thêm cầu nào, đường nhìn lại thấp đi, chăm chú ngắm vạt áo của Đoạn Lĩnh.

Trong viện tuyết bay đầy trời, thanh âm xào xạc.

Trên đầu, trên vai ba người đã dính không ít hoa tuyết.

"Ngươi không thể hạ thủ giết y." Thương Lưu Quân nói, "Hắn là Thái tử thái bảo, chính nhị phẩm. Nếu giết mệnh quan triều đình, tất cả người nơi này đều sẽ bị liên lụy."

"Dung ta hỏi một câu." Trịnh Ngạn nói, "Lời của A Mộc Cổ là thật?"

Vũ Độc liếc nhìn Trịnh Ngạn, bản thân và Thương Lưu Quân đều không lên tiếng, Trịnh Ngạn nói: "Chuyện cho tới bây giờ, nếu các ngươi còn muốn gạt ta, ta liền giả vờ không biết là được. Thế nhưng nếu ngươi muốn động thủ với Ô Lạc Hầu Mục liền phải nói rõ ràng, bằng không việc này ta không thể gánh chịu thay các ngươi.."

"Ngươi tới đây để làm gì?" Thương Lưu Quân hỏi.

Trịnh Ngạn bình chân như vại đáp: "Lúc trước không phải đã nói sao?"

"Ta hỏi vì sao ngươi tới Nghiệp thành." Thương Lưu Quân lại nói.

"Mật chỉ của Bệ hạ." Trịnh Ngạn đáp, "Không thể cho ngươi biết."

Thương Lưu Quân cười nhạt, Vũ Độc lo lắng một hồi rồi nói: "Thái tử là giả, Trương Sính tra ra chứng cứ, chứng cứ ngay tại Lạc Nhạn thành."

Lời này vừa thốt ra Thương Lưu Quân lập tức chấn động, tựa hồ không ngờ đến Vũ Độc cư nhiên lại biết nhiều đến vậy.

"Lời này là ngươi nói." Thương Lưu Quân lạnh lùng nói, "Vũ Độc, ta cái gì cũng chưa nói."

"Không sao cả." Vũ Độc đáp, "Tự nhiên là ta nói, thừa tướng có lời gì cứ bảo người đến tìm ta."

Trịnh Ngạn tựa hồ không chút ngạc nhiên, nói: "Người thật ở nơi nào?"

"Ta không biết." Vũ Độc đáp.

"Chứng cớ đâu?" Trịnh Ngạn lại hỏi.

"Chứng cứ là một người." Vũ Độc đáp, "Ngươi tốt nhất không cần quản quá nhiều. Trịnh Ngạn, cứ xem như ngươi không biết là được."

Thân phận của Trịnh Ngạn so với những người còn lại càng thêm mẫn cảm, dù sao hắn ngoại trừ trung thành với Lý Diễn Thu ra, phía sau còn có thế lực của một người khác. Hoài Âm Hầu Diêu Phục.

Chuyện này nếu để Diêu Phục biết càng nguy hiểm, đến lúc này Thương Lưu Quân mới phát giác được sự không thích hợp trong lời nói của Vũ Độc.

"Thương Lưu Quân sẽ nghĩ cách mang người về." Vũ Độc nói, "Về phần chuyện này tiếp theo nên giải quyết như thế nào, toàn bộ phải xem Mục tướng gia. Ô Lạc Hầu Mục thiên lý xa xôi đến đây, hẳn là cũng đã tra được tin tức, muốn giết người diệt khẩu, chỉ cần chúng ta tìm được nhân chứng trước một bước, lại bắt Ô Lạc Hầu Mục giam giữ. Việc hôm nay nên xử lý như thế nào, chi bằng ba người chúng ta đưa ra một câu hợp lý, việc này không quan hệ đến Vương Sơn, không cần dính dáng đến y."

"Chuyện đã xảy ra, y biết nhiều ít?" Trịnh Ngạn hỏi.

"Đêm đó y cũng có mặt ở bờ sông." Vũ Độc nói, "Đối với việc lý giải chân tướng cũng chỉ đến vậy. Vương Sơn chưa từng đến Lạc Nhạn thành, y thủy chung vẫn ở Nghiệp thành, lúc này chỉ có ba người chúng ta xuất hiện trong căn nhà này."

Trịnh Ngạn cùng Thương Lưu Quân đều biết, Vũ Độc đây là đã quyết tâm bảo trụ Vương Sơn, dù sao chuyện này thật sự có chút khó lường, Lý Diễn Thu dưới cơn thịnh nộ rất có thể sẽ mang không ít người vô tội ra gánh vác trách nhiệm tương quan.

"Năm đó lúc Ô Lạc Hầu Mục đưa Thái tử về ta đã cảm thấy không thích hợp." Thương Lưu Quân nói, "Theo lý thuyết, một thiếu niên đã trải qua không ít khổ cực, lúc trở về triều đình hẳn là phải thường xuyên nhắc tới mới đúng. Thái tử lại rất ít nói về việc này, giống như sợ nhiều lời nhiều sai, bị người bắt được sơ hở."

"Bệ hạ biết chuyện này sao?" Vũ Độc hỏi.

Trịnh Ngạn chần chờ một lúc lâu, sau đó chậm rãi lắc đầu, cũng không rõ là 'Bệ hạ không biết' hay là, 'Ta không biết người kia có biết hay không.".

"Nếu là như vậy." Trịnh Ngạn mở miệng nói, "Ô Lạc Hầu Mục không thể giết, y là nhân chứng trọng yếu nhất, nếu ngươi giết y tại đây, trở về liền không có đối chứng."

Vũ Độc cùng Thương Lưu Quân đều trầm mặc, quả như Trịnh Ngạn nói, họ không thể đơn giản đem tên đang bị giam trong phòng kia giết đi là được. Một ngày chủ mưu giả tạo thân phận Thái tử chết đi, sau khi trở về liền không có đối chứng, nếu bị Lý Diễn Thu tra ra Ô Lạc Hầu Mục chết trong tay ba người bọn họ, trái lại càng giống như Mục Khoáng Đạt ở sau màn sắp xếp hết thảy.

"Ngươi không thể làm chứng sao?" Thương Lưu Quân hỏi.

Trịnh Ngạn đáp: "Đương nhiên không thể, ngươi đang suy nghĩ gì đấy. Ta cũng không phải đương sự."

–

Trong phòng, tuyết bên ngoài đã ngớt dần.

Đoạn Lĩnh trầm mặc hồi lâu, đây là câu trả lời nằm trong dự liệu của y, lại vô tình vạch trần sự ấm ấp giả dối trong suốt mấy năm bọn họ chung sống tại Thượng kinh, chỉ để lại cho y một lý do vô cùng chân thật, chân thật đến thương tích đầy người, máu tươi dầm dề.

"Vì vậy, tất cả đều là giả." Đoạn Lĩnh nói, "Những việc ngươi đối xử tốt với ta, đều là giả."

"Là giả." Lang Tuấn Hiệp lại giương mắt nhìn Đoạn Lĩnh, đáp, "Phụ thân ngươi nói không sai, ngươi không

nên tin tưởng ta, vì vậy ngươi đã tin lầm người. Ta cũng không cần ngươi báo đáp gì ta, dù sao những ngày tháng ở Thượng kinh đó ta cũng không phải thật lòng đối đãi ngươi, bất quá chỉ là muốn mượn thân thế của hai phụ tử ngươi để phục vụ cho đại kế phục quốc. Càng không kể đến, ta cũng chỉ muốn mượn tay ngươi báo thù người Hán, khiến các ngươi và Nguyên nhân đánh đến lưỡng bại câu thương."

"Người của Thái gia cũng là bị các ngươi dùng kế phản gián hại chết." Lang Tuấn Hiệp còn nói, "Hắn hận Nam Trần các ngươi, cũng hận người Nguyên. Nếu ngươi đã chết ta liền không chỗ dung thân, không bằng để hắn thay thế ngươi ngồi lên vị trí kia."

Y nghiêm túc nhìn Đoạn Lĩnh, sau một hồi lại nói: "Không ngờ đến ngươi lại trở về, còn trưởng thành. Thế nhưng sự sai lầm này đã chú định, không còn lựa chọn nào khác."

Cả thiên địa chìm trong tuyết trắng, suy nghĩ của y về đến một ngày Hoàng Hà đóng băng, cùng với những dãy núi tuyết phủ tựa kiệt tác của hóa công. Y đã từng co rúc trong lồng ngực của Lang Tuấn Hiệp, cảm giác nhiệt độ trên người đối phương, nghe nhịp tim chậm rãi bình ổn nọ, được Lang Tuấn Hiệp kéo khỏi giấc mộng hác ám vô vọng, tiến vào thế giới rộng lớn khoáng đạt.

"Ta không tin." Đoạn Lĩnh nói.

Lang Tuấn Hiệp rũ mắt, nhàn nhạt nói: "Tùy ngươi vậy, nên nói ta đều nói rồi."

"Đây là câu trả lời ta muốn." Đoạn Lĩnh chăm chú nhìn Lang Tuấn Hiệp, trầm giọng nói, "Hay là lời thật lòng của ngươi."

Đoạn Lĩnh ngồi xuống trước mặt Lang Tuấn Hiệp, lúc nói ra câu này thì lại mơ hồ tản mác ra một loại uy nghiêm khí thế xuất phát từ trong xương cốt.

"Lúc ngươi nói dối biểu hiện hoàn toàn trái ngược người thường." Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi sẽ nhìn thẳng vào mắt người khác nói dối, thế nhưng lúc ngươi nói thật ngược lại sẽ né tránh ánh mắt đối phương, bởi vì ngươi đã quen với việc che giấu cảm xúc của bản thân…"

Vào thời khắc này, Vũ Độc đẩy cửa tiến vào, trong phòng nhất thời sáng choang.

156. Quyển 3 - Chương 156: Tạm Biệt

"Ngươi xác định hữu hiệu?" Thương Lưu Quân nói.

"Chỉ cần uống thuốc này." Vũ Độc nói, "Một khi vận khí nội tức sẽ hỗn loạn, khiến y tạm thời không có cách động võ, thẳng đến khi uống được giải dược mới thôi."

Vũ Độc đưa một viên thuốc đến trước mặt Lang Tuấn Hiệp, nói: "Nuốt đi, đừng nên ép ta động võ."

Lang Tuấn Hiệp tự biết có chống cự cũng vô dụng nên không có bất luận cử chỉ phản kháng gì, một khắc y nuốt viên thuốc nọ vào bụng Đoạn Lĩnh có chút bất an há mồm, nhưng lại không phát ra thanh âm.

Đoạn Lĩnh không hề hoài nghi năng lực phối dược của Vũ Độc, đám thích khách này bình thường phong hoa tuyết nguyệt, làm cái gì cũng có vẻ như không đứng đắn, thế nhưng một khi địch nhân vừa đến, tuyệt đối một người càng ngoan độc hơn một người.

Vũ Độc thấy Lang Tuấn Hiệp uống thuốc xong lại lấy ra một cái bình nhỏ rắc nhẹ xung quanh cổ áo của Lang Tuấn Hiệp. Kim ô ngửi được mùi liền chui ra khỏi áo của y, cuộn thành một đoàn bị Vũ Độc lấy đi.

Vũ Độc đem kim ô đảo tay đưa cho Đoạn Lĩnh, để y cất lại vào ngực như trước.

"Sau đó thì sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc nói: "Sau này, có chuyện gì cũng thương lượng cùng ngươi."

Sắc trời về chiều, tuyết cũng đã ngừng rơi, ánh tà dương chiếu xiên xiên qua hành lang. Vóc người của Vũ Độc thẳng tắp thon dài bước ở phía trước, Đoạn Lĩnh đi theo phía sau đồng hành vượt qua hành lang, đi tới hoa viên trong hậu viện. Địa hình nơi này có chút rộng mở, nếu có người đến nghe trộm chỉ cần liếc mắt liền có thể thấy.

Đoạn Lĩnh dừng bước, đối mặt cùng Vũ Độc, nhìn biểu tình chăm chú của đối phương lại nhớ tới cuộc tranh cãi đêm qua, liệu Vũ Độc đã có nguôi giận chưa? Trong lòng không khỏi có chút bất an.

Vũ Độc nghiêm túc ngắm sgương mặt của Đoạn Lĩnh, lại nhìn kỹ đôi mắt của y. Đoạn Lĩnh nhìn thấy ánh mắt của đối phương, nhận ra đây chính là động tình.

"Nếu như ngươi không phải Thái tử thì tốt biết bao nhiêu." Vũ Độc thấp giọng nói, lại giơ tay lên đặt bên vành tai Đoạn Lĩnh, nhẹ nhàng xoa nắn vuốt ve.

Trong lòng Đoạn Lĩnh rung động, cảm giác được cảm xúc đang nhộn nhạo nơi đầu tim, nhịn không được tiến đến ôm chặt Vũ Độc, rúc vào trong lòng hắn, luyến tiếc buông tay.

Hai người cứ ôm nhau như vậy không nói câu nào, trầm mặc một lúc lâu Đoạn Lĩnh lại lên tiếng: "Trái tim của ngươi đập thật nhanh."

"Ta đang sợ." Vũ Độc nói, "Trịnh Ngạn đã biết, Mục Khoáng Đạt cũng biết. Sợ rằng sự tình không có cách nào thu thập."

“Sẽ có biện pháp.” Đoạn Lĩnh lại dụi sâu vào ngực đối phương, biết chỉ cần một ngày Mục Khoáng Đạt phát hiện y là Thái tử nhất định sẽ trăm phương nghìn kế diệt trừ y. Nếu Thái Diêm ngồi ở vị trí kia đối với Mục Khoáng Đạt cũng không cấu thành uy hiếp, nhưng nếu do Đoạn Lĩnh y ngồi lên, Mục Khoáng Đạt sẽ chính thức cần e ngại.

“Ngươi dự định để y ra làm chứng sao?” Đoạn Lĩnh ngẩng đầu hỏi Vũ Độc.

Vũ Độc nói: “Chỉ có nhân chứng cũng không làm được gì, còn cần vật chứng nữa, bằng không chuyện này sẽ bị xé ra càng lúc càng lớn. Một khi đi ra bước đầu tiên liền không thể quay về.”

Đoạn Lĩnh thở dài buông Vũ Độc ra, Vũ Độc lại nắm lấy tay y, bọn họ đều biết, lần này khi Trịnh Ngạn trở về nhất định sẽ kể lại cho Lý Diễn Thu, Lý Diễn Thu không có khả năng thờ ơ. Mà sau khi Thương Lưu Quân trở về cũng sẽ nói với Mục Khoáng Đạt.

Về phần Thái Diêm, hắn có biết hay không liền không đoán được, bởi vậy tình huống cũng tương đương ba phía đều sẽ động thủ sớm một nhịp. Mà Đoạn Lĩnh vẫn còn phải ở Nghiệp thành chưa thể trở lại.

“Nói không chừng, tình huống này đối với chúng ta mà nói lại là việc tốt.” Đoạn Lĩnh đáp, “Nếu như chúng ta một mực ở Nghiệp thành, đợi Mục tướng gia và Thái Diêm giải quyết xong vụ lằng nhằng này mới trở về, tình thế liền sáng sủa hơn.”

Vũ Độc “Ừ” một tiếng, do dự không nói. Đoạn Lĩnh lại nghĩ tới một việc, nói: “Tông Chân đã đáp ứng ta, lần này sau khi trở về sẽ giúp ta sưu tầm chứng cứ, nói không chừng sẽ phát hiện được những thứ hữu dụng gì đó.”

Vũ Độc cúi đầu nhìn Đoạn Lĩnh, trong mắt mang theo ý vị phức tạp.

“Nếu như ngươi không muốn động thủ.” Đoạn Lĩnh nói, “Chúng ta lập tức rời đi.”

Y đem quyền lựa chọn cuối cùng giao cho Vũ Độc, Vũ Độc ưu thương mỉm cười, tựa hồ đã nguôi giận rồi lại tựa như mang theo một chút bất đắc dĩ.

“Mảnh giang sơn này thật sự có phân nửa của ta sao?” Vũ Độc chăm chú nhìn Đoạn Lĩnh, tựa như đang chăm chú nhìn toàn bộ giang sơn của mình vậy.

Đoạn Lĩnh không trả lời, trong mắt mang theo ý cười, Vũ Độc muốn cúi đầu hôn môi y rồi lại có điểm luyến tiếc chỉ hôn một chút như vậy, trái lại có chút hy vọng cứ thế mà nhìn đối phương.

“Ngươi cứ đến Hắc sơn cốc chờ chúng ta đi.” Đoạn Lĩnh nói, “Nơi này có Trịnh Ngạn cùng Thương Lưu Quân, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Đợi việc này xong xuôi.” Vũ Độc nói, “Ngươi phải cho ta chút chỗ tốt.”

“Ngươi muốn chỗ tốt gì ta đều cho ngươi.” Đoạn Lĩnh đáp, “Cả người ta đều là của ngươi.”

“Phải thật tâm thành ý.” Vũ Độc nói.

“Ta đối với ngươi trước giờ không có nửa điểm lừa gạt.” Đoạn Lĩnh chăm chú nói, “Đơn giản là vì ta biết ngươi từ trước đến nay rất dễ gạt, chỉ cần dụ dỗ ngươi vài câu ngươi liền khăng khăng một mực, nếu như chuyện qua rồi ta không thực hiện lời hứa ngươi cũng không có biện pháp bắt ta làm gì. Thế nhưng ngươi xem, ta nói cái gì chính là cái đó.”

“Ngươi cũng biết ta dễ dụ.” Trong mắt của Vũ Độc đều là hàm ý xâm lược, bàn tay chặn lại ngang hông Đoạn Lĩnh nói: “Cả ngày đều ỷ vào lão gia không rời ngươi được, chuyên sai sử ta đi làm những việc ta không tình nguyện.”

“Vậy ngươi sẽ làm sao?” Đoạn Lĩnh nhỏ giọng đáp, dùng tay vuốt ve gò má của Vũ Độc, tiện thể nhón chân lên chủ động hôn đối phương.

Hoàng hôn càng lúc càng trầm, tịch dương rãi tia sáng cuối cùng lên người bọn họ, kéo thành cái bóng thật dài.

Bóng cây nghiêng nghiêng, tuyết trắng trên tán chiết xạ một thứ ánh sáng ám hồng mê hoặc.

“Theo suy nghĩ của ta.” Trịnh Ngạn nói, “Ngươi cũng thật không dể dàng, Ô Lạc Hầu Mục điện hạ.”

Hai tay của Lang Tuấn Hiệp vẫn bị bắt chéo sau lưng như trước, tựa vào góc tường.

Trịnh Ngạn ngồi trong góc phòng, uống rượu do người Liêu đưa đến. Thương Lưu Quân lại lấy ra một xấp thẻ nhỏ, một mặt viết chữ, một mặt chính là tranh vẽ màu sắc rực rỡ, có đủ hình ảnh của xe, ngựa, đèn… là đồ dùng nhận chữ của bách tính.

“Thương Lưu Quân, ngươi đang làm gì thế?” Trịnh Ngạn mạc danh kỳ diệu nói.

“Mắc mớ gì tới ngươi.” Thương Lưu Quân nói, “Uống rượu của ngươi, hỏi lời của ngươi.”

Trịnh Ngạn có chút men say, ợ lên một hơi rượu, quan sát Lang Tuấn Hiệp rồi nói: “Ngươi rốt cuộc theo đuổi thứ gì chứ? Không uống rượu, không tầm hoan tác nhạc, không thích vàng bạc tài bảo, không ham quyền thế.”

“Đúng vậy.” Thương Lưu Quân nói, “Ngươi cần rốt cuộc là gì? Nếu không phải ngươi mù quáng lăn qua

lăn lại, mọi người cần gì phải chạy một chuyến thiên lý xa xôi đến đây chịu khổ cùng ngươi?"

Lang Tuấn Hiệp không trả lời, giữ vững sự trầm mặc nhất quán của mình, y nghiêng đầu tựa vào cửa, nhìn lên một mảnh thiên không.

"Là thật sao?" Trịnh Ngạn lại hỏi Lang Tuấn Hiệp, "Ngươi yên tâm, ngươi ở đây nói rõ ràng, quay đầu lại chỉ cần ngươi không thưa nhận chúng ta cũng không thể vạch trần, càng không thể mang ngươi ra đối chất. Dù sao cứ cho chúng ta một lời chắc chắn có được không?"

Thương Lưu Quân cảnh giác thoáng nhìn Trịnh Ngạn. Lang Tuấn Hiệp cũng tùy ý liếc qua, chỉ là vẫn im lặng không trả lời.

Y từ trước đến giờ rất ít nói, vùng quanh lông mày vẫn hơi nhíu lại nhìn ra ngoài hành lang như trước, tựa hồ đang đợi ai đó.

Đoạn Lĩnh đã trở về, cũng là đơn độc trở về.

"Các vị." Đoạn Lĩnh nói với ba người, "Chúng ta còn phải cố gắng ở lại Lạc Nhạn thành thêm năm ngày.."

Trịnh Ngạn cùng Thương Lưu Quân không có ý kiến gì, Thương Lưu Quân lại hỏi: "Vũ Độc đâu?"

"Đã trở về." Đoạn Lĩnh nói, cởi giày để ra ngoài, bước vào phòng đóng cửa lại, nhìn về phía Lang Tuấn Hiệp —— tay đối phương vẫn bị trói.

"Trở về dẫn binh." Đoạn Lĩnh nói, "Nghĩ biện pháp đưa Gia Luật Tông Chân về Trung kinh."

"Các ngươi thật sự giúp người Liêu đánh trận?" Thương Lưu Quân kinh ngạc nói.

"Có chuyện gì sao?" Đoạn Lĩnh ngồi xuống trước án, cầm giấy bút lên bắt đầu viết thư, lá thư này là viết cho đại tướng trấn thủ Ngọc Bích quan, Hàn Tân.

"Liêu Trần hai nước." Đoạn Lĩnh nói, "Môi hở răng lạnh, Tông Chân bị nhốt tại Lạc Nhạn thành, vạn nhất triều đình Liêu quốc chính biến, thế cục thay đổi, Đại Trần nhất định bị liên lụy. Trước lúc nhập thu, Liêu đế nhân sự gắn bó của lưỡng quốc cho ta mượn hai vạn thạch lương thực, chuyện này không thể không trả lại."

Nếu Bệ hạ biết chuyện ngươi lại phải ăn nói thế nào?" Trịnh Ngạn hỏi.

"Tướng dẫn binh bên ngoài, có thể không tuân thượng lệnh." Đoạn Lĩnh nói, "Một chuyến thỉnh lệnh từ Nghiệp thành đến Giang Châu, cho dù người đưa tin bôn ba ngày đêm ít nhất cũng mất nửa tháng, chúng

ta hiện tại không thể đợi lệnh của triều đình. Trước khi ta đi nhận nhiệm Bệ hạ đã có thủ dụ, tùy cơ ứng biến, không cần quan tâm đại thần trong triều."

Đoạn Lĩnh vừa nói như vậy, Trịnh Ngạn và Thương Lưu Quân cũng không tiện nói thêm gì.

"Việc quốc sự, ngươi rõ ràng hơn đám võ phu chúng ta." Trịnh Ngạn nói, "Ngươi nói được là được rồi."

Lời này Trịnh Ngạn vốn không cần phải nói, dù sao cũng không ai quan tâm ý kiến của hắn, thế nhưng Đoạn Lĩnh nghe được liền giương mắt nhìn đối phương, mỉm cười: "Cảm tạ."

Trịnh Ngạn uống một hớp rượu, cà lơ phất phơ cười cười.

Đoạn Lĩnh biết nếu Trịnh Ngạn đã nói như vậy, tương lai khi Lý Diễn Thu muốn trách tội hắn sẽ giúp y cầu tình. Dù sao lần này cũng là xuất binh qua biên giới, triều thần muốn nhân đó luận tội vẫn có không ít phiền phức.

Chỉ là y không quản được nhiều như vậy, chỉ cần Vũ Độc đáp ứng, những người khác y không coi vào đâu.

"Ta thật là có chút không ngờ, Vũ Độc cư nhiên sẽ cứu đám người Liêu này." Trịnh Ngạn nói.

"Bởi vì quốc thù gia hận sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Trịnh Ngạn không nói nữa, Đoạn Lĩnh viết thư xong đặt sang một bên,Thương Lưu Quân liền cầm lên xem.

"Ngươi không hiểu." Đoạn Lĩnh nói, "Nếu dùng quốc gia đại nghĩa, an nguy thương sinh ra thuyết phục hắn, hắn cũng sẽ không làm. Thế nhưng nếu ta nói đây là vì ta, hắn sẽ làm."

Trịnh Ngạn nở nụ cười, nói: "Nếu ngươi chịu mở miệng, ta cũng vì ngươi làm việc. Tối nay ngủ cùng ta một đêm, sáng mai ta liền đi mang đầu Oa Khoát Đài về, ngược lại cũng không cần Vũ Độc vất vả."

"Cứ uống rượu của ngươi đi." Đoạn Lĩnh nói, "Chủ nhân nơi này chính là nhìn mặt mũi của ta, nếu ngươi còn nói mê sảng như vậy, liền không có rượu uống nữa."

"Ngươi có bản lãnh này?" Thương Lưu Quân quan sát Trịnh Ngạn, nói, "Hay là lại trở thành con tin, bắt người khác phải đi cứu về."

"Nói không chừng." Trịnh Ngạn nói, "Liền chết ở bên trong, cũng không uổng là việc phong lưu lúc bình sinh. Sơn nhi, hoặc là nói, ngươi thích kẻ thô tục như Thương Lưu Quân vậy?"

Thương Lưu Quân còn đeo tấm che mặt, nhìn không ra có đỏ mặt hay không, thế nhưng lại mỉa mai đáp lại: "Nếu không ngươi và vị nhân huynh kia chơi đùa mấy loại, để hai chúng ta tham quan học tập? Nếu có xuân dược, thật ra lại có thể vì ngươi trợ hứng."

"Ô Lạc Hầu Mục điện hạ nếu nhỏ đi chừng mười tuổi, ta nhất định sẽ vì y nguyện ý lên núi đao xuống biển lửa." Trịnh Ngạn nói, "Chơi một mực ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề, chỉ tiếc..."

"Được rồi!" Đoạn Lĩnh nói.

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, hai người này thực sự quá ồn ào, không thể học Lang Tuấn Hiệp im lặng ngồi trong góc tường không lên tiếng sao?

Cuối cùng Trịnh Ngạn cũng đứng dậy, say khướt bước ra ngoài, suýt nữa đã tông thẳng vào cửa, chỉ là lại dùng nhất thức túy quyền chỉnh lại tư thế, đứng vững vỗ vỗ võ bào, lười biếng lướt qua hành lang.

"Đi đâu vậy?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Nấu cơm." Thanh âm của Trịnh Ngạn từ bên ngoài truyền vào, "Đã mấy hôm chưa được ăn một bữa đàng hoàng."

Đoạn Lĩnh nhất thời tâm hoa nộ phóng, quả nhiên có Trịnh Ngạn vẫn rất tốt.

Y còn định gọi Thuật Luật Đoan đến, bảo hắn giúp mình chào hỏi với Tông Chân, mấy hôm nay trong viện của y sẽ có vài khách nhân hành tung quái dị, bảo đối phương không cần phiền lòng, còn phải tận lực thỏa mãn yêu cầu của bọn họ.

Một lát sau, Thuật Luật Đoan báo lại Trịnh Ngạn đang ở trong trù phòng nấu cơm, Đoạn Lĩnh liền yên tâm. Dù sao hiện tại trong tứ đại thích khách, người duy nhất có cơ số nguy hiểm đã bị hạ độc, còn có hai người khác ở bên cạnh bảo vệ y, nơi an toàn nhất trên đời cũng không ngoài cái viện tử này.

157. Quyển 3 - Chương 157: Kỳ Binh

"Ngươi nhận thức Liêu đế??"

Lúc ăn cơm bỗng nhiên Thương Lưu Quân hỏi một câu như vậy.

"Trước đó không biết." Đoạn Lĩnh đang nghĩ xem phải phối hợp với Vũ Độc như thế nào mới đẩy lùi được năm vạn quân Nguyên bên ngoài, có chút không yên lòng nói, "Gần đây mới quen nhau."

Thương Lưu Quân bất quá cũng chỉ là tùy ý hỏi một câu, cũng không nghĩ quá nhiều, cứ thế bị Đoạn Lĩnh giấu diếm đi qua, ngược lại Trịnh Ngạn lên tiếng: "Hắn thoạt nhìn cũng rất thích ngươi."

"Bộ dạng của ta tốt." Đoạn Lĩnh thuận miệng nói, "Người có bộ dạng xinh đẹp luôn dễ chiếm tiện nghi, ngươi nhìn người vừa mắt sẽ cảm thấy cái gì cũng tốt, cũng thân thiết, bởi vì tất cả mọi người đều cảm thấy người đẹp mắt sẽ tốt bụng."

Tay của Lang Tuấn Hiệp đã được tạm thời cởi trói, ngồi một mình một góc dùng cơm. Trong phòng của Đoạn Lĩnh có bày năm cái án, vị trí đầu tiên bên trái trống không, là để lại cho Vũ Độc, Trịnh Ngạn ngồi ngay cạnh đó, Thương Lưu Quân ngồi vị trí đầu tiên bên phải, Lang Tuấn Hiệp lại ngồi ghế chót.

Đoạn Lĩnh ăn ăn, bất chợt nghĩ sau này nếu y trở về làm Thái tử, có phải tình huống cũng sẽ là như thế này. Tứ đại thích khách thay phiên nhận nhiệm ra ngoài, đến giờ cơm tối mọi người lại cùng nhau dùng bữa, nếu như Vũ Độc có ở đây thì tốt rồi.

"Cũng không hẳn." Lang Tuấn Hiệp đột nhiên nói, "Người được thế đạo ưu ái, lão thiên gia vị tất đã đối xử hắn tử tế."

Tròng mắt Thương Lưu Quân vòng vo loạn chuyển, tựa hồ muốn trào phúng đối phương, Đoạn Lĩnh lại không muốn trong lúc ăn cơm cũng phải nghe bọn họ đấu đến đấu đi, liền mở miệng nói: "Ừ, lời của Ô Lạc Hầu Mục đại nhân rất hữu lý."

Lúc này Thương Lưu Quân mới chịu yên lặng.

Đoạn Lĩnh quét sạch thức ăn Trịnh Ngạn nấu, Thương Lưu Quân và Lang Tuấn Hiệp cũng là nhờ phúc y mới có bữa cơm này. Sau khi ăn xong, Đoạn Lĩnh tiện tay đặt chén đũa xuống, tối nay y phải đi gặp Tông Chân..

"Ai dọn dẹp?" Thương Lưu Quân hỏi.

"Ngươi dọn dẹp." Trịnh Ngạn nói, "Nơi này quan chức của ngươi là thấp nhất, vì vậy ngươi phải dọn dẹp."

Thương Lưu Quân nói: "Để tù binh dọn dẹp."

Đoạn Lĩnh nói: "Gọi hạ nhân tới dọn không phải được rồi sao?" Dứt lời liền đứng dậy đi tìm Tông Chân, Trịnh Ngạn đứng lên tỏ vẻ muốn cùng đi lại bị y ngăn cản: "Đều nghỉ ngơi đi, không cần quản ta."

Nếu là mang theo Thương Lưu Quân cùng Trịnh Ngạn, nghe được y trò chuyện với Tông Chân không chừng sẽ nổi lên khả nghi. Tuy rằng y cùng Tông Chân sẽ nói Liêu ngữ, thế nhưng trên thần thái cũng rất có thể để lộ sơ hở.

Hiện tại Lang Tuấn Hiệp đã bị bắt lại, bên người y liền không còn nguy hiểm gì, không cần tiếp tục lo lắng nữa. Đoạn Lĩnh duỗi người đi qua hành lang, không bao lâu sau Lang Tuấn Hiệp cũng chậm rãi đi theo.

Lúc dùng cơm tối xong tay của Lang Tuấn Hiệp lại bị trói chặt, lần này là dùng một bộ còng tay bằng gang, đủ nặng nề, bên trên lại có khóa đồng, trừ phi dứt khoát chặt cổ tay, bằng không căn bản không có cách trốn thoát.

Thương Lưu Quân nhìn quanh một vòng, Đoạn Lĩnh liền lắc đầu ý bảo không sao cả.

Y cứ thế bị Lang Tuấn Hiệp đi theo vài vòng trong hoa viên, thâm tâm tự hỏi, nếu Vũ Độc có ở đây nói không chừng sẽ thời thời khắc khắc canh chừng Lang Tuấn Hiệp, mà Trịnh Ngạn và Thương Lưu Quân lại không biết quan hệ giữa Lang Tuấn Hiệp và y, ở trong mắt bọn họ, hiện tại Lang Tuấn Hiệp có muốn sát nhân diệt khẩu cũng là vô ích, vì vậy canh phòng hiển nhiên cũng lơi lỏng hơn.

Vũ Độc đã cho đối phương uống dược, hiện tại võ công của Lang Tuấn Hiệp chí ít giảm đi chín thành, y còn có thể gặp nguy hiểm sao?

Đoạn Lĩnh đi đi vài bước, đột nhiên xoay người giơ tay đẩy đối phương, Lang Tuấn Hiệp bất ngờ không kịp đề phòng, cước bộ phù phiếm suýt nữa vấp chậu hoa trong hành lang ngã sấp xuống.

Võ công của y quả thực đã bị kềm chế, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm.

Lang Tuấn Hiệp chỉ chốc lát liền minh bạch suy nghĩ của Đoạn Lĩnh, sau khi đứng vững liền nói: "Một chưởng này của ngươi xuất ra quá gấp."

"Phụ thân ta dạy." Đoạn Lĩnh đáp, "Sơn hà chưởng pháp, cũng không quá chăm chú học."

Lang Tuấn Hiệp nói: "Khủy tay trái trầm xuống, tay phải đẩy, tay trái vỗ."

Đoạn Lĩnh cũng không để ý tới y, xoay người tiếp tục đi về phía trước..

"Ngươi theo ta làm gì?" Đoạn Lĩnh cũng không quay đầu lại, hỏi.

Đồng khóa và xiềng xích trên cổ tay Lang Tuấn Hiệp phát ra thanh âm rất nhỏ, im lặng không trả lời.

"Ta vốn là muốn đi Nghiệp thành tìm ngươi." Lang Tuấn Hiệp trả lời không đúng câu hỏi, "Thế nhưng ngươi lại đi Lạc Nhạn thành, ngươi tới đây làm gì?"

"Tông Chân ở chỗ này." Đoạn Lĩnh không muốn nói cho y biết việc của Tiền Thất, chỉ tùy tiện tìm lý do đáp, "Ta đến cảm ơn hắn cho ta mượn lương thực."

"Đã nghĩ tới." Lang Tuấn Hiệp gật đầu, "Ngươi đối với hắn có ân cứu mạng, hắn tự nhiên sẽ toàn lực giúp ngươi."

Đoạn Lĩnh nghe vậy thì cả người chấn động mạnh, rất nhiều việc năm đó y cảm thấy không hợp lý hiện tại đều đã có giải thích! Lang Tuấn Hiệp vì sao biết y từng bảo vệ Tông Chân! Khi đó người này không ở Thượng kinh!

Chỉ có một cách giải thích —— thích khách xuất hiện đêm đó chính là Lang Tuấn Hiệp!

"Người ra tay đánh lén Tông Chân là ngươi?" Đoạn Lĩnh khó thể tin hỏi.

"Ừ." Lang Tuấn Hiệp vân đạm phong khinh nói.

"Ai bảo ngươi làm vậy?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Lông mi của Lang Tuấn Hiệp hơi giương lên, đáp: "Sau này ngươi sẽ biết."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh cảm thấy người này có đôi khi quả thực không thể nói lý, tính tình trước giờ vẫn là như vậy, qua nhiều năm rồi vẫn không hề thay đổi.

Y xoay người tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên cảm thấy không đúng, lại quay về, thanh âm có chút run rẩy: "Ngươi cùng người Liêu không thù không oán, lúc đó vì sao muốn giết Tông Chân? "

Lang Tuấn Hiệp cúi đầu nhìn Đoạn Lĩnh, đường nhìn lướt qua vai y chạy về phía sau.

"Đoạn Lĩnh." Thanh âm của Tông Chân vang lên từ phía sau, "Ta đang muốn tìm ngươi."

Đoạn Lĩnh cố gắng trấn định xuống, trong lòng chuyển qua vô số ý niệm rồi lại phủ định từng cái. Lang Tuấn Hiệp cũng có thù cùng người Liêu sao? Dựa theo lời nói trước đó của y cũng không thấy thâm cừu đại hận gì với Liêu quốc, thế nhưng nếu Lang Tuấn Hiệp không muốn nói cho y biết chân tướng cũng có thể giấu diếm lướt qua, dù sao chuyện của y cũng không còn ai có thể tra rõ được.

Suy nghĩ của Đoạn Lĩnh vẫn chìm trong hỗn loạn, theo bản năng đi đến trước mặt Tông Chân. Tông Chân chỉ liếc Lang Tuấn Hiệp một cái liền choàng tay qua vai Đoạn Lĩnh, cùng y vào phòng. Lang Tuấn Hiệp bước đến trước cửa đã bị hộ vệ chặn lại, chỉ đành chờ đợi bên ngoài.

"Làm sao vậy?" Tông Chân phát hiện thần sắc của Đoạn Lĩnh có chút biến hóa.

Đoạn Lĩnh lắc đầu, Tông Chân lại sửa thành Liêu ngữ hỏi: "Thân phận hôm nay của ngươi đã thay đổi, chi bằng chúng ta đổi một xưng hô?"

Đoạn Lĩnh cũng dùng Liêu ngữ đáp: "Gọi ta là Vương Sơn đi, tuy rằng ta vẫn thích cái tên Đoạn Lĩnh hơn."

Tông Chân liền gật đầu, ra hiệu cho Đoạn Lĩnh lên tháp ngồi cùng hắn, hai người đối mặt với nhau, trung gian có một chiếc án kỷ. Đoạn Lĩnh biết đây không phải lễ tiết long trọng bình thường —— tọa cùng chiếu với quân vương, Liêu quốc có rất ít người có thể hưởng thụ loại đãi ngộ này, ngay cả Hàn Duy Dung cũng không được.

"Trước tiên nói việc của ngươi, có chuyện gì?" Tông Chân nghiêm túc nói.

Đoạn Lĩnh trầm mặc một lát, không biết kế hoạch của mình có thể thành công hay không, chỉ đành nói với Tông Chân: "Vũ Độc đã trở về dẫn binh."

"Bao nhiêu người?" Tông Chân thoáng cái liền chấn hưng tinh thần.

"Hai nghìn." Đoạn Lĩnh đáp, "Là ta cực hạn của ta."

Hai nghìn đối năm vạn, nếu đổi thành Thái Diêm khẳng định sẽ đối với con số này cười nhạt, thế nhưng Đoạn Lĩnh biết chỉ cần vận dụng thích hợp, hơn nữa phía Lạc Nhạn thành thế nào cũng có thể kéo ra thêm một nghìn người, kỳ binh dùng trí thủ thắng. Bọn họ muốn đánh Nguyên nhân bỏ chạy thì không quá có cơ hội, thế nhưng bản thân muốn thoát đi vẫn coi như một chuyện đơn giản.

Tông Chân đứng dậy đi qua đi lại trong phòng vài vòng, lẩm bẩm: "Đây là một chiêu kì binh."

Đoạn Lĩnh rốt cục yên tâm, có thể thấy được đám cơ bắp do cưỡi ngựa bắn cung của Tông Chân cũng không phải chỉ là luyện không, bình thường nhất định đã từng tự mình dẫn quân. Vạn nhất Tông Chân nói 'quá ít' vậy liền xong đời, ngay cả phụ thân y có sống lại cũng không thể giúp được, bản thân y chỉ có thể chạy trước.

"Kỵ binh bao nhiêu, bộ binh bao nhiêu?" Tông Chân hỏi.

"Lão binh." Đoạn Lĩnh đáp, "Mỗi người cầm lên cung tên, dắt theo dây cương liền có thể kỵ xạ, cõng lên thuẫn dày, tay cầm đại đao liền có thể xuống đất vật lộn. Đã thủ Nghiệp thành và Hà Giang chừng mười năm, trước đây là..." Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nghiêm túc nói: "Chinh bắc quân, bộ hạ cũ của tiên phụ, chuyên môn đối chiến cùng Liêu nhân các ngươi, còn cả Nguyên nhân nữa."

"Nếu biết là tới cứu ta." Gia Luật Tông Chân hỏi, "Sẽ có tâm tình mâu thuẫn không?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Sẽ không, ta tin tưởng Vũ Độc."

Đó là binh của Vũ Độc, nếu hắn đã đáp ứng đến đây nhất định sẽ có biện pháp, bằng không dùng thân phận Thái Thú của Đoạn Lĩnh cũng vô pháp vượt cấp sai khiến quân tướng Hà Bắc.

"Tốt." Gia Luật Tông Chân đang định nói 'Để ta nghĩ một chút' bất chợt nghĩ lại, trở về ngồi xuống nắm lấy bàn tay Đoạn Lĩnh, trịnh trọng hỏi: "Ngươi có an bày gì chưa?"

"Ta không có an bài." Đoạn Lĩnh vẫn quyết định giấu diếm, không để Gia Luật Tông Chân biết bố trí của mình, đáp, "Ngươi nói, ta đưa tin cho Vũ Độc, để hắn làm theo là được."

Gia Luật Tông Chân nghe vậy liền gật đầu, nói: "Nếu thế, chi bằng chọn tuyến đường đi qua biên giới Trần quốc của ngươi, một đường từ Đồng Quan nhập Tây Lương, lại trở về Trung kinh."

Nếu Đoạn Lĩnh đã muốn xuất thủ giúp đỡ Tông Chân, chi bằng tiễn phật tiễn đến Tây Thiên, không có đạo lý sau khi đột phá vòng vây liền để hắn tự sinh tự diệt. Điểm ấy y cũng đã nghĩ được rõ ràng: "Ta đã viết một phong thư cho chủ tướng Ngọc Bích quan, Hàn Tân. Đến lúc đó ngươi giả thành thương nhân trực tiếp thông quan, từ Ngọc Bích quan ra ngoài có thể tiết kiệm chút lộ trình."

Gia Luật Tông Chân tiếp nhận lá thư Đoạn Lĩnh đưa đến, chỉ liếc nhìn qua liền đặt sang một bên, nói: "Cảm tạ."

Đoạn Lĩnh biết hắn còn nhiều việc cần lo lắng, nhịn không được nói: "Tông Chân."

Nếu đổi là trước đây, lời này y nhất định sẽ không nói, thế nhưng bây giờ địa vị của hai người là bình đẳng, tuy nói Đoạn Lĩnh chỉ là Thái tử, lại còn lưu lạc bên ngoài chưa được thừa nhận, thế nhưng theo lễ tiết mà nói, Quốc quân cùng Thái tử đồng cấp, hai người có thể bình tọa. Mà hiện tại cũng là như vậy, Gia Luật Tông Chân từ lúc bắt đầu vẫn dùng Thái tử chi lễ đối đãi Đoạn Lĩnh.

Gia Luật Tông Chân xoay mặt nhìn y.

"Có lời ta nhất định phải nói." Đoạn Lĩnh nhẹ giọng, "Lần này ta gặp được ngươi là duyên phận, trước đó ta thật sự không biết ngươi đang ở nơi này."

"Ta biết." Gia Luật Tông Chân tự nhiên biết rằng Đoạn Lĩnh đang nhắc nhở mình, nếu hắn không nhanh chóng thu thập Hàn Duy Dung thật sự là quá nguy hiểm.

"Lần trước cũng nhờ có ngươi ở bên cạnh ta mới tránh được một kiếm." Gia Luật Tông Chân nói, "Trong lòng ta thủy chung vẫn có một ý niệm, không muốn cứ như vậy động thủ với..."

Đoạn Lĩnh biết đối phương là đang ám chỉ Tiêu Thái hậu, dù sao cũng là mẫu tử, Gia Luật Tông Chân

cũng có điểm cố kỵ. Nếu như hắn sau khi về nước còn không lập tức áp dụng thủ đoạn, như vậy những việc Đoạn Lĩnh phí hết tâm tư dàn xếp cũng sẽ theo đó đều ngâm nước nóng. Cứu hắn không thành vấn đề, thế nhưng đã cứu được người rồi, sự tình đến cuối cùng cũng không phát triển theo như suy nghĩ của y, việc này Đoạn Lĩnh tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Đế vương gia tự cổ vô tình, phụ tử tương tàn, cốt nhục tương sát đã phát sinh không ít, nếu như đổi lại là y thì sao?

"Ngươi yên tâm." Gia Luật Tông Chân nói, "Khi đó ta chưa quen triều chính, muốn bồi dưỡng nhân thủ cũng không quá thuận lợi, sau khi trở về chỉ phải án binh bất động. Thế nhưng hiện tại đã khác, Hàn Duy Dung biết lần này nếu không giết được ta, ta sẽ giết y, vậy nên mới xảy ra chuyện đập nồi dìm thuyền này. Ta cam đoan với ngươi, sau khi quay về trung kinh, trong vòng nửa năm ta nhất định nghĩ cách thu thập hắn."

Đoạn Lĩnh gật đầu, có lời bảo đảm này y mới coi như yên tâm hơn một ít.

158. Quyển 3 - Chương 158: Lâm Nguy

"Thích khách năm đó ở Thượng kinh, ngươi đã có đầu mối gì chưa?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Y đã biết là Lang Tuấn Hiệp rồi, thế nhưng lại loáng thoáng cảm thấy việc này không đơn giản, nếu Lang Tuấn Hiệp đã không nói y chỉ có thể thử xem Tông Chân có rõ ràng hay không.

"Ta tìm ngươi cũng là vì việc này." Gia Luật Tông Chân trầm ngâm một lát, sau đó đứng dậy đi vài bước, nói, "Hẳn là có liên quan đến ngươi. Tên thích khách kia là từ Trần quốc các ngươi phái ra."

Ta đã biết, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm.

Gia Luật Tông Chân nói tiếp: "Trước đó, ta hoài nghi khi ấy Hàn Duy Dung cùng Trần quốc có vãng lai, nhưng việc này vẫn phải kiểm chứng. Đợi ta lật đổ Hàn Duy Dung rồi sẽ tìm người tra khảo, không quá nửa năm có thể cho ngươi biết chân tướng."

Đoạn Lĩnh cảm thấy trước mắt như bị che một tầng sương mù, có chút sự thực đã loáng thoáng lộ ra, thế nhưng thủy chung vẫn giống như cách một tầng sa mấu chốt cuối cùng.

"Việc còn lại chính là nơi hạ lạc của hai thanh kiếm." Gia Luật Tông Chân nói, "Sau khi Thượng kinh rơi vào tay giặc…"

Đoạn Lĩnh lập tức che miệng Gia Luật Tông Chân lại, ý thức được Lang Tuấn Hiệp vẫn còn đang ở bên ngoài.

Gia Luật Tông Chân cùng Đoạn Lĩnh gần gũi đối diện, cả hai nhìn chăm chú vào nhau.

Một lát sau, Gia Luật Tông Chân lại lấy giấy bút ra, dùng Liêu văn viết: *'Liêu Nguyên l ưỡng quân ác chi ến ba ngày ba đêm, cu ối cùng cũng đem Nguyên quân đu ổi ra kh ỏi thành, sau khi quét t ước chi ến tr ường l ại nh ặt đ ược m ột thanh c ổ ki ếm ngoài ngõ Ph ương V ăn, đã tr ình cho H àn Duy Dung. '*

Vừa đọc đến đó, trái tim của Đoạn Lĩnh trong sát na liền ngừng đập.

Ngõ Phương Văn, cũng chính là bên ngoài Quỳnh Hoa viện.

Hai mắt y đỏ bừng, mang theo bi thống nhìn về phía Tông Chân. Tông Chân nhất thời thấp thỏm bất an, cánh môi khẽ động: "Đoạn Lĩnh?"

Đoạn Lĩnh chậm rãi lắc đầu, trước mắt y hiện ra tình cảnh đêm thất tịch năm đó —— Lý Tiệm Hồng dốc hết lực lượng sau cùng đi tới ngõ Phương Văn, bọn họ chỉ cách một bức tường liền phải thiên nhân vĩnh cách.

Đoạn Lĩnh làm một thủ thế, ý bảo cứ nói tiếp. Tông Chân trầm mặc một lát, sau đó viết: *'Nh ưng ta ch ưa t ừng th ấy qua, ch ỉ nghe nói đ ến. Thanh ki ếm này h ẳn v ẫn còn trên tay Hàn Duy Dung, hãy tin ta, ta nh ất đ ịnh s ẽ mang v ề cho ng ươi.*' "Một thanh kiếm nữa, là Kim kiếm của Hốt Tất Liệt sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Gia Luật Tông Chân mặc dù không hiểu vì sao lúc Đoạn Lĩnh nói đến Trấn Sơn Hà thì phải dùng giấy bút, nói đến Kim kiếm liền không quá để tâm, thế nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ đáp: "Phải, thanh kiếm kia có phải ở trong tay ngươi không?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Đã từng ở trong tay ta, nhưng lúc ta đào tẩu lại thất lạc."

"Ngươi có nhớ lần cuối cùng nhìn thấy nó là ở đâu sao?"

Đoạn Lĩnh hồi ức một lúc lâu, nói: "Tại một sơn thôn, cách Thượng kinh không xa."

"Sau khi trở về ta liền phái người tìm kiếm một chút." Gia Luật Tông Chân gật đầu, nói, "Nếu không bị người nhặt được hẳn là còn ở nơi đó, nếu bị người khác tìm thấy, chỉ cần chưa bị bán đi vẫn có thể tìm được, nếu đã bị bán liền khó nói."

"Tìm nó có ích gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Sở hữu thanh kiếm kia là một trong những điều kiện để có thể được thừa nhận là truyền nhân Hốt Tất Liệt." Gia Luật Tông Chân nói, "Nếu có thể tìm được liền đem hủy diệt, chí ít trong vòng một trăm năm không thể để người Nguyên sinh ra một vị Khả Hãn có thể thống lĩnh các bộ nữa."

Đối với ý tưởng này Đoạn Lĩnh hoàn toàn đồng ý, thế nhưng nghĩ đến Bạt Đô y lại thở dài.

"Ngươi có thể đưa nó cho Bố Nhi Xích Kim." Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, nói, "Hai nước liên quân, đem Đại Trần chúng ta ăn tươi."

Gia Luật Tông Chân nở nụ cười, nói: "Ngươi là đang ăn dấm của hắn?"

"Người Nguyên sớm nhất không phải do các ngươi thả vào sao?" Đoạn Lĩnh tuy rằng không muốn nói, thế nhưng vẫn là nhịn không được..

"Chỉ cần ngươi gả cho ta." Tông Chân chế nhạo nói, "Sẽ không xảy ra những chuyện như vậy, đuổi sạch người Nguyên thống nhất thiên hạ. Ngươi quản thiên hạ này, ta hầu hạ ngươi cho tốt, nhất định là thái bình thịnh thế."

Đoạn Lĩnh nói nói lại bị Tông Chân trêu ghẹo, tiểu tử này nói chuyện không biết mấy phần thật mấy phần giả, nhưng từ trước y đã từng nghe nói, người Liêu thượng võ, chỉ là không biết vì sao sau khi tham chánh lại đặc biệt thiên vị văn nhân, yêu thích ít nhiều có chút bệnh hoạn, nhất là tộc nhân họ Gia Luật.

Tông Chân cũng vị tất thật sự có cái gì tình tình ái ái với y, chỉ là đặc biệt thích y mà thôi, có hỏi thêm cũng không hỏi được gì. Đoạn Lĩnh liền cùng Tông Chân cáo từ, để hắn có thời gian ngẫm nghĩ thật kỹ.

"Ai bảo ngươi giết Tông Chân?" Vừa đi ra ngoài, Đoạn Lĩnh thấp giọng hỏi Lang Tuấn Hiệp.

Lang Tuấn Hiệp lại hỏi: "Trấn Sơn Hà ở nơi nào?"

"Ngươi nghĩ ta sẽ nói cho ngươi biết sao." Đoạn Lĩnh không ngờ Lang Tuấn Hiệp còn dám hỏi mình.

"Đừng để Thương Lưu Quân tìm được nó." Lang Tuấn Hiệp thấp giọng nói, "Bằng không Mục Khoáng Đạt liền cái gì cũng không cần sợ."

"Cho dù hắn lấy được cũng phải nôn trở ra." Trong lòng Đoạn Lĩnh bỗng nhiên sinh ra giận dỗi, trầm giọng nói, "Lang Tuấn Hiệp, ngươi rốt cuộc đang nghĩ gì?"

"Trấn Sơn Hà không giống vậy." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Phàm là người được Bạch Hổ Đường truyền thụ đều có thể chấp chưởng, nếu Thương Lưu Quân không giao ra, ngay cả Tứ thúc của ngươi cũng không làm gì được hắn."

Chính là như vậy sao? Đoạn Lĩnh cảm thấy những lời lúc này của Lang Tuấn Hiệp không giống như đang gạt mình.

Trời đã vào đêm, trong viện gió lùa lồng lộng, một đợt gió cuốn qua, Lang Tuấn Hiệp lại có một động tác ngoài ý muốn —— y giơ đôi tay bị còng lên giúp Đoạn Lĩnh sửa sang cổ áo.

Đoạn Lĩnh tránh ra một bước, không khỏi bối rối dời đi đường nhìn, không muốn đối diện với Lang Tuấn Hiệp, phảng phất có chút giống như chột dạ, vội vàng chạy xuyên qua hành lang, tâm phiền ý loạn.

Lang Tuấn Hiệp bước nhanh đuổi theo, trầm mặc không nói, cùng y đi vào trong phòng.

Trịnh Ngạn vẫn còn đang uống rượu, Đoạn Lĩnh cảm thấy người này có lẽ sẽ không bao giờ dừng uống rượu. Mà Thương Lưu Quân lại không biết đã đi nơi nào.

"Thương Lưu Quân đâu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Nói rằng có việc, đi ra ngoài." Trịnh Ngạn đáp.

Đoạn Lĩnh vừa nghĩ liền biết, Thương Lưu Quân hẳn là đi trông nom Tiền Thất rồi. Hiện tại bắc phong quét qua khiến toàn thành đều lạnh như hầm băng, vạn nhất không trông coi tốt khiến lão nhân kia chết rét, liền là thất bại trong gang tấc.

Đoạn Lĩnh thở dài.

"Làm sao vậy?" Trịnh Ngạn hỏi.

"Ngủ đi." Đoạn Lĩnh nói, "Ta mệt nhọc."

Trịnh Ngạn hỏi: "Cần bồi ngủ?"

Đoạn Lĩnh vội vàng xua tay, Lang Tuấn Hiệp đứng dậy ra phòng ngoài, Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút lại nói: "Ô Lạc Hầu Mục, ngươi cứ ngủ trong phòng đi."

Y có đôi khi không biết lời của Trịnh Ngạn là thật hay đùa, giả chăng hắn thật sự muốn làm gì đó với mình, nếu Lang Tuấn Hiệp có ở đây, Trịnh Ngạn dù sao cũng không làm trò đến mức chạy lên giường mình chứ… Tuy rằng Đoạn Lĩnh cũng cảm thấy, cho dù Trịnh Ngạn thật sự bò lên, với tình trạng của Lang Tuấn Hiệp bây giờ, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

"Ta sẽ liều mạng với hắn." Lang Tuấn Hiệp tựa hồ đoán được Đoạn Lĩnh đang suy nghĩ gì.

Đoạn Lĩnh: "…"

“Đây lại là cái gì với cái gì?” Trịnh Ngạn mờ mịt hỏi.

“Đừng nói chuyện, ngủ đi.” Đoạn Lĩnh uể oải bất kham, hôm nay thật sự đã xảy ra quá nhiều việc, Vũ Độc cưỡi Bôn Tiêu, nếu ngày đêm kiêm trình hiện tại cũng đã đến Hắc Sơn cốc. Chỉ thêm một ngày nữa liền có thể trở về Nghiệp thành, tốc độ của Bôn Tiêu rất nhanh, lại thêm hai ngày liền đủ để dẫn người trở về Hắc Sơn cốc. Chừa thêm một ngày cho hắn bố trí… Đoạn Lĩnh đã mệt đến ý thức mông lung, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Đã nhiều ngày không có động tĩnh gì, tất cả mọi người vẫn biểu hiện ra sự kiên trì không tầm thường, có lẽ đây chính bản lĩnh của thích khách. Những thứ không nên hỏi Trịnh Ngạn và Thương Lưu Quân một câu cũng không hỏi, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ tìm một chút đề tài trào phúng lẫn nhau, tổng thể mà nói Đoạn Lĩnh vẫn là có thể chịu được.

Đoạn Lĩnh dần dần học xong làm thế nào cấp tốc dời đi đề tài câu chuyện khi bọn họ vừa khơi ra, như vậy lỗ tai của y có thể thanh tịnh thêm hơn nửa canh giờ.

Ngày thứ ba, Gia Luật Tông Chân tự mình đến viện của Đoạn Lĩnh, liếc nhìn ba người trong phòng.

“Đã chuẩn bị xong chưa?” Đoạn Lĩnh đi tới trong viện, hỏi.

Tuyết tan, mặt đất lầy lội, khí trời có chút ấm lại, cứ ấm ấm lạnh lạnh đan xen như vậy, dù sao mùa đông muốn chân chính đến cũng phải đợi thêm một tháng nữa.

“Chuẩn bị đi.” Gia Luật Tông Chân nói, “Người của ngươi đã tới chưa?”

“Đến rồi.” Đoạn Lĩnh đáp.

Y biết chỉ cần Vũ Độc đã hứa hẹn với mình, vô luận như thế nào cũng sẽ có mặt đúng hẹn.

“Nơi này có bố đồ binh doanh của Nguyên quân.” Gia Luật Tông Chân nói, “Ngươi nhìn một chút.”

Đoạn Lĩnh mở tấm da dê Gia Luật Tông Chân đưa tới, hỏi: “Lấy được từ đâu?”

“Thuật Luật Đoan dựa vào ký ức vẽ ra.” Gia Luật Tông Chân đáp, “Tối hôm nay, chúng ta cần nghĩ cách tập kích doanh trại. Chúng ta cùng nhau xông qua vòng phòng ngự của địch nhân, chạy về phía đông nam.”

“Viện quân của ta ở chỗ này.” Đoạn Lĩnh đứng sóng vai cùng Tông Chân, chỉ vào Hắc Sơn cốc trên bản đồ, nói, “Chỉ có hai ngàn người mai phục.”

“Vậy là đủ rồi.” Gia Luật Tông Chân nói, “Bọn họ vị tất đã nhận ra chúng ta, nếu như tập kích thành công

lại có thể bỏ rơi truy binh, thậm chí không cần động đến viện quân của ngươi."

"Không." Đoạn Lĩnh nói, "Nếu đối phương là Bạt Đô, nhất định không có khả năng nhẹ nhàng thả ngươi đi như vậy."

Y dừng bước lại, đối diện với Gia Luật Tông Chân..

"Nếu như thực sự không được." Gia Luật Tông Chân nói, "Ngươi nhất định phải trở lại lãnh thổ Trần quốc, ta lưu lại quấy nhiễu bọn họ. Hắn không biết ngươi ở bên cạnh ta, không cần thiết cùng nhau luân hãm."

Đoạn Lĩnh đột nhiên nở nụ cười, Gia Luật Tông Chân kinh ngạc hỏi: "Cười cái gì?"

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ người này quả thực tài cao gan lớn, lại không sợ y thông đồng cùng Bạt Đô lừa hắn rời thành bán đứng hay sao? Không biết vì lý do gì, y luôn cảm thấy Tông Chân là có thể tin tưởng —— tựa như y nửa điểm cũng không sợ Tông Chân sẽ đem y ném cho Bạt Đô, bản thân lại kim tiền thoát xác vậy. Tông Chân cũng tin tưởng y sẽ không liên hợp với Bạt Đô hãm hại mình.

Dù sao Liêu Trần hiện nay đã là thế cục đồng sinh cộng tử, có đôi khi liên minh lợi ích trái lại càng đáng tin hơn tình cảm nhiều lắm. Điều này khiến tình hữu nghị của bọn họ không cần trải qua thêm bất kỳ khiêu chiến nào.

"Ta còn có một việc, cần ngươi an bài." Đoạn Lĩnh nhỏ giọng giải thích kế hoạch của mình với Gia Luật Tông Chân, chỉ nói thủ hạ của y phải đưa một người ra khỏi thành, thế nhưng lại không nói là ai.

"Dương đông kích tây." Gia Luật Tông Chân nói, "Tựa hồ không sai."

"Như vậy liền định vào tối nay sao?" Đoạn Lĩnh thấp giọng hỏi.

Gia Luật Tông Chân gật đầu, Đoạn Lĩnh liền trở về chuẩn bị, đầu tiên là tách khỏi Lang Tuấn Hiệp, đem kế hoạch báo lại cho Thương Lưu Quân và Trịnh Ngạn.

"Tối hôm nay." Đoạn Lĩnh nói, "Binh lực Nguyên quân đều sẽ tập trung ở cửa Đông.."

Đoạn Lĩnh vẽ một lộ tuyến trên bản đồ Lạc Nhạn thành, nói: "Chỉ cần làm loạn khu vực này, hai trăm lính phòng thủ Lạc Nhạn thành sẽ cùng ngươi xung phong liều chết. Nhóm người còn lại sẽ theo thứ tự chia thành năm đội hai mươi người, bốn đội năm mươi người."

Thương Lưu Quân: "..."

Trịnh Ngạn cười ha ha, nói: "Ngươi thật sự đủ bản lĩnh!"

Đoạn Lĩnh an bày mười đội ngũ đánh lạc hướng, phân công bọn họ chạy khỏi Lạc Nhạn thành, cứ như vậy, quân Nguyên căn bản không thể nhận ra đội nào là Tông Chân, chắc chắn phải dốc hết toàn lực ứng phó, sau cùng lại bị đùa bỡn xoay quanh.

"Nếu như ta bị bắt lại thì sao?" Thương Lưu Quân hỏi.

"Ta đây liền không còn biện pháp." Đoạn Lĩnh buông tay nói.

Tiền Thất cùng Tông Chân ai quan trọng hơn? Y đứng ở vị trí Thái tử một quốc gia, dùng góc độ bang giao hai nước… ai nặng ai nhẹ Đoạn Lĩnh vẫn là phân rõ. Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, chỉ có thể nhìn vận số.

Thương Lưu Quân cầm lệnh bài, xoay người ra ngoài, chuẩn bị trước giờ Tý có mặt ở thành vệ đội phía Tây môn, mang theo Tiền Thất rời thành. Đến đây đã không liên can gì đến Đoạn Lĩnh nữa.

Sau đó, Đoạn Lĩnh mới nói với Trịnh Ngạn: "Phải xử trí Ô Lạc Hầu Mục thế nào?"

"Mang hắn đi." Trịnh Ngạn đáp, "Không cần sợ."

"Sau đó thì sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Giam y ở Nghiệp thành," Trịnh Ngạn nói, "Đừng để y trở về Đông cung, nhân đó Thái tử tất sẽ nghi thần nghi quỷ, lúc ấy chúng ta có thể trù tính thêm nữa."

Đoạn Lĩnh vốn muốn hỏi Trịnh Ngạn, một mình hắn phụ trách bảo vệ cả mình lẫn Lang Tuấn Hiệp thật sự không có vấn đề sao? Thế nhưng nghĩ tới dưới trướng Gia Luật Tông Chân có nhiều thủ hạ vệ sỹ như vậy cũng không phải ngồi không, tuy rằng đã chia làm mười đội đột phá vòng vây, thế nhưng đội của họ vẫn là cao thủ đông đảo, lại thêm một Trịnh Ngạn, ngược lại chính là an toàn nhất.

"Được rồi." Đoạn Lĩnh kỳ thực có chút ý nghĩ muốn thả Lang Tuấn Hiệp, thế nhưng lại có thể thả y đi đâu chứ? Không có giải dược của Vũ Độc, y chỉ là một người bình thường, phải để y tự sinh tự diệt sao?

159. Quyển 3 - Chương 159: Lập Khế

Trịnh Ngạn nhìn ra Đoạn Lĩnh đang do dự, một lát sau lại nói: "Ngươi muốn giết hắn?"

Đoạn Lĩnh lại càng hoảng sợ, lập tức đáp: "Giết y để làm gì? Tương lai còn phải đối chất trước công đình, không có y làm sao được."

Trịnh Ngạn ngồi xuống tháp, tháo bao tay ra, dửng dưng nói: "Thương Lưu Quân không ở đây, ta nói với ngươi cũng không sao. Hiện tại giết y trái lại mới là an toàn nhất, thiếu một mối họa."

Đoạn Lĩnh cảnh giác liếc nhìn Trịnh Ngạn, xem ra bản thân thật sự đã đánh giá thấp người này, hắn cũng đủ độc.

"Cho dù hiện tại ngươi tha cho y." Trịnh Ngạn nói, "Y nhất định cũng sẽ chết, ngươi giết y ở đây còn có thể dung y toàn thây."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Ngươi vì lại muốn đoạt mạng y như vậy?"

"Bởi vì Bệ hạ." Trịnh Ngạn đáp, "Nếu như Thái tử đúng là giả, chúng ta không giết y, y liền có thể bí quá hóa liều đi giết Bệ hạ."

"Chỉ chế trụ y không được sao?" Đoạn Lĩnh nói, "Giải dược ở trong tay Vũ Độc, chỉ cần không giải độc cho y, y liền không làm gì được."

"Vạn nhất khi đối chất trước công đình y loạn cắn người thì làm thế nào?" Trịnh Ngạn hỏi, "Y có lẽ sẽ vu oan lên người Diêu Phục hoặc Tạ Hựu, ngươi có biện pháp nào sao?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Không, không được, sự việc liên quan trọng đại, không trải qua sự đồng ý của Vũ Độc ta không thể quyết định."

Trịnh Ngạn cười nói: "Hiện tại chỉ có hai ta, trời biết đất biết, ngươi biết ta biết, sau khi giết người xong liền nói y bị Nguyên quân bắn chết khi đào tẩu, hơn nữa người chết không đối chứng, thực sự không liên quan đến ngươi. Vương đại nhân."

"Không." Đoạn Lĩnh dứt khoát nói, "Ta biết sẽ tẩy sạch dấu vết, nhưng ta không muốn giết y."

Trịnh Ngạn hỏi: "Ngươi vì sao lại chấp nhất muốn bảo hộ tính mạng y?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Bởi vì có vài người chúng ta không cần phải giết. Việc này dừng ở đây, Trịnh Ngạn."

Đoạn Lĩnh biết, nếu Trịnh Ngạn quả thực muốn động thủ diệt trừ Lang Tuấn Hiệp căn bản không cần trưng cầu ý kiến của y, một khi động thủ y làm sao lại là đối thủ của Trịnh Ngạn? Trên một trình độ nào đó, Trịnh Ngạn chính là cực kỳ tôn trọng y.

Y tiếp nhận bao tay của Trịnh Ngạn, liếc nhìn cánh tay trần trụi nọ, trên mu bàn tay có hình xăm Bạch Hổ.

Đoạn Lĩnh giúp Trịnh Ngạn đeo bao tay lên, Trịnh Ngạn chỉ mỉm cười, không nhắc lại chuyện này.

Đoạn Lĩnh gọi Lang Tuấn Hiệp đến, Lang Tuấn Hiệp còn chưa biết chỉ trong một khoảnh khắc như vậy bản thân đã dạo qua một vòng quỷ môn quan, y chỉ an tĩnh đứng đó nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh.

"Tối nay chúng ta sẽ rời đi." Đoạn Lĩnh cầm lấy Thanh Phong kiếm, nhẹ nhàng rút ra.

"Hiện tại muốn giết ta rồi sao?" tóc của Lang Tuấn Hiệp có điểm loạn, tựa hồ mấy đêm nay y đều không ngủ được ngon giấc, khi nói chuyện thanh âm rất nhạt, giống như chỉ đang hỏi đối phương có muốn ăn cơm tối hay không.

Đoạn Lĩnh cầm Thanh Phong kiếm giơ lên, mũi kiếm chỉ thẳng về phía Lang Tuấn Hiệp, cả hai trầm mặc đối diện.

Đối phương có tin rằng ta sẽ động thủ không? Chẳng hiểu vì sao Đoạn Lĩnh chợt nhớ lại đêm đó trong Quỳnh Hoa viện, mưa tuôn xối xả, khi Lang Tuấn Hiệp xuất hiện y liền đâm ra một kiếm.

Ngay sau đó, Đoạn Lĩnh xuất kiếm.

Còng tay bằng gang của Lang Tuấn Hiệp ngân lên một tiếng, vỡ ra.

Đoạn Lĩnh trao Thanh Phong kiếm lại cho đối phương, nói: "Tối nay ngươi theo cùng chúng ta, nếu không muốn chết thì không cần vọng tưởng chạy đi bất kỳ nơi nào khác."

Lang Tuấn Hiệp tiếp nhận Thanh Phong kiếm, xoay người ra ngoài.

Trịnh Ngạn đang đứng trước một chiếc gương to, nghiêng người chỉnh lý y phục, Đoạn Lĩnh thấp thỏm bất an đếm từng giây phút, không bao lâu sau, ngoài cửa cư nhiên vang lên khúc nhạc Tương Kiến Hoan.

Lang Tuấn Hiệp vẫn luôn mang theo một thanh địch, được khảm trong vỏ của Thanh Phong kiếm. Đoạn Lĩnh chợt nhớ đến ngày khoa cử đó, lại không biết lúc ở trong cung y có thường thổi địch hay không, Thái Diêm lại đã nghe được mấy lần.

Trịnh Ngạn thu thập hành trang xong liền ngồi trong góc, hắn thay một bộ y phục dạ hành, như vậy hắn liền có thể dễ dàng lẻn vào giữa màn đêm một cách thần không biết quỷ không hay.

"Ngươi ngủ một lát đi." Trịnh Ngạn nói.

Đoạn Lĩnh nghe được khúc nhạc Tương Kiến Hoan này liền phảng phất quay về với hồi ức xa xưa, y cứ thế nửa nằm trên tháp, dần dần thiếp đi. Không biết qua bao lâu, một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng chạm vào

mặt y.

"Dậy đi." Thanh âm của Vũ Độc vang lên.

Đoạn Lĩnh còn cho rằng mình đang nằm mơ, chỉ là một đôi môi ấm áp chạm đến, Đoạn Lĩnh lập tức mở to mắt ra —— thật sự chính là Vũ Độc!

Y mở to đôi mắt có chút không dám tin tưởng, Vũ Độc lại hơi mệt mỏi nở nụ cười, trên người mặc một thân y phục dạ hành.

"Bên ngoài tuyết rơi." Vũ Độc thấp giọng nói, "Mặc nhiều vài lớp áo"

"Ngươi sao lại đến đây?" Đoạn Lĩnh kinh ngạc nói.

"Ta để Tần Lang trông coi binh lính ở Hắc Sơn cốc." Vũ Độc kéo tay của Đoạn Lĩnh ra, không để y nắm tay mình, nhỏ giọng nói, "Lạnh, khoan hãy chạm vào ta."

Vũ Độc một thân hắc y ngồi bên mép tháp, không biết hắn là từ nơi nào lẻn vào thành, y phục đã ướt gần nửa dán chặt vào cơ thể ấm áp. Đoạn Lĩnh ôm choàng lấy hắn, một câu cũng không muốn nói, chỉ dâng môi lên cùng Vũ Độc triền miên.

Vũ Độc khí tức gấp gáp, tách khỏi môi Đoạn Lĩnh một chốc, nói: "Ta cũng đoán các người chưa xuất thành, này…"

Đoạn Lĩnh lại rướn người hôn lên, hai người dây dưa không dứt.

"Được rồi được rồi." Vũ Độc đã sắp không kềm chế được, nói, "Trở về liền cho ngươi hôn đủ. Đứng lên, đi."

"Bọn họ đâu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Đã ra ngoài chờ." Vũ Độc đáp, "Không đến một chuyến, ta chung quy lo lắng."

"Dẫn theo bao nhiêu người?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Chỉ có một mình ta." Vũ Độc nói, "Leo từ ngọn núi phía sau vào, lúc leo núi suýt nữa đã ngã, tuyết vẫn chưa tan hết, bị dính không ít nước bùn."

Đoạn Lĩnh thấy chỗ khủy tay của Vũ Độc bị cọ ra một vết thương nhỏ liền giúp hắn bôi thuốc, đợi bôi thuốc xong Vũ Độc liền nắm tay Đoạn Lĩnh, nói: "Đi."

Hai người men theo hành lang đi ra ngoài, Vũ Độc nhìn quanh một lần, nói: "Trịnh Ngạn hẳn là đã mang theo Ô Lạc Hầu Mục đến cửa đông rồi."

Người bên trong phủ thành chủ đã đi sạch sẽ, lại hoàn toàn không làm kinh động Đoạn Lĩnh đang chìm trong giấc mộng. Hai người vừa mới ra khỏi phủ đã thấy một võ sỹ đợi sẵn bước lên hỏi: "Đại nhân, Bệ hạ thỉnh ngài đến đông môn gặp mặt."

Người nọ chính là Thuật Luật Đoan cả người mặc mũ giáp, Đoạn Lĩnh nghĩ nghĩ một lát rồi phân phó: "Ngươi đi lấy ba bộ khôi giáp qua đây, chờ ở bên ngoài đông môn."

Người của Gia Luật Tông Chân đã đi đông môn tập hợp, không ai châm đuốc, hai đội nhân mã trầm mặc đợi, một đội có nhiệm vụ hấp dẫn lực chú ý của Nguyên quân, một đội chính là bọn họ.

Trịnh Ngạn cùng Lang Tuấn Hiệp cưỡi trên một con ngựa, Vũ Độc cưỡi Bôn Tiêu mang theo đối phương, trong im lặng, mấy trăm tên lính đều không nói gì, lẳng lặng nhìn hai người trên ngựa. Gia Luật Tông Chân đổi thành bì giáp của sỹ tốt, giơ tay hướng về phía Đoạn Lĩnh chào hỏi.

Vũ Độc không để ý đến, chỉ quay đầu ngựa lại, Bôn Tiêu chậm rãi nghiêng người đi, Đoạn Lĩnh một tay ôm hông Vũ Độc nhìn về phía Tông Chân lên tiếng chào.

Tông Chân giục ngựa tiến lên, đến trước mặt Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc.

"Dũng sĩ, ta thay bách tính Liêu quốc cảm tạ ân cứu giúp của ngài "

Gia Luật Tông Chân dùng Liêu ngữ nói.

Vũ Độc tựa hồ đang suy tư gì đó, nghiêng đầu liếc nhìn Đoạn Lĩnh, lông mi giương lên, ý bảo Đoạn Lĩnh đáp lại.

Đoạn Lĩnh có chút lo lắng, Tông Chân lại mỉm cười nói: "Nếu như trẫm thuận lợi sống sót trở về Trung Kinh, trẫm liền ở đây hứa hẹn với ngươi, chỉ cần trẫm còn sống, việc như ở Thượng Tử sẽ không phát sinh nữa. Liêu binh về sau không chỉ không vượt qua Tầm Thủy một bước, không xâm phạm Hà Bắc mà còn dâng phụng kim ba nghìn lượng, bạc một vạn lượng, bột mì vạn thạch, hai nghìn thớt mã để tạ ơn."

Những lời này Tông Chân dùng Liêu ngữ để nói, sau khi Đoạn Lĩnh phiên dịch xong Vũ Độc còn có chút động dung.

"Trước hết cứ nghe đã." Vũ Độc thuận miệng đáp.

Binh sỹ dưới trướng Gia Luật Tông Chân bước nhanh tới, dâng lên hai quyển trục da dê trình cho Tông Chân và Vũ Độc.

Đoạn Lĩnh: "..."

Vũ Độc: "..."

Đoạn Lĩnh và Vũ Độc trăm triệu lần không ngờ Tông Chân cư nhiên nguyện ý ký khế ước cùng bọn họ! Vết mực trên quyển trục còn chưa khô, hẳn là vừa viết ngay trong đêm nay, mỗi một phần đều có đủ chữ Liêu, chữ Hán, viết rõ Liêu quốc về sau không xâm phạm Hà Bắc!

Thân phận của Vũ Độc chỉ là Giáo Úy Hà Giang, theo lý thuyết không có tư cách ngồi cùng mâm với Liêu đế, mà Tông Chân vì biểu đạt lòng biết ơn không tiếc hạ lễ, nếu Vũ Độc từ chối ngược lại có chút làm nhục chính mình.

Đoạn Lĩnh liếc nhìn Vũ Độc, Vũ Độc nở nụ cười, nói: "Có ý tứ."

Tướng sỹ dưới trướng Tông Chân nâng hộp chu sa lên, Vũ Độc trầm mặc một chốc, đem ngón tay chấm lên hộp chu sa, ấn xuống.

"Đã được ưu ái." Tông Chân đáp.

Dùng thân phận của Vũ Độc vốn không thể đại biểu Trần quốc lập ước, thế nhưng Trần quốc dùng võ lập quốc, có một điều quy định rõ ràng, võ tướng cấp bậc ngoài Quận thủ có thể áp dụng 'Tướng dẫn binh tại ngoại có thể bất tuân quân lệnh', khi đối mặt hòa đàm với địch quốc, ngoại trừ ba việc cắt đất, đền tiền, hòa thân là không dám tiếp thu, còn lại đều có thể thay mặt Thiên tử hứa hẹn.

Tông Chân cũng ấn tay lên quyển trục, lệnh binh sỹ thu hồi cuộn da, dùng tơ vàng buộc chặt, giao một cuộn cho Vũ Độc, Vũ Độc liền đưa cho Đoạn Lĩnh, một quyển do Tông Chân thu về.

"Kẻ này tên Thuật Luật Đoan." Tông Chân nói với Đoạn Lĩnh, "Là tộc nhân của tổ mẫu ta, người Thuật Luật thị đời đời phục tùng Gia Luật thị, truyền thống này đã có trên trăm năm, hiện tại ta để hắn đi theo ngươi, hầu hạ ngươi."

"Cái này..." Đoạn Lĩnh vừa định cự tuyệt Vũ Độc lại ra hiệu lúc này không nên lên tiếng, bằng không sẽ tổn thương cảm tình hai nước.

Đoạn Lĩnh cũng hiểu, chỉ đành gật đầu, trong lòng hết sức cảm động.

"Thuật Luật Đoan." Gia Luật Tông Chân ra hiệu Thuật Luật Đoan bước ra, song phương đều tự xuống ngựa, Đoạn Lĩnh đứng yên, Thuật Luật Đoan hướng về phía y hành lễ quỳ xuống tỏ ý thuần phục. Đoạn Lĩnh lập tức nâng hắn dậy.

"Ngươi phải đối với y như đối với ta." Gia Luật Tông Chân căn dặn Thuật Luật Đoan.

Thuật Luật Đoan lớn tiếng đáp: "Dạ! Bệ hạ!"

Gia Luật Tông Chân chăm chú nhìn Đoạn Lĩnh, nói: "Ngươi cứu hắn một mạng, lúc ta muốn đưa hắn đi thì chính hắn cũng nguyện ý, thế nên ngươi hãy đối đãi gã như đối đãi ta. Hắn từng cứu tính mạng ta nhiều lần, cùng ta trưởng thành, là huynh đệ tốt nhất của ta."

Một con người sống sờ sờ như vậy, Gia Luật Tông Chân lại dùng một phương thức tương đương 'tặng đi' để giao cho y, Đoạn Lĩnh thật sự cảm thấy không quen lắm, trước sau vẫn không thể tiếp thu được. Thế nhưng hiện tại y không thể cự tuyệt, chỉ có thể cắn răng bước lên ôm lấy Gia Luật Tông Chân, hai bên siết chặt lấy nhau.

"Bảo trọng." Đoạn Lĩnh nói.

Qua đêm nay bọn họ liền trời nam đất bắc, Gia Luật Tông Chân có thể đợi sau khi đột phá vòng vây mới phân phó việc này, thế nhưng hắn lại nói sớm như vậy, hiển nhiên đã chuẩn bị cả khả năng bản thân xảy ra bất trắc.

Binh sỹ mang ba bộ khôi giáp đến, Đoạn Lĩnh để Vũ Độc mặc vào, Trịnh Ngạn xua tay bảo mình không cần, Đoạn Lĩnh lại chỉ vào Lang Tuấn Hiệp, ý tứ là bảo y mặc vào, miễn cho bị trúng tên lạc.

Quân thủ vệ bắt đầu chuẩn bị, Gia Luật Tông Chân và đám thủ vệ, cùng với Đoạn Lĩnh đều chờ ở phía sau.

"Cái tên mọi rợ này tặng huynh đệ mình cho ngươi." Vũ Độc nghiêng đầu, nhỏ giọng nói cùng Đoạn Lĩnh, "Ngươi không trả lễ cho hắn sao?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Làm sao trả lễ, chúng ta đã nghèo đến mạt rệp."

Vũ Độc lại nhìn về phía sau, nói: "Đem Ô Lạc Hầu Mục tặng hắn, để hắn mang về Liêu quốc, rất biết cách hầu hạ, cũng không cần trả lại."

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, biết Vũ Độc bất quá chỉ là đùa giỡn một chút.

"Khi đột phá vòng vây nhớ phải ôm chặt ta." Vũ Độc lại căn dặn.

Đoạn Lĩnh ôm chặt hông Vũ Độc, nghiêng đầu dựa lên lưng của hắn, cảm nhận lực lượng mạnh mẽ mà bờ vai dày rộng này mang đến.

"Cũng không phải bây giờ." Vũ Độc thấp giọng nói.

Đoạn Lĩnh đáp: "Cẩn thận đừng để giống như lần trước, đột ngột ngất đi…"

“Cũng do ngươi làm hại.” Vũ Độc đáp.

160. Quyển 3 - Chương 160: Vây Khốn

Tiếng kêu gào từ phía xa xa truyền đến, đội ngũ ở cửa nam đã xuất động chính diện giao chiến cùng Nguyên quân.

Lính truyền tin dọc theo tường thành vọt tới, giơ cao cây đuốc chạy về phía cửa đông!

Ngay khi cửa đông mở ra, đội binh mã đầu tiên lập tức xông ra ngoài.

Đoạn Lĩnh bất chợt cảm thấy khó thở, y biết những người này đềunguyện ý vì Tông Chân buông bỏ tính mạng, nhiệm vụ tối nay của bọn họ chính là dẫn dắt sự chú ý của quân địch, tử chiến cho đến người cuối cùng, hầu như không có khả năng toàn mạng trở về.

Gia Luật Tông Chân đội khôi thủ, trà trộn trong đội ngũ thân binh, thần tình lạnh lùng nhưng ánh mắt lại vô cùng phức tạp, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Đoạn Lĩnh.

“Nếu hắn chết rồi.” Vũ Độc nói, “Có phải chúng ta cũng không cầm được tiền và lương thực không?”

Đoạn Lĩnh vốn đang khẩn trương, đột nhiên nghe một câu như vậy thì nhịn không được bật cười.

“Hắn nghe hiểu tiếng Hán.” Đoạn Lĩnh nói.

Gia Luật Tông Chân cũng nở nụ cười.

“Thất kính.” Vũ Độc thật ra cũng không cảm thấy có gì quá đáng, chỉ hướng về phía Gia Luật Tông Chân chắp tay.

Gia Luật Tông Chân lại nói: “Người Liêu của chúng ta có một câu nói, chính là ‘Sinh và tử chỉ là hai bờ của một dòng sông, cả đời của con người đều đang vượt sông’, ta bất quá chỉ sớm đến bờ bên kia mà thôi, tiết kiệm khí lực.”

Đoạn Lĩnh nhớ tới trước đây rất lâu, phụ thân đã từng dạy y một ca khúc.

“Thiên địa vi quan tài hề, nhật nguyệt vi liệm ngọc…”

Đó là một bài bi ca dưới trường thành, cũng là ca dao các binh sỹ truyền tụng.

"Tinh thần vi châu ngọc hề, vạn vật vi tế lộng…"

Liêu quân cư nhiên cũng biết Hán khúc này, mặc dù có người không hiểu được ý tứ nhưng vẫn theo đó hát lên, hàm nghĩa của khúc nhạc này chính là chết tại nơi hoang dã, thiên địa là quan tài, nhật nguyệt là ngọc bích tuẫn táng, tinh thần là châu bảo rực rỡ muôn mào, vạn vật đều vì ta đưa tiễn.

"Vật mai táng của ta chính là thiên địa, cần gì phải chuẩn bị…" Đoạn Lĩnh dùng thanh tuyến trong suốt của thiếu niên ca sướng, mắt như đêm trường tĩnh mịch đối diện với Vũ Độc, đồng tử mang theo tiếu ý.

Đại môn lần nữa mở rộng, đầu lĩnh thét to ra lệnh.

Gia Luật Tông Chân cười nói: "Ta cùng các ngươi xung phong, giết ——!"

Ngoài thành, ánh lửa trận của Nguyên quân soi sáng cả một góc thiên địa, cửa thành vừa mở ra, tiếng tù và khắp bốn phía vang lên cực kỳ náo nhiệt. Nơi nơi đều đang ác chiến, Bôn Tiêu tung vó mà đến, Vũ Độc hai chân khống mã, tay rút kiếm mang theo Đoạn Lĩnh, đuổi sát phía sau đội cận vệ của Tông Chân, vọt vào trận địa địch!

Đây là lần thứ hai trong đời Đoạn Lĩnh đối mặt với đông đảo Nguyên quân như vậy..

Nguyên quân vọt tới tựa sóng biển, nhưng nhân mã của Gia Luật Tông Chân lại càng hung mãnh, trong nháy mắt va chạm vào nhau. Quân đột phá vòng vây luân phiên ra khỏi thành, Nguyên quân còn chưa ngộ được ý tứ, cứ ngỡ là một trận đột kích doanh trại bình thường, vừa lấy lại tinh thần phía hậu doanh đã khắp nơi bén lửa.

Các đội Liêu binh liên tiếp vọt ra, không ngừng trùng kích phòng tuyến của Nguyên quân, mỗi một đội binh mã bùng nổ thì phòng tuyến liền bị mở ra một lỗ hổng, quân Nguyên kiệt lực điều động nhân lực ứng đối.

Đoạn Lĩnh căn bản không biết trước mặt có bao nhiêu người, thế nhưng Tông Chân nhất định đã an bày người lên tường thành quan sát qua, vị trí bọn họ xông đến tuyệt đối là nơi phòng thủ yếu nhất, thế nhưng cho dù như vậy, bọn họ chí ít cũng phải trực tiếp xung đột với hơn một nghìn quân.

Cọc lớn buộc ngựa bị chiến mã thiết giáp ủi đổ, đội Nguyên quân đầu tiên tiến lên đón đánh bị chàng đến người ngã ngựa đổ, sau đó lại càng có nhiều Nguyên quân bắt đầu bọc đánh, xung quanh khắp nơi đều là tiếng chém giết reo hò, còn có vũ tiễn bay tới bay lui. Đoạn Lĩnh đã không kịp giương cung cài tên, một khi mất thăng bằng ngã ngựa liền chỉ còn một con đường chết.

Y siết chặt hông Vũ Độc, chôn đầu lên vai đối phương, hai mắt nhắm chặt, vốn tưởng rằng sẽ nghe được không ít tiếng kêu thảm thiết, nào ngờ xung quanh bọn họ ngược lại là nơi yên tĩnh nhất.

Chỉ vì Liệt Quang kiếm trong tay Vũ Độc gặp người giết người, gặp ngựa chém ngựa, thấy người cầm binh khí xông đến liền cả người và binh khí đều chém. Thỉnh thoảng hắn còn xoay người ném ám khí, ám khí vừa bay vụt qua liền có kẻ lặng yên ngã ngựa.

Trên thân kiếm, trên ám khí hết thảy đều có kịch độc kiến huyết phong hầu, cho dù là chém lên người chiến mã, chiến mã cũng sẽ trong nháy mắt đoạn khí chết đi.

Vũ Độc tựa như tử thần đẫm máu giữa đêm đen, chỉ cần có sinh mạng dính vào gần đó liền vô thanh vô tức bị chôn vùi.

Thẳng đến lúc thế tiến công bị chậm lại, Vũ Độc liền quát to: "Sơn nhi!"

Cánh tay Đoạn Lĩnh siết chặt hơn một chút, ý bảo mình vẫn còn tốt, Vũ Độc lại quát: "Mọi người, bế khí!"

Ngay sau đó, Vũ Độc ngậm một cái còi thiết thổi mạnh, nội kình tuôn qua kim thiết phát ra âm hưởng bén nhọn nhắm thẳng về phía đạo phòng tuyến cuối cùng.

Gia Luật Tông Chân cùng chúng vệ sỹ nhận được mệnh lệnh đồng thời bế khí, hơn trăm thiết kỵ đột phá vòng vây nhất tề đạp xuống mặt đất phát sinh tiếng vang tựa sấm rền, mà hơn nghìn quân địch đang xung phong về phía bọn họ cũng ào ào ùa đến!

Trong nháy mắt hai quân va chạm, Vũ Độc mở rộng vòng tay, mang theo Đoạn Lĩnh phủ phục trên lưng Bôn Tiêu, bàn tay dùng lực phóng ra hai đạo thuốc bột về phía trước, "phần phật" một tiếng, lớp bột mỏng manh lấp lánh tựa lân tinh bao trùm tứ phía, lặng yên không chút tiếng động nào khuếch tán giữa không trung.

Ngay sau đó, Vũ Độc trở tay ôm lấy Đoạn Lĩnh, mà các binh sỹ sau lưng hắn cũng theo đó đồng thời nghiêng người ẩn thân dưới bụng chiến mã, cố định thân thể chờ va chạm cùng Nguyên quân..

Nguyên quân đang giơ cao vũ khí, vừa chạm phải thuốc bột nọ lập tức trở mình ngã xuống, phòng tuyến lộ ra một lỗ hổng. Vũ Độc múa may Liệt Quang kiếm, đem toàn bộ binh sỹ trúng độc chém thành hai nửa, dẫn đầu xông qua vòng vây!

"Qua!" Vũ Độc quát lớn

Đoạn Lĩnh lập tức tháo xuống trường cung trên lưng, nghiêng người, giương cung cài tên, nhắm thẳng về phía sau lưng.

Liêu quân theo sát xông qua phong tuyến, những Nguyên quân không bị trúng độc cũng còn mấy trăm người, lập tức kết lại thành trận đánh bọc, vọt về phía bọn họ!

“Giải giáp ——!” Trong bóng tối, phía Liêu quân vang lên tiếng quát.

Giữa lúc chiến mã đang điên cuồng tung vó, Liêu quân cắt đứt dây thừng kết cấu thiết giáp, chỉ nghe ‘rầm một tiếng, giáp sắttrên người chiến mã toàn bộ rơi xuống, ngay sau đó các vệ sỹ cũng cởi hết khôi giáp trên thân, quả nhiên đầy đường khôi thủ thiết giáp, chỉ cầu giảm bớt trọng lượng.

Nguyên quân bắt đầu bắn tên, một mũi tên bay tới xẹt qua gương mặt của Gia Luật Tông Chân, kình phong vang lên hai ba tiếng, Đoạn Lĩnh nhắm thẳng vào cung tiễn thủ của đối phương, quả đoán buông tên.

Mũi tên vun vút bắn vào ngựa của tiễn thủ, con ngựa kia lập tức lảo đảo, bị truy binh phía sau dẫm đạp. Đoạn Lĩnh tiếp tục kéo cung, mỗi một tiễn bắn ra đều đánh ngã một người.

Vũ Độc đã chuẩn bị đầy đủ độc tiễn cho y, trên mũi tiễn tẩm chính là dịch của phúc xà, khiến người ta chết bất đắc kỳ tử. Đoạn Lĩnh chuyên chú bắn cung, chỉ chốc lát đã dùng cung tiễn đánh ngã mười mấy kỵ binh.

“Đào thoát sao?” Đoạn Lĩnh hỏi.

Mắt thấy Nguyên quân truy đuổi càng lúc càng ít, thế nhưng mọi người cũng không dám thư giãn, Vũ Độc quay đầu lại quát: “Trịnh Ngạn!”

“Ở đây!” Trên mặt Trịnh Ngạn tất cả đều là máu, lau nhẹ một cái, nói, “Cũng không biết Thương Lưu Quân đã ra khỏi thành chưa!”

“Ô Lạc Hầu Mục đâu?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Theo ở phía sau!” Trịnh Ngạn đáp.

“Đừng để y chạy!” Vũ Độc quát lớn.

Nhóm hộ vệ của Gia Luật Tông Chân chạy vọt qua, đội hình tản rộng như cánh chim đuổi theo Đoạn Lĩnh. Vũ Độc thả chậm tốc độ hỏi: “Thủ lĩnh của các ngươi đâu?”

“Ta ở chỗ này!” Tông Chân lên tiếng đáp.

Bọn họ đã hao tổn gần trăm người, thân vệ đều còn ở đây, Đoạn Lĩnh quay đầu lại nhìn thấy có ba con chiến mã đang theo sát bọn họ, trong đó có một con là do Thuật Luật Đoan cưỡi.

“Có người bị thương sao?” Đoạn Lĩnh lại nói.

Không ai lên tiếng, cho dù là bị thương cũng không dám liên lụy đồng đội, chỉ đành cố gắng chống đỡ. Đoạn Lĩnh thoáng cái có chút thư giãn.

"Còn độc tiễn sao?" Vũ Độc hỏi.

"Mười hai cây." Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi còn nữa không?"

"Bắn tiết kiệm một chút." Vũ Độc nói, "Loại độc chất này rất khó tìm."

Đoạn Lĩnh "Ừ" một tiếng, trên bầu trời mây đen giăng phủ, ánh trăng biến mất, màn đêm dày đặc giơ tay không thấy năm ngón, móng ngựa đã được bọc vải bố để tránh kinh động Nguyên quân.

Ngay lúc đó, cách bọn họ không xa lại vang lên tiếng chém giết, là một đội Nguyên quân đang chiến đấu cùng Liêu bnh.

"Chuyển hướng!" Vũ Độc lập tức nói.

Thế nhưng đã không còn kịp rồi, Nguyên quân đối diện đã phát hiện bọn họ, bỏ qua Liêu quân trên quan đạo để đánh về phía này, hiển nhiên đây là đội quân lâm thời bị điều trấn thủ trên đường, nhân số khoảng hai nghìn nhân mã.

Trên quan đạo khắp nơi đều là Nguyên quân, tập thể giương cung cài tên hướng về phía bọn họ xung phong, bọn họ hiện tại đều đã sức cùng lực kiệt, nếu lại phải khổ chiến lần nữa hẳn phải chết không nghi ngờ!

"Tiến vào ruộng cao lương!" Gia Luật Tông Chân hô, "Gặp nhau tại điểm tập hợp!"

Liêu quân lên tiếng đáp ứng, trong một nhịp thở liền tản hết vào ruộng cao lương hai bên đường. Sau đó tên bay tán loạn, nguy hiểm trùng trùng, quân Nguyên cũng bám sát tiến vào ruộng cao lương!

Giữa bóng tối khắp nơi đều là tiếng vang sàn sạt, tên bay đầy trời bắn vào lưng Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh mặc trên người Bạch Hổ Minh Quang khải, cũng không biết đã thay Vũ Độc cản nhiều ít mũi tên, chỉ cảm thấy cả tấm lưng đều đau đớn không thở được.

Một trận thanh âm huyên náo cất lên, giữa ruộng cao lương tựa hồ có thứ gì đó hăng hái vọt tới.

Vũ Độc rút kiếm ra, bất chợt ý thức được nguy hiểm, mạnh mẽ khom người huy kiếm chém tới, 'đinh' một tiếng chém trúng lưỡi chủy thủ, lướt kiếm xoay ngang, máu tươi nhất thời tung tóe.

Là bộ binh! Đoạn Lĩnh trong lòng chấn động, thế nhưng bộ binh làm sao đạt được tốc độ này?!

Ngay sau đó một sợi dây thừng đột nhiên căng ngang đường, Bôn Tiêu nhất thời loạng choạng, giữa lúc chỉ mành treo chuông Vũ Độc lập tức vòng tay ôm lấy Đoạn Lĩnh, hai người đồng thời nhảy khỏi lưng ngựa!

"Lên!" Vũ Độc phẫn nộ quát, nương theo lực lật nghiêng đẩy mạnh vào vai Bôn Tiêu, giúp nó lần thứ hai đứng dậy. Ngay lúc đang định phóng lên lưng ngựa thì phía sau đột nhiên có người đuổi đến sát cạnh Đoạn Lĩnh, rút trường đao ra chém xuống.

Vũ Độc lập tức xoay người, cùng lúc đó Đoạn Lĩnh mạnh mẽ lui ngược về sau, trong thoáng chốc điện quang hỏa thạch liền thấy rõ bộ dạng thích khách đang xông lên!

Thích khách nọ một thân hắc y, cũng không phải là người của Nguyên quân!

Đoạn Lĩnh lâm nguy không sợ, trở tay rút tên trên lưng ra, một tay dò xét hoán chiêu cùng thích khách. Tại trong một chớp mắt này, trường đao của thích khách giơ lên chém lướt qua bụng Đoạn Lĩnh, cắt nát ngoại bào của y để lộ ra Bạch Hổ Minh Quang khải bên trong. Bàn tay cầm mũi tên của Đoạn Lĩnh cũng rạch một đường lên mặt thích khách nọ, cắt da, huyết hoa tung bay.

Thích khách theo quán tính hướng về phía trước thêm vài bước, đột nhiên liền ngã xuống.

Vũ Độc xuất kiếm, kéo Đoạn Lĩnh tránh qua một bên thoát khỏi thế công của một thích khách khác, mũi kiếm rung nhẹ, đem đối phương chém gục giữa ruộng cao lương.

Một mũi tên mảnh vô thanh vô thức bay đến, có thích khách nhắm về phía Bôn Tiêu lại bị Bôn Tiêu một cước đạp bay.

"Bôn Tiêu! Chạy!" Đoạn Lĩnh thấy chiến mã đang đuổi đến, gấp rút quát.

Vũ Độc kéo tay của Đoạn Lĩnh chạy vào sâu trong ruộng lúa mạch, trước mắt lại có một bóng người, trường kiếm của Vũ Độc xẹt qua đem thích khách nọ chém làm hai nửa, Đoạn Lĩnh nghiêng người che sau lưng của hắn, hai tay Vũ Độc tung ra một loạt ám tiễn, vô số phi tiêu vọt vào giữa đám cao lương, tiến kêu rên rồi ngã gục nổi lên khắp bốn phía.

"Người của Ảnh đội?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Đừng sợ!" Vũ Độc nói, "Theo sát ta!"

Nhưng chỉ một khắc sau Nguyên quân đã giết đến, hai người điên cuồng xoay chuyển giữa ruộng cao lương, đã không còn cách nào tìm được chiến hữu. Bên cạnh đột nhiên lại xuất hiện một mũi kiếm, Vũ Độc thét lớn, nghiêng người lao vào đám cao lương đó, ngay đúng lúc này lại vừa vặn chạm phải một đội Nguyên quân!

"Vũ Độc!" Đoạn Lĩnh lo lắng gọi.

Trong bóng tối khắp nơi đều hỗn loạn, Đoạn Lĩnh suýt nữa đã bị ngựa xô ngã, bàn tay nắm lấy Vũ Độc cũng bị xung lực tách ra, may mà Vũ Độc trước hết buông tay, bằng không cánh tay của Đoạn Lĩnh đã bị một đao của Nguyên quân huy tới chém đứt.

Đoạn Lĩnh ôm đầu lăn tròn một vòng vào trong ruộng cao lương, đến lúc đứng dậy thì chẳng biết Vũ Độc đã đi nơi nào, y lập tức giương cung cài tên, tìm nơi có thể ẩn nấp.

Lúc này tuyệt đối không thể kêu cứu, bằng không chỉ cần thích khách tìm đến y nhất định sẽ phải chết.

Hiện tại trong túi tiễn của y còn mười một mũi độc tiễn, nói không chừng còn có thể kiên trì một hồi.

Mây đen thoái lui, ánh trăng lộ ra, xung quanh một mảnh thoáng đãng, cách đó không xa vang lên tiếng sột soạt tiếp cận. Đoạn Lĩnh không hề nghĩ nhiều, hướng mũi tên về phía tiếng động vang lên, chờ thích khách xuất hiện liền bắn tên kết liễu.

Quả nhiên, như y sở liệu, một thân ảnh phi thân hiện ra, rút đao giữa không trung xoay tròn, chém mạnh về phía đầu của y. Đoạn Lĩnh quả đoán buông tên, sau đó xoay người tiến tới một bước, dùng lưng đón một đao nọ.

Mũi tên kia cắm ngập vào yết hầu của thích khách, thân hình của người nọ còn đang lơ lửng trên không trung đã co quắp lại, rơi thẳng về phía Đoạn Lĩnh, một đao kia cũng đã tái nhợt vô lực.

Mà ở sau lưng Đoạn Lĩnh, một con chiến mã nhất thời xông ngang mà đến, mạnh mẽ va vào một tên thích khách khác đang lơ lửng trên không trung, thanh đao trên tay thích khách vốn chém thẳng vào cổ Đoạn Lĩnh!

Đoạn Lĩnh hốt nhiên quay đầu lại, chỉ thấy người cưỡi trên chiến mã nghiêng hẳn thân qua một bên, bội kiếm tuốt ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm ánh xạ ánh trăng màu bạc lấp lánh, chính là Lang Tuấn Hiệp.

"Đi." Lang Tuấn Hiệp nói.

"Ô Lạc Hầu Mục đại nhân?" Có thích khách kinh ngạc gọi to.

"Đi mau!" Lang Tuấn Hiệp giận tím mặt địa quát.

"Đi!" Trịnh Ngạn cũng giục ngựa vọt tới ôm ngang người Đoạn Lĩnh quăng lên ngựa.

161. Quyển 3 - Chương 161: Họa Tới

Đầu óc Đoạn Lĩnh hoa lên, vừa yên vị trên lưng ngựa liền quay đầu nhìn lại, dưới ánh trăng, ruộng cao lương trùng điệp, xung quanh đều là vết tích ập đến của thích khách.

"Không… chờ một chút!" Đoạn Lĩnh lo lắng nói, "Y sẽ chết!"

"Không quản được y!" Trịnh Ngạn lớn tiếng nói.

Một cơn gió thổi tới, Đoạn Lĩnh xoay người, trong mắt phản chiếu hình ảnh trong ruộng cao lương hiện tại.

Cuồng phong thổi qua, cao lương bị ép ngã rạp xuống phía dưới, Lang Tuấn Hiệp cô độc cầm Thanh Phong kiếm, đối mặt thích khách từ bốn phương tám hướng ập tới.

Thời gian lưu động phảng phất trở nên cực kỳ thong thả, ký ức quay lại từ ngày đầu tiên bọn họ gặp nhau, Đoạn Lĩnh tựa hồ chưa từng chân chính quen biết qua người này, trong ấn tượng của y chỉ có một bóng lưng cách mình thật gần mà thôi.

Là bóng lưng xoay người rời đi khỏi học đường, là bóng lưng gian nan đứng dậy đối mặt với thích khách trong đêm phong tuyết ở Thượng kinh, bóng lưng xoay người lên ngựa từ biệt vào cái hôm phụ thân trở lại…

Cho đến hôm nay y vẫn đưa lưng về phía Đoạn Lĩnh đang rời đi, thậm chí chưa từng quay đầu lại.

Đoạn Lĩnh mãi mãi vẫn chỉ thấy được bóng lưng của y, ký ức khắc sâu nhất cũng chỉ có bóng lưng của y.

Đoạn Lĩnh chậm rãi nhắm hai mắt lại, rút mũi tên ra, từng cây từng cây nhắm bắn liên tục.

Ngay sau đó, Trịnh Ngạn một tay khống mã một tay đè Đoạn Lĩnh xuống, cứng rắn bắt y cúi người. Càng ngày càng có nhiều Nguyên quân ập đến từ quan đạo, giống như sóng gầm tràn vào ruộng cao lương. Trịnh Ngạn rút kiếm, kiếm quang chớp động, máu tươi che kín đường nhìn của Đoạn Lĩnh.

Mây đen vọt tới che đậy ánh trăng, thân ảnh đối mặt với một đám thích khách của Lang Tuấn Hiệp bị bóng tối thay thế.

Ngay sau đấy, giữa đêm tối như mực đưa tay không thấy năm ngón, hỏa diễm liên tiếp bị điểm lên, lan tràn.

"Vũ Độc ——!" Đoạn Lĩnh hô lớn.

Vũ Độc phóng hỏa xong, lửa được gió bồi lên nhanh chóng khuếch tán thành từng mảnh lớn, ngùn ngụt toát ra khói đặc, hắn khống chế Bôn Tiêu vọt tới nghiêng người áp sát ngựa của Trịnh Ngạn. Trịnh Ngạn đẩy mạnh Đoạn Lĩnh về phía Bôn Tiêu, Vũ Độc vươn tay bắt lấy y đặt ra sau lưng, nhanh chóng cắt đôi Nguyên quân, xông qua ruộng cao lương hội họp cùng vệ sỹ Liêu quốc, chạy khỏi vòng vây kẻ địch.

Khói đặc cuồn cuộn phóng lên cao, tràn ngập cả bầu trời mờ sáng.

Đoạn Lĩnh uể oải bất kham tựa trên lưng Vũ Độc, không nhịn được quay đầu nhìn xung quanh.

Các vệ sỹ của Gia Luật Tông Chân đều bị hun đến mặt đầy tro bụi, hội họp cùng bọn họ chuyển nhập vào đường nhỏ tiến về phía Hắc Sơn cốc.

Vào lúc giữa trưa, dưới ánh nắng gay gắt mọi người tung người xuống ngựa, sức cường lực kiệt. Vũ Độc thống kê sỉ số một chút, vệ đội của Tông Chân đã hao tổn gần phân nửa.

"Trước khi tiến nhập Hắc Sơn cốc chúng ta vẫn không có cách nào chống lại sự truy sát của người Nguyên." Gia Luật Tông Chân nói.

"Không cần lo lắng." Vũ Độc dỡ mũ giáp ra ném xuống đất phát ra một tiếng nặng nề, quỳ gối rửa mặt bên bờ suối, nhiệt độ lạnh băng của nước khiến hắn thanh tỉnh lại, thở dài một hơi, ngẩng đầu, bị ánh mặt trời soi đến thoáng nheo mắt lại.

"Chỉ cần qua được Nhữ Nam." Vũ Độc nói, "Chúng ta liền an toàn. Bộ hạ của ta đều chờ ở nơi đó, chỉ cần quân Nguyên dám vào Hắc sơn cốc, ta tuyệt đối không để bọn họ sống sót ra ngoài."

Gia Luật Tông Chân hỏi: "Vậy người bạn đồng hành đã bị bắt của mọi người thì phải làm thế nào?"

Bên cạnh Đoạn Lĩnh cũng chỉ có vài người như vậy, Gia Luật Tông Chân từ lúc ban đầu vẫn chú ý đến Lang Tuấn Hiệp, chỉ là không tiện hỏi mà thôi.

"Sẽ nghĩ biện pháp khác." Vũ Độc nói, "Các người có bao nhiêu người đã bị bắt?"

"Còn dư lại không được mấy người." Gia Luật Tông Chân nói, "Vẫn là nên dùng an toàn của mọi người làm mục tiêu chính, nếu như có thể ta cũng không muốn bỏ mặc bọn họ."

Vũ Độc trầm ngâm một chốc, nói: "Trước hết hội họp cùng đại đội binh mã rồi lại nghĩ biện pháp."

Vũ Độc uống một ngụm nước, cầm mũ giáp đứng dậy bước về phía Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh đã buồn ngủ tới cực điểm, dựa vào tàng cây bất tri bất giác ngủ mất, Trịnh Ngạn ở một bên coi

chừng, Vũ Độc vừa dựa gần vào một chút, vừa ngồi xuống thì Đoạn Lĩnh bỗng nhiên bừng tỉnh lại.

Vũ Độc đặt tay lên bàn tay của Đoạn Lĩnh, thoáng nắm thật chặt.

"Xuất phát sao?" Đoạn Lĩnh không hỏi chuyện của Lang Tuấn Hiệp, chỉ mờ mịt nói.

"Uống nước xong liền đi." Vũ Độc nói.

Mọi người nghỉ ngơi thoáng chốc, lần nữa bước lên hành trình đào vong. Thuật Luật Đoan đi trinh sát trở về, báo lại Nguyên quân vẫn còn đang theo đuôi, chỉ là tốc độ có chút chậm lại. Thủ hạ của Tông Chân đều cưỡi ngựa tốt, nhưng Vũ Độc và Đoạn Lĩnh lại cưỡi Bôn Tiêu, đã bỏ xa đám người kia khoảng mười lăm dặm đường.

Lúc mọi người lên ngựa, Gia Luật Tông Chân dùng Liêu ngữ nói với Đoạn Lĩnh: "Ta đụng với hắn."

"Ai?" Đoạn Lĩnh cũng dùng Liêu ngữ đáp lại.

"Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô." Gia Luật Tông Chân đáp, "Dẫn theo đệ nhất dũng sỹ Nguyên quốc, A Mộc Cổ, bằng hữu của ngươi đã giao thủ với A Mộc Cổ, ngươi không biết sao?"

Đoạn Lĩnh trò chuyện cùng Tông Chân, những người còn lại liền đứng chờ bọn họ.

Đoạn Lĩnh nói: "Trước cứ đi Hắc Sơn cốc đã, bọn họ đuổi không kịp chúng ta."

"Người kia." Tông Chân dùng Liêu ngữ nói, "Đối với ngươi mà nói, rất trọng yếu sao?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Lần trước lúc giao chiến ta đã nói rõ với Bạt Đô, từ góc độ của ta mà nói, an nguy của chúng ta…"

"Ta là nói người kia." Tông Chân cắt lời, "Người bị bắt đi, y là người Tiên Ti thì phải?"

Đoạn Lĩnh ngẩn ra, im lặng một chút, quay đầu đi.

"Không có." Đợi khi y nhìn về phía Tông Chân lần nữa thì nói, "Kẻ đó đã từng phản bội phụ thân ta, cũng từng phản bội ta, chí ít theo ta biết hiện nay chính là như vậy."

Tông Chân đáp: "Người Tiên Ti vẫn luôn như vậy, khẩu bất đối tâm, lắc lư bất định, đi thôi, chạy trước hẳn nói."

Tông Chân cùng Đoạn Lĩnh lên ngựa chạy về phía Hắc sơn cốc, ven đường còn lướt qua thành Nhữ Nam. Vũ Độc nghiêng đầu cùng Đoạn Lĩnh nhìn chăm chú vào tòa phế thành này.

Vốn chỉ là một lần đột phát suy nghĩ muốn thăm lại nơi này lại có thể dẫn đến nhiều việc như vậy, Đoạn Lĩnh thực sự không dám tin tưởng, hết thảy cư nhiên chỉ vì một ý niệm trong đầu y mà diễn tiến đến nông nỗi này, mọi chuyện thật giả lẫn lộn xảy ra quá nhanh, đến mức khiến y trở tay không kịp.

Vũ Độc phảng phất biết trong lòng y đang suy nghĩ những gì, nghiêm túc nói: "Có rất nhiều việc đều là định số, mỗi người đều có vận mạng của riêng mình."

"Giá!" Vũ Độc ra roi thúc ngựa, Bôn Tiêu vọt vào bên trong sơn cốc.

Phong vân tụ tán, Đoạn Lĩnh còn chưa kịp liếc mắt nhìn cố hương đã tiến vào sơn cốc, bọn họ vượt qua trại đóng binh đốn củi lúc trước, chỉ thấy một mảnh đồi trơ trụi, không ít gốc cây bị chém ngang phơi bày dưới ánh mặt trời, phía thượng du Tầm Thủy còn có thể thấy lác đác ít cành nhánh nhỏ bị nước chém gãy vụn.

"Ở nơi nào?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Sắp tới." Vũ Độc mang theo bọn họ lướt qua khu đóng quân đã trống rỗng này, tiến sâu về phía nam. Tới nơi đây bọn họ cơ hồ đã hoàn toàn thoát hiểm, chỉ cần hướng về phía nam đi thêm một ngày đêm là có thể đến biên giới Liêu Trần.

Phi điểu trong núi đảo cánh vờn quanh, lúc chớm đông sơn cốc này đã trải qua một hồi tiểu tuyết, từ nơi này đến lãnh thổ của Nam Trần còn không đến hai trăm mười dặm.

Đoạn Lĩnh vừa nhìn thấy quân doanh của quân Trần dưới chân núi liền giống như được đại xá.

Lúc vừa tiến doanh thì tất cả mọi người đều thở dài một hơi, Tần Lang bước ra chào đón, đi theo là hai nhóm quân đội của Nghiệp thành, Hà Giang.

"Giáo Úy, Thái Thú đại nhân." Tần Lang thấy có nhiều người đến như vậy, bên trong còn có Liêu nhân thì có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không hỏi nhiều, nói, "Thám báo truyền tin, đội tiên phong của Nguyên quân đang đến gần Hắc sơn cốc."

"Đã chuẩn bị tốt trận địa phục kích chưa?" Vũ Độc hỏi.

"Đã mai phục hai bên thung lũng." Tần Lang nói, "Chỉ cần quân địch đột kích, chúng ta phát động mai phục liền có thể chiến thắng, thế nhưng có một chuyện hạ quan cần phải báo lại cho hai vị đại nhân."

"Cái gì?" Đoạn Lĩnh đột nhiên có dự cảm bất tường.

“Thám báo của chúng ta trên đường có chặn được một tín sử của người Nguyên, “Trên người kẻ đó có thư do đích thân Oa Khoát Đài viết cho Bố Nhi Xích Kim.”

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc đều trầm mặc nhìn Tần Lang.

Tần Lang: “Oa Khoát Đài cho rằng bọn họ đã lãng phí quá nhiều thời gian ở Nhữ Nam, mười ngày trước liền hạ mệnh lệnh cho thuộc hạ mau chóng chuyển hướng sang tấn công Nghiệp thành. Hơn nữa sau chiến bại đêm thất tịch, Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô đã viết thư cầu viện Thác Lôi, Thác Lôi thuyết phục được Sát Hợp Đài giao năm vạn đại quân cho hắn chỉ huy, còn phái Tra Hãn làm giám quân phụ trợ.”

Đoạn Lĩnh phảng phất tiến vào hầm băng, thầm nghĩ chuyện này không thể nào, vốn tưởng rằng đến năm sau Nguyên quân mới có thể ngóc đầu trở lại, không ngờ bọn họ lại dứt khoát muốn triệt để giải quyết Nghiệp thành trước mùa đông năm nay.

“Mười ngày trước?” Đoạn Lĩnh hỏi lại.

“Đúng vậy, là mười ngày trước.” Tần Lang đáp.

Lúc đó y còn chưa tới Lạc Nhạn thành, nguyên bản kế hoạch của người Nguyên chỉ là đánh Lạc Nhạn thành, tìm kiếm Tông Chân đang ẩn núp bên trong. Mục tiêu chiến lược vì sao lại cải biến nhanh như vậy, chẳng lẽ Oa Khoát Đài đang dự định không hợp tác với Hàn Duy Dung nữa?

“Chúng ta trước hết nên đưa khách nhân đi nghỉ ngơi.” Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh trầm ngâm, Vũ Độc nghiêm túc nhìn y, Đoạn Lĩnh chỉ đành gật đầu hướng về phía Gia Luật Tông Chân làm một động tác mời, dẫn đối phương đi vào lều của giám quân nghỉ ngơi, lại phân phó người tìm chỗ an bày cho đội cận vệ. Lúc Đoạn Lĩnh về lều chuẩn bị ngồi xuống thì Gia Luật Tông Chân lại bước vào, trong lều chỉ có hai người bọn họ.

“Nơi này vẫn chưa an toàn.” Đoạn Lĩnh nói, “Tạm thời nghỉ ngơi một đêm, ngày mai ta cho người hộ tống các ngươi xuôi nam, đến Nghiệp thành rồi lại chuyển về phía tây, các người có thể từ Ngọc Bích Quan hoặc Đồng Quan rời khỏi Trần quốc.”

“Không.” Gia Luật Tông Chân đặt một tay lên vai Đoạn Lĩnh, nghiêm túc nói, “Ta với ngươi cùng tiến cùng thoái.”

Đoạn Lĩnh nói: “Tính mạng của Bệ hạ vô cùng trọng yếu.”

“Tính mạng của người cũng rất trọng yếu, Điện hạ.” Gia Luật Tông Chân cười nói.

Đoạn Lĩnh thở dài không nói gì nữa.

"Nguyên quân vẫn kiên nhẫn đuổi sát phía sau." Đoạn Lĩnh nói với Gia Luật Tông Chân, "Dựa vào tác phong của Bạt Đô, hắn sẽ không rời khỏi đội quân của mình quá xa, thế nhưng hiện tại hắn đã gần như thoát ly đại doanh, ngươi cảm thấy đây là vì sao?"

"Bọn họ rất có thể sẽ bỏ rơi Lạc Nhạn thành, lướt qua Tầm Thủy xâm lấn địa giới Trần quốc." Gia Luật Tông Chân hiển nhiên cũng thập phần lý giải Bạt Đô, đáp, "Phía sau có đại quân chi trì."

"Vì vậy ta vô pháp bảo chứng an toàn của ngươi." Đoạn Lĩnh nói, "Phương pháp ổn thỏa nhất chính là, ngươi nên mau chóng trở về."

"Đợi về rồi ta cũng không thể lập tức điều động quân đội tới cứu ngươi." Gia Luật Tông Chân nói, "Ngay đêm chúng ta bỏ chạy, Nguyên quân nhất định đã cải biến sách lược, trên đường đuổi theo ta thuận tiện xuôi nam, xâm lấn Nghiệp thành."

Đây cũng là chỗ Đoạn Lĩnh lo lắng nhất, vốn y chỉ định cứu Gia Luật Tông Chân, không ngờ Bạt Đô lại muốn nương thanh thế to lớn hiện tại của Nguyên quân, rửa lại sỉ nhục chiến bại. Hiện tại chỉ mong đây là hành động cảm tính của Bạt Đô, vẫn chưa hoàn thiện trù tính.

Năm vạn Nguyên quân, lần này bọn họ vượt qua Tầm Thủy cũng không đơn giản như quy mô năm nghìn người lần trước, Nghiệp thành và Hà Giang tuyệt đối sẽ bị san thành bình địa.

"Ngày mai rồi hãy nói." Đoạn Lĩnh còn cần hảo hảo suy nghĩ một chút.

Gia Luật Tông Chân gật đầu, xoay người ra ngoài. Đoạn Lĩnh trước giờ cùng hắn cũng không quá quen thuộc, sau khi gặp lại mới có lý giải sâu hơn, từ đó ý thức được Tông Chân vẫn giống như ấn tượng trong đầu y từ nhiều năm trước, đều là người hợp ý. Nếu như hắn không phải Liêu đế, y không phải Thái tử Nam Trần, Đoạn Lĩnh càng hy vọng có thể kết giao một vị bằng hữu như hắn mà không bị bất cứ quan hệ lợi ích nào vấy bẩn.

"Vũ Độc bảo ngươi cứ đi ngủ trước." Trịnh Ngạn vén màn trướng lên, bưng một mâm điểm tâm bước vào, nói.

Tinh thần và thể xác Đoạn Lĩnh đều đã kiệt quệ, Lang Tuấn Hiệp sống chết không rõ, Bạt Đô đang tiến gần Hắc sơn cốc, mọi việc đều đang phát triển theo phương hướng không thể khống chế.

"Cái đám tiểu tử người Nguyên này." Trịnh Ngạn nói, "Đúng là chơi không theo quy củ."

"Binh quý ở khó lòng phòng bị." Đoạn Lĩnh đáp, "Đây là thói quen tác chiến của Oa Khoát Đài, chỉ là ta không nghĩ tới bọn họ lại quyết đoán như vậy, muốn công hạ Nghiệp thành."

"Những thứ nên tới đều sẽ tới." Trịnh Ngạn đáp, "Ngươi cũng đừng quá quan tâm, việc này cũng không phải do ngươi tạo ra."

Trịnh Ngạn nói như vậy là do hắn không biết nội tình, chỉ có Đoạn Lĩnh biết rõ vì sao Bạt Đô lại chấp nhất muốn công phá chỗ của bọn họ như vậy. Ngoại trừ thiên tính hổ lang của người Nguyên vẫn còn một lý do nữa.

Đơn giản là do quá ngu xuẩn, tựa như một hài tử vẫn luôn chưa trưởng thành —— Đoạn Lĩnh không khỏi nghĩ thầm, ngày nào đó nếu đối phương thật sự bắt được y, nói không chừng sẽ buộc dây dắt chó vào cổ Thái tử Nam Trần, kiêu ngạo vênh váo dẫn đi khắp nơi.

162. Quyển 3 - Chương 162: Trao Đổi Tù Binh

Nhưng hiện nay Bạt Đô cùng Tra Hãn còn không biết tin tức Oa Khoát Đài muốn bọn họ xuôi nam, nói không chừng còn có thể lợi dụng điểm sơ hở này để làm chút gì đó.

Đoạn Lĩnh dựa vào nhuyễn điếm trong trướng bồng mơ màng ngủ đi, cả đêm hành quân hối hả khiến cả người của y đều đau đớn.

Trời dần tối, Đoạn Lĩnh chìm vào một giấc mộng lâu dài, trong mộng y vẫn chưa trưởng thành, còn đang đi học ở Thượng kinh, mỗi mồng một mười lăm về nhà thì Lang Tuấn Hiệp đều bồi bên cạnh y đọc sách viết chữ, giúp y trồng cây tưới nước..

Y đã từng cho rằng Lang Tuấn Hiệp chính là phụ thân của mình, cũng từng đoán đối phương có phải đang lừa gạt mình hay không, không thể nói ra là vì không tiện nói, mà câu 'Sau này ngươi sẽ biết nọ cũng vì thế mà có ý tứ bất đồng.

Khi còn bé y đã nghe được rất nhiều câu nói không thể hiểu được, lớn lên đều từ từ hiểu ra, nhưng câu nói kia của Lang Tuấn Hiệp 'Một ngày nào đó ta cũng sẽ rời ngươi mà đi' thủy chung vẫn quanh quẩn bên tai y.

Doanh trướng của chủ soái đã sáng đèn, ba người Gia Luật Tông Chân, Vũ Độc cùng Tần Lang xoay quanh địa đồ thương lượng. Một lát sau Tần Lang lại đi xuống phía dưới an bày quân lính, Tông Chân dùng Hán ngữ nói: "Ô Lạc Hầu Mục là ai? Ngươi vì một người như vậy bí quá hoá liều, không phải lựa chọn sáng suốt."

Vũ Độc đáp: "Lẽ nào ta liền nhìn y cứ vậy mà chết? Tên tiểu tử này chưa thể chết, nếu là chết đời này ta liền thiếu y một nhân tình, muốn kéo cũng kéo không đứt. Người sống làm thế nào tranh cùng người chết?"

Tông Chân nói: "Ta không rõ, ta cho rằng các ngươi vẫn nên trước hết rút khỏi Hắc sơn cốc, trở về Nghiệp thành bế môn thủ vững, đợi ta mang binh đến trợ giúp."

"Ngươi trở về Liêu quốc rồi lại mang binh ra, cho dù dùng đường của Ngọc Bích quan." Vũ Độc nói, "Qua lại một hồi chí ít cũng bốn mươi ngày, chúng ta đợi không được lâu như vậy. Hơn nữa y đã cứu Đoạn Lĩnh,

ta thiếu ân tình của y."

Gia Luật Tông Chân trăm triệu lần không nghĩ tới lý do của Vũ Độc chính là như vậy, vì nguyên nhân không muốn Đoạn Lĩnh vĩnh viễn nhớ kỹ đối phương mà một hai phải cứu người kia một mạng, cũng không biết nên cười hay nên khóc.

Mà nghe Vũ Độc nói ra cái tên 'Đoạn Lĩnh' này, cũng có nghĩa là y biết thân phận Thái tử của Đoạn Lĩnh.

"Huống hồ, y dù sao cũng làngười của Bạch Hổ Đường." Vũ Độc nhìn ra ngoài trướng, bên ngoài tựa hồ có một con hổ to đang uy nghiêm ngồi chăm chú nhìn qua, trầm giọng nói, "Mặc kệ sau khi mang về là án môn quy xử trí hay để triều đình lăng trì, y thế nào cũng không thể chết dưới tay của Nguyên quân."

"Y đã làm gì?" Gia Luật Tông Chân hỏi.

"Là y đưa Đoạn Lĩnh đến Thượng kinh." Vũ Độc nói, "Thủ hộ suốt năm năm, ở điểm này ta trái lại càng lên cảm kích y mới đúng. Người làm lão gia vốn không dễ dàng…"

Vũ Độc cầm theo mũ giáp bước ra khỏi trướng bồng, chuẩn bị đi dò xét.

Cuồng phong bên ngoài quét qua sơn lâm, một trận gió lùa vào trướng bồng phát ra tiếng vang đánh thức Đoạn Lĩnh, nhìn sắc trời, đã gần tảng sáng.

Vũ Độc vẫn chưa trở về, Đoạn Lĩnh đột nhiên có dự cảm bất hảo,

"Vũ Độc đâu?" Đoạn Lĩnh vội vội vàng vàng chạy ra trướng bồng, sợ Vũ Độc sẽ đơn thân độc mã đi cứu người, may mà bọn lính nói hắn còn trong doanh địa. Lúc Đoạn Lĩnh đuổi tới bãi đất trống, thấy Vũ Độc đang đứng xuất thần thì mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tỉnh?" Vũ Độc hỏi.

Đoạn Lĩnh gật đầu, không có việc gì tốt hơn là cảm giác được Vũ Độc đang ở bên cạnh.

"Đêm qua ta có vào lều nghỉ ngơi một chút." Vũ Độc nói, "Thấy ngươi ngủ say nên không đánh thức."

Đoạn Lĩnh "Ừ" một tiếng, hỏi: "Tình huống thế nào?"

"Có điểm vướng tay vướng chân." Vũ Độc đã ngủ một hồi, tinh thần cũng khá hơn không ít, ngồi vào tảng đá bên cạnh Đoạn Lĩnh, hai chân hơi mở xuất thần nhìn về phía xa.

"Đội quân tiên phong của Nguyên quân đã đến ngoài mười hai dặm." Vũ Độc nói, "Phía sau lục tục còn có người tiến đến, trước sau hơn một vạn người."

"Còn bốn vạn người còn lại đâu?" Đoạn Lĩnh cũng ngồi xuống bên cạnh Vũ Độc, hỏi.

"Trú ở ngoại thành Nhữ Nam." Vũ Độc đáp, "Có một tin tức tốt, lần này Oa Khoát Đài chỉ phái một người mang tin tức đi, nói cách khác, bọn họ hiện tại còn chưa nhận được mật lệnh, chưa quy về dưới quyền quản hạt của Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô."

Đoạn Lĩnh trầm mặc không nói, nhíu mày.

"Phong thư này bọn họ phái một tù binh đưa tới." Vũ Độc lấy ra một phong thơ, nói, "Ngoại trừ ta vẫn chưa có người khác xem qua, đưa theo cùng bức thư còn có thứ này."

Vũ Độc đưa một câu sáo qua, đây là vật của Lang Tuấn Hiệp.

Đoạn Lĩnh nương theo ánh sáng yếu ớt đọc thư, chữ viết trong thư là của Bạt Đô, đưa ra đề nghị trao đổi con tin, tổng cộng hai mươi mốt người.

"Ô Lạc Hầu Mục đã rơi vào tay hắn." Chuyện Đoạn Lĩnh vẫn lo lắng rốt cục cũng thành hiện thực.

Nhưng trong tay bọn họ cũng không có con tin người Nguyên, mà Bạt Đô chỉ có một yêu cầu —— dùng Đoạn Lĩnh để đổi, sau khi đưa người qua sẽ lập tức lui binh, tuyệt đối không vượt qua Tầm Thủy.

"Địa điểm trao đổi là trên Bạch Nhạn Nhai." Vũ Độc nói, "Nơi chúng ta đốn gỗ."

Đoạn Lĩnh nói: "Ta đi đổi y về."

"Ta đi." Vũ Độc nói, "Ta biết ngươi không muốn y chết."

Đoạn Lĩnh không thể không thừa nhận, cả hành trình y hầu như vô pháp thừa nhận sự thật này, Bạt Đô có thể nhận ra Lang Tuấn Hiệp. Khi còn bé Bạt Đô còn thường đến nhà y chơi đùa, hắn tuyệt đối biết rõ cần phải làm gì mới có thể khiến y ra mặt.

"Quá nguy hiểm." Đoạn Lĩnh nói, "Hắn sẽ không giết ta nhưng sẽ giết ngươi."

"Không được." Vũ Độc khoát tay nói, "Bây giờ là ta quyết định."

"Ta có một biện pháp." Đoạn Lĩnh nói, "Ta đi đổi con tin về, Bạt Đô nhất định sẽ lập tức mang ta rời đi."

Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh, nhãn thần hết sức phức tạp.

"Các ngươi tới cứu ta." Đoạn Lĩnh còn nói, "Sau khi Bạt Đô mang ta trở về nhất định sẽ không gia hại ta, chỉ cần ban đêm ngươi và Trịnh Ngạn lẻn qua cứu người là được. Các ngươi đều là thích khách, quen thuộc với thuật ẩn núp cùng ám sát, hành động vào ban đêm, Nguyên quân tuyệt đối không phải đối thủ của các ngươi."

Vũ Độc trầm giọng đáp: "Ta đã không còn là thích khách, là tướng quân."

Đoạn Lĩnh: "…"

"Ngươi muốn đi Nghiệp thành." Thanh âm của Vũ Độc mang theo một cỗ khí thế không cho phép phản bác, lạnh lùng nói, "Ta nghe lời ngươi. Ngươi muốn đánh nhau với Nguyên quân, ta nghe lời ngươi. Ngươi muốn cứu Liêu đế, ta cũng nghe lời ngươi. Thế nhưng hiện tại ngươi phải nghe lời ta, trừ phi ngươi muốn hạ lệnh cho ta."

"Ngươi là Thái tử, hay là tức phụ của ta? Chính ngươi chọn đi."

Đoạn Lĩnh cảm giác được cơn giận của Vũ Độc với mình, đây là việc chưa từng xảy ra.

"Dạ, lão gia." Đoạn Lĩnh chỉ phải tự nhận yếu thế.

Thần sắc của Vũ Độc hơi thả lỏng, giơ tay lên để y dựa vào.

Trong lòng Đoạn Lĩnh dâng lên một cảm giác khó thể diễn tả, nghiêng người tựa vào lồng ngực của đối phương.

Vũ Độc liền cúi đầu hung hăng hôn Đoạn Lĩnh.

"Tần Lang đã đi bố trí, hai người chúng ta đợi đến thời cơ liền xuất phát." Vũ Độc nói, "Không có việc gì, ngươi phải tin tưởng bản lĩnh của ta."

Hai canh giờ sau, Đoạn Lĩnh cưỡi lên Bôn Tiêu, dưới sự hộ tống của Vũ Độc hướng về phía Bạch Nhạn Nhai. Nơi này là một vùng trống trải trong sơn cốc, dòng Tầm thủy từ trong sơn lâm chậm rãi lượn lờ qua.

Trước vách núi có hai mươi mốt người xếp thành hàng, thân trên đều bị lột sạch, dùng dây trói treo lên, cả người tràn ngập vết thương, máu đọng từng mảng đen kịt.

Người đứng đầu chính là Lang Tuấn Hiệp, hai tay của y bị trói lại treo trên vách núi.

'Đây g ọi là canh xác ch ờ ng ười.'

Không biết vì sao thanh âm của phụ thân lại chợt vang lên bên tay Đoạn Lĩnh, một màn giống như đã từng quen biết này khiến Đoạn Lĩnh chịu đả kích thật lớn.

"Bạt Đô!" Thanh âm của y quanh quẩn trên không trung, "Ta tới rồi! Mau thả người đi!"

Từ trong cánh rừng ven bãi đất phát ra từng trận âm hưởng, Bạt Đô chậm rãi bước qua, cách một dòng sông nhìn Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh kéo cương Bôn Tiêu, vòng quanh một vòng trước bờ sông, ngẩng đầu nhìn Bạt Đô. Y không nói bất cứ lời gì chỉ trích thái độ đối xử của Bạt Đô với Lang Tuấn Hiệp, Bạt Đô cũng không giải thích gì với y, việc này phảng phất đều ở trong dự liệu của hai người.

Lang Tuấn Hiệp vốn chỉ còn một hơi mong manh ngẩng đầu, nhìn về phía Đoạn Lĩnh ở phía xa xa.

"Ngươi cược sai rồi!" Bạt Đô quay đầu lại nói với Lang Tuấn Hiệp, "Y đã tới!"

Lang Tuấn Hiệp không trả lời, chỉ nhìn chăm chú vào Đoạn Lĩnh đang đứng cách y hơn mười bước.

Đoạn Lĩnh đã đổi sang một bộ quần áo sạch sẽ, trên lưng ngựa còn có một túi hành trang nhỏ, mọi thứ đều đã thu thập xong.

A Mộc Cổ cùng Vũ Độc đều không xuất hiện, Đoạn Lĩnh liếc mắt nhìn về phía Lang Tuấn Hiệp, chỉ thấy người nọ ở trần, trên bụng hiện ra không ít vết roi, hiển nhiên đã chịu không ít đau khổ.

"Ta càng hy vọng ngươi đừng tới." Bạt Đô nói, "Vốn cũng muốn giết y."

"Ngươi sẽ không giết y." Đoạn Lĩnh đáp, "Ngươi là kẻ nhớ tình bạn cũ, khi còn bé y đối với ngươi cũng rất tốt, ngươi đều nhớ trong lòng. Ta vốn định lợi dụng một chút tính không quả quyết đó của ngươi để không tới, thế nhưng nếu thật không tới liền sẽ bị ngươi coi thường."

Bạt Đô ngược lại nở một nụ cười, bộ dạng tràn đầy hương vị xâm lược.

"Ta thật muốn đánh ngươi." Bạt Đô nói, "Vì sao có người muốn giết ngươi? Là người do Thái cẩu phái tới?"

"Ngươi đoán đúng rồi, nhanh thả người đi." Đoạn Lĩnh đáp, đột nhiên cảm giác được Bạt Đô kỳ thực rất thông minh, rất nhiều chuyện người này đều biết, chỉ là không nói mà thôi.

“Tông Chân đâu?” Bạt Đô hỏi.

“Đi rồi.” Đoạn Lĩnh đáp, “Vội vàng trở về điều binh đến đánh các ngươi.”

“Ngay cả thủ hạ cũng không cần.” Bạt Đô nói, “Hắn quả thực có tố chất làm Hoàng đế, ngươi không có.”

Hai người trầm mặc đối diện trong chốc lát.

“Đến đây đi, đến bên cạnh ta.” Bạt Đô nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh, cảm giác thú tính trong mắt hắn dường như có thể thật sự hóa thành lang sói xông thẳng ra ngoài. Mỗi lần Đoạn Lĩnh bị hắn nhìn như vậy đều cảm thấy rất khó chịu.

“Ngươi thả người trước.” Đoạn Lĩnh nói.

“Ngươi không có lựa chọn khác.” Bạt Đô nói.

“Là ngươi không có lựa chọn khác, Bạt Đô.” Đoạn Lĩnh nói, đồng thời lui về phía sau nửa bước, làm ra tư thế muốn giục ngựa chạy. Quả nhiên, Bạt Đô liền nghiêng người rống lên một tiếng.

Quân lính trên vách núi nghe tiếng hắn ra lệnh lập tức cởi tù binh xuống, thúc bọn họ bước về phía trước, cùng lúc đó trên vách đã cũng xuất hiện một loạt cung tiễn thủ nhắm thẳng về phía tù binh.

“Nào, đến đây đi.” Bạt Đô nói, “Không nên vọng tưởng từ chối, ngươi từ khi mới bắt đầu hẳn đã là người của ta.”

Đoạn Lĩnh nhịn không được ngẩng đầu liếc về phía vách đá, sau khi xác nhận tù binh đều an toàn mới chậm rãi vượt qua dòng xông, lúc này khoảng cách của y với Bạt Đô đã rút lại còn khoảng mười bước..

Bạt Đô kiên nhẫn chờ Đoạn Lĩnh, giống như chờ đợi một hứa hẹn cửu viễn.

“Ngươi còn đang chờ cái gì?” Bạt Đô nói, “Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng liền có thể khiến ngươi và đám người mai phục phía sau ngươi chết đến sạch sẽ. Đừng ỷ vào việc ta đối xử tốt với ngươi mà tìm cách áp chế ta.”

Đoạn Lĩnh dừng cương bên bờ sông, tung người xuống ngựa, cầm lấy hành trang, băng qua dòng sông tiến tới. Từ trên chỗ cao, Lang Tuấn Hiệp quay đầu nhìn lại, dừng bước.

Đoạn Lĩnh cảm giác được gì đó, ngẩng đầu nhìn sơn đạo quanh co uốn khúc, một khắc này y đột nhiên có dự cảm mãnh liệt.

Lang Tuấn Hiệp đứng dưới ánh mặt trời nhìn về phía y mỉm cười, bước chân tiến gần phía vách đã dựng ngược thêm một chút.

"Lang Tuấn Hiệp! không được nhảy xuống!" Đoạn Lĩnh hét lớn.

Một tiếng thét vang lên, Lang Tuấn Hiệp chợt kinh ngạc, động tác có chút dừng lại, một thân ảnh nhanh chóng bay xẹt qua, trong tay cầm dây thừng quấn quanh người y một vòng.

Trong sát na đó, Bạt Đô giục ngựa vọt về phía Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lập tức xoay người trầm xuống nước, xông về phía thượng du. Bạt Đô cúi người lao xuống nắm lấy Đoạn Lĩnh, thô bạo kéo y lên ngựa!

Sau lưng Bạt Đô có hơn một nghìn Nguyên quân tuôn ra, lập tức ngăn chặn mọi phương vị có thể tập kích bọn họ.

Đoạn Lĩnh vừa muốn thét lên đã bị Bạt Đô nắm áo, Đoạn Lĩnh nương theo lực đạo của Bạt Đô tung người lên ngựa, làm ra một động tác ngoài dự liệu —— Y đạp một chân lên bàn đạp, kéo cương dùng cơ thể chiến mã quật ngang khiến Bạt Đô lảo đảo, sau đó tiện tay nắm lấy túi hành trang.

Bạt Đô lập tức đè lại Đoạn Lĩnh, từ phía rừng cây đối diện chợt phát ra một tiếng vang nhỏ.

Một mũi phi tiêu lượn vòng phá không mà đến, theo ngay sau đó là Vũ Độc mặc một thân trang phục thích khách lao khỏi rừng rậm, vóc người thon dài xoay tròn giữa không trung rút ra Liệt Quang kiếm.

Mũi tên nọ bắn thẳng vào túi hành trang của Đoạn Lĩnh, "Xoạt" một tiếng phá vỡ, độc phấn tung bay khắp trời. Đoạn Lĩnh lập tức bế khí, luồn qua sườn Bạt Đô tránh né.

Độc phấn vừa lan ra Nguyên quân nhất thời đại loạn, những kẻ xấu số vô tình hít phải độc phấn lập tức ngã xuống đất. Đoạn Lĩnh cúi thấp người chạy vào trong đám đông, trên lưng không ngừng bị va chạm, hốt hoảng nhắm thẳng về phía con sông.

163. Quyển 3 - Chương 163: Nghịch Chuyển

Bạt Đô còn chưa mở miệng đã biết mình trúng kế, lập tức bế khí nhưng không tránh khỏi kết quả ngất đi. Vũ Độc vì đề phòng kẻ địch có cơ hội trở mình đã dùng liều lượng độc phấn rất lớn, ngay cả ngựa cũng không chống đỡ nổi, lúc này Nguyên quân chính là người ngã ngựa đổ, loạn thành một đoàn.

Đoạn Lĩnh kéo Bạt Đô chạy ào vào dòng sông lạnh lẽo.

"Sát ——" Lúc này, quân Hà Bắc lập tức từ nơi mai phục ào ra!

Nguyên quân nhanh chóng bắn cung, ngay sau đó lại có mấy nghìn người lập tức lao ra khỏi rừng cùng Hà Bắc quân giao chiến. Từ trên núi vô số đá tảng, cây cối bị đẩy xuống, đè lên đám Nguyên quân đang xung phong!

Đá tảng không ngừng lăn xuống, trận hình của Nguyên quân nhất thời bị tách ra, lúc này đội nhân mã thứ ba cũng xuất hiện, là Gia Luật Tông Chân dẫn theo một nghìn binh sỹ đảm nhiệm phóng hỏa khắp nơi, công kích những cánh quân bị tách ra của người Nguyên!

Vũ Độc nhấc chân đạp lên một thân gỗ, phi thân thẳng vào giữa dòng sông, ngay lúc sắp bắt được Đoạn Lĩnh thì lại bị một gã Nguyên quân múa trường đao ngăn chặn, Vũ Độc nghiêng người né tránh, đối phương chính là A Mộc Cổ!

Liệt Quang kiếm va chạm vào trường đao, tia lửa xẹt ra tán loạn, hai bên lại đối chưởng, dưới chân Vũ Độc là thân gỗ nổi trên sông, vô pháp mượn lực, nhất thời bị đánh ngã xuống nước.

Tiếng đá lăn kinh thiên động địa, ù ù vọt tới, những thân gỗ lớn sau khi rơi xuống nước trực tiếp trôi về hạ du, liên tiếp tấn công quân Nguyên. Đoạn Lĩnh ngụp lặn giữa sông cũng thiếu chút nữa bị thân gỗ đụng trúng, y một tay nắm cổ tay Bạt Đô, một tay ôm lấy thân gỗ, lại uống vài ngụm nước, cả người chật vật bất kham.

Y vừa ló đầu ra còn muốn né tránh loạn tiễn bay trên đầu, phía hai bên thượng du Tầm Thủy đã trở thành chiến trường của hai quân Nguyên Trần.

Vũ Độc cùng A Mộc Cổ một đường chiến đấu dưới nước, Vũ Độc gấp gáp quát to: “Sơn nhi!”

Đoạn Lĩnh lộ đầu khỏi mặt nước hít sâu một hơi, cố sức kéo Bạt Đô ngoi lên theo, thế nhưng vừa quay đầu đã thấy A Mộc Cổ đạp gốc cây tiến đến, người nhẹ như yến, trường đao xẹt qua.

Vũ Độc từ mặt bên đâm qua một kiếm, âm hưởng leng keng trao đổi mấy chiêu, Đoạn Lĩnh lần thứ hai bị nước cuốn xuống hạ du, trên đỉnh đầu đều là cây gỗ lăn tròn cuồn cuộn. Mực nước của lòng sông đột nhiên sâu hẳn lên, Đoạn Lĩnh nhất thời ngã vào đáy nước.

Đám cây gỗ trên đầu nhất thời nảy lên như bầy cá nhảy qua khe rãnh, ánh mặt trời len qua khe hở soi vào dòng nước, dòng sông trong vắt gần như vừa liếc qua đã có thể thấy được đến tận đáy.

Vũ Độc cùng A Mộc Cổ càng chạy càng nhanh, vừa truy đuổi theo đám thân gỗ trôi nổi vừa giao thủ.

Đoạn Lĩnh dùng vai khiên Bạt Đô vứt lên một gốc cây lớn, kiệt lực đứng vững, lại cong người ngã ngược ra sau, kéo cung cài tên, dìm người xuống nước nhắm bắt.

A Mộc Cổ nhảy lên, nghiêng người giữa không trung huơ trường đao về phía Vũ Độc!

"Ào" một tiếng, bọt nước theo những kẽ hở của thân gỗ tung thẳng lên trời!

A Mộc Cổ trăm triệu lần không ngờ tiểu tử dưới đáy nước kia còn có bản lĩnh đánh lén, may mà tiếng gió rít của mũi tên nọ quá lớn mới khiến hắn tránh được một mạng, bằng không nếu để mũi tên kia ghim vào bụng dưới của hắn, cho dù gặp thần y tái thế cũng không chắc kéo được mạng hắn về.

Hắn mạnh mẽ vặn người giữa không trung, đồng thời Vũ Độc cũng biến chiêu tung ra một đạo bột phấn, A Mộc Cổ nội lực hùng hậu vội vàng bế khí, Vũ Độc lại nhân cơ hội chém ra nhất thức đoạt mệnh!

Áo giáp của A Mộc Cổ bị chém rách, huyết hoa lập tức phún ra, một kiếm kia trước hết đánh vỡ áo giáp của hắn, sau đó vạch rách y phục, cuối cùng là cắt vào phần sườn tạo thành một vết thương sâu nửa phân. A Mộc Cổ vừa lỡ đà liền ngã từ thân gỗ xuống nước!

Cùng lúc đó, Đoạn Lĩnh dưới đáy nước vừa định ngoi lên thông khí lại bị một thân cây va vào, thân bất do kỷ văng ra một quãng!

Vũ Độc bất chấp truy đuổi A Mộc Cổ, tung người nhảy vào lòng sông.

Lòng sông hiện tại đã đến đoạn chảy xiết, Đoạn Lĩnh và Bạt Đô trong khoảnh khắc đã bị cuốn đi hơn hai mươi bước, kỹ năng bơi của Vũ Độc rất tốt, tức thì tháo bỏ bì giáp trên người, thân thể linh hoạt như người cá cấp tốc nhắm về phía Đoạn Lĩnh.

Đợi đến khi Đoạn Lĩnh trồi lên lần nữa thì nhìn thấy trước mặt mình là một con thác cao vút, vùng hồ bên dưới lại khá nông, đám thân gỗ theo nước trôi xuống đập vào đáy hồ không ngừng phát ra thanh âm vang dội.

Nguy rồi —— Đây là ý niệm đầu tiên và duy nhất của Đoạn Lĩnh khi nhìn thấy cái thác nọ.

Chỉ là trong lúc bất chợt cánh tay của Bạt Đô siết chặt, hắn tỉnh.

Bạt Đô mở bừng mắt ra, mang theo nét mê man, nuốt nước bọt một chút rồi theo bản năng phản ứng lại, lập tức ôm chặt Đoạn Lĩnh, thân thể của hai người cứ thế rơi khỏi thác nước tại độ cao mười mấy trượng.

Lập tức, Bạt Đô đạp một cước lên thân cây bên cạnh, mượn lực mang theo Đoạn Lĩnh nhảy lên không vài trượng.

"Ngươi…"

Bạt Đô lần nữa phóng người lên cao, lúc đạp lên thân cây thứ hai dưới chân lại hơi trượt.

“Việc này…”

“Vô liêm sỉ!” Bạt Đô cả giận nói.

Đoạn Lĩnh: “…”

Vũ Độc từ trên cao vươn người xuống, Bạt Đô nâng hông của Đoạn Lĩnh quăng lên trên. Một khắc này, thân thể của Đoạn Lĩnh lơ lửng giữa không trung, hầu như vô pháp dùng ngôn từ diễn tả tâm tình hiện tại.

Vũ Độc vươn người xuống, đạp lên một khối gỗ, kéo theo Đoạn Lĩnh nhảy sang bên cạnh, ngay sau đó lại tung ra một cái móc câu móc lên mỏm đá bên cạnh thác nước, kéo theo Đoạn Lĩnh đu người giữa không trung.

Đoạn Lĩnh tại một khắc cuối cùng kịp lúc vớ được cổ tay Bạt Đô.

“Chớ buông tay!” Đoạn Lĩnh quát lớn.

“Buông!” Bạt Đô giận dữ.

Vũ Độc nắm tay Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh túm chặt Bạt Đô, tạo thành một chuỗi dài bám trên vách đá. Trong lúc chênh vênh giữa không trung Vũ Độc quyết đoán buông móc câu ra, đồng thời đạp lên khúc gỗ cuối cùng đang rơi xuống, trước hết lao sang ôm lấy hông Đoạn Lĩnh, lại đạp một chân về phía Bạt Đô, cả ba người đồng thời ngã vào rừng cây, hướng thẳng vào tán của một cây cổ thụ cành lá che trời. Một trận thanh âm hỗn loạn vang lên, Vũ Độc ôm chặt lấy đầu Đoạn Lĩnh cùng y lăn lộn từ ngọn xuống dưới gốc cây, Đoạn Lĩnh ngã vào lòng Vũ Độc, cả hai đáp xuống mặt đất được trải một lớp lá khô cực dày.

Ngay tiếp đó, Bạt Đô thét to một tiếng rơi xuống, Vũ Độc nghiêng người tránh ra, lại vỗ một chưởng vào lưng của đối phương, sửa thế rơi từ thẳng xuống thành tạt ngang. Bạt Đô nặng nề đánh về phía một thân cây, lần thứ hai ngất xỉu.

Dưới gốc cây, ánh nắng rọi qua kẽ lá, Đoạn Lĩnh lảo đảo đứng dậy ôm lấy Vũ Độc, vùi vào hõm vai đối phương, đầu tóc của hai người đều ướt sũng, Vũ Độc khẩn trương đến mức cả người run rẩy, ôm lấy Đoạn Lĩnh gấp gáp hôn lên trán y.

Hết thảy đều đã kết thúc, không bao lâu sau tiếng hò hét dần dần nhỏ lại, Vũ Độc cầm cái còi giắt trên người lên thổi một hơi dài, Hà Bắc quân đều lần theo tiếng động đến tập hợp, toàn bộ lên ngựa bỏ lại doanh địa, dùng tốc độ nhanh nhất trở về Nghiệp thành.

Tuy đã bắt được một con cá lớn nhưng Đoạn Lĩnh nửa điểm cũng không hài lòng, bởi vì Bạt Đô suốt cả hành trình cũng không nói lời nào cùng y.

“Bố Nhi Xích Kim.” Gia Luật Tông Chân giục ngựa tiến đến gần chiếc xe giam tù binh, nói với Bạt Đô, “Ngươi thua không oan uổng.”

Bạt Đô không để ý đến Tông Chân, tựa vào thành xe nhìn về phía bầu trời đầy sao lấp lánh, một mảng bình nguyên Hà Bắc hoang vu.

Đoạn Lĩnh trải qua mấy phen gian khổ rốt cục cũng có thể về đến nhà, thế nhưng chờ đợi y còn có rất nhiều phiền phức phải giải quyết, Hắc sơn cốc chẳng qua chỉ là bước đầu tiên.

Bọn họ chính là gấp rút trở về, Đoạn Lĩnh ngay cả quần áo cũng không kịp đổi, mà lúc về đến Nghiệp thành lại phát hiện có không ít nơi còn đang đốt gỗ tạo than, dự trữ sẵn cho mùa đông.

“Bọn người Trịnh Ngạn đã về chưa?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Còn đang ở trên đường.” Vũ Độc đáp, “Vào địa giới Trần quốc liền không còn nguy hiểm nữa rồi, cứ yên tâm đi.”

Ven đường đều là phong hỏa tháp, Đoạn Lĩnh vượt qua Tầm Thủy rồi mới chính thức cảm giác được mình đã về đến nhà.

“Tù binh xử lý như thế nào?” Vũ Độc hỏi.

“Trước cứ thả hắn ra đã.” Đoạn Lĩnh nói, “Không nên ngược đãi hắn, ta lập tức viết thư cho Tra Hãn.”

“Hắn là người Nguyên.” Tần Lang nói.

“Ta biết hắn là người Nguyên.” Đoạn Lĩnh đáp, “Không ai hận người Nguyên hơn ta cả, phụ thân của ta chính là chết trong tay bọn họ.”

Tần Lang lập tức im miệng không hề nhắc lại, khom người hành lễ lui ra ngoài.

Đoạn Lĩnh tựa người vào án kỷ, trước mặt là một tờ giấy đã trãi rộng, y cần dùng Bạt Đô để ép Tra Hãn lui binh, dù biết rõ một khi phong thư này được gửi đi Kỳ Xích tuyệt đối sẽ tức giận, thế nhưng đây đã là biện pháp sau cùng.

Vũ Độc trực tiếp cởi áo thay y phục ngay trong phòng khách, ánh mắt vẫn xem chừng Đoạn Lĩnh.

“Ngươi đi kiểm kê nhân số đi.” Đoạn Lĩnh nói.

"Trịnh Ngạn vẫn chưa về, không nóng nảy." Vũ Độc nói, "Ngươi nghỉ ngơi một chút, nếu ta là Tra Hãn sẽ không gấp rút đến đây."

Đoạn Lĩnh hiểu ý tứ của Vũ Độc, Bạt Đô đã dẫn người vào Hắc sơn cốc, Tra Hãn làm giám quân cùng với các tướng lĩnh khác cư nhiên không thống lĩnh quân đội đánh úp, có thể thấy được nội bộ của năm vạn đại quân này vốn đã bất hòa, ta ngươi kềm chế lẫn nhau, không ai phục ai. Hiện tại Bạt Đô chiến bại bị bắt, nhất định trở thành trò cười của đám Tra Hãn, bọn họ tư nhiên sẽ không nhanh chóng đánh qua Tầm Thủy đòi người.

Nếu quả thực là như vậy, vấn đề liền trở nên đơn giản, kế sách hiện giờ tốt nhất là chờ đội ngũ của Trịnh Ngạn trở về, sẵn tiện nghe ngóng tình hình quân địch.

Gia Luật Tông Chân đi vài vòng dạo quanh phủ Thái Thú, hỏi: "Đây là trạch viện của ngươi?"

"Của Thái Thú tiền nhiệm." Đoạn Lĩnh đáp, "Các huynh đệ, mau hoanh nghênh quý khách."

Chúng hộ vệ đều hướng về phía Gia Luật Tông Chân hành lễ, dù sao lễ tiết cơ bản vẫn không đến mức hoang phế.

"Thời kỳ phi thường, không cần đa lễ." Gia Luật Tông Chân khoát tay nói, "Ngươi bận rộn như vậy, có thể dung ta quấy rầy vài ngày sao."

"Ngươi rốt cuộc là đến đây mượn đường hay đến đây làm khách?" Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười nói.

"Là tới mượn đường, thuận tiền liền làm khách." Gia Luật Tông Chân nói, "Cả đời này ta không nhất định lại có thể đi phía nam thêm một chuyến, có rất nhiều địa phương cả đời chỉ xem qua một lần. Không thể dung ta nhìn ngắm quốc thổ của ngươi thêm chút sao?"

Thái độ của Gia Luật Tông Chân vẫn luôn giữ một nhịp điệu vân đạm phong khinh cố hữu, cho dù sự tình nghiêm trọng đến mức nào đến trước mặt hắn tựa hồ đều dễ dàng. Đoạn Lĩnh trái lại có chút luyến tiếc để hắn rời đi.

Đúng vào lúc này, Phí Hoành Đức mặt một thân áo đơn từ trắc viện đi tới, hiển nhiên đã nghe được tin tức Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc trở về nên đặc biệt đến xem một chút. Nào ngờ vừa bước ra cư nhiên còn có thể nhìn thấy Liêu đế!

"Bệ hạ?" Phí Hoành Đức kinh ngạc gọi.

Gia Luật Tông Chân mỉm cười, gật đầu với Phí Hoành Đức, nói: "Phí tiên sinh, lại gặp mặt."

Phí Hoành Đức vội vàng hành lễ, Đoạn Lĩnh nhân tiện nói: "Phí tiên sinh, mấy hôm nay xin phiền người

phụ trách tiếp đãi Bệ hạ đi. Thời gian cũng không còn sớm, mọi người cứ nghỉ ngơi trước đã."

Phí Hoành Đức nói: "Bệ hạ, thỉnh bên này."

Gia Luật Tông Chân liền gật đầu với Đoạn Lĩnh, dẫn hộ vệ đi cùng Phí Hoành Đức vào trong.

Vũ Độc đổi y phục xong bước ra ngồi bên cạnh án, ánh đèn trong phòng hôn ám, bên ngoài đã gần tảng sáng. Đoạn Lĩnh nhìn thẳng vào mặt giấy trắng, nhất thời không biết nên viết từ đâu.

"Bạt Đô sao rồi?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không phải đã phân phó người mang đi giam giữ sao?" Vũ Độc đáp.

Đoạn Lĩnh đã bận đến hồ đồ, lại hỏi: "Bọn người Trịnh Ngạn đâu?"

"Trên đường." Vũ Độc không nhịn được nói, "Ngươi đã hỏi nhiều lần."

Đoạn Lĩnh cười ha hả, Vũ Độc lại nói: "Người nào ngươi cũng để trong lòng, duy chỉ ta là không có phần."

Đoạn Lĩnh quay đầu nhìn mái tóc còn ướt của Vũ Độc, hơi nghiêng đầu như có điều suy nghĩ.

"Để ta giúp lão gia chải đầu." Đoạn Lĩnh nói.

"Đi tắm chưa?" Vũ Độc hỏi.

"Đợi bọn họ về đã." Đoạn Lĩnh leo lên tháp, quỳ gối sau lưng Vũ Độc, lấy ra lược chậm rãi giúp đối phương chải tóc. Lúc Vũ Độc xõa tóc ra, khí thế cả người rất giống Lý Tiệm Hồng, tràn đầy khí phách.

"Ngủ một chốc đi." Vũ Độc nắm cổ tay Đoạn Lĩnh, thuận tiện đẩy người xuống tháp, nói: "Ngủ một giấc, sáng mai thức dậy chuyện gì cũng dễ giải quyết."

"Ừ…" Đoạn Lĩnh đã rất buồn ngủ, cho dù cả người bám đầy bùn đất cũng không chống nổi sự mỏi mệt, dựa vào ngực Vũ Độc từ từ ngủ say.

Qua không lâu sau, y mơ mang nghe được thanh âm nói chuyện của Trịnh Ngạn, còn có giọng của Lang Tuấn Hiệp.

Bọn họ đều đã bình an trở về, Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, thế nhưng y thật sự không mở mắt nổi, lại cảm thấy

Vũ Độc ôm ngang chính mình, đi xuyên hành lang trở về phòng bọn họ.

164. Quyển 3 - Chương 164: Khai Thành

Đến lúc này Đoạn Lĩnh còn chưa ý thức được, khoảng thời gian ở Nghiệp thành sẽ trở thành một bước ngoặt mạnh mẽ trong cuộc đời mình, có rất nhiều người, rất nhiều việc giống như đang xuôi theo quỹ tích đã được số mệnh định trước oanh oanh liệt liệt xông thẳng tới, rồi không thể quay đầu lại.

Đợi khi y tỉnh lại, tất cả mọi việc đều giống như đã cách một thế hệ, có một nháy mắt, Đoạn Lĩnh thậm chí đã cho rằng mình trở về khi còn nhỏ ở Thượng kinh.

Sự thay đổi duy nhất chính là, người nằm bên cạnh y lại biến thành Vũ Độc.

Đoạn Lĩnh ngồi dậy chăm chú nhìn Vũ Độc, người này cho dù ngủ say vẫn luôn duy trì cảnh giác, chỉ cần có người đến hơi gần phòng ngủ của bọn họ cũng có thể khiến hắn trong nháy mắt tỉnh lại, cũng duy đối với hơi thở của Đoạn Lĩnh là không hề có chút đề phòng nào, phảng phất tự động đem y trở thành một phần máu thịt của mình vậy. Hôm nay cũng giống như bình thường, sau khi Đoạn Lĩnh thức dậy Vũ Độc cũng hơiỉ thoáng trở mình liền tiếp tục ngủ mất.

Đoạn Lĩnh liền rón rén đứng lên, phát hiện cả người mình đều trần trụi, quần áo bẩn đã được cởi ra, mà bên giường còn bày một chậu nước sạch và mấy cái khăn vải, y liền cầm một cái lên lau rửa thân thể, bước về phía gương chải đầu vấn tóc.

Qua mùa đông năm nay y sẽ mười bảy tuổi, bất tri bất giác y cư nhiên đã quen biết cùng Vũ Độc đã được hai năm.

Vũ Độc nghe thanh âm cũng tỉnh lại, ngồi dậy, vẻ mặt uể oải nhìn Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh liền có chút ngượng ngùng, bước về phía giường hôn nhẹ lên mặt đối phương.

Vũ Độc còn chưa tỉnh hẳn, Đoạn Lĩnh hỏi: “Ta ngủ bao lâu?”

“Một ngày một đêm.” Vũ Độc hiển nhiên cũng đã ngủ rất lâu, vẻ mặt trầm nặng, hiện tại đã cuối thu đầu đông, mọi người đều có chút lười biếng.

“Lão gia.” Đoạn Lĩnh nói.

“Ừ.” Vũ Độc đứng dậy rửa mặt, xong liền cùng Đoạn Lĩnh đi ra thính đường.

“Trước xử lý công vụ trong thành đã.” Đoạn Lĩnh thừa dịp thị vệ đi lấy điểm tâm thì nhẹ giọng nói, “Sau

đó hẳn gặp khách nhân."

Lâm Vận Tề, Nghiêm Địch, Vương Chinh cùng Thi Thích đều có mặt đây, lần lượt đứng lên chào hỏi Đoạn Lĩnh. Vũ Độc vẫn ngồi ở chủ vị như trước, Đoạn Lĩnh ngồi bên cạnh hắn dùng điểm tâm, nghe mọi người báo cáo việc của Nghiệp thành.

"Trong thành đã chuẩn bị toàn diện, theo quy trình như những năm trước." Lâm Vận Tề nói, "Không có biến hóa gì. Lần này Thái Thú đại nhân đi quá lâu, trong triều đã cử người đưa tin tới, nhưng lại tìm không được ngài."

"Là lỗi của ta." Đoạn Lĩnh đáp, "Lúc đầu cũng không nghĩ tới sẽ bị dính vào nhiều việc như vậy, chuyện này còn phải phiền Lâm đại nhân giúp ta đè xuống, không thể thông báo triều đình. Đợi mọi việc qua đi ta sẽ viết thư hồi báo tỉ mỉ."

Lâm Vận Tề hơi chần chờ, Đoạn Lĩnh còn nói: "Bên phía Mục tướng gia hẳn là không có vấn đề, Thương Lưu Quân đã trở về bẩm báo."

"Tốt." Lâm Vận Tề thở phào nhẹ nhõm, dù sao chuyện lớn như vậy, ai cũng không dám cùng Đoạn Lĩnh làm liều, còn nói: "Lần này tùy Giáo Úy tướng quân xuất chinh, quân Nghiệp thành, Hà Giang có thể luận công thăng chức không?"

"Tướng sỹ tử trận trợ cấp gấp đôi." Đoạn Lĩnh nói, "Không thể bớt." Đồng thời hạ quyết tâm muốn Gia Luật Tông Chân đưa ít tiền đến, dù sao cũng là vì hắn mới có trận đánh này.

Lâm Vận Tề cử bút ghi nhớ, lại nói: "Hạ quan đã không còn việc muốn báo."

Vương Chinh liền tiếp lời: "Dân sự dân phán đều giống như bình thường, chỉ là lúc Thái Thú không ở trong phủ, tam thành có xuất hiện chút sự kiện tham ô hối lộ."

"Trước hết cứ nhắm một mắt mở một mắt." Đoạn Lĩnh đáp, "Đợi đến mùa đông hẳn chậm rãi tính sổ, những việc còn lại ngươi cứ tự quyết định, nếu không nắm chắc chủ ý liền thương lượng với Vận Tề."

Vương Chinh gật đầu, đáp: "Chỗ của hạ quan cũng không còn việc gì."

Đoạn Lĩnh lại nhìn sang Nghiêm Địch, Nghiêm Địch cất tiếng: "Tháp phong hỏa, chiến sự, trạm gác đều tốt, công trình tu sửa tường thành cũng đã làm xong được bảy phần, lương thực vừa đến sẽ chiêu mộ thêm vài người, tốc độ sẽ nhanh hơn."

"Có thể xong trước mùa đông không?" Đây là hai việc Đoạn Lĩnh quan tâm nhất, quân lực cùng tài chính.

"Hẳn là không." Nghiêm Địch lắc đầu nói, "Vốn định lại chọn thêm vài người ra tinh luyện binh khí kim loại,

hôm nay chúng ta đã có than, đồ sắt cũng không thiếu, chi bằng nhân dịp mùa đông luyện chế ít binh khí."

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, nói: "Việc luyện sắt tạm thời đè xuống, đến tháng mười một hẳn nhắc lại, đẩy mạnh việc tu sửa trường thành, lại cho ngươi thời gian hai mươi ngày."

Nghiêm Địch trầm ngâm một chốc rồi đáp: "Như vậy liền có thể."

Đoạn Lĩnh nói: "Phía mạn bắc Tầm Thủy có hơn bốn vạn quân Nguyên, đóng ngay sau Hắc sơn cốc, cũng không thể lơ là."

Mọi người đều không có phản ứng kinh ngạc gì, hiển nhiên đều đã biết, liền tự gật đầu.

"Phía Thi Thích thì sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Đây là lần đầu tiên y chính thức giao tiếp với Thi Thích, lần trước gặp mặt quá gấp gáp cũng chưa từng thực sự khảo hạch, hôm nay vừa vặn thử xem khả năng làm việc của đối phương là như thế nào.

"Mùa đông năm nay chúng ta có hai vạn thạch lương thực, coi như đủ ăn." Thi Thích nói, "Ngân khố vẫn là có chút thiếu hụt, sau khi kiểm kê sổ nợ những năm trước liền càng là rối tinh rối mù, phần lớn đều thiếu nợ Hoài Âm Hầu và triều đình, hạ quan dự định kéo dài thêm một thời gian nữa. Triều đình đã cử người đến hỏi việc thuế má, hạ quan đã thay đại nhân tiễn người trở về."

"Không phải nói miễn thuế sao?" Đoạn Lĩnh cau mày nói.

"Lúc trước là nói như vậy." Thi Thích đáp, "Cũng không biết là vị đại nhân nào đề nghị, nói rằng nếu Nguyên quân đã lui khỏi Nghiệp thành chính là tình huống đã ổn định, vụ đông năm nay không chừng có thể tăng thu. Chỉ là hạ quan đã xử lý xong việc này, hai vị đại nhân có thể yên tâm."

Đây khẳng định là chủ ý của Tô Phiệt —— Đoạn Lĩnh thực sự không thích lão đầu tử này.

Vũ Độc ăn mì, lúc thương nghị chính sự cơ bản không hề tiếp lời, chỉ ậm ừ vài tiếng.

Nếu Thi Thích đã nói như vậy, muốn giải quyết chuyện này hẳn chỉ cần dùng ít tiền hối lộ là xong, Đoạn Lĩnh liền không quá chú tâm, Thi Thích lại nói tiếp: "Việc đại nhân phân phó trước khi đi hạ quan đã suy nghĩ được biện pháp. Mẻ than đầu tiên vừa đốt xong liền đưa cho bách tính đổi tiền, than quan nha đợi sau khi quy ra tiền đưa đến tay bách tính bất quá cũng chỉ có ba văn tiền một cân."

"Đốt than kiếm không được bao nhiêu tiền." Đoạn Lĩnh lắc đầu đáp.

"Than là không kiếm được tiền." Thi Thích nói, "Thế nhưng cũng không thể cho không, dù sao cũng phải

đợi mở lò luyện sắt mới có thêm thu nhập."

"Nói thì nói như vậy." Đoạn Lĩnh nói, "Ta nhớ kỹ phía nam quận Hà Giang hẳn là có quặng sắt, không hiểu vì sao lại không nghe nói đến."

"Hạ quan cũng đã từng hỏi qua." Thi Thích đáp, "Có người nói một dãy Bạch Hà sơn hiện tại đều bị sơn tặc chiếm giữ, là đào binh của tam thành trước đây, xuôi nam trở thành lưu dân. Nếu Giáo Úy đại nhân có thể xuất quân đến đấy thu thập thì chúng ta sẽ không thiếu khoáng thạch sử dụng."

"Để sau này bàn lại." Đoạn Lĩnh nói, "Nếu không có dị nghị gì, đầu xuân liền giải quyết việc này. Hạt giống lương thực thì sao?"

"Đang chờ triều đình chia xuống." Thi Thích đáp.

"Không thể chờ triều đình." Đoạn Lĩnh nói, "Chi bằng nghĩ biện pháp khác."

Vũ Độc nói: "Thi Thích, bảo Trịnh Ngạn viết cho ngươi một phong thư, phái người đưa đến chỗ Hoài Âm Hầu. Trước hết cứ mua từ bên đó."

Dù sao Trịnh Ngạn vẫn ở chỗ của bọn họ, không lợi dụng cũng là phí phạm.

"Không cần thiết tiêu số tiền này, kho ngân còn dư không bao nhiêu." Thi Thích nói, "Trước đầu xuân giống lương của triều đình đã phát xuống tới rồi."

"Ngươi không hiểu." Đoạn Lĩnh nói, "Trong triều một tầng lại một tầng, viết phần công văn đi tới, chỉ cần Hộ bộ nhìn ngươi không vừa mắt thì giống lương đưa đến cũng đều là thứ đẳng. Không chỉ như vậy, nếu lần này người của Hộ bộ có chút nặng tay, làm trò ăn hết hạt giống thì chúng ta cũng không có cách nào."

Thi Thích lập tức nói: "Vâng." Sau đó bắt đầu bẩm báo thu chi của quý thu, từng khoản từng khoản đều là chi ra mà không có thu về, Đoạn Lĩnh nghe được phiền lòng, thật vất vả mới đợi đến khi hoàn tất, lại nói: "Đầu xuân ngươi phải nghĩ biện pháp đem thiếu hụt bổ túc lại."

"Dạ." Thi Thích nói, "Chỉ cần khai thác được quặng sắt tự nhiên sẽ giải quyết được. Đại nhân cứ yên tâm."

"Bảo ngươi nghĩ biện pháp." Vũ Độc phẳng phất không hiểu chuyện, lên tiếng đã kích Thi Thích, "Ngươi lại quẳng vấn đề trở về?"

Thi Thích lập tức vâng dạ, Đoạn Lĩnh không nhịn được buồn cười, không bột đố gột nên hồ, đây vốn cũng là việc bình thường, chỉ có một đám đất hoang cần cỗi, bọn họ muốn người này làm thế nào sinh ra tiền đây? Thế nhưng nhìn thấy Thi Thích làm việc rất có trật tự, sổ sách cũng quản được rõ ràng, hỏi cải gì đều không cần xem sổ liền có thể báo ra, năng lực coi như đủ tốt.

“Tạm thời chính là như vậy.” Đoạn Lĩnh lại nói với Vương Chinh, “Mấy hôm nay trong thành có khách, ngươi phải quản lý thủ hạ cho tốt, đừng để mạo phạm.”

Vương Chinh liền cúi đầu nhận lệnh, cùng mọinngười lui ra.

Đoạn Lĩnh liếc nhìn Vũ Độc, Vũ Độc lại nói: “Mời khách nhân đi.”

“Trước làm công sự đã.” Đoạn Lĩnh có điểm uể oải, ý thức được tiếp theo sẽ càng lúc càng phiền phức.

“Mời Phí tiên sinh đến chỉ điểm một chút.” Vũ Độc nói.

“Đúng là nên hỏi ý kiến của Phí tiên sinh trước.” Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc gật đầu, ý bảo nên làm vậy. Đoạn Lĩnh tự mình đứng dậy pha ấm trà ngon, lại phái người đi mời Phí Hoành Đức.

“Đại mộng thùy tiên giác, bình sinh ngã tự tri[1].” Phí Hoành Đức chưa tới, thanh âm tới trước. Đoạn Lĩnh buồn cười, bất đắc dĩ lắc đầu, nói tiếp: “Thảo đường xuân thụy túc, song ngoại nhật trì trì. Đã chậm trễ tiên sinh rồi.”

Lúc Phí Hoành Đức đi vào Vũ Độc liền đứng dậy ôm quyền hành lễ, Phí Hoành Đức cũng nhanh chóng đáp lại.

“Hai vị hôm nay có chức quan trong người.” Phí Hoành Đức nói, “Không cần đa lễ.”

Đoạn Lĩnh biết Phí Hoành Đức hoàn toàn không có ý định làm quan, liền dùng lễ tiểu bối đến chào hỏi, tận tay dâng trà cho lão.

“Phí tiên sinh nguyện ý đến đây, văn bối thật sư vô cùng cao hứng.” Đoạn Lĩnh nói.

Đương nhiên cao hứng, chỉ một mình Phí Hoành Đức liền có thể gánh vác người cả một phủ. Đoạn Lĩnh lại có rất nhiều việc không biết nói như thế nào, chỉ nhìn nhìn một chút liền bất đắc dĩ cười khổ.

“Tất cả lui xuống đi.” Đoạn Lĩnh nói với bọn thị vệ.

Vũ Độc cũng theo đó đứng dậy, Đoạn Lĩnh liền nói: “Ngươi không cần.”

“Ta ra bên ngoài ngồi một chút.” Vũ Độc nói, “Phơi nắng.”

Đoạn Lĩnh hiểu Vũ Độc là muốn canh gác cho bọn họ, tránh để người khác nghe được phong thanh gì, liền cũng không miễn cưỡng. Vũ Độc bước ra ngoài, đóng cửa lại thẳng người đứng quan sát, nhưng vẫn có thể nghe được đối thoại bên trong.

"Mời nói." Phí Hoành Đức không có chút ý tứ muốn tâm sự dây dưa nào, tựa hồ từ sớm đã biết Đoạn Lĩnh sẽ có rất nhiều việc muốn hỏi mình.

"Tình thế hiện nay." Đoạn Lĩnh suy nghĩ hồi lâu, mở miệng nói, "Đã không giống ngày xưa, có rất nhiều chuyện phải nhờ tiên sinh dạy vãn bối."

"Việc không phân lớn nhỏ." Phí Hoành Đức đáp, "Phàm là việc lão hủ có thể giúp Điện hạ chiếu cố, tự nhiên nguyện ra công khuyển mã."

Quả nhiên đã biết, Đoạn Lĩnh lúc ở Đồng Quan đã mơ hồ cảm giác được ánh mắt của Phí Hoành Đức.

"Trước dung vãn bối thỉnh giáo một câu." Đoạn Lĩnh hỏi, "Tiên sinh làm thế nào biết được?"

Phí Hoành Đức mỉm cười, nói: "Lúc vừa gặp gỡ lão hủ cũng không nhận ra, sau đó nhìn tới nhìn lui lại cảm thấy, quả thật rất có dáng dấp của Vương phi năm đó."

"Tiên sinh nhận thức gia mẫu?" Đoạn Lĩnh rung giọng nói.

"Nhiều năm trước có duyên gặp mặt mấy lần." Phí Hoành Đức đáp.

"Nàng… là người như thế nào?" Đoạn Lĩnh rất ít nghe được chuyện của mẫu thân từ miệng phụ thân, Lý Tiệm Hồng lúc sinh tiền ôm nặng áy náy với Đoạn Tiểu Uyển, vì vậy rất ít khi nói về nàng với Đoạn Lĩnh, thậm chí trong thời gian ngắn ngủi phụ tử chung đụng, hắn cũng rất ít khi nhắc đến chuyện có liên quan đến nàng.

Mà Đoạn Lĩnh cũng có thể cảm nhận được, chuyện của mẫu thân là một vết thương lớn trong lòng phụ thân, vì vậy cũng rất hiểu chuyện mà không hỏi quá nhiều.

Phí Hoành Đức nói: "Dám yêu dám hận, nói là làm, là một cô nương rất tốt."

"Trên đời này có nhiều người bộ dạng tương tự như vậy." Đoạn Lĩnh nói, "Tiên sinh cư nhiên liếc mắt là có thể phán đoán, thật sự là bất khả tư nghị."

"Đã nhìn qua nhiều người." Phí Hoành Đức nói, "Trong lòng tự nhiên có phân tấc. Phong phạm rong ruổi chiến trường của Điện hạ cực giống Tiên đế, lại có một câu chính là 'Hổ phụ vô khuyển tử'."

“Tuy rằng nói như vậy không công bình, nhưng nhân sinh vốn đã có định mệnh lão Thiên định sẵn, có một số việc chính là trời sinh. Thế đạo này có người thông tuệ có kẻ ngu dốt, có người trời sinh đã tài hoa nên phải gian nan, có người biết hưởng cái phúc bình thản, cho dù là một đứa bé cũng không phải chỉ là một tờ giấy trắng, mỗi người tự có thiên phú, đều được viết trong số mệnh.”

“Thế nhưng người ngu dốt.” Đoạn Lĩnh thở dài, nói, “Cũng chưa chắc gian nan hơn kẻ thông tuệ.”

“Mỗi người có thiên phú khác nhau cũng có vận mệnh khác nhau.” Phí Hoành Đức đáp, “Đây chính là chỗ huyền diệu của ‘thiên mệnh’..”

“Tạ tiên sinh chỉ giáo.” Đoạn Lĩnh cười cười, lấy lại tinh thần, nói: “Ngày đó sau khi Thượng kinh thất thủ, vãn bối một đường nam đào, lúc về đến Tây Xuyên lại phát hiện đã biến thiên. Hai năm trước tỉnh tỉnh mê mê, cả người ngơ ngác một lòng tìm chết, không ngờ sai sót ngẫu nhiên nhặt lại một mạng. Nói vậy, trong chỗ u minh, tiên phụ trên trời linh thiên vẫn đang phù hộ vãn bối.”

“Hiện nay thế cục trong triều chính là vô cùng hung hiểm.” Phí Hoành Đức nói, “Đi nhầm một bước thua cả bàn cờ. Điện hạ có thể giấu tài ẩn trong phủ Thừa tướng ngủ đông không ra mặt, lại không xung động làm hỏng việc đúng là rất hiếm có. Ngày ấy sau khi từ biệt tại Đồng Quan, lão hủ suy đoán nhiều bề, lại tìm Gia Luật Bệ hạ xác minh, cố phục chế lại tình huống năm đó, nhưng vô luận thế nào cũng không thể tin tưởng. Một thiếu niên vừa mới mười sáu tuổi làm thế nào lại có tâm tư cẩn mật như vậy, đi đến bước này, nếu tương lai Điện hạ chấp chưởng triều chính, thành tựu tất vượt qua liệt vị Tiên đế. “

“Tiên sinh quá khen.” Đoạn Lĩnh uể oải cười, bất đắc dĩ lắc đầu nói, “Rất nhiều chuyện đều là cơ duyên cho phép, lúc này ở tại Nghiệp thành, vãn bối thật sự không biết nên đi bước tiếp theo như thế nào.”

1/

Đại mộng thùy tiên giác,

Bình sinh ngã tự tri.

Thảo đường xuân thụy túc

Song ngoại nhật trì trì:

Mộng lớn ai người sớm tỉnh ra?

Bình sinh ta vẫn biết mình ta

Lều tranh no giấc bừng con mắt

Bóng ác ngoài song đã xế tà

Một bài thơ của Gia Cát Lượng, chỉ sự nhàn nhã tận hưởng yên bình giữa nhân thế, còn ám chỉ sự tự hiểu rõ bản thân, tỉnh táo giữa cõi trần gian chộn rộn.

Ở đây Phí Hoành Đức ngâm bài thơ có ý trêu chọc Đoạn Lĩnh lười biếng, ngủ suốt cả một ngày một đêm mới chịu chậm rãi dậy làm việc. Nhưng cũng chỉ là một sự trêu chọc suồng sã giữa tiền bối và hậu bối, không có ý phê phán.

165. Quyển 3 - Chương 165: Thụ Kế

"Lão hủ trước muốn nghe một chút ý tưởng của Điện hạ trước thế cục hiện nay." Phí Hoành Đức nghiêm trang nói.

Đoạn Lĩnh trầm ngâm một chút, biết Phí Hoành Đức cần thu thập thêm tin tức cần thiết, dù sao đối phương cũng chưa từng chân chính tiếp xúc triều đình Nam Trần, chỉ sợ sẽ có sai lầm.

Đoạn Lĩnh đứng dậy đi vài bước, lát sau mới mở miệng.

"Ô Lạc Hầu Mục để nam đinh duy nhất còn lại của Thái gia, Thái Diêm giả mạo thân phận vãn bối." Đoạn Lĩnh nói, "Thái Diêm năm đó từng gặp qua phụ thân, còn là đồng song của vãn bối tại Ích Ung quán, lại có Ô Lạc Hầu Mục chỉ bảo, hẳn là ngụy trang đầy đủ, không có bao nhiêu kẽ hở."

"Tái ông mất ngựa, làm sao không phải phúc?" Phí Hoành Đức hời hợt nói, "Cứ như vậy, Thái tử giả liền trở thành cái bia cho mọi người chỉ trích, ngược lại Điện hạ lại không người để tâm, tránh thoát một kiếp."

"Phải." Đoạn Lĩnh gật đầu, thong thả tới lui vài bước, còn nói: "Vãn bối từng nghĩ qua, nếu không có y, tình huống trong triều hiện tại sẽ như thế nào. Nếu Mục tướng gia thật sự muốn mưu đoạt đế quyền, chắc chắn sẽ nhân cơ hội phụ thân ta đi rồi…"

Phí Hoành Đức tiếp lời: "Nghĩ cách để Hoàng hậu sinh hạ con nối dòng, lại trừ bỏ Tứ hoàng thúc Lý Diễn Thu của Điện hạ. Cứ như vậy, y liền có thể dùng thân phận quốc cửu danh chính ngôn thuận nhiếp chính."

"Đúng." Đoạn Lĩnh đáp, "Vì vậy Thái tử giả trở về, vừa vặn làm rối loạn bố trí của Mục tướng gia, song phương kiềm chế lẫn nhau. Vãn bối đoán, Mục tướng gia hiện tại muốn diệt trừ nhất chính là Thái Diêm đang ngồi trên vị trí kia, thế nên mới ưu tiên diệt trừ đối phương rồi mới lần nữa khởi động kế hoạch ban đầu, sở dĩ y mới phái Trương Sính đến dây tìm kiếm nơi hạ lạc của Đoạn gia. Nếu không ngoài dự liệu, rất nhanh, Mục tướng gia sẽ bắt đầu đối phó Thái tử."

"Đây không phải là cơ hội tốt nhất của người sao?" Phí Hoành Đức hỏi.

"Thế nhưng Trương Sính mất tích." Đoạn Lĩnh nói, "Ta giao Bôn Tiêu cho y, bảo y quay về Nghiệp thành trước, kết quả lại thấy Ô Lạc Hầu Mục dẫn theo Bôn Tiêu đi đến Lạc Nhạn thành."

"Đã chết?" Phí Hoành Đức hỏi.

"Sống không gặp người, chết không thấy xác." Đoạn Lĩnh đáp, "Ô Lạc Hầu Mục nói cho ta biết, y ở trên đường đụng phải Bôn Tiêu, ta cũng không biết y nói có thật hay không, dù sao cũng không ai chứng kiến. Hơn nữa nếu y giết Trương Sính lại có lợi gì?"

Phí Hoành Đức nhíu mày không nói, Đoạn Lĩnh tiếp tục: "Thương Lưu Quân đi theo đường khác xuôi nam trở về Giang Châu, nếu hắn thành công chạy thoát, như vậy hiện tại Tiễn Thất hẳn đã diện kiến Mục tướng gia. Trong tay Mục tướng gia nắm được chứng cứ chính xác hạ bệ Thái tử, mà nếu như Trương Sính rơi vào thay Thái tử, như vậy Thái tử cũng nắm được căn cứ của Mục tướng gia, kế tiếp liền phải nhìn xem là ai không nén được động thủ trước."

"Trương Sính thất tung." Phí Hoành Đức nói, "Tạm thời bất luận đi nơi nào, Mục Khoáng Đạt đều sẽ hết sức kiêng kỵ."

"Y biết quá nhiều chuyện." Đoạn Lĩnh nói, "Xin lỗi, Phí tiên sinh, ta biết y và người là sư điệt…"

"Ác giả ác báo." Phí Hoành Đức nói, "Ta cùng với sự phụ của Trương Sính, năm đó cũng là vì lý niệm nhìn nhận thiên hạ mà mỗi người một ngã, cũng không có bao nhiêu giao tình, Điện hạ không nên tự trách."

Đoạn Lĩnh thở phào nhẹ nhõm, Trương Sính có lúc vì đạt thành kế hoạch mà không từ thủ đoạn, ngay cả mạng người cũng trở thành quân cờ của y, huống chi y vẫn luôn cùng Mục Khoáng Đạt bí mật hợp mưu muốn giết Lý Diễn Thu. Nếu Trương Sính thật sự bị diệt trừ, nói không chừng còn giúp phe mình giảm đi một gã kình địch. Chỉ là hiện tại y sinh tử không rõ, tung tích chẳng hay, càng không biết được kế tiếp sẽ có động tác gì, thật là khiến người lo nghĩ.

"Mục Khoáng Đạt sẽ không tùy tiện phát động bố trí." Phí Hoành Đức nói, "Tạm thời còn là an toàn, trừ phi y đã biết tung tích sinh tử của Trương Sính."

"Vâng." Đoạn Lĩnh gật đầu đáp.

Phí Hoành Đức nói: "Hiện tại Điện hạ có thể không cần quan tâm đến, nhưng cũng không thể vội vàng quay về Giang Châu, bằng không Mục tướng gia nhất định sẽ dùng ngài thay thế Trương Sính. Một ngày y muốn ngài nghĩ cách giúp y giết Bệ hạ, người tuyệt đối sẽ gặp phiền toái."

Đoạn Lĩnh được Phí Hoành Đức chỉ điểm, lập tức nghĩ rằng quả thế.

“Như vậy, lúc nào mới là thời cơ tốt nhất đâu?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Đợi đến khi Mục tướng gia cùng Thái tử có một phương nhịn không được, ra tay động thủ trước.” Phí Hoành Đức đáp, “Đến lúc đó Mục Khoáng Đạt không có Trương Sính, chắc chắn sẽ nghĩ cách triệu hồi Điện hạ.”

Đoạn Lĩnh lập tức tầm nhìn thông suốt, chỉ một câu như vậy đã hiểu rõ ý định của đối phương.

“Đa Tạ tiên sinh.” Đoạn Lĩnh khom người vái lạy Phí Hoành Đức.

“Không khách khí.” Phí Hoành Đức nói, “Lão hủ chỉ nghi hoặc, hiện tại Trương Sính đến tột cùng là đang ở Đông cung hay tán thân dưới sơn cốc không người? Thái tử có thể trở thành kẻ địch của Điện hạ bất quá là cậy vào một thân phận giả, địch nhân chân chính tuyệt đối là Mục Khoáng Đạt. Trước hết cần dùng việc này loại trừ họ Mục, bằng không cho dù ngài thành công hồi triều, phe phái trong triều đình Đại Trần chí ít cũng có phân nửa bị y nắm trong tay.”

Đoạn Lĩnh thở dài, nói: “Mục gia rễ sâu bám chắc, thực sự khó thể lay động.”

“Diệt được Trương Sính.” Phí Hoành Đức nói, “Điện hạ liền thành công phân nửa.”

“Nhưng phải trị tội họ Mục như thế nào? ” Đoạn Lĩnh nói, “Vừa thượng nhiệm đã ra tay với lão sư, triều thần sẽ không đáp ứng.”

“Trị y mưu nghịch.” Phí Hoành Đức triêu Đoạn Lĩnh nói, “Tru y tam tộc.”

Đoạn Lĩnh trầm mặc, y biết đây là biện pháp duy nhất.

Phí Hoành Đức còn nói: “Đợi đến lúc y triệu Điện hạ trở lại, ngài chi bằng nhanh chóng sưu tập chứng cứ mưu nghịch của y. Điện hạ, người trạch tâm nhân hậu, có mấy lời lão hủ không tiện nói, thế nhưng trong lòng người đều rõ ràng. Mọi việc đến cùng vẫn xem đại cục làm trọng.”

“Ô Lạc Hầu Mục rơi vào tay mọi người.” Phí Hoành Đức nói, “Không thể thả y rời đi, người này là một nhân chứng cực kỳ trọng yếu, phải giam y cẩn thân, tuyệt đối không thể để lộ phong thanh. Cứ như vậy, Thái tử sẽ hoài nghi Ô Lạc Hầu Mục là bị Mục tướng gia bắt được, mà Mục tướng gia cũng sẽ lại nghi kỵ Thái tử.”

“Ta không thuyết phục được Ô Lạc Hầu Mục giúp chúng ta làm chứng.” Đoạn Lĩnh đáp.

Phí Hoành Đức mỉm cười, nói: “Điện hạ, người có thể làm được, mọi việc nhìn có vẻ giống như không có đầu mối chỉ là vì thời cơ chưa tới.”

"Phải không?" Đoạn Lĩnh mỉm cười tràn ngập áy náy, nói, "Ta vẫn luôn cảm thấy, nếu không có Vũ Độc ta đã chết từ sớm rồi, cái gì cũng không làm được.."

"Người đã làm rất nhiều." Phí Hoành Đức nói, "Cần nghĩ cách khiến Trịnh Ngạn cảm thấy khả nghi, đến lúc đó lão hủ sẽ cùng người quay về Giang Châu, nghĩ cách tiếp cận Mục Khoáng Đạt."

"Vậy thì đa tạ tiên sinh."

Đoạn Lĩnh quay về tháp ngồi, trầm mặc một lát, lại nói: "Nợ của Nghiệp thành quá nặng, bên ngoài còn năm vạn đại quân, chẳng biết nên làm thế nào?"

Phí Hoành Đức cười nói: "Điện hạ dĩ trong lòng đều hiểu rõ, hà tất lo lắng?"

"Trước hết nói về nội chính." Đoạn Lĩnh nói, "Tiền này thực sự không biết đi đâu tìm."

"Phát triển thương mậu." Phí Hoành Đức nói, "Khiến quận Hà Bắc trở thành điểm nối tiếp giữa vùng Sơn Đông và Trung Nguyên, thứ Hà Bắc không thiếu nhất chính là người.."

"Nói thì nói như vậy." Đoạn Lĩnh đáp, "Muốn vực dậy Hà Bắc nào phải chuyện một sớm một chiều."

"Dần dần sẽ tốt lên." Phí Hoành Đức nói, "Về phần lui binh, cỡi chuông cần người buộc chuông, gia tộc Bố Nhi Xích Kim vốn có nội đấu, hôm nay Gia Luật Bệ hạ lại nấn ná ở nơi này, đây là cơ hội đắt giá nhất buộc chặt ba nước Nguyên Liêu Trần từ sau trận Thượng Tử. Sao không mượn cơ hội này đổi lại vài năm biên cảnh thanh bình?"

"Chỉ sợ Bạt Đô không phát huy được bao nhiêu tác dụng." Đoạn Lĩnh nói.

"Oa Khoát Đài, Sát Hợp Đài, Thác Lôi ba huynh đệ tranh đấu gay gắt." Phí Hoành Đức nói, "Kỳ Xích năm đó đánh trận bị thương, không tiện dẫn quân, Bạt Đô thay thế được phụ thân, mơ hồ đã có khí thể thống lĩnh nhất bộ. Nếu Điện hạ vẫn giam hắn tại Nghiệp thành, Tra Hãn nhất định sẽ không vội đến cứu người mà trước hết bình định nội loạn trong tộc, chiếm đoạt binh lực trong bộ của Kỳ Xích. Trì hoãn càng lâu đối với hắn lại càng bất lợi, đây là việc chắc chắn."

Nếu Bạt Đô có thể rút năm vạn binh mã đi, Đoạn Lĩnh thật sự là cầu còn không được, thế nhưng Bạt Đô nói sẽ giữ lời sao? Y thực sự vô pháp bảo chứng, vạn nhất sau khi hắn rời đi Nghiệp thành lại quay mũi giáo về tấn công, vậy thì xem như xong đời.

"Người Nguyên coi trọng thệ ước." Phí Hoành Đức nói, "Việc này làm sao nói cho thỏa, phải nhìn Điện hạ và Gia Luật Bệ hạ làm được tới mức nào."

"Vâng." Đoạn Lĩnh đối với cuộc nói chuyện lần này phi thường hài lòng, trong lúc mơ hồ nhận ra một tia

hy vọng.

Vũ Độc mở cửa đi vào, tiễn Phí Hoành Đức ra ngoài, Đoạn Lĩnh biết có rất nhiều việc không thể nóng vội, chi bằng từng bước từng bước một đến. Dù sao chỉ cần Phí Hoành Đức gật đầu, chí ít suốt một năm sau đó lão đều sẽ lưu lại Nam Trần, mọi việc đều có thể hỏi han tỉ mỉ.

Vũ Độc đứng ở bên ngoài đã nghe rõ cuộc trò chuyện của hai người, hắn ngồi đối diện với Đoạn Lĩnh một lúc rồi hỏi: "Kế tiếp tìm ai?"

Đoạn Lĩnh còn hơi thất thần, đáp: "Trước hết để ta cân nhắc đã."

Bọn họ hiện tại có ba phần chứng cứ, một là bài thi năm xưa, một là Tiễn Thất, cuối cùng lại là Lang Tuấn Hiệp. Tiễn Thất có thể chứng minh y là Đoạn Lĩnh, mà bài thi có thể chứng minh bút tích của y cùng Thái Diêm..

Đối với Mục Khoáng Đạt mà nói, "Chứng minh Thái tử thật" không quan trọng, cần thiết chính là chứng minh Thái tử giả, tức là Thái Diêm không phải Đoạn Lĩnh. Phần bài thi này đối với Thái Diêm mà nói tuyệt đối là yếu điểm trí mạng.

Nghe Đoạn Lĩnh nhắc tới bài thi, Vũ Độc liền mang ra đặt ở trên bàn.

Vũ Độc bảo hộ thứ này phi thường tốt, không chỉ thu vào vỏ kiếm mà còn dùng một lớp giấy dầu bọc lại, bảo vệ như bảo vệ tính mạng bản thân. Có thể nói, đối với hắn, ngoại trừ an nguy của Đoạn Lĩnh thì hai phần bài thi này là thứ trọng yếu nhất.

"Chỗ của Bạt Đô nói không chừng còn có." Đoạn Lĩnh nói, "Chỉ cần tìm được một ít bút tích năm đó, đều có thể mang ra."

"Liêu quốc có hay không?" Vũ Độc hỏi.

"Liêu quốc hẳn là cũng có." Đoạn Lĩnh nói, "Ta nhớ năm xưa Gia Luật Tông Chân từng đọc qua văn chương của ta, chỉ không biết hắn còn giữ lại hay không, còn có thư từ lui tới của cả hai."

Vũ Độc nói: "Đến lúc đó bảo hắn đồng loạt lấy ra."

"Ngươi nghĩ Trịnh Ngạn biết chuyện này sao?" Đoạn Lĩnh trong lòng khẽ động, hỏi.

Vũ Độc đáp: "Ta nghĩ hắn đã mơ hồ đoán được, chỉ là còn chưa xác nhận."

"Vậy tứ thúc của ta?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Điểm này Vũ Độc không có cách phán đoán, Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Nếu như nói cho Trịnh Ngạn, có bao nhiêu khả năng làm hắn tin tưởng? "

"Hắn sẽ tin tưởng." Vũ Độc nói, "Chỉ là ta không thể đoán được hắn có đứng về phía Hoài Âm Hầu hay không?"

Đoạn Lĩnh thật sự khó bề quyết định, lát sau Vũ Độc lại nói: "Ta nghe ngươi cùng Phí Hoành Đức trò chuyện, người ngươi muốn tranh thủ tựa hồ còn có một người nữa."

"Ai?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Tạ Hựu." Vũ Độc nói, "Chỉ cần trong lòng hắn có nghi vấn, rất nhiều chuyện đều sẽ dễ làm hơn nhiều. Kế hoạch của Mục Khoáng Đạt, hành động của Thái Diêm, ngươi muốn nhúng tay liền thông qua Tạ Hựu. Hiện tại hắn chính là một tay nắm chặt cả Giang Châu thành."

Như vậy, thay vì bị động chờ đợi Mục Khoáng Đạt phát động bố trí, chi bằng tự đi gặp Tạ Hựu một chuyến.

"Phải thuyết phục hắn như thế nào?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Dẫn Ô Lạc Hầu Mục đi gặp hắn." Vũ Độc nói.

Đây là biện pháp duy nhất, mỗi lần Đoạn Lĩnh nghĩ đến những vấn đề này thì trong lòng đều tràn ngập bất an thấp thỏm. Y tựa hồ đã quen với thân phận này, vừa nghĩ tới muốn trở thành Thái tử liền có chút không biết theo ai.

May mà Vũ Độc vẫn sẽ ở cùng y. Đoạn Lĩnh nhìn thẳng vào Vũ Độc, cảm thấy vô cùng may mắn khi bên cạnh có một người sẽ mãi mãi ủng hộ mình.

"Làm sao vậy?" Vũ Độc nghiêm túc nhìn Đoạn Lĩnh, đưa ngón tay ra xoa xoa vùng lông mày nhíu chặt của y.

Đoạn Lĩnh cầm lấy ngón tay của Vũ Độc, tựa vào lòng hắn làm ổ, thật lâu không nói một lời.

"Tình huống của người Nguyên ra sao rồi?" Đoạn Lĩnh gối lên vai Vũ Độc, cảm thấy vô cùng thoải mái.

"Còn đang ở Hắc Sơn cốc." Vũ Độc nói, "Vẫn chưa tiến gần, hẳn là đang viết thư thông tri cho Oa Khoát Đài.."

Đoạn Lĩnh nhớ tới, Oa Khoát Đài vốn là lệnh Bạt Đô thống suất quân đội san bằng Nghiệp thành, không ngờ lần này ngay cả Bạt Đô cũng bị bắt giữ, Oa Khoát Đài nhất định sẽ tức chết.

“Tông Chân có nói lúc nào trở về sao?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Hắn nói trước khi rời đi, muốn trò chuyện với ngươi một lần.” Vũ Độc đáp.

“Truyền lệnh buổi tối thiết yến.” Đoạn Lĩnh nói, “Khoản đãi hắn cùng Bạt Đô.”

Lúc nào nên gặp Trịnh Ngạn thì mới tốt? Còn cả Lang Tuấn Hiệp.

Từ sau khi trở về, Vũ Độc một câu cũng không nhắc đến Lang Tuấn Hiệp, Đoạn Lĩnh muốn gặp người kia một lần rồi lại có chút sợ hãi, có đôi khi, y thật sự không quá muốn đối mặt cùng Lang Tuấn Hiệp.

166. Quyển 3 - Chương 166: Triều Đình Nghị Luận

Phương bắc cuồng phong gào thét, khí lạnh kéo qua, phía nam lại là cuối thu trời trong, diễm dương cao chiếu.

Trên một ngọn núi phụ cận Giang Châu, rừng phong đã chuyển thành màu cam đỏ, trong thành lá phong phiêu linh. Một ải khó khăn nhất năm nay cuối cùng cũng đã chống qua, thủy tai vùng Giang Nam không có tràn lan khắp nơi, tuy rằng khu Giang Tả lương thực mất mùa, thế nhưng Giang Nam vẫn xem như một năm phong thu. Mặc dù lương thực phân phối đến các nơi vẫn phải chịu nạn tham ô thiếu hụt liên tiếp, nhưng cuối cùng cũng coi như có thể đem nguy cơ bạo dân ép xuống.

Trong nửa năm này, công lao của Mục Khoáng Đạt không thể không thừa nhận, dưới sự hiệp lực của quần thần Nam Trần, cả triều đình bình an vượt qua năm đầu tiên dời đô, mà phương bắc lại liên tiếp gởi về chiến báo.

“Nguyên nhân vây công Lạc Nhạn thành lâu ngày không hạ.” Tạ Hựu trầm giọng nói, “Chỉ sợ vừa vào đông liền xoay đầu xuôi nam, xâm chiếm biên cảnh Đại Trần ta.”

Lý Diễn Thu, Thái Diêm, Tạ Hựu, Mục Khoáng Đạt cùng Tô Phiệt, thêm cả Binh bộ thường thư Trần Mậu xoay quanh địa đồ Hà Bắc nghị luận.

“Căn cứ thư tín của Liêu quốc gởi sang, bọn họ hiện tại đang ở nơi này.” Ngón tay của Tạ Hựu chỉ vào Lạc Nhạn thành ở phía bắc trường thành, nói, “Nơi này chỉ cách Nhữ Nam không quá vài trăm dặm, một ngày bọn chúng chuyển hướng, trước hết qua Nhữ Nam, sau đó lại vượt Tầm Thủy. Chỉ bằng năm vạn đại quân này, Hà Bắc liền là vật trong túi bọn chúng.”

“Chúng ta không có binh lực trợ giúp bắc phương.” Trần Mậu đáp, “Không có gì ngoài đội quân của Hàn Tân đóng tại Ngọc Bích quan, phần còn lại đều là đội quân tử đệ Giang Đông, chỉ thiện thủy chiến cùng lục chiến, không thiện kỵ chiến.”

"Ngọc Bích quan cùng Đồng Quan còn có quân đội có thể điều." Lý Diễn Thu nói, "Sau khi Vương Sơn nhận nhiệm, Vũ Độc đã đánh lùi quân do Bố Nhi Xích Kim đích thân thống lĩnh, một khi người Nguyên ngóc đầu dậy sẽ vô cùng nguy hiểm. Hà Bắc quận không thể mất, một khi mất đi Hoài Âm liền trở thành cửa ngõ biên giới phía bắc."

Một mối ích lợi này tất cả mọi người đều dốc sức duy trì, triều đình không muốn mất Hà Bắc, Diêu Phục không muốn lãnh địa của mình trở thành vùng tiếp giáp với người Nguyên. Một khi Hà Bắc rơi vào tay giặc, mục tiêu tiếp theo của người Nguyên hoặc là Liêu hoặc là Hoài Âm. Nếu Hoài Âm bị chiếm đóng, Giang Châu liền xong đời.

"Quân đội dưới trướng Diêu hầu không nhất định có thực lực chống đỡ người Nguyên." Mục Khoáng Đạt nói, "Hà Bắc bấp bênh nhiều, đã mấy nhiệm Thái Thú viết thư cầu viện nhưng Hoài Âm Hầu vẫn án binh bất động, lần này có thể nói động hắn xuất binh hay không vẫn là không biết. Mà xuất binh xong lại có thể thắng trận hay không cũng không biết."

Thái Diêm chỉ nhìn vào địa đồ, không nói lời nào.

"Thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao[1]." Trần Mậu nói rằng, "Vốn định chống được qua mùa đông năm nay, đến mùa xuân năm sau lại bố trí tiếp liền coi như ổn định. Nào ngờ thời gian không đợi người, chi bằng tăng cường quân lực Hà Bắc."

"Hoàng nhi thấy thế nào?" Lý Diễn Thu hỏi.

Thái Diêm đáp: "Nguyên nhân giống như hồng thủy, tùy thời có khả năng lướt qua Trường Thành, truy đuổi vây chặn thủy chung cũng không phải kế lâu dài. Bọn họ muốn đến Tầm Thủy, Diêu hầu điều binh đến chặn, bọn họ lui binh. Nếu hôm nào Nguyên quân muốn đánh Xương thành, quân đội lại chạy đến Xương thành, đến bao giờ mới có thể kết thúc?"

Mọi người trầm mặc, trong giọng nói của Thái Diêm mang theo chút ý trách cứ, lại nói: "Đầu năm nay, nguyên bản có cơ hội kết minh với người Nguyên, lúc này đã bỏ lỡ thời cơ. Không kết minh liền phải đánh, trừ song phương hội chiến thì không còn biện pháp gì."

Lý Diễn Thu nở nụ cười, nói: "Không sai."

Tạ Hựu nói: "Đợi đến khi bắt đầu mùa đông liền bất lợi cho bên ta xuất binh chiến đấu, vô luận như thế nào cũng nên cố gắng kéo qua năm nay."

Người Nguyên đến rồi lại đi, đi rồi lại đến, quả thực chính là âm hồn không tiêu tan, vừa vượt qua Trường Thành thì nếu không phải phạm Liêu chính là phạm Trần, thỉnh thoảng lại tổ chức một hồi tác chiến đại quy mô, quả thực vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh.

Ở điểm này, khắp nơi đều nhất trí giữ vững phòng tuyến, nhưng khi nào đánh, đánh như thế nào lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

"Cùng Gia Luật Tông Chân ước định." Thái Diêm nói, "Để hắn tập trung hỏa lực ở Ngọc Bích quan, gây áp bách cho Nguyên quân. Lại mời Diêu Hầu phái binh bắc thượng trợ giúp quận Hà Bắc. Nếu như Nguyên quân công thành liền cùng bọn họ xông pha một trận. Nếu Nguyên quân cứ đóng tại Tầm Thủy qua mùa đông, chúng ta liền dự bị hiệp ước Liêu Trần, hợp lực tiêu diệt Nguyên quân. Cần phải tổ chức một hồi chiến tranh chính diện, tranh thủ ít nhất ba năm thở dốc."

Lý Diễn Thu cân nhắc trong chốc lát không trả lời, Thái Diêm lại nói: "Căn cứ tin tức sở báo, Vương Sơn và Vũ Độc cư nhiên không ở tại Nghiệp thành, thời gian nguy cấp như vậy, bọn họ đến tột cùng đã ở nơi nào?"

Mục Khoáng Đạt đáp: "Tình huống hiện nay vẫn không rõ ràng lắm."

Thái Diêm sắc mặt âm trầm, Trần Mậu lại nói: "Thái Thú một quận lại tự tiện rời khỏi nhiệm sở, người thanh niên cuối cùng vẫn không thể ổn trọng được."

Mục Khoáng Đạt nói: "Tướng tại ngoại, quân mệnh có thể không tuân. Chỉ dùng một trận đêm Thất tịch đã đủ thấy được thực lực của Vũ Độc và Vương Sơn khi phối hợp, việc này không cần lo lắng. Chỉ là lần này Nguyên quân như lang như hổ, phải ứng đối thế nào xin Bệ hạ chỉ điểm."

Mục Khoáng Đạt nhìn về phía Lý Diễn Thu, hiểu rõ bản thân nên lựa chọn như thế nào. Hiện tại mọi việc đều trông vào sự quyết định của đế vương, lực lượng năm vạn đại quân đã vượt xa phạm vi năng lực của Vũ Độc cùng Vương Sơn, tiếp theo chỉ là một lần đánh cuộc, còn việc có điều binh trợ giúp hay không hoàn toàn phải xem ý tứ của Lý Diễn Thu.

"Gửi chiếu thư cho Diêu Phục." Lý Diễn Thu nói, "Bảo hắn phái binh trợ giúp Hà Bắc.

–

Khí trời dần dần lạnh hơn, khắp cả bình nguyên đều là cỏ khô, khắp nơi một mảnh hoang vắng.

Các lò than xung quanh Nghiệp thành không ngừng bốc lên khói bụi, giữa nơi hoang dã cũng không thiếu người đang phóng hỏa đốt đồng chuẩn bị cho vụ mùa sau xuân.

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc lẻn dùng cửa sau rời khỏi phủ Thái Thú, phía Tây Nghiệp thành là một ngọn núi cao, trên bầu trời một mảnh khói bụi mịt mờ.

"Dẫn ta đến đây làm gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ra ngoài đi dạo." Vũ Độc đáp, lại vứt một gói hành trang lên lưng ngựa. Nơi này cách phủ Thái Thú cũng không xa, chỉ cần băng qua con đường nhỏ từ sau phủ đệ, lại hướng về phía sườn núi phủ đầy thanh tùng đi một chốc. Trên sườn núi có một bức tường cao khoảng nửa người, bọn họ đi vòng quanh một hồi, tìm được một cánh cửa làm bằng ván gỗ.

Cách tầng cửa gỗ đó, là một dòng ôn tuyền dày đặc hơi sương.

Đoạn Lĩnh đã nhiều ngày chưa tắm, vừa phải trầm mình xuống nước vừa phải lặn lội đường xa, nhìn thấy nơi này không khỏi hoa tâm nộ phóng. Vũ Độc đang muốn cùng Đoạn Lĩnh ôn tồn một hồi, Đoạn Lĩnh lại bận rộn cởi áo tháo thắt lưng, bước vào ôn tuyền.

Vể mặt của Vũ Độc càng bất đắc dĩ, chỉ đành theo y cởi quần áo cùng tiến vào bên trong.

Đoạn Lĩnh vừa trầm người xuống nước liền "A" một tiếng, kêu lên: "Thật nóng!"

Vũ Độc ôm ngang hông Đoạn Lĩnh, tách hai chân ra để y ngồi trên đùi mình, tránh cho thiếu niên bị sự trơn trượt của đáy ao làm cho ngã sấp xuống.

"Nơi này có từ khi nào?" Đoạn Lĩnh cảm giác khu ôn tuyền này đã bị thanh lý rất sạch sẽ.

"Nghiệp thành xưa nay đã có ôn tuyền." Vũ Độc đáp, "Tiền nhậm Thái Thú tu sửa lại, thật ra còn rất biết hưởng thụ."

Nhiều ngày uể oải, cho dù đã ngủ suốt một ngày một đêm nhưng sự mệt mỏi vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, chỉ cần vừa tiến vào trong ao, một thân ủ rũ liền theo nước cuốn đi hết sạch.

Đợi đến hoàng hôn, tà dương đỏ rực lộ khỏi mây đen phủ đỏ cả núi rừng, Đoạn Lĩnh tắm tắm ngâm mình, lười biếng nằm trong lòng Vũ Độc.

Vũ Độc chọn một chỗ nước cạn ôm lấy Đoạn Lĩnh ngâm người thư giãn. Lồng ngực và bờ lưng của Vũ Độc đều đã ngâm đến đỏ lên, da thịt cường tráng cứ thế tỏa sáng trong làn nước.

"Thẳng người lên một chút." Vũ Độc thấp giọng nỉ non bên tai Đoạn Lĩnh, tiện thể luồn tay ra phía sau vặn bung hai chân đối phương.

Đoạn Lĩnh trực tiếp đứng dậy, xoay người xoạc chân ngồi ngang eo Vũ Độc, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt của hắn.

Lần này y muốn chủ động, Vũ Độc định ôm y lại bị y kềm tay ngăn cản.

Đoạn Lĩnh chuyên chú nhìn Vũ Độc, chậm rãi ngồi xuống, hô hấp của Vũ Độc trở nên dồn dập, nước ôn tuyền theo sự phập phồng của Đoạn Lĩnh mà hơi nhộn nhạo.

Thái dương dần chìm, chỉ lưu lại một vầng sáng sau cùng màu tím nhạt, rọi qua đôi vai Đoạn Lĩnh. Theo gió thổi đi, mây đen dần tan mất, ôn tuyền phản chiếu cả dãy ngân hà lấp lánh. Vũ Độc xoãi người nằm

trong dòng suối, trong ánh mắt mơ hồ xuất hiện bầu trời đầy sao, bên dưới trời sao ấy chính là khuôn mặt thanh tú của Đoạn Lĩnh.

Vũ Độc vươn tay ôm lấy thiếu niên, để y tựa vào bờ ao, áp đôi môi nóng rực lên người đối phương, dưới thân tiến nhập vào nơi sâu nhất rồi giữ chặt, siết mạnh vòng tay nhỏ giọng thủ thỉ bên tai y.

Trong mắt Đoạn Lĩnh dâng lên ánh nước, xoa cổ Vũ Độc thấp giọng trả lời, cùng hắn quấn quýt.

Đợi đến một hồi lâu sau, hai người đều đầu váng mắt hoa Vũ Độc mới ôm Đoạn Lĩnh ra ngoài, giúp y lau khô thân thể.

Gió núi thổi qua, Đoạn Lĩnh trùm áo choàng lên, cùng Vũ Độc nắm tay xuống núi.

"Đang suy nghĩ gì?" Trên mặt Vũ Độc còn mang một tia đỏ ửng.

"Ta thậm chí có điểm không muốn trở về." Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc mười ngón tương cận, thấp giọng nói, "Nơi này tuy rằng một mảnh hoang vắng, nhưng cũng rất đẹp."

Vũ Độc đáp: "Trở về Đông cung ngươi liền đem toàn bộ những kẻ chướng mắt quét sạch, chỉ để lại mình ta là được."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, lúc hai người trở lại phủ Thái Thú đã là thời gian lên đèn, đầu bếp trong phủ đưa thực đơn buổi tiệc hôm nay cho Đoạn Lĩnh xem xét.

"Ngươi ngồi đi." Đoạn Lĩnh ra hiệu cho Vũ Độc ngồi vào chủ vị.

"Ta đi uống rượu với Trịnh Ngạn." Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh hiểu ý Vũ Độc, y muốn họp mặt với Gia Luật Tông Chân và Bạt Đô, nhưng Trịnh Ngạn lại không thể tham dự, Vũ Độc liền đi bồi hắn ăn cơm chiều, tránh cho đối phương rảnh rỗi đi nghe những thứ không nên nghe.

"Cũng được." Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, gật đầu.

Dù sao cũng đã về đến nhà rồi, hẳn là không có nguy hiểm gì.

"Chuẩn bị dọn tiệc." Đoạn Lĩnh nói với Tôn Đình, "Các vị cực khổ, sau khi dọn rượu và thức ăn lên cứ để thị vệ của khách nhân trông chừng bên ngoài, các người cứ chờ bên ngoài trung viện, có động tĩnh gì liền tùy thời báo cho tướng quân Giáo Úy."

Tôn Đình gật đầu, đợi một hồi Gia Luật Tông Chân đã tới trước, hướng về phía Đoạn Lĩnh gật đầu.

"Đi ngâm ôn tuyền?" Gia Luật Tông Chân hỏi.

Đoạn Lĩnh cười nói: "Làm sao ngươi biết?"

Gia Luật Tông Chân đáp: "Sau giờ ngọ vốn muốn cùng ngươi trò chuyện, miễn cho lát nữa nói sai. Lại nghe hạ nhân báo ngươi đã đi hậu sơn."

Đoạn Lĩnh nói: "Nếu ngươi muốn đi lúc nào cũng có thể đi, phía Bạt Đô ngược lại cũng không hề gì… dù sao vẫn coi như nửa người mình."

Đoạn Lĩnh đã từng đặc biệt dặn dò Vũ Độc, tuy Bạt Đô là người Nguyên nhưng cũng không nên căm hận hắn, mà Lang Tuấn Hiệp cũng là như vậy. Vì vậy, Vũ Độc liền để Bạt Đô lưu lại trong phủ, để Thuật Luật Đoan cùng vài tên thị vệ canh giữ, coi như tạm thời giam lỏng.

Lúc hạ nhân trong phủ mang thức ăn lên thì Thuật Luật Đoan cũng mang Bạt Đô đến, vươn tay làm một thủ thế mời, bản thân lại đứng trước cửa xem chừng. Đợi thức ăn đều được dọn lên xong, Thuật Luật Đoan hợp thời đóng cửa, chắp tay sau lưng thủ hộ bên ngoài.

Tuy rằng hắn rất ít lời, thế nhưng chỉ từ những động tác nhỏ đó liềnn có thể nhận ra sự tỉ mỉ và trung thành.

"Mời ngồi." Đoạn Lĩnh nói.

Trong mắt Gia Luật Tông Chân mang theo tiếu ý: "Bố Nhi Xích Kim, ngày đó hội ngộ vội vàng, chúng ta đã lâu không gặp, tâm sự đi."

Bạt Đô liếc nhìn hai người, hắn bị nhốt đã mấy ngày, trên người bắt đầu tản mát ra ý vị nôn nóng.

Nhưng hắn cũng không nói gì thêm, chỉ ngồi xuống vị trí của khách nhân.

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm người này vậy mà còn chưa tắm rửa, vẫn giống như trước đây, không thích tắm.

"Ta đói bụng, dùng cơm trước đi, hai vị, mời." Đoạn Lĩnh hướng về hai người nâng chén, Gia Luật Tông Chân cũng đáp lại, hai người mỉm cười uống cạn. Bạt Đô trước sau đều không cử động, chỉ trầm mặc nhìn Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh quả thực đã rất đói, từ sáng đến giờ y chỉ ăn một tô mì, vừa đặt chén rượu xuống liền bắt đầu xé bánh nướng chấm vào nước thịt, lại uống thịt dê, gắp rau dưa, lang thôn hổ yết.

Gia Luật Tông Chân nói: “Thức ăn của Nghiệp thành mùi vị không tệ.”

Đoạn Lĩnh nói: “Có một đại sư trù nghệ tinh thông đến đây nên thức ăn mới có thể tốt như vậy, thức ăn trong phủ trước kia, kiên quyết không dám mang ra đãi khách.”

Bạt Đô vốn tưởng rằng Đoạn Lĩnh sẽ nói thêm gì đó, không ngờ hai người lại thực sự vùi đầu ăn uống, lúc này một cỗ tức giận cũng theo đó tiêu mất, bắt đầu liên tục gắp thức ăn.

“Ngươi quá coi thường y.” Gia Luật Tông Chân nói với Bạt Đô, “Quả nhiên lại ngã ở chỗ của y.”

Đoạn Lĩnh nói: “Từ nhỏ đều là hắn đè ta xuống đánh, cuối cùng cũng coi như hòa nhau một ván. Hắn nếu không phải vì muốn cứu ta cũng không đến mức thất bại. Bạt Đô, ta ở đây tạ lỗi với ngươi, là ta không tốt, dùng tình nghĩa của hai ta tính toán với ngươi, chỉ là ta thật sự thân bất do kỷ. Hiện tại, kính ngươi một chén.”

Đoạn Lĩnh nói ra những lời này coi như đã hoàn cứu lại mặt mũi của Bạt Đô.

“Con mẹ nó, ta là chính mình tìm.” Bạt Đô đáp, cầm chén lên một hơi cạn sạch.

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, Gia Luật Tông Chân cũng kính Bạt Đô, mọi người nâng cốc uống.

“Mấy ngày nữa ta sẽ đưa ngươi trở về.” Đoạn Lĩnh còn nói.

“Đưa ta trở về?” Trong giọng nói của Bạt Đô mang theo hàm ý giễu cợt.

Đoạn Lĩnh nói: “Không nên sao? Vậy ngươi muốn thế nào?”

Bạt Đô đáp: “Oa Khoát Đài sẽ không tiếp nhận bất kỳ điều kiện gì của ngươi, hết hy vọng đi.”

“Không hẳn.” Gia Luật Tông Chân nói, “Ta đã ra lệnh cho thủ hạ ngày đêm kiêm trình đưa tin cho Hách Liên Bác. Đến lúc đó ba nước Tây Lương, Trần, Liêu liên hợp cùng người Nguyên đánh một trận. Lần sau gặp mặt, nói không chừng đã là ở trên chiến trường rồi.”

Đoạn Lĩnh thầm than một tiếng ‘Hảo’, Gia Luật Tông Chân quả nhiên đủ nhanh nhẹn dũng mãnh.

167. Quyển 3 - Chương 167: Thù Đồ

"Về phần tên Hách Liên nói ngọng kia?" Bạt Đô cười nhạt, "Chăn ngựa y còn tạm được, muốn hành quân đánh trận thì không phải đối thủ của ta."

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, ngươi còn nói Tông Chân khinh người, bản thân ngươi không phải cũng ngông cuồng sao? Đã thua dưới tay ta hai lần, hiện tại còn là tù nhân vẫn có thể tự cao như vậy.

"Ngươi toàn bộ đã đoán sai." Gia Luật Tông Chân nói, "Ta liền mang lời của ngươi trả lại cho ngươi vậy."

Bạt Đô: "..."

Đoạn Lĩnh nhịn không được bật cười, suýt nữa bị rượu sặc đến.

"Ngươi không nói gì sao?" Gia Luật Tông Chân hướng về phái Đoạn Lĩnh hời hợt nói.

"Ta không dám nói." Đoạn Lĩnh đáp, "Từ nhỏ ta đã không thể uống rượu, vừa uống liền say, sẽ nói lời thật lòng. Nhưng vừa nói thật lòng liền phải thua."

"Người nào thật lòng kẻ đó liền thua." Gia Luật Tông Chân nói, "Thế đạo này vì sao lại biến thành như vậy?"

"Đúng vậy." Đoạn Lĩnh thở dài, nói, "Thế nào lại biến thành như vậy?"

Ba người trầm mặc một lát, Bạt Đô đối với tình cảnh Liêu đế cùng Thái tử Nam Trần kẻ xướng người họa như vậy có chút xúc động, nói: "Hán nhân các ngươi uống rượu quá ít."

"Thuật Luật Đoan." Đoạn Lĩnh phân phó, "Đổi bát lớn cho hắn uống rượu, mang cả vò tới đây."

Thuật Luật Đoan đổi bát, Bạt Đô tự nhiên uống cạn.

"Ngươi đi đi." Đoạn Lĩnh nói, "Đừng đánh nhau nữa, tương lai cho dù đến chân trời góc biển chúng ta còn có thể làm an đáp, ta không muốn mất đi ngươi. Bạt Đô, ta không muốn có một ngày đích thân ta phải cầm đao đâm vào ngực ngươi, hoặc là phải chết dưới đao của ngươi."

Động tác cạn chén của Bạt Đô hơi dừng một chút, không nói gì, chỉ chăm chú nhìn vào ảnh phản chiếu của mình trong bát rượu.

"Ngươi, Hách Liên, Tông Chân." Đoạn Lĩnh nói, "Ta chỉ có ba người các ngươi là bằng hữu, ta không muốn cùng các ngươi trở thành cừu nhân, có đôi khi ta vẫn luôn suy nghĩ..."

Đoạn Lĩnh thở dài, uống một hớp rượu, nói: "Vì sao chúng ta cứ phải đánh tới đánh lui như vậy, ngày đó sau khi trốn khỏi doanh trướng của ngươi kỳ thực ta rất khó chịu, không biết vì sao, đã nhiều năm như vậy không gặp rồi, kỳ thực ta cũng rất nhớ ngươi. Chỉ là hiện tại hết thảy đều đã thay đổi, nếu như có thể, ta thật muốn trở về khi mọi người còn niên thiếu, tại Ích Ung quán năm đó mọi người đều không có nhiều sầu lo đến thế, không phiền não ưu tư, cả ngày đều vô cùng vui vẻ."

"Chỉ là thời gian không đợi người." Đoạn Lĩnh còn nói, "Hết thảy đều không giống nhau, phụ thân ta đã chết, Lang Tuấn Hiệp cũng phản bội ta, đồng học năm đó, phu tử đều đã chết, Thái Diêm muốn giết ta. Những người ta từng quen biết, nếu không phải đã thay đổi chính là đều chết."

Đoạn Lĩnh nhìn chằm chằm vào ly rượu, trầm giọng nói: "Ta không muốn mất đi ngươi, Bạt Đô, chúng ta có thể không đánh nhau không?"

"Ngươi từng nhìn thấy phương bắc sao?" Bạt Đô đột nhiên hỏi.

Đoạn Lĩnh bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn hắn.

"Cũng không phải Thượng kinh, là phía xa hơn nữa về phương bắc." Bạt Đô nói, "Hô Luân Bối Nhĩ, Quan sơn, sông Sắc Lang Cách, nơi không có một ngọn cỏ nào sống được, cũng là nơi ta sinh ra."

Đoạn Lĩnh đáp: "Không có."

"Đó là nơi ngay cả phụ thân của ngươi cũng không muốn dẫn ngươi đi." Bạt Đô nói, "Mùa đông ở nơi đó còn dài hơn ba mùa xuân hạ thu cộng lại, rất lạnh, vô cùng lạnh. Không giống người Hán ở phía nam, trước đây người Nguyên mỗi gia đình đều sinh hơn năm hài tử, thế nhưng chỉ có thể trưởng thành khoảng hai người. Thức ăn rất ít, không giống các ngươi có thóc gạo ăn không hết, mười văn tiền một đấu, khi thu hoạch vụ thu, lương thực xếp thành núi nhỏ."

Bạt Đô nói: "Chúng ta sinh ra ở phương bắc, dựa vào cái gì cả đời phải ở lại nơi đó? Các ngươi sinh ở phương nam là vận khí của các ngươi, dựa vào cái gì cho rằng nơi này là của các ngươi? Nếu không để Hán nhân ngược bắc, chúng ta xuôi nam, thay đổi hoàn cảnh?"

"Gia Luật Tông Chân." Bạt Đô nói, "Ngươi dám nói các ngươi cũng không phải đều nghĩ như vậy? Các ngươi chân trước đánh vào, ở bên trong trường thành lập quốc, hiện tại nam bắc Hoàng Hà đều là địa bàn của các ngươi. Bây giờ ngươi lại cùng người Hán đến khuyên chúng ta an phận thủ thường, ở lại cái nơi ngay cả cỏ cũng không mọc được?"

Gia Luật Tông Chân trầm mặc không nói.

"Đó là ruộng đồng đời đời người Hán khai khẩn." Đoạn Lĩnh nói, "Là nhà của chúng ta. Hiện tại ngươi xông vào nhà của ta, ngang ngược hỏi ta vì sao ta sinh ra ở đây liền có thể thừa hưởng nơi này? Đây là nên sao?"

"Đương nhiên không nên." Bạt Đô nói, "Ngươi đánh bại ta liền có thể cướp đi tất cả thuộc về ta, không phải rất công bằng sao?"

Đoạn Lĩnh: "…"

Thẳng đến lúc này y mới chân chính hiểu rõ cách nghĩ của Bạt Đô, kẻ này từ nhỏ đến lớn đều là sói hoang, cách nghĩ của hắn không giống người Hán, chưa từng trải qua giáo hóa.

Hắn cho rằng cá lớn nuốt cá bé chính là quy luật của đất trời.

"Chúng ta đã từng nghĩ như vậy." Gia Luật Tông Chân rốt cục cũng ở miệng, "Bố Nhi Xích Kim, ngươi không cảm thấy Nguyên nhân thiếu chút gì sao?"

"Thiếu ăn, thiếu mặc." Bạt Đô cầm lấy chiếc đũa, nghiêm túc nói, "Không thiếu mấy thứ này."

Sau đó, hắn tiện tay ném đũa xuống đất, dùng tay cầm lấy tảng thịt bò nhai nuốt, ngẩng đầu nhìn Đoạn Lĩnh, còn nói: "Còn có một biện pháp, ngươi theo ta đi, ta liền không nói hai lời lập tức lui binh."

"Ngươi rốt cuộc muốn ta theo ngươi làm gì?" Đoạn Lĩnh thực sự không hiểu được yêu cầu này của Bạt Đô.

"Y sẽ không đi cùng ngươi." Gia Luật Tông Chân nói, "Y không thương ngươi, ngươi hiểu không? Y không phải đồ vật của ngươi, y cũng có tình nhân của mình. Chỉ cần đối phương không muốn, chỉ sợ là một con dê ngươi cũng không thượng được."

Trong thoáng chốc gương mặt Đoạn Lĩnh đỏ bừng.

"Con mẹ nó, ngươi rốt cuộc là người hay là súc sinh?" Gia Luật Tông Chân mắng, "Ngươi coi y là gì, ngươi vốn không xứng với y."

"Đợi ta bắt được lão mẫu Thái hậu tư thông với Hán cẩu của ngươi." Bạt Đô dùng Nguyên ngữ mắng, "Ngươi liền biết ta là người hay súc sinh."

"Chỉ sợ con súc sinh ngươi chỗ nào cũng không đi được." Gia Luật Tông Chân dùng Liêu ngữ mắng, "Chỉ có thể quẩy đuôi với Hán cẩu trong miệng chính mình!"

Bạt Đô dùng Nguyên ngữ mắng Gia Luật Tông Chân, Gia Luật Tông Chân dùng Liêu ngữ đáp lễ Bạt Đô.

"Được rồi." Đoạn Lĩnh thấy hai người vừa uống rượu đã có tư thế muốn ân cần thăm hỏi toàn gia đối phương, vội nói, "Không nên tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa…"

Bạt Đô cảm thấy hơi men bốc lên, một cước đá án xông ra, Đoạn Lĩnh lập tức đứng dậy định ngăn trở hai người, Bạt Đô bắt lấy Đoạn Lĩnh đè y lên án cường hôn, Đoạn Lĩnh nỗ lực giãy dụa, khí lực của Bạt Đô lại lớn như dã thú.

Gia Luật Tông Chân xông lên, một tay nhấc Bạt Đô ném xuống đất, Bạt Đô nổi giận gầm lên nhào sang đẩy Gia Luật Tông Chân, hai người lập tức làm ngã mấy cái án.

Thuật Luật Đoan từ bên ngoài mở cửa, Gia Luật Tông Chân bị Bạt Đô đẩy một cái, cả người ngã về phía sau, đè gãy một cái án có bày thức ăn, rượu đổ lênh láng.

"Không được vào đây!" Gia Luật Tông Chân đơn giản dứt khoát cởi ra ngoại bào vắt ở bên hông. Bạt Đô nhìn chằm chằm Gia Luật Tông Chân, cũng vén tay áo lên, khom người, hai mắt tập trung nhìn động tác của đối phương.

Hai người đồng thời nhào lên, Gia Luật Tông Chân bị Bạt Đô dùng thô kình đá bay, ngã nhoài trên đất chật vật bất kham.

Bạt Đô lại nhấp một hớp rượu, nâng cốc tiện tay ném xuống đất, sứ vỡ nát bấy, lại chỉ vào Đoạn Lĩnh, nói: "Bảo tình nhân của ngươi đến đây, đấu vật, không được dùng chiêu thức gian lận của người Hán. Hắn thắng ta, ta liền lui binh, thua, ngươi theo ta đi."

"Ta không phải vật để các ngươi cá cược." Đoạn Lĩnh cuốn tay áo lên, nói, "Đi ra ngoài, ta chơi với ngươi."

Bọn lính trong viện đều nhìn quanh, Đoạn Lĩnh lại ra lệnh không được làm kinh động Vũ Độc và Trịnh Ngạn, hướng về phía Bạt Đô, nói: "Ngươi thắng, ta liền thả ngươi, ngươi dẫn binh đến cùng ta đánh một trận ở Tầm Thủy. Ngươi thua, tự mình cút về, lui binh."

Bạt Đô đứng trong viện nhìn Đoạn Lĩnh.

"Không khoa tay múa chân với ngươi." Bạt Đô nói, "Không muốn khi dễ ngươi, ngươi sinh ra không phải vì đánh nhau."

Đoạn Lĩnh vừa tiến lên nắm lấy vai Bạt Đô, Bạt Đô xoay người lại vịn vào vai Đoạn Lĩnh, dùng sức, Đoạn Lĩnh liền lộn ngược ngã xuống.

Bọn lính đang định tiến lên Đoạn Lĩnh đã vỗ vỗ y phục, ý bảo mình không sao, lại đổi bước, khom người muốn nhấc hông của Bạt Đô lên. Bạt Đô nhẹ nhàng xoay thân, dễ dàng quăng ngã Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh: "..."

Đoạn Lĩnh vừa đứng lên, Bạt Đô lần đầu tiên ra tay tấn công, chỉ dùng một chiêu liền đánh y ngã xuống.

"Trước đây đều là ta nhường ngươi." Bạt Đô không nhịn được nói, "Thật nghĩ ngươi có thể kiên trì ba chiêu dưới tay ta? Từ ngày đầu tiên quen ngươi ta đã nhường ngươi, ngươi có hiểu không?"

Đoạn Lĩnh chỉ đứng đó, im lặng không lên tiếng, Bạt Đô xoay người nhìn y, trong ánh mắt mang theo một tia thất lạc.

Trong phòng khách, Gia Luật Tông Chân cuồng nộ, một cước đá lăn án kỷ.

"Gia Luật Tông Chân! Uống rượu! Có còn uống hay không!" Bạt Đô nhìn vào phòng, lớn tiếng nói.

Gia Luật Tông Chân xách một vò rượu ra, còn chút men say, Bạt Đô lại kéo hắn đi vào vườn hoa. Gia Luật Tông Chân có chút hờn giận muốn ngăn Bạt Đô, thế nhưng tài nghệ không bằng người chỉ đành hết cách, đành phải đi theo.

Duy còn Đoạn Lĩnh đối mặt với cả gian phòng hỗn độn, thở dài.

Đoạn Lĩnh rời khỏi sân viện, xa xa Vũ Độc và Trịnh Ngạn đang uống rượu.

"Ngươi không sao chứ?" Trịnh Ngạn thấy thần sắc Đoạn Lĩnh không tốt.

"Không có việc gì." Đoạn Lĩnh về phòng, ỉu xìu đóng vửa lại, phiền muộn không gì sánh được. Men rượu đã dần tan đi, khiến y tỉnh táo hơn rất nhiều.

"Làm sao vậy?" Vũ Độc tiến lên, dùng tay áp lên trán Đoạn Lĩnh thăm dò, "Khó chịu?"

"Không sao cả." Đoạn Lĩnh buồn bực nói, "Ngươi cứ uống rượu đi, đi nào."

Vũ Độc lại đợi một chút, Đoạn Lĩnh vẫn kiên trì muốn một mình lẳng lặng, Vũ Độc liền bước ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Đoạn Lĩnh nằm trên giường trằn trọc, nhớ lại rất nhiều việc khi còn ở học đường, rất nhiều việc năm đó không hiểu hiện tại cũng dần dần rõ ràng. Cảm giác giống như song phương đều có ý tứ trong lòng, hoặc những lần hờn giận không giải thích được, rõ ràng là như vậy, sự hung tàn như sói hoang trong mắt Bạt Đô từ khi đó hầu như đã muốn nuốt trọn cả người của y.

Bọn họ vẫn luôn giận dỗi nhau, thế nhưng lại có cái gì đáng để tức giận chứ?

Y nhớ đến khi còn bé, có một lần y nhìn thấy một con hồ điệp xinh đẹp trong vườn hoa, liền gọi Bạt Đô mau đến xem, hồ điệp vỗ cánh bay đi.

Đến xế chiều, Bạt Đô vất vả đã lâu mới bắt được hồ điệp cho y, còn đem hồ điệp ép vào một quyển sách. Mà Đoạn Lĩnh lại vì việc này cãi nhau một trận với hắn, Đoạn Lĩnh cảm thấy Bạt Đô quá tàn nhẫn, Bạt Đô lại cho rằng hảo ý của mình bị Đoạn Lĩnh khinh thường, lập tức giận dỗi không thèm ăn cơm, thế nhưng cuối cùng vẫn cúi đầu nhận sai.

Mỗi lần bọn họ cãi nhau, cuối cùng đều là Bạt Đô đến tìm y giảng hòa, mà Đoạn Lĩnh chỉ biết không để ý đến hắn cả mấy ngày, không chịu nói chuyện cùng hắn, có khi Bạt Đô thậm chí còn phải dụ dỗ y mới xong việc.

Hiện tại nghĩ lại, trong lòng Đoạn Lĩnh không khỏi tràn đầy áy náy.

Y đẩy cửa ra, Vũ Độc và Trịnh Ngạn vẫn đang uống rượu.

"Vừa rồi đã nói những gì?" Vũ Độc vỗ vỗ đùi, ý bảo Đoạn Lĩnh ngồi lên.

Đoạn Lĩnh lại không muốn bị Trịnh Ngạn đùa cợt, ngồi vào một bên, cầm chén rượu của Vũ Độc lên nhấp một hớp.

"Không nói gì?" Đoạn Lĩnh nói, "Bạt Đô không chịu lui Binh."

Vũ Độc nói: "Vậy liền đem hắn thiên đao vạn quả, chém đầu đưa trở về, lại chuẩn bị đánh nhau một trận là được. Gia Luật Tông Chân đã phái người đưa tin đến Tây Lương, Trịnh Ngạn cũng đã gởi thư xin mượn binh của Hoài Âm Hầu, viện binh trong vòng mười ngày có thể đến."

"Ta vẫn nên nghĩ thêm biện pháp thôi." Đoạn Lĩnh nói, "Tông Chân cùng hắn đang uống rượu, ta đi xem một chút."

Lúc Đoạn Lĩnh vào lại trắc viện đã là sau nữa đêm, chỉ thấy Bạt Đô nghé vào trên bàn đá, Gia Luật Tông Chân lại giống như không có việc gì, bên chân bọn họ lăn lốc năm sáu vò rượu rỗng.

168. Quyển 3 - Chương 168: Điều Kiện

Đoạn Lĩnh còn thoáng nhìn qua Tông Chân, ý tứ là chuyện thế nào?

Tông Chân lắc đầu, cũng không biết làm thế nào, dùng khẩu hình miệng phát âm nửa câu đầu, Đoạn Lĩnh lại nhớ đến một tác phẩm của thi nhân Liêu quốc năm đó đã được học ở Ích Ung quán 'Ta cùng người gần trong gang tấc, mà hai tấm lòng phân cách thiên nhai. Tuyết ngày rét đậm, tối tối quang hoa, người cùng ta dù ngủ một phòng, nhưng trong lòng không hề gặp gỡ.

Đây là bài thơ tự thuật của một thiếu phụ có phu quân thay lòng đổi dạ, Đoạn Lĩnh bỗng nhiên không khỏi sinh ra cảm khái, muôn vàn phẫn nộ, tất cả tranh chấp từ nhỏ đến lớn đều không nói rõ lắm, những giận dỗi vu vơ đều hóa thành hai chữ —— không hiểu.

"Ta không hiểu hắn." Đoạn Lĩnh nói.

"Ngươi cũng không muốn đi hiểu hắn." Gia Luật Tông Chân thiện ý nhắc nhở.

Đoạn Lĩnh không thể không thừa nhận, quả thực là như vậy.

Y cởi ngoại bào xuống, khoác lên vai Bạt Đô, cùng Gia Luật Tông Chân rời đi.

"Hắn có nhắc đến ta sao?" Đoạn Lĩnh đi dưới ánh trăng, hỏi Tông Chân.

"Không có." Gia Luật Tông Chân trong mắt mang theo tiếu ý, Đoạn Lĩnh lại biết, Bạt Đô nhất định có nhắc đến y, còn nói rất nhiều. Nhưng nếu Gia Luật Tông Chân đã chọn không nói cho y biết, Đoạn Lĩnh cũng liền thức thời không tiếp tục hỏi thêm.

"Như vậy chúng ta có lẽ phải đi con đường thứ hai rồi." Đoạn Lĩnh dừng bước, xoay người nói với Tông Chân.

"Con đường thứ hai là gì?" Gia Luật Tông Chân hỏi.

"Tiếp thu tất cả những việc phải đến." Đoạn Lĩnh nói, "Tập trung toàn bộ quân lực vào Nghiệp thành, lại thỉnh cầu viện trợ từ phía nam, dùng tốc độ nhanh nhất tiễn ngươi về Liêu quốc, chờ ngươi phái viện binh tới. Nếu như chúng ta có thể bảo vệ Nghiệp thành, cộng thêm các người đưa quân tới kịp thời, nói không chừng trước tháng chạp là đủ có thể đánh một trận với Nguyên quân ở Hà Bắc quận."

"Hung hiểm đến cực điểm." Gia Luật Tông Chân đáp, "Không còn biện pháp gì khác sao?"

"Đã không có." Đoạn Lĩnh đáp.

"Ví dụ như bắt hắn làm con tin." Gia Luật Tông Chân nói, "Ép Tra Hãn lui binh."

"Như vậy sẽ hại chết hắn." Đoạn Lĩnh nói, "Đồng dạng cũng không chiếm được những gì chúng ta muốn, Tra Hãn sẽ lập tức phái binh giết qua, đàm phán chỉ phí công."

"Không phải toàn bộ đều phí công, chỉ là sợ ngươi làm không được." Gia Luật Tông Chân cười nói, "Đàm phán, là trao đổi có điều kiện, nếu không nói xong liền giết con tin. Ngươi nỡ lòng hạ thủ?"

“Luyến tiếc.” Đoạn Lĩnh bất đắc dĩ nói, “Vì vậy mới nói giữ hắn làm con tin không phải ý kiến gì hay, cho dù Tra Hãn không đáp ứng điều kiện chúng ta cũng không giết hắn được.”

“Cũng không phải chúng ta.” Gia Luật Tông Chân nói, “Là ngươi.”

“Là ta.” Đoạn Lĩnh nhìn sâu vào mắt Tông Chân.

“Đợi vài ngày nữa đi.” Gia Luật Tông Chân nói, “Tra Hãn án binh bất động, nhất định có nguyên nhân của hắn, cái nguyên nhân này không quá có khả năng nằm trên người Bố Nhi Xích Kim.”

“Thời gian cấp bách.” Đoạn Lĩnh nói, “Không thể đợi thêm nữa.”

“Chờ một chút.” Gia Luật Tông Chân lại nói, “Ngươi còn chưa nói chuyện rõ ràng với Bạt Đô đâu.”

“Còn có thể nói thế nào?” Đoạn Lĩnh thở dài, nhưng nếu Tông Chân đã nói như vậy y vẫn quyết định đợi thêm một ngày nữa. Lúc này trời đã mờ sáng, mùa đông tới, gió lạnh gào thét chiếm lĩnh sân viện, hai người lại đối mặt với nhau nói lời từ biệt, tự trở về phòng mình.

Đợi đến khi Đoạn Lĩnh về đến phòng, Trịnh Ngạn đã uống xong rượu rời đi, chỉ còn lại Vũ Độc ngồi trên giường, đặt Liệt Quang kiếm ngang trên đầu gối, mà hắn lại đang chăm chú lau chùi thanh bảo kiếm nọ.

Đoạn Lĩnh ngáp dài, mệt mỏi tựa vào thân thể Vũ Độc.

“Nghĩ thông suốt rồi?” Vũ Độc nghiêng đầu hỏi Đoạn Lĩnh, thuận lợi tra Liệt Quang kiếm vào bao đặt sang một bên, ôm hông Đoạn Lĩnh đặt người lên giường.

“Vẫn chưa.” Đoạn Lĩnh vốn đang phiền muộn, thế nhưng mỗi khi ở cùng với Vũ Độc y đều có thể cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

“Cứ để bọn họ tới.” Vũ Độc thấp giọng nói, “Không cần sợ người Nguyên, ngươi không cần tiếp tục ăn nói khép nép trước bọn mọi rợ đó nữa.”

Đoạn Lĩnh “Ừ” một tiếng, ngắm nhìn khuôn mặt của Vũ Độc, Vũ Độc nói: “Ngủ đi, không làm khổ ngươi nữa, nội chính ngoại giao về ngươi, hành quân chiến tranh về ta. Nếu bọn họ không đàm phán được liền đánh lên, chúng ta cũng không phải dễ khi dễ.”

Đoạn Lĩnh hỏi: “Ngươi thực sự có nắm chắc không?”

“Diêu Phục sẽ phái binh bang trợ chúng ta.” Vũ Độc đáp, “Ta đã bàn bạc xong với Trịnh Ngạn rồi.”

“Thật vậy chăng? Hắn sẽ đến?” Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Vũ Độc gật đầu, lại để Đoạn Lĩnh gối lên ngực của mình.

“Điều kiện gì?” Đoạn Lĩnh biết Vũ Độc mặc dù có giao hảo với Trịnh Ngạn thế nhưng chưa chắc đủ để đối phương đáp ứng chuyện lớn như vậy, mà cho dù Trịnh Ngạn thật sự muốn dùng toàn lực cứu trợ, Diêu Phục cũng chưa chắc sẽ hoàn toàn nghe lời hắn.

Nhất định có điều kiện.

“Ngươi không cần xía vào.” Vũ Độc nói.

“Ngươi nói cho hắn biết thân phận của ta rồi sao?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Đương nhiên không có.” Vũ Độc đáp.

Đoạn Lĩnh thực sự không nghĩ ra Vũ Độc làm thế nào để thuyết phục Trịnh Ngạn, lại làm sao thuyết phục được Diêu Phục đưa quân đến tiếp viện. Hơn nữa, cho dù Hoài Âm Hầu phái binh đến đây, mùa đông quá lạnh, bọn họ cũng chưa chắc đánh thắng được Nguyên quân, quả thật khiến người phiền chết.

“Ngủ đi.” Vũ Độc nói, “Nếu ngày mai ngươi đến tìm hắn, hắn có thể sẽ nói chuyện với ngươi.”

Trời vừa sáng, Đoạn Lĩnh quyết định tạm thời quên đi những vấn đề này, cuộn tròn trong lòng Vũ Độc ngủ say.

Ngày hôm sau, Đoạn Lĩnh vừa thức dậy, đang dự định đi xem Bạt Đô đang say rượu thì đã thấy một gã quân sỹ mang thư quỳ một chân dưới đất, đang ở trước mặt Gia Luật Tông Chân, Vũ Độc, Trịnh Ngạn cùng Phí Hoành Đức bẩm báo quân tình.

Đoạn Lĩnh lại gật đầu với Trịnh Ngạn, đã mấy ngày nay y cũng chưa nói được vài câu trọn vẹn với đối phương, thực sự là bận rộn đến không thể lo lắng hết.

“Vũ Độc tướng quân nói ngài ngủ quá trễ.” Phí Hoành Đức nói, “Muốn để ngài ngủ lâu hơn một chút, vì vậy còn không đợi ngài tới đã gọi mọi người đến thương nghị.”

“Không có gì đáng ngại.” Đoạn Lĩnh bước đến bên cạnh án của Vũ Độc, ngồi xuống hỏi: “Tình huống thế nào?”

Người mang tin này là thám báo Liêu quốc được Gia Luật Tông Chân phái ra, phụ trách điều tra tình hình bên bờ sông. Người này đã mang đến một tin tức vô cùng trọng yếu —— Bạt Đô bị bắt, quân lệnh của

Oa Khoát Đài đến trước, để hắn thống lĩnh quân đội. Sau đó quân lệnh của Sát Hợp Đài lại tới, bảo Tra Hãn không được giao quân đội cho Bạt Đô, lập tức dốc sức công hãm Lạc Nhạn thành rồi lại chuyển hướng hành quân về phía Trung kinh, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

Đoạn Lĩnh một bên lắng nghe, một bên giúp Trịnh Ngạn và Vũ Độc phiên dịch, người mang tin là dựa vào đối thoại nghe lỏm được trong doanh trại Nguyên quân mà suy đoán nội tình, trong lúc nói chuyện có xen lẫn Nguyên ngữ, sau đó còn kết hợp với suy đoán của Gia Luật Tông Chân và Đoạn Lĩnh, phi thường phức tạp. Mọi người thảo luận một hồi, trên mặt lộ ra biểu tình 'có thể lợi dụng'.

"Chỉ có thể dựa vào ngươi." Gia Luật Tông Chân nói, "Đêm qua ta đã nghĩ kỹ lưỡng, ngươi nói đúng, thời gian không đợi người, ngày mai ta sẽ lập tức rời Nghiệp thành, quay về Trung kinh."

Đoạn Lĩnh biết rằng Gia Luật Tông Chân đang lo lắng cho chiến sự của Trần quốc, cũng lo lắng cho an nguy của y mới có thể nấng ná lâu ngày, hy vọng có thể xuất lực cho y.

"Bệ hạ có thể kéo dài thêm một thời gian, cũng xem như một loại biện pháp." Phí Hoành Đức nói, "Dù sao mục tiêu của Hàn Duy Dung chính là người, chỉ cần một ngày không có tin tức rõ ràng về nơi ngài hạ lạc, Hàn tướng liền không dám tùy tiện làm ra quá nhiều hành động."

"Mà nếu lại không quay về." Gia Luật Tông Chân nói, "Ta cũng vô pháp điều động quân đội giải trừ khốnn cảnh của Hà Bắc, lợi và hại là nửa nọ nửa kia."

"Ta lại thử một lần cuối cùng." Đoạn Lĩnh cuối cùng hạ quyết định.

"Ta cùng ngươi đi?" Vũ Độc hỏi.

"Không cần." Đoạn Lĩnh đáp, "Hôm nay chúng ta nhất định phải nghĩ ra một biện pháp ứng đối, không thể kéo dài nữa."

Đoạn Lĩnh vừa đứng dậy Trịnh Ngạn cũng đứng dậy theo, Đoạn Lĩnh biết hắn muốn nói riêng suy nghĩ với y, liền cùng hắn đi vào trong viện, hai bên đối mặt nhìn nhau.

"Quân đội của Diêu hầu đã sắp đến." Trịnh Ngạn khó được một lần nghiêm túc nói với Đoạn Lĩnh, "Ngươi không nên quá tự làm khó chính mình."

Đoạn Lĩnh thở phào nhẹ nhõm, tiến lên ôm Trịnh Ngạn lên tỏ vẻ cảm kích.

"Điều kiện của Hoài Âm Hầu là gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Điều kiện ngài ấy muốn không có liên quan quá lớn với ngươi." Trịnh Ngạn nói, "Ta đã viết một phong thư đưa đến Hoài Âm, đến lúc đó nếu có lời gì muốn nói ta liền đi ứng đối."

"Ngươi vì sao..." Đoạn Lĩnh đột nhiên cảm giác được mình hỏi những lời này quá ngu xuẩn, vốn y muốn hỏi Trịnh Ngạn vì sao phải giúp mình nhiều như vậy, thế nhưng nếu một ngày Hà Bắc rơi vào tay giặc, Hoài Âm tự nhiên sẽ trở thành cửa ngõ trấn bắc của Nam Trần, đến khi đó có muốn xuất binh hay không đã không còn nằm trong khả năng định đoạt của Diêu Phục nữa.

"Cám ơn ngươi, Trịnh Ngạn." Đoạn Lĩnh nói, "Để ta thử lại lần nữa, nói không chừng còn không đến một bước như vậy."

"Sự tình xong." Trịnh Ngạn lại khôi phục biểu tình không đàng hoàng nhất quán, "Ngươi chi bằng cho ta chiếm chút tiện nghi."

Đoạn Lĩnh vừa nghe lời này liền đau đầu, nói: "Ngươi muốn tiện nghi gì?"

Trịnh Ngạn nói: "Bây giờ còn chưa nghĩ ra, ngươi cứ hứa trước với ta đi đã."

Đoạn Lĩnh: "..."

Đoạn Lĩnh biết tuy rằng bình thường Trịnh Ngạn có vẻ không tuân quy củ thế nhưng vẫn rất biết đại thể, ngoài miệng có thể chiếm chút tiện nghi nhưng thật sự sẽ không dám trêu chọc Vũ Độc.

"Ngươi muốn Trấn sơn hà, đúng không?" Đoạn Lĩnh đột nhiên hỏi.

Trịnh Ngạn bỗng nhiên chấn động, kinh ngạc không ngờ Đoạn Lĩnh có thể nói thẳng ra chân tướng.

Trên thực tế, từ buổi sáng Đoạn Lĩnh vẫn đang suy nghĩ, vì sao đêm qua Vũ Độc cùng Trịnh Ngạn lại ngồi uống rượu cả đêm, sau đó Trịnh Ngạn liền đáp ứng giúp Vũ Độc cầu viện rồi. Nếu như chưa từng tiết lộ thân phận, Vũ Độc đã dùng cái gì để trao đổi với Trịnh Ngạn, hoặc là trực tiếp trao đổi cùng Diêu Phục?

Thứ duy nhất có thể đổi chính là Trấn Sơn Hà.

Sứ mệnh của Trịnh Ngạn cũng là truy tìm thanh kiếm truyền quốc này, ai chiếm được nó liền tương đương với người nắm quyền thực tế của Bạch Hổ đường, giao nó cho Trịnh Ngạn sẽ ảnh hưởng đến Vũ Độc, thế nhưng đối với bản thân Đoạn Lĩnh lại không có ảnh hưởng gì. Bởi vì mặc kệ ai nắm giữ nó đều cần phải trung thành với Đế quân và Thái tử Nam Trần.

Có lẽ là vì phân phó của Lý Diễn Thu, có lẽ là liên quan đến Diêu Phục, chuyện đến nước này, Trịnh Ngạn rất có khả năng đang giúp Diêu Phục tìm Trấn Sơn Hà.

Đoạn Lĩnh đối với việc này không khỏi cảnh giác, thế nhưng nếu Vũ Độc đã hứa hẹn, hẳn là đã có suy tính của riêng mình.

"Quyết định của Vũ Độc." Đoạn Lĩnh đáp, "Cũng chính là quyết định của ta, có thể xác định."

Trịnh Ngạn còn nói: "Quân đội còn chưa tới, cũng không tiện khai chiến, hai người còn có rất nhiều thời gian đổi ý."

Đoạn Lĩnh mỉm cười, Trịnh Ngạn lại nói: "Ta tìm Trấn sơn hà ta do Bệ hạ phân phó, cũng sẽ không giao lại cho Diêu hầu, về phần Diêu hầu vì sao lại đáp ứng lời thỉnh cầu này của ta, sau này ta sẽ cho ngươi biết."

Đoạn Lĩnh rời khỏi phòng lại nhịn không được quay người quan sát Trịnh Ngạn, Trịnh Ngạn đang thẳng người đứng trên hành lang giống như đang có điều suy nghĩ, phảng phất đang cân nhắc việc gì.

Một đêm trôi qua, Nghiệp thành lạnh hơn rất nhiều.

Đoạn Lĩnh đẩy cửa phòng của Bạt Đô, thấy trên tháp trống rỗng, cũng không biết hắn đã đi nơi nào.

169. Quyển 3 - Chương 169: Thệ Ước

Đoạn Lĩnh đang muốn xoay người rời đi thì phía sau đột nhiên vang lên thanh âm của Bạt Đô.

"Không nên cử động." Bạt Đô nói, "Bằng không ngươi liền mất mạng."

"Thật là một biện pháp tốt." Đoạn Lĩnh nói.

Bạt Đô nói: "Ngươi lợi dụng ta một lần, hiện tại đến phiên ta lợi dụng ngươi."

Đoạn Lĩnh bỗng nhiên suy nghĩ sang một hướng khác, gọi: "Bạt Đô."

Bạt Đô: "?"

Đoạn Lĩnh: "Giọng nói của ngươi khi trưởng thành, thật sự rất dễ nghe."

Bạt Đô: "…"

Trước giờ khi Đoạn Lĩnh nhớ đến Bạt Đô, thanh âm đều là thuở hài đồng cùng với một chút chất khàn khàn của thiếu niên trong những ký ức sau cùng. Thế nhưng khi gặp lại Bạt Đô lúc trưởng thành, thanh âm của hắn lại mang theo một chút vẻ kỳ quái, không trầm thấp hồn hậu như Vũ Độc, không trong trẻo như Lang Tuấn Hiệp, cũng không tràn ngập bỉ khí như Trịnh Ngạn.

Bạt Đô căn bản không nghĩ tới Đoạn Lĩnh sẽ nói một câu không chút liên quan như vậy, khiến hắn gần như không thể chống đỡ.

"Dễ nghe cái rắm." Bạt Đô dùng thanh âm tràn ngập khêu gợi dễ nghe đáp lại, tiện thể buông tay ra. Đoạn Lĩnh xoay người, thấy trên tay của hắn chỉ đang cầm một cây lược.

Bạt Đô để trần nửa người trên, thân dưới mặt quần da hươu, chân trần, so với Đoạn Lĩnh thì cao hơn nửa cái đầu, cứ thế mà đứng. Ở trong mắt người khác, Bạt Đô có lẽ tràn đầy ước số nguy hiểm, thế nhưng ở trong mắt Đoạn Lĩnh, Bạt Đô vẫn chỉ là Bạt Đô.

"Đi tắm?" Đoạn Lĩnh nở nụ cười.

"Tránh ra." Bạt Đô không nhịn được nói, lại bước vượt qua người Đoạn Lĩnh, trở lại bên tháp mặc quần áo vào.

"Đừng vội." Đoạn Lĩnh bước qua sờ sờ tóc của Bạt Đô, thấy còn có chút bẩn thì nói, "Trên núi có một ôn tuyền, rảnh rỗi có thể đến đó ngâm mình tắm rửa, đừng tắm nước lạnh, hiện tại vào đông rồi."

Bạt Đô từ nhỏ đã không thích tắm, hiện tại phỏng chừng lại càng thêm không thích, chỉ là vừa xối nước qua một lần, da thịt nam tính hòa quyện cùng chút mồ hôi, cái khí tức nọ vẫn khá dễ ngửi.

Trên tháp đặt một bộ ngoại bào được gấp gọn chỉnh tề, Đoạn Lĩnh vừa nhìn thoáng qua Bạt Đô liền cầm lên mặc vào.

"Ta sẽ không đáp ứng đề nghị của ngươi." Bạt Đô nói.

Đoạn Lĩnh vén vạt áo lên, đi tới trước mặt Bạt Đô, quỳ xuống.

"Ngươi!" Sắc mặt Bạt Đô lập tức thay đổi.

"Ngươi hãy nghe ta nói." Đoạn Lĩnh quỳ gối trước mặt Bạt Đô, nghiêm túc, "Hãy nghe ta nói hết đã."

"Ngươi là Thái tử một nước!" Bạt Đô cả giận nói, "Làm sao có thể tùy tùy tiện tiện quỳ trước mặt ta?! Vinh nhục của Đại Trần, bộ mặt của bách tính có cần giữ lại hay không?"

Đoạn Lĩnh quỳ gối trước mặt Bạt Đô, nói: "Nghe này, Bạt Đô, tuy rằng ta chưa từng đưa tín vậy cho ngươi..."

"Ngươi đứng lên cho ta!" Bạt Đô cả giận nói.

“Đại nhân.” Thuật Luật Đoan đứng ở bên ngoài, cách một lớp cửa dò hỏi.

“Không nên vào đây.” Đoạn Lĩnh trầm giọng nói.

“Ngươi đứng lên cho ta!” Bạt Đô nói.

Đoạn Lĩnh rốt cục không thể nhịn được nữa nói: “Có thể nghe ta nói xong hay không?!”

“Ngươi trước hết đứng lên!” Bạt Đô nắm lấy vai Đoạn Lĩnh, muốn dùng sức kéo y lên.

“Ngươi nghe ta nói trước ta mới đứng lên.”

“Ngươi không cần nói! Ngươi cho rằng ta không biết ngươi muốn nói gì sao?”

“Bạt Đô! Dừng tay!”

Tay của hai người vừa chạm nhau Đoạn Lĩnh liền không được tự nhiên né tránh, thế nhưng Bạt Đô đã không kềm được nữa, đem Đoạn Lĩnh đè nghiến lên giường nhìn sâu vào gương mặt của y. Hô hấp của Bạt Đô đột nhiên trở nên dồn dập, đặt người ở dưới thân, không lâu sau liền hung hăng hôn xuống.

Chuyện quá đột nhiên, hai người đều trở nên trầm mặc.

“Ngươi làm như vậy.” Đoạn Lĩnh nói, “Chúng ta ngay cả an đáp cũng không làm được, triệt để xa cách.”

Bạt Đô trầm mặc một hồi, rốt cục cũng thả Đoạn Lĩnh ra, hắn tựa hồ ý thức được có vài việc là không thể miễn cưỡng, cho dù thực sự mạnh mẽ động thủ cũng không miễn cưỡng được một thứ vốn khắc sâu trong nội tâm, gọi là ‘ái’

“Nói đi.” Bạt Đô dời ánh mắt đi chỗ khác, cúi đầu nhìn mặt đất, mệt mỏi lên tiếng. Hắn rốt cục cũng tiếp nhận sự thận trước mặt.

“Cho ta ba năm.” Đoạn Lĩnh nói, “Ba năm sau ta mang theo binh lính Nam Trần đến Tầm Thủy, chúng ta dùng Tầm Thủy làm chiến trường đánh một trận.”

Bạt Đô bỗng nhiên ngẩng đầu, có chút mờ mịt nhìn Đoạn Lĩnh.

“Oa Khoát Đài đang đấu tranh với Sát Hợp Đài.” Đoạn Lĩnh còn nói, “Phụ thân ngươi đã ký thác hy vọng duy nhất vào người ngươi, ngươi phải nhanh chóng giải quyết việc trong tộc. Chí ít trước tiên phải giải quyết Tra Hãn.”

Bạt Đô đáp: “Là Gia Luật Tông Chân bảo ngươi nói những lời này.”

“Dĩ nhiên không phải.” Đoạn Lĩnh đáp, “Ta cần thời gian, ta muốn trở lại giành về những thứ thuộc sở hữu của ta. Trong vòng ba năm ta sẽ kéo Thái cẩu xuống, trở về làm Thái tử Nam Trần. Ngày này ba năm sau, ta suất quân quyết chiến với ngươi, ta thắng, các ngươi lui về bên ngoài trường thành, ta thua, mặt cho ngươi xử trí.”

“Vỗ tay lập thệ.” Bạt Đô nói.

Đoạn Lĩnh đứng dậy, lui ra phía sau vài bước, nói: “Ta không có gì có thể đưa cho ngươi. Bội đao ngươi cho ta đã bị Thái cẩu cầm đi.”

“Ta biết.” Bạt Đô đáp, “Lang Tuấn Hiệp nói cho ta biết, y đã nói hết.”

“Cho nên ngươi mới đánh y thành như vậy?” Đoạn Lĩnh hỏi.

Bạt Đô cười nhạt, nói: “Ta vốn muốn giết y, y lại đánh cược ngươi sẽ không tới, vì vậy mới để y sống thêm vài ngày. Ba ngày nữa ngươi phái người đến Tầm Thủy, lại mang theo một đầu dê.”

“Có ý gì” Đoạn Lĩnh hỏi, chợt đoán được có lẽ là muốn lập thệ.

Bạt Đô nói: “Hiện tại trước tiên thả ta trở về.”

Đoạn Lĩnh biết Bạt Đô đã đáp ứng rồi, thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng trong lòng lại càng thêm trầm trọng.

Bạt Đô chỉnh lại xiêm y, theo Đoạn Lĩnh ra ngoài, Đoạn Lĩnh liền phân phó thủ hạ trả lại chủy thủ cho hắn, lại thông tri Vũ Độc.

“Tiễn hắn ra khỏi thành.” Đoạn Lĩnh phân phó.

Bạt Đô một câu cũng không nói, vừa được đưa đến cửa bắc của Nghiệp thành liền phóng người lên ngựa, Đoạn Lĩnh vốn định để Thuật Luật Đoan hộ tống, Bạt Đô lại xua tay ý bảo không cần, nói: “Nhớ kỹ ba ngày sau gặp lại.”

Hắn giục ngựa ly khai Nghiệp thành, hướng về phía bắc hành tẩu.

“Hắn đã đáp ứng?” Vũ Độc hỏi.

“Ba năm.” Đoạn Lĩnh đáp, “Ta trì hoãn trận chiến trước mặt đến ngày này ba năm sau.”

“Tạm được.” Vũ Độc nói, “Ba năm quá dài, lâu nhất chỉ cần đến đầu xuân sang năm.”

Đoạn Lĩnh xoay người nhìn Vũ Độc, dở khóc dở cười nói: “Ta đã đáp ứng hắn, nếu như ta thua…”

“Không có khả năng thua.” Vũ Độc đáp, thậm chí không hỏi Đoạn Lĩnh điều kiện là gì, chỉ nắm lấy tay y cùng xoay người về phủ.

Tâm tình thấp thỏm của Đoạn Lĩnh, ở trước mặt Vũ Độc liền tan thành mây khói.

“Ba năm quá ngắn.” Gia Luật Tông Chân nghe xong lời kể của Đoạn Lĩnh lại nói, “Hẳn nên định ở mười năm. Người Hán các ngươi có câu ‘quân tử báo thù mười năm chưa muộn’.”

“Rốt cuộc là quá dài hay quá ngắn.” Đoạn Lĩnh nói, “Các ngươi trước hết nên thảo luận ra một kết quả đã.”

“Đưa tin cho Diêu hầu.” Phí Hoành Đức nói, “Hiện tại đã không cần cầu viện nữa phải không?”

“Chờ một chút đi.” Đoạn Lĩnh vẫn không quá yên tâm, rất sợ phía Bạt Đô lại xảy ra trạng huống gì. Cho đến ba ngày sau, y phân phó thủ hạ chuẩn bị dê đưa đến bên bờ Tầm Thủy, lính thám báo vòng vo hết mấy vòng, báo rằng phía bắc ngạn Tầm Thủy khắp nơi đều là Nguyên quân, ngút ngàn tầm mắt, nhưng trước sau vẫn chưa từng qua sông.

Khu vực Tầm Thủy có một đoạn khá nông, mùa hạ nước sông tràn qua ghềnh đá, lúc này lại đã bắt đầu vào mùa đông, bốn phía khô kiệt, lòng sông cũng theo đó lộ ra. Đây chính là nơi trước đây quân lính Nghiệp thành đã chờ để chặn gỗ.

Đối diện là năm vạn Nguyên quân, Bạt Đô mang theo A Mộc Cổ, Đoạn Lĩnh đi cùng Vũ Độc, Gia Luật Tông Chân lội nước bước ra giữa dòng.

“Gia Luật Tông Chân, ngươi vừa lúc làm chứng nhân.” Bạt Đô nói với Gia Luật Tông Chân, tiện đã xoay người nói với đại quân của mình: “Nơi này có Hoàng đế Liêu quốc làm chứng. Người đang đứng trước mặt ta đã cùng ta trưởng thành, từng cứu tính mạng của ta và phụ thân khi ở Thượng kinh, ta thua trận bị bắt làm tù binh, y trả tự do lại cho ta. Tta quyết định cùng y kết làm an đáp!”

Phía bên kia sông lặng ngắt như tờ, chỉ nghe được thanh âm của Bạt Đô.

Bên phía Đoạn Lĩnh chỉ có ba người, y, Vũ Độc, Gia Luật Tông Chân.

Bạt Đô còn nói: “Ngày này ba năm sau, ta hẹn cùng y giao chiến một trận! Địa điểm khi đó sẽ ước định! Y tha ta một mạng, ta trả y ba năm không bị quấy nhiễu. Ba năm sau, hai bên giao chiến, nếu y thua, Tầm Thủy mặc gót sắt quân ta dẫm qua, tuyệt không ngăn trở!”

Nguyên quân phía bắc ngạn nhất tề giơ binh khí lên, hô to một tiếng, Tra Hãn vẫn ngồi trên lưng ngựa quan sát hai người đang đứng ở vùng nước cạn, tựa hồ phi thường không tình nguyện. Nhưng đối với người Nguyên, việc kết bái chính là việc thần thánh nhất, ai cũng không thể can thiệp. Tuy rằng Bạt Đô đã trở thành tù binh, xem như một mối khuất nhục, nhưng nếu dùng phương pháp này để giải quyết lại đủ khiến mọi người sinh lòng kính nể.

"Nếu ta thua!" Bạt Đô lại hô to, "Ta lập tức tự vẫn, đem tính mạng giao cho an đáp của ta!"

Đoạn Lĩnh: "..."

"Ngươi..." Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi chưa nói qua những lời này!"

Bạt Đô lui ra phía sau, trong mắt mang theo tiếu ý, một đao chép nên cổ dê, máu tươi văng đầy đất. Thủ hạ của Gia Luật Tông Chân mang hai bát rượu ra, phía trong đã chưa đầy rượu mạnh, hiện tại lại hứng thêm máu dê tươi.

Bạt Đô đưa cho Đoạn Lĩnh một chén rượu, nói: "Uống đi, ngươi có điều kiện, ta đương nhiên cũng có."

Đoạn Lĩnh tiếp nhận bát rượu, nhìn chăm chú vào đôi mắt màu xanh của Bạt Đô, Bạt Đô lại nhìn vào đôi mắt đen láy của Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh đem rượu uống cạn một hơi, chất men nồng đậm lướt dọc theo yết hầu rồi xộc thẳng lên não, khiến y bất giác chảy nước mắt.

"Trong ba năm này." Bạt Đô còn nói, "Ta muốn đến tìm an đáp của ta, các người cũng không thể ngăn."

Nói xong, Bạt Đô khom người nhặt lấy hai khối đá cuội nhuốm máu dê, đưa cho Đoạn Lĩnh một khối, nói: "Xem như tín vật, phải bảo quản cho tốt."

Đoạn Lĩnh bước lên một bước, ôm lấy Bạt Đô, thấp giọng nói: "Bảo trọng, Bạt Đô."

Bạt Đô cũng không nói thêm gì, lên ngựa xoay người rời đi, khi đến trước mặt Tra Hãn lại nói chuyện một hồi, Tra Hãn liền hạ lệnh toàn quân di chuyển, rút khỏi ven bờ Tầm Thủy.

Ngày hôm nay, quân Nghiệp thành như lâm đại địch, liên tiếp phát ra tín báo, điều tra phương hướng rút lui của Nguyên quân. Bạt Đô quả nhiên rất giữ lời, không được một ngày bọn họ toàn bộ đã rút về Hắc Sơn cốc, sau đó triệt thoái về Nhữ Nam, cuối cùng là hướng lên phương bắc.

Gia Luật Tông Chân rốt cục thở phào nhẹ nhõm, Đoạn Lĩnh lại uể oải bất kham, ai cũng không ngờ được việc này cuối cùng lại dùng phương thức như thế để kết thúc.

"Không cần lo lắng." Gia Luật Tông Chân nói, "Đến lúc đó ta sẽ phát binh trợ ngươi, tiên quyết là ta không bị Hàn Duy Dung giết chết."

"Ta không có lo lắng chuyện này." Đoạn Lĩnh nói, "Đêm hôm đó, ta đã nghĩ cả đêm, nếu như là phụ thân ta sẽ giải quyết như thế nào. Ta hiểu, một trận này sớm muộn gì cũng phải đánh, chỉ là không thể lập tức liền đánh."

Viên đá cuội nhuốm máu được đặt trang trọng lên án kỹ, Đoạn Lĩnh còn đang viết thư gởi cho Diêu Phục, báo đối phương biết đã không cần cho mượn binh nữa, nguy cơ của Nghiệp thành cũng tạm thời được giải trừ.

"Kế tiếp chính là chiến trường của ngươi, Tông Chân." Đoạn Lĩnh nói.

"Ngươi định làm như thế nào?" Gia Luật Tông Chân hỏi.

"Đợi thời cơ." Đoạn Lĩnh thấp giọng nói, " Ngươi nhất định phải giúp ta tìm được bằng chứng năm đó ở Thượng kinh, còn có bảo kiếm truyền quốc."

Gia Luật Tông Chân quyết định ngay ngày hôm sau liền trở về, tối đó hai người đã hàn huyên không ít, bao quát cả việc suy đoán thế cục Nam Trần. Đoạn Lĩnh cũng không xem Tông Chân như người ngoài, trực tiếp gọi Phí Hoành Đức và Vũ Độc, bốn người giáp mặt nói hết tất cả những người cần nói, chỉ chú ý những chính sự quá riêng tư của quốc gia thì không mang ra đề cập với Gia Luật Tông Chân là được.

170. Quyển 3 - Chương 170: Ngôn Ngữ Sắc Bén

Lúc hai bên chia tay, Đoạn Lĩnh cưỡi ngựa sóng vai đi cùng Gia Luật Tông Chân, rời khỏi Nghiệp thành từ cửa tây, băng qua đoạn đường đèo mà y cùng Vũ Độc đã đi qua vào ngày đầu đến Nghiệp thành.

Đêm qua đã có một hồi tuyết hạ xuống, đồi núi trùng trùng điệp điệp đều bị tuyết trắng bao trùm, khung cảnh vô cùng đẹp đẽ, phảng phất cả hoang nguyên đều bị đại tuyết che giấu, không thể lộ ra lần nữa.

Đoạn Lĩnh tiễn Gia Luật Tông Chân đi tới tận chân núi, qua dãy đất này đã thấy bình nguyên và sơn cốc thấp thoáng đằng xa, chỉ cần dọc theo quan đạo mà đi, ba ngày sau sẽ có thể tiến vào Sơn Tây quận.

Giữa cánh đồng tuyết gió ào ào thổi, nhánh sông Tầm Thủy đóng lại thành băng, một dòng sông băng trắng bạc kéo dài vạn lý.

"Tống quân thiên lý cuối cùng cũng phải từ biệt." Đoạn Lĩnh ở dừng chân bên bờ sông, trong lòng dâng lên cảm giác phức tạp.

“Ngươi còn có việc cần làm.” Gia Luật Tông Chân cũng nhắn nhủ với Đoạn Lĩnh.

“Ta minh bạch.” Đoạn Lĩnh đáp.

Y biết chuyện trọng yếu nhất hiện giờ chính là —— phải nghĩ cách thuyết phục Lang Tuấn Hiệp, từ đó mới có thể tranh thủ giành lại ngôi vị Thái tử trong thời gian ngắn nhất.

Mà đây cũng là phần ký ức mà y cực kỳ không muốn đối mặt.

“Nếu như ta không đoán sai.” Gia Luật Tông Chân nói, “Trong khoảng thời gian này ngươi vẫn chưa đi tìm y.”

“Ngươi đoán không sai.” Đoạn Lĩnh bất đắc dĩ nói, “Nếu không phải chúng ta không có nét tương tự nào, ta liền sắp hoài nghi ngươi cũng do phụ thân ta sinh ra.”

Gia Luật Tông Chân lập tức cười to ha hả, tuy rằng lời này của Đoạn Lĩnh nghe có vẻ rất không lễ phép, thế nhưng Gia Luật Tông Chân lại có thể hiểu được tâm ý trong lòng y.

“Nếu không phải ngươi đã kết làm an đáp với Bạt Đô.” Gia Luật Tông Chân có chút ác ý thú vị nói, “Ta đã sớm muốn cùng ngươi bái thiên địa, kết huynh đệ.”

Đoạn Lĩnh nói: “Ta từ nhỏ không có ca ca, nếu có một đại huynh giống ngươi, ta dù mơ cũng không dám nghĩ đến.”

“Ngươi thật giống một khối mỹ ngọc, có một đệ đệ như ngươi vậy cũng là việc ta không dám mơ tưởng.” Gia Luật Tông Chân đặt tay lên vai Đoạn Lĩnh, bóng chiều tà kéo dài thân ảnh của bọn họ trên mặt đất, phản chiếu lên lớp băng trên sông. Hai người cứ thế đối mặt nhìn nhau.

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, cho dù ta đã là an đáp của Bạt Đô cũng rất muốn cùng ngươi kết bái huynh đệ. Thế nhưng Gia Luật Tông Chân dù sao cũng không phải Bạt Đô, bọn họ chính là đại biểu của hai quốc gia, cảm tình là cảm tình, quốc sự là quốc sự, hai người đều tự hiểu rõ trong lòng. Nếu hai người đều là người thường, thật ra liền không quan trọng.

Chỉ là, Gia Luật Tông Chân không nói ra lời, Đoạn Lĩnh cũng liền thức thời không đề cập đến, chỉ cần trong lòng hai người đều rõ ràng là đủ rồi.

“Ngươi nói, đời này, đây là lần cuối chúng ta gặp nhau sao?” Đoạn Lĩnh cười hỏi.

“Ta hy vọng là vậy.” Gia Luật Tông Chân đáp.

Kẻ làm Đế quân, tuyệt đối không thể đơn giản ly khai kinh thành, nếu không phải tao ngộ hiểm cảnh chiến bại bị bắt, lý do hợp lý nhất để rời kinh từ xưa đến nay cũng chỉ có một —— ngự giá thân chinh.

Nếu mỗi người bọn họ đều trở về bảo tọa hai nước Liêu Trần, cả đời không gặp lại cũng có nghĩa là hai quốc gia này từ đó không có việc đao binh tương hướng.

"Vậy…" Đoạn Lĩnh nói, "Đời này nguyện lại không gặp gỡ."

"… Cách nhau tựa sâm thương." Gia Luật Tông Chân mỉm cười, nói, "Từ biệt nơi này, nhân sinh dù sao cũng không thể nói quá vẹn toàn, có thể qua vài năm chúng ta lại chạm mặt."

Đoạn Lĩnh vốn đang thương cảm, lại bị lời này của Gia Luật Tông Chân chọc cho nở nụ cười.

"Ngươi sẽ Hoàng đế tốt." Đoạn Lĩnh nói, "Chúc ngươi vạn vạn tuế."

"Ngươi cũng vậy." Gia Luật Tông Chân phóng người lên ngựa, nói, "Chờ tin tức tốt của ta, giá!"

Gia Luật Tông Chân thống lĩnh chúng vệ sỹ vượt qua sông băng, tiêu thất dưới ánh tà dương. Bên kia bờ sông chính là bình nguyên, Đoạn Lĩnh bọc một lớp áo lông cừu, lông tơ lay động trong gió, y đứng bên bờ sông để lại cái bóng thật dài, trầm mặc không nói. Mãi đến khi ráng chiều dần biến thành sắc ám hồng, mặt trời lại từng chút một lặn xuống phía xa tận cuối dòng sông y mới chậm rãi xoay người, đi về bên cạnh Vũ Độc.

Vũ Độc dắt Bôn Tiêu, thủy chung đứng chờ bên bờ sông, phía sau là đội thân vệ của hắn.

Một khắc kia, Đoạn Lĩnh đột nhiên cảm giác được, mình mới là chủ nhân chân chính của vạn lý non sông dưới chân.

"Lúc nào hắn mới có thể đến Ngọc Bích Quan?" Vũ Độc hỏi.

"Đổi sang đi Đồng Quan." Đoạn Lĩnh đáp, "Lúc trước thủ hạ của hắn gởi thư đến, Hách Liên Bác sẽ phái một đội quân đến Đồng Quan đón hắn, chỉ cần đến được Đồng Quan hắn liền an toàn."

Vũ Độc kéo Đoạn Lĩnh lên ngựa, lúc trở về Nghiệp thành thì tiểu tuyết đã bay tán loạn, sau khi tuyết rơi Hà Bắc quận chính thức tiến vào mùa đông, dưới cơn mưa tuyết, ngọn đèn trong thành càng thêm vẻ ấm áp.

Đoạn Lĩnh thật sự có chút luyến tiếc nơi này.

"Khi nào trở về?" Đoạn Lĩnh hỏi Vũ Độc.

"Phải chờ tin tức từ vị bằng hữu Hoàng đế của ngươi." Vũ Độc không quá tín nhiệm Tông Chân, thế nhưng ở trước mặt hắn Tông Chân vẫn biểu hiện rất khắc chế, so với 'Tên người Nguyên mọi rợ' và 'Kẻ ngốc Đảng Hạng' kia, Vũ Độc đối với Gia Luật Tông Chân vẫn chưa sinh ra địch ý rõ ràng.

Hiện tại người ngoài đều đã đi gần hết, còn dư lại phần lớn đều là người nhà.

"Đi ra ngoài đi một chút?" Vũ Độc nói, "Vừa lúc đi phía nam trốn đông."

Đoạn Lĩnh kêu khổ nói: "Ngươi đùa gì thế? Thái Thú không thủ trong thành, cùng Giáo Úy chạy đi phía nam tránh đông. Cẩn thận bị triều đình bêu đầu."

"Ai dám bẩm tấu?" Vũ Độc hỏi ngược lại.

"Không phải vấn đề có bị bẩm tấu hay không." Đoạn Lĩnh nói, "Nguyên quân tuy rằng đã lui nhưng việc cần làm còn rất nhiều, chỉ sợ không đủ thời gian."

"Ta thay ngươi làm." Vũ Độc đáp, "Còn bao nhiêu việc?"

Đoạn Lĩnh chỉ ra mấy việc: "Sau khi về phủ trước hết phải bắt đầu kiểm toán, nghe mọi người hồi báo kế hoạch đầu mùa đông, lại phải cùng Thi Thích thương lượng dự toán sổ sách, quy hoạch đầu xuân. Thư trần tình mộ quân của ngươi thì sao? Trước hết cần tính rõ xem phải mộ bao nhiêu người rồi mới báo lên triều đình được. Lại còn chỗ của khâm sai diêm thiết *(mu ối sắt)*, tuy rằng Xương thành được miễn thuế nhưng cũng nên hỏi han qua. Thôn trấn xung quanh phải phái an dân quan đi xem, hồi báo của bọn họ có cần nghe hay không?"

"Được rồi." Vũ Độc lập tức sửa lời, "Xem như ta chưa nói."

"Phía Diêu hầu đã viết thư cảm tạ chưa?" Đoạn Lĩnh còn nói, "Còn có Thừa tướng…"

"Ta thay ngươi viết." Trịnh Ngạn đứng ở cửa, thấy Đoạn Lĩnh trở về liền ngẩng đầu lên nói.

"Cảm tạ." Đoạn Lĩnh thở dài một hơi, cùng Trịnh Ngạn sóng vài ngồi trên bậu cửa, Vũ Độc trực tiếp lách người bước qua hành lang, trở về phòng thay quần áo.

"Không cần tạ ơn." Trịnh Ngạn nhìn Đoạn Lĩnh, lộ ra nụ cười xấu xa, nói, "Người ngoài đều đã đưa đi?"

"Cuối cùng cũng đưa đi." Đoạn Lĩnh đáp, "Phải chuẩn bị cho mùa đông rồi."

Trịnh Ngạn còn nói: "Vậy cũng đến phiên ta, thấy ngươi không ngừng ưu tư quốc sự, chính sự, ngay cả ngủ cũng không được ngon giấc."

Đoạn Lĩnh nghĩ tới mấy hôm nay hầu như chưa từng chiêu đãi qua Trịnh Ngạn, trong lòng cũng không khỏi hổ thẹn, nói: "Binh của Diêu hầu chưa tới sao?"

"Ta đã phái người khuyên về." Trịnh Ngạn nói, "Thư đã gởi từ sớm, nhưng phía kia hơn phân nửa cũng đã xuất binh, hẳn là vừa vặn gặp được lính truyền tin trên đường, sẽ theo đó trở về. Ngươi cứ lo việc của ta đã."

Đoạn Lĩnh cười ha khoác vai Trịnh Ngạn, nói: "Trấn Sơn Hà của ngươi còn chưa có."

"Đang muốn muốn nói với ngươi việc này." Trịnh Ngạn thờ ơ nói, đứng dậy ra hiệu cho Đoạn Lĩnh đi vào, thuận tay đóng cửa lại.

Đoạn Lĩnh dự cảm rằng chuyện Trịnh Ngạn muốn nói rất trọng yếu, trái tim không khỏi lơ lửng lên một chút.

Phong tuyết bị che bên ngoài, Đoạn Lĩnh quan sát Trịnh Ngạn một hồi, đột nhiên thay đổi chủ ý, nói: "Ngồi đi."

Nói xong Đoạn Lĩnh còn xoay người, tự nhiên ngồi xuống tháp, một chiêu chuyển từ bị động sang chủ động này khiến Trịnh Ngạn không khỏi hơi ngẩn ra, sau đó ánh mắt cũng hiện lên một tia thưởng thức.

"Vương đại nhân." Trịnh Ngạn nói, "Trong mấy hôm nay ta đã cân nhắc nhiều lần, có vài chuyện dù sao cũng phải hỏi."

"Thỉnh Trịnh đại nhân cứ nói đừng ngại." Đoạn Lĩnh đáp, hiểu rõ nếu Trịnh Ngạn đã sửa miệng xưng hô như vậy, chính là đang ám chỉ bản thân muốn nói việc công, không chừng còn có thể lấy ra ngự chỉ gì đó.

Ngoài cửa sổ hiện ra một thân ảnh cao to, là Vũ Độc đã thay y phục xong. Đoạn Lĩnh nhìn thoáng qua một chốc, Vũ Độc cũng không có bước vào mà chỉ tựa người canh giữ bên ngoài.

"Làm phiền ngài." Trịnh Ngạn khó được một lần dùng kính xưng với Vũ Độc.

"Không cần khách khí." Thanh âm của Vũ Độc truyền đến, ý tứ là giúp bọn họ trông cửa, đồng thời cũng nhắc nhở Đoạn Lĩnh, hắn vẫn đang ở nơi này.

Trong phòng chìm vào một trận im lặng, giữa không gian yên tĩnh này Đoạn Lĩnh đột nhiên cảm nhận được một tia kỳ quái. Trịnh Ngạn mở đầu đề tài một cách nghiêm túc như vậy, có lẽ cũng không phải chỉ vì một thanh kiếm, y có dự cảm, đồng thời cũng phỏng đoán được suy nghĩ của Trịnh Ngạn.

"Vũ Độc nói cho ta biết, ngươi biết nơi hạ lạc của Trấn Sơn Hà." Trịnh Ngạn nói.

"Không tính là vậy." Đoạn Lĩnh cũng không chần chờ nhiều mà lập tức trả lời, "Chỉ là Gia Luật Tông Chân nói cho ta biết, hắn hẳn là có thể tìm được thanh kiếm này, sau đó sẽ giao lại cho ta."

"Sau khi nhận lại, ngươi định giao cho ai?" Trịnh Ngạn lại hỏi.

Đoạn Lĩnh đáp: "Ai đến lấy trước liền giao cho người đó."

Trịnh Ngạn: "Bệ hạ muốn thanh kiếm này, ngươi nên nghĩ cho rõ ràng."

"Bệ hạ muốn nó để làm gì?" Đoạn Lĩnh đáp, "Trấn Sơn Hà là kiếm của Bạch Hổ Đường, người được kiếm này sẽ nhận sứ mệnh cùng một nhịp thở với giang sơn Đại Trần. Thân phận của bệ hạ đã là Đế quân, theo đạo lý cũng không cần Trấn Sơn Hà, cho dù là Tiên đế cũng chỉ kềm giữ nó trước lúc đăng vị."

Trịnh Ngạn trầm ngâm một chút, lại nói: "Ta có một việc không rõ, chi bằng thỉnh giáo ngươi, Vương đại nhân."

Lông mi Đoạn Lĩnh hơi nhấc lên, ý bảo y có việc cứ nói, Trịnh Ngạn chậm rãi bước vài bước trong phòng, cất tiếng: "Nếu Vũ Độc sở hữu nó, dựa theo nguyên tắc người cầm được Trấn Sơn Hà sẽ thống lĩnh tứ đại thích khách của Bạch Hổ Đường, hắn tuyệt đối sẽ là Trấn quốc tướng quân."

"Trấn quốc Tướng quân không phải chỉ bằng một thanh kiếm liền định ra, Trịnh đại nhân." Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười.

"Ta biết." Trịnh Ngạn đáp, "Ngoại trừ nguyên tắc truyền thừa cũng phải có thực lực tương ứng, thế nhưng giữ được thanh kiếm này cũng là một trong những biểu hiện của thực lực. Vô luận thế nào, Vũ Độc chỉ cần giữ nó sẽ phải thủ hộ triều đình, mà thủ hộ triều đình cũng chính là thủ hộ Bệ hạ, thủ hộ Thái tử. Thế nhưng dựa vào lời nói trước đây của hắn, Thái tử muốn hắn tiến Đông cung, thậm chí dùng chức Thái tử Thiếu bảo hứa hẹn hắn cũng không tiếp thu. Ngươi đừng nói cho ta biết, hắn là muốn đường đường chính chính, đợi lấy được Trấn Sơn Hà mới gia nhập Đông cung làm phụ tá. Ta không phải hài tử."

Vũ Độc đứng bên ngoài đáp: "Trịnh Ngạn, phương hướng phỏng đoán của ngươi sai rồi. Nguồn gốc sâu xa của Trấn Sơn Hà mặc dù có liên quan đến triều đình, thế nhưng tác dụng của nó cũng không chỉ riêng có thủ hộ Đế quân, mà là phụ trách tu chỉnh Đế quân phạm vào lệch lạc."

Trịnh Ngạn: "..."

"Đương nhiên cũng bao quát ở vài tình huống đặc biệt, có thể vì an nguy quốc gia mà hành thích Đế quân." Vũ Độc hời hợt nói, "Triều đình bất chính, liền để Bạch Hổ Đường xuất thủ tu chỉnh. Có Trấn Sơn Hà trong tay, ngay cả Bệ hạ cũng có thể giết, Thái tử thì lại là thế nào? Trịnh Ngạn, ngươi xem có đúng hay không?"

Đoạn Lĩnh nhất thời cảm nhận được khí thế hùng hổ của Vũ Độc bên ngoài, phảng phất ở phía kia của

cánh cửa thật sự có một con bạch hổ oai hùng đang chễm chệ canh giữ.

"Hóa ra Vũ Độc đại nhân là đánh chủ ý này." Trịnh Ngạn thản nhiên nói, "Như vậy, coi như ta chưa nói gì cả."

"Tiên đế cũng minh bạch đạo lý này." Vũ Độc nói, "Năm đó khi cầm Trấn Sơn Hà trong tay, ngài đã nói thế nào? Muốn truyền quốc kiếm đều có thể thử động thủ. Tứ đại thích khách, ngoại trừ Thương Lưu Quân tất cả đều đã thử so chiêu cùng ngài, đều là tâm phục khẩu phục."

171. Quyển 3 - Chương 171: Nói Toạc Ra

"Tốt." Trịnh Ngạn nói, "Như vậy đợi sau khi nhận được tin tức, mỗi người đều phại dựa vào bản lĩnh của mình phân thắng bại. Nói vậy, Thương Lưu Quân cũng sẽ không lui bước nhường nhịn."

Đoạn Lĩnh nói: "Không phải nói Trấn sơn hà ở trong tay ai, tứ đại thích khách liền phải nghe hắn phân phó, không được xuất thủ với đối phương sao?"

"Cũng không phải là 'ở trong tay bất kỳ ai'." Trịnh Ngạn thản nhiên nói, "Người giành được thanh kiếm này cũng cần phải được môn nhân thừa nhận, công phu không đủ thì trăm triệu lần không được."

Hai người trầm mặc một lát, Trịnh Ngạn cau mày, phảng phất có nỗi phiền muộn không giải được, sau một hồi lai thở dài ra, quan sát Đoạn Lĩnh.

"Đã xong chưa?" Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi tới và vì nói việc này?"

"Đừng có gấp." Trịnh Ngạn nói, "Bây giờ là chuyện thứ hai, Vương đại nhân."

Đoạn Lĩnh ý bảo, ngươi nói.

"Thái tử là đồ giả do Ô Lạc Hầu Mục phù lên." Trịnh Ngạn nói, "Như vậy, các ngươi đã từng nghĩ tới Thái tử thật là ở đâu chưa?"

"Ta làm sao sẽ biết?" Đoạn Lĩnh nhún vai, nói, "Gọi Ô Lạc Hầu Mục đến hỏi rmột chút?"

"Nếu ta có thể hỏi ra được cần gì đến tìm ngươi?" Trịnh Ngạn thuận miệng đáp, lại leo lên ải tháp bên cạnh ngã người, hai cái chân gác lên tay vịn, chán chường nói: "Sử dụng trí tuệ của ngài một chút, Vương đại nhân, ta không tin rằng ngươi chưa từng nghĩ qua vấn đề này."

“Đã chết rồi đi.” Đoạn Lĩnh nói, “Có lẽ lúc thành phá liền đã chết.”

“Ngươi nói là khi tòa thành nào phá?” Trịnh Ngạn hỏi.

“Thượng kinh.” Đoạn Lĩnh đáp, “Thái tử không phải từ Thượng kinh trở về sao? Năm đó Tiên đế nóng lòng đánh vào Thượng kinh cũng vì cứu Thái tử, nào ngờ tình thế hỗn loạn, Tiên đế băng hà, Thái tử cũng chết, rất bình thường. Vì vậy Ô Lạc Hầu Mục liền tìm một thiếu niên có quen biết với Thái tử, giả mạo trở về.”

Nếu là trước đấy, Đoạn Lĩnh không chừng sẽ mang theo mấy phần thấp thỏm nói ra, do dự liệu có nên bày tỏ chân tướng cho Trịnh Ngạn hay không. Thế nhưng, ngay lúc Trịnh Ngạn giúp bọn họ tìm Hoài Âm Hầu mượn binh thì y cũng cải biến chủ ý —— Một phong thư của Trịnh Ngạn có thể khiến Diêu Phục điều động năm vạn binh mã, quan hệ hiển nhiên không phải chỉ đơn giản là ‘bằng hữu’ rồi.

Rất có khả năng, phe phái chân chính Trịnh Ngạn đi theo là Diêu Phục.

Đoạn Lĩnh không ngừng nhiều lần nhắc nhở chính mình, phải cảnh giác với người cô trượng *(d ượng)* chưa từng gặp mặt kia.

“Ừ.” Trịnh Ngạn nói, “Sau đó Ô Lạc Hầu Mục mang theo cái gọi là ‘Thái tử’ trở về, nâng đỡ hắn thượng vị. Đây cũng có thể xem như một khả năng.”

“Nếu như Thái tử là giả.” Đoạn Lĩnh nói, “Đây không phải là ‘Một khả năng’, mà là khả năng duy nhất.”

“Không không.” Trịnh Ngạn lắc lắc ngón tay, phương hướng hắn nằm vừa lúc đưa lưng đối diện với Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh vô pháp có thể dựa vào vẻ mặt của hắn để phán đoán suy nghĩ, hơi nhíu mày.

“Còn có một khả năng.” Trịnh Ngạn nói.

“Là khả năng nào?” Đoạn Lĩnh nhíu mày hỏi.

Trịnh Ngạn nói: “Vũ Độc từng đề cập tới, tám năm trước Ô Lạc Hầu Mục đã giúp Tiên đế tìm được Thái tử lưu lạc nhân gian, khi đó Thái tử còn chân chính là một tiểu hài nhi. Ô Lạc Hầu Mục đưa y lên Thượng kinh đọc sách, phụ trách thủ hộ y, thẳng đến khi Vũ Độc phụng mệnh Triệu tướng quân đi tìm đứa trẻ đó. Có phải không, vị nhân huynh bên ngoài kia?”

“Đúng vậy.” Vũ Độc ở ngoài cửa đáp.

Trịnh Ngạn ngẩng đầu liếc nhìn Đoạn Lĩnh, nói: “Vạn nhất hài tử Ô Lạc Hầu Mục mang ra ngoài cũng là giả thì sao?”

Trong đầu Đoạn Lĩnh lập tức 'oanh' lên một tiếng, cái gì cũng không nói ra được.

Trịnh Ngạn liếc mắt nhìn, lại nói: "Năm đó Tiên đế có gặp qua hài tử của mình hay không cũng không đoán được, ta cho rằng hơn phân nửa là không có."

Đoạn Lĩnh: "…"

Vũ Độc lạnh lùng nói: "Trịnh Ngạn, lẽ nào ngươi nghĩ Tiên đế lại dại dột đến mức ngay cả huyết mạch của mình cũng không phân biệt được?"

Trịnh Ngạn đáp: "Trên cõi đời này không có cái gì là không thể, đời này của ta đã từng thấy những việc tương tự như thế. Lúc hài tử còn nhỏ dù sao cũng không nhìn ra việc gì, sau khi lớn lên Thái tử giả kia lại đi lừa gạt Bệ hạ, có thể thấy được, sự tình không có tuyệt đối."

Lời nói của Trịnh Ngạn khiến da đầu của Đoạn Lĩnh trong nháy mắt đều tê dại, nhất thời nói không nên lời.

"Đây cũng là một loại khả năng." Một lát sau, Đoạn Lĩnh mới nói.

Trịnh Ngạn "Ừ" một tiếng, xoay người ngồi dậy, trầm ngâm một hồi rồi nói: "Vương Sơn, vạn nhất vị Thái tử kia là do Ô Lạc Hầu Mục và Vương phi sinh thì sao?"

Đạo sét thứ hai đánh xẹt qua đầu của Đoạn Lĩnh, y suýt nữa đã không kềm chế được muốn rút kiếm ra chém Trịnh Ngạn.

Cả người Đoạn Lĩnh run lên, cố gắn tự trấn định xuống, đáp: "Trịnh Ngạn, lời này nếu như lộ ra, Bệ hạ tuyệt đối sẽ giết chúng ta diệt khẩu."

Trịnh Ngạn khoát khoát tay, nói: "Chỉ là tùy ý suy đoán mà thôi, không thể công khai. Ta lại nói cho ngươi biết một bí mật nha."

Đoạn Lĩnh cảnh giác nhìn Trịnh Ngạn.

"Ta thật ra là tư sinh tử của Diêu hầu." Trịnh Ngạn mỉm cười với Đoạn Lĩnh, nói.

Ngay cả Vũ Độc đứng bên ngoài cũng bị làm cho ngây người.

"Ngươi…" Đoạn Lĩnh trăm triệu không ngờ được, Trịnh Ngạn lại đột nhiên nhắc tới một … vấn đề không chút liên quan như vậy, nào ngờ tiếp theo Trịnh Ngạn lại buông ra một câu: "Hiện tại đến phiên ngươi mang một bí mật ra trao đổi cùng ta."

Trịnh Ngạn nghiêm túc nhìn Đoạn Lĩnh, mỗi tiếng nói ra đều gằn mạnh: "Ô Lạc Hầu Mục còn có một cái tên tiếng Hán, có rất ít người biết, gọi là 'Lang Tuấn Hiệp'. Ngươi làm sao biết cái tên này?"

Đoạn Lĩnh lập tức tràn lên kinh hoảng, Vũ Độc cũng mạnh mẽ đẩy cửa xông vào, vươn tay rút kiếm, Trịnh Ngạn cũng giơ bàn tay mang bao tay sắt của mình lên, ánh mắt tập trung vào động tác của Vũ Độc.

"Ngươi thật thông minh, Trịnh Ngạn." Đoạn Lĩnh nói, "Đó là sơ hở duy nhất của ta."

Hôm đó khi trao đổi con tin cùng Bạt Đô, dưới tình thế cấp bách y đã gọi tên Lang Tuấn Hiệp, sau khi trở về vẫn luôn cân nhắc không biết Trịnh Ngạn có nghe được hay không, nhưng trong lòng thật ra cũng không quá lưu ý. Dù sao khi đó thế cục hỗn loạn, nói không chừng mọi người cho dù có nghe được cũng lập tức quên mất. Không ngờ đến Trịnh Ngạn cư nhiên vẫn nhớ rõ trong lòng, liên tục nhiều ngày chưa hề nhắc đến làm y vốn tưởng rằng đã vô sự, nào ngờ lại bị đối phương đột nhiên ép ở trong tay, không kịp phản ứng.

Trịnh Ngạn lại nói: "Đây là cái tên y từng dùng qua, ngay cả ba phái còn lại của Bạch Hổ Đường, thậm chí là tổng đàn cũng không có bao nhiêu người biết đến. Năm đó, sau khi Thoái Kiếm Thai diệt môn, sư phụ đã đích thân dẫn theo ta đi điều tra, giữa tàn tích hỏa hoạn tìm được nửa bức thư, trên thư có viết cái tên như vậy."

"Mà theo lý thuyết, ngươi cùng Ô Lạc Hầu Mục trước giờ chưa từng giao tiếp thâm sâu, không khả năng biết được cái tên này." Trịnh Ngạn nói, "Mà y càng không thể nào tự động nói cho ngươi biết, cái tên này gắn liền với một đoạn quá khứ của y."

Đoạn Lĩnh nói: "Đương sự không có ở đây, chúng ta lại thảo luận những việc nay sau lưng y, Trịnh Ngạn, ngươi không cảm thấy quá kỳ quái sao?"

Trịnh Ngạn cười nói: "Với ta mà nói, không có gì kỳ quái, rốt cuộc cũng tìm được ngài, Điện hạ."

Trịnh Ngạn đứng dậy bước tới trước mặt thiếu niên, vén vạt áo lên quỳ hai gối chạm đất, cúi rạp người hướng về Đoạn Lĩnh.

Vũ Độc nói: "Trịnh Ngạn, chiêu thức này của ngươi thực sự chơi đến không phúc hậu."

Vũ Độc đặt Liệt Quang kiếm lên gáy Trịnh Ngạn, dự phòng đối phương đột nhiên bạo khởi, chỉ cần Trịnh Ngạn có chút ý tưởng vùng dậy, gáy của hắn sẽ bị Liệt Quang kiếm xuyên thấu.

Trong phòng một mảnh trầm mặc, ai cũng không lên tiếng, Đoạn Lĩnh giương mắt mang theo một tia cầu cứu nhìn Vũ Độc. Vũ Độc nhíu chặt đôi mày, nhất thời cũng vô pháp phán đoán việc này đến tột cùng là tốt hay xấu.

Đoạn Lĩnh yên lặng một chốc, trong nháy mắt ngắn ngủi này, y phải quyết định một việc khó khăn hơn

bất kỳ quyết định nào đã từng trước đây. Cuối cùng, y cho rằng có thể đánh cược một lần.

"Ái khanh bình thân." Đoạn Lĩnh nói.

Lúc này Vũ Độc mới nhấc kiếm tránh đi, chỉ là cũng không tra vào vỏ, vẫn luôn cảnh giác nhìn Trịnh Ngạn, làm tốt tư thế chuẩn bị tùy thời xuất kiếm.

Trịnh Ngạn thẳng người đứng dậy, nói: "Từ lần đầu tiên Bệ hạ thấy người liền hoài nghi, bề ngoài là mệnh ta đến đây tìm Trấn Sơn Hà, kỳ thực là vì muốn bảo vệ an toàn của người."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đây lại là một tin tức khiến người ta khiếp sợ, Trịnh Ngạn ngồi yên liếc nhìn Vũ Độc một chốc, lại liếc nhìn Đoạn Lĩnh, nói: "Lúc trước không thể phán đoán, hôm nay vì muốn quyết tâm thử nên vi thần mới nói ra những lời bất kính với Tiên đế, xin Điện hạ thứ tội."

"Thứ cho khanh… vô tội." Trong đầu Đoạn Lĩnh một mảnh hỗn loạn, những việc phát sinh trong tối nay thực sự nhiều lắm, cứ nối nhau mà đến làm y hoàn toàn không cách nào chống đỡ.

"Chờ một chút." Đoạn Lĩnh giơ tay lên nói, "Trịnh Ngạn, vừa rồi ngươi nói, Bệ hạ… như thế nào? Để ta cân nhắc một chút, lúc này ta đã choáng váng rồi."

Trịnh Ngạn không trả lời, chỉ đứng yên sang một bên, trong mắt hiện ra tiếu ý.

Vũ Độc nói: "Trịnh Ngạn, ngươi quá vô sỉ rồi, hóa ra ngươi vẫn luôn biết?"

Nghìn vạn ý niệm đột ngột dâng trào trong đầu của Đoạn Lĩnh, Trịnh Ngạn biết thân phận của y cũng chỉ là việc thứ yếu, quan trọng nhất là một câu kia, chỉ một câu đã khiến sinh mệnh của y hiện lên một đạo cường quang, chiếu đến y gần như có chút đầu váng mắt hoa.

"Trịnh Ngạn, nếu như ta không có nghe lầm…" Ngay cả thanh âm của Đoạn Lĩnh cũng đã có chút run rẩy, "Ngươi nói, bệ hạ đối với ta…"

Trịnh Ngạn thoáng hành lễ, nói: "Ta đi lấy vài thứ, Điện hạ vừa nhìn liền biết." Nói xong, hắn lách người ra khỏi phòng, để lại Đoạn Lĩnh vẫn đang kinh nghi bất định nhìn Vũ Độc, mà Vũ Độc cũng có chút chưa hồi thần.

"Hắn…" Đoạn Lĩnh hỏi, "Hắn nói là sự thật sao?"

"Hắn đúng là tư sinh tử của Diêu Phục." Vũ Độc đáp.

"Ta không phải nói cái này… được rồi." Đoạn Lĩnh còn chưa định thần, Trịnh Ngạn đã trở về, còn mang theo hành trang của mình.

Trịnh Ngạn đặt hành trang xuống trước mặt Đoạn Lĩnh, lúc hắn mở gói lấy ra mấy phiến lệnh bài gỗ thì Vũ Độc mới hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, không còn địch ý. Chỉ là trong lòng lại bắt đầu nhen lên một kiểu địch ý khác hẳn.

Đoạn Lĩnh nhìn thấy cả gói hành trang đều là lệnh bài như vậy thì trước mắt biến thành màu đen, suýt nữa đã ngất đi.

Trên mỗi tấm lệnh bài đều khắc một cái họ, đó là lệnh bài tùy thân của Ảnh đội!

"Ngươi giết bao nhiêu người?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Mười sáu." Trịnh Ngạn đáp, "Sau khi Điện hạ xuất phát đến Hà Bắc không lâu, Phùng Đạc liền phái Ảnh đội truy sát người. Bệ hạ biết được Ảnh đội bị điều động liền dấy lên khả nghi, phái thần một mực đi theo, xem xem đến tột cùng bọn họ muốn làm gì."

Đoạn Lĩnh lúc này mới ý thức được, ở nơi bọn họ không biết cư nhiên còn xảy ra nhiều việc như vậy.

"Bệ hạ vì sao phải chú ý đến ta?" Đoạn Lĩnh nói, "Người biết ta là… huyết mạch của nhà họ Lý sao?"

Trịnh Ngạn lắc đầu nói: "Thần không rõ ràng lắm."

"Không cần giữ lễ tiết." Đoạn Lĩnh vội nói, vốn định kéo tay Trịnh Ngạn để hắn ngồi vào bên cạnh mình, thế nhưng lại phát giác sắc mặt của Vũ Độc có chút khó coi, liền vẫy tay, nói: "Ngươi đừng lấp lửng nữa, mau nói những gì ngươi biết cho ta nghe."

Trịnh Ngạn nói: "Thần thật sự không biết."

Đoạn Lĩnh thở dài một hơi, nói với Vũ Độc: "Ta nghĩ quay về Giang Châu."

"Không được." Vũ Độc đáp, "Đầu sóng ngọn gió, nhất định sẽ khiến Thái cẩu cảnh giác."

Trịnh Ngạn cũng đáp: "Không được, chi bằng chờ Bệ hạ an bày. Bệ hạ chính miệng căn dặn, mặc kệ phát sinh việc gì cũng không thể tùy tiện trở lại, chi bằng ở Nghiệp thành xem thời thế, đợi đến khi Bệ hạ bố trí thỏa đáng rồi hẳn trở về."

Đoạn Lĩnh nghe như vậy thì nước mắt bất chợt trào lên, cái phòng tuyến y đã xây dựng trong những năm chịu đủ khổ sở, gian lao này rốt cục cũng vì những lời nói vừa rồi mà triệt để tan vỡ.

Y chỉ im lặng rơi lệ, gật đầu nói: "Được, được… ta nghe thúc ấy căn dặn. Đa tạ ngươi, Trịnh Ngạn, đa tạ."

Đoạn Lĩnh vô thức giơ tay lên, Vũ Độc cầm lấy tay y,ngồi xuống bên cạnh. Trịnh Ngạn thở dài, ngồi gần án kỷ nhìn đối phương. Y đầu tiên là im lặng rơi lệ, đến cuối cùng lại không khống chế được ôm chặt lấy Vũ Độc, chôn mặt vào vai hắn khóc lớn.

Bên ngoài phòng hoa tuyết phi dương, gió lạnh nhẹ nhàng tràn về, đem cả mảnh đất tràn đầy vết thương này chôn vào trong màn tuyết ôn nhu tịch mịch. Gió tuyết bao la rộng lớn, phảng phất như những bi thương kia chưa bao giờ tưng phát sinh qua, thay vào đó chính là một tràn tuyết rơi đúng lúc, báo hiệu cho một vụ mùa phong phú ấm no.

172. Quyển 3 - Chương 172: Thăm Hỏi

Cả đêm này, trong đầu Đoạn Lĩnh đều là một mảnh hỗn độn, cũng không biết bản thân làm thế nào ngủ được.

Ngày hôm sau thức dậy đã thấy Vũ Độc đang ngồi bên cạnh cúi đầu nhìn gương mặt say ngủ của y, cả hai đều mỉm cười.

"Đỡ hơn chút nào chăng?" Vũ Độc hỏi.

"Đã tốt." Đoạn Lĩnh có điểm đau đầu, ngồi dậy. Vũ Độc nói: "Trịnh Ngạn đã phái người truyền tin về Giang Châu rồi."

Đoạn Lĩnh thở ra một hơi, Vũ Độc có điểm tiếc nuối nói: "Sau này ngươi đã không còn thuộc về một mình ta nữa, ta đợi ngày này thật lâu, nhưng khi thời khắc thật sự đến, không hiểu vì sao lại có điểm luyến tiếc."

Đoạn Lĩnh "Phụt" một tiếng bật cười, ôm lấy cổ Vũ Độc hôn lên đôi môi kia. Một lát sau gương mặt Vũ Độc ửng hồng, hai người rời môi nhau, Vũ Độc vừa muốn lên tiếng lại bị Đoạn Lĩnh kéo đến hôn sâu.

Qua một hồi lâu, Vũ Độc đang muốn nói gì đó lại bị Đoạn Lĩnh tham lam đè xuống giường, cưỡi ngang eo của hắn, cúi người gặm cắn làn môi. Vũ Độc bị hôn đến thân dưới nhếch lên, hô hấp dồn dập, Đoạn Lĩnh lại cởi áo của hắn ra, men theo lồng ngực hôn xuống.

…

Một hồi lâu sau, Đoạn Lĩnh ngồi trước gương, nhìn ảnh phản chiếu thân hình gần như hoàn mỹ của Vũ Độc đứng sau lưng mình.

Trong mắt Đoạn Lĩnh hiện lên một làn hơi nước, như cười như không, chẳng qua là hơi ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn đối phương.

"Trịnh Ngạn thật sự là… cái kia của Diêu hầu sao?"

Lúc Vũ Độc giúp y mặc quần áo, Đoạn Lĩnh không nhịn được hỏi.

Vũ Độc dở khóc dở cười: "Ngươi thế nào lại để ý việc này như vậy?"

Đoạn Lĩnh nói: "Thái tử Thái bảo, Trấn quốc đại tướng quân, lão gia, ngươi không nên khi dễ hắn."

"Ngươi nói là được." Khóe miệng của Vũ Độc hơi cong lên, Đoạn Lĩnh còn nói: "Trên đời này, trừ ngươi ra ta đã không còn ai khác…"

"Ta biết." Vũ Độc cắt lời Đoạn Lĩnh, đáp: "Ngươi cho dù là đối với Ô Lạc Hầu Mục cũng còn niệm tình xưa, huống chi là đối với ta? Chỉ là ta cảm thấy cái người có thể khiến ngươi khóc, khiến ngươi cười, khiến ngươi trở lại bên cạnh Tứ thúc cũng lên là ta, không ngờ đến lại bị hắn cướp trước một bước, nên trong lòng có chút bất bình thôi."

Đoạn Lĩnh nghĩ đến hai người cùng nhau đến hiện tại, Vũ Độc thật sự đã bỏ ra rất nhiều, mà y chỉ cần thành thật ở yên một chỗ, cơ hồ ngoan ngoãn phục tùng là xong. Vì muốn bầu bạn với y, Vũ Độc cơ hồ đã bỏ qua tất cả, thậm chí ngay cả tính mạng cũng không để ý.

"Ta vẫn nên cảm tạ hắn." Vũ Độc quỳ một gối xuống, thấp người giúp Đoạn Lĩnh chỉnh lý ống quần, thuận miệng nói.

"Không." Đoạn Lĩnh đáp, "Việc này không giống."

Đoạn Lĩnh cũng xuống khỏi tháp, quỳ gối trước mặt Vũ Độc, trong mắt Vũ Độc mang theo một tia mờ mịt. Đoạn Lĩnh đặt tay lên gò má anh tuấn của đối phương, nhìn kỹ gương mặt này, lại nhỏ giọng nói: "Nếu như sự thật giống như những gì Trịnh Ngạn đã nói đêm qua thì… từ khi ta rời khỏi Nhữ Nam tất cả đã sai rồi, ta không phải nhi tử của ngươi đó. Như vậy trên đời này, người sẽ đối đãi với ta tốt đến thế cũng chỉ có mình ngươi mà thôi"

Vũ Độc đáp: "Ngươi nói không sai."

Hai người trầm mặc đối diện.

Đoạn Lĩnh nói: "Vì vậy, ngươi là khác biệt."

Vũ Độc cười thoải mái, hôn nhẹ lên đôi môi của Đoạn Lĩnh, lại ôm y đứng dậy, hai người nắm tay rời khỏi phòng.

Tất cả đều giống như ngày thường, Trịnh Ngạn ngồi trong phòng khách, bên cạnh là Phí Hoành Đức và Lâm Vận Tề, đối diện là Vương Chinh cùng với Thi Thích đang cầm biên lai sổ sách trong tay.

"Nghiêm Địch đâu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Đã đi mua sắt." Thi Thích đáp, "Đây là những biên lai cần đại nhân đắp ấn."

Đoạn Lĩnh tùy tiện nhìn qua một lượt rồi giao lại cho Lâm Vận Tề, để y đắp ấn. Trịnh Ngạn liếc nhìn Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh cũng nhìn sang, cả hai trong lòng đều ngầm hiểu mà không nói.

Trong đầu của y toàn là những lời tối qua của Trịnh Ngạn, hầu như không có tâm tình làm việc. Vũ Độc ngồi xuống bên cạnh Đoạn Lĩnh, nói: "Ăn cơm trước đi, có việc mau nói."

Chúng quan viên bắt đầu tiến lên bẩm báo, hạ nhân lại dọn điểm tâm. Đoạn Lĩnh vừa nhìn liền biết là do Trịnh Ngạn làm, canh ốc nước ngọt, mười sáu viên hoành thánh, nhân bên trong cực kỳ tươi ngon, đã đuổi kịp mỹ vị năm đó khi lần đầu tiên y ăn hoành thánh tại gánh hàng của Tiễn Thất.

Đây cũng là bữa cơm ngon nhất do Trịnh Ngạn nấu mà y từng ăn được.

"Tráng đinh của huyện Xương thành có một nghìn bốn trăm người..." Lâm Vận Tề đang báo cáo nội chính với Đoạn Lĩnh, đến đoạn dân phu của mỗi huyện.

"Nhân hoành thánh này làm từ thứ gì?" Đoạn Lĩnh chợt hỏi một câu hoàn toàn không liên quan.

Tại đây quan chức của y là lớn nhất, y vừa mở miệng mọi người liền không lên tiếng.

"Cá, tôm, gà, ba loại thịt." Trịnh Ngạn đáp, "Lại ướp cùng loại tương bí chế và ít rượu nếp than, quan trọng là món tương kia."

"Hương vị rất ngon." Đoạn Lĩnh cười nói.

Trịnh Ngạn cũng cười cười.

"Nhờ phúc của ngươi." Vũ Độc vân đạm phong khinh nói, "Mỗi ngày đều có thức ăn cấp bậc đại trù."

"Tiếp tục đi." Đoạn Lĩnh ăn hoành thánh xong vẫn chưa thỏa mãn, rõ ràng chỉ là vừa no, còn chưa tới mức

'không thể nuốt thêm' nữa. Chỉ là trước giờ Trịnh Ngạn nấu ăn vẫn nắm giữ một mức độ, mỗi lần lượng đều là vừa đúng, đem khẩu vị của mọi người treo lên.

Chúng quan viên tiếp tục thay phiên hồi báo chính sự, Đoạn Lĩnh lại thầm nghĩ đúng là 'thực sắc tính dã', cổ nhân đã nói sự ỷ lại của con người đối với thức ăn cùng sắc dục là tương dương, công phu làm cơm của Trịnh Ngạn và bản lĩnh chuyện ấy của Vũ Độc, đến tột cùng ai lại khó lường hơn một ít đâu? Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Đoạn Lĩnh vẫn cho rằng Vũ Độc lợi hại hơn một chút, dù sao điều kiện bẩm sinh có chút chiếm tiện nghi… vừa nghĩ tới đó, ánh mắt lại không nhịn được hướng về phía Vũ Độc.

Sau việc đêm qua, Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy trước mắt trời cao đất rộng, cái gì cũng rất tốt, ngay cả báo cáo thiếu hụt của Thi Thích cũng không khiến y cụt hứng.

"Cái kia…" Đoạn Lĩnh lại hỏi Trịnh Ngạn, "Ngươi đã viết thư gởi về Giang Châu chưa?"

"Đã gởi đi." Trịnh Ngạn đáp, "Thế nào?"

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, hỏi: "Có thể thu ngược trở về không?"

Trịnh Ngạn vốn muốn nói đương nhiên là được, chỉ cần ngài phân phó chuyện gì lại không được, thế nhưng ngại có người ngoài ở đây. Lâm Vận Tề xưa nay đều rất giảo hoạt, cũng đừng làm cho y nhìn ra đầu mối gì, chỉ đành hơi gật đầu, dùng ánh mắt bảo Đoạn Lĩnh tiếp tục làm việc.

"Tìm triều đình lấy chút tiền đi." Đoạn Lĩnh nói.

Trịnh Ngạn: "…"

Vũ Độc: "…"

"Tiền sẽ được đưa tới." Vũ Độc an ủi, "Cái này không quan trọng, hiện tại cũng không thiếu không phải sao?"

"Không có tiền luôn cảm thấy trong lòng không cần bằng." Đoạn Lĩnh cười nói.

"Nguyên quân bắc thượng." Vương Chinh nói, "Men theo Hồ Địch sơn và Phong lĩnh, còn có một ít kỵ binh Nguyên quân đang vòng quanh Lạc Nhạn thành bắt người cướp của, mấy ngày nay đã có nạn nhân xuôi nam."

"Đều là những người nào?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Căn cứ thám mã hồi báo." Vương Chinh nói, "Có người Nhu Nhiên từ phía đông bắc, Hán nhân, Liêu

nhân cùng không ít người Tiên Ti, nhưng không rõ ý đồ của bọn họ. Hiện tại đã có gần hai vạn người trú ngụ trong những gian nhà đổ nát của Nhữ Nam, nhóm lửa sưởi ấm, nói không chừng sẽ còn có người lục tục xuôi nam."

"Đại nhân." Thi Thích nói, "Chi bằng sớm làm ra ứng đối."

Ý nghĩ của Đoạn Lĩnh cả ngày hôm nay hoàn toàn không đặt lên chính sự, vẫn luôn phân vân vạn nhất những người này biết y là Thái tử có bị hù chết hay không, một hồi lại nghĩ đến Tần Lang và quân Hà Bắc nếu biết y là con của Lý Tiệm Hồng sẽ phản ứng thế nào. Lúc đó y có thể đem theo đám quân càn quấy này về Giang Châu làm thân vệ? Nghĩ tới nghĩ lui, cả người như tiến vào cõi thần tiên thiên ngoại.

"Đại nhân?" Lâm Vận Tề hỏi.

"Cái gì?" Đoạn Lĩnh mờ mịt nói.

Vũ Độc đáp: "Cứ làm theo những gì các ngươi nói."

Chúng quan viên thấy Đoạn Lĩnh không yên lòng, đều biết không nên quay rầy nữa, nhanh chóng báo cáo xong việc rồi về nhà sưởi ấm.

Phí Hoành Đức nói: "Hoa mai trong vườn nở rất vừa vặn, lão phu cũng muốn đi xem một chút."

"Tiên sinh cứ tùy ý." Đoạn Lĩnh vội nói.

Phí Hoành Đức đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Vũ Độc, Đoạn Lĩnh cùng Trịnh Ngạn ba người. Đoạn Lĩnh cho lui hộ vệ, để bọn họ nghỉ ngơi một ngày, còn thưởng thêm ít tiền, căn dặn hôm nay không cần đến nữa.

"Tình huống Giang Châu thế nào?" Đoạn Lĩnh cuối cùng cũng có thể hỏi việc mình chân chính quan tâm.

"Không có dị thường." Trịnh Ngạn đáp, "Chí ít Bệ hạ không đề cập đến."

Đoạn Lĩnh lại nói: "Vậy thúc ấy vì sao…"

"Bệ hạ an bài, tự nhiên có đạo lý của người." Vũ Độc thấy Trịnh Ngạn có chút khó khăn liền nói một câu giải vây.

"Ừ, đúng vậy." Đoạn Lĩnh lẩm bẩm, "Trịnh Ngạn, ngươi sẽ tự mình trở về một chuyến chứ?"

"Trách nhiệm của thần là thủ hộ người." Trịnh Ngạn nói, "Mặc dù có Vũ Độc ở đây sẽ không có sai lầm gì,

thế nhưng đây cũng là việc chính miệng Bệ hạ phân phó."

"Được rồi." Đoạn Lĩnh lại vui vẻ nói, "Kỳ thực ta cũng muốn ăn cơm do ngươi nấu nhiều hơn vài ngày."

Cả người Đoạn Lĩnh đều có chút phiêu hốt, lát sau lại lo lắng hỏi: "Không có ngươi ở bên cạnh, Tứ thúc vẫn ổn?"

"Tạ Hựu có thể khống chế được Giang Châu." Trịnh Ngạn nói, "Dù cho người của cả thiên hạ đều phản, Tạ Hựu cũng sẽ không phản. Hắc giáp quân là cây cột trụ của triều đình, đây là truyền thống từ xưa."

Đoạn Lĩnh gật đầu, nhưng Thương Lưu Quân đã trở về, hiện tại tứ đại thích khách chỉ có một mình hắn ở Giang Châu, tự nhiên sẽ không có người kềm chế hắn.

"Công phu của Tạ Hựu thế nào?" Đoạn Lĩnh hỏi lần nữa.

"Muốn thủ hộ Bệ hạ liền không có vấn đề." Trịnh Ngạn biết y lo lắng cho an nguy của Lý Diễn Thu, đáp.

Đoạn Lĩnh nhớ đến đặc điểm tương tự nhất của phụ thân và tứ thúc chính là, trên người bọn họ đều có một cảm giác tự tin rất khó diễn tả.

"Được, được." Đoạn Lĩnh gật đầu.

"Ngươi muốn đi xem Ô Lạc Hầu Mục sao?" Trịnh Ngạn hỏi.

Đoạn Lĩnh chần chờ một lát, cuối cùng cũng gật đầu.

"Mang y đến đây?" Vũ Độc hỏi.

"Ta qua đó xem một chút thôi." Đoạn Lĩnh nói, "Mấy hôm nay y đã làm những gì?"

Trịnh Ngạn chưa từng đến thăm Lang Tuấn Hiệp, thứ nhất hai người không quen thuộc, không có gì đáng nói, thứ hai chính là ít nhiều cũng có chút tỵ hiềm. Vạn nhất Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh hoài nghi Trịnh Ngạn đã nghe được cái gì đó trong miệng Lang Tuấn Hiệp, lại thêm một lần chật vật.

Vũ Độc vốn vội vàng bám theo Đoạn Lĩnh, căn bản không có thời gian nhiều lời vô ích với kẻ phản bội kia. Vì vậy từ khi Lang Tuấn Hiệp bị mang về, ngoại trừ Phí Hoành Đức sẽ thỉnh thoảng đi xem y, tạm thời cũng không còn ai quan tâm nữa, cũng không ai biết y đang làm gì.

Lúc Đoạn Lĩnh bước vào phòng Lang Tuấn Hiệp thì mới cảm thấy được nơi này rất tối, hơn nữa còn lạnh

lẽo.

Trên mặt đất trải một lớp chăn đệm, Lang Tuấn Hiệp đắp chăn, mảnh lưng trần trụi để lộ ra hàng loạt vết thương chằng chịt, người xoay vào tường ngủ mất.

Lúc nghe được tiếng động y liền chậm rãi ngồi dậy, Đoạn Lĩnh đẩy cửa ra, ánh sáng chiếu vào khiến Lang Tuấn Hiệp hơi híp mắt lại, theo bản năng giơ tay chặn tia sáng.

Đoạn Lĩnh nhớ đến năm ấy y bị nhốt trong sài phòng, cái khoảnh khắc Lang Tuấn Hiệp đẩy cửa bước vào, rốt cục y đã có cảm giác gì?

"Vì sao chỉ có mình ngươi?" Lang Tuấn Hiệp nói, "Không ai đi cùng sao?"

"Ngươi đã trúng dược của Vũ Độc." Đoạn Lĩnh đáp, "Trên người không còn chút sức lực nào, dù muốn cũng không làm được gì. Mấy hôm nay ăn uống tốt chứ?"

"Vẫn tốt." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Phí Hoành Đức tiên sinh thỉnh thoảng cũng sẽ mang chút rượu qua."

Đoạn Lĩnh bước vào, cảm thấy nơi này rất lạnh, còn ẩm ướt, liền nói: "Sao không bảo người đổi một gian phòng cho ngươi."

Lang Tuấn Hiệp đáp: "Không giết ta đã là rất nhân từ rồi, ngươi không cần đối với ta quá tốt, bằng không Vũ Độc sẽ nói ngươi nhẹ dạ, không chừng lại phải cãi nhau."

173. Quyển 3 - Chương 173: Đông Chí

Trong phòng không có nơi để ngồi, Đoạn Lĩnh nhìn quanh một hồi chỉ đảnh đứng yên nhìn Lang Tuấn Hiệp, từ đáy lòng dâng lên tư vị phức tạp. Lang Tuấn Hiệp vẫn ngẩng đầu nhìn Đoạn Lĩnh, tuy rằng tóc của y có chút rối bời thế nhưng ánh mắt vẫn trong suốt như trước.

Hôm đó tuy rằng còn rất nhiều việc chưa hỏi xong, thế nhưng Đoạn Lĩnh đã không muốn tiếp tục theo đuổi nữa.

Từ trong lời nói của Lang Tuấn Hiệp, y đã biết đại khái một việc —— người này nâng đỡ Thái Diêm thượng vị, Thái Diêm lại đáp ứng với Lang Tuấn Hiệp, khi có thời cơ liền khuynh lực bang trợ kế hoạch phục quốc của đối phương.

"Thái Diêm và ngươi, có điều kiện trao đổi gì?" Chỉ là, rốt cục Đoạn Lĩnh vẫn hỏi ra những lời này.

Lang Tuấn Hiệp đáp: “Dùng sự thông minh của ngươi còn không đoán ra sao?”

“Bang trợ Ô Lạc Hầu Mục thị phục quốc, phải không?” Đoạn Lĩnh hỏi.

Lang Tuấn Hiệp ngầm chấp nhận suy đoán của Đoạn Lĩnh.

“Ngươi…” Đoạn Lĩnh nhắm mắt lại, phảng phất không đành lòng lại nói những việc khác, “Ngươi đã không còn lời gì khác muốn nói với ta sao?”

“Nên nói ta đều đã nói.” Lang Tuấn Hiệp đáp, “Ngươi định lúc nào xử tử ta?”

Đoạn Lĩnh thở dài, mở mắt ra nhìn Lang Tuấn Hiệp.

“Ngươi giúp ta làm chứng.” Đoạn Lĩnh nói, “Ở trước mặt văn võ bá quan, đứng trước triều đình Đại Trần, đối diện với người trong thiên hạ nói rõ những việc ngươi đã làm, đối chất với Thái Diêm. Xong việc ta liền xá tội cho ngươi.”

“Nếu thật làm như vậy, cho dù ngươi có xá tội cho ta, những người khác vị tất đã cảm thấy công bằng.” Lang Tuấn Hiệp mỉm cười, đáp, “Vẫn là giết ta đi.”

Đoạn Lĩnh hít sâu một hơi, nói: “Ngươi đây là không muốn giúp ta phải không.”

Lang Tuấn Hiệp suy nghĩ một chút, đáp: “Không.”

“Vì sao?” Đoạn Lĩnh nhíu hỏi.

Lang Tuấn Hiệp không trả lời, Đoạn Lĩnh nói: “Ngươi sống không nổi nữa, Vũ Độc sẽ không để cho ngươi đi. Dù cho ngươi chết, đến âm ty rồi cũng phải đối mặt với lửa giận của phụ thân ta.”

Lang Tuấn Hiệp chỉ trầm mặc, mà Đoạn Lĩnh trái lại cực kỳ bình tĩnh nói: “Ngươi hận chúng ta, có đúng hay không? Ngươi hận Hán nhân, hận triều đình Đại Trần. Thái Diêm cũng hận chúng ta, vì vậy ngươi liền mong quốc gia này muôn đời không được yên bình.”

Lang Tuấn Hiệp vẫn không lên tiếng.

“Ta hỏi ngươi một lần nữa, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi.” Đoạn Lĩnh nói, “Giúp ta làm chứng.”

Sau một hồi lâu, Lang Tuấn Hiệp vẫn là chậm rãi lắc đầu.

“Trịnh Ngạn đã đã biết.” Đoạn Lĩnh nói, “Tứ thúc của ta một mực hoài nghi, y rất nhanh sẽ đưa ta hồi triều.”

Lúc nghe nói như vậy, lông mày của Lang Tuấn Hiệp hơi nhíu lại.

“Vậy rất tốt.” Lang Tuấn Hiệp nhẹ nhàng đáp, “Chúc mừng ngươi, ta luôn biết sẽ có một ngày như vậy.”

Đoạn Lĩnh quả thực giận đến không có chỗ phát tiết, bình sinh đây vẫn là lần đầu tiên y đụng phải một người cứng mềm không ăn như vậy, trước giờ y thậm chí chưa từng cảm thấy Lang Tuấn Hiệp hóa ra còn khó đối phó đến thế.

“Sở dĩ, ta…” Đoạn Lĩnh thở dài.

“Ngươi đến đây là muốn chừa cho ta một con đường sống.” Lang Tuấn Hiệp mỉm cười nói, “Ngươi là hài tử tốt bụng, cho dù sự việc đều trở thành kết cục đã định cũng muốn cho ta một cơ hội cuối cùng. Ngươi vẫn luôn tự thuyết phục mình không nên ra tay giết ta.”

“Thế nhưng, ngươi đã phụ rẫy tình nghĩa của chúng ta.” Đoạn Lĩnh xoay người, thở dài, đẩy cửa rời đi.

“Thế nào?” Vũ Độc đứng ngoài sân viện đợi Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh vẻ mặt bất đắc dĩ, đáp: “Không có cách nào, ngươi muốn đi đâu sao?”

Đoạn Lĩnh phát hiện Vũ Độc bên trong đang mặc y phục thích khách, bên ngoài bọc một lớp áo hồ cừu, còn mang bao tay, trên cổ thì quàng một cái khăn dày.

“Đi ra ngoài một chuyến.” Vũ Độc điều chỉnh bao tay, đáp, “Ta đã bàn bạc cùng Trịnh Ngạn, bọn ta đều cho rằng lần này Ảnh đội ít nhất phái ra ba đội nhân mã, Phí tiên sinh kiến nghị ta nên nhanh chóng diệt sạch bọn họ, bằng không ngay cả ngủ cũng ngủ không ngon”

“Đi bao lâu?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Rất nhanh.” Vũ Độc đáp, “Trước tháng chạp nhất định sẽ trở về bên cạnh ngươi, lúc ta không có ở đây, Trịnh Ngạn sẽ phụ trách bảo hộ. Ta đã nói việc này cho Phí tiên sinh.”

“Phải đi đâu tìm người?” Đoạn Lĩnh lại hỏi.

“Cái này ngươi cũng không cần phí tâm.” Vũ Độc mỉm cười tràn ngập tà khí, đáp, “Nhặt lên nghề cũ, ta muốn tìm mười mấy người cũng là không thành vấn đề.”

Vũ Độc sửa sang trang bị xong lại khom người hôn môi Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh tiễn hắn ra khỏi phủ, ngơ ngác nhìn theo bóng dáng đối phương cưỡi Bôn Tiêu rời đi.

Vũ Độc vừa đi, trong lòng Đoạn Lĩnh nhất thời có chút trống rỗng, khi trở vào tiền thính đã thấy Phí Hoành Đức cùng Trịnh Ngạn ngồi trò chuyện với nhau, lúc thấy Đoạn Lĩnh thì đều vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Xin đừng khách sáo." Đoạn Lĩnh có điểm câu thúc mỉm cười, y vẫn chưa chuẩn bị xong tâm lý để tiếp thu tình huống này —— vốn là bằng hữu, nhoáng cái đã trở thành quân thần.

"Lễ tiết cơ bản vẫn là nên có." Phí Hoành Đức nói, "Bằng không không thể khống chế chúng thần, một loại gạo nuôi trăm loại người, tri nhân tri diện bất tri tâm chính là ý tứ như vậy."

"Nhưng ta cũng không phải nhất quốc chi quân." Đoạn Lĩnh bất đắc dĩ cười nói.

"Ngồi tại địa vị Thái tử, lễ tiết đại thể đều cùng cấp với Bệ hạ." Phí Hoành Đức nói, "Hán nhân từ xưa đến nay đều là như vậy, có đúng hay không?"

Đoạn Lĩnh chỉ phải nói: "Tiên sinh dạy rất đúng."

Trịnh Ngạn và Phí Hoành Đức lại lần nữa trịnh trọng thi lễ với Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh ngồi lên tháp thở ra một hơi, y cũng là người đọc sách, biết tầm quan trọng của cái ghế Thái tử này. Trong Hoàng thất, Đế quân chính sự không thể chễnh mãng, phải làm gương cho thiên hạ, quốc gia đều vận chuyển dưới sự giám sát của Đế quân. Thái tử sau khi trưởng thành sẽ nắm quyền lực phi thường lớn, lúc Đế quân ngự giá thân chinh sẽ do Thái tử giám quốc, còn có thể nuôi dưỡng mưu sỹ và thuộc hạ tại Đông cung, phần lớn thời gian, Thái tử đã đảm đương xử lý gần phân nửa quốc sự.

Năm đó, khi Lý Tiệm Hồng còn sinh tiền đã nói qua không chỉ một lần, hắn chỉ biết đánh trận, không biết làm Hoàng đế, đợi sau khi mang theo nhi tử quay về phía nam vẫn sẽ chinh chiến khắp nơi như trước, đem tương lai của cả quốc gia này để lại cho Đoạn Lĩnh thống trị.

Tập chính, đọc sách, thể nghiệm và quan sát dân tình, làm quen quân sự… tất cả đều là công khóa bắt buộc của Thái tử. Chỉ là Đoạn Lĩnh không ngờ tới, bản thân lại dùng phương thức lang bạt kỳ hồ thế này mà học hết tất cả mọi thứ.

Một ngày cứ thế trôi qua, sau khi Trịnh Ngạn xác nhận thân phận của y xong cũng không dám lại tùy tiện đùa giỡn, lúc nào cũng quy quy củ củ. Đoạn Lĩnh cũng dần dần quen với thực trạng hiện tại, tựa như lúc nghị sự trong triều, bên cạnh luôn có một văn một võ phụ tá đắc lực.

Phí Hoành Đức đang giúp y đề ra quy hoạch cho khu vực phụ cận Nghiệp thành, thiết lập dự toán của năm sau. Không bao lâu chợt có tín báo đưa tới, Gia Luật Tông Chân đã đến Đồng Quan, còn thuận lợi xuất quan trở về Trung Kinh.

“Hai vị thấy thế nào?” Đoạn Lĩnh đưa thư cho Phí Hoành Đức cùng Trịnh Ngạn xem xét.

“Trong vòng ba năm, hẳn sẽ không có chiến sự nổi lên.” Phí Hoành Đức nói, “Nhưng thế lực của Hàn Duy Dung ở Liêu quốc có thể xem như đâm sâu lan rộng, muốn nhổ tận gốc của hắn không thể không chờ đợi một thời gian. Một năm tiếp theo, chúng ta không nên trông cậy Gia Luật Bệ hạ có thể hổ trợ.”

Trịnh Ngạn lại nói: “Phe phái võ lâm tại Liêu quốc cũng không nhiều lắm, Gia Luật Tông Chân lại có Hổ Bí vệ tùy thị, mấy năm nay chỉ cần nắm chặt quân quyền liền sẽ không xảy ra sơ xuất gì quá lớn.”

Đoạn Lĩnh nghĩ cũng thấy đúng, đám người Gia Luật Tông Chân, Gia Luật Đại Thạch đều rất coi trọng binh quyền, từ sau khi Gia Luật thị lập quốc, quân quyền thủy chung vẫn nằm trong tay Hoàng tộc. Vì vậy, lúc đó khi Hàn Duy Dung muốn giết Tông Chân cũng không có can đảm lợi dung Liêu quân, chỉ có thể âm thầm tìm Nguyên quân hỗ trợ xuất thủ.

“Ừ.” Đoạn Lĩnh nói, “Ta… đại khái đã hiểu.”

Lông mi hoặc Phí Hoành Đức giương lên, giống như còn đang chờ câu hỏi của Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh thấy hai người đều giương mắt nhìn mình thì có chút kỳ quái, hỏi: “Thế nào?”

Trịnh Ngạn nở nụ cười, Phí Hoành Đức cũng hơi mỉm cười. Trịnh Ngạn lại nói: “Điện hạ không muốn hỏi gì thêm?”

“Hỏi việc gì?” Đoạn Lĩnh ngẩn ra.

Phí Hoành Đức trêu ghẹo: “Lão còn tưởng rằng Điện hạ sẽ muốn nghe kết luận.”

“Kết luận? Không không.” Đoạn Lĩnh từ trước đến nay vẫn có phán đoán riêng của mình, “Ta chỉ muốn biết quá trình, kết luận tự mình sẽ có.”

“Sự khác biệt lớn nhất của Điện hạ với vị đang ở Đông cung hiện nay, chính là chỗ này.” Trịnh Ngạn nói, “Lúc đầu khi hắn vừa trở về, ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó thua kém. Sau này tỉ mỉ nghĩ lại, hẳn là vì nguyên nhân này.”

Phí Hoành Đức nói: “Cả nhà họ Thái đều là người đọc sách, nghiên cứu học vấn đều không tệ, nhưng về mưu lược cùng quyết đoán lại chẳng phải sở trường, rất dễ rơi vào giáo điều.”

“Kỳ thực, ta cũng chưa từng xem Thái Diêm là đối thủ.” Đoạn Lĩnh thuận miệng nói, lại thở dài: “Chuyện này, sớm muộn cũng phải giải quyết, chỉ là người khiến ta lo lắng là kẻ khác.”

Đoạn Lĩnh không nói ‘kẻ khác’ là ai, nhưng Phí Hoành Đức và Trịnh Ngạn đều hiểu, rõ, uy hiếp lớn nhất hiện tại đơn giản chính là Mục gia. Giữa Lý Diễn Thu và Mục Khoáng Đạt lúc này đang tồn tại một loại

cân bằng vi diệu, mà Diêu Phục cũng vì biết điểm này nên mới chủ động đưa Trịnh Ngạn đến bên cạnh Lý Diễn Thu.

Thái Diêm không thể tạo ra tác dụng mang tính quyết định, chỉ cần Đoạn Lĩnh hồi triều, cán cân quyền lực nhất định sẽ nghiêng về phía Hoàng thất, Mục Khoáng Đạt phải lần nữa quy hoạch kế sách của mình, thận trọng an bày từng bước lại từ đầu.

Trong lúc Đoạn Lĩnh đang suy tư, Vương Chinh đã đến cầu kiến trước cửa.

"Chuyện gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Đại nhân." Vương Chinh bất an nói, "Ngài vẫn nên tự lên tường thành xem thôi."

Đoạn Lĩnh nhíu mày, lẽ nào Nguyên quân lại tới nữa rồi?

"Ta đi cùng ngươi." Trịnh Ngạn đứng lên nói.

"Chúng ta cùng đi." Phí Hoành Đức nói, "Vừa lúc hoạt động một chút."

Trịnh Ngạn cũng giống như Vũ Độc trước kia, vô cùng cẩn thận để Đoạn Lĩnh cưỡi cùng một con ngựa với mình. Tuy rằng Đoạn Lĩnh không ngừng nói không có chuyện gì, bảo hắn cứ yên tâm, Vũ Độc đều đã ra ngoài săn người, trong thành hẳn là không có nguy hiểm. Nhưng Trịnh Ngạn chỉ trả lời một câu: "Ta tuyệt không động thủ động cước với ngươi."

"Ta biết." Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, đáp, "Không cần phải lo lắng, ta cũng biết chút võ nghệ. Trên đường gặp nhiều việc như vậy, không phải ta cũng không xảy ra chuyện gì sao."

Trịnh Ngạn chỉ đành phải thôi, ba người dưới sự bảo vệ của thân binh đi tới cửa thành, đất trời bị bao phủ trong làn mưa tuyết tinh mịn, mà ngoài cửa thành lại là từng đoàn người đông đúc đen kịt.

"Giáo Úy đâu?" Tỳ tướng đang phái người nghĩ cách ngăn cản lưu dân nơi cửa thành, lớn tiếng nói, "Nhanh đi thỉnh Giáo Úy!"

Đoạn Lĩnh kinh ngạc hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Người đều là từ đâu tới?"

"Đều là lưu dân từ phía bắ tràn xuống!" TỲ tướng đáp, "Thái Thú, làm sao bây giờ?"

Lông mày Đoạn Lĩnh nhíu chặt, bên ngoài đã loạn thành một đoàn, thỉnh thoảng còn có tiếng thét chói tai truyền đến, hẳn là quân thủ thành đã tuốt đao uy hiếp.

"Đều lui ra phía sau!" Có người quát, "Bằng không giết không tha!"

Sau một tiếng quát này, phần lớn mọi người đều cuống quýt thoái lui.

"Không thể xuất thành." Trịnh Ngạn nói, "Quá đông người, đề phòng không hết được."

Đoạn Lĩnh biết Trịnh Ngạn là lo người của Ảnh đội sẽ xen lẫn trong nạn dân tìm cơ hội ám sát mình, liền gật đầu phân phó: "Phái người ra ngoài thí cháo cứu tế, đem hộ tịch của từng người kiểm tra nghiêm ngặt, chia thành từng đợt nhập thành. Vương Chinh, ngươi phải tự mình phái người nhìn chằm chằm, nếu có thành vệ nhận hối lộ tuyệt đối không được bao che."

Vương Chinh lĩnh mệnh ra ngoài, Đoạn Lĩnh lại phân phó hai gã Tỳ tướng làm việc, nói cho bọn hắn Vũ Độc đã xuất thành, chỉ là không thể để lộ tin tức ra ngoài.

"Đại nhân định tiếp nhận hết nạn dân?" Tỳ tướng hỏi.

"Năm ngoái xử lý thế nào?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Tỳ tướng đáp: "Năm rồi chỉ lấy một, hai nghìn, đều là chọn tráng đinh, phần còn lại liền để mặc bọn họ xuôi nam. Có một ít đến Hoài Âm, có một ít lại vào Giang Nam, sau đó thế nào liền không biết được."

"Cứ tận lực mà nhận người." Đoạn Lĩnh đáp.

Dù sao Tông Chân đã cho y mượn hai vạn thạch lương thực, lại có đủ than củi, muốn vượt qua mùa đông cũng không phải vấn đề quá lớn. Đoạn Lĩnh lại gọi Phí Hoành Đức đến, nói: "Làm phiền Phí tiên sinh giúp ta nghĩ cách an trí."

"Đại nhân trách trời thương dân." Phí Hoành Đức nói, "Ông trời tự nhiên sẽ chiếu cố chúng ta."

174. Quyển 3 - Chương 174: Quốc Sách

"Trách trời thương dân sao." Đoạn Lĩnh thở dài, có đôi khi y thực sự có chút oán trời trách đất, vì sao cơ nghiệp thịnh thế của Nam Trần đến tay y lại bị lăn qua lăn lại thành như vậy chứ? Tuy rằng Mục Khoáng Đạt cũng chưa nói qua, thế nhưng trong lòng cả hai rõ ràng đều tồn tại cái ý nghĩ này.

"Đại nhân?" Phí Hoành Đức ở bên cạnh Đoạn Lĩnh gọi khẽ một tiếng.

Đoạn Lĩnh nhìn đám hài tử dưới thành, lại phân phó Tỳ tướng chia vệ binh tuần tra, còn không ngừng lưu

ý vấn đề than củi sưởi ấm, tránh cho đông người lộn xộn gây chuyện không may. Sau đó mới xoay người nói với Phí Hoành Đức: "Tiên sinh, thỉnh. Vãn bối có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Đoạn Lĩnh cùng Phí Hoành Đức một đường xuống khỏi tường thành, Trịnh Ngạn dẫn ngựa qua lại bị Đoạn Lĩnh xua tay ý bảo không cần, chỉ gọi một chiếc xe đẩy đến cho Phí Hoành Đức ngồi. Phí Hoành Đức lại nói: "Lão hủ cũng đang muốn đi dạo nhìn cảnh tuyết một chút, không biết có được không?"

Đoạn Lĩnh vội vàng gật đầu đáp: "Vãn bối cũng đang có ý đó."

Nghiệp thành hiện tại, so với bộ mặt rách nát lần đầu Đoạn Lĩnh nhìn thấy đã tốt hơn rất nhiều, bận rộn thật lâu, hôm nay nhìn lại Đoạn Lĩnh cũng không khỏi có chút bỡ ngỡ, hỏi: "Phòng ốc đã sửa sang lại từ lúc nào?"

"Là Giáo Úy đại nhân tự mình tu sửa." Vương Chinh đáp, "Từ trước khi bắt đầu mùa đông, Giáo Úy đã đích thân thống lĩnh binh sỹ đến từng hộ kiểm tra, lại phân phó Nghiêm Địch đại nhân cùng thuộc hạ phân công đôn đốc, tranh thủ sửa sang toàn bộ, tránh cho đến mùa đông có bách tính chết cóng."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Vương Chinh lại nói: "Trong lòng dân chúng đều rất cảm ngài và Giáo Úy đại nhân.."

"Thật hổ thẹn." Đoạn Lĩnh nói, "Ta cũng không biết chuyện này, vị Thái Thú như ta cả ngày mơ mơ màng màng chỉ chú tâm vào chuyện của mình."

"Đại nhân vừa nhậm chức mấy tháng đã giải quyết xong việc cấp bách của Nghiệp thành, nếu không có đại nhân bổ sung tài chính lương thảo, cho dù phòng ở được tu bổ tốt hơn cũng không làm được chuyện gì." Tôn Đình nói, "Đây đã là mùa đông sung túc nhất của Nghiệp thành trong mười hai năm qua."

"Như vậy vẫn chưa đủ." Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, nói, "Ngươi xem những nạn dân này, đều cần phải dàn xếp. Đến đầu xuân lại là một cọc việc khó."

Đoạn Lĩnh cùng Phí Hoành Đức đi đằng trước, Trịnh Ngạn theo sau hộ vệ, đám binh sỹ còn lại đều rất thức thời nối đuôi phía xa.

"Vãn bối đang suy nghĩ, vì sao thiên hạ lại loạn thành như vậy." Đoạn Lĩnh nói với Phí Hoành Đức, "Ngày thi đình, Bệ hạ ra một câu hỏi từ kinh sử, lúc đó vãn bối còn rất nông cạn, cư nhiên nghĩ rằng thiên hạ sở dĩ loạn chỉ đơn thuần là vì quân sự cùng quốc thổ. Bây giờ nghĩ lại, Bệ hạ nhất định chỉ xem ta như một tiểu hài nhi."

Trịnh Ngạn nói: "Ngài có thể thấy điểm ấy đã là rất không tồi, kỳ thực lần thi đình ấy cũng không có vài người có thể suy tưởng sâu xa như ngài."

"Nhưng đây tuyệt đối không chỉ là vấn đề quốc thô." Đoạn Lĩnh nói với Phí Hoành Đức, "Có lẽ nên nói, Hồ Lỗ xâm nhập phía nam chỉ là một sự kiện kích phát toàn bộ vấn đề mâu thuẫn của quốc thổ mà thôi."

"Không sai." Phí Hoành Đức mỉm cười nói, "Đại Trần kiến quốc đã có hơn hai trăm năm, lúc này là thời điểm những mâu thuẫn tích cóp đến đỉnh điểm, cho dù không có trận Thượng Tử năm ấy, không có sự kiện người Nguyên xâm nhập phía nam phát động hàng loạt chiến dịch, cũng nhất định sẽ phát sinh các loại hung hiểm khác."

"Đúng vậy." Đoạn Lĩnh gật đầu, từ lúc vừa đến Nghiệp thành cho đến bây giờ, y vẫn luôn tự hỏi, vì sao người Nguyên, người Liêu cùng người Hán cứ phải đánh nhau, nếu có một ngày không chiến tranh nữa, bọn họ có thể chung sống hòa bình sao? Dần dần, y rốt cục cũng đã hiểu rõ đề mục thi đình mà Lý Diễn Thu đưa ra.

Trên thực tế, chức trách của y cùng với Lý Diễn Thu so với lịch đại Đế quân đều phải nặng nề hơn rất nhiều lần.

"Đại Ngu kiến quốc ba trăm mười bảy năm." Đoạn Lĩnh nói, "Sau cùng lại bị dân tộc Hung Nô xâm lược mà vẫn lạc, vùng Trung Nguyên tứ phía nổi lên chiến hỏa, các châu cắt cứ, Thái tổ khai quốc thống nhất thiên hạ, phân hóa liên kết, dựng nên Đại Trần ta. Lịch đại triều đại phần lớn đều có khoảng ba trăm năm lịch sử, cũng có Hoàng triều chỉ kéo dài hai ba mươi năm. Ngoài miệng mọi người tuy rằng luôn tung hô 'Thiên thu vạn đại' nhưng trong lòng đều rất rõ ràng, trên đời này, vĩnh viễn sẽ không có triều đại nào thực sự thiên thu vại đại."

Lời này tuyệt đối là đại nghịch bất đạo, thế nhưng từ trong miệng Đoạn Lĩnh nói ra cũng chính là tình huống thực tế, hoàn toàn không thể trách cứ y.

"Điện hạ là một người thông suốt." Phí Hoành Đức cười nói.

"Vì vậy." Đoạn Lĩnh nói, "Vãn bối cũng không rõ ràng bệnh của Đại Trần là từ nơi nào, xin tiên sinh dạy ta."

Phí Hoành Đức đáp: "Thổ địa. Vấn đề của Đại Trần xét cho cùng là vì thổ địa, muốn quốc gia khổng lồ này lần nữa khôi phục sinh cơ, lại có thể huy hoàng thêm vài thập niên, thì việc giải quyết tranh chấp thổ địa chính là cực kỳ cấp bách."

Đoạn Lĩnh nói: "Nhưng vãn bối vô pháp thực hành cải cách, hiện trạng lúc này của Đại Trần là không thể tùy tiện rung động. Vừa động đến nhất định sẽ phân liệt hoàng loạt."

Phí Hoành Đức nói: "Quả thực, trừ phi đem cả căn cơ quốc gia đạp đổ xây lại từ đầu, bằng không sỹ tộc hai vùng Giang Nam, Giang Bắc vừa nghe thấy hai chữ biến pháp liền dứt khoát không chịu thỏa hiệp. Lịch đại Hoàng triều, phàm là quyết ý tiến hành biến pháp làm tổn hại ý nguyện sỹ tộc địa phương, tuyệt đại đa số đều không có kết quả tốt."

Đoạn Lĩnh trầm mặc hồi lâu, nếu đã không thể tiến hành biến pháp một cách dứt khoát vũ bão, nhưng lại vẫn muốn thay đổi quốc gia này, cứu nó tránh khỏi số phận bị tận diệt, vậy thì phải làm thế nào cho đúng?

“Dạo này vãn bối vẫn hay suy nghĩ.” Đoạn Lĩnh nói, “Hôm nay xung đột giữa hai nước Liêu Trần đã không kịch liệt như mười năm trước, ít nhất trong lúc Gia Luật Tông Chân tại vị, hai nước có thể bảo đảm mười năm không đánh trận. Mà người Nguyên, tuy rằng nói vẫn thích đi khắp nơi bắt người cướp của, nhưng chỉ cần đề phòng thỏa dáng, thủy chung sẽ có một ngày chiến tranh sẽ kết thúc.”

“Chỉ là, dù không có đánh giặc, tình hình trong nước cũng vô cùng nguy hiểm.” Đoạn Lĩnh nhìn bách tính Nghiệp thành, vào đông hơi sương dày nặng, tòa thành thị này đã trải qua gần nửa năm tĩnh dưỡng, đang dần dần khôi phục sinh cơ, hai bên đường đã có cửa hàng lần nữa khai trương, thị tứ chậm rãi tập hợp.

“Đối với việc này người có ý kiến gì chăng?” Phí Hoành Đức nói, “Lão phu đã đi qua rất nhiều địa phương, cũng giao tiếp với Đế quân, quyền thần của các nước. Kỳ thực mọi người đối với tương lai sau này đều không có biện pháp nào hữu hiệu.”

“Nhân sinh trên đời, bất quá chỉ trăm năm.” Đoạn Lĩnh cười cười, nói, “Có thể bảo trụ trong vòng trăm năm ta sinh tồn không xảy ra sự cố gì đã là rất không tệ, sau khi ta rời đi, hậu thế lại ra sao liền không có cách biết rõ. Nói cho cùng cũng chỉ là việc bình thường..”

Phí Hoành Đức cũng cười nói: “Đời người chẳng được trăm năm. Mắc chi ôm nỗi băn khoăn ngàn đời?[1] Nhân sinh chính là như vậy.”

Đoạn Lĩnh nói: “Khi còn bé đọc Ngu sử , nghe Ngu đế nói ‘Ta mong thiên hạ này có một loại phương thức tự vận chuyển, tựa như một cỗ xe, cho dù không có người khống chế cũng sẽ di chuyển trên đường ‘.”

“Lý Khánh Thành đúng là bậc hùng tài đại lược.” Phí Hoành Đức đáp, “Nếu ngài không phải vị Đế quân anh minh nhất Đại Ngu, liền không còn ai xứng đáng với tôn xưng này nữa.”

“Chỉ là đến cùng ngài cũng không ngờ.” Đoạn Lĩnh nói, “Một mảnh giang sơn thái bình thịnh thế, đến cuối cùng vẫn là bị ngoại tộc xâm lấn, khiến cả dãy Trung Nguyên đều nguyên khí đại thương, cuối cùng không thể tránh khỏi tình thế tứ phân ngũ liệt.”

Phí Hoành Đức cũng không trả lời, chỉ chậm rãi rảo bước cùng Đoạn Lĩnh đi dạo trên đường..

“Ta lại đang suy nghĩ.” Đoạn Lĩnh nói, “Có loại biện pháp nào khiến cho tài phú, lương thực của quốc gia này không cần ỷ vào thổ địa?”

Phí Hoành Đức đáp: “Đây cũng là một biện pháo không tệ.”

Đoạn Lĩnh nói: “Thổ địa, chính là tiền đề của ấm no. Trong thiên hạ người trồng trọt chiếm bảy thành, ngoại trừ cày ruộng sản xuất lương thực, bọn họ lại không còn việc có thể làm, cả đời đều bị cột vào đất đai, bị sỹ tộc cùng địa chủ ngang ngược khi dễ, bị triều đình thu thuế.”

“Đúng vậy.” Phí Hoành Đức nói, “Nhưng không trồng trọt, người muốn bọn họ phải làm gfi?”

"Lúc ta theo Mục tướng gia học tập chính sự." Đoạn Lĩnh đáp, "Nhìn báo cáo thu hoạch của những năm qua, ta phát hiện một việc, có rất nhiều năm lương thực đều là đủ ăn. Chỉ cần tứ đại thành trồng trọt đã có thể nuôi sống đại bộ phần người ở nam bắc Trường Giang, những người còn lại không có đất đai, hoặc là lười biếng, hoặc là muốn bán nghệ lại không có việc để làm, đều trở thành lưu dân."

"Đây cũng là một phương hướng." Phí Hoành Đức nói, "Theu sử sách ghi lại, lúc Đại Ngu thịnh thế, công thương nghiệp phát triển phồn vinh, cả giang sơn vùng Trung Nguyên đều ổn định. Nhưng chỉ cần có sản xuất liền nhất định phải có tiêu thụ, nếu không có tiêu thụ, hai hành nghiệp công, thương kia cũng vẫn khó thể đặt chân như trước."

"Hiện tại chúng ta vừa vặn có mấy vị hàng xóm." Đoạn Lĩnh nói, "Vãn bối nghĩ chúng ta không ngại mang Nghiệp thành ra thử một lần, Phí tiên sinh thấy thế nào?"

Phí Hoành Đức nở nụ cười, đáp: "Rất tốt, đợi khi trở về lão hủ liền khởi thảo kế hoạch, đến lúc đó liền phiền ngài xem qua."

Đoạn Lĩnh nói: "Cùng đi thôi, nếu có thể cứu sống quận Hà Bắc, chúng ta sẽ dần dần mở rộng mô hình này ra khắp Giang Nam quá trình hiển nhiên sẽ gặp không ít trở ngại, thế nhưng chỉ cần phương hướng là đúng, việc còn lại liền không có vấn đề gì."

Vừa lúc có gần hai vạn lưu dân tràn vào Hà Bắc, Đoạn Lĩnh phải dùng tài nguyên của nơi này, trong vòng một năm xây dựng được cơ sở đủ để nuôi sống hơn hai vạn người này. Tốt nhất là mang cả hai nơi Hà Giang, Nghiệp thành đều đồng loạt phát triển công thương nghiệp bản địa, tận lực trước khi rời đi liền khiến quận Hà Bắc sống lại.

Trước giờ cơm tối, Đoạn Lĩnh còn ra ngoài cửa thành xem xét một chuyến, lưu dân đã có một bộ phận vào thành, Vương Chinh phái linh nghiêm ngặt canh phòng, mang người an trí tại những phế tích bên trong Nghiệp thành, còn thiết lập điểm phát lương thực. Hơn nữa bọn họ còn kiến tạo một ranh giới giản dị bên trong thành, phái người trông giữ tuần tra, đề phòng có người nhân lúc hỗn loạn trộm cắp gây chuyện.

Trong số lưu dân cũng có không ít người còn mang theo tiền, Đoạn Lĩnh liền phân phó phủ nha trước hết dùng giá quan lương mua bán với những dân chúng xuôi nam này, lại thu lấy những thứ thổ sản như lộc nhung, nhân sâm này nọ.

Đến đêm, Đoạn Lĩnh liền cùng Phí Hoành Đức bắt đầu khởi thảo một loạt đề án chuẩn bị cho đầu xuân. Nếu đổi thành một người khác, mùa đông này chỉ cần lăn lộn cũng liền đi qua, nhưng Đoạn Lĩnh lại không giống vậy.

Y không thể không thừa nhận, chỉ một năm ngắn ngủi đi theo Mục Khoáng Đạt nhưng y đã học được rất nhiều —— muốn thống trị một tòa thành cũng giống như tinh luyện một thanh bảo kiếm, trước hết làm gì, sau đó làm gì đều phải rõ ràng dứt khoát, nếu đổi một người khác đến chấp chưởng chỉ sợ không có đầu mối, thế nhưng Đoạn Lĩnh y lại có thể.

Trước đem công việc dự bị phân phát xuống phía dưới, căn cứ diện tích thổ địa và nhân khẩu tính toán

diện tích thực tế có thể đưa vào canh tác sau xuân, còn phải dựa vào trình độ thu hoạch của năm trước chia đất ruộng thành năm bảy loại, rồi mới có thể phỏng đoán sản lượng thu hoạch về sau. Nghiệp thành vẫn coi như dễ dàng, ruộng đất đều thuộc về quan phủ, không có sỹ tộc chen chân, chỉ vì năm đó sau khi Liêu quốc đến đánh một hồi nơi này lại bị Nguyên quân luân phiên đột kích, đám địa chủ, sỹ tộc đều đã gom góp đồ tế nhuyễn chạy hết về phương nam.

Vừa muốn đủ ăn còn phải khai hoang thêm một ít, thế nên mới phải trù tính điền địa, phỏng đoán sản lượng, ngoại trừ nông nghiệp, các loại sản nghiệp như, ngư, lâm, cây ăn quả, sợi bông, khai mỏ cũng là những bài toán phi thường phức tạp.

Phí Hoành Đức dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của mình liệt kê ra những ngành nghề có thể chống đỡ trở thành trụ cột công nghiệp, bao quát gia công, sản xuất, nghề rèn, dệt, chưng cất, thủ công... này nọ. Cơ hồ đã bao quát tất cả ngành nghề trong thiên hạ, chuyện còn lại của bọn họ chính là cân nhắc địa hình thực tế cùng với nơi sản sinh nguyên vật liệu, liệt kê ra những ngành nghề phù hợp nhất đưa vào ứng dụng.

Lúc Đoạn Lĩnh thấy bản kê khai của Phí Hoành Đức thì không khỏi thầm cảm thấy may mắn, y có thể nhận được sự trợ giúp của một người mưu trí như vậy quả là lợi thế cực lớn. Phí Hoành Đức không tham tiền tài, đủ dùng là được, cũng không ăn được bao nhiêu, thi thoảng chỉ cùng Trịnh Ngạn uống hai chén rượu vàng, Đoạn Lĩnh thật sự không biết nên tạ ơn đối phương như thế nào.

Bất tri bất giác, Vũ Độc cư nhiên đã rời khỏi mười bảy ngày, cũng đã bắt đầu vào tháng chạp. Đoạn Lĩnh dần dần nổi lên lo lắng, nhưng vừa lúc một gã Hoài Âm quân đưa thư cho Trịnh Ngạn còn thuận tiện giúp Vũ Độc mang một phong thư nhà về, báo cho Đoạn Lĩnh biết hắn đang trên đường xuôi nam, điều tra đầu mối của thích khách, còn thuận tiện làm thêm chút việc.

Người này thế nào lại chạy đến tận Hoài Âm rồi? Lúc Đoạn Lĩnh đọc thư xong liền thoáng yên tâm, có lẽ là Bạch Hổ Đường có việc cần Vũ Độc đi làm.

Trong thư có nói, vào ngày sinh thần của Đoạn Lĩnh, hắn nhất định sẽ đúng lúc trở về.

1/ 'Đời người chẳng được trăm năm Mắc chi ôm nỗi băn khoăn ngàn đời?'. Nguyên văn 'Sinh niên bất mãn bách, Thường hoài thiên tuế ưu.' Trích từ bài 'Sinh niên bất mãn bách', Khuyết Danh, sưu tập từ quyển 'Mười chín bài cổ thi' nổi tiếng của Trung Hoa

175. Quyển 3 - Chương 175: Phủ Cực

Đêm Đoạn Lĩnh nhận được thư của Vũ Độc lại bất chợt cảm thấy vô cùng tịch mịch, còn may đối phương chỉ rời đi không lâu lắm, chưa đến mức trông chờ mòn mỏi.

Vũ Độc không ở nhà, cho dù y có bận rộn hơn nữa cũng vẫn luôn cảm thấy như thiếu chút gì đó. Quan trọng hơn chính là, theo thời gian trôi qua, Đoạn Lĩnh lại càng có một loại cảm giác trống trãi mãnh liệt, giống như không có Vũ Độc ở đây, tất cả những việc y làm đều không có ai để chia sẻ, không còn bao nhiêu ý nghĩa.

Tuy nói là như vậy, chính sự vẫn cứ phải làm.

Tới ngày cuối cùng trước sinh nhật, toàn bộ lưu dân đều đã được an trí hoàn tất, Phí Hoành Đức đem bản dự thảo tổng kết cuối cùng đến đặt trước mặt Đoạn Lĩnh, nói: "Ngày mai Điện hạ cứ nghỉ ngơi thật tốt, đợi thêm mấy ngày, chờ Giáo Úy tướng quân trở về lại tiếp tục thảo luận."

Đoạn Lĩnh nói: "Ta lại xem xét từ đầu thêm lần nữa đi."

Phí Hoành Đức nói: "Ngày mai là sinh thần của ngài, suốt nửa năm qua ngài chưa có ngày nào nghỉ ngơi cho tốt, hôm nay liền nghỉ một ngày đi."

Đoạn Lĩnh cực kỳ ngạc nhiên, không ngờ Phí Hoành Đức vậy mà còn nhớ được sinh thần của y, lại hỏi: "Vậy Phí tiên sinh thì sao? Buổi tối cùng nhau ăn cơm?"

"Lão đi tìm Ô Lạc Hầu Mục uống rượu." Phí Hoành Đức đáp.

Hiện nay trong phủ cũng chỉ có Phí Hoành Đức là dám giao tiếp cùng Lang Tuấn Hiệp, những người khác đều có chút ánh mắt, biết Vũ Độc không thích người đang bị giam lỏng kia liền không ai đến gần, rất sợ bị liên lụy.

Đoạn Lĩnh sau khi tiễn chân Phí Hoành Đức lại ngây ngô ngồi yên một hồi, mấy hôm nay đầu óc của y chưa từng dừng lại, vừa mới hơi rảnh rỗi trái lại liền có chút suy nghĩ bất an.

Phải đi xem bách tính đã dàn xếp thế nào rồi.

Đoạn Lĩnh gọi Trịnh Ngạn đến, bảo hắn bồi mình đi nhìn tình huống của phế tích trong thành, Trịnh Ngạn cẩn thận thủ hộ y ra ngoài. Hiện tại trong thành đã náo nhiệt hơn không ít, nhưng cũng không đến mức hỗn loạn như trong tưởng tượng.

"Thoáng cái đã nhiều hơn hai vạn người." Đoạn Lĩnh nói, "Đúng là đủ náo nhiệt, chỉ hy vọng không có mâu thuẫn gì."

"Có người tiếp nhận đã vạn hạnh." Trịnh Ngạn nói, "Còn dám làm cái gì?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Quả thực, so với đám lưu dân đói rách ở Lạc Nhạn thành, những người này đã khá hơn rất nhiều."

"Mấy hôm nay các ngươi cứ bàn luận đến bàn luận đi." Trịnh Ngạn nói, "Rốt cuộc đã có kết luận gì sao? Làm thế nào mới có thể sắp xếp cho nhiều người như vậy?"

"Còn chưa hoàn toàn xác định." Đoạn Lĩnh đáp, "Đã có phương án, nhưng vẫn nên chờ Vũ Độc trở về mới xác định lần cuối. Thuận tiện còn triệu tập mọi người đến, đem kế hoạch giảng giải một lần."

Dù sao muốn khởi động một phương án khổng lồ như vậy vẫn phải dựa vào lực lượng của quân đội, cụ thể có tiến hành được hay không thật sự phải chờ Vũ Độc về xem xét.

"Ngày mai ngươi đã mười bảy tuổi." Trịnh Ngạn nói, "Muốn ăn cái gì?"

"Làm sao ngươi biết?" Đoạn Lĩnh có chút ngoài ý muốn, hỏi, "Vũ Độc nói?"

"Ừ." Trịnh Ngạn nói, "Vũ Độc nói, nếu như hôm nay hắn chạy về không kịp, ta liên thay hắn nấu cho ngươi một tô mỳ."

"Ngày mai bảo Lang Tuấn Hiệp cũng đến đi, cùng nhau ăn một bữa cơm." Đoạn Lĩnh đáp.

Trịnh Ngạn suy nghĩ một chút liền gật đầu, hôm đó sau khi Đoạn Lĩnh đi gặp Lang Tuấn Hiệp, thiếu niên vẫn là phân phó hạ nhân sắp xếp cho y một gian phòng khác, cho phép y hoạt động trong phạm vi phủ Thái Thú, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể lên núi đi dạo.

"Vậy hôm nay thì sao? Muốn gặp Ô Lạc Hầu Mục không?" Trịnh Ngạn hỏi.

"Không được." Đoạn Lĩnh nói.

"Ta thay ngươi đi tìm Phí tiên sinh?" Trịnh Ngạn lại hỏi.

"Không cần." Đoạn Lĩnh trở về phủ Thái Thú, mệt mỏi ngồi xuống.

Trịnh Ngạn nói: "Ngâm ôn tuyền?"

Trịnh Ngạn lộ ra nụ cười xấu xa, Đoạn Lĩnh mặc dù biết người này sẽ không làm gì với mình nhưng cũng lười cử động, đáp: "Quên đi, ngày mai hẳn tính, ta muốn yên tĩnh một hồi."

Trịnh Ngạn liền lui ra ngoài, thuận tay đống cửa lại, cất tiếng: "Ta ở ngay ngoài này."

Đoạn Lĩnh "Ừ" một tiếng, ngồi một mình trong gian tiền thính trống trãi. Những chuyện bận rộn lẫn lộn khó phân mấy hôm nay bị y lôi ra từng chút một, từ từ suy xét sắp xếp lại đầu óc.

Đến ngày mai, Vũ Độc sẽ có thể trở về đúng hẹn chứ?

Đoạn Lĩnh cực kỳ tưởng niệm đối phương, sau lá thư lần trước, Vũ Độc đã có trọn mười ngày không biết tin tức, hiện tại hắn đang ở phương nào? Nếu như ngày mai có thể về tới, hiện giờ hẳn là đã vào địa phận Hà Bắc rồi đi. Cước trình của Bôn Tiêu rất nhanh, chỉ cần hắn muốn trở về, tự nhiên có thể về kịp.

Sắc trời ngoài cửa sổ dần dần chìm xuống, Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, chung quy cũng là không việc có thể làm, liền lấy thư trần tình của Phí Hoành Đức ra nghiên cứu. Chờ đến khi hết năm, tất cả mọi người đều đã định xuống, y sẽ gửi lá thư trần tình này cho triều đình, để Mục Khoáng Đạt tổ chức họp nội các bàn luận, sau đó lại qua tay Lý Diễn Thu suy xét.

Chờ đến khi triều đình đưa ra phúc đáp chính xác, đầu xuân sang năm bọn họ đã có thể tiến hành.

Đêm nay, gió tuyết bên ngoài càng lớn, bắc phong rít gào giận dữ, Đoạn Lĩnh nghe mà không khỏi lo lắng, lại gọi người tới phân phó binh sỹ đến khu phế tích trông nom, miễn cho có người chết cóng. Xoay người còn lệnh Vương Chinh trù bị thêm ít ngân lượng, phân cho bọn lính thủ thành mua thêm ít rượu, uống vào cũng có thể ấm người.

Thư trần tình đưa lên, nếu Lý Diễn Thu trực tiếp xem xét hẳn là sẽ không có vấn đề gì, sợ nhất chính là sẽ bị đưa đến chỗ Thái Diêm. Chỉ cần kéo dài qua thời gian gieo hạt của vụ xuân, mọi tính toán của bọn họ đều là phí công.

Tiếng gió càng lúc càng lớn, Đoạn Lĩnh đã có chút buồn ngủ, chợt nghe thanh âm của Trịnh Ngạn cất lên ngoài phòng, tinh thần của y lập tức nâng cao.

"Cái gì?" Đoạn Lĩnh hỏi, "Là Vũ Độc đã về?"

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một trận gió tuyết thổi vào, theo đó là một nam nhân thân cao tám xích, khoác áo choàng màu đen nhanh chân bước đến.

Bên ngoài, Trịnh Ngạn rất thức thời đóng cửa lại.

"Ngươi rốt cục đã trở về!" Đoạn Lĩnh kích động nói, "Thế nào lại trễ..."

Nam nhân kia cởi áo choàng xuống, là Lý Diễn Thu, hơi thở của y còn mang theo sương trắng, yên lặng mà chăm chú nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh.

Trong đầu Đoạn Lĩnh giống như bị sét đánh ngang qua, trái tim lại giống như vạn trượng cô sơn chim nhạn bay về, tựa hồ quần sơn đổ nát, biển xanh chảy ngược. Một khắc kia, Đoạn Lĩnh không biết mình nên nói gì, cả thân thể cứ thế mà run rẩy.

“Hoàng nhi.” Đôi môi Lý Diễn Thu giật giật.

Đoạn Lĩnh lảo đảo bước lên phía trước, cả người đều không ngừng run rẩy, y muốn gọi nhưng trong cổ họng phảng phất như có gì đó nghẹn lại, muốn khóc, nước mắt lại không biết đã đi nơi nào, đôi mắt chỉ cảm thấy vô cùng chua xót.

“Bệ… Bệ hạ, Tứ thúc.” Đoạn Lĩnh run giọng gọi.

Đoạn Lĩnh lại loạng choạng xông lên, ôm chặt Lý Diễn Thu, cả người gần như cạn kiệt sức lực. Lý Diễn Thu ôm y, chậm rãi quỳ một gối xuống, siết chặt thiếu niên vào lòng.

“Tứ thúc…” Đoạn Lĩnh nói, “Là người, là người… Tứ thúc!”

Ngoài cửa, đại tuyết nhỏ dần, trong gió chỉ còn bông tuyết phất phơ.

Vũ Độc một thân mặc xiêm y thích khách, người khoác áo choàng, trên đầu trên vai đều là tuyết đứng ở bên ngoài, nhịn không được thoáng liếc nhìn vào phòng.

“Ngươi quá mạo hiểm rồi.” Trịnh Ngạn trách cứ Vũ Độc, “Sao lại đưa Bệ hạ đến đây? Vạn nhất xảy ra sơ xuất gì thì phải làm thế nào?”

“Vì sao không thể đưa đến?” Vũ Độc nói, “Y đã khổ cực lâu như vậy, cũng nên đến phiên người khác vì y mà cực khổ.”

Trịnh Ngạn quả thực không còn lời gì để nói, chỉ có thể cùng Vũ Độc đứng ở hai bên canh cửa.

Lý Diễn Thu dìu Đoạn Lĩnh ngồi lên tháp, hai người đối diện. Lý Diễn Thu trầm ngâm không nói, trong mắt mang theo một mạt bi thương, vươn tay xoa nhẹ gò má Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh lại là vui đến chảy nước mắt, ngượng ngùng cúi đầu, Lý Diễn Thu giơ tay lên xoa xoa mặt y.

Tuy rằng lúc tới Lý Diễn Thu có mang bao tay, thế nhưng những ngón tay này cũng mang theo một tia hơi lạnh.

“Là ngày hôm nay sao?” Lý Diễn Thu lấy một mảnh giấy chứng sinh từ trong ngực ra.

Đoạn Lĩnh: “…”

Đây vẫn là lần đầu tiên y nhìn thấy giấy chứng sinh của mình, nhìn qua một chút, sinh nhật chính là hôm

nay.

"Dạ, là hôm nay." Đoạn Lĩnh nói.

"Vũ Độc mang theo ta một đường đi tới." Lý Diễn Thu nói, "Cuối cùng cũng đuổi kịp."

"Người không nên…" Đoạn Lĩnh nói.

"Đây là sinh thần đầu tiên Tứ thúc trải qua cùng chất nhi." Lý Diễn Thu nói, "Sau này, mỗi một năm, Tứ thúc đều sẽ bồi bên cạnh chất nhi."

Nước mắt của Đoạn Lĩnh rốt cục cũng ứa ra, tựa vào vai Lý Diễn Thu im lặng thổn thức.

Hai người cứ lặng yên tựa vào nhau như vậy, tiếng gió rốt cục dịu đi, chỉ là tuyết lại lớn hơn, từng hạt tuyết dày tựa lông ngỗng bay lả tả bao phủ cả thiên địa.

Đoạn Lĩnh kéo Lý Diễn Thu ngồi dậy, bản thân lại bước ra mở cửa. Vũ Độc đang chờ bên ngoài, Đoạn Lĩnh vừa muốn gọi hắn tiến vào đã nghe đối phương nói nhỏ vào tai mình: "Trước hết không cần quản ta, cứ ở cùng tứ thúc của ngươi đã."

Đoạn Lĩnh ôm cổ đối phương, lại vươn môi lên hôn nhẹ, y biết đây là lễ vật sinh thần tốt nhất mà Vũ Độc chuẩn bị cho mình, lại nói: "Ngươi cũng đi nghỉ một chút đi, ít nhất đổi bộ quần áo."

Vũ Độc biết nếu mình cứ đứng ngoài cửa Đoạn Lĩnh vẫn sẽ không an lòng, liền gật đầu, nói: "Tối nay ta cùng Trịnh Ngạn thay phiên canh gác, ngươi không cần quản bọn ta."

Đoạn Lĩnh đóng cửa lại, quay về phòng, hầu hạ Lý Diễn Thu cởi ngoại bào, lấy chậu than đến để đối phương hơ khô quần áo. Ánh mắt của Lý Diễn Thu vẫn dõi theo nhất cử nhất động của y, đôi môi cứ run nhè nhẹ, tựa hồ còn chưa thoát khỏi khẩn trương.

Đoạn Lĩnh vô tình nhìn thoáng qua thần thái này của đối phương, đột nhiên nhớ lại năm đó ở Thượng kinh, khi hai phụ tử bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, Lý Tiệm Hồng cũng có bộ dạng giống hệt như vậy.

Chỉ là, Đoạn Lĩnh vẫn có chút câu thúc, dù sao Lý Diễn Thu cũng không phải phụ thân, mỗi lần nhìn thấy đối phương, y đều cảm nhận được khí thế Đế vương cao cao tại thượng, cùng cảm giác gần gũi năm đó khi ở bên cạnh phụ thân thì không giống lắm.

"Hoàng nhi." Lý Diễn Thu vẫy tay gọi Đoạn Lĩnh, nói, "Qua đây, để ta nhìn kỹ một chút."

Đoạn Lĩnh liền ngồi vào bên cạnh Lý Diễn Thu, tâm tình cực kỳ khẩn trương, chỉ là y cũng cảm giác được

người bên cạnh tựa hồ còn khẩn trương hơn mình gấp nhiều lần.

Trong mắt Lý Diễn Thu ánh lên dòng lệ, cánh môi lại vẽ ra một nụ cười.

"Ngày đầu tiên nhìn thấy ngươi." Lý Diễn Thu nói, "Ta đã cảm thấy loáng thoáng có cái gì không đúng, đêm đó phụ thân ngươi còn báo mộng cho ta, nói ngươi đã trở về."

"Vậy sao?" Trong mắt Đoạn Lĩnh trong cũng dâng lên hơi nước, kinh ngạc hỏi, "Phụ thân đã nói gì?"

Lý Diễn Thu lắc đầu, nói: "Không nhớ rõ được."

Thúc chất hai người lần đầu gặp mặt, việc đầu tiên lại là nhắc đến một giấc mộng hoang đường, bản thân Đoạn Lĩnh cũng cảm thấy buồn cười, nhịn không được cười ra tiếng.

Lý Diễn Thu nắm chặt tay y, cúi đầu nhìn bàn tay rồi lại nhìn gương mặt của Đoạn Lĩnh, một tay kia nhẹ nhàng xoa xoa tóc y.

"Chất nhi lớn lên không giống phụ thân." Đoạn Lĩnh đáp, "Phụ thân nói con giống nương."

"Ta chưa từng gặp tẩu tẩu." Lý Diễn Thu nói, "Nhưng nếu nói vậy, tẩu tẩu hẳn là một mỹ nhân."

"Ngày đó ở trong cung." Đoạn Lĩnh nói, "Tứ thúc cũng cảm giác được sao?"

"Không, sớm hơn." Lý Diễn Thu nói, "Có lẽ con đã quên, lúc con vừa đến Giang Châu, cách một tấm mành xe chúng ta đã thoáng gặp nhau, khi ấy trong lòng ta đã mơ hồ có chút thấp thỏm."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Hôm đó người đã biết… xin lỗi, là nhi thần không thủ lễ…"

"Đừng lo." Lý Diễn Thu cười nói, "Con làm vậy, ta rất vui vẻ."

"Thúc vẫn biết Thái… Thái Diêm là giả mạo sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ban đầu ta đã mơ hồ cảm thấy không đúng." Lý Diễn Thu nhàn nhạt đáp, "Nhưng người nọ lại là do Ô Lạc Hầu Mục mang về, lại có Vũ Độc xác nhận, tất cả chi tiết đều ăn khớp với nhau. Khi ấy tình thế cấp bánh, không cho phép mọi người đề ra nghi vấn, nếu vạn nhất người kia thật sự là con, chỉ sợ cả đời đều quên không được mình đã từng bị Tứ thúc hoài nghi."

"Cho đến khi ta năm lần bảy lượt nhìn thấy y viết thư phúc đáp, vấn đề nằm ở một chữ 'Lý'." Lý Diễn Thu nói, "Nét khởi bút của hắn có chút gượng gao, không giống như đang viế chữ 'Lý', mà là đang viết một bộ

thảo."

Đoạn Lĩnh trong nháy mắt liền khiếp sợ, không ngờ đến Lý Diễn Thu lại là từ một chi tiết nhỏ như vậy nhìn thấy Thái Diêm là giả mạo! Khởi bút chữ 'Thái' là hai chữ thập nhỏ giăng ngang, cũng chính là một nét hoành dài. Mà chữ "Lý" lại là tứ bình bát ổn, một nét hoành dài, một nét dựng ngắn.[1]

Thái Diêm đã quen viết tên của mình, lúc viết chữ 'Lý' cũng sẽ theo bản năng viết nét dựng ngắn trước, sau đó mới từ từ sửa bút viết tiếp, chỉ là cái hành động này trong mắt Lý Diễn Thu vẫn là có điều nghi ngại!

1/ Đây là vấn đề nét chữ và thứ tự chữ của tiếng Trung. Chữ Thái ( )có bộ thảo ở trên đầu, cũng chính là hai chữ thập nhỏ giăng ngang đã từng đề cập, khi viết đúng thứ tự sẽ phải viết nét ngang dài trên đầu trước. Còn chữ Lý ( ), đúng thứ tự sẽ viết một nét gạch dọc ngắn trước, sau đó là chữ bát, rồi mới tới nét ngang dài.

Vì vậy, tứ tự nét bút của Thái Diêm là sai, nhưng sai không nghiêm trọng lắm, có thể cứu chữa được, nếu không nhìn thấy quá trình viết thì không ai biết là sai. Nhưng Lý Diễn Thu lại nhìn thấy, từ đó bắt đầu nghi ngờ. Bởi vì người cổ đại đối với tên họ của mình rất coi trọng, người biết chữ tuyệt đối sẽ không viết sai tên của mình, cho dù chỉ là sai thứ tự nét bút cũng là việc rất hiếm gặp.

176. Quyển 3 - Chương 176: Trở Về Chốn Cũ

"Nói cho thúc biết những việc con đã trải qua." Lý Diễn Thu nắm tay Đoạn Lĩnh, nghiêm túc nói, "Từ lúc con bắt đầu hiểu chuyện."

Ánh mắt Lý Diễn Thu ngấn lệ, gần như đã không kềm chế được. Đoạn Lĩnh cảm thấy bàn tay của y vẫn còn rất lạnh, liền mang lò sưởi tay đến đặt vào lòng đối phương.

Ngoài cửa bông tuyết tản mạn khắp trời, trong phòng lò than đỏ ửng, thúc chất hai người đối diện.

Đoạn Lĩnh trầm ngâm một lát, chậm rãi hồi ức lại chuyện cũ, bắt đầu từ khi y vừa hiểu chuyện lúc còn ở Đoạn gia, rồi mẫu thân qua đời, ký ức tăm tối thuở thiếu thời… y đều chỉ dùng một câu nhắc qua. Sau đó chính là sự xuất hiện của Lang Tuấn Hiệp, trong một đêm gió tuyết cũng giống hôm nay, bọn họ trằn trọc rời khỏi Nhữ Nam, đi vào Thượng kinh.

Lý Diễn Thu không hề cắt lời, chỉ là chậm rãi lắng nghe, đợi khi Đoạn Lĩnh nhắc đến Thượng kinh chi loạn liền không khỏi nhớ đến phụ thân, Lý Diễn Thu lập tức ôm y vào trong lòng, để thiếu niên tựa vào vai mình.

Những ký ức đó phảng phất đều giống như một giấc mộng, dần dần trở nên không chút chân thật.

–

Mùa đông Giang Châu chỉ có một hồi tiểu tuyết, thậm chí còn chưa phủ được trắng mái nhà, đám lá vàng hiu hắt còn sót lại cũng đều bị gió mạnh thổi cho rơi xuống, những đường phố cùng mái ngói lộ ra khỏi lớp tuyết giống như vết mực đen loan lổ khắp nơi.

Trong cung từ sớm đã thu xếp vải đỏ chuẩn bị mừng năm mới, sinh thần của Thái tử lại gần sát tất niên, dựa vào quy cũ năm ngoái tự nhiên phải làm quy mô rình rang, cả nước cùng vui. Thế nhưng năm nay lại Hoàng thất lại hết sức yên lặng, cư nhiên không thấy Bệ hạ đưa xuống chỉ lệnh gì, mà Lý Diễn Thu khi đột ngột rời khỏi Giang Châu cũng chỉ lưu lại một phong ngự chỉ, bảo là phải đến Hoài Âm, trong lúc bản thân rời khỏi mệnh cho Thái tử giám quốc, thừa tướng Mục Khoáng Đạt chủ chính, Tạ Hựu đôn lên thành Trấn quốc đại tướng quân.

Mà năm nay chính vụ cũng không bận rộn như năm rồi, thế nhưng cho dù là vậy, giám quốc cũng không phải một việc dễ dàng, mà Thái Diêm cũng phải bận rộn đến tận khuya, chỉ là vẫn chống đỡ chưa thể ngủ.

"Lễ quan đến hỏi, sinh thần năm nay của Điện hạ định cử hành thế nào." Phùng Đạc trước sau vẫn ở bên cạnh, thấy Thái Diêm buông tấu chương liền mở miệng hỏi.

Còn không đến nửa canh giờ thì trời đã sáng, phải rời giường vào triều, Thái Diêm vẫn là sắc mặt uể oải.

"So với quốc sự, sinh thần cũng không tính là gì." Thái Diêm nói với Phùng Đạc: "Năm nay tạm thời không cử hành."

Phùng Đạc gật đầu, Đông cung yên tĩnh dị thường, một tòa cung điện lớn như vậy lại trước sau vắng ngắt.

"Tình huống của những người phái ra ngoài như thế nào?" Thái Diêm hỏi.

"Đã thử liên lạc vài lần." Phùng Đạc nói, "Đều không nhận được hồi đáp."

"Trước đó là ai bảo đảm có mười thành nắm chắc?" Ngữ điệu của Thái Diêm bình tĩnh dị thường.

Cơ thể của Phùng Đạc run lên nhè nhẹ, không dám nhìn Thái Diêm, nhưng bất ngờ là đối phương cũng không làm ra phản ứng quá khích gì.

"Không giết được y," Thái Diêm nói: "Người đầu tiên phải chết chính là ngươi, Phùng Đạc. Ngươi cứ tiếp tục kéo dài đi."

Giữa ngày đông giá rét, trên trán Phùng Đạc lại đổ đầy mồ hôi lạnh, gật đầu nói: "Thần biết tội."

Thái Diêm nói: "Ta không phải đang nói đùa với ngươi, ngươi muốn sống tiếp thì liền thừa dịp Bệ hạ không ở trong triều, nhanh chóng chấm dứt việc này. Đừng nên hỏi ta lý do."

Phùng Đạc cũng không tiếp tục cân nhắc ý tứ của Thái Diêm, vội vàng gật dầu, nói: "Không bằng nhân lúc hiện tại, chúng ta triệu y về kinh báo cáo công tác…"

"Ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì." Thái Diêm nói, "Đây không phải việc bổn Điện hạ cần quan tâm, chuyện ta phải lo liệu đã có quá nhiều rồi. Ô Lạc Hầu Mục một đi không trở lại, cũng không có tin tức gì truyền về, Phùng Đạc, đừng cho rằng ta chỉ biết hăm dọa, tử kỳ của ngươi đã đến gần trước mắt."

Ban đầu Phùng Đạc nhất thời chưa thấu rõ ý tứ trong lời nói của Thái Diêm, hiện tại càng nghĩ càng sai, ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Có một số việc không thể nghiền ngẫm, một khi cân nhắc tỉ mỉ, người như Phùng Đạc y không thể thừa nhận được.

"Dạ." Phùng Đạc run giọng nói.

"Bổn Điện hạ chỉ nói được đến đây." Thái Diêm còn nói, "Đừng làm những việc khiến bản thân phải hối hận." Phùng Đạc gian nan nuốt một ngụm nước bọt. Thái Diêm nghiêng người tựa vào nhuyễn tháp, trong mắt nồng đậm bi ai, không biết hắn là đang bi ai cho Phùng Đạc hay là vì chính mình mà bi ai.

"Trong vòng ba năm." Phùng Đạc tối hậu nói, "Nếu không giải quyết được Vương Sơn, Điện hạ cứ mang thần xử tử."

"Lấy mạng của ngươi có ích lợi gì?" Thái Diêm nói, "Đừng lập cái thứ quân lệnh trạng nhàm chán nọ. Cứ như vậy đi, đã sắp thượng triều rồi, để ta nghỉ ngơi một lát."

Thái Diêm tựa vào nhuyễn tháp, hai mắt nhắm lại, hành lang bên ngoài tí tách rơi xuống từng giọt mưa, một giọt lại một giọt. Hắn nhớ khi còn bé, mỗi lúc Thượng kinh đổ mưa hắn vẫn thường chạy ra hành lang ngồi, đợi huynh trưởng trở về, trong tay còn cầm một quyển sách, cũng không từng chăm chú đọc qua.

Nước mưa không ngừng rơi xuống, vừa rơi đã rả rích suốt đêm, thanh âm nước đập vào cửa gỗ có thể trực tiếp ép người ta điên loạn.

"Ta nhớ Bệ hạ." Thái Diêm đột nhiên nói.

Phùng Đạc không dám lên tiếng đáp lời, Thái Diêm lại nói: "Phái người gởi một phong thư đến Hoài Âm, nhắn Bệ hạ mau trở về một chút."

Sinh thần của Thái tử, Hoàng đế lại không ở trong cung, triều thần sẽ luôn có chút nghị luận, sớm không đi, trễ không đi, cố tình lại chọn ngay thời điểm này. Thái Diêm luôn cảm thấy không biết từ lúc nào thái độ của Lý Diễn Thu đối với hắn đã có chút đạm mạc, cơ hội gặp mặt càng lúc càng ít,thế nhưng mỗi lần hắn đích thân cầu kiến, Lý Diễn Thu lại vẫn giống như trước kia đối đãi, khiến hắn cảm thấy như tắm gió xuân, chỉ là vừa nói không được vài câu đối phương lại đốc xúc hắn chuyên cần chính sự —— nói rằng hắn đã không còn là tiểu hài nhi nữa, phải học cách gánh vác trách nhiệm.

Thế nhưng, trọng yếu nhất chính là, hắn cảm thấy rất cô độc.

Hắn đã từng cho rằng, Lý Diễn Thu cũng cô độc giống mình. Thế nhưng vị Hoàng đế kia không chỉ không thích Hoàng hậu, lại càng không thích chia sẻ cùng triều thần, thậm chí cũng không có quá nhiều phản ứng với Trịnh Ngạn.

Hắn từng nghe tin tức Phùng Đạc hỏi thăm trở về, triều thần quả thực từng có nghị luận, thế nhưng đối tượng nghị luận lại là Lý Diễn Thu mà không phải hắn, nội dung phần lớn đều là "Người Lý gia trời sinh tính tình lương bạc", duy chỉ có Thái tử tính cách ôn hòa, đối đãi đại thần thập phần thân thiết.

Trời sinh lương bạc, Thái Diêm cũng đã từng cảm nhận sự lương bạc của Lý Tiệm Hồng, năm đó lúc còn ở Thượng kinh, trong mắt Lý Tiệm Hồng chỉ có nhi tử của mình. Trước đó, mặc kệ là hắn đến nhà ai làm khách, gia trưởng dù sao cũng sẽ quan tâm hỏi han hắn vài câu, thế nhưng chỉ có Lý Tiệm Hồng là chưa từng tỏ ra bất kỳ hành động khách sáo nào, giống như hắn có thể bước vào nhà bọn họ cũng là vì Đoạn Lĩnh nguyện ý làm bằng hữu với hắn, chỉ cần một ngày nào đó Đoạn Lĩnh không thích hắn nữa, công tử Thái gia như hắn ngay cả cửa của căn nhà này cũng không có tư cách tiếp cận.

Lý Diễn Thu thật sựrất lương bạc, có đôi khi Thái Diêm thậm chí không cảm giác được sự ân cần của đối phương với mình là thật lòng hay chỉ vì hắn là 'nhi tử của huynh trưởng'. Trong mắt Lý Tiệm Hồng tốt xấu còn có một người, mà trong mắt của Lý Diễn Thu lại không có gì cả.

–

Mưa mang theo tuyết khiến đất đai Giang Châu thêm mấy phần lầy lội, mà tại Nghiệp thành ngoài nghìn dặm, toàn thành chỉ trong một đêm đã bị màu trắng bạc bao phủ, nhìn qua hệt như tiên cảnh.

Nghiệp thành lúc này vẫn chưa hừng đông, canh lậu[1] đã nhỏ xuống giọt cuối cùng, phát ra một tiếng vang thanh thoát, bấc đèn đốt đến tận cùng, vô thanh vô tức tắt lịm, chỉ để lại một làn khói xanh.

Đoạn Lĩnh đang nằm trong lòng Lý Diễn Thu, vẫn chìm vào giấc ngủ.

Vũ Độc cùng Trịnh Ngạn vừa đổi ca, nghe thấy bên trong không có thanh âm, sợ rằng sẽ đánh thức Đoạn Lĩnh, chỉ đành rón rén đẩy cửa tiến vào. Lý Diễn Thu nửa nằm trên tháp, một tay ôm Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh đang tựa vào lòng y ngủ say sưa, lý Diễn Thu nhẹ nhàng nâng tay lên, làm một động tác 'suỵt'.

"Cứ ngủ ở nơi này đi." Lý Diễn Thu cực thấp thanh nói, "Đừng đánh thức y."

Vũ Độc gật đầu, Đoạn Lĩnh hơi trở mình, chỉ là chưa tỉnh hẳn, có chút buồn ngủ ngẩng lên.

"Có chuyện gì?" Đoạn Lĩnh mơ mơ màng màng hỏi.

"Cả hành trình ngươi cũng mệt mỏi rồi." Lý Diễn Thu nói, "Trước nghỉ ngơi đi."

Vũ Độc gật đầu, đang định ra ngoài thì lại bị Lý Diễn Thu gọi về: "Vũ khanh."

Đoạn Lĩnh hơi dịu mắt, Lý Diễn Thu suy nghĩ một chút cũng không nói thêm gì, lại ra hiệu cho Vũ Độc rời đi. Bản thân y thì xoay người dìu Đoạn Lĩnh nằm xuống, tự mình cởi áo ngoài ra, cùng Đoạn Lĩnh ngủ trên một cái giường.

Một giấc này ngủ đến lâu dài mà an ổn, khi Tôn Đình đến châm than củi còn cho rằng người nằm trên giường là Vũ Độc, nhỏ giọng gọi một tiếng Giáo Úy, không nghe thấy trả lời liền nhanh chóng thêm than rồi lập tức lui ra.

Lý Diễn Thu vẫn chưa tỉnh, Đoạn Lĩnh lại thức dậy trước.

Đoạn Lĩnh nghe được tiếng động liền dụi đầu vào vai Lý Diễn Thu, theo bản năng đặt tay lên lồng ngực đối phương, lại chạm vào nửa miếng ngọc hoàn Lý Diễn Thu đang đeo trên cổ.

Đây là một cảm giác rất quen thuộc từ tận thuở xa xưa, khi y còn nhỏ vẫn thích gối đầu lên vai Lý Tiệm Hồng đi ngủ, lúc chạm vào mảnh ngọc hoàn trước ngực phụ thân, cho dù trong mộng cũng có thể nhận ra thân phận đối phương.

Lúc chạm vào mảnh ngọc, Đoạn Lĩnh nhẹ nhàng cách một lớp áo vuốt ve, cảm nhận chất ngọc cứng rắn và hoa văn bên trên, cùng với độ ấm của cơ thể người bên cạnh, hai mắt chậm rãi mở ra.

Lý Diễn Thu giơ tay lên, phủ lên bàn tay của Đoạn Lĩnh, khẽ siết.

Đoạn Lĩnh bất chợt giật mình, cả người đều tỉnh táo lại, đêm qua tâm tình của y quá mức kích động, nhất thời không kịp nghĩ nhiều. Hiện tại vừa tỉnh dậy, quả thực cảm thấy bản thân giống như đang nằm mơ, lập tức cũng theo đó mà khẩn trương lên.

Nhưng Lý Diễn Thu cũng không cử động gì thêm, cứ thế nắm tay của Đoạn Lĩnh tiếp tục ngủ mất.

Đoạn Lĩnh cẩn thận rút tay ra, chậm rãi xuống giường, bầu trời bên ngoài đã hơi mờ sáng, Hoàng đế một nước cứ thế ngủ lại nơi này cả đêm, quả thực bất khả tư nghị! Mọi thứ đều tới quá đột nhiên, khiến y hoàn toàn vô pháp tiếp thu.

Đoạn Lĩnh cực lực tránh cho phát ra bất cứ thanh âm gì, khẽ trèo qua người thúc phụ, nhẹ nhàng chạm chân xuống đất, khoác ngoại bào vào, mở hé cửa, lắc mình rời đi.

Trịnh Ngạn đang ngủ gà ngủ gật canh gác bên ngoài, nhìn thấy Đoạn Lĩnh thì liếc mắt cười cười.

Đoạn Lĩnh cũng hướng về phía hắn mỉm cười.

Tuyết đã ngừng, ánh dương vạn trượng chiếu sáng cả tòa Nghiệp thành đã bị phủ lên một lớp màu ngân bạch, giống như đang tuyên bố nhân sinh của Đoạn Lĩnh vừa được bắt đầu một lần nữa.

Y bước nhanh qua hành lang, đi tìm Vũ Độc. Vũ Độc đang ngủ say trong phòng mình, Đoạn Lĩnh lập tức nhào lên người hắn, Vũ Độc bất chợt bị đánh thức, lông mày cũng theo đó nhếch lên.

"Thật quá bám người." Vũ Độc không nhịn được nói.

Đoạn Lĩnh lại lủi vào trong chăn, Vũ Độc liền vươn tay ôm lấy y, xoay người đè nặng, chỉ là cũng không tiếp tục làm gì, hiển nhiên là đã quá mệt nhọc, chỉ muốn ngủ.

Đoạn Lĩnh làm ổ trong chăn, bàn tay sờ tới sờ lui, còn cởi áo trong của đối phương ra ngửi ngửi cổ và ngực Vũ Độc, có mùi mồ hôi. Lại dự định tiếp tục một đường ngửi đi xuống.

Thanh âm của Trịnh Ngạn vang lên ngay trước cửa: "Điện hạ, Bệ hạ tỉnh, vẫn đang tìm người đấy."

Vũ Độc liền đẩy nhẹ Đoạn Lĩnh, bảo y nhanh chóng chạy qua hầu hạ, Đoạn Lĩnh đành phải ngoan ngoãn chui ra ngoài, Vũ Độc nửa ngủ nửa tỉnh nói: "Hôm nay ta dậy trễ, cơm trưa không cần đợi."

Lý Diễn Thu vừa thức dậy liền tìm Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh chỉ đành hối hả chạy về, tự mình hầu hạ Lý Diễn Thu rửa mặt.

Một đêm qua đi, Đoạn Lĩnh còn có chút lo sợ, không biết phải nên mở miệng thế nào mới tốt, ngược lại Lý Diễn Thu sau khi súc miệng xong lại lên tiếng: "Từ nay về sau, con đối đãi ta như đối đãi phụ thân, ta cũng xem con là nhi tử của mình mà chăm sóc. Cái này là của phụ thân con, con cứ cất lại trước."

Nói xong, Lý Diễn Thu đưa qua một khối ngọc hoàn, trái tim của Đoạn Lĩnh trong nháy mắt hẫng đi một nhịp, y không dám nhận lấy, chỉ dùng mắt trân trối nhìn Lý Diễn Thu.

"Tứ thúc." Đoạn Lĩnh run giọng gọi.

Lý Diễn Thu vẫn cầm ngọc hoàn, nhìn thẳng vào mắt Đoạn Lĩnh.

“Đeo ở trên người.” Lý Diễn Thu đáp, “Liệt tổ liệt tông Đại Trần sẽ phù hộ con.”

“Dạ.” Đoạn Lĩnh vươn hai tay tiếp nhận.

Lý Diễn Thu còn nói: “Phụ thân con cũng sẽ độ trì cho con.”

Đoạn Lĩnh cầm ngọc hoàn trên tay, siết chặt, lần nữa đeo lên cổ, mà mối dây đeo cũng giấu sâu vào tận lớp áo trong cùng.

1/ Canh lậu ‘ ’: Đồng hồ báo giờ bằng nước của người xưa.

177. Quyển 3 - Chương 177: Tạ Lễ

“Vũ Độc đâu?” Lý Diễn Thu trong lúc được Đoạn Lĩnh hầu hạ khoác ngoại bào thì hỏi.

“Còn ngủ.” Đoạn Lĩnh đáp, “Cần gọi hắn dậy không?”

“Không cần.” Lý Diễn Thu nghiêm túc nói, “Hôm nay là sinh thần của con, vừa rồi ta đã phân phó Trịnh Ngạn đi làm mì trường thọ. Đợi Vũ Độc dậy rồi chúng ta sẽ thương lượng xem những bước tiếp theo phải đi như thế nào.”

“Tứ thúc người cứ thế gấp gáp đến đây, quá sơ suất.” Đoạn Lĩnh nhịn không được nói.

“Làm gì có nhiều thích khách như vậy.” Lý Diễn Thu nói, “Bắc đến Quan Sơn, nam tận Nam Việt, vạn lý hành trình năm đó phụ thân của con cũng là độc lai độc vãng.”

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, muốn nói phụ thân của mình cả đời nhung y chiến mã, công phu rất cao, Tứ thúc không thể so sánh với người, cũng không nên để xảy ra việc gì sơ suất.

Đoạn Lĩnh ngồi một bên, suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Tứ thúc uống trà không?”

Lý Diễn Thu gật đầu, từ sau khi thức dậy, ánh mắt của y chưa từng rời khỏi Đoạn Lĩnh, cho dù chỉ là trong thoáng chốc. Đoạn Lĩnh bước lên nấu nước pha trà, nói ra thì cũng kỳ quái, lúc đối mặt với Lý Diễn Thu, hai người bọn họ cho dù trước đây chưa giao tiếp mấy lần lại giống như quen biết đã lâu, chỉ vừa nói với nhau đôi câu đã cảm thấy cực kỳ quen thuộc.

Có vài người trời sinh làm tướng quân, có vài người lại trời sinh làm Hoàng đế. Lý Diễn Thu từ nhỏ đã có địa vị cao quý, làm Hoàng tử của Đại Trần, mười bốn tuổi đã bắt đầu hiệp trợ phụ thân xử lý chính vụ, cùng đám quyền thần Triệu Khuê, Mục Khoáng đạt trong tối ngoài sáng giao tranh không ngừng. Lúc này, y chỉ là ngồi yên trong phòng lại bất giác có một loại uy nghiêm quân lâm thiên hạ.

"Bọn họ đã tìm được Trấn Sơn Hà chưa?" Lý Diễn Thu hỏi.

"Còn chưa có." Đoạn Lĩnh nói, "Đang đợi tin tức của Gia Luật Tông Chân."

Lý Diễn Thu nói: "Trên đường ta đã nghe Vũ Độc kể lại những việc con đã làm trong nửa năm qua, làm rất tốt."

Đoạn Lĩnh cũng không biết Lý Diễn Thu là thật lòng khích lệ hay là vì trong lòng đối phương, cho dù y làm cái gì cũng đều là tốt, lại nói: "Thật ra cũng đủ xấu hổ, trong tay nhi thần không đủ binh mã, đành phải cùng Bạt Đô lập ra hẹn ước ba năm."

"Không cần phải lo lắng." Lý Diễn Thu đáp, "Trở về liền bắt đầu mộ binh, ba năm sau lại cho con năm mươi vạn binh mã là được."

"Vậy cũng trăm triệu lần không được." Đoạn Lĩnh vội hỏi, "Hôm nay quốc nội… a, Tứ thúc, thứ cho nhi thần nói thẳng, quốc nội hiện tại vất vả lắm mới xem như an tĩnh lại, không thể lần nữa trưng binh. Ba năm nói dài không dài, ngắn không ngắn, cũng đủ để làm rất nhiều việc."

Khóe miệng Lý Diễn Thu hơi cong lên, trong mắt mang theo thần sắc tán dương, nói: "Xem ra con còn có chủ ý hơn cả ta."

Đoạn Lĩnh đáp: "Binh quý tinh bất quý đa, nếu thật sự đánh lên, một đường vườn không nhà trống dụ bọn họ đến tận Hà Bắc. Nơi này chúng ta quen thuộc địa hình lại gần trạm tiếp tế, lúc đó cũng không cần quá sợ bọn họ."

Lý Diễn Thu gật đầu nói: "Tứ thúc không hiểu hành quân đánh trận, năm đó bên ngoài có phụ thân con trấn giữ, sau này liền nghe theo lời con hẳn là không sai."

Đoạn Lĩnh vội nói chính mình vẫn cần học hỏi rất nhiều, hiện nay đánh giặc đều toàn dựa vào Vũ Độc. Lý Diễn Thu suy nghĩ một hồi, lại nói: "Tương lai chờ những việc này trôi qua, đám người theo con bất ly bất khí đều sẽ có phong thưởng."

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, nói: "Tứ thúc, nhi thần cầu người một việc."

Lý Diễn Thu tự nhiên uống trà, "Ừ" một tiếng, ý tứ chính là cái gì cũng có thể đáp ứng.

Đoạn Lĩnh nói: “Vũ Độc hắn, bình thường cũng không biết nhìn sắc mặt của người khác, là người tính tình cương liệt…”

“Chuyện trước kia, tự nhiên sẽ không trách tội hắn.” Lý Diễn Thu thuận miệng đáp, “Tính tình của Vũ Độc ta vẫn là rất thưởng thức, dù sao trên đời này người dám cãi lời trẫm cũng không nhiều”

Đoạn Lĩnh nói: “Kỳ thực cũng không cần phong thưởng, chỉ cần sau này để hắn lúc nào cũng ở bên cạnh con là được…”

Lý Diễn Thu nở nụ cười, nói: “Phong thưởng vẫn là nên.”

Đoạn Lĩnh đáp: “Với tính tình của hắn, cho hắn tiền tài ngược lại có chút…”

“Vậy liền cho hắn Trấn Sơn Hà.” Lý Diễn Thu đáp, “Lại thêm nửa khối ngọc hoàn?”

Đoạn Lĩnh vừa nghe như vậy liền chấn kinh rồi, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

“Cái này…” Đoạn Lĩnh hỏi, “Thực sự… thực sự có thể chứ?”

“Hắn cứu con một mạng.” Lý Diễn Thu nói, “Một mạng này của hoàng nhi ít nhiều vẫn giá trị nửa khối ngọc hoàn. Nhưng ngọc hoàn này không thể thế tập[1], bất quá nhìn bộ dáng này của hắn, hắn là cũng không thế tập xuống được..”

Đoạn Lĩnh nói: “Vậy, nhi thần trước thay Vũ Độc…”

Lý Diễn Thu cau mày nói: “Con cảm tạ làm gì? Con là người ở bên Tứ thúc!”

Đoạn Lĩnh không nhịn được cười to, cảm thấy thật quá trùng hợp, trong tính cách người của Lý gia phảng phất đều mang theo một đặc điểm ‘thú vị’ như vậy, luôn có thể dùng biểu tình chính nhi bát kinh nói ra những lời vô cùng thiếu đứng đắn.

Ngoài cửa đã có thủ vệ, Trịnh Ngạn không dám gọi thẳng bệ hạ, chỉ đứng bên ngoài hỏi dò: “Khi nào cần dọn bữa trưa?”

Lý Diễn Thu hỏi Đoạn Lĩnh: “Đói bụng?”

Đoạn Lĩnh có chút thấp thỏm, đang muốn mở miệng lại nghe Lý Diễn Thu nói: “Hoàng nhi, lúc phụ thân con hỏi chuyện, con cũng có biểu tình như vậy sao?”

Đoạn Lĩnh đành phải nói: "Cũng không phải, con định chờ Vũ Độc đến cùng ăn."

Lý Diễn Thu nói: "Vậy là được rồi, chờ hắn thì có làm sao? Con muốn gì đều có thể nói thẳng."

"Hoàng nhi sợ nói sai lời, khiến tứ thúc mất hứng." Đoạn Lĩnh nói.

Y thật sự quá sợ mất mát, sợ rằng chỉ có chút sơ ý Lý Diễn Thu sẽ lập tức rời đi chính mình.

Lý Diễn Thu nói: "Tứ thúc mới vừa rồi cũng rất sợ, sợ đây chỉ là một giấc mộng, càng sợ con trách ta lúc đó hồ đồ khiến con phải chịu khổ, không muốn theo ta trở về. Lúc đó, cả Hoàng cung lớn như vậy cũng chỉ có một mình Tứ thúc, thật sự quá hiu quạnh rồi."

Trong lòng Đoạn Lĩnh dâng lên một trận tâm tình chua xót, suy nghĩ một chút, y luôn có mấy lời do dự không biết có nên nói hay không, những nghe những lời này của Lý Diễn Thu liền không cố kỵ nữa.

"Tứ thúc bình thường đều uống thuốc gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Hẳn là không có sai lầm gì lớn." Lý Diễn Thu nói, "Sau khi trở về liền đem phối phương cho con xem. Con chưa quen việc trong cung đình, có điều không biết, thuốc dùng cho Quốc quân cùng Thái tử đều do Thái y viện kiểm nghiệm qua, sau đó lại do Ngự tiền thống lĩnh, Đại nội tổng quản, Thừa tướng cùng thành viên nội các đồng thời ký tên niêm phong vào kho. Lúc khai phong càng cần có sự xác nhận của Đại nội tổng quản và Ngự tiền thống lĩnh mới có thể đưa đi sắc thuốc."

"Ngự tiền thống lĩnh là ai?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

"Tạ Hựu." Lý Diễn Thu nói, "Bạn cũ của mẫu thân con. Ta nghĩ hắn hẳn là không mưu cầu tính mạng của ta, con cảm thấy thế nào? "

Đoạn Lĩnh nghe vậy thì hơi yên tâm, lại nói: "Quan hệ của Tạ Hựu và mẫu thân con như thế nào?"

Lý Diễn Thu mỉm cười, cũng không nhiều lời, liên quan đến việc lúc sinh tiền của huynh trưởng, y dù sao cũng không tiện nói với tiểu bối, Đoạn Lĩnh cũng chỉ là thuận miệng hỏi một câu.

Vũ Độc rốt cục cũng tỉnh ngủ, theo lệ thường đến trước cửa làm thủ vệ. Mà Đoạn Lĩnh nghe được tiếng guốc gỗ cũng biết là hắn, đang định gọi một tiếng lại bận tâm Lý Diễn Thu vẫn ở bên cạnh, không biết có nên gọi hắn tiến vào hay không. Thế nhưng lại nghĩ đến phân phó trước đó của Lý Diễn Thu, đánh bạo nói: "Vũ Độc."

Vũ Độc ở bên ngoài ứng thanh, Lý Diễn Thu lại làm một thủ thế, chỉ chỉ vào ngực mình lại chỉ vào Đoạn Lĩnh, ý chỉ ngọc hoàn, lại khoát khoát tay, ý là tạm thời không thể nói rõ. Đoạn Lĩnh liền hiểu ý gật đầu, nói: "Tiến vào ngồi đi."

Vũ Độc đẩy cửa tiến vào, Lý Diễn Thu lại phân phó: “Trịnh Ngạn, có thể ăn cơm rồi, ngươi cũng cùng ăn đi.”

Vũ Độc sau khi vào sảnh đường liền cứ đứng yên, Lý Diễn Thu lại nói: “Bình thường ngươi ngồi nơi nào thì cứ ngồi nơi đó, không cần giữ lễ tiết.”

Vũ Độc nói: “Có thật không?”

Đoạn Lĩnh vừa muốn ngăn cản Vũ Độc đã sải chân bước lên, ngồi ở bên cạnh Lý Diễn Thu, cùng sóng vai với y.

Lý Diễn Thu: “…”

Đoạn Lĩnh: “Nhanh nhanh bước xuống…”

Vũ Độc vẻ mặt không hiểu, quay đầu nhìn Lý Diễn Thu, ý tứ là ‘Chính ngươi bảo ta ngồi’.

“Được rồi, ngươi là Giáo Úy, chỗ này cho ngươi.” Tâm tình của Lý Diễn Thu hiển nhiên rất tốt, hào phóng đứng dậy, bước xuống ngồi bên cạnh Đoạn Lĩnh.

Vũ Độc: “…”

Vũ Độc thật sự không có biện pháp với Lý Diễn Thu.

Lý Diễn Thu lại nói: “Vũ khanh hẳn còn băn khoăn một nghiên mực năm đó của trẫm, thù cũ năm xưa cứ luôn muốn tính đủ.”

Vũ Độc nói: “Không dám, nếu biết bệ hạ khi đó đã phát hiện, thần chính là trăm triệu lần cũng không dám đi rửa mặt.”

Đoạn Lĩnh nhớ đến Vũ Độc thực sự đã từng trúng một nghiên mực của Lý Diễn Thu, cả gương mặt đều lấm lem màu mực thì không khỏi vừa buồn cười vừa chua xót, đang định lên tiếng giảng hòa thì Lý Diễn Thu lại nói: “Nhận tiện Nhược nhi cũng ở đây, ta hiện tại liền bồi tội với ngươi một tiếng. Bất quá, Vũ khanh trước giờ đều không quan tâm những việc này, ngươi bảo hộ Nhược nhi cũng không phải vì để tâm chút điểm hư danh ngoài thân ấy, cứ xem như việc năm đó là ta vui đùa với ngươi một chút.”

Lý Diễn Thu vừa nói như vậy hiển nhiên đã cho Vũ Độc một sự tôn trọng cực lớn, Vũ Độc ngược lại cảm thấy có chút áy náy, đứng dậy hành lễ: “Là thần vô lễ, Bệ hạ thỉnh.”

Đến lúc này Lý Diễn Thu mới đứng dậy, đổi về chủ vị, Vũ Độc lại ngồi vào bên cạnh Đoạn Lĩnh.

Vũ Độc tùy ý thoáng nhìn, thấy trên cổ Đoạn Lĩnh có một đoạn dây đỏ thì hơi nhướn mày, Đoạn Lĩnh liền lấy ngọc hoàn ra cho hắn xem, Vũ Độc có chút bất ngờ, hỏi: "Đã lấy về sao?"

"Đây là của Tứ thúc, người đưa cho ta đeo trước." Đoạn Lĩnh đáp.

Hạ nhân mang lên bốn bát mỳ lớn, Trịnh Ngạn đi theo phía sau, Đoạn Lĩnh liền đem ngọc hoàn tạm thời giấu vào. Mỗi người cầm một bát mỳ, mỗi bát từ đầu đến cuối đều chỉ có một sợi mì thật dài, sâu xa không dứt.

Mỳ đã dọn lên, hạ nhân lại rót cho mỗi người một chén trà nóng. Đoạn Lĩnh đã cho thị vệ trong phủ lui xuống, duy chỉ còn Thuật Luật Đoan chờ ở bên ngoài.

"Thuật Luật Đoan là do Gia Luật Tông Chân phái tới thủ hộ Hoàng nhi." Đoạn Lĩnh nói với Lý Diễn Thu, "Có thể giao phó."

Lý Diễn Thu gật đầu, Thuật Luật Đoan ở bên ngoài tiện tay đóng cửa lại, mọi người bắt đầu dùng bữa trưa, Lý Diễn Thu múc một muỗng nước lèo lên thổi nguội, nói: "Còn có nửa khối ngọc hoàn đang ở trong tay kẻ giả mạo tại Đông cung, lần này trở về chi bằng mau chóng giải quyết việc ấy, chiếu cáo thiên hạ đối chất trước triều đình. Lại đem hắn cùng Ô Lạc Hầu Mục bầm thây vạn đoạn, lăng tri xử tử."

Lý Diễn Thu vân đạm phong khinh nói, tựa như đang nói việc mỳ này mặn hay nhạt vậy. Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, thấy Trịnh Ngạn và Vũ Độc đều đang nhìn mình liền biết lời này chỉ có bản thân mới có thể tiếp.

"Lang Tuấn Hiệp vẫn ở ngay trong phủ." Đoạn Lĩnh nói, "Tứ thúc có muốn dẫn y lên tra hỏi một chút không?"

"Ừ? Ai?" Lý Diễn Thu hiển nhiên không quen thuộc với cái tên này lắm, chậm một nhịp mới nghĩ ra, hỏi, "Lang Tuấn Hiệp đang ở trong tay con?"

Đoạn Lĩnh gật đầu, Lý Diễn Thu hơi suy nghĩ một chút, lại nói: "Ngày mai mới thẩm vấn y, miễn cho sát phong cảnh."

"Thái Diêm kỳ thực không tính là gì." Đoạn Lĩnh nói, "Việc phiền toái là Mục tướng gia."

Lý Diễn Thu "Ừ" một tiếng, nói: "Trời xui đất khiến, con lại thành môn sinh Thừa Thướng, quả nhiên cũng là số phận trêu ngươi."

Đoạn Lĩnh đang nghĩ xem có cần đem âm mưu của Mục Khoáng Đạt nói cho thúc phụ biết hay không, nhưng chuyện này một khi vỡ lỡ, không chỉ liên lụy tới việc Lý Diễn Thu không có con nối dòng, càng liên lụy đến Mục Cẩm chi, việc này chi bằng nên thập phần cẩn thận.

–

Nền trời Giang Châu u ám, thái dương hiện ra sau mây đen để lộ ánh sáng lờ mờ.

Mấy ngày liên tiếp gần đây tinh thần của Mục Khoáng Đạt cũng không quá tốt, thậm chí ngay cả đại thần trong triều cũng đã chú ý đến.

Lúc lâm triều, nếu phải nói, người chật vật nhất ngoại trừ Thái Diêm thì chính là Mục Khoáng Đạt.

Tô Phiệt đề xuất việc tuyển lựa nhân tài cho năm sau, Thái Diêm không quá chú ý, Mục Khoáng Đạt gần đây lại rất ít nói, phần lớn thời gian đều chỉ lâm vào trầm mặc.

"Thừa tướng thấy thế nào?"

Sau một hồi nghe trần tình dài dòng, Thái Diêm rốt cục nhịn không được hỏi Mục Khoáng Đạt, không biết lão hồ ly này lại đang suy nghĩ gì.

"Từ xưa Giang Đông đệ tử đa tài tuấn." Mục Khoáng Đạt đáp, "Lại gia tăng tuyển lựa, thu nạp nhân tài cũng là chuyện tốt. Năm ngoái vừa vặn lại có thuyết pháp cải cách điền địa, không bằng để quan viên tân tấn trình tấu chương lên, đợi Bệ hạ trở về cũng thuận tiện lựa chọn. Nói không chừng còn có thể xuất hiện cao kiến."

178. Quyển 3 - Chương 178: Kế Hoạch

Triều thần lại ồn ào nghị luận một phen, từ lúc dời đô đến giờ triều định đã phân hóa làm hai phái, một bên do Tô Phiệt dẫn đầu, là sỹ tộc bản địa Giang Châu, một bên do Mục Khoáng Đạt dẫn đầu, là thế lực ngoại lai từ phía nam dời đến. Hai phái đều có lợi ích đan xen nhập nhằn, đổi thành bình thường, những việc như đề bạt tân quan thế này Mục Khoáng Đạt sẽ không tùy tiện tán đồng.

Thế nhưng ngày hôm nay, Mục Khoáng Đạt vừa mở miệng đã nói "Giang Đông đệ tử đa tài tuấn", chính là ngầm đồng ý với đề nghị của Tô Phiệt.

Đêm qua Tô Phiệt đã đặc biệt tiến cung một lần, cảm thấy việc khảo hạch nhân tài tân tấn đã là không sai biệt lắm, cũng đến lúc nên bắt đầu ủy thác trách nhiệm rồi. Hôm nay, Thái Diêm hỏi việc này trước mặt triều đình, ngoài sáng chính là trưng cầu ý tứ của Mục Khoáng Đạt, trong lòng đã chuẩn bị tốt lý do thoái thác, không ngờ đến Mục Khoáng Đạt lại dứt khoát đáp ứng, khiến Thái Diêm có cảm giác vô cùng ngoài ý muốn.

Mà việc này trong mắt triều thần, ngược lại giống như Thái tử dẫn đầu thuyết phục Thừa tướng, khiến cho người sau đồng ý việc huấn luyện nhân tài.

“Vậy chuyện này liền ấn định như thế.” Thái Diêm gật đầu nói: “Chư khanh còn có việc gì trình tấu?”

“Điện hạ, chư vị, Nghiệp thành còn có một phần quân báo.” Tạ Hựu nói: “Sáng nay vừa đến triều đình. Người Nguyên đã lui binh.”

Lời này vừa ra, phần lớn đại thần trong triều đình đều thở phào nhẹ nhõm, ngay cả Thái Diêm cũng không khỏi vô cùng kinh ngạc.

“Lui binh?” Thái Diêm nói: “Khanh nói một chút xem, đã có việc gì xảy ra?”

“Giáo Úy Hà Giang, Vũ Độc, không viết rõ tình hình trong quân báo.” Tạ Hựu đáp: “Chỉ nói rằng vào lúc giữa đêm Nguyên quân chợt lui về phương bắc. Theo sự điều tra của bọn họ, đại quân người Nguyên đã rút về phía sau Hắc sơn cốc ở bắc diện, như vậy trước đầu xuân sang năm hẳn cũng sẽ không quay trở lại. Mà Hàn Tân tại Ngọc Bích quan cũng gởi quân báo tới, tin tức đến trước Hà Bắc một ngày, Nguyên quân hiện đang lui qua khỏi Hoàng Hà, hướng về phía bắc.”

Đây thực sự là tin tức tốt nhất trước cuối năm, ngay cả lông mày của Mục Khoáng Đạt cũng theo đó giãn ra.

“Đây là phúc đức của Bệ hạ, phúc đức của Điện hạ, càng là phúc đức của thương sinh thiên hạ.” Tô Phiệt hướng về Thái Diêm tung hô: “Hôm nay nghe được tin này quả thực không còn gì thích hợp hơn.”

Thái Diêm mỉm cười, đáp: “Mau phái người truyền tin đến Hoài Âm, báo cho Tứ hoàng thúc biết.”

–

Sau khi bãi triều, Mục Khoáng Đạt trở về phủ đệ, Thương Lưu Quân vẫn theo sát bên cạnh.

Hiện tại đã cách một tháng từ sau bức thư cuối cùng Trương Sính gửi về, Mục Khoáng Đạt rõ ràng mang theo tâm sự, nhấp một ngụm trà, chân mày cau lại, mở ra một phong mật thư đặt lên bàn.

Trong thư chính là bút tích của Đoạn Lĩnh, báo cho y biết những công việc mình đã làm sau khi từ Lạc Nhạn thành trở về. Chỉ là phong thư này viết quá có kỹ xảo, bên trong không hề đề cập đến nguyên nhân, chỉ nói kết quả, mà từ những lời Thương Lưu Quân mang về y cũng chỉ có đại thể —— Đoạn Lĩnh cùng Gia Luật Tông Chân đã trốn khỏi Lạc Nhạn thành.

“Vương Sơn nhận thức Liêu đế từ lúc nào?” Mục Khoáng Đạt hỏi hợt hỏi.

“Cái gì?” Thương Lưu Quân trong sát na lập tức chấn kinh, nói: “Liêu đế có mặt tại Lạc Nhạn thành sao?”

Thương Lưu Quân vốn cũng có chút hoài nghi, vị thanh niên mặc ngân giáp kia khí vũ phi phàm, bên người lại có không ít cao thủ, hắn vốn chỉ cho rằng là vương công quý tộc nào đó của Liêu quốc, không ngờ cư nhiên lại là Liêu đế!

"Ta là đang hỏi ngươi." Mục Khoáng Đạt nói.

Thương Lưu Quân vội nói: "Bẩm, thuộc hạ cũng không biết bọn họ đã nhận thức thế nào, đêm đó Vương Sơn giống như chỉ là tình cờ cứu người nọ một mạng. Không bao lâu sau đối phương lại đưa thư đến, bảo ta cùng Vũ Độc đi phủ thành chủ gặp Vương Sơn.."

Trong thư, Đoạn Lĩnh cũng không trực tiếp biểu đạt quan hệ của mình cùng Gia Luật Tông Chân, nếu để Mục Khoáng Đạt hỏi từ miệng của Thương Lưu Quân hiển nhiên lại càng có vẻ đáng tin.

Trong thư còn nói, đợi sau khi rời khỏi Lạc Nhạn thành, Gia Luật Tông Chân đã theo bọn họ chạy đến Nghiệp thành, người Nguyên vẫn đuổi theo không ngừng. Sau khi chạy tới Hắc Sơn cốc, Oa Khoát Đài lại gởi một phong mật thư đến, tiếp đó đối phương liền rút quân rồi.

Về phần Trương Sính, đến nay vẫn không biết tung tích.

Hiện tại, việc Đoạn Lĩnh muốn xin chỉ thị chính là, có nên để Vũ Độc áp giải Ô Lạc Hầu Mục về kinh hay không? Hoặc là nên đợi hành động tiếp theo rồi mới tính toán.

Chỗ thông minh của Đoạn Lĩnh là ở việc, y không trực tiếp đưa ra cách xử trí Ô Lạc Hầu Mục, mà giao cái quyền đó lại cho Mục Khoáng Đạt.

"Người truyền tin đâu?" Mục Khoáng Đạt hỏi: "Gọi gã đến đây, ta có việc muốn hỏi."

Người đến là bộ hạ của Tôn Đình, một trong những thủ vệ tại phủ thành chủ. Mục Khoáng Đạt hỏi thăm hành động bình thường của Giáo Úy và Thái Thú, đối phương đều nhất nhất đáp lại, Mục Khoáng Đạt liền để cho gã dùng phương thức truyền lời báo với Đoạn Lĩnh 'Tạm thời giam giữ *ng ười kia* tại Nghiệp thành, nhưng phải cực kỳ cẩn mật, tránh để lộ phong thanh.'

Phái người truyền tin xong, Mục Khoáng Đạt tựa lưng vào tháp, nhìn cảnh sắc mùa đông hiu quạnh ngoài vườn, thở dài một hơi.

Đây là thời khắc hung hiểm nhất trong đời của y, chỉ cần sơ sảy một bước, kết quả tiếp theo đợi y tuyệt đối chính là tan xương nát thịt.

"Cái tên Trương Sính này, rốt cuộc đã đi đâu rồi?" Mục Khoáng Đạt lẩm bẩm.

Thương Lưu Quân vô cùng bất an, nói cho cùng cũng là do hắn thất trách mới khiến Trương Sính mất tích

giữa đường.

Thương Lưu Quân nói: "Có lẽ là lúc trở về, đụng phải Nguyên nhân…"

Mục Khoáng Đạt nói: "Cái này không quá có khả năng, hẳn là đã bị người bắt đi."

Đây chính là vấn đề vẫn luôn làm phiền Mục Khoáng Đạt trong mấy ngày gần đây.

"Chỉ có hai khả năng, hoặc là rơi vào tay Diêu Phục." Mục Khoáng Đạt nói: "Hoặc giả, là rơi vào tay Thái tử. Lúc đó các ngươi đã gặp Trịnh Ngạn, hắn vẫn ở trong thành."

"Dạ." Thương Lưu Quân lập tức đáp: "Nhưng không nhất định sẽ giao cho Hoài Âm hầu, cũng có thể là Bệ hạ."

Mục Khoáng Đạt xuất thần một lát, nói: "Người nọ trước giờ vẫn nghe lệnh Diêu Phục, Diêu Phục trước giờ lại luôn hoài nghi Thái tử. Năm đó ở Tây Xuyên, khi Thái tử vừa hồi triều, Diêu Phục cũng không ít lần phái người đến thử."

Thương Lưu Quân không dám hé răng, Mục Khoáng Đạt lại nói: "Việc này đúng là có khả năng, nhưng lại không lớn, chuyện có thể nhất chính là đã bị Thái tử bắt đi. Ảnh đội đột ngột bị phái ra, những người chấp hành đều là thủ hạ cũ của Phùng Đạc, nếu bọn họ thực sự theo dõi Trương Sính, đó hiển nhiên là thời cơ tốt để phát động tập kích."

"Trong tay chúng ta có Ô Lạc Hầu Mục." Mục Khoáng Đạt uể oải nói: "Diêu Phục lại bắt giữ Trương Sính. Hừ."

Mục Khoáng Đạt lại tự mình lắc đầu, chân mày gần như xoắn lại với nhau.

Thương Lưu Quân nói: "Trương Sính tiên sinh túc trí đa mưu, nhất định có thể ứng phó."

"Sự tình luôn phải lo lắng về phương hướng xấu nhất." Mục Khoáng Đạt nói: "Nhỡ đâu Trương Sính đem mọi việc đều khai ra, sẽ lại càng phiền toái. Thương Lưu Quân, ngươi mau đi tìm gã."

Thương Lưu Quân nói: "Vậy còn tướng gia…"

Mục Khoáng Đạt nói: "Không cần lo lắng cho ta, chỉ cần nhanh chóng tìm được nơi hạ lạc của Trương Sính. Nếu cứu không được người liền dứt khoát giết đi, coi như chết không đối chứng."

Thương Lưu Quân chỉ phải gật đầu, Mục Khoáng Đạt lại nói: "Quân tình của Nghiệp thành hôm nay vừa đưa đến, Bệ hạ lại rời đi từ sớm, hẳn là đã nhận được tin tức sớm hơn. Về phần người đưa tin, hẳn không

có ai ngoài Trịnh Ngạn."

Thương Lưu Quân cau mày, nói: "Như vậy, việc này Bệ hạ cũng biết?"

Mục Khoáng Đạt không nói gì, trầm mặc một lúc lâu. Dựa theo hồi báo của Thương Lưu Quân, ngày đó khi Ô Lạc Hầu Mục bị bắt thì Trịnh Ngạn cũng có mặt, một khi có dấu vết lộ ra, hắn chắc chắn sẽ báo về cho Lý Diễn Thu.

"Ta đoán lần này Lý Diễn Thu cũng không phải thực sự đi Hoài Âm." Mục Khoáng Đạt trầm ngâm một chốc, sau đó nói: "Mà là Nghiệp thành. Hơn phân nửa là hướng về Ô Lạc Hầu Mục.."

–

Nghiệp thành liên tục đổ tuyết suốt ba ngày, cả thế giới đều hóa thành màu trắng bạc.

Hôm nay cũng là ngày thứ ba Lý Diễn Thu đến Nghiệp thành.

Lúc sáng sớm, Vũ Độc ôm lấy Đoạn Lĩnh, hai người toàn thân xích lõa, tay chân Đoạn Lĩnh quấn chặt trên thân Vũ Độc, vùi vào mùi hương cơ thể đối phương ngủ say.

"Vương đại nhân." Thuật Luật Đoan ở ngoài cửa truyền lời: "Khách nhân hỏi người đã thức dậy chưa."

Đoạn Lĩnh vẫn còn hơi buồn ngủ, nhập nhèm nói: "Đã dậy, mời người chờ thêm chốc lát."

Vũ Độc cau mày càng đem Đoạn Lĩnh siết chặt, Thuật Luật Đoan chờ ngoài cửa, Vũ Độc nhân tiện nói: "Lát nữa sẽ tự đến, ngươi cứ trở về trước."

Thuật Luật Đoan đành phải rời đi, Đoạn Lĩnh lại không an phận nhích tới nhích lui trong lòng Vũ Độc, Vũ Độc liền bị thiếu niên cọ đến cả người nóng nên, lập tức đè y xuống dưới, bắt đầu công thành đoạt đất xâm chiếm. Đoạn Lĩnh vừa mới thức dậy, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, vẫn nắm chặt tay của Vũ Độc, không ngừng van hắn nương tay.

Chờ đến khi Vũ Độc thỏa mãn xong mới ôm Đoạn Lĩnh rời giường, giúp y rửa mặt.

Đoạn Lĩnh có chút gấp gáp rửa ráy, Vũ Độc lại nói: "Cứ để y đợi một lát, có gì cần nóng ruột."

Cả thiên hạ này hẳn cũng chỉ có một mình Vũ Độc dám để Hoàng đế chờ đợi, Đoạn Lĩnh nói: "Bất quá là vừa nhận lại, còn luyến tiếc rời khỏi ta, qua một thời gian liền tốt rồi."

Đêm qua Vũ Độc có uống mấy ly rượu, hiện tại còn có chút đau đầu choáng váng, ngáp dài đứng dậy, bồi Đoạn Lĩnh đến tiền thính. Mà Lý Diễn Thu đã đợi ở đó từ lâu.

"Vốn tưởng rằng đêm qua Hoàng nhi về phòng sớm." Lý Diễn Thu nói với Đoạn Lĩnh: "Buổi sáng hẳn cũng nên dậy sớm."

Về phòng sớm không có nghĩa là sẽ ngủ sớm, tối qua Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc cửu biệt trùng phùng, giằng co đến tận nửa đêm, buổi sáng lại đến một lần, lúc này liền hết sức khó xử, nói: "Đêm qua quá hưng phấn, có chút ngủ không được."

Dùng điểm tâm xong, Đoạn Lĩnh thuận miệng nói về việc của Nghiệp thành, Lý Diễn Thu đối với tình huống của Nghiệp thành tựa hồ không quá quan tâm, nhưng đối với việc Đoạn Lĩnh làm sao thống trị nơi này thì rất để ý. Mỗi một quyết sách Lý Diễn Thu đều không hỏi kết quả, chỉ hỏi động cơ trong đầu Đoạn Lĩnh.

"Vì sao lại nghĩ tới những thứ này?" Lý Diễn Thu hỏi.

"Này..." Đoạn Lĩnh đáp: "Không biết, chỉ là đột nhiên nghĩ đến, dù sao Hắc sơn cốc cũng là đất hoang."

Sau khi dùng điểm tâm xong, Đoạn Lĩnh lại dẫn Lý Diễn Thu đi dạo xung quanh một chút, Lý Diễn Thu tự nhiên đồng ý. Hai người liền đi dọc theo sơn đạo phía sau phủ Thái Thú, chậm rãi lên núi.

"Sau này cứ để Trịnh Ngạn đi theo con." Lý Diễn Thu nói: "Như vậy khi Vũ Độc có việc bận bên cạnh con cũng có người trông nom."

Mà Trịnh Ngạn và Vũ Độc đều đang đi theo phía sau lại không hề lên tiếng.

"Không." Đoạn Lĩnh đáp: "Hoàng nhi lo lắng cho người."

Lý Diễn Thu đáp: "Hồi cung rồi thật ra cũng không có vấn đề gì, có Tạ Hựu coi chừng liền không sai biệt lắm."

Đoạn Lĩnh luôn mãi kiên trì, Lý Diễn Thu chỉ phải tạm thời nghe y nói, lúc đi tới bên cạnh ôn tuyền Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Tứ thúc, người có muốn ngâm ôn tuyền một chút không?"

Lý Diễn Thu vui vẻ đáp ứng, Vũ Độc cùng Trịnh Ngạn liền đứng ở bên ngoài trông chừng, Đoạn Lĩnh hầu hạ Lý Diễn Thu cởi áo, ngâm mình vào làn nước.

Làn da của Lý Diễn Thu trắng nõn, lúc cùng Đoạn Lĩnh ngâm mình trong ôn tuyền lại khiến Đoạn Lĩnh nhớ đến năm đó ở Thượng kinh, khi y cùng phụ thân đi nhà tắm công cộng. Thúc phụ của y cũng thuộc loại lưng dài vai rộng, bóng dáng có chút tương tự với phụ thân, chỉ là không cơ cơ bắp chắc nịch của người

quanh năm luyện võ, cảm giác mang đến càng thêm thanh nhã một ít.

"Lúc ở Nghiệp thành, nếu có thời gian." Đoạn Lĩnh nói: "Hoàng nhi vẫn thường đến đây ngâm mình, thuận tiện xem cảnh sắc bên dưới."

"Ta chỉ cần có Hoàng nhi bên cạnh, không có nơi nào là không thể ở lâu." Lý Diễn Thu tùy ý nhìn về phía Nghiệp thành dưới chân núi.

Đoạn Lĩnh ngượng ngùng nở nụ cười.

Lý Diễn Thu lại nói: "Ta đưa con hồi cung, có phải lại thành ước thúc con?"

"Vậy cũng sẽ không." Đoạn Lĩnh nói: "Nếu Tứ thúc đã nhận ra con, làm sao con lại không quay về?"

Câu này chính là lời thật lòng của Đoạn Lĩnh —— Lý Diễn Thu là thân nhân duy nhất còn lại của y trên đời này, ngoại trừ Vũ Độc, người quan trọng nhất trong lòng Đoạn Lĩnh chính là vị thúc phụ trước mặt. Cho dù phải chịu đựng sự tịch mịch trong chốn cung vi, y cũng nhất định phải trở về.

Dù sao, chỉ cần có Vũ Độc ở bên cạnh, bọn họ thỉnh thoảng cũng có thể ra ngoài chơi đùa một chút, như vậy những thứ còn lại liền không quan trọng.

"Vậy thì cứ ở đây thêm một vài ngày." Lý Diễn Thu nói: "Sau đó con liền theo ta trở về Giang Châu trước, những việc còn lại chúng ta sẽ tính toán sau."

"Bệ hạ."

Từ rừng cây bên cạnh ôn tuyền, Trịnh Ngạn lên tiếng nhắc nhở.

Đoạn Lĩnh hơi liếc nhìn về phía rừng cây rồi lại nhìn Lý Diễn Thu, Lý Diễn Thu chỉ hời hợt nói: "Ta đã quyết định rồi, mang theo Nhược nhi hồi triều, cũng mang cả Ô Lạc Hầu Mục trở về."

"Đợi một chút." Đoạn Lĩnh nói: "Tứ thúc, việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn."

"Không có gì đáng để bàn bạc thêm." Lý Diễn Thu đáp: "Cái kẻ giả mạo kia tung hoành khắp nơi, còn không phải do ỷ vào một cái thân phân Thái tử giả sao."

179. Quyển 3 - Chương 179: Mưu Sâu

Thái tử một nước nào phải muốn đổi là có thể đổi? Nếu Đoạn Lĩnh là thân nhi tử của Lý Diễn Thu thì cũng thôi, cố tình hai người lại là thúc chất, cái này lại liên lụy đến Tiên đế Lý Tiệm Hồng. Lý Diễn Thu kế vị chính là huynh chung đệ cập thiên kinh địa nghĩa, mà Đoạn Lĩnh lại là nhi tử của Lý Tiệm Hồng, triều thần đều ngầm chấp nhận nhi tử của Lý Tiệm Hồng sẽ là quân chủ tiếp theo của Nam Trần.

Về phần thân phận của Đoạn Lĩnh, đây không phải là thứ Lý Diễn Thu có thể định đoạt. Tuy rằng Lý Diễn Thu là Hoàng đế, bất quá ở phương diện chứng minh "Ai là cháu ta' này cũng chỉ có thể đứng ở lập trường nhân chứng, không thể tùy tiện thay đổi Thái tử theo sở thích.

Nói cách khác, nếu muốn phế bỏ Thái tử giả Thái Diêm đã được cả Nam Trần thừa nhận, sửa lại nghênh Đoạn Lĩnh làm Thái tử bọn họ nhất định phải có đủ chứng cứ, chứng minh y mới là long huyết chân chính.

Trong hai ngày này, Lý Diễn Thu đã thảo luận rất nhiều với Đoạn Lĩnh, chứng cứ trong tay bọn họ không đủ, cho dù Lang Tuấn Hiệp chịu đứng ra cũng chỉ là nhân chứng, có hiềm nghi thông đồng, bọn họ vẫn cần nhiều chứng cứ hơn nữa.

Chỉ cần lần đầu tiên đứng ra đối chất không thể thuyết phục được văn võ triều thần, như vậy kế tiếp sẽ sản sinh rất nhiều vấn đề cực kỳ lúng túng. Nếu các đại thần không thể vững tin Thái Diêm là giả, liền không có cách nào thừa nhận Đoạn Lĩnh là thật. Như vậy, bọn họ chỉ có thể để cả hai 'Thái tử' đều lưu lại trong cung, chờ sưu tập càng nhiều chứng cứ hơn nữa, thẳng đến mọi người đều tín phục mới thôi.

Trong khoảng thời gian này đã có rất nhiều chuyện xấu, chỉ sợ việc này sẽ dẫn phát thêm càng nhiều đại thần đứng thành phe phái, khiến Mục Khoáng Đạt có thêm cơ hội lợi dụng.

Nhưng Đoạn Lĩnh cũng biết, Lý Diễn Thu nhịn lâu như vậy cũng đã có điểm đợi không kịp, người sinh ra đã cao quý như Lý Diễn Thu vốn có sự kiêu ngạo ngầm, hơn nữa tính tình cũng rất lớn, nói cho cùng, tính cách của hai huynh đệ bọn họ vẫn rất giống nhau, chỉ là một người thẳng thắn phát tiết ra ngoài, một lại nội liễm âm thầm. Ngày thường mặc dù Lý Diễn Thu vẫn luôn tỏ ra tao nhã, thế nhưng khi cần phải giết người, y tuyệt đối cũng sẽ không chùn tay.

"Tứ thúc." Đoạn Lĩnh nói, "Là chất nhi còn chưa chuẩn bị tốt."

Lý Diễn Thu thở dài, giơ tay lên sờ sờ đầu Đoạn Lĩnh.

Tinh không vạn lý, trời xanh không một bóng mây, ánh mặt trời vào mùa đông đặc biệt khiến người ta thoải mái.

"Như vậy, đợi con chuẩn bị xong chúng ta lại tính việc trở về." Lý Diễn Thu nói.

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười.

Tháng chạp bắt đầu rét đậm, đã sắp đến thời điểm ăn tết. Nếu trong những ngày đầu năm Đế quân lại không hiện diện tại đô thành, như vậy toàn bộ những việc tế tự tổ tiên, cầu nguyện cho xã tắc, báo cáo chính vụ năm ngoái, dự toán kế hoạch đầu năm sau… đều phải đình lại, việc này làm sao có thể?

Đoạn Lĩnh nhìn Lý Diễn Thu, Lý Diễn Thu cũng biết vừa rồi mình chỉ là nói lời giận dỗi, bất đắc dĩ mỉm cười.

"Nhược nhi." Lý Diễn Thu nói, "Tuy nói không tình nguyện nhưng thúc không thể không thừa nhận, con ở lại nơi này vẫn là an toàn nhất."

"Vậy được rồi." Đoạn Lĩnh nói, "Mấy hôm nữa liền để Trịnh Ngạn hộ tống Tứ thúc hồi kinh đi."

Lý Diễn Thu ngâm ôn tuyền xong thì đứng dậy, Đoạn Lĩnh sợ y thụ hàn, lập tức giúp đối phương khoác áo. Lý Diễn Thu ngược lại bảo Đoạn Lĩnh mặc quần áo xong trước, bản thân y không mang theo quần áo để thay đổi, chỉ có thể tạm dùng ngoại bào của Vũ Độc, cùng Đoạn Lĩnh nắm tay xuống núi.

Liên tiếp mấy ngày nay, Lý Diễn Thu càng thêm không muốn để Đoạn Lĩnh rời khỏi mình một phân tấc nào, Đoạn Lĩnh muốn cùng thúc phụ bàn luận chính vụ, Lý Diễn Thu lại chỉ thích nói chuyện phiếm cùng y, thỉnh thoảng bị Đoạn Lĩnh cuốn lấy đến không có biện pháp mới nói vài câu chính sự.

"Cái thế cục này là do gia gia của con cố ý tạo thành." Nói đến tình huống trước mắt, Lý Diễn Thu liền giải thích cho Đoạn Lĩnh nghe, "Lý gia cũng không nhất định phải nhập Xuyên, đó chỉ là một khoản giao dịch với Diêu Phục. Nội dung của khoản giao dịch này chính là, Diêu Phục sẽ giúp triều đình khán hộ Hà Bắc, đổi lại khu vực phía nam Thượng Tử trở đi đều sẽ là phạm vi thế lực của Diêu Phục."

"Vậy thì Triệu Khuê vì sao lại phất lên?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Để tránh Diêu Phục phát triển quá an toàn, chi bằng tìm một người đối kháng với hắn." Lý Diễn Thu đáp, "Triệu Khuê vốn xuất thân từ Trung Nguyên, trong tay có binh, mang hắn cùng quân đội nhập Xuyên hắn nhất định sẽ không quen, làm không được trò trống gì. Hơn nữa gia gia con lại dìu dắt Mục gia vùng Tây Xuyên phân quyền cùng Triệu Khuê, như vậy triều đình mới có thể ổn định."

"Kế hoạch sơ bộ chia mười năm làm một giai đoạn." Lý Diễn Thu lại nói, "Mười năm đầu tiên, lợi dụng thuế phú của Tây Xuyên trợ giúp biên giới phía bắc tác chiến, thu phục quốc thổ, đem chiến tuyến đẩy mạnh về phía Trường Thành."

Lúc này Đoạn Lĩnh mới chợt ngộ ra, hóa ra đây đều là kế hoạch đã được vạch ra trọn vẹn!

"Thập niên thứ hai." Lý Diễn Thu nói, "Đợi biên giới phía bắc đã vững chắc, lại bỏ Tây Xuyên mà dời đô đến Giang Châu, phát triển dân sinh, dự bị cho thập niên tiếp theo toàn diện bắc chinh."

"Nhưng kế hoạch cản không nổi biến hóa." Đoạn Lĩnh nói, "Hiện tại mục tiêu vẫn chưa đạt thành."

"Đúng vậy." Lý Diễn Thu thở dài, nói, "Từ thập niên đầu tiên đã xảy ra vấn đề. Kỳ thực, Mục Khoáng Đạt, Triệu Khuê tuy là quyền thần, nhưng xét đến cùng bất quá cũng chỉ là đại thần, thật sự nếu bất chấp hậu quả, quyết tâm diệt trừ bọn họ cũng là có thể. Dù sao đi nữa, thiên hạ hiện tại đều là của họ Lý, đất đai vạn dặm trước mắt con đều là của chúng ta —— của con và ta. Nhược nhi, con không nên sợ hãi bọn họ, nếu con quá thân thiện bọn họ sẽ được một tấc lại tiến một thước, chạy đến phân quốc thổ của con, xâu xé quyền lực của con."

Đoạn Lĩnh phát hiện, sự khác biệt lớn nhất giữa Lý Diễn Thu và Mục Khoáng Đạt chính là, Mục Khoáng Đạt vô luận có hiểu rõ Nam Trần như thế nào cũng chỉ có thể dùng phương thức của một quản gia đến để lý giải. Thừa tướng chỉ là Thừa tướng, không thể tránh khỏi tư duy của quản gia, cho dù có nằm giấc đại mộng xuân thu trở thành Hoàng đế cũng vô pháp thật sự yên tâm thoải mái xem giang sơn này thực sự trở thành của riêng.

Như vậy tuyệt đối chính là danh không chính ngôn không thuận, từ khi vừa mới bắt đầu, thứ quyền lực này vốn không ở trong tay Mục gia, cơ nghiệp này vẫn là cơ nghiệp do một tay tổ tiên Lý thị đánh xuống. Từ xưa quyền thần chính biến phần lớn đều không được chết già, bởi vì bọn họ vẫn không thể giống như Hoàng đế khai quốc chinh chiến khắp nơi, thu phục quốc thổ, tầm nhìn chung quy vẫn có hạn chế.

Mà Lý Diễn Thu lại dùng góc độ của người cao quý nhất nhìn xuống giang sơn này, nếu nói theo những lý luận năm đó Đoạn Lĩnh đã học được tại học đường, thiên hạ chỉ là gia sản của một nhà, mà cái nhà này đều thuộc về Hoàng đế.

Chỉ có người của Lý gia mới có thể sở hữu toàn bộ thiên hạ.

Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Như vậy, mười năm trước đã xảy ra sai lệch gì?"

Lý Diễn Thu đáp: "Gia gia con lâm bệnh trên giường, quyền lực trao cho đại thần quá nhiều khiến Mục gia phát triển nhanh hơn kế hoạch. Nếu gia gia con khỏe mạnh, có rất nhiều việc chúng ta đều tránh được từ sớm."

"Nhưng Mục gia sớm muộn đều sẽ phát triển lớn mạnh." Đoạn Lĩnh nói.

"Ừ." Lý Diễn Thu nói, "Vì vậy sau khi qua hết giai đoạn đầu tiên thì phải dời đô, đợi khi dời về Giang Châu lại phải tranh thủ sự chi trì của sỹ tộc địa phương, đến lúc tiếp thu quyền lực xong xuôi liền có thể diệt trừ y. Sau đó, việc cần làm chính là giúp đỡ sỹ tộc Giang Châu đối kháng cùng Hoài Âm Hầu."

Đoạn Lĩnh: "…"

Lý Diễn Thu suy nghĩ một chút, lại nói: "Diêu Phục có một ấu tử, bất kham đại nhậm, chỉ cần đợi đối phương chết đi thì quyền trị vì Hoài Âm sớm muộn gì cũng có thể thu hồi lại. Đến lúc đó con lại phải cùng với đám sỹ tộc phía nam chơi trò tranh đoạt phân hóa, chèn ép một bên, nâng đỡ một bên lại lén lúc bồi dưỡng một bên, không thể để cho bên nào có thế lực quá lớn. Cho dù là Tạ Hựu."

Đoạn Lĩnh đáp: "Đã hiểu."

"Đạo trị quốc, cũng chính là đạo chế hành." Lý Diễn Thu nói, "Nhưng phụ thân con có nói một câu cũng rất không sai, trong thập niên này chúng ta cần phải tìm người thích hợp ủy quyền, không thể mạo hiểm tập quyền. Dù sao những người làm đại thần, nói cho cùng cũng đang vì nhà họ Lý chúng ta bán thân bán nạng, không thể chỉ muốn củng cố đế quyền mà xâm phạm đến lợi ích của bọn họ, bằng không sớm muộn cũng sẽ xảy ra vấn đề."

"Đúng là nên làm như vậy." Đoạn Lĩnh đáp, "Ngày đó lúc con bàn luận với Phí tiên sinh cũng cảm thấy rất vướng tay vướng chân."

"Thúc đã xem bài thi đình của con, trong đó có đề cập đến vấn đề này." Lý Diễn Thu nói, "Nói vậy sau khi trở về cần phải làm gì hoàng nhi cũng đã có chủ ý, con không giống thúc phụ hay phụ thân, cũng không giống gia gia. Lịch đại thành viên Hoàng thất Đại Trần, duy chỉ có con mới có những từng trải này, từ nhỏ lớn lên trong dân gian cũng là một loại thiên ý sắp đặt. Trong lòng con hiểu rõ dân sinh bách khổ, nếu thiên hạ này quy về tay con, nhất định có thể vượt qua được tình thế chán chường, nghênh đón một thời thịnh thế."

"Quá khó khăn." Đoạn Lĩnh lắc đầu nói, "Rất nhiều chuyện rắc rối khó gỡ, rút dây động rừng, không biết nên hạ thủ từ đâu."

"Mọi việc rắc rối của con người thường không thể chỉ giải quyết trong một lần, huống hồ còn là chuyện của cả một quốc gia?" Lý Diễn Thu nói, "Con chỉ vừa qua mười bảy, còn có rất nhiều thời gian trù bị."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Lý Diễn Thu lại nói: "Con có thể trở về chính là ơn trạch của thượng thiên với Lý giá, vốn thúc không vội vàng muốn nói những việc này, bất quá kể hết ra cũng tốt. Mà thôi, hôm nay liền thuận tiện đi gặp Ô Lạc Hầu Mục xem y có lời gì muốn nói, bất quá, dựa theo sự hiểu biết của ta với y, hẳn là sẽ không có gì hối cứu."

Trong lòng Đoạn Lĩnh lộp bộp vài tiếng, không ngờ đến Lý Diễn Thu còn hiểu rõ Lang Tuấn Hiệp như vậy.

"Để nhi thần dẫn y đến." Đoạn Lĩnh nói.

"Thúc đích thân đi gặp." Lý Diễn Thu đáp, "Gọi thêm cả Vũ Độc."

Lúc Lý Diễn Thu cùng Đoạn Lĩnh vừa đến trắc viện, Vũ Độc cùng Trịnh Ngạn cũng đã có mặt.

Lang Tuấn Hiệp vẫn đang ngủ trưa, khi Đoạn Lĩnh đẩy cửa vào thì y mới trở mình, thấy rõ người đến liền chậm rãi ngồi dậy.

"Ô Lạc Hầu Mục khanh." Lý Diễn Thu nói, "Tìm khanh đã lâu, không ngờ lại đang ở nơi này kê cao gối ngủ, khanh thật sự đủ nhàn nhã, còn thích ra ngoài dạo chơi."

Lúc Lang Tuấn Hiệp nhìn thấy Lý Diễn Thu thì thần sắc trong nháy mắt có hơi dao động, phảng phất mất đi phân tấc, thế nhưng rất nhanh đã khôi phục trấn định.

"Bệ hạ." Lang Tuấn Hiệp gọi, y nhanh chóng xuống giường, chỉ mặc một thân áo đơn đứng ở trước mặt Lý Diễn Thu.

"Có cái gì cần giao phó sao?" Lý Diễn Thu hỏi Lang Tuấn Hiệp.

"Không có." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Thuộc hạ biết tội."

Lý Diễn Thu nói: "Khanh quả nhiên mang cho trẫm một kinh hỷ."

Lang Tuấn Hiệp chỉ xuôi tay giữ vững trầm mặc.

"Khanh cho rằng trẫm sẽ mang khanh về đối chất với văn võ toàn triều sao?" Lý Diễn Thu hời hợt nói, "Khanh lại đoán sai."

Lang Tuấn Hiệp liếc nhìn Đoạn Lĩnh.

"Không cần khanh làm nhân chứng." Lý Diễn Thu nói, "Trẫm cũng có thể đích thân kết thúc cái sự lệch lạc ngu xuẩn do khanh gây ra này. Hôm nay đến đây bất quá chỉ là muốn nghe xem, khanh đến tột cùng có bao nhiêu ăn năn."

Vũ Độc cùng Trịnh Ngạn đều nhìn Lang Tuấn Hiệp.

"Hoàng nhi từng nói với trẫm." Lý Diễn Thu còn nói, "Lúc hoàng nhi còn ở Thượng kinh là do một tay khanh dìu dắt, là khanh dạy hoàng nhi đọc sách viết chữ, đối với Thái tử Đại Trần có công duôi dưỡng. Sau khi Thượng kinh bị phá, khanh lại mang Thái tử giả trở về, nếu là vì ổn định đại cục triều đình cũng xem như có thể thông cảm, thế nhưng sau khi khanh phát hiện hoàng nhi còn sống cư nhiên lại hạ độc mưu hại… cái tội này trẫm vô pháp tha thứ."

"Thần biết." Lang Tuấn Hiệp nói.

"Nếu đều đã biết." Lý Diễn Thu nói, "Vậy khanh tự xem mà làm đi."

Dứt lời, kiếm ra khỏi vỏ ngân lên một tiếng réo rắt, bội kiếm của Trịnh Ngạn bị rút ra ném ở trước mặt Lang Tuấn Hiệp, va vào đất nghe 'leng keng' vài tiếng.

Đoạn Lĩnh: "…"

Lang Tuấn Hiệp chậm rãi khom người, nhặt trường kiếm trên mặt đất.

180. Quyển 3 - Chương 180: Cầu Tình

"Chờ một chút!" Đoạn Lĩnh lập tức nói.

Ngoại trừ Lang Tuấn Hiệp, tất cả những người có mặt trong phòng đều nhìn về phía Đoạn Lĩnh, trong lòng ai cũng rõ ràng sẽ có một màn như vậy.

Lưỡi kiếm sáng loáng, phản chiếu ánh mắt của Lang Tuấn Hiệp.

"Tạm thời tha cho y một mạng thôi." Đoạn Lĩnh nói.

Y vừa đoàn tụ cùng Lý Diễn Thu không bao lâu đã chống lại thánh ý, Đoạn Lĩnh thấp thỏm nhìn sang, mà Lý Diễn Thu phảng phất đã sớm ngờ tới.

"Hoàng nhi muốn tha cho y làm gì?" Lý Diễn Thu nói, "Để y lập công chuộc tội? Không thấy lòng y không ở nơi này, chỉ cầu mau chết hay sao?"

Trong lòng Đoạn Lĩnh có chút mê man, dùng ánh mắt ra hiệu cho Lang Tuấn Hiệp cầu xin tha thứ. Nhưng Lang Tuấn Hiệp thủy chung không hé môi, chỉ an tĩnh quỳ trên mặt đất, bàn tay vẫn nắm chặt thanh kiếm.

Ngươi nói đi! Ngươi nói sẽ lập công chuộc tội, bằng không ta làm sao mới có thể cứu lại tính mạng của ngươi?

"Hiện tại nhi thần vẫn chưa muốn lấy mạng y." Cuối cùng, Đoạn Lĩnh chỉ có thể bất đắc dĩ nói.

"Thế nhưng trẫm muốn giết y." Lý Diễn Thu nói, "Hoàng nhi, con muốn tha y một mạng, cũng nên tìm một lý do."

Tất cả mọi người ở đây đều rõ ràng, tội của Lang Tuấn Hiệp là không thể tha thứ, dù hôm nay có thể nhặt về một mạng trước mặt Lý Diễn Thu, đợi sau trở lại Giang Châu cũng sẽ bị quần thần xử tử. Đây không chỉ là tội khi quân, y còn đem cả văn võ toàn triều xem như tên hề mà lừa gạt!

"Ngươi sẽ lập công chuộc tội." Thanh âm của Đoạn Lĩnh đã bắt đầu run rẩy, nói, "Ô Lạc Hầu Mục, quay đầu là bờ, chí ít hiện tại ta còn không muốn giết ngươi."

"Điện hạ cho ngươi cơ hội hối cải làm người mới." Lý Diễn Thu lạnh lùng nói, "Ngươi dù sao cũng phải cho

y một bậc thang bước xuống, Ô Lạc Hầu Mục! Bằng không, nếu việc này truyền ra ngoài, ngươi chỉ cần chết thật ra liền nhẹ nhàng, từ nay về sau, ngươi muốn Thái tử phải làm sao mới có thể ngẩng đầu nhìn người?"

Đoạn Lĩnh cảm giác được sự tức giận của Lý Diễn Thu, lúc người này tức giận trong giọng điệu sẽ mang theo ý tứ châm chọc lại bình tĩnh, chỉ là lại khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh khủng.

"Tạ điện hạ ân điển." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Tội thần Ô Lạc Hầu Mục nhất định sẽ hối cãi, lần nữa làm một người mới."

Lúc Đoạn Lĩnh nghe được câu này thì tảng đá lớn trong ngực cũng rơi xuống, Lý Diễn Thu lại không nói gì, thẳng thắn xoay người ra khỏi phòng. Đoạn Lĩnh vội vàng đuổi theo vài bước, Trịnh Ngạn thu hồi bội kiếm Tử Điện Kim Mang, cũng đuổi theo.

Đoạn Lĩnh quay đầu lại nhìn Vũ Độc, biểu tình mang theo bất an.

Vũ Độc thần sắc như thường, không hề biến hóa, đứng ở trước mặt Đoạn Lĩnh làm một thủ thế, ý bảo y đuổi theo Lý Diễn Thu.

Đoạn Lĩnh thực sự không biết nên làm gì mới tốt, trong lòng y cứ luôn lặp đi lặp lại một chuyện, vẫn chẳng thể quả quyết, do dự không ngừng như vậy ngược lại sẽ hại mình hại người,

"Còn không đuổi theo?" Vũ Độc thúc giục.

"Ta… được rồi." Đoạn Lĩnh thở dài, áy náy nhìn Vũ Độc. Lý Diễn Thu thì cũng thôi, ngược lại Vũ Độc trước giờ vẫn luôn bảo hộ y, khi y thốt ra câu 'chờ một chút' kia, thuần túy chỉ là xung động bản năng, bây giờ nghĩ lại, Vũ Độc mới là người có đủ tư cách để tức giận nhất.

"Đừng nói nữa." Vũ Độc hoàn toàn không muốn nghe Đoạn Lĩnh tốn công giải thích, trong mắt ngược lại mang theo tiếu ý, nói, "Ta không tức giận, ngươi đi đi."

Đoạn Lĩnh lại giống như một hài tử vừa làm sai việc, Vũ Độc lại lặp lại: "Thực sự không tức giận."

"Ta đi tìm Tứ thúc trước. "

Đoạn Lĩnh chỉ phải xoay người đi tìm Lý Diễn Thu, Vũ Độc nhìn theo bóng lưng của y, đột nhiên nở nụ cười, tiện tay rút ra Liệt Quang kiếm, cổ tay xoay tròn chơi đùa hai vòng, đẩy cửa phòng Lang Tuấn Hiệp bước vào.

Lang Tuấn Hiệp đang trầm ngâm ngồi trên tháp, không ngờ Vũ Độc cư nhiên lại quay về, trong tay còn cầm kiếm.

Vũ Độc gác kiếm lên cổ Lang Tuấn Hiệp, khiến y ngẩng đầu.

"Vì sao lại hạ Tịch Diệt tán lên người y?" Vũ Độc trầm giọng hỏi.

Lang Tuấn Hiệp đáp: "Ta đã sớm thua, hơn nữa còn thua đến thảm hại, truy cứu tác dụng của một vị thuốc thì có bao nhiêu ý nghĩa?"

Chân mày Vũ Độc hơi nhíu lại, Lang Tuấn Hiệp liền nói: "Khuyên ngươi một câu, vẫn là nên cẩn thận thì mới tốt. Có đôi khi, chó cùng rứt dậu."

Vũ Độc quan sát Đoạn Lĩnh một hồi, đột nhiên lại mở miệng: "Biết ta vì sao không giết ngươi chăng?"

Lang Tuấn Hiệp không trả lời.

"Vị trí của ngươi trong lòng y, đã không có." Vũ Độc nói, "Ngay một khắc ngươi thốt ra lời cầu xin, ngươi đã thua."

"Ngươi bất quá là tốt số." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Là ngươi nhặt được y mà không phải những người khác."

"Ngươi bất quá cũng là tốt số." Vũ Độc nói, "Là ngươi trước hết nhặt được y."

Dứt lời, Vũ Độc tra kiếm vào vỏ, xoay người ly khai.

Đoạn Lĩnh chạy theo Lý Diễn Thu đến tiền sảnh, Lý Diễn Thu ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ tọa, Đoạn Lĩnh thấp thỏm một chốc, nhớ đến những phương thức xử lý cơn giận của phụ thân khi y còn bé, liền bước đến cạnh tháp, rụt rè sợ hãi giật giật ống tay áo của Lý Diễn Thu.

"Đây là lần thứ mấy con tha mạng cho y?" Lý Diễn Thu nghiêng đầu nhìn Đoạn Lĩnh, "Cái người kia đã hại con bị vây khốn trong hoàn cảnh này, vì sao lại muốn buông tha y?"

"Con… không nỡ nhìn y chết." Đoạn Lĩnh bất đắc dĩ đáp, "Cho dù là con chó, cũng là có cảm tình. Con không nên so sánh y với chó, thế nhưng…"

"Chó nuôi quen sẽ không cắn con." Lý Diễn Thu nói, "Sẽ không hạ độc con, sẽ không ném con vào sông."

Đoạn Lĩnh đáp: "Có thể y cũng chỉ là muốn giữ mạng cho con. Nếu thật muốn giết con, vì sao không ở trước mặt Thái Diêm cho con một kiếm mất mạng? Hà tất phí khí lực lớn như vậy, còn không phải là loại độc chết người?"

Lý Diễn Thu nói: "Như vậy, con tình nguyện tin y là muốn lừa gạt mọi người, lưu lại tính mạng của con sao? Có loại oan khuất thấu trời gì sao y lại không nói rõ?"

Đoạn Lĩnh ý thức được, trước mặt Lý Diễn Thu không nói được nhân tình, trừ phi có thể mang lý do ra.

"Từ trước đến giờ y vẫn không nói." Đoạn Lĩnh đáp, "Từ trước đây rất lâu, cái gì y cũng đã không nói. Y phản bội phụ thân ba lần, phụ thân vẫn tin tưởng y, vậy nên… thần nhi cảm thấy, ở trong chuyện này, phàm là còn có nơi nào không hiểu rõ, chúng ta không thể ban cho y cái chết."

Lý Diễn Thu đáp: "Đó là bởi vì năm đó phụ thân con không còn ai để dùng."

"Bởi vì không có người để dùng, liền giao phó tính mệnh nhi tử cho một kẻ lúc nào cũng có thể phản bội sao?" Đoạn Lĩnh nói, "Nếu như là con, con tình nguyện không phái người đi đón cũng không muốn mạo hiểm như vậy."

"Thế bây giờ, con muốn làm như thế nào?" Lý Diễn Thu đơn giản hỏi.

Đoạn Lĩnh biết Lý Diễn Thu đã lui bước, chỉ là muốn cho y một khảo nghiệm đơn giản —— phải xử trí Lang Tuấn Hiệp thế nào. Y cần đưa ra một lý do khiến mọi người tin phục mới có thể giữ lại mạng của người kia.

Dù sao là Thái tử một nước, hành sự không thể chỉ dựa vào yêu ghét cá nhân, bằng không tương lai làm sao quản được cả một quốc gia, khiến người trong thiên hạ tâm phục khẩu phục? Thấy ánh mắt của Lý Diễn Thu, thúc chất hai người đều hiểu rõ, đây là vấn đề Đoạn Lĩnh phải đối mặt.

Đoạn Lĩnh có điểm khổ sở, thở dài.

"Nếu phụ thân con còn tại thế." Lý Diễn Thu hòa hoãn thanh âm, "Cũng sẽ không ép hỏi con như vậy, bằng tính tình của huynh ấy tất nhiên là con muốn làm cái gì liền làm cái đó, giết y cũng được, lưu lại y cũng chẳng sao. Nhưng phụ thân con là phụ thân con, tứ thúc là tứ thúc, Nhược nhi, tứ thúc không muốn ép con làm cái gì, chỉ không hy vọng sau này con sẽ hối hận, mở to mắt nhìn mọi việc phát sinh lại không thể vãn hồi."

"Nhi thần hiểu." Đoạn Lĩnh nói, "Sau này mang y trở về, lại tuyên án trước triều đình, cần trị tội gì liền trị tội đó."

Thần sắc của Lý Diễn Thu cũng thả lỏng, nói: "Lại qua hai ngày tứ thúc cũng phải về rồi."

"Tứ thúc." Đoạn Lĩnh tuy rằng rất không muốn phân ly với Lý Diễn Thu, thế nhưng y cũng sợ nếu Lý Diễn Thu không quay về, Mục Khoáng Đạt và Thái Diêm liền không biết sẽ gây ra chuyện gì.

“Người thật sự phải trở về.” Đoạn Lĩnh suy nghĩ một hồi, nói.

Lý Diễn Thu trầm ngâm một hổi rồi gật đầu.

“Hoàng nhi.” Lý Diễn Thu nói, “Qua năm mới mọi việc đều nhẹ nhàng, chi bằng con quay về Giang Châu một chuyến báo cáo công vụ, bằng không ta lại càng không yên lòng.”

Đoạn Lĩnh tự nhiên đáp ứng, hôm đó hai thúc chất ngồi lại hàn huyên hồi lâu, Đoạn Lĩnh đem an bài đại thể của Mục Khoáng Đạt báo lại cho Lý Diễn Thu. Chỉ là y vẫn bận tâm mặt mũi của đối phương, không dám đem suy đoán của Vũ Độc nói được quá rõ, dù sao sự việc tư mật đến bực này, cho dù quan hệ của cả hai lại thân cận cũng không thể tùy tiện nói ra.

Đoạn Lĩnh chỉ là ám chỉ vài lần, sợ rằng Mục Khoáng Đạt có hợp mưu với Mục Cẩm Chi, đợi xác nhận rõ Lý Diễn Thu đã nghe hiểu mớii cảm thấy an tâm.

Lý Diễn Thu đáp: “Hiện tại trong Hoàng cung có Tạ Hựu trấn giữ, hai huynh muội nọ không gây được sóng gió gì, việc này con không cần lo lắng..”

Hôm nay đã là ngày thứ mười hai Lý Diễn Thu có mặt ở Nghiệp thành, mắt thấy thời điểm lạnh nhất của mùa đông đã sắp đến, qua nửa tháng nữa, quan đạo thông với phương bắc sẽ phong lộ. Nếu Lý Diễn Thu lại không trở về liền thực sự chỉ có thể ở lại Nghiệp thành đón năm mới.

Hai người quyết định, ngày mai Lý Diễn Thu sẽ khởi hành hồi triều, đến đêm, Lý Diễn Thu lại yêu cầu Đoạn Lĩnh bồi mình cùng ngủ. Năm sau hồi triều, bọn họ cho dù muốn cũng không còn cơ hội này nữa.

Màn đêm trải dài, thúc chất hai người cùng giường mà ngủ, chỉ là câu chuyện đang nồng, nhất thời ai cũng không ngủ được, Đoạn Lĩnh nghiêng người sang bên, gối đầu lên tay mình, nhìn vào gò má của thúc phụ. Dung mạo Lý Diễn Thu tao nhã ôn nhuận, cùng với anh khí bén nhọn do quanh năm chinh chiến trên người phụ thân rất bất đồng, có một cỗ uy nghiêm nội liễm, cho dù đã bình thản khép mắt lại cũng khiến cho người ta không tự chủ được nín thở sợ hãi.

Thúc phụ không có con nối dòng, đã nhiều năm như vậy, triều thần không có khả năng không nghị luận, Lý Diễn Thu cũng không phải không biết thân thể của mình… Đoạn Lĩnh nghĩ chỉ nói đến đó là được rồi, bằng vài câu ít ỏi nọ, Đoạn Lĩnh cảm thấy Lý Diễn Thu rất có khả năng hoàn toàn không chút yêu mến vị Hoàng hậu Mục Cẩm Chi kia.

“Hoàng nhi, con cảm thấy Hoàng hậu thế nào?” Lý Diễn Thu đang nhắm mắt, đột nhiên lại mở miệng hỏi Đoạn Lĩnh.

“Rất tốt.” Đoạn Lĩnh chưa tiếp xúc được với người nọ mấy lần, cũng chưa bị Mục Cẩm Chi nhằm vào, cũng có lẽ vì lần đó y đã đi chung với Mục Khánh chăng?

"Tứ thúc muốn nạp phi sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không nạp." Lý Diễn Thu nói, "Có một mình con là đủ rồi, còn sinh làm gì?"

Từ xưa Đế vương gia nếu có quá nhiều tử tự sẽ không xuất hiện kết quả gì tốt, tự thương nguyên khí không nói, còn liên lụy triều thần phân bè kết đảng. Thế nhưng Đoạn Lĩnh lại thật sự hy vọng Lý Diễn Thu sẽ có một hài tử, hoàng tử cũng tốt, công chúa cũng được, trong cung chắc hẳn sẽ náo nhiệt hơn. Thúc phụ bây giờ, miễn bàn có bao nhiêu tịch mịch.

Đương nhiên sờ vào tim mà nói, nếu Lý Diễn Thu có nhi tử, Đoạn Lĩnh cũng sẽ không quá phí tâm tư, chỉ cần làm Thái tử một thời gian, dọn dẹp yên thế cuộc, tương lai đăng cơ cũng có thể lập nhi tử của Lý Diễn Thu làm Thái tử, bản thân thì vui vẻ ra ngoài cùng Vũ Độc ngao du thiên hạ.

"Có tiểu hài tử rồi, trong cung sẽ náo nhiệt hơn." Đoạn Lĩnh nói.

"Muốn sinh tự con sinh." Lý Diễn Thu nhíu mày, đáp, "Muốn sinh bao nhiêu đứa thì sinh bấy nhiêu đứa, tứ thúc giúp con trông coi."

Trong ngực Đoạn Lĩnh không khỏi lộp bộp, hài tử nhà bình thường đến mười ba mười bốn tuổi đã làm mai. Năm đó khi phụ thân vừa trở lại bên cạnh y cũng đã hỏi "Con ta có thích cô nương nào không", vạn nhất câu tiếp theo của Lý Diễn Thu là "Trở lại cũng nên tìm việc hôn nhân cho con ", vậy phải làm thế nào?

181. Quyển 3 - Chương 181: Dân Sinh

Trong lòng Đoạn Lĩnh lật qua lật lại, vốn định đáp "Nhi thần cũng không muốn sinh", lại sợ chọc cho Lý Diễn Thu tức giận, nhất quyết muốn vì y thú cái Thái tử phi gì đó, như vậy đối với nữ nhân kia không công bằng, đối với Vũ Độc càng không công bằng.

Lý Diễn Thu đợi một chốc cũng không thấy Đoạn Lĩnh trả lời, mở mắt ra quan sát đối phương, dùng ngón tay vuốt ve mặt y, hỏi: "Thế nào? Không vui?"

"Không có." Đoạn Lĩnh lúng túng đáp, "Nhi thần chỉ là chưa… chuẩn bị sẵn sàng."

"Bất quá là chỉ đùa một chút." Lý Diễn Thu nói, "Không muốn thú phải không?"

Đoạn Lĩnh đơn giản đáp: "Dạ."

"Như vậy tùy ngươi." Lý Diễn Thu tự nhiên nói.

Đoạn Lĩnh: "…"

"Có thể chứ?" Đoạn Lĩnh thử thăm dò.

"Cả đời này của Tứ thúc." Lý Diễn Thu nói, "Phiền nhất chính là phải thú một người mình không thích, cả đời đều không cảm thấy vui vẻ, vì vậy tự nhiên cũng sẽ không miễn cưỡng con. Lúc phụ thân con còn tại, người cũng đã nói, sau này con muốn làm cái gì liền làm cái đó, cho dù thật sự không muốn làm Hoàng đế thì cũng cứ tùy con."

Đoạn Lĩnh xoay người ôm lấy Lý Diễn Thu, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho đúng.

Lý Diễn Thu nở nụ cười, bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có trong lòng Đoạn Lĩnh là minh bạch, khi Lý Diễn Thu nói lời này thì tràn đầy bất đắc dĩ. Muốn đi thì đi, chỉ là y vừa đi rồi liền nhẹ nhàng, còn giang sơn Đại Trần phải giao lại cho ai? Không lẽ còn có thể ném lại cho Lý Diễn Thu?

"Năm đó phụ thân của con cùng ta đều đùn đẩy vị trí này, đẩy tới đẩy lui nửa ngày." Lý Diễn Thu xoa xoa đầu Đoạn Lĩnh, thấp giọng nói, "Ta không dám nhận, chính là sợ nhận rồi huynh ấy lại càng có lý do không trở lại, đến lúc đó chỉ còn một mình ta cô độc trong cung. Cũng là đứa nhóc như con có lương tâm."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, cọ tới cọ lui trong ngực Lý Diễn Thu, thế nhưng lại nhớ tới quyết định của mình, đối với Lý gia mà nói, tựa hồ cực kỳ ích kỷ.

Đêm nay đã định trước mất ngủ, trong lòng Đoạn Lĩnh ngũ vị tạp trần, đôi khi lại chỉ muốn cùng Vũ Độc tìm một nơi chung sống với nhau, mãi đến hừng đông mới mơ mơ màng màng ngủ mất, không bao lâu sao lại bị thanh âm bên ngoài đánh thức.

"Đã đến lúc thức dậy." Thanh âm của Trịnh Ngạn vang lên bên ngoài.

Đoạn Lĩnh còn buồn ngủ mông lung đứng lên, Lý Diễn Thu cũng đã rửa mặt sạch sẽ, thay quần áo xong, đứng ngoài cửa dặn dò Vũ Độc, Vũ Độc chỉ đứng nghiêm chú tâm nghe, thỉnh thoảng còn đáp lời một tiếng.

"Không cần đưa tiễn." Lý Diễn Thu nói với Đoạn Lĩnh.

"Nhi thần muốn đưa." Đoạn Lĩnh còn chưa tỉnh hẳn, ôm cột nói.

Vũ Độc chỉ đành dùng áo hồ cừu trùm lấy Đoạn Lĩnh, lại phái một đội hai trăm người hộ tống, Lý Diễn Thu cưỡi Bôn Tiêu, bên người mang theo Trịnh Ngạn, Lang Tuấn Hiệp cũng được Lý Diễn Thu tiện đường mang về Giang Châu.

Đoạn Lĩnh kềm chế không nhìn Lang Tuấn Hiệp, cùng Lý Diễn Thu nói lời chia tay, không ngừng dặn dò bảo trọng, còn phân phó Trịnh Ngạn không ít lời. Lúc đưa đến cửa nam của Nghiệp thành thì Lý Diễn Thu

lại nói: "Về đi, đầu xuân lại gặp, lại tiễn thêm nữa liền theo thúc trở về."

Đoạn Lĩnh chỉ đành dừng bước, muốn nói lại thôi. Lý Diễn Thu liền nói: "Lúc trở về liền viết thư cho con."

Nói xong, Lý Diễn Thu liền trước tiên thúc ngựa chạy vào quan đạo, đem mọi người ném lại phía sau.

Vị Hoàng đế này đúng là đủ tùy tâm sở dục. Lý Diễn Thu vừa rời đi, mọi người lập tức kinh hoảng đuổi theo, Trịnh Ngạn cũng bất chấp nói lời từ biệt gấp rút giục ngựa, hai trăm sỹ tốt Nghiệp thành theo sát phía sau. Đoạn Lĩnh đang mỉm cười, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy Lang Tuấn Hiệp cũng đang cưỡi ngựa, dùng khóe mắt nhìn mình.

Ánh mắt hai người giao thác, Lang Tuấn Hiệp không lên tiếng, vừa thấy Đoạn Lĩnh nhìn mình liền quay đầu ngựa, trực tiếp rời đi.

"Đều đã đi rồi." Đoạn Lĩnh nói.

"Trở về đi." Vũ Độc đặt Đoạn Lĩnh lên ngựa, lại tung người ngồi phía sau, kéo cương quay về Nghiệp thành.

Mùa đông rốt cục cũng tới, Lý Diễn Thu vừa đi, Nghiệp thành liền nghênh đón ba ngày đại tuyết, Đoạn Lĩnh nơi nào cũng không đi được, chỉ có thể bắt đầu xử lý những nhiệm vụ đã đình lại suốt mấy hôm nay.

Lúc Lý Diễn Thu đến đây có khoác áo choàng, không ai nhìn rõ mặt mũi, sau khi y đến Vũ Độc liền đuổi toàn bộ thị vệ trong phủ Thái Thú ra ngoài, một lần nữa phân phối tuần tra, lại để tự mình cùng Trịnh Ngạn trông nom bên cạnh Lý Diễn Thu, tránh cho lộ phong thanh. Đám người Lâm Vận Tề hoàn toàn không biết, Hoàng đế Đại Trần đã từng đến đây một chuyến.

"Đêm qua hai người đã nói gì?" Vũ Độc hỏi.

"Không nói gì." Đoạn Lĩnh nói, "Chỉ ngủ."

Vũ Độc nghi ngờ nói: "Chỉ ngủ?"

Đoạn Lĩnh nhớ đến lúc sáng không biết Lý Diễn Thu đã nói gì với Vũ Độc, có lẽ Vũ Độc đã đoán được gì đó.

"Chỉ là đêm qua ta nằm mộng." Đoạn Lĩnh tựa lên người Vũ Độc, nhàn nhã lật xem chính báo, mang theo chút thú vị ngầm, nói.

Vũ Độc vốn đang uống trà, lông mày hơi giương lên, Đoạn Lĩnh lại nói: "Mơ thấy ngươi mặc hồng bào giá y, đứng ở bên cạnh ta."

Một miệng trà của Vũ Độc suýt nữa đã phun hết ra ngoài, Đoạn Lĩnh lại duỗi thân trên người hắn, sờ tới sờ lui, nói: "Ngươi mặc giá y còn rất đẹp mắt."

Mặt của Vũ Độc đỏ bừng, vội nói: "Lão gia nhà ngươi cũng sẽ không cắm trâm đầy đầu, tô son điểm phấn, đừng nghĩ chuyện kỳ quái, bồn nôn!"

"Cắm trâm đầu đầu? Tô son điểm phấn." Đoạn Lĩnh ôm ngang hông Vũ Độc, ghé vào trên người hắn chòng ghẹo, "Chính là một thân phượng bào, vấn tóc, bái thiên địa cùng tiểu Hoàng đế sao?"

"Tiểu Hoàng đế là ai?" Vũ Độc đỏ mặt, tự tiếu phi tiếu quan sát Đoạn Lĩnh trong lòng.

"Ngươi nói là ai, tự nhiên chính là người đó." Đoạn Lĩnh mỉm cười ngồi dậy, nghiêm trang lật thư trần tình, chợt nhớ đến bản trần tình của Phí Hoành Đức giao cho còn chưa giải quyết xong. Tuy rằng đã bị cái miệng quạ của Tần Lang nói trúng, đầu xuân bọn họ còn phải trở về một chuyến, thế nhưng quan viên đến đến đi đi, nào ai sẽ xem Hà Bắc chân chính là cố thổ? Bất quá càng phiền lòng hơn chính là, Đoạn Lĩnh biết chỉ có như vậy mới có thể chân chính khiến Hà Bắc ngày càng tốt lên.

"Gọi người đến đây." Đoạn Lĩnh phân phó thủ hạ.

Không bao lâu sao, Lâm Vận Tề, Vương Chinh, Phí Hoành Đức, Nghiêm Địch và Thi Thích đều đến đông đủ. Đã hơn mười ngày không gặp, Đoạn Lĩnh sợ rằng thuộc hạ bên dưới lại có nhiều suy đoán, liền nói: "Mấy hôm nay có chút lười biếng, hơn nữa sư môn của Giáo Úy, Bạch Hổ Đường, có người đên thăm, liền không thể không bãi công vài ngày."

Mọi người đều gật đầu, Đoạn Lĩnh biết không thể giấu kín việc có khách đến, dù sao y còn phái theo hai trăm người hộ tống, chi bằng trước hết tìm cái lý do giấu diếm cho qua.

Lâm Vận Tề nói: "Hôm nay Thừa tướng cũng có đưa thư đến, tín báo vừa tới sau giờ ngọ."

Trùng hợp như vậy? Đoạn Lĩnh tiếp nhận thư nhưng cũng không lập tức mở ra, nói: "Hôm nay thỉnh chư vị đến là muốn nói chuyện sau xuân, cần phải phổ biến vài đại sự. Phí tiên sinh đã cùng ta lập ra kế hoạch này, mời tiên sinh giải thích cho mọi người hiểu rõ."

Phí Hoành Đức đã sớm có chuẩn bị, vừa nghe thế liền gật đầu, trước hết hỏi thăm mọi người vài câu, sau lại tổng kết tình huống Nghiệp thành trong vài năm qua.

Phí Hoành Đức mặc dù không có quan chức trong người, chỉ là dưới trướng Đoạn Lĩnh không có bao nhiêu mưu sỹ, mọi người đối với lão cũng tương đối tôn trọng. Thừa dịp Phí Hoành Đức đang giải thích kế hoạch, Đoạn Lĩnh liền len lén mở thư ra đọc.

Quả nhiên, Trương Sính vẫn chưa trở về Nghiệp thành mà cũng không trở về Giang Châu, tung tích không rõ. Mục Khoáng Đạt đã phái người đến dự định mang Ô Lạc Hầu Mục trở về, còn muốn tra hỏi nơi hạ lạc

của Trương Sính.

"Người đến là ai? Ở nơi nào?" Đoạn Lĩnh đột nhiên cắt lời Phí Hoành Đức.

Lâm Vận Tề đáp: "Là một gia thần trong phủ Thừa tướng."

"Che mặt sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không, không có che mặt." Lâm Vận Tề đáp, "Có cần gọi hắn đến?"

Đoạn Lĩnh mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, nếu thật muốn đến áp giải Lang Tuấn Hiệp trở về thế nào lại không phải Thương Lưu Quân động thủ? Hoặc giả Thương Lưu Quân thật ra đã đến, chỉ là vẫn không xuất hiện?

"Cứ để hắn chờ." Đoạn Lĩnh đáp, "Chúng ta tiếp tục nói chuyện."

Đoạn Lĩnh trao đổi một ánh mắt với Vũ Độc, Vũ Độc liền đứng dậy ra ngoài, điều tra là ai gởi thư đến.

Trong phòng, Phí Hoành Đức tiếp tục giải thích kế hoạch, Nghiệp thành đã nghèo rất lâu, công nghiệp nông nghiệp đều trì trệ, nguyên nhân lớn nhất là do chiến hỏa không ngừng dấy lên, cắt đứt thương lộ, người và tài sản đều bị cướp bóc. Hôm nay tân nhậm Thái Thú cùng Giáo Úy đã hai lần đại chiến đẩy lui người Nguyên, quan hệ với Liêu nhân cũng tốt đẹp, thời gian tới tuyệt đối cần tranh thủ nghỉ ngơi lại sức.

"Cách đây không lâu." Phí Hoành Đức nói, "Tại hạ cùng với Thái Thú đại nhân đã sàng chọn ra vài loại phương thức thích hợp phát triển tại Nghiệp thành, lúc này liền đưa ra thương nghị cùng các vị đại nhân."

"Tốt, đến lúc này cũng nên mời các vị Tỳ tướng đến." Đoạn Lĩnh nói.

Hạ nhân liền đi tìm người, mà sau khi hai Tỳ tướng đến liền vội vàng hành lễ, đứng sang một bên nghiêm túc nghe.

"Thứ nhất, chính là nuôi trồng chăn thả." Phí Hoành Đức nói, "Nghiệp thành hàng năm đều phải chào đón lưu dân xuôi nam, bọn họ phần lớn đều là thợ săn hoặc dân du mục, chỉ là ở Trung Nguyên bọn họ có muốn săn thú cũng không được. Vì cân nhắc đến việc để bọn họ quen thuộc hoàn cảnh, nghề nuôi thả này chính là cực kỳ thích hợp, chúng ta có thể lợi dụng phần đồng cỏ gần bốn nghìn khoảnh ở giữa trung du Tầm Thủy và Thiên Sa hà phía tây nam Nghiệp thành, chỉ cần tiến hành thích hợp, đầu mùa đông năm sau sẽ có gia súc đủ lớn giết thịt, lại có các sản phẩm phụ như lông và sữa dê cung cấp mậu dịch."

"Thứ hai, lợi dụng mặt đông, phía đông nam Hà Giang thành vốn có mạch khoáng sản, dùng để tiến hành khai mỏ, phát triển luyện kim chú thiết."

"Thứ ba, còn lại là trồng trọt ắt không thể thiếu, nhưng không thể làm như trước đây, dù sao người nhiều đất ít, tập trung quá nhiều cũng là lãng phí sức lao động. Đến đầu xuân chúng ta sẽ liệt kê những đất ruộng này lại, lần nữa tiến hành phân phối."

"Con giống chăn nuôi phải lấy từ đâu ra?" Thi Thích hỏi, "Lấy từ quan phủ? Chúng ta không có nhiều tiền như vậy."

"Triều đình sẽ có chi trả." Đoạn Lĩnh đáp, "Dự toán mọi người không cần lo lắng, năm đầu tiên chúng ta có thể đến Hoài Âm chọn con giống."

"Thứ tư: Trước là nuôi cá, sau có lâm nghiệp." Phí Hoành Đức nói, "Chúng ta có thể vây sông lại làm trại cá, nếu hoạch định tốt mọi thứ, mỗi nhà mỗi hộ đều có thể tự do lựa chọn công việc yêu thích, sau đó đến phủ nha trình báo. Qua hết mùa đông, công việc trên lâm trường có thể cưỡng chế dân phu, nhưng năm đầu tiên hẳn sẽ không có nhiều gỗ thu hoạch lắm, chi bằng tiến hành song song với ngư đường."

Mọi người đưa ra nghi vấn, Đoạn Lĩnh một bên nghĩ đến việc người đưa tin, một bên thuận miệng giải đáp. Những vấn đề như phân phối thế nào, làm sao truy trách... trước đó y và Phí Hoành Đức đều đã thương lượng được phương hướng. Trên thực tế, hai người chỉ là lần nữa phân chia tài nguyên, bất quá loạià tài nguyên này cũng không còn giới hạn trong ruộng đất mà thôi. Bọn họ đem ruộng đất thu khỏi tay địa chủ, lại dùng tiêu chuẩn công bằng nhất cho nông hộ thuê.

Ruộng đồng là bảy phân thuế, quan phủ chỉ lấy bốn phần, ba phần chênh lệch là do quan phủ trợ cấp địa chủ.

Phần thiếu hụt này liền phải truy hồi từ nuôi trồng, chăn thả cùng lâm, ngư nghiệp. Tình huống lý tưởng nhất, nếu thu nhập có dư, bọn họ liền dùng để mua quặng sắt.

Về phần phải xử trí quặng sắt thế nào thì chính là một việc khác, chuyện cấp thiết nhất chính là đổi quân khí cho Nghiệp thành cùng Hà Giang.

Tính cả lưu dân tràn vào trước mùa đông, Nghiệp thành hiện tại đã có gần mười vạn hộ, nếu có thể an bày thỏa đáng, muốn vượt qua cái tết năm nay cũng không phải vấn đề quá lớn. Đoạn Lĩnh chỉ lo rằng đầu xuân này y phải rời khỏi một chuyến, rất có thể sẽ không về được để xem thành quả.

Mọi người tham dự hội nghị dần ít nghi vấn hơn, mỗi khi Phí Hoành Đức nghe được một câu hỏi khó xử đều dùng bút ghi lại, hội nghị hoàn tất, Đoạn Lĩnh lại phân phó Vương Chinh thẩm tra đối chiếu sổ bộ, chuẩn bị bắt đầu phân chia địa vực, làm chuẩn bị cho đầu xuân thôi động tân pháp.

Qua hết cả một buổi chiều, đợi thảo luận xong Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy đau đầu, nhưng tốt xấu các hành động bước đầu cũng xem như định xuống, lúc Vũ Độc trở vào phòng cũng vừa vặn là khi mọi người tan cuộc.

"Nói xong rồi?" Vũ Độc hỏi.

"Nói xong rồi, không vấn đề gì." Đoạn Lĩnh thấy mọi người lại muốn hành lễ với Vũ Độc liền phẩy tay ra hiệu không cần, lại bảo bọn họ nhanh về nghỉ ngơi. Đợi khi Tôn Đình đóng cửa lại xong mới quay sang Vũ Độc, hỏi: "Làm sao?"

"Có một người tới." Vũ Độc nói, "Ăn nói điên tam đảo tứ, ta hoài nghi Thương Lưu Quân cũng đã đến."

"Sẽ không trùng hợp đến mức nhìn thấy Tứ thúc xuất thành lúc sáng sớm, sau đó đi theo chứ?" Đoạn Lĩnh nghĩ đến thì không khỏi khẩn trương.

182. Quyển 3 - Chương 182: Hiểm Cảnh

Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh đối diện trầm mặc trong chốc lát.

"Ta muốn đi xem." Đoạn Lĩnh đột nhiên nói.

"Đi nơi nào xem?" Vũ Độc đáp, "Tuyết rơi lớn như vậy, bọn họ nói không chừng đã đến Hoài Âm rồi."

Đoạn Lĩnh không biết vì sao lại có dự cảm bất an mãnh liệt đến vậy, tựa như cảm giác tâm thần không yên mà y đã từng có năm xưa, khi phụ thân rời khỏi Thượng kinh. Thế nhưng, có Trịnh Ngạn ở đó, lại có quân hộ tống của Nghiệp thành, từ nơi này về Giang Châu lại đều là quan đạo, cũng xem như một trong những tuyến đường an toàn nhất phương bắc.

Qua Lăng thủy liền đã đến Hoài Âm, lại nhắm về hướng đông nam đi sẽ gặp Trường Giang, hẳn sẽ không đến mức xảy ra chuyện gì mới đúng.

"Được rồi." Đoạn Lĩnh thừa nhận bản thân chính là quan tâm tắc loạn. Hai người ngồi trong phòng ngắm tuyết, Vũ Độc đột nhiên lại hỏi: "Ngươi hoài nghi Mục Khoáng Đạt muốn ám sát?"

"Ừ..." Đoạn Lĩnh phân tích, "Trước không nói y có cái động cơ này hay không, ngươi cảm thấy có thể sao?"

"Y không có nhiều nhân thủ như vậy." Vũ Độc đáp, "Ảnh đội không nghe y điều khiển, Mục gia lại không có tư binh, làm sao được chứ?"

"Vậy Thương Lưu Quân đã đi lâu rồi?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ai biết được? Có lẽ là đi theo dõi rồi." Vũ Độc nói, "Để y biết lại thế nào? Lần này trở về cũng không cần lừa gạt bọn họ nữa, nói cho cùng Mục Khoáng Đạt cũng không có lý do động thủ."

"Mục tướng gia cần xác định Trương Sính rốt ruộc rợi vào tay ai." Đoạn Lĩnh nói, "Nếu như rơi vào tay Thái Diêm, Thái Diêm sẽ dùng Trương Sính đối phó với y, chỉ cần Tứ thúc ta vừa về đến kinh thành, không phải Mục tướng gia liền xảy ra việc sao?"

"Nhưng bây giờ ai cũng không biết nơi Trương Sính hạ lạc." Vũ Độc đáp, "Ta đoán y rất có thể đã bị Ô Lạc Hầu Mục giết rồi. Ngươi xem, bộ dạng thần thần bí bí cái gì cũng không nói của Ô Lạc Hầu Mục, nói trong lòng không có quỷ, ai tin?"

"Y còn nói gì không?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Vũ Độc chậm rãi lắc đầu, lại thong thả bước đi vài bước, bỗng nhiên lại nói: "Câu cuối cùng của y, chó cùng rứt giậu, không biết con chó y nói là ai."

"Thái cẩu sao?" Trái tim của Đoạn Lĩnh lập tức nhấc lên, "Hay là Mục tướng gia?"

Lông mày Vũ Độc nhíu chặt.

"Trước tiên nói về Trương Sính." Đoạn Lĩnh nói tiếp, "Trương Sính chưa trở về Giang Châu, cũng không có khả năng rơi vào tay Tứ thúc, nếu không người cũng đã sớm nói. Nếu như Trương Sính còn sống, người bắt y lại chỉ có thể là Diêu Phục hoặc Ảnh đội."

"Không thể là Diêu Phục." Vũ Độc nói, "Lúc đó bên ngoài Lạc Nhạn thành chỉ có Trịnh Ngạn là người của hắn."

"Như vậy chỉ có hai khả năng." Đoạn Lĩnh nói, "Một là Trương Sính bị Lang Tuấn Hiệp giết, hai là bị Ảnh đội mang về."

"Ngươi cho rằng Mục Khoáng Đạt sẽ nghĩ như vậy sao?" Vũ Độc cau mày nói.

"Chỉ có hai khả năng." Đoạn Lĩnh nói, "Chỉ cần nghe Thương Lưu Quân kể lại tình hình, y nhất định sẽ có suy đoán tương tự."

Đoạn Lĩnh thật sự rõ lối suy nghĩ của Mục Khoáng Đạt, lại nói với Vũ Độc: "Y nhất định sẽ suy đoán như vậy, trước hết là giả thiết Trương Sính bị Ảnh đội mang về Giang Châu, rơi vào trong tay Thái Diêm. Nếu như vậy Thái Diêm cũng sẽ biết chuyện, có hai việc khiến Mục tướng gia lo lắng, thứ nhất, trong kế hoạch mưu phản của y, Trương Sính có tham gia không ít. Thứ hai, Mục tướng gia đã biết Thái Diêm là giả."

"Đúng." Vũ Độc nói, "Cái này tương đương với ép Mục Khoáng Đạt sớm động thủ."

Lông mày Đoạn Lĩnh cau lại, suy nghĩ một chút, nói: "Bởi vì bí mật rơi vào trong tay Đông cung, y chỉ có một con đường để chọn. Lúc này Tứ thúc ta lại không ở Giang Châu, cũng chính là cơ hội tốt nhất."

Vũ Độc lại hỏi: "Vậy ngươi xác định, sau khi Thái Diêm bắt được Trương Sính, Trương Sính sẽ hàng? Cho dù y thật sự khai ra tình hình tỉ mỉ, cái tên đồ giả kia nhất định cũng không dám để Bệ hạ thẩm vấn Trương Sính. Bởi vì vở lỡ một liền vở lỡ mười, thân phận của hắn cũng sẽ bị liên lụy."

"Đúng vậy." Đoạn Lĩnh chậm rãi gật đầu, đáp, "Nếu ta là Thái cẩu, ta cũng sẽ không đi tìm phiền toái cho mình, vì vậy... chúng ta liền nghĩ đến khả năng thứ hai. Nếu như Trương Sính bị Lang Tuấn Hiệp giết thì sao? Lang Tuấn Hiệp biết bắt Trương Sính trở sẽ tạo nên rất nhiều phiền toái, giết cũng không được, thả cũng không được, vì vậy liền đơn giản diệt trừ y. Cứ thế, Mục Khoáng Đạt ngược lại sẽ nghi thần nghi quỷ, cho rằng Trương Sính rơi xuống trong tay Đông cung."

Sau lưng Đoạn Lĩnh không khỏi phát lạnh từng trận: "Lang Tuấn Hiệp là đang ép Mục tướng gia động thủ! Nước cờ này hạ quá đẹp! Giết Trương Sính, chỉ cần không nói ra Mục tướng gia tuyệt đối sẽ nghi thần nghi quỷ, ăn ngủ không yên, phải sớm khởi động kế hoạch. Thế nhưng kế hoạch của Lang Tuấn Hiệp bị chúng ta làm rối loạn! Bệ hạ đã tới Nghiệp thành, không ở Giang Châu, vừa đúng lúc để Mục tướng gia nhân thời cơ làm việc!"

Chỉ cần Mục Khoáng Đạt có đầy đủ nhân thủ, đồng thời để Thương Lưu Quân bám lấy Trịnh Ngạn, khả năng ám sát thành côn Lý Diễn Thu ở nửa đường rất lớn. Chỉ cần Lý Diễn Thu vừa chết, lại bắt Lang Tuấn Hiệp quay về, để y đối chất với Tiễn Thất liền có thể dao động vị trí Thái tử!

Đây là một chiêu bí quá hóa liều, nếu như thành công, người nhận được lợi lớn nhất là Mục Khoáng Đạt!

Vũ Độc cau mày nói: "Nhưng chỉ dựa vào một mình Thương Lưu Quân nhất định không thể làm hại Bệ hạ, bất quá Mục Khoáng Đạt ngoại trừ Thương Lưu Quân đã không còn thuộc hạ nào đủ khả năng đảm nhiệm vị trí thích khách nữa, y hẳn chỉ phái hai người mang tin tức đến, không còn những kẻ khác."

Đoạn Lĩnh trầm ngâm không nói, lông mày cau lại: "Ngươi xác định Mục tướng gia thật không có thích khách khác sao?"

"Mục Khoáng Đạt quyền khuynh triều đã." Vũ Độc nói, "Ngươi cho là triều đình thực sự không kiêng kỵ y sao? Chỉ là y rất thông minh, Mục gia chưa từng nuôi môn khách nên mới không bị Hoàng gia gia của ngươi kiêng kỵ. Nếu như y dám nuôi tư binh ngay trong kinh thành, Tạ Hựu sẽ mặc kệ y sao?"

"Lúc ở Tây Xuyên cũng không có sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không có." Vũ Độc nói, "Mục gia tuy có nhiều hạ nhân nhưng lại không có tư binh cùng thích khách, ngươi cũng thấy rồi."

"Nếu như y nuôi ở địa phương khác thì sao?" Đoạn Lĩnh giả thiết, "Chưa bao giờ vận dụng?"

"Y xuất thân từ sỹ tộc Tây Xuyên." Vũ Độc đáp, "Làm quan nhiều năm như vậy, triều đình đã nắm được chín mười phần, bản địa không có, ngoại vực càng không thể nào có, đừng nói thích khách còn cần phải có chuyên gia huấn luyện. Trên quốc thổ Đại Trần, muốn thành lập tổ chức thích khách không có cách nào

giấu diếm được Bạch Hổ Đường…”

Vũ Độc vừa nói đến đây, trong lúc bất chợt tựa hồ nghĩ đến điều gì, sắc mặt trong nháy mắt liền thay đổi, xoay người lao ra khỏi cửa.

“Vũ Độc! Đợi một chút!” Đoạn Lĩnh lập tức đuổi theo.

“Ngươi chờ ở đây.” Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh: “Ngươi nghĩ tới điều gì?”

Vũ Độc như một trận gió vọt tới chuồng ngựa, Bôn Tiêu cũng đã cho Lý Diễn Thu mượn, lúc này hắn chỉ có thể chọn con ngựa tốt nhất. Hắn dắt ngựa ra, trong chốc lát liền xuất thần, Đoạn Lĩnh chạy tới kéo cương ngựa.

“Ngươi biết Mục tướng gia còn nuôi thích khách có phải không?” Đoạn Lĩnh vội hỏi, “Là ai?”

Vũ Độc kinh ngạc nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lập tức nói: “Điểm binh! Đem toàn bộ binh mã ra ngoài! Đi ngay bây giờ! Nghe ta!”

Cả phủ Thái Thú trong nháy mắt liền kinh động, Đoạn Lĩnh chạy qua phòng bên gọi Thuật Luật Đoan. Thuật Luật Đoan vốn đang trò chuyện cùng Phí Hoành Đức liền lảo đảo mang giày vào, đuổi tới.

Phí Hoành Đức nói: “Đại nhân định đi đâu?”

“Không có thời gian giải thích.” Đoạn Lĩnh thấp giọng nói với Phí Hoành Đức, “Văn bối có việc cấp tốc phải ra ngoài một chuyến, trong khoảng thời gian này, Nghiệp thành do tiên sinh toàn quyền chấp chưởng.”

Đoạn Lĩnh lại đem ấn quan và tư chương tùy thân của mình đặt vào trong tay Phí Hoành Đức. Vừa ra đến cửa thì Thuật Luật Đoan đã dắt ngựa đến, Đoạn Lĩnh mặc bì giáp vào, phòng người lên ngựa, Vũ Độc bước nhanh đuổi theo.

“Ngươi không thể đi!” Vũ Độc quát to, “Quá nguy hiểm!”

“Ngươi ở đâu ta liền ở đó.” Đoạn Lĩnh đáp, “Phái toàn bộ binh sỹ Nghiệp thành ra.”

Vũ Độc im lặng một chút, Đoạn Lĩnh lại đưa mũ giáp cho hắn, Vũ Độc cải biến chủ ý, đội khôi giáp lên, ra lệnh: “Điểm khói lửa! Thông tri Hà Giang tới cứu viện!”

Sau mùa đông, đây là lần đầu tiên phong hỏa đài được thắp lên, Đoạn Lĩnh không ngờ bọn họ lại phải dùng phong hỏa đài trong tình huống như vậy. Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh phân công nhau đến hai doanh đông tây trong thành triệu tập binh sỹ, đem toàn bộ lực lượng tập trung lại, còn phân phó phong hỏa đài thông tri cho Tần Lang xuất động toàn quân Hà Giang theo quan đạo xuôi nam.

Đại tuyết lông ngỗng phủ ngập thiên địa, ánh sáng cuối cùng lặn xuống sau dãy núi, cả thiên không chỉ còn mây đen vần vũ, bầu trời nặng nề là đà sát đất, nhuốm lên ánh quang mang tựa máu.

Đội ngũ của Lý Diễn Thu đụng phải một trận đại tuyết trăm năm khó gặp, chỉ đành trú lại tại một trạm dịch dưới chân núi. Phong tuyết quá nặng, trên mặt sông đông kết một tầng băng, chi bằng chờ phong tuyết dừng lại, lớp băng trên mặt sông cố định liền theo đó vượt sông. Sau khi qua sông lại men theo ngọn núi phía đông của Ngọc Hành sơn, tiến vào Hoài Âm.

Trong trạm dịch tràn đầy khách nam bắc vãng lai, có từ Hà Bắc xuôi nam, cũng có người bắc thượng muốn về nhà ăn tết. Trong trạm dịch đốt hơn mười chậu than, mỗi nhóm người đều chiếm lấy một địa phương nhỏ, người uống rượu cứ uống rượu, người trò chuyện cứ trò chuyện, mọi người đều nghỉ lại đây chờ trận đại tuyết này dịu lại rồi mới tiếp tục hành trình.

"Lão gia." Trịnh Ngạn đi vòng qua bình phong, đặt hộp thức ăn xuống trước mặt Lý Diễn Thu, nói, "Mặt sông vẫn chưa thể đi, băng quá mỏng."

Lý Diễn Thu không ngờ mình lại bị cản trở ở nơi này, y là Thiên tử nhưng Thiên tử vẫn chưa chống lại được lão thiên.

"Uống chút rượu đi." Lý Diễn Thu lại nói với Trịnh Ngạn, "Cả đoạn đường này ngươi vẫn chưa uống rượu, hẳn là rất thèm rồi."

"Đến Hoài Âm lại uống tiếp." Trịnh Ngạn đáp, "Ở đây cũng chỉ có Thiêu đao tử, uống vào đốt cổ họng người."

Trịnh Ngạn suốt cả chuyến đi vẫn luôn duy trì cảnh giác, không dám uống rượu, chỉ sợ làm hỏng việc. Ngày thường mặc dù hắn cũng chịu không ít sự chèn ép của Lý Diễn Thu, thế nhưng thời khắc mấu chốt chủ tớ hai người lại cực kỳ ăn ý.

"Những người đi theo đâu?" Lý Diễn Thu hỏi.

"Đều đã dàn xếp xong." Trịnh Ngạn đáp.

Hơn hai trăm người, dù chỉ là ăn uống nghỉ ngơi cũng không phải việc dễ đàng, Đoạn Lĩnh vì lo lắng cho sự an toàn của Lý Diễn Thu đã đặc biệt phái binh sỹ Nghiệp thành theo hộ tống. Trịnh Ngạn liền để bọn họ tạm thời đóng ở khu vực bỏ hoang phía sau trạm dịch, chặt cây nhóm lửa, chia thành từng nhóm thay phiên tuần tra.

Khách thương mắt sắc, biết người sau bình phong hẳn phải có thân phận phi thường, liền không ai dám đến làm phiền. May mà đôi chủ tớ này cũng không khó ở chung, suốt hai hôm đều không thấy ra mặt nói gì, có người muốn nịnh bợ, vỗ mông ngựa vài câu, tặng rượu đi vào đều bị Trịnh Ngạn tiễn ra, khách sáo nói lời đáp tạ.

Vì vậy, khách nhân trong trạm dịch đều đoán rằng, người này có thể là một vị quan địa phương đang trên đường hồi kinh, cũng có lẽ là huyện lệnh đi bái phỏng Hoài Âm Hầu. Mà nhóm quân Nghiệp thành tuần tra bên ngoài thật ra còn rất giữ quy củ, cũng không nhiễu dân, chỉ là có thể nhận ra từ khôi giáp chế thức, khiến mọi người không khỏi nghị luận một phen.

183. Quyển 3 - Chương 183: Hành Thích

Nội dung nghị luận trong miệng mọi người thường là sự biến hóa của Hà Bắc trong năm nay, giữa nhóm khách thương còn có một đội người từ hướng tây đến, dự định chờ gió tuyết tan rồi liền quay về quận Hà Bắc. Câu chuyện tán gẫu của thương nhân thiên nam địa bắc nhiều ít đều lọt vào tai Lý Diễn Thu..

Về Hà Bắc, điểm trọng yếu nhất không phải là dân sinh từ từ khôi phục trong mùa thu đông năm nay, cũng không phải triều đình đưa ra thuế phú ưu đãi, mà là Giáo Úy Vũ Độc của Nghiệp thành và Hà Giang, chỉ dùng chừng bốn nghìn binh mã hai lần đẩy lui sáu vạn Nguyên quân.

Mọi người đều cho rằng, ba năm sau khi Lý Tiệm Hồng tạ thế, Đại Trần rốt cục cũng đã tìm được một vị tướng lĩnh có khả năng chính diện chống lại sự xâm lấn của hồ lỗ phương bắc. Chín năm trước, cũng là trong một đêm đông như vậy, phương bắc truyền đến tin tức Bắc Lương Vương Lý Tiệm Hồng bị giải trừ binh quyền, hai tên phó tướng sau khi điều động vài lần thì được đưa về trấn Đồng Quan và Ngọc Bích Quan, làm lá chắn với Liêu quốc ở bắc diện.

Mà gần ba năm nay, theo sự tan vỡ của Thượng kinh, Gia Luật Đại Thạch chết trận, Liêu quốc đối mặt sự quấy nhiễu không ngừng của người Nguyên, lãnh địa lại bị tiến thêm một bước đè ép, mắt thấy phòng tuyến biên giới phía bắc Đại Trần đã sắp tiếp xúc cùng người Nguyên, bách tính không khỏi trong lòng bàng hoàng. Hôm nay, Hà Bắc quân lần thứ hai quật khởi, khiến không ít người từ đó nhìn thấy được hy vọng.

"Ngươi cảm thấy thế nào?" Lý Diễn Thu hời hợt hỏi.

Trịnh Ngạn ngồi phía sau Lý Diễn Thu, đáp: "Cầm lên được buông xuống được, giống tính phụ thân y, rộng rãi."

Mà phía bên ngoài bình phong, những thương nhân kia đã nghị luận đến Thái Thú Hà Bắc, Vương Sơn, cũng chính là Đoạn Lĩnh. Lý Diễn Thu nghe xong một hồi không khỏi nhớ lại chuyện cũ.

"Gọi một người đến." Lý Diễn Thu nói.

Trịnh Ngạn liền ra ngoài bắt chuyện, đầu tiên là mời mọi người trong dịch trạm uống rượu, sau đó lại gọi một thương nhân viễn du mập mạp tiến vào.

Lý Diễn Thu rất khách khí mời gã uống trà, thương nhân kia tự sưng họ Vương, sau khi hàn huyên vài câu Lý Diễn Thu cũng giới thiệu mình họ Lý, là sử quan từ Sơn Đông xuôi nam, dự định đi Giang Châu thành tu sử.

Trên người Lý Diễn Thu mang theo khí chất văn nhân, vì vậy hành thương liền tin tưởng, không ngừng kể lại phong thổ dân tình những nơi mình đã đi qua, đại thể đều có liên quan đến người Đảng Hạng và người Liêu.

"Huynh đài vì sao đến Hà Bắc?" Lý Diễn Thu hỏi.

"Nương tử ta gửi thư đến." Thương nhân nói, "Bảo rằng Hà Bắc miễn thuế phú, Thái Thú lại đang chiêu mộ thương đội, dự định đầu xuân năm sau họp thành quan thương, làm việc buôn bán lới với vùng Sơn Đông, Sơn Tây."

Lý Diễn Thu lại hỏi: "Hà Bắc hôm nay tình huống thế nào?"

"Tạm được đi." Hành thương nói, "... Ít nhất ... tốt hơn so với phía nam, phía nam thuế quá nặng, nghe nói năm sau muốn xuôi nam còn phải đóng thêm gấp mấy lần. Còn có người nói, vị Thái Thú tân nhiệm này là tự móc tiền túi cho vay quân lương, hẳn là cũng không phải loại người vắt cổ chày ra nước, ép chết bách tính. Có lẽ cũng do triều đình sốt ruột rồi, nếu Hà Bắc lại không vực dậy được, mọi người đều chạy hết, muốn trưng binh cũng trưng không xong, phải đánh nhau với người Nguyên thế nào? "

Lý Diễn Thu đáp: "Phương bắc dù sao cũng sẽ có người trông coi."

"Đúng vậy." Thương nhân nói, "Cũng không biết Thiên tử hiện nay có dự định gì, khi nào lại khai chiến."

Lý Diễn Thu lấy trà thay rượu kính đối phương một phen, sau đó lại tiễn người ra ngoài. Lúc thương nhân về chỗ đồng bọn liền nói với mọi người, bên trong là văn nhân, lại là sử quan, chỉ hỏi gã chút phong thổ đặc sắc ven đường, không có việc gì lớn.

"Tính tình của y quá mềm mại." Lý Diễn Thu nói, "Nhẹ dạ, nếu là ở thái bình thịnh thế thực ra lại tốt."

Trịnh Ngạn không dám đánh giá, Lý Diễn Thu lại hỏi: "Cái tên ở sài phòng kia thế nào?"

"Cho một ít thức ăn." Trịnh Ngạn nói, "Mới vừa đi nhìn, đang ngủ."

Lý Diễn Thu nói: "Ngày dài đêm ngắn, không có việc bận rộn gì ai cũng thích ngủ."

Trịnh Ngạn gật đầu, lui ra khỏi bình phong, Lý Diễn Thu lại một mình uống trà suy nghĩ chút việc, bên ngoài cuồng phong kêu gào, trời dần tối đi. Trong trạm dịch vẫn là đèn đuốc sáng trưng, tiếng uống rượu, trò chuyện ồn ả.

–

Lang Tuấn Hiệp tựa vào cửa sài phòng ngủ gà ngủ gật, trước mặt còn có một chậu than nhỏ sưởi ấm, chợt có vài bông tuyết theo gió len vào ngách cửa, từng phiến rơi xuống rồi lại không một tiếng động tan mất.

Đêm khuya, quần sơn rơi vào trong bóng tối, chợt có tiếng sói tru xuyên thấu qua màn tuyết xào xạc, từ xa truyền đến.

Trong lúc bất chợt, một tiếng chó sủa yếu ớt đánh thức Lang Tuấn Hiệp.

Tiếng chó sủa hơi ngừng, tựa như bị cái gì đó đột nhiên bóp chặt cổ họng, Lang Tuấn Hiệp lập tức mở bừng mắt ra, nắm một đống tuyết vứt vào chậu than dập lửa, lảo đảo đứng dậy áp người vào khe cửa nhìn ra ngoài

Một đám thích khách áo đen từ bốn phương tám hướng vây đến, đồng loạt hướng về phía thượng phòng xông lên, có một đám còn nằm phục trên mái nhà, trên tay cầm cường nỏ.

Lang Tuấn Hiệp nín thở, nhặt lấy một thanh củi, bàn tay đặt lên cửa phòng, đang định đẩy cửa ra ngoài đã nghe thanh âm binh sỹ canh gác bên ngoài hô to.

“Người nào?!”

“Có mai phục!” Có người giận dữ hét.

Ngay sau đó “Rầm” một tiếng, mái ngói bay ra, bọn thích khách từ trên trời giáng xuống. Những khách thương đang ngủ say bị đám ngói vỡ đột ngột rơi trúng khiến cho tỉnh giấc, sau đó là một trận hoảng loạn, độc tiễn bay khắp tứ phía, không bao lâu sau cả trạm dịch đều yên lặng như tờ.

Thích khách cầm đầu đội nón sa đen, thân hình cao lớn, dùng kiếm nhấc đệm chăn sau tấm bình phong lên.

Vị trí Lý Diễn Thu vốn phải đang say ngủ hiện đã rỗng tuếch.

Sau hậu viện, một thanh kiếm nhẹ nhàng đẩy cửa sài phòng, Lang Tuấn Hiệp đang định xuất thủ liền phát hiện người đến là Trịnh Ngạn. Trịnh Ngạn giật giật môi, ý bảo “Đi”, Lang Tuấn Hiệp liền nối gót theo sau, bước về phía chuồng ngựa khuất bên hông sài phòng. Hai người ăn ý giật cương, chiến mã đồng loạt cất vó thoát khỏi dịch trạm.

Thích khách nghe được thanh âm vó ngựa lập tức phát hiện bọn họ, tên cầm đầu lấy một cái còi ra thổi mạnh, đám người mai phục trên nóc nhà lập tức bắn tên. Bôn Tiêu chạy ngay đầu, tung vó không ngừng, tránh né truy tiễn phía sau, mang theo hơn mười thớt ngựa ly khai trạm dịch, xông lên tiểu đạo.

Thích khách đều đã xuống đất, thế nhưng chạy bộ hiển nhiên đuổi không kịp đội ngũ của Lý Diễn Thu.

Mặt sông sau mấy hôm đại tuyết đã kết thành một lớp băng, giữa bóng đêm không thấy được năm ngón, không có người nói chuyện, chỉ vội vàng chạy về phía trước.

"Giá!" Lý Diễn Thu thúc giục.

Bôn Tiêu vừa đến bờ sông liền dừng lại, không chịu bước lên lớp băng, cho dù Lý Diễn Thu giục như thế nào cũng không nhúc nhích.

Trịnh Ngạn trước hết giục ngựa tiến lên, mặt băng liền phát ra tiếng vỡ vụn, vựa chạm liền rạn.

"Bệ hạ, không qua sông được!" Trịnh Ngạn nói, "Chi bằng thay đổi lộ tuyến, phía sau đồng cỏ lau phía tây có đường nhỏ, có thể thông ra quan đạo."

Lý Diễn Thu nói: "Người đến là ai có thấy rõ không?"

Trịnh Ngạn đáp: "Chưa từng giao thủ, nhìn không ra thân phận của đối phương."

Lý Diễn Thu nói: "Đi!"

Áo choàng của Lý Diễn Thu đón gió phất phơ, cưỡi men theo bờ lau phóng đi, lúc này bọn họ đã không còn đường, không thể qua sông, nếu đường này cũng không đi được chỉ có thể trước hết tiến vào Định Quân sơn, sau đó men theo quan đạo trở về Hà Bắc cầu viện.

Bôn Tiêu lại lần nữa dừng vó trước đồng cỏ lau, Trịnh Ngạn cau mày gọi: "Bệ hạ!"

"Ngựa này rất có linh tính." Lý Diễn Thu thấp giọng nói, "Tiền phương nói không chừng có mai phục."

Trong đêm tối chỉ có tiếng tuyết rơi xào xạc, bụi lau sậy bị gió lay không ngừng, rét lạnh như dao, Lý Diễn Thu quả đoán nói: "Đổi hướng tiến vào Định Quân sơn, không nên mạo hiểm."

Trong lúc mọi người đang định quay đầu thì từ đám lau sậy phát ra tiếng hò hét kinh động, giữa nơi hoang vắng đột nhiên tuôn ra hơn nghìn người!

Lý Diễn Thu lạp tức biến sắc, Trịnh Ngạn giận dữ hét: “Đi mau! Thần ở lại đoạn hậu!”

Lý Diễn Thu lập tức quay đầu, hướng thẳng về phía Định Quân sơn phóng đi, Trịnh Ngạn rút ra Tử Điện Kim Mang, khống chế chiến mã xông vào loạn quân!

–

Trời đã mờ sáng, Đoạn Lĩnh vô cùng uể oải, bọn họ đã gấp rút hành quân hai đêm một ngày, ngay cả lúc ngủ cũng là dựa vào trên người Vũ Độc, một nghìn bốn trăm nhân mã rốt cục cũng đến được dưới chân Quân sơn. Nhìn khói đen xa xa bốc lên, dịch trạm quen thuộc đã bị thiêu hủy chỉ còn một chút tro tàn.

Đoạn Lĩnh vừa thấy cảnh này thì suýt nữa đã ngất đi, chuyện y sợ nhất cuối cùng cũng xảy ra.

Vũ Độc xuống ngựa, dẫn người vào trong dịch trạm kiểm tra, rồi lại lao ra như một trận gió: “Không có! Mau tới hậu viện!”

Hậu viện có một con đường nhỏ thông đến bến tàu Thương hà, Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh dẫn binh đuổi đến, tìm được một cổ thi thể trong bụi cỏ lau, nơi này hiển nhiên đã từng phát sinh một hồi huyết chiến.

“Đây là người nào?” Đoạn Lĩnh quả thực không dán tin vào mắt mình, “Là người của chúng ta sao?”

Đối phương đang mặc phục sức quân Hà Bắc, Vũ Độc cũng như trúng sét đánh, nhịn không được run rẩy.

“Đây là ai?!” Vũ Độc nói, “Hà Bắc quân không có người như vậy!”

Vũ Độc lục soát trên người cổ thi thể kia một lần, vũ khí, khôi giáp tất cả đều là chế thức của Hà Bắc quân, duy chỉ không có lệnh bài.

“Trước đi tìm người.” Đoạn Lĩnh quyết đoán nói, “Bọn họ nhất định đã lui về Định Quân sơn! Đi!”

Giữa thiên địa bị đại tuyết chôn vùi, Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc xông thẳng về phía tây ngạn Thương hà, tiến vào Định Quân sơn. Lúc vừa vào núi, đại tuyết đã che giấu vết tích móng ngựa, sơn đạo gồ ghề, khắp nơi đều là tuyết đọng, muốn tìm người thật sự vô cùng gian nan. Ở một ngã ba trong sơn cốc binh sỹ lại tìm được nửa cái mũ giáp bị vứt bỏ trong rừng cây.

“Còn có hy vọng.” Vũ Độc nói, “Sơn nhi, không nên buông tha.”

Mấy hôm nay Đoạn Lĩnh vẫn luôn căng thẳng, lúc này sợ đã khẩn trương đến cực điểm, y cầm lấy mũ giáp, cũng không biết là của kẻ địch hay người nhà, thế nhưng căn cứ vết tích trên thân cây, nơi này đã từng xảy ra một trận loạn chiến của rất nhiều người.

"Báo ——" Lính trinh thám đã trở lại, hồi báo tình huống cùng Vũ Độc, "Mặt đông bắc sơn cốc phát hiện có vết tích đóng quân! Là người một nhà!"

"Tìm được người sống không?" Đoạn Lĩnh hỏi vội.

Trinh sát nói: "Cũng không biết đã đi đâu!"

"Ta đã biết!" Vũ Độc suy nghĩ một lát rồi báo cho Đoạn Lĩnh, "Y đi đến nơi này, đem hơn trăm người bố trí ngoài dịch trạm, bên trong chỉ để lại khoảng mười người. Lúc thích khách đến, y đầu tiên là cùng đám người Trịnh Ngạn, Ô Lạc Hầu Mục mang theo tiểu đội ly khai, lại để người đi tìm đại quân đưa tin."

"Đã hiểu." Đoạn Lĩnh nói, "Địch nhân cho rằng bọn họ sẽ chạy lên quan đạo, vì vậy mai phục trong đám cỏ lau, bị bọn họ phát hiện, trước một bước chạy vào Định Quân sơn. Đại quân tiến đến hội họp cùng bọn họ, lại vừa chạy vừa đánh, tiếp tục trốn vào trong núi."

Với tốc độ và linh tính của Bôn Tiêu, Đoạn Lĩnh cảm thấy chỉ cần không bị trúng loạn tiễn liền nhất định có y vọng. Bôn Tiêu đã sống sót qua vô số chiến trường, lần này nhất định cũng có thể!

"Phân nhau tìm manh mối!" Đoạn Lĩnh lập tức phân phó, "Đều chia người ra! Lục soát cả dãy Định Quân sơn, nếu có tình huống liền bắn tên thông tri!"

184. Quyển 3 - Chương 184: Hiện Thân

Định Quân sơn tọa lạc ở phía bắc vùng Trung Nguyên, một dãy sơn mạch trùng điệp hình bán nguyệt ôm lấy Trung Nguyên phúc địa, cao vót tận mây xanh, là khoản trung chuyển giữa Trung Nguyên và các vùng đất khác. Trong núi sơn cốc rải khắp nơi, bốn phương thông suốt, tây giáp Đồng Quan, bắc chạm binh đạo của Ngọc Bích Quan, đông gặp Hà Bắc lộ cùng Sơn Đông lộ, nam nối liền một dãy Trường Giang, từ xưa đã là nơi binh gia giao tranh.

Mùa đông hằng năm Định Quân sơn đều sẽ đóng tuyết, chỉ là năm nay hàn phong quá cảnh, là thời điểm lạnh nhất trong mười mấy năm qua, đại tuyết mênh mông, phủ một lớp ngân trang lên vạn vật điêu tàn buổi hoàng hôn.

Phong tuyết che giấu hành tung của Lý Diễn Thu, Trịnh Ngạn lưu lại đoạn hậu cũng không biết đã lạc đến nơi nào, bên cạnh Lý Diễn Thu chỉ còn dư lại hơn bốn mươi tên lính, một gã võ tướng trung tâm cảnh cảnh. Đợi mọi người đã ẩn sâu vào núi, võ tướng liền phân phó tạm nghỉ tại chỗ.

"Lão gia." Võ tướng nói, "Nếu chúng ta đi ra khỏi mạn tây bắc của Định Quân sơn, lại hướng về phía tây đi Ngọc Bích quan là có thể thoát khỏi truy binh."

Lý Diễn Thu "Ừ" một tiếng, võ tướng lại nói: "Ban ngày dễ lọt vào truy tung, chúng ta tốt nhất là bí mật lên đường, buổi tối băng rừng."

"Ngươi đã từng đi qua Định Quân sơn?" Lý Diễn Thu hỏi.

"Năm trước lúc hạ Giang Châu thì vùng Hoài Nam cùng Trường Giang đều bị lũ lụt, không đi được." Vị võ tướng nọ đáp, "Cũng chỉ có thể vòng qua Định Quân sơn, men theo Thương hà tiến tới."

"Ngươi tên gì?" Lý Diễn Thu lại hỏi.

"Tôn Đình." Võ tướng cầm khôi giáp xuống, đáp, "Mạt tướng là người Hà Bắc."

"Ngươi biết ta là ai không?" Lý Diễn Thu hỏi.

Tôn Đình do dự một chút, cuối cùng gật đầu.

"Làm sao mà biết được?" Lý Diễn Thu lại hỏi.

Tôn Đình đáp: "Năm đó khi còn ở trong Chinh Bắc quân, tiểu nhân đã từng đi theo Tiên đế một đoạn thời gian, từ xa vinh hạnh thoáng nhìn vài lần. Bệ hạ rất giống Tiên đế."

Lý Diễn Thu cũng không nói gì nữa, ngẩng đầu nhìn tuyết bay từ ngọn cây xuống.

"Khanh đã thấy khôi giáp của địch nhân chăng?" Lý Diễn Thu hỏi.

Tôn Đình gật đầu.

Lý Diễn Thu nói: "Là Hà Bắc quân của các ngươi?"

Tôn Đình đáp: "Hồi bẩm Bệ hạ, tiểu nhân thấy không rõ lắm, tuy rằng đối phương mặc áo giáp của chúng ta, thế nhưng lại không giống huynh đệ Nghiệp thành."

"Khanh biết Thái Thú là ai chăng?" Lý Diễn Thu lại vòng vo một vòng, hỏi.

"Thái Thú… Vương Sơn đại nhân?" Tôn Đình bị Lý Diễn Thu hỏi đến có điểm chóng mặt, suy nghĩ một chút.

Lý Diễn Thu lại nói: "Thái Thú là nhi tử của Tiên đế, chất nhi của trẫm, Thái tử đương triều."

Tôn Đình triệt để chấn kinh rồi, nói: "Thế nhưng… Thái tử không phải đang ở…"

"Chuyện này trước hết khanh không cần xen vào." Lý Diễn Thu nói, "Nếu đã có quân Nghiệp thành muốn giết trẫm, như vậy bên cạnh Thái Thú có phải cũng có gian tế không?"

Tôn Đình nhất thời vẫn chưa hiểu rõ trước sau sự việc, vừa bị Lý Diễn Thu hỏi như vậy cả tấm lưng không khỏi ướt đẫm mồ hôi lạnh, nói: "Không đến mức đi? Sẽ là ai chứ? Là ai muốn làm đến nước này?"

"Ta giao cho khanh một việc." Lý Diễn Thu nói, "Khanh không cần xen vào an nguy của trẫm, lập tức xuất phát về Nghiệp thành báo cho Thái tử, bảo y đề phòng người bên cạnh, tránh cho gặp ám toán."

Tôn Đình lập tức như bị ngũ lôi oanh đỉnh, ngẩn người nói: "Vậy Bệ hạ…"

Lý Diễn Thu nói: "Không cần quản trẫm, lập tức đi ngay."

Tôn Đình lấy lại tinh thần, lập tức quỳ mọp xuống, Lý Diễn Thu nhíu mày, hỏi: "Thế nào?"

Tôn Đình ôm quyền nói: "Thái Thú cùng Giáo Úy đại nhân đã phân phó, vô luận như thế nào mạt tướng cũng không thể rời khỏi Bệ hạ, việc này, mạt tướng không thế tuân lệnh!"

Lý Diễn Thu quan sát Tôn Đình một hồi, lại nói: "Mà thôi, đứng lên đi."

Tôn Đình thấp thỏm hồi lâu, Lý Diễn Thu lại xoay người đi vào sâu trong rừng cây.

"Các ngươi nghỉ ngơi một canh giờ, đợi khi nghe hiệu lệnh của ta liền nhanh chóng khởi hành." Lý Diễn Thu nghiêng đầu, tiếp tục dặn dò, "Sẽ không có người đến cứu chúng ta, chi bằng mau chóng đột phá vòng vây."

–

Quân lính Nghiệp thành chia làm năm đội, phân theo các hướng đi tìm tung tích của nhóm người Lý Diễn Thu. Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc lại giục ngựa tiến lên sơn đạo gồ ghề, đại tuyết che phủ tầm nhìn, viễn phương một mảnh trắng xóa không thấy gì cả.

Trong lòng Đoạn Lĩnh nóng như lửa đốt, lại biết hy vọng thực sự rất mong manh, y không khỏi khẩn cầu phụ thân trên trời linh thiên, hù hộ y nghìn vạn lần không nên lại mất đi thúc phụ.

"Xem thứ này." Vũ Độc nói.

Dưới gốc tùng có một vết máu màu đen, cái cây này rất lớn, cơ hồ đều đã bị đại tuyết áp cong, nếu không

nghiêm túc nhìn căn bản sẽ không phát hiện được. Vũ Độc bước nhanh về phía trước, dính một chút máu đưa lên mũi ngửi.

"Có người trúng độc." Vũ Độc nói, "Trúng độc lại còn sống, không thể nào là binh sĩ tầm thường, nhất định là Trịnh Ngạn."

"Vào sâu trong rừng." Đoạn Lĩnh xuống ngựa, tháo trường cung sau lưng cầm trong tay, cùng Vũ Độc tiến vào rừng cây, không bao lâu lại phát hiện một ít vết máu, hướng về phía núi đá.

Tiếng bước chân vang lên, trong tay Vũ Độc thủ sẵn ám khí tẩm độc, khom người tiến vào một sơn động, lại thấy Trịnh Ngạn tựa trên vách đá sinh tử không rõ, vai trúng kịch độc, máu chảy ra đã biến thành màu đen. Vũ Độc nhanh chóng bước lên, kiểm tra thương thế đối phương.

"Tìm được Bệ hạ chưa?" Giọng nói của Lang Tuấn Hiệp cất lên, là từ ngoại động vọng vào.

Đoạn Lĩnh lập tức chỉ mũi tên vào y, đợi đến khi phản ứng kịp mới hạ cung xuống.

"Chuyện gì xảy ra?" Đoạn Lĩnh nói, "Trịnh Ngạn thế nào thành như vậy? Ngươi… ngươi đang làm gì?"

"Tuần tra." Lang Tuấn Hiệp đùa bỡn xoay kiếm hai vòng, cước bộ phù phiếm, cổ tay vô lực, đem Tử Điện Kim Mang trả cho Đoạn Lĩnh, nói, "Giao cho các ngươi. Nghĩ như thế nào lại tới đây?"

"Ngươi biết rõ Mục Khoáng Đạt sẽ phái người đến ám sát." Đoạn Lĩnh giận tím mặt, tiến lên xách cổ áo Lang Tuấn Hiệp, giận dữ hét, "Tại sao không nói!"

"Ta không biết." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Ta làm sao ngờ được Vũ Độc sẽ đưa Bệ hạ ra ngoài? Ta chỉ là đoán, đoán Mục Khoáng Đạt sẽ đột nhiên xuất thủ."

"Trương Sính là do ngươi giết có phải không?" Hai mắt Đoạn Lĩnh đỏ lên, giống như sư tử điên cuồng nhưng vẫn phải cố gắng đè nén, thấp giọng uy hiếp, "Tứ thúc của ta nếu có mệnh hệ gì, ta liền đem ngươi lăng trì!"

Vũ Độc bước đến, nhìn Lang Tuấn Hiệp, Đoạn Lĩnh liền hung hăng xô đối phương vào vách đá.

"Ngươi nhận được độc kia." Vũ Độc trầm giọng nói.

"Cùng một loại độc." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Vừa may ngươi đến kịp, mạng hắn chưa tuyệt."

Đoạn Lĩnh bước vào kiểm tra Trịnh Ngạn, Trịnh Ngạn đã bị Vũ Độc điểm tâm mạch, phóng xuất máu độc, lại rắc thuốc bột lên, vì vậy sắc mặt đã dần chuyển tốt.

“Các ngươi đang nói cái gì?” Đoạn Lĩnh nói, “Loại độc gì?”

“Ngươi có nhìn thấy thích khách không?” Vũ Độc không trả lời Đoạn Lĩnh, trái lại hỏi Lang Tuấn Hiệp.

“Không phát hiện.” Lang Tuấn Hiệp đáp, “Đợi Trịnh Ngạn tỉnh ngươi có thể hỏi hắn, Bệ hạ đâu?”

Sau khi Đoạn Lĩnh hỏi rõ mới biết, mọi việc cũng không khác những gì y đoán cho lắm. Chí ít Lý Diễn Thu trước khi vào núi vẫn còn sống, Trịnh Ngạn lưu lại đoạn hậu, Lang Tuấn Hiệp trong lúc rút lui vẫn cố ý chờ đợi, thế nhưng Trịnh Ngạn chẳng biết đã trúng độc từ lúc nào, sau khi trì hoãn truy binh, trong khi rút lui thì phát độc.

Lang Tuấn Hiệp chỉ có thể đưa hắn vào sơn động, tạm thời tìm cách, nếu không cứu được cũng chỉ có thể mặc Trịnh Ngạn chiết đi. Thế nhưng chỉ cần đối phương còn có khí tức, y liền không thể rời khỏi, chỉ có thể ở ngoài trông chừng.

Bất quá bọn họ ai cũng không biết được tung tích của Lý Diễn Thu, mà Đoạn Lĩnh đã giao Trịnh Ngạn lại cho Thuật Luật Đoan, bảo hắn đưa người ra khỏi sơn cốc, mình cùng Vũ Độc lại tiếp tục tìm kiếm.

“Giải độc cho ta.” Lang Tuấn Hiệp nói, “Ta nếu như có ý định giết bọn họ cũng không cần cứu Trịnh Ngạn.”

“Trương Sính có phải ngươi giết hay không?” Đoạn Lĩnh xoay người lại, nói, “Ngươi cho ta biết trước, bằng không hiện tại ta liền giết ngươi.”

“Phải.” Lang Tuấn Hiệp nói, “Là ta giết y.”

Đoạn Lĩnh rốt cục cũng hỏi được, sắc mặt hòa hoãn hơnmột chút, lại bước đến bên cạnh Vũ Độc, có chút thấp thỏm.

“Giúp y giải độc?” Đoạn Lĩnh hỏi, “Chúng ta thiếu y một mạng, nếu không hải y cứu Trịnh Ngạn thì hắn đã chết.”

Vũ Độc đáp: “Y cũng không có ý tốt, nếu không phải chúng ta đến kịp lúc thì Trịnh Ngạn đã chết, y cho dù coi chừng động khẩu lại có ích lợi gì?”

Nói là nói vậy, thế nhưng Lang Tuấn Hiệp quả thực cũng đã làm nên chuyện, Đoạn Lĩnh có đôi khi không rõ được người này rốt cục là đang nghĩ gì.

“Ngươi quyết định đi.” Vũ Độc suy nghĩ một chút, cũng không kiên trì, đem một viên dược hoàn đến đặt trước mặt Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh nhìn Lang Tuấn Hiệp đứng cách đó không xa, y chỉ là đang nhìn Thuật Luật Đoan cõng Trịnh Ngạn lên ngựa.

“Đi thôi.” Đoạn Lĩnh nói, “Tiếp tục tìm người.”

Đoạn Lĩnh cũng không đưa thuốc giải cho Lang Tuấn Hiệp, chỉ bảo y đi theo bọn họ.

–

“Tôn tướng quân!” Lính trinh sát trở về báo cáo, “Có người đến! Ăn mặc khôi giáp Hà Bắc quân.”

“Bao nhiêu người?” Tôn Đình hỏi.

Binh sĩ đáp: “Hơn tám trăm người.”

Lý Diễn Thu nghe được, vân đạm phong khinh nói: “Cũng nên di chuyển rồi, lui về phía bắc diện đi.”

Tôn Đình liền phân phó thủ hạ lên ngựa, dùng vải bọc móng ngựa lại, yên lặng rút khỏi rừng cây, đi về phía bắc. Lúc này đã sắp hoàng hồn, sắc trời tối lại, gió cũng ngừng thổi.

Đây không phải hiện tượng tốt, trước mặt Tôn Đình là một sơn cốc, đi qua sơn cốc này sẽ tới bình nguyên phía bắc, nếu bọn họ có thể nhân lúc trời tối vượt qua bình nguyên, một khi đại tuyết buông xuống quân địch liền không đuổi kịp bọn họ. Thế nhưng hắn lại hoài nghi sơn cốc này có mai phục.

“Bệ hạ.” Tôn Đình thấp giọng nói, “Không bằng đổi sang hướng khác.”

“Khắp nơi đều là địch nhân.” Lý Diễn Thu đáp, “Thề phải lưu chúng ta lại ở nơi này. Nếu trẫm là quân địch, trước hết sẽ bày trọng phòng tại con đường ven Thương hà thông về hướng nam, sơn cốc phía bắc dễ thủ khó công, trái lại không cần quá nhiều binh lực.”

Giữa lúc nói chuyện y đã tung người xuống ngựa, một mình tiến vào sơn cốc phủ tuyết trắng.

“Nếu như ta đi không xong.” Lý Diễn Thu nghiêng đầu phân phó nói, “Khanh phải nhìn rõ những người hôm nay tới là ai. Kẻ khác có thể chế tnhưng khanh lại không chết được, Tôn Đình, khanh phải thoát khỏi nơi này, thông tri Nhược nhi giúp trẫm báo thù.”

Trong lòng Tôn Đình dâng lên dự cảm bất tường, run giọng gọi: “Bệ hạ.”

“Chơi lâu như vậy.” Lý Diễn Thu cất cao giọng nói, “Cũng nên hiện thân rồi, các ngươi không phiền trẫm cũng phiền.”

Thanh âm của Lý Diễn Thu quanh quẩn trong cốc, không nghe thấy tiếng trả lời, đang lúc Tôn Đình cho

rằng không có mai phục định ra hiệu mọi người tiến lên, bất chợt từ chỗ cao trong thung lũng vang lên một tiếng huýt sáo.

Tiếng huýt này vừa dứt, quân mai phục khắp nơi đều hiện thân, trên vách núi, phía sau cây, trong sơn động, tất cả đều là sỹ binh và cung tiễn thủ.

"Trẫm?" Thanh âm của một nam nhân cất lên, "Ngươi là ai?"

Lý Diễn Thu thả Bôn Tiêu ra, ung dung đi đến giữa tuyết địa, nhìn thẳng lên cao, hỏi: "Ngươi là ai? Vì sao có binh quyền Hà Bắc?"

"Tần Lang?!" Tôn Đình run giọng nói, "Tần Lang! Ngươi đây là phạm thượng! Vị này chính là đương kim Bệ hạ!"

Vị võ tướng này chính là Tần Lang, vừa nghe Tôn Đình nói vậy lập tức ngẩn người, đám thuộc hạ cũng là ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhất thời có chút không biết làm sao.

"Ai phái ngươi đến giết trẫm?" Thanh âm của Lý Diễn Thu lãnh tĩnh, mang theo uy nghiêm, "Để cung tên xuống, trẫm xá ngươi vô tội."

Tần Lang có chút do dự, run giọng nói: "Ngươi là Hoàng đế? Làm sao có thể? Đây…"

"Đại ca." Thủ hạ hỏi, "Giết sao? Như thế nào không giống những lời huynh nói?"

Trên vách núi lại chìm vào một tràn im lặng, Tần Lang cảm giác được một lưỡi dao sắc bén đang chỉa vào gáy mình.

"Cầm lấy cung tiễn!" Tần Lang quát to, "Thái Thú Hà Bắc, Vương Sơn, mưu phản! Người này tự xưng Hoàng đế, nhất định là giả! Nghiệp thành quân phía dưới nghe đây, Nghiệp thành đã xong! Nếu không muốn bị trị tội liền lập tức hạ vũ khí xuống!"

Nghiệp thành quân cũng ngơ ngác, một chốc nhìn Tôn Đình, một chốc nhìn Tần Lang.

Tôn Đình bi phẫn không gì sánh được, quát lớn: "Đây là đương kim Thiên tử! Các người đi theo Tiên đế lâu như vậy lại không nhận ra sao?!"

Quân Nghiệp thành đều xông lên phía trước, trên tay cầm thuẫn tròn che ở trước mặt Lý Diễn Thu, cung tiễn thủ bên trên đều tự giương cung cài tên.

"Hạ lệnh." Thanh âm lạnh lẽo của một nam nhân cất lên từ phía sau Tần Lang, "Giết y, ngươi còn cơ hội

nhặt được mạng, không hạ lệnh liền lập tức chết ngay."

Tần Lang hít sâu một hơi, run giọng phân phó:

"Bắn tên."

185. Quyển 3 - Chương 185: Tuyệt Địa

Trong lúc bất chợt một mũi tên phóng tới, hướng thẳng về phía cung tiễn thủ trên vách núi, người nọ phát ra tiếng kêu thảm thiết, rơi thẳng xuống thung lũng!

Ngay sau đó hàng loạt tiễn phát ra, thanh âm của Đoạn Lĩnh quát to: "Tần Lang! Ngươi thật to gan!"

Từ vách núi, bốn gã thích khách khom người lao xuống, Tôn Đình lập tức xông lên trước, đánh về phía thích khách!

"Nhược nhi!" Lý Diễn Thu quát, "Không nên tới!"

Một khắc kia, kỹ thuật bắn cung của Đoạn Lĩnh đã phát huy đến cực hạn bình sinh, bất chấp an nguy bản thân, không ngừng dùng tiễn bắn về phía đám người mai phục trong thung lũng!

Mười mấy thích khách trượt xuống vách núi, cả người mang theo bông tuyết liều lĩnh nhắm về phía Lý Diễn Thu, quyết tâm lấy tính mạng của y. Lý Diễn Thu phất áo choàng ném đi, để lộ bì giáp bên trong, rút kiếm, hai tay múa tít xông về phía đấm thích khách làm gương cho binh sỹ!

Trong tay Lý Diễn Thu chính là Thiên tử kiếm, mặc dù sự sắc bén thua Thanh Phong, Tử Điện Kim Mang... thế nhưng cũng là một thanh lợi kiếm. Đoạn Lĩnh trăm triệu lần không ngờ tới, vị thúc phụ bệnh tật triền miền của mình một khi động thủ cư nhiên còn lợi hại hơn y! Hơn nữa dùng còn là Sơn Hà kiếm pháp!

Vũ Độc gầm lên giận dữ, giục ngựa vọt tới, xông vào đám thích khách, khi phi thân xuống ngựa thì hai tay bắn ra ám khí, trong nháy mắt hàng loạt thi thể ngã xuống đất.

"Bệ hạ! Kiếm pháp không tệ!" Vũ Độc quát to.

"Các ngươi vì sao tới đây!" Lý Diễn Thu huơ kiếm đón đỡ, chặt đứt cổ tay một gã thích khách. Vũ Độc bắn ra độc phấn, kết thúc đối thủ tại chỗ.

"Trở lại bảo hộ Nhược nhi!" Lý Diễn Thu ra lệnh.

Đoạn Lĩnh nhảy khỏi vách núi, đáp xuống ngựa của Thuật Luật Đoan, vọt tới bên cạnh, quát: "Tần Lang! Bỏ vũ khí xuống! Tha cho ngươi khỏi chết!"

Tần Lang ở tại chỗ cao lại quát lớn: "Chớ để bọn họ chạy! Sát!"

Đầu phía bắc thung lũng lại còn có phục binh, Tần Lang ra lệnh một tiếng, mấy trăm người lập tức xung phong liều chết ùa ra. Đoạn Lĩnh quát lớn: "Xung phong!"

Phía nam thung lũng, quân đội chính thức của Nghiệp thành ùa ra, nhất thời thanh âm chiến trường hô hoán kinh thiên động địa, song phương trực tiếp đánh vào một chỗ. Lý Diễn Thu bất chấp tái chiến, huýt dài một tiếng gọi Bôn Tiêu đến, phóng người lên ngựa.

"Tứ thúc ——!" Đoạn Lĩnh gọi to.

Lý Diễn Thu thúc hai chân vào bụng ngựa, đôi tay cầm kiếm mượn xung lực đánh về phía thích khách đang vọt tới trước mặt, đem đối phương chém ngã ngựa, lại hướng về phía Đoạn Lĩnh, đổi kiếm về tay trái, tay phải kéo mạnh thiếu niên cùng lên lưng Bôn Tiêu. Hai người tả xung hữu đột trong loạn quân, chợt nghe Vũ Độc huýt sáo một tiếng, gào lên: "Mặt đông bắc! Xung phong!"

Kỵ binh trong thung lũng càng lúc càng nhiều, Vũ Độc ra lệnh một tiếng, toàn quân tập hợp, Đoạn Lĩnh chỉ thấy Vũ Độc phi thân lên vách núi đánh về phía Tần Lang, lập tức cũng phối hợp giương cung cài tên, cánh tay gác lên vai Lý Diễn Thu.

Vũ Độc trước hết nhảy lên trên mõm đá cao nhất, sau đó lại xoay người tấn công. Tần Lang rút kiếm, nghiêng người.

Vũ Độc đâm một kiếm về phía Tần Lang, cũng không phải hướng về yết hầu đối phương hạ thủ mà là hướng về phía cái bóng đen phía sau Tần Lang kia. Người nọ không kịp đem Tần Lang giết người diệt khẩu, chỉ có thể lập tức rút kiếm đón đỡ.

Kiếm của Vũ Độc như sấm chớp, tia lửa chói sáng bắn ra bốn phía! Một kiếm của địch nhân như cầu vồng xuyên qua chân trời, hai bên đều dùng hết mười thành công lực, hai kiếm chạm nhau, một tiếng kim thiết rền ngân vang vọng sơn cốc. Người bịt mặt nọ bất chợt lui lại, ngay sau đó là ba mũi tên như sao băng của Đoạn Lĩnh lập tức ráo riết bay đến trước mặt, chắn lại đường lui của gã.

Một mũi tên ghim vào vai của kẻ bịt mặt, gã kêu một tiếng đau đớn rồi ngã ngược về phía sau.

"Ngươi đã quên lột khăn che mặt." Vũ Độc trầm giọng nói, chợt xoay tròn trên không trung, nhấc chân quét ngan, Tần Lang kêu lên một tiếng thảm thiết rơi khỏi vách núi, bị ném vào giữa chiến trường.

"Đi!" Vũ Độc quát lớn, từ chỗ cao nhảy xuống, cướp lấy một con tuấn mã, nắm cổ áo Tần Lang mang người rời đi.

“Lão đại bị bắt!” Có người quát.

Thích khách xen lẫn vào quân lính, truy đuổi dọc theo thung lũng, Đoạn Lĩnh ngồi trên lưng Bôn Tiêu hô to: “Lui thẳng về phía nam!”

“Phía nam không thể đi!” Lý Diễn Thu quát dẹp lớn, “Nhất định có mai phục!”

“Tin tưởng thần nhi!” Đoạn Lĩnh hô.

Lý Diễn Thu cũng không nói nữa, giục ngựa chạy về phía sườn nam của Định Quân sơn. Vũ Độc thống lĩnh quân lính đoạn hậu, theo ước định lúc trước, sau khi cứu được người liền bắt đầu chia binh, lẫn lộn đường nhìn kẻ địch.

Một đường xông thẳng, phía trước là vách núi sừng sững, hai bên có hai con đường nhỏ. Đoạn Lĩnh lại quát lên: “Nhanh quẹo vào!”

Lý Diễn Thu: “Thúc còn tưởng con muốn ta nhảy xuống.”

Đoạn Lĩnh: “…”

“Tứ thúc tốc độ rất nhanh…” Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười nói.

Vì vậy, Bôn Tiêu trước khi rơi xuống vách núi một sát na kịp thời quay đầu lại, mang theo mấy trăm người sau lưng phóng nhanh về phía tây.

Thiên tử đương triều vậy mà lại dẫn theo Thái tử chạy trước mở đường, Bôn Tiêu tốc độ cực nhanh, người phía sau hoàn toàn không truy đuổi kịp. Đoạn Lĩnh lại lớn tiếng nói: “Tứ thúc! Người chạy chậm một chút! Cẩn thận phía trước có mai phục!”

“Có mai phục cũng không phản ứng kịp.” Lý Diễn Thu đáp, “Đã đến rồi.”

Quân Nghiệp thành đến cạnh vách núi lập tức xoay ngược lại bố trận, mà truy binh phía sau cũng nhanh chóng vọt đến ngã rẽ, Vũ Độc đoạn hậu đột nhiên huýt sáo một tiếng thật lớn, đám binh sỹ lần thứ hai chia ra, lấy Thuật Luật Đoan cầm đầu.

Trên vách núi vang lên tiếng nổ ầm ỷ, binh lính mai phục phát động cơ quan, tuyết đọng suốt mấy ngày nay lập tức ầm ầm đổ xuống, quả cầu tuyết hơn vạn cân càng lăn càng bề thế lao thẳng xuống thông lũng hẹp.

“Đi như thế nào?” Lý Diễn Thu rốt cục dừng lại trên một gò đất cao.

"Xuống ngựa chỉnh lại đội ngủ." Cái mạng của Đoạn Lĩnh đã sắp bị Lý Diễn Thu dọa cho không có, vừa rồi trên đường chạy trốn y thực sự sợ rằng trước mặt đột nhiên xuất hiện thêm vài bẫy mai phục.

"Bệ hạ!" Vũ Độc cũng nổi giận, nói, "Người là vua một nước, làm sao có đem mình ra trước đầu thương mũi giáo?"

Lý Diễn Thu nở nụ cười, phảng phất đang cực kỳ vui vẻ, nhìn nhìn Đoạn Lĩnh lại nhìn Vũ Độc, Đoạn Lĩnh trừng mắt nhìn Lý Diễn Thu, chỉ là thật sự không đủ khí thế.

"Quả đủ thống khoái." Lý Diễn Thu nói, "Trịnh Ngạn đâu?"

"Đã cứu được." Đoạn Lĩnh nói, "Còn sống, đang đi cùng một đội nhân mã khác, khắp nơi tìm kiếm người."

Lý Diễn Thu cũng tự biết mình đuối lý, trên lưng Bôn Tiêu chở cả hai thúc chất, một đường bôn tẩu, vạn nhất trúng mai phục, cơ nghiệp Lý gia liền triệt để xong đời.

"Được rồi! Được rồi." Lý Diễn Thu nói, "Kế tiếp đi như thế nào?"

"Hướng về phía nam, qua sông đến Hoài Âm." Đoạn Lĩnh nói, "Kiểm kê thương vong một chút."

Vũ Độc tập hợp binh mã kiểm tra thương vong, Đoạn Lĩnh nghe Tôn Đình hồi báo tình huống, lại nhìn về phía Tần Lang.

"Bây giờ không phải lúc khảo vấn gã." Lý Diễn Thu nói, "Trong núi hẳn là còn có thích khách, chi bằng mau chóng qua sông rời đi."

"Đi thôi." Vũ Độc nói, "Bệ hạ không thể lại cưỡi Bôn Tiêu.

Tướng lĩnh tại ngoại có thể không tuân quân mệnh, Lý Diễn Thu chỉ đành chịu thua, thay một con ngựa khác, Vũ Độc lại phái người đến phía trước điều tra, mọi người lần nữa di chuyển, men theo sườn nam sơn cốc ra khỏi Định Quân sơn.

Trước mặt là Thương hà đã hoàn toàn đóng băng, Đoạn Lĩnh cưỡi Bôn Tiêu, Bôn Tiêu giơ móng thử thử mặt băng, cẩn thận bước lên, đã có thể đi qua.

Vũ Độc liền ra lệnh mọi người xuống ngựa, hiện tại nhân mã của bọn họ chỉ còn hơn trăm người, toàn bộ tiểu tâm dực dực vượt sông. Lính dọ thám lại phân tán xung quanh, thử mặt băng khắp nơi.

Đến phiên Đoạn Lĩnh, y chợt nói: "Lang Tuấn Hiệp, ngươi đi trước đi, đang nhìn cái gì?"

Lang Tuấn Hiệp dắt ngựa nhìn lên những cao điểm xung quanh, nói: "Còn có thích khách, mau giải độc cho ta."

Đoạn Lĩnh do dự một chút, nhìn thẳng vào Lang Tuấn Hiệp, Vũ Độc đang đi ở phía trước nhanh chóng quay lại, nói: "Nhanh lên một chút."

Đoạn Lĩnh trầm ngâm một hồi, lấy ra thuốc giải, Lang Tuấn Hiệp mở bàn tay ra, Đoạn Lĩnh đưa thuốc cho đối phương.

Vũ Độc nhíu mày, cùng Đoạn Lĩnh nhỏ giọng trò chuyện một chút, lại nhìn cao điểm ở phía bắc, xung quanh đều không người.

"Đi thôi." Đoạn Lĩnh nói.

Sau khi Lang Tuấn Hiệp uống thuốc giải, lại đứng bên bờ sông, nói: "Đưa Thanh Phong kiếm cho ta, ta ở lại đoạn hậu, các người đi trước."

"Để ta đoạn hậu." Vũ Độc nói, "Ngươi theo bọn họ đi."

Dưới chân quân lính đều bọc vải chống trượt, chậm rãi đi trên mặt băng, vì tránh mặt băng chịu tải quá nặng mà vỡ nát, mọi người đều tự giác phân tán. Đoạn Lĩnh giương cung cài tên, thủy chung vẫn canh giữ bên người Lý Diễn Thu, Lý Diễn Thu dù trong nguy hiểm vẫn thản nhiên, cầm theo Thiên tử kiếm, vừa đi vừa ngắm cảnh.

"Nhược nhi."

"Dạ." Đoạn Lĩnh phân thần đáp, y thời thời khắc khắc đều cảnh giác, rất sợ lại đột nhiên có thích khách xuất hiện.

"Tại sao lại đến?" Lý Diễn Thu hỏi.

"Không yên lòng." Đoạn Lĩnh nói, "Nghĩ tới nghĩ lui, nhi thần vẫn cảm thấy quá nguy hiểm."

Lý Diễn Thu đặt tay lên vai Đoạn Lĩnh, ra hiệu cho y buông lỏng một chút. Đoạn Lĩnh chợt nhớ ra một việc, hỏi: "Tứ thúc, Sơn Hà kiếm pháp của người là học cùng ai?"

"Phụ thân con." Lý Diễn Thu đáp.

Vừa rồi hình ảnh Lý Diễn Thu mặc bì giáp, suất quân xung phong chém giết thật sự đã khiến Đoạn Lĩnh bị chấn động quá lớn, cho đến tận bây giờ y vẫn chưa tin được vị thúc phụ tư tư văn văn của mình cư nhiên

cũng có thể cầm kiếm ra chiến trường chém giết. Quả thực người của Lý gia đều có một loại khí tràng không sợ chết.

Toàn quân bước lên mặt băng, hoàng hôn nhuộm cả con sông thành một màu tím đỏ, trong suốt lấp lánh, mơ hồ như trong mộng.

"Đội ngũ của chúng ta liệu có gian tế hay không?" Đoạn Lĩnh thấp giọng hỏi.

"Không có." Lý Diễn Thu đáp, "Tứ thúc thử qua, Tôn Đình rất trung tâm, ta muốn hắn rời đi hắn cũng không tình nguyện, người này có thể tin tưởng. Tướng sỹ dưới trướng hắn, theo sự quan sát của ta cũng không có dị tâm, vấn đề là hẳn là xuất hiện trên người gã phó tướng tên Tần Lang kia."

"Nhi thần cũng không ngờ được lại là gã." Hiện tại nghĩ đến, Đoạn Lĩnh còn không kềm được sợ hãi, nếu lần này không phải y và Vũ Độc đột nhiên có linh cảm, chỉ sợ tất cả nỗ lực đều thất bại trong gang tấc, mà y cũng rất có thể không chấp nhận được đã kích mất đi thân nhân thêm lần nữa.

Vũ Độc suất lĩnh binh lính còn sót lại, dựa theo đội hình cánh quạng chậm rãi đi đến giữa sông, nơi này đã cách bờ bắc khá xa, hẳn là không còn gì nguy hiểm.

Đoạn Lĩnh vừa muốn hạ cung xuống, bất chợt nghe được tiếng băng nứt.

"Mọi người cẩn thận ——!" Y vội vã quát to.

Trong sát na, mặt băng phun ra tia nước, tứ phân ngũ liệt, Lý Diễn Thu quyết đoán nắm lấy hông Đoạn Lĩnh, cùng y tránh qua một bên. Mặt sông nứt ra, binh sỹ tứ tán, Đoạn Lĩnh vừa kéo căng dây cung một cây trường đao đã xuất hiện trước mặt!

Ngay sau đó, Lang Tuấn Hiệp lặng yên không một tiếng động di chuyển đến bên cạnh, chân đạp vào tảng băng Lý Diễn Thu đang đứng, tách hai người ra khỏi thích khách, thuận thế vung kiếm chỉ vào đối phương, thích khách lập tức đầu mình hai nơi!

"Bảo hộ bệ hạ!" Vũ Độc quát lớn.

"Đi!" Đoạn Lĩnh hô.

"Không nên lên bờ!" Lý Diễn Thu nói, "Sợ rằng còn có mai phục!"

Đến lúc này Đoạn Lĩnh mới chân chính hiểu được cái gì gọi là đẩy người vào tử lộ, cả hành trình vô số lần tao ngộ mai phục, quả thực đã thể hiện rõ trí lực và thủ đoạn ám sát cao siêu của đối phương. Mỗi một lần bố trí đều khiến bọn họ gần như vô pháp chạy trốn, mà trận ám sát trên sông băng lần này lại càng khiến bọn bọ không còn đường lui được nữa!

Mặt sông nứt vỡ tách ra, đám thích khách mai phục đã lâu đột ngột hiện thân, kiểu ẩn núp trong điều kiện khắc nghiệt này không phải nghị lực của người thường có thể chống đỡ được. Cả đoàn thích khách lập tức tràn lên mặt sông bắt đầu chém giết.

186. Quyển 3 - Chương 186: Liều Chết

Lý Diễn Thu che chở Đoạn Lĩnh phía sau, tay cầm Thiên tử kiếm phòng thủ, hai người lui lại khu vực băng còn hoàn hảo, vẫn không ngừng lui lại nhưng thủy chung cũng không lên bờ. Đoạn Lĩnh núp sau lưng Lý Diễn Thu, liên tục bắn tên giải quyết đám thích khách đang trồi lên mặt nước.

Lớp băng phát ra hàng loạt tiếng vỡ vụn, vết nứt càng lúc càng nhiều, Vũ Độc đạp băng đuổi theo. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, giữa mặt nước một thân ảnh cao lớn nhảy lên, cả người ướt đẫm đánh về phía Lý Diễn Thu!

Thích khách nhắm thẳng vào Lý Diễn Thu, Vũ Độc ở phía sau lại truy theo thích khách, Lang Tuấn Hiệp từ bên cạnh vọt tới che ở trước người Lý Diễn Thu, trở tay xoay kiếm đâm về phía bụng thích khách, tuyệt đối là chiêu thức đồng quy vu tận. Thân hình của thích khách vươn dài giữa không trung, xoay tròn, né tránh một kiếm của Lang Tuấn Hiệp.

Vũ Độc đuổi kịp, tung kiếm phong tỏa hướng đi của thích khách, Đoạn Lĩnh cùng Lý Diễn Thu tiếp tục lui về phía sau. Lang Tuấn Hiệp gầm lên một tiếng, cầm kiếm chém xuống mặt băng dưới chân, nghe 'Rầm' một tiếng, mặt băng nứt ra tách thành những mảnh băng nhỏ, chông chênh chao đảo trên mặt nước.

Vũ Độc, thích khách, Lang Tuấn Hiệp mỗi người đều đứng trên một khối băng, trên tay cầm trường kiếm đặc hữu, ba khối băng không ngừng va chạm, bị nước sông cuốn xuống hạ lưu.

Trong đêm đen, Đoạn Lĩnh thậm chí nhìn không rõ bóng của ba người, chỉ thấy được sự chập chờn đan xen mờ mịt, ba thân ảnh không ngừng xuất kiếm đánh nhau ngươi chết ta sống. Lý Diễn Thu mang theo Đoạn Lĩnh nhảy lên một khối băng di động, vẫn không lên bờ, sau khi vất vả đứng vững Lý Diễn Thu lại hỏi: "Đã nhận ra thích khách kia là ai?"

"Thương Lưu Quân!" Đoạn Lĩnh phẫn nộ quát, "Mau buông kiếm xuống!"

Thân ảnh cao lớn kia trong sát na hơi khựng lại, một mũi tên từ phía sau bay đến kéo rớt khăn che mặt của hắn, người nọ rõ ràng là Thương Lưu Quân.

Thương Lưu Quân nhất thời có điểm do dự, Mục Khoáng Đạt đại thế đã mất, hôm nay chỉ cần không giết được Lý Diễn Thu, đợi khi y hồi triều Mục gia nhất định sẽ lọt vào huyết tẩy.

Trong khoảnh khắc hắn sinh lòng do dự, Lang Tuấn Hiệp cùng Vũ Độc đều xông lên, hai người đồng thời xuất kiếm.

"Trả lại một kiếm năm đó của ngươi." Thanh âm của Lang Tuấn Hiệp vang lên.

Thương Lưu Quân cười lạnh một tiếng, vung trường kiếm, khom người, bật nhảy, Vũ Độc lại lập tức từ bên cạnh áp sát.

"Muốn chết cùng chết!" Thương Lưu Quân liều mạng đâm kiếm về phía Lang Tuấn Hiệp, lại xoay người đánh vào Lý Diễn Thu và Đoạn Lĩnh.

Lần này, mục đích của hắn cũng không phải giết chết Lý Diễn Thu mà là nhắm vào Đoạn Lĩnh. Vũ Độc đã sớm có chuẩn bị, nhanh chóng tiến lên, một chưởng đánh vào cánh tay của Thương Lưu Quân, một chưởng lại đặt ở trước ngực của hắn. Nhưng mà, dưới lớp băng lại có thêm thích khách xuất hiện, ba tên thích khách đồng thời bạo khởi tập kích Vũ Độc, nhất thời kéo hắn hạ thủy.

"Vũ Độc ——!" Đoạn Lĩnh gọi to, lại lao về phía mép băng, lại bị Lý Diễn Thu kéo trở về.

Lang Tuấn Hiệp mượn lực nhảy lùi lại, rời khỏi mảnh băng di động, trường kiếm xoay vòng giết một gã, thích khách. Vũ Độc lại tranh thủ kéo theo Thương Lưu Quân đồng thời rơi xuống nước.

Đoạn Lĩnh chạy men theo mặt băng, Lý Diễn Thu lại quát: "Đừng chạy!"

Giữa mảnh bóng tối, Thương Lưu Quân vẩy nước thoát đi, Vũ Độc lại nín thở lặn xuống mặt nước tê cóng đuổi theo. Mà bên cạnh thích khách truy sát lại có động tác cực kỳ mẫn tiệp, kéo mạnh Vũ Độc đạp một cước.

Vũ Độc lập tức xoay người, đối chưởng trong nước cùng đám thích khách, quyền phong bị nước cản trở khó thể dốc sức, hai bên chạm vào nhau, xoay vòng, sau đó lại tách ra.

Thương Lưu Quân bơi trở về, đột nhiên quàng tay qua cổ Vũ Độc, kéo hắn xuống nơi sâu nhất dưới đáy sông.

Hai gã thích khách áp sát Vũ Độc, hắn vừa định rút chủy thủ bên hông thì một gã thích khách lập tức rút dây thừng quấn chặt vào cổ hắn. Hai người này đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, tác chiến dưới nước vô cùng ăn ý, dây thừng vừa choàng qua cổ Vũ Độc lập tức được xoay tròn, siết chặt.

Mũi của Vũ Độc không ngừng thổi ra bong bóng, hai chân mạnh mẽ đạp nước, cơ thể cũng xoay theo hướng dây thừng, hòng nới lỏng lực siết, hai tay đồng thời rút chủy thủ bên hông, chém vào dây thừng, chỉ là lại bị Thương Lưu Quân mạnh mẽ kềm chặt.

Không khí trong phổi cạn kiệt, Vũ Độc kiệt lực vùng vẫy, dây thừng trên cổ lại càng lúc càng chặt.

Trong khoảnh khắc đó, mặt băng trên đỉnh đầu bọn họ vỡ vụn, một thân ảnh lặn xuống nước.

Trên tay Đoạn Lĩnh nắm tên, đâm thẳng vào vai của một gã thích khách, thích khách nọ lập tức toàn thân co quắp, trên mũi tên là độc dược kiến huyết phong hầu, khiến hắn trực tiếp tử vong dưới nước.

Vũ Độc lập tức thoát khỏi vòng kềm kẹp của thích khách còn lại, một dao cắt yết hầu đối phương.

Thương Lưu Quân thả người theo dòng nước bơi về phía bóng, tối, Vũ Độc xoay người bắt lấy Đoạn Lĩnh, ôm chặt thiếu niên. Trong làn nước lạnh giá thấu xương, Đoạn Lĩnh mở to đôi mắt nhìn Vũ Độc, cả hai im lặng đối mặt nhau, Vũ Độc hôn lên môi đối phương, mạnh mẽ đạp nước, xông lên khỏi mặt sông.

Khắp nơi đều là băng vụn, Lý Diễn Thu bước dọc theo mép băng chạy tới, chợt nghe 'rầm' một tiếng, Vũ Độc ôm Đoạn Lĩnh trồi lên, tóc và vai của cả hai treo đầy bọt nước, Đoạn Lĩnh cóng đến tái mặt, môi run run sợ hãi.

Sau nửa canh giờ, Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc bọc thảm hành quân, ngồi run rẩy bên đống lửa vừa được nhóm lên. Cơ thể của Vũ Độc rất nhanh bắt nhiệt, da thịt của hắn dán chặt cùng Đoạn Lĩnh, dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm cho ái nhân.

Tuyết đã ngừng rơi, sao mai xuất hiện nơi chân trời.

"Đã ấm lại chưa?" Vũ Độc nói.

Bọn họ bọc cùng một cái thảm, rúc vào nhau dưới tàng cây, Đoạn Lĩnh tựa lên vai Vũ Độc, người nọ lại dùng ngón tay vuốt ve mái tóc của y.

"Đã ấm rồi." Đoạn Lĩnh nghiêng đầu dán vào da thịt của Vũ Độc, cảm giác được nhịp tim đập mạnh mẽ cường tráng trong lồng ngực đối phương, hơi hơi ngẩng đầu, xót xa nhìn vết dây thừng còn hằn trên cổ người nọ.

Đêm đông tinh không lấp lánh soi sáng đại địa, tuyết trắng mênh mông, giữa nơi hoang dã chỉ có một gốc cây như vậy. Dưới tàng cây là hai người bọn họ đang dựa sát vào nhau, thế gian phảng phất như chỉ còn hai người bọn họ.

"Ngươi đang suy nghĩ gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Muốn thượng ngươi." Vũ Độc thấp giọng nói, "Mùa đông vừa ngâm nước lạnh một hồi, lại ôm tức phụ vào lòng, quả là chuyện vui nhân gian."

Đoạn Lĩnh: "…"

Phương xa có tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, Đoạn Lĩnh rùng mình, Vũ Độc lập tức ngẩng đầu.

Lý Diễn Thu đang ngồi cạnh một đống lửa trại cách đó không xa đứng dậy, nổi bật giữa bình nguyên.

"Người đến từ phương nào?" Lý Diễn Thu cất cao giọng nói.

"Hoài Âm hầu Diêu Phục đến đây tiếp giá!" Võ tướng dẫn đầu xuống ngựa, vội hỏi, "Là bệ hạ sao?"

Ngay sau đó, hơn hai nghìn người đồng loạt xuống ngựa tung hô vạn tuế, Đoạn Lĩnh nhắm mắt lại thở hắt ra một hơi dài, cuối cùng cũng an toàn.

Cùng ngày, Đoạn Lĩnh đã uể oải cơ hồ vô lực được dìu lên xe ngựa, Lý Diễn Thu cưỡi ngựa, đem xe tặng lại cho Đoạn Lĩnh. Ven đường khi tìm được thôn trang nghỉ chân liền lệnh cho Vũ Độc đi hái thuốc, lại để Đoạn Lĩnh uống hai bát lớn thuốc khu hàn, tránh khỏi sau khi ngâm nước lạnh hạ xuống bệnh căn.

Lên đường liên tiếp hai ngày Đoạn Lĩnh mới chậm rãi tỉnh lại, cho đến ngày thứ ba, khi bọn họ vào Thọ thành của quận Hoài Âm, được an trí trong Hầu phủ mới xem như khôi phục như lúc ban đầu. Đến Thọ thành rồi, Lý Diễn Thu liền cùng Diêu Phục vào trong mật nghị, chỉ phân phó Vũ Độc ở lại cùng Đoạn Lĩnh, bảo y nghỉ ngơi thật tốt, những việc lặt vặt còn lại cái gì cũng không cần quản.

Trong ngày, Lý Diễn Thu còn ghé qua hai lần, một lần khi Vũ Độc đang y quan bất chỉnh hành sự cùng Đoạn Lĩnh, một lần khác Đoạn Lĩnh lại đang ngủ. Lý Diễn Thu kín đáo giáo huấn Vũ Độc một trận, lại căn dặn phải để Đoạn Lĩnh nghỉ ngơi cho tốt, bản thân thì đi gặp Diêu hầu.

Ngày thứ hai đến Thọ thành, Đoạn Lĩnh từ sớm đã tỉnh táo, Vũ Độc liền phân phó người trong phủ đi nấu nước..

"Ta phải đi gặp cô cô và cô trượng rồi." Đoạn Lĩnh nói.

Dù sao cũng là trưởng bối, không chủ động đi gặp thực sự rất không lễ phép, chỉ là không biết Lý Diễn Thu đã nói cho bọn họ biết được bao nhiêu rồi.

Vũ Độc nói: "Trước hết đi tắm đi, Hầu phủ đã đưa y phục đến, có thể miễn cưỡng thay đổi."

Hạ nhân trong phủ dọn nước nóng lên, Hầu phủ trong Thọ thành thực sự rất khí phái, so với phủ Thừa tướng thì hạn ngạch ăn mặc chi tiêu ở nơi này phải xa hoa không ít, tắm rửa còn có đủ các loại hương liệu, có cái dùng riêng để gội đầu, có cái dùng để rửa mặt, có cái chỉ dùng để lau người.

Vũ Độc phân phó không cần lưu người hậu hạ, sau đó liền cùng Đoạn Lĩnh ngâm mình trong thùng lớn, Đoạn Lĩnh cưỡi trên hông Vũ Độc, giúp hắn chỉnh lý tóc, hai người nhỏ giọng thì thầm. Trong lòng Đoạn Lĩnh vẫn có chút thấp thỏm, nhẹ giọng hỏi: "Lúc gặp Diêu hầu phải nói những gì?"

"Ngươi cứu con của hắn." Vũ Độc nói, "Lại còn là cháu của hắn, ngươi sợ cái gì?"

Đoạn Lĩnh lần đầu tiên gặp được thân thích không cùng huyết thống, thực sự có chút khẩn trương. Diêu Phục không giống Mục Khoáng Đạt, Diêu gia lúc đó chính là công thần đã từng cùng Thái tổ Đại Trần đánh giang sơn, ngay cả khi Hoàng gia gia của y còn sống cũng vì muốn mượn lực Diêu gia mà phải gả ái nữ của mình đến tận Hoài Âm. Tuy rằng khác họ không thể phong vương, chỉ là một Hâu tước, thế nhưng thực lực hiển nhiên so với phụ thân y năm đó khi còn là Bắc Lương vương phải mạnh hơn không ít.

"Trịnh Ngạn từng đề cập đến Hoài Âm Hầu sao?" Đoạn Lĩnh hỏi, "Ngài ấy tính tình thế nào?"

"Chừng năm mươi tuổi rồi." Vũ Độc đáp, "Năm đó hắn cũng từng để Trịnh Ngạn đến mời chào ta, bất quá ta không đồng ý, hẳn là cũng chỉ như vậy. "

Bên ngoài đột ngột vang lên tiếng người rối rít gọi: "Chủ mẫu."

Đoạn Lĩnh vừa nghe liền cả kinh, sau đó một thanh âm nữ nhân cất lên: "Thái tử ở trong phòng sao?"

"Nhi thần đang tắm!" Đoạn Lĩnh lập tức đáp lời.

Vũ Độc cũng vội vàng vàng nhảy khỏi thùng tắm, gấp gáp trùm ngoại bào lên, dùng thanh âm trấn định đáp: "Thái tử điện hạ đang tắm. Sẽ gặp khách sau."

"Thái tử cứ tắm rửa thoải mái." Ngữ điệu của nữ nhân nọ lại ôn hòa ngoài ý liệu, đáp, "Bên ngoài đúng dịp hoa mai nở rộ, chỉ định tặng vài cành đến đây. Đừng tắm quá lâu, cẩn thận nhiễm lạnh."

"Dạ... được." Đoạn Lĩnh đáp, thực sự không nghĩ tới lần đầu tiên mình trò chuyện cùng vị ngũ cô cô này lại ở dưới tình huống như vậy, mặt y không khỏi đỏ bừng.

"Trịnh Ngạn, đi bẻ vài nhánh hoa mai đến." Nữ nhân kia nói, "Cắm vào bình này."

Trịnh Ngạn lễ phép lên tiếng ứng thanh, hiển nhiên rất tôn kính Đoan Bình công chúa.

Đoạn Lĩnh nào dám tiếp tục tắm lâu, chỉ có thể hấp ta hấp tấp đứng dậy lau khô thân thể, mặc lại y phục, đến sau bình phong chải đầu. Trên người Vũ Độc vẫn còn hơi nước, mang guốc gỗ đi mở cửa, nhìn thấy Đoan Bình công chúa liền cúi người hành lễ.

Đoạn Lĩnh đứng sau bình phong nghe bọn họ đối đáp, Đoan Bình công chúa hỏi han vài câu, nếu không phải hỏi đêm qua Thái tử ăn uống nhiều ít thì là nghỉ ngơi thế nào, hiển nhiên đã xem Vũ Độc như thiếp thân thị vệ của y. Vũ Độc nhất nhất cung kính trả lời, Đoan Bình công chúa liền để y trước lui xuống dùng điểm tâm.

Vũ Độc chỉ ứng thanh nhưng không rời đi, Đoan Bình công chúa lại nói: "Ta chỉ muốn mượn nơi này một chút, nói vài câu với Nhược nhi."

Vũ Độc chỉ đành hành lễ lui ra ngoài, trong lòng Đoạn Lĩnh kinh hoảng, biết Lý Diễn Thu nhất định đã nói cho Đoan Bình công chúa mọi việc, sau khi chải tóc xong liền bướcra khỏi bình phong.

"Nhi thần bái kiến Ngũ cô cô." Đoạn Lĩnh vén vạt áo, quy củ quỳ xuống trước mặt Đoan Bình công chúa.

187. Quyển 3 - Chương 187: Gia Yến

Đoan Bình là nữ nhi trẻ tuổi nhất của Lý gia, tên gọi Lý Tiêu, cũng giống Lý Tiệm Hồng và Lý Diễn Thu, trong tên đều có bộ thủy. Năm đó trước khi xuất giá nàng rất được Lý Tiệm Hồng cưng chìu, thế nhưng cũng là người không tán đồng việc hôn sự giữa đại huynh và Đoạn Tiểu Uyển. Hôm nay cũng xem như số phận trêu ngươi, không ngờ nhi tử của Đoạn Tiểu Uyển lại cứ thế xuất hiện trước mặt nàng.

"Mau đứng lên." Lý Tiêu lập tức nâng Đoạn Lĩnh đứng dậy, Đoạn Lĩnh còn có chút thấp thỏm, Lý Tiêu liền thở dài, khóc cũng không đúng, bất đắc dĩ cũng không đúng, chỉ đành quan sát Đoạn Lĩnh trong chốc lát rồi đột nhiên nói: "Mẫu thân con lúc còn sống nhất định rất đẹp, thảo nào tam ca thích nàng như vậy."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, khóe miệng cong lên: "Nhi thần lớn lên không giống phụ hoàng, càng giống mẫu thân."

"Đã nhìn ra." Lý Tiêu cũng mím môi cười, nói, "Con nếu mười phần đều giống tẩu tử, cô cô hôm nay trong lòng nhất định còn có chút không qua được. Thế nhưng vừa nhìn thấy đôi môi này, cùng với cặp má lúm nọ, cái gì cô cô cũng không nói xong."

Lý Tiêu nói xong còn đưa tay ấn ấn đôi má lúm của Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh vui vẻ, biết cô cô đang nói môi của mình giống nàng, liền có chút ngượng ngùng.

Lý Tiêu lại kéo Đoạn Lĩnh ngồi xuống trước gương, tháo búi tóc ra, lần nữa giúp y chải tóc.

"Trước kia là ai giúp con chải tóc?" Lý Tiêu hỏi.

"Vũ Độc." Đoạn Lĩnh đáp.

"Trước đó nữa?" Lý Tiêu lại hỏi.

"Phụ hoàng."

"Lại trước đó?"

“Lang Tuấn Hiệp.”

“Đây là cái tên quái dị gì.”

“Chính là Ô Lạc Hầu Mục.”

Lý Tiêu liền hiểu, nói: “Hôm nào bảo dượng của con phái một hạ nhân giỏi chải đầu đến, bên cạnh con cũng cần người biết thu vén. Vũ Độc vừa muốn dẫn binh lại muốn bảo hộ con, bản thân còn thu xếp không xong, hai người cả ngày đều xuề xòa cẩu thả. Đừng ỷ vào bản thân vốn xinh đẹp liền tùy tùy tiện tiện.”

Đoạn Lĩnh nghe vậy liền cảm thấy xấu hổ, bản thân y cho đến bây giờ cũng không chú ý mấy thứ này, chỉ có thể ‘dạ’ một tiếng.

Lý Tiêu giúp y chải đầu xong liền ra hiệu y đứng dậy, dẫn Đoạn Lĩnh đi vào thính đường. Biết sắp gặp được Diêu Phục, Đoạn Lĩnh không khỏi có chút khẩn trương, trong lòng mường tượng ra hình ảnh một người trung niên thần thái uy nghiêm cứng ngắc ngồi trên chủ vị nhìn thẳng vào mình.

Lúc vào thính đường, Lý Diễn Thu đang uống trà, một nam tử trung niên ngồi nghiêng về phía Đoạn Lĩnh, cầm một quân cờ đặt xuống bàn cờ vây.

“Người đã đến.” Lý Tiêu thản nhiên nói.

“Cô trượng.” Đoạn Lĩnh đang muốn hành lễ Lý Tiêu lại lôi kéo y, nói: “Đừng để ý đến hắn.”

“Ha ha ha ha ha hắc —— “

Người trung niên quay đầu, lại là một gương mặt phúng phính đầy râu, nhìn thấy Đoạn Lĩnh liền nói: “Đây là Nhược nhi! Ôi! Cô trượng cuối cùng cũng thấy được người! Đến đây! Đến đây!”

Đoạn Lĩnh: “…”

Diêu Phục đã qua tuổi tri thiên mệnh, so với hai huynh đệ Lý Tiệm Hồng, Lý Diễn Thu thì đều lớn hơn, đã đến lúc cư di khí dưỡng chi thể, không khỏi có chút phát tướng, hơn nữa đôi mắt còn là một mí, hoàn toàn không có chỗ nào giống với Trịnh Ngạn. Lúc nhìn thấy Đoạn Lĩnh đôi mắt của lão đã mừng rỡ híp lại thành một đường chỉ, suýt nữa là không nhìn thấy được.

Diêu Phục ồn ào vài tiếng rồi vội vàng đứng dậy, xốc đai lưng vàng, cực kỳ nhiệt tình tiến đến ôm Đoạn Lĩnh khiến y ngượng đến cả người đều cứng lại. Diêu Phục là một người cao to mập mạp, lúc nói chuyện vui vẻ còn dùng cả chòm râu lởm chởm cọ cọ lên mặt Đoạn Lĩnh.

"Này này này." Lý Tiêu thấy thế vội nói, "Nhân gia đã mười tám rồi, lão cho rằng là đang chơi với hài tử sao."

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, Diêu Phục lại nói tốt tốt, hài lòng nhận xét: "Đều giống nhau, đều giống nhau!"

Nói xong liền quay về tháp, nói cùng Lý Diễn Thu: "Chuyện này cuối cùng cũng coi như xong đi."

Mọi người: "..."

Vũ Độc đang đứng bên cạnh Trịnh Ngạn, sắc mặt cực kỳ cổ quái, giống như vẫn dùng sức nhịn cười.

Đoạn Lĩnh hành lễ với Lý Diễn Thu, Lý Diễn Thu lại ngoắc ngoắc y đến, bảo ngồi bên chân mình. Đoạn Lĩnh liền tiến đến ngồi xuống xem hai người bọn họ chơi cờ, Lý Tiêu lên tiếng phân phó tỳ nữ chuẩn bị dọn bữa trưa.

Diêu Phục cười híp mắt, cực kỳ hòa ái quan sát Đoạn Lĩnh, còn chậc chậc vài tiếng hướng về phía y giơ lên một ngón tay cái. Đoạn Lĩnh cũng không biết nên đáp lại thế nào, chỉ đành cười gượng.

"Ngũ cô cô của con trước giờ đều miệng chua ngoa lòng đậu hũ." Diêu Phục nói, "Nàng có nói gì đó con cũng đừng cho là thực."

Đoạn Lĩnh vội nói Ngũ cô cô rất tốt, lúc giương mắt nhìn Lý Diễn Thu thì đối phương cũng một mực không đề cập thêm, chỉ thuận miệng bảo: "Hôm qua thấy con đã ngủ liền không bảo người đến gọi. Ngủ lâu như vậy hẳn cũng đã đói bụng rồi, hôm nay chúng ta mở gia yến, không cần quá giữ lễ tiết, cứ ngồi xuống cùng ăn."

"Mọi người đâu rồi?" Trong lòng Đoạn Lĩnh thủy chung vẫn bất an.

"Dùng thiện đã." Lý Diễn Thu nói, "Biết con quan tâm, trước hết để tứ thúc đánh xong ván này."

Diêu Phục hỏi: "Nhược nhi, con biết đánh cờ không?"

"Dạ... một chút." Đoạn Lĩnh đáp.

"Tốt! Tốt!" Diêu Phục liền tán thưởng.

Đoạn Lĩnh thực sự không hiểu vì sao biết chơi cờ một chút lại 'Tốt', tiếp theo Diêu Phục liền hỏi y thích những gì, khi ở phương bắc thế nào, Đoạn Lĩnh đều thành thật đáp lại, phát hiện Diêu Phục giống như đã xem mình như một tiểu hài nhi. Không bao lâu sau liền có một thiếu nữ dẫn theo hài nhi khoảng năm sáu

tuổi đến, Đoạn Lĩnh nghĩ thầm thiếu nữ kia hẳn là Diêu Tranh rồi.

Diêu Tranh bước lên gọi phụ mẫu, lại kéo đệ đệ hành lễ, đệ đệ của nàng tên Diêu Triệu, trước hết hướng về Lý Diễn Thu mềm mại gọi một tiếng Tứ cữu, gọi Diêu Phục là phụ thân. Diêu Phục mặt mày hớn hở trêu chọc bé, ôm hài tử lên tháp, chỉ vào Đoạn Lĩnh nói: "Đây là ca ca của con, gọi ca."

"Cái này quả thực so ra quá kém rồi." Lý Tiêu ở một bên cười nói.

Diêu Triệu có một đôi mắt nhỏ giống cha mình, Đoạn Lĩnh nhìn đến liền vui vẻ, cùng bé nắm nắm tay chơi đùa. Y nhìn thấy Diêu Phục ôm tiểu nhi tử, lại nhớ đến năm đó mình cũng được phụ thân sủng ái đến tận trời như thế, trong lòng không khỏi dâng lên từng trận chua xót.

Lý Diễn Thu tựa hồ cảm giác được tâm tình của Đoạn Lĩnh, mỉm cười xoa đầu y, ý tứ là con cũng có người yêu thương.

"Này." Diêu Tranh quan sát Vũ Độc, nói, "Cách biệt ba ngày nhìn với cặp mặt khác xưa, chúng ta đã không gặp ba năm rồi, quả thực quá nhanh."

Đoạn Lĩnh: "…"

Vũ Độc đối mắt cùng Diêu Tranh, Đoạn Lĩnh đang muốn mở miệng đã nghe hắn đáp lại: "Không dám nhận, so với bị nhân huynh bị cầm tù kia, mạt chức vẫn qua được rất tốt."

Diêu Tranh: "Ngươi…"

"Được rồi được rồi." Diêu Phục nói, "Thế nào luôn là như vậy? Hôm nay đệ đệ của con vất vả lắm mới về nhà được, đừng để mọi người chế giễu."

Đoạn Lĩnh cuối cùng cũng biết Diêu Phục làm sao mới dạy ra được một nữ nhi bản lĩnh như vậy, Lý Diễn Thu cũng không nói thêm gì, sau khi đánh cờ xong liền để Lý Tiêu phân phó dọn thiện. Thức ăn bày ra đầy bàn, tất cả đều dùng nguyên liệu sang quý chế biến, Đoạn Lĩnh thầm nghĩ không biết một bàn thức ăn này đã tốn bao nhiêu bạc, trông có vẻ còn xa hoa hơn trong Hoàng cung nhiều.

Lý Tiêu đưa hai người đến vị trí, Vũ Độc cùng Trịnh Ngạn bất ngờ cũng được ngồi xuống, Vũ Độc ngồi cùng Đoạn Lĩnh, Trịnh Ngạn lại ngồi bên cạnh nhi tử của Diêu Phục, giúp đối phương lau miệng gắp thức ăn.

"Ta dẫn đệ đi chơi." Trịnh Ngạn nói với Diêu Triệu, nắm tay dẫn bé ra ngoài.

"Ta cũng dẫn ngươi đi chơi thôi." Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh.

"Có cái gì để chơi." Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười nói, "Nhanh chóng thu xếp một chút rồi trở về, không biết Nghiệp thành đã loạn đến bộ dáng gì rồi."

Binh lính đều lục tục tập họp, có người đến tận Hoài Âm, có một số tìm không được manh mối liền chờ dưới chân Định Quân sơn. Hôm trước Vũ Độc đã phát tín thư, chỉ lưu một trăm người ở lại Hoài Âm, phần còn lại đều bị tiễn về Hà Bắc.

Chỉ là trong tay còn rất nhiều việc giưa giải quyết, Đoạn Lĩnh vừa nghĩ đến liền đau đầu. May mà Lý Diễn Thu vẫn còn bên cạnh, mọi việc chỉ cần đối phương gật đầu liền xong, bằng không sẽ còn phiền phức hơn nhiều.

Sau khi ăn xong, Lý Diễn Thu lại đi ra ngoài, Hoài Âm cũng đã có tuyết rơi, trong góc thính đường hạ nhân đã châm mấy lò than. Đoạn Lĩnh bước đến nói với Lý Diễn Thu: "Tứ thúc, nhi thần phải trở về rồi."

"Trở về đâu?" Lý Diễn Thu nói, "Con chỗ nào cũng không được đi, nếu đã đến đây liền theo ta về kinh thành."

"Không được." Đoạn Lĩnh nói, "Binh mã Nghiệp thành hầu như đã bị nhi thần dẫn đi, Tần Lang… dù sao cũng nên lập tức trở về chỉnh đốn."

Diêu Phục ở bên cạnh nghe vậy liền gật đầu: "Sớm biết rằng chất nhi ở tại Hà Bắc, binh lính của cô trượng đã sớm phái qua. Lúc trước tiểu tử Trịnh Ngạn gởi một phong đến đây, gấp rút hối thúc, hại ta còn bị Ngũ cô cô của con mắng một trận."

Lý Diễn Thu nói: "Tần Lang thúc đã thẩm qua."

Đoạn Lĩnh chợt rùng mình, Tần Lang mưu phản, còn có gan ám sát Hoàng đế, triều đình nếu truy trách nhiệm, thượng cấp trực tiếp của gã nhất định phải mang tội rơi đầu. Hơn nữa Hà Giang thành điều động binh lực, Vũ Độc cư nhiên không hề phát hiện, nếu gộp cả hai tội lại, tuyệt đối đủ để phiền phức một phen.

"Dạ." Đoạn Lĩnh trong lòng bất an.

"Vũ Độc." Lý Diễn Thu gọi.

Vũ Độc tiến đến, biết lần này không thể trốn được trách nhiệm, chỉ vén vạt áo lên đoan chính quỳ xuống.

"Khanh thân là Giáo Úy Hà Giang, quản lý quân sự Hà Bắc, thủ hạ Tần Lang mưu phản cư nhiên không hề phát hiện." Lý Diễn Thu nói, "Ngươi có biết tội của ngươi không?"

"Thuộc hạ biết tội." Vũ Độc đáp.

Đoạn Lĩnh đang muốn vì Vũ Độc cầu tình nhưng lại thấy Lý Tiêu kín đáo xua tay với mình cũng chỉ đành thôi.

"Nhưng Tần Lang điều động dù sao cũng không phải quân chính quy." Lý Diễn Thu nói, "Trải qua trẫm thẩm vấn, gã chính là cấu kết cùng sơn tặc Hà Bắc, chiếm dụng khôi giáp quân chính quy đến hành thích trẫm, vì vậy cũng không trừng trị tội thất trách của khanh, thủ hạ điều động quân đội mà bản thân không hay biết gì."

Lời này rốt cục đã giải khai nghi hoặc của Đoạn Lĩnh, liền hiểu vì sao trong tay Tần Lang lại có một nhóm 'quân Hà Bắc' chưa hề ra mặt như vậy, xem ra người này giấu được cũng quá sâu.

"Dạ." Vũ Độc quỳ trên mặt đất lẳng lặng nghe.

"Niệm tình khanh thủ hộ Thái tử đã lâu, trị quân Hà Bắc đuổi được Nguyên nhân, lập không ít công lao hãn mã." Lý Diễn Thu nói, "Vốn nên quan phong Thái tử thái sư, hôm nay hàng khanh phẩm cấp thành Thái tử thiếu sư, phạt một năm bổng lộc. Có tâm phục?"

"Thần biết sai." Vũ Độc quỳ rạp xuống đất.

Đoạn Lĩnh thở phào nhẹ nhõm, thấp thỏm bất an. Lý Tiêu lại lên tiếng: "Còn thật trương dương kiêu ngạo."

Đoạn Lĩnh chợt rùng mình, cho rằng Lý Tiêu đang nói đến thái độ của Vũ Độc, Diêu Phục lại thở dài tiếp lời: "Mục gia lần này là muốn chơi trò cá chết lưới rách rồi."

Lý Diễn Thu lại nói với Vũ Độc: "Đứng lên đi."

Vũ Độc liền đứng dậy, Lý Diễn Thu lại nói: "Mấy hôm nay ngươi cứ mang Thái tử đi loanh quanh dạo chơi, không còn chuyện của ngươi."

Đoạn Lĩnh vốn còn định hỏi về Lang Tuấn Hiệp, thế nhưng Lý Diễn Thu có vẻ không muốn y bị cuốn vào, chri phân phó đóng cửa lại, muốn mật nghị cùng Diêu Phục.

Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh ra ngoài, Đoạn Lĩnh tâm sự nặng nề mà Vũ Độc lại nhìn y mỉm cười.

"Có gì vui vẻ?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc đáp: "Đã được phong một chức quan văn mà."

Đoạn Lĩnh nói: "Vậy thì có gì vui." Nhưng lại nghĩ đến, ở Trần quốc võ tướng phần lớn đều bị văn quan khi

dễ, lúc này Vũ Độc đã trở thành văn quan rồi, tự nhiên đã có thể vén tay áo giáo huấn người khác, cũng không biết nên khóc hay nên cười.

188. Quyển 3 - Chương 188: Du Hồ

"Khi nào trở về?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Y một bên lo lắng cho Lý Diễn Thu, một bên lại không bỏ xuống được Nghiệp thành, không biết nơi đó đã như thế nào rồi.

"Ngươi lên tiếng liền đi." Vũ Độc tự nhiên biết đối phương cả ngày đều quan tâm Hà Bắc quận, Đoạn Lĩnh mặc dù không muốn tách khỏi Lý Diễn Thu, thế nhưng hiện tại Lý Diễn Thu đã hoàn toàn vô sự, tự nhiên nên chiếu theo kế hoạch ban đầu, không thể lại xảy ra sai lầm.

"Lang Tuấn Hiệp đâu?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

"Ở lại Diêu phủ." Vũ Độc nói, "Ngươi có muốn đến xem y?"

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một hồi rồi gật đầu, lần này y có công cứu giá, cũng không biết có thể xóa đi tử tội hay không. Mỗi khi nhớ đến người này trong lòng Đoạn Lĩnh luôn dâng lên cảm giác phức tạp, vừa quải niệm rồi lại không muốn gặp gỡ.

Lang Tuấn Hiệp cũng không phải chịu cảnh lao ngục mà đang nhàn tản hong y phục trong một sân viện, Đoạn Lĩnh chỉ là đến gần một chút, đứng nhìn từ xa. Cảm thấy Lang Tuấn Hiệp có vẻ cho dù đi đến nơi nào cũng vẫn giữ bộ dạng đạm nhiên như vậy, cần ăn thì ăn cần ngủ thì ngủ, lúc nên hong quần áo thì hong quần áo, cũng không biết trong lòng đang nghĩ những gì.

Đoạn Lĩnh dừng lại trước viện, Lang Tuấn Hiệp đưa lưng về phía y, Đoạn Lĩnh muốn nói gì đó nhưng nhất thời cũng không biết làm sao mở miệng.

Lang Tuấn Hiệp nhận thấy Đoạn Lĩnh đang đứng sau lưng, nghiêng đầu liếc nhìn, tựa hồ cũng muốn nói gì đó nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

"Đã khá hơn chưa?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ta không thụ thương." Lang Tuấn Hiệp đáp.

"Ta nói độc trên người ngươi." Đoạn Lĩnh nói.

Lang Tuấn Hiệp suy nghĩ chốc lát, gật đầu, "Ừ" một tiếng.

"Ngươi vẫn nên quy củ đi theo tứ thúc của ta thôi." Đoạn Lĩnh suy nghĩ một hồi, tối hậu chỉ có thể nói như vậy, "Đừng… tiếp tục giằng co nữa."

Lang Tuấn Hiệp nhìn chăm chú vào y, sau một hồi mới mở miệng nói: "Được."

Vũ Độc trước sau vẫn đứng ở bên cạnh Lang Tuấn Hiệp, không lâu sau Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Ngươi có yêu cầu gì không?"

Lang Tuấn Hiệp ngẩn ra, trong mắt hiện lên một tia mờ mịt. Đoạn Lĩnh vốn muốn nghe xem Lang Tuấn Hiệp sẽ đưa ra điều kiện gì để trao đổi, nếu người này nói điều kiện với Lý Diễn Thu, Lý Diễn Thu nhất định sẽ thẳng tay nâng kiếm chém xuống, nhưng nếu nói điều kiện với y, y sẽ suy tính một chút.

Lang Tuấn Hiệp trải qua tự hỏi ngắn ngủi, lại nói: "Yêu cầu gì? Không, không có."

Đoạn Lĩnh còn nói: "Ta sẽ thay ngươi cầu tình với tứ thúc, sẽ tận lực…"

Đoạn Lĩnh dù sao cũng không nắm chắc, việc này dù sao cũng không phải y có thể nói bỏ qua liền bỏ qua, bọn họ phải cân nhắc ý kiến của các đại thần, muốn bảo trụ tính mạng của Lang Tuấn Hiệp, chỉ có thể khiến y trước hết lập công.

"Ngươi không muốn giết ta sao?" Lang Tuấn Hiệp hỏi.

Chân mày Đoạn Lĩnh cau chặt, cách một cánh cửa cũng không muốn bước qua, chỉ đứng tại chỗ nói: "Chuyện này cùng việc ta muốn hay không chẳng có bao nhiêu quan hệ, ngươi cứ tận lực lập công chuộc tội, tương lai cũng dễ dàng rửa sạch tội danh."

"Ngươi không muốn giết ta?" Lang Tuấn Hiệp lại hỏi.

Đoạn Lĩnh nhìn thẳng vào Lang Tuấn Hiệp, đột nhiên cảm thấy người này vẫn như ngày xưa, chẳng biết vì sao, người trước mặt và Lang Tuấn Hiệp trong trí nhớ của y không hề có chút khác biệt nào. Năm đó trên mặt Lang Tuấn Hiệp khi ấy vẫn luôn mang theo một cỗ ôn nhuận sắc sảo, mà hiện tại cũng chính là loại ý khí đó

Đây là thứ Đoạn Lĩnh vẫn không thể hiểu được, y kinh ngạc thoáng nghiêng đầu nhìn đối phương, cố gắng so sánh người trước mặt với Lang Tuấn Hiệp trong trí nhớ kia. Theo đạo lý mà nói, một người trải qua nhiều thất bại như vậy, ít nhiều sẽ có chút chùn bước.

Đây là cảm giác thất bại, là khi xung quanh chỉ có trắc trở cùng phiền não, tựa như năm đó khi y gặp lại Vũ Độc ở Tây Xuyên, trên người Vũ Độc cũng có loại khí tràng tương tự.

Mà Lang Tuấn Hiệp lại không có, y vẫn luôn như vậy, rất ít nói, thái độ lúc nào cũng giống như có thể thấy Thái sơn đổ sụp trước mặt mà không đổi sắc.

"Sau này ngươi sẽ hiểu." Đoạn Lĩnh chỉ có thể dùng đạo của người để trả lại người.

Lang Tuấn Hiệp có chút ngoài ý muốn, nở nụ cười. Đoạn Lĩnh đang muốn xoay người cùng Vũ Độc rời đi, chợt nghe người nọ lên tiếng: "Ta có yêu cầu, ta muốn đi Vạn Quang hồ một chuyến."

"Vạn Quang hồ ở nơi nào?" Đoạn Lĩnh hỏi Vũ Độc.

"Địa danh tại Hoài Âm." Vũ Độc đáp, "Chỉ ở trong thành."

Đoạn Lĩnh vốn định nói ngươi muốn đi thì đi, nhưng nghĩ đến Lang Tuấn Hiệp hẳn là đang bị giam lỏng, liền sửa lời: "Ta sẽ đi tìm tứ thúc nói, để người ta ngươi ra ngoài."

Lang Tuấn Hiệp vẫn không trả lời, Vũ Độc liền ôm vai Đoạn Lĩnh xoay người rời đi.

"Bây giờ nghĩ lại, ta vẫn là phạm sai lầm." Lúc đi qua hành lang Vũ Độc nhịn không được mở rmiệng, "Ngày đó ta luôn đoạn hậu, chẳng biết ngươi đưa giải dược cho y lúc nào, còn để y hành động cùng ngươi và Bệ hạ. Nếu chẳng may xảy ra việc gì, hậu quả thật không thể tưởng tượng."

"Không có vấn đề gì." Đoạn Lĩnh đáp, "Ta nghĩ… y hẳn là không muốn giết ta nữa rồi, chí ít thời gian gần đây sẽ không động thủ."

Trên thực tế, ngoại trừ lần đó hạ Tịch diệt tán lên người y, mỗi lần Lang Tuấn Hiệp gặp lại y đều không ra tay. Chỉ là ký ức ngày đó khi vừa đến Tây Xuyên của y đã ghi khắc quá sâu, lần nào nhìn thấy Lang Tuấn Hiệp cũng không tự chủ được bắt đầu khẩn trương.

Đoạn Lĩnh bước đến bên ngoài thiên thính, cửa vẫn đóng chặt —— ba người nọ hiện giờ hẳn đang thảo luận nên đối phó Mục Khoáng Đạt như thế nào. Diêu Tranh đứng ngoài cửa nghe trộm, thấy được hai người liền dựng thẳng lưng, rón rén rời đi.

Vũ Độc lại nói: "Khấu kiến quận chúa."

Lời này vừa ra, những người trong phòng lập tức bị kinh động, thanh âm nghiêm nghị của Lý Tiêu theo đó vang lên: "Tranh nhi?"

Đoạn Lĩnh không khỏi buồn cười, thầm nghĩ Vũ Độc cũng quá gian xảo rồi, Diêu Tranh thì chỉ có thể đứng bất động, Lý Tiêu đẩy cửa ra nhìn nàng một chút, vẻ mặt tức giận, sau khi trách cứ Diêu Tranh vài câu lại hướng về Đoạn Lĩnh, ngữ điệu hòa hoãn hỏi: "Có việc gì?"

“Ô Lạc Hầu Mục muốn xuất phủ, đi Vạn Quang hồ.” Đoạn Lĩnh nói, “Nhi thần đến tìm tứ thúc cầu tình.”

“Con cầu tình.” Lý Diễn Thu nói vọng ra, “Liền nghe theo lời con, bảo y trở về trước khi trời tối là được.”

Đoạn Lĩnh liền đáp ứng, liền cùng Vũ Độc, Diêu Tranh rời đi. Diêu Tranh phẫn hận nhìn Vũ Độc, Đoạn Lĩnh cười nói: “Biểu tỷ, người có thể giúp Vũ Độc trông chừng Ô Lạc Hầu Mục chứ?”

Diêu Tranh không yên lòng lên tiếng, lại đi vào trong tìm Lang Tuấn Hiệp.

Đoạn Lĩnh duỗi người, bất đắc dĩ nhìn Vũ Độc, Vũ Độc lại nở nụ cười.

“Chúng ta cũng đi dạo một chút đi.” Vũ Độc nói.

“Buổi tối lúc ăn cơm nhất định phải nói rõ ràng.” Đoạn Lĩnh đáp, “Không thể trì hoãn nữa rồi, sáng mai trở về Nghiệp thành.”

Vũ Độc gật đầu, cùng Đoạn Lĩnh nắm tay xuất phủ. Hoài Âm đã vào đông được mấy ngày, cả đất trời tuyết mịn tung bay chỉ là hồ nước vẫn chưa kết băng, vả lại những mái hiên cong cũng không xuất hiện nhũ băng như phương bắc. Vũ Độc cưỡi ngựa mang theo Đoạn Lĩnh đi dạo trên đường, lúc tới thị tứ còn xuống ngựa sóng vai mà đi.

Mùa đông ở phía nam mặc dù vẫn có tuyết rơi nhưng lại mang theo một loại xúc cảm ấm áp kỳ lạ, khí tức lửa than của bách tính xung quanh, tuyết vừa rơi xuống mặt đất đã yên lặng tan ra, tạo thành từng vũng nước đọng trên mặt đường. Vũ Độc mua một ít thức ăn vặt, tôm chiên bánh nướng… lại mua thêm một xâu trứng bồ câu kho, cầm trong tay vừa đi vừa ăn.

“Có thích nơi này không? ” Vũ Độc hỏi.

“Thật đẹp.” Đoạn Lĩnh đứng ở bên hồ Vạn Quang, đối mặt với tuyết mịn bay lả tả, mặt hồ gợn lên từng đợt sóng, tuy rằng nước chưa đến mức đóng băng thế nhưng cũng không còn ấm áp, hoa tuyết rơi xuống phải trôi nổi một lúc lâu mới tan hết vào muôn tầng sóng bạc.

“Nếu có thể ở lại nơi này ba năm.” Đoạn Lĩnh nói, “Nhân sinh liền mỹ mãn rồi. Chỉ là ta vẫn lưu luyến Nghiệp thành.”

“Lão gia đã đáp ứng muốn dẫn ngươi đi tận chân trời góc biển, nơi nào cũng sẽ đến.” Vũ Độc nói, “Cho ngươi đến chơi đùa, ngươi lại khúc mắt trong lòng.”

Lúc này Đoạn Lĩnh mới nhớ đến, hôm đó trên ngọn núi tổng đàn của Bạch Hổ Đường, khi hai người đính ước Vũ Độc đã nói những lời như vậy. Không ngờ đến đã qua rất lâu hắn vẫn còn nhớ rõ.

“Năm đó sau khi ta hạ sơn liền một đường tiến đến Giang Châu, Trịnh Ngạn còn mời ta đến Hoài Âm làm khách. Chỉ là năm ấy chiến báo phương bắc nguy ngập, ta bất chấp thưởng thức cảnh sát liền vội vội vàng vàng chạy đi Trung Nguyên, gấp rút tiếp viện sư phụ cùng sư nương.” Vũ Độc nói, “Mười năm trước lẻ loi một mình, đến bờ hồ đi dạo cũng không có ý nghĩa gì. Mấy năm nay ta vẫn muốn dẫn người đến đây.”

Từ trên mặt hồ truyền đến tiếng hát văng vẳng, vài chiếc thuyền hoa lênh đênh thả chèo, Đoạn Lĩnh đáp: “Chúng ta còn có thật nhiều nơi chưa đến.”

“Ừ.” Vũ Độc xuất thần nói, “Chỉ sợ sau khi ngươi nhập cung sẽ không dễ dàng trộm chạy ra nữa. Đi, tìm một thuyền hoa, chúng ta cũng ngồi thoáng chốc.”

Thuyền hoa vốn đậu trên bên tàu đón khách, Vũ Độc lại đứng ở giữa cầu trực tiếp chọn một chiếc, ôm ngang hông Đoạn Lĩnh phi thân qua.

Đoạn Lĩnh có chút dở khóc dở cười, lúc hai người đáp xuống chủ thuyền còn kinh hoảng cho rằng gặp sát thủ, Vũ Độc lại ném ra một thỏi bạc leng keng lăn lộn trên quầy.

“Đến chỗ các người uống rượu.” Vũ Độc nói, “Có còn nhã gian không?”

“Quả thật xằng bậy.” Đoạn Lĩnh vội vàng xin lỗi mọi người, Vũ Độc lại kéo y vào nhã gian, nói, nói: “Đây là con dân của ngươi, thuyền cũng là của ngươi, khách khí với bọn họ làm gì?”

Đoạn Lĩnh: “…”

Không bao lâu sau, người trên thuyền hoa cũng an tĩnh lại, không khí trở về một mảnh tường hòa, sau đó tiếng đàn lần nữa ngân vang, tiểu nhị mang thức ăn và rượu đã hâm nóng lên đãi khách. Vũ Độc một tay ôm Đoạn Lĩnh dựa vào bình phong uống rượu, hai người ôm ấp lẫn nhau, đắp thảm, ngắm nhìn cảnh hồ, đúng là cảnh đẹp ý vui.

“Hát một khúc cho lão gia nghe đượcchăng?” Đoạn Lĩnh cười nói.

Vũ Độc đã vương chút men say, ngón tay co lại nâng cằm Đoạn Lĩnh lên, đem thiếu niên giam chặt vào vòm ngực, giống như sợ sẽ có người đoạt mất vậy.

“Sơn nhi, ngươi trưởng thành.” Vũ Độc nói.

Câu nói này khiến nơi mềm mại nhất trong tim Đoạn Lĩnh khẽ động, nhớ điến tình cảnh ba năm trước khi được Vũ Độc mang về nhà, quả thực không giống rồi.

“Ngươi luôn xem ta như hài tử.” Đoạn Lĩnh tựa trong lòng Vũ Độc, hướng mắt ngắm nhìn hồ Vạn Quang đầy trời tuyết bay.

Vũ Độc từ phía sau ôm ngang eo y, đôi môi mang theo tửu khí cọ tới cọ lui bên vành tai Đoạn Lĩnh, thấp giọng nói: "Thật không muốn ngươi lớn lên, ta cũng sẽ cứ thế không già đi."

Đoạn Lĩnh nắm lấy cổ tay Vũ Độc, xoay người áp mặt vào ngực hắn, ngửa đầu hôn lên môi người nọ. Vũ Độc lại uống một hớp rượu, tửu khí chếnh choáng, giữa lúc hai người triền miên kiều diễm thì thuyền hoa dần cập bờ, đã có khách nhân rời thuyền, vài khách mới trên bờ cũng theo đó bước lên.

Thanh âm của Diêu Tranh từ ngoài bình phong vọng đến: "Đang giữa mùa đông, thuyền hoa du hồ cũng không có bao nhiêu khách."

"Hai vị mời vào trong." Thanh âm đon đả của tiểu nhị nối gót theo.

Đoạn Lĩnh đang muốn tách khỏi Vũ Độc, đối phương lại không chịu buông tay, vẫn chưa thỏa ý mà tiếp tục kéo dài nụ hôn.

"Mặc kệ bọn họ." Vũ Độc giật giật môi, thấp giọng nói.

Lang Tuấn Hiệp thu dù lại, cùng Diêu Tranh lên thuyền hoa, Diêu Tranh tùy ý nhìn quanh một chút, nói: "Chọn nơi này đi."

Diêu Tranh và Lang Tuấn Hiệp chọn một nhã gian hướng về mặt hồ, vừa hay ở ngay bên dưới vị trí của Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh. Lang Tuấn Hiệp gác chân lên án kỷ, tựa nghiêng vào lan can nhìn ra phía ngoài, chậm rãi nói: "Có lẽ đây là lần cuối cùng ta đến hồ Vạn Quang."

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc tựa vào bình phong nghe hai người đối đáp.

"Nói gì vậy." Diêu Tranh nói, "Tứ cữu sẽ không làm gì ngươi."

189. Quyển 3 - Chương 189: Kéo Tơ

Lang Tuấn Hiệp không lên tiếng, Diêu Tranh lại nói: "Ngươi cứ ở lại Hoài Âm, ta đi cầu phụ thân biện hộ giúp ngươi, ở nơi này không ai có thể động ngươi."

"Hảo ý của quận chúa, thần tâm lĩnh." Thanh âm chậm rãi của Lang Tuấn Hiệp vang lên, "Giang Châu còn có việc chưa xong, đây là chú định trong vận mệnh của ta, nhất định phải tự mình đối mặt."

Diêu Tranh lại nói: "Sự tình xong, ngươi lại không thể trở về thì làm sao?"

Lang Tuấn Hiệp đáp: “Một bước sai, từng bước sai, ta đã không còn cách lựa chọn nào khác.”

“Ngươi có lỗi gì.” Diêu Tranh nói, “Ta thấy biểu đệ không phải còn sống rất tốt sao? Đương sơ nếu không phải ngươi…”

“Quên đi.” Lang Tuấn Hiệp nói.

Diêu Tranh không chỉ không ngừng lại, còn nói: “Bốn năm trước, lúc ngươi đến Hoài Âm đến cùng đã mang theo tin tức gì?”

“Bệ hạ phái ta về Tây Xuyên.” Lang Tuấn Hiệp đáp, “Điều tra hướng đi của Triệu Khuê và Mục Khoáng Đạt, lúc cần thiết có thể tạm thời lánh vào dưới trướng đối phương, ngủ đông đợi mệnh. Nháy mắt cũng đã bốn năm.”

“Ta còn nhớ năm ấy khi gặp ngươi ở Hoài Âm.” Diêu Tranh nói, “Người rất phấn chấn, ngón tay cũng không mất. Vì sao khi gặp lại ở Tây Xuyên mọi việc lại khác hẳn.”

“Vẫn là như thế.” Lang Tuấn Hiệp nhàn nhạt nói, “Trong mấy năm nay, việc lòng ta nghĩ vẫn cứ như nhau”

“Xin lỗi.” Diêu Tranh chợt nói.

Trên lầu hai, vẻ mặt của Vũ Độc cực kỳ kinh ngạc, giống như không tin Diêu Tranh sẽ chủ động nói lời xin lỗi cùng người khác.

“Đều qua rồi.” Lang Tuấn Hiệp mỉm cười nói, “Không đề cập tới cũng được.”

“Nếu không phải ta giận dỗi với ngươi.” Diêu Tranh nói, “Hôm đó cũng sẽ không…”

“Chính là vận mệnh an bày.” Lang Tuấn Hiệp đáp, “Quận chúa vì sao còn chưa nghi gia?”

“Nghi gia, nghi gia, mọi người đều hối thúc ta nghi gia.” Diêu Tranh biến sắc, nổi giận nói, “Mắc mớ gì tới ngươi?”

Lang Tuấn Hiệp cũng không khỏi nữa, Diêu Tranh cũng không còn bao nhiêu hứng trí, ngồi không bao lâu đã đứng dậy rời đi, Lang Tuấn Hiệp cũng theo nàng ra ngoài.

Đoạn Lĩnh dõi mắt nhìn theo, không ngờ đến Lang Tuấn Hiệp cùng Diêu Tranh đến nhanh đi lại càng nhanh, chỉ thấy Diêu Tranh sau khi lên bờ liền tung người thượng mã, không để ý đến Lang Tuấn Hiệp trực tiếp phóng đi. Lang Tuấn Hiệp đứng ở ven hồ một hồi, cũng không lên yên mà chậm rãi dắt ngựa rời khỏi bến tàu.

Một người một ngựa, Đoạn Lĩnh từ trên thuyền nhìn xuống, chỉ thấy bóng lưng nọ có một cỗ phiền muộn nói không ra lời.

"Vũ Độc?"

"Không có gì." Vũ Độc lắc đầu, tựa hồ đắm chìm trong trong trí nhớ.

"Diêu Tranh và Lang Tuấn Hiệp có quen biết sao?" Đoạn Lĩnh có chút kinh ngạc, Vũ Độc cũng không rõ ràng, thế nhưng nghe đối thoại của bọn họ, hai người ra vẻ từng gặp mặt. Hẳn là năm đó khi phụ thân y phái Lang Tuấn Hiệp nam hạ điều tra tin tức.

"Sắc trời đã tối, trở về thôi." Vũ Độc nói.

Hai người rời thuyền hoa về Diêu phủ, trên đường Đoạn Lĩnh lại nhớ về mùa xuân năm đó chia biệt cùng Lang Tuấn Hiệp, phụ thân đến, người nọ đi, mọi việc đều đương nhiên như thế. Không ngờ đến một khắc chia xa, khi gặp lại đã thành người xa lạ.

Đến đêm, vãn thiện ngoài dự liệu của Đoạn Lĩnh chỉ có một mình Lý Diễn Thu xuất hiện.

Trong mắt của y, người nhà họ Diêu đã giới thiệu xong liền không có gì quan trọng nữa. Lúc dùng vãn thiện, hai thúc chất ngồi đối diện nhau, Vũ Độc ở bên ngoài gác cửa, Trịnh Ngạn lại không biết đã đi nơi nào.

Thức ăn được bày lên, Đoạn Lĩnh đích thân thử thức ăn qua một lượt. Lý Diễn Thu nhấp một ngụm trà, nói: "Nào có nhiều quy củ như vậy, cứ thoải mái ăn đi."

Lúc Lý Diễn Thu ở Nghiệp thành, Đoạn Lĩnh vẫn kiên trì thử thức ăn giúp y, có Vũ Độc ở đó, cho dù thật sự trúng độc cũng không quá phiền phức, thế nhưng thiếu niên lại dứt khoát phải làm cho xong, sau đó mới quay về chỗ của mình, nói: "Tứ thúc, nhi thần thực sự phải về rồi. Làm việc chi bằng làm cho trọn vẹn, nếu nhi thần đã đến Nghiệp thành thì nên cải quản nơi đó thật tốt. Như vậy mới không khiến… Phụ hoàng thất vọng."

"Được rồi." Lý Diễn Thu nói, "Ta cũng không ngăn con, thế nhưng sau khi trở về vẫn nên cẩn thận một chút."

Đoạn Lĩnh thở phào nhẹ nhõm, quyết định sáng mai liền xuất phát, dù sao Giang Châu còn có rất nhiều việc, Lý Diễn Thu cũng không thể cứ ở mãi tại Hoài Âm, y về sớm một tý cũng có thêm nhiều thời gian chuẩn bị.

"Hôm nay đơn độc gọi hoàng nhi đến đây." Lý Diễn Thu suy nghĩ một chút, nói, "Là có chút việc muốn giải thích."

Đoạn Lĩnh "Dạ" một tiếng, biết đây là Lý Diễn Thu có lời muốn dặn dò trước khi ly biệt.

Quả nhiên, câu đầu tiên Lý Diễn Thu nói chính là: "Năm đó người mưu hại phụ thân con, rất có thể người của Đại Trần."

Đoạn Lĩnh không khỏi chấn động, cơ thể bất giác run rẩy, hổn hển hỏi: "Làm sao biết được?"

"Việc năm đó, ta cùng con đều không thấy tận mắt." Lý Diễn Thu nói, "Hoàng nhi tại Thượng kinh, tứ thúc ở Tây Xuyên. Thế nhưng theo lời Vũ Độc cùng Ô Lạc Hầu Mục thuật lại, nội tình trong đó đại thể vẫn là rõ ràng. Vũ Độc nói cho ta biết, lúc con ở Đồng Quan từng tự tay giết một người gọi là Hạ Lan Yết?"

"Dạ!" Đoạn Lĩnh khó kềm chế được rung động, máu cũng tựa hồ lạnh xuống.

Y đã không thể tiếp tục ăn cơm, ngón tay lẩy bẩy đặt đũa xuống.

Lý Diễn Thu nói tiếp: "Hạ Lan Yết chính là thích khách đến từ Tây Vực, là phản đồ bị Du Lâm kiếm phái trục xuất. Hoàng nhi còn nhớ mùa đông năm ngoái, có đoàn sứ giả người Nguyên đến mang lễ sinh thần cho con, một trong số đó tên gọi Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ."

"Vẫn nhớ." Đoạn Lĩnh đáp.

"Sư phụ của hắn chính là Duyên Đà, Duyên Đà lúc sinh tiền đã trục xuất Hạ Lan Yết, khiến kẻ này không có chỗ đặt chân nơi Mạc Bắc, trằn trọc đến Liêu quốc, có khả năng rất lớn đã gia nhập vào Nam Viện. Đêm đó phụ thân con dẫn binh đi Thượng kinh lại lọt vào ổ thích khách tập kích, Vũ Độc từng nói, dựa theo thân thủ của bọn họ, rất có khả năng là cùng một nhóm người."

Đây là một việc mà bấy lâu nay Đoạn Lĩnh vẫn thủy chung không nghĩ ra manh mối, Mục Khoáng Đạt phái Thương Lưu Quân đến hành thích Lý Diễn Thu, như vậy chỗ của y còn có nhân thủ sao? Lại mai phục ở phương nào?

Đến đây, mọi việc đều đã có thể sắp xếp hợp lý.

Mục Khoáng Đạt cấu kết với Hàn Duy Dung của Nam viện Liêu quốc! Thích khách trước sau vẫn ẩn thân trong lãnh thổ Liêu quốc, cũng là đám người năm đó Hạ Lan Yết thống lĩnh hành thích phụ thân của y!

"Đám thích khách này…" Đoạn Lĩnh kinh ngạc nói.

"Là người của Du Lâm kiếm phái." Lý Diễn Thu đáp, "Cáp Đan Ba Đặc Nhĩ mang đi một nhóm, một nhóm khác do Hạ Lan Yết tiếp nhận. Ô Lạc Hầu Mục nói, y đã cho ngươi một chuỗi phật châu có phải không?"

"Ở Nghiệp thành." Đoạn Lĩnh cũng không có mang theo trên người.

"Đó chính là tín vật lúc sinh tiền của Duyên Đà, Du Lâm đàn hương châu." Lý Diễn Thu nói, "Người giữ chuỗi hạt châu có thể ra lệnh cho nhân sỹ Du Lâm kiếm phái. Hạ Lan Yết hại chết phụ thân con, Ô Lạc Hầu Mục vì báo thù cho huynh ấy liền chém tay của Hạ Lan Yết xuống, đoạt lấy chuỗi phật châu này."

"Y căn bản không nói với nhi thần." Đoạn Lĩnh nói, "Nếu như nhi thần mang phật châu, thích khách Du Lâm không thể ra tay được…"

"Ta đã quở trách y." Lý Diễn Thu nói, "May là con không có mang, thật tưởng rằng đó là Trấn Sơn Hà? Phật châu rơi vào trong tay người Hán, bọn ho tuyệt đối sẽ là kẻ trước ngã xuống người sau tiến lên đến hành thích con, đoạt lại tín vật, ngược lại chính là đưa con vào hiểm cảnh, Ô Lạc Hầu Mục thực sự lại ngây thơ đến vậy."

Chính là như thế sao? Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, hay là Lang Tuấn Hiệp có một loại chấp nhất khác, chỉ muốn mình mang tín vật mà y đưa đến?

"Mà thôi, không đề cập tới việc này." Lý Diễn Thu lại nói, "Đêm đó trong sơn cốc, cùng nhóm người tập kích hoàng huynh tại Thượng kinh đều là nhân sỹ Du Lâm. Nếu Mục Khoáng Đạt có thể sai sử bọn họ, nói vậy hắn vẫn luôn duy trì liên hệ mật thiết."

"Đúng vậy." Đoạn Lĩnh không khỏi sinh ra lửa giận.

Lý Diễn Thu nói: "Nhưng cũng không bài trừ bọn họ chỉ là mới đồng hành gần đây, những nội tình trong đó chúng ta cũng không có manh mối xác thực, cần con đi thám thính."

"Con?" Đoạn Lĩnh nói: "Nghiệp thành tuy rằng giáp giới cùng Liêu quốc, thế nhưng…"

Đoạn Lĩnh đột nhiên nhớ tới, Gia Luật Tông Chân chính là Hoàng đế Liêu quốc! Hàn Duy Dung là kẻ dưới mí mắt của hắn, chỉ cần hỏi một tiếng không phải liền xong rồi sao?

"Nhi thần đã hiểu." Đoạn Lĩnh nói, "Khi trở về sẽ lập tức gửi thư cho Tông Chân."

Lý Diễn Thu gật đầu, còn nói: "Hạ Lan Yết chết trong tay con, ở ý nghĩa nào đó mà nói cũng chính là đã báo được thù."

"Thế nhưng khi đó Hạ Lan Yết là đại diện Tây Lương xuất chiến." Đoạn Lĩnh nhớ tới tràng âm mưu lúc ấy tại Đồng Quan, nói, "Y vì sao lại dính dáng cùng Tây Lương rồi?"

Lý Diễn Thu nói: "Đây cũng là một trong những việc trọng yếu ta đã bàn với Diêu hầu lúc chiều. Con có một biểu muội bà con xa do đích thân con tống giá rời khỏi Đồng Quan. Diêu gia lập liên hệ với Tây

Lương, sau khi phái ra thương đội thì nhận được tin tức: Sau trận Thượng kinh, Liêu quốc hoài nghi Hàn Duy Dung vì muốn đoạt quyền của Gia Luật Đại Thạch, không chỉ phái ra thích khách ám sát mà còn bán đứng Thượng kinh. Hàn Duy Dung vì muốn che giấu tin tức liền an bày cho Hạ Lan Yết rời đi, trốn đến lãnh địa Tây Lương tạm thời cư trú."

Đoạn Lĩnh rùng mình, hỏi: "Gia Luật Đại Thạch cũng là bị thích sát?!"

Đoạn Lĩnh nhớ đến cái đêm trước khi Thượng kinh bị phá, tối đó Gia Luật Đại Thạch dẫn quân xuất thành quyết chiến, trên người trúng tên, sau khi trở về vì thương nặng mà chết, hôm nay nhớ lại, quả thực rất giống triệu chứng trúng độc.

"Tám chín phần mười." Lý Diễn Thu thở dài, thúc chất hai người cứ thế trầm mặc không có tâm trạng ăn uống. Lý Diễn Thu lại nói: "Ô Lạc Hầu Mục nói cho ta biết, khi y quay về Tây Xuyên đã trúng một loại độc, trúng từ trên kiếm của Thương Lưu Quân, sau đó được Vũ Độc phối dược chữa trị. Mà chất độc lần này Trịnh Ngạn trúng phải dưới chân Định Quân sơn cũng là cùng loại."

"Cũng giống loại năm đó phụ hoàng trúng phải?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Cơ hồ là như nhau." Lý Diễn Thu đáp, "Đều là chiết xuất độc tố từ một loại rắn đuôi chuông Tây Vực. Chẳng qua liều lượng năm đó tam hoàng huynh trúng phải nồng đậm hơn rất nhiều, còn pha trộn thêm nọc của bò cạp và rết. Dùng phương thức của Vũ Độc không thể lập tức giúp huynh ấy chữa trị, thế nên mấy năm nay, hắn vẫn thường vì chuyện này mà hổ thẹn."

Đoạn Lĩnh nghiêng đầu nhìn ra ngoài, thân ảnh của Vũ Độc vẫn cách một lớp vách thủ hộ bọn họ.

Về chế độc chi đạo, Đoạn Lĩnh theo Vũ Độc đã lâu cũng hiểu được một ít. Quá trình hạ độc hay giải độc đều là phi thường phức tạp, nếu phối hợp nhiều loại độc tố quý hiếm với nhau, muốn giải độc là khó khăn không thể tưởng tượng. Đồng thời, có vài loại độc tố không phải muốn chế luyện là chế luyện được.

"Cái lý do này, hoàng nhi tin chăng?" Lý Diễn Thu hỏi ngược lại.

"Tin tưởng." Đoạn Lĩnh gật đầu, nói, "Du Lâm kiếm phái có truyền thống sử dụng loại độc tố từ rắn đuôi chuông này, bọn họ có thể lau trên thân kiếm hoặc ám khí, thế nhưng muốn tru diệt cao thủ bọn họ sẽ pha vào thêm nọc độc của nhền nhện, bò cạp gì đó. Thông thường, theo thói quen hạ độc của mỗi người mà thành phần lại có thay đổi khác biệt, Vũ Độc hiểu rõ loại độc này, trước tiên phải cần lấy máu, sau đó tìm hiểu nguyên tố trong đó mà đưa ra cách giải thích hợp nhất, hiệp trợ quá trình bức độc ra ngoài. Thật sự không có cách nào lập tức giải trừ loại độc này."

"Kỳ thực nhi thần không trách hắn." Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, lại nói, "Đều qua rồi, cũng là việc không còn cách nào khác."

190. Quyển 3 - Chương 190: Giải Quyết Hậu Quả

Lý Diễn Thu "Ừ" một tiếng, nói: "Vô luận như thế nào, bây giờ cũng không phải lúc để hoàng nhi trở về Giang Châu."

"Nhưng nhi thần lo lắng cho tứ thúc." Đoạn Lĩnh nói, "Không bằng để Vũ Độc theo người trở về."

Đoạn Lĩnh có thể cắn răng chịu cảnh phân ly với Vũ Độc vài tháng, chỉ cần Lý Diễn Thu không xảy ra việc gì là được.

Lý Diễn Thu chậm rãi lắc đầu, đáp: "Sau khi trở về đã chính là chiến trường của tứ thúc, con không cần phải lo lắng."

Làm sao có thể không lo lắng? Sau khi trở về, Lý Diễn Thu liền phải trực tiếp đối mặt với Mục Khoáng Đạt và Thái Diêm rồi.

"Mục Khoáng Đạt dẫn theo không ít người từ Tây Xuyên đến." Lý Diễn Thu nói, "Hoàng hậu lại là muội muội của y, trong triều tranh đảng nghiêm trọng, những vị trí then chốt đều có không ít người Mục gia. Tứ thúc nhanh nhất dùng ba tháng, chậm nhất nửa năm đem toàn bộ những người này rửa sạch, tránh cho khi tru diệt chính chủ lại gây ra biến cố."

"Y nhất định sẽ có động tác." Đoạn Lĩnh nói, "Thương Lưu Quân đã bị chúng ta phát hiện, Mục Khoáng Đạt cũng biết Thương Lưu Quân bị chúng ta phát hiện."

Một khi Thương Lưu Quân hiện thân, cũng có nghĩa là kế hoạch mưu phản của y đã bại lộ.

"Dựa theo tin tức của Diêu Phục, Thương Lưu Quân đến giờ vẫn chưa trở lại." Lý Diễn Thu nói, "Diêu Phục đã bài thiên la địa võng, tuyệt đối không để hắn về đến Giang Châu. Lúc này bên cạnh Mục Khoáng Đạt không có người, tứ thúc chỉ cần bố trí một chút, đợi sau khi thu lưới hoàng nhi liền có thể trở về."

Bố trí gì? Đoạn Lĩnh bỗng nhiên ý thức được việc không đúng, thế nhưng nếu Lý Diễn Thu đã không nói y cũng không muốn hỏi nhiều.

Đoạn Lĩnh loáng thoáng cảm giác được, Lý Diễn Thu là muốn đem Mục Khoáng Đạt và Thái Diêm cùng giải quyết một lượt.

"Cơm canh nguội rồi." Lý Diễn Thu nói, "Vũ Độc, bảo Trịnh Ngạn đi hâm nóng thức ăn."

Vũ Độc ứng thanh, bước vào thu dọn thức ăn, sinh hoạt của Lý Diễn Thu cũng không xa hoa, chỉ là bình thường không quen ăn đồ nguội.

"Tứ thúc." Đoạn Lĩnh tuy rằng không muốn nói nhưng vẫn là không nhịn được lên tiếng, "Đáp ứng nhi thần sẽ không mạo hiểm."

Lý Diễn Thu mỉm cười, đáp: "Yên tâm đi."

Không bao lâu, Trịnh Ngạn lại mang cơm nóng đưa lên, Lý Diễn Thu giống như chưa từng nói qua điều gì, chỉ hỏi việc của Nghiệp thành.

"Lúc ở trên đường nghe bách tính nghị luận." Lý Diễn Thu nói, "Ai cũng nghĩ con trị vì Hà Bắc rất tốt."

"Đều là công lao của Phí tiên sinh." Đoạn Lĩnh đáp.

Lý Diễn Thu tán thưởng nói: "Biết dùng người cũng là một loại năng lực."

Đoạn Lĩnh ngượng ngùng cười cười, cùng Lý Diễn Thu nói vài câu, trong lòng thì luôn lăn qua lăn lại suy nghĩ, Lý Diễn Thu muốn an bày thế cục gì mới có thể đem Mục Khoáng Đạt cùng Thái Diêm đồng thời lộng rơi đài.

Thừa tướng cấu kết Thái tử làm phản? Hay là trực tiếp đem tội danh giải mạo Thái tử đổ lên đầu Mục Khoáng Đạt? Đoạn Lĩnh càng nghĩ càng cảm thấy có thể, lại nhìn về phía Lý Diễn Thu.

"Ngày mai lúc rời đi không cần đến nói lời từ biệt." Lý Diễn Thu lại căn dặn, "Đỡ khiến cho tứ thúc chợt thay đổi chủ ý đem hoàng nhi mang về Giang Châu."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, lát sau vành mắt chợt nóng lên, đặt đũa xuống, bước đến tựa vào người Lý Diễn Thu.

"Vũ Độc, ngươi ở lại một lát." Lý Diễn Thu nói, "Nhược nhi nếu đã mệt mỏi thì cứ về nghỉ trước."

Đoạn Lĩnh biết Lý Diễn Thu là có lời riêng muốn phân phó, liền tự trở về phòng.

Màn đêm buông xuống cuồng phong gào thét, Đoạn Lĩnh đợi đến hơn nửa đêm mới thấy Vũ Độc trở về, y ngồi ở trên giường đổi giày, lại hỏi Vũ Độc: "Những lời này tứ thúc đều hỏi qua ngươi?"

"Trước đây đã hỏi qua rất nhiều lần rồi." Vũ Độc đáp.

"Ngày hôm nay nói cái gì?" Đoạn Lĩnh lại hỏi.

Vũ Độc giương mắt nhìn Đoạn Lĩnh, chỉ cười cười không trả lời.

“Nói cái gì?” Đoạn Lĩnh hỏi thêm lần nữa.

“Bảo ta chăm sóc ngươi cho tốt.” Vũ Độc nói, “Đều là căn dặn những chuyện vụn vặt hằng ngày.”

Lúc này Đoạn Lĩnh mới gật đầu.

Nếu Lý Diễn Thu đã quyết định để Lang Tuấn Hiệp đối khẩu cung, như vậy việc quan trọng tiếp theo khi y quay về Nghiệp thành chính là cùng Gia Luật Tông Chân bắt liên lạc, tận lực thu thập chứng cứ minh xác việc qua lại giữa Mục Khoáng Đạt và Hàn Duy Dung.

Hôm sau, lúc Đoạn Lĩnh thức dậy liền đi nói lời cáo biệt cùng Diêu Phục và Lý Tiêu, Diêu Tranh vẫn cứ giữ bộ dáng xa cách đó, không biết có phải là do ngày hôm qua đã bị Lang Tuấn Hiệp làm phật lòng hay không.

“Tứ thúc nói…”

“Huynh ấy hôm nay dậy còn sớm hơn con.” Lý Tiêu đáp, “Đã về Giang Châu trước rồi.”

“A?” Đoạn Lĩnh không nghĩ tới Lý Diễn Thu đã đi rồi.

Diêu Phục lưu y lại dùng điểm tâm xong rồi mới tự mình đưa tiễn xuất thành, lúc gần đi Lý Tiêu lại vội vàng chuẩn bị không ít đồ ăn vật dụng, còn ra lệnh cho một đội quân Hoài Âm theo sau hộ tống, cộng với cả thủ hạ của Đoạn Lĩnh, đoàn xe liền có gần hai nghìn quân lính.

Lý Tiêu đưa Đoạn Lĩnh đến ngoại thành, kéo tay y thấp giọng nói: “Nhược nhi, trừ phi cô trượng phái Trịnh Ngạn truyền tin bảo con trở về, bằng không đừng nên tùy tiện quay lại.”

Đoạn Lĩnh từ nhỏ không có mẫu thân, mặc dù chưa cùng Lý Tiêu trò chuyện được mấy câu, giữa hai cô cháu đã có một loại cảm giác trời sinh thân cận, y không nhịn được ôm nàng một cái.

“Ô Lạc Hầu Mục đâu?” Đoạn Lĩnh lại hỏi Diêu Tranh.

“Buổi sáng đã đi cùng tứ cữu.” Diêu Tranh đáp.

Đoạn Lĩnh chỉ phải lên xe, lưu luyến không rời nói lời cáo biệt cùng một nhà Hoài Âm Hầu, đi theo quan lộ trở về.

Mùa đông khắc nghiệt, một trận phong tuyết cuồng bạo quét qua, quan lộ có không ít nơi bị tắt nghẽn, cũng may gần đây trời trong gió nhẹ, trái lại cũng không quá khó đi. Lúc Đoạn Lĩnh đi ngang qua Định Quân huyện còn thuận tiện gom góp lại số Hà Bắc quân đang đóng trú tại nơi này, bọn họ đã rời đi hơn

nửa tháng, Nghiệp thành một binh một tốt cũng không có, không biết đã biến thành dạng gì. Tần Lang bị áp giải về Giang Châu, sau khi trở về bọn họ còn phải lần nữa an bày chủ tướng Hà Giang.

Mùa đông vừa đến, Hà Bắc biến thành liền biến thành tuyết nguyên nghìn dặm, ngay khi bóng dáng của Nghiệp thành thấp thoáng xuất hiện nơi chân trời, ý nghĩ đầu tiên của Đoạn Lĩnh chính là —— đã về đến nhà.

Y thôi động Bôn Tiêu vượt ra khỏi đội ngũ.

"Này!" Vũ Độc lập tức giục ngựa đuổi theo, Đoạn Lĩnh thả chậm một chút, hai người sóng vai rong ruổi trên cánh đồng tuyết. Trời đất bao la, bình nguyên mênh mông khiến người ta cảm thấy tự do muôn vàn.

"Đã về nhà!" Đoạn Lĩnh mỉm cười nói với Vũ Độc..

Hoài Âm cho dù tốt hơn nữa cũng là nhà của người khác, chỉ có ở đây mới là nhà của bọn họ. Vũ Độc dẫm lên lưng ngựa phi thân về phía Đoạn Lĩnh, rơi chính xác xuống sau lưng y, vươn tay khống chế Bôn Tiêu phóng thẳng vào thành.

"Thái Thú và Giáo Úy đã trở về!"

"Khấu kiến Thái Thú."

"Thái Thú đại nhân, ngài rốt cuộc cũng trở lại rồi!"

Đoạn Lĩnh mang theo một thân tuyết vào phủ, Vũ Độc còng đang ở ngoài giũ áo choàng đã thấy mọi người vây đến. Lâm Vận Tề nói: "Bọn tại chức chờ đến thật khổ! Mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, có đến bốn vạn nạn dân đâu!"

"Lại có người đến?" Đoạn Lĩnh kinh ngạc nói.

Đoạn Lĩnh dẫn toàn bộ quân đội đi, người ở trong thành đúng là không thể không sợ, hơn bốn vạn dân chạy nạn, chỉ cần nháo sự liền không dễ sắp xếp. Bất quá có Phí Hoành Đức ở đây, muốn thu thập bọn họ căn bản chỉ là việc nhỏ.

Phí Hoành Đức ngồi trong thính đường uống trà, vân đạm phong khinh gật đầu cùng Đoạn Lĩnh. Bách tính ven đường đều toát ra một bầu không khí an tường, hiển nhiên không có vấn đề gì lớn.

"Đã xong?" Phí Hoành Đức hỏi.

"Đã xong." Đoạn Lĩnh gật đầu. Những người khác ai cũng không đợi mệnh lệnh mà tự mình vào đúng chỗ.

“Hơn mười ngày trước, lúc chúng ta phái người đến Hà Giang điều binh, Tần tướng quân đã tùy tiện rời khỏi quân trại, hôm nay Hà Giang còn rất loạn.” Phí Hoành Đức nói.

“Không có gì đáng ngại.” Đoạn Lĩnh nói, “Cứ để Vũ Độc mang người đi tiếp thu, lần nữa an bày phó tướng.”

Đoạn Lĩnh vừa rời đi vài ngày trong thành đã nhiều thêm một vạn người, tổng số đã tiếp cận gần bốn vạn. Phí Hoành Đức thi hành tiểu kế, tuyển chọn từ đám lưu dân ra vài người tạo thành đội dân binh, đề bọn họ quản thúc lẫn nhau, tố giác lẫn nhau, càng phân nạn dân ra thành ba bảy thế lực.

Trong lúc nhất thời, nạn dân toàn bộ đều vội vàng nội đấu, ốc không mang nổi mình ốc đừng nói đến có tâm tư đối ngoại.

“Nếu chủ công đã trở về.” Phí Hoành Đức nói, “Không ngại đem những thứ kia phế đi, còn khiển trách lão một phen, phạt vài tháng bổng lộc.”

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười, nói: “Đã làm khó tiên sinh.”

Phí Hoành Đức tận lực giả mặt đen để Đoạn Lĩnh diễn vai chính diện, Đoạn Lĩnh liền phái người đi tuyên bố phế bỏ những điều lệnh gần đây, dù sao quân đội y cũng đã mang về, mọi việc đều dễ giải quyết.

Vũ Độc mang theo cả người vụn tuyết bước vào: “Ta đây lại phái người đi Hà Giang một chuyến.”

“Mấy ngày nữa rồi hãy nói.” Đoạn Lĩnh đáp.

“Vẫn nên mau chóng giải quyết, ứng viên thủ thành Hà Giang đã chọn xong chưa?” Vũ Độc nói.

“Vậy thì Tôn Đình đi.” Đoạn Lĩnh nói.

Tôn Đình ngẩn ra, vội nói: “Thái Thú đại nhân, hạ quan chỉ muốn làm việc cùng ngài.”

“Không quan trọng.” Đoạn Lĩnh còn nói, “Thời kỳ phi thường, ngươi vẫn nên trước hết thay ta ổn định thế cục.”

Đoạn Lĩnh vốn còn định phái Thuật Luật Đoan đi giúp đỡ Tôn Đình, thế nhưng Thuật Luật Đoan lại không muốn rời khỏi y, chỉ có thể tạm thời giao Hà Giang cho Tôn Đình sắp xếp, lại nói: “Chi bằng phiền phức Phí tiên sinh giúp vãn bối trông coi Hà Giang vài ngày.”

“Không ngại.” Phí Hoành Đức đáp, “Chuyện lão phu có thể giúp tự nhiên sẽ cam tâm tình nguyện.”

Vũ Độc nói: "Vậy liền cùng ta đi xem một chút đi, dù sao khoảng cách hai thành cũng gần, không cần quá một ngày đêm liền đến, hiện tại xuất phát đến đêm vừa vặn nghỉ chân."

Vì vậy, Đoạn Lĩnh liền để Lâm Vận Tề khởi thảo công văn, tuyên bố Tần Lang tùy tiện rời khỏi cương vị, rắp tâm bất lương trốn khỏi Hà Giang, bị Vũ Độc phái binh bắt lại, đã giải về Giang Châu phán quyết, hiện tại thành Hà Giang giao cho Tôn Đình tạm thời đảm nhiệm. Y còn đang suy nghĩ xem lúc nào nên triệu hồi huyện lệnh về, lại có thể tìm một thủ hạ thuận tay, dễ bề quản hạt.

Phí Hoành Đức sau khi nhận được công văn liền cùng Lâm Vận Tề đến Hà Giang tuyên đọc, Tôn Đình thì đi thu thập ít hành trang chuẩn bị xuất phát, những người còn lại Đoạn Lĩnh phân phó giúp Phí Hoành Đức dọn dẹp, đem vật dụng tùy thân của lão đưa đến Hà Giang. Sau đó lại dùng thời gian mười ngày làm hạn định, để bọn họ giúp Phí Hoành Đức lần nữa thu dọn trở về.

Tần Lang ở Hà Giang cũng có uy tín nhất định, thế nhưng người đã bị bắt, đám sơn tặc kia nói vậy cũng không còn bao nhiêu thực lực, chỉ cần để Phí Hoành Đức đi thu mua nhân tâm Đoạn Lĩnh liền có thể kê cao gối ngủ, vấn đề không lớn.

Bên ngoài, Thi Thích đang kiểm kê những thứ Hoài Âm đưa đến, bất chợt hoảng sợ chạy vào hỏi Đoạn Lĩnh: "Thái Thú, nhiều hoàng kim như vậy, mọi người là cướp từ đâu về!"

"Nói cái gì đó." Vũ Độc trách mắng, "Đây vốn chính là gia sản của Thái Thú!"

"Bên trong có bao nhiêu tiền?" Đoạn Lĩnh suốt cả hành trình cũng không tiện mở rượng kiểm kê.

"Đủ một vạn lượng vàng thỏi!" Thi Thích nói.

Đoạn Lĩnh suýt nữa ngã lăn ra bàn, cao giọng hỏi lại: "Cái gì? Một vạn lượng?!"

Thi Thích xoay người đi ra ngoài, cầm hai thỏi vàng đến gõ lanh canh bên tai Đoạn Lĩnh. Đoạn Lĩnh chợt cảm giác thứ này vì sao lại nhìn quen như vậy, thập phần kinh ngạc nhìn sang Vũ Độc.

"Đây là ở Đồng Quan?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Có lẽ." Vũ Độc đáp, "Thế nào ở… mà thôi."

Hai người đối diện một chút, Đoạn Lĩnh nhớ đến quan hệ của Diêu Phục và Tây Lương. Hơn mười rương vàng thỏi nọ lúc bọn họ đi chỉ giao lại cho tân nhiệm Thái Thú Đồng Quan, Mục Khoáng Đạt cũng không dám động, như vậy là Lý Diễn Thu phái người mang ra?

Thi Thích dẫn người dọn dẹp bên ngoài, Vũ Độc lại nói: "Đây chính là tài sản của Thái Thú, cũng không phải của công, ngươi đừng làm loạn."

Thi Thích vội nói đã biết, chỉ là nhìn một chút, mở rộng tầm mắt.

Dù sao quan viên của Nghiệp thành nói đến cùng đều là gia thần của Đoạn Lĩnh, ngoại trừ Lâm Vận Tề, chuyện trong phủ Đoạn Lĩnh cũng chưa từng giấu đám người Nghiêm Địch, Thi Thích. Sau khi mở rương, Đoạn Lĩnh liền thưởng cho một người một thỏi vàng, bảo bọn họ đổi thành ngân lượng để chi tiêu, lại bảo Thi Thích phái người đem tám mươi lượng hoàng kim đuổi theo đưa cho Phí Hoành Đức và Tôn Đình, để bọn họ đến Hà Giang còn có chỗ dùng

191. Quyển 3 - Chương 191: Ngày Tết

Cuối cùng cũng đã về đến nhà, Đoạn Lĩnh đầu tiên là lên núi ngâm ôn tuyền rồi mới trở về ăn cơm chiều. Người làm cơm đổi thành Vũ Độc, tuy rằng không mỹ vị như Trịnh Ngạn nhưng lại có cảm giác ấm áp của gia đình. Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy Hà Bắc là một nơi mãn ý, chỉ sợ đây sẽ là khoảng thời gian thanh nhàn sau cùng của y. Năm sau vừa qua đầu xuân, mọi việc sẽ theo nhau mà đến, thế cục đều không còn đơn giản như vậy nữa.

Sắp hết năm, một dãy phương bắc lục tục có lưu dân từ Trung Nguyên trở về, Đoạn Lĩnh liền ra lệnh an trí, để mỗi gia mỗi hộ đều có thể đặt chân trong thành.

Không ít phú gia muốn cầm lại điền địa, Đoạn Lĩnh lại sửa sang mệnh lệnh, đem một ít ruộng mới ngoài thành cho bọn họ, chênh lệch giá trị cũng bồi thường tương ứng.

Ngày hôm sau, Phí Hoành Đức phái người trở về Nghiệp thành báo cáo, tình huống Hà Giang không quá nghiêm trọng, chỉ có một số người rời đi, cũng tương ứng với việc lúc trước Tần Lang chỉ thống lĩnh quân không chính quy đi hành thích Lý Diễn Thu. Về phần Mục Khoáng Đạt làm thế nào lại bắt được liên lạc với Tần Lang, đợi khi Giang Châu thẩm vấn xong hơn phân nửa sẽ có báo cáo trở về.

Đoạn Lĩnh trái lo phải nghĩ, luôn cảm thấy chuyện Lý Diễn Thu muốn làm rất có thể chính là đem Thái Diêm cùng Mục Khoáng Đạt một lưới bắt hết.

Y bàn bạn với Vũ Độc một lúc lâu, cuối cùng Vũ Độc nói: "Nếu như trước hết bày cuộc để Thái tử liên hợp cùng Mục tướng gia, cùng nhau rơi vào bẫy rập, như vậy cũng có khả năng."

"Vậy rốt cục làm sao định tội?" Đoạn Lĩnh nói, "Bảo Lang Tuấn Hiệp làm chứng giả? Chỉ ra việc lập Thái Diêm là do Mục Khoáng Đạt an bày?"

Vũ Độc một mình ngồi trên chủ vị, Đoạn Lĩnh lại ở một bên tự hỏi.

Vũ Độc lại nói: "Mặc kệ thế nào, cứ để cho bọn họ trù bị đi, đem toàn bộ nước đen đều dội lên đầu Mục Khoáng Đạt triều đình trái lại càng dễ tiếp thu hơn. Hôm đó Bệ hạ có nói một câu, dù sao cũng không cần ngươi phải bận tâm."

Mặc dù nói việc này có liên quan trực tiếp đến Đoạn Lĩnh, thế nhưng sau khi y nhìn nhận Lý Diễn Thu, đây liền biến thành vấn đề lớn nhất Lý Diễn Thu phải giải quyết. Tứ thúc của y cũng có tính bướng bỉnh hệt như phụ thân, hai huynh đệ bọn họ đều có ý thức trách nhiệm không đùn đẩy việc cho người khác.

Nói cho cùng, việc Thái tử giả và Mục Khoáng Đạt, chỉ cần Hoàng đế tại vị, cũng không đến phiên Đoạn Lĩnh đi quản.

"Có một phong thư cần ngươi xem qua." Vũ Độc nói, "Tìm được trong đồ cưới của ngươi."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh cúi đầu xem thư, phía trên viết tên Lý Tiêu, còn có ngự ấn công chúa. Vốn lễ vật từ Hoài Âm đưa đến có hai rương sách lớn, thiên văn thuật số, nông canh thơ phú cái gì cũng có, Lý Tiêu quả thực giống như những lời Lý Tiệm Hồng từng miêu tả năm đó, sở học rất rộng, nói không chừng chữ viết cũng là do một tay Lý Tiệm Hồng dạy dỗ.

Lúc còn ở Hoài Âm, Lý Tiêu không có thời gian trò chuyện dài với Đoạn Lĩnh, mà y chưa ở lại được mấy hôm đã phải vội vàng rời đi, chỉ có thể dùng thư giao tiếp. Chuyện thứ nhất là vàng thỏi trong rương, năm đó sau trận Đồng Quan, Lý Diễn Thu biết được tin tức liền phái người mang ra khỏi sơn động cất giữ, thế nhưng Lý Diễn Thu cũng không định nhập số tiền này vào quốc khố, bằng không sau đó rất có thể sẽ bị đám sỹ tộc Giang Châu tìm cách phân chia hết sạch, vì vậy nơi giấu bảo tàng cũng chỉ có rất ít người biết. Mà ở trước mặt Mục Khoáng Đạt, Lý Diễn Thu vẫn thoái thác rằng số vàng đến giờ cứ được cất giấu trong sơn động.

Vì muốn tạm thời đánh lạc hướng tai mắt của Mục Khoáng Đạt và nội các, Lý Diễn Thu đã nhờ Diêu Phục thông tri người Tây Lương bí mật đưa vàng đến Hoài Âm, gởi trong kho của Hầu phủ, đề phòng bất trắc.

Hiện tại Đoạn Lĩnh ở Hà Bắc cần dùng tiền, Lý Tiêu vốn muốn chi ra một ít cho y chi tiêu, phần còn lại sẽ thay y cất kỹ, lúc nào muốn dùng chỉ cần viết thư đến là được. Từ ngữ trong thư vẫn dùng là 'vật nguy quyên chủ', nhưng cái vật quy nguyên chủ này lại mang theo không ít ý tứ sâu xa, dù sao cũng là 'ai tìm được thì của người đó'.

Lý Tiêu viết thư rất dài, trong đó còn bàn đến việc thống trị Hà Bắc, phần lớn đề cập đến thủy lợi điền địa, mở rộng lâm nghiệp… đủ loại phương hướng. Đoạn Lĩnh sau khi xem xong không khỏi vỗ án tán dương, chuẩn bị theo đó điều chỉnh kế hoạch đầu xuân.

Trong khoảng thời gian y rời đi, Hà Bắc và Sơn Đông đã tạm thời thành lập thương lộ, mặc dù thời tiết giá lành, quan đạo khó đi, thế nhưng chỉ cần xuân về băng tan đã có thể lập tức thông thương.

Đoạn Lĩnh dự bị đem một vạn lượng hoàng kim này dùng phương thức cho vay đổi thành bạc trắng, chậm rãi tung ra ngoài, đưa vào trong tay bách tính, để bọn họ trang trải sinh hoạt, sau khi thu hoạch vụ thu mới trả lại.

Tiếp đó Đoạn Lĩnh triệu Thuật Luật Đoan đến, Thuật Luật Đoan đã theo dưới trướng y hai tháng, vẫn luôn trung thành cẩn cẩn hơn nữa lại rất ít nói, bình thường luôn ở cùng đám sỹ tốt, lại chưa đón dâu, có chuyện gì chưa từng để lộ ra ngoài.

Đoạn Lĩnh trước hết viết một phong thư, bảo hắn trở về Liêu quốc một chuyến đưa cho Gia Luật Tông Chân, thuận tiện mang theo một ít lễ vật cuối năm, thăm dò tình huống Liêu trào. Trong thư còn hỏi Gia Luật Tông Chân có việc gì cần bọn họ hỗ trợ hay không, đồng thời thảo luận việc chung thân đại sự của Thuật Luật Đoan.

Tương lai nếu y thuận lợi về triều, vẫn nên cấp cho Thuật Luật Đoan một mối hôn sự, để y dùng thân phận người phát ngôn của Thái tử trở về Liêu quốc.

Thuật Luật Đoan cầm lấy thư tín, lập tức đi một chuyến về Trung kinh.

Đoạn Lĩnh xử lý xong mọi chuyện cả người đều nhẹ nhàng, liền muốn cùng Vũ Độc ra ngoài dò xét.

"Này, trong túi có tiền sống lưng liền cứng rắn." Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh cười hắc hắc, chuẩn bị tán chút tài, Vũ Độc lại nói: "Vốn cũng muốn đưa ngươi đi mua chút hàng tết, trù bị mừng năm mới."

Bất tri bất giác đã gần đến tất niên, mọi chuyện đều được sắp xếp thỏa đáng, cũng nên nghỉ ngơi một đoạn thời gian, chỉ không biết bên phía Giang Châu mọi việc đã thế nào. Lý Diễn Thu phải cô đơn đón năm mới trong cung, có chút quá mức vô vị hay không?

Đoạn Lĩnh dò xét một vòng, còn đặc biệt chạy đến khu vực lưu dân liếc nhìn. Thành cũ của Nghiệp thành vốn hướng về bắc diện, dựa theo Tầm Thủy mà lên, sau đó Liêu quốc xâm lấn, dân cư không ngừng di chuyển, vậy nên tường thành mới được bố trí như bây giờ.

Thành bắc phần lớn đều là nhà hoang, lúc lưu dân xuôi nam Đoạn Lĩnh liền đem nơi này quy hoạch thành khu tạm trú, vốn chỉ dự trù chỗ ở cho năm nghìn người, lúc này đã lên đến bốn vạn, tự nhiên không khỏi có vẻ chen chúc.

Lưu dân xuôi nam, ưu tiên an trí người già phụ nữ và trẻ em, có không ít người xanh xao vàng vọt, dựa vào cháo cứu tế mà duy trì hơi tàn, Đoạn Lĩnh vừa trở về đã lệnh cho quân sỹ phát gạo và mỳ xuống, cho lưu dân vay tạm. Vũ Độc còn tự móc tiền túi mua về bốn đầu heo cùng hai con dê, các loại kẹo đường, bột mì và gạo tẻ, chuẩn bị đến tết liền mang ra cho người trong phủ đồng loạt ăn mừng.

Cuối năm vừa đến, những thân hào trong thôn phủ khắp Hà Bắc đều cử người đến chúc tết Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh, phần lớn đều là lão đàu râu bạc, xếp thành một hàng dập đầu trước quan phụ mẫu. Đoạn Lĩnh vội vàng nâng người dậy, nói: "Lễ vật cùng hương cống ta chỉ thu một ít xem như ý tứ, năm nay mọi người cũng không dễ dàng, cứ mang trở về mà dùng"

Vũ Độc ại bảo người đến kho phủ lấy tiền, coi như lì xì những thân hào này, lộc lớn đầu năm, mọi người đều không ngừng nói lời khen ngợi, Đoạn Lĩnh cũng không nghe được có bao nhiêu thật tình. Chỉ là có vài người đặc biệt biết chọn chính tích của Đoạn Lĩnh ra nói, khiến y nghe được cũng không khỏi lâng lâng.

Sắc trời dần tối, Vũ Độc liền lưu khách lại nghỉ tạm trong phủ Thái Thú, thiết yến khoản đãi. Đoạn Lĩnh lại phân phó Lâm Vận Tề cùng Vương Chinh ra ngoài hỏi thăm một chút, xem có nơi nào cần Thái Thú xử lý công sự không.

Năm rồi thân hào nông thôn đến Nghiệp thành là không thể tiến nhập phủ Thái Thú, sau khi đưa lễ vật, lại trình lên bản báo cáo tình hình đều tự mình trở về. Năm nay đổi thành Đoạn Lĩnh, vừa thiết yến vừa phát thưởng, mọi người tự nhiên vô cùng vui sướng.

Thật vất vả mới tiễn đưa thân hào xong, hôm sau Đoạn Lĩnh lại phải chủ trì phủ yến, thết đãi văn võ dưới trướng, ủy lạo thủ hạ. Chỉ là hôm nay mọi việc liền tùy tiện hơn nhiều lắm, Phí Hoành Đức và Tôn Đình còn đang ở Hà Giang, tạm thời cũng không có quá nhiều tình huống xử lý.

Hôm qua Đoạn Lĩnh nói lời xã giao đã nói đến khan tiếng, vừa khai tiệc liền nói: "Mọi người đều cực khổ, năm nay vô luận là người cùng bản quan từ Giang Châu đến đây, còn là viên chức nguyên bản của Nghiệp thành cũng thế. Nếu không có mọi người, vị Thái Thú như ta đây tự nhiên không thể đảm đương tốt như vậy.."

Mọi người lập tức khiêm nhượng, nói nào có công lao, muốn xét khổ cực cũng là Giáo Úy khổ cực nhất.

Vũ Độc thầm nghĩ đây mới xem như tiếng người, Đoạn Lĩnh liền mỉm cười dẫn đầu nâng chén. Mọi người sát ngôn quan sắc, liều mạng chạy đến nịnh bợ Vũ Độc, Vũ Độc liền uống nhiều vài chénn, cả buổi tiệc hòa thuận vui vẻ.

Đoạn Lĩnh còn nói: "Đầu xuân năm sau Nghiệp thành sẽ có biến động cực lớn, đến lúc đó còn cần chư vị tận lực phối hợp với ta."

Vương Chinh đáp: "Đó là tự nhiên, có Thái Thú đại nhân trông coi, sẽ không xảy ra bất cứ sai lầm gì. Mọi người chỉ cần nghe hiệu lệnh của ngài, tận tâm tận lực là được."

Đoạn Lĩnh có điểm phiền muộn, cười nói: "Ngày nào đó nếu ta không có mặt ở Nghiệp thành mà mọi người cũng có thể như vậy, ta liền an tâm."

Mọi người đều nghe ra một chút ám chỉ, thế nhưng lúc trước Đoạn Lĩnh cũng thường xuyên ra ngoài, y đến đây nhậm chức nửa năm, trong đó chí ít đã có ba tháng biệt tăm, trong thành chỉ có Phí Hoành Đức chiếu ứng nên mọi người cũng xem đó làm thường.

Nói như vậy, sang năm khả năng Đoạn Lĩnh không ở trong thành trấn giữ còn rất lớn, Nghiêm Địch tự nhiên hiểu rõ ý tứ, nói: "Mỗi người đều có cương vị công tác, tự an bổn phận, nguyên bản liền không cần làm phiền đại nhân. Mọi việc đều có trật tự sẵn, tiền nhiệm cũng là như vậy, cả một tòa thành vốn nên

giống như guồng nước, cho dù không có người đẩy cũng phải tự tiến về phía trước mới đúng."

Đoạn Lĩnh gật đầu, cười nói: "Lời này không sai, nào, bổn quan mời mọi người một chén."

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc chạm ly, ngửa cổ uống cạn, mọi người cũng theo đó hào hứng kính rượu. Tuy là tiệc tất niên, thế nhưng giữa những câu chuyện phần lớn đều là tâm sự, vừa nói vừa uống, đến khi tan tiệc Vũ Độc đã nốc cả cân rượu, chỉ yên lặng nhắm mắt lại nghe mọi người trò chuyện.

Ngày hôm sau đã là đêm trừ tịch rồi, Đoạn Lĩnh cũng không giữ người lại, ăn xong liền ra lệnh tan tiệc, ngay cả sỹ binh trong phủ cũng được cho về nhà ăn tết. Cả tòa phủ Thái Thú rộng lớn như vậy đều trống rỗng, chỉ còn ba tiểu binh chưa thành thân, phụ mẫu đều đã qua đời, ngày trừ tịch chỉ cần lên núi tảo mộ, đêm giao thừa liền cứ thế cùng Đoạn Lĩnh và Vũ Độc ăn cơm đoàn viên.

"Đã đến tất niên rồi." Đoạn Lĩnh nói.

"Ừ." Vũ Độc mang theo men say, một tay đặt ở trên trán, ngón cái cùng ngón trỏ vươn dài xoa xoa thái dương của mình, "Năm ngoái chỉ lo việc học của ngươi, năm nay cuối cùng cũng xem như có thể thanh thản qua một cái tết."

Cũng đã tất niên rồi, không biết Bạt Đô lại đang làm gì, người Nguyên sẽ không đón tết theo người Hán, ngay cả người Liêu cũng là sau khi xuôi nam mới từ từ tiếp nhận ngày lễ của Hán nhân.

Năm đó khi còn ở thượng kinh, vừa đến mồng tám các gia đình người Hán đều đã bắt đầu rộn rịp, nhà của Bạt Đô lại luôn luôn vắng ngắt, không có không khí lễ hội gì. Lang Tuấn Hiệp còn vội vàng mua pháo nổ, dẫn theo Đoạn Lĩnh ra ngoại thành chơi đùa.

"Ngươi còn chưa mua pháo cho ta đâu." Đoạn Lĩnh nói với Vũ Độc.

Vũ Độc tiện tay vỗ vỗ Đoạn Lĩnh, chỉ là vẫn không mở mắt, nói: "Đã mua từ sớm, đặt trong phòng kho, mồng một dẫn ngươi đi đốt. Điểm tâm đãi khách ngày tết cũng đã bảo hạ nhân mua rồi, câu đối xuân mai mới cần dán lên, ngươi đừng lộn xộn tự làm, cẩn thận trượt ngã."

Đoạn Lĩnh mỉm cười nằm xoài vào lòng Vũ Độc, Vũ Độc cả người mùi rượu, cả hai tựa sát vào nhau không nói lời nào.

"Hương vàng cũng đã chuẩn bị xong." Vũ Độc nói, "Ngày mai ngươi tế phụ thân ngươi, ta tế sư phụ, sư nương cùng sư tỷ."

"Được." Đoạn Lĩnh có chút ngẩn ngơ đáp.

Đến giữa đem, Đoạn Lĩnh đang muốn ngủ, đợi mai mới gọi người đến dọn dẹp, chợt nghe bên ngoài có

thanh âm gõ cửa.

"Đại nhân." Thủ vệ nói, "Thuật Luật Đoan đã trở về."

Vũ Độc lập tức tỉnh rượu hơn phân nửa, Đoạn Lĩnh vốn muốn để Thuật Luật Đoan đi nghỉ ngơi trước, bảo hạ nhân chuẩn bị thức ăn thì Vũ Độc đã lên tiếng: "Truyện hắn tiến vào."

192. Quyển 3 - Chương 192: Nhìn Vật

Thuật Luật Đoan đã trở về, khoác áo choàng, vai trái đeo theo một tai nải phồng phồng, bước lên muốn hành lễ. Đoạn Lĩnh tự mình đỡ người ngồi dậy, nói vài lời cực khổ.

Đoạn Lĩnh để Thuật Luật Đoan ngồi vào chỗ, lại rót chút rượu, vẫn là ấm, còn hạ lệnh mang thịt dê lên cho hắn ăn. Lúc này Thuật Luật Đoan mới ngồi xuống, cũng không khách khí mà uống rượu ăn thịt.

Ăn một đũa thịt, uống một chén rượu xong Thuật Luật Đoan mới nói: "Bệ hạ hỏi thăm sức khỏe của ngài."

"Trung kinh thế nào?" Vũ Độc hỏi.

"Có thư." Thuật Luật Đoan lấy ra thủ thư của Gia Luật Tông Chân giao cho Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh cầm một thanh dao nhỏ rọc sáp phong trên thư, phía trong có hai tờ giấy, tờ thứ nhất là thư do đích thân Gia Luật Tông Chân viết.

Đo ạn Lĩnh:

Tùy tín có m ột phong li ệt kê ch ứng c ứ tr ọng y ếu, cung quân s ử d ụng.

Tông Chân.

Thuật Luật Đoan: "Bệ hạ đã đoạt quyền của Hàn Duy Dung, cẩn mật bố trí, chuẩn bị mùa săn đầu xuân năm sau triệt để giải quyết."

"Thái hậu đâu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Thuật Luật Đoan đáp: "Thái hậu đã chịu sự khống chế, Bệ hạ thỉnh ngài không cần lo lắng."

Đoạn Lĩnh lại mở phong thư còn lại ra, đây là thủ thư Trương Sính viết cho Hàn Duy Dung. Bút tích của Trương Sính y đại thể vẫn nhận ra được, lúc còn trong Mục phủ, Đoạn Lĩnh cũng gặp qua không ít thứ do Trương Sính viết.

Mục Khoáng Đạt quả nhiên cáo già, ngày cả thư từ qua lại cùng người Liêu, vì tránh lưu lại bất luận nhược điểm gì toàn bộ đều dùng bút tích của Trương Sính trao đổi, như vậy đủ cho Mục Khoáng Đạt mượn danh 'Không nhìn rõ thuộc hạ' mà trốn tránh trách nhiệm.

Trong thư vẫn chưa nhắc đến bất luận thứ gì có liên quan đến Lý Tiệm Hồng, Mục Khoáng Đạt chỉ báo cho Hàn Duy Dung đã đến thời cơ, có thể động thủ trừ bỏ Gia Luật Đại Thạch.

"Khả năng còn chưa đủ." Đoạn Lĩnh nói, "Nhưng miễn cưỡng có thể dùng, phải xem dùng như thế nào."

Hiện tại Trương Sính đã bị Lang Tuấn Hiệp diệt khẩu, hoàn toàn là chết không đối chứng, Lý Diễn Thu muốn chính là một chứng cứ có thể thuyết phục văn võ cả triều. Trương Sính từ trước đến nay đều là gia thần của Mục Khoáng Đạt, gán cho họ Mục một tội chỉ điểm, tuy rằng có thể mang người hạ ngục nhưng lại không thể trảm lập quyết.

Dù sao Mục Khoáng Đạt còn có thể biện bạch, bản thân mưu sát Gia Luật Đại Thạch cũng không có chỗ tốt gì, chính là có người mưu hại.

Thuật Luật Đoan lại mang ra một thanh kiếm, Gia Luật Tông Chân đã làm riêng cho nó một cái vỏ khác, thế nhưng Đoạn Lĩnh vừa nhìn liền nhận ra đó là Thiên tử kiếm của Khả Hãn Hốt Tất Liệt, chuôi kiếm còn đính một viên tùng thạch xanh biếc.

"Soát được từ chỗ Hàn Duy Dung?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Hàn Duy Dung đã tặng nó cho một bộ khúc họ Hô Diên Na, Hô Diên Na lại bị phái đi Hồi Hột làm công sự. Sau khi Bệ hạ trở về liền hạ lệnh xét nhà, thu được trhanh kiếm này."

"Chỉ tiếc không phải Trấn Sơn Hà." Đoạn Lĩnh cau mày, giương mắt nhìn Vũ Độc. Vũ Độc tiếp nhận Thiên tử kiếm, rút ra nhìn thoáng qua, hỏi: "Ngươi xác định là nó?"

Đoạn Lĩnh từng dùng qua thanh kiếm này một đường trốn chết khỏi Thượng kinh, tối hậu bị mất ở ven hồ. Chắc là sau khi Nguyên quân rời đi, Liêu nhân trùng nhập Thượng kinh có người nhặt được lần nữa mang theo, cuối cùng qua mấy hồi trằn trọc lại lưu lạc đến Trung kinh, bị hiến cho Hàn Duy Dung.

"Như vậy khả năng duy nhất của Trấn Sơn Hà chính là rơi vào tay người Nguyên." Đoạn Lĩnh nói, "Chỉ phải để Bạt Đô đi tìm, tìm được rồi liền dùng Thiên tử kiếm đổi với hắn."

Vũ Độc "Ừ" một tiếng, nhíu mày suy tư, lát sau lại hỏi: "Trong hành trang có những gì?"

Thuật Luật Đoan mở hành trang ra, đem từng thứ bên trong đặt ra ngoài, một cái hộp gỗ, hai thanh mộc cung đã tróc sơn, cùng với một hộp gấm.

Đợi Đoạn Lĩnh nhìn thấy những thứ trong hành trang liền cảm thấy như sét đánh, buông thư chậm rãi đứng lên đi tới trước mặt Thuật Luật Đoan, tiếp nhận những món đồ nọ.

Trong hộp gỗ là lệnh bài Đoạn Lĩnh và Thái Diêm đã từng dùng trong học đường, đã bị lửa thiêu đến đen kịt.

Thuật Luật Đoan phân trần: "Bệ hạ nói, học đường đã bị đốt qua một lần, tìm không được quyển trục lúc đó, chỉ có những thứ này."

Đoạn Lĩnh xem lệnh bài xong lại xoa xoa thanh cung, đây là cung dùng lúc luyện tập trong Ích Ung quán, năm đó mỗi thiếu niên đều lĩnh được một thanh, trên cung có khách tên riêng, phòng ngừa lẫn lộn.

Hộp gấm đẹp đẽ quý giá, Đoạn Lĩnh theo trực giác cảm thấy, nhất định là một thứ vô cùng trọng yếu. Y ngừng thở mở ra.

Bên trong là một phong thư, không ghi tên người truyền tin cũng không có lạc khoản, màu giấy phát hoàng vẫn giống hệt năm đó.

Đoạn Lĩnh run rẩy mở thư ra, mặt trên chỉ có hai hàng chữ ——

'Quân v ấn quy kỳ v ị h ữu kỳ, ba s ơn d ạ vũ tr ướng thu trì. Hà đ ương c ộng ti ễn tây song chúc, kh ước tho ại ba s ơn d ạ vũ thì.'. 'Ch ờ ta.'

Đây là phong thư cuối cùng Lý Tiệm Hồng viết cho y, ngày đó sau khi nhận được thư, y đã giấu dưới gối đầu, vì nhất thời hoài niệm phụ thân nên không lập tức đốt đi mà cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ hai tỉnh lại cũng là lúc Nguyên quân công thành, y vội vàng mò lấy bội kiếm xuất ngoại nghênh chiến, sau đó liền triệt để quên mất thứ này.

Đoạn Lĩnh nhìn lá thư trân trối, thật lâu không nói được lời nào, khóe miệng mang theo nét cười ôn nhu.

"Bệ hạ nói." Thuật Luật Đoan tiếp lời, "Ngài chỉ có thể tìm được những thứ này cho đại nhân làm chứng cứ, bảo thuộc hạ cẩn trọng chuyển giao."

Đoạn Lĩnh dĩ đắm chìm trong trong trí nhớ, nhất thời hoảng hốt không đáp lại được, Vũ Độc cũng lại nhìn chằm chằm vào phong thư này, lát sau Đoạn Lĩnh mới giương mắt nhìn Vũ Độc.

“Đem cất lại.” Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh gật đầu, xem lá thư như trân bảo, trịnh trọng thu hồi.

“Đợi một lát.” Đoạn Lĩnh nói với Thuật Luật Đoan, “Đa tạ ngươi đã vất vả như vậy, lặn lội đường xa còn mang theo nhiều đồ vật trở về.”

Thuật Luật Đoan gật đầu, cũng không nhiều lời, chỉ hướng về phía Đoạn Lĩnh hành lễ.

“Ngủ đi.” Vũ Độc nói, “Mọi việc ngày mai lại nghĩ, đã sắp năm mới rồi.”

Lúc ngủ, Đoạn Lĩnh lại mở thư nhìn thoáng qua thêm một lần, Vũ Độc nhận lấy thư, đem nó gấp lại, cất kỹ.

Đoạn Lĩnh biết Vũ Độc không hy vọng y nhìn vật nhớ người, thế nhưng hiện tại y cũng đã dần quen. Giống như những lời lúc sinh tiền Lý Tiệm Hồng từng nói, có vài người định trước chỉ là khách qua đường trong sinh mệnh của ai đó, tương tụ tẫn hoan, ly biệt nhược khổ. Dù sao cũng có một câu như vậy —— nhân sinh bất tương kiến, động như sâm cùng thương.

Y đã rất lâu không mơ đến phụ thân rồi, là từ lúc nào bắt đầu đâu?

Tựa hồ là từ sau khi ly khai Đồng Quan, trở lại Giang Châu, đến Bạch Hổ Đường, cái đêm cùng Vũ Độc bên nhau; đêm trước khi thi đình; ngày trở thành khâm điểm Thám Hoa lang; rời Giang Châu bắc thượng; đến Hà Bắc đảm đương Thái Thú; ngày nhận lại cùng Tứ thúc; đi Hoài Âm, gặp mặt cùng Ngũ cô…

Phảng phất như từ một thời khắc kỳ dị nào đó, phụ thân đã không còn xuất hiện trong giấc mộng của y.

Là từ lúc nào? Đoạn Lĩnh cẩn thận nhớ lại, rốt cục cũng biết, có lẽ là từ hôm y công khai thân phận cùng Vũ Độc trong rừng phong đỏ rực như mộng ảo kia.

Đoạn Lĩnh quay đầu nhìn Vũ Độc, Vũ Độc đang nghiêng người lo lắng quan sát y, gương mặt anh tuấn, mày kiếm hơi nhíu, cánh tay cường tráng vây lấy y.

Gương mặt hai người tiếp cận sát sao, Vũ Độc rất ít nói những lời an ủi vào thời điểm thế này, chỉ là an tĩnh cùng y.

Đoạn Lĩnh hơi vươn người lên, nhẹ nhàng hôn môi Vũ Độc.

“Ngươi trưởng thành.” Vũ Độc quan sát Đoạn Lĩnh.

Những lời này Vũ Độc đã nói qua rất nhiều lần, thế nhưng mỗi lần giống như lại có ý nghĩa khác nhau.

Đoạn Lĩnh vùi vào trong lòng Vũ Độc lại, vuốt ve vòm ngực của hắn.

"Nơi này không có nửa khối ngọc hoàn." Vũ Độc nói.

"Ngươi ngay cả dấm của Tứ thúc cũng muốn ăn." Đoạn Lĩnh cười nói, nghĩ thầm rồi sẽ có, trong cõi u minh phảng phất phụ thân đã giao cho Vũ Độc một trách nhiệm nào đó.

Người ấy vẫn luôn ở đây, chẳng bao giờ rời đi.

Đoạn Lĩnh nhắm hai mắt lại, hô hấp đôi bên đan xen, nhưng vừa lúc đó, y chợt nghe được một tiếng vang vô cùng nhẹ, giống như có một con mèo đang dẫm lên mái ngói phủ đầy băng tuyết.

Vũ Độc lập tức đứng dậy, không đợi Đoạn Lĩnh mở miệng liền tung người khỏi giường, chân trần đạp lên án kỷ, giữa không trung đảo người, một cước đá bay mộc án!

Mộc án mãnh liệt đánh về phía cửa phòng, xung lực chấn vỡ lớp gỗ, bay thẳng ra ngoài!

Có thích khách! Đến giờ Đoạn Lĩnh mới phản ứng được, tháo xuống trường cung trên tường, rút một mũi tên trong bao ra, giương cung cài tên. Ngay sau đó, thích khách bên ngoài trả về một chưởng, vỗ vào mộc án, án kỷ lần thứ hai xoay tròn bay trở vào, Vũ Độc đá ra hai cước liên hoàn, chụp lấy Liệt Quang kiếm đang treo bên vách giường.

Án kỷ bị đạp nát, đồng thời, Liệt Quang kiếm ra khỏi vỏ!

Mũi kiếm vạch ra một đạo hồ quang, một thanh kiếm khác cũng lóe ra hồ quang đồng dạng, song kiếm giao thác.

"Thương Lưu Quân!" Đoạn Lĩnh gầm lên.

Ngay sau đó, Đoạn Lĩnh bắn một mũi tên xuyên qua giấy dán cửa, "Vút" một tiếng đâm tới!

Người bên ngoài toàn thân hắc y, che mặt, thân hình cao lớn, có thể cùng Vũ Độc giao thủ mấy hiệp không phân thắng bại, ngoại trừ Thương Lưu Quân còn có thể là ai?!

Vũ Độc hét lớn một tiếng, mượn lực xoay người, chém ra một thức Liệt Quang kiếm tràn ngập khí phách!

Thương Lưu Quân cũng không đánh trả, chỉ lui về sau một bước, đồng thời hai tay xòe ra ném Bạch Hồng

kiếm xuống đất.

Một kiếm của Vũ Độc đâm đến trước mặt Thương Lưu Quân, sít sao ngừng lại, kiếm phong sượt qua cơ thể đối phương, đem y phục dạ hành của hắn cắt ra một đạo vết rách, kéo dài từ vai trái đến sườn phải, để lộ ngực bụng.

Thương Lưu Quân đứng yên, hai tay mở rộng, ý bảo trên người đã không còn binh khí. Vũ Độc một thân áo đơn, chân trần mà đứng, tay phải cầm kiếm. Gió nổi lên, hoa tuyết tung bay, cuốn theo mái tóc dài của hắn phơ phất.

"Ngươi muốn làm gì?" Vũ Độc trầm giọng nói.

Đoạn Lĩnh nhìn theo bóng lưng của Vũ Độc, có loại ảo giác tựa như lại nhìn thấy bức tượng bạch hổ điêu khắc tràn đầy lực lượng kia.

Thương Lưu Quân hơi thả lỏng, nặng nề quỳ xuống đất, giống như đã dùng hết khí lực toàn thân.

"Sư phụ, cứu ta." Trong ngữ điệu của Thương Lưu Quân đã có chút run rẩy.

Đoạn Lĩnh vẫn còn bị vây trong cực độ khiếp sợ, chuyển hướng đến bên cạnh Vũ Độc, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hiện giờ đã canh tư, Thương Lưu Quân kéo khăn che mặt xuống, đã tiều tụy không còn hình người, phần má hóp vào, đầy cằm râu lún phún, y phục tả tơi, vết xăm trên mặt cũng đã sắp bị râu che mất.

Hắn ngồm ngoằm ăn bánh nướng, lại uống ừng ực không ít trà, lau miệng một cái, thở dài.

"Sớm biết hôm nay, ngày đó hà tất?" Đoạn Lĩnh nói.

Ánh mắt của Đoạn Lĩnh dời từ Thương Lưu Quân về phía ấm trà, sau đó ngược lại nhìn Vũ Độc, Vũ Độc gật đầu, ý bảo y không cần lo lắng.

"Ăn cũng ăn xong rồi." Thương Lưu Quân bất đắc dĩ nói, "Có thể nghe ta nói một chút sao."

Đoạn Lĩnh biết dùng tâm tư cẩn mật của Vũ Độc, nhất định đã thả độc dược trong trà hoặc bánh của Thương Lưu Quân, mặc dù không đến mức khiến hắn vừa nói bậy liền thất khiếu đổ máu mà chết, thế nhưng ạm thời hạn chế công lực của hắn vẫn là không tránh khỏi.

"Ngươi muốn nói cái gì cứ nói đi." Đoạn Lĩnh nói, "Nhưng ta vẫn chưa quên, lúc ở dưới chân Định Quân sơn, ngươi là muốn đem ta đồng loạt hạ sát"

193. Quyển 3 - Chương 193: Căn Nguyên

Thương Lưu Quân giải thích: "Ta chỉ là muốn kéo ngươi xuống nước, sau đó lại cứu ngươi."

"Thối lắm!" Đoạn Lĩnh không khách khí nói.

"Ta hướng Bạch Hổ tinh quân phát thệ." Thương Lưu Quân giơ ba ngón tay lên, nói, "Nếu dối gạt ngươi trời tru đất diệt, Mục tướng gia cũng từng căn dặn, đừng ngộ thương ngươi."

"Sau đó sẽ bắt ta giải về Giang Châu sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Y hoàn toàn không rõ ràng Thương Lưu Quân có biết thân phận của mình hay không, nhưng y mơ hồ cảm giác được, lần này Lý Diễn Thu đi Hà Bắc, chỉ cần Mục Khoáng Đạt vừa biết y liền không tránh khỏi liên quan.

Thương Lưu Quân đáp: "Thật sự không có! Mục tướng gia chỉ sợ Trịnh Ngạn biết ngươi cùng Trương Sính ở Thượng Tử có lui tới, khiến ngươi cũng bị phiền hà."

"Vậy ngươi vì sao muốn giết Vũ Độc?" Đoạn Lĩnh trầm giọng nói.

Một khắc kia, Đoạn Lĩnh có loại uy nghiêm không chấp nhận chất vấn, vô số kinh nghiệm qua sinh tử tồn vong khiến Thương Lưu Quân biết đây chính là thời khắc quyết định sinh tử của bản thân, cái đáp án này trực tiếp ảnh hưởng đến phán quyết của Đoạn Lĩnh với hắn.

"Ta không có cách nào." Thương Lưu Quân nói, "Không phải là các ngươi chết chính là Mục gia vong, đổi thành các ngươi ở vị trí của ta cũng sẽ làm như vậy."

Thương Lưu Quân ngẩn đầu nhìn Vũ Độc, Vũ Độc cũng không hiện hỉ nộ chỉ là nhấp một ngụm trà.

"Ta cùng với Vũ Độc không cừu không oán." Thương Lưu Quân lại nói, "Sát nhân, đều là phụng mệnh hành sự, có chút người ta thực sự không muốn giết, nhưng lại không thể không làm như vậy."

Vũ Độc đáp: "Thương Lưu Quân, ngày đó nếu không phải Tiên đế đúng lúc đến, chỉ sợ hôm nay ta cũng sẽ không còn ngồi ở nơi này nữa."

Thương Lưu Quân bỗng nhiên nhớ đến năm đó lúc Triệu Khuê bỏ mình, hắn cũng đã phụng mệnh đến giết Vũ Độc, đã ra tay hai lần đều chưa từng đắc thủ.

"Bạch Hổ Đường có một quy củ bất thành văn." Vũ Độc nói, "Dùng thân phận của tứ đại thích khách, phàm là ra tay giết người, chỉ cần một lần giết không chết liền phải chịu thua, không tiếp tục đuổi giết nữa. Trừ phi hai bên có huyết hải thâm cừu."

Có chuyện này sao? Đoạn Lĩnh vẫn là lần đầu tiên nghe nói đến.

Thương Lưu Quân không trả lời, Vũ Độc lại nói: "Hiện tại, chúng ta rốt cuộc đã có thể nói đến một ít chuyện cũ chuyện năm đó rồi."

Hắn buông chén trà xuống, nhìn chằm chằm vào Thương Lưu Quân, nói: "Ta không có hứng thú với cái mạng này của ngươi, nếu ngươi không trả lời đúng sự thật liền tự có người đến lấy mạng của ngươi, không cần ta tự mình động thủ."

Đoạn Lĩnh đứng lên nói: "Ta tránh mặt thôi."

"Không cần." Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ hiện tại cho dù không nghe, sau đó Vũ Độc khẳng định cũng sẽ kể lại với y, lảng tránh chỉ khiến Thương Lưu Quân thêm xấu hổ mà thôi, nếu đã như vậy liền đơn giản không xem mình như người ngoài, một mực nghe xong.

"Nhiệm vụ Công Tôn phu nhân giao cho ngươi là gì?" Câu đầu tiên Vũ Độc hỏi.

"Khu trục hồ lỗ, bảo hộ chủ nhân Trấn sơn hà." Thương Lưu Quân thở dài, nói, "Năm ấy Thượng Tử lâm lạn, cả vùng Trung Nguyên khuất nhục, Bạch Hổ tứ môn lần nữa nhập thế, ai lại không vì cái này?"

"Vì sao lại tìm nơi nương tựa chỗ Mục Khoáng Đạt?" Vũ Độc lại hỏi.

"Vậy ngươi vì sao lại tìm Triệu Khuê?" Thương Lưu Quân phản vấn.

"Là ta đang hỏi ngươi, không phải ngươi đang hỏi ta." Vũ Độc lạnh lùng nói.

"Sư thừa tuyển." Thương Lưu Quân nói, "Công Tôn phu nhân tuyển Triệu Khuê, ta tuyển Mục tướng gia, du hiệp Triệu Tử Hiên chọn Diêu Phục, thu Trịnh Ngạn làm đồ đệ. Chỉ có Ô Lạc Hầu Mục, dưới sai sót ngẫu nhiên lại theo đúng người."

Như vậy Đoạn Lĩnh mới biết, hóa ra trong việc này còn ẩn giấu nội tình, trong đầu mường tượng ra bộ dạng của sư phụ Thương Lưu Quân, nói không chừng cũng là một nữ tử xinh đẹp cả ngày dùng khăn che mặt.

"Dựa vào cái gì để tuyển là thế nào?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Loạn thế chi tranh vừa khởi." Thương Lưu Quân đáp, "Bạch Hổ Đường di huấn, môn nhân nhập thế tìm kiếm người thích hợp, đến trợ giúp hắn thống nhất loạn thế, trở thành đế quân tân nhậm."

Đoạn Lĩnh nhạy bén nhận thức được một cái vấn đề —— nhưng Bạch Hổ Đường cùng Lý gia không phải cùng ngồi cùng ăn sao? Vũ Độc từng nói, nhiệm vụ của Bạch Hổ Đường là thủ hộ giang sơn, lẽ nào hắn lừa gạt y sao?

Đoạn Lĩnh liếc nhìn Vũ Độc, đối phương trầm giọng nói: "Trấn sơn hà ở trong tay của ai liền nghe hiệu lệnh của người đó. Bao năm qua thanh kiếm nọ vẫn được triều đình nắm giữ."

"Thế nhưng không ai nguyện ý theo Trấn sơn hà." Thương Lưu Quân thở dài, nói, "Tất cả mọi người đều muốn thanh kiếm kia, đây là vấn đề."

Thương Lưu Quân vẫn không biết thân phận của Đoạn Lĩnh, đứng trước mặt y thẳng thắn giải thích: "Ta không tin sư phụ, sư nương ngươi lại không phải như thế. Tệ đoan của Đại Trần đã kéo dài lâu ngày, nhân một hồi phân tranh dưới triều Hiếu Đế mà triều đình cùng Bạch Hổ Đường kết thù, năm đó khi Du Lâm kiếm phái cùng Bạch Hổ Đường nổi lên tranh chấp, Hiếu Đế lại ngồi yên không lý đến, Bạch Hổ tứ môn cũng sẽ vì đó không tiếp tục nâng đỡ Lý gia."

"Nhưng Tiên đế đã giết Duyên Đà." Vũ Độc nói, "Dọn sạch hận cũ năm đó."

"Không coi trọng hắn." Thương Lưu Quân nói, "Ai lại không như vậy? Ngoại trừ Trịnh Ngạn còn có ai cam nguyện đi theo hắn? Thế nhưng mặc dù hắn nguyện ý theo Lý gia nhưng Diêu Phục lại không muốn, còn không biết là toan tính những gì. Lại nói tới Ô Lạc Hầu Mục…"

Đoạn Lĩnh nghe đến đây phỏng chừng đã hiểu, trong những năm này Bạch Hổ Đường trước sau vẫn ẩn cư, Trung Nguyên đại địa quy về Lý gia thống lĩnh, năm đó nói không chừng còn có một cọc chuyện cũ khiến song phương đều không muốn gặp lại nhau. Mà sau khi Liêu đế xuôi nam, Bạch Hổ Đường lần nữa phái ra thích khách, đều tự tìm kiếm người đáng giá phụ tá.

Cái người được chọn này, đã coi như đế quân có thể kết thúc loạn thế.

Y còn nhớ Trịnh Ngạn từng đề cập đến, sư phụ Lang Tuấn Hiệp là một tướng lĩnh biên cương. Đoạn Lĩnh chợt hiểu được một chút vì sao năm đó phụ thân lại tin tưởng Lang Tuấn Hiệp như vậy, ba lần phản bội cùng khiêu chiến của đối phương không chỉ là khiêu chiến cừu địch mà còn là khiêu chiến với quyền uy của Trấn Sơn Hà.

Cuối cùng, phụ thân lại mạnh mẽ chế phục Lang Tuấn Hiệp, dùng uy áp khiến y vô pháp phản kháng, theo thái độ làm người của phụ thân, có lòng tin người kia sẽ không phản bội cũng rất bình thường. Bởi vì Lang Tuấn Hiệp mặc dù không tình nguyện, cuối cùng vẫn là lựa chọn Lý gia, giống như Vũ Độc chọn Triệu Khuê, Thương Lưu Quân chọn Mục Khoáng Đạt vậy.

"Không cần nói y." Vũ Độc nói, "Trừ phi Mục Khoáng Đạt chết, bằng không ngươi không thể quay đầu đổi

chủ."

Thương Lưu Quân nặng nề thở dài, nói: "Sư phụ đã chết."

"Sư phụ ta cũng đã chết." Vũ Độc đáp, "Trên danh nghĩa Bạch Hổ Đường đã truyền qua vài trăm năm, cho đến tận bây giờ chỉ còn lại bốn kẻ lưu vong như chúng ta, sống hôm nay không biết ngày mai. Sau trăm năm chúng ta không còn nữa, bốn thanh kiếm kia là được cung phụng tại triều đình hay lưu lạc trong núi hoang lại có ai còn để ý?"

Thương Lưu Quân bỗng nhiên chấn động, ngay cả Đoạn Lĩnh cũng không khỏi kinh ngạc, Vũ Độc cư nhiên sẽ nói ra những lời như vậy.

Vũ Độc đứng dậy, trường thân độc lập, tóc xõa rối tung, hai mắt thâm thúy như ánh sao sáng sủa giữa trời đêm nhìn thẳng vào Thương Lưu Quân, nói: "Vậy người có từng nghĩ đến, thứ cả đời này Công Tôn phu nhân kiên trì là gì chăng?"

Thương Lưu Quân không kềm được run rẩy, nhất thời lại không biết phải trả lời thế nào.

Đoạn Lĩnh biết, bắt đầu từ hôm nay Vũ Độc đã thực sự trở thành chưởng môn của Bạch Hổ Đường, ngay cả Thương Lưu Quân trước giờ vẫn tâm cao khí ngạo cũng vô pháp đối địch cùng hắn nữa.

"Kế thừa Bạch Hồng kiếm." Vũ Độc nói, "Ngươi chính là môn nhân của Bạch Hổ Đường, nếu không nguyện đi tiếp như vậy, liền giao thanh kiếm ra đây, ta thay tông môn đoạt về, trả ngươi tự do, phế võ công của người, trừ danh hào của ngươi. Từ nay về sau, trời cao đất rộng, tự giải quyết cho tốt."

"Trừ con đường ấy, nếu ngươi muốn đàm phán." Vũ Độc còn nói, "Cũng không được, vì đây là việc ngươi vốn nên làm, không phải lợi thế để ngươi dùng đổi điều kiện."

Thương Lưu Quân nhìn chằm chằm vào bội kiếm của mình trên án kỷ.

Lưỡ kiếm có chạm bốn chữ tiểu triện phong cách cổ xưa: Bạch hồng quán nhật.

Chuyên Chư thích Vương Liêu, tuệ tinh tập nguyệt; Niếp Chính thích Ai Hầu, bạch hồng quán nhật; Yêu Ly thích Khánh Kỵ, thương ưng kích vu điện thượng; Dự Nhượng thích Triệu Tương Tử, thanh phong phá tuyết; Hầu Doanh trộm hổ phù, tử bào kim đái.

Kinh Kha thích tần, liệt quang huy hoàng.[1]

Kiếm của tứ đại thích khách đều đặt theo danh hào điển cố, chính là sự nghiệp ghi danh thiên cổ của tiền nhân. Kiếm của Thương Lưu Quân danh gọi Bạch Hồng, thủ điển chổ Niếp Chính thích Ai Hầu, kiếm ra khỏi vỏ như bạch hồng quán nhật.

Thanh Phong kiếm của Lang Tuấn Hiệp là thủ điển Dự Nhượng thích sát Triệu Tương Tử, mai phục dưới chân cầu tuyết phủ, bất chợt xuất kích, nơi kiếm khí đi qua, tuyết hoa đầy trời theo đó thổi tung.

Tử điện kim mang của Trịnh Ngạn, thủ điển tích tử bào kim đái của Hầu Doanh dưới trướng Tín Lăng Quân, truyền rằng hắn vì muốn trộm hổ phù, một người lướt đi trong cung có hơn trăm vệ sỹ, áo bào không hề nhiễm máu, tư thế oai hùng lỗi lạc đến trước mặt sủng cơ của Ngụy vương, sủng cơ vì hâm mộ tướng mạo của Hầu Doanh đã đem hổ phù dâng tặng.

Mà Liệt Quang kiếm của Vũ Độc, thủ tại hình ảnh khi chủy thủ của Kinh Kha rời vỏ, lưỡi thép sáng bóng phản chiếu ánh lửa chiếu thẳng vào mi gian của thiên cổ nhất đế.

"Ta một có điều kiện." Thương Lưu Quân nói, "Chỉ có một thỉnh cầu, duy nhất một."

Hắn cơ hồ dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Đoạn Lĩnh.

"Chỉ cần ngươi đáp ứng ta." Thương Lưu Quân còn nói, "Vô luận ngươi muốn ta làm gì cũng được. Ngươi cứu tính mạng của Bệ hạ, ngươi nhất định có quyền nói chuyện trước mặt ngài."

"Nói đi." Đoạn Lĩnh lên tiếng.

"Tha mạng cho Mục Khánh." Thương Lưu Quân nói, "Lần này sau khi chuyện xảy ra, Mục tướng gia nhất định bị xét nhà diệt tộc, hãy để ta dẫn thiếu gia đi, nếu vẫn không được, cứ giết ta, lưu thiếu gia một mạng."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh vốn tưởng rằng Thương Lưu Quân muốn vì mình xin tội, không ngờ lại giúp Mục Khánh cầu tình.

"Hai ngươi ngày thường giao hảo thân thiết." Thương Lưu Quân còn nói, "Nhưng ta biết ngươi không phải thật lòng với thiếu gia, ngay từ ban đầu ngươi đã không đứng về phía Mục tướng gia. Ta vẫn nghĩ không thông, ngươi vì sao lại đi lại gần cùng Bệ hạ như vậy?"

"Những thứ Mục tướng gia có thể cho ngươi không ít hơn Bệ hạ, thậm chí những thứ Bệ hạ không thể cho ngài đều có thể cho, phản bội Mục tướng gia đối với ngươi mà nói không có chỗ tốt gì. Sau đó ta lại nghĩ, có lẽ ngươi từ đầu đã là do Bệ hạ phái tới, thuận lợi lừa gạt được mọi người, ngay cả Trương Sính và Mục tướng gia cũng không phát hiện điểm ấy. Ta không biết ngươi là ai, ngươi cũng không cần nói cho ta biết…"

"… Ta thiết tưởng ngươi cũng không xem Mục Khánh như tri kỷ." Thương Lưu Quân còn nói, "Ngay cả bằng hữu cũng chưa chắc đã đúng, thế nhưng hắn lại xem ngươi như huynh trưởng, trong Mục phủ hắn thích ở cùng ngươi nhất, cũng nghe lời ngươi nhất. Sư phụ, nhìn trên phân thượng một hài tử tin tưởng ngươi đến như vậy, tương lai xin người ở trước mặt Bệ hạ nói vài câu tốt đẹp, tha cho hắn một mạng."

"Nào có đơn giản như vậy?" Đoạn Lĩnh biết Thương Lưu Quân rất thân cận với Mục Khánh, lại không ngờ có thể thân cận đến mức này, ngay cả tính mạng cũng không cần, chỉ muốn đổi cơ hội sống sót cho đối phương.

"Ta phải nói với ngươi thế nào đây." Đoạn Lĩnh nghiêm túc nói, "Chính ngươi cũng đã tưởng được kết quả, cho dù Bệ hạ tha mạng cho hắn, Mục tướng gia vừa đi, Mục Khánh là nhi tử độc nhất, lẽ nào không…"

Nói đến đây, Đoạn Lĩnh đột nhiên nghĩ đến một khả năng, cả người đều chấn động, có chút khó tin nhìn Thương Lưu Quân.

"Hắn sẽ không phải là…" Đoạn Lĩnh chấn kinh rồi.

Thương Lưu Quân không trả lời, ánh mắt rơi vào trên thân kiếm.

"Năm ấy khi ta đến Tây Xuyên, chỉ vừa tròn mười lăm" Thương Lưu Quân nói, "Đến Tây Xuyên, ngoại trừ tuân mệnh sư môn còn có một nguyên nhân, là vì tìm một người."

1/

Chuyên Chư thích Vương Liêu, tuệ tinh tập nguyệt (sao chổi tấn công mặt trăng): Sách Sử ký ghi lại, Chuyên Chư vốn là người đất Đường ấp thuộc nước Ngô. Bấy giờ ở nước Sở có loạn, Ngũ Tử Tư phải trốn khỏi Sở để sang Ngô và biết tới tài năng của Chuyên Chư. Khi ra mắt Ngô vương Liêu để dâng kế đánh Sở, Ngũ Tử Tư thấy Công tử Quang có ý trì hoãn nên đoán biết rằng Công tử Quang muốn giải quyết nội sự trước khi tính đến việc bên ngoài. Vì vậy Ngũ Tử Tư mới tiến cử Chuyên Chư cho Công tử Quang, Chuyên Chư được công tử đãi như bậc thượng khách.

Năm 516 TCN vua Sở là Bình vương qua đời. Công tử Quang xui Ngô vương Liêu đánh Sở, thực chất muốn chia bớt vây cánh vua Ngô. Ngô vương Liêu nghe theo, bèn phái hai con là Yểm Dư và Chúc Dung mang quân đi tấn công nước Sở nhưng người Sở đã có chuẩn bị, quân Ngô bị chặn đường không thể rút về nước. Nhận thấy đây là cơ hội không thể bỏ lỡ để cướp ngôi vua, Công tử Quang bèn nhờ Chuyên Chư lập kế hành thích Ngô vương Liêu. Ngày Bính Tý tháng 4 năm 515 TCN, công tử mở tiệc rượu mời Ngô vương, Ngô vương Liêu tuy ăn tiệc ở tư dinh của Công tử Quang nhưng dàn binh dày đặc để bảo vệ. Nhưng Ngô vương Liêu không ngờ rằng Chuyên Chư đã mưu giấu cây chủy thủ trong bụng con cá rán rồi nhân lúc dâng món ăn bất ngờ lôi chủy thủ ra đâm chết Ngô vương, bản thân Chuyên Chư cũng lập tức bị thủ hạ của Ngô vương giết chết. Ngô vương Liêu chết rồi, công tử Quang lên ngôi, tức Ngô vương Hạp Lư. Hạp Lư được một số thuyết coi là một trong Ngũ Bá đời Xuân Thu.

Niếp Chính thích Ai Hầu, bạch hồng quán nhật (cầu vồng xuyên qua bầu trời): Thái Ung thời Đông Hán trong tác phẩm Cầm Thao cho rằng, cha của Nhiếp Chính vốn là thợ rèn kiếm cho Hàn Ai hầu, vì quá hạn rèn kiếm mà bị Ai hầu giết. Nhiếp Chính sau khi ra đời được mẹ kể lại chuyện của cha bèn thề giết Hàn Ai hầu trả thù. Lớn lên Nhiếp Chính học kiếm rồi giả danh lẻn vào vương cung của Ai hầu nhưng bị phát hiện nên phải trốn vào Thái Sơn. Tại đây Nhiếp Chính khổ công tập đàn 10 năm rồi thay đổi dung mạo

quay về nước Hàn.

Khi về tới Hàn thì tài đàn của Nhiếp Chính nhanh chóng được Ai hầu biết tới, ông được triệu vào cung biểu diễn cho Hàn Ai hầu nghe. Nhân lúc Ai hầu và đám cận vệ đang say sưa nghe đàn, Nhiếp Chính nhanh tay rút chủy thủ dấu sẵn ra đâm chết Ai hầu rồi tự móc mắt, lột da mặt và tự tử. Xác của Nhiếp Chính bị người Hàn đem phơi ở chợ để treo thưởng tìm tung tích. Chị của Nhiếp Chính là Vinh nghe tin bèn tìm đến nhận xác em trai rồi khóc lóc thảm thiết mà chết bên cạnh ông.

Yêu Ly thích Khánh Kỵ, thương ưng kích vu điện thượng (chim ưng một kích nhanh như điện): Công tử Quang (con vua Ngô Chư Phàn) giết vua Ngô vương Liêu (con Dư Muội, Dư Muội là em của Chư Phàn), lên ngôi lấy hiệu Hạp Lư (có sự giúp đỡ của Ngũ Tử Tư). Con Liêu là công tử Khánh Kỵ trốn sang nước khác, chiêu nạp kẻ hào kiệt, kết liên với các nước lân cận đợi thời cơ về Ngô báo thù. Hạp Lư nghe tin lo ăn không biết ngon, nằm không được yên, nghe tiếng Yêu Ly yêu hùng bèn nghĩ kế dùng Yêu Ly để giết Khánh Kỵ.

Để Khánh Kỵ tin, vua Ngô bèn dùng khổ nhục kế khép Yêu Ly vào tội rồi chặt mất tay phải, giết chết cả vợ con. Yêu Ly gặp Khánh Kỵ, xin chiêu nạp để cùng báo thù vua Ngô. Khánh Kỵ tin dùng và kết làm tâm phúc.

Đến khi Khánh Kỵ đưa binh sĩ và thuyền bè xuôi dòng sông tiến đánh Ngô. Khánh Kỵ cùng ngồi chung thuyền với Yêu Ly, Yêu Ly nhằm lúc gió thổi mạnh cầm giáo đâm suốt bụng Khánh Kỵ. Kỵ xách ngược Yêu Ly lên dìm đầu xuống nước 3 lần rồi lại để lên trên đầu gối, cúi nhìn rồi cười mà bảo rằng: "Thiên hạ còn có dũng sĩ dám cả gan đâm ta!".

Quân sĩ bèn xúm lại đâm Yêu Ly, Khánh Kỵ gạt đi mà bảo rằng: "Người này là dũng sĩ! Chớ nên trong một ngày mà để chết 2 dũng sĩ của thiên hạ. Đừng giết hắn làm gì, nên tha cho hắn về Ngô để tỏ lòng trung của hắn."

Sau đó, Yêu tự cho là mình bất nhân, bất nghĩa, bất trí: "Vì đạo thờ vua mà giết cả vợ con, thế là bất nhân; vì vua mới mà giết con vua cũ, thế là bất nghĩa; nên việc cho người mà đến nỗi tàn hại cả thân thể, cả vợ con, thế là bất trí. Đã phạm ba điều ấy, còn mặt nũi nào mà đứng trên cõi đời nữa!" nên tự sát chết.

Yêu Ly thích Khánh Kỵ, ra tay nhanh, chuẩn, độc, như chim ưng săn mồi

Dự Nhượng thích Triệu Tương Tử, thanh phong phá tuyết (Gió mạnh thổi bay tuyết): Sách Sử ký ghi lại, Dự Nhượng vốn là người nước Tần đến nước Tấn. Trước ông theo hầu họ Phạm, sau lại thờ họ Trung Hàng nhưng đều chỉ là bậc khách thường, không ai biết tới.

Họ Phạm và họ Trung Hàng bị diệt, Dự Nhượng tới thờ Trí Bá Dao, người đứng đầu họ Trí có quyền lực lớn nhất ở nước Tấn, và được Trí Bá Dao hết mực khoản đãi như bậc thượng khách.

Năm 455 TCN, Trí Bá đem quân đánh họ Triệu, một gia tộc lớn khác ở nước Tấn, nhưng bị Triệu Tương tử lập kế liên kết cùng họ Hàn và họ Ngụy đánh cho đại bại. Họ Trí bị diệt, phần đất của họ Trí bị ba họ còn lại chia nhau lập nên Tam Tấn, riêng Trí Bá Dao bị Triệu Tương tử giết rồi lấy đầu lâu sơn lại để làm

đồ đựng rượu vì oán hận Trí Bá Dao.

Dự Nhượng biết tin chủ bị giết đành phải trốn vào núi và thề trả thù cho họ Trí.

Quyết tâm trả thù, Dự Nhượng thay tên đổi họ rồi xin vào làm người hầu trong cung, trong người luôn mang theo chủy thủ để tìm cơ hội hành thích Triệu Tương tử. Tuy nhiên Triệu Tương tử cảm thấy bất an bèn bắt Dự Nhượng tra hỏi và phát hiện ra âm mưu báo thù của ông, coi Dự Nhượng hành động như vậy là kẻ hiền, Triệu Tương tử tha chết cho ông và thả cho Dự Nhượng đi. Không chịu bỏ cuộc.

Dự Nhượng tự rạch mặt hủy hoại dung nhan, nuốt than cho khàn giọng nói khiến cho đến vợ ông cũng không thể nhận ra chồng rồi giả làm ăn xin ngoài chợ. Biết tin Triệu Tương tử ra khỏi cung, Dự Nhượng giả dạng ăn mày nấp dưới cầu định thừa cơ hành thích, tuy nhiên khi xa giá của Tương tử tới nơi thì con ngựa của Tương tử bất chợt sợ hãi, Triệu Tương tử đoán ngay rằng đây là Dự Nhượng đang định hành thích mình. Dự Nhượng bị bắt, khi Triệu Tương tử hỏi ông rằng tại sao đã thờ ba đời chủ mà vẫn hết lòng trả thù cho Trí Bá Dao như vậy, Dự Nhượng đáp: *' Tôi thờ họ Phạm và họ Trung Hàng, họ xem tôi là hạng người thường nên tôi báo đáp họ theo lối người thường. Còn như Trí Bá đối đãi với tôi như người quốc sĩ, nên tôi phải báo thù theo lối quốc sĩ'*

Triệu Tương tử nghe vậy biết rằng mình không thể lung lay quyết tâm báo thù của Dự Nhượng nên đành phải cho quân sĩ giết ông. Trước lúc chết, Dự Nhượng xin Tương tử đưa áo đang mặc để ông đâm vào đó cho thỏa lòng báo thù, chết khỏi ân hận. Tương tử đưa áo, Dự Nhượng bèn đâm vào đó mấy lần rồi đâm cổ tự vẫn. Kẻ sĩ nước Triệu nghe chuyện Dự Nhượng chết ai nấy đều không khỏi bùi ngùi.

Hầu Doanh trộm hổ phù, tử bào kim đái (Áo tím thắt đai vàng): Hầu Doanh nhà nghèo, làm người giữ cửa thành Di Môn ở kinh thành Đại Lương nước Nguỵ. Khi công tử Nguỵ Vô Kỵ – em của Nguỵ An Ly vương – biết đến ông, ông đã lớn tuổi.

Tín Lăng Quân Vô Kỵ nghe tiếng ông là bậc hiền tài, bèn đến mời, muốn đem hậu lễ để biếu. Nhưng Hầu Doanh không chịu nhận, ông nói: *Th ần tu thân, gi ữ n ết trong s ạch m ấy m ươi n ăm nay, quy ết không vì làm ch ức gi ữ c ửa thành kh ổ s ở mà nh ận ti ền b ạc c ủa công t ử.*

Vô Kỵ không chán nản, bèn đặt tiệc rượu, hội họp tân khách đông đủ. Khách ngồi xong đâu vào đấy, Vô Kỵ mang xe ngựa đi theo, để chỗ ngồi bên trái bỏ trống để tỏ lòng tôn trọng, thân hành đi đến cửa Di Môn chỗ ông đứng gác mà mời. Hầu Sinh sửa qua áo mũ bước thẳng lên xe, ngồi chỗ ngồi phía trên, không từ chối, muốn để dò ý Nguỵ Vô Kỵ. Vô Kỵ cầm dây cương một cách cung kính, đích thân đánh xe cho ông. Hầu Doanh nói với Vô Kỵ muốn ghé thăm người khách làm nghề hàng thịt ở ngoài chợ. Nguỵ Vô Kỵ nghe theo, đánh xe vào chợ. Hầu Sinh xuống xe, thăm Chu Hợi, cố ý dùng dằng, nói chuyện một hơi lâu, trong khi nói chuyện lại liếc nhìn Vô Kỵ.

Hầu Doanh thấy sắc mặt Vô Kỵ trước sau không có ý sốt ruột, bèn từ tạ Chu Hợi mà lên xe. Khi đến nhà, Nguỵ Vô Kỵ dẫn ông lên ngồi ở ghế trên, giới thiệu và khen ngợi ông với các tân khách. Tân khách đều kính nể ông.

Năm 257 TCN, Tần Chiêu Tương Vương sau khi phá quân Triệu ở Trường Bình, lại tiến binh vây kinh đô nước Triệu là Hàm Đan. Thừa tướng nước Triệu là Bình Nguyên Quân Triệu Thắng, anh rể của Nguỵ Vô

Kỵ đưa thư cho Ngụy Vương và Vô Kỵ xin nước Ngụy cứu viện. Vua Ngụy đã sai tướng quân Tấn Bỉ cầm mười vạn quân đi cứu Triệu, nhưng lại sợ nước Tần nên vua Ngụy sai người ngăn Tấn Bỉ, giữ quân lại để chờ xem tình thế.

Sứ giả của Triệu Thắng sang giục mấy lần. Vô Kỵ lo lắng, mấy lần xin Ngụy Vương, nhưng Ngụy Vương sợ Tần nên không nghe. Vô Kỵ bèn định tụ tập các tân khách, muốn cùng những người khách qua đánh quân Tần, rồi cùng chết với nước Triệu.

Vô Kỵ đi qua cửa Di Môn ghé thăm Hầu Doanh, kể lại đầu đuôi tại sao mình liều chết với quân Tần và từ biệt ra đi. Hầu Doanh hiến kế lợi dụng sủng cơ của vua vua Tần để trộm hổ phù. Đến ngày hành động, Hầu Doanh mặc áo bào tím thắt đai vàng, một thân một mình xông vào Tần cung, khí thế lẫm nhiên chém giết trăm vệ sỹ không dính một giọt máu. Sủng cơ của Tần vương tình nguyện dâng lên hổ phù.

Kinh Kha thích Tần, liệt quang huy hoàng: Quá nổi tiếng, không còn gì thuyết minh thêm

194. Quyển 3 - Chương 194: Ủy Thác

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vũ Độc cũng chấn kinh rồi, hỏi: "Thương Lưu Quân, ngươi là người nơi nào?"

"Ta vốn là người Ba Nam." Thương Lưu Quân đáp, "Trước lúc nhập môn họ Tôn, danh Kỳ Chiêu. Tổ tiên là Tôn gia Tây Xuyên, đều là người đọc sách. Năm đó sau khi bị Thành tổ xét nhà, tộc nhân dời đến Ba Nam rồi phân tán khắp nơi, dưới triều Hiếu đế cử sỹ, trong tộc ra một Trạng Nguyên. Tổ phụ không thạo quan trường, bị cuốn vào một án rối loạn kỷ cương khoa cử, toàn tộc lưu vong. Năm ấy ta còn chưa vỡ lòng đã được Công Tôn phu nhân mang đi, gia nhập Bạch Hổ Đường."

"Thuở thiếu thời, mẫu thân ta cùng Triệu phu nhân của diêm thương Triệu gia vùng Đinh Châu tình như tỷ muội, ta cùng tiểu thư Triệu gia cũng có ước hẹn chỉ phúc vi hôn." Thương Lưu Quân còn nói, "Sau đó tổ phụ ra việc, Triệu gia vì tránh liên lụy tự nhiên cũng không nhắc lại. Mấy năm sau triều đình mở ân khoa, Mục Khoáng Đạt từ Bình Ấp, Tây Xuyên lên kinh dự thi, đi ngang qua Triệu gia dừng lại tá túc, quen biết cùng Triệu tiểu thư, càng được cha nàng thưởng thức, liền đem nữ nhi tuổi vừa cập kê gả cho y."

Về sau nữa, Đoạn Lĩnh đều biết đến… nhưng y trăm triệu lần không ngờ đến, thân thế của Thương Lưu Quân lại có nhiều ẩn tình như vậy!

"Nàng là thân mẫu của Mục Khánh?" Đoạn Lĩnh run giọng nói.

Thương Lưu Quân gật đầu, nói: "Mục Khoáng Đạt chỉ muốn đạt được sự hậu thuẫn của Triệu gia, sau khi thành thân Mục Cẩm Chi càng là xa lánh đại tẩu, nàng suốt ngày bị giam trong Mục phủ buồn bã không vui. Lúc ta đến bên cạnh Mục tướng gia là theo mệnh lệnh của sư thừa, thủy chung vẫn che kín gương mặt, mấy năm nay những người từng nhìn thấy tướng mạo của ta, đại thể đều đã là vong hồn dưới kiếm.

Chỉ là nàng vẫn nhận ra ta, chỉ vì năm bốn tuổi nàng từng đẩy ta té lộn mèo, vùng thái dương để lại vết sẹo nhỏ, bị nàng vô tình nhận ra. Thật lâu sau này nàng mới nói cho ta biết… ta nhất thời không kềm chế được muốn đưa nàng bỏ trốn. Khi đó, thế lực của Mục gia như mặt trời ban trưa, ta lại có lệnh sư môn trong người, làm sao có thể chu toàn hai mặt?

Sinh hạ Khánh nhi không lâu, nàng liền bệnh không dậy nổi, ta lại ở bên ngoài làm việc, không kịp trở về gặp nhau lần cuối."

"Mục Khánh là con của ngươi sao?" Thanh âm của Đoạn Lĩnh càng thêm cao vút.

Thương Lưu Quân không trả lời, mắt nhìn sang nơi khác, ánh mắt dưới lớp khăn hơi híp lại, giống như mang theo tiếu ý.

"Dù sao cũng đã nói hết với các ngươi." Thương Lưu Quân đứng lên nói, "Không tệ, mấy năm nay ta vẫn luôn muốn tìm một người trò chuyện, thế nhưng ai cũng không dám nói, càng là không thể nói."

Đoạn Lĩnh cũng không hỏi vì sao Thương Lưu Quân không lập tức trở về, mang theo Mục Khánh rời đi. Một khi Lý Diễn Thu đã nổi giận, cho dù bọn họ trốn đến chân trời góc bể, binh lính Đại Trần vẫn có thể lùng sục tìm được Mục Khánh và Thương Lưu Quân. Hắn không muốn mang theo nhi tử duy nhất của mình trải qua những ngày tháng trốn đông trốn tây.

"Vì vậy, ta thật sự không muốn giết ngươi." Thương Lưu Quân nói, "Chỉ định nghĩ cách tách ngươi ra khỏi chuyện này, bởi vì Khánh nhi rất thích ngươi, nếu ngươi phải chết hài tử kia nhất định sẽ rất buồn khổ. Là ta quá ngu ngốc, đầu óc không đủ linh hoạt, đáng ra từ lúc ngươi tự tiến cử đến Hà Bắc làm Thái Thú, ta đã nên biết ngươi chưa bao giờ từng là người của Mục tướng gia."

Cảm xúc của Đoạn Lĩnh cực kỳ phập phồng, vốn định nói chân tướng cho hắn biết, chỉ là Vũ Độc đã kịp tỉnh lại từ trong khiếp sợ, nói: "Trước hết cứ như vậy đi, ta và ngươi đều nghỉ ngơi cân nhắc thật kỹ, sau này bàn lại."

Thương Lưu Quân gật đầu, bên ngoài trời đã sáng choang, đêm nay Đoạn Lĩnh thật sự rơi vào tình trạng kiệt sức, về phòng nằm xuống mà trong đầu vẫn cứ không ngừng rối loạn.

"Mẹ nó." Vũ Độc còn là tràn ngập kinh ngạc, nói, "Tên gia hỏa Thương Lưu Quân này còn có nhi tử? Lá gan không nhỏ đâu!"

Đoạn Lĩnh vô lực nói: "Ngươi cũng muốn?"

"Có ngươi là đủ rồi." Vũ Độc vẻ mặt sợ hãi, "Đem ngươi làm nhi tử để nuôi cũng không sai biệt lắm."

Làm sao bây giờ? Tin tưởng hắn ư? Đoạn Lĩnh đương nhiên không có khả năng cứ như vậy liền tin những gì Thương Lưu Quân nói, trước hết phải điều tra rõ. Bằng không, vạn nhất đây chỉ là một cố sự do Mục Khoáng Đạt bịa ra, y vì sao lại chết cũng không biết rõ.

Thế nhưng, nếu như những gì Thương Lưu Quân nói là thật, tất cả liền có giải thích —— lòng trung thành của hắn là có nguyên nhân lẩn khuất. Lúc đầu có lẽ quả thực là vì Mục Khoáng Đạt dùng lễ quốc sỹ đãi hắn, thế nhưng sau khi Mục Khánh ra đời, hắn chính là không thể rời đi

Hồi tưởng qua lại, Thương Lưu Quân cũng là thường xuyên ở bên cạnh Mục Khánh, phàm là những khi không có công sự bọn họ vẫn luôn dán cùng với nhau, chỉ cần Mục Khánh nói gì Thương Lưu Quân liền làm cái đó, ngoan ngoãn phục tùng, chưa từng đối nghịch. Mỗi khi hai người cùng một chỗ, Thương Lưu Quân liền giống như biến thành người khác vậy, một thân sát khí đều câu liễm xuống, không còn nhìn thấy chút huyết tính nào.

Đêm đó, lúc Mục Khánh bị bắt nhầm, sự hoảng loạn của Thương Lưu Quân rốt cục cũng có giải thích hợp lý.

Đoạn Lĩnh nghĩ tới nghĩ lui, quyết định trước hết phải chứng thực thân thế của Thương Lưu Quân rồi mới lên kế hoạch bước tiếp theo. Y thực sự cũng không muốn giết Thương Lưu Quân, không thể không thừa nhận, lần cầu tình này rất có tác dụng.

"Thương Lưu Quân bao lớn?" Đoạn Lĩnh hỏi Vũ Độc.

"Hơn ba mươi." Vũ Độc nói, "Ngày thường đều che mặt, nhìn không ra tuổi tác."

Đúng là đủ lớn tuổi, Đoạn Lĩnh không khỏi tưởng tượng đến năm ấy, khi Thượng Tử vừa lâm nạn, cả nhóm thích khách lần lượt hạ sơn đều là thiếu niên xanh mướt niên hoa. Thời gian qua mau, năm tháng thoi đưa, nháy mắt đã hơn mười năm.

Đến hôm sau thức dậy, Đoạn Lĩnh ra ngoài nhìn một vòng, người trong phủ đã rời đi không sai biệt lắm.

Vũ Độc đang ở ngoài cửa dán câu đối, Thương Lưu Quân đứng bên cạnh nhìn, hắn đã thay y phục khác, không phải là trang phục thích khách, khăn che mặt cũng thu vào, tựa như một võ sỹ tầm thường trên gian hồ, lúc nhìn thấy Đoạn Lĩnh còn có chút xấu hổ, gật đầu.

"Đêm qua ngủ ngon sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Tạm được." Thương Lưu Quân nói, "Chỉ là có chút lo lắng."

Đoạn Lĩnh đáp: "Sẽ không có chuyện gì, ngày hôm nay ta lập tức viết thư gửi về Giang Châu."

Vũ Độc liếc nhìn Đoạn Lĩnh, nói: "Đã dán xong rồi, ngươi qua nhìn một chút."

"Rất tốt." Đoạn Lĩnh nhìn câu đối rồi tán thưởng.

Vũ Độc hạ cho Thương Lưu Quân một loại độc khác với Lang Tuấn Hiệp, tuy rằng cũng có tác dụng khống chế công lực của đối phương, thế nhưng chỉ cần mỗi tháng mồng một, mười lăm phục dụng giải dược sẽ không quá khác bình thường.

Đoạn Lĩnh viết một phong thư, dùng cấp tốc truyền tin đưa về Giang Châu, thỉnh Lý Diễn Thu giúp mình điều tra quá khứ của Thương Lưu Quân. Tuy rằng trong lòng y đã có định luận, Mục Khánh không chỉ có tính cách không giống Mục Khoáng Đạt, ngay cả bề ngoài cũng có nhiều khác biệt. Thương cảm cho vị Mục tướng gia kia trăm phương nghìn kế muốn dùng cái bụng của Mục Cẩm Chi đoạt lấy giang sơn Lý thị, vậy mà hậu viện nhà mình từ sớm đã bị thừa cơ tráo đổi, quả nhiên châm chọc đến cực điểm.

Trong cõi vô minh quả là nhân nào quả đấy, đều là vận mệnh sắp đặt.

Đêm nay đã là tất niên, Thương Lưu Quân một mình ngồi ở môn phòng cùng bọn thị vệ uống rượu. Đoạn Lĩnh đầu tiên đến giúp Vũ Độc thay chính trang, cúng tế Lý Tiệm Hồng và Đoạn Tiểu Uyển xong lại bái lạy sư phụ và sư nương của Vũ Độc.

Mãi đến lúc này, Đoạn Lĩnh mới có cảm giác đã cùng Vũ Độc thành gia, bọn họ tuy rằng không bái thiên địa cũng không bái song thân, càng không biết bắt đầu từ lúc nào đã bất tri bất giác thành người một nhà, cùng nhau bầu bạn.

"Lão gia có muốn ăn trước chút gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Bình thường đều là Vũ Độc an bày, hôm nay hắn lại có chút không yên lòng, vẫn nhớ đến chuyện cũ của Bạch Hổ Đường, liền đổi thành Đoạn Lĩnh đến hầu hạ.

"Tùy tiện đi." Vũ Độc nói, "Tiểu khẩu tô[1] lúc sáng vừa chiên xong, lấy thứ đó đi."

Đoạn Lĩnh liền đi trù phòng lấy điểm tâm, còn thuận tiện phân cho bọn thị vệ một ít. Khi về phòng lại cùng Vũ Độc nhỏ giọng trò chuyện những việc đã xảy ra trong năm nay, chỉ có mấy tháng, Vũ Độc vừa phải mặc lên khôi giáp dẫn quân chiến đấu, lại phải mang theo Liệt Quang kiếm đi giết người hạ độc, xuất môn bôn ba kiếm tiền, về nhà rửa tay làm canh, Đoạn Lĩnh chỉ phụ trách ở bên cạnh hỏi "Làm sao bây giờ". Đoạn Lĩnh nghĩ đến đây cũng cảm thấy buồn cười.

Thảo nào ai cũng muốn thành gia, thành gia trong lòng liền có chỗ dựa.

Đoạn Lĩnh nhấc hồ rượu lên, hướng về phía Vũ Độc nói: "Ta mời lão gia một chén, lão gia cực khổ."

Vũ Độc hứng thú nhìn Đoạn Lĩnh, lông mi giật giật, nói: "Vì ngươi, cực khổ hơn nữa cũng là đáng giá."

Hai người kính nhau một chén, lại tự uống một chén, đêm nay bọn họ cũng không nhắc đến những chuyện phiền lòng, chỉ kính nhau những lời tốt đẹp, cuối cùng Vũ Độc uống có điểm say, lại đứng lên dạy Đoạn Lĩnh nhảy Hồ Toàn vũ của nam giới. Vũ Độc thân hình cao lớn, lúc đạp bước xoay tròn vạt áo bay bay, tư thế oai hùng hiên ngang, cực kỳ dễ nhìn.

Sau đó, Vũ Độc cầm Thiên tử kiếm của Hốt Tất Liệt, chơi trò xoay vòng trên cổ tay, Đoạn Lĩnh cũng cầm lấy Liệt Quang kiếm theo hắn chơi đùa. Đến cuối cùng, Vũ Độc thuận lợi ôm trọn Đoạn Lĩnh vào ngực, hai người cười lên sảng khoái.

–

Giang Châu, đêm trừ tịch.

Trong Mục phủ vẫn bày tiệc tất niên như mọi năm, chỉ là trên bàn lại thiếu vắng hai người.

Một là Trương Sính, một là Thương Lưu Quân.

Mục tướng gia lại có chuyện gì cần làm rồi, những người dự tiệc ai cũng không ngừng suy đoán. Mỗi khi Trương Sính không xuất hiện bên cạnh Mục tướng gia, trong triều ít nhiều đều sẽ phát sinh vài việc.

Mục Khoáng Đạt lại là thần sắc như thường, mỉm cười tựa cây đón gió xuân tiếp chuyện cùng họ hàng, chỉ có giữa đôi mày thi thoảng hiện lên một tia tiều tụy. Mục tướng gia có hai gã môn sinh, Vương Sơn đã đi Hà Bắc, hôm nay chỉ có một mình Hoàng Kiên xuất hiện cung chúc tân niên, mà trong lời nói chín không rời mười đều nhắc đến chính tích của sư đệ tại Hà Bắc.

Mục Khoáng Đạt hiển nhiên rất hài lòng với Hoàng Kiên, liên tục gật đầu.

"Đợi đến đầu xuân, chức quan tuần diêm sẽ được ủy nhiệm xuống." Mục Khoáng Đạt nói, "Ngươi càng không được bại bởi Vương Sơn."

Hoàng Kiên vội nói dạ, lại nói với Mục Khánh đang ở bên cạnh: "Mục thiếu gia cũng đừng để mình quá vất vả."

"Sẽ không." Mục Khánh nói, "Ta đều là ngủ nhiều, viết ít."

Mọi người một trận xấu hổ, Mục Khánh lại cười ha hả, thi đình vừa xong hắn đã được điều vào Văn Thái các, hiệp trợ đại học sỹ tu sử, thật sự là đọc nhiều, viết ít.

"Chờ một hồi đừng quên vào cung." Mục Khoáng Đạt nói, "Năm nay trong cung chỉ bày gia yến, không biết thân thể Bệ hạ thế nào."

Hoàng Kiên gật đầu, nói: "Bệ hạ phân phó không cần phô trương lãng phí, thanh tĩnh một năm, cũng là tốt."

Lúc hai sư đồ đang trò chuyện, chợt nghe có tiếng thông truyền bên ngoài.

"Thái tử điện hạ giá lâm —— "

Người nhà họ Mục vội vàng đứng dậy, nữ quyến lánh ra sau bình phong. Mục Khoáng Đạt có không ít đường huynh đệ, biểu thân quyến, họ hàng xa đều làm quan trong triều, nghe nói Thái tử giá lâm đều chuẩn bị bái lạy.

Thái Diêm đến, thần sắc cũng đón gió xuân, giữa mày cũng là mang theo đôi phần tiều tụy hệt Mục Khoáng Đạt, trước tiên lên tiếng: "Các khanh bình thân."

Vừa nghe những lời này, mọi người đều rối rít đứng dậy, trở về bàn ngồi, chỉ là vẫn không ai dám động đũa.

"Này." Thái Diêm cười nói, "Cuối cùng cũng tìm được một chỗ náo nhiệt, nào, Phùng Đạc, Ô Lạc Hầu Mục, chúng ta liền có cơ hội uống chực vài chén rượu."

Phùng Đạc cùng Lang Tuấn Hiệp đi theo phía sau Thái Diêm, Phùng Đạc nói: "Thái tử điện hạ vừa đi ngang qua liền phát hiện phủ Thượng Tử đèn hoa rực rỡ, liền có chút quấy rầy ghé vào tìm vui."

"Không dám không dám." Mục Khoáng Đạt vội nói, "Điện hạ, thỉnh."

Mục Khoáng Đạt mời Thái Diêm ngồi lên ghế trên, Phùng Đạc đi an bày phát thưởng, những người có mặt trong bàn tiệc, dựa vào chức quan lớn nhỏ đều có hồng bao tương ứng.

1/ Tiếu khẩu tô: Một loại bánh của người Hoa, gần giống với mè láo của Việt Nam, chỉ là lúc chiên bánh sẽ cắt một rãnh nhỏ, để khi chiên xong bánh hé ra một khoảng nhìn giống miệng cười.

195. Quyển 3 - Chương 195: Gợn Sóng

"Năm nay đúng là tốt hơn năm rồi." Thái Diêm cảm thán.

Năm trước, người cực khổ nhất đúng là Mục Khoáng Đạt, có chút thời gian Thái Diêm cũng không khỏi mở rộng một con đường tắt cho đối phương. Tấu chương Mục Khoáng Đạt đưa lên phần lớn đều do Thái Diêm xét duyệt, hai người ngược lại đã thành một đôi quân thần phối hợp ăn ý.

"Thác phúc của Bệ hạ và Điện hạ." Mục Khoáng Đạt nói, "Tự nhiên là năm sau tốt hơn năm trước."

Thái Diêm làm người hiền hòa, tính cách không xem nặng lễ tiết của hắn từ sớm đã truyền khắp trong triều, Thái Diêm trước hết mời một ly, người trên bàn tiệc đều dốc cạn, Phùng Đạc lại đứng phía sau hắn chia thức ăn.

"Sao lại không thấy Trương Sính và Thương Lưu Quân?" Thái Diêm kỳ quái nói.

"Trương Sính về quê thăm thân." Mục Khoáng Đạt giải thích, "Thương Lưu Quân đi về phương bắc tìm Trấn Sơn Hà."

Thái Diêm liền gật đầu nói với Mục Khánh: "Khó trách ngươi cũng không thích về nhà."

Mục Khánh nói: "Vì Điện hạ đọc sách tu sử cũng là khoái hoạt."

Thái Diêm lại suy nghĩ một lúc, hỏi: "Đã tìm được nơi Trấn Sơn Hà hạ lạc?"

Mục Khoáng Đạt vừa định trả lời thình lình nghe một tiếng thông truyền, cả người đều theo đó cứng lại.

"Bệ hạ giá lâm —— "

Cả Mục phủ lại càng rối loạn, Thái Diêm để lộ vẻ mặt mờ mịt trong chốc lát, lập tức quay đầu nhìn Phùng

Đạc, Phùng Đạc cũng càng mạc danh kỳ diệu.

Theo đạo lý, Thái tử đích thân đến cũng tương đương với Lý Diễn Thu đã đến, hơn nữa sau khi dời đô Hoàng đế chưa từng đến phủ đại thần làm khách, lần này vậy mà đích thân xuất hiện! Hơn nữa còn chọn thời điểm đêm trừ tịch? Rốt cuộc có ý tứ gì?

Chỉ có Mục Khoáng Đạt là hiểu ý tứ trong đó, loại thời điểm này đến nếu không phải tuyên chiến thì chính là giải hòa, mà nếu giải hòa cũng chỉ là tạm thời, vì song phương tranh thủ thời gian sắp xếp. Hiện tại Lý Diễn Thu không có cách giết y, y cũng không giết được Lý Diễn Thu, hai bên đều đang thủ sẵn ám chiêu, giữ kín không để lộ.

Ám chiêu Lý Diễn Thu là tội mưu nghịch của y, mà ám chiêu y nắm giữ là thân phận Thái tử giả. Đầu tiên là Trương Sính thất tung, sau đó là Thương Lưu Quân bặt vô âm tín, hai người kia nếu đều rơi vào tay Lý Diễn Thu, y tuyệt đối gặp phiền toái lớn.

Mọi người đứng dậy tiếp giá, đi theo phía sau Lý Diễn Thu chỉ có Trịnh Ngạn.

"Đi dạo một vòng." Lý Diễn Thu nói, "Chợt nhớ Mục tướng gia cũng đã khổ cực cả năm rồi, liền đặc biệt đến thăm một chút."

Mục Khoáng Đạt thống lĩnh toàn gia bái tạ thiên ân, Lý Diễn Thu lại gật đầu với Thái Diêm, Thái Diêm cười nói: "Tứ thúc không phải đã ngủ rồi sao?"

"Ngủ được một chốc." Lý Diễn Thu giải thích, "Lúc tỉnh dậy nghe nói hoàng nhi xuất cung, đột nhiên cũng có hứng thú liền ra ngoài nhìn xem. Đoán rằng hoàng nhi cũng sẽ đến đây, liền cố ý đi gặp."

Mục Khoáng Đạt an bày Lý Diễn Thu ngồi ở chủ vị, Lý Diễn Thu ngồi xuống, Thái Diêm dời sang một bậc, giúp Lý Diễn Thu rót rượu, gắp thức ăn. Trong suốt bữa tiệc, Mục Khoáng Đạt biểu hiện như bình thường, nói cười rôm rả với Lý Diễn Thu, không phải nhắc đến tất niên thì là năm sau mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Lý Diễn Thu thuận miệng gọi tên vài người, đều là thúc bá huynh đệ của Mục Khoáng Đạt đang có mặt trên bàn tiệc, những người bị gọi tên lập tức cực kỳ kinh hoảng. Cả nhóm người này phân tán khắp nơi từ Công bộ đến Hộ bộ, những chức vị được Mục Khoáng Đạt lựa chọn phần nhiều là phẩm cấp không cao nhưng lại có vai trò mấu chốt, ngày thường không ít tự mình bỏ túi của công, đến giờ chẳng biết đã tham ô bao nhiêu vào bụng.

Lý Diễn Thu cư nhiên đều có thể gọi tên bọn họ, Mục Khoáng Đạt liền biết, hành động này ám chỉ y đã sắp đến lúc bị sao nhà diệt tộc rồi. Nhất triều quân nhất triều thần, câu này quả thực không hề sai lệch, Lý Diễn Thu vẫn bình đạm như thường cư xử hòa thuận, thậm chí còn khen ngợi Mục Khánh vài câu.

Mục Khánh lại không biết hội tình, chỉ hướng về Lý Diễn Thu cười nói: "Còn có Vương Sơn chưa tới, chỉ không biết ở Hà Bắc y mừng tất niên thế nào."

"Vương Sơn." Lý Diễn Thu chậm rãi gật đầu, nói, "Nghe Hoàng hậu nói ngươi cùng y rất thân thiết."

"Ai!" Mục Khánh buông tiếng thở dài, lắc đầu, nói, "Hiện tại y đi Hà Bắc, thần vẫn luôn không nhịn được nghĩ về y."

Sắc mặt của Thái Diêm có chút không được tự nhiên, Lý Diễn Thu ngẫm nghĩ một lát rồi lại nói: "Các khanh tùy ý đi, trẫm liền về trước."

Mục Khoáng Đạt vội vàng đứng dậy, tiếp nhận áo choàng trong tay Trịnh Ngạn, tự mình hầu hạ Lý Diễn Thu mặc vào, lại cầm lấy đèn lồng trong tay gia đinh bước ở phía trước, tất cung tất kính tiễn Lý Diễn Thu ra khỏi phủ.

Ngoài cổng không có mã xa chờ sẵn, việc này khiến Mục Khoáng Đạt vô cùng ngoài ý muốn.

Đêm trừ tịch, trường nhai trống rỗng không bóng người qua lại, trước cửa mỗi nhà mỗi hộ đều treo sẵn một dây pháo, chỉ chờ qua giao thừa liền châm lửa. Trịnh Ngạn không nhanh không chậm đi theo phía sau, để lại cho Mục Khoáng Đạt và Lý Diễn Thu một không gian thật dài.

Phảng phất như, lần này Lý Diễn Thu đến đây chỉ là vì cùng Mục Khoáng Đạt đi một quãng đường như vậy.

"Khanh nhập triều làm quan cũng đã được mười chín năm rồi, có phải không?" Lý Diễn Thu nói.

"Hồi bẩm bệ hạ, sang năm đã là năm thứ hai mươi." Mục Khoáng Đạt nói.

"Trẫm còn nhớ, lần đầu gặp khanh trẫm chỉ mới mười tuổi." Lý Diễn Thu nói, "Là trong lúc thi đình."

Mục Khoáng Đạt đáp 'Dạ', mặc dù biết rõ đã sắp đến đại hạn thế nhưng cước bộ vẫn vững vàng như cũ, vì Lý Diễn Thu soi đèn lồng.

"Lúc nhìn Vương Sơn thi đình." Lý Diễn Thu nói, "Trẫm bất tri bất giác liền nghĩ tới khanh."

Mục Khoáng Đạt mỉm cười, đáp: "Thần còn nhớ, kỳ thi đình năm ấy, Bệ hạ đứng ở ngoài điện nhìn vào, bị Hàn tướng quân khuyên trở lại."

"Ngày đó, Tam hoàng huynh gạt ta chờ trong Ngự hoa viên," Lý Diễn Thu nói, "Bản thân lại chạy ra ngoài săn thú. Cũng là khanh sau khi thi đình xong lại đến hứa với trẫm, đồng ý dẫn trẫm xuất cung dạo chơi."

Chuyện của hai mươi năm trước nhất thời trào dâng trong lòng cả hai, sau khi Trạng nguyên lang danh đề bảng vàng, cảm tạ thiên ân còn đảm nhiệm thái phó dạy Lý Diễn Thu đọc sách hơn nửa năm. Lý Tiệm

Hồng thuở thiếu thời chinh chiến bên ngoài, cùng vị đệ đệ này cũng không có bao nhiêu cảm tình, Mục Khoáng Đạt ngoại phóng ra ngoài ba năm, khi trở về kinh thành liền nhập triều làm quan.

Kỳ thi đình năm ấy chính là kỳ thi đầu tiên sau khuất nhục Thượng Tử, cũng là năm đầu tiên Đại Trần dời đô đến Tây Xuyên.

Ngõ dài tối tăm, chỉ có ánh đèn leo lét trong tay Mục Khoáng Đạt soi sáng một đoạn ngắn đường đá trước mặt hai người.

Sau đó, cục diện chính trị dần dần ổn định, Mục Khoáng Đạt đem thân muội muội Mục Cẩm Chi gả vào cung, cùng Lý gia kết thành liên minh chiến tuyến không thể phá vỡ.

"Mấy năm trước khi Phụ hoàng băng hà." Lý Diễn Thu chậm rãi nói, "Nếu không có khanh chủ trương đại cục, cùng Triệu Khuê chu toàn, chỉ sợ căn cơ triều đình đã phải dao động."

"Đều là năm đó Bệ hạ chuyên cần chính sự." Mục Khoáng Đạt cung kính đáp, "Thần chỉ là tẫn bản phận."

Trong mấy năm đó, Phụ hoàng của Lý Diễn Thu bị bệnh liệt giường, tính tình phát ra thô bạo, chuyện lớn chuyện nhỏ trong triều đều do Triệu Khuê cùng Mục Khoáng Đạt nghị chính, Lý Diễn Thu quyết sách, trong suốt gần mười năm, Lý Diễn Thu đều phải mượn sức Mục Khoáng Đạt đối kháng cùng Triệu Khuê.

"Trẫm còn nhớ rõ." Lý Diễn Thu dừng bước lại, nói, "Năm ấy khi nghe tin Chinh Bắc quân ngộ biến, quả như sét đánh ngang tai."

Mục Khoáng Đạt đáp: "Hôm nay nghĩ đến, đau lòng nhất vẫn là ngày nghe tin Tiên đế băng hà."

"Nếu trẫm không để huynh ấy xuất chinh." Lý Diễn Thu nói, "Hôm nay huynh ấy nhất định còn sống, người băng hà phải là trẫm. Sai rồi, phải gọi là 'hoăng'[1]."

Mục Khoáng Đạt ngẩn ra, đang định lên tiếng an ủi, Lý Diễn Thu lại mỉm cười với Mục Khoáng Đạt, nói: "Nếu Tam hoàng huynh còn tại thế, có lẽ đã là một quang cảnh khác hẳn."

Mục Khoáng Đạt nhất thời cũng không biết nên đáp lại thế nào, y tự nhiên minh bạch ý tứ của Lý Diễn Thu —— đối phương đã điều tra được người giết Lý Tiệm Hồng chính là mình. Trăm sai nghìn sai bắt đầu từ lúc y tính toán muốn mạng Lý Diễn Thu, đối với khả năng của Thương Lưu Quân, Vũ Độc và Vương Sơn, y đã quá mức tự tin rồi.

"Trở về đi." Lý Diễn Thu nói, "Trở về qua một cái tết cho tốt."

Mục Khoáng Đạt chỉ phải đáp: "Tạ Bệ hạ ân điển."

"Hôm nay có điểm mệt mỏi." Lý Diễn Thu còn nói, "Sau Trung thu lại cùng khanh uống ly rượu, chậm rãi tâm sự."

Mục Khoáng Đạt một bên nghiền ngẫm lời này của Lý Diễn Thu, một bên cung kính đưa y ra khỏi trường nhai. Bên ngoài có hai con ngựa đang chờ sẵn. Lý Diễn Thu trước hết phóng người lên ngựa, Trịnh Ngạn nhanh chóng tiến lên cưỡi ngựa cùng y rời đi.

Mục Khoáng Đạt nhìn theo bóng lưng của Lý Diễn Thu, suy nghĩ hồi lâu, lúc xoay người quay về bước chân có chút loạng choạng.

–

Nghiệp thành, một hồi tuyết trừ tịch vô cùng đúng lúc, dự triệu cho một năm ngũ cốc phong thu. Thời khắc tân niên, Đoạn Lĩnh cả người quấn ở trên thân Vũ Độc, ghé vào trước ngực đối phương. Vũ Độc đêm qua uống say đang nhẹ nhàng ngáy ngủ, Đoạn Lĩnh lại vươn mình, ngáp dài đứng dậy.

Tiếng ngáy của Vũ Độc cũng ngừng, không bao lâu sau liền tỉnh ngủ ngồi dậy.

"Mặc dày một chút!" Vũ Độc cau mày, dặn Đoạn Lĩnh ăn mặc chỉnh tề, lại kéo y về rửa mặt chải đầu, chuẩn bị ra ngoài.

Hai người mở cửa đốt pháo dương quang vạn trượng, bên ngoài có không ít quan lại đang đợi tiến vào dập đầu với Đoạn Lĩnh và Vũ Độc. Đoạn Lĩnh liền mỉm cười phát cho mọi người một hồng bao, Vũ Độc mặc một thân võ bào gấm đen, viền áo có thêu đồ hình kim sắc kỳ lân, giày đen đai ngọc, rất có khí thế lão gia.

Mấy ngày đầu năm, bởi vì năm nay tướng sỹ đều có chút tiền bạc, không ít người theo lễ tiết dâng quà đến, bận rộn cả ngày, phủ Thái Thú vô cùng náo nhiệt. Sau đó chính là Phí Hoành Đức trở về, Đoạn Lĩnh lập tức dùng lễ đãi trưởng bối đi đón lão, dâng trà pha nước, khấu đầu chúc tết.

Tôn Đình tạm thời đảm nhiệm thành chủ Hà Giang, hết thảy đều an định lại, cuối cùng là Thuật Luật Đoan tiến đến hành lễ cùng Đoạn Lĩnh, một ngày đến đây coi như kết thúc, bên ngoài đã sắp hoàng hôn.

Mồng ba đầu năm mới đến lúc phổ biến kế hoạch vụ xuân, thời gian vẫn còn dư dả. Đêm đó, Đoạn Lĩnh đóng cửa lại gọi Thương Lưu Quân đến, bảo hắn nói rõ bố trí của Mục Khoáng Đạt!

Đã quy hàng, tự nhiên phải nộp đầu danh trạng, Đoạn Lĩnh bảo Thương Lưu Quân một năm một mười đem hết tất cả những gì hắn biết về Mục Khoáng Đạt nói ra rõ ràng, sau đó ấn xuống vân tay mới coi như tạm chấp nhận.

Nhưng kỳ thực, Thương Lưu Quân cũng không biết quá nhiều việc về Mục Khoáng Đạt, chí ít hắn không giống Trương Sính có thể giúp chủ công quản lý gia nghiệp, lo lắng một bề.

"Trương Sính đến tột cùng là ai?" Đoạn Lĩnh hỏi, "Làm sao quen biết với Mục tướng gia?"

"Ta từng nghe bọn họ nhắc qua." Thương Lưu Quân đáp, "Chỉ là vài câu vụn vặt. Trương Sính từng là cô nhi, vốn suýt nữa đã bị bán đến Liêu quốc, sau đó Mục tướng gia đứng ra mới cứu y về được.."

Đoạn Lĩnh nghĩ đến một người lắm mưu nhiều kế như vậy cư nhiên phải chết không minh bạch dưới kiếm của Lang Tuấn Hiệp, quả thực vô cùng đáng tiếc. Làm người, cho dù lại thông minh hơn nữa, đứng trước lưỡi gươm sắc bén cũng là vô pháp thoát thân.

"Mục Khoáng Đạt có còn tư binh không?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ta thật sự không biết." Thương Lưu Quân chém đinh chặt sắt, "Những thứ ta biết chỉ có như vậy. Trương Sính mỗi năm vào hai mùa xuân thu đều sẽ xuất phủ, ra ngoài thay Mục tướng gia làm việc. Những thứ này ta đều đã khai hết."

Mà Trương Sính giải thích cho chuyến công sự này chính là, thay Mục Khoáng Đạt thu tô.

"Nếu y có tư quân." Vũ Độc nói, "Cũng sẽ không vận dụng đến thủ hạ của Hàn Duy Dung."

Dùng thủ hạ của Hàn Duy Dung chính là đòn hiểm khó khống chế nhất nhưng lại cũng sáng suốt nhất, bởi vì ngoại trừ Vũ Độc, trên đời này đã không còn ai có thể nhận ra lai lịch của đám thích khách nọ.

Cả đời này của Mục Khoáng Đạt, đều là thua trên tay Đoạn Lĩnh.

1/ Hoăng: Ám chỉ cái chết của một thành viên hoàng thất, 'Băng hà' chỉ có đế vương mới dùng được.

196. Quyển 3 - Chương 196: Xuân Đến

"Kỳ thực y vẫn rất đề phòng ta." Thương Lưu Quân nói, "Người duy nhất y tin tưởng chỉ có Trương Sính."

Đây là việc vô cùng nguy hiểm, Đoạn Lĩnh luôn cảm thấy Mục Khoáng Đạt nhất định còn có hậu chiêu. Lão hồ ly này nuôi dã tâm đã lâu như vậy, chắc chắn phải có chuẩn bị tương ứng, không thể nào dưới tình huống không có sắp xếp gì đã trực tiếp động thủ thí quân.

"Lão hủ kiến nghị nên thả Thương Lưu Quân trở về." Phí Hoành Đức nói, "Thứ nhất để hấn lập công chuộc tội, thứ hai để điều tra Mục Khoáng Đạt."

"Không." Lúc này Đoạn Lĩnh dứt khoát lắc đầu, "Đây không phải phương pháp ổn thỏa nhất, Mục Khoáng Đạt đã không còn tin hắn."

Phí Hoành Đức nói: "Y sẽ tin, chỉ cần có một lý do thích hợp."

"Không, không được." Đoạn Lĩnh nói, "Chuyện này không cho phép có bất kỳ phiêu lưu nào."

Đây không phải là lần đầu tiên Đoạn Lĩnh bác bỏ đề nghị của Phí Hoành Đức.

"Văn bối không để hắn trở lại cũng là vì không tìm được lý do thích hợp." Đoạn Lĩnh nói với Phí Hoành Đức, "Tiên sinh, xin ngươi tin tưởng văn bối, lúc này để Thương Lưu Quân trở lại bên cạnh Mục Khoáng Đạt, ngược lại sẽ sinh chuyện xấu."

Đoạn Lĩnh biết quan hệ của Thương Lưu Quân và Mục Khánh, thế nhưng y không nói cho Phí Hoành Đức biết. Y biết Thương Lưu Quân vì Mục Khánh cái gì cũng có thể làm, hiện tại để Thương Lưu Quân trở về, vạn nhất hắn đột ngột xung động, nói không chừng sẽ mang theo Mục Khánh cao chạy xa bay.

Y hiểu quá rõ tâm tình của Thương Lưu Quân, giống như tâm tình của phụ thân y năm đó vậy. Phụ thân y lúc đó thỉnh thoảng sẽ đột nhiên nói, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của y, cái gì cũng có thể buông tha, rất muốn cứ thế nhẹ nhàng rũ bỏ cơ nghiệp phía nam, cùng y rời khỏi vùng Trung Nguyên huyên náo, đi đến một nơi không ai tìm thấy, an tĩnh qua ngày.

Phí Hoành Đức không có nhi tử, vô pháp thể hội loại tâm tình này.

Đoạn Lĩnh tin rằng, Thương Lưu Quân tuyệt đối là ôm ý niệm liều thử một lần mới đến tìm y. Từ sau khi ám sát Lý Diễn Thu thất bại, phía nam liền bày thiên la địa võng chờ hắn trở về, Thương Lưu Quân đã không còn đường để trốn mới phải đi Nghiệp thành bàn điều kiện với y. Nếu như đàm phán thất bại, hắn cuối cùng sẽ lựa chọn bí quá hóa liều, tiềm hành trở về Giang Châu mang Mục Khánh rời đi.

"Như vậy, cũng chỉ còn con đường ngài tự mình trở về." Phí Hoành Đức nói.

Thần sắc Vũ Độc biến đổi, Đoạn Lĩnh suy nghĩ một lúc lâu, không khỏi thừa nhận, Phí Hoành Đức luôn luôn có thể dùng ít lời nhất vạch rõ chân tướng.

"Phí tiên sinh nói rất đúng." Đoạn Lĩnh đáp, "Văn bối quả thực cần trở lại, thế nhưng cũng cần một phương hướng rõ ràng."

Đoạn Lĩnh tin tưởng Lý Diễn Thu, thế nhưng lại không dám hoàn toàn đem tất cả hy vọng ký thác lên người đối phương. Y đã nếm thử một lần toàn tâm toàn ý tín nhiệm, chỉ là vô luận làm sao, lúc nào cũng cảm thấy người không đấu lại lão thiên, đã dấn thân vào vòng xoáy vận mệnh y cũng nên có dự bị sẵn sàng, bằng không đợi sau này nhớ tới, tất cả đều chỉ còn lại tiếc nuối.

"Cứ như vậy đi." Đoạn Lĩnh duỗi người, ngáp dài, phân phó Thương Lưu Quân trước hết lui xuống nghỉ ngơi, lại nói, "Trong giai đoạn này, chúng ta cần kéo dài thời gian tra xét mọi việc, ngăn ngừa bất kỳ khả năng phát sinh biến cố nào."

Đoạn Lĩnh không nói về kế hoạch tiếp theo, Vũ Độc cũng không hỏi nhiều.

Phương bắc mùa xuân đến chậm, trong cả tháng giêng đằng đẵng băng tuyết cũng chưa tan ra, thế nhưng vừa qua mùng ba Đoạn Lĩnh đã phân phó phổ biến tân chính, thương đội của Diêu Phục phái ra cũng đúng lúc mang cây giống đến Hà Bắc.

Vũ Độc mang binh đi quét sạch các sơn trại phụ cận một lần, sơn phỉ Hà Bắc trước giờ vẫn khét tiếng tàn độc, hiện tại nhìn lại hóa ra cũng chỉ là như vậy. Dù sao trai tráng chủ lực của đám thổ phỉ này hầu hết đều đã bị Tần Lang mang đi ám sát Lý Diễn Thu.

Lần này Đoạn Lĩnh cũng không phải đặc biệt truy cứu cái gì, dù sao trong sơn trại cũng chỉ còn lại hai nghìn phụ nữ trẻ em cùng người già yếu, Đoạn Lĩnh liền để Vũ Độc mang người xuống núi, an trí trong thành Hà Giang. Người nào muốn gả thì gả đi, không muốn gả liền tự mình nuôi sống bản thân.

Đến ngày tuyết đã tan đủ để bắt đầu cày bừa, thư từ phía nam gởi tới, là một gã Hắc giáp quân tự mình mang đến, hiển nhiên là thư do Tạ Hựu đích thân chấp bút.

Đoạn Lĩnh cũng không rõ Tạ Hựu đã đoán ra thân phận của y chưa, hoặc là Lý Diễn Thu đã nói gì với d, thế nhưng y có thể khẳng định, Tạ Hựu đã biết Lý Diễn Thu đang chuẩn bị đối phó Mục Khoáng Đạt.

Trong thư là vấn đề thân thế của Thương Lưu Quân lần trước Đoạn Lĩnh hỏi, Tạ Hựu dùng mạng lưới của Hắc giáp quân điều tra, quả thực là có việc này, trong thư còn bổ sung không ít nhân dạng, bối phận của tộc nhân Tôn gia, Đoạn Lĩnh đều nhất nhất hỏi Thương Lưu Quân, thẩm tra đối chiếu, mà Thương Lưu Quân đều có thể thuận lợi trả lời hợp lý.

Những thứ này hiển nhiên không thể là do chuẩn bị trước, dù sao trước khi Mục Khoáng Đạt phái Thương Lưu Quân ra ám sát, ai cũng không ngờ được hắn sẽ chạy đến tìm nơi nương tựa chỗ Đoạn Lĩnh.

Trong thư Tạ Hựu còn thông báo, Mục Khoáng Đạt cùng Tây Xuyên Tôn gia trước giờ chưa từng xuất hiện cùng nhau, cũng chưa từng có người đến lật qua tư liệu của Tôn gia. Như vậy, Đoạn Lĩnh rốt cục cũng có thể yên tâm, đem giải dược cho Thương Lưu Quân.

"Chúng ta khi nào quay về?" Thương Lưu Quân nhìn giải dược, hỏi, "Sắp khởi hành sao?"

"Còn chưa đến lúc." Đoạn Lĩnh nói, "Chỉ là giải độc cho ngươi."

Thương Lưu Quân nói: "Khi không còn võ công cũng coi như ít gặp việc phiền lòng."

Mặc dù nói là nói như vậy, Đoạn Lĩnh biết Thương Lưu Quân lại càng lo lắng tình hình phía nam hơn mình.

"Chịu đựng đi." Đoạn Lĩnh nói, "Nếu như ngươi dám một mình rời khỏi, cũng đừng trách ta."

Thương Lưu Quân vội nói sẽ không, nếu hắn đã thuần phục rồi hiển nhiên sẽ không quay lại như lúc trước. Chỉ là trong lòng Đoạn Lĩnh cũng biết rõ, Thương Lưu Quân ít nhiều vẫn có lo lắng, lo lắng thật sự đến lúc cần phải cầu tình, Đoạn Lĩnh liệu có thể giúp Mục Khánh thoát tội không.

"Ngươi cũng đừng càm ràm." Vũ Độc bị Thương Lưu Quân nhắc tới lỗ tai mọc kén, nói, "Vì sao lại dài dòng như vậy?", Thương Lưu Quân đã nhiều lần đến tìm Vũ Độc, muốn nghe xác nhận Vương Sơn nhất định có thể cứu được Mục Khánh, Bệ hạ cực kỳ coi trọng Vương Sơn vì y có công cứu giá.... Vũ Độc đối với hắn đã cực kỳ không chịu nổi.

Nhất nguyên phục thủy, vạn tượng canh tân. Rằm tháng giêng qua rồi, mồng hai tháng hai đã tới, tận khi đến tiết Thượng Tỵ[1], bên bờ Tầm Thủy một đám quang côn binh sỹ của Nghiệp thành đến tìm phối ngẫu. Người người cỡi trần, bên bờ sông nhất thời tràn ngập thân thể trẻ tuổi tràn ngập lực lượng của nam nhân, quả thực khiến Đoạn Lĩnh không thể không nhìn.

"Có cái gì đáng xem!" Vũ Độc nói, "Không được xem."

Đều là binh sỹ, mỗi người cơ thể cường tráng, Đoạn Lĩnh nhịn không được nhìn nhiều hai lần liền bị Vũ Độc cưỡi ngựa mang đi.

"Đã tháng ba rồi." Đoạn Lĩnh ngâm mình ở ôn tuyền, nói, "Giang Châu còn chưa có động tĩnh gì."

"Ngươi vội vàng trở lại?" Vũ Độc hỏi.

"Thương Lưu Quân gấp." Đoạn Lĩnh nói, "Ta xem hắn đã có điểm đứng ngồi không yên."

Vũ Độc đáp: "Ngươi phải tin tưởng ngươi tứ thúc của ngươi."

Cảm giác không an ổn trong ngực Đoạn Lĩnh càng lúc càng mãnh liệt, giống như năm đó ở Thượng kinh vậy, thế nhưng theo đạo lý mà nói, bên cạnh Lý Diễn Thu đã có Trịnh Ngạn, cũng sẽ không xảy ra việc gì mới đúng.

Nhưng năm đó, bên cạnh Lý Tiệm Hồng cũng có Vũ Độc theo cùng.

Đoạn Lĩnh thu liễm tinh thần, biết vô luận như thế nào y cùng Vũ Độc đều phải ở lại Hà Bắc thêm một năm nữa. Đến tháng thư, phía nam truyền về không ít tin tức, triều đình đề bạt một đám quan viên tuổi trẻ tài cao, năm nay lại vừa đúng thời điểm dùng người, mở khảo hạch Công tào, các nơi đều đem danh

sách đề bạt gởi về triều đình, để Giang Châu lựa chọn khảo giáo.

Ruộng lúa một màu xanh mượt, gió hè nổi lên.

Lâm Vận Tề đi tìm Đoạn Lĩnh đang khảo sát ngoài thành, cung kính nói: "Thái Thú đại nhân, cần phải báo cáo công tác rồi, hôm nay người của triều đình đã đến. Còn việc khảo hạch Công tào cũng cần ngài an bày."

Đoạn Lĩnh lau tay, hỏi: "Người đến là ai?"

"Tam quận Tuần ti sử Hoàng đại nhân." Lâm Vận Tề đáp, "Hà Nam, Hà Bắc, Sơn Đông ba nơi đều do Hoàng đại nhân phụ trách, là đồng môn của ngài."

Đoạn Lĩnh lập tức chạy vào trong thành, Hoàng Kiên đang ngồi trong phủ trò chuyện cùng Thi Thích, hỏi thăm tài chính của Nghiệp thành. Đoạn Lĩnh hoan hô một tiếng xông vào, cùng Hoàng Kiên ôm cùng một chỗ.

"Lão sư thế nào?" Đoạn Lĩnh cười nói.

"Đã gần một tháng chưa gặp sư phụ." Hoàng Kiên trước hết để Đoạn Lĩnh ngồi vào chỗ của mình, cũng không khách khí mà tự mình thay y rót trà, hiển nhiên không hề xem mình như khách nhân, lại nói: "Mọi người đều dặn dò ta phải chiếu cố ngươi thật tốt."

Tiến sỹ cùng năm, chỉ có Đoạn Lĩnh bảng vàng chưa treo đã được khâm điểm làm Thám Hoa, sau đó còn vội vội vàng vàng đi nhậm chức. Nhớ lại, bọn họ chỉ có một lần họp mặt vào cái đêm trước khi y rời khỏi Giang Châu, bên cạnh còn vài vị tân khoa tiến sỹ khác, bây giờ không khỏi nhân dịp hàn huyên một phen.

"Bệ hạ đề bạt không ít tân nhân." Hoàng Kiên nói, "Chúng ta đều đã dâng tấu đề nghị triệu hồi ngươi về, nói là tiến sỹ đăng khoa năm đó chỉ có ngươi chính tích nổi bậc nhất, ai cũng không thể vượt qua ngươi."

Thương Lưu Quân bước đến ngoài cửa, Đoạn Lĩnh nghe động tĩnh liền biết hắn tới, vùng quanh lông mày cau lại suy nghĩ môt chút, hỏi: "Mục Khánh thế nào?"

"Vẫn là như vậy." Hoàng Kiên cười nói, "Đang bị phạt chép sách."

Đoạn Lĩnh nghe xong liền yên tâm, lại hỏi việc trong triều, biết tam bộ Hộ, Lễ, Công đã bổ sung không ít tân nhân, từ kỳ thi đình năm ngoái cho đến nay bất tri bất giác cũng đã được một năm rồi.

Một năm này theo tập tục chỉ là để tân nhân làm quen chính sự, không tính là chân chính vào triều làm quan, bình thường tiến sỹ sau khi đề danh sẽ được giữ lại ba năm làm quen chính vụ, sau đó lại ngoại phóng ba năm.

Đợi ba năm ngoại phóng kết thúc, nếu được triều đình triệu hồi rốt cục mới coi như chân chính bước lên quan lộ. Nói cách khác, nếu Đoạn Lĩnh là tiến sỹ tầm thường, cơ hội được sớm ngoại phóng này chẳng khác gì một bước lên mây. Thường thì kẻ khác làm khâm điểm Thám Hoa, khi ngoại phóng nhiều lắm cũng chỉ là Huyện lệnh lục phẩm hoặc quan viên lưu thủ, chỉ có Đoạn Lĩnh y lập tức trở thành Thái Thú, tuy rằng nói nhận mệnh lúc nguy nan, dám làm việc người khác không dám làm, thế nhưng cũng khiến không ít người ghen ghét.

Đợi khi hồi triều, quan chức của y nhất định chỉ thăng không hàng, từ lúc khai quốc đến nay, người có quan vận hanh thông như vậy bất quá cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi. Mà người trước y có thể thăng quan vùn vụt, mới ba mươi tám tuổi đã đảm nhiệm Tể Phụ vừa vặn chính là Mục Khoáng Đạt.

Không ngờ đến đám sư huynh đệ này còn định ký một lá thư giúp y tạo thế, triệu y trở về kinh thành. Trở về liền phải thăng quan, như vậy Đoạn Lĩnh chưa đến mười tám tuổi liền phải trở thành đại quan tứ phẩm.

Mười bảy tuổi ngồi vào vị trí này, đám Ngự Sử tự nhiên sẽ hô to 'Vong quốc chi nghi'[2], chỉ là Đoạn Lĩnh không khỏi nghĩ đến, nếu tương lai Hoàng Kiên phát hiện vị sư đệ này cư nhiên trở thành Thái tử, chỉ sợ sẽ kinh hoảng đến ngất đi.

"Hiện tại tự nhiên không dám trở về." Đoạn Lĩnh nói, "Hà Bắc nào có chính tích gì."

Hoàng Kiên nói: "Từ đầu xuân năm nay, khi thượng triều Bệ hạ đã vài lần hỏi về ngươi, hiện tại địa hạt Hà Bắc thái bình, nội vô sơn phỉ chi ưu, ngoại vô Nguyên nhân chi nhiễu, đều là công lao của ngươi. Để người vây ở Nghiệp thành thật là đại tài tiểu dụng… Võ Giáo Úy, hạnh ngộ, hạnh ngộ."

Vũ Độc cũng đã đi đến, chỉ là hướng về phía Hoàng Kiên gật đầu.

Hoàng Kiên cùng Đoạn Lĩnh là đồng môn, hai bên đều không quá khách khí, lúc thấy Vũ Độc lại không được tự nhiên như vậy, có lẽ lúc đến đây đã nghe người khác nói qua đối phương có chút khó chơi, vì vậy Hoàng Kiên lập tức ôm quyền đổi giọng: "Phụng bệ hạ chi mệnh đến đây tuần tra Hà Bắc, có chỗ nào không tiện xin đại nhân thông cảm nhiều hơn."

1/ Nhất nguyên phúc thuỷ nghĩa là năm mới đã bắt đầu bước sang và thành ngữ "vạn tượng canh tân" nghĩa là cảnh vật đã thay một màu áo mới.

Tiết Thượng Tỵ: Ngày mồng 3 tháng 3 âm lịch, xem thêm tại http://www.chuonghung.com/2014/04/dich-thuat-mong-ba-thang-ba-cai-hoa-rau.html

2/ Vong quốc chi nghi: Dự triệu vong quốc, đám gián quan rất thích dùng cái lý do này ra ngoài hô hào, cái gì cũng là Vong quốc chi nghi. Từ thay đổi biến pháp đến sao chổi trên trời, từ nước lũ về sớm đến đột phá trồng lúa hai mùa, cái gì ngứa mắt cũng phán câu có hại lễ pháp, vong quốc chi nghi

197. Quyển 3 - Chương 197: Bố Cục

Nói xong, Hoàng Kiên lấy một cuộn thánh chỉ từ trong tay áo ra: "Bệ hạ phân phó, chi bằng hai vị thân khải, bốn quan sẽ không tuyên đọc."

Nhìn thấy thánh chỉ như nhìn tháy Hoàng đế, hai người lập tức quỳ xuống, Hoàng Kiên lại nói: "Bệ hạ tự mình căn dặn, cũng không cần quỳ."

Đoạn Lĩnh cảm thấy thúc phụ quả thực anh minh, y quỳ thánh chỉ cũng không tính, thế nhưng làm trò quỳ trước mặt Hoàng Kiên, sau này cũng đủ lúng túng.

Biểu tình của Vũ Độc lại giống như đang nói "Coi như đủ thức thời", Đoạn Lĩnh vứt sang một ánh mắt răn đe, tiếp lấy thánh chỉ, mở ra, đọc kỹ rồi mới nói: "Là phong quan cho ngươi, khu trục Nguyên lỗ có công, phong Thái tử… thiếu sư."

"À." Vũ Độc nói, "Thần tiếp chỉ."

Quan chức của Vũ Độc lúc này thoáng cái đã cao nhất trong sảnh, Hoàng Kiên chỉ đành đứng dậy hành lễ với hắn, nói lời khách khí, Đoạn Lĩnh lại không có phong thưởng gì, Lý Diễn Thu cũng biết y không cần, nậy nên cái gì cũng không nói.

"Bệ hạ nói thế nào?" Đoạn Lĩnh có chút thất vọng hỏi.

"Bệ hạ nói." Hoàng Kiên đáp, "Đệ chi bằng ở lại Hà Bắc hảo hảo cai trị, thay người trải rộng ơn trạch."

Đoạn Lĩnh liền gật đầu, biết Lý Diễn Thu là ám chỉ y còn chưa đến lúc quay về.

Không bao lâu sau, Đoạn Lĩnh lại gọi đám quan viên thuộc cấp đến, từng người báo cáo công tác cho Hoàng Kiên, chuyện không phân lớn nhỏ, kiên nhẫn giải thích một loạt tân pháp đang phổ biến tại Hà Bắc. Kỳ thực, y thân là Thái tử, chỉ cần một hai câu liền có thể đem Hoàng Kiên đuổi đi, cho dù đối phương khi trở về còn tham tấu y một bản 'kiêu ngạo ngang ngược' cũng là không có vấn đề gì.

Chỉ là từ sâu trong nội tâm y cực kỳ kính phục vị sư huynh này, cũng muốn nghe đề nghị của hắn một chút.

Đương nhiên, về phần một ngày nào đó trong tương lai, khi Hoàng Kiên đã biết nội tình, nghĩ đến Thái tử đã từng vì mình giảng giải sự vụ không biết lại có cảm tưởng gì.

Hoàng Kiên rất nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng còn có thể nêu ra vài vấn đề. Cứ thế, lần báo cáo công tác này kéo dài đến tận hai ngày, đến cuối cùng đem toàn bộ chi tiết đều giao phó ra mới xem như hoàn

thành.

"Ta cũng phải đi rồi." Sau bữa cơm trưa ngày thứ hai, Hoàng Kiên tiếp nhận tấu sớ của Đoạn Lĩnh đưa đến, cư nhiên một khắc cũng không muốn dừng lại.

"Sao không ở lại thêm vài ngày?" Đoạn Lĩnh kinh ngạc nói.

"Không được, hiện tại rời đi, bảy ngày sau có thể kịp vào Sơn Đông." Hoàng Kiên đáp.

Đoạn Lĩnh đã chuẩn bị không ít đặc sảnmuốn tặng cho Hoàng Kiên, còn có vài thứ vàng bạc linh tinh, chỉ là Hoàng Kiên một mực không nhận, nói: "Nghe nói y thuật của sư đệ rất tốt, vậy tương lai đệ cứ giúp tẩu tử chưa xuất giá phối chút dược liệu là được."

Đoạn Lĩnh cười nói: "Đã đính hôn rồi sao? Nào nào, đệ tiễn sư huynh."

Đoạn Lĩnh tự mình tiễn Hoàng Kiên rời thành, Hoàng Kiên lại nói: "Không quá năm năm, Hà Bắc một lần nữa sẽ vực dậy. Chỉ cần người Nguyên không đnến, nơi này có thể so sánh với Hoài Âm."

Đoạn Lĩnh lập tức nói mấy lời khiêm tốn, Hoài Âm đã tích trữ ba đời, Hà Bắc làm sao có thể so bì? Điểm tự hiểu ấy y vẫn phải có. Hơn nữa Đoạn Lĩnh cũng không muốn độc bá một phương, dù sao y cũng chẳng phải vương hầu, chỉ hy vọng bản thân sau này đã về Giang Châu, người tiếp theo được phái đến không phải tham quan, đem toàn bộ căn cơ y vất vả gây dựng một lần phá hủy.

"Hắn cư nhiên cái gì cũng chưa nhận." Lúc Đoạn Lĩnh về phủ không khỏi cảm thán.

"Người trẻ tuổi đều là như vậy." Phí Hoành Đức cười nói, "Đợi qua ba bốn mươi tuổi, nói không chừng sẽ có biến hóa."

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm Phí tiên sinh quả thực luôn nói những lời thấm thía, khiến người ta không biết nên tiếp nhận thế nào. Vũ Độc lại nói: "Ngươi tùy tiện nói vài câu với hắn không phải được rồi sao, dong dài lâu như thế làm gì?"

"Muốn trưng binh, còn muốn sửa thuế điền." Đoạn Lĩnh nói, "Vẫn nên nói rõ một chút tốt hơn."

Mùa xuân đến, Đoạn Lĩnh thực tế cực kỳ khẩn trương, chỉ hận không thể đem mỗi người gặp được đều kéo đến bày tỏ suy nghĩ của mình một lần, sau đó nghe được đối phương tán thành mới cảm thấy mỹ mãn, phảng phất chỉ có như vậy mới có thể an ổn tâm thần.

Lúc cày bừa vụ xuân thì y một tháng chạy đi nhìn năm sáu lần, chỉ kém đích thân đi khai đàn làm phép cầu mưa, may mà lão thiên gia cũng không làm khó dễ bọn họ, đến lúc liền mưa, nhập hạ cũng không thấy nạn hạn hán. Vì vậy, Đoạn Lĩnh lại bắt đầu lo lắng nạn châu chấu.

"Nạn châu chấu không dễ bùng phát như vậy." Vũ Độc nói, "Từ trước đến giờ nhiều lắm cũng là bảy tám năm một lần, ngươi lo lắng vậy làm gì?"

Đoạn Lĩnh mỗi ngày đều chờ đợi thấp thỏm, thấy mưa thì không biết lúc nào sẽ ngừng, không có mưa lại trông chờ khi nào mưa đến. Mãi đến khi tiếng ve kêu vang vọng, phương bắc chính thức nhập hạ, thời gian y rời khỏi Giang Châu cũng đã gần được một năm, hẳn là lại không có gì ngoài ý muốn xảy ra mới chậm rãi yên lòng.

Hôm nay, Liêu quốc phái đến một người mang tin, là Gia Luật Tông Chân có thư gởi cho Đoạn Lĩnh.

"Bệ hạ của các ngươi vẫn khỏe?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Trong phòng chỉ có ba người, Đoạn Lĩnh, Phí Hoành Đức và Vũ Độc, hiện tại không khí ngày một oi bức, nhiệt độ phảng phất cô đọng cả không gian, ngoài trời hoàn toàn không có chút gió nào.

Người đưa thư dùng Liêu ngữ nói: "Điện hạ, sự quan trọng đại, thỉnh ngài một mình mở thư."

Phí Hoành Đức nghe vậy liền đứng dậy rời đi, Đoạn Lĩnh lại nói không ngại, Phí Hoành Đức và Vũ Độc là hai người duy nhất hiện tại y có thể tin tưởng. Gia Luật Tông Chân chỉ nói y một mình mở thư, cũng chưa nói y nhất định phải một mình đọc thư.

Cả gian phòng đều yên tĩnh, chỉ có thanh âm mở thư của Đoạn Lĩnh.

"Hàn Duy Dung rơi đài." Đoạn Lĩnh nói.

Người đưa thư lại lấy ra một quyển sách, đó là gia phả của Thái Diêm, đặt trước mặt Đoạn Lĩnh.

"Tra ra gì sao?" Vũ Độc biết Gia Luật Tông Chân phân phó như vậy, nhất định không tầm thường.

"Một phong thơ..." Giọng nói của Đoạn Lĩnh có chút run rẩy, "Thư vãng lai cùng với thủ tướng Ngọc Bích quan, Hàn Tân."

Đại sảnh lần nữa lặng ngắt như tờ.

–

Tháng sáu Giang Châu, tiếng ve kêu rền rã, gần như muốn đem thanh âm của con người hoàn toàn che đậy.

"Bệ hạ thế nào?" Mục Cẩm Chi bước qua hành lang, hỏi.

"Vừa uống xong nước ô mai giải nhiệt." Cung nữ thấp giọng đáp, "Còn đang nghỉ ngơi."

"Đi gọi Thái tử đến hầu hạ, cứ nói Bệ hạ truyền hắn." Mục Cẩm Chi nói, "Hôm nay thực sự quá nóng, chuẩn bị chút nước ô mai ướp lạnh, dự trữ cả phần Thái tử."

Cung nữ đáp "dạ", rồi lập tức rời đi. Thái Diêm lúc này đã bị hun nóng đến mặt đỏ phừng phừng, thực sự vô tâm xử lý chính sự. Đã nhiều ngày Lý Diễn Thu cũng cứ ngủ li bì, từ lúc nhập hạ y liền biếng ăn lười nhác, tấu chương đều bị đưa đến Đông cung.

"Hà Bắc đang trưng binh." Thái Diêm nói.

Phùng Đạc đáp: "Đợi y trở về thần sẽ tự mình đưa người qua. Nếu lần này lại thất bại, thần cũng sẽ không lại trở về."

Thái Diêm không nói thêm gì, thực tế hắn cũng đã quen với loại cuộc sống suốt ngày lo lắng đề phòng này. Ban đầu hắn còn hoài nghi Đoạn Lĩnh tựa như một phong pháo đại, tùy thời đều có khả năng nổ tung, sau đó mới phát hiện, y chỉ là một phong pháo lép. Thái Diêm cho rằng Đoạn Lĩnh hẳn là không dám để Mục Khoáng Đạt phát hiện thân phận của mình, dù sao y cũng biết không ít việc của phủ Thừa tướng.

Trương Sính cũng kỳ quái, đã hơn nửa năm chưa từng xuất hiện qua, Thương Lưu Quân càng không biết đi đến nơi nào, bọn họ rốt cục là đang toan tính những gì?

Hồi đầu xuân, Thái Diêm nghe được chút phong thanh, là từ Hoài Âm truyền đến, có người nói Diêu hầu hoài nghi Mục Khoáng Đạt muốn tạo phản, Mục Khoáng Đạt liền phái Thương Lưu Quân đi bảo chứng lòng trung thành.

Năm trước thích khách phái đi không một người trở về, Thái Diêm cũng không dám tùy tiện phát động, chuẩn bị đợi khi Đoạn Lĩnh quay về Giang Châu mới động thủ chặn giết. Nếu thực sự không giết được cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Cả đám Ảnh đội đơn giản đều là phế vật. Thái Diêm bị hun đến đầu óc choáng váng, trước giờ hắn ở Thượng kinh chưa từng đối mặt với ngày hè nóng đến bực này, năm ngoái xảy ra thủy tai thời tiết cũng không đến mức bức người như vậy.

Một cung nữ chạy đến truyền lời, Lang Tuấn Hiệp tiến đến nói: "Bệ hạ cho gọi ngài."

Thái Diêm cũng đang muốn đến thăm một phen, năm nay sau khi trở về, thân thể của Lý Diễn Thu lúc tốt lúc xấu, nghe nói là năm trước khi đi Hoài Âm bị nhiễm phong hàn, trong xuân còn ho khan suốt mấy tháng. Mà nguyên nhân Lý Diễn Thu đi Hoài Âm, hắn và Phùng Đạc đã phân tích hồi lâu, vẫn cho rằng vì muốn đối phó Mục Khoáng Đạt.

Chỉ là đã hơn nửa năm rồi cũng không thấy Lý Diễn Thu có động tác gì, hơn phân nửa là có người loạn

truyền.

Thái Diêm không yên lòng bước qua hành lang, đi đến bên ngoài tẩm điện của Lý Diễn Thu, nhỏ giọng gọi một câu: "Tứ thúc".

Lý Diễn Thu nằm trên tháp, kho khan vài tiếng, nói: "Hoàng nhi? Vào đi."

Thái Diêm vào trong, cung nữ liền dâng lên một chén nước ô mai, Thái Diêm cũng đang khát nước, lập tức nhận lấy, chỉ là khi thấy Lý Diễn Thu đang nhìn mình liền mang qua, hỏi: "Tứ thúc có muốn uống nước?"

Lý Diễn Thu lắc đầu, Thái Diêm liền đặt chén xuống, suy nghĩ một chút, vẫn phân phó cung nhân rót nước cho Bệ hạ.

Lý Diễn Thu tựa vào đầu giường, tóc rối tung, môi nhợt nhạt, nói: "Vừa rồi Tứ chúc mộng thấy phụ thân con.."

Thái Diêm nói: "Mấy hôm nay thời tiết quá nóng, Tứ thúc ngủ không được ngon, ngày nghĩ đêm mộng cũng là chuyện thường."

"Vừa hay cũng sắp đến ngày kỵ của huynh ấy." Lý Diễn Thu nhắm hai mắt lại, lẩm bẩm nói, "Kể chuyện cũ của cha con cho Tứ thúc nghe một chút, Tứ thúc nhớ huynh ấy."

Thái Diêm liền chọn vài chuyện khi học kiếm ra nói, lại mù mờ bịa ra vài việc, ví dụ như Lý Tiệm Hồng dẫn hắn đi mua sách vở, chọn văn phòng tứ bảo, còn dẫn hắn đi đạp thanh. Lại nói khi ở Thượng kinh, có không ít người muốn đem nữ nhi gả cho người góa vợ Lý Tiệm Hồng..

Lý Diễn Thu chỉ yên lặng lắng nghe, khóe miệng hơi cong lên.

Thái Diêm nói một hồi, thấy Lý Diễn Thu ngủ say liền tiến lên cầm chăn phủ lên người y.

Chỉ là vào lúc này, y chợt chú ý đến một việc —— sợi dây đỏ Lý Diễn Thu vẫn đeo trên cổ đã biến mất.

"Tứ thúc?" Thái Diêm nhẹ giọng gọi, bàn tay cách một lớp áo đơn chạm vào nực Lý Diễn Thu, nơi vốn phải đeo ngọc hoàn đã chẳng còn tung tích. Thái Diêm đang mang theo nghi vấn, đột nhiên ý thức được gì đó —— hắn không… cảm giác được khí tức của Lý Diễn Thu.

Hắn vội vàng co ngón tay lại, đặt trước mũi đối phương. Lý Diễn Thu đã ngừng hô hấp.

–

Đoạn Lĩnh đang ngồi trong sân viện cùng Vũ Độc tách hạt mơ, sau đó đem thịt mơ ném vào trong một bình lưu ly, chuẩn bị ủ rượu uống.

Lâm Vận Tề tóc tai rối loạn, hiển nhiên vừa mới tỉnh ngủ đã vội vàng chạy vào nội viện, còn suýt nữa bị vấp té lộn mèo một cái, hấp tấp nhìn Đoạn Lĩnh.

"Đại nhân…" Lâm Vận Tề run giọng nói, "Phía nam đưa đến tin tức."

"Làm sao vậy?" Đoạn Lĩnh xoa tay hồi lâu mới hỏi.

Lâm Vận Tề nói: "Bảy ngày trước… Bệ hạ băng hà rồi."

Trong nháy mắt đầu của Đoạn Lĩnh 'Ong' lên một tiếng, ngơ ngác đứng sững, Vũ Độc lại đáp: "Biết rồi, ngươi lui xuống đi."

Quan viên nơi này đều biết Đoạn Lĩnh thâm đắc thiên ân, được Lý Diễn Thu sủng ái, những tấu chương đưa lên triều đình không có yêu cầu nào không được xét duyệt. Lâm Vận Tề đoán rằng khi Đoạn Lĩnh nghe được tin tức hẳn sẽ khóc lớn một hồi, không ngờ đến đối phương chỉ đứng yên đó, không ngừng thở dốc.

"Bảo ngươi lui xuống!" Vũ Độc nổi giận, lớn tiếng nói, "Còn đứng dây làm gì?"

Lâm Vận Tề lập tức khom người hành lễ, lui ra ngoài. Người chân trước vừa rời đi, Vũ Độc lập tức đứng dậy ôm lấy Đoạn Lĩnh, kéo y ngồi xuống.

"Còn chưa chết." Vũ Độc nhỏ giọng nói bên tai y, "Đừng khóc, đều là giả, là giả!"

Đoạn Lĩnh đã nghe không được bất cứ thanh âm gì, Vũ Độc chỉ có thể không ngừng lặp lại, giúp y ấn huyệt nhân trung trợ y tỉnh thần, lại nói: "Tứ thúc của ngươi còn sống, chỉ là mệt nhọc! Đừng sợ!"

Lúc này Đoạn Lĩnh mới dần hồi phục tinh thần, vừa rồi, có trong nháy mắt, trái tim của y đã ngừng đập, trước mắt cũng biến thành màu đen, thiếu chút nữa liền bất tỉnh.

198. Quyển 3 - Chương 198: Chuông Tang

"Có ý gì?" Đoạn Lĩnh run giọng hỏi, "Ngươi đừng làm ta sợ… Vũ Độc, van ngươi."

"Đây là kế hoạch của Bệ hạ." Vũ Độc ghé sát vào tai Đoạn Lĩnh, thấp giọng nói, "Bảy ngày trước không phải là lúc ngươi phái người truyền tin về Giang Châu sao? Lá thư này đã bị ta triệt đi."

"Cái gì? Chờ một chút..." Đoạn Lĩnh lập tức quay đầu, đè cánh tay Vũ Độc xuống lo lắng hỏi, "Ngươi đừng gạt ta, nói cho rõ ràng đã."

"Bệ hạ đã sớm hoài nghi Mục Khoáng Đạt cấu kết với đại tướng biên quan." Vũ Độc đáp, "Nếu động đến y tuyệt đối sẽ liên lụy việc tước binh quyền năm đó ở Tướng quân lĩnh, còn có Hàn Tân và Biên Lệnh Bạch mưu hại Tiên đế. Biên Lệnh Bạch đã bị chúng ta diệt trừ, bây giờ chỉ dư lại một Hàn Tân, nếu người này cùng Mục Khoáng Đạt có thư tín vãn lai, vì cầu tự bảo vệ mình, Mục Khoáng Đạt một khi bị sao trảm, người này nhất định sẽ phản."

"Vậy cho nên?" Đoạn Lĩnh tiếp tục xét hỏi, "Vì sao lại nói Tứ thúc băng hà rồi?"

"Là giả chết." Vũ Độc giải thích, "Thuốc là do ta phối, chỉ ngất đi mà thôi. Đợi tin tức truyền ra, Hàn Tân sẽ mang binh quay về kinh thành chịu tang, Diêu Phục cũng phải về triều, khi đó liền đem Hàn Tân diệt trừ."

Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Ngươi phối thuốc gì? Có thể giải sao?"

"Tịch Diệt tán." Vũ Độc đáp, "Là loại lần trước ngươi trúng khi bị thả trôi sông, Ô Lạc Hầu Mục biết cách giải."

"Ai giúp Tứ thúc giải độc?" Đoạn Lĩnh vẫn chưa yên tâm, "Nhỡ dâu không ai biết cách giải thì sao?"

"Sẽ không." Vũ Độc nói, "Trịnh Ngạn cũng biết."

"Ngươi vì sao không nói sớm?!" Tính tình của Đoạn Lĩnh trong nháy mắt đã trỗi dậy, định đẩy Vũ Độc ra lại bị đối phương ôm chặt lấy.

"Buông!" Trong lòng y còn đang vô cùng hỗn loạn.

"Ta không buông! Ngươi hãy nghe ta nói!" Vũ Độc nhìn chăm chú vào Đoạn Lĩnh.

Lúc này Đoạn Lĩnh mới dần dần bình tĩnh xuống, y quả thực là lòng như lửa đốt, nói: "Tứ thúc sao lại có thể làm như vậy?! Đây là đang đem tính mạng ra dánh cuộc! Ngươi sao lại để thúc ấy tự tiện như thế?!"

"Bệ hạ đều đã sắp xếp tốt!" Vũ Độc nói, "Ta nào có khuyên được y? Vì vậy y mới không nói với ngươi."

Đoạn Lĩnh là người duy nhất có khả năng ngăn cản Lý Diễn Thu, đến giờ y đã hiểu rồi.

"Không được, ta phải lập tức trở về Giang Châu." Nghe xong tình huống, Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy bản thân một khắc cũng ngồi không yên.

"Vậy đi thôi." Vũ Độc bất đắc dĩ nói, "Mọi thứ đều đã thu thập xong."

"Cái gì?" Đoạn Lĩnh càng khó có thể tin, Vũ Độc cư nhiên không ngăn cản y.

Vũ Độc cả người đều dính nước mơ, xoa xoa tay nhìn Đoạn Lĩnh, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ đã phân phó, đến lúc này cũng không cần ngăn cản ngươi, dù sao cản cũng không được, ngươi tự nhiên sẽ phải trở về. Nhưng sau khi về Giang Châu, mọi việc chi bằng nghe theo sắp xếp của ta, không được tùy tiện hành động."

Đoạn Lĩnh suýt nữa đã ngất đi, Lý Diễn Thu quả thực hiểu y quá rõ.

"Đi thôi." Đoạn Lĩnh nói, "Hiện tại liền đi."

Cùng ngày, cả phủ Thái Thú đều loạn thành một đoàn, Đoạn Lĩnh triệu tập mọi người, đem sự việc giải thích sơ lược rồi cùng Vũ Độc hồi kinh chịu tang. Mọi người đều đã quen với việc Thái Thú rời đi, huống này lần này Giang Châu thật sự đã xảy ra chuyện lớn, mọi việc cứ thế lu bù lên.

Lúc Phí Hoành Đức tiễn Đoạn Lĩnh ra khỏi thành đã hiểu được đại khái, y còn đang do dự có nên dẫn Phí Hoành Đức theo hay không. Chỉ là cả hành trình này nhất định phải gấp rút đuổi thời gian, vẫn là để Phí Hoành Đức ở lại khống chế cục diện Hà Bắc, sau đó chậm rãi hội họp.

"Đến lúc đó do ngươi phụ trách hộ tống Phí tiên sinh." Đoạn Lĩnh nói với Thương Lưu Quân.

Lập trường của Thương Lưu Quân là thứ Đoạn Lĩnh cực kỳ đau đầu —— y không có khả năng đảm bảo Thương Lưu Quân sẽ không phản bội bọn họ, lần nữa đầu quân cho Mục Khoáng Đạt, lại càng không biết nên xử lý đối phương như thế nào. Vũ Độc vốn định hạ độc trên người Thương Lưu Quân, đem hắn chế trụ, chỉ là Phí Hoành Đức lại rất có lòng tin, bảo đảm Đoạn Lĩnh không cần lo lắng vấn đề này

"Thương Lưu Quân đã phản bội Mục tướng gia một lần." Phí Hoành Đức từng nói riêng với Đoạn Lĩnh, "Mục Khoáng Đạt trời sinh tính tình đa nghi, dù cho Thương Lưu Quân trở lại, y cũng tuyệt đối không thu nạp hắn. việc này chỉ cần giao cho ta, trên đường trở về ta sẽ chọn thời cơ cho hắn biết chân tướng."

Đoạn Lĩnh lại sợ xảy ra chuyện như Trương Sính, chỉ là Thương Lưu Quân có giết Phí Hoành Đức cũng không có y nghĩa gì, dù sao thứ hắn muốn chỉ là cơ hội sống sót —— là cơ hội của hắn cùng với Mục Khánh.

Đắn đo một hồi, Đoạn Lĩnh cuối cùng vẫn là tin tưởng Phí Hoành Đức, giao việc này cho lão xử lý.

"Tiên sinh nghìn vạn lần bảo trọng." Đoạn Lĩnh thấp giọng nói.

Đến chạng vạng, khi Đoạn Lĩnh rời khỏi Nghiệp thành thì không khỏi lưu luyến từ xa quay đầu nhìn lại. Tòa cổ thành đã có nghìn năm lịch sử đắm mình trong ánh nắng chiều, tịch dương giữa hè, không một cơn

gió lay động, cả chân trời đỏ rực như bị nhuộm trong máu tươi.

"Đi." Vũ Độc nói, "Đang suy nghĩ gì?"

"Ta đột nhiên có dự cảm, hẳn là trong năm nay không thể trở về nơi này nữa." Đoạn Lĩnh biết lần này y trở về Giang Châu sẽ phải đối mặt với rất nhiều vấn đề, trong vài ba năm có lẽ cũng không thể về lại phương bắc.

Dựa theo lời của người đưa tin từ Giang Châu, hôm nay chính là đầu thất của Đế quân. Bảy ngày trước, thời điểm tin tức Lý Diễn Thu băng hà bị truyền ra, trong cung đã từng đại loạn một lần. Lý Diễn Thu chưa lưu lại bất kỳ di chiếu gì, cứ thế vô thanh vô tức chết đi, Thái Diêm nhất thời không khỏi chân tay luống cuống.

Tạ Hựu lập tức phong tỏa toàn bộ Hoàng cung, suốt đêm triệu tập đại thần thương nghị, Thái Diêm khóc đến thiên hôn địa ám gần như phải ngất đi, ngay cả Mục Khoáng Đạt cũng là trở tay không kịp.

Bóng đêm trải rộng, bên cạnh Thái Diêm chỉ còn lại ba gã đại thần: Trấn quốc đại tướng quân Tạ Hựu, Thừa tướng Mục Khoáng Đạt, Hộ bộ Thượng thư Tô Phiệt. Trừ đó ra thì còn có hai gã thích khách, Trịnh Ngạn cùng Ô Lạc Hầu Mục, có thể kể thêm thủ tịch mưu sỹ Đông cung, Phùng Đạc.

Tạ Hựu đầu tiên là cho gọi Thái y chẩn đoán tình huống trước mặt mọi người, sau khi xác nhận Lý Diễn Thu đã chết, Tô Phiệt lập tức bắt tay an bày, khởi thảo chiếu thư. Mục Khoáng Đạt thương thảo phải xử lý những việc phát sinh vào ngày mai như thế nào. Đầu tiên là phải xác định nên bí mật phát tang hay chiêu cáo thiên hạ.

Chỉ trong một đêm Mục Khoáng Đạt phảng phất già đi rất nhiều, cả người đều uể oải bất kham, trong mắt dâng đầy lệ nóng.

Ba người có mặt tại đây, trên một loại ý nghĩa nào đó đều là nguyên lão nhìn Lý Diễn Thu lớn lên, trong đó Tạ Hựu trẻ tuổi nhất nhưng bối phận cũng thuộc về trưởng huynh, từ nhỏ quen biết cùng Lý Tiệm Hồng. Lúc này chỉ có hắn là nắm giữ đại quyền sinh sát trong cả Giang Châu.

"Bệ hạ là do nhiệt khí công tâm, tích bệnh lâu ngày cơ thể không chịu nổi." Đối với nguyên nhân Hoàng đế đột nhiên băng hà, thái y chỉ dùng vài câu ít ỏi để giải đáp.

Lúc nghe được những câu này thì Thái Diêm liền khóc rống lên, nhất thời đám cung nhân cũng theo đó khóc lóc kêu gào, mỗi người bày tỏ sự bi thương. Trịnh Ngạn dựa vào cột trụ run lên, Mục Cẩm Chi nức nở, Mục Khoáng Đạt ẩn nhẫn, Tô Phiệt lão lệ tung hoành. Duy chỉ có Tạ Hựu không nói được một lời, trầm mặc nhìn cảnh tượng chúng sinh bách thái trước mặt.

May mà lúc này Đại Trần còn có Thái tử. Thái Diêm trăm triệu không nghĩ đến, cái ngày thuộc về bản thân hắn lại có thể đến nhanh như vậy. Đợi đến lúc xác nhận nguyên nhân tử vong của Lý Diễn Thu không có gì dị thường, mọi người liền dời bước đến Ngự thư phòng, bắt đầu thương thảo chiếu thư, chuẩn bị ứng

phó những việc xảy ra vào ngày mai.

Thanh âm của Mục Khoáng Đạt vô cùng nặng nề, tiều tụy bất kham, y nói: "Trong các vị ngồi đây, chỉ có Mục mỗ là từng vì hai vị Tiên đế phát tang, lần nay nếu không có nghi vấn gì, vẫn để ta đây ra mặt đi."

Năm đó khi phụ thân của hai huynh đệ Lý Tiệm Hồng, Lý Diễn Thu băng hà cũng là do Mục Khoáng Đạt bồi bên cạnh, lúc đó trong tay Triệu Khuê nắm giữ trọng binh canh gác Tây Xuyên, khoảng thời gian sau khi lão Hoàng đế băng hà là do một tay Mục Khoáng Đạt chu toàn với Triệu Khuê. Mọi người nghe y nói vậy đều tự giác gật đầu, Mục Khoáng Đạt liền lấy một đoạn hoàng cẩm trên án thư xuống, bắt đầu viết ra chiếu.

Thái tử cũng đã đau lòng đến ngơ ngác, Mục Khoáng Đạt dùng thân phận tam triều nguyên lão viết ra chiếu thư, nội dung tự nhiên là Thái tử tiếp nhậm, bắt đầu giám quốc,Tạ Hựu, Mục Khoáng Đạt cùng với Tô Phiệt trở thành phụ tá. Cả thánh chỉ viết đến bi thống đanh thép khiến người đọc không khỏi rơi lệ.

Chiếu thư viết xong, Mục Khoáng Đạt lại giao cho hai người còn lại kiểm tra, Thái Diêm đọc qua một lần không khỏi trào dâng bi ai, tiếp tục gào khóc đến ngất đi. Tạ Hựu vội vàng gọi người tiến đến đưa Thái tử về phòng.

Đêm dài tĩnh mịch, Mục Khoáng Đạt, Tạ Hựu cùng Tô Phiệt thảo luận thẳng đến đêm khuya, sau khi thống nhất xong Mục Khoáng Đạt còn ở lại Ngự thư phòng kiểm kê di vật của Lý Diễn Thu, mãi đến sau nữa đêm mới dọc theo hành lang trở về tẩm điện Hoàng đế.

Mục Cẩm Chi đã thay y phục trắng, còn bảo cung nhân phân phát khăn trắng, chuẩn bị đến canh năm thì rung chuông tang thông tri toàn thành.

"Đã có ai tới?" Mục Khoáng Đạt thấp giọng hỏi.

"Người trước người sau, đều đã đến." Mục Cẩm Chi nói.

"Có Trịnh Ngạn không?" Mục Khoáng Đạt lại hỏi.

"Cũng không biết đi nơi nào." Mục Cẩm Chi nhỏ giọng đáp, "Lão Tô tới trước, không bao lâu chính là Tạ Hựu. Muội thấy sau khi Trịnh Ngạn từ Ngự thư phòng trở về đã vội vàng xuất cung một lần, hẳn là báo tang cho phía Hoài Âm."

"Phùng Đạc có tới không?" Mục Khoáng Đạt hỏi.

"Phùng Đạc cũng tới." Mục Cẩm Chi đáp, "Cùng Ô Lạc Hầu Mục thì thầm, cũng không biết thương lượng những gì."

“Thật sự đã băng hà?” Mục Khoáng Đạt lại hỏi.

“Thi thể đều lạnh.” Mục Cẩm Chi không nhịn được nói, “Tự huynh đi xem.”

“Tối ngày hôm qua y đã ăn những gì?” Mục Khoáng Đạt hỏi.

“Đã có hai ngày hai đêm không ăn được gì.” Mục Cẩm Chi đáp, “Chỉ trông vào nước ô mai giải nhiệt. Muội đã nói y sắp không được chỉ là huynh không tin, y chính là nhiệt khí công tâm, ăn uống không thuận.”

Mục Khoáng Đạt đẩy cửa bước vào, y trăm triệu lần cũng không ngờ đến, Lý Diễn Thu cư nhiên còn chưa kịp đối phó y đã chết đi như vậy.

Tam nhậm Hoàng đế của Lý gia, một người lại một người nối đuôi nhau từ thế trong bốn năm ngắn ngủi.

Nhưng cái tốc độ thay triều đổi đại này vẫn chưa tính nhanh nhất, chỉ có thể nói Lý gia truyền thừa đến nay, khí vận sắp tận.

Mục Khoáng Đạt bước đến bên giường Lý Diễn Thu, chỉ thấy sắc mặt đối phương xám như tro tàn, nguyên bản là một quỷ nhiều bệnh, hôm nay đã chết trên người càng tản ra khí chất tử vong bất tường. Mục Khoáng Đạt nắm lấy bàn tay của Lý Diễn Thu, chỉ cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo, thật sự đã chết đến triệt để.

Mục Cẩm Chi cũng bước theo bên cạnh.

“Thái tử có từng đến đây?” Mục Khoáng Đạt hỏi.

“Chưa từng tới.” Mục Cẩm Chi đáp, “Chuẩn bị xong?”

Mục Khoáng Đạt thở dài, xoay người lui ra đến ngoại điện. Nhóm cung nữ nhanh chóng mở cửa điện, trời tờ mờ sáng, chấp sự trong cung cầm một đoạn gấm vàng giao cho Mục Cẩm Chi, Mục Cẩm Chi phất gấm vàng lên, đất trời ảm đạm.

Thời gian đã đến, thái dương vừa nhú đem mái ngói lưu ly trong Hoàng cung chiết xạ vàng son rực rỡ, dọc theo đại điện trải dài vạn đạo kim quang, chiếu lên thi thể người chết cùng những kẻ còn sống, cả thiên địa đều được phủ thêm một tầng ánh vàng.

Mà một thớt gấm vàng nọ sau khi được phất lên đủ lễ, cuối cùng lại được đắp lên người Lý Diễn Thu.

“Tiên đế ——” Ngữ điệu của Mục Cẩm Chi mang theo bi thương vô hạn, từ giờ khắc này nàng đã là Thái hậu rồi.

Thanh âm truyền ra, quanh quẩn dưới tầng mây xanh lam không dứt, ngay sau đó, chuông tang trong Hoàng cung gióng vang.

"Booong —— "

Cả Giang Châu nhất thời bị kinh động, một tiếng chuông tang trầm thấp này, từ ba năm trước sau khi Lý Tiệm Hồng băng hà lần thứ hai được gióng lên, mỗi nhà đều mở rộng cửa.

"Booong —— "

Từ bốn cổng lớn của Hoàng cung, tín báo dọc theo tứ phía rời đi Hoàng thành, lan đến mỗi ngõ ngách của mảnh giang sơn cẩm tú này, chiếu cáo thiên hạ, Đế quân Nam Trần băng hà.

199. Quyển 3 - Chương 199: Khẩn Cầu Che Chở

"Booong —— "

Ba tiếng chuông tang, sơn hà rối loạn.

"Y sẽ vội vàng về chịu tang." Thái Diêm thấp giọng nói, "Nhất định sẽ."

Nói xong hắn mở to đôi mắt sưng đỏ, đột ngột xoay người tiến đến gần Phùng Đạc, thấp giọng nói: "Giết y."

Phùng Đạc thật sự không rõ vì sao đến tận lúc này Thái Diêm vẫn cố chấp muốn giết một thiếu niên không có sức ảnh hưởng gì đến đại cục như vậy, loại thời điểm trước mắt rõ ràng càng cần quan tâm việc kế tiếp làm sao chu toàn với Mục Khoáng Đạt.

"Điện hạ." Phùng Đạc thấp giọng nói, "Tiên đế băng hà, mọi người đều bất ngờ không kịp ứng phó, người nên lập tức chuyển tâm thần lên việc này, cần phải gặp Tạ tướng quân một lần."

Mạng của Phùng Đạc đã buộc lên người Thái tử, Lý Diễn Thu không để lại di chiếu, đây là tín hiệu vô cùng nguy hiểm, Mục Khoáng Đạt và Tô Phiệt đều tự có tư cách 'phụ chính' nhất định sẽ triển khai tranh đoạt quyền lực.

Tô Phiệt đại biểu cho sỹ tộc Giang Châu, Mục Khoáng Đạt lại đại biểu cho thế lực cố hữu Tây Xuyên, mà triều đình sau đó nhất định là chiến trường của bọn họ. Mặc kệ ai thắng ai thua, Thái Diêm tuyệt đối đều không thể sống khá giả, hai bên hắn đều không thể dựa vào, chỉ có thể cẩn thận nơm nớp tìm một điểm cân bằng giữa hai thế lực mà sống tạm.

Phóng mắt khắp thiên hạ, kẻ hiện tại có thể ra tay bảo hộ Thái Diêm cũng chỉ có một, Tạ Hựu.

Trên tay tạ nắm giữ trọng binh, thủ hộ Giang Châu, chỉ cần hắn tuân thủ truyền thống của Hắc giáp quân, Thái Diêm ít nhất trong tương lai gần đều sẽ an toàn. Người muốn động đến hắn, trước tiên phải diệt trừ Tạ Hựu.

"Nếu ngươi còn không đi." Thái Diêm nói, "Ngay cả Tạ Hựu chúng ta cũng không giữ được."

Phùng Đạc nghe nói như vậy thì thất thần thoáng chốc, y vô pháp đem hai việc này liên hệ với nhau, vì sao không giết Vương Sơn sẽ giữ không nổi Tạ Hựu?

"Điện hạ." Phùng Đạc thành khẩn nói, "Ngài mệt mỏi rồi, trước hết nghỉ ngơi đã."

"Đi ngay bây giờ." Thái Diêm run giọng nói, "Phùng Đạc, chuyện này để Ô Lạc Hầu Mục làm ta không an tâm, ngươi lập tức đi ngay."

Phùng Đạc phảng phất đột nhiên ngộ ra cái gì, cả người nháy mắt như rơi vào hầm băng.

"Đây..." Phùng Đạc nói, "Điện hạ, ý của ngài là..."

Y lập tức minh bạch, có mấy lời tuyệt không thể hỏi tiếp, bằng không chỉ cần Thái Diêm còn sống, người chết nhất định là y.

"Thần tuân chỉ." Phùng Đạc nói.

"Dựa theo hứa hẹn trước đó của ngươi." Nếu không giết được y, ngươi liền tự vẫn tạ tội. nhưng hiện tại ngươi không thể ly khai, bên cạnh cô còn cần ngươi, hiện tại cứ đi an bày đã."

Phùng Đạc run rẩy lui ra ngoài, lúc rời khỏi Đông cung còn vấp bậc thang té lộn mèo một cái. Vừa vặn lúc đó một thị vệ của Hắc giáp quân nhanh mắt thấy y lăn từ trên lầu xuống, chỉ là chưa kịp đến đỡ thì Phùng Đạc đã lảo đảo bò dậy, sắc mặt càng lộ vẻ tái nhợt, cái trán ướt dẫm mồ hôi lạnh.

Sau đó, Thái Diêm lập tức triệu Lang Tuấn Hiệp đến.

"Những lời ngươi nói năm đó đều ứng nghiệm." Thái Diêm trầm giọng nói, "Kế tiếp vẫn ấn theo thương lượng trước kia của chúng ta?"

Lang Tuấn Hiệp không trả lời Thái Diêm, trái lại hỏi: "Lúc nãy ngươi khóc là thật lòng hay giả dối?"

Thái Diêm lập tức bị câu này của Lang Tuấn Hiệp chọc cho giận đến run rẩy, nói: "Ngươi…"

"Ngươi bây giờ phải đi gặp Tạ Hựu." Lang Tuấn Hiệp nói, "Lập tức."

"Ngươi theo ta đi." Thái Diêm hô hấp dồn dập, "Ta không dám cùng hắn nói chuyện riêng. Bình thường hắn nói quá ít, chỉ là giữa những câu chữ luôn mang theo ý tứ hoài nghi."

"Người bình thường cũng sẽ hoài nghi ngươi." Lang Tuấn Hiệp thuận miệng nói, "Ngươi càng thấp thỏm, bọn họ càng hoài nghi."

Tuy là nói như vậy, Lang Tuấn Hiệp vẫn đi cùng Thái Diêm đến gặp Tạ Hựu.

"Ngươi hận ta không?" Thái Diêm ở trên xe nhỏ giọng nói.

Lang Tuấn Hiệp ngồi ở phía phải thùng xe, nghiêng mặt nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

"Buông mành xuống đi." Thái Diêm lại nói.

Lang Tuấn Hiệp liền thả mành xe xuống.

Thái Diêm lẩm bẩm, phảng phất đã rơi vào một cơn mộng dài: "Đương sơ ngươi nói, sau khi ta trở về Mục Khoáng Đạt sẽ nghĩ cách mưu hại Tứ thúc. Chỉ là có Tạ Hựu coi chừng, bên cạnh người lại có Trịnh Ngạn, đến tột cùng là như thế nào…"

"Y quanh năm bệnh nhẹ quấn thân." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Lúc này, ta ngược lại tin rằng không liên quan đến Mục Khoáng Đạt."

Thái Diêm tiếp tục trầm mặc, lát sau mới hỏi: "Thương Lưu Quân đi nơi nào?"

"Không biết." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Bất quá đến thời điểm nên xuất hiện cũng sẽ xuất hiện."

Thái Diêm lại nói: "Điều này cũng có nghĩa là, hiện tại ở bên cạnh người nọ không còn ai."

"Không nên ra chủ ý gì." Lang Tuấn Hiệp lạnh lùng nói, "Lúc này vô luận hạ quyết định gì đều là ngu xuẩn."

Thái Diêm thở dài giương mắt nhìn Lang Tuấn Hiệp, đường nhìn của hai người vừa chạm vào nhau Lang Tuấn Hiệp liền dời mắt đi, không cùng hắn nói tiếp.

“Thật tốt.” Thái Diêm đột nhiên nói.

Lông mày Lang Tuấn Hiệp khẽ động, giống như chưa quá rõ ràng, nhưng cũng không hỏi thêm.

Thái Diêm lại nói: “Mấy hôm nay ta vẫn không ngừng bực bội, có đôi khi cũng không biết mình khó chịu cái gì. Ngươi từ sau khi trở về từ Nghiệp thành, tựa hồ không giống trước kia.”

Lang Tuấn Hiệp không đáp lời Thái Diêm, y tựa hồ nghĩ đến gì đó, có chút xuất thần.

“Ta thật ra tình nguyện ngươi vẫn giống trước đó lớn tiếng răn dạy ta, nếu lại nhiều lời vài câu trong lòng ta càng thêm kiên định một chút,.” Thái Diêm nói, “Ta biết, từ ngày ngươi đưa ta rời khỏi Tiên Ti sơn liền vẫn xem ta không thuận mắt, giống như ta đã nhìn trộm thứ gì của Đoạn Lĩnh vậy.”

“Ngươi không ngừng châm chọc khiêu khích ta.” Thái Diêm còn nói, “Lại khiến ta cảm thấy an toàn. Đến mãi sau này, phát hiện y còn sống, ngươi lại không nói lời nào, ta mới bắt đầu sợ.”

“Ngươi sợ cái gì?” Lang Tuấn Hiệp lạnh lùng nói, “Sợ ta đột nhiên động thủ giết ngươi?”

Thái Diêm nhẹ nhàng nở nụ cười.

Mã xa cứ thế lộc cộc lăn bánh trên đường, bên ngoài dương quan vạn trượng, mành xe màu đêm vây kín không kẽ hở, che chắn cẩn mật. Trong không gian chật chội của thùng xe, phần lưng Thái Diêm đã bị mồ hôi thấm ướt một mảnh lớn, mà thái dương của Lang Tuấn Hiệp cũng ướt đẫm.

Hình dạng thùng xe cũng tương tự quan tài của người chết, ngay cả hít thở cũng cực kỳ khó khăn khiến Thái Diêm có chút lực bất tòng tâm, chỉ là hắn lại rất hài lòng, phi thường hài lòng. Hắn còn nhớ rõ, ngày quay về Giang Châu, hắn cùng Lang Tuấn Hiệp cũng ngồi trong một thùng xe kín như bưng thế này nhỏ giọng thương lượng.

Muốn sống cùng nhau sống, muốn chết cùng nhau chết, đây là cọng rơm cứu mạng sau cùng của hắn.

Mã xa dừng lại trước cửa phủ tướng quân, lúc Thái Diêm dang định xuống xe Lang Tuấn Hiệp đột nhiên nói: “Ta nghe được một việc.”

Động tác vén mành xe của Thái Diêm hơi chững lại, Lang Tuấn Hiệp tiếp lời: “Khi Tiên đế băng hà, ngọc hoàn không còn ở trên cổ của người.”

Thái Diêm thu tay về, nói: “Đúng vậy, ngọc hoàn ở đâu?”

Lang Tuấn Hiệp không trả lời, Thái Diêm lại nói: “Vốn ta cho là ở dưới gối đầu, hoặc là Thái hậu đã thu

giữ."

"Sao không trực tiếp hỏi Thái hậu?" Lang Tuấn Hiệp nói.

"Thời điểm thế này, ngươi muốn ta hỏi làm sao?" Thái Diêm nói.

Mọi người đều đang khóc, chỉ có Thái Diêm hỏi nơi hạ lạc của ngọc hoàn, việc này thực sự không hợp tình hợp lý. Khả năng duy nhất chỉ có một —— đã bị Mục Cẩm Chi cầm đi.

"Thái hậu cất rồi." Thái Diêm không rảnh ngẫm nghĩ, lập tức xuống xe. Lang Tuấn Hiệp lại nói: "Chuyện chính là như vậy, Tạ Hựu chỉ nhận ngọc hoàn không nhận người. Hy vọng Mục tướng gia không nên cầm nó làm ra việc phiền toái gì mới tốt."

Mà Lang Tuấn Hiệp giống như vô tình nói ra một câu như vậy đã khiến Thái Diêm ngẩn người, theo đó sinh ra cảm giác nguy hiểm.

"Có ý gì?" Thái Diêm còn muốn hỏi thêm thì Lang Tuấn Hiệp đã xuống xe, Thái Diêm vội vàng đuổi theo, nhưng đã đến trước mặt thị vệ giữ cửa. Lang Tuấn Hiệp hơi nghiêng người qua, ý bảo vì Thái tử mở đường.

"Thái tử giá lâm." Lang Tuấn Hiệp nói, "Muốn gặp Tạ tướng quân."

Lý Diễn Thu vừa băng hà, Thái Diêm chính là Hoàng đế tương lai, chỉ cần mãn hạn chịu tang liền trở thành đối tượng Hắc giáp quân bảo hộ. Lúc này không ai dám để bọn họ chờ đợi, đám thị vệ lập tức nhường đường, nhất tề quỳ một gối chạm đất, đón hắn nhập phủ.

Thái Diêm cầm chặt miếng ngọc hoàn trên tay mình, miễn cưỡng ổn định tâm thần, rảo bước tiến vào đại sảnh của tướng quân phủ.

–

Bảy đêm sau, giữa tiết hè, Vũ Độc ở giữa đường mướn một chiếc xe ngựa, ban ngày bọn họ cưỡi ngựa, đến đêm ghé ngang một thị tứ mướn xe ngựa dạ hành, buổi sáng tỉnh lại kết toán tiền bạc với phu xe, cưỡi ngựa kiêm trình.

Đoạn Lĩnh không biết tại các thành trấn lớn, thậm chí Liêu, Nguyên đã nghị luận việc này thế nào, trong mấy ngày nay đầu óc của y không ngừng lóe lên vô vàn ý niệm, cả ngủ cũng ngủ không được yên ổn.

Khí trời oi bức, ngọc hoàn trên người Đoạn Lĩnh dán chặt vào da thịt, đây là khối của phụ thân cất giữ, có nó ở đây y phảng phất cảm thấy như anh linh của phụ thân thủy chung vẫn ở cạnh bảo vệ y.

Trong thùng xe vô cùng oi bức, Đoạn Lĩnh muốn ôm lấy Vũ Độc nhưng hai người đều không ngừng đổ mồ hôi, Vũ Độc chỉ đành phải dùng quạt giảm nhiệt cho y.

Đến nửa đêm, Vũ Độc vén màn cửa lên một chút, gió đêm thổi vào mới chậm rãi dễ chịu hơn.

Đoạn Lĩnh tỉnh, hỏi: "Đã đến nơi nào rồi?"

"Khúc sơn." Vũ Độc đáp.

Lần này bọn họ trở về bằng một con đường khác, đề phòng bị Thái Diêm phục kích. Vũ Độc chọn tuyến được dọc theo rìa tây Hán Trung, tiến vào giao giới giữa Tây Xuyên và Trung Nguyên, sau đó mới một đường rong ruổi xuống Giang Châu. Cả hành trình mặc dù sẽ chậm lại hai ngày, thế nhưng chính là lộ tuyến an toàn nhất.

"Ngươi nói Tứ thúc hiện tại ở đâu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ta không biết." Vũ Độc nhỏ giọng đáp, "Nhưng ngươi yên tâm đi, nhất định không có việc gì."

Người của Lý gia hay làm việc liều lĩnh, Đoạn Lĩnh biết lần này Lý Diễn Thu đã bất chấp mọi giá muốn triệt để hạ bệ Mục Khoáng Đạt. Nói không chừng Tứ thúc còn muốn nhất tiễn song điêu, đem Thái Diêm cũng giết luôn.

Y đã nghĩ qua vô số loại phương pháp, ví dụ như dùng cách ám sát Biên Lệnh Bạch lần nữa ám sát Hàn Tân, hoặc là trực tiếp ban chỉ, phô bày chứng cứ phản loạn của Mục Khoáng Đạt, sau đó công bố Thái Diêm là giả.

Nếu việc này chiếu cáo thiên hạ, mọi người nhất định đều cho rằng Hoàng đế Đại Trần đã điên rồi.

Mà Lý Diễn Thu lại cố ý dùng loại thủ đoạn này, khiến người khác hoàn toàn nhìn không rõ thế cục tiếp theo sẽ phát triển ra sao.

Đoạn Lĩnh lật qua lật lại ngọc hoàn nhìn ngắm, Vũ Độc lại nói: "Cầm chắc, đây là chứng cứ duy nhất hiện tại ngươi sở hữu."

Đoạn Lĩnh tựa vào vai Vũ Độc, gió từ xa thổi đến cực kỳ mát mẻ. Đến canh năm y nghe được tiếng nước —— bọn họ đã dừng lại trước một còn sông lớn, đến Khúc giang rồi.

Dựa theo kế hoạch đã định, bọn họ sẽ bỏ xe đi thuyền, Bôn Tiêu gởi lại cho Phí Hoành Đức, đến lúc đó để lão đưa con ngựa này về Giang Châu.

Đoạn Lĩnh đứng trước Khúc giang sóng sô cuồn cuộn, xung quanh bốn bề hắc ám, trong bóng tối đưa tay không thấy ngón. Một lát sau, Vũ Độc đánh thức nhà đò, dùng ngân lượng mua thuyền của bọn họ, lại kiểm tra vật tư trên thuyền.

Những thứ này đã đủ để bọn họ chống thuyền ba ngày liên tục, cứ theo Khúc giang đổ xuống sẽ nhập vào Trường Giang, từ Trường Giang lại đi về phía đông chính là Giang Châu.

Cả hành trình đều là xuôi dòng đón gió, so với ngồi xe ngựa thì thoải mái hơn rất nhiều, nói không chừng còn có thể đem một ngày đêm trễ nãi trên đường hoàn toàn bù lại. Vũ Độc chống sào rời bờ, mang theo Đoạn Lĩnh xuôi dòng.

200. Quyển 3 - Chương 200: Dã Tâm

Đoạn Lĩnh nửa ngủ nửa tỉnh, cuộn tròn bên trong khoang thuyền, nghe thanh âm của mưa rơi.

"Trời mưa." Đoạn Lĩnh nói, "Đừng có gấp, vào đi, chớ để cảm lạnh."

Vũ Độc cả người ướt sũng, trên thân còn mặc võ phục, đáp: "Không có gì đáng ngại." Rồi vẫn đứng yên ở đuôi thuyền trông chừng.

Mưa dần nặng hạt, trên mặt sông chỉ có con thuyền của bọn họ hướng thẳng về phía chân trời u ám, sau lớp mây đen thấp thoáng ánh rạng đông màu đỏ cam tràn ngập hy vọng.

"Ta nhớ ngươi." Đoạn Lĩnh nói.

Vũ Độc rút sào lên, tiến vào trong khoang thuyền, cởi ngoại bào ra ôm lấy Đoạn Lĩnh.

"Ngủ thêm một chút đi." Vũ Độc thấp giọng nói.

"Trời đã sáng." Từ lúc khởi hành Đoạn Lĩnh đã không ngủ được sâu, chỉ là cả người vẫn rất phấn chấn. Hôm nay đã là ngày thứ mười hai từ lúc nhận được tin tức, không biết những ngày qua Thái Diêm đang làm cái gì, ở Giang Châu lại có biến hóa đến mức độ nào.

"Sẽ phong lộ sao?" Đoạn Lĩnh nói, "Giang Châu nhất định toàn thành giới nghiêm."

"Cho dù triều đình phong lộ chúng ta cũng có thể đi vào, sợ cái gì?" Vũ Độc không yên lòng an ủi, nhìn nước sông xuất thần.

“Ngươi đang suy nghĩ gì?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Ta đang suy nghĩ, sắp đi đến lúc rồi.” Vũ Độc cúi đầu nhìn Đoạn Lĩnh trong lòng mình, “Từ ngày biết ngươi là Điện hạ, ta liền suy nghĩ rốt cục đến bao giờ sẽ là thời điểm quy vị, rốt cục đã tới.”

Đoạn Lĩnh nhớ đến ngày đó khi bọn họ từ Đồng Quan quay về, một khắc trong rừng phong đỏ rực kia.

“Hai năm rồi.” Đoạn Lĩnh nói, “Nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn.”

Y đã từng cho rằng bản thân không có chút hy vọng nào, thế nhưng vận mệnh từng bước từng bước đưa bọn họ tiếp cận thành công. Mà cái thứ vận mệnh kia cũng không phải đến từ ‘thiên mệnh’ hư vô mờ mịt, mà là một tay người đang tĩnh tọa bên cạnh y dốc sức thúc đẩy.

Một tia sáng len qua mui thuyền chiếu vào, rọi lên ngọc hoàn trên cổ Đoạn Lĩnh, sáng bóng lấp lánh.

–

“Tìm được rồi!” Một cung nữ dùng khăn tay bọc lấy ngọc hoàn, dân lên cho Mục Cẩm Chi xem.

Mục Cẩm Chi rốt cục cũng nhấc đi tảng đá đè nặng trong lòng, ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Trước cứ để đó. Không, hãy mang đến đây.”

Cung nữ dâng ngọc hoàn cho Mục Cẩm Chi, Mục Cẩm Chi lại hỏi: “Thái tử đâu?”

Cung nữ đáp: “Hôm nay đã đi gặp nội các rồi.”

“Lần trước ngoại trừ đến phủ của Tạ tướng quân,” Mục Cẩm Chi nói, “Còn đi những nơi nào?”

Cung nữ lắc đầu, đáp không có. Mục Cẩm Chi nghĩ lại, liền không hỏi thêm nữa, chỉ nhìn ngọc hoàn trong tay trầm ngâm lặng lẽ.

Nền trời mùa hè mây đen giăng phủ, khí trời oi bức giống như đang báo trước một trận mưa to xối xả sắp đên.

“Án theo lệ cũ.” Tô Phiệt nói, “Điện hạ chi bằng vì Bệ hạ thủ hiếu ba năm, sau đó đăng cơ xưng đế. Năm đó chuyện của Võ đế là do tình thế bắt buộc, hiện tại người trong thiên hạ đều đang nhìn vào chúng ta…”

Thái Diêm ngồi trong đại sảnh nội các, vành mắt ửng đỏ.

"Điện hạ?" Tô Phiệt ướm lời.

Thái Diêm nói: "Nước không thể một ngày không vua, phần hiếu tâm này cô cũng không có cách tẫn được.."

"Trong vòng bốn mươi chín ngày, Bệ hạ vẫn chưa nhập lăng, suốt đoạn thời gian này có thể để Thái hậu thính chính, nội các luận chính, Thái tử quyết định." Tô Phiệt nói, "Qua bốn mươi chín ngày, liền chọn ngày các lợi làm lễ tế thiên, chỉ là niên hiệu vẫn nên đợi năm sau mới đổi, dù sao cũng không phải gấp rút."

Thái Diêm nghe nhóm Đại học sỹ trong nội các không ngừng bàn luận, một chuyện lại một chuyện báo cáo tỉ mỉ cho hắn biết tiếp theo nên làm những gì. Trước khi đến đây Mục Khoáng Đạt đã đặc biệt vào cung gặp riêng Thái Diêm, thuyết phục hắn tìm cách nhanh chóng đăng cơ, bằng không chỉ sợ không chống nổi nội các. Dù sao Tô Phiệt đang toan tính những gì cũng không ai biết rõ.

Chỉ cần Thái Diêm mau chóng đăng cơ xưng đế, bước đầu tiên đã xong, kế tiếp là cân nhắc việc thành hôn của hắn.

Quan chấp chưởng lễ nghi của nội các không ngừng khuyên bảo Thái Diêm không nên nhanh chóng đăng cơ như vậy. Thái Diêm trầm mặc một lát rồi nói: "Vậy đợi đến sau khi đại liễm vậy."

Thời điểm Lý Diễn Thu băng hà, bách quan ai khốc, đó là tiểu liễm. Đợi đến sau bốn mươi chín ngày quàn, cúng trọn thất tuần, sau đó sẽ do Thái tử thống lĩnh bách quan phù linh ra khỏi thành, hộ tống về Ngọc hành sơn nhập vào Hoàng lăng tạm thời mới xem như đại liễm.

Lão hoàng đế, Lý Tiệm Hồng, Lý Diễn Thu… bọn họ đều không thể nhập vào Hoàng lăng chính thức của đế vương Đại Trần, chỉ có thể chờ đợi một ngày nào đó trong tương lai, đế quốc khai sáng phục thù thu lại giang sơn, đế vương chi hồn mới có thể trở về cố hương yên nghỉ.

Thái Diêm một bên nghe đám Đại học sỹ trình tấu, trong lòng lại nghĩ đến phụ thân, mẫu thân, người nhà, còn có vị trưởng huynh đã vì bảo hộ Thượng kinh mà hy sinh… ngoại trừ Thái Văn được chôn ở Thượng kinh, những người còn lại đều đã bị hành hình bên ngoài Lạc Nhạn thành. Hắn biết cả đời này bản thân đều không thể trở về phương bắc cúng tế trưởng huynh, đem quan tài của người Thái gia hộ tống về nguyên quán.

"Cứ như vậy đi." Thái Diêm chán chường nói, "Không nên nói nữa, cô mệt mỏi, theo đó mà làm."

Tuy rằng kéo không được bao lâu, nhưng ít nhất có thể tranh thủ được bốn mươi chín ngày, đây cũng là biện pháp trong lúc không có biện pháp. Đại thần nội các chỉ có thể lần lượt lui xuống đi an bày.

"Kế tiếp là ai?" Sau khi lên xe ngựa Thái Diêm liền hỏi.

Phùng Đạc đáp: "Diêu hầu cùng Ngũ công chúa."

"Đi thôi." Thái Diêm đáp, suốt mấy hôm nay hắn trước sau không ngừng bôn ba, gặp xong người này lại gặp người kia. Phùng Đạc kiến nghị hắn không nên lập tức đăng cơ, Thái Diêm đôi khi thật hoài nghi không biết đối phương thật sự có nghe hiểu lời nói của mình hay không. Đoạn Lĩnh đã ở trên đường, vạn nhất quỷ thần xui khiến thoát được một mạng, đợi y trở về không phải sẽ phiền phức hơn hay sao?

Nhưng nghĩ kỹ một chút, cho dù hắn đã làm Hoàng đế, nếu Đoạn Lĩnh thật sự có thể trở về cũng là như vậy, phiền phức sẽ không vì địa vị của y từ Thái tử trở thành Hoàng đế mà có bao nhiêu khác biệt.

"Có Tạ tướng quân ở đây." Phùng Đạc đáp, "Không có bất cứ vấn đề gì, chúng ta còn có thời gian hơn một tháng để chuẩn bị."

"Chuẩn bị cái gì?" Thái Diêm hỏi.

"Điện hạ chỉ cần vừa đăng cơ." Phùng Đạc nói, "Mục tướng gia chắc chắn sẽ tiến thêm một bước nghĩ cách đối phó Tô Phiệt."

"Cứ để y đối phó." Thái Diêm nói.

Phùng Đạc còn nói: "Thế nhưng, Hàn Tân đã trở về, hơn nữa mang theo năm vạn đại quân vội về chịu tang."

"Ta có Giang Châu quân, chẳng lẽ còn sợ hắn?" Thái Diêm nói.

"Hàn Tân trước này vẫn bất hòa với Tạ Hựu." Phùng Đạc kiên nhẫn giải thích, "Người chọn Mục tướng gia, trong lòng Tạ Hựu khó tránh có phê bình kín đáo, nếu lúc đó Mục tướng gia lại dâng sớ lên thỉnh cầu triệu hồi Hàn Tân, Thái tử lại nên làm gì? Không bằng cứ ném cái phiền toái này cho nội các, những việc đắc tội kẻ khác liền cho bọn họ đi làm."

"Tới khi đó, nội các chắc chắn kiệt lực ngăn cản tấu chương triệu hồi Hàn tướng quân." Phùng Đạc lại nói, "Người chỉ cần ở một bên trấn là là được. Bốn mươi chín ngày sau, Bệ hạ nhập lăng, Hàn Tân liền không còn lý do lưu lại trong thành Giang Châu. Đợi hắn đi rồi Điện hạ có thể thuận lợi lên ngôi."

"Diêu Phục thì sao?" Thái Diêm hỏi, "Lúc gặp hắn ta nên nói gì?"

"Hắn hẳn là cái gì cũng không biết." Phùng Đạc nói, "Người chỉ cần hướng về phía Ngũ công chúa khóc lớn một hồi là được. Lúc khóc cũng nên quan sát Ngũ công chúa, xem nàng nói những gì, nếu Ngũ công chúa lập lại hỏi người nguyên nhân Bệ hạ băng hà, người cái gì cũng không cần nói, chỉ biết khóc."

Thái Diêm nói: "Ta tận lực thôi, đã khóc nhiều lắm, có chút khóc không được nữa rồi. Sau đó thì sao?"

Phùng Đạc đáp: "Đợi khóc xong, ngài liền giả vờ khóc mệt ngủ lại trong Lưu Nguyên cung, đến nữa đêm

nhớ kỹ phải giả vờ sợ hãi tỉnh dậy, án theo lời chúng ta bàn bạc mà nói. Theo đó công chúa chắc chắn sẽ đem lòng khả nghi."

"Đi." Thái Diêm hít sâu một hơi, nói, "Ta đi thôi."

Mã xa quay về Hoàng cung, Thái Diêm chỉnh lý áo bào, bước vào diện kiến Diêu Phục và Lý Tiêu vừa chạy vội về chịu tang.

–

Thuyền đã về đến dưới chân Ngọc Hành sơn, chỉ còn một đêm là tới Trường Giang, nhập vào địa giới Giang Tả.

Nền trời u ám, lôi điện trận trận không ngừng rạch nát chân trời mịt mù phía xa. Đoạn Lĩnh dựa vào mạn thuyền, y luôn cảm thấy con đường này giống như đi thế nào cũng không xong, mang theo y đi từ tử đến sinh, đi từ bóng tối đến rạng đông.

Mùa đông năm đó tựa hồ đã trở nên cửu viễn, xa xôi đến mức y đã sắp quên mất cái loại cảm giác này rồi.

"Ngủ đi." Vũ Độc nói, "Ngày mai sẽ đến Giang Châu."

Đoạn Lĩnh nghĩ rằng bọn họ hẳn là đã vòng qua thích khách Thái Diêm phái đến, hoặc giả Thái Diêm đang bận rộn việc đăng cơ xưng đế, hoàn toàn không rảnh phái người đến ám sát y, chỉ là Đoạn Lĩnh trước sau vẫn không dám nhắc đến, rất sợ nói chuyện gì liền xảy ra chuyện đó. Vũ Độc cũng không lên tiếng, đêm đó y chỉ đặc biệt mặc vào bộ dạ hành phục ôm sát cơ thể, thắt chặt đai lưng trữ độc, đeo lên hổ chỉ, đặt Liệt Quang kiếm ở cạnh người, chân dài vươn ra gác ngang mạn thuyền, vóc người thon gầy cường tráng.

Đoạn Lĩnh rất thích nhìn hắn mặc y phục dạ hành, khiến y cảm thấy cho dù trong hắc ám vẫn cực kỳ an toàn.

Giữa màn đêm đưa tay không thấy năm ngón, bên người có một thích khách an tĩnh, phảng phất đêm đen nặng nề cũng trở nên ôn nhu bình lặng.

Y biết Vũ Độc là đang đề phòng, dù sao đây là đoạn đường cuối cùng bọn họ phải đi qua, không thể để chuyện xấu gì phát sinh trong thời khắc này.

"Vũ Độc." Đoạn Lĩnh nhỏ giọng nói, "Ngươi nói xem, cả hành trình này Phụ hoàng có theo cùng chúng ta không?"

"Ngài vẫn luôn ở đây." Vũ Độc đáp, "Đêm qua ta còn mộng thấy ngài ấy."

“Mộng những gì?” Đoạn Lĩnh cười hỏi.

“Ngài nói, Hoàng nhi của ta phải trở về rồi.” Vũ Độc thuận miệng đáp, “Sau này ngươi cũng không thể để y quá bận rộn.”

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, cũng không biết Vũ Độc nói thật hay giả, nhưng y tình nguyện tin tưởng những lời này. Đoạn Lĩnh dựa vào trước ngực Vũ Độc, dần dần đi vào giấc ngủ.

Không biết lại qua bao lâu, thuyền bắt đầu chòng chành, Đoạn Lĩnh trở mình, cảm giác được mấy hạt mưa từ bên ngoài hắt vào.

“Ầm ầm”, tiếng sấm rền vang khiến y giật mình tỉnh giấc, con thuyền mạnh mẽ nghiêng hẳn về một bên, nước sông ồ ạt tràn vào đập thẳng lên mặt y, Đoạn Lĩnh lập tức đứng dậy.

“Vũ Độc!”

“Ta ở chỗ này!” Cả người Vũ Độc ướt đẫm, đang ở đuôi thuyền dốc sức ổn định tình huống, nói, “Chớ đi ra! ở yên trong khoang!”

Đoạn Lĩnh bám chặt mép thuyền, thân thể dập dềnh theo làn sóng, khi bị vứt lên khi thì chìm xuống. Giữa sóng gió ngập trời, thuyền nhỏ theo tiếng gầm của đại giang bay thẳng lên trời rồi lại cúi đầu chúc xuống.

“Chuẩn bị cặp bờ!” Vũ Độc hướng vào khoang thuyền lớn tiếng hét, “Ngày mai lại đi! Tránh sóng gió một chút!”

Gió to sóng lớn, tiếng sấm một trận nói một trận, đột nhiên một đạo thiểm điện xẹt qua chiếu sáng gương mặt ướt sũng của Vũ Độc.

Một khắc kia, trực giác đã được luyện ra từ vô số lần sinh tử kề cận gióng vang trong đầu Đoạn Lĩnh, y nhấc lên trường cung, từ trong khoang thuyền nhanh chân chạy ra lao về phía Vũ Độc, ôm ngang lấy y nép vào. Vũ Độc tựa hồ cũng cảm giác được gì đó, lập tức xoay người giữa không trung, cùng Đoạn Lĩnh ôm nhau, đảo thân nhảy xuống lòng sông.

Cùng lúc đó, vài thích khách hắc y nhảy lên đầu thuyền, thổi phi tiêu lướt ngang qua đỉnh đầu bọn họ, rớt xuống mặt nước!

201. Quyển 3 - Chương 201: Đế Lăng

Tiếng sấm ầm ầm vang dội, kèm theo đó là sự trùng kích của nước sông vào lỗ tai, Đoạn Lĩnh thiếu chút nữa đã bị lôi vào mạch nước ngầm chảy siết nhất. Vũ Độc ôm chặt Đoạn Lĩnh che chở, vai và lưng không ngừng bị va vào đá ngầm dưới đáy sông, thế nhưng hắn cũng không hề chững lại, hai chân mượn lực đạp một cái, mang theo Đoạn Lĩnh bơi về phía bên kia bờ.

Kỹ năng bơi của Vũ Độc rất tốt, chỉ cần không bị địch nhân cản trở, cự ly của bọn họ thoáng cái đã được kéo xa. Dưới đáy sông đều là mạch nước ngầm, khắp nơi đều là vùng xoáy, trên trời lại một đạo thiểm điệm rạch ngang.

Đoạn Lĩnh mở to hai mắt, nương theo ánh sáng của tia chớp nhìn thấy năm thích khách mặc áo đen đang bơi vọt về phía bọn họ. Vũ Độc lại không chút sợ hãi, lôi kéo Đoạn Lĩnh vòng qua từng đoạn nước xoáy, nhanh chóng tiếp cận bờ.

Lại một tiếng sấm chấn động thiên địa, Vũ Độc kéo theo Đoạn Lĩnh nổi lên mặt nước, đem y đặt lên mõm đá rồi mới quay người lần nữa lặn xuống đáy sông.

Bốn phía xung quanh Đoạn Lĩnh đều là hắc ám, y không dám mở miệng, khẩn trương nhìn mặt sông. Thiểm điện thỉnh thoảng lướt ngang, nước sông đột nhiên bốc lên một màu đỏ tươi, máu loãng càng lúcc àng nhiều, nhiễm đỏ cả vùng sóng nước.

Ngay sau đó Vũ Độc lần nữa trồi lên, thu Liệt Quang kiếm, không nói lời nào ôm lấy Đoạn Lĩnh vọt vào rừng cây.

"Còn truy binh sao?!" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Không biết!" Vũ Độc đáp, "Đáy nước đã bị ta giết đi toàn bộ! Chỉ là vẫn nên rời đi trước đã!"

Đoạn Lĩnh nói: "Thả ta xuống thôi!"

"Ngươi chưa mang giày!" Vũ Độc đáp, "Đừng nói chuyện! Miễn cho đưa tới thích khách!"

Vũ Độc mãi miết đi dọc theo sơn đạo, lúc đi lúc dừng, thỉnh thoảng nghiêng tai nghe ngóng tiếng bước chân trong mưa.

"Mưa đã nhỏ lại rồi..." Thanh âm của Vũ Độc mang theo cảnh giác cao độ.

Mưa quả nhiên nhỏ xuống, chỉ là tia sét vẫn lóe lên từng trận, Đoạn Lĩnh cảm giác được bước chân của Vũ Độc có chút chuếnh choáng, nói: "Thả ta xuống thôi, ta có thể tự đi."

Vũ Độc bước lên vài bước, buông Đoạn Lĩnh xuống, cảnh giác nhìn khắp bốn phía.

"Chú ý dưới chân." Vũ Độc nói, "Mới vừa rồi ta nghe thấy được phía sau còn có người, bọn họ dùng tiếng cười truyền tin."

Lời còn chưa dứt Đoạn Lĩnh đã nghe thấy được một tiếng cười loáng thoáng truyền đến từ rừng núi phía xa, lẩn khuất trong tiếng mưa lộp độp.

"Có bao nhiêu người?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Rất khó nói." Vũ Độc đáp, "Nhưng tuyệt đối không dưới mười người."

Đoạn Lĩnh lại hỏi: "Đây là nơi nào?"

"Bên trong Ngọc Hành sơn." Vũ Độc đáp, "Lại lên cao nữa chính là rừng thưa, chúng ta phải nhanh chóng hạ sơn, chỉ sợ bọn họ xuất hiện trên sông là vì muốn ép chúng ta lên bờ."

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc nhanh chóng bước lên, cứ nhắm chỗ thấp mà đi. Mưa dần ngớt hạt, cả thế gian tựa hồ đã chìm trong một mảnh yên tĩnh, phảng phất mọi thứ đều trầm lắng xuống.

Đoạn Lĩnh ngẩng đầu nhìn, phía chân trời mây đen chưa tan, dưới bầu trời đêm tối tăm vẫn không tháy nửa điểm ánh sáng. Trong núi rừng vắng vẻ, chỉ có tiếng bước chân của Vũ Độc dẫm vào mặt nước đọng không ngừng vang lên.

Đoạn Lĩnh không khỏi nhớ đến tối đêm đó tại Thượng kinh, mọi thanh âm đều câu tịch, thế gian vô thanh.

Ngay sau đó, Đoạn Lĩnh nghe được một thanh âm dây cung căng lên, phản ứng của Vũ Độc còn nhanh hơn, lập tức kéo y đè xuống, bảo vệ cổ và mặt Đoạn Lĩnh, hai người cứ thế lăn dọc theo sườn núi va đập mạnh mẽ xuống phía dưới.

Bốn phía nhất thời vang lên tiếng còi trúc huýt vang, liên tiếp nối thành một chuỗi, hai bên sơn đạo nháy mắt xuất hiện thêm mười mấy tên thích khách, kẻ nào cũng cầm theo cường nỏ lao về phía bọn họ!

Vũ Độc không thể đến gần, chỉ đành mang theo Đoạn Lĩnh bỏ chạy, quát: "Chạy ở phía trước ta!"

"Phía trước cũng có!" Đoạn Lĩnh đáp lại.

Ngay thời điểm đó, phía trước lại có thích khách vọt ra, Đoạn Lĩnh giương cung bắn tên, một mũi tên vọt đến trước mặt thích khách. Thích khách vốn đang định bắn nỏ, bị một mũi tên này nhắm đến thì liền ngã người ra sau, lẫy nỏ tuột tay bắn ra.

Đoạn Lĩnh tung người đến đoạt lấy cường nỏ của thích khách, Vũ Độc lại lộn người một cái từ sau lưng vọt tới, ôm Đoạn Lĩnh gục xuống, hai người lần nữa lăn xuống sườn dốc. Ven đường không biết đã đụng gãy nhiều ít bụi cây và củi mục, gương mặt Đoạn Lĩnh xây xước đến đau rát, cả một đường va va chạm chạm, cả người bị vô số cục đá ghim vào, lăn đến mỏm núi cheo leo.

Phía dưới là bãi loạn thạch, một khi té xuống liền máu thịt nát bấy. Đoạn Lĩnh và Vũ Độc nắm chặt tay nhau, Vũ Độc dùng Liệt Quang kiếm ghim vào đỉnh núi, dựa vào một tầng lực đạo này đau khổ chi trì.

Bọn thích khách từ trên cao ló đầu xuống nhìn, Đoạn Lĩnh bắn nỏ, lập tức giết chết một kẻ, tiếng kêu thảm thiết, thân hình của đối phương từ vách đá rơi xuống phát sinh tiếng động trầm thấp.

Vũ Độc phát ra tiếng gầm giận dữ.

"Hây a ——!"

Một tiếng thét này tựa như sấm đánh bên tay, quanh quẩn giữa núi rừng chằng chịt, tạo ra tiếng vang văng vẳng. Vũ Độc dùng cả sức bình sinh dồn vào cánh tay, ném Đoạn Lĩnh lên trên tạo thành một hình cung, bản thân nương xung lực đạp vào vách đá mượn thế, cả hai người liền bay về một khối đất trống sau rừng cây.

"Cẩn thận!" Đoạn Lĩnh hô.

Trên vai Vũ Độc trúng tên, máu tươi chảy ra, chỉ là hắn cũng không quan tâm, chỉ che chở Đoạn Lĩnh lảo đảo tuột xuống. Thích khách xuất hiện càng ngày càng nhiều, đã gần trăm người từ bốn thương tám hướng vọt tới, đuổi theo không bỏ.

"Thích khách từ đâu ra?"

"Ảnh đội!" Vũ Độc đáp lại, "Nhất định là vừa mới thu nhận!"

Hai người chạy đến trước một tòa miếu thờ tối om, Đoạn Lĩnh va người vào lớp cửa đồng phát ra tiếng vang trầm đục. Vũ Độc lập tức hộ Đoạn Lĩnh ra sau lưng, dùng thân thể che chở y giữa mình và cửa đồng, xoay người hướng mặt ra ngoài. Vô số tiếng bước chân vang lên, bọn thích khách đều đã đến gần.

Hai bàn tay của Vũ Độc đều mang hổ chỉ, hắn nhấn cơ quan ẩn trong thắt lưng bắn ra độc phấn, lại trở tay nhịn đau bẻ gãy mũi tên trên vai, máu tươi vẩy ra đầy đất.

Vũ Độc trầm giọng nói: "Ta sẽ kéo chân bọn họ, ngươi nhân cơ hội chạy xuống núi."

"Không." Đoạn Lĩnh rung giọng nói, "Vũ Độc, không nên liều mạng…"

Thời khắc này mây đen tan hết, tầng mây mở ra tinh quang rực rỡ soi sáng nhân gian, nương theo ánh sáng yếu ớt, Đoạn Lĩnh nhìn thấy trên trăm tên thích khách đông nghìn nghịt ở phía xa, kẻ nào cũng mang theo cường nỏ, mũi tên đã lắp vào lẫy, từ khắp nơi áp sát.

Bọn họ vẫn duy trì cự ly gần hai mươi bước để phòng ngừa Vũ Độc thả ra khói độc, một khi bách tiễn tề phát, hai người nhất định sẽ bị bắn chết trước cửa miếu bằng đồng này.

Đoạn Lĩnh bất chợt quay đầu lại nhìn, nương theo ánh sao nhìn thấy một cái khóa cũ kỹ trên cánh cửa.

"Vũ Độc." Đoạn Lĩnh trầm giọng gọi.

Vũ Độc không trả lời, phần vai không bị thương hắn dùng để che chở Đoạn Lĩnh, thích khách phía trước đều đã dừng bước lại.

"Chạy về hướng tây bắc." Vũ Độc thoáng khom người, đó là động tác trước khi phát lực, ngay sau đó đám thích khách cũng đồng thời giương nỏ lên nhắm bắn.

Ngay giờ khắc này, Đoạn Lĩnh đột nhiên rút ra Liệt Quang kiếm bên hông Vũ Độc, chém mạnh về phía ổ khóa, đẩy mạnh cửa lớn kéo người vọt vào trong miếu.

"Đóng cửa!" Đoạn Lĩnh quát.

Vũ Độc lập tức phản ứng kịp, dùng vai đẩy cửa tạo ra một tiếng ken két vang rền, bên ngoài màn mưa tên dầy đặc bắn đến, không ngừng phát ra tiếng đinh dương.

Đoạn Lĩnh tìm kiếm lối thoát khắp nơi, đại điện của ngôi miếu này đều trống rỗng, ngay cả một cái bồ đoàn cũng không có, bên ngoài bắt đầu có người đập cửa, Vũ Độc liền dùng vỏ kiếm làm then, quát: "Chạy vào bên trong!"

Hai người theo thông lộ vọt vào chỗ sâu trong miếu thờ, trước mắt một mảnh hắc ám, trong bóng tối chỉ có tiếng thở dốc của bọn họ, đưa tay không thấy được năm ngón. Đoạn Lĩnh nghe được một tiếngva chạm, lập tức nghiêng người sang, cùng Vũ Độc va vào vách tường.

"Vũ Độc?" Đoạn Lĩnh gọi.

Y vươn tay ra sờ mó, chạm vào đầu ngón tay của Vũ Độc, lại theo cánh tay sờ lên gương mặt của đối phương, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn.

"Không có đường." Vũ Độc thấp giọng nói, "Ở chỗ này chờ, ta đi giết sạch bọn họ."

Bên ngoài lại vang lên tiếng phá cửa, bọn thích khách đang dùng sức sông vào.

"Không, chờ một chút." Đoạn Lĩnh nói, "Nhất định có đường đi ra, cho dù là miếu gì cũng phải có cửa sau."

Đoạn Lĩnh lục lọi xung quanh, đột nhiên chạm được đá đánh lửa trên một thạch đài, lập tức bắt đầu lấy lửa. Bên ngoài lại vang lên tiếng va chạm thật lớn, vỏ kiếm tinh thiết của Liệt Quang kiếm đã bị chàng đến biến dạng, thế nhưng vẫn gắt gao giữ chặt then cửa.

Lửa đốt lên, Đoạn Lĩnh thắp sáng ngọn nến bên cạnh, thấy trong một góc phòng có một cái trường minh đăng, liền mồi lửa cho nó, lập tức khoảng không một trượng vuông xung quanh đã tràn đầy ánh sáng.

Đây là một khu lăng tẩm.

Bên trong lăng tẩm là một quan tài cẩm thạch chạm rồng, trên quan tài là linh vị được làm bằng gỗ mun có khắc bốn chữ

'Đại Trần Võ Đế.'

"Là lăng của phụ hoàng." Thanh âm Đoạn Lĩnh run rẩy, nói, "Cha…"

Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh đứng sóng vai trước quan tài của Lý Tiệm Hồng, Đoạn Lĩnh ảm đạm nở nụ cười, nói: "Là người gọi chúng ta tới sao?"

Y bước ra phía trước quỳ gối trước quan tài, dùng gò má áp vào lớp đá cẩm thạch, thấp giọng nói: "Con đã trở về, lần này cuối cùng cũng đã trở về."

Phía sau chợt phát ra tiếng vang thật lớn, Vũ Độc lập tức xoay người, phía cúi hành lang phía đông cư nhiên mở ra, để lộ một khe hở.

Vũ Độc thở phì phò, nhắm hai mắt lại, nói: "Cả đời này ta chưa từng tin tưởng thiên ý, nhưng hôm nay chỉ có thể phải tin."

"Ngươi xem nơi này." Đoạn Lĩnh chỉ vào một vật, "Là phụ thân ta để lại cho ngươi."

Phía cuối lăng tẩm lộ ra một bộ khôi giáp màu đen, thiết phiến loang loáng ghép chặt vào nhau như vảy của chân long, mũ giáp kỳ lân tràn ngập uy nghiêm, hộ thủ, chiến ngoa… thứ gì cũng có.

Đây chính là chiến giáp năm ấy Lý Tiệm Hồng đã mặc đi Thượng kinh phó ước!

Chiến khôi hơi nghiêng, còn có một thanh kiếm phỏng chế Trấn Sơn Hà. Năm đó Trấn Sơn Hà lưu lạc, Lý Diễn Thu liền ra lệnh rèn một thanh có ngoại hình tương tự đưa cùng khôi giáp vào lăng tẩm, vì Lý Tiệm Hồng tuẫn táng.

Lại là một tiếng vang thật lớn, cửa đồng rốt cục bị phá ra, bọn thích khách tay cầm cường nỏ chạy ào vào lăng tẩm.

Vũ Độc một thân chiến khải, đón mưa tên dày đặc, ngược dòng mà lên, cầm theo trọng kiếm hung hăng đập mạnh vào đám thích khách.

Đêm hôm đó, sao trời vạn điểm, mây đen tan hết, một đạo ngân hà vắt ngang chân trời.

Chiến ngoa dẫm trên nền gạch bên ngoài lăng tẩm, đạp đến gạch đã vỡ vụn, nghìn vạn vũng nước trên mặt đất phản chiếu bầu trời đầy sao.

Đoạn Lĩnh thong thả bước ra, đã thấy thây phơi khắp nơi trên mặt đất.

Nơi này đài cao vạn trượng, tại thắt lưng của Ngọc Hành Sơn, đại môn đế lăng mở rộng, tinh quang như dãy lụa đan xen lấp lánh, chiếu rọi Trường Giang ào ạt chảy về đông.

Vừa vặn lại là một đêm Thất tịch.

Vũ Độc gỡ hộ khôi, ném thẳng xuống đất, phát ra tiếng động vang dội.

Hắn mệt mỏi kéo lê trọng kiếm, bước về phía Đoạn Lĩnh đang chờ đợi trong lăng tẩm. Vũ Độc ôm cổ Đoạn Lĩnh, cả hai đồng thời quỳ trên mặt đất.

Dưới lớp đế khải[1], nhiệt huyết chưa lãnh, anh linh năm ấy nào đã vong, một lớp cửa nọ chính là ngăn cách thệ ngôn của bọn họ.

Kỳ lân khôi an tĩnh nằm trong vũng nước, xung quanh đều là nước mưa đọng lại, phản chiếu ngân hà trên bầu trời.

Mồng bảy tháng bảy, thiên tôn dệt gấm, bình nước trời nghiêng ngửa, vạn nghìn giọt ngọc lộ đổ xuống nhân gian.

Từ trời xuống đất, lại từ đất lên trời.

Đoạn Lĩnh ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, ảnh ngược trong mắt hiện lên trời sao sáng lạn.

Mồng bảy tháng bảy, nhân gian mộng, cách tây phong, toán thiên thượng, niên hoa trong chớp mắt[2]

Mồng bảy tháng bảy, ngân hà vạn cổ sáng giữa trời xanh.

1/ Đế khải: Khải giáp của đế vương

2/ Ý của cả câu là: Mồng bảy tháng bảy, nhân gian chìm trong giấc mộng, gió tây đã tắt từ lâu, tính toán đến tận trời, tuổi xuân cũng vụt qua trong chớp mắt.

202. Quyển 4 - Chương 202: Quyển Iv: Mộ Hải Thiên Chung - Hồi Triều

Quyển IV: Mộ hải thiên chung

Thập niên ly loạn hậu, trường đại nhất tương phùng.
Vấn tính kinh sơ kiến, xưng danh ức cựu dung.
Biệt lai thương hải sự, ngữ bãi mộ thiên chung.
Minh nhật ba lăng đạo,thu sơn hựu kỷ trọng
Đời loạn lạc mười năm cách biệt
Lớn lên rồi mới dịp gặp nhau
Ngẩn ngơ hỏi họ vừa chào
Xưng tên dần nhớ dáng nào ngày xanh!
Chuyện dâu bể rành rành kể lể
Lòng vừa vơi chiều xé tiếng chuông
Ba Lăng mai tiếp lên đường
Núi thu cách trở muôn trùng núi thu!

Đây là bài thơ 'Hỷ kiến ngoại đệ hựu ngôn biệt' (Mừng gặp lại đệ đệ nhưng phải từ biệt) của Lý Ích. Kể lại cảnh gặp lại người em trai lưu lạc sau mười năm chiến loạn, nhưng hôm sau lại phải vì công vụ mà chia biệt.

Ý cảnh lưu luyến, miêu tả sự vô thường của kiếp người, tương phùng ít biệt ly nhiều.

Editor lảm nhảm: Bối cảnh truyện này cũng kéo dài gần mười hai năm, từ lúc Lý Tiệm Hồng bị đoạt quyền dưới Tướng quân lĩnh đến khi hoàn truyện. Kẻ mất người còn, ly biệt trùng phùng đan xen, có lúc tưởng đã tương phùng thật ra lại là ly biệt.

Mượn đôi câu trong 'Mô Ngư nhi' trích từ thiên cổ tuyệt tình thơ mà Lý Mạc Sầu hay ngâm vựng để miêu tả lại tâm trạng của Mèo sau khi edit hết chương cuối của quyển này. Đến cuối cùng, có một mối tình, có một con người vĩnh viễn chìm trong phong tuyết.

Hoan lạc thú, ly biệt khổ (Hoan lạc thú, ly biệt sầu)Tựu trung cánh hữu si nhi nữ (Nỗi khổ chứa đầy tình tương tư)

***

Hoàng hôn thâm trầm, tiếng chuông Ngọc hành sơn vang vọng.

Cả tòa thành Giang Châu đều phơi vải trắng chịu tang, dòng sông ngoài thành hoa đăng dày đặt. Trường Giang gió êm sóng lặng, đèn nước xuôi dòng chảy xuống trôi về phía hoàng hôn nơi tận cùng chân trời.

Thái Diêm đứng tại lầu cao trong Hoàng cung, nhìn về dãy ráng hồng cuối cùng ở phía hạ lưu Trường Giang, hắn vô luận thế nào cũng không ngờ được, Vũ Độc và Đoạn Lĩnh ngay cả ải này cũng có thể né qua. Lộ tuyến tỉ mỉ Phùng Đạc thiết kế hoàn toàn bị bọn họ tránh đi, thẳng đến lúc gần đến Giang Châu, Thái Diêm mới phát ra lôi đình nhất kích.

Lại không ngờ rằng, công phu của Vũ Độc đã đến cảnh giới không người có thể đối địch, một người một kiếm đẩy lui toàn bộ thích khách mà hắn phái đến, hơn nữa còn là ở trước Đế lăng trên Ngọc Hành sơn! Lúc Thái Diêm nhận được tin Vũ Độc và Đoạn Lĩnh đã xuống núi, hai mắt nhất thời tối đen, trong lòng cũng hiểu trận đánh cuối cùng đã đến.

Chỉ vài hôm nữa, Hoàng đế chân chính của Đại Trần sẽ xuất hiện giữa triều đình, lộ mặt trước bá quan văn võ

Sắc diện của Thái Diêm đã giống hệt xác chết, cũng không biết bản thân có thể sống được bao lâu.

"Điện hạ." Phùng Đạc ở phía sau Thái Diêm lên tiếng, "Đã truyền lệnh Tạ Hựu, toàn thành giới nghiêm, cấm đi lại vào đêm."

"Chậm rồi." Thái Diêm nói, "Bọn họ đã vào thành."

Tính mệnh của Phùng Đạc cũng đã sắp không giữ được nữa, bọn họ đều là người ngồi chung một thuyền, thế nhưng Phùng Đạc nguyên bản chính là môt tử tù, bất quá chỉ là chết thêm một lần mà thôi.

"Điện hạ." Phùng Đạc nói, "Những kẻ hy sinh tại Đế lăng cũng không nhiều lắm, chỉ cần thần lại phái một đội người đến xử lý hết tất cả các thi thể, sau đó dùng danh nghĩa của Điện hạ phát ra một đạo mật lệnh, thuyên chuyển Ảnh đội khỏi Giang Châu đi làm việc."

“Ngươi nghĩ có hữu dụng sao?” Thái Diêm từ từ nhắm hai mắt, trầm giọng nói.

Phùng Đạc đáp: “Chí ít Tạ Hựu sẽ không biết chuyện của ảnh đội, đại thần trong triều cũng là không biết.”

“Vậy cho nên?” Thái Diêm nói, “Thị vệ thủ lăng một đêm tiêu thất, mọi người đều không phải câm điếc, có thể giấu diếm được ai?”

Phùng Đạc còn nói: “Thần đã phái người xem qua, hắc giáp trong lăng Tiên đế đã không còn nữa.”

Thái Diêm chỉ không nói lời nào, Phùng Đạc lại khom người nói: “Thần sẽ tận lực tạo ra manh mối gống như có người tiến vào Đế lăng trộm đi khải giáp, lại hạ mật lệnh cho Hắc giáp quân, nói rằng hiện tại chính sự đa truân, là lúc có kẻ gian mượn cơ hội tác loạn, bảo bọn họ gia tăng phòng bị, chú ý bộ dạng người khả nghi. Nếu có thể bắt được Vũ Độc cùng Vương Sơn, lại soát ra Đế khải từ trên người bọn họ, liền không tránh khỏi một tội rắp tâm nan trắc.”

Thái Diêm nói: “Chậm, đã chậm.”

“Còn có cơ hội.” Phùng Đạc kiên nhẫn nói, “Điện hạ, chúng ta còn chưa thua.”

Thái Diêm xoay người, liếc nhìn Phùng Đạc.

“Ngươi có lẽ chưa biết?” Thái Diêm nói, “Hôm nay Ô Lạc Hầu Mục xuất cung, nghe được một tin đồn, đầu đường cuối ngõ đều đang nghị luận, nói cô không phải do Tiên đế thân sinh.”

“Đó là do thần phái người tản ra.” Phùng Đạc cung kính đáp.

Thái Diêm: “…”

Phùng Đạc còn nói: “Lời đồn thình lình xuất hiện, tang kỳ của Bệ hạ chưa mãn, đại thần nghe được khẳng định sẽ cho rằng có người cố ý gây rối.”

“Sau đó thì sao?” Thái Diêm cau mày, cảm thấy một tia hy vọng.

Phùng Đạc đáp: “Ngày mai lúc lâm triều thần sẽ an bày Ngự Sử dâng sớ, chỉ cần Điện hạ giả vờ bất đắc dĩ, không trừng trị kẻ rãi lời đồn là được. Đến lúc đó ta lại để Trần đại nhân, Giản đại nhân của Binh bộ và Lễ bộ, kết hợp với Trịnh các lão đứng ra yêu câu truy tra tin đồn này.”

“Tạ tướng quân chắc chắn sẽ đứng về phía Điện hạ.” Phùng Đạc nói, “Để ngài ấy dẫn người lục soát, chỉ cần tìm được nơi hạ lạc của Vương Sơn và Vũ Độc, lại tra được bọn họ trộm cắp Đế khải, bọn họ liền chạy cũng không được, nhận cũng không xong.”

"Bọn họ chạy." Phùng Đạc nói, "Liền chứng minh có liên quan đến lời đồn, nếu nhận liền đúng lúc không cần hỏi nguyên do, lập tức bắt giữ, chỉ cần Vũ Độc không ở cùng một chỗ với Vương Sơn thì cứ để Ô Lạc Hầu Mục đi ban cho y một cái chết toàn thây. Sau đó có thể đẩy việc này lên người Mục tướng gia, vừa vặn xác định tội giết người diệt khẩu."

Mưu kế của Phùng Đạc một tầng lại một tầng, Thái Diêm vừa nghe xong đầu óc cũng chưa chuyển đổi kịp, nhíu mày suy tư chốc lát, nói: "Nói thì nói như vậy, nhưng… vạn nhất Tạ Hựu tin tưởng bọn họ thì phải làm sao?"

"Tạ Hựu sẽ không tin Vương Sơn." Phùng Đạc nói, "Dựa vào cái gì tin y?"

Thái Diêm nói: "Tạ Hựu là người có lòng nghi ngờ rất nặng, chỉ sợ không thể gạt được. Ngươi nghĩ, Vương Sơn vì sao vô duyên vô cớ muốn trộn lẫn vào vũng nước đục này, y không hề có động cơ. Nếu ta là Tạ Hựu ngược lại sẽ tin y, chỉ vì tất cả thực quá khác thường."

Phùng Đạc trầm ngâm một hồi, sau đó nói: "Như vậy chỉ có thể dùng phương pháp cuối cùng, nhưng phương pháp kia không khác gì bảo hổ lột da. Chúng ta dứt khoát đẩy Tạ Hựu về phía bọn họ, kết tội ý đồ mưu phản."

Thái Diêm nói: "Hiện tại cả Giang Châu đều nằm trong lòng bàn tay hắn…"

"Để Hàn Tân vào thành." Phùng Đạc nói, "Trong tay Hàn tướng quân có năm vạn trọng binh, đang trên đường quay về, chậm nhất là tối mai có thể đến Giang Châu rồi."

Thái Diêm trầm mặc không nói, sau một hồi mới xoay người xuống lầu.

Trên lưng Phùng Đạc ướt đẫm mồ hôi, bị gió thổi qua khiến cả người bất giác rùng mình. Một lát sau, Thái Diêm hơi liếc nhìn Phùng Đạc, thở dài một hơi.

"Cứ làm theo những lời ngươi nói."

Cuối cùng Thái Diêm đáp.

Phóng mắt nhìn thiên hạ, trong khắp vạn lý non sông người một nhà của hắn cũng chỉ có hai kẻ, một là Phùng Đạc, một là Lang Tuấn Hiệp. Phùng Đạc lần thứ hai dùng danh nghĩa bảo vệ Thái tử, điều võ sỹ được huấn luyện cẩn mật từ Tây Xuyên đến Giang Châu, hiện tại nhân thủ của bọn họ thiếu thốn trầm trọng, Ảnh đội và quân dự bị gần như đều đã toàn quân bị diệt, nếu Hắc giáp quân phát hiện thân phận của Thái Diêm, vậy thì liền xong đời!

Trong bóng đêm, hoa đăng ngập cả mặt sông không ngừng lưu chuyển. Trong bóng tối có hai người đã chờ hồi lâu trước cửa thành, bọn họ bước lên một chiếc xe ngựa, lặng lẽ nhập Giang Châu.

Vũ Độc mệt mỏi không chống được, trên người có vài vết thương do phi tiễn gây ra, dưới băng vải không ngừng rỉ máu. Vừa lên xe Đoạn Lĩnh đã lập tức cởi ngoại bào của Vũ Độc, lại vạch trần y phục dạ hành của hắn để lộ ra bờ vai, vội vã giúp hắn trị thương.

Trịnh Ngạn ở phía trước đánh xe, không nói một lời, đợi đến khi tiến vào một trạch viện mới vén mành liếc nhìn Vũ Độc.

"Thế nào?" Trịnh Ngạn nói, "Bị thương nặng như vậy?"

Sắc mặt Vũ Độc trắng bệch, liếc nhìn Trịnh Ngạn nhưng cũng không đáp lời.

"Bệ hạ có ở đây không?" Vũ Độc hỏi.

Trịnh Ngạn gật đầu, đến tận lúc này Đoạn Lĩnh mới chính thức yên tâm.

"Đi gặp Tứ thúc của ngươi thôi." Vũ Độc nói với Đoạn Lĩnh.

"Cùng đi chứ." Đoạn Lĩnh kiên trì đỡ Vũ Độc xuống xe, nửa người Vũ Độc đặt lên vai Đoạn Lĩnh, lần này ở Đế lăng hắn lấy môt địch trăm, nếu thật sự truyền đi liền nhất định một trận thành danh.

"Coi chừng một chút." Trịnh Ngạn thấp giọng nói.

Đoạn Lĩnh hỏi: "Đây là chỗ nào?"

"Nhà của một vị quen biết đã lâu." Trịnh Ngạn nói, "Tạm thời mà nói, là an toàn."

Trong phòng ánh đèn hôn ám, có thể nhìn thấy một đôi lão phu thê, người nam đang ngồi trên tháp chặt đuôi ốc nước ngọt, nữ thì bận rộn gỡ tơ rối, vừa nghe thanh âm Trịnh Ngạn đẩy cửa liền vội vàng bước ra chào đón. Đoạn Lĩnh gật đầu hành lễ, Trịnh Ngạn lại nói: "Đây là phụ mẫu của bằng hữu ta."

"Là vị cố hữu nào?" Vũ Độc hữu khí vô lực hỏi.

"Ông chủ của Thiên hạ đệ nhất mỳ." Trịnh Ngạn đáp.

Trịnh Ngạn đỡ Vũ Độc bước vào hậu viện, tiến đến sài phòng, lại dỡ một miếng ván gỗ ra, lách người vào mật đạo, bước xuống thang gỗ. Hồi lâu sau bọn họ đi đến một ám viện bốn bề tường vây, Lý Diễn Thu đang ngồi trong viện uống trà đọc sách.

Khí lực toàn thân Đoạn Lĩnh hư thoát, bước nhanh về phía trước, ôm lấy Lý Diễn Thu.

“Ta biết con sẽ trở về.” Lý Diễn Thu ôm Đoạn Lĩnh, bảo y ngồi xuống, lại nhìn Vũ Độc.

“Sao lại bị thương nặng như vậy?” Lý Diễn Thu nói.

“May mắn không làm nhục mệnh.” Vũ Độc cường chống, hành lễ với Lý Diễn Thu, Lý Diễn Thu cũng phất tay bảo hắn đứng dậy, lại để Trịnh Ngạn đưa người vào phòng chữa thương.

Đoạn Lĩnh kéo tay Lý Diễn Thu, đầu tiên là giúp y bắt mạch, may là mạch tượng bình thản, cũng không có dị trạng gì.

“Thúc vì sao lại gạt chất nhi?” Đoạn Lĩnh lo lắng nói.

Lý Diễn Thu nở nụ cười: “Ta liền biết con sẽ tức giận.”

Chân mày Đoạn Lĩnh nhíu chặt, đương nhiên không có khả năng thực sự hờn dỗi với Lý Diễn Thu, chỉ đành lắc đầu.

“Có một số việc, nếu phải bỏ ra cái giá lớn như vậy, con cảm thấy vẫn là không nên.” Đoạn Lĩnh nói, “Trong mấy năm nay con vẫn thường hối hận, năm đó nếu con nói ra sớm một chút, có lẽ…”

“Suỵt!” Lý Diễn Thu nói, “Việc trên đời này không có đáng giá hay không, chỉ có nên hay không. Có một số việc, cho dù là núi đao biển lửa, biết rõ hẳn phải chết cũng muốn đi làm, không phải sao?”

Lúc Lý Diễn Thu nói ra những lời này thì tâm trạng Đoạn Lĩnh cực kỳ phức tạp, sau đó lại thở dài một hơi..

“Con cho rằng người sẽ ở chỗ Tạ Hựu.” Đoạn Lĩnh nói, “Phụ cận nơi này cũng không có Hắc giáp quân, thật sự quá nguy hiểm, vì sao không nói cho hắn?”

Lý Diễn Thu nói: “Ngày mai lại kể con nghe, trước hết đi ngủ đã. Hoàng nhi, thời gian không còn sớm, con đã đi xa như vậy hẳn cũng mệt mỏi rồi.”

Đoạn Lĩnh còn muốn biết rõ mọi chuyện, Lý Diễn Thu lại nghiêm túc nói: “Con phải nghe ta, Hoàng nhi.”

Đoạn Lĩnh chỉ có thể bỏ cuộc, trở về phòng giúp Vũ Độc đổi thuốc, rửa vết thương. Vũ Độc vì bị thương nên cơ thể có chút bị sốt.

Trịnh Ngạn tiến đến, nói: “Ta phải đi, không thể ly khai Hoàng cung quá lâu, tránh cho người khác nghi ngờ.”

Đoạn Lĩnh viết một phương thuốc, nói: "Giúp ta lấy một chút thuốc… Khoan đã, ngươi đi rồi Tứ thúc phải làm sao?"

"Ngài ấy nói không sao cả." Trịnh Ngạn đáp, "Hiện tại ai cũng không biết ngài ấy còn sống, hơn nữa còn lưu lại tại Giang Châu."

"Thế nhưng Thái Diêm vẫn nhìn chằm chằm chúng ta." Đoạn Lĩnh nói, "Chỉ sợ người của hắn sẽ một đường đuổi theo đến đây."

"Đều đã bị ta cắt đuôi rồi." Trịnh Ngạn kéo áo choàng đem mặt che khuất, tiếp nhận phương thuốc, nói, "Kẻ kia hiện tại trong tay còn không có bao nhiêu người, phía võ sỹ Tây Xuyên còn chưa điều động đến."

Đoạn Lĩnh nói: "Vạn nhất lại có người đến hành thích thì phải làm sao?"

"Còn ai có thể hành thích?" Trịnh Ngạn nói, "Tứ đại thích khách đều đã thành thủ hạ của ngươi rồi. Thương Lưu Quân đang ở đâu? Khi nào lại đến?"

Tuy là nói như vậy, Đoạn Lĩnh lại cảm giác không quá an ổn, thế nhưng tính cách của Lý Diễn Thu vẫn luôn thích mạo hiểm, nếu đã đi đến nước này rồi, vạn nhất Trịnh Ngạn vì vắng mặt quá lâu lại khiến người khác khả nghi, trái lại sẽ thất bại trong gang tấc.

"Yên tâm đi." Trịnh Ngạn nói, "Ông chủ của Thiên hạ đệ nhất mỳ chính là ngũ đại thích khách."

Đoạn Lĩnh: "…"

Trịnh Ngạn nở nụ cười, một tay đặt trước ngực, quỳ một gối xuống mặt đất, chỉ là đầu gối vừa chạm xuống liền nhanh chóng đứng dậy, nói: "Điện hạ, người đã hồi triều."

Trịnh Ngạn vừa dứt lời, vạt áo lay động, xoay người ra khỏi phòng, mũi chân khẽ điểm nhảy lên tường viện, vượt nóc băng tường rời đi.

203. Quyển 4 - Chương 203: Thâm Tàng

Đến canh hai, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Đoạn Lĩnh đang chăm sóc Vũ Độc liền đứng dậy tự mình mở cửa xem xét, chỉ thấy một thiếu niên thanh tú tay trái cầm một hộp đựng thức ăn, tay phải cầm một gói thuốc, nói: "Trịnh… Trịnh đại nhân bảo ta đưa… đưa… đưa tới cho ngài…"

"Ngươi là…" Đoạn Lĩnh kinh ngạc nói.

"Bỉ… bỉ nhân… Đoạn…Đoạn Tử Phong." Thiếu niên kia cũng chỉ cao tương đương Đoạn Lĩnh, "Có việc ngài cư phân phó, phụ mẫu ta ở đang bên ngoài."

"Ngươi chính là lão bản của thiên hạ đệ nhất mỳ?" Đoạn Lĩnh kinh ngạc nói.

Đoạn Tử Phong cười cười, có điểm câu thúc gật đầu, đưa hộp thức ăn cho Đoạn Lĩnh, nhất thời cũng không biết nói thêm gì, chỉ đành khom người hành lễ xong lại khẩn trương rời đi.

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, không nghĩ đến còn có thể gặp được người này, lần trước lúc đến thiên hạ đệ nhất mỳ y tựa hồ từng gặp qua một nam nhân cao lớn, còn tưởng rằng người đó là lão bản, không ngờ được lão bản chỉ là một thiếu niên như vậy!

Đêm đó, Đoạn Lĩnh đầu tiên là gọi Vũ Độc thức dậy, đưa cháo cho hắn uống, sau đó lại dìu người nằm xuống, tự mình trông nom ấm thuốc. Đợi đến khi cuẩn bị xong cả thuốc uống lẫn thuốc thoa,Đoạn Lĩnh mới lần nữa gọi Vũ Độc dậy phục dụng và lau rửa vết thương, cứ thế giằng co đến hơn nửa đêm.

"Ngủ đi…" Vũ Độc hữu khí vô lực nói, "Không chết được."

Đoạn Lĩnh kiên trì chăm sóc hắn cho tốt, sau đó mới ngả lưng ra bên cạnh ngủ, vừa chạm đầu vào gối trước mắt đã đen kịt, cái gì cũng không suy nghĩ được. Cho dù ngày mai trời long đất lở, chỉ cần có người bên cạnh làm bạn y cũng đã không còn gì tiếc nuối.

Chỉ là ngày hôm sau mặt trời vẫn thản nhiên mọc lên, tựa như Trịnh Ngạn đã nói, ai cũng không biết bọn họ ở nơi này. Lúc Đoạn Lĩnh thức dậy thì mặt trời đã lên cao, Vũ Độc ở bên cạnh vẫn còn đang ngủ.

"Này." Đoạn Lĩnh lay lay Vũ Độc, người kia hàm hồ đáp lại, Đoạn Lĩnh chạm lên trán đối phương, đã lui sốt. Vũ Độc theo bản năng choàng tay qua muốn ôm Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại ngáp dài một hơi, từ trong ngực hắn lủi ra ngoài, chuẩn bị đi tìm xem có gì ăn không.

Lúc Đoạn Lĩnh ra đến sân viện mới nhớ đến Lý Diễn Thu đang ngủ ở phòng bên cạnh, y liền yên lặng bước qua, trong lòng không khỏi thấp thỏm. Lúc đẩy cửa lại thấy Lý Diễn Thu một thân bạch y, vẫn còn đắp chăn nằm trên giường.

"Tứ thúc?" Đoạn Lĩnh tiến lên gọi.

Lý Diễn Thu nửa ngủ nửa tỉnh, cũng lên tiếng trả lời, vẫy vẫy Đoạn Lĩnh bảo y đến nằm bên cạnh mình. Đoạn Lĩnh thở phào nhẹ nhõm, không biết vì sao y luôn rất lo lắng cho sức khỏe của Lý Diễn Thu, Đoạn Lĩnh vừa định vươn tay giúp đối phương bắt mạch đã bị Lý Diễn Thu kéo tay lại, giấu vào trong chăn.

"Không cần bắt mạch nữa." Lý Diễn Thu quả thực không còn gì để nói, "Con đều đã bắt thử bao nhiêu lần rồi… Tứ thúc thật sự yếu ớt như vậy sao?"

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, Lý Diễn Thu cũng tỉnh hẳn, chỉ là vẫn không rời giường mà cứ ôm Đoạn Lĩnh nằm đó.

"Vừa trở về sao không ngủ thêm một lát." Lý Diễn Thu nói, "Đúng là mệnh không chịu ngồi yên."

Đoạn Lĩnh liền đứng lên múc nước hầu hạ Lý Diễn Thu rửa mặt, Lý Diễn Thu lại nói: "Nhắc đến cũng kỳ quái, ở trong cung mỗi ngày đều ngủ không an ổn, ra ngoài ăn cơm rau dưa trái lại có thể say giấc đến sáng."

Đoạn Lĩnh hoài nghi không biết có phải bình thường thuốc của Lý Diễn Thu đã bị giở trò hay không, hoàn toàn là bộ dáng nghi thần nghi quỷ. Lý Diễn Thu mặc vào áo bào vải thô, một thân đế vương khí lại không hề cải biến, ngồi trên hành lang ngẩn người nghĩ chuyện. Đoạn Lĩnh đi gọi Vũ Độc thức dậy, giúp hắn lau người, đổi thuốc, thay quần áo, đột nhiên nghe được tiếng nói chuyện từ sân viện.

Người đưa cơm hôm nay là một kẻ cao to, bộ dạng còn rất tuấn tú sáng láng, chỉ là mặt cười ngây ngô nói với Lý Diễn Thu: "Đại ca, ngày hôm qua thức ăn có ngon không?"

"Làm phiền các ngươi." Lý Diễn Thu đáp.

"Ăn ngon là tốt rồi, ăn ngon là tốt rồi." Kẻ cao to kia liên tục gật đầu, lại mở hộp thức ăn ra, nói, "Phong Phong nói lại có hai vị khách đến, hôm nay bảo ta đưa nhiều thức ăn hơn một chút."

"Đây lại là ai?" Vũ Độc nhíu mày, nhỏ giọng nói.

"Ta nhớ kỹ hắn." Đoạn Lĩnh cũng thấp giọng, "Ở thiên hạ đệ nhất mỹ, thuộc hạ của lão bản."

Người cao to kia vừa đặt đồ xuống liền muốn rời đi, thấy Đoạn Lĩnh đỡ Vũ Độc bước ra lại hướng về phía Đoạn Lĩnh cười hắc hắc, đúng là một kẻ ngốc. Đoạn Lĩnh nói mấy câu tạ ơn, người cao to liền cuống quýt cúc cung, thấy sắc mặt của Vũ Độc không dễ nhìn liền nhún chân leo tường rời đi.

"Người này sẽ không để lộ tin tức chứ?" Đoạn Lĩnh nói.

Lý Diễn Thu đáp: "Hắn là người hầu của Đoạn Tử Phong, tên gọi A Hành, đã đi theo y nhiều năm, không cần lo đến hắn."

Bữa trưa A Hành đưa tới có một con gà, một đĩa bánh cuốn bát trân, ruột heo xào hành, một đĩa lớn rau trộn. Đoạn Lĩnh đã lâu không được ăn ngon, lần này chính là gắp không dừng đũa, ngồi đối diện với Lý Diễn Thu cùng dùng cơm trưa. Mà Vũ Độc lại là xới đầy một bát cơm, đi ra hành lang ngồi ăn.

"Nào, đúng lúc con vừa trở về." Lý Diễn Thu vuốt ve chén rượu, chạm nhẹ vào chén của Đoạn Lĩnh, nói, "Đã về rồi liền không cần đi nữa, uống một chén thôi."

Đoạn Lĩnh nói: “Cuối cùng cũng đã trở về.”

Lý Diễn Thu lại hướng về phía Vũ Độc ngồi đằng xa nâng chén, Vũ Độc trên người có thương tích, Đoạn Lĩnh không cho hắn uống rượu, liền vớ lấy chén trà giơ lên.

“Vũ Độc bị thương, công lực còn mấy thành?” Lý Diễn Thu hỏi.

“Không có gì đáng ngại.” Vũ Độc đáp, “Mấy ngày là khôi phục.”

Quả thực không có gì đáng ngại, đó không phải chỉ là Vũ Độc thuận miệng nói một chút, mà là hiện tại thực sự hắn đã là không có địch thủ.

Lý Diễn Thu nói: “Trong khoảng thời gian này hai người tạm thời cứ ở lại đây. Đợi Trịnh Ngạn tra ra hư thực rồi hẳn lộ diện.”

“Tứ thúc.” Đoạn Lĩnh buông chén, hơi có chút bất an nói, “Hiện tại con phải làm gì?”

Lý Diễn Thu nói: “Con muốn làm gì thì làm cái đó.”

“Vì sao bên ngoài không có Hắc giáp quân canh gác?” Đoạn Lĩnh nói, “Tạ Hựu còn chưa biết sao? Quá nguy hiểm.”

“Bởi vì ta không muốn nói cho hắn biết.” Lý Diễn Thu nói.

Đoạn Lĩnh cũng không cắt lời, biết Lý Diễn Thu là đang muốn nói rõ kế hoạch với mình.

“Không báo cho Tạ Hựu biết cũng không phải vì nghi ngờ hắn, mà là sợ Mục Khoáng Đạt dò xét điều động của Hắc giáp quân, thất bại trong gang tấc. Mục Khoáng Đạt hợp mưu với Hàn Duy Dung, năm ấy Thượng kinh chi biến, tội danh hại chết phụ hoàng con đã gần như chứng thực, nhưng ở trong đó rốt cục còn ai tham dự vào hay không vẫn chưa thể định luận.” Lý Diễn Thu nói, “Nguyên nhân ta không trực tiếp động thủ đối phó Mục Khoáng Đạt cũng chính vì như vậy. Hiện tại Hàn Tân đã cấu kết với y, chỉ cần hạ bệ Mục Khoáng Đạt, xét nhà của y nhất định sẽ tìm được thư từ trao đổi của y và đồng bọn.”

Đoạn Lĩnh hiểu, lá thư kia một khi rơi vào tay Lý gia, những kẻ tham dự mưu đồ chắc chắn đứng ngồi không yên, bọn họ có thể nhân thời cơ đó xuất thủ, chắc chắn có thể đối phó.

Vì vậy Hàn Tân ngoại trừ tạo phản hoặc ôm binh tự lập đã không còn con đường khác. Mà muốn đem thủ tướng biên phòng triệu hồi về Giang Châu, trực tiếp xử tử, chuyện này đối với một võ tướng tọa ủng biên cương mà nói cơ hồ là việc không thể nào.

“Kỳ thực còn có thể ám sát gã.” Đoạn Lĩnh nói, “Giống như Biên Lệnh Bạch vậy.”

“Cái chết của Biên Lệnh Bạch đã khiến gã phi thường cảnh giác.” Lý Diễn Thu nói, “Tên gia hỏa kia còn bồi dưỡng tử sỹ, nếu như ám sát không thành công sẽ cực kỳ phiền phức.”

Đoạn Lĩnh chỉ đành gật đầu, Lý Diễn Thu lại nói: “Hàn Tân xế chiều hôm nay sẽ đến Giang Châu, hồi triều chịu tang. Đến lúc đó nội các và Tạ Hựu nhất định sẽ cực lực phản đối, không để gã dẫn binh vào thành, thế nhưng Mục Khoáng Đạt ắt hẳn sẽ tìm cách chu toàn, nếu không y sẽ không có tiền vốn tranh đấu cùng Tạ Hựu.”

“Ta đã lệnh Trịnh Ngạn âm thầm quan sát.” Lý Diễn Thu nói, “Nhìn đến tột cùng xem có ai đang ủng hộ Mục Khoáng Đạt, người đó nhất định là đồng đảng không thể nghi ngờ.”

“Sau đó thì sao?” Đoạn Lĩnh lại hỏi, “Muốn thu thập thế nào?”

“Mục Khoáng Đạt đã có chứng cứ vạch mặt kẻ giả mạo.” Lý Diễn Thu nói, “Muốn diệt trừ Thái tử giả tốt nhất là thừa dịp hắn chưa kịp đăng cơ. Chuyện này đểm Mục Khoáng Đạt kéo ra sẽ tốt hơn để con kéo ra, người kia tâm tư cẩn mật, chắc chắn sẽ xếp đặt được một câu chuyện hợp tình hợp lý.”

“Nhưng cứ như vậy, giang sơn liền không người thừa kế.” Đoạn Lĩnh nói.

“Hoàng hậu mang thai.” Lý Diễn Thu đáp.

Đoạn Lĩnh trong lòng cả kinh, của ai?

Y thiếu chút nữa đã hỏi ra, lại ý thức được lời này không nên nói thẳng, đúng lúc ngưng lại.

Vũ Độc ăn xong bát cơm của mình, tiện tay đặt xuống nền nhà ngoài hành lang, lại xoay người vào phòng đóng cửa lại, rất thức thời không nghe ngóng thêm.

“Đợi y giải quyết kẻ giả mạo xong.” Lý Diễn Thu lại nói, “Tiện thể để Ô Lạc Hầu Mục kéo ra đầu mối đã sắp đặt sẵn, y đã đồng ý đứng ra chỉ chứng chuyện Thái tử giả này là do năm đó Triệu Khuê thông đồng cùng Mục Khoáng Đạt bày trò, sau đó Mục Khoáng Đạt thu mua Ô Lạc Hầu Mục, để y lừa dối người trong thiên hạ.”

“Đến lúc đó trước hết đem Mục Khoáng Đạt, Hàn Tân cùng nhau dụ vào trong cung.” Lý Diễn Thu thuận miệng nói, “Chờ bọn họ khinh địch sơ ý lại để Trịnh Ngạn liên thủ với Vũ Độc, trước giết Hàn Tân cướp đoạt binh quyền, sau đó triệu tập quân thần tuyên đọc tội danh của bọn họ.”

Đoạn Lĩnh: “…”

Đoạn Lĩnh hết sức kinh ngạc, Lý Diễn Thu không ngờ lại định lừa gạt Mục Khoáng Đạt như vậy, đây chính là thủ pháp giá họa trước giờ Mục Khoáng Đạt thích sử dụng nhất. Không ngờ, đến khi cuối đời Mục Khoáng Đạt ngược lại phải vì một việc mình chưa từng làm mà gánh tội cho kẻ khác, đúng là chết cũng không hết oan.

"Đợi một chút." Đoạn Lĩnh cảm thấy cái kế hoạch này thật sự quá mạo hiểm rồi, bất quá dựa trên góc nhìn của Lý Diễn Thu thì lại vô cùng bình thường, chỉ cần Mục Khoáng Đạt và Hàn Tân thật sự hợp mưu khống chế triều đình nhất định sẽ đắc ý sơ sảy, thừa dịp bọn họ lơ đểnh mà đột nhiên hạ thủ sẽ có phần thắng cao nhất.

"Nhưng Mục tướng gia nhất định còn có phòng bị." Đoạn Lĩnh nói.

"Ừ." Lý Diễn Thu như có điều suy nghĩ, gật đầu, "Dựa theo sự lý giải của con với y, con nghĩ y sẽ phòng bị thế nào?"

"Buộc y động thủ với Thái Diêm." Đoạn Lĩnh đáp, "Điểm ấy hẳn là không thành vấn đề, chỉ là sau khi y đưa Thái Diêm xuống đài y nhất định sẽ lưu ý tìm nơi hạ lạc của Trương Sính và Thương Lưu Quân. Chuyện này không giải quyết xong y thủy chung sẽ ăn ngủ không yên."

Lý Diễn Thu nói: "Vậy nên y sẽ cho rằng Trương Sính và Thương Lưu Quân đã rơi vào tay Diêu Phục, mà Diêu Phục hồi kinh mục đích chính sẽ là điều tra việc y âm mưu phản loạn, hơn nữa còn muốn mau chóng tìm được con, phù con thượng vị."

"Nguyên lai là như vậy..." Đoạn Lĩnh nói, "Thế Ngũ cô biết không?"

"Nàng cùng Diêu Phục đều không biết." Lý Diễn Thu nói, "Hiện tại người biết ta còn sống cũng chỉ có con, ta, Vũ Độc, Trịnh Ngạn và Ô Lạc Hầu Mục. Ngay cả lão bản của thiên hạ đệ nhất mỳ cũng không biết ta là ai."

Đoạn Lĩnh chấn kinh rồi, Lý Diễn Thu cư nhiên giữ bí mật chuyện này nghiêm ngặt như vậy!

"Lúc trước gặp ở Hoài Âm." Lý Diễn Thu nói, "Bọn họ đã biết con mới chính là Thái tử, phu thê Diêu Phục đều là người nhạy bén, biết đại thể, cả hai cũng khuyên ta mau chóng đối phó Mục Khoáng Đạt, Ngũ cô của con còn thay ta làm giả một mảnh ngọc hoàn. Chỉ là bọn họ hẳn cũng không nghĩ tới ta lại dùng chiêu này, nếu không ngoài dự đoán, đoàn người Hoài Âm đã trên đường bắc thượng, còn phái người đến Nghiệp thành báo tin, chỉ là vừa vặn bỏ qua con và Vũ Độc mà thôi."

Đoạn Lĩnh nói: "Nói cách khác, Ngũ cô biết con nhất định sẽ trở về."

Lý Diễn Thu chậm rãi gật đầu.

204. Quyển 4 - Chương 204: Thiệp Hiểm

Lý Diễn Thu còn nói: "Trịnh Ngạn nghe được tin tức, là Ngũ cô của con đang hoài nghi Thái tử giả cùng Mục Khoáng Đạt có một phương ra tay độc chết ta, nàng cùng Diêu Phục đang âm thầm điều tra phương thuốc mấy năm nay ta phục dụng."

"Ngày đó bồi bên cạnh Tứ thúc còn có ai?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Có Trịnh Ngạn, Hoàng hậu, cả kẻ giả mạo kia cũng có." Lý Diễn Thu kéo kéo lông mày.

"Nói cách khác, ngay cả Diêu Phục cũng có khả năng." Đoạn Lĩnh nói.

"Con rất thông minh." Lý Diễn Thu nói, "Mục Khoáng Đạt đã bắt đầu hoài nghi Trịnh Ngạn."

Đoạn Lĩnh cũng không nói thêm gì, bữa cơm này mặc dù đều là mỹ vị hiếm gặp thế nhưng y lại ăn đến không chút cảm giác. Đợi đến lúc uống trà sau bữa ăn, Đoạn Lĩnh lại nói: "Chỉ dựa vào một mình Trịnh Ngạn sợ rằng không nghe được nhiều ít tin tức, nội tình quá phức tạp rồi. Năm ngoái Phí tiên sinh từng ra một chủ ý cho con, vừa lúc có thể sử dụng được."

Lý Diễn Thu khẽ nhíu mày, không nghĩ đến Đoạn Lĩnh đã im lặng cả nửa ngày rốt cục cũng không chịu ngồi yên.

Đến xế chiều, Đoạn Lĩnh rõ ràng cảm thấy được phòng thủ trong thành Giang Châu nghiêm mật hơn rất nhiều, ngoài cửa mỗi nhà mỗi hộ đều treo lên cờ tang, thỉnh thoảng còn có Hắc giáp quân qua lại kiểm tra.

"Như vậy thực sự quá mạo hiểm rồi." Vết thương của Vũ Độc còn chưa khỏi hẳn, thế nhưng cũng may chỉ bị thương ở những nơi không dễ nhìn thấy, trên tay cũng không cần quấn băng gạc.

"Không mạo hiểm." Đoạn Lĩnh nói, "Từ lúc Thương Lưu Quân tìm đến chổ chúng ta nương tựa, chúng ta đã gần như không còn địch nhân nữa."

"Là ta không có địch nhân." Vũ Độc đáp, "Ngươi có, văn nhân đấu tranh so với thích khách động đao thì còn tàn khốc hơn."

"Ngươi không tin ta có thể qua mặt y sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Tin tưởng." Vũ Độc nói, "Nhưng chuyện gì cũng phải cẩn thận."

Nếu như nói trên đời có người hiểu rõ tâm tư của Đoạn Lĩnh, đó không thể nghi ngờ chính là Mục Khoáng Đạt. Bản lĩnh chính trị của Đoạn Lĩnh là do một tay y dạy dỗ, hiện tại phải quay đầu đối phó sư phụ của mình, đây hiển nhiên là khiêu chiến cực lớn với Đoạn Lĩnh. Mặc dù suốt hai năm ở Mục phủ, những thứ

Mục Khoáng Đạt trực tiếp dạy cho y không nhiều, thế nhưng vô tri vô giác, mỗi cử chỉ mỗi hành động đều là đang dạy dỗ Đoạn Lĩnh.

Thậm chí, có đôi khi Đoạn Lĩnh cảm thấy, cho dù lần này Mục Khoáng Đạt bỏ mình, mục đích của đối phương hẳn là cũng đã đạt được. Y cùng Hoàng Kiên đều là môn sinh của Mục Khoáng Đạt, tương lai khi y ngồi lên cái ghế kia, tất cả lý niệm trị quốc xét đến tận cùng đều là do Mục Khoáng Đạt dạy ra.

Đoạn Lĩnh dùng tất cả biện pháp tuyết phục Lý Diễn Thu, dù sao hiện tại Thương Lưu Quân không ở trong phủ, bên cạnh y lại có Vũ Độc, cho dù y không qua mặt được Mục Khoáng Đạt thì đối phương cũng không có biện pháp làm gì. Y cần phải sưu tập đầy đủ chứng cứ, bao quát cả thư từ qua lại giữa Hàn Tân và Mục Khoáng Đạt, như vậy tại lúc sinh tử quan đầu mới có thể phát động nhất kích tất thắng.

Bên cạnh Mục Khoáng Đạt hiện giờ không có ai dùng được, cho dù y cảm thấy Đoạn Lĩnh có nhị tâm cũng chỉ có thể cắn răng mà dùng. Thậm chí ngay cả Mục Khoáng Đạt muốn hạ sát thủ, có Vũ Độc ở đó thì còn có thể xảy ra chuyện gì?

Đoạn Lĩnh càng nghĩ càng cảm thấy Phí Hoành Đức nói đúng, chỉ cần chuyện này xử lý đủ xảo diệu, Mục Khoáng Đạt nhất định sẽ tin tưởng y một lần nữa.

–

Mục phủ hiện tại so với một năm trước lúc y rời đi gần như chưa hề thay đổi, chỉ là tuế nguyệt xoay vần, mọi thứ không khỏi cũ kỹ đi một ít. So với Nghiệp thành, Giang Châu ngõ hẻm khắp nơi, nối dài theo bố cục phức tạp, rõ ràng không đủ phóng khoáng rộng mở như phương bắc. Trước kia khi ở nơi này còn không quá bắt bẻ, y vừa đi qua Hà Bắc một chuyến, quay đầu nhìn lại không khỏi cảm thấy Tướng phủ có chút nhỏ lại.

"Đi vào sao?" Vũ Độc hỏi.

"Đi thôi." Đoạn Lĩnh đáp, "Không có đường lui nữa."

Đầu thu, sau giờ ngọ, bầu trời một mảnh xanh lam như vừa bị nước dội qua, Đoạn Lĩnh đẩy cửa bước vào, chỉ thấy viện tử trước kia bọn họ đã từng ở tựa hồ không có gì biến động. Tấm ván giặt ngày đó trước khi đi y đặt ở bên cạnh giếng vẫn còn tại chỗ, tấm khăn vải đã phơi một năm trên sào, chịu đủ gió táp mưa sa, vô cùng bẩn thỉu.

"Đi chính viện." Đoạn Lĩnh nói.

Hạ nhân trong phủ đều biết Đoạn Lĩnh, ngược lại cũng không ngăn cản y, chỉ hỏi "Vương đại nhân đã trở về?"

Đoạn Lĩnh liền hướng bọn họ gật đầu, nói: "Đã trở về, Tướng gia đâu?"

Mục Khoáng Đạt còn chưa hồi phủ bọn họ đã sớm tìm được Mục Khánh.

Mục Khánh vốn đang một mình ngủ trong thư phòng, ánh nắng sau ngọ chiếu xiên qua cửa sổ rơi vào trên đầu của hắn, Đoạn Lĩnh bước vào đẩy nhẹ Mục Khánh một cái. Mục Khánh giống như hài tử chưa trưởng thành, ánh mắt mơ màng liếc nhìn Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh chỉ đứng yên mỉm cười, Mục Khánh lại kích động đến hô to một tiếng: "Ta không phải đang nằm mơ chứ!"

Vũ Độc ở bên cạnh ngồi xuống, hỏi: "Cha ngươi đâu?"

"Đang ở trong cung, hôm nay Hàn tướng quân hồi kinh, phụ thân và Thái tử điện hạ có chuyện cần thương lượng." Mục Khánh vô cùng kích động, lôi kéo Đoạn Lĩnh nhìn tới nhìn lui, nói, "Vương Sơn, ngươi vì sao đột nhiên lại trở về rồi?"

"Có chút việc cần xử lý." Đoạn Lĩnh nói, "Cản trở mấy phen, mãi cho đến giờ mối về tới."

Mục Khánh vội vàng ra ngoài phân phó hạ nhân thông tri cho Mục Khoáng Đạt đang ở trong cung, Đoạn Lĩnh lại bảo hắn đừng nên để lộ, Mục Khánh gật đầu, nhỏ giọng nói một câu với quản gia, bảo quản gia tự mình đi một chuyến.

–

Cũng trong lúc đó, tại Ngự thư phòng, mặc dù Lý Diễn Thu đã mất Thái Diêm vẫn như cũ không ngồi vào vị trí của đế vương, chỉ an tọa ở vị trí hơi chếch về phía sau một chút. Mà ở bên cạnh Mục Khoáng Đạt, Tô Phiệt và Diêu Phục đều có mặt.

"Hàn Tân thống lĩnh năm vạn kỵ binh." Tạ Hựu nói, "Vội vàng hồi kinh chịu tang, hiện tại đang trú đóng tại bình nguyên phía bắc Giang Châu, đây là nghiễn thư[1]."

Tạ Hựu đặt nghiễn thư lên án của Thái Diêm, Thái Diêm cũng không mở ra, chỉ trầm mặc hồi lâu, chiếu theo những lời Phùng Đạc đã dạy, không nói tiếng nào.

Tô Phiệt cười lạnh nói: "Mang theo năm vạn kỵ binh hạ Giang Châu, hắn muốn làm gì? Tuyệt đối không thể để hắn vào thành!"

Diêu Phục hỏi: "Người phái đi thông tri cho Hàn Tân hồi báo thế nào?"

"Hàn Tân hoài nghi Bệ hạ băng hà là có nguyên nhân khuất tất, yêu cầu khai quan nghiệm thi." Tạ Hựu đáp.

Mục Khoáng Đạt đáp: "Nắp quan tài đã phong lại, thái y đường đã đưa ra kết luận, chư vị đại nhân đều đã xem qua. Chỉ cần đưa nghiệm thư cho hắn xem là được."

"Nếu không cứ để hắn nghiệm thôi?" Tô Phiệt nói.

"Vậy hắn liền không thể 'Thanh quân trắc'[2] rồi." Tạ Hựu đáp.

Lời này vừa ra sắc mặt mọi người đều thay đổi, không ngờ đến Tạ Hựu cư nhiên có thể nói ra lời như vậy, ai nấy đều có phần không nắm chắc ý tưởng.

"Thanh quân trắc?" Diêu Phục là người đầu tiên nổi giận, "Muốn thanh ai? Thanh bổn hầu? Tạ tướng quân? Tô đại nhân? Mục tướng gia?!"

"Bảo hắn không được mang theo một binh một tốt." Thái Diêm nói, "Đơn độc vào thành."

"Không được!" Mục Khoáng Đạt lập tức nói, "Hàn Tân trấn thủ Ngọc Bích quan đã lâu, năm đó còn xuất thân từ Chinh Bắc quân, cùng Võ đế có tình đồng đội. Nếu đoạt binh quyền của hắn, chắc chắn sẽ khiến hắn mượn cớ làm phản."

"Tình đồng đội?" Tạ Hựu nói, "Năm đó những người cầm đầu binh biến cũng có một phần của hắn!"

"Năm ấy Võ đế chưa là Thiên Tử." Mục Khoáng Đạt nói, "Chỉ vừa thụ phong Bắc Lương vương, Triệu tướng quân lại dùng danh nghĩa triều đình phát ra chỉ dụ, hắn đã làm sai nơi nào?"

Tạ Hựu đáp: "Ta sẽ không tin tưởng hắn, hiện tại tuyệt đối không thể để hắn vào thành, bằng không năm vạn đại quân trú đóng trong thành, không biết còn sẽ phát sinh chuyện gì."

"Đệ đệ hắn, Hàn Hạ có đi theo không?" Diêu Phục hỏi.

"Vẫn trấn tại Ngọc Bích quan." Tạ Hựu đáp, "Thống lĩnh ba vạn bộ binh. Điện hạ, thỉnh thần dễ đưa thần khó, chỉ cần Hàn Tân vào thành liền sẽ không chịu rời đi. Người này mười bốn tuổi tòng quân làm tùy tùng của Võ đế, là người có tư lịch lâu năm nhất trong Chinh Bắc quân, ngay cả Biên Lệnh Bạch cũng không thể sánh được. Họa Triệu tặc đã phát sinh qua một lần, tuyệt không thể lại xảy ra thêm lần nữa."

Mục Khoáng Đạt nói: "Tạ Hựu, lời này của ngươi chính là đang ám chỉ Hàn tướng quân muốn mưu phản?"

Mọi người đồng loạt nhìn Tạ Hựu, Tạ Hựu nói: "KHông thể không có tâm phòng người, đây là điều ta nói."

Diêu Phục đáp: "Theo ta thấy, ta cũng không ủng hộ để hắn vào thành."

Tô Phiệt lắc đầu, nói: “Hắn đến tột cùng muốn tra cái gì?”

Bên trong thư phòng đã không còn âm thanh, duy chỉ có tiếng Thái Diêm đang trở nghiễn thư của Hàn Tân. Hàn Tân là quân nhân, giữa những hàng chữ mang theo lực đạo sát phạt, đầu thư phần lớn đều là những lời phúng viếng sáo rỗng, mà cuối thư lại mờ mịt ám chỉ bản thân mang binh về là muốn thủ hộ Thái tử đăng cơ.

Thái Diêm suy nghĩ hồi lâu, sau đó nói: “Như vậy đi, bổn Điện hạ tự mình xuất thành một chuyến nói chuyện với hắn, nếu hắn nguyện ý lưu binh ở ngoài thành, ta liền cùng hắn nhập thành.”

“Chuyện này quá không sáng suốt rồi.” Tạ Hựu nói, “Điện hạ thiên kim chi khu, không thể mạo hiểm.”

“Nếu phụ hoàng còn sống.” Thái Diêm nói, “Ngài cũng sẽ làm như vậy, ta chính là Thái Tử, ai cũng không thể phủ nhận việc này, làm thế lại có sao đâu? Cứ quyết định như vậy, tối nay ta sẽ xuất thành gặp hắn.”

Tạ Hựu muốn nói lại thôi, biểu tình của đám người Tô Phiệt hết sức phức tạp, Mục Khoáng Đạt hơi khẽ nhíu mày.

“Ô Lạc Hầu Mục và Trịnh Ngạn sẽ bảo hộ ta chu toàn.” Thái Diêm đứng lên nói, “Tạ tướng quân không cần phải lo lắng, cũng không cần phái bất luận kẻ nào đi cùng, cần làm cái gì cứ làm cái đó. Nếu ta không trở về, các người liền tự mình dự định. Tan thôi.”

Ánh mắt Tạ Hựu nhìn Thái Diêm có chút thay đổi, chỉ là Thái Diêm đã không cho người khác có cơ hội thảo luận, dẫn đầu rời đi, sau đó Tô Phiệt cũng dẫn đầu rời khỏi Ngự thư phòng. Tạ Hựu bước xuyên qua hành lang, Mục Khoáng Đạt đi theo sát phía sau.

“Vị Thái tử điện hạ này của chúng ta.” Mục Khoáng Đạt mỉm cười, nói, “Tính tình hóa ra cũng rất giống hai vị Tiên đế.”

Tạ Hựu đáp: “Hôm nay khi Mục tướng gia nghe nói đến ‘Thanh quân trắc’, không biết đã nghĩ những gì?”

“Hẳn không phải thanh trừ bổn tướng.” Mục Khoáng Đạt mỉm cười, còn nói: “Nghe nói sau khi hồi kinh, Ngũ công chúa đã đem toàn bộ cung nhân hầu hạ đêm đó triệu đến xét hỏi, còn không chỉ một lần.”

Đúng lúc này,có cung nữ lặng lẽ chạy đến dâng cho Mục Khoáng Đạt một mẩu giấy. Tạ Hựu lập tức xoay người, không thèm nhìn nội dung bên trên.

Mục Khoáng Đạt vừa liếc mắt nhìn qua lập tức biến sắc, vội nói: “Bổn tướng có việc quan trọng, đi trước một bước.” Sau đó xoay người rời đi.

Đã đến giờ chong đèn, Mục phủ dùng cơm khá muộn, mấy hôm nay Mục Khoáng Đạt cũng về trễ giống ngày thường, Đoạn Lĩnh liền cùng Mục Khánh ngồi sẵn bên bàn đợi cơm.

"Nếu không thiếu gia cứ dùng cơm trước thôi." Đoạn Lĩnh nói.

"Phụ thân rất nhanh sẽ trở về." Mục Khánh nói, "Hồi cuối năm người vẫn thường hay nhắc đến ngươi."

Tình tự trong lòng Đoạn Lĩnh vô cùng phức tạp, chỉ là chưa kịp suy nghĩ nhiều hạ nhân bên ngoài đã thông truyền Tướng gia trở về.

Mục Khoáng Đạt bước nhanh vào sảnh, Đoạn Lĩnh nhanh chóng đứng dậy hành lễ.

"Ngươi đã trở về." Mục Khoáng Đạt vân đạm phong khinh nói, "Trở về là tốt rồi, vừa rồi ta cũng nhìn thấy Vũ Độc nữa, mau gọi hắn đến đây dùng cơm."

Mục Khánh nói: "Bọn họ cư nhiên thần không biết quỷ không hay mà trở về rồi."

Mục Khoáng Đạt đáp: "Thời thế rối loạn, làm nhiều nói ít luôn là việc tốt."

Đoạn Lĩnh nói: "Đã khiến sư phụ phí tâm."

Mục Khoáng Đạt cười cười không nói thêm gì, thị tỳ lập tức mang thau đồng lên cho y lau mặt, lại dâng trà súc miệng.

Đoạn Lĩnh đã đoán được chuyện sẽ xảy ra thế này, Mục Khoáng Đạt ở trước mặt nhi tử rất biết đóng kịch, cái gì cũng sẽ không hỏi nhiều, nếu đã trở về liền cùng nhau dùng cơm thôi.

_

1/ Nghiễn thư: Một loại thư phân ưu của thần tử gửi cho Triều đình, trình bày tình huống của bản thân khi trở về chịu tang. Thường thì chỉ có ngoại thích, phiên vương hoặc những tướng lĩnh có dẫn binh mới phải dâng loại thư này.

2/ Thanh quân trắc: Nôm na là diệt bọn xu nịnh cạnh quân vương.

205. Quyển 4 - Chương 205: Lần Nữa Đầu Nhập

Lúc ăn cơm, Mục Khoáng Đạt còn hỏi Mục Khánh vì sao không đi tu sử, phụ tử hai người vẫn không khác gì trước đây, Mục Khoáng Đạt hỏi cái gì Mục Khánh đều nhất nhất đáp lại. Đoạn Lĩnh biết Mục Khoáng Đạt hiện tại còn chưa biết cha ruột của Mục Khánh là ai, trong lòng không khỏi dâng lên chút cảm khái.

Y bất giác nhìn kỹ Mục Khoáng Đạt, một năm qua Mục Khoáng Đạt tựa hồ già đi rất nhiều, bóng lưng cùng còng xuống vài phần, vừa rồi lúc Mục Khoáng Đạt xuất hiện, Đoạn Lĩnh thiếu chút nữa đã không nhận ra được.

Tể tướng một nước, tóc nhuốm hoa râm, cũng không biết là do ánh đèn đêm heo hắt hay vì nguyên nhân gì khác, thần thái của đối phương cũng trở nên sa sút hơn nhiều lắm.

Mục Khoáng Đạt hỏi Đoạn Lĩnh không ít về việc thống trị Nghiệp thành, Đoạn Lĩnh đều một năm một mười đáp lại, hoàn toàn không có giấu diếm, Mục Khánh đột nhiên lại hỏi: "Thương Lưu Quân đâu? Vương Sơn, ngươi có biết hắn đang ở nơi nào chăng?"

Đoạn Lĩnh liếc nhìn Mục Khánh rồi lại nhìn Mục Khoáng Đạt, Mục Khoáng Đạt liền nói: "Hắn rất nhanh sẽ trở lại, trước đó ta nói với con Vương Sơn sẽ trở về con cũng không tin, hiện tại đã tin chưa?"

Mục Khánh cau mày nói: "Vậy hắn rốt cục là đi nơi nào?"

Vũ Độc cũng tiếp lời: "Hắn tất sẽ trở về, hiện tại không thể nói cho thiếu gia biết. Đợi sau khi hắn trở về người có thể trực tiếp hỏi hắn."

Mục Khánh chỉ đành ngậm miệng, Đoạn Lĩnh phát hiện Mục Khánh vẫn giống hệt như trước đây, không có chút tâm kế nào, xem ra hắn vào triều làm quan cũng chỉ đơn thuần là đi chép sách mà thôi.

Sau khi ăn xong, Mục Khoáng Đạt ra hiệu cho Đoạn Lĩnh đi theo mình, Đoạn Lĩnh hít sâu một hơi, rốt cục cũng đến thời điểm này.

Cách ứng đối hiện tại của y sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cục diện sau cùng, chỉ là hết thảy trường hợp y đều đã chuẩn bị xong.

Mục Khoáng Đạt dẫn theo Đoạn Lĩnh chậm rãi bước vào thư các, đây từng là nơi Mục Khoáng Đạt và Trương Sính nghị sự, hôm nay Trương Sính không có mặt, Mục Khoáng Đạt đã không còn người thương thảo đại sự. Đoạn Lĩnh nhạy bén cảm giác được, đây đối với y có lẽ cũng là một loại tín hiệu.

Vũ Độc canh giữ bên dưới thư các, Đoạn Lĩnh sau khi bước vào còn xoay người đóng cửa lại.

Y còn chưa ngồi xuống Mục Khoáng Đạt đã lên tiếng: "Ngươi muốn nói cái gì, nói đi."

Đoạn Lĩnh hít sâu một hơi, bước đến trước mặt Mục Khoáng Đạt quỳ xuống, nằm rạp người run giọng nói: "Đệ tử không biết về nhiệm vụ của Thương Lưu Quân."

"Vi sư cho rằng ngươi cũng đủ thông minh." Mục Khoáng Đạt thản nhiên nói.

"Đồ nhi thật sự không biết." Đoạn Lĩnh nói, "Đồ nhi sai rồi."

Mục Khoáng Đạt còn nói: "Đêm đó Trịnh Ngạn giữa đêm hồi triều ta liền biết có sự không lành, đặc biệt để Thương Lưu Quân đi nhắc nhở ngươi, ngươi vậy mà vẫn nghĩ không thông. Đến bây giờ còn muốn tiếp tục gạt ta sao?"

Đoạn Lĩnh không dám đứng dậy, quỳ rạp trên đất, trong lòng cả kinh. Mục Khoáng Đạt đã biết hết rồi? Không phải đâu, Thái Diêm không có lý gì sẽ nói cho y biết, mà ngoại trừ Thái Diêm hẳn là cũng không còn bao nhiêu người biết mới đúng.

Ý niệm trong lòng Đoạn Lĩnh xoay chuyển thật nhanh, thấp giọng nói: "Đồ nhi… quả thực từng có ý nghĩ đánh cuộc một lần, thế nhưng… cũng chỉ là một ý niệm mà thôi."

Lời này vừa ra, thái độ của Mục Khoáng Đạt cũng thay đổi có chút vi diệu.

"Ngươi suýt nữa đã cược đúng." Mục Khoáng Đạt lãnh đạm nói, "Một phần đại công, bình bộ thanh vân đã ở trước mặt, vi sư chỉ kém một chút như vậy liền chết ở trong tay ngươi. Đứng lên đi."

Mồ hôi của Đoạn Lĩnh ướt cả lưng áo, đây là ván cược lớn nhất của y, cược rằng thứ Mục Khoáng Đạt hoài nghi không phải thận phận của y mà là sự trung thành. Lý Diễn Thu ngày đó bất ngờ rời khỏi Giang Châu đi đến Nghiệp thành, Mục Khoáng Đạt phái Thương Lưu Quân đi chặn đường cũng là đang ám chỉ Đoạn Lĩnh phải xuất thủ hiệp trợ, thành toàn đại nghiệp.

Thế nhưng Đoạn Lĩnh không chỉ không làm theo mà còn cùng Vũ Độc dẫn quân cứu giá, rõ ràng là đang đối nghịch với Mục Khoáng Đạt. Cân nhắc lợi hại, hỗ trợ ám sát Lý Diễn Thu trong thời gian đó bọn họ nhất định sẽ bị Mục Khoáng Đạt diệt khẩu. Cứu giá lại có thể ghi một công lớn.

Sư đồ hai người đều hiểu rõ trong lòng, chỉ là ai cũng không nói ra.

Nhưng trong nhận tri của Mục Khoáng Đạt, Lý Diễn Thu đã chết, vì vậy chuyện Đoạn Lĩnh cứu giá cũng không tính là quan trọng gì. Nếu là Đoạn Lĩnh đập nồi dìm thuyền đem việc này tuyên dương ra ngoài, Mục Khoáng Đạt ngược lại có thể nhân cơ hội giá họa cho đối thủ trên triều đình.

Vì vậy, hành động lần nữa đầu nhập này của Đoạn Lĩnh nhất định sẽ được Mục Khoáng Đạt tiếp nhận.

Mà Đoạn Lĩnh cũng biết, chỉ cần mình đủ khéo léo, Mục Khoáng Đạt hẳn là sẽ không nghi ngờ gì.

“Bệ hạ…” Đoạn Lĩnh nói, “Đã biết chuyện của Thái tử.”

“Cái này không còn quan trọng.” Mục Khoáng Đạt hời hợt đáp, “Người chết cũng đã chết, ai sẽ lưu ý cách nghĩ của một người đã chết?”

“Dạ.” Đoạn Lĩnh đáp.

“Ngươi là một người thông minh.” Mục Khoáng Đạt nói, “Vậy nên ta luôn biết người sẽ trở về. Chỉ là có đôi khi ngươi thật sự thông minh đến hơi quá, chưa học đi đã học chạy.”

Đoạn Lĩnh không dám nói lời nào.

Mục Khoáng Đạt lại nói: “Vẫn cứ rối rắm như vậy, ta thu một đồ đệ như ngươi cũng không biết là họa hay là phúc. Thương Lưu Quân đâu?”

“Còn đang ở Nghiệp thành.” Đoạn Lĩnh nói, “Hắn cầu ta thay hắn xin tội trước mặt sư phụ.”

“Gọi hắn trở về đi.” Mục Khoáng Đạt nói, “Đã là ý trời liền không có cách làm trái. Kẻ kia cũng giống ngươi, đều biết nghiêng theo chiều gió.”

Mục Khoáng Đạt thở dài, trong lời có lời, y sớm biết Thương Lưu Quân hành thích không thành, vì muốn bảo mệnh chỉ có thể nương tựa ở chỗ Đoạn Lĩnh.

Mục Khoáng Đạt đứng dậy, Đoạn Lĩnh vội vàng tỏ vẻ y cứ việc ngồi, bản thân chạy đi nấu nước.

“Bệ hạ không có giết ta.” Mục Khoáng Đạt yên lặng nâng chén trà nói, “Ngươi có phải cảm thấy rất bất ngờ không?”

“Dạ… dạ.” Đoạn Lĩnh chỉ đành căng da đầu nói.

“Đừng trách ta nói không dễ nghe, thế nhưng Vương Sơn này, sư đồ chúng ta có đôi khi vẫn nên nói chuyện trực tiếp một chút.” Mục Khoáng Đạt lại nói, “Muốn hướng lên trên là chuyện tốt, thế nhưng chỉ cần sơ ý một lần liền sẽ thịt nát xương tan.”

Đoạn Lĩnh vội nói dạ.

Mục Khoáng Đạt tiếp lời: “Việc này dừng ở đây, không nên lại có lần sau.”

Nghe Đoạn Lĩnh đáp ứng, Mục Khoáng Đạt nói thêm: “Sau này cũng không cần nhắc lại. Tương lai ngươi

có thể đi được đến vị trí nào cũng phải nhìn chính bản thân ngươi..”

Đoạn Lĩnh thở phào nhẹ nhõm, biết cửa ải khó khăn nhất rốt cục đã qua, liền gật đầu.

“Trương Sính đâu?” Mục Khoáng Đạt hỏi.

“Không biết.” Đoạn Lĩnh đáp, “Đã tận lực tìm kiếm.”

Mục Khoáng Đạt ý vị thâm trường nhìn Đoạn Lĩnh, nói: “Lần cuối cùng ngươi thấy hắn là ở đâu?”

Đoạn Lĩnh đáp, Mục Khoáng Đạt kết luận: “Có lẽ là đã chết.”

“Cũng có thể ở trong tay Thái tử.” Đoạn Lĩnh nói.

“Khả năng không lớn.” Mục Khoáng Đạt nói, “Nếu không phải ở trong tay Diêu hầu thì chính là đã chết, nhưng cẩn thận phòng bị vẫn luôn là chuyện tốt. Sau khi cứu giá dưới chân Định Quân sơn ngươi liền trở về? Có từng đến Hoài Âm chưa?”

“Đã từng.” Đoạn Lĩnh đáp.

“Diêu hầu nói thế nào?” Mục Khoáng Đạt lại hỏi.

“Đồ nhi không biết.” Đoạn Lĩnh đáp, “Vũ Độc ở Hoài Âm dưỡng thương, qua đi không lâu liền trở về Nghiệp thành.”

“Bên cạnh ngươi có phải có người giúp đỡ bày mưu tính kế?” Mục Khoáng Đạt nhìn chăm chú vào Đoạn Lĩnh hỏi.

“Dạ.” Đoạn Lĩnh nói, “Phí tiên sinh đã tới Hà Bắc.”

Nét mặt Mục Khoáng Đạt thả lỏng: “Có một số việc không giống như chuyện mà người ở tuổi của ngươi có thể nghĩ ra được.”

Đoạn Lĩnh không dám nói tiếp, Mục Khoáng Đạt rơi vào trầm tư, đang định mở miệng thì Đoạn Lĩnh đã lên tiếng tiếp chuyện: “Lần này Phí tiên sinh sẽ cùng Thương Lưu Quân quay về Giang Châu.”

Mục Khoáng Đạt còn chưa hỏi đã nhận được câu trả lời, lần nữa rơi vào trầm tư.

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một lúc lâu, sau đó nói: "Đồ nhi nguyện ý đi giết Tạ Hựu."

Lần này Đoạn Lĩnh thật sự đã bất chấp mọi giá rồi, Lý Diễn Thu có thể giả chết, Tạ Hựu đương nhiên cũng có thể. Nhưng y đã lường trước Mục Khoáng Đạt nhất định sẽ không đồng ý.

Quả nhiên Mục Khoáng Đạt chỉ cười lạnh: "Giết hắn? Giết hắn làm cái gì? Chờ Hàn Tân tiến vào, hắn còn có thể ngồi trên chúng ta sao?"

Đoạn Lĩnh không lên tiếng, quả nhiên dự định của Mục Khoáng Đạt hoàn toàn nằm trong kế hoạch của Lý Diễn Thu. Một đôi quân thần này quả thực là quá hiểu rõ nhau rồi.

"Nhưng để ngươi đi gặp Tạ Hựu vẫn là có thể." Mục Khoáng Đạt lẩm bẩm nói, "Có một số việc chi bằng cứ để ngươi đứng ra, dù sao lần đó ngươi cũng có công cứu giá, hắn hẳn là sẽ tin lời ngươi nói."

Đoạn Lĩnh trầm mặc không nói.

"Không biết phía Hàn Tân lúc này thế nào rồi." Mục Khoáng Đạt nói, "Hy vọng vị Thái tử giả kia của chúng ta đừng quá có khí phách, vạn nhất hắn thực sự thuyết phục được Hàn Tân chúng ta liền gặp phải phiền phức, chỉ có thể trông cậy vào Tạ Hựu hỗ trợ động thủ."

Đêm thu dần lạnh, giữa bình nguyên tối mịt có một dãy đất lấp lóe ánh đèn, nhìn qua như một đoạn sao trời bị hái xuống.

Thái Diêm cùng Lang Tuấn Hiệp, Phùng Đạc, Trịnh Ngạn bốn người mặc áo choàng, dưới sự hộ tống của gần trăm danh Hắc giáp quân xuất thành, tiếp cận quân doanh của Hàn Tân.

"Người phương nào tự tiện xông vào —— mau chóng thông truyền!"

Đây là trận doanh chủ lực của Chinh Bắc quân, năm đó binh quyền của Lý Tiệm Hồng bị chi sẻ, hai huynh đệ Hàn Tân, Hàn Hạ mỗi người một phần, điều đi Tây biên. Biên Lệnh Bạch lại nhận lấy một phần, điều đi Đông biên. Mãi đến khi Triệu Khuê mưu nghịch thì lưỡng tuyến binh lực lại trao đổi với nhau, tiếp đó Triệu Khuê bỏ mình, Lý Tiệm Hồng lại thống lĩnh một phần đi Thượng kinh đón Đoạn Lĩnh.

Sau khi Lý Tiệm Hồng băng hà, tàn quân vẫn là quy về dưới Ngọc Bích quan, lần nữa để Hàn Tân tiếp thu.

Theo đạo lý, năm vạn người này không nhất định là binh mã triều đình, thế nhưng nhất định đều đã từng là thủ hạ của Lý Tiệm Hồng.

"Giao cái này cho Hàn tướng quân." Thái Diêm đưa ra ngọc hoàn, nói, "Ngài tự nhiên sẽ biết ta là ai."

Binh sỹ đi vào thông truyền, chỉ lát sau có một bóng người lao ra ngoài, chính là Hàn Tân, còn là vừa chạy đi vừa quát to: "Cung nghênh Thái tử điện hạ!"

Tướng sỹ xung quanh toàn bộ quỳ một gối xuống đất, xếp hàng cung nghênh Thái Diêm tiến nhập. Thái Diêm phân phó binh sỹ Hắc giáp quân chờ ở bên ngoài, lại nói với Lang Tuấn Hiệp: "Ngươi an bày cho Trịnh Ngạn và bọn họ chờ ở bên ngoài, sau đó tiến vào cùng ta."

Lang Tuấn Hiệp và Trịnh Ngạn đều tự gật đầu, Thái Diêm liền được nghênh vào đại doanh.

Trong doanh trại đèn đuốc sáng trưng, một đám tướng lĩnh chóp bu đang ngồi chờ sẵn. Thái Diêm cũng không biết ai là Hàn Tân, chỉ là nam nhân cao lớn vừa dẫn đường cho hắn đã tháo khôi giáp xuống, trầm giọng hô lên: "Mạt tướng Hàn Tân, cung nghênh Thái tử."

Hàn Tân vừa ra vẻ muốn bái Thái Diêm đã vội vàng đưa tay đỡ lấy, bảo hắn đứng lên, còn nở nụ cười.

"Hàn thúc thúc." Thái Diêm làm ra một cử động ngoài ý liệu, vươn tay ôm lấy đối phương.

Hàn Tân thở dài, thân thể vĩ ngạn sừng sững. Lúc Thái Diêm tách khỏi hắn liền hướng về đám tướng lĩnh còn lại, nói: "Chư vị không cần quá trọng lễ tiết."

Hàn Tân nói: "Nếu biết điện hạ tự mình đến nghênh, hôm nay mạt tướng liền trước hết nhập thành, thực sự là mang tội mà."

Phùng Đạc nhân đó mở miệng: "Thái tử đã đọc qua nghiễn thư, biết Hàn tướng quân lo lắng có gian nhân nắm giữ triều chính, vì tránh để người lo lắng mới tự mình đến gặp tướng quân một lần."

206. Quyển 4 - Chương 206: Thật Giả

"Chư vị đều ngồi đi." Thái Diêm thấy mọi người còn đứng liền mở miệng ban tọa. Hắn lại suy nghĩ một lúc lâu mới cất tiếng: "Hôm nay cô và Hàn tướng quân là lần đầu tương ngộ nhưng lại giống như đã quen từ lâu. Việc ở Tướng quân lĩnh năm đó đều là do Triệu Khuê giả tạo Hoàng lệnh, các vị chỉ là phụng mệnh hành sự, cũng xem như bất đắc dĩ. Chuyện đã qua cứ cho qua, cô tuyệt không truy cứu."

Mọi người nghe xong lời này thì tảng đá trong lòng cũng rơi xuống đất, Hàn Tân mỉm cười tỏ vẻ cảm kích ân tình của Thái Diêm.

"Năm xưa khi Vương phi còn nấn ná trong quân đội." Hàn Tân nói, "Mạt tướng có duyên tương ngộ mấy lần. Điện hạ đêm khuya đến quân doanh là có sự quả cảm của Tiên đế, có thể xá tội phản bội cho chúng tướng là thừa hưởng lòng rộng rãi từ Vương phi."

Lúc này Lang Tuấn Hiệp lại vén màn trướng tiến vào, Hàn Tân tiếp tục nói: "Cho dù lúc đó Ô Lạc Hầu Mục từng ra tay ám sát Tiên đế ba lần, Vương phi vừa đứng ra cầu tình tính mạng của y liền được giữ lại. Ô Lạc Hầu Mục, ngươi còn nhớ không?"

"Tự nhiên ghi khắc." Lang Tuấn Hiệp nhàn nhạt đáp.

Các tướng lĩnh trong trướng đều nở nụ cười, Hàn Tân lại phất tay một cái ra hiệu cho mọi người lui ra ngoài, lại phân phó trù phòng mang lên chút rượu vào món nhấm, mốn cùng Thái tử đối ẩm.

"Từ biệt nhiều năm." Thái Diêm nói, "Hôm nay Ô Lạc Hầu Mục cũng nên uống một chén cùng bạn cũ."

Lang Tuấn Hiệp gật đầu.

–

Trong phủ Thừa tướng, Đoạn Lĩnh trở về phòng mình, chỉ thấy khí lực toàn thân giống như đều đã dùng cạn.

Vũ Độc nhìn Đoạn Lĩnh, ánh mắt mang theo thần sắc dò hỏi, Đoạn Lĩnh gật gật đầu, ý bảo đã giải quyết xong. Về đến viện tử Vũ Độc đích thân đóng cửa lại, kiểm tra bốn phía rồi lại phất tay gọi Đoạn Lĩnh đến gần.

Phía sau đầu giường có một cái phểu làm bằng đồng nối với một cái ống dài dẫn thẳng xuống lòng đất.

Đoạn Lĩnh vừa muốn mở miệng hỏi Vũ Độc đã chỉ vào lỗ tai mình, lại chỉ ra bên ngoài, ý bảo đó là công cụ dùng để nghe trộm. Đoạn Lĩnh nhủ thầm thực quá nguy hiểm, thủ đoạn của Mục Khoáng Đạt quả nhiên đa dạng, không chỉ đoán được y sẽ lần nữa trở về nương tựa, càng đã bố trí công cụ nghe lén trong phòng bọn họ từ sớm.

"Ngài ấy bảo ta nghiên cứu tình huống, ngày mai đi gặp Tạ Hựu." Đoạn Lĩnh ở bên giường nói, lại dùng ngón tay chấm nước viết chữ trên bàn: 'Đã lừa dối qua ải.'

"Nghiên cứu tình huống gì?" Vũ Độc hỏi, "Tướng gia có trách mắng ngươi không?"

"Trong lòng ai cũng tự hiểu." Đoạn Lĩnh nói, "Nếu như ta thọc chuyện này ra Tạ Hựu nhất định sẽ đối phó ngài ấy, nói không chừng còn đem tội danh mưu hại Bệ hạ trực tiếp đổ sang."

"Thực sự không phải y làm?" Vũ Độc cau mày nói.

"Ta nghĩ không phải." Đoạn Lĩnh đáp, "Chí ít ta không nhìn ra. Y lệnh ta ngày mai nhìn xem Hàn Tân

có vào thành hay không rồi mới quyết định đi gặp Tạ Hựu. Nếu như Hàn Tân vào thành, tất cả liền giữ nguyên kế hoạch, đến lúc đó y sẽ giải quyết Tạ Hựu. Nếu Hàn Tân không vào, chúng ta phải tự nghĩ biện pháp đem chuyện Thái tử giả tiết lộ cho Tạ Hựu, làm hắn khả nghi..”

“Nhưng ngươi là người của Mục tướng gia, Tạ Hựu sẽ tin tưởng ngươi sao?” Vũ Độc hỏi.

“Tướng gia muốn ta nói cho Tạ tướng quân là trong tay ta có di mệnh của Tiên đế, muốn hắn giúp ta lật đổ Thái tử.” Đoạn Lĩnh đáp, “Lại để cho Tạ Hựu đi hỏi Diêu Phục, Diêu Phục có thể làm chứng cho ta, chúng ta quả thực từng ra mặt cứu giá.”

“Vậy tội danh mưu nghịch của hắn liền ngồi được vững vàng…”

Mục Khoáng Đạt đang ngồi trong mật thất, trầm mặc lắng nghe đối thoại của Đoạn Lĩnh và Vũ Độc, bên trong ống nghe không ngừng truyền đến tiếng hai người đối đáp.

“Cứ đổ lên đầu Thái tử giả.” Thanh âm của Đoạn Lĩnh truyền đến, “Tiên đế băng hà, chuyện hành thích lần đó từ đầu đã là chết không đối chứng, Diêu Phục là sau đó mới đến, hơn nữa đối phương còn giả thành Hà Bắc quân, trên thi thể cái gì cũng không tra ra được, Thương Lưu Quân cũng đã chạy đi.”

“Diêu hầu cũng không phải ngốc.” Vũ Độc nói, “Trịnh Ngạn vẫn còn sống đó, hắn sẽ không kể sao?”

“Trịnh Ngạn là một phe với Diêu Phục.” Đoạn Lĩnh cười nói, “Vấn đề ở nơi này. Nếu như có một ngày Diêu hầu chỉ ra Mục tướng gia là hung thủ sau màn, Mục tướng gia sẽ nói Diêu Phục muốn nhân cơ hội đối phó chính mình, diệt trừ ngài ấy tọa ủng Giang Châu. Đến lúc đó Hàn Tân còn ở ngoài thành, Mục tướng gia liền có lý do cho gọi hắn vào.”

Vũ Độc: “…”

“Con mẹ nó.” Vũ Độc nói, “Cái đám hư hư thật thật này, một chiêu rồi lại một chiêu. Đầu óc của những người đọc sách các ngươi là như thế nào lớn lên?”

“Ngủ đi.” Đoạn Lĩnh uể oải nói, “Mọi chuyện đợi mai rồi tính.”

Vũ Độc liền cùng Đoạn Lĩnh kéo lên giường nằm, Đoạn Lĩnh lại nói: “Ta biết y sẽ lại thu lưu ta lần nữa.”

Vũ Độc nói: “Đợi họ Mục bình ổn xong thế cục, không chừng sẽ giết người bịt đầu mối.”

“Đến lúc đó ta lại cầu ngoại phóng quay về Hà Bắc, cũng coi như xong.” Đoạn Lĩnh thuận miệng nói, “Trời cao Hoàng đế xa, trong tay lại có binh, triều đình còn phải kiêng kỵ người Nguyên hẳn là không dám làm quá mức?”

Mà Mục Khoáng Đạt ở trong mật thất cũng thả xuống nắp che của ống nghe lén, yên tâm rời đi.

Vũ Độc xoay lưng trần về phía Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh dùng ngón tay viết lên lưng hắn: 'Trịnh Ngạn khi nào đến?' Bọn họ đã ấn định với Lý Diễn Thu, Trịnh Ngạn mỗi ngày sẽ đến truyền tin tức một lần, nghìn vạn lần đừng để đụng phải Mục Khoáng Đạt, bằng không chính là vô cùng phiền toái.

'Buổi tối ta sẽ qua đó một lần.' Vũ Độc viết lên cánh tay Đoạn Lĩnh, 'Bảo hắn đừng tới. Vũ Độc xoay người ôm lấy thiếu niên, hai người nằm sát vào nhau, tóc mai chạm vành tai ám muội va chạm, Đoạn Lĩnh liền thở hổn hển gọi lên vài tiếng. Y cảm nhận được da thịt nóng rực của Vũ Độc, chỉ là sợ chạm vào vết thương chưa lành của hắn nên không dám làm ra động tác quá lớn, chỉ là để Vũ Độc nằm xuống, bản thân gối lên bắp đùi của hắn, nghiêng đầu vì hắn làm việc.

Vũ Độc lập tức cất tiếng rên rỉ, còn thuận thế nghiêng đầu nhìn vào ống đồng nghe trộm.

'Đã rời đi rồi.' Đoạn Lĩnh dùng tay viết lên gốc đùi của Vũ Độc.

Vũ Độc cũng nở nụ cười không lên tiếng, ngón tay vuốt ve thứ đã cao ngất của mình, Đoạn Lĩnh ngồi trên người hắn, cẩn thận cưỡi lên.

Một lát sau, Đoạn Lĩnh vẫn không ngừng thở dốc, Vũ Độc từ phía sau ôm lấy y tỏ vẻ chưa đủ thỏa mãn, tựa hồ còn muốn một lần nữa. Đoạn Lĩnh lại nghiêng đầu thấp giọng nói: "Trước cứ nghỉ ngơi đã, thời gian còn rất nhiều."

Vũ Độc "Ừ" một tiếng liền chuẩn bị đi ngủ, cũng không quản Mục Khoáng Đạt còn đang nghe trộm hay không, theo đạo lý đối phương sẽ không nghe đến tận lúc này mới đúng.

'Hiềm nghi của Diêu Phục có thể xóa bỏ.' Vũ Độc viết lên lưng Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh gật đầu, trên thực tế từ cái đêm Diêu Phục mạo hiểm vượt sông băng đến cứu giá thì hiềm nghi cũng đã được giải tỏa. Chí ít chứng tỏ hắn chưa từng cùng hợp mưu với Mục Khoáng Đạt.

Thế nhưng vì lý do an toàn, y còn phải xác nhận trước kia Diêu Phục đã từng cấu kết với Mục Khoáng Đạt hay chưa, dù sao việc này cũng rất khó xác định. Về phần Hàn Tân đã là khẳng định, chỉ là việc hắn có nhập thành hay không sẽ ảnh hưởng đến thế cục kế tiếp.

Nửa đêm, Đoạn Lĩnh cảm giác được Vũ Độc từ sau lưng mình ngồi dậy, lặng yên không tiếng động rời đi, hẳn là muốn hồi báo cho Lý Diễn Thu. Không bao lâu sau Vũ Độc đã trở về, nằm xuống bên cạnh như lúc đầu, khi ấy Đoạn Lĩnh mới có thể thật sự ngủ say.

Hôm sau, Đoạn Lĩnh nhận được một tin tức cực kỳ ngoài dự liệu.

Năm vạn Chinh Bắc quân nhập thành, nhưng cũng không hẳn là vào thành trú đóng mà ngược lại vây quanh bờ sông bên ngoài Giang Châu, xem như một dạng vây thành.

Lúc ăn điểm tâm Mục Khoáng Đạt vẫn chưa thức dậy, Mục Khoáng Đạt qua một đêm ngon giấc tựa hồ tinh thần cũng phấn chấn hơn không ít. Đoạn Lĩnh tiếp nhận cháo trắng thị tỳ dâng lên liền phân phó mọi người lui ra, Vũ Độc đóng cửa lại, nghiêm trang túc mục canh giữ bên ngoài.

"Có người đang giúp đỡ Thái tử giả." Mục Khoáng Đạt khẽ nhíu mày, nói, "Phải là Phùng Đạc."

"Phùng Đạc là ai?" Đoạn Lĩnh trầm trọng hỏi.

"Quân sư của Ảnh đội." Mục Khoáng Đạt đáp, "Ảnh đội bị điều đi là động tĩnh rất đáng khả nghi, Thương Lưu Quân lại không ở đây, ta trước sau cũng không tìm hiểu được tin tức. Không biết tiểu tử kia đến tột cùng muốn làm gì?"

"Vậy hãy để Vũ Độc đi thăm dò một chút." Đoạn Lĩnh đề nghị.

"Không cần." Mục Khoáng Đạt nói, "Trước hết cứ làm tốt chuyện của ngươi đã. Cẩm Chi ngay tại Hoàng cung, muốn nghe ngóng luôn sẽ có biện pháp."

"Hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì?" Đoạn Lĩnh nói.

"Muốn dùng chúng ta kềm chế phe nội các của Tô Phiệt." Mục Khoáng Đạt thản nhiên nói, "Tưởng mời chào Hàn Tân, như vậy vạn nhất Tạ Hựu phản hắn vẫn có người để trông cậy. Hàn Tân muốn nắm quyền chắc chắn phải đối phó Tạ Hựu, nếu hắn mượn tay Hàn Tân trước hết diệt trừ ta, sau đó lại diệt Tạ Hựu thì hắn liền triệt để an toàn."

"Nhưng hắn cũng sẽ biến con rối của Hàn Tân." Đoạn Lĩnh nói.

"So với sự tình bại lộ, chết không chỗ chôn thì tốt hơn nhiều." Mục Khoáng Đạt nói, "Ta từng muốn lưu lại một mạng của hắn, đưa hắn thượng vị, nhưng nhìn tư thái này, thực sự quá không nghe lời rồi."

Đoạn Lĩnh cũng gật đầu, Mục Khoáng Đạt suy nghĩ thêm một lát rồi nói: "Cũng được, ngươi vẫn là đi gặp Tạ Hựu thôi, trước hết để cho Diêu Phục rơi đài, chúng ta sẽ từng bước thu thập cục diện."

"Dạ." Đoạn Lĩnh đáp.

"Đại thể án theo những gì ngày hôm qua đã bàn." Mục Khoáng Đạt lại nói, "Chỉ là có vài chỗ, ta nghĩ suốt cả đêm, chi bằng thay đổi cho thích hợp."

Mục Khoáng Đạt liền dạy Đoạn Lĩnh khi thấy Tạ Hựu thì nên nói như thế nào, Đoạn Lĩnh liền nhất nhất ghi nhớ. Cuối cùng Mục Khoáng Đạt lại bảo y nói thử một lần, sau khi thấy không có sai sót gì mới bảo: "Đi thôi."

Lúc Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc rời đi liền thấy được có một người đang chờ ngoài hành lang, nhìn qua như một gã binh sỹ, lại không giống người ở phía nam. Hai người vừa rời đi kẻ kia liền chạy vào diện kiến Mục Khoáng Đạt.

Nhất định là người đưa tin của Hàn Tân, không còn gì để nghi ngờ. Đoạn Lĩnh nháy mắt với Vũ Độc, Vũ Độc hiêu rõ gật đầu.

Mục phủ đã giúp bọn họ chuẩn bị mã xa, người đánh xe vẫn là gã câm điếc lần trước, chiếc xe chậm rãi chạy về hướng phủ đệ của Tạ Hựu. Đoạn Lĩnh ở trên xe thấp giọng hỏi: "Bên kia nói như thế nào.?"

Mặc dù không sợ nghe trộm, thế nhưng Vũ Độc cũng dán môi mình vào vành tai Đoạn Lĩnh thì thầm: "Bệ hạ phân phó, nói với Tạ Hựu không cần vướng bận, bảo hắn cẩn thận Hàn Tân, lại làm tốt chuẩn bị diệt trừ đối phương."

Có những lời này, Đoạn Lĩnh liền triệt để an tâm.

Phủ tướng quân của Tạ Hựu bày trí vô cùng mộc mạc, người này tay nắm đại binh thân cư trọng chức vẫn cứ cần kiệm như xưa, cả đời không thú thê sinh tử.

Lúc Đoạn Lĩnh cầu kiến thì trong lòng vô cùng khẩn trương, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt trong tình huống chính thức như vậy, hơn nữa lại là chuyện vô cùng trọng yếu, y làm sao có thể tránh được bồn chồn.

Chỉ là Hắc giáp quân vừa nghe người cầu kiến là "Vương Sơn" liền không chút gây khó dễ, lập tức để y cùng Vũ Độc tiến vào, còn dẫn bọn họ đến đại sảnh chờ đợi mới chạ vào trong thông truyền cho Tạ Hựu.

Chỉ là như vậy bọn họ cũng phải đợi khá lâu, Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy trong lòng bất an, không biết Tạ Hựu đang tính toán những gì. Mãi đến nửa canh giờ sau Tạ Hựu mới vội vàng chạy đến.

Hôm nay Tạ Hựu không mặc giáp trụ mà là một bộ võ bào hắc sắc, lúc tiến vào đại sảnh liền cho thủ vệ lui hết.

Đoạn Lĩnh còn chưa kịp mở lời đối phương đã nói: "Ta biết ngươi sẽ trở về."

Đoạn Lĩnh trong lòng giật thót, ngay cả người ngoài cũng biết y phải trở về, mọi việc rõ ràng như vậy sao?

"Đúng vậy, thưa tướng quân…" Đoạn Lĩnh nói.

Tạ Hựu lại tiến lên một bước, hỏi: "Ngươi là nhi tử của Đoạn Tiểu Uyển."

Lần kinh ngạc này cũng không phải chuyện đùa, sau khi Đoạn Lĩnh lâm vào mê man ngắn ngủi liền nói: "Tạ tướng quân, người đều biết?"

Viền mắt Tạ Hựu đỏ bừng, trầm giọng hỏi: "Mẹ ngươi chôn ở nơi nào?"

"Nàng… chôn ở ngoại thành Nhữ Nam… trên phần sơn[1]." Đoạn Lĩnh chợt bị kéo về quá vãng, triệt để ngây người.

Tạ Hựu nói: "Lúc sinh tiền phụ hoàng ngươi từng căn dặn ta mang quan tài của nàng dời về, cùng hắn đưa vào Hoàng lăng."

"Ta…" Đoạn Lĩnh nói, "Đợi xong việc ở đây, ta sẽ tự mình đi làm."

1/ Phần sơn: Không phải tên địa danh mà là thói quen của người Hoa. Người của một khu vực (thôn, làng, thành) sẽ chọn một khối phong thủy bảo địa làm nghĩa trang công cộng, thường là trên sườn núi hoặc gần bãi sông, những nơi đó gọi là 'phần sơn', 'phần thủy'. Là phần trong mộ phần.

207. Quyển 4 - Chương 207: Song Ngọc

Trong phòng thập phần an tĩnh, Đoạn Lĩnh cùng Tạ Hựu đều ôm trăm mối ngổn ngang, nhất thời không biết nên nói gì. Rất lâu sau Đoạn Lĩnh mới mở miệng: "Ta có thể gọi người một tiếng Tạ thúc thúc không?"

Ánh mắt của Tạ Hựu nhìn về phía Đoạn Lĩnh trở nên nặng nề mà bi thương, sau đó lại gật đầu.

"Ngài quen biết gia mẫu như thế nào?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Mạn bắc Giang Nam, đương thì hoa đào nở, hữu duyên gặp mặt một lần." Ngữ điệu của Tạ Hựu khàn khàn mà trầm thấp, nói, "Phụ thân ngươi thực sự là Tiên đế? Đừng trêu chọc ta."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười gật đầu, lấy ngọc hoàn ra đưa cho Tạ Hựu. Tạ Hựu cầm lấy phất tay bảo y cùng mình ngồi vào bên án, tỉ mỉ nhìn mảnh ngọc hoàn rồi mới trả lại cho Đoạn Lĩnh.

"Đây dương giác." Tạ Hựu nói, "Người nắm giữ tọa ủng triều đình, phần còn lại là âm giác, người giữ nó thống lĩnh giang hồ. Nếu không có gì ngoài dự liệu, hẳn là vật của Tứ thúc ngươi lúc sinh tiền."

“Có phân chia sao?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Tự nhiên.” Tạ Hựu nói, “Năm đó lúc phụ thân ngươi đến tìm ta mượn binh chỉ đưa ra âm giác, theo quy củ ta không thể phát binh trợ hắn. Chỉ là hắn nói với ta dương giác đang ở trên tay ngươi, ngươi là Đế quân tương lai, hắn bất quá chỉ là người thay quyền, ta bất đắc dĩ mới ra binh.”

Đoạn Lĩnh nhìn bốn chữ ‘Thiên hạ thịnh thế’ trên ngọc hoàn, nhớ đến miếng năm đó Lang Tuấn Hiệp giao cho mình lại có bốn chữ ‘Sơn hà cẩm tú’, hóa ra ngọc hoàn còn phân âm dương khác biệt. Sau lại phụ thân y đến Thượng kinh, cùng y đổi lại, đến giờ y mới hiểu rõ thâm ý.

“Thứ này là do ai điêu khắc?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Đây bảo vật trấn phái của một nơi gọi là ‘Cảnh các’ từ bảy trăm năm trước.” Tạ Hựu nói, “Truyền rằng khi đó thiên hạ vừa lúc loạn thế, Ngũ phương đế Hạo Thiên[1] từng giáng một khối tinh ngọc cùng một chuôi Trấn ma kiếm xuống nhân gian, hóa thành thiên ngoại vẫn thạch rơi xuống đại địa, dùng để trấn áp thiên địa lệ khí, trừ khử tâm ma của phàm nhân. Sau này lại bị những cao thủ của Cảnh các tập họp lại, tinh ngọc được tạo hình thành Giang sơn ngọc bội, Trấn ma kiếm thì đúc thành trường đao huyền thiết ‘Vô danh’ truyền cho hậu nhân.

Về sau chư thiên tinh tú vì đi theo mảnh tinh ngọc kia, mỗi lần nhân gian gặp loạn thế đều ly khỏi bản vị thiên cung trụy vào nhân gian, ổn định thế cục, bình ổn đau thương của thế gian. Vào năm Cảnh Triêu, Giang sơn ngọc bội rơi vào tay Chân Tông, Thiên hạ binh mã đại nguyên soái Bạch Tử Nguyên đoạt được Trấn ma kiếm, từ đó về sau hai vật này đời đời tương truyền.”

“Sau lại ngoại tộc xâm lấn, y quan nam độ, ngọc bội cũng theo đó lưu lạc xuống phía nam, đến lúc Anh Tông thu phục phương bắc, ngọc bội bị trôi dạt ra tái ngoại, mãi đến tận Lương triều hưng khởi mới quy hồi về Trung Nguyên. Ngày Đại Lương vong quốc, Hà Uẩn công hãm Kim Lăng, ngự tiền thị vệ chấp chưởng Vô Danh đao, Trịnh Hành, trước kết liễu Lương Hiếu Tông sau cùng chủ tuẫn quốc. Vào cái ngày Vô Danh đao thí chủ, ngọc bội cũng theo đó bị chém thành hai nửa.” Tạ Hựu trầm giọng kể, “Mười hai năm trôi qua, Hà Uẩn bị giết, hai khối ngọc lần nữa lưu lạc nhân gian, Vô Danh Đao rơi vào tay Tây Xuyên Trương gia, thiên hạ truyền đến tay Ngu Thành Tổ ngọc bội mới lại quy trào.”

“Tiếp đấy.” Đoạn Lĩnh nói, “Hồ tộc trở lại, Ngu quốc diệt vong, Vô Danh đao bị người Hung Nô nắm giữ, người Nhu Nhiên nhân đó nấu lại đúc thành ba thanh kiếm…”

“Chính thế.” Tạ Hựu nói, “Đây đều là những chuyện cũ đã phủ bụi nhiều năm, Vạn Lý Phục thừa thắng đoạt lại Vô danh đao, Tiên đế cầm về ngọc bội cũng coi như trần ai lạc định.”

Đoạn Lĩnh đột nhiên nhớ ra một việc, nếu ngọc bội là vật của Thiên tử vậy hẳn nên nằm trong tay gia gia y mới phải, vì sao năm đó phụ thân lại có thể nắm cả hai trong tay? Hơn nữa, người tựa hồ cũng chưa từng hoàn trả cho triều đình.

Nghĩ đến đây Đoạn Lĩnh không khỏi rùng mình, nhưng lại cảm thấy tất thảy đều là tình có thể nguyên.

Theo tính tình của phụ thân, người hẳn đã nghĩ giang sơn Đại Trần thế nào cũng là của mình, bản thân nếu đã là Hoàng đế tương lai hiển nhiên không cần giao ra ngọc bội, chỉ cần đợi Hoàng tổ phụ băng hà liền có thể danh chính ngôn thuận kế thừa đế vị.

Mà cũng có thể chính vì như thế, năm đó phụ thân mới có thể bị Mục Khoáng Đạt và Triệu Khuê mưu hại, mà Hoàng tổ phụ hẳn cũng phi thường bất mãn với đứa con này, vậy nên liền mở một mắt nhắm một mắt bỏ mặc

Trong lòng Đoạn Lĩnh không khỏi dâng lên khí lạnh, âm thầm thở dài.

"Khi người ta còn niên thiếu, ai cũng không khỏi có chút thịnh khí lăng nhân[2]." Tạ Hựu nói, "Phảng phất cả thiên hạ này, giang sơn này đều nằm trong lòng bàn tay mình, phải nắm chặt không thể buông lơi, chỉ cần một câu nói liền có thể thao túng sinh tử của trăm vạn con người. Ở phương diện này ngươi không giống phụ thân mình mà giống Tiểu Uyển, ngươi rất độ lượng, đây là chuyện tốt."

Đoạn Lĩnh giương mắt đối diện với Tạ Hựu, cả hai đều đang suy nghĩ cùng một vấn đề. Năm đó khi Lý Tiệm Hồng bị đoạt binh quyền, Tạ Hựu không chỉ không đồng ý phát binh yểm trợ, mà có lẽ hắn còn chuẩn bị tuân lệnh Triệu Khuê kết bè tiêu diệt người kia.

May mà cuối cùng Triệu Khuê lại tự mình không nhịn nổi, ra tay bắt lão Hoàng đế mưu đồ soán vị, thế nên Tạ Hựu và Lý Tiệm Hồng mới tránh khỏi trở mặt lẫn nhau.

Tất cả mọi người đều không phải thứ tốt đẹp gì —— đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng Đoạn Lĩnh lúc này. Nhưng mặc kệ phụ thân của y đã làm gì, cho dù người là hôn quân thích sưu cao thuế nặng cũng tốt, là ma vương giết chóc không ngớt cũng được, với y mà nói, phụ thân vĩnh viễn chính là nam nhân đứng dưới tán hoa đào năm đó, trao cho y tân sinh ngập tràn màu sắc.

Tạ Hựu rất thức thời điểm đến liền thôi, nói: "Sau Thượng kinh chi loạn, Ô Lạc Hầu Mục hộ tống Thái tử, Đế khải và hai khối ngọc bội cùng trở về. Thái tử lại theo Lý Tu thống lĩnh Ảnh đội cùng tứ đại thích khách, chấp chưởng âm giác, Tứ vương gia bảo lưu dương giác, đăng cơ vi đế."

Ánh dương soi đến chiếu vào ngọc bội, đồ vật này đã trải qua trọn bảy trăm năm thương hải tang điền, phong hỏa loạn thế, thịnh cảnh thái bình, quang hoa đều chỉ còn là vãng tích.

Không biết đã có nhiều ít đế vương từng sở hữu nó, lại có bao nhiêu người nắm giữ nó thành công kiến tạo cơ nghiệp kinh thiên vĩ địa, có bao nhiêu người trở thành vong quốc chi quân. Đến hôm nay nó lại truyền vào trong tay y.

"Ta cũng là kẻ do tinh tú thác sinh sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Chuyện này ta không rõ lắm." Tạ Hựu mỉm cười đáp: "Đây chỉ là một truyền thuyết, Hắc giáp quân cũng là do người ban đầu sở hữu 'Vô Danh đao' sáng lập."

—

Trong viện, Vũ Độc nghiêng đầu quan sát gã Hắc giáp quân đang canh gác, thầm nghĩ bọn người kia mùa đông ăn mặc như thế cũng không có gì, lẽ nào mùa hè cũng chẳng hề thay đổi? Không thấy nóng sao? Hắc giáp vốn hút nhiệt, vừa đến giữa hè, mai rùa cũng có thể nóng đến làm chín trứng, người liền không phải lập tức bị nướng cháy à?

"Ngươi qua đây." Vũ Độc nhận ra có một gã trong đó đã từng làm khó dễ mình, vì vậy liền vươn tay ra ngoắc ngoắc, gọi, "Cho ngươi xem một thứ đồ chơi."

Đối phương không hề cử động, an tĩnh như một bức tượng điêu khắc, Vũ Độc liền tự mình đứng dậy đi tới, người nọ nhất thời mở miệng thét to: "Tạ tướng quân! Tạ tướng quân!"

Có lẽ Tạ Hựu đã từng phân phó 'Nếu Vũ Độc muốn làm gì các ngươi, liền lớn tiếng gọi ta' hay gì đấy, hắn vừa nghe thủ vệ bên ngoài thất kinh kêu gọi liền đẩy cửa bước ra.

"Vũ Độc." Tạ Hựu lên tiếng, "Trước đây có nhiều đắc tội, có chỗ nào không chu toàn xin rộng lượng thông cảm."

Nói xong còn ôm quyền tỏ ý nhân nhượng. Vũ Độc thật ra thập phần ngoài ý muốn, nhìn thẳng Tạ Hựu hồi lâu rồi nói: "Mà thôi, nể mặt ngài ta liền tha cho mấy tên tiểu tử này."

"Những việc ngươi đã làm đáng cho ta tôn kính." Tạ Hựu nghiêm túc nói, "Nếu có ngày việc trong tay có thể buông xuống, tất cùng ngươi luận bàn đôi chút."

"Tùy thời phóng ngựa đến." Vũ Độc đáp.

Đoạn Lĩnh gật đầu nhìn Tạ Hựu, hai bên đã trao đổi tin tức xong, Tạ Hựu vốn muốn lưu y lại thêm một hồi nhưng Đoạn Lĩnh lại sợ thì giờ quá trễ khiến Mục Khoáng Đạt nghi ngại. Dù sao bọn họ cũng còn nhiều thời gian, không gấp ở nhất thời, liền cùng đối phương nói một câu tái kiến.

"Đã nói những gì?" Vũ Độc thấp giọng hỏi.

"Cần phải nói đều đã nói." Đoạn Lĩnh đáp, "Hắn nhận được mấu thân ta."

Vũ Độc thuận miệng nói: "Mỗi người đều nói hối hận việc ngày xưa, thế mà lại chẳng ai đi tìm ngươi."

"Chuyện cũng không thể nói như vậy." Đoạn Lĩnh thở dài, "Tạ Hựu cũng không phải phụ thân ta, chung quy cũng không thể nhúng tay vào chuyện của Đoàn gia. Hơn nữa hắn cũng phải đến tận lúc phụ thân ta trở về Tây Xuyên mới biết trên đời còn có ta hiện diện."

Tạ Hựu năm đó hẳn là thích mẫu thân y, hơn nữa loại tình cảm này còn đè nén rất sâu, Đoạn Lĩnh cũng chỉ lờ mờ nhận ra một chút. Mà cũng bởi vì đã thích nên mới ngậm miệng không nói chuyện, ai nấy đều cẩn thận lãng tránh một ít chuyện cũ về nàng, thế nhưng Đoạn Lĩnh vẫn có thể xâu chuỗi lại thành một khái quát —— mẫu thân của y hẳn là một nữ tử vừa kiên cường lại ôn nhu.

Điểm này có thể nhìn ra từ việc năm đó nàng từng cật lực khuyên nhủ phụ thân cứu Lang Tuấn Hiệp, hơn nữa nàng càng không hy vọng nhìn thấy giết chóc vô vị, chỉ muốn bá tính Trung Nguyên có thể trải qua một cuộc sống tốt.

Chuyện cũ tựa như một guồng quay khổng lồ cuốn theo quá nhiều người bên trong, Lý Tiệm Hồng, Lý Diễn Thu, Mục Khoáng Đạt, Tạ Hựu, Đoạn Tiểu Uyển, Lang Tuấn Hiệp… bao nhiêu ân ân oán oán cuối cùng cũng đã đến lúc được phô bày.

"Phóng mắt sơn hà quá mênh mông, hoa rơi mưa gió lại thương xuân, chẳng bằng giữ lấy người trước mắt[3]." Vũ Độc nói.

"Thế nào đột nhiên nói cái này?" Đoạn Lĩnh nở nụ cười, ôm lấy Vũ Độc, tựa trên vai của hắn.

"Năm xưa sư nương từng chép đoạn từ này." Vũ Độc đáp, "Viết tại một phong thư đặt trên án kỷ của sư phụ, chỉ là sư phụ không rảnh đọc, nếu không phải vội vàng luyện thuốc trường sinh của mình thì chính là phải lo lắng quốc gia đại nghiệp."

Xe ngựa lướt qua trước cửa 'Thiên hạ đệ nhất mỳ', Đoạn Lĩnh rất muốn trở về thăm Lý Diễn Thu nhưng rốt cục vẫn cố nhịn xuống. Vũ Độc lại nói: "Xuống xe ăn tô mỳ thôi, cũng đã lâu không được ăn rồi."

Đoạn Lĩnh sợ bị Mục Khoáng Đạt phát hiện sơ hở, thế nhưng nếu chỉ là ăn tô mỳ, cái gì cũng không hỏi hẳn là vẫn có thể.

"Được." Đoạn Lĩnh nhẹ giọng nói, "Ta cũng muốn ăn hoành thánh."

Lúc Vũ Độc dẫn Đoạn Lĩnh vào trong thì thấy Đoạn Tử Phong đang lau quầy, lúc này vừa qua thời điểm dùng cơm trưa, giờ khắc có chút lơ lửng, 'Thiên hạ đệ nhất mỳ' cũng khó tránh khỏi có chút trống vắng.

"Lầu hai có chỗ chứ?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Đoạn Tử Phong lập tức chỉ tay lên lầu, ý bảo cứ tự tiện, lại dùng ống trúc gõ vào vách báo cho trù phòng có khách vào. Vũ Độc gọi một chén hoành thánh, một chén mỳ rồi cùng Đoạn Lĩnh lên lầu tìm chỗ ngồi.

Đoạn Lĩnh còn nhớ lần đầu bọn họ đến, Vũ Độc gương mặt đỏ bừng, luống cuống tay chân nói những lời như thật như giả. Lúc đó y còn chưa hiểu được, bây giờ nhớ lại, trong đoạn thời gian ấy, tình ý của Vũ Độc quả thực đã bộc lộ hết trong từng lời nói.

Y liền đưa chân đụng đụng Vũ Độc ngồi bên kia án kỷ, Vũ Độc liền mờ mịt hỏi: “Có chuyện gì?”

Gió thu thổi đến, bầu trời Giang Châu mùa xuân lả tả hoa đào, thu đến rợp trời phong diệp, đều là một mảnh đỏ rực.

“Không có gì.” Đoạn Lĩnh nhẹ nở nụ cười, nói, “Chợt nhớ mùa đông năm kia, khi ngươi lần đầu dẫn ta đến đây.”

Vũ Độc nói: “Ngươi cũng có lúc rất ngu xuẩn.”

Đoạn Lĩnh nói: “Nào phải ngu xuẩn, chỉ là khi đó ta thật không hiểu.”

Vũ Độc khoát khoát tay, hắn thật sự không có biện pháp đối phó người trước mặt. Đoạn Lĩnh lại chăm chú nhìn hắn, cất tiếng: “Này.”

Vũ Độc: “?”

“Người thích ta từ lúc nào?” Đoạn Lĩnh hỏi.

Gương mặt Vũ Độc lập tức rối rắm hớt hải, mây đỏ lan tràn, nói: “Đừng hồ nháo nữa, ăn nhanh còn trở về.”

Mỗi khi Đoạn Lĩnh hỏi đến chuyện tình cảm Vũ Độc đều rất quẫn trí, ánh mắt đảo liên hồi không dám trả lời, khiến cho Đoạn Lĩnh càng muốn chọc ghẹo hắn thêm nữa.

1/ Ngũ phương đế: Cũng là Hạo Thiên thượng đế hoặc Ngọc hoàng, chỉ là cách gọi khác nhau của một nhân vật trong thần thoại mà thôi

2/Thịnh khí lăng nhân: Ngạo khí áp người, có chút đồng nghĩa với ‘ngựa non háo đá’.

2/ Phóng mắt sơn hà quá mênh mông, hoa rơi mưa gió lại thương xuân, chẳng bằng giữ lấy người trước mắt: Nguyên văn ‘Mãn mục sơn hà không niệm viễn. Lạc hoa phong vũ cánh thương thân. Bất như liên thủ nhãn tiền nhân’, một câu trong bài ‘Hoán Khê Sa- Nhất hướng niên quang hữu hạn thân’ của Án Thù.

208. Quyển 4 - Chương 208: Mời Yến

"Ngươi bây giờ không nói." Đoạn Lĩnh nói, "Sau này có lẽ không còn cơ hội để nói nữa."

"Ngươi nói trước đi." Vũ Độc nói, "Ta xem ngươi bất quá cũng chỉ là coi trọng lão gia khí đại sống hảo, trên giường có thể hầu hạ ngươi thư thư phục phục. Đợi tương lai ta tuổi già sắc suy, phỏng chừng ngươi liền chạy theo người khác."

Lời này vừa thốt ra liền đến phiên Đoạn Lĩnh đỏ mặt.

"Ta... này." Đoạn Lĩnh vội nói, "Nếu ngươi không dạy ta, ta trước đây căn bản không hiểu thứ này. Để ta nghĩ..."

Đoạn Lĩnh liền nghiêm túc hồi tưởng, lát sau mới nói với Vũ Độc: "Ngày đó trên trường thành Đồng Quan, ta liền... ừ, hẳn là lúc ấy."

Vũ Độc có chút nghẹn lời, sau đó lại nhớ hôm ấy trên người đang mặc một thân giáp trụ, cắn chặt một hơi chạy về cứu viện người này, bản thân còn thương tích đầy mình, quả thực thật là không muốn nhắc lại.

"Đến phiên ngươi." Đoạn Lĩnh nói, "Là lúc nào?"

Vũ Độc suy nghĩ một chút, đang định trả lời thì hoành thánh đã được bưng lên.

"Thỉnh dùng thong thả." Lang Tuấn Hiệp nói.

Đoạn Lĩnh giật thót hoảng sợ, theo bản năng làm ra động tác phòng bị, Lang Tuấn Hiệp vẫn giữ nguyện bộ dáng trầm mặc đặt mâm gỗ xuống.

Trên mâm gỗ có một chén mỳ, một chén hoành thánh cùng với một phong thư.

Đoạn Lĩnh biết thế cục đã không giống trước đây, nhưng khi nhìn thấy Lang Tuấn Hiệp vẫn không khỏi khẩn trương, cất tiếng: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ta đi ngay." Lang Tuấn Hiệp vân đạm phong khinh đáp. Vũ Độc cầm thư, vẻ mặt tràn ngập địch ý liếc nhìn y, Lang Tuấn Hiệp liền xuống lầu, một lát sau nghe được tiếng vó ngựa, hẳn là đi thật.

Vũ Độc mở thư, đọc xong lông mày cũng chợt nhíu.

"Làm sao vậy?" Đoạn Lĩnh hơi bất an hỏi.

"Mấy ngày hôm nữa là Trung thu, Mục Khoáng Đạt nhân đó mời khách." Vũ Độc nói, "Còn muốn thỉnh Thái tử cùng quần thần phó yến, ta không rõ y đang dự định làm gì."

Phong thư này của Lang Tuấn Hiệp nguyên bản là phải đưa cho lão bản của 'Thiên hạ đệ nhất mỳ', chuyển giao vào tay Lý Diễn Thu, y còn không biết việc Đoạn Lĩnh và Vũ Độc đã trở về Mục phủ.

Khi Đoạn Lĩnh nghe được tin này trong lòng lập tức hiện ra sự kiện 'Lão hoàng đế hỏa thiêu quần thần giữa yến tiệc Trung thu' mà sách sử ghi lại, thầm nghĩ may mắn hiện tại y đã trở lại bên người Mục Khoáng Đạt, bằng không lúc này khẳng định vô pháp dọ thám xem chuyện gì đang xảy ra.

"Trở lại hỏi thăm tình huống thôi." Đoạn Lĩnh hoài nghi Mục Khoáng Đạt và Hàn Tân đã có kế hoạch gì đó, thế nhưng trước hết y còn phải dò la xem những người đến dự tiệc còn có những ai.

Trong Đông cung, Thái Diêm vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, tinh thần có chút hoảng hốt, trên bàn là thiệp mời của Mục Khoáng Đạt.

"Việc này không hợp quy củ." Thái Diêm xem thiệp mời của Mục Khoáng Đạt xong thì nói, "Tiên đế còn đang quàn tại linh đường, các yến hội trong cung đều không được tổ chức, y thật to gan."

"Thật ra cũng không phải trái với quy củ." Phùng Đạc nghiêm túc đáp, "Năm đó khi Võ Đế băng hà, đêm Trung thu tiên đế cũng dùng lý do 'An ủi quần thần, không khiến mọi người quá mức bi ai' mà thiết yến. trước khi Điện hạ đăng cơ, theo lý thuyết cũng phải cùng văn võ bá quan có một lần 'Họp mặt truy điệu'."

"Mục tướng gia dùng danh nghĩa Thái hậu phát ra chỉ dụ" Phùng Đạc còn nói, "Nhân Trung thu sắp đến, nguyên vì trong cung còn đang bi thống, Thái hậu muốn một mình yên tĩnh, yến tiệc Trung thu liền sửa lại tổ chức tại Mục phủ, Thái tử di giá, Mục tướng gia làm chủ. Về tình về lý vẫn là có thể nói thông."

"Còn có ai đến?" Thái Diêm hỏi.

"Thần đã nhờ Ô Lạc Hầu Mục nghe ngóng." Phùng Đạc đáp, "Tạ Hựu nhất định sẽ đến dự yến, Hàn Tân hẳn là cũng có mặt, một bọn dở hơi trong nội các… Tô Phiệt nói không chừng sẽ đi. Những người còn lại đều chờ xem thái độ của Hoàng Kiên mới quyết định."

"Vương Sơn tung tích không rõ." Thái Diêm bước đi vài bước, nói, "Quả thực khiến cô bất an."

Phùng Đạc: "Xin Điện hạ yên tâm, Vương Sơn cho dù có lộ diện, trong đêm yến tiệc Mục tướng gia cũng không có khả năng làm ra chuyện gì, thế nhưng chúng ta ngược lại sẽ nắm giữ thế chủ động."

Thái Diêm hỏi: "Ngươi nghĩ y có thể trốn ở đâu?"

"Thần đoán, đêm đó khi thích khách phục kích đã khiến Vũ Độc bị thương rất năng." Phùng Đạc đáp, "Đây chính là nguyên nhân khiến bọn họ không dám khinh thường vọng động, một người đối chiến một trăm người, cho dù có Đế khải hộ thân cũng không có khả năng hoàn toàn không chịu thương tích. Nghĩ về chỗ tốt, Vũ Độc rất có khả năng đã bị trọng thương không thể cứu chữa."

"Mục Khoáng Đạt có nói gì không?" Thái Diêm nghĩ đến với cá tính của Mục Khoáng Đạt, y nhất định sẽ không làm chuyện vô nghĩa, yến hội Trung thu lần này có khả năng rất lớn là muốn ổn định tình hình, giả vờ thuần phục.

Đối với thế cục trước mắt Thái Diêm vẫn rất lạc quan, từ sau khi Phùng Đạc biết thân phận của hắn thì hành động liền trở nên hơi có khác biệt, mọi việc đều mưu tính sâu xa hơn vài phần, đáng nhẽ nên nói cho y biết từ sớm.

Tuy rằng Phùng Đạc vẫn không thành công diệt trừ Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc, thế nhưng ít nhất cũng đã tranh thủ được thời gian cho bọn họ xoay chuyển.

Phùng Đạc suy nghĩ hồi lâu, nói: "Có bảy thành khả năng là muốn thuần phục Điện hạ."

"Ba thành còn lại là gì?" Thái Diêm hỏi.

"Ba thành còn lại là y nắm giữ chứng cứ gì đó mà chúng ta không biết." Phùng Đạc nhíu mày đáp, "Nhưng khả năng rất nhỏ, trừ phi y muốn lập tức động thủ, bằng không hiện tại lập tức đem ra chỗ dựa sau cùng là hành động không sáng suốt. Điện hạ thứ thần mạo muội, việc năm đó người đều đã nói rõ với Ô Lạc Hầu Mục?"

"Đều nói rõ." Lúc đối mặt với vấn đề này Thái Diêm vẫn luôn không được tự nhiên, có chút né tránh ánh mắt Phùng Đạc. Mặc dù hắn biết nói ra việc này là lối thoát duy nhất, thế nhưng nhiều một người biết liền nhiều một phần nguy hiểm.

Càng chật vật hơn là, một khi Phùng Đạc nắm được lại lịch của hắn, hắn lại càng có loại cảm giác nguy cơ bị người nắm được nhược điểm.

"Năm đó, tổ phụ ta, phụ thân, mẫu thân ta…" Thái Diêm trầm giọng nói, "Thái gia trên dưới mười bảy khẩu, kẻ bị trục xuất, người chịu tử hình…"

Phùng Đạc vừa nghe như vậy, trong sát na cũng chấn kinh rồi.

"Điện hạ là người của Quan Trung Thái gia?" Phùng Đạc thấp giọng nói.

"Đúng vậy." Thái Diêm nói, "Chính là Thái gia, phòng thân thích xa đã thú tỷ tỷ ngươi. Liêu đế trúng kế phản gián, dưới sự khuyên nhủ của Hàn Duy Dung của Nam viện đem cả gia tộc họ Thái sao trảm. Năm ấy ca ta mang theo ta chạy khỏi Trung kinh, tìm nơi nương tựa dưới trướng Gia Luật Đại Thạch, cả hành

trình sợ bóng sợ gió khắp nơi đều gặp truy binh…”

Thái Diêm rơi vào hồi ức mê hoặc, Phùng Đạc vẫn trầm mặc đứng ở một bên, cho đến thật lâu sau mới nghe tiếng bước chân từ bên ngoài vọng vào, Lang Tuấn Hiệp đã trở về.

“Thế nào?” Thái Diêm ngẩng đầu nhìn Lang Tuấn Hiệp.

“Thống lĩnh Hắc giáp quân Tạ Hựu, Nội các Đại học sĩ Tô Phiệt, Nội các Văn thư Trình Nguyện, Chinh bắc đại tướng quân Hàn Tân, Hoài Âm Hầu Diêu Phục, Sơn Đông Thái Thú Trịnh Khâm.” Lang Tuấn Hiệp đáp.

Nhiều người như vậy, Mục Khoáng Đạt hẳn là không làm ra chuyện liều lĩnh gì được.

“Trịnh Ngạn đâu?” Thái Diêm nhớ tới một người bị quên lãng. Từ khi Lý Diễn Thu băng hà, Trịnh Ngạn liền có chút mất hồn mất vía, tuy rằng phần lớn thời gian vẫn đợi ở Đông cung nhưng lại rất ít nói chuyện. sau lại Thái Diêm thấy hắn thủy chung chưa chấp nhận được sự thật liền để hắn tùy tiện ra vào, muốn ở trong thành giải sầu một chút cũng được, thế nhưng không thể rời khỏi Giang Châu.

“Mấy hôm nay hắn thường xuyên đi Thiên hạ đệ nhất mỳ uống rượu.” Lang Tuấn Hiệp đáp.

Chuyện này vẫn có thể hiểu được, Thái Diêm hầu như chưa từng hoài nghi Trịnh Ngạn sẽ có hành động gì, nhiều lắm chỉ từng nghĩ rằng hắn là do Hoài Âm Hầu Diêu Phục phái tới, có thể sẽ không hoàn toàn thuần phục y. Thế nhưng trong khoản thời gian này Diêu Phục rất ít khi gặp Trịnh Ngạn nên cũng khiến y bỏ qua nghi ngờ.

“Tiếp theo nên đi gặp ai?” Thái Diêm lên tinh thần, hỏi.

“Diêu Phục.” Phùng Đạc đáp, “Chúng ta hiện tại đã có Tạ Hựu, Hàn Tân chi trì, kế tiếp liền đến Diêu Phục.”

“Tiếp theo nên gặp ai?” Trên đường trở về Mục phủ, Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc nghĩ một chút, đáp: “Trong tay chúng ta hiện đã có Tạ Hựu, đi gặp Diêu Phục chứ?”

Diêu Phục còn chưa biết Lý Diễn Thu vẫn sống, Đoạn Lĩnh mặc dù không muốn ôm phỏng đoán ác ý nhất đối với người khác, thế nhưng ở trong mắt Diêu Phục thì Lý Diễn Thu đã chết, nếu đối phương không chịu lên tiếng, thân phận của Đoạn Lĩnh liền không thể đối chứng.

Diêu Phục chi trì ai người đó liền có cơ hội trở thành tân Hoàng đế, Đoạn Lĩnh còn nhớ trước đây Lý Diễn Thu đã nói, năm đó Triệu Khuê chính là kiêng kỵ Hoài Âm Hầu Diêu Phục nên mới phải dời đô về Tây Xuyên. Hoài Âm Hầu bên ngoài tuy rằng vẫn luôn biểu hiện hòa ái dễ gần, vô hại với cả người lẫn vật, thế nhưng bản chất tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Lý gia sớm muộn đều phải diệt trừ cái gai trong mắt như Diêu Phục, hoàn thành bước tập quyền sau cùng trên giang sơn Đại Trần. Mà trong lòng Diêu Phục hẳn cũng rõ ràng việc này, chỉ có thể đợi xem hai bên muốn đem cái gì ra để giao dịch.

Hiện tại tình thế của Giang Châu như một bàn cờ lớn, y cùng Thái Diêm đều đang không ngừng xem bố cục. Hiện tại trong tay Thái Diêm có gần như toàn bộ lợi thế, mà trên tay Đoạn Lĩnh chỉ có tứ đại thích khách, hiện tại vừa thêm một Tạ Hựu.

———-

"Dựa theo ân sư giao phó, tất cả cần nói đều đã nói." Đoạn Lĩnh báo cáo.

"Hắn trả lời thế nào?" Mục Khoáng Đạt hỏi.

"Hắn cũng không quá bất ngờ." Đoạn Lĩnh ngồi quỳ trước án kỷ, nói, "Có lẽ nên nói, đồ đệ không nhìn ra hắn có chút bất ngờ muốn nào."

Mục Khoáng Đạt đáp: "Tạ Hựu người này giỏi về tâm kế, ngày thường nhìn không ra vui giận. Ngày Bệ hạ băng hà kẻ kia cư nhiên chưa từng rơi xuống nửa giọt nước mắt, ngay cả giả vờ cũng khinh thường làm."

"Lúc đồ đệ nói chuyện, hắn chút nữa đã ra tay kết liễu đồ đệ." Đoạn Lĩnh đáp.

"Bất quá là thử ngươi." Mục Khoáng Đạt đứng lên nói, "Hắn còn nói gì không?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Hắn nói hắn tùy thời đều có thể bóp chết đồ đệ, bảo đồ đệ cẩn thận một chút… Đồ đệ liền nói hiện tại hắn có bắt giam đồ đệ cũng không có ích lợi gì…"

Mục Khoáng Đạt phất tay, y cơ bản không quan tâm Đoạn Lĩnh làm thế nào sống sót trở về, tên đồ đệ này của y vận số rất tốt, luôn tìm được đường sống trong chỗ chết, bản lĩnh giả ngu vượt ải chiều gió càng là thiên hạ vô song, thoạt nhìn trung tâm cẩn cẩn trên thực tế luôn thích trèo tường đong đưa. Nói không chừng ngày nào đó, bản thân y một đường quy thiên, tiểu tử này vẫn có thể sống được bình yên vô sự.

"Cuối cùng hắn đuổi đồ đệ đi." Đoạn Lĩnh nói, "Nói vì đồ đệ có công cứu giá nên mới tha cho một mạng, còn bảo đồ đệ nhanh chóng ly khai Giang Châu trở về Nghiệp thành, bằng không sau đó nếu chọc họa sát thân hắn sẽ không ra tay tương cứu."

“Hắn chung quy vẫn là biết.” Mục Khoáng Đạt đáp.

“Hắn nhất định vẫn biết.” Đoạn Lĩnh nói.

Việc Lý Diễn Thu bị hành thích dưới chân Định Quân sơn, sau khi trở về không có khả năng không nói với Tạ Hựu, dưới sự tính toán, Tạ Hựu hẳn là đã từng nhận được mệnh lệnh đối phó Mục Khoáng Đạt —— có lẽ là bởi vì chưa sưu tập đủ chứng cứ, có lẽ là vì còn chưa đến thời gian nên hắn mới không có hành động.

“Chẳng sao cả.” Mục Khoáng Đạt nói, “Mục đích của chúng ta đã đạt đến, yến hội Trung thu ta sẽ gửi thiệp mời hắn.”

“Cái gì?”

Đoạn Lĩnh tuy rằng đã biết được tin tức từ chỗ Lang Tuấn Hiệp nhưng vẫn giả vờ kinh ngạc.

“Hai người nghỉ ngơi đi.” Mục Khoáng Đạt nói, “Có việc ta sẽ phân phó sau.”

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc liền theo đó lui ra ngoài, hạ nhân Mục phủ đã bắt đầu chuẩn bị cho yến hội Trung thu.

Bất tri bất giác đã qua nhiều ngày như vậy, Trung thu năm nay Đoạn Lĩnh không biết có nên đi gặp Lý Diễn Thu một chút hay không? Người kia liệu có uống rượu một mình trong viện không?

209. Quyển 4 - Chương 209: Chí Thân

Trở về phòng, Vũ Độc cởi áo ngoài ra, để lộ vòm ngực và bờ vai quấn đầy băng vải đã lần nữa rỉ máu.

“Hỏng rồi.” Đoạn Lĩnh nói, “Thương thế của ngươi còn chưa khỏe.”

“Không có gì đáng ngại.” Vũ Độc nói, “Thoa chút dược là được.”

Ám khí và mũi tên của thích khách luôn có độc, thế nhưng Vũ Độc cũng mang theo thuốc giải tùy thân, mấy hôm nay giải dược và độc tính không ngừng tranh đấu một phen, Đoạn Lĩnh cũng gọi hạ nhân Mục phủ thay mặt đi mua dược thảo chế thuốc giải, chỉ là không ít hiệu thuốc trong thành không có đủ trữ hàng cho bọn họ.

Không cần nghĩ cũng biết lần này là do Thái Diêm hạ thủ, may mà trong phòng cũ của bọn họ cũng không thiếu dược liệu, Đoạn Lĩnh lại phối chế một lần, vì Vũ Độc đắp lên.

“Sắp khỏi rồi.” Vũ Độc nói, “Không cần lo lắng.”

Hắn vươn tay ra ôm lấy Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh nói: “Dạo này liên tục bôn ba, thương thế không dễ khép lại, không được uống rượu, hành phòng[1].”

“Ừ.” Trong mắt Vũ Độc mang theo tiếu ý, Đoạn Lĩnh lại nói: “Ngươi nghìn vạn lần không được có việc.”

“Công lực đã khôi phục năm sáu thành.” Vũ Độc nói, “Có phải đánh nhau cũng không gặp vấn đề lớn.”

“Đánh xong thương thế lại phải nặng thêm.” Đoạn Lĩnh khuyên nhủ, “Không cần lúc nào cũng rút đao động thương.”

Đoạn Lĩnh hôn nhẹ lên má Vũ Độc, trong ngực dâng lên hổ thẹn, từ lúc trở về Giang Châu, trên người Vũ Độc vốn đã mang thương tích lại vẫn theo y hối hả ngược xuôi. Hơn nữa nơi này khí hậu nóng bức khiến cho vết thương của hắn vẫn luôn không khép lại được, người bị thương vốn dĩ phải nên tịnh dưỡng mới đúng.

“Vương Sơn!” Mục Khánh mỉm cười tiến đến, Đoạn Lĩnh giúp Vũ Độc mặc lại quần áo, ra hiệu cho người kia ở ngoài phòng đợi một lát.

“Đã trở về?” Đoạn Lĩnh bước ra chào hỏi.

“Vũ Độc làm sao vậy?” Mục Khánh rướn người nhìn bóng lưng Vũ Độc đã nằm lên tháp.

Đối phương phất tay ý bảo không quan trọng, chỉ là đang ngủ trưa, lại cùng Mục Khánh sóng vai ra ngoài, cất lời: “Từ lúc trở về vẫn luôn bận trước bận sau, không có thời gian trò chuyện với ngươi, công việc trong sử quán như thế nào?”

Đoạn Lĩnh trên danh nghĩa vẫn là sư huynh của Mục Khánh, Hoàng Kiên hẳn là đứng hàng lớn nhất, nếu Mục Khoáng Đạt không rảnh liền đem nhi tử giao cho Hoàng Kiên quản giáo. Hoàng Kiên thái độ làm người nghiêm túc, không linh hoạt như Đoạn Lĩnh, mỗi lần Mục Khánh bị Hoàng Kiên giáo huấn đều nhớ đến người bằng hữu này.

“Rất chán.” Mục Khánh nói, “Mỗi ngày ở đó đều buồn ngủ, vừa vặn không có ai quản, liền về sớm một chút.”

Đoạn Lĩnh cùng Mục Khánh bước vào cửa sau của Mục phủ, ngồi xuống ven hành lang, Mục Khánh lại phân phó hạ nhân dâng trà, Đoạn Lĩnh cười nói: “Người đã lớn như vậy rồi còn cần người khác quản, nếu không ai để ý đến ngươi, ngươi liền không biết nên sống như thế nào phải không?”

“Ngươi vì sao lại nói hệt như Hoàng Kiên vậy.” Mục Khánh dở khóc dở cười, lại học theo điệu bộ của phụ

thân điểm trà, hai người cứ thế ngồi ở hành lang nhàn nhã trò chuyện.

Nhìn động tác điểm trà của Mục Khánh, Đoạn Lĩnh liền có loại cảm giác kỳ dị. Mỗi tiểu hài tử lớn lên đều sẽ bất giác có những hành động tương tự với người sớm chiều chung đụng, Mục Khánh trước kia không thích uống trà, chỉ uống nước pha mật, thế nhưng đợi lúc chậm rãi trưởng thành cũng học theo thói quen của Mục Khoáng Đạt, bắt đầu loay hoay trà cụ, phảng phất giống như ngấm trong xương cốt đã học được.

Như vậy, y cũng sẽ dần dần trở nên giống Lý Tiệm Hồng sao?

"Đã gặp qua phụ thân ngươi chưa?" Đoạn Lĩnh mặc dù biết Mục Khoáng Đạt sẽ không đem nhiều ít bí mật nói cho Mục Khánh, thế nhưng vẫn hy vọng hỏi được chút manh mối từ miệng đối phương.

"Người đã tiến cung rồi." Mục Khánh thần thần bí bí nói, "Vương Sơn, nói cho ngươi biết một bí mật, tiểu cô mang thai. Ta sắp có thêm đệ đệ."

Đoạn Lĩnh bất chợt cả kinh, hỏi lại: "Đệ đệ?"

"Biểu đệ." Mục Khánh nói, "Là Bệ hạ lúc sinh tiền lưu lại."

Người nói vô tâm người nghe có ý, Đoạn Lĩnh suýt nữa còn tưởng Mục Khánh đã biết chuyện 'phụ thân' cùng 'cô mẫu' tư thông. Thế nhưng nếu Mục Khoáng Đạt đã không phải thân phụ của Mục Khánh, chuyện này cũng đã là chuyện nhà người khác, không xem như cái gì. Chỉ là hiện tại Mục Khánh vẫn chưa hay biết … ngẫm lại quả nhiên vẫn là một quyển sổ nợ rối mù.

"Làm sao ngươi biết là đệ đệ?" Đoạn Lĩnh nói, "Vạn nhất là một tiểu công chúa đâu?"

"Ta đoán là đệ đệ." Mục Khánh thuận miệng nói.

Đoạn Lĩnh gật đầu, hỏi: "Gần nhất trong phủ có ai thường lui tới sao?"

"Không có." Mục Khánh nói, "Từ đêm trừ tịch liền không thấy khách nhân nào nữa, Vương Sơn, đôi khi ta cũng có chút sợ."

"Sợ cái gì?" Đoạn Lĩnh thuận miệng nói.

Mục Khánh thở dài, nói: "Từ đầu năm nay, Bệ hạ dường như rất không thích gặp phụ thân."

Đoạn Lĩnh khẽ rùng mình, quả nhiên là vẫn cảm giác được, Mục Khánh trước nay hời hợt, hơn nữa vẫn còn tâm tính thiếu niên, thế nhưng cũng không có nghĩa cái gì hắn cũng không biết, dù sao hắn không phải người ngu. Thái độ của triều đình, trải qua sử quán nghị luận, hơn nữa thêm vào cái nhìn của các đại thần

với Mục gia… hắn trước sau gì cũng sẽ phát hiện.

"Không đâu." Đoạn Lĩnh an ủi, "Ngươi nghĩ nhiều rồi."

Mục Khánh lại nói: "Thương Lưu Quân cũng không biết đã đi đâu. Ngươi trở về không phải cũng vì chuyện này sao?"

"Không phải." Đoạn Lĩnh đáp.

Mục Khánh nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh, ánh mắt mang theo một tia khẩn cầu bản thân cũng không phát giác được, nói: "Vương Sơn, có phải nhà chúng ta có phiên toái không?"

"Không có." Đoạn Lĩnh nhíu mày, nói: "Sao ngươi lại nghĩ thế?"

"Ba tháng trước, ta nghe các sư huynh trong sử quán nói nhà chúng ta sắp xong rồi." Mục Khánh nói, "Ngươi ngoại phóng đến Hà Bắc, Hoàng Kiên tuần thuế, Giang Châu đã không còn ai là người một nhà nữa."

"Ta không phải đã trở về rồi sao?" Đoạn Lĩnh nói, "Hoàng sư huynh hẳn là cũng sắp về đến."

"Thế nhưng nếu Bệ hạ không vừa mất Mục gia," Mục Khánh lại nói, "Tiểu cô vì sao còn có thể mang thai? Trước đây bọn họ nói bệ hạ vẫn luôn… không có con nối dòng, hẳn là không thể sinh được."

Đoạn Lĩnh nhất thời chấn động, trái tim đập loạn gần như sắp không thở nổi.

Mục Khánh vẫn rất thông minh, sau khi hỏi xong những lời này thần sắc liền ảm đạm, không nói thêm gì nữa.

"Chuyện nàng mang thai còn có ai biết?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Mục Khánh lắc đầu, đáp: "Chỉ có thái y và phụ thân biết, người bảo ta không được nói cho ai nữa."

Lý Diễn Thu đã sớm biết, chuyện gì cũng không giấu được y.

Chỉ là hài tử trong bụng Mục Cẩm Chi rốt cuộc là của ai? Đoạn Lĩnh cũng không dám đoán bừa.

"Ngươi sẽ không sao cả." Đoạn Lĩnh an ủi.

“May là ngươi đã trở về.” Mục Khánh khôi phục nụ cười.

Xem ra trong nửa năm này, tình huống của Mục gia quả thực đã phi thường nghiêm trọng, Mục Khoáng Đạt phải cụp đuôi đối đãi, mà toàn bộ triều đình đều đang chờ xem gia tộc này ngã xuống. Mục gia ở Đại Trần đã làm mưa làm gió gần được hai mươi năm, khí số phải tẫn.

Lại không ngờ đến tận thời khắc cuối cùng, Mục Khoáng Đạt vẫn có thể tung ra một chiêu xoay chuyển thế cục, chẳng trách đám người Tô Phiệt lại khẩn trương như vậy.

Đoạn Lĩnh lại an ủi vài câu, đột nhiên cảm giác được cái gì, vừa ngẩng đầu liền thấy một nam tử hắc y che mặt đang đứng gnoài cửa nhìn hai người bọn họ.

Người nọ không biết đã đến bao lâu, lại lặng yên ở đấy từ lúc nào, chỉ là khi hắn nhìn Mục Khánh, ánh mắt dưới khăn che mặt hơi híp lại, hẳn là đang mỉm cười.

“Thương Lưu Quân!” Mục Khánh kinh hô, lập tức xông lên phía trước nhào lên người đối phương.

Mục Khánh so với Thương Lưu Quân thì thấp hơn rất nhiều, nhảy lên một cái liền cưỡi trên lưng hắn, cao hứng hét to.

“Đã trở về?” Đoạn Lĩnh hỏi.

Thương Lưu Quân gật đầu, cởi ra hầu bao bên thân, lại kéo Mục Khánh xuống ôm ngang bước vào hành lang, nói: “Ta mang cho ngươi vài món đồ chơi thú vị.”

Mục Khánh đột ngột kéo khăn che mặt của Thương Lưu Quân xuống, cười ha hả, Thương Lưu Quân đỏ mặt hớt hải nói: “Đừng làm rộn! Đừng làm rộn.”

Thương Lưu Quân vươn tay đoạt lại, Mục Khánh liền ôm ngang hắn, nói: “Ngươi đã đi đâu vậy! Thế nào không chịu viết thư về!”

“Chữ của ta xấu.” Thương Lưu Quân nói, “Đã nhờ Vương thiếu gia nhắn lời cho ngươi, y chưa nói sao?”

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, Mục Khánh hoài nghi nhìn Đoạn Lĩnh, cư nhiên dám gạt hắn, bất quá nếu người đã trở về cũng không có gì đáng tranh cãi.

Thương Lưu Quân lần nữa cột khăn che mặt lên, thừa dịp một chốc như vậy, Đoạn Lĩnh lại thoáng nhìn qua gương mặt của người nọ, quả nhiên ngũ quan có vài phần tương tự với Mục Khánh, nhất là lúc nở nụ cười, thần thái trong ánh mắt kia hoàn toàn là từ một khuôn đúc ra. Chỉ là hình xăm bạch hổ trên mặt quá nổi bậc, khi vừa nhìn qua sẽ không có người chú ý đến những chi tiết nọ.

Đoạn Lĩnh nhớ Thương Lưu Quân từng nói, năm đó hắn cũng mai danh ẩn tích bái nhập Bạch Hổ Đường. Hình xăm trên mặt, quanh năm che khăn chính là bởi vì không muốn bị người nhận ra.

Thương Lưu Quân khi còn thiếu niên hẳn là cũng dễ nhìn như Mục Khánh bây giờ.

"Phí tiên sinh đâu?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Còn ở tại môn phòng[2]." Thương Lưu Quân hỏi lại, "Còn Vũ Độc đi?"

"Bị thương, vẫn đang nằm trên giường nghỉ ngơi." Đoạn Lĩnh đáp, lại nói: "Ta đi xem Phí tiên sinh."

Thương Lưu Quân gật đầu, Đoạn Lĩnh liền đứng dậy đi tiếp đãi Phí Hoành Đức, lúc rời đi còn nghe được đối thoại của Thương Lưu Quân và Mục Khánh phía sau lưng.

"Ngươi trở về từ đâu?" Mục Khánh lại hỏi, "Đã đi những nơi nào?"

"Chuyện này chậm rãi nói." Thương Lưu Quân nói, "Lần này ta trở về liền không đi nữa."

"Thật chứ?" Mục Khánh nói, "Ngươi nói phải giữ lời, chỗ nào cũng không cho đi nữa…"

"Nhất định nhất định…"

Đoạn Lĩnh nghe những lời này lại loáng thoáng nhớ về mùa xuân năm ấy ở Thượng kinh, nước mắt từ trong đáy lòng dũng mãnh trào ra, y đỡ tường đứng một lúc lâu mới nguôi ngoai lại, cũng không tiếp tục đi môn phòng mà trở về xem Vũ Độc.

Vũ Độc đang nằm nghỉ ngơi, nghe thanh âm cũng chỉ hơi mở mắt, dịch người vào trong nhường ra chỗ trống.

Đoạn Lĩnh rướn người ôm hắn, Vũ Độc kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Đoạn Lĩnh nhìn thẳng vào mắt Vũ Độc, lại hôn lên môi người nọ, nói, "Nhớ ngươi, Phí tiên sinh đến rồi, ta đi xem hắn một chút."

"Cùng đi thôi." Vũ Độc đứng dậy, mặc vào áo khoác, hỏi, "Thương Lưu Quân cũng đã trở về?"

Đoạn Lĩnh gật đầu, lần này thực lực Mục phủ đại thăng, Mục Khoáng Đạt đã có vốn liến chu toàn cùng Thái tử. Chỉ là song phương đều không biết, người chân chính đang đợi thời cơ cứ nhiên là Đoạn Lĩnh.

Phí Hoành Đức một đường phong trần mệt mỏi, đang nghỉ ngơi tại môn phòng của Mục phủ, cũng không tiện nói gì cùng Đoạn Lĩnh, chỉ là hàn huyên vài câu về những việc trên đường. Đoạn Lĩnh vì tránh cho Mục Khoáng Đạt nghi ngờ bọn họ thông đồng khẩu cung cũng không mời Phí Hoành Đức vào trong, chỉ ở môn phòng ngồi bồi người uống trà, mãi đến khi Mục Khoáng Đạt trở về.

Đến tận hoàng hôn, Mục Khoáng Đạt biết được Phí Hoành Đức đã đến liền vội vàng thiết yến long trọng chào đón, song phương hàn huyên mấy câu xong, Phí Hoành Đức chủ động mở miệng.

"Suốt mấy năm nay, câu cửa miệng của sư điệt chính là 'Nếu có người có thể kết thúc loạn thế, nhất định là người ở phía nam'." Phí Hoành Đức nói, "Ta đến Liêu, về Nguyên, lại ở tại Tây Lương bôn tẩu nhiều năm, dần dần cũng hiểu được thâm ý của hắn."

Mục Khoáng Đạt than thở: "Không ngờ được chớp mắt đã nhiều năm như vậy. Những lời tiên sinh nói năm đó rốt cục cũng toàn bộ ứng nghiệm, không chút mảy may sai lầm. Chỉ tiếc bổn tướng ánh mắt thiển cận, trong lòng không có hùng tài đại lược, không giống tiên sinh đứng ở nơi cao, nhìn thấy được xa."

"Có lúc, người trong cuộc quả thực vô pháp nhìn thấu." Phí Hoành Đức nói, "Với khả năng của Mục tướng gia, dốc hết sức lo liệu phía nam cũng đã là một chuyện cực kỳ hao tâm tốn sức."

1/ Hành phòng: Sinh hoạt phòng the

2/ Môn phòng: Ở những phủ viện lớn, khu gần cửa sẽ có vài gian phòng dùng cho gia đinh canh cửa nghỉ ngơi, hoặc để khách nhân chờ đợi gia chủ cho mời. Môn phòng cũng phân phòng lớn và trắc thính, phòng lớn trang hoàng đẹp đẽ để khách nhân dùng trà, trắc thính là nơi nghỉ ngơi của hạ nhân.

210. Quyển 4 - Chương 210: Bạch Hổ

Đoạn Lĩnh cùng Mục Khánh ngồi một bên, Thương Lưu Quân và Vũ Độc ngồi sau lưng bọn họ, mọi người đều không nói gì, chỉ an tĩnh nghe Mục Khoáng Đạt và Phí Hoành Đức bàn luận thế cục thiên hạ.

Trong lòng Đoạn Lĩnh dâng lên cảm giác kỳ quái, y biết lúc Phí Hoành Đức ở Liêu quốc thực tế là đứng về phía Gia Luật Tông Chân, bang trợ hắn chu toàn với Hàn Duy Dung. Hiện tại đi tới Giang Châu, cũng không biết lão có cách nghĩ thế nào về Mục Khoáng Đạt đã âm thầm cấu kết với Hàn Duy Dung từ lâu.

Phí Hoành Đức nhất định sẽ tương đối đề phòng Mục Khoáng Đạt, lão có thể bình yên du lãm các nước lại vẫn sống sót đến bây giờ thật sự phi thường không dễ dàng. Phí Hoành Đức biết không ít bí mật nội bộ của các quốc gia, theo suy nghĩ của Đoạn Lĩnh, nếu đổi thành y là Gia Luật Tông Chân, phỏng chừng sẽ không để Phí tiên sinh ly khai Liêu quốc.

Cũng không biết đối phương có đề phòng y hay không... Đoạn Lĩnh một bên nghe Phí Hoành Đức phân tích thế cục trước mắt, trong đầu lại nghĩ đến một chuyện khác —— tựa hồ bắt đầu từ khi vừa tương ngộ, Phí Hoành Đức vẫn chưa từng đề phòng chính mình, tiên sinh không sợ y cuối cùng sẽ giết người diệt khẩu hay sao?

Phí Hoành Đức tựa hồ rất hiểu mỗi người mình giao tiếp, đồng thời cũng dự đoán được bọn họ sẽ làm những việc gì.

"Trong năm năm tới theo lý sẽ không có lần đại chiến nào." Phí Hoành Đức nói, "Theo cách nhìn của Mục tướng gia, đây vẫn là thời điểm rối loạn. Theo suy nghĩ nông cạn của lão phu, trận tinh phong huyết vũ duy trì đã nhiều năm này rốt cục cũng sẽ phải kéo màn."

"Ta cũng muốn nó có thể kết thúc." Mục Khoáng Đạt than thở, "Nhân lực cũng có lúc cạn, chỉ sợ có lòng không có sức."

"Đều sắp kết thúc." Phí Hoành Đức đáp, "Loạn cục nhìn như không có chương pháp gì, kỳ thực lại có dấu vết lộ ra. Kinh tế dân sinh phía nam hiện tại đang thong thả sống lại, Liêu Trần hai nước cũng đã tiến nhập giai đoạn tương đối ổn định. Hiện tại thứ Trần quốc cần chính là thời gian."

Mục Khoáng Đạt trầm ngâm không nói, chậm rãi gật đầu, lúc trước tình huống Đoạn Lĩnh hồi báo với y chính là: Phí Hoành Đức đã đoán được tình huống sơ lược, dù sao lần trước điều binh Nghiệp thành đối phó Lý Diễn Thu đã tạo ra động tĩnh quá lớn, đối với người thông minh mà nói là không thể gạt được.

Nhưng Mục Khoáng Đạt vì tránh miệng lưỡi thế nhân nên cũng không nói rõ với Phí Hoành Đức. Ở trong lòng Mục Khoáng Đạt, tiểu tử Đoạn Lĩnh này đột ngột ra mặt cứu giá nhất định là do Phí Hoành Đức ra chủ ý, đem tính mạng ra đánh cuộc một lần. nói không chừng sau khi nghe tin Lý Diễn Thu băng hà, Phí Hoành Đức lại là người chỉ điểm gã đồ đệ quý hóa này lần nữa trở về tướng phủ tìm nơi nương tựa.

"Như vậy, tiếp theo xin mời tiên sinh dừng chân trong phủ một thời gian." Mục Khoáng Đạt nói, "Đợi sau khi Bệ hạ phát tang lại tiếp tục đưa ra dự định."

Phí Hoành Đức đáp vài câu khách sáo, Đoạn Lĩnh liền dẫn lão đi xem phòng nghỉ, còn Thương Lưu Quân vẫn ở lại trong phòng tiếp thu nghi vấn Mục Khoáng Đạt đề ra.

"Trên đường tiên sinh đã nói gì với hắn?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Nên nói đều đã nói." Phí Hoành Đức đáp, "Hiện nay thế cục hung hiểm, ngươi chi bằn nghìn vạn cẩn thận."

Đoạn Lĩnh hạ giọng cực thấp nói: "Còn sống."

Phí Hoành Đức ngẩn ra, tiện đà nghĩ lại nghĩ liền vuốt râu cười, liên tiếp gật đầu, đại thể đoán được kế hoạch của Lý Diễn Thu. Đoạn Lĩnh vốn cũng không muốn nói quá nhiều, thế nhưng y có rất nhiều việc

phải dùng đến Phí Hoành Đức, nếu gạt lão điểm đó, vạn nhất tao ngộ thế cục hung hiểm trái lại càng thêm bất lợi.

"Sau khi mọi người rời đi, Gia Luật bệ hạ đưa tới một phong thư, báo ngày hai mươi tháng tám," Phí Hoành Đức thấp giọng nói, "Sẽ có sứ thần các nước đến Giang Châu phúng viếng. Đến khi đó Liêu quốc, Tây Lương đều sẽ âm thầm hiệp trợ Điện hạ, chỉ không biết người Nguyên rốt cục có đến hay không."

Đoạn Lĩnh gật đầu, chuyện này hẳn là Gia Luật Tông Chân phái người đến hiệp trợ y, vì y làm chứng.

"Đa Tạ tiên sinh." Đoạn Lĩnh nói.

"Thành bại đều ở một lần này." Phí Hoành Đức hướng về Đoạn Lĩnh hành lễ, Đoạn Lĩnh cũng nhanh chóng đáp lễ lại.

–

Đến tận canh ba Thương Lưu Quân mới rời khỏi thư phòng của Mục Khoáng Đạt, chỉ trầm mặc một chốc liền điềm nhiên như thường đi tìm Mục Khánh. Mục Khoáng Đạt lại cho gọi quản gia, căn dặn những việc cần thiết trong yến hội Trung thu.

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, cái cửa ải này của Thương Lưu Quân hẳn là cũng đã qua, khi trở về phòng ngủ lại nhịn không được nhớ về Lý Diễn Thu.

Đến canh ba ngoài cửa sổ lại vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng, Vũ Độc mở cửa, chỉ thấy bên ngoài Trịnh Ngạn đang mặc một thân hắc y.

Đoạn Lĩnh lập tức làm một thủ thế 'suỵt' ra hiệu không cần nói, Trịnh Ngạn chỉ chỉ ra ngoài ý bảo bọn họ theo mình, Vũ Độc liền ôm ngang Đoạn Lĩnh nhảy khỏi cửa sổ.

Đêm thu Giang Châu trăng tròn vành vạnh, tiết trung thu trời trong oánh bạc. Vũ Độc vượt nóc băng tường nhảy vào viện tử Lý Diễn Thu đang ẩn cư, lúc chân vừa chạm đất đã thấy Lý Diễn Thu khoác áo bào trắng đang ngồi giữa sân uống trà ăn quế hoa cao, nhàn nhã ngắm trăng.

Đoạn Lĩnh nói: "Còn tưởng đã có chuyện gì."

"Không có chuyện gì." Lý Diễn Thu đáp, "Chỉ là nhớ con. Ngồi đi, đã ăn cơm tối chưa?"

Đoạn Lĩnh ngồi vào đối diện Lý Diễn Thu, Lý Diễn Thu đưa một khối quế hoa cao qua cho y. Đoạn Lĩnh vừa uống trà vừa ăn điểm tâm, lại chậm rãi đem những việc đã trải qua kể lại cho Lý Diễn Thu, Lý Diễn Thu chỉ yên lặng nghe không nói thêm gì.

“Đêm trung thu, con đoán y muốn ám chỉ thân phận của Thái Diêm trước mặt mọi người..” Đoạn Lĩnh nói.

“Con nghĩ đêm đó có nên tự mình đứng ra chỉ chứng?” Lý Diễn Thu nói, “Cứ nói là mưu kế của ta.”

“Không.” Đoạn Lĩnh lập tức nói, “Đây không phải thời điểm thích đáng, còn còn chưa tìm được chứng cứ cấu kết của Mục Khoáng Đạt và Hàn Tân.”

“Quá mạo hiểm liễu.” Lý Diễn Thu đáp, “Con làm sao tìm được?”

Đoạn Lĩnh còn nhớ lúc ở Tây Xuyên từng nhìn thấy trong thư các của tướng phủ có không ít giá sách để tấu chương, nơi đó hơn phân nửa cũng có một ít ám cách gì đó, bên trong ám cách hẳn sẽ có thư từ lui tới cùng vài loại danh sách, cũng giống như chỗ Biên Lệnh Bạch giấu chứng cứ.

Thời điểm tốt nhất để ra tay chính là đêm Trung thu, bởi vì đêm đó tất cả tinh lực của Mục Khoáng Đạt nhất định đều tập trung trên người Thái Diêm, sẽ không ngờ đến Đoạn Lĩnh cư nhiên tự mình rời yến tịch đi trộm đồ.

Đoạn Lĩnh nói cho Lý Diễn Thu kế hoạch của mình, Lý Diễn Thu trầm mặc một lát, lúc này trên tường rao phát ra tiếng vang, Đoạn Lĩnh và Vũ Độc lập tức cảnh giác đề phòng.

Lang Tuấn Hiệp bay người qua tường vây đáp xuống, lùi lại nửa bước, quỳ một gối hướng về phía Lý Diễn Thu và Đoạn Lĩnh hành lễ.

“Miễn lễ.” Lý Diễn Thu phân phó, lại tiếp tục thảo luận cùng Đoạn Lĩnh.

“Con không nhìn thấy thiệp mời.” Đoạn Lĩnh nói, “Hẳn là y giấu con an bày việc này, cũng không cho con biết bất luận chi tiết gì.”

“Một chiêu này y đã chuẩn bị từ sớm.” Lý Diễn Thu nói, “Nhưng vô luận thế nào, qua đêm Trung thu cũng chỉ còn bảy ngày là đến hai mươi[1], Mục Khoáng Đạt đến tột cùng dự định xé chuyện này thế nào, lại làm thế nào thu thập cục diện thật ra là một vấn đề lớn…”

Đoạn Lĩnh không nhịn được nhìn Lang Tuấn Hiệp, phỏng đoán y vì sao lại chọn lúc này đến đây, thế nhưng Lý Diễn Thu cũng không đề cập đến, hơn nữa lời còn chưa dứt lại có một người phi thân qua tường vây xuất hiện trong viện, chính là Thương Lưu Quân.

Thương Lưu Quân vừa đến mọi người đều yên tĩnh, Đoạn Lĩnh kinh ngạc thốt ên: “Thương Lưu Quân?!”

Thương Lưu Quân lập tức quỳ xuống, Lý Diễn Thu lại nhìn về phía Đoạn Lĩnh, nói: “Ta gọi Trịnh Ngạn thông tri hắn đến. Thương Lưu Quân, ngươi có biết tội của mình không?”

"Thần biết tội." Thương Lưu Quân khẩn trương cúi đầu.

"Nhân có Thái tử vì ngươi cầu tình." Lý Diễn Thu nói, "Như vậy tội chết khả miễn tội sống khó tha. Đợi chuyện này xong trẫm sẽ tính toán lại với ngươi."

Thương Lưu Quân nhất thời như trút được gánh nặng, run giọng nói: "Tạ ơn bệ hạ không giết."

"Mặt khác." Lý Diễn Thu nói, "Chuyện của ngươi Thái tử đều đã nói cho trẫm, thời gian tới phải làm thế nào vẫn là xem biểu hiện của ngươi."

"Thần định trung tâm bất nhị!" Thương Lưu Quân mạnh mẽ cúi rạp người, cái trán đập mạnh xuống đất, "Bảo hộ bệ hạ chu toàn!"

"Ngươi không cần bảo hộ trẫm." Lý Diễn Thu phất tay, "Chính là Thái tử, Nhược Nhi đã giúp ngươi cầu tình, trách nhiệm này tự nhiên để Thái tử gánh chịu thay ngươi."

"Đứng lên đi." Đoạn Lĩnh an ủi.

"Về sau, mệnh lệnh của Vũ Độc chính là mệnh lệnh của trẫm." Lý Diễn Thu nói, "Cũng là mệnh lệnh của Tiên đế, tung tích của Trấn Sơn Hà hiện tại vẫn chưa được làm rõ, trong tay Vũ Độc không có kiếm lại hơn hẳn có kiếm, hắn đại biểu Tiên đế thủ hộ sự an toàn của Thái tử. Tạm thời sẽ do hắn cầm đầu các ngươi."

Vũ Độc ngẩn ra, nhìn về phía ba gã thích khách còn lại.

Nếu là bình thường, có lẽ bọn họ sẽ có do dự, thế nhưng đêm nay ở trước mặt Lý Diễn Thu, bọn họ chỉ có thể nhất tề khom người hô 'Dạ'.

Suy nghĩ của Đoạn Lĩnh xoay chuyển đến, Hoàng thất có tín vật Hoàng thất, giang hồ cũng có tín vật giang hồ. Trên thực tế, người chân chính nắm giữ Trấn Sơn Hà cũng sẽ là một trong tứ đại thích khách, bất quá đêm nay thứ Lý Diễn Thu muốn hẳn là thái độ thuần phục của mọi người.

Thần phục Đoạn Lĩnh hẳn là không có gì dị nghị, thế nhưng thuần phục Vũ Độc, trong lòng bọn họ ít nhiều đều có chút không cam. Chỉ là thời kỳ phi thường phải có người đứng ra, vị trí này quả thực chỉ có Vũ Độc là có thể đảm nhiệm được.

"Như vậy." Lý Diễn Thu nói, "Đêm Trung thu, chỉ cần con nắm được bằng chứng vãng lại giữa Mục Khoáng Đạt và Hàn Tân, Trịnh Ngạn liền thông tri Tạ Hựu, bảo hắn giới nghiêm toàn thành Giang Châu. Vũ Độc dẫn đầu thích sát Hàn Tân, kết liễu hậu họa, giam cầm Mục Khoáng Đạt. Về phần Thái tử giả liền do trẫm và Nhược Nhi tự mình đi thu thập."

Mọi người gật đầu tỏ ý đã rõ.

Lý Diễn Thu lại nói với Đoạn Lĩnh: "Nếu lấy không được chứng cứ cũng không cần quá miễn cưỡng, thúc tự có biện pháp."

Đoạn Lĩnh gật đầu, suy nghĩ một chút lại hướng về phía Lang Tuấn Hiệp, Trịnh Ngạn, Thương Lưu Quân nói: "Hôm đó, trước khi yến hội cử hành mọi người còn phải gặp mặt một lần, thống nhất hành động."

Mọi người đều tự tản đi vào màn đêm, Vũ Độc như trước mang theo Đoạn Lĩnh, men theo đường nhỏ quay về Mục phủ.

"Hiện tại ngươi đã thành thủ lĩnh Bạch Hổ Đường rồi." Đoạn Lĩnh nắm tay Vũ Độc, có chút cười cợt nói.

"Bọn họ không phục ta." Vũ Độc đáp, nhìn phòng ốc ven đường, một tay ôm eo Đoan Lĩnh, nói: "Đến đây."

Hai người nhảy lên đầu tường rồi lại phi thân lên nóc nhà, nằm dài trên mái ngói phơi ánh trăng. Minh nguyệt chiếu nhân gian, ngân quang trải đều mặt đất, Vũ Độc sóng vai nằm xuống cùng Đoạn Lĩnh.

"Dần dần sẽ tốt hơn." Đoạn Lĩnh nói, "Đợi qua ải này, bọn họ có phục hay không cũng không sao, ta đoán bọn họ hơn phân nửa đều không muốn lưu lại tại Giang Châu."

Chuyện đến bước này, Thương Lưu Quân hẳn là sẽ mang theo Mục Khánh đi xa tha hương, Trịnh Ngạn nói không chừng cũng sẽ quay về Hoài Âm, về phần Lang Tuấn Hiệp…

Đoạn Lĩnh có cảm giác rằng, đến cuối cùng bên cạnh mình cũng sẽ chỉ còn lại mỗi Vũ Độc. Có lúc, duyên phận cũng giống như minh nguyệt giữa trời, soi chiếu đại giang nam bắc, soi đến mỗi ngóc ngách thế gian, không nơi nào là không có mặt. Mà người khác lại giống như áng mây, sinh sinh diệt diệt, lúc thì tụ tập khi lại tán đi, chẳng biết phiêu đến phương nào.

Ngày mai, Mục phủ giăng đèn kết hoa, Đoạn Lĩnh lại không bước chân ra khỏi nhà, càng tránh không ở cùng quá lâu với Phí Hoành Đức miễn cho Mục Khoáng Đạt nảy sinh nghi ngờ. Quản gia tự mình đến báo cho Đoạn Lĩnh cũng được bố trí chỗ ngồi trong yến hội, đợi đến khi đêm xuống mời y cùng đến bồi Thái Tử, tọa vị ở phía tay phải của Mục Khoáng Đạt.

1/ Ở TQ người ta thường đón Trung thu vào mười ba hoặc mười bốn.

211. Quyển 4 - Chương 211: Vừa Kịp

Thực đơn yến tiệc tối nay được dâng lên, Đoạn Lĩnh nhìn qua một lần cảm thấy không có gì dị nghị liền ký tên, trong lòng lại thầm nghĩ, 'Đêm nay lại có ai rảnh rỗi dùng bữa? Đấu đá với nhau còn không kịp.'

"Ngủ đi." Đêm đó Vũ Độc nói, "Đi ngủ sớm một chút, tối mai còn phải dự yến."

Đoạn Lĩnh biết ý tứ của Vũ Độc chính là, nhân lúc đêm tối còn phải tìm cơ hội đi tìm chứng cứ, liền cùng hắn sớm vào giấc ngủ, thẳng đến chính ngọ hôm sau mới thức dậy. Hôm nay Giang Châu mặc dù vẫn đang vì Lý Diễn Thu thụ tang, thế nhưng trong triều cũng tùy theo lệ cũ thả bá quan nghỉ một ngày.

Mục Khánh lôi kéo Đoạn Lĩnh bồi mình chơi xúc cúc, hai người chơi đến quá ngọ một chút, trên lưng Đoạn Lĩnh ướt đẫm mồ hôi mới vờ như chợt nhớ một chuyện, hỏi Mục Khánh: "Những bức thư gửi đến hồi Trung thu năm ngoái không biết đã để ở đâu?"

"Đều được cất trong thư các rồi." Mục Khánh nói, "Ngươi muốn tìm?"

"Ta thật ra muốn tìm một phong thư." Đoạn Lĩnh nói, "Là do Vũ Độc mang về từ Đồng Quan, đích thân giao cho Mục tướng gia…"

"Là mật thư sao?" Mục Khánh đáp, "Nếu là mật thư đều sẽ giao cho Trương Sính tiên sinh thu giữ."

"Có mang đến Giang Châu sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Hẳn là phải có đi." Mục Khánh đáp, "Lúc dọn nhà ta thấy bọn họ có khiêng mấy cái rương lớn đi vào. Ngươi tìm mật thư làm gì?"

"Không có gì." Đoạn Lĩnh ra vẻ như bất chợt nghĩ đến, nói: "Chỉ là chợt nhớ ở Đồng Quan còn có chút tài vật, nên muốn xem lại cho rõ, phái người đưa về."

"Thư các rất bừa bộn." Mục Khánh nói, "Nếu chỉ là quyển trục ghi lại các bản án cũ, hơn phân nửa là tìm không được. Đợi hôm nay bận rộn xong ta liền cùng ngươi tìm."

Đoạn Lĩnh xua tay, nói: "Đừng nói cho Tướng gia, chút vàng này ta là định tự mình mang ra dùng."

Mục Khánh gật đầu, không lâu sao đã có tôi tớ đến thông tri lưỡng vị thiếu gia chuẩn bị nhập tọa, Đoạn Lĩnh liền lấy cớ đi vào hoa viên dạo một vòng.

Trong hoa viên, hàng loạt án kỷ được xếp thành hàng, chủ vị để trống là dành cho Đế quân ngồi, cái án ngay tiếp theo ở phía bên trái hẳn là vị trí của Thái Diêm, phía sau Thái Diêm chính là vị trio Lang Tuấn Hiệp.

Án kỷ đầu dãy bên phải có bày một tấm bảng gỗ khắc chữ "Tạ", sau đó lần lượt chính là "Tô", "Hàn", "Trình"… đều là họ của các quan viên, bên trái lại là chỗ ngồi của đám người Mục Khoáng Đạt, Hoàng Kiên, Đoạn Lĩnh, Mục Khánh.

Nhóm người Thái Diêm vẫn chưa đến, y phục của Đoạn Lĩnh đã thấm mồ hôi, y liền ngồi xuống hóng gió, hạ nhân nhanh chóng dâng trà lên, một lát sau Vũ Độc cũng đi tới, ngồi hẳn sau lưng Đoạn Lĩnh..

"Ngươi đến chỗ của Mục tướng gia thôi." Đoạn Lĩnh thấp giọng nói.

Dù sao trên danh nghĩa, y với Vũ Độc một là Thái Thú một là Giáo Úy, quan cấp tương đương, mà xem vị trí Mục Khoáng Đạt an bày như vậy, hẳn là cũng muốn Đoạn Lĩnh lộ diện trước mặt mọi người.

Đoạn Lĩnh thân là Thái Thú Nghiệp thành, sau khi trở về không đến lễ bộ báo danh trái lại còn trực tiếp xuất hiện trong Mục phủ, đâu quả thực không hợp quy củ. Thế nhưng nếu Mục Khoáng Đạt đã an bày như vậy, hẳn là có biện pháp giải vây, Đoạn Lĩnh cũng không cần quá lo lắng.

Chỉ là vị trí đối diện y chính là Hàn Tân, Đoạn Lĩnh cho đến bây giờ vẫn chưa gặp qua người này, chẳng bằng nhân cơ hội nhìn kỹ một chút.

Quản gia rảo bước đến bên cạnh Vũ Độc thấp giọng nói một câu, tựa hồ Mục Khoáng Đạt có việc gì cần phân phó, Vũ Độc liền đứng dậy đi gặp Mục Khoáng Đạt.

Trong hoa viên gió thu rười rượi, mặt trời phủ kim quang khắp ngõ ngách, người trước hết có mặt lại là Trịnh Ngạn, lúc Trịnh Ngạn bước vào, chúng hạ nhân đều khom người hành lễ, cung kính mời nhập tọa. Chỉ là Trịnh Ngạn lại xua tay, ý bảo không cần hầu hạ.

"Không ngờ Trịnh đại nhân lại đến sớm như vậy." Đoạn Lĩnh nói.

"Không ngờ Vương đại nhân lại còn đến sớm hơn." Trịnh Ngạn đáp lời, nhìn nhau cười.

Tuy là yến hội Trung thu do Mục phủ tổ chức, thế nhưng trên thực tế đều án theo cung yến mà làm, chỉ là còn chưa mãn tang Lý Diễn Thu, địa điểm đổi thành Tướng phủ. Trịnh Ngạn đến trước là để kiểm tra nguyên liệu nấu ăn và công tác phòng vệ, nhìn thấy bốn bề vắng lặng hắn liền bước đến ngồi xuống bên cạnh Đoạn Lĩnh.

"Diêu hầu không đến sao?" Đoạn Lĩnh thấp giọng hỏi.

"Đến." Trịnh Ngạn nghiêng đầu nhìn Đoạn Lĩnh, nói, "Ngài ấy ngồi bên cạnh Thái tử."

"Tứ thúc thì sao?" Đoạn Lĩnh hỏi, "Không ai ở lại bảo hộ người?"

"Tối hôm nay tất cả mọi người ở chỗ này." Trịnh Ngạn đáp, "Sẽ không có chuyện gì, có Tử Phong cùng Ngốc Tử bồi ngài ấy, võ công của hai người bọn họ cũng tạm được, không cần phỏ lo lắng.."

Đoạn Lĩnh tâm tư thấp thỏm, lại hỏi: "Người còn nói gì không?"

"Ngài ấy nói sau khi xong việc muốn ngươi sang bên đó cùng ngắm trăng." Trịnh Ngạn thuận miệng nói, tiện thể vỗ nhẹ đầu gối đứng dậy, lại liếc qua một vòng. Lúc lướt qua lối vào hoa viên thì ánh mắt lại nhìn thẳng ra ngoài xa.

"Tới sớm như thế?" Trịnh Ngạn nói.

Lời còn chưa dứt đã thấy Lang Tuấn Hiệp từ bên ngoài đi vào, một thân thanh sắc võ bào càng tôn lên vẻ ngọc thụ lâm phong.

Y dừng bước trước lối vào tựa hồ đang chần chừ, Đoạn Lĩnh lại nói: "Vào đi."

Lang Tuấn Hiệp đi đến, trong hoa viên bốn bề vắng lặng, Lang Tuấn Hiệp trước hết là kiểm tra từng vị trí ngồi, sau đó mới trở về bên cạnh Đoạn Lĩnh. Hạ nhân đã bắt đầu tiến vào thắp đèn lồng, Lang Tuấn Hiệp liền khẽ điều chỉnh phương hướng của ngọn đèn trên đầu thiếu niên, không để cho ánh sáng chiếu thẳng vào mặt y.

"Điện hạ đã xuất cung?" Trịnh Ngạn hỏi.

"Hắn cùng Diêu hầu xuất cung." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Khoảng một nén nhang sẽ đến."

Lúc này lại vang lên một loạt tiếng bước chân, Thương Lưu Quân cùng Vũ Độc đang đi dọc theo hành lang tiến vào, bốn người đứng ở cùng nhau, nhất thời không giang vắng lặng, tràng diện hơi có chút xấu hổ.

Thương Lưu Quân liếc nhìn Trịnh Ngạn lại nhìn Lang Tuấn Hiệp, cuối cùng vẫn là Đoạn Lĩnh mở miệng nói: "Thương Lưu Quân đã trở về, hy vọng mọi người có thể vứt bỏ hiềm khích trước đây. Quá khứ có bao nhiêu ân oán, nhìn trên mặt mũi của ta đều xí xóa hết đi. Đợi khi việc này kết thúc, các ngươi có đánh y cũng không can hệ."

Trịnh Ngạn thật ra là người đầu tiên nở nụ cười, nói: "Ta là loại người trước giờ không mang thù."

"Mục tướng có phân phó gì?" Đoạn Lĩnh xoay người hỏi Vũ Độc.

"Hoàng Kiên có việc sẽ tới chậm một chút, bảo ngươi tự mình tiếp đãi quan khách." Vũ Độc nói, "Dẫn bọn họ nhập tọa."

Đoạn Lĩnh đã hiểu, gật đầu đứng dậy, bốn gã thích khách đi theo phía sau, đứng ở đầu lối vào trong hoa viên.

"Tạ tướng quân đến —— "

Một vầng trăng soi sáng đại địa.

Hôm nay Tạ Hựu chính là mặt quan phục võ bào, hơn nữa còn là người đến sớm nhất, Đoạn Lĩnh thực sự có chút ngoài ý muốn, Tạ Hựu cũng là không ngờ được, cả hai liếc nhìn nhau.

"Tạ tướng quân! Thỉnh!" Đoạn Lĩnh cười nói.

Tạ Hựu nói: "Xem ra ta tới sớm."

"Cũng không sớm." Đoạn Lĩnh nói, "Mời ngài ngồi."

"Cứ đón tiếp những người khác đi." Tạ Hựu nói, "Không cần quản lão già ta làm gì."

"Hàn tướng quân đến —— "

Đoạn Lĩnh hít sâu một hơi, đứng vững, chỉ thấy lại có một nam nhân trung niên dẫn theo ba gã thủ hạ tiến vào. Nam nhân mặc một bộ quan phục võ bàu màu đỏ sậm viền đen đặc hữu của Chinh Bắc quân, vạt áo dùng chỉ kim tuyến thêu đồ án đám mây, cùng với bộ quan phục màu chàm viền đen của Vũ Độc chính là một kiểu, vừa thấy như vậy trong lòng Đoạn Lĩnh không khỏi sinh ra cảm giác thân thiết.

"Các ngươi đều tự mình đi uống rượu thôi." Hàn Tân nói với bọn thủ hạ.

"Hàn tướng quân." Đoạn Lĩnh mỉm cười chào đón.

Sắc trời hôn ám, Hàn Tân nhìn chằm chằm dò xét dung mạo Đoạn Lĩnh: "Ngươi hẳn không phải Mục Khánh."

"Tệ chức Vương Sơn." Đoạn Lĩnh nói.

"Là ngươi a ——" Hàn Tân cười sang sảng, nói: "Anh hùng xuất thiếu niên!"

Hàn Tân vỗ vỗ vai Đoạn Lĩnh, cả hai liền ôn lại chuyện cũ, Đoạn Lĩnh trong nháy mắt cũng sáng tỏ thông suốt —— Năm ngoái khi người Nguyên đánh Nghiệp thành, Đoạn Lĩnh đã viết thư cho Hàn Tân, nhờ hắn suất quân cắt đứt đường lui của người Nguyên. Lúc đó hẳn là Hàn Tân nhìn vào phân lượng minh ước lợi

ích cùng Mục Khoáng Đạt mới đáp ứng nhẹ nhàng như vậy!

"Tạ tướng quân!" Hàn Tân thấy Tạ Hựu liền tiến lên chàohỏi.

Tạ Hựu gật đầu, hướng về Hàn Tân làm một thủ thế 'thỉnh' sau đó lại bắt đầu trò chuyện. Tạ Hựu đánh mắt nhìn Đoạn Lĩnh, ý bảo mình có thể giải quyết, Đoạn Lĩnh có thể rời đi.

Đoạn Lĩnh vừa mới cất bước, Hàn Tân lại phảng phất nhớ ra chuyện gì đó.

"Vương Sơn sao? Tựa hồ đã từng gặp qua ở nơi nào?" Hàn Tân cười nói.

Đoạn Lĩnh hơi dừng bước, không nhịn được khẽ quay đầu nhìn.

"Hàn Tân từng gặp qua mẫu thân ngươi." Lang Tuấn Hiệp đang đi sau lưng Đoạn Lĩnh thấp giọng.

Hai người cũng không nói thêm gì.

"Hắn đã nhận ra ta?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Hẳn là không có." Lang Tuấn Hiệp đáp, "Nếu đã nhận ra không nên phản ứng như vậy."

"Người của nội các đến." Vũ Độc nói.

"Tô đại học sĩ đến —— "

Tô Phiệt vừa thấy Đoạn Lĩnh liền kinh ngạc nói: "Vương Sơn? Ngươi sao lại trở về?"

"Gấp rút hồi kinh." Đoạn Lĩnh cười nói, "Hôm nay vừa đến, không kịp đi lễ bộ báo danh, sáng sớm ngày mai đã phải rời đi."

Tô Phiệt hừ mũi một tiếng rồi không nói gì, đại ý là 'Quả thực vô pháp vô thiên'.

"Thái tử điện hạ đến —— Diêu hầu đến —— "

Tiếng báo danh bên ngoài chưa dứt, trong hoa viên đã nghe được tiếng Thái Diêm trò chuyện cùng Diêu Phục, thanh âm không ngừng đến gần, Thái Diêm còn đang cười cười nói nói.

"Ánh trăng năm nay cũng tròn hơn năm trước." Thái Diêm nói, "Đều nói nhân có bi hoan ly hợp…"

Diêu Phục cùng Thái Diêm dừng bước lại, Diêu Phục ra hiệu cho Thái Diêm nhìn đằng trước.

Đường nhìn của Thái Diêm vừa chuyển đã nhìn thấy Đoạn Lĩnh trước mặt, đây đó sát na tĩnh mịch.

"Nhân có bi hoan ly hợp, nguyệt có âm tình viên khuyết[1]." Đoạn Lĩnh khẽ mỉm cười nói, "Đều nói mọi việc trên đời không thể toàn vẹn."

Thái Diêm: "…"

Gió mát phất qua mang theo ý thu sơ xác tiêu điều, hai thiếu niên phảng phất đã trở về mùa thu năm ấy ở Thượng kinh.

"Ngươi đã trở về." Thái Diêm nói.

"Tận Nghiệp thành xa xôi, nhận được tin tức Bệ hạ băng hà." Giọng của Đoạn Lĩnh đau mà không thương, đáp: "Khóc một hồi dài, cùng Vũ Độc ngày đêm kiêm trình chạy về Giang Châu phúng viếng. Hôm nay vừa đến."

Phùng Đạc hướng về phía Diêu Phục nói: "Vị này là Vương Sơn đại nhân, chính là thám hoa lang khoa này, Bệ hạ ngự bút bổ nhiệm Thái Thú Hà Bắc."

Diêu Phục cười đến mắt híp lại thành một đường, Đoạn Lĩnh lại nói: "Điện hạ thỉnh, Diêu hầu thỉnh."

Thái Diêm đã từng tưởng tượng qua rất nhiều lần thời khắc gặp lại Đoạn Lĩnh, lại không ngờ rằng sẽ là trong yến hội Trung thu tại phủ đệ của Mục Khoáng Đạt. Trên thực tế, từ sau khi Đoạn Lĩnh ly khai Giang Châu, hắn liền càng sợ hãi người này hơn lúc trước, phảng phất 'Vương Sơn' đã biến thành một cái tên khiến người ta vừa nghe đã sinh lòng hoảng loạn.

Dần dà, hắn bắt đầu trốn tránh rất nhiều chuyện, thậm chí còn âm thầm hy vọng Đoạn Lĩnh sẽ không trở về Giang Châu, dù cho nhận được tin tức y đã xuôi nam, nhưng chỉ cần chưa chính diện gặp mặt hắn cũng sẽ không khẩn trương đến phân thượng này.

Hôm nay vừa đối diện, cả người Thái Diêm đều không được tự nhiên, mỗi một tấc da thịt đều tản ra tín hiệu hoảng loạn.

"Ô Lạc Hầu Mục?" Thái Diêm trầm giọng gọi.

Lang Tuấn Hiệp ly khai đội ngũ, bước đến đứng sau lưng Thái Diêm, Trịnh Ngạn thì đi cùng Diêu hầu.

Đoạn Lĩnh nhìn xuống danh sách, những người cần đến đều đã đến không sai biệt lắm, liền ra hiệu cho người hầu đi gọi Mục Khoáng Đạt. Đã có thể khai yến rồi.

1/ Nhân có bi hoan ly hợp, nguyệt có âm tình viên khuyết: Một câu trong 'Thủy điệu ca đầu' của Tô Thức. Đây là tác phẩm quá nổi tiếng rồi, mình sẽ không trích dẫn ra đây.

212. Quyển 4 - Chương 212: Khai Tịch

Mục Khánh đến trước, chào hỏi mọi người xong liền ngồi vào bên cạnh Đoạn Lĩnh, một lát sau Hoàng Kiên cũng vội vã xuất hiện, nói lời tạ tội với quan khách trong yến hội, người này mới thật sự đúng là cùng ngày vừa đến. Lúc thấy Đoạn Lĩnh, Hoàng Kiên cố sức vỗ vỗ vai y, sau đó cùng ngồi vào vị trí dưới tay Mục Khoáng Đạt.

Cuối cùng, Mục Khoáng Đạt mặt mũi hớn hở cũng đã đến, vừa vào hoa viên đã cười nói: "Tới chậm tới chậm, khiến Điện hạ cùng các vị đại nhân đợi lâu, bổn tướng tự phạt ba chung."

"Lá gan của Mục tướng gia người thế nhưng càng lúc càng lớn." Hàn Tân cười nói, "Để chúng ta chờ còn chưa tính, cư nhiên còn để Điện hạ đợi lâu như vậy?"

Thái Diêm vội vàng khoát tay nói không sao, mọi người lại nở nụ cười, Mục Khoáng Đạt đứng án kỷ liên tục nâng ba chén rượu một hơi cạn sạch rồi mới nhập tọa, nói: "Hôm nay vừa lúc có chút việc, không thể không tốn thời gian an bày một chút. Thứ tội, thứ tội."

"Oa!" Hàn Tân cười hỏi, "An bày cái gì?"

Mục Khoáng Đạt cười cười, đáp: "Đều là việc riêng vụn vặt của ta."

"Trong khoản thời gian này, cũng là vất vả Mục khanh phải gánh vác nhiều việc." Thái Diêm đứng ra mời rượu, mọi người đều lên hùa theo nâng chén kính Mục Khoáng Đạt, Mục Khoáng Đạt lại uống thêm một chén. Bụng rỗng uống rượu khó tránh khỏi váng đầu, nhưng y cũng chỉ hơi sững lại động tác chứ không hề lên tiếng, mà hạ nhân lại lần lượt bước lên tiếp tục châm rượu.

Đoạn Lĩnh quan sát Thái Diêm, phát hiện sắc diện của hắn rõ ràng đã kém đi rất nhiều, không biết là do lúc trước bị chính mình dọa sợ hay là vì gần đây vẫn luôn hao phí tâm thần, hình dung tiều tụy, ngay cả khi mời rượu thoạt nhìn cũng có chút không yên lòng. Đoạn Lĩnh có lúc thực sự hận mình không thể thay Thái Diêm trả lời người khác, lúc nào y cũng cảm giác người kia nói lời không nên nói, sớm muộn cũng sẽ lòi đuôi. Cả đám đại thần như hổ như sói, nếu thật muốn bắt lấy nhược điểm, không quá mấy thời thần đã đủ hắn chịu thiệt cả đời.

Giống nhưng bây giờ, Thái Diêm thân là Thái tử, Trung thu dạ yến, quần thần tốt xấu cũng nên kính rượu cho hắn trước tiên, nào có lý lẽ gì mở đầu liền kính Tể tướng?

Mà mà Phùng Đạc đứng sau Thái Diêm đã nhỏ giọng nhắc nhở vài câu, Thái Diêm lúc này mới ý thức được trình tự bị sai rồi, vội vàng hắn giọng một cái, mở miệng nói: "Thêm một chén nữa."

Vì vậy thị tỳ liền thêm rượu, trên án mỗi người hiện giờ đều đặt hai chén rượu.

"Vừa rồi trên đường đến đây, cô còn cùng Diêu hầu hồi tưởng về Trung thu năm ngoái. Lại trước đó một năm, khi đó Phụ hoàng của cô còn tại, trung thu Thượng kinh, vốn tưởng thế sự vô thường, chí ít người có thể trường cửu."

Tiếng xì xào nhỏ giọng giữa mọi người đều câu tĩnh, ánh trăng lấp lánh kỳ ảo tràn khắp không gian, mọi thanh âm đều tiệm vãng, mùi hoa quế từ xa truyền đến.

"Cũng chính bởi vì nhân có bi hoan ly hợp, nguyệt có âm tình viên khuyết." Thái Diêm nói, "Thế sự tự cổ khó vẹn toàn. Tháng bảy chính là một vết thương mà cả cuộc đời này cô vượt qua vô cùng khổ sở, may có các khanh bồi cùng, cứ như thế mà vượt qua rồi."

Thái Diêm vừa nói chuyện, tay kẹp lên chén rượu: "Có thể chính là thiên mệnh chú định, cô nhất sinh tịch mịch."

Đoạn Lĩnh vừa nghe nói như vậy nhịn không được nhìn về phía Vũ Độc, Vũ Độc chỉ mỉm cười, cũng kẹp chén rượu hướng về phía Đoạn Lĩnh, nhè nhẹ gật đầu.

Thiên ngôn vạn ngữ trong đó cũng không cần biểu hiện, một khắc kia, Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy vô luận mình đã trải qua bao nhiêu mưa gió vẫn sống được hạnh phúc hơn Thái Diêm rất nhiều.

"Ngày này năm sau." Thái Diêm nói, "Duy nguyện thật sự có thể trường cửu, một chén này kính Phụ hoàng, kính Tứ hoàng thúc trên trời có linh."

Thái Diêm đem rượu đổ xuống mặt đất, mọi người cũng nhắm mắt làm theo.

"Điện hạ trên người mang đức độ Nghiêu Thuấn." Tô Phiệt cất cao giọng nói, "Nhất định có thể nâng đỡ Đại Trần, khôi phục thịnh thế."

"Chỉ hy vọng như vậy, đều là nhờ các khanh hỗ trợ ta." Thái Diêm mỉm cười, "Chén thứ hai này, liền kính các khanh."

Mọi người đều tự nâng chén lên uống cạn, Thái Diêm còn nói: "Nhất là vì một nhóm tướng sỹ trấn thủ Bắc cương. Tin chiến thắng năm trước Hà Bắc truyền đến qua rnhiên khiến người nhân tâm đại khoái."

Hàn Tân nói: “Mục tướng gia cuối cùng cũng chịu lộ ra mấy hảo đồ đệ cho mọi người chiêm ngưỡng.”

Mọi người đều nở nụ cười, Thái Diêm lại hướng về Đoạn Lĩnh nói: “Nhìn ở phân thượng các khanh liên tục lập chiến công, lần này tiền trảm hậu tấu vội vàng trở về cô sẽ không trách phạt. Đợi qua hai mươi, khanh cứ như trước đây trở về thay cô cố thủ Hà Bắc.”

Đoạn Lĩnh trong lòng hiểu rõ, Thái Diêm đây là đang cảnh cáo y, lần này trở về đừng gây ra chuyện náo loạn gì, cho đến hôm nay hắn vẫn còn ôm một tia ý niệm cầu hòa cuối cùng trong đầu —— Chỉ cần y quay về Hà Bắc, mọi người liền an tường vô sự.

Đây cơ hồ là người si nói mộng, Đoạn Lĩnh nếu không có chỗ dựa căn bản sẽ không trở về nếu đã trở về liền không có lý gì tiếp nhận điều kiện của Thái Diêm. Loại ám chỉ này quả thực chỉ có thể dùng ấu trĩ để hình dung.

Trong lúc Đoạn Lĩnh còn đang xuất thần thì Hoàng Kiên đã vội vàng vỗ nhẹ vào người Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh chợt tỉnh thấy Thái Diêm còn đang đợi mình trả lời liền đơn giản nói: “Cẩn tuân ý chỉ của Bệ hạ.”

Vốn nên xưng là “Điện hạ”, thế nhưng Đoạn Lĩnh lại nghĩ, nếu đã như vậy cứ việc tâng bốc ngươi một câu, chỉ cần ngươi vui vẻ là được rồi.

Thái Diêm cũng không cần biết lời này là thật hay giả, vừa nghe như vậy liền không kềm chế được mà nở nụ cười, bất đắc dĩ lắc đầu. Mục Khoáng Đạt cũng không chỉnh đúng, chỉ cười cười nói: “Vị Hàn tướng quân này, ngươi còn từng viết thư cho hắn.”

“Mới vừa rồi đã chào hỏi qua.” Hàn Tân nói, “Vũ Độc cùng Vương Sơn ở Hà Bắc liên tiếp giành thắng lợi hai trận chiến thật sự không phải việc dễ dàng gì, bổn tướng quân cũng muốn mời hai người một chén.”

“Tướng tại biên cương, bảo gia vệ quốc.” Tạ Hựu đột nhiên nói, “Chịu quá nhiều kềm chế đúng là không tiện. Bổn tướng quân cũng mời ngươi một chén, nguyện biên cương Đại Trần ta vững như thành đồng vách sắt, tuyệt không tái diễn mối nhục Thượng Tử.”

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc lập tức sửa lại y bào, trịnh trọng đón lấy chén rượu, chú ý đến Thái Diêm còn đang cùng Phùng Đạc thương lượng, đợi nói xong mới nâng chén rượu lên, biểu tình muốn nói lại thôi. Đoạn Lĩnh đoán rằng hắn đã muốn rời yến hồi cung liền nhìn về phía Mục Khoáng Đạt, thầm nghĩ không biết cuối cùng yến tiệc này còn những bố trí gì?

Mục Khoáng Đạt lại nghiêng người phân phó Thương Lưu Quân vài câu, Thương Lưu Quân liền đứng dậy thông tri quản gia. Trái tim của Đoạn Lĩnh không khỏi mãnh liệt nhảy dựng lên.

Mục Khoáng Đạt muốn đối phó Thái Diêm như thế nào đây?

Nhưng mà chỉ sau một khắc Diêu Phục cũng đã mở miệng.

"Vừa rồi Điện hạ có nhắc đến một mình cô độc." Diêu Phục đặt chén rượu xuống, cười ha hả nói, "Bổn hầu lại cảm thấy chuyện không hẳn như vậy. Điện hạ, nhân sinh là thế, thượng thiên dù sao cũng sẽ không để ngài cô độc đơn hành."

"Đúng vậy." Thái Diêm có chút cảm khái nói: "Còn có Ngũ hoàng cô cùng Diêu hầu ở bên ta."

"Không không." Gương mặt Diêu Phục nhuốm men say, hướng về phía mọi người nói, "Trước đó bổn hầu vừa nhận được một tin tức tốt, đang muốn nói cho mọi người, cũng xem như cùng vui một phen."

Đoạn Lĩnh trong lòng khẽ run, thầm đoán được những lời tiếp theo Diêu Phục muốn nói, cấp tốc liếc nhìn về phía Thái Diêm, đợi xem sắc mặt đột biến của hắn. Mọi người cũng không khỏi cảm thấy tò mò nhìn về phía Diêu Phục.

"Diêu hầu chớ thừa nước đục thả câu nữa." Mục Khoáng Đạt nói, "Đây cũng không phải là việc nhỏ."

Lời này của Mục Khoáng Đạt vừa ra, mọi người liền cảnh giác, có chuyện gì là Diêu Phục cùng Mục Khoáng Đạt đều biết nhưng lại không hé răng?

Diêu Phục nói: "Ba ngày trước Thái Hòa cung có tin báo, cát mộng chinh lan[1], Công chúa tự mình chẩn mạch cho Thái hậu, kết quả không thể nghi ngờ."

Tin này vừa nghe mọi người đều kinh hãi, Thái Diêm trong nháy mắt biến sắc, ngay cả Phùng Đạc cũng để lộ thần tình vô thố. Nhưng chỉ thoáng một cái chớp mắt, Thái Diêm lập tức liền thay đổi biểu tình, đạm đạm mỉm cười.

"Thật sự?" Thái Diêm nửa thổn thức, nửa cảm khái, lắc đầu nói: "Không ngờ đến, đúng thật không ngờ đến…"

Tạ Hựu lại hơi nhíu mày nhìn Mục Khoáng Đạt, nhất thời người trong yến hội sắc mặt mỗi người một vẻ, luôn miệng nói lời chúc mừng nhưng rốt cục cũng không biết nên chúc mừng ai mới phải, tràng diện lập tức trở nên hết sức khó xử.

"Chúc mừng."

Tối hậu là do Đoạn Lĩnh mở lời chúc mừng Thái Diêm: "Chỉ không biết là hoàng tử hay hoàng nữ. Bệ hạ đây là sắp có đệ muội rồi."

"Chúc mừng! Chúc mừng!" Mọi người lúc này mới đều mở miệng hùa theo, ngay cả Hàn Tân cũng cực kỳ ngoài ý muốn chỉ đứng đó ôm quyền, thật sự không biết nên chúc mừng Mục Khoáng Đạt hay chúc mừng Thái Diêm mới tốt.

Hướng về phía Thái Diêm chúc mừng, bào thai trong bụng Mục Cẩm Chi cũng không phải của y, vạn nhất sinh ra một Hoàng tử, không phải rõ ràng là đến soán vị sao? Làm trò chúc mừng Mục Khoáng Đạt trước mặt Thái Diêm, lại càng xấu hổ không gì sánh được, chỉ đành hư hư thật thật ôm quyền xem như xong việc.

Đoạn Lĩnh thật ra lại là xem náo nhiệt không chê lớn chuyện, trước sau vẫn nhìn chằm chằm nét mặt Thái Diêm, thưởng thức mà sắc trên đó. Thái Diêm có điểm thâm thần không yên hướng về Mục Khoáng Đạt nói: "Ngay cả cô cũng chưa biết chuyện này đâu."

Mục Khoáng Đạt nói: "Ba ngày trước thần mới biết tin, theo lý là nên đợi dùng hoàng cẩm bố cáo thiên hạ. Chỉ là Diêu hầu giấu không được việc này, chỉ đành để ngài ấy trước hết báo hỷ. Nào nào, nãy giờ vẫn chưa có gì xuống bụng lại uống trước gần năm chén rượu, chúng ta cùng ăn chút thức ăn nóng đã."

Giữa lúc nói chuyện, hạ nhân đã lần lượt dâng lên mấy bát sứ thanh hoa đặt trên án mỗi người, trong bát to đều chứa đầy bảy phần hoành thánh nhân nhiều da mỏng, còn rắc đầy mè đen và đậu phông lên trên, nước canh nổi lên chút váng mỡ li ti, bên dưới đáy bát vừa vặn chính là cải cúc ăn kèm.

Đoạn Lĩnh: "..."

Mục Khoáng Đạt nói: "Điện hạ mời! Các vị mời!"

Thái Diêm mất hồn mất vía nhấp một ít nước lèo, Đoạn Lĩnh kinh ngạc nhìn chén hoành thánh kia rồi lại ngẩng đầu nhìn Lang Tuấn Hiệp. Nhớ tới đêm đó khi y mang theo mình rời khỏi Tầm Dương, bọn họ đã từng ghé lại ăn một chén hoành thánh thật lớn.

Cho dù đã qua rất nhiều năm, Đoạn Lĩnh thủy chung vẫn chưa quên hương vị của chén hoành thánh năm đó, hơn nữa cho dù đã đi khắp chân trời góc biển y cũng chưa từng cảm nhận được vị đạo tương tự.

Trịnh Ngạn nấu nước lèo rất ngon, da hoành thánh mỏng như giấy, thế nhưng chung quy đều thiếu một điểm hương vị. Thiên hạ đệ nhất mỳ nấu nước lèo gần như trong suốt, tôm tươi thịt thắm đều được tuyển chọn tỉ mỉ, chỉ là chung quy vẫn thiếu một chút vị đạo. Chén hoành thánh này chứa đựng quá nhiều hồi ức, phảng phất chỉ trong sát na uống được nó y liền nhớ về ngay tháng ở Đoạn gia, lúc đó y đói đến mức bụng cứ kêu vang, có một tia tịch dương xiên xiên chiếu lên người y, mà trong ngõ hẻm có một thân hình đường viền vĩnh viễn nhìn không rõ đang đứng đợi y.

Người kia trước giờ luôn chỉ có một cái bóng, thế nhưng lại là một ký hiệu trong sinh mệnh của y, người nọ là Lang Tuấn Hiệp cũng là Lý Tiệm Hồng, cũng có thể lại là Vũ Độc.

Đoạn Lĩnh vừa ăn miếng đầu tiên thì cái mũi nháy mắt đã lên men, gần như phải rơi lệ, cùng lúc đó y cũng biết bố trí chân chính của Mục Khoáng Đạt là gì.

Người trong yến hội đều tự đuổi theo tâm tư bản thân, chưa kịp lấy lại tinh thần từ rung động vừa rồi. Bất chợt Mục Khoáng Đạt lên tiếng hỏi: "Không biết Điện hạ cùng các vị đại nhân cảm thấy chén hoành

thánh này hương vị thế nào?"

"Không tệ." Thái Diêm đáp, "Nước lèo rất ngon."

Thái Diêm chỉ là uống hai hớp canh, ăn một viên hoành thánh liền không động đến cái bát nọ. Diêu Phục nói: "Tay nghề này đã sắp vượt qua trù nghệ của Trịnh Ngạn."

Một lời vừa ra mọi người đều nở nụ cười, Hàn Tân lại nói: "Khẩu khí của Diêu hầu thật sự quá lớn, cư nhiên chỉ là 'sắp vượt qua' mà thôi."

Diêu Phục cũng là một người trời sinh đã biết thưởng thức, nói: "Nếu bàn về nguyên liệu tinh xảo, gia vị hòa hợp, thịt, cá, tôm, nước gừng, cải cúc, cùng hoa sinh hạt mè… cùng với sự điều phối trong nước lèo xương cá, quả thực có chút thua kém trụ nghệ của Trịnh Ngạn. Nhưng nếu luận về độ lửa, thời điểm cho nguyên liệu vào nồi và thủ pháp cán da, băm nhân liền có thể thấy được trình độ cả đời của đầu bếp thấm nhuần trong đó."

"Có lúc, người sống cả đời chỉ vì làm một chuyện." Đoạn Lĩnh đáp, "Thánh nhân có nói 'Trị đại quốc như nấu món ăn nhỏ', có người chưng cá cả đời, có người trị quốc cả đời cũng là như vậy. Mà tẫn hết cả đời chỉ vì mấu một chén hoành thánh, trên đời hẳn cũng có người như vậy."

Mọi người nghe nói như thế đều gật đầu, tuy rằng đạo lý Đoạn Lĩnh nói ra là dễ hiểu nhất, mọi người đang ngồi ở đây đều rõ ràng, thế nhưng nhắc lại những lời này vĩnh viễn đều sẽ không có người cảm thấy phiền chán. Văn chương đại đạo, nhắc một lần… hai lần… ba lần… trong lòng vẫn là kính phục.

"Vì vậy nếu bàn về tạo nghệ trù phòng." Diêu Phục nói, "Trịnh Ngạn vẫn còn thua xa."

Diêu Phục khi nói lời này có hơi chút nghiêng đầu, Trịnh Ngạn liền gật đầu thụ giáo.

1/ Cát mộng chinh lan: Nghĩa là mộng thấy điềm lành. Theo truyền thuyết nếu người phụ nữ mộng thấy điềm lành là đã thụ thai, hơn nữa thai nhi còn là bậc hơn người, đều là thần tiên chuyển thế.

213. Quyển 4 - Chương 213: Tiền Thất

Thái Diêm chậm rãi uống canh nhưng lại có chút không yên lòng, Mục Khoáng Đạt lại nói: "Nguyên bản hôm nay chuẩn bị cho yến tiệc còn có… một món khác."

"Còn có?" Diêu Phục đã xuất liễu xong, không ngờ Mục Khoáng Đạt còn chuẩn bị khác ở chỗ này, nói,

“Mục tướng gia, ngài đừng tiếp tục trêu chọc mọi người nữa.”

Mục Khoáng Đạt đáp: “Kỳ thực cũng không coi là việc vui gì, chỉ là đã tìm được một vị cố nhân.”

Đoạn Lĩnh nghĩ thầm, rốt cục Mục Khoáng Đạt cũng tung đòn sát thủ.

“Cố nhân?” Thái Diêm trong nháy mắt ý thức được không ổn, hắn cũng không nhìn Mục Khoáng Đạt mà lập tức liếc sang phía Đoạn Lĩnh.

Đoạn Lĩnh lại nghiêng đầu nhỏ giọng nói với Mục Khánh.

“Đợi lát nữa ta và Vũ Độc phải rời khỏi đây một chút.” Đoạn Lĩnh nói.

“Đi đâu?” Mục Khánh hỏi.

Đoạn Lĩnh đáp: “Ta đi bồi Phí tiên sinh uống hai chung, ngươi giúp ta tiếp khách…”

Mục Khánh biết Phí Hoành Đức là từ Nghiệp thành đến đây, sau khi về Giang Châu lại chưa từng trò chuyện cùng Đoạn Lĩnh, mà Đoạn Lĩnh có lẽ là vị tỷ hiềm cũng rất ít ở chung với Phí Hoành Đức. Đêm nay là Trung thu, thế nào cũng phải đến thăm đối phương một chút.

Nhưng vào đúng lúc này, Thương Lưu Quân lại dẫn một lão giả vào hoa viên, Đoạn Lĩnh nhạy bén nhìn qua, người nọ chính là Tiền Thất!

Tiền Thất quả thực còn sống, sau khi được Thương Lưu Quân đưa về Giang Châu vẫn ở tại Mục phủ. Mà những người trong yến hội đều âm thầm đoán được, lão giả này hơn phân nửa có quan hệ đến việc năm đó của Thái tử.

Thương Lưu Quân nói: “Xin mời ngài qua đây.”

“Đi nơi nào? Ngươi nói đưa ta đi gặp đứa trẻ kia mà, y đang ở đâu?” Hai mắt Tiền Thất đã mù, chỉ có thể giơ tay lên sờ soạng.

Sự việc xảy ra quá đột nhiên, Thái Diêm vẫn chưa phản ứng kịp, mà Đoạn Lĩnh chỉ nhìn liếc qua đã biết, lần này chỉ sợ Thái Diêm phải xong đời.

“Điện hạ nhận ra lão già này chăng?” Mục Khoáng Đạt cười nói.

Thái Diêm vừa bị hỏi đến liền tâm hoảng ý loạn, nhớ lại trước kia ở Thượng kinh tựa hồ chưa từng gặp

người này. Một hồi trầm mặc ngắn ngủi, Phùng Đạc cười cười dò xét: "Đây là người quen cũ của Điện hạ sao? Tướng gia tìm được lão ở đâu?"

"Lạc Nhạn thành." Mục Khoáng Đạt đáp, "Về việc năm đó đã trải qua thời gian lâu dài, bổn tướng đã phí thời gian suốt một năm đi tìm khắp các nơi như Thượng kinh, Trung kinh mãi đến khi về đến Lạc Nhạn thành mới gặp được lão."

Lúc này Thái Diêm gặp phải một lựa chọn cực kỳ mạo hiểm —— nên triệt để phủ nhận hay là thẳng thắn xem như có nhận thức? Chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt hắn đã hạ quyết định, giả vờ bừng tỉnh đại ngộ: "Đây không phải năm đó ở Thượng kinh…"

"Công tử là ai?" Tiễn Thất tỉnh tỉnh mê mê hỏi.

"Vị này trước đây ở Tầm Dương," Thương Lưu Quân đứng dậy, đi đến sau lưng Mục Khoáng Đạt ngồi xuống, nói, "Là lão nhân gia bán hoành thánh trước hẻm nhỏ bên cạnh Đoạn gia. Mục tướng gia biết được Điện hạ khi còn nhỏ thích ăn nhất là hoành thánh do lão nấu, liền đặc biệt mời người đến."

Thái Diêm quay đầu nhìn Lang Tuấn Hiệp, cười cười gật đầu: "Quả thực… quả thực như vậy."

"Chén hoành thánh vừa rồi chính là do lão nhân gia nấu." Mục Khoáng Đạt cười nói, "Điện hạ còn nhớ rõ tên của lão chăng?"

Trong nháy mắt cả yến hội vắng vẻ không chút tiếng động, Thái Diêm chỉ đành xấu hổ cười cười, nói: "Năm đó khắp nơi chiến loạn, lưu lạc nhiều năm, đã dần dần không nhớ rõ nữa."

Lang Tuấn Hiệp thủy chung không nói một lời.

"Ta là Thất công đây." Tiễn Thất run rẩy địa nói, "Là Tiền Thất công, Đoạn Lĩnh, con còn nhớ ta không?"

Tiến Thất vươn tay qua nắm lấy tay Thái Diêm, Thái Diêm tràn đầy sợ hãi cùng bất an, miễn cưỡng cười cười: "Thất công, đã lâu không gặp."

Mọi người đều trầm mặc nhìn một màn trước mắt.

"Con biết đêm đó sau khi con đi đã xảy ra chuyện gì sao?" Tiền Thất nói.

"Sau khi rời đi, ta cũng không trở về nữa." Thái Diêm than thở, "Đoạn gia sau này thế nào?"

"Ngay đêm con rời đi đã bị một trận lửa thiêu rụi." Tiễn Thất nói, "Đoạn gia từ trên xuống dưới, tất cả đều chết sạch sẽ."

Đoạn Lĩnh: "…"

Thái Diêm: "…"

Thái Diêm hoàn toàn không dám hỏi thêm, chỉ sợ nói nhiều sai nhiều, thế nhưng nhìn thấy Tiền Thất thở dài hắn chỉ đành tiếp lời: "Do ai?"

"Ta không biết." Tiễn Thất nói, "Mọi người đều nói ngươi là nhi tử của đại quan, đã đi tìm phụ thân ngươi sống qua ngày lành. Cũng có người nói ngươi giận Đoạn gia đánh mắng ngươi mới hạ ngoan thủ, Đoạn gia bốn mươi bảy miệng ăn cứ thế táng thân biển lửa."

"Vì sao?" Đoạn Lĩnh đột nhiên mở miệng hỏi.

Tiền Thất nghe được thanh âm của Đoạn Lĩnh, nhưng Đoạn Lĩnh từ sớm đã vỡ giọng, không còn âm sắc trong trẻo hài đồng như ngày xưa. Đoạn Lĩnh ngoài miệng là hỏi Tiền Thất thế nhưng ánh mắt lại gắt gao dính lên người Lang Tuấn Hiệp. Tất cả mọi người ở đây chỉ có y và Lang Tuấn Hiệp biết, ai là hung thủ diệt cả nhà họ Đoạn.

Ngoại trừ Lang Tuấn Hiệp thì không còn ai khác, y con nhớ rõ trong đêm tuyết đó rõ ràng cảm giác được y phục của Lang Tuấn Hiệp bị hong đến cực kỳ khô ráo, hơn nữa còn có một cổ mùi khét.

"Điện hạ trước khi hồi triều theo họ Đoạn sao?" Đoạn Lĩnh đột nhiên hỏi.

"Mẫu thân ta họ Đoạn." Thái Diêm nói với mọi người, "Năm đó mẫu thân ở phương bắc từ biệt với phụ hoàng, sau khi trở về Tầm Dương thì sinh ra ta. Sau nữa Ô Lạc Hầu Mục đến đón, mang ta về Thượng kinh cùng phụ hoàn hội ngộ."

Mọi người đều gật đầu, Thái Diêm lại nói: "Thất công dọc đường cực khổ, Phùng Đạc, ngươi mau an bày chỗ nghỉ ngơi cho Thất công."

Phùng Đạc hiểu ý, lập tức bước lên kéo Tiền Thất đi, Tiền Thất lại nói: "Đoạn Lĩnh, ngươi còn nhớ năm ấy ngươi trèo tường ra ngoài bị ngã gãy chân, là Thất công nắn lại cho ngươi không?"

"Vẫn nhớ." Thái Diêm kéo tay Tiền Thất, nói, "Sau đó còn phải nằm trên giường thật lâu."

"Đoạn gia không chữa trị cho ngươi, cũng không chịu bốc thuốc." Tiền Thất nói, "Ngươi còn bị nhốt trong sài phòng, ta cũng cho rằng ngươi chống không được. May mà sau đó hài tử Vương Tiểu của gã họ Vương len lén mua bánh nướng đưa vào sài phòng cho ngươi. Cũng là ngươi mệnh lớn, không bị hạ xuống bệnh căn gì…"

"Đúng vậy." Thái Diêm không khỏi sụt sùi nói.

"Nghiệp chướng, đúng là nghiệp chướng." Tiền Thất nói, "Đoạn gia cũng là tạo nghiệt, lại đối xử với một hài nhi như vậy. Mẫu thân ngươi lúc còn sống cùng thường bảo nha hoàn đến mua hoành thánh của ta để ăn…"

"Điện hạ mệt rồi." Phùng Đạc càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, rất sợ Thái Diêm lại nói hớ ra cái gì, lập tức cướp lời, "Tối nay trước hết cứ như vậy, đợi Điện hạ ổn định tâm tình rồi mới chậm rãi ôn chuyện."

"Cô hồi cung trước." Thái Diêm nói, "Các khanh cứ tự nhiên."

Nói xong Thái Diêm lập tức đứng dậy, cũng không nhiều lời, chỉ hướng về phía mọi người gật đầu, Phùng Đạc lập tức cùng Lang Tuấn Hiệp hộ tống Thái Diêm hồi cung, trên án còn dư lại nửa chén hoành thánh đã nguội.

Đoạn Lĩnh cùng Mục Khánh đứng dậy rời chỗ, Mục Khoáng Đạt chỉ nhìn thoáng qua cũng không hỏi nhiều, chỉ cho rằng hai người muốn tự tìm nơi uống rượu. Mà Vũ Độc lại khẽ nghiêng đầu liếc nhìn.

"Đóng cửa hoa viên." Mục Khoáng Đạt nói, "Chư vị đại nhân, bổn tướng còn có việc muốn thương lượng. Vũ Độc, ngươi lưu lại."

Vũ Độc đang định theo Đoạn Lĩnh rời đi, nghe vậy chỉ đành ngồi xuống lần nữa.

"Vũ Độc, việc này ngươi cũng xem như người biết chuyện, ngươi đem toàn bộ quá trình kể lại một lần đi." Mục Khoáng Đạt thở dài, nói, "Cũng coi như cho chư vị đại nhân một cái chân tướng. Năm đó khi Thái tử hồi triều ngươi là người cuối cùng xác định thân phận của hắn, hôm nay phát hiện có mâu thuẫn, cởi chuông vẫn cần người buộc chuông."

Vũ Độc cau mày suy nghĩ hồi lâu, biết Mục Khoáng Đạt đây là không dự định tự mình mở miệng, quả là giảo hoạt đến cực điểm.

"Thừa tướng." Tô Phiệt rốt cục nhịn không được mở miệng nói, "Ngài đây là có ý gì?"

Mục Khoáng Đạt không lên tiếng, cuộc thảo luận này ở mấy năm trước lúc Thái tử vừa hồi triều đã từng phát sinh, hiện tại vẫn là những người năm đó đã có mặt, chỉ là Lý Diễn Thu đã không còn nữa.

"Năm đó khi Ô Lạc Hầu Mục mang Thái tử trở về." Tô Phiệt nói, "Có giấy chứng sinh, có ngọc bội, bằng chứng khi ở Thượng kinh cũng có, theo lý thuyết là thật không giả. Sau khi định án liền không cần năm lần bảy lượt nhắc đến."

"Năm đó là do Bệ hạ sở định." Mục Khoáng Đạt nói, "Ý tứ là không muốn triều đình nghị luận bất an, thế nhưng bổn tướng hiện tại thật sự cảm thấy việc này còn có nội tình. Bệ hạ đã tin tưởng, chỉ là trong mấy năm nay lòng ta vẫn tồn tại nghi vấn, một màn vừa rồi các vị cũng đều nhìn thấy. Nơi này còn có Hàn

tướng quân, Diêu hầu… nếu Tô đại nhân quyết ý tin tưởng, cho rằng chứng cứ năm đó đã vô cùng xác thật thì cũng không sao. Nếu ngài thật sự cảm thấy bổn tướng chỉ là hư không tìm việc, xin mời rời khỏi."

Mục Khoáng Đạt vừa nói như vậy mọi người ngược lại liền không có lời gì phản bác.

Hàn Tân nói: "Không ngại trước hết nghe lời của Vũ Độc."

"Vũ Độc, ngươi nói đi." Tạ Hựu nói, "Năm đó người xác nhận thân phận Thái tử là ngươi, hôm nay muốn lật lại bản án cũng là ngươi. Ngươi có biết tội này phải xử như thế nào sao?"

Vũ Độc trầm ngầm một chốc rồi đáp: "Năm đó, ngoại trừ Ô Lạc Hầu Mục ta là người duy nhất từng gặp qua 'Thái tử', chỉ là sau này nhớ đến đúng là cảm thấy có việc kỳ lạ. Nhưng trước tối nay, Mục tướng gia cũng chưa từng nhắc qua nửa câu việc này với ta."

Vũ Độc giương mắt liếc nhìn Mục Khoáng Đạt, chuyện lật lại bản án tối nay người kia thật sự không thương lượng qua với hắn, đây cũng chính là chỗ cay độc của Mục Khoáng Đạt. Những lời này vốn là vì dựng nên tính chân thật, hơn nữa sự thực vốn là như thế, nếu cả hai thông đồng khẩu cung đem việc nói quá toàn vẹn trái lại khiến người ngoài cảm thấy mọi việc đều đã được an bày tốt.

"Trước không nói đến chuyện năm xưa ta phụng mệnh Triệu Khuê ám sát Thái tử." Vũ Độc chậm rãi nói, "Hãy bắt đầu nói từ mùa thu năm ngoái, khi ta cùng với Vương Sơn đến Thượng Tử có việc…"

–

Đoạn Lĩnh cùng Mục Khánh đi đến viện tử Phí Hoành Đức đang trụ lại, nhìn thấy lão đang một mình ngắm trăng ăn tiệc mừng trung thu. Lúc trước y đã từng giới thiệu Phí Hoành Đức, bất quá ngại vì ở trước mặt Mục Khoáng Đạt nên Đoạn Lĩnh cũng không nói quá nhiều, hiện tại người bên cạnh lại là Mục Khánh: "Vị này chính sư thúc của Trương Sính tiên sinh."

Mục Khánh liền hành lễ tiểu bối vấn an Phí Hoành Đức, Phí Hoành Đức cũng mỉm cười nói: "Ngươi lớn lên có chút giống mẫu thân."

"Tiên sinh từng gặp mẫu thân ta?" Mục Khánh hiếu kỳ hỏi.

"Năm ấy lui tới Tây Xuyên." Phí Hoành Đức nói, "Từng có duyên gặp mặt một lần. Nào, đến đây uống rượu, hai ngươi có lòng."

Đoạn Lĩnh ngồi xuống, suy nghĩ trong hoa viên bên kia hơn phân nửa đang mưu đồ bí mật, liền đánh mắt với Phí Hoành Đức, Phí Hoành Đức gật đầu, rót rượu cho Mục Khánh. Mục Khánh liền uống cạn.

"Phí tiên sinh ở Giang Châu có quen chăng?" Mục Khánh hỏi.

"Ngày thu thiên lạnh, hơi chút phong thấp." Phí Hoành Đức đáp, "Không có gì bất tiện, chỉ là lúc đi đứng gặp ít nhiều khó khăn, còn lại đều rất tốt."

Đoạn Lĩnh giả vờ nhớ ra một chuyện, nói: "Chỗ của vãn bối có dược vật khu hàn, để vãn bối mang đến cho Phí tiên sinh dùng."

Phí Hoành Đức gật đầu, cùng Mục Khánh uống rượu nói chuyện phiếm, Đoạn Lĩnh thành công bứt người rời đi, ra khỏi thiên viện liền vòng qua hành lang hướng về phía thư các tại mặt đông.

214. Quyển 4 - Chương 214: Nghi Vấn

Đêm nay Mục phủ thủ vệ sâm nghiêm, tất cả nhân thủ đều tập trung tại hoa viên đang thết yến, khu vực đình viện phía đông ngay cả một gia đinh cũng không thấy. Gió lùa qua hành lang dài, tiếng phong linh vang lên đinh đinh đang đang nhẹ nhàng, hương hoa quế truyền đến phảng phất như đã cách biệt một đời.

Đoạn Lĩnh đã không có tâm tình thưởng thức mỹ cảnh, chỉ vội vàng chạy dọc qua hành lang, lúc vượt qua khúc quanh còn suýt nữa va vào một người, hóa ra là Lang Tuấn Hiệp.

Hai người vừa vặn chạm vào, Lang Tuấn Hiệp chưa thay quần áo, hiển nhiên là sau khi rời đi cùng Thái Diêm lại vội vàng chạy về. Đoạn Lĩnh theo bản năng lui lại một bước, nếu hiện tại Lang Tuấn Hiệp ra tay giết y, tất cả mọi an bày đều giống như nước chảy về đông.

"Ngươi đến đây làm gì?" Lang Tuấn Hiệp hỏi.

"Tìm vài thứ." Đoạn Lĩnh đáp.

Lang Tuấn Hiệp vẫn chưa hoàn toàn biết được kế hoạch của Đoạn Lĩnh, chỉ trầm mặc nhìn y.

Đoạn Lĩnh hỏi ngược lại: "Vậy sao ngươi lại trở về?"

Lang Tuấn Hiệp đáp: "Thái Diêm ý thức được đã để lộ sơ suất, vừa lên xe ngựa đã thương nghị với Phùng Đạc phái ta trở về, nghĩ cách nghe xem bọn người kia bàn bạc gì sau lưng bọn họ. Vũ Độc còn ở trong hoa viên?"

"Ừ." Đoạn Lĩnh trầm ngâm một lát mới ý thức được đây là cơ hội tốt để truyền tin giả, lại nói: "Như thế này, ta sẽ nói cho ngươi biết khi trở về nên hồi báo thế nào."

"Ừ." Trong mắt Lang Tuấn Hiệp mang theo ý cười quan sát Đoạn Lĩnh.

Hai người đối mặt đứng một chốc, Đoạn Lĩnh chợt nhớ đến Tiền Thất, nhớ đến đêm phong tuyết năm đó, nhớ đến chén hoành thánh nọ, nhớ đến những người của Đoạn gia đã chết…

"Ngươi vì lại giết hết cả nhà họ Đoạn?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ta không có giết cả nhà họ Đoạn, ngươi không phải vẫn còn sống sao? Ngươi có hận bọn họ không?" Lang Tuấn Hiệp không chỉ không trả lời vấn đề mà còn hỏi ngược lại Đoạn Lĩnh.

"Ngươi…"

Nếu đổi thành một người khác hỏi, Đoạn Lĩnh nhất định sẽ nghiêm túc trả lời, thế nhưng nếu người hỏi là Lang Tuấn Hiệp thì… y không muốn trả lời vấn đề này.

"Ta biết ngươi sẽ không hận bọn họ." Lang Tuấn Hiệp nói, "Ngươi từ trước đến nay đều là như vậy, ngay cả ta cũng có thể tha thứ thì làm sao hận những người khác chứ."

"Ta còn chưa tha thứ cho ngươi." Đoạn Lĩnh đáp.

Lang Tuấn Hiệp chỉ lẳng lặng nhìn thiếu niên.

"Ngươi không tha thứ ta, như vậy chứng minh ngươi vẫn nhớ đến ta." Lang Tuấn Hiệp nói, "Đây cũng là chuyện tốt."

Đoạn Lĩnh đáp: "Quên đi, cái gì ta biết cũng là do ngươi dạy, ta nói không lại ngươi."

Một khắc này, trong lòng Đoạn Lĩnh dâng lên một nổi thương tâm kỳ lạ, y thật sự rất mong Lang Tuấn Hiệp có thể ở bên cạnh mình, y đối với người này không có sự khát vọng tràn ngập và mê luyến rừng rực như khi đối mặt với Vũ Độc, mà là một loại ngưỡng mộ vượt hẳn bình thường. Đã từng, chỉ cần y nhìn thấy Lang Tuấn Hiệp liền sẽ cảm thấy an tâm, cảm thấy bản thân không còn cô độc nữa.

Nhưng hết thảy những tín nhiệm kia đều đã tan thành mây khói, hơn nữa còn vĩnh viễn không có khả năng trở về như xưa..

Mãi đến tận thời khắc này Đoạn Lĩnh mới chợt phát hiện, có vài thứ tựa hồ bẩm sinh đã xuất hiện, chính là thiên tính của một người, tỷ như từ nhỏ y đã học được cách thản nhiên tiếp thu rất nhiều chuyện, chỉ là trong lòng y vẫn có một chuyện thủy chung vẫn vô pháp đối mặt, đó chính là người ở trước mắt này.

"Ta chưa từng dạy cho ngươi thứ gì cả." Lang Tuấn Hiệp nói, "Nhìn qua, ngươi cũng không học được từ ta thứ gì."

“Ngươi dạy cho ta cách thản nhiên vô vị.” Đoạn Lĩnh đáp, “Cái gì cũng vô vị, ái hận vô vị, thị phi vô vị, cho dù là hiện tại ngươi cũng luôn trưng ra bộ dạng chẳng sao cả. Ở trong lòng ngươi thật sự không có thứ gì bản thân chân chính quan tâm sao? “

Lang Tuấn Hiệp nói: “Ngươi đến đây không phải vì tìm đồ vật à? Đừng nói dài dòng như vậy, coi chừng làm lỡ thời gian.”

Đoạn Lĩnh nhớ đến nhiệm vụ của mình, thở dài nói: “Ngươi đi nghe lén chuyện của ngươi đi.”

Đoạn Lĩnh lướt ngang qua người Lang Tuấn Hiệp, hướng thẳng về phía thư các của Tướng phủ, Lang Tuấn Hiệp lại xoay người đi theo y, một đường dọc theo hành lang.

“Ngươi không đi nghe xem bọn họ nói gì sao?” Đoạn Lĩnh thấp giọng, cũng không quay đầu lại, đi trước mặt Lang Tuấn Hiệp.

“Không có hứng thú.” Lang Tuấn Hiệp đáp.

“Không cần đi theo ta.” Đoạn Lĩnh nói.

Lang Tuấn Hiệp không trả lời, chỉ là vẫn bám theo sau lưng Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh cũng không kiên trì. Bọn họ đi đến trước thư các liền thấy một đạo ổ khóa thật lớn.

“Tìm cái gì?” Lang Tuấn Hiệp hỏi.

Đoạn Lĩnh không trả lời, chỉ cầm lấy ổ khóa tìm cách giải khai, Lang Tuấn Hiệp choàng tay qua hông y, đạp lên vách tường, hai phi thân tới lầu hai. Bọn họ đứng trên lầu nhìn thoáng về phía tây, chỉ thấy trong hoa viên đèn đóm rực rỡ, bóng người giao thác, bất quá cũng không nghe được thanh âm trò chuyện.

“Bọn họ còn đang thương nghị.” Đoạn Lĩnh nói, “Ta muốn tìm mấy phong thư làm chứng cớ.”

–

“Cuối cùng Thương Lưu Quân mang theo Tiền Thất chạy khỏi Lạc Nhạn thành.” Vũ Độc còn nói, “Mà ta cùng với Vương Sơn lại bảo hộ Liêu đế Gia Luật Tông Chân đào thoát đi từ một cửa thành khác. Thương Lưu Quân quay về Giang Châu, Vương Sơn cùng Bố Nhi Xích Kim ước hẹn trên Tầm Thủy, quyết định ba năm sau mới quyết một trận thắng bại.”

Trong hoa viên, Vũ Độc vân đạm phong khinh kể lại mình và Vũ Độc làm thế nào bắc thượng đi Hắc sơn cốc đốn củi, thế nào gặp được Trương Sính tiện thể tìm ra Tền Thất, chỉ là tự động giấu đi quá trình Đoạn Lĩnh phát hiện Tiền thất đổi thành bọn họ hỏi thăm khắp nơi, từ trong miệng lưu dân tra được manh mối.

Việc này quá mức khiến mọi người khiếp sợ, thậm chí thật lâu sau vẫn chưa có ai kịp phản ứng.

"Như vậy năm đó, vì sao ngươi lại nhận sai người?" Tạ Hựu trầm giọng nói.

"Ta phụng mệnh Triệu Khuê đi ám sát Ô Lạc Hầu Mục, tìm kiếm nơi hạ lạc của Thế tử Bắc Lương Vương" Vũ Độc đáp, "Tại học đường Thượng kinh ta phát hiện một đứa bé, trên người mang theo điểm tâm ngọt của dân tộc Tiên ti do Ô Lạc Hầu Mục đưa tặng. Khi ấy dân tộc Tiên Ti đã vong quốc từ lâu, chỉ có số ít di dân biết cách làm món điểm tâm này, mà Ô Lạc Hầu Mục là một người trong số đó."

"Vì vậy ta đoán chắc rằng đứa bé kia là đối tượng y bảo vệ." Vũ Độc nói, "Liền lập tức xuất thủ thử xem, nào ngờ Ô Lạc Hầu Mục lại không thèm để ý tính mạng của đứa bé kia, cùng ta trao đổi một kiếm. Sau đó mỗi khi nhớ về chuyện này, ta chỉ cho rằng Ô Lạc Hầu Mục quả nhiên trời sinh bạc tình, ngay cả Thế tử cũng có thể hy sinh. Nhưng sau đó ta ngẫm lại mới cảm thấy không đúng, chỗ này dường như có chút mâu thuẫn…"

Mục Khoáng Đạt tiếp lời: "Cũng chính vì lẽ đó ta mới sinh ra ý niệm xác nhận lại. Những lời này của Vũ Độc các vị đại nhân, ngay cả Bệ hạ trước khi băng hà đều đã nghe qua rất nhiều lần. "

Năm đó Vũ Độc quả thực đã đem mỗi một chi tiết trong quá trình ám sát 'Thái tử' lặp đi lặp lại rất nhiều lần, mọi người đều nghe được đến có thể đọc thuộc lòng.

"Cứ như vậy, chúng ta lại trở về vấn đền ban đầu." Tô Phiệt nói, "Nếu người này là giả, như vậy Thái tử chấn chính đang ở đâu?"

Không có ai lên tiếng, Vũ Độc nhìn thoáng qua Diêu Phục, Diêu Phục nheo mắt nhẹ lắc đầu ý bảo hắn cái gì cũng không nên nói, hiện tại không phải thời điểm tốt nhất, không thích hợp cắm thêm vào bất kỳ nội dung gì.

Hàn Tân nói: "Trận Thượng kinh năm đó trong thành thật sự cực kỳ loạn lạc, quân đội vài lần muốn sưu tầm cứu viện cũng không có kết quả, đã không còn cách nào tra được tung tích Thái tử."

Mục Khoáng Đạt nói: "Khả năng chỉ có một —— nếu có thể tìm được người thật, Ô Lạc Hầu Mục cũng sẽ không mạo hiểm thiên đại sơ suất mà tìm một kẻ khác đến để giả mạo."

"Cũng không thể kết luận nhanh như vậy." Tô Phiệt nói, "Chỉ dựa vào lời nói của một lão đầu nhi, làm sao có thể xác định thật giả?"

Mục Khoáng Đạt đáp: "Ở trong lòng ta, vị Điện hạ kia chưa bao giờ là thật, chỉ là năm đó Bệ hạ ban chiếu chỉ cưỡng chế mọi người không được nhắc lại việc này ta mới đè xuống nghi hoặc. Đến nay, lệnh cấm đó cũng coi như vô hiệu…"

Tạ Hựu nói: "Mục tướng gia, lời này của ngài là có ý gì?"

Mục Khoáng Đạt đáp: "Tạ tướng quân, quốc pháp của Đại Trần ta trước giờ đều cho phép tự do ngôn luận, không hề cố kỵ, từ trước đến nay văn nhân nghị chính vẫn chưa có tiền lệ bị định tội nào."

Vũ Độc nói: "Còn có rất nhiều biện pháp, ta cảm thấy chúng ta trước hết nên đoán xem vị Điện hạ này cùng Điện hạ chân chính có quan hệ thế nào, vì sao lại phải cùng Ô Lạc Hầu Mục trở về, vì sao lại biết được những chuyện cũ của Tiên đế. Dù sao căn cứ theo câu chuyện của Ô Lạc Hầu Mục, y có đến gần hai năm không ở bên cạnh Tiên đế mà một mình xuôi nam. Điểm này chư vị đại nhân hiển nhiên cũng đã từng kiểm chứng."

Chuyện Lang Tuấn Hiệp được Lý Tiệm Hồng phái về Tây Xuyên, năm đó khi Triệu Khuê mưu phản thì mọi người đều biết rõ, trôi qua thời gian hai năm, 'Thái tử' vẫn theo bên người Lý Tiệm Hồng, học được Sơn hà kiếm pháp còn biết rõ những chuyện phát sinh trong thời gian đó như lòng bàn tay. Đây đều là những chứng cứ thuyết phục được trưng ra lúc ấy.

Dù sao trên dưới Đại Trần cũng chỉ có ba người biết Sơn Hà kiếm pháp —— Lý Tiệm Hồng, Lý Diễn Thu cùng Vũ Độc. Mà thứ Vũ Độc luyện được cũng không phải là kiếm pháp, là chưởng pháp.

"Sơn Hà kiếm pháp nếu chỉ nhìn rồi học cũng không có ít lợi gì." Lúc này, Diêu Phục chợt mở miệng, "Chỉ biết kiếm pháp không biết tâm pháp chính là cái vỏ rỗng. Mặc kệ vị Điện hạ này là thật là giả, một thân kiếm pháp kia nhất định là do Tiên đế tự mình truyền dạy, bởi vì chỉ có đích thân truyền dạy mới có thể phối hợp tốt với tâm pháp. Nếu hắn đã từng theo Tiên đế học kiếm, đối với ngôn hành, tính nết của Tiên đế có chút hiểu biết cũng không kỳ quái."

Diêu Phục mặc dù không tỏ rõ thái độ, cũng chỉ là nói ra sự nghi ngờ của mình, trong ngôn từ lại mang theo một ít dẫn dắt về thân phận Thái tử, có chút mơ hồ còn để lộ ra nghi vấn.

Vũ Độc gật đầu nói: "Đúng là như vậy, chúng ta không ngại giả thiết, Thái tử chân chính khi còn hở học đường đã kết giao một vị hảo hữu, vị hảo hữu này cùng với Thái tử như hình với bóng, thậm chí điểm tâm do Ô Lạc Hầu Mục làm cũng chia cho đối phương một phần. Sau đó người nọ còn trở thành bạn cùng luyện kiếm với Thái tử, học được Sơn Hà kiếm pháp, như vậy mọi việc đều nói thông rồi."

"Đây..." Tô Phiệt nhất thời cũng không biết trả lời thế nào, chỉ cau mày nói, "Chuyện này cũng quá hoang đường! Nếu đã có suy đoán như vậy vì sao không nói sớm?!"

Mục Khoáng Đạt đáp: "Lúc chưa gặp được Tiền Thất thì bổn tướng cũng không có chứng cứ gì, hôm nay phản ứng của Điện hạ chư vị cũng đều thấy được, hỏi cái gì cũng đáp không xong, nói vậy Điện hạ chân chính năm đó vẫn chưa đến mức cái gì cũng không giấu nhau với Thái tử hiện nay. Không biết chư vị còn nhớ năm đó, khi hỏi về thân thế của Thái tử, Ô Lạc Hầu Mục đã nói thế nào sao?"

Tạ Hựu đáp: "Ô Lạc Hầu Mục nói, y đón Điện hạ từ Thượng Tử xong liền một đường bắc thượng, trên đường đã căn dặn Thái tử giữ kín chuyện về Đoạn gia để tránh bị người hữu tâm phỏng đoán. Điện hạ cũng từng nhắc tới, khi đó niên kỷ quá nhỏ, có rất nhiều chuyện đều không nhớ rõ, chỉ biết năm xưa Vương phi là do khó sinh mà đi, bản thân thì ở tại Đoạn gia chờ phụ thân đến."

"Thế nhưng sau khi Ô Lạc Hầu Mục rời đi lại dùng một ngọn lửa thiêu rụi Đoạn gia." Mục Khoáng Đạt nói, "Chuyện này phải giải thích thế nào? Năm đó Bệ hạ thậm chí còn động qua ý niệm muốn phái người đến Tầm Dương, Thượng Tử tìm nhà họ Đoạn xác nhện việc này, cuối cùng lại bị Tô đại học sỹ ngăn cản."

Tô Phiệt cả giận nói: "Mục tướng gia, Thượng Tử đã không còn là địa giới của Đại Trần ta, năm đó ngay cả chuyện dời mộ cho Vương phi cũng vô pháp tiến hành. Khi đó ta nói như vậy chỉ là..."

"Hạ quan có một biện pháp." Một thanh âm trẻ tuổi vang lên, là Hoàng Kiên đang đứng hơi nghiêng bên cạnh Mục Khoáng Đạt.

Lúc trước năm người Nội các đại học sỹ, Trấn quốc tướng quân, Thống suất Chinh bắc quân, Hoài Âm Hầu, Thừa tướng đối thoại với nhau, trong sân không ai dám xen mồm, lúc này Hoàng Kiên lại chợt mở miệng.

"Nói." Mục Khoáng Đạt cho phép.

"Mới vừa nghe qua." Hoàng Kiên có chút khẩn trương nói, "Chợt nghĩ ra một cách, nếu có gì sai lầm xin Giáo Úy đại nhân chỉ giáo."

"Ngươi nói." Vũ Độc ý bảo không sao.

Hoàng Kiên nói: "Biện pháp này của hạ quan đơn giản lại trực tiếp, có thể chứng minh thân phận của Thái tử nhưng cũng cần một chút hiệp trợ."

215. Quyển 4 - Chương 215: Mật Thất

"Không có gì cả." Đoạn Lĩnh gần như đã lật tung toàn bộ thư các, hít sâu một hơi.

Lang Tuấn Hiệp nghiêng tai dán lên tường, nói: "Không cần nóng nảy, nhất định sẽ tìm được."

Đoạn Lĩnh không dám thắt đèn vì sợ bị phát hiện, chỉ đi theo phía sau Lang Tuấn Hiệp. Mà Lang Tuấn Hiệp vẫn đang nhẹ nhàng gõ nhẹ vào mỗi tấc trên bức tường nhưng lại không tìm được ngăn ngầm nào.

"Y cất những thứ trọng yếu ở nơi nào?" Lang Tuấn Hiệp hỏi, "Ngươi không có ấn tượng sao?"

Đoạn Lĩnh đột nhiên nhớ đến lúc ở Tây Xuyên thì Mục Khoáng Đạt còn có một ngăn thủ khóa lại trong thư các, hẳn là cái ngăn tủ Mục Khánh đã nói kia, năm đó trong ngăn kéo chứa đầy những tấu chương phụ thân từng phê duyệt.

Trước khi dời đô, ngăn tủ đặt bên trong thư các ở Tây Xuyên, sau khi dời đô hẳn là cũng đã đưa đến nơi này.

"Không có ở đây sao?" Đoạn Lĩnh nhìn xung quanh, không thấy ngăn tủ quen thuộc liền nói, "Quên đi, không cần tìm nữa."

"Đi phòng của y tìm?" Lang Tuấn Hiệp nói.

Đoạn Lĩnh đối diện cùng Lang Tuấn Hiệp, nói: "Ngươi gấp như vậy làm cái gì? Còn để bụng hơn cả ta."

Lang Tuấn Hiệp không nói thêm nữa, Đoạn Lĩnh lắc người rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa lại, cùng Lang Tuấn Hiệp tận lực không để lại dấu vết mà rời khỏi, lần nữa băng qua hành lang.

"Đã đáp ứng tứ thúc của ngươi." Trên đường, đột nhiên Lang Tuấn Hiệp nói, "Tự nhiên sẽ hỗ trợ ngươi."

"Sợ rằng những lời thúc ấy nói." Đoạn Lĩnh mỉa mai, "Và lựa chọn cuối cùng của ngươi thật sự không có bao nhiêu quan hệ."

Lang Tuấn Hiệp vẫn không lên tiếng, Đoạn Lĩnh còn hỏi: "Nhìn Thái Diêm lên làm Thái tử rồi lại nhìn hắn tử vong, trong lòng ngươi có hổ thẹn sao?"

"Nếu ta nói là không." Lang Tuấn Hiệp hỏi lại, "Ngươi sẽ tin chứ?"

Đoạn Lĩnh nghe nói như vậy thì đột nhiên hiểu ra một việc.

"Tin." Đoạn Lĩnh đáp, tiện thể xoay người nhìn thẳng vào Lang Tuấn Hiệp, ánh mắt hết sức phức tạp.

Lang Tuấn Hiệp giống như có gì đó không thể giải thích được, lông mày hơi nhướn lên, ánh mắt của y cực kỳ trong suốt, đồng tử hiện lên ảnh ngược của Đoạn Lĩnh.

Đôi mắt của Đoạn Lĩnh cũng chiếu rọi gương mặt anh tuấn của Lang Tuấn Hiệp. Giờ khắc này Đoạn Lĩnh rốt cục cũng hiểu được vì sao mọi người đều nói bản thân y bạc tình bạc nghĩa.

Đây là thứ duy nhất Lang Tuấn Hiệp dạy cho y.

Lang Tuấn Hiệp không để tâm cảm tình càng không để tâm ánh mắt của người khác, tất cả những thứ mỹ hảo trong sinh mệnh đối với y phảng phất đều giống như một mảnh hư vô mờ mịt, mà ngay cả Đoạn Lĩnh bất quá cũng chỉ là khách qua đường gặp nhiều khổ nạn trong cuộc đời y. Những thứ Lang Tuấn Hiệp từng dạy cho Đoạn Lĩnh chung quy cũng chỉ là "Đừng cho người khác biết" "Chớ kết giao quá nhiều bằng hữu " "Ta trước sau cũng sẽ rời khỏi ngươi "…

Vì vậy, Đoạn Lĩnh tựa hồ từ nhỏ đã tin chắc rằng sẽ không có bất cứ thứ gì làm bạn ở bên cạnh mình, nhân sinh bất quá chỉ là bọt nước lấp lánh ánh cầu vồng, chạm vào liền tan biến.

Lang Tuấn Hiệp đã dạy y bạc tình.

Lang Tuấn Hiệp giơ một tay lên, lướt qua vai Đoạn Lĩnh chỉ về phía cuối hành lang, ra dấu cho y tiếp tục liến lên.

Cuối hành lang là phòng của Mục Khoáng Đạt, Đoạn Lĩnh chần chờ một chốc, đó là nơi cuối cùng cần tìm kiếm.

–

Trong hoa viên, Hoàng Kiên biểu tình thập phần bất an nhìn mọi người xung quanh.

Đây là lần đầu tiên hắn tham dự một hội nghị quan trọng như vậy, cư nhiên còn là hội nghị quyết định vận mệnh của cả triều đình Đại Trần. Mục Khoáng Đạt tựa hồ đã có chuẩn bị từ sớm, ra chiêu rồi lại không theo bất cứ quy luật gì, càng là không biểu thị thái độ chỉ để mặt mọi người tranh luận, giống như chỉ là đang tranh luận chính sự cho các đệ tử bàng thính vậy.

Mà Đoạn Lĩnh cũng giống như từ sớm liền chuẩn bị, chủ động đưa Mục Khánh rời đi thật ra lại nằm ngoài dự liệu của Mục Khoáng Đạt. Chỉ là không để Mục Khánh tham gia vào việc này cũng là chuyện tốt, biết được càng ít cũng có nghĩa không cần phải gánh vác quá nhiều trách nhiệm.

"Nếu như Thái tử cố tình." Hoàng Kiên nói, "Sẽ đáp ứng yêu cầu này, trở về Tầm Dương dẫn người đến bốc mộ cho Vương phi. Dù sao những người năm đó biết chuyện đều đã bị Ô Lạc Hầu Mục thiêu chiết."

"Thái tử sắp trở thành nhất quốc chi quân." Diêu Phục lắc đầu nói, "Chuyện đi phương bắc quả thực không thích hợp, huống hồ nơi đó hiện tại đã là lãnh thổ của nước khác. Hắn nhất định sẽ dùng lời này để phản bác"

Vũ Độc không khỏi thầm cảm thấy Diêu Phục thật sự quá giảo hoạt, mấy câu vừa rồi dường như là đang suy nghĩ vì triều đình, vì hoàng thất, thế nhưng thực tế lại không ngừng cũng cố lập trường 'Thái tử là giả' của mọi người.

"Bảy ngày nữa." Hoàng Kiên nói, "Bách quan phù linh, chuyện đăng cơ có thể tạm hoãn, sau khi phù linh cũng là thời điểm thích hợp đi đón Vương phi trở về hợp táng cùng Tiên đế. Vương Sơn đã có ơn cứu mạng với Gia Luật Tông Chân, liền nói mượn đường năm ngày, từ Nghiệp thành đến Tầm Dương lại có gì không thích hợp? Nhiều lắm cứ để tứ đại thích khách đi theo là được."

"Lui một vạn bước mà nói." Mục Khoáng Đạt rốt cục đã mở miệng, "Ít nhất cũng nên nói ra một địa phương để mọi người đi tìm mộ của Vương phi chứ."

"Đến lúc đó, nếu Thái tử nói không nhớ được mộ Vương phi nằm ở nơi nào." Tạ Hựu lắc đầu nói, "Chung quy cũng vô pháp chứng thực."

Suy nghĩ của mọi người lại lâm vào đường cùn, nhưng lý do lúc này so với ba năm trước đây quả là cách biệt một trời một vực.

Tô Phiệt nói: "Mục tướng gia, còn có chuyện gì khác muốn bàn chăng? Tối nay chính là đêm trăng tròn người đoàn viên, quốc tang chưa mãn, chuyện xưa có khơi lại cũng không thể đưa ra định luận gì. Đây không phải một dấu hiệu tốt."

"Năm đó ngoại trừ Hàn tướng quân, chư vị ở đây đều nghĩ mọi biện pháp chứng minh thân phận người kia là thật." Mục Khoáng Đạt nói, "Hôm nay lại biến thành tìm kiếm sơ hở chứng minh ngược lại, có thể thấy được trong lòng các vị đã sớm có định luận."

Dứt lời, Mục Khoáng Đạt lay động thân thể đứng dậy nói: "Vô phương! Vốn chẳng qua chỉ là một điểm nghi hoặc năm xưa mới riêng thỉnh các vị đại nhân đến, chút chuyện này đã chặn ngang trong lòng bổn tướng đủ ba năm không thể trút ra. Đêm nay có thể minh trương mục đảm bài tỏ, tối về rốt cục cũng có thể ngủ ngon."

Mọi người nghe vậy nét mặt đều không nhịn được, nghĩ thầm ngươi hẳn là ngủ ngon, hiện tại là đến phiên người khác phiền toái.

Mục Khoáng Đạt đã rõ ràng bày tỏ ý tiễn khách, mọi người cũng không muốn lưu lại thêm liền rối rít cáo từ, chỉ có Trịnh Ngạn biết kế hoạch của Đoạn Lĩnh, thấy y còn chưa trở lại sợ rằng cần phải tranh thủ thời gian, liền thấp giọng nói bên tai Diêu Phục vài câu.

"Mục tướng gia thỉnh dừng chân một chút." Diêu Phục, "Có việc thương lượng."

Mục Khoáng Đạt nói: "Đêm thu sương lạnh, xin Diêu Hầu hãy hồi cung sớm, sáng sớm mai bổn tướng sẽ tự đến bái phỏng."

Nếu Mục Khoáng Đạt đã nói vậy Diêu Phục cũng chỉ đành gật đầu, không có lý do gì nấn ná thêm. Vũ Độc trao đổi một ánh mắt với Trịnh Ngạn, tuy biết Đoạn Lĩnh còn đang tìm bằng chứng thế nhưng trong nhất thời lại không có biện pháp gì. Trịnh Ngạn theo Diêu Phục rời đi, Vũ Độc cùng Thương Lưu Quân đứng dậy, Mục Khoáng Đạt vẫn ngồi trong hoa viên trầm ngâm không lên tiếng.

Lát sau, một gã Chinh bắc quân tiến vào nói khẽ một câu bên tai Mục Khoáng Đạt, Mục Khoáng Đạt cũng trả lời: "Bảo hắn từ cửa sau trở vào."

Vũ Độc thế mới biết hóa ra Mục Khoáng Đạt đã hẹn gặp Hàn Tân.

"Các ngươi đi với ta một chuyến." Mục Khoáng Đạt nói, "Hoàng Kiên, ngươi hành trình mệt mỏi, trở về

nghỉ ngơi trước đi."

Hoàng Kiên liền khom người xin cáo lui, lúc rời đi tâm thần còn chấn động suýt té nhào một cái, chỉ vì những việc tối nay đã biết thực sự quá khiêu chiến nhận tri của hắn.

–

Cùng trong lúc đó, Đoạn Lĩnh và Lang Tuấn Hiệp đã vào phòng của Mục Khoáng Đạt, Lang Tuấn Hiệp mở cửa sổ ra, tuốt kiếm khỏi vỏ phản chiếu ánh trăng, trong phòng liền sáng lên một chút.

Mục phủ ở Giang Châu là được cải tạo lại từ biệt viện của đệ nhất diêm *(mu ối)* thương tiền triều, ở đây theo lý thuyết sẽ không có nhiều ít mật thất cửa ngầm, thế nhưng mật đạo hẳn là phải có. Đoạn Lĩnh đứng ở trong phòng suy tư chốc lát, lại quỳ rạp xuống mặt đất nghe ngóng, còn nhẹ nhàng gõ lên lớp gạch.

"Ngươi tới nơi này." Lang Tuấn Hiệp ra hiệu cho Đoạn Lĩnh đến khu vực giữa phòng.

"Thử kiểm tra mấy khối gạch ở đây." Lang Tuấn Hiệp nói.

Đoạn Lĩnh gõ xuống mặt đất, Lang Tuấn Hiệp vẫn cứ đứng thẳng, Đoạn Lĩnh đang muốn nói gì Lang Tuấn Hiệp đã làm một thủ thế 'suỵt', ánh mắt chăm chú nhìn mấy viên gạch không hề nháy mắt.

"Dưới đất có ám đạo." Lang Tuấn Hiệp nói, "Bất quá ta đoán cũng không phải thứ ngươi muốn tìm, có định nhìn một chút?"

"Làm sao ngươi biết?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ta là thích khách." Lang Tuấn Hiệp vẫn nhìn xung quanh, "Thích khách tự nhiên có những thứ thích khách muốn học."

Đoạn Lĩnh suy nghĩ một chút, nói: "Nhưng không tìm được cơ quan."

Lang Tuấn Hiệp ngồi lên giường trầm mặc chốc lát, sau đó vẫy tay bảo Đoạn Lĩnh đến gần.

"Nằm lên giường." Lang Tuấn Hiệp nói.

Đoạn Lĩnh: "…"

Lang Tuấn Hiệp nghiêng đầu nhìn Đoạn Lĩnh, cũng không thúc giục mà chỉ kiên nhẫn chờ đợi. Đoạn Lĩnh nghĩ đến dưới giường hẳn sẽ có ống đồng, liền nhanh chóng nhảy lên tìm kiếm cơ quan.

Nào ngờ Lang Tuấn Hiệp lại đột nhiên ôm ngang hông y, một tay ấn vào chỗ nào đó tại đầu giường, Đoạn Lĩnh chỉ cảm thấy cả người sụp xuống, suýt nữa gọi ra thành tiếng. Lang Tuấn Hiệp lập tức che miệng y lại.

Giường nghiêng, lật hẳn qua, hai người rơi vào một ám đạo.

Ám đạo này rất nông, khi vừa rơi xuống đất Lang Tuấn Hiệp liền đỡ Đoạn Lĩnh đứng dậy, chỉ trong nháy mắt đó Đoạn Lĩnh đã không còn địch ý với y, hơn nữa còn liên thủ rất ăn khớp.

"Ngươi làm sao biết được cơ quan bố trí trên đầu giường?" Đoạn Lĩnh kinh ngạc nói.

"Mật đạo đào sinh thường đều dùng như vậy." Lang Tuấn Hiệp thuận miệng đáp.

Lang Tuấn Hiệp quơ quơ mồi lửa, tìm một ngọn nến châm lên, trước mặt có cánh cửa sắt, đẩy cửa sắt ra, bên trong nồng nặc mùi mục ruỗng ẩm mốc, còn có không ít đất đá và gỗ vụn bị vứt khắp nơi. Có lẽ chỗ này trước đây là một mật đạo đào sinh, chỉ là thời gian quá lâu dài lại trải qua thủy tai nên bị sập xuống, trở thành một mật thất.

"Là ngăn tủ này sao?" Lang Tuấn Hiệp hỏi.

Trước mặt có ba ngăn tủ, Đoạn Lĩnh cũng không biết là cái nào, hai bên trái phải cũng không được khóa lại, chỉ có trung gian là khóa, hẳn là Mục Khoáng Đạt vì muốn thuận tiện cất đồ vật hơn nữa cảm thấy đã đặt trong mật thất nên cũng không cần khóa lại.

Đoạn Lĩnh mở một ngăn tủ ra, Lang Tuấn Hiệp cầm nến tiến đến chiếu vào phong thư trong tay Đoạn Lĩnh.

"Tìm được rồi." Đoạn Lĩnh lẩm bẩm nói, "Chính là những thứ này."

Ngoại trừ thư tín còn có dược năm đó Vũ Độc phối giúp Mục Khoáng Đạt, Đoạn Lĩnh mở hộp ra nhìn, bên trong đã gần cạn sạch.

Dược này là cho ai dùng? Liệu có phải là tứ thcú không? Đoạn Lĩnh nghĩ thầm.

"Đều mang đi." Lang Tuấn Hiệp nói, "Ngươi đã nán lại quá lâu."

"Chờ một chút." Đoạn Lĩnh nói, "Thư tín nhiều lắm, không thể mang đi toàn bộ, chi bằng sàng lọc lại."

Lang Tuấn Hiệp hướng ra ngoài nhìn, còn đẩy cơ quan tạo thành một khe hở để nghe ngóng thanh âm bên ngoài.

Đoạn Lĩnh lần lượt xem thư, còn chuyên chọn những phong bên ngoài không có chữ, nội dung bên trong cái gì cũng có, phân tích ưu khuyết triều chính, cầu xin Mục Khoáng Đạt giúp đỡ làm việc… y đoán rằng trong này không thiếu thư từ người trong nội các và quan viên địa phương.

Y chưa từng nhìn thấy chữ của Hàn Tân, không biết sẽ là phong thư nào chỉ đành dựa vào trực giác tìm, nhắm mắt rút ra một xấp từ ngăn tủ dưới cùng.

Dưới xấp thư này còn có một cái hộp sắt, mặt trên có khóa.

Đoạn Lĩnh đưa hộp sắt cho Lang Tuấn Hiệp, Lang Tuấn Hiệp khẽ xoay trường kiếm, khóa đồng liền bị chém đứt.

Hộp sắt vừa mở ra, thư tín rơi đầy đất, Đoạn Lĩnh khụy một gối nhặt lên, thấy phía trên có mấy tấm bản đồ, đều là lộ tuyến hành quân, y bằng trực giác liền phán đoán được đây là thứ quan trọng nhất, liền đem toàn bộ thư bên trong lấy ra nhét hết vào trong túi.

"Tìm được rồi?" Lang Tuấn Hiệp hỏi.

"Để ta xem lại." Đoạn Lĩnh nói.

Y nhìn vào cái ngăn tủ duy nhất có khóa, luôn cảm thấy bên trong hẳn là còn thứ gì đó, thế nhưng bên trên lại có một ổ khóa lớn trấn lại.

Trong này có thứ gì? Đoạn Lĩnh không khỏi sinh ra hoài nghi. Lang Tuấn Hiệp hơi nghiêng tai dán lên vách tường, nói: "Quyết định nhanh một chút, có người đang đi về phía này."

Đoạn Lĩnh tuy không nghe được tiếng bước chân nhưng cũng biết thính lực của Lang Tuấn Hiệp nhất định tốt hơn mình rất nhiều, hiện tại nếu như hủy đi cái khóa này Mục Khoáng Đạt nhất định sẽ phát hiện từng có người đột nhập, liệu có nên mạo hiểm một lần không?

Y do dự một lúc lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, nói: "Mở khóa ra xem."

Lang Tuấn Hiệp lại vung kiếm chém ngang, cái khóa phát ra một tiếng 'tạch' khẽ rồi rơi xuống, Đoạn Lĩnh mạnh mẽ mở tủ.

Bên trong rỗng tuếch, toàn bộ ngăn tủ phẳng phất không có bất kỳ vật gì. Ngọn nến chiếu đến, Đoạn Lĩnh theo bản năng cúi đầu, chỉ thấy dưới đáy ngăn tủ có một cái hộp dài bằng đồng đúc.

216. Quyển 4 - Chương 216: Ứng Biến

Lang Tuấn Hiệp tiến đến gần lối vào mật đạo, không bao lâu sau đã nghe bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện.

Mục Khoáng Đạt cùng Hàn Tân một đường đi đến, theo sau là Thương Lưu Quân cùng Vũ Độc, bên ngoài trời đã tối đen, giơ tay không thấy được năm ngón.

Một màn này thật sự giống như vô cùng quen thuộc —— Chỉ là Triệu Khuê năm đó hiện tại đã đổi thành một võ tướng khác, mà người đi theo phía sau vẫn cứ là Vũ Độc cùng Thương Lưu Quân.

"Lời nên nói ta đều đã nói." Mục Khoáng Đạt nói, "Lời không nên nói cũng không nhịn được mà nói ra."

"Trên đời này vốn không có cái gọi là lời không nên nói." Hàn Tân mỉm cười, "Có một số việc luôn phải nói thẳng ngay trước mặt."

"Ta ngược lại không phải lo lắng Tô Phiệt." Mục Khoáng Đạt nói, "Nội các từ trên xuống dưới đều tản ra khí vị hủ bại, bên trong toàn là sâu mọt, chỉ cần qua không bao lâu liền nhất định sẽ sụp xuống. Người mà ta lo lắng không phải bọn họ mà là vị kia, nếu hắn thật sự muốn ra tay việc này liền có thể lớn có thể nhỏ, hơn nữa có Ngũ công chúa ở bên cạnh thật sự rất khó làm."

Hàn Tân đáp: "Chỗ dựa của Diêu hầu bất quá cũng chỉ là một chút căn cơ tổ tiên truyền xuống. Đợi chuyện này qua đi vẫn là xem ý tứ của Ngũ công chúa, biết đâu nàng còn muốn lưu lại nhiếp chính, dù sao cũng không thể để bọn họ rời đi quá sớm nếu không sự tình không dễ làm. Mục tướng gia, ta cũng không muốn thật sự cùng Diêu Phục xé rách mặt."

"Chính là như vậy." Mục Khoáng Đạt đáp, "Trước khi mọi chuyện vẹn toàn tuyệt đối không thể thả hắn trở lại cũng không thể động thủ với hắn, phải để hắn gánh vác Giang Châu."

Nếu sau khi phát tang Tiên đế liền để cho Diêu Phục rời đi, lúc lật đổ Thái Diêm xong đối phương chắc chắn giương cờ Cần Vương xuất quân đánh đến, như thế lại tăng thêm giằng co không cần thiết. Nhưng nếu âm thầm diệt trừ Diêu Phục thì Hoài Âm tất phản, hiện tại thái độ của Tạ Hựu vẫn chưa rõ ràng, làm không tốt đến lúc đó lại thành hai mặt thụ địch.

Lúc này trong tay Mục Khoáng Đạt không có gì cả, chỉ có một muội muội đang mang thai hơn nữa còn không biết đứa trẻ là nam hay nữ, nhiều lắm chỉ có thể tính thêm thế lực sỹ tộc hai vùng Giang Châu và Tây Xuyên. Nếu thật sự dựa vào chút bài tấy ấy mà trực tiếp đối chọi với đám người tay cầm trọng binh như Diêu Phục, Tạ Hựu và Hàn Tân liền không khác gì tay không bắt sói.

Lang Tuấn Hiệp nghe được giọng đối thoại mơ hồ liền ngừng thở, mà Đoạn Lĩnh vẫn đang cố gắng nâng cái hộp đồng đúc kia lên, nó quá nặng.

"Quên đi, về thôi." Đoạn Lĩnh nhét thư vào trong ngực.

“Không đi được nữa rồi.” Lang Tuấn Hiệp đáp.

Đoạn Lĩnh ngẩng đầu nhìn về phía lối ra vào, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, cửa phòng đã mở, sau đó là thanh âm Mục Khoáng Đạt phân phó.

“Thương Lưu Quân, ngươi đi xem Khánh nhi cùng Vương Sơn.”

Đột nhiên không gian chững lại một chút.

Thanh âm của Hàn Tân cất lên: “Thế nào?”

Mục Khoáng Đạt không nói gì, Đoạn Lĩnh lại thầm nghĩ không tốt.

“Chẳng sao cả.” Mục Khoáng Đạt đáp.

Bên trên lại là một hồi yên tĩnh, Đoạn Lĩnh khẽ rùng mình, nhưng chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi Mục Khoáng Đạt lại khôi phục ngữ điệu trò chuyện bình thường.

“Vốn rằng Phí Hoành Đức đến đây cũng đủ để thay thế Trương Sính, thế nhưng ta không yên tâm lão…”

Một đoạn yên lặng vừa rồi khiến trong lòng Đoạn Lĩnh dâng lên một phán đoán gần như trực giác bản năng ——

Quả nhiên Mục Khoáng Đạt vẫn là phát hiện, lúc Lang Tuấn Hiệp mở mật đạo nhất định giường chiếu đã có chút xô lệch, với người tâm tư tỉ mỉ như Mục Khoáng Đạt thì không khó phát hiện, nói không chừng y còn làm cái ký hiệu gì nữa đâu.

‘*Y đã phát hi ện.*’ Đoạn Lĩnh viết lên bàn tay Lang Tuấn Hiệp.

Lang Tuấn Hiệp khẽ lắc đầu, Đoạn Lĩnh lại viết: *‘Tin t ưởng ta.’*

Y hiểu rất rõ tâm tư của Mục Khoáng Đạt, gần như có thể dự đoán được đối phương đang làm những gì. Hiện tại Mục Khoáng Đạt nhất định cũng đang làm chuyện giống y, ra ám chỉ cho Hàn Tân, nếu như cửa phòng lại mở ra thì…

Sau một khắc, tiếng cửa ma sát lại vang lên.

Cả gian phòng rơi vào an tĩnh ngắn ngủi, Hàn Tân đi ra ngoài gọi một gã vệ sỹ do mình mang tới.

'Y đang t ập trung nhân th ủ, chu ẩn b ị vây b ắt chúng ta.' Đoạn Lĩnh hựu viết.

'L ưu l ại, đ ừng đ ể l ộ.' Lang Tuấn Hiệp viết.

Ngay sau đó, Lang Tuấn Hiệp run lên Thanh Phong kiếm xông thẳng về phía cửa ám thất tạo ra tiếng vang ầm ầm oanh động, sau đó cơ quan mở rộng, y nhân cơ hội lập tức vọt ra bên ngoài!

"Người đâu! Mau tới!" Mục Khoáng Đạt quát lớn.

Vũ Độc đang đợi ở ngoài lập tức xông vào, Hàn Tân cũng theo sát trở lại, lần này Lang Tuấn Hiệp cũng không che mặt, hiện tại trên người y vẫn mặc nguyên bộ y phục như lúc trong yến hội, che mặt cũng không có tác dụng gì. Thanh Phong kiếm vung ra như thiểm điện đâm về phía Mục Khoáng Đạt, Mục Khoáng Đạt lại sớm có chuẩn bị lui về sau mấy bước.

Thanh Phong theo sát như bóng với hình, Vũ Độc cũng rút Liệt Quang kiếm theo bản năng muốn ngăn cản Lang Tuấn Hiệp, trong đầu lại chợt lóe qua một cái ý niệm.

"Là ai?!" Vũ Độc đã rút kiếm ra lại không động thủ, trường kiếm thủ ngang ngực, ngược lại Hàn Tân hét lớn một tiếng, rút ra bội kiếm đeo trên thắt lưng, thay Mục Khoáng Đạt đón đỡ một chiêu kích sát của Lang Tuấn Hiệp.

"Ô Lạc Hầu Mục, lớn mật!" Hàn Tân giận dữ hét.

Một kiếm của Hàn Tân đánh vào Thanh Phong kiếm của Lang Tuấn Hiệp nhưng cũng chỉ làm lưỡi kiếm chệch khỏi quỹ đạo một chút nhưng thế kiếm cũng không chút lưu tình, mang theo hàn quang lấp lóe, nhất thời đâm xuyên qua người Mục Khoáng Đạt!

Mục Khoáng Đạt quả thực không thể tin tưởng, trừng to mắt cầm lấy Thanh Phong kiếm. Lang Tuấn Hiệp lại trở tay rút kiếm về, kiếm phong trực diện quét về phía yết hầu Hàn Tân. Trùng hợp lúc này đám thủ hạ của Hàn Tân cũng vừa xông tới, Lang Tuấn Hiệp thấy không giết được người liền nhanh chóng lui chiến chạy trốn

Vũ Độc vừa vặn giả vờ muốn truy đuổi lại khéo léo dùng thân thể ngăn trở đám quân lính Chinh bắc quân muốn ùa vào trong. Lang Tuấn Hiệp nhân cơ hội xoay người đánh về phía Hàn Tân, tiện thể phá vỡ cửa sổ chạy ra khỏi viện.

"Bảo hộ Mục tướng gia!"

Binh sỹ vọt đến nâng Mục Khoáng Đạt ra ngoài, Vũ Độc cũng không kịp bổ khuyết thêm một kiếm, lập tức xoay người hướng về phía ám thất vừa rồi Lang Tuấn Hiệp lao ra, lập tức nghiêng người tuột xuống.

Đoạn Lĩnh đang muốn nhón người thăm dò lại đụng phải Vũ Độc, Vũ Độc vội vàng nắm lấy y, Đoạn Lĩnh thấp giọng nói: "Nhanh, ôm theo thứ này!"

Đoạn Lĩnh chật vật ôm lấy hộp đồng, Vũ Độc một tay nhấc lên quải ngang trên vai.

Lúc này trong phòng đã là một mảnh hỗn loạn, Hàn Tân thống lĩnh người đuổi theo Lang Tuấn Hiệp, Mục Khoáng Đạt sinh tử không rõ, Vũ Độc lập tức đẩy cửa sổ kéo theo Đoạn Lĩnh chạy ra ngoài.

"Chạy bên kia!" Đoạn Lĩnh nói, "Đi nơi ở của Phí tiên sinh, như vậy liền thành cùng Mục Khánh ở một chỗ, miễn cho bọn họ hoài nghi!"

"Mục tướng gia đã chết!" Vũ Độc nói.

Trong nháy mắt Đoạn Lĩnh cũng chấn kinh rồi: "Đã chết? Thực sao?"

Vũ Độc nói: "Cũng không tận mắt kiểm chứng, chỉ là bị Ô Lạc Hầu Mục thọc một nhát."

Đoạn Lĩnh thầm nghĩ nguy rồi, Lang Tuấn Hiệp thật sự quá mạo muội, nếu như Hàn Tân còn sống mà Mục Khoáng Đạt lại chết liền có nghĩa trực tiếp buộc người kia tạo phản, dù sao Lang Tuấn Hiệp hiện thân cũng đồng nghĩa với việc tuyên bố Đông cung đã lấy được chứng cứ lui tới của hai người bọn họ!

"Đây là cái gì?" Vũ Độc dừng bước lại, hỏi.

Đoạn Lĩnh sờ soạng hộp đồng trên vai Vũ Độc, thở hổn hển nói: "Ta không biết, có phải hay không là…"

Hai người đồng thời cùng nghĩ đến khả năng duy nhất, bốn mắt nhìn nhau.

Trên hành lang đèn đuốc sáng trưng, Mục phủ một mảnh hỗn loạn, tiếng khóc từ đâu văng vẳng.

Đoạn Lĩnh còn đang lo lắng cho sự an toàn của Lang Tuấn Hiệp, không biết bị Hàn Tân mang theo nhiều người như vậy vây bắt y có thể thuận lợi thoát thân hay không. Chỉ là bọn họ cũng không thể quay lại.

"Đi!"

Vũ Độc nắm tay Đoạn Lĩnh, trong màn đêm đen kịt này, đèn đuốc sáng rọi hành lang giống như một con rắn dài thườn thượt khiến người hoảng loạn.

Phí Hoành Đức vẫn ngồi trong sân viện, Mục Khánh lại tựa vào bàn ngủ say, Thương Lưu Quân cầm cây quạt một bên giúp hắn đuổi muỗi xua trùng, một bên nhỏ giọng trò chuyện với Phí Hoành Đức.

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc xông vào, mạnh mẽ dừng bước.

Nơi này là trắc viện, cách chính phòng khá xa, thanh âm còn chưa có truyền đến. Đoạn Lĩnh nhìn Mục Khánh, Thương Lưu Quân lại hỏi: "Các ngươi bỏ gì vào trong rượu? Sao lại say thành như vậy."

"Vô phương." Vũ Độc nói, "Đợi một lát liền tỉnh, trong phủ có chuyện lớn xảy ra, lập tức sẽ có người đến tra xét. Ta trở về phòng một chuyến, ngươi đi chính viện xem, nghĩ biện pháp yểm trợ Ô Lạc Hầu Mục về cung."

Đoạn Lĩnh nói: "Chỉ cần xác nhận y chạy thoát liền trở về bồi Mục Khánh, không được rời khỏi người hắn."

Đôi mắt Thương Lưu Quân híp lại, Đoạn Lĩnh thúc giục: "Nhanh, chuyện kế tiếp ta sẽ cùng Phí tiên sinh giải quyết."

Chỉ cần Hàn Tân không bắt được Lang Tuấn Hiệp liền không có vấn đề quá lớn, Vũ Độc và Thương Lưu Quân phân công nhau hành động, đều tự ly khai. Vũ Độc mang Trấn Sơn Hà đi giấu, Phí Hoành Đức còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, Đoạn Lĩnh liền ghé vào bên tai lão thấp giọng kể lại sự việc.

Phí Hoành Đức nói: "Trời cũng giúp ta, Hàn Tân phải hành động."

Đoạn Lĩnh trầm ngâm một hồi, nhìn về phía Phí Hoành Đức.

"Tiên sinh nghĩ Hàn Tân muốn phản?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Nếu Hàn Tân biết thư tín đã rơi vào tay Đông cung, tối nay nhất định sẽ phản." Phí Hoành Đức nói.

Lông mày Đoạn Lĩnh nhíu chặt, vào thời khắc này trong lòng y chợt nảy ra một mưu kế liều lĩnh, nếu như thành công nói không chừng lập tức có thể đến được kết cuộc.

"Ta phải đi xem tình huống." Đoạn Lĩnh nói.

Mục Khoáng Đạt bị thích sát, cả Tướng phủ chìm trong hỗn loạn, lúc Đoạn Lĩnh vội vàng chạy đến chính viện thì bất ngờ va phải Hoàng Kiên.

"Phát sinh chuyện gì?" Hoàng Kiên hỏi, "Mục Khánh đâu?"

"Uống say!" Đoạn Lĩnh đáp, "Trước hết không cần quản hắn, sư phụ làm sao vậy?"

"Sư phụ bị thích sát!" Hoàng Kiên nói, "Cũng không biết thích khách từ đâu đến, nghe nói là Ô Lạc Hầu

Mục!"

Đoạn Lĩnh ban đầu còn cho rằng Lang Tuấn Hiệp mạo muội, nhưng vừa tỉ mỉ nghĩ lại liền cảm thấy một nhát này tuyệt đối chính là thần bút. Tối nay Mục Khoáng Đạt vừa ám chỉ thân phận Thái tử không minh bạch, Đông cung lập tức phái người đến ám sát, cho dù là ai cũng sẽ liên tưởng việc này đến trên người Thái Diêm. Nhưng mục đích thật sự của Thái Diêm bất quá chỉ muốn để Lang Tuấn Hiệp đi nghe ngóng mà thôi!

"Ta đi xem sư phụ một chút." Hoàng Kiên nói, "Ngươi đi tìm Hàn tướng quân, hắn nhất định còn đang ở trong phủ."

Đoạn Lĩnh kéo tay Hoàng Kiên nói: "Nghìn vạn lần cẩn thận."

Đoạn Lĩnh cũng không muốn Hoàng Kiên bị kéo vào chuyện này, Hoàng Kiên gật đầu, vội vội vàng vàng rời đi.

Hoàng Kiên đi rồi, Đoạn Lĩnh suy nghĩ một lúc lâu, lấy từ trong ngực ra một phong thư, đây chính là thư liên lạc giữa Hàn Tân và Mục Khoáng Đạt.

"Chuyện gì xảy ra?" Thanh âm Trịnh Ngạn vang lên từ sau lưng, suýt nữa đem Đoạn Lĩnh hù chết.

"Ngươi vì sao cũng đến rồi?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Lúc rời khỏi ta thuận tiện quẹo một vòng đi bẩm báo 'vị kia'. Vị kia phái ta đến xem ngươi một chút." Trịnh Ngạn đáp.

Đoạn Lĩnh liền hiểu, Trịnh Ngạn đem chuyện tối nay bẩm lại với Lý Diễn Thu, Lý Diễn Thu không yên tâm y liền phái Trịnh Ngạn trở về, xem có thể giúp đỡ một tay hay không.

"Đi thông tri Diêu hầu." Đoạn Lĩnh nói, "Nhượng ngài ấy cùng Ngũ công chúa lập tức rút khỏi Hoàng cung hội họp cùng Tạ tướng quân. Lại báo cho Tạ Hựu, vô luận phát sinh chuyện gì cũng cần ngăn cản Hàn Tân. Đi ngay bây giờ! Nhanh!"

Trịnh Ngạn chần chờ một chốc, Đoạn Lĩnh liền mở cổ áo ra để hắn nhìn thấy mình đang mặc Bạch Hổ Minh Quang khải, Trịnh Ngạn liền không do dự nữa, xoay người rời đi. Trịnh Ngạn vừa mới khuất bóng, Thương Lưu Quân đã men theo hành lang trở về.

"Ô Lạc Hầu Mục đi rồi." Thương Lưu Quân nói, "Y nói sẽ không trở về Đông cung, bảo ngươi yên tâm."

Đến bây giờ Đoạn Lĩnh mới chính thức thở phào nhẹ nhõm, lại phân phó: "Ngươi trở lại bồi Mục Khánh đi, có việc ta sẽ đến tìm ngươi."

217. Quyển 4 - Chương 217: Binh Biến

Tiếng kêu khóc trong phủ thê lương không dứt, lúc Đoạn Lĩnh chạy đến hoa viên lại thấy được một cỗ thi thể khác đang được phủ vải trắng.

Vạch trần ra nhìn, là thi thể của Tiền Thất.

Hàn Tân đang đứng bên ngoài phòng, có điểm do dự bất định, Đoạn Lĩnh bước lên đối diện với hắn.

"Hàn tướng quân." Đoạn Lĩnh nói, "Tướng gia đâu?"

Hàn Tân nhíu mày đáp: "Bị trọng thương, may vẫn còn giữ được một hơi."

"Vừa rồi hạ quan nhặt được cái này trên hành lang." Đoạn Lĩnh đưa thư cho Hàn Tân.

Lúc Hàn Tân cầm được thư thì ngay cả cánh tay cũng đang run rẩy, ngơ ngác nhìn Đoạn Lĩnh.

"Hẳn là Ô Lạc Hầu Mục đã đột nhập vào mật thất của Tướng gia." Đoạn Lĩnh nói, "Trong lúc vội vàng đào tẩu thì làm rơi lại."

"Mật thất ở nơi nào?" Hàn Tân nói, "Mau đưa ta đi xem một chuyến."

Đoạn Lĩnh ra dấu cho Hàn Tân đi theo chính mình rồi rảo bước dẫn đường, đưa hắn vào phòng của Mục Khoáng Đạt, nơi này hiện tại đã là một đống hỗn độn.

Hàn Tân lúc này đã không dám đi riêng một mình nữa, xung quanh hắn đã được binh lính bao vây, bên ngoài phòng còn có một đám người coi chừng. Sau khi Hàn Tân đi xuống mật thất không bao lâu liền trở ra.

"Đại bộ phận thư tín đều đã bị Ô Lạc Hầu Mục mang đi." Đoạn Lĩnh nói, "Hàn tướng quân, mời ngài lập tức quay về doanh trại ngoại thành, bằng không một khi Đông cung hạ lệnh Tạ Hựu sẽ lập tức dẫn binh đến."

"Vương Sơn!" Chợt nghe tiếng Vũ Độc đứng bên ngoài kêu gọi, "Ngươi ra đây!"

Hàn Tân quay đầu nhìn, Vũ Độc một tay ấn lên chuôi kiếm đang dán mắt vào trong phòng.

Đoạn Lĩnh cảm giác được Vũ Độc rất có khả năng sau một khắc liền tuốt kiếm giết vào, nói không chừng còn muốn đem Hàn Tân đánh gục tại chỗ. Thế nhưng vừa rồi Lang Tuấn Hiệp còn thiếu một chút đã lấy mạng hắn, hiện tại Hàn Tân đã cực kỳ cảnh giác, vạn nhất Vũ Độc không giết chết người lại khiến hắn đào tẩu thì sẽ càng khiến thế cục phức tạp hơn, vả lại năm vạn đại quân ngoài thành cũng sẽ có cơ hội bất ngờ làm phản.

Đoạn Lĩnh dùng nhãn thần ngăn hành động của Vũ Độc lại, nói: "Hàn tướng quân, xin lập tức rời đi."

"Ta đã biết." Hàn Tân đáp.

Hàn Tân lại phân phó cận vệ vài câu rồi hỏi: "Trong phủ hiện tại do ai định đoạt?"

"Mục Khánh công tử say rượu chưa tỉnh." Đoạn Lĩnh đáp, "Sau khi trời sáng hẳn thương nghị lại, chúng ta sẽ tận lực cứu giữ tính mạng của Mục tướng gia."

"Đi!" Hàn Tân ra lệnh, mang theo toàn bộ thủ hạ hỏa tốc rút về.

Đoạn Lĩnh vốn định thông tri Tạ Hựu thả Hàn Tân xuất thành, thế nhưng bây giờ tin tức khẳng định còn chưa truyền đến tai người kia, toàn thành hẳn chưa kịp giới nghiêm, Hàn Tân vẫn có thể thuận lợi rời đi.

"Hàn tướng quân đâu?" Hoàng Kiên vội vã chạy đến hỏi.

"Ngài ấy đã đi rồi." Đoạn Lĩnh đáp, "Tình huống của sư phụ thế nào?"

"Còn sống." Hoàng Kiên nói, "Bị một kiếm xuyên phổi nhưng không chạm vào tâm mạch, đã mời đại phu đến khám chẩn."

Đoạn Lĩnh nói: "Cảm tạ trời đất. Sư huynh, tối nay vô luận phát sinh chuyện gì ngươi cũng đừng rời khỏi Mục phủ, Mục Khánh giao lại cho ngươi."

"Ngươi muốn đi đâu?" Hoàng Kiên hỏi.

"Ta đi tìm Tạ tướng quân." Đoạn Lĩnh đáp, "Đông cung phái người ám sát Mục tướng gia, nói không chừng còn có mưu đồ, lúc này nếu không nhanh chóng áp dụng hành động, sợ rằng sẽ thành ngồi yên chờ chết."

Hoàng Kiên lại nói một câu đi nhanh về nhanh, Đoạn Lĩnh liền cùng Vũ Độc đi theo hậu hoa viên rời khỏi, trở về viện tử của mình.

"Làm sao bây giờ?" Vũ Độc thật ra cực kỳ ngoài ý muốn, "Ngươi vì sao lại thả Hàn Tân?"

“Hắn ra ngoài điều binh vào thành.” Đoạn Lĩnh đáp, “Để hắn đi đối phó Thái Diêm, dùng lời của hắn tuyên cáo chuyện này sẽ tốt hơn chúng ta tự tuyên cáo.”

Vũ Độc nói: “Ta vẫn phải tận mắt nhìn thấy Mục Khoáng Đạt một lần.”

“Không cần đầu độc y.” Đoạn Lĩnh đáp, “Qua tối nay y cũng đã không còn giá trị gì. Mang cái hộp nọ theo, đi cùng ta.”

Trung thu, nửa đêm về sáng, Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc đi đến viện tử của Lý Diễn Thu.

Lý Diễn Thu đang uống rượu cùng ngốc tử A Hành. thấy Đoạn Lĩnh đến liền nói: “Đã chờ con quá nửa đêm.”

Vũ Độc đuổi ngốc tử đi, đặt hộp đồng xuống bàn đá, Đoạn Lĩnh nói: “Nhi thần tìm được mấy thứ này, tứ thúc người xem.”

Đoạn Lĩnh lấy ra mấy phong thư giao cho Lý Diễn Thu, nói: “May mà tìm được rồi, Lang Tuấn Hiệp còn thọc ra một kiếm.”

“Mục Khoáng Đạt đã chết?” Lý Diễn Thu thật ra còn rất ngoài ý muốn.

“Không chết, bất quá cũng sắp.” Đoạn Lĩnh nói, “Hàn Tân cho rằng Đông cung lấy được chứng cứ mưu phản của hắn, hiện tại đã ra khỏi thành. Nhi thần đoán bước tiếp theo hắn sẽ chơi một vố lớn, mang binh tiến vào khống chế nội thành.”

“Chờ hừng đông xem xét.” Lý Diễn Thu nói.

Đoạn Lĩnh bôn ba một đêm, vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ thế nhưng tinh thần lại rất phấn chấn, y không nói lời nào chỉ ngồi đối diện cùng Lý Diễn Thu, chờ đợi tin tức bên ngoài

Lý Diễn Thu lại giống như không chút quan tâm chuyện này, tựa hồ hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay. Y lại gọi người mang một cái đục đến, bắt đầu đục cái hộp đồng nọ.

Trong hộp là một thanh huyền thiết trọng kiếm, trên chuôi kiếm có khắc thái cực đồ.

“Cẩn thận ngón tay.” Đoạn Lĩnh nói.

Lý Diễn Thu đột nhiên nở nụ cười, hỏi: “Phụ thân con nói?”

Đoạn Lĩnh gật đầu.

Lý Diễn Thu lại nói: “Lần đầu tiên khi ta nhìn thấy nó, tam ca cũng nói với ta như vậy. “

“Tứ thúc có thể đáp ứng con một việc không?” Đoạn Lĩnh nói.

“Tự nhiên.” Lý Diễn Thu cũng không chạm vào Trấn Sơn Hà, chỉ nhìn thẳng vào Đoạn Lĩnh, nói, “Chuyện gì ta cũng có thể đáp ứng chon.”

“Đợi Hàn Tân vào thành rồi, tất cả đều nghe con an bày.” Đoạn Lĩnh nói, “Nhi thần còn muốn đi gặp Thái Diêm một lần.”

“Ừ.” Lý Diễn Thu hài lòng gật đầu, nói, “Xem ra con đã có kế sách rồi, thôi vậy, từ tối nay trở đi tất cả đều nghe con an bày. Hoàng nhi cũng đã đến lúc cần ra mặt.”

Đoạn Lĩnh còn có chút không dám chắc Hàn Tân có thể làm ra chuyện y cần hắn làm hay không, nếu hắn chỉ là dẫn binh đào tẩu, kế hoạch sẽ phải cải biến lần nữa. Nhưng Lý Diễn Thu lại không có chút lo lắng nào, chỉ thay thiếu niên châm rượu rồi nói: “Lão bản tiệm mỳ có trữ một ít cua hảo hạn, vừa rồi ta đã bảo người chưng thêm mấy con đưa qua đây, trước hết uống chút rượu đã.”

Đột nhiên bên ngoài vang lên thanh âm hỗn loạn, từ xa truyền đến tiếng hò hét, phảng phất giống như có người đang khai chiến, chỉ là không được bao lâu đã yên tĩnh lại. Vũ Độc ngẩng đầu nhìn về phía đông, còn cẩn thận phi thân lên tường, đạp mái nhà nhìn ra phía xa.

“Hàn Tân vào thành.” Vũ Độc nói.

“Đã đến nơi nào nào?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Vừa khống chế đường lớn trong thành, đang đi về phía Hoàng cung.” Vũ Độc đáp, lại nhảy lên mái ngói cao hơn quan sát một hồi, trước khi trời sáng là khoảnh khắc tối tăm nhất, trong đêm toàn thành vắng lặng, vừa ăn mừng Trung thu xong, mỗi nhà đều đóng cửa nghỉ ngơi, duy chỉ có ánh đuốc của Chinh bắc quân là lập lòe chớp động.

“Ta đi xem.” Vũ Độc nói.

“Không cần đi.” Đoạn Lĩnh nói, “Đợi ăn cua thôi, bọn họ hẳn là đang chuẩn bị tấn công Hoàng cung. Cứ để Hàn Tân và Thái Diêm chó cắn chó, rất tốt.”

Vũ Độc: “…”

Màn đêm buông xuống, Tạ Hựu hiển nhiên đã nhận được tin tức của Đoạn Lĩnh, cũng không áp dụng bất cứ thủ đoạn gì với Hàn Tân, chỉ làm vài động tác chống cự tượng trưng rồi để Chinh bắc quân tiến công thần tốc xông vào nội thành.

Nơi Lý Diễn Thu đang ở đã xem như vùng ven bên ngoài thành Giang Châu, đợi lúc Trịnh Ngạn đến thông tri tình huống thì Hàn Tân đã dẫn binh đến trước cửa Hoàng cung rồi.

"Diêu hầu cùng Ngũ công chúa đã rời khỏi." Trịnh Ngạn nói, "Kế tiếp phải làm thế nào? Dùng danh nghĩa mưu nghịch giáp công Hàn Tân?"

"Không, lệnh toàn bộ Hắc giáp quân lui lại." Đoạn Lĩnh nói, "Chiếm lấy ngoại thành, không chừa người nào lại, đợi khi toàn bộ Hắc giáp quân đã rời khỏi thành, ngươi lại đưa Tạ Hựu và Diêu hầu đến đây."

Trời đã sáng, Trịnh Ngạn đưa tin vừa xong, quả nhiên Hàn Tân vừa thủ vững nội thành đã bắt đầu đối phó Tạ Hựu. Tạ Hựu lại hời hợt vài chiêu liền ra lệnh toàn thể Hắc giáp quân lui khỏi Giang Châu thành.

–

Thái Diêm trắng đêm chưa ngủ, chờ đợi Lang Tuấn Hiệp mang tin tức về, lại cùng Phùng Đạc thương lượng vài kế ứng đối, chuẩn bị bù đắp vào sơ hở. Không ngờ thứ chờ được lại là cấp báo Hàn Tân đánh vào Hoàng cung.

"Đây là có chuyện gì?" Thái Diêm kinh ngạc nói, "Hắn điên rồi sao?!"

Phùng Đạc nói: "Hắn không có điên, Mục Khoáng Đạt nhất định đã thông đồng được với hắn."

Phùng Đạc thiên tính vạn tính cũng tính không ra Hàn Tân có thể cấu kết cùng Mục Khoáng Đạt, chỉ đành căn cứ tình huống hiện tại mà suy đoán. Thế nhưng ngay sau đó Hắc giáp quân lại toàn bộ rút lui, không có bất kỳ kháng cự nào, chuyện này khiến Phùng Đạc cảm giác được nguy cơ lớn nhất của bọn họ đã đến.

"Tạ Hựu đâu?" Thái Diêm hỏi vội, "Hắc giáp quân đều đi đâu cả rồi?"

"Điện hạ!" Một gã thị vệ thất kinh địa tiến đến, "Bọn họ đã đến ngọ môn rồi!"

"Miệng nhất định cắn chặt." Phùng Đạc nói, "Có thế nào cũng không thể thừa nhận, ta đi đối phó Hàn Tân."

Lúc mặt trời mọc ngọ môn đã trống rỗng, thị vệ, cung nữ, thái giám, kẻ chạy đã chạy, người hàng đã hàng, hầu như không có bất kỳ kháng cự nào, Hàn Tân cứ thế thuận lợi công vào Hoàng cung.

"Hàn tướng quân." Phùng Đạc xuất hiện ở bên ngoài bậc thang trước cửa ngọ môn, đón lấy dương quang vạn trượng, "Ngài đây là muốn làm cái gì?"

Hàn Tân cười lạnh nói: "Chuyện đêm qua trong lòng các ngươi rõ ràng nhất. Diêu hầu đâu? Đã nhanh chân chạy rồi sao?"

Hàn Tân dò xét khắp nơi, Phùng Đạc lạnh lùng nói: "Hàn tướng quân, ngài chẳng lẽ lại tin lời của đám tiểu nhân vô sỉ..."

"Bắt y lại!" Hàn Tân quát lớn.

"Ai dám động thủ!" Thái Diêm cũng xuất hiện, cả giận nói, "Các ngươi đều đã từng là tướng sỹ dưới trướng phụ hoàng ta, hôm nay lại muốn dùng đao thương chỉ vào ta sao?"

Lúc Hàn Tân cướp binh quyền của Lý Tiệm Hồng thì Lý Tiệm Hồng vẫn còn là Bắc Lương Vương nên không bị mang tiếng mưu nghịch, nhưng sau Lý Tiệm Hồng lại trở thành Đế quân, những kẻ tham dự binh biến tại Tướng quân lĩnh lúc nào cũng bị đè ép dưới uy nghiêm thiên gia, chuyện cũ cũng biến thành tâm bệnh. Lúc này Thái Diêm vừa hô một câu, đúng là nhất thời không ai dám tiến lên.

Hàn Tân quát to: "Tên này là Thái tử giả! Các ngươi đều bị hắn gạt! Mau bắt lấy hắn!"

Việc này cũng là tâm bệnh trong lòng Thái Diêm, bị Hàn Tân làm trò vạch mặt trước mấy vạn tướng sỹ, Thái Diêm nhịn không được lui nửa bước, may là phía sau có Phùng Đạc ngăn lại.

Phùng Đạc nói: "Tướng quân, muốn vu khống người cũng phải xuất ra chứng cứ, bằng không cho dù chúng ta có chết tại đây ngài cũng khó chặn miệng được người trong thiên hạ. Tự nhiên, nếu ngài là ôm mục đích thí quân, ngược lại cứ việc tự tiện."

Hàn Tân suy nghĩ chốc lát, khẽ hít sâu, nếu muốn bắn chết 'Thái tử' tại nơi này cũng không phải không thể, chỉ là cả đời này của hắn, thậm chí hậu thế cũng phải đeo lên danh tiếng sỉ nhục, không bằng trước cứ chiếu cáo thiên hạ rồi mới xử tử.

"Truyền lệnh xuống." Hàn Tân thấp giọng nói, "Đem bọn họ mang về Đông cung, trước hết giam lại rồi nói tiếp."

Đoạn Lĩnh ăn xong bữa cơm trung thu liền mơ mơ màng màng ngủ mất, đến lúc sáng sớm mơ hồ nghe được giọng nói trong viện, nhận ra đó là Vũ Độc.

"Vì vậy, kỳ thực chính là có đủ chứng cứ..." Vũ Độc nói, "Chỉ là Hàn Tân trước hết thay chúng ta động thủ."

Đoạn Lĩnh một thân áo đơn đẩy cửa bước ra, nhìn thấy trong viện còn có Tạ Hựu và Diêu Phục, Lang Tuấn Hiệp, Thương Lưu Quân, Trịnh Ngạn, Vũ Độc và là Lý Diễn Thu.

Đoạn Lĩnh vừa tỉnh ngủ, tóc tai bù xù, y phục còn không kịp chỉnh chu, vội vàng thẹn thùng nói lời xin lỗi, đóng cửa quay vào mặc quần áo. Vũ Độc bước nhanh tiến lên, không ngờ đến thiếu niên lại tỉnh sớm như vậy, hắn còn chưa kịp chuẩn bị quần áo cho y thay đổi.

"Đã đến bao lâu rồi?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Cũng được một lúc." Vũ Độc đáp, "Thấy ngươi đang ngủ liền không nỡ đánh thức."

Đoạn Lĩnh rửa mặt chải đầu xong liền ra ngoài, vốn định nói một tiếng thất lễ lại thấy Tạ Hựu và Diêu Phục hướng về phía mình hành lễ, tội danh là 'Mạo phạm Điện hạ'.

218. Quyển 4 - Chương 218: Trước Khi Khai Chiến

"Hiện tại Hàn Tân đã khống chế toàn bộ hoàng cung." Tạ Hựu nói, "Nội thành bị phong bế và giới nghiêm toàn bộ, hôm nay không có lâm triều cũng không có bất luận thông tri gì. Hắc giáp quân đã rút hết khỏi thành theo mệnh lệnh của Điện hạ, năm vạn người hiện tại đều đóng tại ngoại thành."

Diêu Phục nói: "Ngũ công chúa đã về Hoài Âm trước, triệu tập bộ hạ dẫn binh đến đây, đánh giá ban đầu quân tiếp viện có thể lên tới hai vạn người."

Trong lúc Đoạn Lĩnh còn đang ngủ say thì Giang Châu cứ thế biến thiên, Hàn Tân sau khi thống lĩnh quân đội nhập thành cũng không gặp được bao nhiêu sự chống cự của Hắc giáp quân, cứ thế dễ dàng chiếm lấy Hoàng cung, còn bắt được không ít người làm con tin. Vị Thái tử chưa đăng cơ, Thái hậu cùng với cả đám văn võ bá quan đều rơi vào tay Hàn Tân.

Đây chính là điều Lý Diễn Thu mong muốn —— Thẳng đến khi Tạ Hựu và Diêu Phục bị đưa vào tiểu viện mới biết, hóa ra đây là bố cục do thúc chất hai người tỉ mỉ an bày, tâm trạng căng thẳng của cả hai cũng theo đó mà thư giản xuống. Đồng thời bọn họ cũng hiểu được sự đề phòng của Lý gia với tất cả mọi người, cho dù tới giây phút cuối cùng, đã xác nhận được bọn họ chưa từng cấu kết với Mục Khoáng Đạt, thế nhưng Lý Diễn Thu cho đến tận bây giờ cũng chưa từng chân chính tin tưởng bọn họ.

"Vô phương." Lý Diễn Thu nói, "Hàn Tân đây là tự tìm đường chết, tạm thời cứ giao Thái tử vả Hoàng Hậu cho hắn, dù sao đợi đến khi trẫm lại hiện thân thì Mục Cẩm Chi hắn cũng không thể cười được nữa. Diêu Phục, quân đội của khanh lúc nào đến đây?"

"Trong vòng ba ngày có thể đến." Diêu Phục đáp, "Bây giờ nên làm gì?"

"Chờ." Lý Diễn Thu nói, "Thẳng đến khi Hàn Tân chiêu cáo thiên hạ, vạch trần thân phận kẻ giả mạo kia mới thôi."

"Sau đó thì sao?" Tạ Hựu hỏi.

"Thì đánh một trận." Lý Diễn Thu nói, "Phía nam đã rất nhiều năm chưa xảy ra chiến sự rồi. Chiến tranh là việc của các ngươi, Trẫm và Thái tử đứng ra động viên làm màu một chút là có thể, thật sự động đao động thương thì liền miễn đi."

Đoạn Lĩnh lại lần nữa quan sát thần sắc của Tạ Hựu, chỉ thấy trên mặt đối phương rõ ràng viết bốn chữ lớn "Quả thực hồ đồ". Đổi một góc độ khác suy nghĩ, Tạ Hựu, Diêu Phục thậm chí bá quan quần thần toàn bộ đều bị Lý Diễn Thu đùa bỡn xoay quanh. Thật vất vả bọn họ mới biết Lý Diễn Thu còn sống nhưng lại không chịu lộ diện, hôm nay vừa lộ diện liền muốn đánh Hoàng thành của mình.

Diêu Phục phảng phất đã sớm thành thói quen, nói: "Thần sẽ an bày việc này."

"Khanh phải phối hợp với Tạ Hựu tùy thời chuẩn bị chiến tranh." Lý Diễn Thu nói, "Hoàng nhi có ý kiến gì không?"

Đoạn Lĩnh nói: "Nhi thần phải xem bố phòng đồ của Giang Châu rồi mới quyết định."

Lý Diễn Thu tự nhiên sẽ tùy theo ý Đoạn Lĩnh, xem ra là muốn đem quyền chỉ huy toàn bộ cuộc chính biến này giao cho y. Ngày hôm nay lão bản tiệm mỳ đã bị giam trong thành, cũng không ai đến đưa cơm, nhất thời ngoại thành nhân tâm bàng hoàng, cho dù đứng ở trong viện cũng nghe tiếng người tạp nhạp.

Tạ Hựu đã triệu tập quân đội chạy đến nơi này, ra lệnh Hắc giáp quân tạm thời đóng trại chờ xem thế cục, bề ngoài là khống chế yếu đạo ngoại thành, kỳ thực là muốn tập trung quân lực bảo vệ Lý Diễn Thu. Đây cũng là việc Lý Diễn Thu không muốn đối mặt nhất, vốn y còn định cải trang giả dạng cùng Đoạn Lĩnh ra ngoài đi dạo, không ngờ đến Tạ Hựu lại trực tiếp triệu tập Hắc giáp quân bao vây cả tiểu viện.

Trịnh Ngạn cũng theo Diêu Phục rời đi, Lang Tuấn Hiệp chẳng biết chạy đến nơi nào, Thương Lưu Quân còn đang ở Mục phủ. Hiện tại nội thành tuy đã phong bế nhưng lại không làm khó được đám thích khách muốn tự do qua lại.

Đoạn Lĩnh để Trịnh Ngạn tiến vào nội thành một chuyến thông tri Thương Lưu Quân và Mục Khánh ra ngoài tập hợp. Đợi việc này kết thúc, Mục Khánh và Mục gia liền xóa sạch quan hệ, về phần phải nói chân tướng cho Mục Khánh nghe thế nào thì đã là chuyện riêng của Thương Lưu Quân rồi.

Tạ Hựu cùng Đoạn Lĩnh đi vào trong phòng, mở địa đồ Giang Châu ra, lúc này Hàn Tân đã suất lĩnh Chinh bắc quân chiếm lĩnh toàn bộ tuyến đường chính yếu, còn bố trí không ít phòng tuyến hạng nặng.

"Mười sáu cửa thành đều đã từng tu sửa qua nhiều lần." Tạ Hựu nói, "Đơn giản chính là không thể phá dỡ.

Vị trí của Giang Châu thông suốt bốn phía, cũng chính là trọng thành ba mặt đều giáp với khu vực chiến lược, Hàn Thương Hải, thành chủ của Giang Châu mấy trăm năm trước đã đem tường thành nơi này tu đến mức hệt như tường đồng vách sắt, rất khó công hãm. Điện hạ nếu đã nhượng chúng ta rút khỏi Giang Châu thành, nói vậy hẳn là có biện pháp đánh ngược trở vào."

"Ta không có biện pháp gì." Đoạn Lĩnh cười nói, "Thế nhưng Tạ tướng quân đã đóng giữ Giang Châu gần hai mươi năm, làm sao sẽ lưu lại phòng tuyến ngay cả mình cũng công phá không được? Nếu ta đoán không sai, hẳn là vẫn còn con đường bí mật nhập thành"

Tạ Hựu nhìn qua Đoạn Lĩnh, trong mắt mang theo tiếu ý.

"Quả thật có bốn cái thủy đạo có thể sử dụng." Tạ Hựu nói.

Sở liệu của Đoạn Lĩnh quả không sai, Tạ Hựu trước giờ vẫn khống chế tòa thành này, không ai quen thuộc hoàn cảnh bên trong hơn Hắc giáp quân, bất kể là phố lớn hay ngõ nhỏ. Thật muốn đánh lên, Chinh bắc quân căn bản không phải đối thủ của Tạ Hựu, khi y phân phó Tạ Hựu rời thành đã đoán trước được kết quả này, vì vậy không hề có chút lo lắng nào.

"Thủy đạo phân bố ở nơi này, nơi này và hai góc bên đó." Ngón tay của Tạ Hựu di chuyển trên bản đổ vẽ ra vài con đường bí ẩn kéo dài cho đến bên ngoài Hoàng cung, "Nhưng một khi chúng ta bắt đầu trùng kích Hoàng cung Hàn Tân nhất định sẽ cảnh giác, quan viên triều đình đều đang ở trên tay hắn, chỉ sợ sẽ bị đem ra làm con tin."

"Chuyện này không cần lo lắng." Đoạn Lĩnh nói, "Ta cùng Vũ Độc sẽ thống lĩnh một nhóm người đi giải cứu quan viên trước."

Nói xong Đoạn Lĩnh giương mắt nhìn Vũ Độc, hắn nói: "Nước sử dụng trong Hoàng cung đều lấy từ mấy cái giếng quen thuộc đó mà thôi, thật muốn đối phó bọn họ cũng không cần phiền phức như vậy."

"Cẩn thận đem văn võ bá quan cũng đều độc chết." Tạ Hựu nói.

Vũ Độc miễn cưỡng cười cười không đáp, Đoạn Lĩnh lại nghiêm túc nhìn địa đồ, nói: "Nếu như ước định thời gian, binh lính có thể thông qua truyền tin thuận lợi tiến vào sao?"

"Muốn tổng tiến công ít nhất phải một canh giờ." Tạ Hựu đáp, "Nếu Điện hạ đã có an bày từ sớm, hẳn là có thể làm được."

"Người còn muốn vào thành?" Tạ Hựu cau mày nói.

Đoạn Lĩnh đang suy nghĩ, Tạ Hựu lại lên tiếng: "Như vậy quá nguy hiểm."

“Ta phải đứng ở trước mặt bọn họ.” Đoạn Lĩnh nói, “Không thể vẫn trốn sau lưng mọi người.”

Mọi chuyện trù tính lâu như vậy, y không thể để khoảnh khắc đối mặt cuối cùng lại khiến cho Tạ Hựu đi đầu công chiếm Hoàng cung, còn bản thân lại ẩn núp dưới sự bảo hộ của Lý Diễn Thu.

“Hàn Tân còn không biết thân phận của ta.” Đoạn Lĩnh nói, “Thái Diêm biết, nhưng hắn không dám nói.”

“Không nhất định.” Tạ Hựu nói, “Vạn nhất hắn bán đứng ngài, Hàn Tân sẽ bắt giữ ngài lại, lúc nấy sẽ có phiền toái. Hiện tại không cho phép có bất kỳ sơ suất nào.”

“Chuyện này nói sau.” Đoạn Lĩnh đáp, “Cứ để ta cân nhắc.”

Hôm nay đặc biệt sóng êm gió lặng, nội thành tuy rằng giới nghiêm thế nhưng cũng không có việc gì phát sinh. Tạ Hựu phái một ít Hắc giáp quân ngụy trạng thành bách tính ẩn núp vào thành hỏi thăm tin tức, biết được Hàn Tân vẫn chưa thông tri triều thần vào cung, chỉ là phái ra binh sỹ khống chế nội các cùng lục bộ.

Đến chạng vạng Trịnh Ngạn cũng trở về, còn mang theo Thương Lưu Quân và Lang Tuấn Hiệp thần sắc tái nhợt.

Lang Tuấn Hiệp vừa vào tiền viện đã lảo đảo, suýt nữa ngã dài xuống đất: “Chuyện gì xảy ra?”

Lang Tuấn Hiệp bị thương tựa vào trên tháp, Vũ Độc giúp y bắt mặt rồi nói: “Bị trúng tiễn.”

Thương Lưu Quân nói: “Mục Khánh đã bị đưa vào cung.”

“Mục tướng gia đâu?” Đoạn Lĩnh lại hỏi.

“Vẫn chưa chết, đến giờ coi như ổn định.” Thương Lưu Quân đáp, “Đông cung giới nghiêm, Thái tử bị giam lỏng. Chúng ta muốn đang muốn vào trong cứu Mục Khánh thì đụng phải Ô Lạc Hầu Mục.”

“Không phải đã bảo ngươi trở về tập họp sao? Lại tiến cung làm gì?” Đoạn Lĩnh cau mày nói.

Lang Tuấn Hiệp nằm trên tháp không nói, Vũ Độc đắp thuốc cho y, may mà thương thế không nặng lắm, nghỉ ngơi một đêm liền có thể chậm rãi khôi phục.

Đoạn Lĩnh có đôi lúc thật sự muốn đánh Lang Tuấn Hiệp, vậy mà Lang Tuấn Hiệp cũng chỉ cười cười.

Màn đêm buông xuống, Đoạn Lĩnh ngồi dưới ánh trăng suy nghĩ, Vũ Độc đi tìm Hắc giáp quân bàn bạc

việc phối hợp công thành. Đến lúc đó Tạ Hựu sẽ cấp cho Vũ Độc một nhóm nhân mã, để hắn dẫn theo vào cung khống chế thế cục. Mãi cho đến khi hắn mặc một thân áo giáp trở về viện tử thì Đoạn Lĩnh vẫn trằn trọc chưa ngủ.

"Hàn Tân còn thiếu khuyết chứng cứ." Đoạn Lĩnh nói, "Vì vậy chậm chạp không thể tập hợp bách quan thẩm vấn Thái Diêm, hoặc là hắn đã bị Mục Khoáng Đạt ngăn trở."

"Ngươi muốn thế nào?" Vũ Độc cởi khôi giáp xuống, ngồi đối diện Đoạn Lĩnh.

"Ta định đưa cái này vào tay Hàn Tân." Đoạn Lĩnh cầm bài thi của Thái Diêm ra, bày tỏ suy nghĩ với Vũ Độc.

"Bọn họ đã bắt đầu hoài nghi ngươi." Vũ Độc nói, "Sau khi Mục Khoáng Đạt bị thích sát ngươi vẫn chậm rãi không xuất hiện, ta luôn cảm thấy ánh mắt của Hàn Tân đêm đó có chút không đúng, hơn phân nửa đã phát hiện ta và Thương Lưu Quân không thật sự phát lực, cố ý thả Ô Lạc Hầu Mục đi."

Theo đạo lý, nếu Vũ Độc liên thủ cùng Thương Lưu Quân tuyệt đối sẽ không để thoát Lang Tuấn Hiệp, thế nhưng đêm đó ngay cả góc áo bọn họ cũng chưa mò được, cứ thế để mặc y chạy thoát. Hàn Tân có thể nhất thời không phát hiện, thế nhưng khi bình tĩnh nghĩ lại tuyệt đối sẽ cảm thấy có chuyện.

Nếu là như vậy, Đoạn Lĩnh sẽ không đi gặp Mục Khoáng Đạt nữa, bằng không chỉ là mạo hiểm vô ích.

"Như vậy hắn sẽ không có chứng cứ." Đoạn Lĩnh nói, "Trừ phi bọn họ cứng rắn lên, nhưng chỉ sợ như thế không đủ thuyết phục bách quan, hơn nữa Tiền Thất cũng đã chết."

Cái chết của Tiền Thất, Đoạn Lĩnh không cần nghĩ cũng biết là do ai ra tay, nhất định là Lang Tuấn Hiệp.

Dù sao một vị lão nhân chỉ có thể xem như nhân chứng, mà những nhân vật then chốt đều đã biết nội tình, nếu lại để lão đứng ra trước mặt triều thần xác nhện chỉ khiến Thái Diêm có chuẩn bị trước đưa ra đối sách. Lang Tuấn Hiệp tự mình giết Tiền Thất càng có vẻ Đông cung giấu đầu hở đuôi.

Hiện tại thế cục trong Đông cung nhất định đang lâm vào giằng co, mà chứng cứ để phá vỡ loại giằng co này lại ở ngay trên tay y.

"Phái một người đưa vào cũng là có thể." Vũ Độc nói.

"Phái ai?" Đoạn Lĩnh nói, "Để ai đưa vào cũng sẽ khiến Mục Khoáng Đạt hoài nghi."

"Ngày mai ta lại nghĩ biện pháp." Vũ Độc đáp, "Không nên lo lắng, ngủ đi."

Đoạn Lĩnh cả đêm cũng ngủ không an ổn, trằn trọc. Ngày hôm sau khi mặt trời đã lên cao Lý Diễn Thu vẫn chưa thức dậy, hiển nhiên rất thích loại sinh hoạt nhàn nhã này, một chút cũng không lo lắng chuyện vừa phát sinh gần đây.

Nhưng đây lại là cuộc chiến đối đầu chính diện cuối cùng của Đoạn Lĩnh và Thái Diêm, trong lòng Đoạn Lĩnh rất rõ ràng, y có nhiều chuyện muốn nói cùng Thái Diêm, mà những lời này tuyệt đối không thể chuyển giao qua miệng người khác.

Trời vừa sáng sớm, Đoạn Lĩnh còn chưa tỉnh hẳn, Vũ Độc vẫn nằm trên giường, bên ngoài lại có người gõ cửa.

"Hoàng nhi." Thanh âm của Lý Diễn Thu vang lên, "Nghe Tạ Hựu nói có người tìm ngươi."

Đoạn Lĩnh vội vàng đứng dậy, ngáp dài, Lý Diễn Thu lại bảo y đi doanh trại của Hắc giáp quân ở ngoại thành, có người đang chờ. Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, chẳng lẽ có ai từ nội thành chạy ra ngoài?

219. Quyển 4 - Chương 219: Đồng Song

Hắc giáp quân trong lúc tạm thời đóng quân ngoài thành thì trưng dụng hai con đường, vì vậy những nhà dân bình thường không có gì đặc biệt đều bị quân lính giải tỏa cắm trại làm doanh địa. Mà khu trại cuối cùng vừa vặn hướng về phía tây, nhìn thẳng xuống bình nguyên phía bắc Ngọc Hành sơn, cũng thuận tiện để thiết lập thành trạm dịch trong thành, làm trụ sở tạm thời.

Lúc Đoạn Lĩnh đến trạm dịch đã nhìn thấy một đám người Đảng Hạng trên đầu cắm lông chim đang kịch liệt thảo luận gì đó, khi vừa nhìn rõ người y chợt hô to một tiếng, xông lên phía trước.

Hách Liên bác lớn tiếng gọi: "Đoạn Lĩnh!"

"Hách Liên!" Đoạn Lĩnh cũng hô lớn.

Hai người ôm chặt lấy nhau, Đoạn Lĩnh vô cùng vui vẻ, không ngờ hắn cư nhiên sẽ đến đây! Vì vậy lập tức xoay người cưỡi lên lưng Hách Liên Bác, muốn đối phương cõng mình, còn cười to sang sảng.

"Ngươi… không nên, không nên khổ sở." Hách Liên bác chỉ chỉ vào ngực trái của Đoạn Lĩnh, nói, "Người… tạ thế, đều trở thành ngôi sao sao trên trời, giọt sương dưới đất."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, gật đầu, y biết Hách Liên Bác là đang muốn an ủi mình, nếu vậy, hắn hẳn cũng đã biết thân phận của y.

"Các ngươi là đang ồn ào việc gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Còn có, hắn." Hách Liên bác nói.

Trong phòng còn có một nhóm người Liêu, một đội ngũ người Nguyên, một người thanh niên đang đứng trong bóng tối, ẩn nấp nhìn chăm chú vào Đoạn Lĩnh dưới ánh mặt trời.

"Bạt Đô?" Đoạn Lĩnh buông tay Hách Liên, lẩm bẩm nói, "Sao ngươi lại tới đây?"

Thanh niên kia chính là Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô, bên người của hắn còn có A Mộc Cổ theo hầu.

"Ta biết ngươi nhất định ở Giang Châu." Bạt Đô nói.

Ngụ ý, hắn đến là vì tìm Đoạn Lĩnh. Từ lúc phía nam truyền đến tin Lý Diễn Thu băng hà, ba nước Nguyên, Liêu, Tây Lương đều lập tức đều cao cảnh giác, ai cũng ngửi được hương vị mưa gió sắp đến. Lý Diễn Thu băng hà, người tiếp theo kế nhiệm thế cục phía nam trên một mức độ tương đối cũng sẽ là người quyết định cục diện của tứ quốc trong thời gian tới.

Cho dù bọn họ và Đại Trần đã liên tục giao chiến nhiều năm, hai bên đều có thù hận khó giải nhưng đều sẽ phái sứ giả đến hỏi thăm tin tức. Chỉ là Đoạn Lĩnh không ngờ được Bạt Đô lại đích thân đến đây, hắn không sợ bị Trần quốc diệt trừ sao?

"Đây… đây là…" Hách Liên Bác nghiêng người sang thoáng che phía trước Đoạn Lĩnh, nói, "Không sợ hắn, đây là… Đan Tăng Vượng Kiệt."

Hách Liên Bác lại giới thiệu cho Đoạn Lĩnh một người thanh niên khác, người nọ trạc tuổi Đoạn Lĩnh, thân thể cường tráng, trên người mặc một bộ áo choàng da dê rất giống Bạt Đô, vạt áo trước bên phải để nghiêng, hơn nữa áo da còn là ám hồng sắc nên lúc vừa thấy Đoạn Lĩnh còn tưởng hắn cũng là người Nguyên.

Chỉ là vừa nghe cái tên này, Đoạn Lĩnh lập tức biết người nọ cũng thuộc dân tộc Thổ Dục Hồn, lập tức lên tiếng vấn an.

Người thanh niên tên Đan Tăng Vượng Kiệt nọ ngay cả tiếng Hán cũng không biết nói, chỉ hướng về phía Hách Liên Bác thao thao một hồi dài, nhờ Hách Liên Bác phiên dịch. Trong lòng Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, nếu cứ như vậy không chừng đến hừng đông ngày mai còn nói chưa xong, liền phất tay nói: "Không quan trọng."

"Bằng hữu." Hách Liên bác nói, "Là bằng hữu."

Vì vậy Đoạn Lĩnh và Đan Tăng Vượng Kiệt liền ôm một cái, hai người vô thanh thắng hữu thanh liền tính

như kết giao, mà người phía Liêu quốc phái tới lại hoàn toàn xa lạ, là một nam nhân chừng hai mươi tuổi.

"Tại hạ Gia Luật Lỗ." Nam nhân kia hướng về phía Đoạn Lĩnh hành lễ, "Đại Liêu Bắc viện Tả Trung bình sự."

Tả, hữu Trung bình sự đều là tham mưu dưới trướng Bắc viện đại vương, sau khi Gia Luật Đại Thạch qua đời Bắc viện cũng được gây dựng lại, hơn nữa còn phái tới một vị Hoàng tộc trẻ như vậy trấn thủ, nói không chừng Gia Luật Lỗ đây chính là Bắc viện đại vương tương lai. Đoạn Lĩnh thầm nghĩ, Gia Luật Tông Chân lần này đúng là cấp đủ mặt mũi cho y.

Gia Luật Lỗ cầm một phong công văn đưa cho Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh gật đầu nhận lấy, lại thấy Thuật Luật Đoan đi theo phía sau đội ngũ. Nói vậy, Gia Luật Lỗ chính là nhận được mệnh lệnh trước hết ghé qua Nghiệp thành, bởi vì không gặp Đoạn Lĩnh mới cùng Thuật Luật Đoan đi Giang Châu.

"Quốc sự nhiễu nhương." Đoạn Lĩnh nói, "Lo lắng không chu toàn, có việc đắc tội xin các vị rộng lượng bỏ qua."

Chuyện nội thành bị Hàn Tân chiếm lĩnh tất cả mọi người đều xem trong mắt, chỉ là đồng loạt không nói gì, Tạ Hựu liền an bày bọn họ đến nơi ở tạm thời. Nếu Bạt Đô cũng đã đến, trong lòng Đoạn Lĩnh lại nghĩ ra một cách, thấp giọng nói với Vũ Độc: "Ta có cái biện pháp, vừa lúc thuận tiện xen lẫn trong bọn họ đi vào."

Vũ Độc còn đang cảnh giác quan sát Bạt Đô, lại gật đầu với Thuật Luật Đoan ra hiệu, Thuật Luật Đoan lập tức nghiêng tay nghe Vũ Độc phân phó. Vũ Độc bảo hắn mang theo nhiều người một chút đi nhìn Bạt Đô, tránh cho nháo ra chuyện gì khó khống chế.

"Những người khác ta không lo lắng."

Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh rời khỏi trạm dịch, nghiêm túc nói: "Ngươi nghĩ Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô thật sự là vội vàng đến dự tang lễ?"

Đoạn Lĩnh hiểu rõ ý tứ trong lời Vũ Độc: Bạt Đô đến đây rõ ràng là muốn tìm cơ hội chiếm tiện nghi, ở trong lòng hắn hơn phân nửa cho rằng sau khi Lý Diễn Thu băng hà thì y liền không còn chỗ nương tựa, cơ hội đoạt lại ngôi vị cũng tan theo bọt nước. Vậy nên mới chạy đến thăm dò tình huống, nói không chừng còn có thể bắt người trở lại.

"Ngươi tiếp đãi bọn họ." Đoạn Lĩnh nói, "Ta đi nói chuyện với Bạt Đô một chút."

"Đừng để bị bắt." Vũ Độc nói, "Ngươi đã rơi vào tay hắn hai lần rồi."

Đoạn Lĩnh dở khóc dở cười nói: "Sẽ không."

Ở Giang Châu có Hắc giáp quân bảo hộ, nếu y lại còn có thể bị bắt đi Tạ Hựu liền không cần tiếp tục lăn lộn. Đoạn Lĩnh trở về trạm dịch, thấy Hách Liên Bác và người thanh niên dân tộc Thổ Dục Hồn đều đã đi an trí người của mình, Thuật Luật Đoan cũng đã theo Gia Luật Lỗ rời đi, cả đám người vừa rồi bận rộn đến phát điên cũng dần dần an tĩnh lại.

Chỉ có Bạt Đô là đang còn đứng yên trong trạm dịch, thấp giọng dặn dò A Mộc Cổ, thấy Đoạn Lĩnh đến hai người cũng dừng nói chuyện. Bạt Đô ra hiệu cho A Mộc Cổ rời đi trước, A Mộc Cổ liền xoay người ly khai.

Hai người tư thế trầm mặc đối diện, từng ánh tịch dương tà tà chiếu vào.

"Cùng ra ngoài một chút?" Đoạn Lĩnh nói.

Bạt Đô phủi nhẹ áo choàng, bụi tung như làn khói, thờ ơ đi theo Đoạn Lĩnh rời khỏi dịch trạm.

Giang Châu trường nhai bị tịch dương bao phủ, ngoài thành là viễn phương rộng lớn vô bờ, dưới Ngọc Hành sơn dòng Ngọc giang hơi ngoặc về phía nam, nhập vào Trường Giang, cuồn cuộn chảy về đông.

"Còn chưa đến hẹn ước ba năm." Đoạn Lĩnh nói, "Gấp gáp như vậy làm cái gì?"

Bạt Đô nhìn Đoạn Lĩnh, dừng bước lại.

"Một đời này của ngươi, có quá nhiều người đối đã tốt với ngươi." Bạt Đô nói, "Vì vậy một điểm chân tâm này của ta vẫn luôn bị ngươi quăng cho chó ăn, đã quen rồi."

Đoạn Lĩnh nở nụ cười, nói: "Nếu ta thật sự nghĩ như vậy, cũng sẽ không gọi ngươi ra gặp mặt. Cảm tạ."

Trong lòng Đoạn Lĩnh thật sự có điểm cảm động, y biết Bạt Đô vẫn muốn nỗ lực muốn đến gần y một chút.

"Hoàng thúc của ngươi băng hà, ta biết ngươi muốn dẫn một nhúm người kia trở về tìm Thái cẩu đoạt quyền." Bạt Đô nói, "Nên định đến xem một chút, có thể giúp ngươi liền giúp, không giúp được liền tiện thể mang ngươi đi, miễn cho ngươi chịu chết oan mạng."

"Ngươi thay đổi rồi." Đoạn Lĩnh kỳ quái phát hiện, lần này gặp mặt Bạt Đô đã không còn cả người gai nhọn sắc bén như trước đây, càng không phải chưa nói được vài câu đã bắt đầu động thủ.

"Đã đến lúc phải thay đổi." Bạt Đô nói, "Sau khi trở về ta liền đọc sách của người Hán các ngươi, nếu ta không rảnh xem liền bảo thư quan đọc cho ta nghe. Trước đây là ta sai, đối với ngươi quá hung bạo."

Bạt Đô cư nhiên lại nói ra những câu kiểu 'Trước đây là ta sai' quả thực khiến Đoạn Lĩnh không thể tin

nổi. Đoạn Lĩnh tuy rằng cũng cho rằng đọc sách có thể thay đổi một người, nhưng lại không cảm thấy thứ đó thật sự có thể thay đổi Bạt Đô.

Giữa nét mặt hàng mày vẫn tràn ngập ngạo khí niên thiếu của Bạt Đô cũng đã nội liễm hơn rất nhiều, loáng tháng trong ánh mắt còn mang theo khí thế uy nghiêm tương tự Gia Luật Tông Chân.

"Ngươi nếu như quả thực hiểu ta." Đoạn Lĩnh nói, "Hẳn sẽ biết, cho dù thất bại ta cũng sẽ không rời đi"

"Ừ." Bạt Đô nói, "Vậy nên ta mới tự mình đến."

Đoạn Lĩnh nói: "Giúp ta một chuyện."

Bạt Đô nói: "Ngươi an bài đi, Hách Liên cũng là tới giúp ngươi, tiểu tử kia vừa thấy mặt ta thiếu chút nữa đã xông lên vật lộn."

Đoạn Lĩnh nói: "Vậy… đợi ta sắp xếp xong liền gọi ngươi, ngươi trước hết đi nghỉ ngơi đi."

Lúc Đoạn Lĩnh đang định ly khai, Bạt Đô lại gọi y về.

"Đoạn Lĩnh." Bạt Đô gọi.

Đoạn Lĩnh: "?"

Bạt Đô nói: "Ta thành hôn rồi."

Đoạn Lĩnh đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mới nở nụ cười: "Chúc mừng ngươi, Bạt Đô! Thê tử của ngươi nhất định rất xinh đẹp!"

Bạt Đô cũng chỉ lẳng lặng đứng đó nhìn Đoạn Lĩnh, đến giờ Đoạn Lĩnh mới biết vì sao thái độ của Bạt Đô lại trở nên không bình thường như vậy, có lẽ hắn quả thực đã buông xuống.

"Ta cưới con gái nhỏ của Thoát Thoát." Bạt Đô nói, "Đã mang thai rồi, bọn họ đều nói sẽ là một nữ hài nhi xinh đẹp."

"Thật tốt quá." Đoạn Lĩnh cười nói, "Đã làm cha rồi, cũng nên thành thục một chút."

Bạt Đô không nói gì, trong mắt cũng mang theo một chút tiếu ý, chỉ là Đoạn Lĩnh lại có hơi thổn thức, không ngờ đến Bạt Đô cũng đã làm cha, cuối cùng y cũng nở nụ cười, vươn người qua ôm lấy đối phương.

"Buổi tối uống rượu, tẩy trần cho các ngươi." Đoạn Lĩnh nói, "Ta căn dặn mọi người chuẩn bị."

Màn đêm buông xuống, Tạ Hựu đến chỉ huy trạm dịch bày tiệc, Diêu Phục không tiện lộ diện liền phái Trịnh Ngạn đi hàn huyên vài câu với Hách Liên Bác. Hách Liên Bác đã thành hôn với Diêu Tĩnh được khá lâu, có một hài tử lớn gần hai tuổi.

"Tối nay, nếu các vị đều là vì Đại Trần ta mà đến." Đoạn Lĩnh nói, "Liền mời xem ở mặt mũi của ta tạm hóa can qua, dù sao thế gian này, thời gian tranh đấu thì nhiều những khi có thể ngồi lại cùng nhau uống rượu lại chẳng được bao nhiêu."

Mọi người đều gật đầu, vốn cũng không phải vì khơi mào tranh chấp mà đến, ai cũng hy vọng quân chủ tân nhậm của Đại Trần sau khi kế vị xong có thể thay đổi phương án ngoại giao, biên cương không cần tiếp tục khởi chiến sự. Vừa nghe như vậy, mọi người đều nâng chén uống một hơi cạn sạch. Đêm nay chỉ nói gia sự, không nói quốc sự, Gia Luật Lỗ theo bên cạnh Gia Luật Tông Chân lâu ngày ít nhiều cũng biết cố sự của thiếu niên này, liền men theo trò chuyện vài câu.

Trên bàn yến tiệc, Hách Liên Bác còn lắp bắp học hài tử của mình nói vài câu đồng ngôn đồng ngữ khiến cả sảnh cười to. Bạt Đô uống say rồi lại không ngừng nói những chuyện năm đó của Đoạn Lĩnh ở Thượng kinh, Đoạn Lĩnh rất sợ hắn uống say nói nhiều, tai vách mạch rừng tiết lộ phong thanh, lại không dám ngắt lời, chỉ là Bạt Đô vẫn cứ lảm nhảm không ngừng, cuối cùng, quá bất đắc dĩ, y cũng chỉ có thể mặc kệ.

Đến canh hai, Thuật Luật Đoan trở về nói nhỏ vào tai Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh liền biết Vũ Độc đã chuẩn bị xong, khi rời chỗ lại ước định với Hách Liên Bác, Gia Luật Lỗ, Bạt Đô, Đan Tăng Vượng Kiệt rằng ngày mai giờ dậu y sẽ đích thân dẫn bọn họ vào thành, sau đó mới trở về hồi báo cùng Lý Diễn Thu.

"Quá nguy hiểm." Lý Diễn Thu nghe xong kế hoạch của Đoạn Lĩnh thì nói, "Vạn nhất bị người khác nhận ra thì làm sao bây giờ?"

"Vũ Độc sẽ âm thầm bảo hộ ta." Đoạn Lĩnh giải thích, "Phía chúng ta vừa xuất phát, Vũ Độc cũng sẽ dẫn người vào thành."

"Chỉ sợ người nọ không cho các ngươi vào." Lý Diễn Thu suy nghĩ một chút, đáp.

"Sẽ." Đoạn Lĩnh giải thích, "Chỉ cần có Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô và Hách Liên Bác ở đây, Hàn Tân cầu còn không được. Bởi vì hai người bọn họ vừa vặn có thể làm nhân chứng xác nhận thân phận của Thái Diêm."

220. Quyển 4 - Chương 220: Khó Lường

Lý Diễn Thu trầm mặc một lúc lâu, sau đó gật đầu.

“Tứ thúc.” Đoạn Lĩnh nói, “Kế hoạch của người là gì?”

Từ lúc Đoạn Lĩnh trở về Giang Châu, Lý Diễn Thu liền chân chân chính chính làm được vô vi mà trị, ngoại trừ một lần giả chết, toàn bộ chuyện sau đó hầu như đều buông tay mặc kệ khiến Mục Khoáng Đạt và Hàn Tân tùy tiện tác quái. Đoạn Lĩnh luôn sợ rằng bản thân sẽ làm rối loạn kế hoạch của Lý Diễn Thu, vậy nên trong lòng vẫn có chút bất an.

“Hoàng nhi làm rất tốt.” Lý Diễn Thu nói, “Ban đầu Tứ thúc cũng không ngờ thế cục sẽ biến thành như vậy, thúc chỉ muốn nhìn xem sau khi thủy triều thoái lui sẽ có bao nhiêu đá ngầm lộ ra bên dưới.”

Đoạn Lĩnh trầm mặc nghe Lý Diễn Thu phân tích.

“Lúc sinh tiền, phụ thân con cũng đã từng nói Đại Trần đang mục nát.” Lý Diễn Thu nói, “Bất kể là nội các hay triều đình, vẫn là quân đội đều mang theo vị đạo hư thối. Người mới không thể xuất đầu, các lão già nắm giữ triều chính, quyền lực chậm chạp không quy nạp về trung ương.”

Đoạn Lĩnh cảm giác được sự nguy hiểm tiềm tàn trong giọng nói bình thản của Lý Diễn Thu, lại không dám ngắt lời của đối phương.

“Triều đình Đại Trần cần thiết tiếp nhận một tràng thanh tẩy.” Lý Diễn Thu nói, “Đem toàn bộ cựu phái rút bỏ, để những người trẻ tuổi có lực lượng lên thay thế vị trí.”

“Nhưng hiện nay.” Đoạn Lĩnh nói, “Rất nhiều chuyện vẫn bị các lão thần nắm giữ trong tay, một khi đem toàn bộ nội các bỏ cũ thay mới, phía nam có rất nhiều việc liền vô pháp vận chuyển thuận lợi.”

“Hoàng nhi quả thực nghĩ như vậy?” Lý Diễn Thu nói, “Tứ thúc hỏi một câu, năm ngoái cả hai vùng Giang Châu và Giang Nam gặp lũ lụt, bách tính lênh đênh cơ khổ, những người ngăn cơn sóng dữ là ai? Là triều đình hay các quan viên trẻ tuổi đó? Nội các tọa trấn triều đình là dùng để chỉ huy, nhưng trên thực tế bọn họ đã làm được gì?”

“Tất cả quyết sách, đều căn cứ trên lợi ích của sỹ tộc.” Không đợi Đoạn Lĩnh trả lời, Lý Diễn Thu đã tiếp lời, “Rắc rối khó gỡ, tầng tầng cản tay, vô luận là chẩn tai hay trọng kiến, hết thảy đều thành lập trên cơ sở ‘không khiến lợi ích gia tộc bị tổn hại’. Đến cuối cùng, ngược lại là Hà Bắc quận do hoàng nhi cai trị, tuy rằng không nhận được bao nhiêu lợi ít từ phía nam lại còn phải đối mặt cùng chiến loạn phương bắc, thế nhưng có thể chậm rãi quật khởi.”

“Sở dĩ cho nên?” Đoạn Lĩnh nói, “Ý của tứ thúc là, thừa dịp trận biến cố này, đem triều đình…”

“Ai đầu quân dưới trướng Mục Khoáng Đạt đều phải chết.” Lý Diễn Thu nói, “Mục đích ban đầu quả thực như vậy, thúc không cần sưu tập bao nhiêu chứng cứ chỉ tội y, thứ thúc muốn là hốt nhanh diệt sạch.”

Đoạn Lĩnh không khỏi cả người chấn động, hóa ra Lý Diễn Thu muốn giết cả Tô Phiệt, Mục Khoáng Đạt

và những đại thần khác trong triều, sau đó sao nhà diệt tộc, tịch thu tài sản. Nhưng như vậy nhất định sẽ có vài tình huống đặc biệt xuất hiện, cách cục phía nam thay cũ đổi mới, rơi vào một hồi rung chuyển kịch liệt.

Cuối cùng sẽ dẫn đến hai khả năng, một là bị ngoại tộc xâm lấn tiêu diệt, hai là toàn bộ các thế lực một lần nữa xào bài, đẩy những quan viên mấy năm nay đi lên bằng khoa cử thay thế cựu thần, trở thành lực lượng trung kiên của triều đình.

"Đây là chuyện đã được chuẩn bị từ lúc dời đô." Lý Diễn Thu nói, "Chỉ là vừa đến Giang Châu không thích hợp hành động thiếu suy nghĩ vậy nên mới chậm chạp không động thủ. Lại lui một vạn bước đến nói, chuyện này thậm chí là từ lúc Hoàng gia gia của con từ thế đã được lên kế hoạch tiến hành."

"Thế nhưng…" Đoạn Lĩnh lẩm bẩm nói, "Thật quá nguy hiểm."

"Vậy nên, đối với Hoàng nhi mà nói, chân chính khiêu chiến cũng không phải khôi phục thân phận, trở về vị trí vốn có." Lý Diễn Thu nói, "Mà là đối mặt với một triều đình đã hoàn toàn bất đồng, bắt tay chỉnh đốn khiến nó trở nên ổn định, một lần nữa tập quyền, đem tất cả quyền lực thu trở về bàn tay Hoàng thất."

Đoạn Lĩnh căn bản chưa từng nghĩ đến phương diện này, hiện tại tỉ mỉ cân nhắc, những người không được thông tri đến đây, ở trong tính toán của Lý Diễn Thu đều là đối tượng phải tẩy trừ —— ngay cả Diêu Phục, thậm chí Tạ Hựu cũng nằm trong đó.

"Thế nhưng, nếu mất đi sự chi trì của Tạ Hựu, chúng ta rất khó ổn định Giang Châu." Đoạn Lĩnh nói.

"Hắc giáp quân nghe lệnh của Thiên tử chứ không phải Tạ Hựu." Lý Diễn Thu đáp, "Hoàng nhi đem toàn bộ tiền đặt cược áp lên người Tạ Hựu, nếu có một ngày ngay cả hắn cũng phản, Hoàng nhi lại phải làm sao? Đương nhiên, nếu có thể không động đến hắn ta vẫn tận lực không động đến, nếu hắn nguyện ý thủ hộ Hoàng nhi suốt đời tự nhiên là chuyện tốt. Nếu không thể, Hoàng nhi liền đã định trước có một ngày phải đánh trận cùng hắn."

Thế nhưng cái kế hoạch này đã bị Đoạn Lĩnh triệt để phá vỡ, ngay lúc trên đường về đây, y đã nghĩ cách bảo vệ tính mạng càng nhiều người càng tốt.

"Đương nhiên, đối với Tứ thúc mà nói, đây cũng là một hành động mạo hiểm." Lý Diễn Thu thản nhiên nói, "Đêm hôm đó, khi Hoàng nhi nói trước hết muốn đi tìm bằng chứng cấu kết của Mục Khoáng Đạt và Hàn Tân, Tứ thúc liền ý thức được việc này đã không do mình khống chế nữa."

"Tựa như Phụ hoàng của con từng nói, cái quốc gia này là tốt, là xấu, cuối cùng vẫn là giao vào tay con." Lý Diễn Thu mỉm cười, "Hoàng nhi đã lựa chọn một con đường khác, trong cõi minh minh cũng xem như thiên ý, Hoàng nhi cứ dựa theo suy nghĩ của mình mà tiếp tục làm là được."

Đoạn Lĩnh không khỏi suy tính những lời Lý Diễn Thu vừa nói thêm lần nữa, một hồi huyết tẩy có thể sản sinh biến cách trước nay chưa từng có, đem tất cả quyền lực đều đánh tan rồi lần nữa phân phối.

"Đi thôi." Lý Diễn Thu nói, "Phụ hoàng của con ở trên trờii dõi theo, chỉ là vô luận kết quả sau cùng như thế nào, con cũng phải làm tốt chuẩn bị đối mặt với nó."

Trên bầu trời quần tinh như thác đổ, ánh sao mùa thu lóng lánh trải khắp thiên không hòa lẫn với dòng Trường Giang cuồn cuộn soi sáng đại địa.

–

Ban đêm, Thái Diêm đã có chừng vài ngày không ngủ, nghe được tiếng bước chân liền hoảng thần tỉnh giấc.

Đã từng, khi hắn đọc sách ở Thượng kinh liền xem được rất nhiều kết cục của vong quốc chi quân, thanh âm binh sỹ tuốt đao múa kiếm, động tĩnh khôi giáp giao thác va chạm, tiếng bước chân, tiến ho khan đều biểu thị một kết cục bất tường mà vô cùng chắc chắn —— chết.

Hắn đã từng không sợ chết, sau lại từ từ bắt đầu sợ chết, khi trốn trong chốn thâm cung này, hắn chỉ cảm thấy sinh mệnh của mình từng giọt từng giọt thẩm thấu ra ngoài, giống như có một con yêu quái đang muốn hút cạn vận số của hắn vậy. Nhưng mà hắn lại không làm được gì, chỉ có thể ngồi tại Đông cung chờ chết.

Ngồi đó chờ chết, đếm những ngày cuối cùng được sống, nổi sợ như bóng với hình.

Lúc xuân phong đắc ý, hắn thậm chí cho rằng cả đời đều sẽ kéo dài như vậy, ai cũng sẽ không phát hiện cái âm mưu tích thủy bất lậu này. Thỉnh thoảng đêm vắng không người chợt nhớ đến, hắn lại sợ hãi đến chỉ muốn lập tức rời cung, xa xa chạy mất.

Tựa như kẻ trộm chiếm được báu vật không thuộc về mình, phỏng tay rồi lại không cách nào giải quyết.

Từ hôm đó, Phùng Đạc cũng bị bắt đi, không biết bị giam giữ ở nơi nào, Lang Tuấn Hiệp tung tích không rõ, Thái Diêm hắn hiện tại chúng bạn xa lánh, không có chút biện pháp nào.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, một thân ảnh cao lớn bước đến. Vệ sỹ bên ngoài cẩn thận khép cửa lại.

"Nói chuyện đi." Hàn Tân lạnh nhạt lên tiếng, cởi áo choàng của mình ra tiện tay ném sang một bên: "Mấy hôm nay vội vàng nhiều chuyện, trong lúc nhất thời không quan tâm nổi Điện hạ."

Thái Diêm lẳng lặng nhìn Hàn Tân, Hàn Tân còn nói: "Tạ Hựu đã chạy thoát, nhưng đợi thêm một thời gian nữa hắn và Diêu Phục đều sẽ chết không có chỗ chôn. Hiện tại không còn ai có thể cứu được ngươi rồi."

Ánh mắt Hàn Tân cực kỳ vô lễ quan sát Thái Diêm, trên thực tế hôm nay hắn đã gửi một bức thư đi thông tri đại quân tại Ngọc Bích quan, phái người đến đây tiếp viện. Chỉ cần viện binh vừa đến cũng là lúc hắn

mở rộng thành môn, hai mặt giáp công đánh tan Hắc giáp quân.

Chỉ cần Tạ Hựu chết đi, những người còn lại đều là tôm tép, sau đó lại đàm phán với Diêu Phục, chỉ cần không động chạm Hoài Âm, cả giang sơn Đại Trần liền rơi vào trong tay Tạ Hựu hắn.

Chỉ không biết Lý Tiệm Hồng, Lý Diễn Thu dưới cửu tuyền biết được, giang sơn Lý gia đánh về lại rơi vào tình cảnh như thế sẽ có cảm giác gì.

"Ta chịu đủ rồi." Thanh âm của Thái Diêm mang theo run rẩy, "Ngươi giết ta đi."

Hàn Tân hơi có chút ngoài ý muốn quan sát Thái Diêm.

"Sao lại nói vậy?" Hàn Tân hỏi.

Thái Diêm run rẩy, hồng hộc thở dốc: "Ta vốn không nên ở chỗ này, năm đó nghĩ sai một bước, vạn bước đều sai. Thậm chí đã đến hôm nay, ta cũng chẳng còn thứ gì để giữ gìn. Hàn tướng quân, ngươi đoán không sai, ta cũng không phải Thái tử Đại Trần, Thái tử chân chính ngươi khẳng định không đoán được y đang ở đâu, ngay cả Mục Khoáng Đạt cũng không biết."

Hàn Tân lại hỏi: "Ngươi đến tột cùng là ai?"

Thái Diêm gian nan nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Việc ta là ai rất trọng yếu sao? Người nhà của ta đều đã chết sạch, cho dù muốn tru cửu tộc của ta cũng chẳng còn ai để khai đao. Thật ra là ngươi, Hàn tướng quân, có lẽ ngươi không biết đại nạn của ngươi sắp tới rồi. Tạ Hựu, Diêu Phục, trong tay bọn họ còn một quân bài cuối cùng, chỉ còn chờ ngươi đem thân phận của ta ra chiếu cáo thiên hạ."

Đôi mắt Hàn Tân khẽ híp một cái.

Thái Diêm nở nụ cười, nói: "Ngươi đáp ứng ta, phải giết ta trước khi y trở lại, ta liền nói cho ngươi biết hết thảy mọi chuyện."

"Ngươi nói đi." Hàn Tân ngồi xuống một bên, giống như một bức tượng điêu khắc.

–

Trời đã sáng, Đoạn Lĩnh một mình đứng bên bờ sông, hôm nay Giang Châu sắc trời u ám, trong không khí tràn ngập một cỗ xung động khiến người bất an.

Đêm qua, sau khi nghe một đoạn lời nói của Lý Diễn Thu, Đoạn Lĩnh liền lâm vào mê man. Y biết cái kế hoạch Lý Diễn Thu nói ra chỉ là một tường thuật tóm lược, nếu thật sự đã có ý tưởng muốn một lần xóa sổ

cựu thần tự nhiên cũng phải có kế hoạch tiếp ứng phù hợp. Chỉ là trọng trách trên người của đối phương lại nặng hơn y nhiều lắm.

Lịch đại các đời Đế quân đều có tiền lệ giết quyền thần và công thần, đương niên, Đại Ngu triều cũng là dùng một hồi Trung thu yến đốt chiến toàn bộ cựu thần nhập tiệc. Chỉ là cơ hội này lại bị ngoại thích nắm bắt, tạo thành một hồi chính biến dài đến mấy năm, cuối cùng vẫn là do Thái tử lưu vong bên ngoài suất quân trở về khôi phục ngôi vị đứng ra bình ổn.

Nếu không giết thì sẽ thế nào?

Vũ Độc chậm rãi bước đến giữa sắc trời mờ tối: "Chuẩn bị xuất phát rồi, ngươi còn suy nghĩ những gì Bệ hạ nói sao?"

Đoạn Lĩnh "Ừ" một tiếng, quay đầu lại xem Vũ Độc, đây đó đối diện, trầm mặc nhìn nhau.

Vũ Độc vuốt nhẹ gò má Đoạn Lĩnh, nói: "Ngươi gầy."

Đoạn Lĩnh nói: "Đợi việc này qua thì tốt rồi."

"Nhưng ngươi còn chưa suy nghĩ rõ ràng." Vũ Độc nói.

"Ừ." Đoạn Lĩnh nói, "Ta chạy trên một con đường không ai có thể giúp ta chỉ hướng. Có một số việc, cho dù là phụ thân ta năm đó cũng không thể hoàn thành."

"Có lúc, ta cảm thấy ngươi càng giống Mục tướng gia." Vũ Độc đột nhiên nở nụ cười, nói, "Quả nhiên là học sinh do y dạy dỗ."

"Suy nghĩ của y và Tứ thúc hẳn đều giống nhau." Đoạn Lĩnh nói, "Tuy rằng bọn họ mỗi người đều vì lập trường của mình mà mưu tính, thế nhưng chuyện làm ra xét cho cùng cũng không sai biệt lắm. Chỉ là Mục tướng gia rất có kiên trì, mọi chuyện trong kế hoạch của y đều được thôi động từ từ, mà Tứ thúc cùng phụ thân ta lại thích dùng thủ đoạn lôi đình, nói một không hai, giết địch một nghìn tổn thương tám trăm."

221. Quyển 4 - Chương 221: Dạ Hành

Thủ đoạn của Mục Khoáng Đạt phần nhiều là lôi kéo dụ dỗ, rất ít sử dụng những phương thức kịch liệt để diệt trừ phe đối lập —— ngoại trừ người của Lý gia và tên xui xẻo Biên Lệnh Bạch kia.

Nếu không vì Hàn Duy Dung rơi đài, y tuyệt đối cũng sẽ không rơi xuống tình cảnh như vậy. Từ đầu năm nay, Mục Khoáng Đạt đã phải cẩn thận dè dặt di chuyển giữa vô số vòng xoáy, chỉ cần có chút lơ đễnh

liền va phải đá ngầm dưới đáy sông, tan xương nát thịt. Nếu Hàn Duy Dung còn tại, người kia có thể đem quân đội đến biên cảnh Đại Trần tạo áp lực, cho dù Lý Diễn Thu muốn giải quyết y cũng không dám hạ thủ nhanh như vậy.

Mà sau khi Trương Sính thất tung, càng khiến Mục Khoáng Đạt mất đi vài phân lợi thế, mắt thấy Phí Hoành Đức đã đến, vừa vặn coi như hòa nhau một ván, không ngờ đến Hàn Tân lại khư khư cố chấp như vậy, sớm một bước phát động chính biến phá hủy bố trí của y.

"Mục tướng gia đã khá hơn chút nào chưa?" Phí Hoành Đức hỏi.

Ngày đó, sau khi Mục Khoáng Đạt bị thương liền được đưa vào trong cung, lý do của Hàn Tân là đề phòng có người tiếp tục ám sát, bảo hộ sự an toàn cho y, kỳ thực lại là muốn đưa Mục gia vào vòng khống chế, ngăn ngừa có biến.

Mục Khoáng Đạt ho khan vài tiếng, gian nan ngồi xuống, gật đầu nói: "Khá tốt, mấy hôm nữa lại có thể vào triều. Ta chỉ không ngờ rằng, Vũ Độc và Vương Sơn cư nhiên lại không theo tiến vào."

"Có lẽ là đang chạy vạy bên ngoài." Phí Hoành Đức nói, "Tìm cơ hội, tùy thời cứu Mục tướng gia rời đi."

Mục Khoáng Đạt thở dài, chỉ là trong lòng y cũng biết, gã đồ đệ kia tuyệt đối là loại nuôi không thân, giống như một con rắn trong bóng tối, tùy thời có thể cắn ngược lại cho mình một phát.

"Có tin tức về nơi hạ lạc của bọn họ sao?" Mục Khoáng Đạt hỏi, "Thương Lưu Quân lại đi nơi nào?"

Phí Hoành Đức lắc đầu, đáp: "Mới vừa đến chỗ của Hàn tướng quân hỏi qua, không có tin tức gì."

"Thái tử đâu?" Mục Khoáng Đạt lại hỏi.

"Bị giam lỏng rồi." Phí Hoành Đức đáp.

Ô Lạc Hầu Mục cũng không thấy trở về, tứ đại thích khách đều không rõ tung tích. Mục Khoáng Đạt bắt đầu mơ hồ cảm thấy không đúng, biến cố lần này xét đến cùng đều bắt đầu từ mật thất mà ra, ban đầu y vẫn hoài nghi là do Phí Hoành Đức đang chỉ điểm Vương Sơn, nhưng Phí Hoành Đức hẳn là không nắm được nhiều tin tức như vậy mới đúng.

"Ngoài thành có không ít người đến." Phí Hoành Đức nói, "Đều là muốn phúng viếng, không chỉ Nguyên, Liêu, Tây Lương mà cả sứ giả của Thổ Dục Hồn cũng đang chờ đợi bên ngoài."

"Cũng nên tới rồi." Mục Khoáng Đạt nói, "Dìu ta đứng dậy một chút."

Mục Khoáng Đạt dưới sự nâng đỡ của Phí Hoành Đức gian nan đứng dậy, trên người còn đang quấn băng vải, sau sự kiện thích sát lần này y giống như chợt già đi rất nhiều, hiện ra một cỗ thê lương gần đất xa trời.

"Vết thương của Thừa tướng còn chưa khỏi hẳn." Phí Hoành Đức nói, "Lại muốn đi đâu?"

"Đến chỗ của Thái hậu xem một chút." Mục Khoáng Đạt đáp.

–

Hàn Tân lưu lại trong Đông cung cả ngày, thẳng đến sau giờ ngọ Thái Diêm đã kiệt quệ bất kham.

"Chính là như vậy." Thái Diêm nói, "Nhiều hơn nữa, ta cũng không nghĩ ra."

Thái Diêm đem toàn bộ sự việc kể lại cho Hàn Tân rồi, trái lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, phảng phất như đã dùng hết một chút sinh mệnh sau cùng. Hắn dựa vào chỗ ngồi, hiện tại đã không còn người khác, chỉ còn chính hắn, hắn càng không còn là Thái tử Đại Trần, chỉ là chính hắn mà thôi.

"Thái tử điện hạ." Hàn Tân kêu gọi.

"Gọi Thái Diêm." Thái Diêm nói, "Cái tên này đã thật lâu không ai dùng đến."

"Ta có một biện pháp." Hàn Tân đứng lên nói, "Chỉ cần ngươi nguyện ý phối hợp cùng ta, ngươi vẫn có thể sống sót."

Thái Diêm bỗng nhiên mở to hai mắt, chính vào thời khắc này lại có thủ hạ đến thông tri Hàn Tân, người nọ nói: "Sứ giả Liêu, Nguyên, Tây Lương và Thổ Dục Hồn đều đã đến, đang đợi ở ngoài thành."

Thái Diêm nói: "Đừng để bọn họ tiến vào."

"Không." Hàn Tân nói, "Phải để cho bọn họ nhập thành."

"Đoạn Lĩnh nhất định sẽ đi theo tiến cung!" Thái Diêm nói.

"Cứ để y đến." Hàn Tân nói, "Ta thật ra còn muốn xem nhi tử của Lý Tiệm Hồng có bao nhiêu bản lĩnh. Phân phó bên dưới, truyền tin cho Tạ Hựu, nhượng sứ giả đến chờ trước bắc môn, xung quanh không được để ta thấy bóng dáng của một mống Hắc giáp quân nào."

"Trong khoảng thời gian này ngươi cứ ở yên tại đây." Hàn Tân nói với Thái Diêm, "Ngày mai ta sẽ triệu tập bách quan vào triều, sống hay chết toàn bộ nhìn sự phối hợp của ngươi."

Hàn Tân rời khỏi Đông cung, lúc đi qua hậu điện còn thoáng nhìn thấy Mục Khoáng Đạt đang ngồi đối diện trò chuyện với Mục Cẩm Chi.

"Mượn chút thời gian của hai người." Hàn Tân nói vối Mục Khoáng Đạt.

Hàn tướng quân cứ nói đi." Mục Cẩm Chi thản nhiên, "Tất cả mọi người đều đang ngồi chung trên một chiếc thuyền, lại còn tránh mặt nhau làm gì?"

Hàn Tân mỉm cười, nói: "Thái hậu đang có mang, thần chỉ không hy vọng người phải phiền lòng."

Hàn Tân ngồi trên chiếu, Mục Khoáng Đạt nói: "Nghe nói sứ giả phúng viếng đều đã đến gnoài thành?"

"Đúng vậy." Hàn Tân đáp, "Mà tứ đại thích khách, gồm cả Thương Lưu Quân và đồ đệ Vương Sơn của Tướng gia vẫn chưa có tin tức gì."

Biểu tình của Mục Khoáng Đạt vô cùng phức tạp, nói: "Nếu quả thực như vậy, Diêu Phục cùng Tạ Hựu hẳn đang chuyện bị chuyện khó lường gì đó. Chỉ là đã qua mấy ngày, vì sao vẫn chưa thấy động tĩnh."

"Không." Hàn Tân đáp, "Tạ Hựu cùng Diêu Phục đã từng phái người đưa canh thiếp đến, muốn đàm phán cùng chúng ta."

"Điều kiện đàm phán là gì?" Mục Khoáng Đạt nói, "Hẳn là sẽ không đơn giản."

"Thế nào cũng không ngoài hỏi ta muốn làm sao mới nguyện ý mở cửa thành." Hàn Tân nói, "Nhưng chuyện cho tới bây giờ đã không còn do ta quyết định nữa. Mục tướng gia, ngày mai khi lâm triều chi bằng mau chóng tập hợp bá quan, giải quyết đại họa kia trước khi phát tang cho Bệ hạ."

"Chuyện này." Mục Khoáng Đạt nói, "Nhưng nếu thật sự đặt tội danh lên đầu hắn và Diêu Phục, hậu quả cũng không dễ giải quyết."

"Viện quân đang trên đường chạy tới." Hàn Tân đứng dậy đáp, "Nếu không ngoài suy đoán, tối mai là có thể họp mặt. ta trước hết đi tiếp kiến sứ giả bốn nước."

Hàn Tân nói xong liền đứng dậy rời đi, chỉ còn Mục Khoáng Đạt và Mục Cẩm Chi ở trong viện. Mục Cẩm Chi nhìn theo bóng lưng Hàn Tân, trầm giọng nói: "Huynh thực sự đã dẫn sói vào nhà."

"Đây là biện pháp khi không còn cách nào." Mục Khoáng Đạt nói, "Hàn Tân sau khi chứng minh được thân phận của tiểu tử kia chắc hẳn sẽ nghĩ cách giết ta, thế nhưng hắn không dám đụng đến gia tộc Mục thị. Đến lúc đó muội cùng hài nhi đều sẽ sống sót."

Mục Cẩm Chi trầm mặc không nói.

"Muội là Thái hậu, trên danh nghĩa lại có con nói dòng của Lý gia." Mục Khoáng Đạt chậm rãi nói, "Hắn chắc chắn sẽ lưu lại tính mệnh của muội, chỉ cần cuốn theo chiều gió, giả vờ quy thuận, đợi đến lúc hài nhi lớn lên hẳn đối phó hắn cũng không muộn."

Mục Cẩm Chi thở dài, thần tình thống khổ.

–

Vào đêm, cả nội ngoại thành đều hoàn toàn yên tĩnh, nội thành ra lệnh giới nghiêm, nhà cửa hai bên đường toàn bộ đều sáng đèn, ngoại thành lại chỉ có nơi Hắc giáp quân và Tạ Hựu đóng lại mới thấy ánh đèn dầu.

Mấy trăm người tề tụ trên trường nhai nối liền nội, ngoại thành, Hắc giáp quân lại lui về đến hơn hai trăm bước, Tạ Hựu nhìn chăm chú vào con đường đằng xa. Không bao lâu sau, cửa nách thành môn mới từ từ mở ra.

"Nam Trần có ý tứ gì?!" Một sứ giả lớn giọng quát, "Bọn ta đường xa mà đến phúng viếng quốc quân của các ngươi, các ngươi cư nhiên muốn chúng ta vào bằng cửa nách?! Các ngươi xem bọn ta là gì?"

"Các vị." Trên thành lâu có một gã quan truyền lệnh nói, "Đại Trần đột nhiên tao ngộ kịch biến, vì tránh bị người có tâm lợi dụng, xin chư vị sử dụng cửa nách ra vào. Có chỗ nào đắc tội vạn phần xin được bao dung!"

Từ trong cửa nách tuôn ra trên trăm gã Chinh bắc quân, mỗi người đều sẵn sàng giao chiến, mắt nhìn thẳng về phía Hắc giáp quân. Mà Hắc giáp quân lại cầm lấy ngọn đuốc, chiếu sáng cả một vùng trời.

"Đi." Diêu Phục nói.

Tạ Hựu quay đầu ngựa cùng Diêu Phục xoay người rời đi.

Đoạn Lĩnh trà trộn trong đội ngũ người Nguyên, phía trước không xa là Thuật Luật Đoan. Đoàn người đầu tiên được thông hành là Liêu quốc, tiếp theo là Nguyên, sau đó mới là Tây Lương và Thổ Dục Hồn, mỗi người lần lượt đi qua cửa nách.

Bên trong nội thành một mảnh trống trải, hơn một nghìn Chinh bắc quân vây chặt như nêm cối tiến hành soát người sứ giả. Bạt Đô che ở trước mặt Đoạn Lĩnh, mọi người đứng cùng với nhau.

"Các ngươi có ý gì?"

Khi lục soát đến Bạt Đô thì hắn liền hung hãn rút đao, A Mộc Cổ và đám người Hách Liên Bác cũng theo đó hưởng ứng, nhất thời hình thành tình thế đối chọi gay gắt với Chinh bắc quân.

"Phàm là người tiến vào Hoàng cung đều phải tước vũ khí, chịu soát người!" Quan truyền lệnh hét to.

Bạt Đô nói: "Ai dám chạm vào vạt áo của ta, ta xem không cần dài dòng, cứ đánh trước rồi tính! Rút đao!"

Đoàn sứ giả vốn cũng là phẫn nộ, nhất thời toàn bộ đều tuốt binh khí, cục diện này quan truyền lệnh hoàn toàn không giải quyết được, chỉ phải vội vã tìm người trở về báo cáo. Không bao lâu sau đã có mệnh lệnh, báo rằng thủ lĩnh đoàn sứ giả không cần soát người, có thể trước hết tiến vào.

Đoạn Lĩnh đặt một tay lên lưng Bạt Đô, ý bảo hắn bình tĩnh một chút, lúc này Bạt Đô mới phân phó thuộc hạ thu đao.

Chinh bắc quân đều tung người lên ngựa, hộ tống đoàn sứ giả tiến vào Hoàng cung.

Trong bóng tối, sông đào hộ thành vẫn phát ra tiến nước chảy rì rầm, mười chiếc thuyền nhỏ chở đầy binh sỹ mặc áo đen lặng yên men theo thủy đạo bí mật tiến vào nội thành. Thủy đạo này đã rất nhiều năm không có ai dùng qua, khúc khuỷu ngoằn ngoèo ăn thông vào mạch nước ngầm của Giang Châu, sau khi rời khỏi mạch nước ngầm này đã là khúc sông ven thị tứ phía đông trong nội thành.

Bên bờ có binh sỹ tuần tra, đột nhiên từ trên thuyền có một bóng đen bắn nhanh, người bị trúng tên không phát ra bất luận thanh âm gì, lập tức ngã xuống mặt đất.

Vũ Độc vẫn giương cung tiễn trong tay, một thân trang phục hắc sắc, xoay đầu quan sát thế cục xung quanh.

"Tướng quân, chúng ta đã vào đến nội thành." Binh sĩ thấp giọng nói, "Lại đi một đoạn chính là đông thị."

"Lên bờ tại thị tứ." Vũ Độc phân phó nói, "Cẩn thận đề phòng lính tuần tra."

Đoạn Lĩnh cưỡi ngựa, không nhanh không chậm đi theo phía sau Bạt Đô. Bốn phương tám hướng có không ít hắc y nhân nhảy lên lóc nhà, quan sát nhất cử nhất động của đám người trên đường.

Đoạn Lĩnh chỉ thoáng ngẩng đầu, nhìn thấy trên đỉnh nóc nhà của Thiên hạ đệ nhất mỳ phía trước có một bóng người thon dài đang đứng. Chỉ là mắt hơi nhoáng lên, cái bóng nọ lại chợt biến mất.

Người nọ là Vũ Độc, Đoạn Lĩnh trong lòng lĩnh hội, biết hắn vẫn luôn đi theo bên cạnh mình.

Đến trước Hoàng cung, mọi người giao bội đao bội kiếm ra đặt trong cùng một chiếc rương, thị vệ dán giấy

niêm phong lên hoàn hảo mới xoay người đưa bọn họ nhập cung.

Đây là lần đầu tiên Đoạn Lĩnh đi qua cửa chính của toà cung điện hoành vĩ này, dọc theo lối vào từ ngọ môn liền có thể cảm nhận được Hoàng thành Giang Châu có bao nhiêu rộng rãi tráng lệ, cho dù là đang trong đêm tối chỉ có ánh trăng soi đường cũng vô pháp che giấu sự uy nghiêm của nơi này.

Liếc mắt nhìn lần cuối, vị trí hiện tại của Vũ Độc là ngay trên mái hiên của điện Thái Hòa, chỉ sau một khắc mây đen đã vọt tới, che đi hầu hết ánh trăng.

"Các sứ giả xin mời nghỉ ngơi tại trắc điện." Truyền lệnh quan nói, "Sau đó Hàn tướng quân sẽ vì các vị tẩy trần."

Tiếp theo quan truyền lệnh liền đưa mọi người vào trắc điện, đợi sau khi đếm xong sỉ số lại phân phó binh sỹ canh gác nghiêm khắc. Bên ngoài bị binh sỹ vây lên tầng tầng chật như nêm cối, lại có hai mươi thái giám bị phái tới, ngoài miệng nói là hầu hạ, trên thực tế là để giám thị mọi người.

Bạt Đô cùng Hách Liên Bác, Gia Luật Lỗ, Đan Tăng Vượng Kiệt, Đoạn Lĩnh đều tụ lại trong điện, ngại vì bên cạnh có thái giám giám thị nên cũng không nói cái gì.

Đoạn Lĩnh vốn định dùng Liêu ngữ nói, nghĩ nghĩ một chút lại đổi thành sử dụng Nguyên ngữ: "Không quan trọng, bọn họ nghe không hiểu."

Trong Hoàng cung Giang Châu sẽ không có người biết Nguyên ngữ, nhưng mọi người ở đây ít nhiều đều biết được một chút. Gia Luật Lỗ dùng Nguyên ngữ nói: "Trước lúc xuất phát Bệ hạ đã phân phó, sau khi đến Giang Châu mọi việc đều nghe ngài phân phó."

"Ta và Đan Tăng cũng nghe ngươi nói thôi." Hách Liên bác cũng nói.

Bạt Đô tuy rằng không trực tiếp tỏ thái độ nhưng lại nhìn về phía Đoạn Lĩnh, hỏi: "Ngươi muốn làm cái gì?"

"Trước hết… đem đám người vướng bận này đánh một trận." Đoạn Lĩnh nói, "Bảo thủ hạ của các ngươi đi làm… Ừ… Ngươi hiểu."

Đợi Đoạn Lĩnh phân phó xong, những người trong đoàn sứ giả đều là ngoại tộc, ai nấy tự động ngồi xuống uống trà, hơn nữa còn bắt đầu động tay động chân với đám thái giám, thậm chí có người thô lỗ bất kham, trực tiếp ở trong điện đè thái giám xuống trực tiếp hành sự.

222. Quyển 4 - Chương 222: Đồ Cùng

"Làm gì! Các ngươi làm gì!"

"Làm đám thái giám này, ngươi quản được sao?" Bạt Đô đáp.

Binh sỹ Chinh bắc quân đẩy cửa tiến vào đã thấy trong điện thập phần hỗn loạn, bọn thái giám sống sung sướng trường kỳ trong cung, nào gặp qua bực xúc phạm này? Trong lúc nhất thời khóc lóc gọi cha gọi mẹ toàn bộ chạy ra ngoài, đám cung nữ thấy thế cũng sợ đến lạnh run, đều núp vào.

Giữa lúc giằng co, quan truyền lệnh lại lớn tiếng quát bảo ngừng tay, để tránh tạo thành sự cố liền ra lệnh cho bọn binh lính đều lui ra ngoài, đổi thành nghiêm mật canh gác, cũng không tiếp tục phái người giám thị.

Cơ hội của Đoạn Lĩnh đã đến, y đẩy cửa sổ phía sau điện ra, thừa dịp vệ sỹ tuần tra vừa lướt qua liền tìm dây vải làm móc bò lên mái hiên, sau đó trực tiếp xoay người leo lên nóc.

"Nhanh!" Hách Liên Bác và Bạt Đô cũng nhanh chóng trèo lên, tiếp theo là Gia Luật Lỗ và Đan Tăng Vượng Kiệt. Thân thủ của Đan Tăng Vượng Kiệt vô cùng linh hoạt, hiển nhiên ngày thường cũng là kẻ thích leo tường dở ngói.

"Đan Tăng, ngươi đây là..."

Đan Tăng nhìn ra sự lo lắng của Đoạn Lĩnh, ra dấu tay nói nói mấy cau, Hách Liên Bác phiên dịch: "Hắn... cũng... trèo... trèo cung điện Potala, tìm Lạt Ma."

"Tốt." Đoạn Lĩnh nói, "Vậy chúng ta liền phân ra hành động, tất cả phải cẩn thận."

Mọi người ngồi trên mái hiên thương lượng rõ ràng, thừa dịp ánh trăng bị mây đen hoàn toàn che đậy thì chia binh hai đường, Gia Luật Lỗ, Hách Liên Bác và Đan Tăng Vượng Kiệt nhắm hướng đông, Bạt Đô cùng Đoạn Lĩnh đi phía tây.

Đoạn Lĩnh cẩn thận di chuyển trên mái ngói, giữa đường có vài lần suýt nữa trượt chân rơi xuống, đều nhờ Bạt Đô nhanh tay lẹ mắt kéo y lại.

"Ngươi rốt cuộc đang suy nghĩ chuyện gì?" Bạt Đô nói.

"Xin lỗi." Đoạn Lĩnh sắp đối mặt với thời khắc sinh tử quan đầu không khỏi có chút phân tâm, trong đầu đều là những việc tiếp theo cần phải xử lý.

"Ta là nói," Bạt Đô lôi kéo Đoạn Lĩnh, nhảy xuống một mái ngói thấp, đi vào trong ngự hoa viên, trốn

tránh binh sỹ đi qua, "Đến tột cùng là cái gì khiến ngươi phải tốn khí lực lớn như vậy để quay trở về?"

"Có rất nhiều lần ta đã cho rằng mình sẽ phải chết." Đoạn Lĩnh cùng Bạt Đô nép trong bóng tối, sóng vai nhìn ra bên ngoài, đáp, "Khi chạy ra khỏi Thượng kinh ta không cam chịu là vì ta nghĩ phụ thân còn tại. Lúc trở về Tây Xuyên, không tìm cái chết là do Vũ Độc.."

Bạt Đô trầm mặc đứng đó, vệ binh tuần tra đến gần, cả hai im lặng một chốc, Bạt Đô lại nói: "Chưa bao giờ là vì ta."

"Đã từng có." Đoạn Lĩnh nói.

Những lời này giống như cho Bạt Đô một sự an ủi, Đoạn Lĩnh lại nói tiếp: "Ta ở phía nam xa xôi, cũng từng hy vọng rằng ngươi có thể sống được thật tốt. Nhưng hết thảy mọi chuyện trở thành như ngày hôm nay đều là vì tộc nhân của ngươi, ta chỉ có thể nói… ta sẽ cố hết sức để không hận ngươi."

"Quên đi." Bạt Đô đáp, "Nếu nói như vậy liền quay về như lúc ban đầu."

Đoạn Lĩnh nhìn Bạt Đô, y đối với người này chính là vừa yêu vừa hận, y quả thực quý trọng tình hữu nghị giữa bọn họ, y biết Bạt Đô là một trong số ít người sẽ đồng ý đánh bạc tính mệnh của mình để cứu y. Thế nhưng, bọn họ lại vì dân tộc, vì chiến tranh mà phải đứng trên lập trường đối nghịch.

"Đi thôi." Đoạn Lĩnh tự hỏi thoáng chốc rồi cùng Bạt Đô đi vòng qua hành lang, hướng về phía Ngự hoa viên.

Bạt Đô thời khắc cảnh giác nhìn quanh, Đoạn Lĩnh đi đến bên ngoài Ngự thư phòng, bên trong ánh đèn lấp lóe, cũng không xác định được là Thái Diêm hay Hàn Tân, hai người trầm mặc một hồi, nghiêng tai lắng nghe.

Hai gã vệ binh mặc quân phục Chinh bắc quân đứng bên ngoài canh gác, Đoạn Lĩnh thầm nghĩ có nên đánh cuộc một lần hay không?

"Sáng sớm ngày mai ra lệnh triệu tập bá quan vào triều." Thanh âm của Hàn Tân vang lên, "Bảo bọn họ canh tư chờ sẵn ngoài điện, ta phải nghị sự."

"Dạ." Bên trong truyền đến thanh âm, một gã phó tướng đẩy cửa bước ra.

Người bên trong là Hàn Tân, Đoạn Lĩnh hạ quyết tâm, chỉ là hiện tại sớm hơn thời gian y ước định với Vũ Độc một chút, bên ngoài lại chỉ có Bạt Đô.

Nên tiếp tục chờ Vũ Độc hay cứ thế đi vào? Đoạn Lĩnh nghĩ ngợi một lát, chợt nghe bên trong Ngự thư phòng vang lên tiếng động, hơn phân nửa là Hàn Tân đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

“Cám ơn ngươi, Bạt Đô.” Đoạn Lĩnh thấp giọng nói, “Kế tiếp ta phải tự mình hoàn thành.”

Bạt Đô vốn muốn đi cùng Đoạn Lĩnh, thế nhưng sát na Đoạn Lĩnh rời khỏi hắc ám tiến về phía tia sáng từ Ngự thư phòng hắt ra, Bạt Đô lại lần nữa lui về đứng trong màn đêm đen kịt. Hắn rút chủy thủ ra khỏi đế giày, chuẩn bị nếu xảy ra trạng huống tùy thời có thể vọt vào cứu người.

“Ai?” Thủ vệ vệ binh hỏi.

Trong Ngự thư phòng, Hàn Tân cảnh giác ngẩng đầu.

“Ta.” Đoạn Lĩnh nói, “Vương Sơn cầu kiến Hàn tướng quân.”

“Để y tiến vào.” Hàn Tân nói.

Đoạn Lĩnh đẩy cửa đi vào, thấy Hàn Tân đang lật xem mấy phần tấu chương và điệp báo.

“Ngươi rốt cuộc đã tới.” Hàn Tân nói, “Mời ngồi, sư phụ của ngươi đã trông mòn con mắt, vốn tưởng rằng ngươi sẽ đi Khôn Hòa điện tham kiến y cùng Thái hậu.”

Đoạn Lĩnh nói: “Y…”

Hàn Tân nghiêng đầu liếc nhìn Đoạn Lĩnh, nói: “Bị Ô Lạc Hầu Mục đâm một kiếm, vẫn chưa chết bất quá cũng không sai biệt lắm, ta thật ra còn cùng y đánh cuộc một ván. Y nói ngươi là người thông minh, lúc này khẳng định sẽ đến đầu nhập vào ta, không thèm quay lại liếc nhiều y nhiều thêm một lần.”

Đoạn Lĩnh: “…”

Mục Khoáng Đạt hiểu y rất rõ, tựa như y hiểu Mục Khoáng Đạt vậy.

Hôm nay Hàn Tân đắc thế, toàn bộ Giang Châu đều bị hắn nắm giữ trong tay, Mục Khoáng Đạt muốn hổ lột da trái lại trở thành kẻ bị người hiếp bức. Chỉ cần là người thông minh đều biết, hiện tại phải lập tức đi theo Hàn Tân.

Hiển nhiên, bọn họ đối với thái độ của Đoạn Lĩnh đã từng trao đổi qua, lúc này Đoạn Lĩnh đột nhiên cảnh giác, nếu Mục Khoáng Đạt còn sống, y đã nói gì với Hàn Tân?

Đoạn Lĩnh vốn định đem chứng cứ giao cho Hàn Tân, để ngày mai khi hắn lâm triều mang ra sử dụng, lúc này y lại chợt cải biến chủ ý.

“Hàn tướng quân đang tìm cái gì?” Đoạn Lĩnh hỏi.

Hàn Tân ầm mấy quyển tấu chương bước đến trước ngự án, mở ra đối chiếu nét chữ.

“Tìm một chút manh mối còn lại.” Hàn Tân nói, “Hồ ly cho dù có ngụy trang tốt đến thế nào, thỉnh thoảng cũng sẽ để lộ đuôi.”

Những lời này lần thứ hai khiến Đoạn Lĩnh càng thêm cảnh giác, Hàn Tân phảng phất một lời hai nghĩa nhìn về phía y.

“Ngươi xem tình thế hiện này thế nào?” Hàn Tân không hỏi ý đồ Đoạn Lĩnh đến đây là gì, trái lại muốn nghe cái nhìn của y.

“Hàn tướng quân dự định ngày mai lâm triều triệu tập bá quan.” Đoạn Lĩnh hỏi, “Thẩm vấn Thái tử sao?”

“Đúng vậy.” Hàn Tân đáp, “Nhưng thân phận của Thái tử đến giờ vẫn khó phân biệt như trước.”

“Chính như Mục tướng gia nói.” Đoạn Lĩnh đỡ lời, “Thân phận của người này hẳn từng là đồng song của Thái tử, nếu muốn tìm dấu vết không ngại truy về chốn cũ.”

“Thế nhưng ta có một chuyện vẫn không rõ.” Hàn Tân nói, “Theo lý thuyết, nếu đã có Thái tử giả hẳn phải có Thái tử thật. Như vậy vị Thái tử thật kia đang ở nơi nào đâu?”

Đoạn Lĩnh không trả lời, chỉ bìnhlặng nhìn Hàn Tân.

Hàn Tân chăm chú nhìn Đoạn Lĩnh, nói: “Vương Sơn, ngươi khiến ta nhớ đến một người.”

Hàn Tân đã đã biết, đây là ý niệm đầu tiên của Đoạn Lĩnh, y còn chưa kịp phán đoán Hàn Tân là thông qua dung mạo của mẫu thân nhận ra chính mình hay từ con đường khác biết được, trái tim của y đã điên cuồng nhảy dựng, chỉ là Đoạn Lĩnh biết rõ, hiện tại xoay người rời đi không phải lựa chọn tốt nhất.

“Tướng quân nhớ đến ai?” Đoạn Lĩnh hỏi.

“Đoạn Tiểu Uyển.” Hàn Tân đáp, “Năm ấy Vương phi từng đến quân trường, may mắn gặp mặt một lần, lông mày và đôi mắt của ngươi rất giống nàng.”

Đoạn Lĩnh mỉm cười, nói: “Hàn thúc thúc.”

Hàn Tân cười nói: “Suốt quãng thời gian này ngươi quả thực xứng với đa mưu túc trí, Ô Lạc Hầu Mục

nâng đỡ Thái tử giả thượng vị để kiềm chế Mục tướng gia, ngươi lại lợi dụng Mục tướng gia đối phó Thái tử, cuối cùng ngươi lại dùng ta đến lật đổ Thái tử, từ bỏ Mục tướng gia, đợi đến khi thành công lên ngôi, lại dùng Tạ Hựu diệt trừ ta. Cái liên hoàn kế này một vòng lại một vòng, quả thực khiến ta khó thể tin rằng nó là do một thiếu niên mới mười lăm tuổi, vừa nhập Mục phủ chưa được bao lâu bày ra."

"Quá khen." Đoạn Lĩnh nói, "Muốn trị quốc bình thiên hạ, dù sao cũng phải suy nghĩ nhiều thêm một chút."

Y biết Hàn Tân nói như vậy hiển nhiên đã quyết định không buông tha y, chỉ nghĩ cũng biết, vừa diệt trừ xong Thái Diêm và Mục Khoáng Đạt là Hàn Tân có thể chèn ép Thái hậu tự mình nhiếp chính, làm sao có thể để kế hoạch bị y phá hư từ phía sau.

"Thế nhưng ngươi thiên tính vạn tính vẫn tính sót một việc." Hàn Tân nói, "Vốn ta định ngày mai triệu tập quần thần, trong lúc thẩm vấn tên kia dẫn dụ ngươi xuất hiện, không ngờ đến tối nay ngươi đã tự chui đầu vào lưới rồi."

"Nguyện nghe chỉ dạy." Trái tim Đoạn Lĩnh đập loạn lên, mặt ngoài vẫn thập phần trấn định như cũ.

Hàn Tân nói: "Phụ thân ngươi là ai?"

Đoạn Lĩnh: "…"

Hàn Tân lại nói: "Ngươi có chứng cớ gì chứng minh phụ thân của mình là Tiên đế? Bằng ngươi đối chất cùng Thái Diêm, khiến hắn thừa nhận ngươi là 'Đoạn Lĩnh'? Bằng Ô Lạc Hầu Mục chỉ chứng, ngươi chính là 'Đoạn Lĩnh' ở Thượng kinh?"

Đoạn Lĩnh đáp: "Hàn thúc thúc, người đã suy nghĩ quá nhiều rồi, đầu óc trở nên rối loạn."

Hàn Tân nói: "Không, không có loạn, loạn chính là ngươi. Người của Đoạn gia đều đã chết, năm đó khi Đoạn Tiểu Uyển rời khỏi bắc vực trở Nhữ Nam chỉ là nghi ngờ đã hoài thượng. Sau đó Ô Lạc Hầu Mục đón ngươi về Thượng kinh…"

Vừa nghe nói như vậy, trong lòng Đoạn Lĩnh 'lộp bộp' vài tiếng, thầm nghĩ nguy rồi.

"Ô Lạc Hầu Mục có thể chứng minh ngươi là nhi tử của Đoạn Tiểu Uyển, việc này không sai." Lông mi Hàn Tân hơi giương lên, nói, "Thế nhưng y làm sao có thể chứng minh phụ thân ngươi chính là Tiên đế chứ?"

Đoạn Lĩnh không nhịn được bật cười, đáp: "Ngươi là định đem toàn bộ đẩy ngã sao? Vậy ngươi nghĩ ta là nhi tử của ai? Hàn tướng quân, chỉ bằng vào một câu này của ngươi, ta đã có thể tru ngươi cửu tộc, ngươi nghĩ mẫu thân ta là ai chứ?"

"Ta tin tưởng." Hàn Tân nói, "Bất quá ngươi thủy chung không có chứng cứ, ngày Đoạn Tiểu Uyển rời đi

Tiên đế cũng không biết nàng đã mang thai, ở trong chuyện này ta có thể làm nhân chứng. Dù cho sau đó Ô Lạc Hầu Mục đi Nhữ Nam tìm được Đoạn gia, ngay một khắc nhìn thấy ngươi còn chưa biết Đoạn Tiểu Uyển từ thế đã lâu chỉ để lại một nhi tử. Vậy nên, Ô Lạc Hầu Mục cũng không biết."

"Sinh thần của ta vào tháng chạp, mẫu thân ta lúc ban đầu trước sau vẫn ở cùng phụ thân." Đoạn Lĩnh nói, "Đây là chuyện không làm giả được."

"À, vậy sao?" Hàn Tân nói, "Ngươi sinh thần vào tháng chạp? Dựa vào cái gì?"

Đoạn Lĩnh nói: "Hàn thúc thúc, lúc này cũng không cần nói đùa bậy bạ, nhiều đại thần thích nghị sự như vậy, khi Thái Diêm vừa trở lại không có khả năng chưa từng nghi ngờ qua, những vấn đề này hẳn là từ sớm cũng đã có đáp án"

"Ngươi sai rồi." Hàn Tân nói, "Đây là kết quả mà ngươi cho rằng hẳn là như vậy. Có mấy người can đảm dám đứng ở trước mặt Bệ hạ nghị luận chuyện Vương phi của Tiên đế? Vấn đề Thái tử có phải 'Đoạn Lĩnh' hay không đám đại thần đều coi như tương đối rõ ràng. Thế nhưng 'Đoạn Lĩnh' có phải là Tiên đế sở sinh hay không lại không có vài người đề cập qua, bởi vì Thái tử từng được Ô Lạc Hầu Mục dịch dung, gương mặt có đường nét tương tự với Tiên đế, một tầng nghi ngờ này liền không có người dám nói ra."

Nghe đến đây, sắc mặt Đoạn Lĩnh thủy chung vẫn trầm tĩnh, nói: "Vậy cho nên?"

"Vậy cho nên, người có can đảm lên tiếng hỏi vấn đề này cũng chỉ có ba người." Hàn Tân nói, "Mục tướng gia, Tạ Hựu cùng Bệ hạ năm đó, mà người xem qua tờ giấy này cũng chỉ có ba người họ."

Ngón tay Hàn Tân vung vẩy một chút, kẹp một tờ giấy chứng sinh mồi vào ngọn nến.

"Dừng tay!" Trong nháy mắt Đoạn Lĩnh giận dữ hét to, xông tới. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hàn Tân đã sớm có chuẩn bị rút trường kiếm trên thắt lưng đâm thẳng vào ngực Đoạn Lĩnh!

223. Quyển 4 - Chương 223: Phi Đăng

Tờ giấy chứng sinh này đối với Đoạn Lĩnh mà nói vô cùng trọng yếu y thậm chí còn không rảnh ngẫm nghĩ xem thứ kia làm sao có thể rơi vào trong tay Hàn Tân nhưng cũng biết, đây là tín vật duy nhất chứng minh thân phận của y!

Mà Hàn Tân chính là đang chờ đợi thời khắc này, hoàn toàn không chút do dự xuất thủ muốn kết liễu Đoạn Lĩnh ngay tại chỗ, chỉ là mũi kiếm kia vừa đâm vào ngực Đoạn Lĩnh đã trượt qua một bên, ngược lại Đoạn Lĩnh một tay lật ngược án kỷ, tay kia vươn ra đoạt lấy mảnh giấy!

Hàn Tân không ngờ trong người Đoạn Lĩnh lại mặc bảo giáp đao thương bất nhập, trong khoảnh khắc thất

thần chủy thủ trong tay Đoạn Lĩnh đã huơ ra, Hàn Tân mạnh mẽ né tránh, thủ hạ của hắn xông tới, quát: "Làm càn!"

Phía sau là hai thanh kiếm đâm thẳng về phía gáy của Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh chợt nghiêng người, chủy thủ vẽ thành vòng cung, trên lưỡi chủy thủ này có kịch động, kiến huyết phong hầu!

Bất quá cứ trì hoãn như vậy, giấy chứng sinh liền bị lửa thiêu thành tro tàn, cửa Ngự thư phòng bị phá mở, gió thu dũng mãnh tràn vào, tro xám theo gió phiêu tán.

Đoạn Lĩnh: "…"

Hàn Tân còn đang không ngừng thở dốc, một khắc Đoạn Lĩnh xuất thủ phảng phất mang theo cơn giận lôi đình bạo nộ, dù chưa đến nhược quán đã mơ hồ mang theo uy nghiêm năm đó của Lý Tiệm Hồng.

Hàn Tân đã bị kinh sợ, Đoạn Lĩnh tắc tản mát ra cơn giận nhìn chằm chằm vào hắn.

"Cứ chờ xem, Hàn tướng quân…" Đoạn Lĩnh nói vừa dứt lời đột nhiên nhoáng lên ly khai Ngự thư phòng, binh sỹ đuổi theo, Bạt Đô cũng từ bên cạnh xuất hiện xông lên tiếp ứng, hai người rời khỏi hành lang.

"Truy!" Hàn Tân lòng còn sợ hãi, quát to ra lệnh.

Nhất thời, thị vệ trong cung đều ùa về phía Ngự hoa viên, Đoạn Lĩnh cùng Bạt Đô cứ thế cắm đầu chạy thẳng, cũng không kịp thương lượng chút gì. Phía sau tên bay vùn vụt, Bạt Đô muốn che chở ở phía sau Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh lại nói: "Ngươi đi trước!" rồi đem thân thể che chắn cho Bạt Đô.

Phía trước đã là đường cùng, Đoạn Lĩnh ngẩng đầu nhìn lên, tường cao trơn trượt khó có thể mượn lực vượt qua, phía sau lại là gần trăm gã Chinh bắc quân đuổi riết, người nào cũng cầm cường nỏ trong tay nhắm về phía bọn họ.

"Ở chỗ này! Tìm được rồi!"

Càng thêm nhiều truy binh vọt tới, hai người đưa lưng về phía tường cao, mây đen che trăng sáng.

Đột nhiên, vang lên vài tiếng kêu thảm thiết, Đoạn Lĩnh trong lòng chấn động, ngẩng đầu nhìn ra xa chỉ thấy mấy đạo thân ảnh thon dài xẹt qua, bóng đen đi đến đâu nơi đó huyết hoa nở tung, thi thể truy binh ngã ngang dọc trên mặt đất. Loạn tiễn vun vút, vài đạo bóng đen di chuyển quỷ dị, trong khoảnh khắc trên trăm gã truy binh đều ngã xuống đất.

Không gian dần an tĩnh lại, chỉ duy có tiếng rên rỉ của địch nhân đang nằm co quắp trên mặt đất. Ba gã thích khách áo đen lui ra phía sau, đưa lưng về phía Đoạn Lĩnh, mặt hướng ra ngoài đề phòng truy binh.

Chỗ cao vang lên một tiếng huýt, giải trừ cảnh giới, thích khách cầm đầu kéo khăn che mặt xuống, là Vũ Độc.

"May là đúng lúc tìm đến." Vũ Độc nói.

Đoạn Lĩnh liền ôm chặt lấy hắn.

"Hàn Tân phản bội rồi." Đoạn Lĩnh nói, "Chi bằng sửa chữa kế hoạch."

"Rời đi nơi này trước đã." Vũ Độc đáp.

Trịnh Ngạn từ trên chỗ cao nhảy xuống, hai gã thích khách còn lại cũng tháo khăn che mặt, là Lang Tuấn Hiệp và Thương Lưu Quân.

"Đi về phía bên này." Lang Tuấn Hiệp nói, "Cứ nhắm thẳng Kiến Nguyên điện, bên đó ít người."

Bọn họ đi dọc theo hành lang, lúc ngang qua trắc điện được bố trí cho sứ giả Đoạn Lĩnh lại nói với Bạt Đô: "Bạt Đô, ngươi trở lại giúp ta chuẩn bị, thông tri các sứ giả đứng ra làm chứng. Đợi lúc lâm triều Hàn Tân sẽ triệu tập bá quan vào chầu."

Bạt Đô quét mắt nhìn qua mọi người, cuối cùng cũng gật đầu rời đi.

"Nhanh nào." Vũ Độc vươn tay ôm lấy Đoạn Lĩnh nhảy lên mái hiên, đi đến nóc của Kiến Nguyên điện, phía dưới chính là Đông cung, hôm nay lại không thấy thắp đèn lồng, hẳn là Thái Diêm đã bị Hàn Tân dời đến một nơi khác để tiện trông coi.

Tứ đại thích khách hoặc đứng hoặc ngồi, mỗi người một phía, dưới ánh trăng trông như những tượng đá màu đen tĩnh lặng.

"Như vậy, kế tiếp làm sao bây giờ?" Thương Lưu Quân nói.

"Để ta đi tìm Hàn Tân.." Lang Tuấn Hiệp nói.

"Thương thế của ngươi còn chưa khỏe." Đoạn Lĩnh đáp, "Không nên mạo hiểm đi ám sát hắn."

Vũ Độc ngồi xổm trên mái cong, giống như một con mèo lớn trầm mặc lại nguy hiểm, hắn yên lặng một chút rồi nói: "Tạ Hựu cùng Bệ hạ vẫn đang chờ tín hiệu của chúng ta."

"Cửa nội thành đã mở sao?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Còn không có." Trịnh Ngạn đáp, "Nhưng đã chuẩn bị xong hết, chỉ cần chờ mệnh lệnh phát ra liền có thể mở rộng cửa thành, còn có cả Hoàng thành. Nhưng Tạ Hựu muốn dẫn binh vào, dù có trọng kỵ binh mở đường, muốn tiến vào Hoàng cung vẫn phải phí một phen thời gian."

"Khi bắt đầu lâm triều." Vũ Độc nói, "Lực chú ý của Hàn Tân đều bị ghim tại đó, là cơ hội tốt nhất để công tiến Hoàng thành, chúng ta có thể giữ nguyên kế hoạch. Thông tri cho Tạ Hựu và Bệ hạ, lúc tiến công làm ra một chút điều chỉnh."

"Cứ tiến hành theo kế hoạch đi." Đoạn Lĩnh nói.

"Thư tín cùng chứng cứ lại phải làm sao?" Lang Tuấn Hiệp hỏi.

Đoạn Lĩnh đáp: "Đổi một mục tiêu, ta có biện pháp. Bây giờ là canh ba, nhanh, mọi người phân công nhau chuẩn bị! Đi!"

Mọi người trầm mặc một hồi, sau đó đều tự tản đi, Trịnh Ngạn đi tây, Thương Lưu Quân về phía nam, Lang Tuấn Hiệp lại thẳng về phía chính điện, mỗi người đều tự tiêu thất trong bóng đêm.

Đoạn Lĩnh lấy ra hai phần bài thi, nương theo ánh trăng xem kỹ.

Vũ Độc vẫn đứng bên cạnh y, mi mục thập phần ôn nhu rồi lại mơ hồ mang theo một cỗ phong mang bị che giấu thật tốt.

"Qua tối nay, ngươi đã không còn là Sơn nhi nữa rồi." Vũ Độc trầm giọng nói.

Đoạn Lĩnh rời mắt khỏi hai phần bài thi, đối diện với Vũ Độc.

"Đối với hai ta mà nói, vẫn cứ như cũ." Đoạn Lĩnh nói, "Sẽ như vậy đến vĩnh viễn."

Đoạn Lĩnh tựa vào người Vũ Độc, ôm chặt lấy nhau. Mây đen cuồn cuộn lần nữa che đi ánh trăng, vào lúc canh ba khắp nơi trong Hoàng cung đều là ánh đuốc muốn truy bắt bọn họ, dường như có nghìn vạn ánh lửa đang trải rộng khắp Hoàng cung không ngừng lưu động.

–

Cửa thành, bóng tối dày đặc, thủ vệ binh chợt phát ra tiếng kêu rên rồi rơi xuống đất.

Võ sỹ Hắc giáp quân vọt tới, trong nháy mắt chiếm lấy cứ điểm thành lâu, thủ vệ tay cầm cung tiễn còn chưa kịp phát ra cảnh báo đã bị Trịnh Ngạn dùng một kiếm cắt yết hầu, thi thể từ tường thành rơi xuống.

“Trịnh đại nhân!” Võ sĩ thấp giọng nói, “Đã chuẩn bị xong!”

“Chờ tin tức trong cung.” Trịnh Ngạn phân phó, lại lấy ra một xấp giấy trắng đã gấp kỹ, chậm rãi trãi rộng.

–

Thương Lưu Quân khom người từ mái hiên nhảy xuống, bước nhanh vào trong Thái Hòa cung.

Mục Khánh đang ngủ trên tháp, Thương Lưu Quân gỡ miếng che mặt xuống, nhẹ nhàng lay lay hắn. Mục Khánh mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy Thương Lưu Quân chợt muốn kêu thành tiếng.

“Suỵt.” Thương Lưu Quân lập tức che miệng Mục Khánh lại, ngón tay đặt trên môi ra hiệu.

“Vương Sơn bảo ta dẫn ngươi ra ngoài.” Thương Lưu Quân nói.

“Y đã đến sao?” Mục Khánh hỏi, “Y đến tột cùng đã đi đâu? Không gặp chuyện gì chứ?”

Thương Lưu Quân hỏi: “Mục tướng gia đâu?”

“Ở cùng cô cô.” Mục Khánh đáp.

“Mặc quần áo vào, cứ đợi ta ở đây.” Thương Lưu Quân nói, sau đó bước nhanh ra khỏi Thái Hòa cung, thấy góc tây có một trản đèn lồng liền bước ra hoa viên, mở rộng một xấp giấy mỏng.

–

Lang Tuấn Hiệp từ trên mái hiên phi thân xuống, đi đến bên ngoài lãnh cung đang giam giữ Thái Diêm, dừng bước.

Bên trong thủ vệ sâm nghiêm, Lang Tuấn Hiệp rút Thanh Phong kiếm ra, kiếm quang vừa lóe, thi thể nằm đầy đất.

Lang Tuấn Hiệp lấy ra giấy trắng, mở rộng.

–

Vũ Độc cùng Đoạn Lĩnh đứng trên nóc Kiến Nguyên điện, Đoạn Lĩnh lấy giấy trắng, mở ra, là một cái đèn Khổng Minh.

“Thắp cả hai cái sao?” Vũ Độc hỏi.

“Thắp đi.” Đoạn Lĩnh nói, “Như vậy người ngoài thành cũng biết chúng ta đang ở cùng nhau.”

Vũ Độc cầm đèn Khổng Minh, Đoạn Lĩnh thổi thổi hỏa chiết, thắp lửa, hỏa quang lúc sáng lúc tối soi rọi gương mặt hai người.

Đèn Khổng Minh dần dần sáng lên, gió lộng kéo căng thân đèn, thong thả bay đi. Vũ Độc lại thắp lên ngọn đèn thứ hai, cả hai chiếc đèn Khổng Minh đồng thời được thả ra, theo gió thu bay lượn, cả hai dựa sát vào nhau, xoay tròn lơ lửng giữa không trung.

Hai điểm sáng giữa trời lấp lánh, giống như ánh sáng mọc lên giữa màn đêm chỉ lối cho Đại Trần đang chìm trong bóng tối.

–

Trong lãnh cung, Lang Tuấn Hiệp nhìn ra phương xa, buông tay, thả ngọn đèn Khổng Minh thứ ba, nó vượt khỏi tường cao, chậm rãi bay đi, được gió thu nâng lên thinh không.

Cao điểm thành môn, Trịnh Ngạn đứng sừng sững trong gió, thả ra ngọn đèn thứ tư, từ trên tường thành bay thẳng lên trời, hướng về phương xa.

Trong hoa viên Thái Hòa cung, Thương Lưu Quân thổi thổi hỏa chiết, đốt lên ngọn đèn thứ năm, bàn tay nhẹ đẩy, bay về phía chân trời tối mịt.

–

Thời khắc trước khi trời sáng là lúc hắc ám nhất, Lý Diễn Thu và Tạ Hựu lãnh quân trú đóng bên ngoài Giang Châu, ngẩng đầu nhìn năm ngọn đèn Khổng minh bay lượn trên bầu trời nội thành.

“Điện hạ đã an bày xong.” Tạ Hựu nói.

Lý Diễn Thu ra lệnh: “Chuẩn bị tiến công.”

Hắc giáp quân cầm lên một chiếc đèn Khổng minh, Lý Diễn Thu tự tay châm lửa, đèn nhẹ bay lên theo gió thu trôi về phía chân trời.

–

“Một, hai, ba…” Đoạn Lĩnh khẽ đếm, “Sáu ngọn đèn đều đã thắp sáng, đi!”

Đoạn Lĩnh và Vũ Độc nhảy khỏi mái hiên Kiến Nguyên điện, men theo bóng tối hướng về phía Ngọ môn.

Gió thu hiu quạnh, binh sát tiệm khởi tràn khắp cả đại địa, Giang Châu thành gần như hoàn toàn chìm vào hắc ám, chỉ có vài đốm sáng lấp lóe rải rác. Phía chân trời một mảng mây đen dần tang, lộ ra một ánh sao lấp lánh rực rỡ. Giữa không trung phiêu đãng sáu ngọn đèn trời, được gió đưa lên càng cao, cùng ánh sao kia tương rọi điểm xuyết chân trời phía tây.

Phảng phất như bảy ngôi sao bổn mạng của Tây thiên Bạch hổ[1] đang tản ra quang huy soi sáng đại địa.

–

Lang Tuấn Hiệp đi vào trong lãnh cung, Thanh Phong kiếm trên tay không ngừng nhỏ máu, từng giọt, từng giọt từ ngoài viện tạo thành một đường thẳng vào trong phòng.

Thái Diêm nằm trên tháp, bất giác co quắp, phảng phất đã lâm vào cơn ác mộng sau cùng.

“Ca…” Hắn nhỏ giọng gọi, nhưng không có anh linh xuất hiện thủ hộ ở bên cạnh hắn.

Lang Tuấn Hiệp đến cạnh tháp, Thái Diêm mạnh mẽ tỉnh dậy, thấy y liền sợ đến kêu to, nằm trên tháp không ngừng lui về phía sau.

“Ô Lạc Hầu Mục?!” Thái Diêm run giọng hỏi, “Ngươi muốn làm gì?!”

Lang Tuấn Hiệp tra kiếm vào vỏ, tầng máu dày bám trên thân kiếm bắn ra khắp nơi.

“Ta đến đưa ngươi đi hết đoạn đường cuối cùng này.” Lang Tuấn Hiệp nói.

“Đưa ta đi.” Thái Diêm cầu khẩn, “Đưa ta đi, Lang Tuấn Hiệp, giống như năm đó ngươi đã đáp ứng ta, nếu như sự tình bại lộ ngươi sẽ mang ta cao chạy xa bay.”

“Đợi một chút.” Lang Tuấn Hiệp đáp, “Vẫn chưa đến thời điểm, ta sẽ đưa ngươi đi.”

“Đoạn Lĩnh sẽ không tha mạng cho ngươi.” Thái Diêm nói, “Chỉ cần y thượng vị, nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ.”

“Ta biết.” Lang Tuấn Hiệp nói, “Đợi sau khi lâm triều ta liền tiễn ngươi rời đi.”

“Ngươi nói thật?” Thái Diêm run rẩy hỏi.

“Thiên chân vạn xác.” Lang Tuấn Hiệp đáp, “Đợi Hàn Tân chết đi, ta sẽ nghĩ cách cứu ngươi ra ngoài.”

Thái Diêm mở to mắt nhìn Lang Tuấn Hiệp, nhất thời không biết lời người này là thật hay giả, chần chờ bất định hỏi tiếp: “Mấy hôm nay ngươi đã đi đâu? Ở bên cạnh Đoạn Lĩnh sao?”

“Ở bên cạnh y tìm hiểu tin tức.” Lang Tuấn Hiệp nói, “Y sẽ lập tức tiến cung đối phó Hàn Tân, mà Hàn Tân cũng đã bày sẵn thiên la địa võng chờ y.”

1/ Tây thiên Bạch hổ: Bạch Hổ là linh vật thiêng liêng có tượng là hình con hổ ( ), có màu trắng (bạch,) là màu của hành Kim ở phương Tây, do đó tương ứng với mùa thu. Chòm Bạch Hổ gồm: Khuê (sói), Lâu (chó), Vị (trĩ), Mão (gà), Tất (quạ), Chủy (khỉ) và Sâm (vượn)

Đây cũng là lý do các sự kiện lớn trong Tương Kiến Hoan đều xảy ra vào mùa thu.

224. Quyển 4 - Chương 224: Lâm Triều

“Các đại thần cũng sắp thượng triều rồi.” Thái Diêm run giọng nói, “Giấy không gói được lửa, ta cũng đã nói, luôn sẽ có lúc chúng ta phải chết.”

“Ngươi không phải muốn buông tay sao?” Lông mi của Lang Tuấn Hiệp hơi giương lên, nhìn chằm chằm biểu tình của Thái Diêm, nghiêm túc nói, “Những chuyện đã qua ngươi vẫn luôn muốn buông bỏ, đây chính là lúc.”

Thái Diêm hít sâu một hơi, có chút do dự, Lang Tuấn Hiệp lại nói: “Hàn Tân tìm ngươi, ngươi đã ước định cái gì với hắn?”

Thái Diêm cũng không biết Lang Tuấn Hiệp và Đoạn Lĩnh đã đạt thành loại hiệp nghị gì, nhưng lúc này Phùng Đạc đã bị bắt lại, hắn bị giam lỏng, Lý Diễn Thu cũng đã chết, Tạ Hựu hẳn là đã đứng về phía Đoạn Lĩnh. Hắn ngoại trừ tin tưởng Lang Tuấn Hiệp đã không còn lựa chọn nào khác.

“Hàn Tân muốn ta xác nhận, Mục tướng gia là người bày mưu cho ta giả mạo Thái tử.” Thái Diêm nói, “Đoạn Lĩnh nếu xuất hiện, ta liền thừa nhận y thật sự là Đoạn Lĩnh, chỉ là y từng cho ta biết y kỳ thực cũng không phải nhi tử của Lý Tiệm Hồng, chỉ là một đứa bé giả mạo do ngươi ôm về mà thôi.”

Lang Tuấn Hiệp nở nụ cười, đây là lần đầu tiên Thái Diêm thấy y cười, trong mắt rõ ràng mang theo tiếu

ý, nói: "Ta dạy cho ngươi một câu, đến lúc đó ngươi chỉ cần làm theo, Đoạn Lĩnh nhất định sẽ đáp ứng buông tha tính mạng của ngươi, để ngươi quay về phương bắc."

Trước khi trời sáng là thời khắc tối tăm nhất, chưa đến bình minh bên ngoài ngọ môn đã là ngựa xe nhộn nhịp, đêm thu u ám, mái ngói bên ngoài Văn Anh điện cũng kết lại một tầng sương dày.

Đây là nơi bá quan nghỉ ngơi để chuẩn bị tảo triều, canh hai đêm qua, Chinh bắc quân đã thông tri đến từng trạch viện của bá quan về việc lâm triều hôm nay.

Hàn Tân đã khống chế nội thành liên tiếp mấy ngày, dư luận Giang Châu xôn xao, tên đã lên dây hết sức căng thẳng. Cũng không ít quan viên suy đoán, Hàn Tân liệu có thể nhân cơ hội bức Thái tử thoái vị để Thái hậu lâm triều, tướng quân nhiếp chính.

Trong thời điểm này, Tạ Hựu cố ý lại thoái lui khỏi nội thành, còn án binh bất động, nếu thật sự xảy ra xung đột, tất cả các quan viên đều trở thành con tin. Hôm nay chỉ có thể khẩn cầu lịch đại Đế quân Đại Trần trên trời có linh, phù hộ cái triều đình đã cực kỳ bấp bênh chao đảo này.

Hàn Tân nắm giữ được toàn bộ quan viên và sỹ tộc tử đệ ở Giang Châu cũng tức là đã bắt được mạch máu của Đại Trần. Suốt mấy hôm nay, cả đám quan văn đều ủ rủ như gà đợi làm thịt, chen chúc bất an đợi ở trong lòng, hốt hoảng nhìn quanh tìm hiểu tình thế, không có thời khắc nào dám thả lỏng phớt lờ.

Văn thần soán vị mặc dù lục đục với nhau nhưng vẫn tuần hoàn theo quy tắc mưu sỹ, cho dù Mục Khoáng Đạt muốn giết người cũng phải thận trọng thêu dệt tội danh; nhưng đổi thành võ tướng mưu phản, hậu quả tuyệt đối phi thường kinh khủng. Lịch đại các đời, mỗi gã võ quan tay cầm trọng binh một khi nhập chủ Hoàng thành đều sẽ đại khai sát giới.

"Ngài nói, Hàn tướng quân liệu có…" Hộ bộ Thượng thư thấp giọng nói.

"Suỵt." Lập tức có người cắt đứt lão, nói, "Tai vách mạch rừng, Lô đại nhân, ít nói ít sai."

Các văn quan đều đã đợi trong điện, tình huống vẫn giống như trước kia, thái giám dâng trà hầu hạ, không bao lâu sau liền nghe tiếng chuông truyền quần thần tiến vào đại điện nghị sự.

"Đợi Tô lão đến rồi hẳn nói." Lại có người nhỏ giọng xì xào, "Nơi này có bao nhiêu người? Hàn Tân tuyệt đối không dám làm bậy, cho dù hắn hiện tại không cần hộ giá giang sơn cũng không thể không cố kỵ đến thanh danh hậu thế đi!"

"Ai, chuyện đều đã làm, còn cố kỵ cái gì thanh danh hậu thế?"

"Theo ta thấy!" Một người phẫn nộ đến cực điểm nói, "Loạn thần tặc tử, họa loạn triều đình! Văn võ bá quan, chạy đã chạy, tránh đã tránh nhưng lại không ai dám nói một câu! Vì sao không cầm kiếm vào triều, cùng hắn liều mạng một phen?!"

Người nói chuyện chính là Tiến sỹ cùng năm với Đoạn Lĩnh, đạt được Đình thí đệ nhất danh, Tằng Vĩnh Nặc. Tằng Vĩnh Nặc đã được phóng ra ngoài một năm đảm nhiệm chức Ngự sử Dương Châu, sau đó trở về Giang Châu nhập vào Ngự sử đài. Lại trùng hợp vào ba ngày trước, khi Hàn Tân nhập chủ Hoàng thành, sư phụ của Tằng Vĩnh Nặc, tiền nhiện Ngự sử đại nhân đã cuồng nộ mắng to Hàn Tân mưu triều soán vị, bị bắt ra ngoài điện đánh sáu mươi trượng, đêm đó sau khi về nhà cũng đi đời nhà ma.

Hiện tại ai dám đảm nhiệm ghế Ngự sử liền định trước kết cục mất đầu, Tằng Vĩnh Nặc không những không chạy trái lại còn mặc vào quan phục, từ nửa đêm đã bắt đầu dâng hương tắm rửa, tay cầm ngọc hốt[1] chuẩn bị hôm nay chịu chết giữa triều đình. Hiện tại y giận mà mở miệng, bá quan đều bị chê trách đến mặt không ánh sáng.

"Lưu được núi xanh sợ gì không củi đốt." Thanh âm của Tô Phiệt truyền đến, mọi người liền đứng dậy hành lễ.

"Ngự Sử đại nhân." Tô Phiệt hướng về Tằng Vĩnh Nặc, nói, "Nhân sinh trừ chết ra không còn đại sự sao? Ngài chết liền đồ một cái thống khoái, ngài chết rồi cũng đạt được anh danh muốn đời, nhưng những việc còn lại phải làm sao bây giờ? Thế nào cũng cần một người đứng ra thu dọn."

"Thu dọn?" Tằng Vĩnh Nặc nói, "Từ ngày đầu tiên triều đình dời về Giang Châu đều vẫn không ngừng thu dọn, đến nay đã dọn dẹp được cái gì? Chư vị nhìn xem, hiện tại đúng là còn không bằng tình thế năm đó khi Triệu Khuê nhập Tây Xuyên.!"

"Tằng đại nhân xin bớt giận."

Một thanh âm vang lên, mọi người lập tứ im lặng đồng loạt nhìn ra ngoài điện.

Đoạn Lĩnh cởi ái choàng xuống, nói: "Lần này lâm triều, Hàn Tân hẳn là không dấy lên được đại sự gì, chư vị cứ yên tâm."

"Vương Sơn!"

Đoạn Lĩnh vừa xuất hiện, trên mặt mọi người đều để lộ biểu tình đề phòng.

"Cấu kết với nhau làm việc xấu!" Tằng Vĩnh Nặc nói, "Thân là Thám hoa đương trường, ngươi lại…"

Vẫn chưa dứt lời, Đoạn Lĩnh đã giơ tay lên ngăn cản, nhìn quanh một vòng, hỏi: "Hoàng Kiên đâu?"

"Hắn ở trong cung." Tần Húc Quang nói, "Vương Sơn, ngươi tại sao lại ở chỗ này? Có tin tức gì sao?"

Đoạn Lĩnh thấy Tần Húc Quang hướng về phía mình cười cười liền nhớ đến cái đêm trước khi mình rời kinh đi nhậm chức, bốn người bọn họ đều từng ở Thiên hạ đệ nhất mỹ đàm luận thế cục trước mắt.

"Đây là một kiện chứng cứ ta mang đến." Đoạn Lĩnh lấy ra phần bài thi từng được giấu trong vỏ kiếm của Vũ Độc giao cho Tằng Vĩnh Nặc, nói, "Chứng cứ này liên quan đến khí số Đại Trần, giao cho ngươi. Thứ này không chừng đến khi lâm triều có thể phát huy tác dụng."

"Đây là cái gì?" Tằng Vĩnh Nặc tiếp nhận hai tờ bài thi, quần thần liền tụ tập đến bên cạnh y.

Vũ Độc đi theo phía sau Đoạn Lĩnh vẫn luôn nhấc cao đề phòng, sợ rằng lại xảy ra việc phi tang chứng cứ, một tay đặt lên chuôi kiếm, thời thời khắc khắc nhìn phản ứng của mọi người.

"Đây là chữ của Thái tử." Tô Phiệt đáp, "Đây là..."

"Bài thi năm đó của Thượng kinh học đường." Đoạn Lĩnh nói, "Ta đoạt được từ tay người Nguyên hai phần quyển trục, trong đó có môt phần là thủ bút của Thái tử hiện tại, nhưng tên đề trên triện ấn lại là 'Thái Diêm'."

Trong điện một mảnh tĩnh mịch, bàn tay cầm bài thi của Tằng Vĩnh Nặc không ngừng run rẩy.

"Một phần khác, lại đề tên là 'Đoạn Lĩnh'." Đoạn Lĩnh nói, "Cái tên này có ý vị thế nào, mọi người hẳn là đã tự rõ trong lòng."

Năm đó khi Thái Diêm trở về quả thực đã từng báo cho chúng thần cái tên đã từng sử dụng ở Đoạn gia, gọi là 'Đoạn Lĩnh', hiện tại tên và chữ viết trên bài thi lại nói rõ đây căn bản là hai người. Nói cách khác, từ bút tích biểu hiện, vị Thái tử này cũng không phải 'Đoạn Lĩnh' mà Đoạn Lĩnh chân chính phải là một người khác.

"Chứng cớ này..." Tô Phiệt run giọng nói.

"Hôm nay chư vị đều đã thấy." Đoạn Lĩnh ngồi xuống cái ghế bên cạnh, nghiêm trang nói, "Sau đó Hàn Tân khai triều hẳn sẽ đề cập việc này, đến lúc đó phải tỏ thái độ thế nào, chư vị hẳn cũng đã có định luận."

"Đây..." Thanh âm của Tằng Vĩnh Nặc không ngừng run rẩy, khách mời trong yến hội Trung thu của Mục Khoáng Đạt chỉ ít ỏi có vài người, tin tức còn chưa truyền tới tai của bá quan, mà hai phần bài thi Đoạn Lĩnh đưa ra này đã chân chính diệt sạch hy vọng của nhóm triều thần.

"Đại Trần lâm nguy!" Tô Phiệt nhất thời lão lệ tung hoành, đôi môi không kềm được run rẩy. Đoạn Lĩnh quan sát một lát liền biết, lão già này nói không chừng đã ôm hy vọng sau cùng, muốn nâng đỡ Thái Diêm chống lại Hàn Tân.

Nhưng nếu Thái Diêm là giả mạo, tất cả đều theo đó kết thúc, cuối cùng tất nhiên là Hàn Tân nhiếp chính, Thái hậu lâm triều.

"Nên làm thế nào cho phải?" Tằng Vĩnh Nặc hỏi.

Chúng thần đều thập phần uể oải, Tô Phiệt nói: "Nếu Thái hậu sinh được một Hoàng tử, Đại Trần còn không đến mức không người nối nghiệp."

"Coi như là Công chúa lại có quan hệ gì?" Đoạn Lĩnh nói, "Then chốt là hài nhi trong bụng Thái hậu liệu có phải là long chủng. Phàm là cốt nhục Lý gia, phù vi nữ đế lại phải thế nào?"

"Lui một vạn bước mà nói." Đoạn Lĩnh cười cười, nói tiếp, "Tiên đế, Bệ hạ đều đã cống hiến nhiều cho giang sơn này như vậy. Hôm nay Ngũ công chúa còn tại, thỉnh người trở về thống triị giang sơn cũng chưa chắc sẽ khiến cơ nghiệp tổ tiên tàn lụi."

Chính vào thời khắc này, xa xa truyền đến ba tiếng chuông vang rền.

"Các vị đại nhân có thể tự cân nhắc lợi hại." Đoạn Lĩnh lui ra phía sau nửa bước, nói, "Cần phải vào triều rồi, xin mời."

Chinh bắc quân tiến đến, ý bảo bá quan nhập triều.

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc đứng ở hàng sau cùng, hai người đối diện.

"Ta…" Vũ Độc muốn nói lại thôi.

"Đi thôi." Đoạn Lĩnh thấp giọng nói, "Nhớ phải trở về, ta không có việc gì."

Vũ Độc đối mặt nhìn Đoạn Lĩnh, sau một hồi lâu hắn cúi đầu ấn môi lên trán thiếu niên, lắc người thoát ra ngoài từ cửa sổ bên cạnh.

Chân trời ánh lên một luồng màu ngân bạch, Chinh bắc quân chậm rãi tiến lên, áp giải bá quan rảo bước qua sân lớn trước điện, bước qua mười bậc thang dài, tiến vào chính điện nghị sự.

Đoạn Lĩnh vẫn đi theo ở cuối đội ngũ, Chinh bắc quân chỉ kiểm tra xem mọi người có đeo vũ khí hay không chứ không đối chiếu thân phận. Dù sao quan lại trong triều cũng rất nhiều, quân nhân vừa từ tây bắc chạy đến ngay cả ai là ai cũng không biết, Đoạn Lĩnh chỉ tùy tiện báo ra một cái tên liền lừa gạt qua ải.

Bên ngoài Kim Loan điện bình minh sơ khởi, thái giám gõ chiêng, hắng giọng lớn tiếng hô: "Thái tử điện hạ giá lâm —— Thái hậu giá lâm —— Hàn tướng quân đến —— Mục tướng gia đến —— "

Quần thần lẫn nhau đối diện, cả điện chìm trong yên lặng nhưng chờ hồi lâu cũng không thấy Mục Cẩm Chi tiến vào. Một lát sau, Thái Diêm dưới sự dìu đỡ của Lang Tuấn Hiệp tiến vào Kim Loan điện, khi bước

lên bậc thang tiếp cận long ngai thì lảo đảo một cái, suýt chút đứng không vững. Lang Tuấn Hiệp đúng lúc vươn tay đỡ lấy hắn.

Hàn Tân nhập điện, tiếp theo là thị vệ Chinh bắc quân đỡ Mục Khoáng Đạt tiến vào, sau nữa lại là Hoàng Kiên và Phí Hoành Đức, mọi người đều ngồi vào chỗ của mình.

"Hôm nay triệu tập các vị đại nhân." Hàn Tân nói, "Chính là có một chuyện, chi bằng chiêu cáo thiên hạ."

Trong điện thập phần an tĩnh, Hàn Tân nhìn quét mắt nhìn chúng thần, mọi người đồng loạt trưng ra thần sắc đã hiểu rõ, phảng phất từ sớm đã đoán được Hàn Tân muốn nói chuyện gì

"Vị Thái tử này là giả." Mỗi chữ Hàn Tân nhả ra đều vô cùng có khí phách, "Các ngươi đều bị gạt."

Câu nói kia vừa ra, vốn tưởng rằng triều thần sẽ thấp giọng nghị luận, nhưng trái lại không ai động dung mà thống nhất ngẩng đầu nhìn về phía Thái tử. Thái Diêm hít sâu, toàn thân run rẩy, hắn rốt cục đã chờ đến ngày này.

Hàn Tân nói: "Năm ấy Oa Khoát Đài công hãm Thượng kinh, Tiên đế suất quân gấp rút tiếp viện, giữa đêm thành phá, vị tự xưng 'Đoạn Lĩnh' này và Thái tử thất tán, lưu lạc thế gian. Hắn từng là đồng song của Thái tử, dưới sự an bày của Ô Lạc Hầu Mục tiến hành dịch dung, trở về Tây Xuyên mạo nhận thân phận!"

"Không tin? Các ngươi liền nghe hắn tự nói!" Hàn Tân ra hiệu cho Lang Tuấn Hiệp và Thái Diêm bước lên công nhận.

Tuy rằng không biết Lang Tuấn Hiệp vì sao lại xuất hiện ở đây, thế nhưng Hàn Tân vẫn cảm thấy nắm chắc phần thắng.

Trong nhất thời, ánh mắt của toàn bộ người trong điện đều hướng về phía Thái Diêm.

Hắn vẫn ngồi trên vị trí kia, rũ mắt nhìn bá quan đầy triều, ánh mắt của mỗi người đều đang quan sát hắn.

"Ta… không có." Thái Diêm nhỏ giọng nói, "Ta không có… Ta không có!"

"Ta là Lý Vinh!" Thái Diêm giận tím mặt, đột nhiên nói, "Hàn Tân! Đây là việc dối trá hư ảo! Ngươi đã hại chết phụ hoàng ta! Hôm nay lại nhân lúc Tứ thúc băng hà liền muốn soán đế vị của Lý gia!"

Hàn Tân: "Ngươi…"

Hàn Tân trăm triệu lần không ngờ, Thái Diêm sẽ đột nhiên lật đổ khẩu cung, bất chượt cũng không biết

nên làm sao.

"Ta chính là Đoạn Lĩnh!" Thái Diêm nói, "Việc này bá quan triều đình đều đã từng xác nhận qua, Mục tướng gia và Tạ tướng quân cũng đã tự mình nghiệp chứng thân phận của ta! Hàn Tân! Ngươi đến tộ cùng có lấy ra được bằng chứng gì chứng minh chăng!"

Hàn Tân cười lạnh nói: "Ô Lạc Hầu Mục đầu tiên thích sát Mục tướng gia, sau đó lại ra tay giết đi người duy nhất có thể làm chứng cho thân phận của ngươi, Tiễn Thất, khiến tình thế rơi vào chết không đối chứng. Thái Diêm, đêm qua ngươi đã chính miệng thừa nhận, vì sao hôm nay lại phản cung, có phải có ai đã làm gì ngươi? Người đâu! Cho gọi sứ giả bốn nước Nguyên, Liêu, Tây Lương, Thổ Dục Hồn tiến vào!

1/ Ngọc hốt: cái thanh dài dài mà mấy vị quan hay cầm để trước mặt khi lâm triều trên phim

225. Quyển 4 - Chương 225: Liên Hoàn

"Ta có chứng cứ." Tằng Vĩnh Nặc đột nhiên mở miệng.

Thái Diêm ngỡ ngàng kinh hoảng, Tằng Vĩnh Nặc lấy ra hai phần bài thi vừa rồi Đoạn Lĩnh giao cho, ngay cả Mục Khoáng Đạt cũng hơi lảo đảo đứng dậy.

"Hôm nay trước lúc lâm triều, chư vị đại nhân đều nhìn thấy rồi." Tằng Vĩnh Nặc nói rằng, "Đây là lưỡng phân bài thi của Đoạn Lĩnh và đệ đệ Thái Văn, Thái Diêm, khi còn ở Thượng kinh. Trên quyển còn có ấn triện gốc làm chứng."

Tằng Vĩnh Nặc đưa bài thi cho mọi người nhìn qua một lượt, sắc mặt của Thái Diêm lập tức trở nên trắng xanh.

"Chỉ cần đối chiếu chữ viết của Thái tử liền biết." Tằng Vĩnh Nặc nói, "Tuy rằng Nội các và Ngự sử đài đều đã từng nhìn qua chữ viết của Thái tử, nhưng vẫn nên công khai đối chiếu một lần."

"Sứ giả tiến điện ——!" Thái giám ngân giọng.

Bên ngoài Kim Loan điện, sứ giả bốn nước tề tụ, Bạt Đô, Hách Liên Bác, Gia Luật Lỗ và Đan Tăng Vượng Kiệt lần lượt tiến vào, bá quan tuần tự tránh đường.

Lúc Đan Tăng Vượng Kiệt lướt qua Đoạn Lĩnh thì trộm đưa cho y một vật, Đoạn Lĩnh bất động thanh sắc thu vào tay áo.

Hàn Tân nói: “Nghe nói, năm đó Thái tử cùng hai vị này đều là đồng song. Thái tử có nhận được bọn họ sao?”

Thái Diêm rung giọng nói: “Bố Nhi Xích Kim… Bạt Đô, Hách Liên bác.”

“Thái cẩu, ngươi lại còn nhớ kỹ ta?” Bạt Đô nở nụ cười, nói, “Cũng được, xem ra ngươi hẳn vẫn chưa quên, xuống đây, hai ta đấu vật giải trí một chút? Nếu ngươi đã giả mạo Đoạn Lĩnh, hẳn cũng biết năm đó Hách Liên Bác chính là sư phụ đấu vật của y, nào đến đây?”

Thái Diêm trăm triệu không ngờ được, Bạt Đô cư nhiên sẽ bảo hắn đi đấu vật.

“Nếu ngươi đã nhận là nhi tử của Lý Tiệm Hồng, vậy chuyện đêm đó,” Bạt Đô nói, “Khi Tiên đế Trần quốc cùng Đoạn Lĩnh giúp hai phụ tử ta suốt đêm trốn khỏi Thượng kinh, đây là chuyện lần đầu tiên khi sứ giả Nguyên quốc bái phỏng đã từng đề cập đến, nơi này có không ít đại thần đều đã nghe, ngươi lúc đó cũng gật đầu, có đúng không?”

Sau khi Thái Diêm trở về Tây Xuyên, sứ giả Nguyên quốc quả thực có đến bái phỏng, còn nhắc đến ân cứu mạng năm đó Lý Tiệm Hồng cùng Đoạn Lĩnh hiệp trợ Kỳ Xích, Bạt Đô rời khỏi Thượng kinh, khi ấy Thái Diêm hoàn toàn không biết chuyện, chỉ đành gật đầu.

“Ta nhớ quả thật có chuyện này.” Mục Khoáng Đạt nói.

Tô Phiệt nói: “Lúc đó lão phu cũng có mặt, Thái tử chính miệng thừa nhận qua. Ngay cả Trình đại nhân, Vương đại nhân cũng có thể làm chứng.”

“Hiện tại còn nhớ rõ không?” Bạt Đô hỏi.

Thái Diêm nhìn Bạt Đô, nhất thời không biết nên gật đầu hay lắc đầu, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Lang Tuấn Hiệp.

“Tự nhiên nhớ kỹ.” Lang Tuấn Hiệp vân đạm phong khinh đáp.

Bạt Đô nói: “Lúc ly biệt, tín vật ta tặng cho ngươi là cái gì?”

Thái Diêm nói: “Một cây chủy thủ.”

“Khi A Mộc Cổ hỏi về chủy thủ ngươi đã nói thế nào?” Bạt Đô nói, “Ngươi nói đã đánh mất, phải không?”

“Ô Lạc Hầu Mục đã tìm lại cho ta.” Thái Diêm nói, “Ngay Đông cung.”

"Mang ra cho mọi người xem?" Bạt Đô bước qua bước lại vài vòng, nói, "Đêm trước khi chia tay, chúng ta đã họp mặt ở đâu?"

Việc này Thái Diêm hoàn toàn không đáp được, chỉ đành liều mạng nói ngang: "Ngươi là người Nguyên, ta là người Hán, ta nói cái gì cũng đều sai. Phụ thân ta đã băng hà, phụ thân ngươi cũng ly thế, nào còn nhân chứng khác?!"

Lúc này, sử quan đã tìm được thủ bút của Thái Diêm, đặt song song cùng hai phần bài thi trên một cái mâm gỗ, lần lượt đưa cho quần thần xem qua, có hai quyển chữ viết giống nhau như đúc.

"Chữ viết của ngươi bán đứng ngươi." Bạt Đô nói, "Lúc ngươi ở Thượng kinh gọi là Thái Diêm, không gọi Đoạn Lĩnh. Ngươi là hài tử của Thái gia, cùng Nam Trần có huyết hải thâm cừu xét nhà diệt tộc!"

Phí Hoành Đức đứng phía sau Mục Khoáng Đạt gật đầu nói: "Năm đó lão Tiên đế dung kế phản gián, khiến toàn tộc của ngươi rơi vào tuyệt cảnh, sai một bước hỏng cả bàn cờ, không ngờ lại gây thành quả đắng như vậy. Chỉ là ngươi lại tội tình gì đâu?"

Thái Diêm thở hổn hển nhìn Lang Tuấn Hiệp, chờ đợi y nói gì đó. Lang Tuấn Hiệp lại chủ động thừa nhận: "Phải, không cần tìm thêm bằng chứng gì, hết thảy đều là do ta làm."

Bá quan nháy mắt ồ lên, ngay cả Thái Diêm cũng không ngờ Lang Tuấn Hiệp lại thừa nhận dứt khoát sạch sẽ như vậy..

"Ngươi… Lang Tuấn Hiệp!" Thái Diêm giận dữ hét, "Ngươi đã đáp ứng gì với ta!"

Hàn Tân cất tiếng cười to, nói: "Có ý tứ, xem ra người phản cung hôm nay cũng không chỉ có mình ngươi rồi! Hiện tại còn gì để nói?"

"Ngươi… Ô Lạc Hầu Mục!" Tô Phiệt cả giận quát, "Ngươi một tay che trời, bịt mắt triều đình nhiều năm như vậy, ngay cả Bệ hạ quá cố, Tiên đế trên trời linh thiêng ngươi cũng dám lừa gạt! Ô Lạc Hầu Mục! Ngươi xem thiên hạ này là đất của ai?! Đại Trần là đất của ai?!"

"Các vị đại nhân." Lang Tuấn Hiệp nghiêm túc nói, "Năm đó các ngươi cùng người Nguyên giết tộc nhân của ta, đốt thôn trang của ta, Ô Lạc Hầu quốc bị các ngươi dùng làm chiến trường nhiều năm, khiến ruộng tốt biến thành sỏi đá,Thái gia lại bị kế phản gián của các ngươi tru diệt. Các vị, chúng ta trên thực tế đều là quay về báo thù."

Trong nháy mắt triều đình lặng ngắt như tờ, Lang Tuấn Hiệp lại nói: "Khi ấy Nguyên Trần giao chiến, người chết dưới tay các ngươi đầu chỉ vài nghìn, vài vạn, bất quá đều bị nén vào mấy hàng chữ trong quân báo. Thế nhưng với ta mà nói, đó chính là tộc nhân của ta, thân nhân của ta, chuyện này rất khó lý giải sao?"

Khóe miệng Lang Tuấn Hiệp hơi giương lên, ngữ điệu thảm thiết nhưng trong mắt lại mang theo ôn nhu,: "Ta thụ ủy thác của Tiên đế đi Nhữ Nam đoán Đoạn Lĩnh, dưỡng dục y chừng năm năm, nhìn y trưởng thành. Sau đó Tiên đế trở về, ta lại phụng mệnh xuôi nam, đầu nhập Triệu Khuê."

"Sau đó không lâu, Tiên đế mượn binh quy nam, Triệu Khuê lệnh ta bắt Thái tử làm con tin, nhưng chưa kịp thực hiện Tây Xuyên đã bị Tiên đế thu phục." Lang Tuấn Hiệp chậm rãi nói, "Tiếp nữa, Thượng kinh thất thủ, Thái tử thất tung sinh tử không rõ, ta cùng với Thái Diêm ước định, ta trợ hắn làm Thái tử, hắn thay ta báo thù."

"Trong điện này," Lang Tuấn Hiệp nhìn quanh một vòng những gương mặt trong điện, nói, "Đều là cừu nhân diệt tộc của ta và hắn. Từng người từng người, chỉ cần cơ hội đều sẽ tính nợ sòng phẳng. Lần này là ta thua, nếu đã muốn cược với các vị, cược với thiên hạ liền phải có dũng khí nhận thua."

"Như vậy thái tử chân chính đâu?" Tằng Vĩnh Nặc mở miệng hỏi, "Hôm nay người ở phương nào?"

Mục Khoáng Đạt nói: "Nói vậy hẳn từ lâu đã bị vùi trong chiến loạn, trở thành một tia du hồn nơi hoang sơn dã lĩnh mà thôi."

"Không." Lang Tuấn Hiệp nói, "Y còn sống, hơn nữa, ngày hôm nay còn có mặt trong bảo điện."

Lập tức, triều thần chấn động, đây là việc khiến mọi người bất ngờ, Thái tử còn sống?!

Hàn Tân xanh mặt, nghe được câu này chợt quét mắt nhìn qua quần thần, quả nhiên phát hiện Đoạn Lĩnh đang đứng cuối đội ngũ!

Mà vào thời khắc này, ngoài điện chạy ào một gã lính liên lạc.

"Báo ——!" Một gã quân lính Chinh bắc quân thất kinh, lớn tiếng bẩm báo, "Hắc giáp quân ở ngoại thành công phá cửa bắc!"

Hàn Tân thốt nhiên đứng lên, Đoạn Lĩnh cũng mở miệng châm chọc: "Rất kinh ngạc sao? Hàn tướng quân?"

"Ngươi…" Hàn Tân chấn kinh rồi, quát lớn, "Bắt y lại!"

"Ai dám chạm vào ta!" Đoạn Lĩnh nói, "Nhìn xem thứ trong tay ta là gì!"

Trong tay Đoạn Lĩnh hiện ra môgj vật, là ngọc bội lấp lánh sáng rọi, mọi người ở đây đều chấn kinh rồi.

"Thấy ngọc bội như Bệ hạ thân lâm." Đoạn Lĩnh nói với quần thần, "Ngọc bội truyền quốc của Đại Trần,

không, là ngọc bội truyến quốc của Hán nhân vùng Trung Nguyên, đều thẩy rõ rồi chứ?"

"Đoạn Lĩnh… Đoạn Lĩnh…" Thái Diêm toàn thân run rẩy.

Triều thần vô cùng khiếp sợ, kinh ngạc nhìn Đoạn Lĩnh, Vũ Độc đứng ở cạnh thiếu niên nhìn chằm chằm cả đám quân lính Chinh bắc quân. Quân lính tay cầm binh khí, tiến lên vây lấy Vũ Độc và Đoạn Lĩnh.

"Ai dám động thủ!" Bạt Đô giận dữ quát to, sau đó sứ giả bốn nước đều tiến đến chắn trước người Đoạn Lĩnh.

"Hàn tướng quân." Đoạn Lĩnh nói, "Ngài là muốn nhanh chóng ra ngoài chỉ hủy Chinh bắc quân hay muốn ở lại trên đại điện, nghe ta kể câu chuyện này?"

Hàn Tân giận đến phát cười, nói: "Tốt, ta thật ra còn muốn nghe xem ngươi có thể nói cái gì. Triệu tập Chinh bắc quân thủ vệ nội thành!"

"Ta chính là Đoạn Lĩnh." Đoạn Lĩnh trở tay còn lại giơ chủy thủ lên, "Đây là tín vật năm đó Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô tặng cho ta, Thái Diêm, ngươi có nhìn rõ nó không?"

"Thế nào ở trong tay ngươi?!" Thái Diêm cả kinh kêu lên, "Ta rõ ràng… Không…"

"Năm ấy ta mang theo chủy thủ đến Tây Xuyên, muốn đưa Ô Lạc Hầu Mục xem." Đoạn Lĩnh nói, "Không ngờ lại rơi vào tay ngươi, ngươi hẳn là nhận được tín vật này."

Gương mặt Hách Liên Bác và Đan Tăng Vượng Kiệt hiện lên vẻ đắc ý, bọn họ phải tìm hơn nửa đêm mới thấy thanh chủy thủ đã bị Thái Diêm giấu kín này.

"Phụ thân lấy đại danh cho ta, gọi Lý Nhược Như. Ta mới thật sự là Lý Nhược Như. Thái Diêm! Ngươi là hạng người vô sỉ, còn không mau cút xuống chot a!"

Đoạn Lĩnh giận dữ, Thái Diêm nhất thời toàn thân run rẩy, không nhịn được nói: "Ngươi đáp ứng rồi, ngươi đã đáp ứng ta…"

"Đây là bằng chứng của ta." Đoạn Lĩnh nói, "Tìm tấu chương, quân báo vào chi chép công tác của Vương Sơn, chỉ cần so sánh với chữ viết liền rõ."

Sử quan lập tức soạn ra công văn Đoạn Lĩnh từng trình lên, đặt vào mâm đối chiếu cùng bài thi của Đoạn Lĩnh, lại đưa cho chúng thần xem qua một lượt.

"Năm đó ta trải qua cửu tử nhất sinh quay về Tây Xuyên." Đoạn Lĩnh nói, "Thái Diêm đã chiếm địa vị của

ta, bất đắc dĩ ta chỉ có thể nhờ Vũ Độc che chở. Ta cùng hắn đi trọn một vòng Đồng Quan, Giang Châu, Hà Bắc, lại cùng Tứ thúc nhận thức, không ngờ còn gặp thích khách do Mục tướng gia phái đến mưu sát."

"Ta nhân danh Tiên đế cùng Bệ hạ." Đoạn Lĩnh nói, "Nâng truyền quốc ngọc bội, cho đòi văn võ bá quan Đại Trần! Trị tội Mục Khoáng Đạt câu kết cùng Hàn Duy Dung mưu hại Tiên đế! Năm đó y còn từng phái thích khách mưu sát phụ hoàng ta! Có thư tín có thể làm chứng!"

Đoạn Lĩnh lấy thư tín ra đặt vào tay sử quan.

"Đây là cái gì với cái gì?" Mục Khoáng Đạt bật cười nói, "Đồ nhi, ngươi nếu cho rằng các vị đại nhân sẽ tin hồ ngôn loạn ngữ của ngươi thì thật sự đã quá ngây thơ rồi."

"Thị phi sai đúng," Đoạn Lĩnh cười nói, "Đều ở trước mặt các vị, bằng chứng như núi, đen là đen trắng là trắng, cho đến hôm nay ngài còn không chịu nhận tội sao, sư phụ? Ta vẫn còn chứng cứ."

"Đây là thư từ bí mật của Mục Khoáng Đạt và Hàn Tân, xác nhận ý đồ mưu phản." Đoạn Lĩnh lại lấy ra phong thư thứ hai đặt lên mâm gỗ, đây là một trong những bức thư hôm đó đã tìm được trong Mục phủ.

Mọi người lần thứ hai triệt để chấn kinh trước hành động của Đoạn Lĩnh, biến cố xảy ra thực sự quá nhanh, mặc dù có người đã sớm đoán được Mục Khoáng Đạt và Hàn Tân cấu kết cùng nhau, nhưng trong thời gian một khắc ngắn ngủi này, bọn họ khó thể vừa tiếp thu thân phận Thái tử, vừa tiếp thu tin tức Mục Khoáng Đạt cùng Hàn Tân mưu phản, còn có hết thảy nội tình.

"Các vị." Đoạn Lĩnh nói, "Nghĩ rõ ràng đi, hiện tại buông binh khí sẽ bỏ qua chuyện cũ."

"Nói bậy!" Hàn Tân cười như điên, "Các ngươi thật sự tin tưởng sao? Ta nói cho các ngươi biết…"

Tiếng kêu gào đã đến trước sân rồng, trong điện cũng theo đó thấp thỏm.

Hàn Tân giận dữ hét: "Trên đời này, căn bản không có cái gọi là Thái tử chân chính, năm đó Võ đế cũng không có con nối dòng! Thứ gọi là hậu duệ bị đưa đi Đoạn gia ở Thượng kinh cũng chỉ là một hồi âm mưu tỉ mỉ!"

"Không sai, ngay cả 'Đoạn Lĩnh' ban đầu." Mục Khoáng Đạt bình thản chậm rãi nói, "Cũng là do Ô Lạc Hầu Mục cố ý tạo ra, các ngươi nhìn dung mạo của y, có điểm ngào giống Tiên đế?"

"Sư phụ, ngài thật ra còn phản ứng rất nhanh." Đoạn Lĩnh nói, "Thế nhưng ngài trăm tính ngàn tính vẫn tính sót một việc."

"Ngươi có chứng cứ thì mau mang ra." Mục Khoáng Đạt thản nhiên nói, "Làm sao chứng minh Lý Tiệm Hồng là phụ thân của ngươi? Nếu có thể chứng minh việc này, không cần ngươi động thủ ta liền tự vẫn tạ

tội thiên hạ. Chư vị đại nhân, Diêu Phục từ sớm đã có tâm mưu phản, năm đó còn ra tay ám sát Bệ hạ giá họa cho bổn tướng. Hiện tại Bệ hạ đã băng hà, lại tìm đồ đệ của ta đến giả mạo Thái tử."

Hàn Tân cười lạnh, nói: "Các ngươi tin ai? Chỉ bằng một câu nói cùng với miếng ngọc bội không biết từ đâu tới?"

Đoạn Lĩnh quát to: "Chân mệnh thiên tử ở đây! Ai còn chấp mê bất ngộ!"

Tằng Vĩnh Nặc nhìn Đoạn Lĩnh, lại Thái Diêm, Thái Diêm mặt như màu đất, cùng Đoạn Lĩnh đang đứng giữa điện hình thành tương phản cực lớn, nhất thời chẳng biết thế nào cho phải.

Hắn trầm ngâm một lát, nói: "Đúng vậy, ngươi là Thái tử chân chính."

"Sư đệ, ngươi…" Hoàng Kiên run giọng nói.

"Sư huynh." Đoạn Lĩnh nói, "Chính ngươi chọn thôi, thiên địa quân thân sư, quân vẫn ở trước sư."

Hoàng Kiên rốt cục đứng dậy, bước đến trước mặt Đoạn Lĩnh cùng y đối diện với Hàn Tân, nhất thời quần thần đều di chuyển, quan văn nhất trí đến thần kỳ, đứng phía sau Đoạn Lĩnh.

"Tốt." Mục Khoáng Đạt nói, "Một lời nói dối vụng về như vậy, cư nhiên có thể gạt được cả triều văn võ, đồ đề, ngươi quả nhiên trăm phương nghìn kế, mưu tính sâu xa."

"Tất cả sứ giả ở đây đều đang nói dối?" Đoạn Lĩnh trái lại cười nói, "Văn tự cũng biết nói dối? Ngay cả lời của người đang đứng bên cạnh ngự tọa cũng là dối trá?!"

Lang Tuấn Hiệp bước xuống ngự tọa, đi đến trước mặt Đoạn Lĩnh, trầm mặc một lúc tiện thể quỳ cả hai gối xuống đất.

Đoạn Lĩnh cúi đầu nhìn Lang Tuấn Hiệp, đến nước này rồi cái gì cũng không cần nói nữa.

"Hắc giáp quân giết vào rồi —— "

Ngoài điện, Chinh bắc quân hô lớn.

"Đem bọn họ bắt cả lại!" Hàn Tân nói.

Hàn Tân vừa dứt lời, Chinh bắc quân đều rút đao kiếm ra từ trong các ngõ ngách vọt tới, Lang Tuấn Hiệp đứng dậy xoay người, làm rat ư thế thủ hộ Đoạn Lĩnh.

"Các vị đại nhân nên làm tốt chuẩn bị vì quốc liều chết." Đoạn Lĩnh nói, "Bây giờ muốn đổi ý còn kịp."

"Hàn Tân, giả thiết ngươi không tin người trước mặt chính là chân mệnh thiên tử, khư khư cố chấp muốn động thủ." Thương Lưu Quân chậm rãi lên tiếng, "Như vậy ngươi cho rằng, cốt nhục sau cùng của Lý gia đang ở đâu."

Mục Cẩm Chi hét to một tiếng chói tay, bị Thương Lưu Quân lôi từ cửa hông phía sau tấm bình phong vào đại điện, một đội Hắc giáp quân theo đó ùa vào, trong chốc lát đã khống chế ngự tọa, cùng Chinh bắc quân hình thành thế đối kháng.

"Cẩm Chi!" Mục Khoáng Đạt kinh hãi thốt lên.

"Thương Lưu Quân!" Hàn Tân giận dữ hét, "Ngươi dám phản chủ cầu vinh!"

Thương Lưu Quân lại nói: "Ngươi dám động thủ, ta liền dám giết nàng, mọi người phủi tay giải tán, ai cũng không cần làm Hoàng đế nữa."

"Dừng tay." Mục Khoáng Đạt lập tức nói.

Môi Hàn Tân khẽ run rẩy, phun ra một chữ:

"Giết."

226. Quyển 4 - Chương 226: Hồi Trào

Trong điện thoáng cái một mảnh hỗn loạn, Lang Tuấn Hiệp lập tức xoay người, Mục Khoáng Đạt nhào đến bảo hộ Mục Cẩm Chi. Thương Lưu Quân đầu tiên là ngẫn ngủi ngạc nhiên, thuận tay đẩy Mục Cẩm Chi, cầm kiếm tiến đến bảo hộ Đoạn Lĩnh.

"Lui!" Đoạn Lĩnh quát.

Các sứ giả và Hắc giáp quân đã có chuẩn bị từ sớm, lập tức xông lên cùng Chinh bắc quân chém giết, Thương Lưu Quân từ góc đông bắc nhào qua, Lang Tuấn Hiệp từ chính điện vọt tới, mục tiêu đều là Hàn Tân. Hàn Tân nổi giận gầm lên một tiếng, lật ngược tọa ỷ, trong lúc thời gian gần như chậm lại, Chinh bắc quân không hề sợ chết vọt tới, vây lấy Hàn Tân chống lại kiếm của thích khách.

"Bảo hộ Thái tử!" Lang Tuấn Hiệp quát lớn, "Lui lại!"

Lang Tuấn Hiệp và Thương Lưu Quân một kích không trúng liền lui ra khỏi điện, quan viên văn võ không ngừng bận rộn chạy trốn, ngay sau đó trong điện loạn tiễn bao trùm, tiếng kêu thảm thiết vang lên, cũng không biết là người nào trúng tên ngã nhoài trên mặt đất.

"Đi!" Lang Tuấn Hiệp che chở Đoạn Lĩnh rời khỏi bảo điện. Trước cửa Ngọ môn mặt trời vừa mọc, Tạ Hựu lãnh đạo Hắc giáp quân giết vào Hoàng thành, Chinh bắc quân liều chết chống lại.

Lại có càng nhiều binh sỹ từ bốn phương tám hướng vây đến, Vũ Độc hô to: "Lui về phía cửa nam, cùng Hắc giáp quân hội họp!"

Trịnh Ngạn giục ngựa vọt tới, kéo theo mấy túi vải mạnh mẽ ném lên trời, binh khí lập tức theo đó rơi ra, mọi người đều tiện tay nắm một thanh trường kiếm.

Đoạn Lĩnh quát lớn: "Nghe theo hiệu lệnh của ta! Lấy cái đầu trên cổ Hàn Tân!"

Đám người Bạt Đô, Hách Liên Bác lãnh đạo đoàn sứ giả hội họp cùng Hắc giáp quân Vũ Độc dẫn đến, mỗi người tự lấy binh khí, không chút e ngại xông lên va chạm cùng Chinh bắc quân.

Bên người Đoạn Lĩnh chỉ có mấy trăm chiến sỹ, lại càng đánh càng hăng, che chở y lui về phía cửa cung. Đoạn Lĩnh tay cầm trường cung không ngừng bắn tên, mỗi một tiễn phát ra đều có tiếng quân địch thét lên ngã xuống.

"Vũ Độc còn bao lâu?!" Trịnh Ngạn quát, "Sắp không chống nổi!"

"Hắn sẽ đến." Đoạn Lĩnh nói, "Hắn sẽ đến!"

Giữa mảnh hỗn loạn, tên bay vun vút, Bạt Đô từ bên hông vọt tới đè Đoạn Lĩnh xuống tránh khỏi một đợt tên nhọn. Đoạn Lĩnh lăn vài vòng trên mặt đất, ngay lúc đứng dậy thoáng nhìn thấy Mục Khoáng Đạt đỡ Mục Cẩm Chi, từ ngoài chánh điện lảo đảo thoát đi. Ngay sau đó Đoạn Lĩnh giương cung cài tên, bén nhọn bắn đến.

Mũi tên nọ vừa rời khỏi cung, vượt qua cự ly trăm bước, như sao băng bắn thẳng về phía chính điện, Mục Khoáng Đạt hét lớn: "Cẩm Chi!"

Mục Khoáng Đạt ôm lấy Mục Cẩm Chi, bị mũi tên bắn trúng lưng, lập tức ngã xuống đất không dậy nổi.

Ầm ầm đùng, cửa chính Hoàng cung đang bị công phá, trận trận chấn động, mọi người trong nháy mắt dừng lại động tác.

Hàn Tân ra khỏi chính điện, một thân áo giáp phi phong lay động, uy phong lẫm lẫm, thủ hạ chạy đi phân thành hai hàng, thổi bay kèn lệnh.

Chỉ một thoáng, binh sỹ Chinh bắc quân từ bốn phương tám hướng vọt tới, có chừng vạn người xếp thành phương trận, nâng cao đại thuẫn, tay nắm mâu dài, đông thời thét to, chỉ thẳng về phía mấy trăm vệ sỹ đứng che trước người Đoạn Lĩnh.

"Oanh" lại một tiếng vang thật lớn, bên ngoài Ngọ môtn, cửa chính Hoàng cung đã không chống đỡ nổi.

Hàn Tân giơ tay lên, thả xuống.

Tiếng nổ thứ ba, tướng sỹ Chinh bắc quân hạ thấp người, phát động xung phong.

Cửa chính Hoàng cung ầm ầm đổ sụp, quân sỹ Hắc giáp quân như thủy triều ồ ạt xông lên. Một kỵ sỹ tiên phong khống chế Vạn lý Bôn Tiêu, mặc long lân hắc giáp, cầm trong tay bảo kiếm truyền quốc —— Trấn sơn hà.

Tựa như Lý Tiệm Hồng tái thế, trong nháy mắt nhìn thấy Trấn Sơn Hà, ngay cả Hàn Tân cũng bất giác lui về sau nửa bước.

"Thiên hạ tướng sĩ, vì ai mà chiến?!" Thanh âm Vũ Độc dâng cao.

"Vì chân long Thiên tử của Đại Trần mà chiến!" Hắc giáp quân đồng thanh hô to.

Trong tay Đoạn Lĩnh cầm cung tiễn đứng bên ngoài Ngọ môn, tắm ánh ban mai sáng lạn, đắm mình trong vạn đạo dương quang rực rỡ.

"Giang Châu binh sĩ." Thanh âm Tạ Hựu cất lên, "Vì ai mà chiến?"

"Vì Thái tử điện hạ của Đại Trần mà chiến!" Hắc giáp quân nhất tề giận thét to.

"Gặp Trấn Sơn Hà như gặp Tiên đế!" Vũ Độc quát to, "Thừa di mệnh Võ đế Đại Trần, giết sạch loạn thần tặc tử! Buông vũ khí miễn chết! Xung phong!"

Sát na này thiên băng địa toái, Hắc giáp quân giống như một cơn thủy triều dũng khởi, đạp bằng nghìn vạn dặm giang sơn, cuốn qua nhân gian thương hải tang điền hướng về phía hơn vạn Chinh bắc quân thủ trước Kim Loan điện xung phong!

Đoạn Lĩnh hạ cung tiễn xuống, quay đầu nhìn về phía Vũ Độc, thái dương chiếu xuống kim hoàng sắc bọc lấy Đế khải trên người hắn, Trấn Sơn Hà chiết xạ quang mang cửu viễn. Một khắc nọ, giống như mộng cảnh xa xôi không hề chân thật, lại khiến y mê muội từng trận.

Tay cầm Sơn hà kiếm, nguyện vì quân xông pha.

Y nhớ đến có một người, từng cho y hứa hẹn cả đời.

Thượng kinh tháng năm, đào hoa nở rộ; Xuân về hoa nở, đại thảo nguyên trình diễn thịnh cảnh nhạn tử quy hồi; Trong rừng rậm xẹt qua quang điểm như lưu tinh; Giữa thư các trong học đường, đêm khuya một ngọn đèn leo lét…

Đại tuyết ôn nhu bao trùm vạn vật bên ngoài Lạc Nhạn thành; Ngân hà vời vợi trên tường thành Đồng Quan; Đêm ấm áp bên ngoài Bạch Hổ điện; Nghiệp thành dấy lên phong hỏa chiếu rọi thiên địa…

Thiên quân vạn mã vọt về phía y, y hướng về phía dương quang chói mắt vươn tay. Vũ Độc khống chế Bôn Tiêu, khom người trên ngựa, xông bên cạnh thiếu niên.

Bàn tay của Đoạn Lĩnh chạm vào ngón tay ôn nhu Vũ Độc giấu trong khải giáp, năm tháng thoi đưa, vật đổi sao dời, cỗ thân thể nóng hổi bên dưới khải giáp vĩnh viễn không tắt đi nhiệt huyết lần nữa áp sát vào y, phảng phất đây đó chẳng bao giờ quên thệ ngôn ngày cũ.

Dù cho quần tinh tẫn toái, ngân hà vẫn lạc, thế giới quy về hỗn độn ban sơ.

Trong nháy mắt thiên hoàn địa chuyển, Vũ Độc ôm lấy Đoạn Lĩnh nhấc người lên ngựa.

"Giết ——!"

Hắc giáp quân rống giận rung trời, Vũ Độc mang theo Đoạn Lĩnh, tay cầm Trấn Sơn Hà nhắm về phía trận địa của Chinh bắc quân. Chinh bắc quân vừa chiến đấu vừa không ngừng lui lại, nhuệ khí bị uy lực tín niệm khổng lồ của Hắc giáp quân nghiền ép, dần dần tan rã.

Bôn Tiêu lướt qua chiến địa, dẫm lên bậc thang cẩm thạch bên ngoài Kim Loan điện, càng lúc càng có nhiều Hắc giáp quân vọt tới, giết đến bên ngoài Ngọ môn huyết nhục tung tóe.

Phía trước chánh điện, trong tay Mục Cẩm Chi đều là máu tươi, đè nặng bả vai Mục Khoáng Đạt khó khăn nép qua một bên.

Vũ Độc khống chế Bôn Tiêu, cùng Đoạn Lĩnh lướt qua đỉnh đầu bọn họ, chạy vào vào chính điện, Hắc giáp quân như thủy triều mãnh liệt, đã khống chế Kim Loan điện trống trải.

Hàn Tân nhìn chằm chằm Vũ Độc và Đoạn Lĩnh.

"Cho dù ngươi có giết ta." Hàn Tân thở dốc nói, "Cũng không làm được tích sự gì, ngươi vô pháp ăn nói với người trong thiên hạ…"

“Nhìn xem người sau lưng ngươi là ai?” Đoạn Lĩnh nói.

Hàn Tân vừa quay đầu, trong nháy mắt đôi chân theo bản năng mềm đi, suýt nữa đã quỳ rạp xuống đất, không dám tin tưởng nhìn lại.

–

Hắc giáp quân đã khống chế chiến trường, nhượng văn võ bá quan lần thứ hai tiến vào Kim Loan điện.

Lý Diễn Thu mặc hắc sắc võ bào, trầm mặc ngồi trên đế vị không nói một lời, chỉ là nhìn chằm chằm vào Hàn Tân.

Trịnh Ngạn tóm cổ Thái Diêm đã sấn loạn chạy khỏi Kim Loan điện về, nặng nề ném xuống.

“Sơ ý một chút, suýt nữa để hắn chạy thoát.” Trịnh Ngạn nói.

Một hồi hỗn chiến đã kết thúc, mà Thái Diêm tựa như lại thấy được một cơn ác mộng càng đáng sợ hơn.

“Thái Diêm.” Đoạn Lĩnh nói, “Ngươi đã từng nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay sao?”

“Ta nói… ta nói.” Thái Diêm thấy Lý Diễn Thu đang ngồi trên long ỷ, nhất thời sợ đến xụi lơ, hoàn toàn nói không được một câu trọn vẹn, “Ta… chết, chết chưa hết tội…”

Đoạn Lĩnh bước lên phái trước, vói tay vào ngực Thái Diêm lấy ra một mảnh ngọc bội.

“Hàn Tân.” Đoạn Lĩnh nói, “Còn ngươi?”

Hàn Tân lảo đảo lui về phía sau, Lý Diễn Thu sắc mặt tái nhợt biến ngác ngồi trên ngự ỷ, hai tay khoanh lại đặt trên đế tọa, mười ngón tương giao nhìn khắp đại điện.

Diễm dương cao chiếu rọi vào Kim Loan điện, ánh sáng từ cửa sổ trên nóc nhà xuống giống như ánh đèn tụ quang cực mạnh, mà dưới ánh nắng nhiệt liệt này, thân ảnh của người nọ tựa như quỷ mị đáng sợ. Không biết là lực lượng âm trầm nào lại có thể đem người đã chết lần nữa kéo về nhân gian, y dửng dưng trầm mặc, lại dửng dưng thẩm lý phán quyết tất cả mọi người có mặt tại đây.

Quần thần run rẩy quỳ xuống, cho dù có người bình sinh không tin việc quỷ thần cũng không có biện pháp giải thích hiện tượng trước mặt.

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc bước lên phía trước, Đoạn Lĩnh dâng ngọc bội cho Lý Diễn Thu, Lý Diễn Thu

vươn tay tiếp nhận, lại xoa trán y, bàn tay kia nhón lấy ngọc bội giao về Vũ Độc.

Vũ Độc ngẩn ra, nhìn Lý Diễn Thu.

"Đưa cho ngươi, ngươi cứ nhận." Đoạn Lĩnh nhỏ giọng nói.

Hô hấp của Vũ Độc lệch nhịp, khóe mắt ươn ướt, khom người tiếp nhận ngọc bội nắm chặt trong tay.

Tiếp đó, Đoạn Lĩnh lại dùng ngón tay đùa giỡn dây đỏ trên khối ngọc bội còn lại, nhìn về phía quần thần.

"Bệ hạ vạn tuế" Bá quan triều bái.

"Thái Diêm." Đoạn Lĩnh trầm giọng nói, "Ngươi có nhận tội?"

"Ta nhận tội, ta… ta nhận tội!" Thái Diêm nói, "Xin chớ đọa ta xuống mười tám tầng địa ngục… Ta nhận tội."

Binh lính Hắc giáp quân giải Mục Khoáng Đạt và Mục Cẩm Chi tiến vào, Mục Cẩm Chi vừa nhìn thấy *'Lý Ti ệm H ồng'* ngồi trên long ỷ liền hét to một tiếng ngất đi.

Hơi thở của Mục Khoáng Đạt vốn đã mong manh, thấy u linh của *'Lý Ti ệm H ồng'* nhất thời không thở nổi.

"Ngươi… ngươi… làm sao có thể…"

"Mục Khoáng Đạt." Đoạn Lĩnh nói: "Ngươi có nhận tôi? Ngươi cấu kết cùng Hàn Duy Dung ám sát Phụ hoàng ta, chính là đại nghịch bất đạo."

Mục Khoáng Đạt phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt trợn tròn, ngay cả lời cũng không thốt ra được.

"Hàn Tân." Đoạn Lĩnh chuyển hướng về Hàn Tân, nói, "Ngươi có nhận tội?"

"Quỳ xuống!" Tạ Hựu quát lớn.

Binh sỹ Hắc giáp quân tiến lên đè hắn xuống, Hàn Tân hai gối chạm đất, sợ hãi thở dốc.

"Ngươi cấu kết cùng Mục Khoáng Đạt." Đoạn Lĩnh nói, "Thượng kinh chi loạn chần chờ không cứu viện, áp bức bá quan bức Vua thoái vị, mưu toan hãm hại Thái tử."

Hàn Tân ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía *'Lý Ti ệm H ồng'* đang ngồi trên long ỷ, đột nhiên nói: "Ngươi không phải Vương gia! Ngươi tuyệt đối không phải…"

"Cho dù không phải Vương gia." *'Lý Ti ệm H ồng'* ngồi trên long ỷ rốt cục cũng mở miệng, chỉ là lại dùng thanh âm của Lý Diễn Thu nói, "Cũng là Bệ hạ, vì vậy tội của ngươi lại tăng thêm một bậc, Hàn tướng quân."

Lần này triều thần thật sự chính là hồn phi phách tán, nếu là Lý Tiệm Hồng còn có thể dùng loại thuyết pháp anh linh tái hiện để giải thích hiện tượng dị thường ám ảnh này, nhưng mà giọng nói vừa rồi là của Lý Diễn Thu, như vậy chính là chân chính người chết sống lại! Nếu người ngồi trên kia là Lý Diễn Thu, vậy kẻ nằm trong quan tài lại là ai?!

Có vài người cá biệt gan lớn đã đoán được Lý Diễn Thu giải chết, cộng thêm những biến cố theo nhau mà đến hôm nay, đại đa số mọi người đã không thốt ra được nửa câu một lời, chỉ quỳ sát dập đầu.

"Ngươi nhận tội sao?" Lý Diễn Thu rốt cục nói, "Bất quá ngươi có nhận hay không tội đều ở nơi này, Bệ hạ có thể là người chết nhưng các vị đại thần lại không phải người chết."

Hàn Tân đến giờ rốt cuộc cũng minh bạch, buồn rầu nói: "Ta vì Đại Trần trấn thủ biên cương hơn mười năm, lập được không ít công lao hãn mã, thúc cháu Lý gia hai người lại thiết kế cục diện dụ ta hồi kinh mạt sát. Được rồi, ta tâm phục khẩu phục."

"Dưới Tướng quân lĩnh ngươi đoạt binh quyền của Phụ hoàng." Đoạn Lĩnh nói, "Lại cùng Mục Khoáng Đạt cấu kết mưu hại Hoàng gia, bằng chứng như núi. Đêm qua ta vốn dĩ đã cho ngươi cơ hội, thế nhưng ngươi cứ khăng khăng cố chấp ra tay muốn đoạt mạng ta, tội thêm một bậc. Vốn nên tru cả Hàn gia, nhưng nể tình ngươi đã vì Đại Trần trấn thủ Ngọc Bích quan không có công lao cũng có khổ lao, phán người Ngọ môn trảm thủ, tòng phạm khoan hồng sung quân. Lập tức chấp hành."

Tạ Hựu đáp: "Dạ!"

Hắc giáp quân đem Hàn Tân kéo ra ngoài, Đoạn Lĩnh cũng không cho hắn có bất cứ cơ hội xoay chuyển nào, chỉ nghe bên ngoài Ngọ môn vang lên tiếng quát "Chém!", không bao lâu sau đã có người đem thủ cấp của Hàn Tân đặt lên mâm dâng vào đại điện.

"Mang thủ cấp ra ngoài." Đoạn Lĩnh nói, "Truyền lệnh xá tội mưu phản cho quân sỹ Chinh bắc quân, nhưng không được trở về bắc cương, ngày mai thu xếp đi trấn thủ Sơn Đông."

"Báo ——" Một binh sỹ Hắc giáp quân chạy vào, "Diêu hầu thiết lập mai phục tại ngoại thành Giang Châu, đánh bại viện quân của Chinh bắc quân, giết địch bảy nghìn bắt giữ hơn vạn! Đắc thắng trở về!"

"Tốt." Lý Diễn Thu nói, "Truyền lệnh nghiêm giữ Giang Châu thành, đôn đốc tù binh tránh cho sinh biến."

Lý Diễn Thu nhìn quét qua quần thần, lên tiếng: "Thái Diêm giả mạo Thái tử, vốn có cơ hội lạc đường quay về nhưng lại bày mưu đặt kế cùng Ô Lạc Hầu Mục mưu hại tính mạng Thái tử, ngày thường không ngừng họa loạn triều cương, thiên lý bất dung. Phán lăng trì chi tội, phơi thây ba ngày, tru di cửu tộc. Nhân Thái gia đều đã diệt sạch, chỉ còn một người họ hàng xa là Phùng Đạc, cùng tội lăng trì. Tuy rằng chết chưa hết tội, nhưng niệm Hoàng ân cuồn cuộn, miễn tội quất thi cho huynh, phụ[1]. Trước hết giam vào thiên lao chờ ngày hành hình."

Thái Diêm mặt xám như tro tàn, bị Hắc giáp quân kéo xuống.

"Ô Lạc Hầu Mục." Đoạn Lĩnh nhẹ giọng nói.

"Thần ý đồ mưu sát Thái tử." Lang Tuấn Hiệp từ bên cạnh bước ra, "Phạm tội khi quân lại không biết hối cải, quả thực đáng chết vạn lần…"

Lang Tuấn Hiệp tại chỗ quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn Đoạn Lĩnh, khóe miệng cong cong.

Đoạn Lĩnh thở dài, nói: "Ngươi tuy có tội, lại…"

"Ta biết." Lang Tuấn Hiệp nghiêm túc nói, "Ngươi nhất định sẽ có một ngày ngồi ở vị trí này, ta không có gì để đưa cho ngươi, chỉ nguyện ngươi niệm tình ta đã theo ngươi năm năm thay ta chiếu cố a mẫu, lại qua vài năm vì nàng tống chung. Còn lại, liền không cầu gì nữa."

Nói xong, khóe miệng Lang Tuấn Hiệp thẳng tắp nhỏ ra huyết tuyến, tích trên mặt đất.

"Lang Tuấn Hiệp!" Đoạn Lĩnh nhất thời biến sắc, thất thanh kêu gào xông lên phía trước. Vũ Độc cũng bước ra một bước vọt tới trước mặt Lang Tuấn Hiệp, chỉ thấy người nọ đã thẳng tắp quỳ giữa điện, hai mắt nhắm chặt.

Vũ Độc đặt tay lên mạch cổ của Lang Tuấn Hiệp, lát sau buông lỏng lắc đầu.

Đoạn Lĩnh chưa kịp hồi thần thấy vậy nước mắt điên cuồng tràn ra, lảo đảo rời khỏi chỗ đứng, suýt nữa ngã lăn xuống bậc thang, may nhờ Lý Diễn Thu kéo lại, còn ra hiệu cho y trở về vị trí.

"Niệm tình trước đây." Lý Diễn Thu nói, "Lưu y toàn thây, mang đi, án theo lễ nghi Thái tử thiếu bảo hậu táng, dùng phân lệ tướng sỹ hy sinh trợ cấp thân nhân."

"Không… không." Thanh âm Đoạn Lĩnh càng thêm run rẩy, nói, "Vũ Độc, mau cứu y! Ta biết ngươi có thể cứu y, nhanh!"

"Thái tử mệt mỏi, đưa về nghỉ ngơi." Lý Diễn Thu nói, "Trẫm cũng mệt mỏi, những người còn lại đều có phong thưởng. Hôm nay đại xá thiên hạ, trừ những kẻ tội ác tày trời như Thái Diêm và Mục Khoáng Đạt

không được ân xá, còn lại ấn theo cấp bậc miễn giảm."

Bên tai Đoạn Lĩnh đã không còn nghe được thanh âm, bị Vũ Độc ôm lấy đưa đi khỏi Kim Loan điện, trước mắt y đều nhòe nước, vốn muốn hô to lại không thốt nên lời. Cảnh tượng cuối cùng bị nước mắt hoen ố chính là quần thần hướng về phía y cùng Lý Diễn Thu bái lạy, miệng hô vạn tuế.

Mà giữa văn võ quần thần là Lang Tuấn Hiệp vẫn đang quỳ gối, máu tươi rỉ ra từ khóe miệng, hai mắt nhắm nghiền, nét mặt hết sức an tường, giống như chỉ quỳ ở nơi đó ngủ mất.

Thu phong rút đi, khí trời cũng lạnh dần.

Nguyên bản Đông cung Thái Diêm từng trụ đã bị đổi thành lãnh cung, Lý Diễn Thu lại chọn góc đông bắc lập tân cung, để ba gã thích khách luân phiên lưu thủ, còn điều đến không ít Hắc giáp quân phòng vệ chờ Thái tử phân phó.

Mục Cẩm Chi bị biếm vào lãnh cung, còn rất nhiều chuyện chưa thể định xuống, sứ giả các nước vẫn lưu lại tại Giang Châu, vốn là đến phúng viếng lại âm xoa dương thác trở thành chúc mừng Đại Trần Thái tử hồi trào. Lý Diễn Thu đại xá thiên hạ, trọng khai yến tiệc thiết đãi quần thần và sứ giả, chỉ nhẹ nhàng một câu báo rằng Hoàng đế Đại Trần còn sống liền coi như xong việc.

Lý Diễn Thu lại thay phiên triệu kiến đại thần, hảo hảo một phen nói lời an ủi. Thái tử vừa trở về, tính tình của Bệ hạ cũng tốt hơn nhiều, không quá bắt bẻ, tựa hồ đã hoàn toàn quên đi kế hoạch nhân lúc Hàn Tân soán vị tẩy trừ cựu thần một phen, thuận tiện sao nhà diệt tộc.

–

"Điện hạ đâu?" Lý Diễn Thu bước vào Đông cung, khắp nơi tìm Đoạn Lĩnh.

"Bẩm, trong hoa viên." Vệ sĩ đáp.

"Trồng hoa?" Lý Diễn Thu hỏi.

"Bẩm, không phải." Vệ sĩ nói, "Đang ngẩn người."

Lý Diễn Thu thật sự phiền chết Ô Lạc Hầu Mục, khi còn sống không biết làm chuyện tốt, lúc chết rồi còn khiến lòng người nhiều ra một cái gai.

Đoạn Lĩnh đang ngồi đờ ra trong hoa viên, Vũ Độc đối diện với y, trán chạm trán trêu ghẹo đối phương. Đoạn Lĩnh miễn cưỡng cười cười nhưng trong mắt không xóa được bi thương.

Y đã từng nghĩ đến kết quả cuối cùng sẽ là như vậy, chỉ là khi thật sự đối mặt bản thân lại vô pháp tiếp thu.

"Hoàng nhi." Trong ngữ khí của Lý Diễn Thu mang theo một chút trách cứ.

Đoạn Lĩnh ngẩng đầu đối diện với Lý Diễn Thu, sau đó rũ mắt tránh đi.

"Tứ thúc." Đoạn Lĩnh thấp giọng gọi.

Trong lòng Lý Diễn Thu nguyên bản cực kỳ tức giận, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng này của Đoạn Lĩnh lại không còn chút hơi sức nào, chỉ là không khỏi cảm thấy chua xót khổ sở.

Vũ Độc hành lễ xong liền lui lại, Lý Diễn Thu thay hắn ngồi trước mặt Đoạn Lĩnh, vuốt ve gương mặt thiếu niên. Đoạn Lĩnh nắm tay Lý Diễn Thu, có chút áy náy.

"Hoàng nhi thế nào không đến thăm trẫm?" Lý Diễn Thu nói.

"Là nhi thần không tốt." Đoạn Lĩnh miễn cưỡng cười cười.

Lý Diễn Thu nắm tay Đoạn Lĩnh đi vào vườn hoa, mùa thu lá vàng bay tán loạn, lại là một đợt cuối thu.

"Chính vụ không muốn quản lý cũng không sao." Lý Diễn Thu nói, "Sứ giả thế nào cũng phải đi gặp một chút. Vào đông đường xá khó đi, bọn họ không ở lại được bao lâu hẳn phải trở về."

"Dạ." Đoạn Lĩnh nói, "Nhi thần sẽ sắp xếp."

Lý Diễn Thu giống như còn muốn căn dặn Đoạn Lĩnh vài câu, nhưng suy nghĩ một chút cũng liền thôi, sau đó lại nói: "Mỗi ngày đến dùng cơm tối cùng Tứ thúc, được không?"

Đoạn Lĩnh vội vàng gật đầu, lại có thị vệ tiến đến nhỏ giọng bẩm báo với Lý Diễn Thu, Lý Diễn Thu nghe có chuyện lập tức rời đi. Hiện tại Mục Khoáng Đạt đã bị giam lại, nước không có Thừa tướng, mọi chuyện đều phải do Đế quân tự mình chấp chưởng, y thật sự bận đến tối mày tối mặt. Đoạn Lĩnh thấy vậy cũng cảm thấy không nên, chỉ đành cố gắng thu thập tâm tình, tính toán những việc nên làm.

"Có khóc không?" Lúc gần đi, Lý Diễn Thu nhỏ giọng hỏi.

"Hôm đó khi trở về đã khóc." Vũ Độc cũng thấp giọng trả lời, "Sau lại ngủ thiếp đi, từ khi tỉnh dậy tinh thần liền có chút hoảng hốt, đã ba ngày rồi."

Lý Diễn Thu nói: "Tự ngươi nhìn mà làm, nếu còn như vậy ta sẽ thu hồi ngọc bội."

Trước giờ Lý Diễn Thu vẫn không thích tuân theo quy củ, những thứ đã ban cho triều thần nói thu hồi liền thu hồi. Vũ Độc bất đắc dĩ, biết đây là một loại ám chỉ, cũng đành phải gật đầu.

1/ Bị tru di cửu tộc, nếu trưởng bối trực hệ (cha, anh) đã chết liền phải đào mộ quất roi vào xác, Lý Diễn Thu là đang miễn cho Thái Văn và Thái lão gia không bị đào mộ.

227. Quyển 4 - Chương 227: Thanh Toán

Đoạn Lĩnh quay về phòng, phân phó thị vệ mang tấu chương đến xử lý, nhưng y lại cứ ngồi đối diện với cả chồng tấu chương ngẩn người suốt một buổi chiều.

Vũ Độc có chút sốt ruột nhìn thị vệ mang tấu chương đến, bên ngoài còn có người canh giữ, thậm chí là nô tài quét lá trong vườn… Tạ Hựu đã đem toàn bộ thái giám đổi đi, an bày trong Đông cung này tất cả đều là thị vệ thân cao tám xích, vóc người cân xứng, dung mạo anh tuấn trẻ trung.

Đã từng, Đại Trần có chức vị gọi là Chấp kim ngô, sau được xác nhập cùng Hắc giáp quân, tiêu chuẩn là chọn những thị vệ có thể lên điện lộ mặt, người nào cũng là ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái lại rất biết tự hạn chế, không thích nói cười. Hiện tại toàn bộ đều phái đến Đông cung, cũng không biết Tạ Hựu là có ý gì

"Đều đi ra ngoài!" Vũ Độc ngẫm nghĩ một chút liền nổi giận, đang cân nhắc xem liệu có nên mượn cớ độc chết bọn họ hay không, Đoạn Lĩnh lại nói: "Ngươi suốt ngày phát giận cùng bọn thị vệ làm gì"

Vũ Độc chỉ đành ngậm miệng, nghiêm mặt âm trầm. Đoạn Lĩnh nhìn sang đối phương, chỉ đành đem thương cảm trong lòng gác qua một bên, hỏi: "Chuyện thế nào?"

Vũ Độc nói: "Ta phải đi."

Đoạn Lĩnh hỏi: "Đi chỗ nào?"

Vũ Độc không trả lời, viền mắt Đoạn Lĩnh đột nhiên ửng đỏ, hỏi: "Làm sao vậy? Sao lại nói chuyện này?"

Vũ Độc thấy Đoạn Lĩnh thiếu chút liền phải khóc, vội nói: "Không sao cả, ta chỉ là đi làm chút chuyện, một khắc sau sẽ trở về."

"À! Vậy ngươi đi đi." Đoạn Lĩnh nói, "Làm chuyện gì?"

"Không có gì." Vũ Độc nói, "Phối điểm thuốc cho ngươi uống."

Đoạn Lĩnh gật đầu, Vũ Độc xoay người ra ngoài, thở dài, đứng trong hành lang nhìn đám chim chóc hồi lâu, bộ dạng hoàn toàn là trên đời không còn gì vui vẻ.

Thị vệ, thái giám, cung nữ đi ngang qua đều hướng về phía Vũ Độc cúc cung. Vũ Độc có thể nói là người thăng quan nhanh nhất từ khi Đại Trần khai quốc đến nay, từ võ tướng nhảy thành văn quan cũng không nói, lại trong vòng ba năm vọt tới Thái tử thái sư, từ vô phẩm lên đến chính nhất phẩm, cho dù là thiên tài liên trúng tam nguyên[1] cũng chưa có quan vận như hắn.

Đứng một hồi, Vũ Độc lại quay về bồi Đoạn Lĩnh xem tấu chương, Đoạn Lĩnh nhìn Vũ Độc, một hồi muốn uống nước, một hồi muốn lấy sách, Vũ Độc liền cứ thế nghiễm nhiên để y sai sử.

Đến đêm, Vũ Độc dẫn Đoạn Lĩnh đến ăn tối cùng Lý Diễn Thu. Lúc hai người ăn cơm Vũ Độc đứng bên hầu hạ, Trịnh Ngạn từ đầu đến cuối đều túc trực gần đó, Diêu Phục và Ngũ công chúa cũng có mặt, cả nhà nhàn thoại vài câu, ai cũng biết Đoạn Lĩnh còn chưa thoát khỏi cái chết của Lang Tuấn Hiệp.

Lý Tiêu vài lần muốn khuyên đều bị Diêu Phục pha trò cản trở.

"Hoàng nhi định xử lý Thương Lưu Quân thế nào?" Cuối cùng Lý Tiêu hỏi.

Nếu để Thương Lưu Quân tiến cung, dù sao cũng là gia thần trước đây của Mục Khoáng Đạt, cho dù hắn Trịnh Ngạn tâm đến thế nào mọi người cũng không yên lòng, giữ hắn ở lại Giang Châu, cũng có chút không thích hợp.

"Để hắn đi cùng Mục Khánh thôi." Đoạn Lĩnh nói.

"Người của Mục gia không thể lưu." Lý Tiêu nói, "Tránh cho sau này có chuyện không hay."

"Không cần quan tâm." Lý Diễn Thu nói, "Tiểu tử kia lại còn có thể làm ra chuyện gì?"

Lý Diễn Thu cũng không hỏi Đoạn Lĩnh đã an bày thế nào, sau ngày hôm đó chỉ nghe Đoạn Lĩnh đem Mục Khánh giam tại cung điện Mục Cẩm Chi từng ở, cũng không phái người canh chừng mà chỉ lệnh Thương Lưu Quân đến cùng, rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao nên chết cũng đã chết hết, không sợ Mục Khánh có thể trở mình làm sóng gió gì.

"Còn có," Lý Tiêu nói, "Đám mọi rợ khi nào thì tiễn về? Lưu lại quá lâu rất dễ sinh sự. Khí trời lạnh rồi,

ta và dượng của con cũng phải quay về."

Đoạn Lĩnh gật đầu, biết lời này của Lý Tiêu là nói cho Lý Diễn Thu nghe.

Lý Diễn Thu nói: "Ở lại ăn tết rồi hẳn về."

Diêu Phục duỗi người, nói: "Đầu xuân sang năm không thiếu việc để làm, chỉ sợ còn phải đánh trận, nên đề phòng cẩn thận mới tốt."

"Sẽ không." Đoạn Lĩnh nói, "Nhi thần và Bạt Đô có ước hẹn ba năm."

"Không đánh tự nhiên là tốt nhất." Lý Tiêu nói.

Sau buổi cơm tối, Đoạn Lĩnh lại phân tích vài câu thế cục, tâm tình dần dần khôi phục, theo Vũ Độc dạo qua Ngự hoa viên trở lại Đông cung. Tân cung là được tỉ mỉ bố trí, đèn đuốc sáng rọi, hơi than ấm áp. Phí Hoành Đức làm phụ tá Đông cung cũng tạm ở nơi này, thêm một thời gian còn phải chiêu môn khách.

Còn có rất nhiều việc phải làm, nhưng đến đêm Đoạn Lĩnh lại cứ trằn trọc trên tháp, hễ nhớ về Lang Tuấn Hiệp đều không nhịn được khổ sở trong lòng.

Y vốn định xá tội cho người kia, vì sao lại trở thành như vậy? Ngày đó trên đại điện y đã chuẩn bị xong tất cả, chỉ cần y mở miệng, quân vô hí ngôn, Lý Diễn Thu sẽ không bác bỏ.

Vũ Độc đứng dậy cởi võ bào, đổi thành một thân y phục dạ hành.

"Đi chỗ nào?" Đoạn Lĩnh hỏi.

"Ra ngoài một chuyến." Vũ Độc siết đai lưng, nói, "Đi chứ?"

Đoạn Lĩnh: "?"

Vũ Độc giúp Đoạn Lĩnh mang giày, bọc y vào áo hồ cừu, nắm tay ra cửa, lại ôm ngang thiếu niên nhảy lên mái hiên.

Cuối thu dần lạnh, Vũ Độc phóng người qua nóc điện Thái hòa, dẫn theo Đoạn Lĩnh đi đến Đông cung trước đây, thả người rơi xuống.

Trong phòng thắp đèn, gió lạnh thổi qua cuốn lấy rèm sa, trong phòng có bày một quan tài.

Đoạn Lĩnh: "…"

Đây là linh đường của Lang Tuấn Hiệp, Vũ Độc thở dài một cái, đứng trước quan tài, khoanh tay nghiêng đầu nhìn.

"Ngươi muốn làm gì?" Đoạn Lĩnh định ngăn Vũ Độc, Vũ Độc lại rút Liệt Quang kiếm ra chém đứt khớp gỗ trên nắp quan tài, đẩy mạnh một chút rồi bảo Đoạn Lĩnh nhìn vào trong.

Trong quan tài của Lang Tuấn Hiệp là một gốc cây lớn cùng với Thanh Phong kiếm.

Đoạn Lĩnh: "…"

"Y không chết?!" Đoạn Lĩnh cả kinh nói.

"Suỵt." Vũ Độc cau mày, cầm Thanh Phong kiếm lên nói, "Đây là đồ vật của Bạch Hổ Đường, ta phải thu hồi lại."

"Ngươi vì sao không nói?!" Đoạn Lĩnh kinh ngạc hỏi.

Vũ Độc nói: "Ta đoán. Thuốc này lần trước Bệ hạ tìm ta lấy, cầm hai phần."

Đoạn Lĩnh: "…"

Đoạn Lĩnh chỉ thấy da đầu tê dại, nhất thời không biết nên vui hay buồn, vui là vì Lang Tuấn Hiệp thật sự không chết, buồn là vì y lại bị đùa giỡn một hồi, không khỏi lửa giận ngập trời.

Vũ Độc nói: "Ta chỉ biết là không chết thôi. Thế nào rồi? Đừng trưng gương mặt thối thối đó ra nữa."

Đoạn Lĩnh giận thì giận nưhng vẫn không nén được nở nụ cười, đáp: "Ừ."

Vũ Độc đẩy nắp quan tài lại, nói: "Đi."

Đoạn Lĩnh quay đầu nhìn thoáng qua, đuổi theo Vũ Độc, hiện tại đến phiên hắn giận dỗi.

"Ôi chao." Đoạn Lĩnh muốn nắm tay Vũ Độc lại bị đối phương né ra, còn nói: "Ta nên xuất cung tìm chỗ ở thôi."

"Sao lại muốn đi?" Đoạn Lĩnh ngạc nhiên hỏi.

“Ta là Thái tử thái sư.” Vũ Độc nói, “Là đại thần, không phải thị vệ. Một đại thần ở trong cung thì còn ra bộ dáng gì?”

Đoạn Lĩnh kéo kéo tay áo của hắn, nói: “Ngươi đừng tức giận.”

Vũ Độc phủi rớt tay của Đoạn Lĩnh, Đoạn Lĩnh đổi lại kéo quần của hắn, quần của Vũ Độc thiếu chút nữa bị kéo rớt, vội vàng dùng tay giữ lại. Hai người vùng vằng trở về Đông cung, Vũ Độc lại thay quần áo.

“Đừng như vậy.” Đoạn Lĩnh buồn bực nói.

Vũ Độc đang thu xếp chuẩn bị rời đi, Đoạn Lĩnh lại nói: “Ngươi không có dinh thự bên ngoài, muốn đi đâu?”

“Đi phủ Thừa tướng.” Vũ Độc nói, “Ở cái viện rách trước đây.”

Vũ Độc vừa cởi dạ hành phục ra, một thân áo đơn, Đoạn Lĩnh liền nhào tới ôm hông hắn.

“Ai biết lúc nào lại đến phiên ta chết đâu…”

Đoạn Lĩnh lập tức ngăn môi Vũ Độc lại, không cho hắn nói những lời này, còn thuận tay cởi áo tháo đai lưng, không đến chốc lát liền trần trụi đứng trước mặt Vũ Độc.

Da thịt thiếu niên trắng nõn, thân thể cân xứng cứ thế bại lộ dưới ánh nhìn của, sức đánh vào thị giác khiến Vũ Độc nhất thời nói không ra lời. Đoạn Lĩnh lại chui vào lòng người nọ, Vũ Độc lập tức miệng khô lưỡi khô, vừa rồi nói cái gì cũng đều quên sạch, chỉ muốn ôm người trước mặt thẳng lên giường.

“Ngươi chính là… thiếu thu thập…”

“Này a a… đừng…”

Suốt một đêm Vũ Độc miệt mài đòi lại địa bàn, thầm nghĩ người nọ cũng may còn biết chạy trốn nhanh, bằng không hắn nhất định phải cho y giả biến thành thật. Thẳng đến hừng đông, Đoạn Lĩnh mới mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Hôm sau, tinh thần Đoạn Lĩnh khôi phục rất nhiều, cũng bắt đầu chịu nói chịu cười. Vũ Độc tuy rằng không vui nhưng cũng chỉ đành an ủi chính mình, quên đi, còn sống cũng có cái tốt của sống, miễn cho hắng cả ngày đều phải cùng người chết tranh giành.

–

“Khánh ca ở trong xe sao?”

Ba ngày sau, Đoạn Lĩnh xuất hiện ngoài cửa thành.

“Đúng vậy.” Thương Lưu Quân đã không còn mặc y phục dạ hành, khăn che mặt cũng tháo xuống, “Ngươi muốn gặp hắn một chút không?”

Đằng xa có một chiếc xe ngựa đang đậu, Đoạn Lĩnh chỉ là xa xa liếc nhìn, cũng không nhiều lời.

“Quên đi.” Đoạn Lĩnh giao cho Thương Lưu Quân một xấp ngân phiếu và công văn thông quan triều đình đặc phê, nói, “Các ngươi đi thôi, đừng nên quay về nữa.”

Thương Lưu Quân cởi bội kiếm xuống đưa cho Vũ Độc.

“Đời tiếp theo ta đã không thể truyền xuống.” Thương Lưu Quân nói, “Chỉ phải giao cho ngươi.”

Vũ Độc nói: “Ta nhìn mà làm thôi.”

“Vậy, phía bên Bệ hạ…” Thương Lưu Quân muốn nói lại thôi.

“Ngươi sẽ nói chân tướng cho Mục Khánh sao?” Đoạn Lĩnh hỏi.

Thương Lưu Quân do dự, Đoạn Lĩnh nói: “Cứ nói đi thôi.”

Thương Lưu Quân thở dài một hơi, nặng nề gật đầu, lại hỏi: “Ngươi không cùng hắn gặp mặt một lần?”

Đoạn Lĩnh phất tay, Thương Lưu Quân tựa hồ đã hạ quyết định, xoay người bước nhanh về phía xe ngựa, nhảy lên càng xe đánh ngựa rời đi.

Đoạn Lĩnh cùng Vũ Độc bước lên thành lâu, dõi mắt nhìn về phía bình nguyên Giang Bắc, Thương Lưu Quân đang vội vàng đánh xe, nhẹ nhàng rời đi.

“Vương Sơn đâu?” Mục Khánh vén rèm xe, hỏi, “Phụ thân ta thế nào rồi?”

“Suỵt.” Thương Lưu Quân nói, “Sau này ta sẽ chậm rãi kể cho con biết. Nghe ta, đừng hỏi nữa, ngoan.”

Mục Khánh tuy rằng đã bị giam lỏng trong cung hơn mười ngày, cũng không nhận được tin tức gì từ bên ngoài, thế nhưng lại có thể mơ hồ đoán được, hốc mắt dần đỏ lên.

“Phụ thân coni không chết.” Thương Lưu Quân nói, “Hơn nữa ta đảm bảo, phụ thân con sẽ không chết, yên tâm đi.”

“Ngươi nói thật?” Mục Khánh nói, “Vậy cô cô của ta?”

“Ừ… cô cô của con… khó nói.” Thương Lưu Quân cũng cạn lời, “Nói chung không nên hỏi, nghe lời.”

Mục Khánh kinh ngạc nhìn Thương Lưu Quân, đột nhiên nói: “Ta có phải chỉ còn có ngươi?”

“Đúng vậy, chính là con vẫn còn có ta.” Thương Lưu Quân nói.

Xe ngựa càng lúc càng xa, Đoạn Lĩnh tựa vào lòng Vũ Độc, cả hai rúc vào nhau, nhìn Thương Lưu Quân rời đi y lại nhớ tới Lang Tuấn Hiệp.

Y vốn tưởng rằng mấy hôm nay sẽ có người đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, cho dù chỉ là lưu lại một trận gió, một cái bóng. Nhưng người nọ thủy chung vẫn không tới.

Chỉ là vô luận thế nào, bên cạnh y còn có Vũ Độc, Đoạn Lĩnh liền ngẩng đầu lên nhìn người bên cạnh.

“Lại nhớ phụ thân ngươi rồi?” Vũ Độc quan sát Đoạn Lĩnh, hỏi.

“Không có.” Đoạn Lĩnh cười nói, “Chỉ là nhớ ngươi.”

Y nắm tay Vũ Độc, cùng nhau hồi cung.

–

Giữa đêm tĩnh lặng, Mục Khoáng Đạt nằm phục trong thiên lao âm u ẩm ướt, bị hành hạ đến thống khổ bất kham, cơ thể không ngừng run rẩy.

“Điện hạ!”

“Điện hạ không cần tự mình đi vào, để tiểu nhân dẫn phạm nhân ra là được.”

“Không có gì đáng ngại.” Đoạn Lĩnh khom người tiến nhập thiên lap, Vũ Độc đi theo phía sau, chậm rãi bước xuống bậc thang ẩm ướt.

Mục Khoáng Đạt một thân áo tù, râu tóc xám trắng, phảng phất đã già đi hơn mười tuổi.

“Vương Sơn.” Mục Khoáng Đạt nở nụ cười.

“Sư phụ.” Đoạn Lĩnh nói, “Đa tạ người đã tài bồi chỉ dẫn.”

Mục Khoáng Đạt thở dốc, nói: “Lý gia các ngươi, vĩnh viễn đều không…”

“Sư phụ muốn biết kết cục của Mục Khánh sao?” Đoạn Lĩnh cắt lời, quả nhiên Mục Khoáng Đạt lập tức yên lặng, thân thể run lên.

“Đồ nhi đã đưa hắn đi.” Đoạn Lĩnh nói, “Ngày mai sư phụ sẽ bị hành hình, đồ nhi đặc biệt đến báo cho người biết, mong người có thể yên lòng. Quân vô hí ngôn, dùng danh nghĩa liệt tổ liệt tông của Đại Trần ta phát thệ, đồ nhi không giết hắn.”

“Tạ ơn… tạ.” Mục Khoáng Đạt rung giọng nói, “Tạ ơn ngươi, Vương Sơn!”

“Nhưng Thái hậu, đồ nhi cứu không được nàng.” Đoạn Lĩnh nói, “Cứ như vậy đi.”

Mục Khoáng Đạt lão lệ tung hoành, ngồi xổm trêm mặt đất, tay chân bị xiềng lại khô khan nức nở. Đoạn Lĩnh vốn muốn nói cho y biết Mục Khánh không phải do y thân sinh, dù sao trước đó mỗi khi nhớ đến mối thù giết cha, y quả thực chỉ muốn đem người này ra thiên đao vạn quả mới có thể trút hết mối hận trong lòng.

Song, khi nhìn thấy lão nhân gần đất xa trời trước mắt, y rốt cuộc cũng không đành lòng nói ra chân tướng, xoay người ly khai.

Vũ Độc đứng lại một hồi, thương hại nhìn kỹ Mục Khoáng Đạt.

“Không cần hạ độc.” Đoạn Lĩnh đứng ở cửa phòng giam, nói?, “Y ngày mai đã phải chết.”

“Đã biết!” Vũ Độc nói, “Còn có nói mấy câu muốn công đạo, ngươi đi lên trước đi.”

Mục Khoáng Đạt kinh ngạc nhìn Vũ Độc. Vũ Độc đợi Đoạn Lĩnh đi xa rồi mới nói: “Suỵt, Mục tướng gia, Mục Khánh là nhi tử của Thương Lưu Quân, bằng không ngươi cho rằng Thương Lưu Quân vì sao phải trung thành cẩn cẩn với ngươi như vậy? Tự suy nghĩ một chút?”

Mục Khoáng Đạt: “…”

“Nhìn thoáng một chút đi.” Vũ Độc nói, “Không hẹn gặp lại.”

Vũ Độc cũng xoay người đi, Mục Khoáng Đạt trừng to đôi mắt gần như không thở nổi, cuối cùng ngã ra nằm mọp trên đất, không ngừng đấm vào ngực mình.

–

Trưa ngày hôm sau mưa dầm kéo dài, Mục Khoáng Đạt nửa chết nửa sống bị giam trong xe tù, tóc tai rối bời bị diễu qua phố lớn.

Đoạn Lĩnh tựa người trong xe ngựa, nghe tiếng ồn ào bên ngoài. Xe dừng lại đã một hồi, Vũ Độc một thân hắc sắc cẩm bảo vô cùng tiêu sái, lên xe ngồi xuống, cùng y đi giám trảm.

"Bọn họ đang làm gì?" Đoạn Lĩnh hỏi.

Vũ Độc đáp: "Lòng đầy căm phẫn, muốn chặn đường giết lão ta."

"Không thể đâu." Đoạn Lĩnh nói, "Hẳn là muốn ngăn xe tù lại, đưa nước cho y."

Vũ Độc không nói, Đoạn Lĩnh cũng biết rõ chuyện, nói: "Mục tướng gia trên cương vị Thừa tướng, ta kính y. Chỉ có thể nói, y không may đụng phải ta."

Vũ Độc nói: "Nguyên tưởng rằng ngươi sẽ tức giận."

"Không." Đoạn Lĩnh đáp, "Sự thật chính là như vậy, không có y duy trì Đại Trần, ta liền không thể làm được gì."

Giờ Ngọ ba khắc, Đoạn Lĩnh ngồi trên lầu hai của Thiên hạ đệ nhất mỳ uống trà, nghe được tiếng quát hành hình của quan giám trảm, tiếng ồn ào của bách tính. Trong lòng biết rõ Mục Khoáng Đạt đã bị trảm thủ, không khỏi thở dài.

Có đôi khi, người sẽ chết đi, mà tinh thần, tín niệm vẫn cứ sống tiếp. Đoạn Lĩnh rất khó phân rõ người nọ là bạn hay là thù, vào thời khắc này mọi việc gần như không còn trọng yếu nữa.

"Thái Diêm!" Giám chém quan quát lớn, "Giả mạo Thái tử, lăng trì ——!"

Tiếng người xôn xao, từ khi dời đô đến giờ, đây là án lăng trì đầu tiên. Đao phủ một tay cởi sạch sẽ áo bào của Thái Diêm, phô bày thân thể gầy trơ xương của hắn, một tay cầm thanh đao nhỏ đã mài vô cùng sắc bén ấn lên phần ngực, nhẹ nhàng xẻo nhát đầu tiên.

Thái Diêm vừa kêu lên đau đớn cái miệng đã bị lấp đầy, tránh để hắn cắn lưỡi tự sát.

Bách tính tụ tập càng lúc càng nhiều, Thái Diêm ban đầu còn muốn chịu đựng không lên tiếng, bất quá qua một trăm đao liền đau đến thét to, toàn thân đãm máu, trên mặt cũng lộ thịt, kêu khóc hệt như lệ quỷ, thống khổ bất kham.

"Một trăm mười sáu!" Giám trảm quan báo số đao lăng trì, phương diện này còn rất có chú ý, tộng cộng phải hạ đủ ba nghìn sáu trăm đao, đem toàn thân tội đồ xẻ thịt rọc da, còn phải rót thuốc bảo mệnh cường liệt, khiến tội đồ có thể kéo dài mạng sống cho đến khi hình phạt kết thúc.

"Một trăm ba mươi chín!" Giám trảm quan tiếp tục đếm.

Đoạn Lĩnh ngồ đối diện với Vũ Độc, trầm mặc, nghe tiếng kêu thê thiết mà Thái Diêm truyền đến

Đếm tới 'Một ngàn một trăm hai mươi' đao, toàn thân Thái Diêm đã không còn khối da thịt nào hoàn hảo, cả người đầy máu, thật sự đã trở thành huyết nhân bị lột sạch da. Da đầu trơ trụi, trên trán, trên mặt còn có thể thấy được huyết quản đang nảy lên, mi mắt cũng đã bị cắt đi, tướng mạo dữ tợn kinh khủng.

"Một ngàn một trăm hai mươi mốt!"

"Một ngàn một trăm hai mươi hai!"

Hầu kết của Thái Diêm còn đang nhảy nhót, phát ra tiếng kêu điên cuồng như dã thú.

Lão bản bưng điểm tâm lên đặt bên cạnh án, lại trình một phong thư, nói: "Điện hạ, có người chuyển một phong thư cho ngài."

Đoạn Lĩnh đang muốn cầm lấy, Vũ Độc lại sợ trong thư có độc, giành trước mở ra.

Mặt trên chỉ có bốn chữ: *Nh ượng h ắn ch ết đi.*

Đó là chữ viết của Lang Tuấn Hiệp, y còn ở lại đây, e rằng cũng đang xem lăng trì, rốt cục không nhịn được vì Thái Diêm xin khoan hồng.

Đoạn Lĩnh đi đến dưới đài hành hình.

"Thái tử điện hạ giá đáo —— "

Đoàn người vây xem bị Hắc giáp quân xua đi, đao phủ dừng lại động tác, đặt đao xuống quỳ mọp trên mặt đất.

Đoạn Lĩnh cũng không bảo gã lui ra, bước lên giá hành hình, ngẩng đầu nhìn Thái Diêm đang bị treo ngược, máu trên người không ngừng nhỏ xuống, y thật sự là lần đầu nhìn thấy cực hình như vậy.

"Ta… hận ngươi." Thái Diêm gian nan thốt ra một câu như vậy.

"Ngươi hận ta cái gì?" Đoạn Lĩnh có đôi khi thật sự cảm thấy kỳ quái, không thể nào hiểu được suy nghĩ của Thái Diêm, "Ta chưa từng hận ngươi, ngươi thật ra lại hận ta được."

"Ngươi," Thái Diêm phát ra thanh âm kinh khủng mà kỳ quái, "Ngươi có… phụ thân, có… Lang Tuấn Hiệp. Ngươi… chẳng qua là… sinh ở Đoạn gia… nên cái gì… cũng có. Ta… cái gì cũng … không còn. Lão thiên… ngay cả… một chút thứ… cuối cùng… cũng… không chịu… để lại cho ta."

Hầu kết của hắn trượt lên trượt xuống, cả cơ thể rách nát không ngừng rỉ máu.

"Ta còn nhớ lúc vừa vào học đường." Đoạn Lĩnh nói, "Ngươi tựa như một đại ca ca, vững chãi đến nói với ta, nếu bị Bạt Đô khi dễ cứ đến tìm ngươi."

Mắt của Thái Diêm đã không nhắm lại được nữa, tròng mắt lộ ra ngoài, xung huyết, nhìn chằm chằm Đoạn Lĩnh, giống như một con quái vật.

"Hướng về đồng song chi nghị của ta và ngươi năm ấy." Đoạn Lĩnh thở dài, nói, "Cứ như vậy đi thôi."

Y bước ra vài bước, đưa lưng về phái Thái Diêm, dừng lại.

Thái Diêm vẫn phun ra thanh âm dữ tợn kinh dị như trước: "Ta… thành quỷ, cũng sẽ không…"

Đoạn Lĩnh xoay người, kéo ra trường cung, buông tên, một tiếng vang nhỏ, tên tà tà vút ra một trượng, cắm thẳng vào lồng ngực gần như trong suốt của Thái Diêm, ghim thẳng vào trái tim.

Máu tươi tung tóe, cơ thể giật nảy, Thái Diêm mở to đôi mắt, chậm rãi thả lỏng cơ thể, máu theo thân thể chảy xuôi xuống, thật nhiều máu, tràn cả mặt đất.

Đoàn người tản ra, chỉ còn lại một cỗ huyết thi trên giá gỗ vẫn đang không ngừng nhỏ máu, một giọt, hai giọt.

–

Bạt Đô cùng Hách Liên Bác chờ bên ngoài sàn đấu vật, Đoạn Lĩnh đi về phía bọn họ, nước mắt không ngừng trào ra. Hách Liên Bác tiến lên vỗ vai Đoạn Lĩnh, Bạt Đô cũng bế y xoay vòng.

–

Gió thu hịu quạnh, quan lộ Giang Bắc lá phong đầy trời, đất ngập huyết hồng.

Đoạn Lĩnh được Vũ Độc và Trịnh Ngạn hộ tống, đích thân đưa tiễn Bạt Đô, Hách Liên Bác, Gia Luật Lỗ và Đan Tăng Vượng Kiệt đến biên giới bình nguyên.

"Còn có hai năm." Bạt Đô nói.

"Ta vẫn nhớ rõ." Đoạn Lĩnh đáp.

Mọi người đứng dưới tán phong nói lời ly biệt.

"Ta… ta giúp ngươi!" Hách Liên Bác nói.

Bạt Đô trừng mắt nhìn Hách Liên Bác, Hách Liên Bác lại nói: "Ta… ta phải giúp… y!"

"Ta trước đánh các ngươi!" Bạt Đô cả giận nói.

Hách Liên Bác bước lên đẩy Bạt Đô, hai người bắt đầu va chạm, gần như xông lên đánh nhau, đám người Gia Luật Lỗ bước đến can ngăn bọn họ.

Tất cả mọi người đều biết, đây là lần cuối cùng bọn họ gặp nhau, lần sau khi chạm mặt chính là sinh tử chi chiến. Bạt Đô rầm rì dùng tiếng Nguyên mắng một câu, phóng người lên ngựa, rời đi không quay đầu lại.

Mọi người lẳng lặng nhìn bóng lưng của hắn.

"Không cần các ngươi hỗ trợ." Đoạn Lĩnh nói, "Ta sẽ cùng hắn đánh một trận."

Đoạn Lĩnh xoay người, cõi Bôn Tiêu, đám người Hách Liên Bác cùng y nói tạm biệt, đều rời đi.

"Trở về đưa phong thư này cho Tông Chân." Đoạn Lĩnh nói, "Cảm tạ hắn tương trợ."

Gia Luật Lỗ ngồi trên ngựa ôm quyền, Đan Tăng Vượng Kiệt lại mang theo hiệp ước hòa hảo cùng Đại Trần, hướng về phía Đoạn Lĩnh phất tay.

Đoạn Lĩnh thủy chung vẫn cưỡi ngựa đứng tại bình nguyên nói lời tiễn biệt, nhìn theo bóng lưng bằng hữu rời đi, từng nhóm từng nhóm người dần dần biến mất sau đường chân trời, trở thành từng điểm đen nhỏ.

Có một nhóm điểm đen tựa hồ dừng lại, không đi lên nữa. Phía đó là người của Bạt Đô, có lẽ hắn đang quay đầu lại nhìn y, cũng có lẽ chỉ là trùng hợp, nào ai biết được?

Thẳng đến khi bọn họ triệt để tiêu thất ngoài tầm mắt, Đoạn Lĩnh mới quay đầu ngựa trở về Giang Châu, trở về gia viên của y.

–

Mùa đông năm đó, Thái tử Lý Nhược Như hồi trào, đại xá thiên hạ.

Chưa đến sang năm, Trần đế khai ân khoa, tuyển chọn nhân tài tứ phương, Đông cung quảng mộ môn khách. Năm đó mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, triều đình cũng không tăng thêm thuế khóa, chỉ dọc theo Giang Nam, Giang Châu, Tây Xuyên, Sơn Đông, Hà Bắc chinh binh mười vạn.

Năm Tĩnh Võ thứ tư, Thái tử thân chinh Hà Bắc, sẵn sàng ra trận, tụ tập binh mã hơn hai mươi vạn. Liêu, Nguyên đều tự chuẩn bị chiến tranh.

Mùa thu năm Tĩnh Võ thứ năm, đại quân tiến vào Tầm Bắc, quân Nguyên vừa giao phong đã chịu liên minh Liêu, Trần tập kích, lui về theo đường Thượng kinh, đi qua Tướng quân lĩnh.

Tháng mười hai, đại quân Trần Nguyên dùng Tướng quân lĩnh làm chiến trường triển khai quyết chiến, trận chiến được sử sách xưng là U Châu chi chiến mở màn, đây là trận đánh có quy mô lớn nhất của Đại Trần từ sau mối nhục Thượng Tử, cùng với ngoại tộc quyết chiến sống còn.

1/ Liên trúng tam nguyên: Là Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, tương ứng với thi Hương, Hội, Đình. Liên trúng là liên tục trúng, có nghĩa liên tục thi lên không dừng lại, nếu năm nay trúng Giải nguyên, dừng đôi ba năm mới trúng Hội Nguyên, lại thêm một thời gian mới thi Trạng nguyên thì không tính liên trúng

228. Quyển 4 - Chương 228: Chung Chương – Vi Hoan Kỷ Hà (vui Mừng Được Bấy) (hoàn)

Hai năm sau.

Hai mươi vạn quân Trần quốc mênh mông cuồn cuộn tập kết dưới tướng quân lĩnh, đối diện chính là Nguyên quân như núi cao biển rộng.

Lưỡng quân đông nghìn nghịt đến bốn mươi vạn người, không có một tiếng ngựa hí, hoa tuyết bay lả tả

khắp thiên địa. Trong trí nhớ của Đoạn Lĩnh, thủ từ khúc nọ lần nữa du dương vang lên.

Nguyên quân tránh thành một con đường, Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô người mặc áo giáp, tách khỏi đám đông. Đoạn Lĩnh cũng khống chế chiến mã đi tới tiền trận, hai người đối diện giằng co.

Cuồn phong nổi lên, cờ xí của Nguyên, Trần phần phật lay động, khí lạnh nhiễm vào thấu xương.

"Cần phải khai chiến." Đoạn Lĩnh nhẹ nhàng nói.

Vũ Độc một thân hắc khải, không nhanh không chậm tiến đến bên cạnh Đoạn Lĩnh.

Bão tuyết bay cuộn, tại phía chân trời xa xôi phảng phất có nghìn vạn anh linh chiến thần theo cùng lưu tinh trụy lạc, mỗi một ngôi sao rơi xuống chiến trường đều biến thành thân ảnh chiến sỹ thủ hộ giang sơn Nam Trần không biết đã bao năm, bọn họ cưỡi trên lưng tuấn mã, đạp không mà đến.

"Phải khai chiến!" Không biết là thanh âm của ai quát to, "Đánh đi!"

Tạ Hựu người mặc hắc giáp, tiến đến trước trận.

"Các huynh đệ Đại Trần ——!" Thanh âm cuồng nộ của Đoạn Lĩnh và Tạ Hựu hòa thành một thể.

Trần quốc gào thét vang rền.

Ngân hà đầy sao hóa thành quang phong vô biên vô tận, giống như đang có một người khống chế bạch hổ, mở ra đôi cánh chiến thần bay lượn giữa không trung lãng đãng bụi sáng.

Tây cực bạch hổ, chấp chưởng binh đao thiên hạ!

Người nọ từ ranh giới thiên địa tiếp giáp đạp không bay đến, lấp lánh chiếu rọi ngân sắc quang huy lên chiến trường.

"Có nguyện tử chiến vì Bệ hạ?"

Một tràng tề thanh nộ hống, bài sơn đảo hải, trời rung đất chuyển.

"Con ta."

Một thanh âm ôn nhu vang lên bên người Đoạn Lĩnh, Lý Tiệm Hồng người vận quang giáp, đạp sao hái

trăng hóa thành anh linh hư huyễn, cầm một thanh Trấn Sơn Hà bay về phía chiến trường.

"Phụ thân." Đồng tử Đoạn Lĩnh phản chiếu ảnh ngược của tinh không sáng lạn cùng với ngân hà vĩnh thế trường tồn.

Bọn chúng vẫn luôn hiện hữu ở đó.

Nghìn vạn tháng năm, hệt như ngày cũ.

"Khai chiến." Đoạn Lĩnh nắm chặt Trấn Sơn Hà, chỉ thẳng về phương xa.

Thoáng cái, hai mươi vạn tướng sỹ Nam Trần, dưới sự phù hộ của anh linh liệt sỹ đời đời, giết thẳng về phía Nguyên quân.

Giang Châu xa ngoài ngàn dặm, khắp trời lả tả tuyết mịn. Lý Diễn Thu đứng trên lầu cao, mắt nhìn hoa tuyết phiêu đãng.

"Hôm nay bọn họ hẳn cũng đã đến tướng quân lĩnh rồi." Lý Diễn Thu nói, "Tam ca, nguyện người phù hộ Nhược nhi."

–

Trên cánh đồng tuyết dưới Tướng quân lĩnh, quân tiên phong của song phương đều theo kèn hiệu tiến lên, binh mã dẫm hoa tuyết tung bay càn vào chiến trường.

Vô số cái khoảnh khắc đáng nhớ ngưng đọng lại giữa chiến dịch này, ghi chép của sử quan cũng có rất nhiều đứt quảng, Trịnh Ngạn tiến quân đánh bọc, giết vào trận địa của địch, thụ thương lui về. Vũ Độc không kham nổi ác chiến, bị đánh rơi ngựa, Đoạn Lĩnh vọt tới cứu đi Vũ Độc. Giám quân Thiếp Mộc Nhi của Nguyên quân bị Vũ Độc một kiếm chém chết.

Thủ hạ Hãn Mạt Thiếp Nhi của Khâm Sát Đài bị trúng tên mà chết, quân đội dưới quyền tử chiến không lùi.

Tạ Hựu dẫn quân bí mật tập kích thọc sườn, dưới sự chỉ huy ứng biến của Bố Nhi Xích Kim không thể đạt được toàn bộ ý đồ…

Bốn mươi vạn đại quân quấn lấy nhau bên dưới Tướng quân lĩnh, khiến tuyết nguyên vạn dặm nơi nơi nhuốm máu tươi, lối vào thung lũng đã biến thành cối xay thịt lớn. Trần quân gần như từ lúc vừa bắt đầu đã lấy được thắng lợi áp đảo, nhưng Nguyên quân vẫn tử chiến không lui, cánh quân mai phục trên vách núi bị Trịnh Ngạn ép sát, khi rơi xuống còn dẫn phát một hồi tuyết lở liên hoàn.

Mấy trăm Nguyên quân rơi xuống vách núi, tuyết lở vùi lấp hơn vạn Nguyên quân, nhưng chiến địa của Trần quân cũng vì vậy mà bị cắt rời.

Đoạn Lĩnh mang binh mai phục tập kích Bạt Đô, song phương vừa đối mặt, Đoạn Lĩnh đem Bạt Đô bắn rơi ngựa, A Mộc Cổ vọt tới liều mạng đoạt lấy chủ soái, trở về trận địa phe mình.

"Bắt y lại!" Có người dùng Nguyên ngữ quát, "Chỉ cần bắt được y! Chúng ta sẽ thắng!"

Đến tận đây, Nguyên quân coi như nỏ mạnh hết đà, tính cả sĩ số bị tuyết lở vùi lấp binh lực của bọn họ đã còn không đủ mười hai vạn, nhưng vẫn quyết tử chiến đến cùng, đúng là có chết không lui. Ở trong một mảnh hỗn loạn suy nghĩ trước tiên là bắt lấy Thái tử Trần quốc, làm tan rã thế công của đối phương.

Trần quân tao ngộ sự chống trả mãnh liệt, hơn nữa cánh quân tiên phong do Vũ Độc và Đoạn Lĩnh thống suất còn bị tuyết lở ngăn cách cùng quân chủ lực.

"Điện hạ! Bọn họ đuổi tới!" Có người quát.

"Bao nhiêu người?!" Bên cạnh Đoạn Lĩnh chỉ sót lại hơn hai nghìn người, đại quân đều do Tạ Hựu thống lĩnh bị kẹt bên kia đống tuyết.

"Hai vạn!" Có người quát.

"Vòng qua thung lũng!" Đoạn Lĩnh quả đoán quát lớn, "Mau chóng hội họp cùng quân chủ lực! Chúng ta đã thắng! đây là binh lực sau cùng của bọn họ!"

Hai vạn Nguyên quân dọc theo sơn cốc phát động tấn công, đại tuyết gầm rú cùng nhau xoáy tới, Đoạn Lĩnh dưới sự che chở của thân vệ nhắm về phía thung lũng thoái lui.

"Ta chặn!" Thuật Luật Đoan quát lớn, "Ngài đi nhanh! Điện hạ!"

Đoạn Lĩnh quay đầu lại nhìn, Thuật Luật Đoan lần thứ hai tổ chức xung phong, cản trở hai vạn quân Nguyên truy sát. Song phương vừa tiếp xúc đã khơi lên hỗn chiến, có một vài quân sỹ vượt qua phòng tuyết vọt về phía Đoạn Lĩnh.

Thân binh bảo hộ Đoạn Lĩnh, tiếp tục nhắm về phía thung lũng, nhưng mà phía trước lại có hơn một nghìn người đang nhắm về phía bọn họ tiến công

"Bôn Tiêu! Xem ngươi rồi!" Đoạn Lĩnh cúi người nói vào tai Bôn Tiêu.

Loạn tiễn bắn vào người Đoạn Lĩnh, lại bị Bạch Hổ Minh Quang khải cản trở, y liều mạng vọt vào giữa

trận địa quân địch, chợt thấy một người cánh tay trái quấn đầy băng vải, xoay tròn trảm mã đao vọt về phía Đoạn Lĩnh, nương vào sức nặng của trảm mã đao, hướng về phía y chém xuống!

Trảm mã đao vạch ra một đạo ánh sáng, Đoạn Lĩnh nhìn thấy A Mộc Cổ cầm kiếm, gương mặt đẫm máu nhưng đã không cách nào lui lại nữa, chỉ đành nghiêng vai cứng rắn đón lấy một kiếm của A Mộc Cổ!

Mắt thấy lực đạo một đao kia sắp đem vai của y chém nát bấy, một đạo hắc ảnh xẹt qua, chân đạp lên yên ngựa, thuận lợi ôm lấy Đoạn Lĩnh, tay trái đấm mạnh vào trảm mã đao, 'Đương' một tiếng, chấn đến màng tai Đoạn Lĩnh đau nhất.

Người nọ ôm y vào lòng, bay vọt lên rời khỏi lưng Bôn Tiêu, Bôn Tiêu lại vọt vào chiến địa, mang theo hơn một nghìn truy binh rời đi.

Đoạn Lĩnh bị ôm chặt lăn tròn trên tuyết địa, lại được một vòm ngực hữu lực che chắn, có bàn tay mười ngón tương giao nắm chặt tay y. Ngón áp út của Đoạn Lĩnh vừa trượt, cảm nhận được người nọ là thiếu một ngón tay út.

"Giết bọn họ!" A Mộc Cổ quát.

"Lang Tuấn Hiệp?!" Đoạn Lĩnh rung giọng goik.

Trên người Lang Tuấn Hiệp vận một thân võ bào trắng bếch, áo choàng rách nát.

"Ngươi theo ta bao lâu?" Đoạn Lĩnh hỏi, "Ngươi tại sao lại ở chỗ này?!"

"Suỵt." Lang Tuấn Hiệp nói, "Không nên hỏi."

Trong mắt của y mang theo tiếu ý, tay phải đặt lên môi huýt dài một tiếng, Bôn Tiêu lập tức quay về.

"Lên ngựa!" Lang Tuấn Hiệp quát lớn, lần nữa đẩy Đoạn Lĩnh lên ngựa, bản thân cũng ngồi sát phía sau.

"Chuẩn bị bắn tên!" Lang Tuấn Hiệp nói, "Ngươi có lạnh hay không?"

Đoạn Lĩnh mặc áo giáp, trên tóc, trên lông mi đều vươn hoa tuyết. Bôn Tiêu nhanh chóng vọt đi, hướng thẳng về phía hơn một nghìn quân Nguyên do A Mộc Cổ lãnh đạo.

"Không… không lạnh." Đoạn Lĩnh nói, "Ta rất ấm áp."

"Giọng nói của ngươi dang run rẩy." Lang Tuấn Hiệp nói, "Cung tiễn đâu?"

Đoạn Lĩnh tháo trường cung xuống nắm trong tay, A Mộc Cổ cũng vứt trảm mã đao, rút ra trường đao trên lưng, Nguyên quân nhất tề ổn định trận địa chuẩn bị xung phong.

"Ngươi nhất định phải chết, Thái tử." A Mộc Cổ nói, "Đã không còn ai có thể bảo hộ ngươi."

"Còn có ta đâu." Lang Tuấn Hiệp lẩm bẩm nói, y cưỡi ngựa mang theo Đoạn Lĩnh, trong đôi mắt trong suốt phản chiếu hình bóng hơn một nghìn Nguyên binh cùng với cung tiễn thủ xuất hiện trên vách núi, mỗi người giương cung cài tên nhắm vào giữa bọn họ.

Đoạn Lĩnh giương cung nhắm về phía xa, khẩn trương đến không dám hô hấp.

"Thấy thư không?" Lang Tuấn Hiệp nói.

"Cái gì?" Đoạn Lĩnh nhíu mày.

Lang Tuấn Hiệp lặng đi một lát, nói: "Ở trong vỏ Thanh Phong kiếm, thanh kiếm này dùng không tốt lắm, ta tận lực một hồi, lần này đến phiên ngươi bảo hộ ta. Đoạn Lĩnh, A Mộc Cổ giao cho ta, tạp binh phải nhờ ngươi."

Trái tim của Đoạn Lĩnh tựa hồ chững lại một nhịp, thả ra mũi tên đầu tiên, sau đó Lang Tuấn Hiệp quát lớn: "Giá!"

Bôn Tiêu mang theo hai người nhắm về phía lối ra của thung lũng, cùng lúc đó, nghìn gã Nguyên quân phát động xung phong, dưới sự lãnh đạo của A Mộc Cổ hướng về phía bọn họ vọt tới!

Đoạn Lĩnh dùng tốc độ nhanh nhất không ngừng bắn cung, một mũi tiếp một mũi.

Trong nháy mắt song phương va chạm, Lang Tuấn Hiệp nghiêng người đánh về phía A Mộc Cổ, trường kiếm chênh chếch nghênh hướng trường đao!

"C ả đ ời này, s ẽ luôn có ng ười b ảo h ộ ng ươi, kh ông c ần ng ươi đ ứng ra phía tr ước ch ống đ ỡ…"

"Không b ảo v ệ đ ược ng ươi, đó là ta th ất trách, n ếu có ngày đó, cho dù ta không ch ết cũng s ẽ có ng ười đ ến gi ết ta, đó cũng là vô ph ương. Đ ợi ta ch ết r ồi, t ự nhiên s ẽ còn có ng ười, k ẻ tr ước ngã xu ống, k ẻ sau ti ến lên thay ng ươi ch ắn đao nu ốt ki ếm…"

Thanh âm đó cực kỳ xa xôi, rồi lại phảng phất như ở ngày bên tai

Trong sát na giao phong, Lang Tuấn Hiệp và A Mộc Cổ trảo đổi một kiếm.

Đao của A Mộc Cổ đâm thẳng vào ngực Lang Tuấn Hiệp, tay phải của Lang Tuấn Hiệp chắn lấy đao phong, bàn tay dùng sức, vừa khóa, lưỡi đao chệch hướng cắm vào giữ xương sườn của hắn, không thể đi qua giáp vai tổn thương Đoạn Lĩnh ờ sau lưng.

Tiếp theo, Lang Tuấn Hiệp hươ kiếm, trường kiếm vô thanh vô tức đâm xuyên qua yết hầu của A Mộc Cổ.

Bôn Tiêu cứ thế xông qua trận địa, một đường tuyệt trần đạp lên hoa tuyết bay đi, đem truy binh bỏ xa ở sau lưng. Đoạn Lĩnh quay đầu lại nhìn, hô: "Chúng ta thoát khỏi vòng vây!"

"Rất… tốt." Lang Tuấn Hiệp nói.

"Ngươi bị thương! Lang Tuấn Hiệp!" Đoạn Lĩnh sờ người phía trước một chút, tay đều là máu, trên lưng Lang Tuấn Hiệp lộ ra một đoạn mũi đao.

Bôn Tiêu càng chạy càng xa, vọt vào rừng cây, lại lao ra ngoài, nhảy qua vách núi, tiếp tục phóng đi trên sườn dốc đầy tuyết không ngừng phi về phía dưới, ven đường kéo lên điên cuồng sóng tuyết, mang theo hai người nhắm thẳng về phía vắng lặng.

Giữa thâm cốc tuyết địa, Lang Tuấn Hiệp nghiêng người ngã sấp vào mặt tuyết.

Đoạn Lĩnh tung người xuống ngựa, hơi chút lảo đảo chạy đến, Lang Tuấn Hiệp nỗ lực đứng lên giữa nền tuyết, dùng lực vài lần, thủy chung không thể ngồi dậy.

Đoạn Lĩnh nhìn thấy trường đao trước ngực Lang Tuấn Hiệp, phát ra một tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, Lang Tuấn Hiệp lại hung hăng đẩy y ra.

"Không nên… nhìn." Khóe miệng Lang Tuấn Hiệp tràn máu tươi, hơi chút lảo đảo, miễn cưỡng đứng thẳng, rút trường đao ra khỏi ngực, phun một búng máu, ngã về phía sau.

Đoạn Lĩnh vọt tới, Lang Tuấn Hiệp cứ ngã xuống, rơi vào lòng Đoạn Lĩnh.

Cuồng phong thổi lên, cuốn tuyết bay tán loạn, phô thiên cái địa.

Giữa phong tuyết, Đoạn Lĩnh quỳ gối giữa một mảnh tuyết nguyên mênh mông, tuyết hoa lay động, Lang Tuấn Hiệp nàm trong lòng y, khó khăn giơ bàn tay run rẩy lên vuốt ve gương mặt thiếu niên.

"Lang Tuấn Hiệp…" Đoạn Lĩnh nức nở nói, "Ngươi tại sao phải trở về."

Khóe miệng Lang Tuấn Hiệp cong cong.

Phảng phất bọn họ đã trở về nhiều năm trước, trong cái đêm tuyết ôn nhu đó ở Thượng kinh, y nằm trong tuyết, Đoạn Lĩnh thuở thiếu thời khó khăn lắm mới ôm được y kéo về trong phòng.

"Bởi vì… ta…"

"Muốn nhìn một chút… ngươi… sau này… có… phải là… làm… việc thật tốt…"

"Tiểu… Hoàng…"

"… Đế."

–

Lúc đại quân của Vũ Độc tìm được bọn họ, Lang Tuấn Hiệp đang nằm trong lòng Đoạn Lĩnh, một tay duỗi dài trên nền tuyết, chỉ có bốn ngón tay. Đoạn Lĩnh khóc đến gập người, ôm chặt lấy y.

Trên người bọn họ bám đầy tuyết đọng, tuyết tinh tế dày đặc dưới đất, bao phủ người chết cũng bao phủ người sống, kéo dài vạn dặm, trước sau như một.

Mười hai năm trước, một người khác đã từ chỗ này nhảy xuống sườn núi, xuyên qua phong tuyết hướng về tân sinh. Mười hai lần hoa tàn hoa nở, xuân đến xuân đi, thời gian ôn nhu đã sớm đem hết thảy đều che giấu, nhẹ nhàng lau một chút đã không còn dấu vết.

Đoạn Lĩnh khóc chết đi sống lại, lệ của y rơi vào nền tuyết đông kết thành băng, y lôi kéo bàn tay của Lang Tuấn Hiệp không ngừng lay động, phảng phất bàn tay thiếu một ngón của người nọ còn có thể siêts chặt tay y thêm lần nữa.

Dường như thời gian của bọn họ đã mãi mãi đọng lại trong buổi hoàng hôn của Thượng kinh, y dắt tay y dẫn đến học đường, tuy rằng bàn tay bé nhỏ vẫn muốn tránh thoát nhưng cũng không quay đầu lại chạy về nhà.

–

Mùa đông năm Tĩnh Võ thứ năm, Trần quân trải qua ba ngày ba đêm huyết chiến dưới Tướng quân lĩnh, đem Nguyên quân đuổi khỏi Ngọc Bích quan, đẩy xa về phương Bắc ba răm dặm.

Tháng sáu năm Tĩnh Võ thứ sáu, Bố Nhi Xích Kim Bạt Đô trình hàng thư, người Nguyên rút khỏi trường thành, dời về phía tây cùng dân tộc Hồi Hột.

Liêu Trần lần nữa vẽ đường biên giới, từ Ngọc Bích quan về phía đông, bao gồm cả quận Hà Bắc quy hết

về Trần, Liêu quốc giữ lấy Thượng kinh xuôi về phía bắc, gồm cả bốn trăm dặm vùng núi của dân tộc Tiên Ti.

Tháng bảy năm Tĩnh Võ thứ sáu, Thái tử Đại Trần Lý Nhược Như đến Hà Bắc tổ chức bố phòng, khải hoàn hồi triều, từ đó Liêu Trần phân hai thiên hạ, người Nguyên lui về phía Tây Bắc, giữ ước hẹn trăm năмm không xâm phạm biên giới.

–

Mồng bảy tháng bảy.

Ngân hà phía chân trời như dãy lụa mỏng, Đoạn Lĩnh khải hoàn về triều màn đêm đã buông xuống, chỉ giảng thuật tình thế chiến trường bên dưới Tướng quân lĩnh, mà cái chết của Lang Tuấn Hiệp, y một chữ cũng không đề cập.

Người đã chết, không thể chết thêm một lần, y cũng dần dần minh bạch chuyện mà Lý Diễn Thu muốn dạy cho y

Nếu khi ấy không phải Lang Tuấn Hiệp đột nhiên xuất hiện, y liền không có khả năng sống sót quay về Giang Châu.

Sinh sinh tử tử đều chỉ là một hồi phù sinh đại mộng, lên lên xuống xuống cũng giống như thủy triều chốn biển khơi.

"Thiên độ Thái tử Đại Trần ta." Lý Diễn Thu sau khi nghe xong liền nâng chén.

Quần thần nghị luận xôn xao cũng tùy theo nâng chén, yến tiệc linh đình, trong mỗi chén rượu đều phản chiếu vạn vạn ngôi sao nơi chân trời.

Tiếng nhạc lui dần, Đoạn Lĩnh rời khỏi vị trí, rảo bước qua hành lang gấp khúc, đi về phía Bạch Hổ cá được trùng kiến trong ngự hoa viên. Sau khi về triều, y vẫn nhớ kỹ tâm nguyện từng hứa trước mặt Bạch Hổ tinh quân, thỉnh tượng điêu khắc trở về Hoàng cung, lại đem ngọc bích khảm vào đôi mắt. Tinh quân nhìn chằm chằm vào hỉ nộ ái ố của nhân gian, cũng giám sát hưng suy biến động của Đại Trần.

Lúc y vừa bước vào Bạch Hổ các, phía sau đột nhiên vang lên tiếng nhạc, từ khúc nọ như có như không quanh quẩn trong hoa viên.

Đoạn Lĩnh Trung Nguyên một chốc, đi vào bên trong Bạch Hổ các.

Trái phải Bạch Hổ tinh quân treo hai thanh kiếm, một là Thanh Phong, một lại Bạch Hồng.

Đoạn Lĩnh gỡ Thanh Phong kiếm ra khỏi kệ, thấy trong vỏ kiếm có một góc giấy liền cẩn thận lấy ra, mở phẳng, nương theo ánh đèn nhìn thấy nét chữ Lang Tuấn Hiệp viết xuống.

/Đo ạn Lĩnh:

Th ư n ày vi ết vào ngày m ồng b ảy tháng b ảy lúc ng ươi quay v ề Giang Châu, đ ến gi ờ ta v ẫn bi ết, ng ươi đã quay v ề s ẽ không r ời đi n ữa, có m ột vài l ời mu ốn vi ết l ại giao cho ng ươi.

Thiên ngôn v ạn ng ữ ch ẳng bi ết nói t ừ đâu, lúc th ấy th ư n ày ta có th ể đã đi xa tha ph ương, ch ỉ hy v ọng ng ươi đ ọc th ư đ ừng quá b ị thi ết. C ổ nhân có nói "Nhân sinh trong thiên đ ịa, h ốt nh ư khách vi ễn hành", l ại có "Phù sinh nh ư m ộng, vi hoan k ỷ hà[1]". Đã th ấy đ ược, th ế gi ới v ẫn luôn là chung đ ụng thì ít, xa cách l ại nhi ều, không th ể c ưỡng c ầu.

Năm ấy ta và m ẫu thân ng ươi Ti ểu Uy ển, ch ỉ v ội vã g ặp m ặt đã k ết m ột h ồi duyên ph ận, ta v ốn ôm báo thù chi tâm mà đ ến, t ừ v ương tr ướng Hung Nô c ứu ra Ti ểu Uy ển, Ti ểu Uy ển vì t ạ ơn c ứu m ạng mà m ột l ần l ại m ột l ần khuyên b ảo Lý Ti ệm H ồng tha cho tính m ạng c ủa ta. Th ậm chí khi ly khai b ắc c ương h ộ t ống nàng v ề Đo ạn gia, nàng t ừng trêu gh ẹo ta, n ếu sinh nhi s ẽ bái ta vi s ư, n ếu sinh n ữ l ại khi ến ta vi thê.

Thân ta v ừa th ủ m ối thù di ệt t ộc, v ừa là k ẻ ph ản b ội s ư m ôn, b ằng cái gì nh ận đ ồ thành gia? Không ng ờ đ ược, khi đó nàng ch ỉ v ừa nghi ng ờ b ản thân hoài th ượng, l ại nh ất ng ữ thành s ấm

Ta b ất quá ch ỉ là m ột gã thích khách đ ắm thân trong huy ết h ải luy ện ng ục, khi ến ng ười trong thiên h ạ b ất dung, lúc ph ụ thân ng ươi ph ái ta xu ôi nam t ìm ng ười, th ấy kh ốn c ảnh c ủa ng ươi, n ếu không gi ết Đo ạn gia ta làm sao có th ể bình đ ược h ận ý. L ưu l ại m ột m ạng c ủa ông lão bán hoành thánh, ch ỉ đ ồ n ếu t ương lai có duyên, cùng ng ươi tr ở v ề ch ốn cũ cũng có th ể l ại mang ng ươi đi ăn m ột chén hoành thánh./

Nước mắt Đoạn Lĩnh không tiếng động rơi xuống thấm nhòe bức thư. Y ngẩng đầu nhìn đôi mắt của Bạch Hổ tinh quân, nhớ đến năm đó Lang Tuấn Hiệp mang theo y xuyên qua phong tuyết rời khỏi Nhữ Nam, hướng về Thượng kinh. Lang Tuấn Hiệp hao hết tâm sức tìm thầy dạy dỗ y, vì biết bản thân mang danh phản bội sư môn, tuyệt đối không muốn hài tử từ nhỏ được mình nuôi lớn cũng giống mình bạc tình bạc nghĩa, xem mạng người như cỏ rác

/Ta hai tay dính đ ầy máu tanh, đã không th ể tr ở l ại t ừ đ ầu; ph ụ thân ng ươi m ặc dù đã xá t ội cho ta, nh ưng ta kh ông ngh ĩ mu ốn ng ười bi ết ta đã t ừng ph ạm vào t ội l ỗi ng ập tr ời. Có vài ng ười sinh t ại ban ngày d ương quang chi ếu r ọi, có vài ng ười sinh ở ban đêm âm lãnh m ịt mùng, thích khách đ ại khái chính là nh ư th ế. Ngày ấy sau khi Ti ệm H ồng tr ở v ề, ta m ặc dù v ội vàng r ời đi nh ưng c ũng ch ẳng đ ược bao xa, gi ữa đ ường vài l ần vòng vèo tr ở l ại, th ấy ng ươi r ất nhanh đã quen v ới vi ệc ở bên c ạnh ph ụ thân, cũng vì ng ươi m à vui v ẻ.

Khi Th ượng kinh lâm n ạn, Tri ệu Khuê m ệnh ta l ấy ng ươi uy hi ếp quân đ ội c ủa Ti ệm H ồng, không th ấy ta h ồi báo l ập t ức phái thêm Ảnh đ ội đi tìm n ơi ng ươi h ạ l ạc. Ta không dám tùy ti ện ly khai Th ượng kinh, s ợ ràng có bi ến, ch ỉ có th ể m ỗi ngày canh gi ữ bên c ạnh l ại không th ể phát ra c ảnh báo v ới ng ươi, ch ỉ s ợ Tây Xuyên không ch ịu tinh, l ại s ợ Tri ệu Khuê bi ết ta ph ản b ội, s ửa l ại uy hi ếp

T ứ thúc ng ươi l àm con tin.

Đêm đó khi Gia Lu ật Tông Chân đ ưa ng ươi v ề nhà, ng ười trong Ảnh đ ội cũng mai ph ục bên c ạnh, ta b ất đ ắc dĩ ch ỉ có th ể đánh lén Tông Chân làm ra h ạ sách. Dù v ậy, cu ối cùng ta v ẫn đánh giá sai th ực l ực c ủa k ẻ đ ịch, th ậm chí ph ụ thân ng ươi c òn b ị H ạ Lan Y ết đánh lén b ỏ mình.

Lúc ph ụ thân ng ươi nh ập Th ượng kinh, ta không k ịp ch ạy v ề c ứu vi ện, H ạ Lan Y ết ở phía sau không ng ừng truy sát ng ươi c ùng T ầm Xuân, ta dùng h ết toàn l ực chém xu ống m ột bàn tay c ủa y, l ại nhân vì T ầm Xuân đâm th ương m ột ki ếm mà khí l ực không đ ủ, kéo dài th ời gian đu ổi đ ến Tiên Ti s ơn. Lúc bi ết ng ươi v à Thái Diêm th ất tán, ta điên cu ồng tìm ki ếm vài l ần, ch ỉ ng ỡ ng ươi đã b ỏ mình, m ất h ết can đ ảm s ống ti ếp, l ại c ố k ụ T ứ thúc ng ươi v ô t ử t ự, n ếu không có Thái t ử s ợ r ằng tri ều c ương c ó bi ến. Ph ụ thân ng ươi b ăng h à, v õ t ướng th ế l ớn nan bình, li ền dùng Thái Diêm m ạo danh làm th ế thân.

Ngày ấy ng ươi tr ở v ề, đ ưa ch ủy th ủ vào cung, Thái Diêm v ốn đ ịnh h ại tính m ệnh ng ươi, b ị ta tr ước h ết ổn đ ịnh, l ại dùng T ịch di ệt tán khi ến ng ươi gi ả ch ết. Ch ỉ là Thái Diêm v ẫn phái Ảnh đ ội theo giám sát. Năm đó khi ta tránh né s ự đu ổi b ắt c ủa th ủ h ạ Tri ệu Khuê đã t ừng nh ảy sông ch ạy tr ốn, li ền th ả ng ươi v ào trong s ông, hy v ọng m ượn m ạch n ước ng ầm đ ẩy ng ươi l ên b ờ.

Hôm sau ta d ự đ ịnh đi b ờ sông tìm n ơi ng ươi h ạ l ạc, l ại b ị Diêu Tranh bám tr ụ, trong lúc vô ý khi ến nàng phát hi ện hành tung, cùng Vũ Đ ộc đu ổi theo. Âm xoa d ương th ác đ ể ng ươi b ị Vũ Đ ộc c ứu đi, ta tìm ki ếm h ồi lâu không đ ược, lòng nóng nh ư l ửa đ ốt, vài l ần đã suýt t ự v ận.

May mà ng ươi c ùng Vũ Đ ộc t ừ Th ượng kinh đã k ết duyên, h ắn càng là dùng m ột t ấm chân tình đ ối đãi ng ươi c ũng khi ến ta d ần d ần an tâm. M ục t ướng gia th ế l ớn, nh ất th ời không th ể tr ừ, cái ch ết c ủa Ti ệm H ồng đ ến cùng v ẫn ch ưa đi ều tra rõ th ủ ph ạm. H ạ Lan Y ết táng thân trong tay ng ươi c ũng có th ể th ấy gi ữa cõi minh minh t ự có nhân qu ả.

Thu ận l ợi tr ừ b ỏ Tr ương S ính, l ệnh Thái Diêm cùng M ục t ướng gia song ph ương ng ờ v ực, ch ỉ mong có th ể giúp ng ươi m ột tay. Trong L ạc Nh ạn thành có Ảnh đ ội mai ph ục, b ất đ ắc dĩ tùy ti ện xu ất th ủ, th ật không có ý đã th ương ng ươi.

Ta m ười sáu tu ổi di ệt h ết c ả nhà ân s ư, tr ằn tr ọc tái ngo ại, gi ết ng ười Hán cũng gi ết không ít ng ười Liêu, ng ười Nguyên. T ới Ng ọc Tuy ền tr ấn, nhân th ượng t ướng ch ết ở trong tay, ta t ự giác t ội ác ng ập tr ời, không ái có th ể mi ễn xá. Cho đ ến hai m ươi b ảy tu ổi quen bi ết cùng ng ươi, xuy ên th ấu qua ng ươi nh ìn th ấy đ ược ngày tháng giang s ơn t ường hòa, nguy ện đãi n ơi n ày đ ợi ng ươi t ương lai đăng c ơ vi đ ế, t ưởng r ằng Trung Nguyên đ ại đ ịa đ ến cu ối cùng có th ể đ ợi đ ược thái bình th ịnh th ế, ân c ừu dĩ mãn.

Th ế nhân đàm ta công t ội, ta đ ều ch ỉ c ười tr ừ, ch ỉ duy có h ỉ n ộ ái ố c ủa ng ươi l à đ ọng t ại đ ầu tim ta. C ổ nhân có nói "Ta có m ột chén r ượu, hà t ấ t s ợ phong tr ần".

Đ ối v ới ta mà nói, duyên ph ận m ấy năm h ời h ợt cùng ng ươi thu ở ấy, đã đ ủ đ ể an ủi bình sinh.

Gi ấy ng ắn tình dài, không th ể tinh t ế bày t ỏ; lúc ng ươi đ ọc th ư n ày, ta có th ể đã tr ở v ề trong Tiên Ti s ơn chung th ử nh ất sinh.

T ương lai phóng m ắt nhìn vùng Trung Nguyên đ ại đ ịa, bi ết ng ươi xa ở Giang Châu l ại cùng ta c ộng đ ồng m ột m ảnh ngân hà sáng l ạn, cu ộc đ ời này đã bi ết đ ủ.

Lang Tu ấn Hi ệp/

Từ khúc Tương Kiến Hoan đau xót thấp dần trong hoa viên, rốt cục thành lặng yên không thể nghe thấy.

Đoạn Lĩnh gấp lại lá thư, đứng ở trước mặt Bạch Hổ tinh quân, lặng người thật lâu không nói.

"Xem xong rồi?" Vũ Độc từ bên ngoài đi tới, đứng ở trước cửa.

Hắn tắm tinh quang đêm thất tịch, phía sau lại là ngân hà mệnh mông.

"Xem xong rồi." Đoạn Lĩnh đáp.

Vũ Độc vươn tay lau đi lệ ngân trên khóe mắt Đoạn Lĩnh, kéo người vào ngực mình lẳng lặng ôm chặt. Một dãy ngân hà vắt ngang bầu trời, xuyên dọc thế gian.

Mồng bảy tháng bảy, từ núi cao đến bình nguyên, từ Trường Giang Hoàng Hà đến Hồ Hải, từ quá khứ đến tương lai

Phảng phất bàn tay của thiên tôn khẽ run lên giữa trời đêm trong vắt, vạn lý tinh sa liền theo đó rót xuống trần gian.

Như một tràng mộng mông lung mà rộng lớn, dệt nên thăng trầm của vô số người, túy sinh mộng tử.

Mồng bảy tháng bảy, tạc dạ tinh thần hồi kiếm lý, tiền niên phong nguyệt mãn giang hồ

(Mồng bảy tháng bảy, đêm qua sao rơi vào lưỡi kiếm, năm trước phong nguyệt mãn giang hồ.)

1/ Phù sinh nhược mộng, vi hoan kỷ hà: Một kiếp phù sinh như mộng, vui mừng được bấy.

————Hoàn————

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tuong-kien-hoan